george r.r. martin

dansul dragonilor

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS
ANA-VERONICA MIRCEA
MIHAI-DAN PAVELESCU
SILVIU GENESCU

NEMIRA

colecția
nautilus
fantasy

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Seria CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC:

Urzeala tronurilor

Încleștarea regilor

Iureșul săbiilor

Festinul ciorilor

Dansul dragonilor

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009; *Festinul ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009; *Dansul dragonilor*, 2011), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO. Primul sezon, *Urzeala tronurilor*, a fost deja difuzat de HBO, care a început producția pentru al doilea sezon, *Încleștarea regilor*, cu promisiunea de a-l finaliza până la sfârșitul lui 2011. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus.

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: © Burns, Jim via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Dansul dragonilor / George R.R. Martin ; trad.: Laura Bocancios, Ana-Veronica Mircea, Mihai-Dan Pavelescu şi Silviu Genescu. - Bucureşti
Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-304-0

I. Bocancios, Laura (trad.)
II. Mircea, Ana Veronica (trad.)
III. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
IV. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

George R.R. Martin
A DANCE WITH DRAGONS
© 2011 by George R.R. Martin

© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-304-0

O dedicație pentru fanii mei

pentru Lodey, Trebla, Stego, Pod, Caress, Yags, X-Ray și Mr. X, Kate, Chataya, Mormont, Mich, Jamie, Vanessa, Ro, pentru Stubby, Louise, Agravaine, Wert, Malt, Jo, Mouse, Telisiane, Blackfyre, Bronn Stone, Coyote's Daughter, și ceilalți bărbați nebuni și femei sălbatice ale Frăției fără Stindarde;

pentru magicienii paginii mele web, Elio și Linda, lorzi ai Westerosului, Winter și Fabio de WIC, și Gibbs de Piatra Dragonului, de la care a început totul;

pentru bărbații și femeile de Asshai din Spania care ne-au cântat despre un urs și-o frumoasă fecioară și pentru fantasticii fani din Italia, care mi-au oferit atâta vin, pentru cititorii mei din Finlanda, Germania, Brazilia, Portugalia, Franța și Olanda și din toate celelalte țări îndepărtate, unde ați așteptat acest dans și pentru toți prietenii și fanii pe care încă am a-i întâlni, cu mulțumiri pentru răbdare.

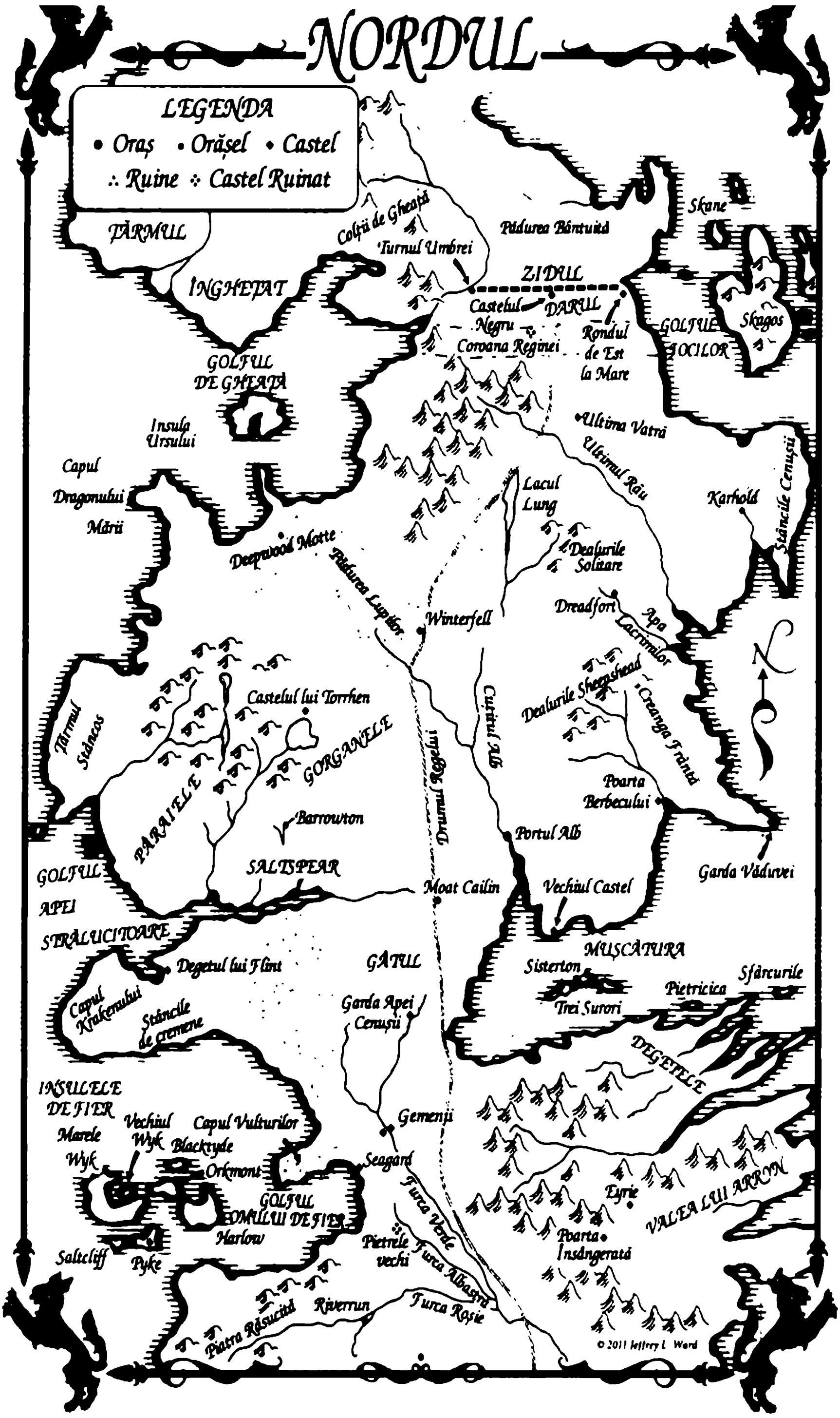
NORDUL
LEGENDA
Oraș
Orășel
Castel
Ruine
Castel Ruinat
ȚĂRMUL
ÎNGHEȚAT
Colții de Gheață
Turnul Umbrei
Pădurea Bântuită
Skane
ZIDUL
DARUL
Castelul Negru
Coroana Reginei
Rondul de Est la Mare
GOLFUL FOCILOR
Skagos
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Ultima Vatră
Ultimul Râu
Capul Dragonului Mării
Lacul Lung
Karhold
Stâncile Cenușii
Dealurile Solitare
Deepwood Motte
Pădurea Lupilor
Dreadfort
Apa Lacrimilor
Winterfell
Castelul lui Torrhen
Cuțitul Alb
Dealurile Sheepshead
Creanga Frântă
Țărmul Stâncos
GORGANELE
PARAIELE
Drumul Regelui
Poarta Berbecului
Barrowton
Portul Alb
SALTSPEAR
GOLFUL APEI STRĂLUCITOARE
Moat Cailin
Vechiul Castel
Garda Văduvei
MUȘCĂTURA
Degetul lui Flint
GÂTUL
Sisterton
Sfârcurile
Pietricica
Trei Surori
Capul Krakenului
Stâncile de cremene
Garda Apei Cenușii
DEGETELE
INSULELE DE FIER
Marele Wyk
Vechiul Wyk
Capul Vulturilor
Blacktyde
Gemenii
Seagard
Orkmont
GOLFUL OMULUI DE FIER
Harlow
Eyrie
VALEA LUI ARRYN
Furca Verde
Pietrele vechi
Poarta Însângerată
Saltcliff
Pyke
Furca Albastră
Riverrun
Furca Roșie
Piatra Răsucită
© 2011 Jeffery L. Ward

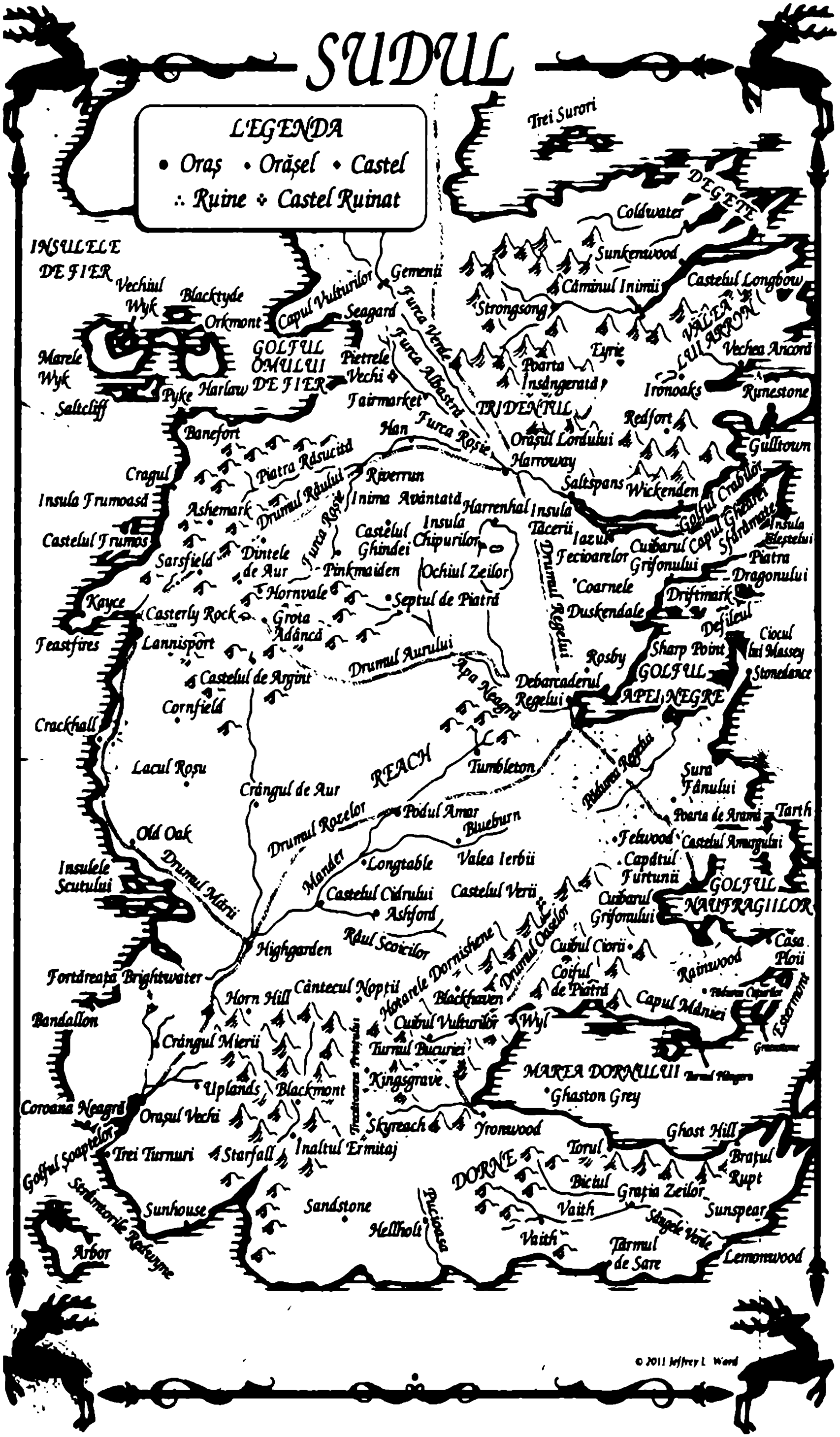
SUDUL
LEGENDA
Oraș
Orășel
Castel
Ruine
Castel Ruinat
Trei Surori
DEGETE
Coldwater
Sunkenwood
Căminul Inimii
Castelul Longbow
VALEA LUI ARRYN
Strongsong
Eyrie
Vechea Ancoră
Poarta Însângerată
Ironoaks
Runestone
INSULELE DE FIER
Vechiul Wyk
Blacktyde
Orkmont
Marele Wyk
Saltcliff
Pyke
Harlow
GOLFUL OMULUI DE FIER
Capul Vulturilor
Gemenii
Seagard
Pietrele Vechi
Fairmarket
Furca Verde
Furca Albastră
Furca Roșie
TRIDENTUL
Orașul Lordului
Redfort
Gulltown
Han
Harroway
Saltspans
Wickenden
Golful Crabilor
Banefort
Piatra Răsucită
Riverrun
Cragul
Insula Frumoasă
Ashemark
Drumul Râului
Inima Avântată
Harrenhal
Insula Tăcerii
Capul Ghearei
Sfărâmate
Insula Blestemului
Castelul Frumos
Castelul Ghindei
Insula Chipurilor
Iazul Fecioarelor
Cuibarul Grifonului
Piatra Dragonului
Sarsfield
Dintele de Aur
Furca Roșie
Pinkmaiden
Ochiul Zeilor
Drumul Regelui
Coarnele
Driftmark
Kayce
Casterly Rock
Hornvale
Grota Adâncă
Septul de Piatră
Duskendale
Defileul
Feastfires
Lannisport
Drumul Aurului
Rosby
Sharp Point
Ciocul lui Massey
Castelul de Argint
Apa Neagră
Debarcaderul Regelui
GOLFUL APEI NEGRE
Stonedance
Cornfield
Crackhall
Tumbleton
REACH
Pădurea Regelui
Lacul Roșu
Crângul de Aur
Sura Fânului
Podul Amar
Drumul Rozelor
Blueburn
Poarta de Aramă
Tarth
Old Oak
Felwood
Castelul Amurgului
Longtable
Valea Ierbii
Capătul Furtunii
Insulele Scutului
Drumul Mării
Mander
Castelul Cidrului
Castelul Verii
Cuibarul Grifonului
GOLFUL NAUFRAGIILOR
Ashford
Highgarden
Râul Scoicilor
Hotarele Dornishene
Drumul Oaselor
Cuibul Ciorii
Casa Ploii
Fortăreața Brightwater
Cântecul Nopții
Coiful de Piatră
Rainwood
Pădurea Ciorilor
Estermont
Bandallon
Horn Hill
Blackhaven
Capul Mâniei
Wyl
Greenstone
Cuibul Vulturilor
Crângul Mierii
Turnul Bucuriei
MAREA DORNULUI
Uplands
Blackmont
Kingsgrave
Coroana Neagră
Orașul Vechi
Skyreach
Ironwood
Ghaston Grey
Ghost Hill
Golful Șoaptelor
Trei Turnuri
Starfall
Înaltul Ermitaj
Torul
Brațul Rupt
DORNE
Bictul
Grația Zeilor
Sunspear
Sunhouse
Sandstone
Hellholt
Pucioasa
Vaith
Vaith
Țărmul de Sare
Lemonwood
Arbor
Strâmtorile Redwyne
© 2011 Jeffrey L. Ward

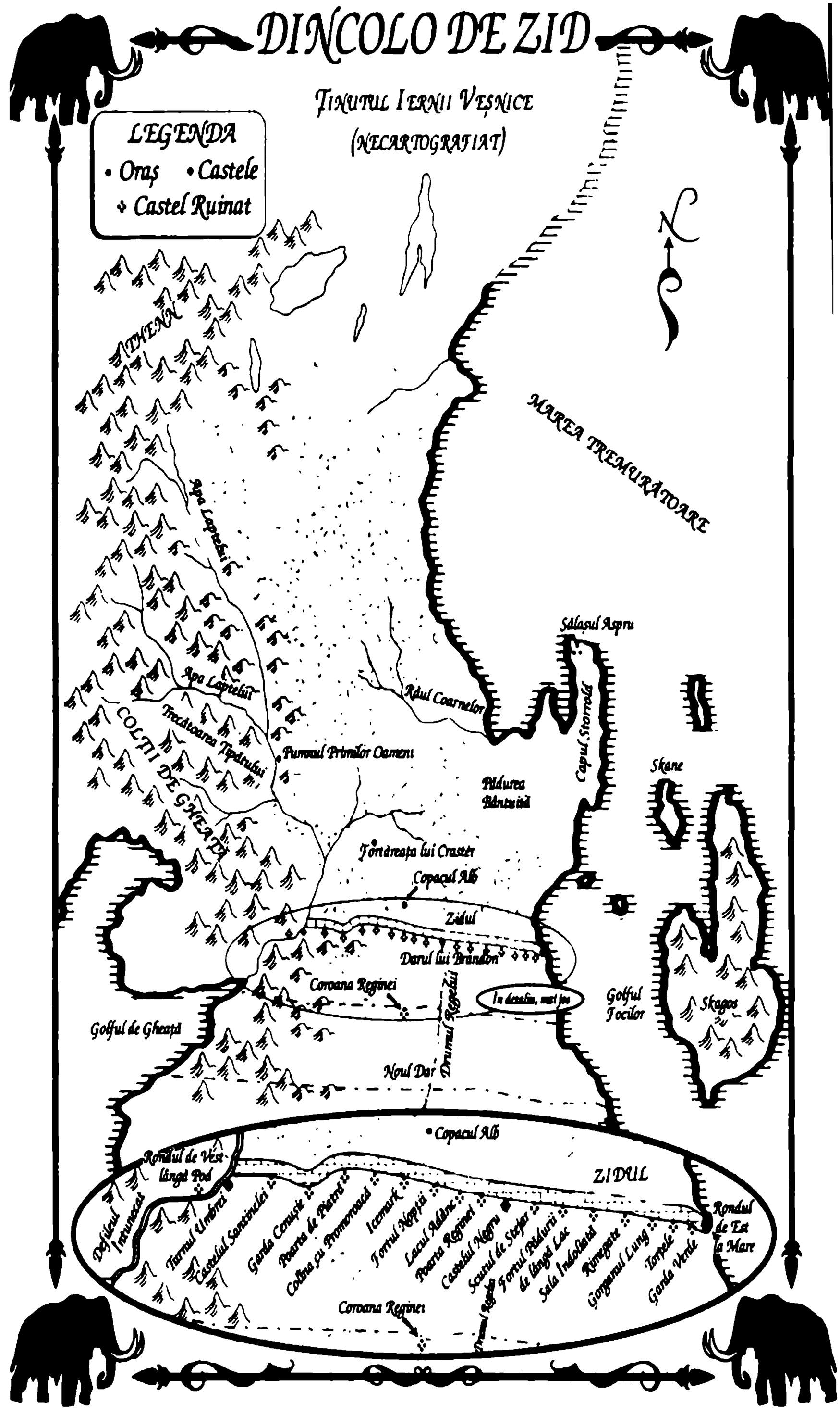
DINCOLO DE ZID
ȚINUTUL IERNII VEȘNICE
(NECARTOGRAFIAT)
LEGENDA
• Oraș
• Castele
✧ Castel Ruinat
N
THENN
MAREA TREMURĂTOARE
Apa Laptelui
Apa Laptelui
Râul Coarnelor
Sălașul Aspru
Capul Storrold
COLȚII DE GHEAȚĂ
Trecătoarea Țipătului
Pumnul Primilor Oameni
Pădurea Bântuită
Fortăreața lui Craster
Copacul Alb
Zidul
Darul lui Brandon
Coroana Reginei
Drumul Regelui
În detaliu, mai jos
Skane
Golful Focilor
Skagos
Golful de Gheață
Noul Dar
Copacul Alb
ZIDUL
Rondul de Vest lângă Pod
Defileul Întunecat
Turnul Umbrei
Castelul Santinelei
Garda Cenușie
Poarta de Piatră
Colina cu Promoroacă
Icemark
Fortul Nopții
Lacul Adânc
Poarta Reginei
Castelul Negru
Scutul de Stejar
Fortul Pădurii de lângă Lac
Sala Îndoliată
Rimegate
Gorganul Lung
Torțele
Garda Verde
Rondul de Est la Mare
Coroana Reginei
Drumul Regelui

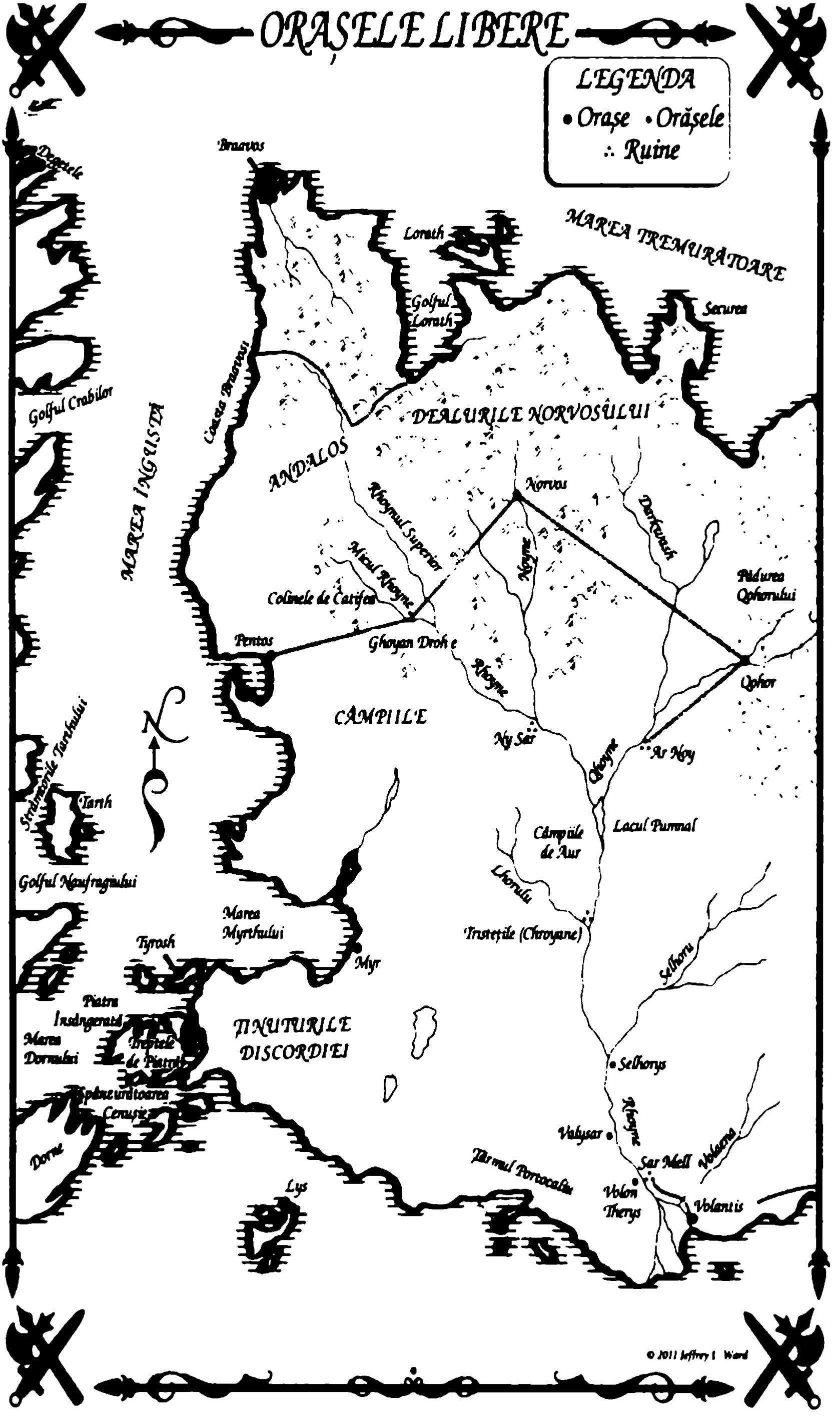
ORAȘELE LIBERE
LEGENDA
Orașe
Orășele
Ruine
Braavos
Lorath
MAREA TREMURĂTOARE
Golful Lorath
Securea
DEALURILE NORVOSULUI
Golful Crabilor
Coasta Braavosi
MAREA ÎNGUSTĂ
ANDALOS
Norvos
Rhoynul Superior
Micul Rhoyne
Noyne
Pădurea Qohorului
Colinele de Catifea
Pentos
Ghoyan Drohe
Rhoyne
Qohor
CÂMPIILE
Ny Sar
Ar Noy
Tarth
Lacul Pumnal
Câmpiile de Aur
Golful Naufragiului
Marea Myrthului
Tristețile (Chroyane)
Tyrosh
Myr
Selhoru
Piatra Însângerată
Marea Dornului
ȚINUTURILE DISCORDIEI
Treptele de Piatră
Selhorys
Cenușie
Dorne
Valysar
Sar Mell
Volaena
Țărmul Portocaliu
Lys
Volon Therys
Volantis
© 2011 Jeffrey L. Ward

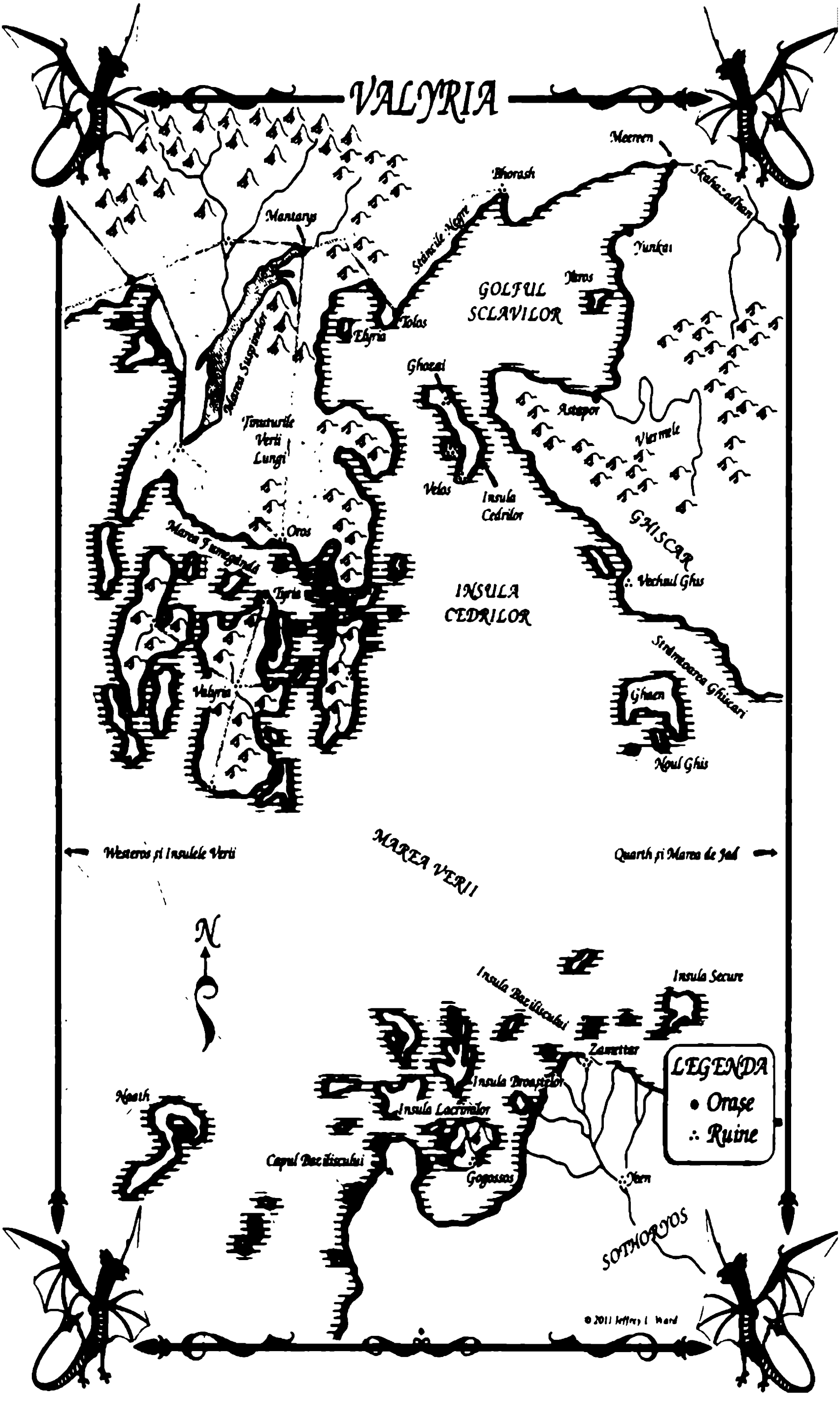
VALYRIA
Meereen
Bhorash
Mantarys
Yunkai
Yaros
GOLFUL SCLAVILOR
Tolos
Elyria
Ghozai
Astapor
Velos
Insula Cedrilor
Oros
Tyria
Valyria
INSULA CEDRILOR
GHISCAR
Vechiul Ghis
Ghaen
Noul Ghis
Westeros și Insulele Verii
Quarth și Marea de Jad
MAREA VERII
N
Insula Securii
Zamettar
LEGENDA
Orașe
Ruine
Insula Broaștelor
Insula Lacrimilor
Naath
Capul Baziliscului
Gogossos
Yeen
SOTHORYOS
© 2011 Jeffrey L. Ward

CHIŢIBUŞURI DESPRE CRONOLOGIE

Ştiu, s-a scurs ceva vreme între cărţi. Aşadar, poate că se impune o recapitulare.

Cartea pe care o ţineţi în mână este al cincilea volum al seriei *Cântec de gheaţă şi foc.* Cel de-al patrulea a fost *Festinul ciorilor.* Însă volumul de faţă nu îi urmează celui precedent, în sensul tradiţional, ci se desfăşoară paralel cu acesta.

Atât *Dansul,* cât şi *Festinul* continuă povestea imediat după evenimentele celui de-al treilea volum al seriei, *Iureşul săbiilor.* În timp ce *Festinul* se concentrează asupra întâmplărilor de la Debarcaderul Regelui şi din împrejurimi, din Insulele de Fier şi din Dorne, *Dansul* ne conduce în nord, la Castelul Negru, la Zid (şi dincolo de acesta) şi peste marea îngustă, în Pentos şi Golful Sclavilor, continuând poveştile lui Tyrion Lannister, John Snow, Daenerys Targaryen şi ale tuturor celorlalte personaje pe care nu le-aţi întâlnit în volumul precedent. Cele două cărţi sunt împărţite mai degrabă geografic decât cronologic.

Dar numai până la un punct.

Dansul dragonilor este o carte mai lungă decât *Festinul ciorilor* şi acoperă o perioadă mai întinsă de timp. În cea de-a doua jumătate a acestui volum, veţi remarca apariţia anumitor personaje-martor din *Festinul ciorilor.* Şi asta înseamnă tocmai ceea ce credeţi că înseamnă: naraţiunea a depăşit cadrul din *Festinul* şi cele două fire se împletesc din nou.

Următoarea carte: *The Winds of Winter (Vânturile iernii).* Unde, nădăjduiesc, vor tremura cu toţii împreună, din nou...

GEORGE R.R. MARTIN, aprilie 2011

PROLOG

Noaptea era încărcată de mirosul greu de om.

Omul-lup se opri sub un copac și adulmecă, în umbra ce-i smălța blana brun-cenușie. O boare de vânt cu mireasmă de pin îi aduse izul de om în nări, peste celelalte mirosuri care grăiau despre vulpi și iepuri, despre foci și cerbi și chiar despre lupi. Omul-lup știa că și acelea veneau tot de la oameni; duhoarea de piei învechite, stătută și acrie, era aproape complet înăbușită de miasmele mai puternice de fum, sânge și putreziciune. Doar omul jupuia alte fiare și se înveșmânta cu pielea și părul lor.

Spre deosebire de lupi, oamenii-lupi nu se tem de om. Ura și foamea îi răvășeau măruntaiele. Scoase un mârâit gros, o chemare către fratele său cu un singur ochi, către sora lui mică și vicleană. Când porni în goană printre copaci, tovarășii de haită îl urmară îndeaproape. Simțiseră și ei mirosul. În timp ce alerga, vedea și prin ochii lor și se zări pe sine în frunte. Răsuflarea haitei țâșnea, fierbinte și albă, dintre fălcile alungite și cenușii. Gheața li se întărise între gheare, tare ca piatra, dar acum vânătoarea era în toi, prada în față. *Carne*, gândi omul-lup, *hrană*.

Un om de unul singur era o ființă vulnerabilă. Mare și puternic, cu ochi ageri, dar slab de urechi și surd la mirosuri. Cerbii, elanii, până și iepurii, erau mai sprinteni, urșii și mistreții, mai fioroși în luptă.

Dar oamenii în haite erau periculoşi. Când lupii se apropiară de pradă, omul-lup auzi scâncetul unui pui, pojghiţa zăpezii căzute peste noapte pârâind sub labele stângace ale oamenilor, zgomotul pieilor grele şi ale ghearelor lungi şi gri pe care le duceau în mâini.

Săbii, îi şopti o voce lăuntrică, *suliţe.*

Copacilor le crescuseră colţi de gheaţă, ce atârnau dezgoliţi ca într-un mârâit pe crengile cenuşii, desfrunzite. Un-Ochi ţâşni prin tufişuri, împroşcând omătul. Tovarăşii de haită îl urmară. În susul unui deal şi în josul povârnişului de dincolo, până ce pădurea se deschise înaintea lor şi oamenii erau acolo. Printre ei, o femelă. Ghemul înfofolit în blană pe care-l strângea în braţe era puiul ei. *Las-o la urmă*, şopti glasul, *masculii sunt pericolul.* Răcneau unul la altul, aşa cum obişnuiau oamenii, dar omul-lup le simţea spaima. Unul avea un dinte de lemn, înalt cât el. Îl azvârli, dar mâna îi tremura şi dintele zbură sus.

Atunci haita se năpusti asupra lor.

Fratele lup cu un singur ochi îl doborî pe aruncătorul dintelui într-un troian de zăpadă şi îi sfâşie beregata, în timp ce acesta se zbătea. Sora lupoaică se strecură pe după celălalt mascul şi-l atacă din spate. Mai rămâneau femela şi puiul ei.

Avea şi ea un dinte, unul mic, făcut din os, dar îl scăpă din mână când fălcile omului-lup i se încleştară pe picior. În cădere, îşi înfăşură ambele braţe în jurul gălăgiosului ei pui. Sub blănuri, femela era doar piele şi os, dar avea ugerele pline de lapte. Carnea cea mai dulce era a puiului. Lupul păstră cele mai gustoase bucăţi pentru fratele lui. De jur împrejurul leşurilor, zăpada îngheţată deveni rozalie şi roşie, în timp ce haita se ghiftuia.

Hăt departe, într-o colibă din chirpici cu acoperişul de stuf, o gaură de fum şi podeaua de pământ bătătorit, Varamyr se scutură, tuşi şi îşi linse buzele. Avea ochii roşii, buzele crăpate, gâtul uscat şi aspru, dar gustul de sânge şi grăsime îi umplea gura, în timp ce pântecele-i bombat ţipa după hrană. *Carne de copil*, gândi el, amintindu-şi de Ţugui. *Carne*

de om. Decăzuse într-atât încât să tânjească după carne de om? Îl auzea parcă aievea pe Haggon mârâind:

– Oamenii pot să mănânce carnea animalelor, iar animalele carnea oamenilor, dar omul care mănâncă din carnea de om este abominabil.

Abominabil. Acesta fusese dintotdeauna cuvântul preferat al lui Haggon. *Abominabil, abominabil, abominabil.* Să mănânci carne de om era abominabil, să te împreunezi ca lupii era abominabil, iar să pui stăpânire pe trupul altui om era cel mai abominabil lucru dintre toate. *Haggon a fost slab, se temea de propria-i putere. A murit înlăcrimat și singur, când i-am smuls cea de-a doua viață.* Varamyr îi devorase el însuși inima. *M-a învățat o mulțime de lucruri și ultimul pe care l-am aflat de la el a fost gustul cărnii de om.*

Asta, însă, făcuse ca lup. Nu mâncase niciodată cu dinți de om carnea oamenilor. Dar haita lui n-avea decât să se ospăteze. Lupii erau la fel de înfometați ca și el, sfrijiți, înfrigurați și flămânzi, iar prada... *doi bărbați și o femeie, cu un prunc în brațe, fugind de înfrângere în ghearele morții. Ar fi pierit curând, oricum, doborâți de intemperii sau de foame. Așa a fost mai bine, mai rapid. O izbăvire.*

– O izbăvire, rosti el cu voce tare.

Avea gâtul uscat, dar îi plăcea să audă un glas de om, chiar și pe al său.

Aerul mirosea a mucegai și umezeală, pământul era rece și tare, iar focul răspândea mai mult fum decât căldură. Se apropie de flăcări cât de mult îndrăzni, când tușind, când tremurând, cu coapsa zvâcnind acolo unde i se deschisese rana. Sângele îi îmbibase pantalonii până la genunchi și se întărise, formând o crustă maronie, tare.

Pălămida îl prevenise că s-ar putea întâmpla asta.

– Am cusut-o cât am putut de bine, îi spusese ea, dar trebuie să te odihnești și s-o lași să se vindece, altfel carnea se va sfârteca din nou.

Pălămida fusese ultima lui tovarășă, o sulițașă aspră ca o rădăcină bătrână, plină de negi, cu fața brăzdată de riduri și tăbăcită de vânt. Ceilalți îi părăsiseră pe drum. Unul câte unul, rămăseseră în urmă ori se avântaseră înainte, îndreptându-se către vechile lor sate, spre Apa

Laptelui sau spre Sălaşul Aspru, ori către o moarte solitară în pădure. Varamyr nu ştia şi nu-i păsa. *Ar fi trebuit să-l iau pe vreunul dintre ei, când am avut ocazia. Pe unul dintre gemeni, pe vânjosul cu cicatrici pe faţă, ori pe tânărul cu păr roşu.* Dar se temuse. Unul dintre ceilalţi şi-ar fi putut da seama ce se petrece. Atunci l-ar fi atacat şi l-ar fi ucis. Iar vorbele lui Haggon îl bântuiseră şi, astfel, pierduse ocazia.

După bătălie, îşi croiseră drum prin codru cu miile, flămânzi, speriaţi, fugind din calea măcelului care se abătuse asupra lor la Zid. Unii vorbiseră despre o întoarcere la casele pe care le părăsiseră, alţii despre organizarea unui al doilea atac asupra porţii, dar majoritatea erau dezorientaţi, neştiind încotro s-o apuce sau ce să facă. Scăpaseră de ciorile în mantii negre şi de cavalerii în oţel cenuşiu, dar acum erau vânaţi de duşmani fără milă. Fiecare zi lăsa în urmă alte şi alte cadavre. Unii mureau de foame, unii de frig, alţii de boală. Iar alţii erau ucişi de cei care le fuseseră tovarăşi de arme, în timp ce mărşăluiau spre sud cu Mance Rayder, Regele-de-Dincolo-de-Zid.

Mance a căzut, îşi spuneau unul altuia supravieţuitorii, cu glasuri disperate. *Mance a fost prins. Mance e mort.*

– Harma a murit şi Mance a fost capturat, ceilalţi au fugit şi ne-au lăsat, spusese Pălămida, în timp ce-i cosea rana. Tormund, Plângătorul, Şasepiei, toţi aceşti bravi războinici, unde sunt ei acum?

Nu ştie cine sunt, şi-a dat atunci seama Varamyr, *şi de ce-ar şti?* Fără fiarele lui, nu avea aerul unui bărbat impunător. *Am fost Varamyr Şasepiei, am mâncat aceeaşi pâine cu Mance Rayder.* Îşi luase numele de Varamyr pe când avea zece ani. *Un nume potrivit pentru un lord, un nume de slăvit în cântece, un nume măreţ, un nume fioros.* Şi, totuşi, fugise din calea ciorilor, ca un iepure speriat. Teribilul Lord Varamyr devenise un laş, dar nu suporta ca ea să ştie asta, aşa că i-a spus suliţaşei că-l cheamă Haggon. Apoi, s-a întrebat de ce îi venise pe buze tocmai acel nume, dintre toate cele pe care le-ar fi putut alege. *I-am mâncat inima şi i-am băut sângele şi totuşi continuă să mă bântuie.*

Într-o zi, pe când fugeau, un călăreț a venit în galop prin pădure, pe o mârțoagă albă, strigând că trebuie s-o apuce cu toții spre Apa Laptelui, că Plângătorul aduna luptători ca să treacă Podul Țestelor și să cucerească Turnul Umbrei. Mulți l-au urmat, dar majoritatea, nu. Mai târziu, un războinic ursuz, în blănuri și ambră, a mers de la un foc la altul, îndemnându-i pe supraviețuitori să pornească spre nord și să se refugieze în Valea Thennilor. Varamyr n-a aflat niciodată de ce credea omul că acolo ar fi în siguranță, când thennii înșiși părăsiseră locul, dar l-au urmat cu sutele. Alte sute au plecat cu vrăjitoarea pădurii căreia i se înfățișase o flotă de corăbii venind să-i ducă pe oamenii liberi spre sud.

– Trebuie să căutăm marea! a strigat Mama Cârtiță, și adepții ei au luat-o spre est.

Varamyr s-ar fi aflat printre ei dacă ar fi fost mai puternic. Dar marea era cenușie, rece și îndepărtată și el știa că n-aveau să apuce s-o vadă vreodată. Fusese de nouă ori mort sau în agonie și acum și-ar fi găsit cu adevărat sfârșitul. *O mantie din blană de veveriță*, își aminti el, *m-a înjunghiat pentru o mantie din blană de veveriță.*

Proprietara ei murise, cu ceafa strivită, un terci roșu împănat cu bucăți de os, dar mantia ei părea groasă și călduroasă. Ningea și Varamyr își pierduse mantiile la Zid. Pieile cu care se învelea noaptea, hainele de lână, cizmele din piele de oaie și mănușile îmblănite, provizia de mied și stocul de mâncare, șuvițele de păr împletit luate de la femeile cu care se culca, până și brățările de aur pe care i le dăduse Mance, toate erau pierdute și uitate. *Am ars și am murit și apoi am fugit, pe jumătate nebun de durere și de spaimă.* Amintirea îl rușina și acum, dar nu fusese singurul. Fugiseră și alții, cu sutele, cu miile. *Bătălia era pierdută. Veniseră cavalerii, invincibili în oțelul lor, omorându-i pe toți cei care rămăseseră să lupte. Ori fuga, ori moartea.*

Însă de moarte nu puteai fugi atât de ușor. Așadar, când a dat peste cadavrul femeii în pădure, Varamyr a îngenuncheat să-i scoată mantia și n-a observat băiatul până când acesta n-a țâșnit din ascunzătoare,

vârându-i cuțitul lung de os în coapsă și smulgându-i mantia dintre degetele încleștate.

– Mama lui, i-a spus Pălămida mai târziu, după ce băiatul fugise. Era mantia mamei lui și când te-a văzut furând-o...

– Era moartă, a răspuns Varamyr, tresărind când acul de os i-a străpuns carnea. Cineva i-a zdrobit capul. Vreo cioară.

– Nicio cioară. Copitații. Am văzut. Acul Pălămidei a închis tăietura din coapsă. Sălbatici, și cine-a mai rămas să-i îmblânzească?

Nimeni. Dacă Mance e mort, oamenii liberi sunt condamnați. Thennii, uriașii și Copitații, oamenii cavernelor, cu dinții lor piliți, și oamenii țărmului dinspre apus, cu carele lor de oase... erau și ei, cu toții, osândiți. Până și ciorile. Poate că n-o știau încă, dar afurisiții înveșmântați în negru aveau să piară odată cu ceilalți. Dușmanul se apropia.

Glasul răgușit al lui Haggon îi răsună în minte:

– O să mori de-o duzină de ori, băiete, și de fiecare dată cu durere... dar când va veni adevărata moarte, vei trăi din nou. Cea de-a doua viață e mai simplă și mai dulce, așa se spune.

Varamyr Șasepiei avea să afle adevărul vorbelor lui cât de curând. Adulmeca adevărata moarte în mirosul înțepător care stăruia în aer, o simțea în căldura de sub degete, când își strecura o mână sub haine, să-și atingă rana. Însă frigul îi era în trup, până în măduva oaselor. De data aceasta frigul avea să-l ucidă.

Ultima lui moarte fusese în foc. *Am ars.* La început, în tulburarea lui, crezuse că vreun arcaș de pe Zid l-a străpuns cu o săgeată aprinsă... dar focul fusese *în interiorul lui*, mistuindu-l. Iar durerea...

Varamyr mai murise de nouă ori. O dată împuns de o suliță, o dată cu dinții unui urs în beregată, o dată într-o baltă de sânge, când a adus pe lume un pui născut mort. Prima oară Varamyr a murit la doar șase ani, atunci când securea tatălui său i-a despicat țeasta. Nici măcar asta nu fusese atât de chinuitor ca focul din măruntaie, trosnind de-a lungul aripilor, *devorându-l*. Când a încercat să fugă de focul acela, spaima lui a ațâțat flăcările și le-a făcut să dogorească mai tare. Plutea deasupra

Zidului, urmărind mişcările oamenilor de jos, cu ochii lui de vultur, când, dintr-odată, văpaia îi prefăcuse inima în cenuşă şi îi trimiseseră spiritul, ţipând, înapoi în pielea sa şi, pentru scurtă vreme, îşi pierduse minţile. Fiecare amintire era de-ajuns să-l cutremure.

Atunci observă că focul i se stinsese.

Mai rămăsese doar un amestec negru-gri de lemn carbonizat, cu câţiva cărbuni strălucind în cenuşă. *Încă mai fumegă, e nevoie doar de lemne.* Scrâşnind din dinţi ca să-şi înăbuşe durerea, Varamyr se târî spre mormanul de crengi rupte pe care le adunase Pălămida înainte de-a pleca la vânătoare şi azvârli câteva beţe în cenuşă.

– Aprinde-te, zise el răguşit. *Arzi.*

Suflă în jăratic şi spuse în gând o rugăciune către zeii fără nume ai pădurii, ai muntelui şi ai câmpiei.

Zeii nu răspunseră. După o vreme, nici fumul nu se mai înălţa. Coliba începea deja să se răcească. Varamyr n-avea cremene, nici iască şi nici vreascuri uscate. N-avea să reaprindă focul niciodată, nu de unul singur.

– Pălămida! strigă el, cu glasul răguşit şi gâtuit de durere. *Pălămida!*

Femeia avea bărbia ascuţită, nasul turtit şi, pe obraz, o aluniţă din care ieşeau patru fire de păr negru. O faţă urâtă şi aspră, dar Varamyr ar fi dat orice s-o zărească în uşă. *Ar fi trebuit să-i răpesc trupul înainte de-a pleca.* De când e plecată? De două zile? De trei? Nu era sigur. Era întuneric în colibă şi Varamyr plutise între somn şi trezie, fără să ştie vreodată, cu siguranţă, dacă afară era zi sau noapte.

– Aşteaptă, spusese ea. Mă întorc cu mâncare.

Aşadar, ca un nătărău, aşteptase, visând la Haggon şi la Ţugui şi la toate greşelile pe care le făcuse în lunga-i viaţă, dar trecuseră zile şi nopţi şi Pălămida nu se întorsese. *Nu se mai întoarce.* Varamyr se întreba dacă se dăduse de gol. Oare-şi putea da seama ce gândeşte doar privindu-l sau oare murmurase el ceva prin somnu-i febril?

Abominabil, îl auzi pe Haggon spunând. Era aproape ca şi cum s-ar fi aflat acolo, în aceeaşi încăpere.

– E doar o sulițașă urâtă, îi răspunse Varamyr. Eu sunt un om măreț. Sunt Varamyr, omul-lup, omul-fiară, nu e drept ca ea să trăiască și eu să mor.

Nu-i răspunse nimeni. Nu era nimeni acolo. Pălămida plecase. Îl părăsise, la fel ca toți ceilalți.

Până și propria lui mamă îl abandonase. *A plâns după Țugui, dar n-a vărsat o lacrimă pentru mine.* În dimineața în care tatăl său l-a smuls din pat, să-l dea pe mâna lui Haggon, mama lui nu i-a aruncat nici măcar o privire. Varamyr țipase și dăduse din picioare în timp ce era târât în pădure, până când tatăl lui l-a pălmuit și i-a spus să tacă.

– Locul tău e printre cei ca tine, a fost tot ce i-a spus când l-a azvârlit la picioarele lui Haggon.

Nu s-a înșelat, gândi Varamyr, tremurând. *Haggon m-a învățat o mulțime de lucruri. M-a învățat să vânez și să pescuiesc, cum să hăcuiesc un cadavru și cum să curăț un pește de oase, cum să-mi croiesc drum prin pădure. Și m-a învățat rânduiala oamenilor-lupi și secretele oamenilor-fiare, deși darul meu era mai puternic decât al lui.*

Peste ani și ani, încercase să-și găsească părinții, să le spună că micul lor Cucui devenise marele Varamyr Șasepiei, dar amândoi erau cenușă. *Una cu pomii și izvoarele, una cu pietrele și pământul. Scrum și țărână.* Asta i-a spus vrăjitoarea pădurilor mamei sale, în ziua în care a murit Țugui. Cucui nu voia să fie un bulgăre de pământ. Băiatul visase la ziua când barzii aveau să cânte despre faptele sale și fetele frumoase aveau să-i dea sărutări. *Când o să cresc mare, o să devin Regele-de-Dincolo-de-Zid,* își jurase Cucui. Nu devenise, dar ajunsese pe-aproape. Varamyr Șasepiei era un nume de care oamenii se temeau. Lupta călare pe o ursoaică albă, înaltă de patru metri, ținea în frâu trei lupi și o pisică-nălucă și stătea la dreapta lui Mance Rayder. *Mance m-a adus în locul acesta. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare. Ar fi trebuit să mă strecor în pielea ursoaicei mele și să-l sfâșii în bucăți.*

Înainte să-l întâlnească pe Mance, Varamyr Șasepiei fusese un fel de lord. Locuia singur într-un castel din mușchi, noroi și bușteni pe care-l

stăpânise cândva Haggon, împreună cu fiarele lui. O duzină de sate îi aduceau tribut în pâine, sare și cidru, oferindu-i fructe din livezi și legume din grădini. Carnea și-o procura singur. Ori de câte ori dorea o femeie, trimitea o pisică-nălucă s-o vâneze și orice fată pe care punea ochii îl urma supusă în pat. Unele veneau plângând, da, dar veneau. Varamyr le dădea sămânța lui, le lua o șuviță de păr, ca să-i amintească de ele și le trimitea înapoi. Din când în când, câte un erou al locului venea cu sulița în mână, să ucidă fiara și să-și salveze sora, ori iubita, ori fiica. Pe aceștia îi omora, dar femeilor nu le făcea niciun rău. Pe unele chiar le binecuvânta cu copii. *Țânci. Pipernicíți, firavi, asemenea lui Cucui, și niciunul hărăzit cu darul.*

Frica îl făcu să se ridice în picioare, clătinându-se. Ținându-se de coapsă, ca să nu lase sângele să se prelingă din rană, Varamyr se îndreptă, împleticindu-se, spre ușă și trase la o parte pielea zdrențuită care o acoperea, pomenindu-se în fața unui zid alb. *Zăpadă.* Nu era de mirare că înăuntru era așa de întuneric și atâta fum. Zăpada acoperise coliba.

Când Varamyr o împinse, zăpada se fărâmiță și căzu, încă moale și udă. Afară, noaptea era albă ca moartea; nori palizi, răsfirați, dansau în jurul unei luni de argint, sub privirile reci ale unei puzderii de stele. Vedea siluetele cocoșate ale celorlalte colibe îngropate sub troiene și, dincolo de ele, palida umbră a unui copac al inimii, în armură de gheață. Spre sud și spre vest, dealurile erau o vastă pustietate albă, unde nimic nu se clintea, în afară de zăpada spulberată de vânt.

– Pălămida! strigă Varamyr, cu glas pierit, întrebându-se până unde ar fi putut să ajungă. *Pălămida! Femeie! Unde ești?*

În depărtare, un lup urlă.

Un fior străbătu trupul lui Varamyr. Cunoștea acel urlet, așa cum, odinioară, Cucui cunoștea glasul mamei sale. *Un-Ochi.* Era cel mai bătrân dintre cei trei lupi ai săi, cel mai mare, cel mai fioros. Vânătorul era mai suplu, mai ager, mai tânăr, Șireata mai vicleană, dar amândoi îi știau de frică lui Un-Ochi. Bătrânul lup era neînfricat, necruțător, sălbatic.

Varamyr pierduse controlul asupra celorlalte animale ale sale, în agonia morții vulturului. Pisica-nălucă fugise în păduri, în timp ce ursoaica albă și-a scos ghearele la cei din preajma ei, sfâșiind patru oameni înainte să cadă răpusă de-o suliță. L-ar fi omorât și pe Varamyr, dacă i-ar fi ieșit în cale. Ursoaica îl ura, se înfuriase de fiecare dată când intrase în pielea ei sau i se cățărase pe spate.

Lupii lui, însă...

Frații mei. Haita mea. Multe nopți friguroase dormise cu lupii lui, încălzit de trupurile lor lățoase îngrămădite în jurul lui. *Când voi muri, se vor ospăta cu carnea mea și vor lăsa doar oasele, să întâmpine dezghețul primăvara viitoare.* Gândul era ciudat de liniștitor. Lupii lui vânaseră adesea pentru el, pe când hoinăreau. Părea firesc să le fie hrană, la sfârșit. Ar putea să-și înceapă a doua viață sfâșiind carnea caldă și moartă a propriului său cadavru.

Câinii erau animalele de care te puteai apropia cel mai ușor; trăiau atât de aproape de oameni, încât erau aproape umani. Să te strecori în pielea unui câine era ca și cum ai încălța o cizmă veche, lărgită de purtare. Așa cum o cizmă era modelată pe potriva unui picior, un câine era modelat să accepte lanțul, chiar și un lanț pe care niciun ochi de om nu-l putea vedea. Lupii erau mai greu de stăpânit. Un om se putea împrieteni cu un lup, dar nimeni nu putea *îmblânzi* cu adevărat un lup.

– Cu lupii și femeile te însoțești pe viață, spunea adesea Haggon. Ai luat unul, ești ca și însurat. Lupul e parte din tine, începând cu ziua aceea, iar tu ești parte din el. Amândoi vă veți schimba.

De alte animale era mai bine să nu te apropii, afirmase vânătorul. Pisicile erau parșive și crude, gata oricând să te trădeze. Elanii și cerbii erau victime; până și cel mai curajos om devenea un laș dacă le purta pielea prea mult. Urșii, mistreții, viezurii, nevăstuicile... Haggon nici nu se apropia de așa ceva.

– Unele piei e mai bine să nu le porți niciodată, băiete, i-a spus el. Nu ți-ar plăcea în ce te-ai transforma.

Dacă stăteai să-l asculți pe Haggon, păsările erau cele mai rele:

– Oamenii n-au fost făcuți să părăsească pământul. Stai prea multă vreme în nori și n-ai să mai vrei să cobori niciodată. Cunosc oameni-fiare care au încercat șoimi, bufnițe, corbi. Chiar și atunci când sunt în propria lor piele, stau visători, cu ochii ridicați spre albastrul afurisit.

Dar nu toți oamenii-fiare simțeau la fel. Odată, pe când Cucui avea zece ani, Haggon l-a dus la adunarea unor asemenea ființe. Oamenii-lupi erau cei mai numeroși din grup, frații-lupi, dar băiatul i-a găsit pe ceilalți mai ciudați și mai fascinanți. Borroq semăna atât de mult cu mistrețul lui încât nu-i mai lipseau decât colții, Orell avea vulturul său, Briar, pisica lui nălucă (din clipa în care i-a zărit, Cucui a vrut să aibă și el o pisică-nălucă), femeia-capră Grisella...

Dar niciunul dintre ei nu fusese la fel de puternic ca Varamyr Șasepiei, nici măcar Haggon, înalt și fioros, cu palme tari ca piatra. Vânătorul a murit plângând, după ce Varamyr i l-a luat pe Blană-Cenușie, scoțându-l din pielea fiarei, ca s-o revendice pentru sine. *Nu vei mai avea o a doua viață, bătrâne.* Varamyr Treipiei își spusese pe vremea aceea. Blană-Cenușie a fost a patra, dar bătrânul lup era firav și aproape știrb și l-a urmat curând pe Haggon în moarte.

Varamyr putea să ia orice animal voia, să-l supună voinței sale și să-i ia trupul în stăpânire. Câine sau lup, urs sau viezure.

Pălămida, gândi el.

Haggon ar fi considerat asta abominabil, cel mai negru păcat dintre toate, dar Haggon era mort, devorat și ars. Mance l-ar fi blestemat și el, dar Mance fusese ucis sau capturat. *Nimeni nu va afla vreodată. Voi fi Pălămida sulițașa, iar Varamyr Șasepiei va fi mort.* Presupunea că darul său ar dispărea odată cu trupul. Și-ar pierde lupii și ar trăi tot restul vieții în pielea unei femei sfrijite și pline de negi... dar ar trăi. *Dacă se întoarce. Sunt încă destul de puternic s-o iau în stăpânire.*

Un val de amețeală îl cuprinse. Se pomeni în genunchi, cu mâinile îngropate în omăt. Luă un pumn de zăpadă și-și umplu gura, frecându-și-l prin barbă și peste buzele crăpate, sorbindu-i apa. Era atât de rece încât abia reuși s-o înghită și își dădu seama din nou cât de înfierbântat era.

Zăpada topită îi făcu foame. După mâncare tânjea stomacul lui, nu după apă. Ninsoarea se oprise, dar vântul se întețea, umplând aerul de cristale, biciuindu-i fața în timp ce își croia cu greu drum prin troiene, cu rana din șold deschizându-se și închizându-se iar. Răsuflarea i se transforma într-un nor alb, zdrențuit. Când ajunse lângă copacul inimii, găsi o creangă căzută, numai bună s-o folosească pe post de cârjă. Sprijinindu-se cu putere de ea, se îndreptă clătinându-se către cea mai apropiată colibă. Poate că țăranii uitaseră ceva când au fugit... un sac de mere, niște carne uscată, orice să-l țină în viață până se întorcea Pălămida.

Aproape ajunsese când cârja se rupse sub greutatea lui și picioarele îi alunecară de sub trup.

Cât timp a zăcut acolo rășchirat, înroșind zăpada de sânge, Varamyr n-ar fi putut spune. *Zăpada o să mă îngroape.* Ar fi o moarte liniștită. *Se spune că ți-e cald când se apropie sfârșitul, cald și somn.* Ar fi plăcut să simtă din nou căldură, deși îl întrista gândul că n-avea să mai vadă niciodată ținuturile verzi, tărâmurile calde de dincolo de Zid, despre care cânta Mance.

– Lumea de dincolo de Zid nu e pentru cei ca noi, obișnuia să spună Haggon. Oamenii liberi se tem de oamenii-fiare, dar îi și respectă. La sud de Zid, îngenuncheații ne vânează și ne măcelăresc ca pe niște porci.

M-ai prevenit, gândi Varamyr, *dar tot tu mi-ai arătat și Rondul de Est la Mare.* Să fi avut vreo zece ani, nu mai mult. Haggon dăduse o duzină de sfori de chihlimbar și o sanie încărcată de piei pentru șase burdufuri cu vin, un drob de sare și un ceaun de aramă. Rondul de Est era un loc mai bun pentru negoț decât Castelul Negru; asta pe vremea când veneau corăbiile, încărcate de mărfuri de pe tărâmurile de legendă de dincolo de mare. Ciorile îl cunoșteau pe Haggon ca vânător și ca prieten al Rondului de Noapte și se bucurau să primească veștile pe care le aducea despre viața de dincolo de Zidul lor. Unii îl știau și de om-fiară, dar nimeni nu vorbea despre asta. Acolo, la Rondul de Est la Mare, începuse băiatul să viseze la însoritul sud.

Varamyr simțea fulgii de zăpadă topindu-i-se pe frunte. *E mai bine decât să arzi. Ce bine-ar fi să adorm și să nu mă mai trezesc niciodată. Ce bine-ar fi să-mi încep a doua viață!* Lupii lui erau acum aproape. Îi simțea. Avea să părăsească acest trup plăpând, să devină una cu ei, să vâneze noaptea și să urle la lună. Omul-lup avea să devină un lup adevărat. *Dar care?*

Nu Șireata. Haggon ar fi numit asta abominabil, dar Varamyr se strecurase adesea în pielea ei pe când se împreuna cu Un-Ochi. Nu voia, totuși, să-și petreacă noua viață ca lupoaică, doar dacă n-avea de ales. Pielea Vânătorului, masculul mai tânăr, i s-ar fi potrivit mai bine... deși Un-Ochi era mai mare și mai fioros și el era cel care se împerechea cu Șireata ori de câte ori femela era în călduri.

– Se spune că uiți, îi zisese Haggon, cu câteva săptămâni înainte de a muri. Când carnea omului moare, spiritul lui continuă să trăiască în trupul animalului, dar, cu fiecare zi, memoria îi slăbește și animalul devine din ce în ce mai puțin om-lup, din ce în ce mai mult lup, până când nu mai rămâne nimic din om și dăinuie doar fiara.

Varamyr cunoștea acest adevăr. Când a intrat în pielea vulturului care îi aparținuse lui Orell, a simțit furia celorlalți oameni-fiare în prezența sa. Orell fusese omorât de Jon Snow, cioara trădătoare, și ura sa față de ucigaș fusese atât de puternică, încât Varamyr s-a pomenit vânându-l și pe băiatul-fiară. Știuse ce era băiatul din clipa în care a văzut imensul lup străvechi alb pășind tăcut alături de el. Un om-fiară îl simte întotdeauna pe un altul. *Mance ar fi trebuit să mă lase să intru în pielea lupului străvechi. Asta ar fi însemnat o a doua viață, demnă de un rege.* Ar fi putut s-o facă, nu avea niciun dubiu. Darul lui Snow era puternic, dar flăcăul era tânăr și lipsit de experiență, încă împotrivindu-se naturii sale, când ar fi trebuit s-o glorifice.

Varamyr vedea ochii roșii ai lupului străvechi fixându-l din trunchiul alb. *Zeii mă cercetează.* Un fior îi străbătu trupul. Făcuse lucruri rele, lucruri îngrozitoare. Furase, omorâse, siluise. Se ghiftuise cu carne de om și sorbise sângele muribunzilor, țâșnindu-le roșu și fierbinte

din gâtlejuri. Vânase duşmanii prin păduri şi îi atacase în timp ce dormeau, le smulsese măruntaiele din pântece şi le împrăştiase pe pământul mocirlos. *Cât de dulce le-a fost carnea!*

– Fiara a fost aceea, nu eu, şopti el răguşit. Darul cu care m-aţi înzestrat.

Zeii nu răspunseră. Răsuflarea lui Varamyr zăbovi în aer, alburie şi ceţoasă. Simţea gheaţa închegându-i-se în barbă. Varamyr Şasepiei închise ochii.

Visă un vis de demult, cu o colibă lângă mare, trei câini scheunând, lacrimile unei femei.

Ţugui. Plânge după Ţugui, dar după mine n-a plâns niciodată.

Cucui se născuse cu o lună înainte de termen şi a fost atât de bolnăvicios încât nimeni nu se aştepta să supravieţuiască. Mama sa a aşteptat să împlinească patru ani ca să-i dea un nume adevărat, dar a fost deja prea târziu. Tot satul se obişnuise să-i spună Cucui, numele pe care i-l dăduse sora lui Meha, pe când el era în pântecele mamei lor. Tot Meha îl poreclise şi pe Ţugui, dar frăţiorul lui Cucui se născuse la termen, mare, rumen şi robust, sugând lacom la sânul mamei. Avea de gând să-i dea numele tatălui lor. *Dar Ţugui a murit. A murit când avea doi ani, iar eu şase, cu trei zile înainte de ziua lui.*

– Puiul tău e la zei acum, i-a spus mamei înlăcrimate vrăjitoarea pădurii. Nu va mai simţi durere, nici foame şi nu va mai plânge niciodată. Zeii l-au coborât în pământ, în copaci. Zeii sunt pretutindeni în jurul nostru, în pietre şi în râuri, în păsări şi în animale. Ţugui al tău a plecat să li se alăture. Va fi una cu lumea şi tot ce e în ea.

Vorbele bătrânei îl izbiseră pe Cucui ca un pumnal. *Ţugui vede. Mă priveşte. Ştie.* Cucui nu putea să se ascundă de el, nu putea să se furişeze după fustele mamei ori să fugă cu câinii, ca să scape de furia tatălui. *Câinii.* Coadă Pleoştită, Copoiul, Mârâitorul. *Erau câini buni. Erau prietenii mei.*

Când tatăl său a găsit câinii adulmecând în jurul trupului neînsufleţit al lui Ţugui, n-a avut cum să-şi dea seama care era făptaşul, aşa că şi-a

îndreptat securea spre toți trei. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât i-au trebuit două lovituri ca să-l reducă pe Copoi la tăcere și patru să-l doboare pe Mârâitor. Mirosul sângelui stăruia greu în aer, sunetele câinilor muribunzi erau înfiorătoare și, totuși, Coadă Pleoștită a venit la chemarea tatălui său. Era cel mai bătrân dintre câini și obișnuința a fost mai puternică decât spaima. Când Cucui s-a strecurat în pielea lui, era deja prea târziu.

Nu, tată, te rog, a încercat să spună, dar câinii nu pot vorbi pe limba oamenilor, așa că n-a reușit să scoată decât un scâncet jalnic. Securea a despicat în două țeasta bătrânului câine și înăuntrul colibei băiatul a țipat. *Așa și-au dat seama.* Două zile mai târziu, tatăl său l-a târât în pădure. Avea cu el securea, astfel încât Cucui a crezut că-i sortise o moarte asemenea prietenilor lui. Însă el i l-a încredințat lui Haggon.

Varamyr se trezi brusc, violent, tremurând din tot trupul.

– Ridică-te! îi striga o voce. Ridică-te, trebuie să plecăm! Sunt cu sutele.

Zăpada îl acoperise cu o pătură albă, înțepenită. *Atât de frig.* Când încercă să se miște, descoperi că mâna i se lipise, înghețată, de pământ. Lăsă niște piele în urmă, când o trase ca să și-o elibereze.

– Ridică-te! țipă femeia din nou. *Se apropie!*

Pălămida se întorsese la el. Îl apucase de umeri și-l scutura, strigându-i în față. Varamyr îi mirosea răsuflarea, îi simțea căldura pe obrajii amorțiți de frig. *Acum*, gândi el, *fă-o acum sau mori.*

Își adună toate puterile pe care le mai avea, sări afară din propria-i piele și se vârî în trupul ei.

Pălămida își arcui trupul și urlă.

Abominabil. Să fi fost ea sau el? Sau Haggon? N-avea să afle niciodată. Vechiul lui trup se prăbuși în troiene, când degetele ei îi dădură drumul. Sulițașa se zvârcoli violent, țipând. Pisica-nălucă obișnuia să i se împotrivească sălbatic, iar ursul său alb fusese aproape nebun o vreme, repezindu-se să muște copacii și pietrele, și aerul, dar ceea ce se întâmpla acum era mai rău.

– Ieşi, *ieşi!* îşi auzi gura strigând.

Trupul femeii se clătină, căzu, se ridică, agitându-şi mâinile şi smucindu-şi picioarele în toate direcţiile, într-un dans grotesc, în timp ce spiritul ei şi al lui se luptau pentru trup. Femeia trase adânc în piept o gură de aer îngheţat şi Varamyr putu savura, preţ de o secundă, gustul acestuia şi puterea trupului tânăr înainte ca dinţii ei să se strângă cu putere şi să-i umple gura de sânge. Femeia îşi ridică mâinile la faţă. El încercă să le îndepărteze, dar mâinile refuzau să se supună şi îl zgâriau pe ochi. *Abominabil,* îşi aminti Varamyr, înecându-se cu sânge, durere şi nebunie. Când încercă să ţipe, femeia scuipă limba pe care o împărţeau.

Lumea albă se răsturnă şi se îndepărtă. Preţ de o clipă, Varamyr avu senzaţia că se află în interiorul copacului inimii, privind afară prin ochii roşii, săpaţi în trunchi, cum trupul unui muribund zvâcneşte fără vlagă pe pământ şi cum o femeie nebună dansează oarbă şi însângerată sub lună, vărsând lacrimi de sânge şi sfâşiindu-şi hainele. Apoi amândoi dispărură şi Varamyr se ridică, topindu-se, în timp ce spiritul său era purtat de adierea unui vânt rece. Era în zăpadă şi în nori, era o vrabie, o veveriţă, un stejar. O bufniţă cu coarne zbură tăcută printre copaci, vânând un iepure. Varamyr era în trupul acelei bufniţe, în trupul iepurilor, în arbori. Adânc, sub pământul îngheţat, viermii pământului scormoneau orbeşte prin întuneric şi Varamyr era şi în trupurile lor. *Sunt pădurea, sunt tot ce se află în ea,* gândi el, exultând. O sută de corbi îşi luară zborul, croncănind când îl simţiră trecând. Un elan mare mugi, speriind copiii agăţaţi pe spatele lui. Un lup străvechi se deşteptă, ridicând capul să mârâie în aer. Înainte ca inimile lor să bată din nou, Varamyr pornise deja mai departe, în căutarea alor lui, în căutarea lui Un-Ochi, a Şiretei şi a Vânătorului, a haitei lui. Lupii lui aveau să-l salveze, îşi spuse.

Acesta fu ultimul lui gând ca om.

Moartea veni dintr-odată. Simţi un şoc rece, de parcă ar fi fost azvârlit în apele unui lac îngheţat. Apoi se pomeni gonind peste

nămeții scăldați de razele lunii, cu haita pe urme. Jumătate de lume era cufundată în întuneric. *Un-Ochi* își dădu el seama. Urlă, iar Șireata și Vânătorul îi răspunseră.

Când ajunseră pe creastă, lupii se opriră. *Pălămida,* își aminti Varamyr. O parte din el suferea pentru ceea ce pierduse, iar alta după ceea ce făcuse. La picioarele lor, lumea se transformase în gheață. Degete de promoroacă se furișau încet în susul copacului inimii, căutând să se apropie. Satul pustiu nu mai era pustiu. Umbre cu ochi albaștri se plimbau printre nămeți. Unele purtau veșminte maro, unele haine negre și altele erau despuiate cu carnea albă ca zăpada. Vântul suspina printre coline, încărcat de mirosurile lor: carne moartă, sânge uscat, piei ce duhneau a mucegai, putreziciune și urină. Șireata mârâi și își dezveli colții, cu coama zburlită. *Nu oameni. Nu pradă. Nu aceștia.*

Făpturile de jos se mișcau, dar n-aveau viață. Una câte una, își înălțară capetele către cei trei lupi de pe deal. Ultima care-i privi era creatura care fusese Pălămida. Era înveșmântată în lână, blană și piele și, peste toate acestea, purta o mantie de chiciură care pârâia la fiecare mișcare și scânteia în lumina lunii. De vârfurile degetelor îi atârnau țurțuri trandafirii, zece cuțite lungi de sânge înghețat. Iar în adânciturile goale ale ochilor, pâlpâia o lumină albăstruie, dând trăsăturilor ei aspre o frumusețe misterioasă de care n-avuseseră parte în viață.

Mă vede.

TYRION

Traversă marea îngustă înotând în băutură.

Corabia era mică, şi mai mică era cabina lui, dar căpitanul nu-l lăsa să urce pe punte. Mişcarea legănată a navei sub picioare îi întorcea stomacul pe dos şi mâncarea execrabilă era şi mai dezgustătoare când îi venea pe gât. Dar la ce-i trebuia lui carne de vită sărată, brânză uscată şi pâine plină de viermi, când se putea hrăni cu vin? Era roşu şi acru, foarte tare. Uneori, vomita şi vinul, dar se găsea întotdeauna altul.

– Lumea e plină de vin, murmură el în întunericul cabinei sale.

Tatăl lui n-avusese niciodată nevoie de beţivani, dar ce conta? Tatăl lui era mort. Îl omorâse el. *O săgeată în burtă, lordul meu, numai pentru tine. De-aş fi fost mai dibaci cu arbaleta, ţi-aş fi vârât-o prin mădularul cu care m-ai făcut, ticălos nenorocit.*

Sub punte, nu era nici noapte, nici zi. Tyrion măsura timpul după venirile şi plecările musului care-i aducea mâncarea pe care n-o mânca. Băiatul aducea întotdeauna şi o perie şi o găleată, să cureţe.

– E vin dornishean? l-a întrebat o dată Tyrion, în timp ce destupa un burduf. Îmi aminteşte de un anume şarpe pe care l-am cunoscut. Un individ nostim, până când a căzut un munte peste el.

Băiatul n-a răspuns. Era un băiat urât, deşi, la drept vorbind, era mai chipeş decât un anume pitic cu jumătate de nas şi o cicatrice de la ochi până la bărbie.

– Te-am jignit? l-a întrebat Tyrion, în timp ce băiatul se scărpina. Ţi s-a poruncit să nu vorbeşti cu mine? Sau vreun pitic ţi-a tras mama pe sfoară? Tot fără răspuns. Unde mergem? Spune-mi măcar atât. Jaime pomenise de Oraşele Libere, dar nu spusese care. În Braavos? Tyrosh? Myr? Tyrion ar fi preferat să meargă la Dorne. *Myrcella e mai mare decât Tommen, după legea dornisheană tronul este al ei. Am s-o ajut să-şi revendice drepturile, aşa cum a sugerat Prinţul Oberyn.*

Dar Oberyn era mort, cu capul zdrobit şi plin de sânge sub pumnul înmănuşat al lui Ser Gregor Clegane. Şi fără Vipera Roşie, să-l îndemne, oare Doran Martell ar lua în calcul un plan atât de riscant?

Ar putea să mă pună în lanţuri, în schimb, şi să mă trimită înapoi la dulcea mea surioară. Zidul ar putea fi un loc mai sigur. Bătrânul Urs Mormont zicea că Rondul de Noapte avea nevoie de oameni ca Tyrion. *Dar Mormont ar putea fi mort. Poate că Slynt e deja lord comandant.* Nu era de aşteptat ca acel fiu de măcelar să fi uitat cine l-a trimis la Zid. *Vreau, oare, cu adevărat să-mi petrec tot restul vieţii mâncând carne sărată de vită şi terci împreună cu hoţii şi criminalii?* Nu că restul vieţii sale ar însemna acolo foarte mult. Janos Slynt ar avea îngrijă de asta.

Musul şi-a udat peria şi a continuat să frece hotărât.

– Ai vizitat vreodată casele plăcerilor din Lys? a întrebat piticul. Oare acolo merg târfele?

Tyrion nu-şi amintea cuvântul valyrian pentru târfă şi, în orice caz, era prea târziu. Băiatul şi-a azvârli peria înapoi în găleată şi a plecat.

Vinul mi-a tulburat minţile. Învăţase să citească valyriana cultă de la maesterul său, pe când era copil, dar ceea ce se vorbea în Cele Nouă Oraşe Libere... ei, bine, nu era un dialect, ci mai degrabă nouă dialecte pe cale să devină limbi diferite. Tyrion ştia puţină braavosi şi o brumă de myrisheană. În Tyrosh, ar fi putut să înjure zeii, să-i spună cuiva pungaş şi să comande bere, datorită unui mercenar pe care-l cunoscuse

cândva la Casterly Rock. *Cel puțin în Dorne se vorbește Limba Comună.* Asemenea bucatelor dornishene și legii dornishene, limba dornisheană era asezonată cu arome ale limbii rhoyne, dar o puteai înțelege. *Dorne, da. Dorne e pentru mine.* Se întinse pe priciul său, îmbrățișând gândul acela așa cum un copil îmbrățișează o păpușă.

Tyrion Lannister nu adormise niciodată ușor. La bordul acelei corăbii abia dacă adormea vreodată, deși, din când în când, reușea să bea suficient vin ca să se cufunde o vreme în somn. Cel puțin nu visa. Visase destul pentru o singură viață măruntă. *Și numai aiureli: dragoste, dreptate, prietenie, glorie. După cum se visase înalt.* Toate, imposibile, știa acum. Dar nu știa unde se duc târfele.

„Acolo unde se duc târfele", spusese tatăl său.

Ultimele sale cuvinte, și ce mai cuvinte! Arbaleta a zbârnâit. Lordul Tywin s-a prăbușit pe spate și Tyrion Lannister s-a pomenit împleticindu-se prin întuneric, cu Varys alături. Trebuie că a coborât prin tunelul vertical, două sute treizeci de trepte, către locul în care tăciunii portocalii străluceau în gura unui dragon de fier. Nu-și amintea nimic. Doar sunetul arbaletei și duhoarea ce se răspândise când mațele tatălui său s-au golit. *Chiar și în moarte a găsit o cale să mă umple de rahat.*

Varys l-a însoțit prin tuneluri, dar n-au scos o vorbă până când nu au ieșit lângă Apa Neagră, acolo unde Tyrion repurtase o celebră victorie și pierduse un nas. Atunci piticul s-a întors spre eunuc și a zis: *Mi-am ucis tatăl,* pe tonul cu care cineva ar fi putut spune: *Mi-am scrântit degetul.*

Maestrul șoptitorilor se îmbrăcase ca un frate cerșetor, într-o robă maro, din pânză aspră, mâncată de molii, cu o glugă care-i umbrea obrajii grași și țeasta sferică, pleșuvă.

– N-ar fi trebuit să urci scara aceea, i-a spus el cu reproș.

„Acolo unde se duc târfele." Tyrion îl prevenise pe tatăl său să nu rostească acel cuvânt. *Dacă n-aș fi tras, ar fi văzut că amenințările mele sunt deșarte. Mi-ar fi luat arbaleta din mâini, așa cum, odată, mi-a luat-o pe Tysha din brațe. Se ridica atunci când l-am ucis.*

– Am omorât-o şi pe Shae, i-a mărturisit lui Varys.

– Ştiai ce hram poartă.

– Ştiam. Dar n-am ştiut niciodată ce hram poartă el.

– Iar acum ştii, a chicotit Varys.

Ar fi trebuit să-l omor şi pe eunuc. Ce mai contau câteva picături de sânge în plus pe mâinile lui? Nu-şi dădea seama ce anume îi oprise pumnalul. Nu recunoştinţa. Varys îl salvase de sabia călăului, dar numai fiindcă îl silise Jaime. *Jaime... nu, mai bine să nu mă gândesc la Jaime.*

În loc de asta, Tyrion găsi un burduf de vin neînceput şi sorbi din el cu nesaţ, ca de la sânul unei femei. Vinul roşu, acru, i se prelinse pe bărbie şi îi îmbibă tunica soioasă, aceeaşi pe care o purtase în celulă. Puntea se clătina sub picioarele lui şi, când Tyrion încercă să se ridice, se înălţă într-o parte şi îşi izbi capul de un perete. *Furtună,* îşi dădu el seama, *ori sunt eu mai beat decât credeam.* Vomită vinul şi zăcu o vreme în băltoacă, întrebându-se dacă aveau să se scufunde. *E răzbunarea ta, tată? Te-a făcut Tatăl Ceresc Mâna lui?*

– Asta e răsplata patricidului, spuse el, în timp ce vântul urla afară.

I se părea nedrept ca zeii să-i înece pe mus, pe căpitan şi pe toţi ceilalţi pentru faptele lui, dar când fuseseră drepţi zeii? Şi, în cele din urmă, bezna îl înghiţi.

Când se deşteptă, îşi simţea capul gata să plesnească şi nava se învârtea în cercuri năuce, deşi căpitanul susţinea că ajunseseră în port. Tyrion îi spuse să tacă şi dădu fără vlagă din picioare, când un marinar vânjos şi chel îl apucă de sub braţ şi îl duse, zvârcolindu-se, spre cală, unde îl aştepta un butoi gol de vin. Era un poloboc scund, neîncăpător până şi pentru un pitic. Tyrion se zbătu până-şi udă pantalonii, dar în zadar. Fu înghesuit în butoi, cu capul în jos şi genunchii lipiţi de urechi. Ciotul nasului îl mânca îngrozitor, dar braţele îi erau atât de strâmtorate încât nu se putea scărpina. *Un palanchin pe măsura unui om de statura mea,* gândi el, când fu trântit capacul. Auzea glasuri strigând în timp ce era ridicat. La fiecare salt, capul îi pârâia, lovindu-se de fundul butoiului. Lumea se învârti şi se învârti, odată cu rostogolirea

butoiului, apoi se opri cu un bubuit care aproape îl făcu să urle. Alt butoi se izbi de al lui și Tyrion își mușcă limba.

Era cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată, deși nu dură mai mult de-o jumătate de oră. Fu ridicat și coborât, rostogolit și înghesuit, sucit și răsucit și iar rostogolit. Prin doagele de lemn auzi oameni strigând și, o dată, un cal nechezând în apropiere. Picioarele pipernicite începură să-i amorțească și în curând îl dureau atât de tare, încât uită de bubuitul din cap.

Călătoria se sfârși așa cum începuse, cu o nouă rostogolire, care îl lăsă amețit și zdruncinat. Afară, glasuri străine vorbeau într-o limbă pe care n-o cunoștea. Cineva începu să izbească în capacul butoiului, care se deschise brusc, cu un pârâit. Lumina năvăli înăuntru, odată cu aerul rece. Tyrion inspiră cu nesaț și încercă să se ridice, dar nu reuși decât să răstoarne butoiul și să se reverse afară, pe o podea de pământ bătătorit.

Deasupra lui se înălța un bărbat grotesc de gras, cu o barbă galbenă în furculiță, care ținea în mână un ciocan de lemn și o daltă de fier. Halatul pe care-l purta era atât de mare încât ar fi putut să slujească drept pavilion de turnir, iar cordonul legat lejer se desfăcuse, scoțând la iveală un pântece imens și alb și doi sâni grei, care atârnau ca niște saci de seu acoperiți cu păr galben, aspru. Îi amintea lui Tyrion de un lamantin care fusese adus cândva de valuri în cavernele de sub Casterly Rock.

Grăsanul privi în jos și zâmbi:

– Un pitic beat, spuse el, în Limba Comună a Westerosului.

– O vacă-de-mare în putrefacție.

Gura lui Tyrion era plină de sânge. Scuipă la picioarele grăsanului. Se aflau într-o pivniță lungă și întunecoasă, cu tavane boltite și ziduri de piatră pătate de silitră. Erau înconjurați de butoaie de vin și de bere, suficientă băutură să-i țină de urât unui pitic însetat toată noaptea. *Sau toată viața.*

– Ești insolent. Îmi plac piticii insolenți. Când grăsanul râdea, carnea îi sălta atât de tare încât Tyrion se temea că ar putea să cadă și să-l strivească. Ești flămând, micul meu prieten? Ești obosit?

– Însetat. Tyrion se căzni să se ridice în genunchi. Şi soios.

Grăsanul adulmecă.

– O baie mai întâi, chiar aşa. Apoi mâncare şi un pat moale, da? Servitorii mei se vor ocupa de asta. Gazda lui Tyrion lăsă jos ciocanul şi dalta. Casa mea îţi aparţine. Orice prieten al prietenului meu de dincolo de apă e prietenul lui Illyrio Mopatis, da.

Şi orice prieten al lui Varys Păianjenul e cineva în care nu mă voi încrede nici doi paşi.

Dar grăsanul îşi ţinu făgăduiala în privinţa băii. De îndată ce se cufundă în apa fierbinte şi închise ochii, Tyrion adormi buştean. Se trezi gol, pe un pat din puf de gâscă, atât de moale încât avea impresia că fusese înghiţit de un nor. Avea limba încărcată şi gâtul uscat, dar mădularul tare ca un drug de fier. Se rostogoli din pat, găsi o oală de noapte şi începu s-o umple, cu un geamăt de plăcere.

Camera era întunecoasă, dar printre stinghiile obloanelor se zăreau fâşii galbene de lumină. Tyrion scutură ultima picătură şi traversă, clătinându-se, covoarele myrishene cu modele, moi ca iarba crudă a primăverii. Se căţără cu greu pe bancheta de lângă fereastră şi dădu obloanele la o parte, să vadă unde-l trimiseseră Varys şi zeii.

Sub fereastra lui, şase cireşi, cu crengile brune şi desfrunzite, străjuiau un bazin de marmură. În apă stătea un băiat gol, în poziţie de duel, cu o sabie de duelist în mână. Era mlădios şi chipeş, cu părul lung şi blond revărsat pe umeri, şi nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Era atât de veridic, încât piticul avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că era făcut din marmură pictată, deşi sabia lui sclipea ca oţelul veritabil.

În partea opusă a bazinului se afla un zid de cărămidă înalt de aproape patru metri, cu ţepuşe de-a lungul crestei. Dincolo de acesta era oraşul. O mare de acoperişuri de ţiglă se îngrămădeau în jurul golfului. Văzu turnuri drepte de cărămidă, un imens templu roşu, un conac îndepărtat. În zare, lumina soarelui scânteia pe luciul apei adânci. Golful era străbătut de bărci de pescuit, cu pânzele fremătând în vânt

şi Tyrion putea vedea catargele corăbiilor mai mari iţindu-se de-a lungul ţărmului. *Una sigur merge la Dorne sau la Rondul de Est la Mare.* Dar n-avea cu ce să-şi plătească drumul, nici nu era făcut să tragă la vâsle. *Presupun că aş putea să mă îmbarc ca servitor şi să-mi plătesc drumul lăsând echipajul să mă batjocorească de-a lungul şi de-a latul mării înguste.*

Se întrebă unde se afla. *Până şi aerul miroase altfel aici.* Arome ciudate înmiresmau aerul răcoros de toamnă ce aducea, peste zid, strigătele îndepărtate ale străzii de dincolo. Cuvintele semănau cu valyriana, dar Tyrion nu recunoştea mai mult de unul din cinci. *Nu sunt în Braavos,* conchise el, *nici în Tyrosh.* Crengile golaşe şi aerul rece erau semne că nu se afla nici în Lys, în Myr ori Volantis.

Când auzi uşa deschizându-se în spatele lui, Tyrion se întoarse să-şi confrunte gazda grăsană.

– Ne aflăm în Pentos, nu-i aşa?

– Întocmai. Unde altundeva?

Pentos. Ei, bine, nu era Debarcaderul Regelui, atâta se putea spune.

– Unde se duc târfele? se auzi întrebând.

– Aici, târfele se găsesc în bordeluri, ca în Westeros. Nu vei avea nevoie de aşa ceva, micul meu prieten. Alege dintre slujnicele mele. Niciuna nu va îndrăzni să te refuze.

– Sclave? întrebă piticul fără ocolişuri.

Grăsanul îşi mângâie una dintre bifurcaţiile bărbii galbene şi uleiate, un gest pe care Tyrion îl găsi deosebit de obscen.

– Sclavia este interzisă în Pentos, prin termenii tratatului pe care ni l-au impus braavosii, acum o sută de ani. Totuşi, nu te vor refuza. Illyrio făcu greoi o scurtă plecăciune. Dar acum micul meu prieten trebuie să mă scuze. Am onoarea de a mă număra printre magisterii acestui măreţ oraş şi prinţul ne-a convocat la întrunire. Mopatis zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinţi galbeni şi strâmbi. Explorează conacul şi împrejurimile sale cât pofteşti, dar în niciun caz să nu hoinăreşti dincolo de ziduri. E mai bine să nu ştie nimeni că ai fost aici.

– *Am fost?* Am plecat undeva?

– Vom avea timp berechet să vorbim despre asta diseară. Micul meu prieten şi cu mine vom mânca, vom bea şi vom face planuri, da?

– Da, grasul meu prieten, răspunse Tyrion.

Se gândeşte să se folosească de mine pentru propriul lui profit. Prinţii negoţului din Oraşele Libere nu se gândeau decât la profit. „Soldaţi ai mirodeniilor şi lorzi ai brânzei“, îi numea cu dispreţ tatăl lui. Dacă într-o dimineaţă Illyrio Mopatis ar întrevedea un câştig mai mare de pe urma unui pitic mort decât de pe urma unuia viu, până seara Tyrion s-ar pomeni iarăşi într-un butoi de vin. *Ar fi bine să fiu plecat înainte să sosească ziua aceea.* De faptul că va sosi nu se îndoia. Nu era de aşteptat ca sora lui, Cersei, să-l ierte şi până şi Jaime ar putea fi contrariat să-şi găsească tatăl cu o săgeată în burtă.

O adiere de vânt vălurea apele bazinului de dedesubt, de jur împrejurul spadasinului gol. Îi amintea de felul în care îi ciufulea părul Tysha, în timpul falsei primăveri a căsătoriei lor, înainte ca Tyrion să-i ajute pe străjerii tatălui său s-o siluiască. Se gândise la străjerii aceia în timpul fugii sale, încercând să-şi aducă aminte câţi fuseseră. Ai fi zis că era un lucru pe care-l putea ţine minte, dar nu. O duzină? Douăzeci? O sută? Nu putea spune. Fuseseră cu toţii bărbaţi în toată firea, înalţi şi voinici... dar toţi bărbaţii erau înalţi pentru un pitic de treisprezece ani. *Tysha le-a ştiut numărul.* Fiecare dintre ei i-a dat un cerb de argint, aşa că n-a fost nevoie decât să numere monedele. *Un cerb de argint de la fiecare şi unul de aur de la mine.* Tatăl său insistase s-o plătească şi el. *Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.*

– Acolo unde se duc târfele, îl auzi pe Lordul Tywin spunând, încă o dată. Şi, încă o dată, coarda arbaletei *zbârnâi.*

Magisterul îl invitase să exploreze conacul. Găsi haine curate într-un cufăr de cedru incrustat cu lazurit şi sidef. În timp ce se chinuia să intre în ele, îşi dădu seama că hainele fuseseră cusute pentru un copil. Materialele erau elegante, deşi uşor mucegăite, dar croiala era pentru picioare mai lungi şi braţe mai scurte, cu un guler care l-ar fi făcut să

se înnegrească la faţă ca Joffrey, dacă i-ar fi trecut cumva prin minte să-l încheie. Moliile trecuseră şi ele pe-acolo. *Măcar nu duhnesc a vomă.*

Tyrion îşi începu plimbarea cu bucătăria, unde două femei grase şi un ajutor de bucătar îl priviră circumspecţi cum se serveşte cu brânză, pâine şi smochine.

– Bună dimineaţa, frumoase doamne, spuse el cu o plecăciune. Ştiţi unde se duc târfele?

Văzând că femeile nu răspund, repetă întrebarea în valyriana cultă, dar fu nevoit să spună *curtezană* în loc de *târfă.* De data aceasta, bucătăreasa mai tânără şi mai grasă îi răspunse ridicând din umeri.

Tyrion se întrebă ce-ar face femeile dacă le-ar lua de mână şi le-ar târî în dormitorul lui. *Niciuna nu ar îndrăzni să te refuze* spusese Illyrio, dar, cumva, piticul avea impresia că nu se referise la acestea două. Cea mai tânără dintre ele era destul de bătrână ca să-i fie mamă lui Tyrion, iar cea mai bătrână era, probabil, mama ei. Amândouă erau aproape la fel de grase ca Illyrio, cu sâni mai mari decât capul piticului. Existau moduri mai neplăcute în care puteai muri. Felul în care murise tatăl său, de exemplu. *Ar fi trebuit să-l fac să cace puţin aur înainte să-şi dea duhul.* Poate că Lordul Tywin fusese zgârcit cu aprecierile şi cu afecţiunea, dar fusese întotdeauna generos când venise vorba de bani. *Singurul lucru mai jalnic decât un pitic fără nas e un pitic lefter fără nas.*

Tyrion lăsă femeile grase la oalele lor şi se duse să caute pivniţa unde îl depusese Illyrio cu o seară în urmă. Nu era greu de găsit. Era acolo destul vin să-l ţină beat o sută de ani, vinuri dulci din Reach şi vinuri acre din Dorne, vinuri din Pentos, de culoarea chihlimbarului şi nectar verde din Myr, şaizeci de butoaie de vin auriu de Arbor, chiar şi vinuri din legendarele ţinuturi răsăritene, din Qarth şi Yi Ti şi din Asshai din Umbră. În cele din urmă, Tyrion alese un butoi de vin tare, însemnat ca rezervă privată a Lordului Runceford Redwyne, bunicul actualului Lord de Arbor. Gustul vinului era languros şi ameţitor, culoarea, un rubiniu atât de întunecat încât părea aproape

negru în beciul slab luminat. Tyrion își umplu o cupă și, pe deasupra, o carafă, și le duse sus, în grădină, să le bea sub cireșii pe care-i zărise.

Întâmplarea făcu să iasă pe unde nu trebuia și să nu mai găsească bazinul pe care-l văzuse de pe fereastră, dar n-avea nicio importanță. Grădinile din spatele conacului erau la fel de plăcute și mult mai întinse. Le străbătu un timp, bând vin. Zidurile ar fi eclipsat orice castel, iar țepușele ornamentale de fier de pe creastă arătau ciudat de golașe fără capete care să le împodobească. Tyrion își imagină cum ar arăta capul surorii lui acolo, sus, cu smoală în păru-i auriu și muște bâzâindu-i în gură. *Da, și Jaime trebuie să aibă țepușa de lângă ea,* hotărî el. *Nimeni nu trebuie să-i despartă vreodată pe fratele și pe sora mea.*

Cu o frânghie și un cârlig putea să se cațere pe zid. Avea brațe puternice și trupul ușor. Ar trebui să reușească să treacă dincolo, dacă n-ar rămâne înfipt în vreo țepușă. *Am să caut mâine o frânghie,* hotărî el.

În timpul plimbărilor sale, văzu trei porți: intrarea principală, cu casa porții, una dosnică, pe lângă adăposturile câinilor, și o poartă de grădină, ascunsă în spatele unui desiș de iederă. Aceasta din urmă era zăvorâtă, celelalte păzite. Străjerii erau dolofani, cu fețe netede ca niște funduri de copil și fiecare dintre ei purta pe cap un coif de bronz cu țepușă. Tyrion putea să recunoască un eunuc. Știa, din auzite, ce fel de oameni erau. Nu se temeau de nimic, nu simțeau durere și erau credincioși până la moarte stăpânului lor. *Mi-ar prinde bine să am câteva sute,* cugetă el. *Păcat că nu m-am gândit la asta înainte să devin cerșetor.*

Păși de-a lungul unei galerii străjuite de coloane și printr-o arcadă ascuțită și se pomeni într-o curte pavată, unde o femeie spăla haine la o fântână. Părea de-o vârstă cu el, cu părul de un roșu mat și o față lătăreață, plină de pistrui.

– Vrei niște vin? o întrebă. Ea îl privi rezervată. N-am două cupe, va trebui să bem dintr-una singură. Spălătoreasa își văzu mai departe de treabă, storcând tunici și atârnându-le la uscat. Tyrion se așeză pe o bancă de piatră, cu carafa lui. Spune-mi, până unde mă pot încrede în Magister Illyrio? Numele o făcu să ridice privirea. Atât de departe?

Chicotind, Tyrion își încrucișă picioarele pipernicite și luă o înghițitură. Nu sunt dispus să joc cine știe ce rol mi-o fi rezervat negustorul ăsta de brânză, dar cum să-l refuz? Porțile sunt păzite. Poate m-ai putea scoate afară pe furiș sub fustele tale? Ți-aș fi recunoscător. Te-aș lua chiar de nevastă. Am deja două neveste, de ce nu trei? Ah, dar unde-am locui? Îi acordă un zâmbet cât de plăcut putea un om cu o jumătate de nas să schițeze. Am o nepoată în Sunspear, ți-am spus asta? Aș putea face o grămadă de năzdrăvănii în Dorne cu Myrcella. Aș putea să stârnesc război între nepoata și nepotul meu, n-ar fi amuzant? Spălătoreasa agăță pe sfoară una dintre tunicile lui Illyrio, mare cât o pânză de vele. Ar trebui să-mi fie rușine că-mi trec prin cap asemenea gânduri urâte, ai dreptate. Mai bine m-aș duce la Zid. Se zice că toate fărădelegile îți sunt iertate când intri în Rondul de Noapte. Dar mă tem că nu m-ar lăsa să te păstrez, draga mea. N-ai parte de femei în Rond, de nicio soțioară pistruiată, să-ți încălzească patul noaptea, doar de vânturi reci, cod sărat și nițică bere. Crezi c-aș părea mai înalt în negru, doamna mea? Tyrion își umplu cupa din nou. Ce zici? Nord sau sud? Să-mi ispășesc vechile păcate sau să mai fac câteva?

Spălătoreasa îi aruncă o ultimă privire, își luă coșul și plecă. *Se pare că nu pot păstra o soție foarte multă vreme,* cugetă Tyrion. Una peste alta, carafa i se golise. *Poate c-ar trebui să încerc să cobor din nou în pivniță.* Dar capul i se învârtea din pricina vinului tare și treptele pivniței erau abrupte.

– Unde se duc târfele? întrebă el rufele ce atârnau pe sfoară.

Poate că ar fi trebuit s-o întrebe pe spălătoreasă. *Nu vreau să spun că ai fi o târfă, draga mea, dar poate știi unde se duc.* Sau, și mai bine, ar fi trebuit să-și întrebe tatăl.

„Acolo unde se duc târfele“, spusese Lordul Tywin. *M-a iubit. A fost fiica unui arendaș, m-a iubit și s-a măritat cu mine, mi-a acordat încredere.*

Carafa goală îi alunecă din mână și se rostogoli în curte. Tyrion se ridică greoi de pe bancă și se duse după ea. În acest răstimp, zări niște

ciuperci crescând din crăpătura unei pietre de pavaj. Erau albe, cu pete şi cu striaţii roşii dedesubt, întunecate precum sângele. Piticul smulse una şi o mirosi. *Delicioasă,* gândi el, *şi mortală.*

Erau şapte ciuperci. Poate că Cei Şapte încercau să-i transmită un mesaj. Le culese pe toate, înhăţă o mănuşă de pe sfoară, le împachetă cu grijă şi le îndesă în buzunar. Efortul îl ameţi, aşa că, după aceea, se târî înapoi la bancă, se ghemui şi închise ochii.

Când se trezi, era iarăşi în dormitorul lui, cufundat în patul din puf de gâscă, şi o fată blondă îl scutura de umăr.

– Stăpâne, spuse ea, baia e pregătită. Magister Illyrio te aşteaptă la masă într-o oră.

Tyrion se sprijini de perne, cu capul în mâini.

– Visez sau vorbeşti Limba Comună?

– Da, stăpâne, am fost cumpărată să-i aduc plăcere regelui.

Era blondă cu ochi albaştri, tânără şi mlădioasă.

– Sunt convins că i-ai adus. Îmi trebuie o cupă de vin.

Fata îi turnă.

– Magister Illyrio spune că trebuie să te frec pe spate şi să-ţi încălzesc patul. Numele meu...

– ...nu mă interesează. Ştii unde se duc târfele?

Fata roşi.

– Târfele se vând pe bani.

– Sau giuvaiere, sau rochii, sau castele. Dar unde se duc?

Fata nu pricepea întrebarea.

– E o ghicitoare, stăpâne? Nu sunt bună la ghicitori. Îmi spui răspunsul?

Nu, gândi el. *Urăsc şi eu ghicitorile.* N-am să-ţi spun nimic. Fă-mi aceeaşi favoare. *Singura parte care mă interesează la tine se află între picioarele tale,* îi veni să zică. Vorbele îi stăteau pe limbă, dar cumva nu reuşiră să-i treacă de buze. *Nu e Shae,* se înfrână piticul, *doar o prostuţă care crede că spun ghicitori.* La drept vorbind, nu-l prea interesa nici măcar ce avea ea între picioare. *Probabil că sunt bolnav sau mort.*

– Ai pomenit despre o baie. Nu se cuvine să-l lăsăm pe marele negustor de brânză să aştepte.

În timp ce se îmbăia, fata îl spălă pe picioare, îl frecă pe spate şi îl pieptănă. După aceea, îi unse gambele cu un ulei dulceag, să-i domolească durerile, şi îl îmbrăcă din nou în veşminte de copil, o pereche de pantaloni vişinii, cu miros de mucegai şi o haină de catifea albastră, căptuşită cu brocart.

– Stăpânul mă va dori după ce ia masa? întrebă ea, în timp ce-i lega ghetele.

– Nu. Am terminat cu femeile. *Cu târfele.*

Fata suportă prea uşor dezamăgirea, după gustul lui.

– Dacă stăpânul ar prefera un băiat, pot să aranjez să-l aştepte unul în pat.

Stăpânul ar prefera-o pe soţia lui. Stăpânul ar prefera o fată pe nume Tysha.

– Numai dacă ştie unde se duc târfele.

Gura fetei se încleştă. *Mă dispreţuieşte,* îşi dădu el seama, *dar nu mai mult decât mă dispreţuiesc eu însumi.* Că se culcase cu o sumedenie de femei cărora le fusese silă şi să-l privească, Tyrion Lannister nu se îndoia, dar celelalte avuseseră măcar gentileţea să simuleze afecţiunea. *Niţică silă cinstită ar putea fi reconfortantă, ca un vin aspru după prea mult vin dulce.*

– Cred că m-am răzgândit, îi spuse. Aşteaptă-mă în pat. Goală, dacă eşti bună, voi fi mult prea beat ca să te dezbrac pe bâjbâite. Ţine-ţi gura închisă şi coapsele deschise, şi ne vom înţelege de minune amândoi. Îi rânji, sperând să savureze un strop de teamă, dar ea nu-i oferi decât repulsie. *Nimeni nu se teme de un pitic.* Nici măcar Lordul Tywin nu s-a temut, deşi Tyrion ţinuse o arbaletă în mâini. Gemi, când te culci cu un bărbat? o întrebă pe cea care avea să-i încălzească patul.

– Dacă stăpânul doreşte.

– S-ar putea ca stăpânul să dorească să te stranguleze. Aşa m-am ocupat de ultima mea târfă. Crezi că stăpânul tău ar obiecta? Cu siguranţă nu. Are încă o sută ca tine, dar niciunul ca mine.

De data aceasta, când rânji, obţinu teama pe care o aştepta.

Illyrio stătea tolănit pe o canapea căptuşită, ciugulind ardei iuţi şi cepe albe dintr-o strachină de lemn. Pe frunte avea broboane de sudoare, iar ochii de porc îi străluceau deasupra obrajilor umflaţi. Când îşi mişca mâinile, dansau giuvaiere: onix şi opal, ochi-de-tigru şi turmaline, rubine, ametiste şi safire, smaralde, jais şi jad, un diamant negru şi o perlă verde. *Aş putea trăi ani în şir din inelele alea*, cugetă Tyrion, *dar mi-ar trebui un satâr să le iau.*

– Haide, ia loc, micul meu prieten.

Illyrio îi făcu semn să se apropie.

Piticul se cocoţă pe un scaun. Era mult prea mare pentru el, un tron capitonat, menit să găzduiască dosul masiv al unui magister, cu picioarele groase şi robuste care să-i susţină greutatea. Tyrion Lannister trăise toată viaţa într-o lume prea mare pentru el, dar în conacul lui Illyrio Mopatis senzaţia de disproporţie căpăta dimensiuni groteşti. *Sunt un şoricel în bârlogul unui colos*, gândi el, *dar cel puţin colosul are o pivniţă pe cinste.* Gândul îi făcu sete. Ceru vin.

– Ţi-a plăcut fata pe care ţi-am trimis-o? întrebă Illyrio.

– Dacă aş fi vrut o fată, aş fi cerut.

– Dacă nu ţi-a fost pe plac...

– A făcut tot ce i-am cerut.

– Aşa şi sper. A fost învăţată la Lys, unde dragostea e o artă. Regele a fost foarte mulţumit de ea.

– Eu omor regi, n-ai auzit? Tyrion afişă un zâmbet maliţios peste cupa de vin. Nu vreau firimituri de la masa regelui.

– Cum doreşti. Hai să mâncăm.

Illyrio bătu din palme şi un servitor sosi alergând.

Începură cu o supă de crab şi peşte undiţar, şi supă rece de ouă cu lămâi verzi. Urmară prepeliţe în miere, muşchi de miel, ficăţei de gâscă în vin, păstârnac cu unt şi purcel de lapte. Imaginea tuturor acestor bucate îl îngreţoşă pe Tyrion, dar se strădui să încerce o lingură de supă, de dragul politeţii şi, odată ce-o gustă, fu pierdut. Or fi fost

bucătarii bătrâni şi graşi, dar se pricepeau. Nu mai mâncase niciodată atât de bine, nici măcar la Curte.

În timp ce rodea carnea de pe oasele de prepeliţă, îl întrebă pe Illyrio despre ultimele noutăţi. Grăsanul ridică din umeri.

– Sunt probleme în est. Astaporul a căzut, la fel şi Meereen. Oraşe sclavagiste ghiscari, vechi de când lumea.

Purcelul de lapte fu tăiat. Illyrio luă o bucată de piele rumenită, o înmuie în sos de prune şi o mâncă cu degetele.

– Golful Sclavilor e departe de Pentos.

Tyrion luă cu vârful cuţitului un ficat de gâscă. *Nu e pe lume om mai blestemat decât patricidul,* cugetă el, *dar aş putea învăţa să îndrăgesc acest iad.*

– Aşa e, îl aprobă Illyrio, dar lumea e o imensă pânză de păianjen şi nimeni nu îndrăzneşte să atingă un singur fir de teamă să nu tremure toate celelalte. Mai doreşti vin? Illyrio îşi aruncă un ardei iute în gură. Nu, ceva mai bun, adăugă el, bătând din palme. La auzul sunetului, un servitor intră cu o strachină acoperită. O aşeză în faţa lui Tyrion şi Illyrio se apleacă peste masă, ca să ridice capacul. Ciuperci, anunţă el, în timp ce mirosul se răspândea în aer. Cu iz de usturoi şi scăldate în unt. Mi s-a spus că gustul este excelent. Ia una, prietene. Ia două.

Tyrion îşi apropia o ciupercă neagră şi cărnoasă de gură, când ceva din glasul lui Illyrio îl făcu să se oprească brusc:

– După tine, lordul meu, spuse el, împingând strachina către gazda sa.

– Nu, nu. Magister Illyrio împinse ciupercile înapoi. Preţ de o clipă, din spatele cărnii buhave a negustorului de brânză, parcă îl privea un mic ştrengar. După tine. Insist. Bucătăreasa le-a făcut special pentru tine.

– Chiar aşa? Tyrion îşi amintea bucătăreasa, cu mâinile mânjite de făină şi sânii grei, străbătuţi de vinişoare vineţii. Frumos din partea ei, dar... nu.

Tyrion cufundă înapoi ciuperca în lacul de unt din care ieşise.

– Ești prea suspicios. Illyrio zâmbi prin barba-i galbenă, în furculiță. Uleiată în fiecare dimineață, ca să strălucească aidoma aurului, după cum bănuia Tyrion. Ești laș? N-am auzit asta despre tine.

– În Cele Șapte Regate, se consideră că e o gravă încălcare a legilor ospitalității să-ți otrăvești musafirul la masă.

– Și aici la fel. Illyrio Mopatis întinse mâna după cupa cu vin. Cu toate acestea, când un oaspete dorește cu tot dinadinsul să-și pună capăt zilelor, gazda trebuie să-i facă pe plac, nu? Luă o înghițitură zdravănă. Magister Ordello a fost otrăvit cu o ciupercă acum nici jumătate de an. Am înțeles că suferința nu e atât de mare. Câteva crampe stomacale, o durere subită în spatele ochilor și s-a isprăvit. Mai bine o ciupercă decât o sabie prin beregată, nu-i așa? De ce să mori cu gustul de sânge în gură, când ar putea fi unt și usturoi?

Piticul examină strachina din fața lui. Mirosul de usturoi și unt îl făcea să saliveze. O parte din el voia acele ciuperci, chiar știind ce erau. Nu era destul de curajos să îndure oțelul rece prin burtă, dar o bucățică de ciupercă n-ar fi atât de rea. Asta îl speria mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

– Mă confunzi, se auzi zicând.

– Zău? Mă îndoiesc. Dacă preferi să te îneci în vin, nu trebuie decât să spui și voia ți se va împlini. Și asta repede. Să te îneci bând cupă după cupă e o irosire de timp și de vin deopotrivă.

– Mă confuzi, repetă Tyrion, mai tare. Ciupercile în unt luceau în lumina lămpii, întunecate și îmbietoare. Nu vreau să mor, te asigur. Am... Glasul i se stinse, în incertitudine. *Ce am? O viață de trăit? Treabă de făcut? Copii de crescut, pământuri de stăpânit, o femeie de iubit?*

– Nu ai nimic, îl completă Magister Illyrio, dar putem schimba situația. Culese o ciupercă din unt și o molfăi cu voluptate: Delicioasă.

– Ciupercile nu sunt otrăvite. Tyrion era iritat.

– Nu. De ce ți-aș vrea eu răul? Magister Illyrio mâncă încă una. Trebuie să ne arătăm unul altuia puțină încredere. Haide, mănâncă.

Bătu iarăşi din palme. Avem treabă. Micul meu prieten trebuie să-şi păstreze puterile.

Servitorii aduseră un bâtlan umplut cu smochine, antricot de viţel opărit în lapte de migdale, hering cu smântână, ceapă zaharisită, brânzeturi puturoase, platouri cu melci şi momiţe şi o lebădă neagră, cu penaj cu tot. Tyrion refuză lebăda, care îi amintea de o cină cu sora lui. Se servi, însă, cu bâtlan şi hering şi câteva cepe dulci. Iar servitorii îi umpleau cupa cu vin ori de câte ori o golea.

– Bei o grămadă de vin pentru un om atât de mic.

– Patricidul e o muncă aridă. Îţi face sete.

Ochii grăsanului scânteiară asemenea nestematelor de pe degetele sale.

– Sunt unii în Westeros care ar spune că uciderea Lordului Lannister e doar un bun început.

– Ar face bine să nu spună asta în prezenţa surorii mele, dacă nu vor să se trezească fără limbă. Piticul rupse o bucată de pâine în două. Iar tu, magister, ai face bine să ai grijă cum vorbeşti despre familia mea. Patricid sau nu, tot leu rămân.

Asta păru să-l amuze copios pe lordul brânzei. Se lovi peste coapsa cărnoasă şi spuse:

– Voi, cei din Westeros, sunteţi cu toţii la fel. Coaseţi un animal pe o bucată de mătase şi dintr-odată sunteţi lei, dragoni sau vulturi. Te pot duce la un leu adevărat, micul meu prieten. Prinţul se mândreşte cu menajeria lui. Ţi-ar plăcea să împarţi o cuşcă cu animalele lui?

Lorzii Celor Şapte Regate făceau destul de mult caz de blazoanele lor, Tyrion trebuia să recunoască asta.

– Foarte bine, cedă el. Un Lannister nu e un leu. Dar rămân fiul tatălui meu, iar de uciderea lui Jaime şi a lui Cersei o să mă ocup tot eu.

– Ciudat că pomeneşti de frumoasa ta soră, spuse Illyrio, printre melci. Regina a oferit titlul de lord celui care îi aduce capul tău, indiferent cât de umilă i-ar fi originea.

Asta nu depăşea aşteptările lui Tyrion.

– Dacă ai de gând să-i accepți oferta, fă-o și să-și desfacă picioarele pentru tine. Partea mea cea mai bună pentru partea ei cea mai bună, un schimb cinstit.

– Aș prefera propria mea greutate în aur. Negustorul de brânză râse atât de sonor, încât Tyrion se temu să nu plesnească. Tot aurul de la Casterly Rock, de ce nu?

– Aurul ți-l asigur eu, spuse piticul, ușurat că scăpase de înecul într-o baltă de țipari și bomboane pe jumătate digerate. Dar Casterly Rock e al meu.

– Întocmai. Magisterul își acoperi gura și râgâi zgomotos. Crezi că Regele Stannis ți-l va da? Am auzit că e un mare apărător al legii. Fratele tău poartă mantia albă, așa că ești moștenitor după toate legile Westerosului.

– Stannis mi-ar putea foarte bine oferi Casterly Rock, zise Tyrion, dacă n-ar fi motivul minor al regicidului și patricidului. Pentru aceste fapte m-ar scurta cu un cap și sunt destul de scund și așa. Dar ce te face să crezi că am de gând să mă alătur Lordului Stannis?

– De ce altceva te-ai duce la Zid?

– Stannis e la Zid? Tyrion se frecă la nas. Ce, șapte iaduri blestemate, face Stannis la Zid?

– Tremură, aș zice. E mai cald în Dorne. Poate c-ar fi trebuit să călătorească în direcția aceea.

Tyrion începea să creadă că o anume spălătoreasă pistruiată știa mai mult din Limba Comună decât pretindea.

– Nepoata mea Myrcella este în Dorne, din întâmplare. Și mă gândesc s-o fac regină.

Illyrio zâmbi în timp ce slujitorii îi serveau cu cireșe în smântână dulce.

– Ce ți-a făcut biata copilă de-o vrei moartă?

– Nici măcar un patricid nu trebuie să-și ucidă *toate* rudele, spuse Tyrion, rănit. S-o fac regină, am zis. Nu s-o omor.

Negustorul de brânzeturi luă cireșe.

– În Volantis se folosesc monede cu o coroană pe-o parte şi un cap de mort pe cealaltă. Şi totuşi e aceeaşi monedă. S-o faci regină înseamnă s-o ucizi. S-ar putea ca Dornul să se ridice pentru Myrcella, dar Dornul singur nu e de-ajuns. Dacă eşti atât de deştept pe cât susţine prietenul nostru, ştii asta.

Tyrion îl privi pe grăsan cu un interes nou. *Are dreptate în ambele cazuri. S-o faci regină înseamnă s-o ucizi. Şi eu ştiam asta.*

– Gesturile zadarnice sunt tot ce mi-a mai rămas. Acesta ar face-o pe sora mea să verse lacrimi amare, cel puţin.

Magister Illyrio îşi şterse smântâna dulce de pe gură cu dosul palmei sale grase.

– Drumul spre Casterly Rock nu trece prin Dorne, micul meu prieten. Nici nu duce pe la baza Zidului. Dar există un astfel de drum, îţi spun eu.

– Sunt un trădător dezonorat, un regicid, un patricid. Discuţia aceasta despre drumuri îl plictisea. *Are impresia că este un joc?*

– Ce face un rege altul poate desface. În Pentos avem un prinţ, prietene. E în fruntea balurilor şi a ospeţelor şi se plimbă prin oraş într-un palanchin de fildeş şi aur. Trei heralzi merg în faţa lui, cu balanţa de aur a negoţului, sabia de fier a războiului şi biciul de aur al justiţiei. În prima zi a fiecărui nou an trebuie să dezvirgineze o fecioară a câmpurilor şi o fecioară a mărilor. Illyrio se apleca, sprijinindu-se cu coatele pe masă: Dar dacă o recoltă se strică sau un război e pierdut, îi tăiem gâtul, ca să împăcăm zeii şi alegem alt prinţ din rândul celor patruzeci de familii.

– Să-mi aminteşti să nu devin niciodată Prinţ al Pentosului.

– Sunt atât de diferite Cele Şapte Regate? Nu e pace în Westeros, nici dreptate, nici credinţă... şi, destul de curând, nu va mai fi nici mâncare. Când oamenii sunt lihniţi de foame şi bolnavi de teamă, caută un salvator.

– Ei pot să caute, dar dacă nu-l găsesc decât pe Stannis...

– Nu pe Stannis. Nici pe Myrcella. Zâmbetul galben se lărgi. *Un altul.* Mai puternic decât Tommen, mai blând decât Stannis, mai

îndreptăţit decât Myrcella. Un salvator de dincolo de mare, să lege rănile sângerânde ale Westerosului.

– Alese cuvinte. Tyrion nu era impresionat. Vorbele sunt vânt. Cine e salvatorul ăsta afurisit?

– Un dragon. Negustorul de brânză văzu expresia de pe faţa lui, când auzi asta. Un dragon cu trei capete.

DAENERYS

Auzea omul mort apropiindu-se pe scări în sus. Sunetul domol, măsurat, al paşilor venea înaintea lui, răsunând printre stâlpii purpurii ai castelului. Daenerys Targaryen îl aştepta pe bancheta de abanos pe care şi-o făcuse tron. Ochii i se închideau de somn, păru-i auriu-argintiu era ciufulit.

– Înălţimea Ta, grăi Ser Barristan Selmy, Lordul Comandant al Gărzii Reginei. Nu e nevoie să vezi asta.

– A murit pentru mine. Dany îşi strânse blana de leu la piept. Pe dedesubt, o tunică albă, imaculată, o acoperea până la mijlocul coapsei. Visa o casă cu o uşă roşie când o trezise Missandei. Nu avusese timp să se îmbrace.

– *Khaleesi*, şopti Irri, nu ai voie să atingi trupul celui mort. Aduce ghinion să atingi morţii.

– În afară de cazul în care i-ai omorât cu mâna ta. Jhiqui era mai osoasă decât Irri, cu şolduri late şi sâni grei. Asta se ştie.

– Se ştie, o aprobă Irri.

Dany nu le luă în seamă. Dothrakii erau ştiutori când venea vorba de cai, dar puteau fi complet ignoranţi în multe alte privinţe. *În plus, sunt doar nişte copile.* Slujnicele erau de-o vârstă cu ea; după înfăţişare, femei în toată firea, cu părul lor negru, pielea arămie şi ochii migdalaţi,

dar, cu toate astea, copile. Le primise de la Khal Drogo, care fusese lumina ochilor ei. Tot de la Drogo avea şi pielea – capul şi blana unui *hrakkar*, leul alb al Mării Dothraki. Era prea mare pentru ea şi avea un miros stătut, dar o făcea să se simtă de parcă Drogo s-ar fi aflat acolo.

Viermele Cenuşiu se ivi primul în capul scărilor, cu o torţă în mână. Coiful lui avea o creastă cu trei ţepuşe. În urmă veneau patru dintre Nepătaţii lui, purtând trupul bărbatului mort pe umeri. Coifurile lor aveau o singură ţepuşă, iar chipurile li se vedeau atât de puţin încât ar fi putut să fie şi ele turnate din bronz. Aşezară trupul la picioarele ei. Ser Barristan dădu la o parte giulgiul pătat de sânge. Viermele Cenuşiu coborî torţa, pentru ca Daenerys să poată vedea.

Faţa mortului era netedă şi spână, dar obrajii îi fuseseră despicaţi aproape de la o ureche la alta. Fusese un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi faţa albă. *Vreun copil din Lys sau din vechiul Volantis, înhăţat de corsari de pe vreo corabie şi apoi vândut ca sclav în roşul Astapor.* Deşi avea ochii deschişi, rănile erau cele care lăcrimau. Erau mai multe răni decât putea ea număra.

– Înălţimea Ta, spuse Ser Barristan, pe cărămizile de pe uliţa unde a fost găsit era o harpie...

– ...desenată cu propriul lui sânge. Daenerys ştia de-acum felul în care decurgeau lucrurile. Fiii Harpiei îşi săvârşeau măcelurile noaptea şi îşi lăsau de fiecare dată urma. Vierme Cenuşiu, de ce era singur omul acesta? Nu avea niciun partener?

Când patrulau noaptea pe străzile Meereenului, Nepătaţii erau întotdeauna câte doi.

– Regina mea, răspunse căpitanul, slujitorul tău, Scut Neclintit, nu era în misiune noaptea trecută. Plecase într-un... anumit loc... să bea şi să aibă tovărăşie.

– Un anumit loc? Ce vrei să spui?

– O casă a plăcerilor, Înălţimea Ta. Sub coiful de bronz cu ţepuşe, chipul Viermelui Cenuşiu era ca de piatră.

Un bordel. Jumătate din oamenii ei eliberați erau din Yunkai, unde Înțelepții Stăpâni erau cunoscuți pentru instruirea sclavilor pentru plăceri. *Calea celor șapte suspine.* Bordelurile se înmulțiseră precum ciupercile pe tot cuprinsul Meereenului. *E tot ce știu. Trebuie să supraviețuiască.* Mâncarea era, pe zi ce trecea, tot mai scumpă, în vreme ce plăcerile cărnii se ieftineau. În cartierele mai sărace dintre piramidele în trepte ale aristocrației stăpânilor de sclavi din Meereen se găseau bordeluri care satisfăceau cele mai neînchipuite gusturi erotice. *Chiar și așa...*

– Ce poate spera un eunuc să găsească într-un bordel? întrebă ea.

– Chiar și cei cărora le lipsesc părțile bărbătești mai au încă o inimă de bărbat, Înălțimea Ta, răspunse Viermele Cenușiu. Omul ăsta a aflat că servitorul tău Scut Neclintit dădea uneori bani femeilor din bordeluri ca să se culce lângă el și să-l țină în brațe.

Sângele dragonilor nu plânge.

– Scut Neclintit, spuse ea, cu ochii uscați. Așa îl chema?

– Dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta.

– E un nume frumos. Bunii Stăpâni ai Astaporului nu le îngăduiseră soldaților sclavi nici măcar să poarte nume. Unii dintre Nepătații ei își revendicaseră numele din naștere după ce îi eliberase, alții își aleseseră singuri nume. Se știe câți atacatori s-au năpustit asupra lui Scut Neclintit?

– Omul ăsta nu știe. Mulți.

– Șase sau mai mulți, zise Ser Barristan. După cum arată rănile, l-au înconjurat. A fost găsit cu teaca goală. S-ar putea să-i fi rănit pe câțiva dintre atacatorii lui.

Dany se rugă în gând ca, pe undeva, unul dintre ei să moară tocmai acum, strângându-și pântecele și zvârcolindu-se de durere.

– De ce i-au despicat obrajii așa?

– Milostivă regină, zise Viermele Cenușiu, ucigașii au vârât pe gâtul slujitorului tău Scut Neclintit organele genitale ale unui țap. Omul ăsta le-a scos înainte de a-l aduce aici.

N-au putut să-i dea să mănânce propriile organe. Astaporii nu i-au lăsat nici rădăcina, nici tulpina.

– Fiii au prins curaj, remarcă Dany. Până atunci, își limitaseră atacurile la foștii sclavi neînarmați, spintecându-i pe străzi și pătrunzându-le în case, la adăpostul întunericului, ca să-i omoare în paturile lor. Acesta e primul dintre soldații mei pe care l-au omorât.

– Primul, o preveni Ser Barristan, dar nu și ultimul.

Sunt încă în război, își dădu seama Dany, *numai că acum mă lupt cu umbre.* Sperase să aibă parte de un răstimp fără omoruri, o perioadă în care să clădească și să vindece. Scuturându-și de pe umeri blana de leu, îngenunche lângă trupul neînsuflețit și închise ochii celui mort, ignorând icnetul lui Jhiqui.

– Scut Neclintit nu va fi uitat. Să fie spălat și îmbrăcat ca pentru bătălie și îngropat cu coiful, scutul și sulițele lui.

– Va fi așa cum poruncește Înălțimea Ta, zise Viermele Cenușiu.

Daenerys se ridică în picioare.

– Trimite o duzină de oameni la Templul Grațiilor și întreabă Grația Albastră dacă a venit cineva la ele căutând tămăduire pentru o rană de sabie. Și răspândește vorba că vom plăti aur bun pentru sabia scurtă a lui Scut Neclintit. Întreabă măcelarii, păstorii și află cine a castrat țapi în ultimul timp. Se gândea că poate vor avea noroc și vreun căprar speriat avea să mărturisească. De acum înainte, vezi ca niciun om de-al meu să nu mai umble singur după lăsarea întunericului, fie că sunt trimiși cu treabă, fie că nu.

– Omul ăsta va face întocmai.

Daenerys își dădu părul pe spate.

– Găsește-mi-i pe acești lași, spuse ea cu înverșunare. Găsește-i, ca să-i pot învăța pe Fiii Harpiei ce înseamnă să stârnești dragonul.

Viermele Cenușiu o salută. Nepătații lui traseră giulgiul, ridicară cadavrul pe umeri și îl scoaseră afară din sală. Ser Barristan Selmy rămase în urmă. Avea părul alb, iar în colțurile ochilor albaștri, palizi, i se vedea o rețea fină de riduri. Însă avea și acum spatele drept și anii nu-i răpiseră dibăcia în mânuitul armelor.

– Înălţimea Ta, spuse el, mă tem că eunucii tăi nu sunt potriviţi pentru misiunile încredinţate.

Dany se aşeză pe bancă şi îşi înfăşură blana de leu pe după umeri.

– Cei Nepătaţi sunt cei mai buni luptători ai mei.

– Oşteni, nu luptători, dacă nu ţi-e cu supărare, Înălţimea Ta. Au fost făcuţi pentru câmpul de bătălie, să stea umăr lângă umăr în spatele scuturilor lor, cu suliţele ţâşnind în faţă. Instrucţia lor îi învaţă să se supună, fără teamă, fără cusur, fără şovăire... să nu dezvăluie secrete şi să nu pună întrebări.

– Oare cavalerii m-ar sluji mai bine?

Selmy instruia cavaleri pentru ea, învăţându-i pe fiii sclavilor să lupte cu lancea şi cu sabia lungă, după maniera din Westeros... dar la ce puteau sluji lăncile împotriva unor laşi care omorau din umbră?

– Nu în cazul de faţă, recunoscu bătrânul. Înălţimea Ta nu are niciun cavaler, în afară de mine. Vor trece ani până când băieţii vor fi pregătiţi.

– Atunci cine, dacă nu Cei Nepătaţi?

Dothrakii ar fi fost şi mai nepotriviţi. *Khalasarul* ei era mic şi format în majoritate din novici şi bătrâni. Iar dothrakii luptau de pe cal. Călăreţii erau mai folositori pe câmpuri şi dealuri decât pe străzile şi ulicioarele înguste ale oraşului. Dincolo de zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului, influenţa ei era restrânsă, în cel mai bun caz. Mii de sclavi continuau să trudească pe vastele proprietăţi de pe dealuri, cultivând grâu şi măsline, crescând oi şi capre şi săpând în minele de sare şi aramă. Hambarele Meereenului aveau încă provizii îndestulătoare de grâne, ulei, măsline, fructe uscate şi carne sărată, dar rezervele se împuţinau. Aşadar, Dany îşi trimisese *khalasarul* să cucerească ţinuturile învecinate, sub comanda călăreţilor ei de sânge, în timp ce Oacheşul Ben Plumm îşi ducea Fiii Secunzi la sud, să stea de strajă împotriva incursiunilor yunkailor.

Sarcina cea mai importantă dintre toate i-o încredinţase lui Daario Naharis, volubilul Daario, cu dintele lui de aur şi barba în furculiţă,

afişându-şi zâmbetul păcătos prin mustăţile purpurii. Dincolo de dealurile estice se aflau un şir de munţi de gresie, cu crestele rotunjite, Trecătoarea Khyzai şi Lhazarul. Dacă Daario ar reuşi să-i convingă pe lhazareni să redeschidă rutele de negoţ pe uscat, grânele ar putea fi aduse pe râu sau peste dealuri, la nevoie... dar Oamenii Miei nu aveau niciun motiv să iubească Meereenul.

– Când Ciorile Furtunii se vor întoarce din Lhazar, le-aş putea folosi pe străzi, îi spuse lui Ser Barristan, dar, până atunci, îmi rămân doar Nepătaţii. Dany se întreba dacă Daario ajunsese în Lhazar. *Daario nu mă va dezamăgi... dar, dacă o face, voi găsi altă cale. Aşa fac reginele. Găsesc o cale, o cale care nu înseamnă să traverseze râul.* Până şi foametea ar fi de preferat, decât să treacă Skahazadhanul. Era un lucru cunoscut. Trebuie să mă scuzi, ser, spuse ea. Petiţionarii vor fi în curând la porţile mele. Trebuie să-mi pun urechile pleoştite şi să redevin regina lor. Cheamă-i pe Reznak şi pe Ţeastă-Rasă. Am să-i primesc după ce mă îmbrac.

– Cum porunceşte Înălţimea Ta. Selmy se înclină.

Marea Piramidă se înălţa două sute cincizeci de metri spre cer, de la imensa-i bază pătrată până la vârful semeţ unde regina îşi avea camerele private, înconjurate de verdeaţă şi de iazuri înmiresmate. În timp ce zorile se iveau albastre şi răcoroase peste oraş, Dany ieşi pe terasă. Către apus, lumina soarelui sclipea pe cupolele aurii ale Templului Graţiilor şi grava umbre adânci în spatele piramidelor în trepte ale celor puternici. *În unele dintre acele piramide, Fiii Harpiei pun la cale noi crime, chiar acum*, gândi ea, *iar eu n-am puterea să-i opresc.*

Viserion îi simţi neliniştea. Dragonul alb zăcea încolăcit în jurul unui păr, odihnindu-şi capul pe coadă. Când Dany trecu, ochii dragonului se deschiseră, două iazuri de aur topit. Coarnele îi erau tot aurii, la fel ca solzii înşiraţi pe spate, de la cap la coadă.

– Eşti leneş, îi spuse ea, scărpinându-l sub bărbie. Solzii erau fierbinţi la atingere, ca o armură lăsată prea mult la soare. *Dragonii sunt foc preschimbat în carne.* Citise asta într-una dintre cărţile pe care

Ser Jorah i le dăduse ca dar de nuntă. Ar trebui să vânezi cu frații tăi. Iar te-ai bătut cu Drogon?

Dragonii se sălbăticiseră în ultimul timp. Rhaegal se năpustise la Irri, iar Viserion pârjolise *tokarul* lui Reznak, ultima oară când Seneșalul o vizitase. *I-am lăsat prea mult de capul lor, dar când să-mi găsesc timp pentru ei?*

Coada lui Viserion plesni într-o parte, izbind trunchiul pomului atât de tare încât o pară căzu rostogolindu-se la picioarele lui Dany. Dragonul își deschise aripile și, pe jumătate zburând, pe jumătate săltând, ajunse pe balustradă. *Crește*, gândi ea, în timp ce dragonul se avânta în înaltul cerului. *Cresc toți trei. În curând vor fi destul de mari încât să-mi poarte povara.* Atunci avea să zboare, așa cum făcuse și Aegon Cuceritorul, sus, tot mai sus, până când Meereenul va fi atât de mic, încât îl va putea acoperi cu vârful degetului.

Îl urmări pe Viserion înălțându-se în cercuri tot mai largi, până când dispăru din raza privirii ei în spatele apelor mocirloase ale Skahazadhanului. Abia atunci Dany se întoarse în piramidă, unde Irri și Jhiqui o așteptau, ca să-i descâlcească părul și s-o îmbrace, așa cum se cuvenea Reginei Meereenului, într-un *tokar* ghiscari.

Veșmântul era incomod, o fâșie lungă și informă, care trebuia înfășurată în jurul șoldurilor, pe sub un braț și peste umăr, cu franjurii aranjați și etalați cu grijă. Înfășurat prea larg, putea să cadă, înfășurat prea strâns, se răsucea, o împiedica și o strângea. Chiar și aranjat cum trebuie, *tokarul* îl obliga pe cel care-l purta să-l țină cu mâna stângă. Ca să umbli înveșmântat într-un *tokar*, era nevoie de pași mărunți și de un echilibru perfect, ca să nu calci pe acele franjuri care atârnau greu. Nu era un veșmânt făcut pentru un om care trebuia să muncească. *Tokarul* era veșmântul stăpânilor, un semn al bogăției și al puterii.

Când ocupase Meereenul, Dany intenționase să interzică *tokarul*, dar consiliul ei o convinsese să n-o facă.

– Mama Dragonilor trebuie să îmbrace *tokarul*, altfel va fi mereu privită cu ură, o prevenise Grația Verde, Galazza Galare. În straiele de lână ale Westerosului sau într-o rochie de dantelă myrisheană,

Luminăția Ta va rămâne pe veci o străină printre noi, o necunoscută grotescă, o cuceritoare barbară. Regina Meereenului trebuie să fie o doamnă a Vechiului Ghis.

Oacheșul Ben Plumm, căpitanul Fiilor Secunzi, fusese nevoit să-i explice mai succint:

– Cine vrea să fie regele iepurilor ar face bine să-și pună o pereche de urechi pleoștite.

Urechile pleoștite pe care le alese astăzi erau din pânză albă, diafană, cu un șir de ciucuri aurii. Cu ajutorul lui Jhiqui, își înfășură *tokarul* corect peste trup, la a treia încercare. Irri îi aduse coroana, făurită în forma dragonului cu trei capete al Casei sale. Trupul era din aur, aripile din argint, cele trei capete din fildeș, onix și jais. Din pricina greutății sale, gâtul și umerii aveau să-i amorțească și s-o doară, înainte de sfârșitul zilei. *O coroană nu trebuie să fie purtată cu ușurință.* Unul dintre strămoșii ei regali spusese asta cândva. *Un Aegon, dar care?*

Cinci Aegoni domniseră peste Cele Șapte Regate ale Westerosului și ar fi putut exista un al șaselea, dacă fiul fratelui ei n-ar fi fost ucis de câinii Uzurpatorului, când era doar un prunc la sân. *Dacă ar fi trăit, poate că m-aș fi măritat cu el. Aegon ar fi fost mai apropiat de vârsta mea decât Viserys.* Dany nici nu venise pe lume când Aegon și sora lui fuseseră uciși. Tatăl lor pierise și mai devreme, omorât de Uzurpator la Trident. Celălalt frate al ei, Viserys, murise urlând în Vaes Dothrak, cu o coroană de aur topit pe cap. *Mă vor omorî și pe mine, dacă le îngădui. Cuțitele care mi l-au răpus pe Scut Neclintit îmi erau destinate mie.*

Nu uitase copiii sclavi pe care Marii Stăpâni îi țintuiseră de-a lungul drumului de la Yunkai. Număraseră o sută șaizeci și trei, câte un copil la fiecare kilometru, bătuți în cuie de stâlpi, cu un braț întins, arătând calea. După căderea Meereenului, Dany țintuise același număr din rândul Marilor Stăpâni. Roiuri de muște le însoțiseră moartea lentă, iar duhoarea stăruise în piață multă vreme. Cu toate acestea, se temea uneori că nu mersese destul de departe. Meereenii erau oameni vicleni și îndărătnici, care i se împotriveau la fiecare mișcare. Își

eliberaseră sclavii, da... însă numai pentru a-i angaja înapoi ca servitori, pentru o plată atât de meschină, încât cei mai mulți abia dacă-și permiteau să mănânce. Sclavii eliberați care erau prea bătrâni ca să fie de folos fuseseră aruncați în stradă, împreună cu infirmii și schilozii. Și Marii Stăpâni tot se adunau în vârful piramidelor înalte, ca să se plângă de faptul că regina dragon le umpluse nobilul oraș de cete de cerșetori nespălați, hoți și târfe.

Ca să stăpânesc Meereenul, trebuie să-i câștig pe meereeni, oricât de mult i-aș disprețui.

– Sunt gata, îi spuse lui Irri.

Reznak și Skahaz o așteptau în capul impunătoarei scări de marmură.

– Măreață regină, declară Reznak mo Reznak, ești atât de strălucitoare astăzi, încât mi-e frică să te privesc. Seneșalul purta un *tokar* din mătase castanie, cu franjuri de aur. Scund, cu pielea umedă, mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în parfum și vorbea o formă stricată a valyrienei culte, stâlcită și condimentată cu mârâitul gros al ghiscarilor.

– Ești amabil că spui asta, răspunse Dany, într-o formă mai curată a aceleiași limbi.

– Regina mea, mormăi Skahaz mo Kandaq, cel cu capul ras.

Ghiscarii aveau părul des și sârmos; multă vreme dăinuise obiceiul ca bărbații din Orașele Stăpânilor de Sclavi să-l aranjeze în coarne, țepușe sau aripi. Răzându-l, Skahaz lăsase în urmă vechiul Meereen pentru a-l accepta pe cel nou. Rudele lui Kandaq făcuseră la fel, după exemplul lui. Urmaseră și alții, dar Dany nu știa dacă de teamă, de dragul modei sau din ambiție. Li se spunea țeste-rase. Skahaz era *Țeasta-Rasă*... și cel mai netrebnic trădător pentru Fiii Harpiei și tagma lor.

– Am aflat despre eunuc, continuă el.

– Îl chema Scut Neclintit.

– Vor muri și alții, dacă ucigașii nu sunt pedepsiți.

Chiar și cu țeasta rasă, Skahaz avea o față respingătoare: o frunte încruntată, ochi mici, cu pungi grele dedesubt, un nas mare, întunecat de puncte negre, o piele unsuroasă care părea mai galbenă decât

obişnuita nuanţă chihlimbarie a ghiscarilor. Era o faţă grosolană, agresivă, furioasă. Dany nu putea decât să se roage să fie şi una cinstită.

– Cum pot să-i pedepsesc când nu ştiu cine sunt? îl întrebă Dany. Spune-mi, viteazule Skahaz.

– Nu duci lipsă de duşmani, Înălţimea Ta. Poţi să le vezi piramidele de pe terasa ta. Zhak, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Loraq, toate familiile vechilor stăpâni de sclavi. Pahl. Mai cu seamă Pahl. O casă de femei, acum. Femei bătrâne şi înverşunate, însetate de sânge. Femeile nu uită. Femeile nu iartă.

Nu, gândi Dany, *iar câinii Uzurpatorului vor afla asta, când se vor întoarce în Westeros.* Era adevărat că între ea şi Casa Pahl se afla sânge. Oznak zo Pahl fusese eroul Meereenului până când îl omorâse Vânjosul Belwas. Tatăl lui, comandantul gărzii oraşului, murise apărând porţile când Mădularul lui Joso le făcuse fărâme. Unchiul lui fusese unul dintre cei o sută şaizeci şi trei din piaţă.

– Cât aur am oferit pentru informaţii privind Fiii Harpiei? îl întrebă Dany pe Reznak.

– O sută de galbeni, dacă ţi-e pe plac, Luminăţia Ta.

– O mie de galbeni mi-ar fi mai pe plac. Fă să fie aşa.

– Înălţimea Ta nu mi-a cerut sfatul, spuse Skahaz Ţeastă-Rasă, dar eu zic că sângele trebuie plătit cu sânge. Ia câte un om din fiecare dintre familiile pe care le-am enumerat şi omoară-l. Data viitoare când unul de-al tău va fi ucis, ia câte doi din fiecare casă mare şi omoară-i. Nu va mai fi o a treia crimă.

Reznak scânci nefericit.

– Nuuuu... bună regină, o asemenea cruzime ar atrage mânia zeilor. Îi vom găsi pe ucigaşi, îţi promit, şi atunci se va dovedi că sunt nişte ticăloşi de rând, vei vedea.

Seneşalul era la fel de pleşuv ca Skahaz, însă, în cazul lui, răspunzători erau zeii.

– Dacă vreun fir de păr va fi atât de obraznic încât să răsară, frizerul meu aşteaptă cu briciul pregătit, spusese el când Dany îl ridicase în rang.

Erau momente în care Dany se întreba dacă briciul acela nu și-ar găsi o întrebuințare mai bună la beregata lui Reznak. Era un om folositor, dar Dany nu-l plăcea și se încredea în el și mai puțin. Nu uitase de *maegi* Mirri Maz Duur, care îi răsplătise bunătatea omorându-i lumina ochilor și pruncul nenăscut.

Cei Nemuritori îi spuseseră că va fi trădată de trei ori. *Maegi* fusese prima. Ser Jorah al doilea. *Oare Reznak va fi al treilea sau Țeasta-Rasă sau Daario? Sau va fi cineva pe care nu l-aș bănui niciodată? Ser Barristan, Viermele Cenușiu sau Missandei?*

– Skahaz, îi spuse ea lui Țeastă-Rasă, îți mulțumesc pentru sfat. Reznak, vezi ce pot face o mie de galbeni.

Strângându-și *tokarul* la piept, Dany trecu pe lângă ei, coborând scara largă de marmură. Pășea câte un pic, ca să nu se împiedice în franjuri și să se prăbușească în fața întregii Curți.

Missandei o anunță. Micuța scribă avea un glas dulce și răsunător.

– *Îngenuncheați cu toții în fața lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Khaleesi a Întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanțurile și Mamă a Dragonilor*, strigă ea, în timp ce Dany cobora încet.

Sala se umpluse. Nepătații stăteau cu spatele la stâlpi, cu scuturile și sulițele în mâini, cu țepușele coifurilor înălțându-se ca un șir de cuțite. Meereenii se adunaseră sub ferestrele dinspre răsărit, într-o îmbulzeală de țeste rase, coarne, mâini și spirale păroase. Sclavii ei eliberați stăteau la distanță de foștii lor stăpâni. *Până când nu stau unii lângă alții, Meereenul nu va cunoaște pacea.*

– Ridicați-vă.

Dany se așeză pe banchetă. Sala se ridică. *Asta, cel puțin, fac ca unul.*

Reznak mo Reznak avea o listă. Obiceiul cerea ca regina să înceapă cu solul astaporilor, un fost sclav care-și zicea Lordul Ghael, deși nimeni nu părea să știe al cui lord era.

Lordul Ghael avea o gură plină de dinți maro stricați și fața alungită a unei nevăstuici. Avea și un dar:

– Cleon cel Mare îți trimite acești papuci ca semn al dragostei pentru Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, vesti el.

Irri îi aduse papucii și îi încălță picioarele. Erau din piele aurită, împodobiți cu perle verzi de apă dulce. *Crede oare regele-măcelar că-mi câștigă mâna cu o pereche de papuci frumoși?*

– Regele Cleon e foarte generos, zise ea. Poți să-i mulțumești pentru încântătorul dar. *Încântător, dar făcut pentru un copil.* Dany avea picioare mici, însă papucii îi striveau degetele.

– Marele Cleon va fi încântat să afle că ți-au plăcut, zise Lordul Ghael. Luminăția Sa mă roagă să-ți spun că e pregătit s-o apere pe Mama Dragonilor de toți vrăjmașii ei.

Dacă îmi propune iarăși să mă mărit cu el, am să-i arunc un papuc în cap, gândi Dany, dar, de data aceasta, solul din Astapor nu pomeni nimic despre căsătorie. În schimb, spuse:

– A venit vremea ca Astaporul și Meereenul să pună capăt crudei domnii a Înțelepților Stăpâni din Yunkai, dușmani de moarte ai tuturor celor care trăiesc în libertate. Marele Cleon mă roagă să-ți spun că el și noii săi Nepătați vor mărșălui curând.

Noii săi Nepătați sunt o glumă grosolană.

– Regele Cleos ar fi înțelept să se îngrijească de treburile lui și să-i lase pe yunkai să-și vadă de-ale lor.

Nu că Daenerys ar fi nutrit vreun sentiment de dragoste pentru yunkai. Începea să regrete din ce în ce mai mult că nu ocupase Orașul Galben după ce-i învinsese armata pe câmpul de bătălie. Înțelepții Stăpâni reinstauraseră sclavia de îndată ce o văzuseră plecată și se ocupau de mobilizarea recruților, tocmitul mercenarilor și încheierea de alianțe împotriva ei. Cleon, cel care își spunea cel Mare, era ceva mai bun însă. Regele Măcelar reinstaurase sclavia în Astapor, singura schimbare fiind aceea că foștii robi erau acum stăpâni și foștii stăpâni, sclavi. *Tot măcelar a rămas, iar mâinile îi sunt pătate de sânge.*

– Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre căile războiului, continuă ea, dar se spune că Astaporul suferă de foame. Regele Cleos să-şi hrănească oamenii înainte să-i conducă în bătălie.

La un gest al reginei, Ghael se retrase.

– Luminăţia Ta, interveni Reznak mo Reznak, binevoieşti să-l asculţi pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Iarăşi? Dany încuviinţă, iar Hizdahr se apropie cu paşi mari, un bărbat înalt, zvelt, cu pielea nepătată, de culoarea chihlimbarului. Făcu o plecăciune, în acelaşi loc în care fusese aşezat trupul neînsufleţit al lui Scut Neclintit, nu cu multă vreme în urmă. *Am nevoie de omul acesta*, îşi reaminti Dany. Hizdahr era un neguţător bogat, cu mulţi prieteni în Meereen şi încă şi mai mulţi peste mări. Vizitase Volantisul, Lysul şi Qarthul, avea rubedenii în Tolos şi Elyria şi chiar se spunea că avea o anumită influenţă în Noul Ghis, unde yunkaii încercau să stârnească duşmănie împotriva lui Dany şi a stăpânirii ei.

Şi era bogat. Straşnic şi fabulos de bogat...

Şi pe cale să devină şi mai bogat, dacă îi aprob cererea. Când Dany închisese arenele de luptă ale oraşului, valoarea cotelor acestora scăzuse dramatic. Hizdahr zo Loraq le înhăţase cu ambele mâini, iar acum deţinea cele mai multe arene din Meereen.

Din tâmplele nobilului se înălţau aripi de păr, de parcă ţeasta lui ar fi fost gata să-şi ia zborul. Faţa prelungă îi era alungită şi mai mult de o barbă din fire sârmoase, negre cu nuanţe roşcate, legate cu inele de aur. *Tokaru*-i purpuriu era tivit cu ametiste şi perle.

– Luminăţia Ta ştie, cu siguranţă, pentru ce motiv mă aflu aici.

– Păi, spuse ea, probabil fiindcă nu ai altceva de făcut decât să mă baţi la cap. De câte ori te-am refuzat?

– De cinci ori, Luminăţia Ta.

– Şase, cu asta. N-am să îngădui redeschiderea arenelor de luptă.

– Dacă Maiestatea Ta mi-ar asculta argumentele...

– Le-am ascultat. De cinci ori. Ai venit cu unele noi?

– Argumente vechi, recunoscu Hizdahr, vorbe noi. Vorbe încântătoare şi curtenitoare, mai nimerite să impresioneze o regină.

– Cauza pe care o susţii găsesc că lasă de dorit, nu amabilităţile tale. Ţi-am ascultat argumentele atât de des încât aş putea să-ţi susţin pledoaria chiar eu. S-o fac? Se aplecă: Arenele de luptă au făcut parte din Meereen încă de la întemeierea oraşului. Luptele au o natură profund religioasă, sunt sacrificii de sânge aduse zeilor Ghisului. *Arta mortală* a Ghisului nu e un simplu măcel, ci un spectacol al curajului, al măiestriei şi al puterii, foarte plăcut zeilor. Învingătorii sunt ospătaţi, răsfăţaţi şi aclamaţi, iar cei ce mor eroic sunt cinstiţi şi pomeniţi. Prin deschiderea arenelor le voi arăta oamenilor Meereenului că le respect legile şi obiceiurile. Arenele sunt vestite în lumea întreagă. Atrag negoţul către Meereen şi umplu cuferele oraşului cu monede din întreaga lume. Toţi oamenii se simt atraşi de sânge, o pornire pe care arenele o pot domoli. În felul acesta, Meereen va fi un oraş mai liniştit. Pentru criminalii condamnaţi să moară pe nisipuri, arenele reprezintă un duel judiciar, o ultimă şansă a unui bărbat de a-şi dovedi nevinovăţia. Dany îşi scutură părul. Ce zici? Cum m-am descurcat?

– Luminăţia Ta a prezentat cazul mult mai bine decât aş fi putut spera s-o fac eu însumi. Văd că eşti pe cât de frumoasă, pe atât de elocventă. Eu mă declar convins.

Dany nu-şi putu stăpâni râsul.

– Foarte bine... eu nu.

– Luminăţia Ta, îi şopti Reznak mo Reznak la ureche, dacă-mi îngădui să-ţi amintesc, se obişnuieşte ca oraşul să revendice o zecime din toate profiturile arenelor de luptă, ca taxă, după ce se scad cheltuielile. Acei bani ar putea fi puşi în slujba multor cauze nobile.

– Ar putea, îl aprobă ea, dar, *dacă ar fi* să redeschidem arenele, ar trebui să ne luăm zeciuiala înainte de scăderea cheltuielilor. Eu sunt doar o fetişcană şi ştiu puţine despre negoţ, dar am stat lângă Illyrio Mopatis şi Xaro Xhoan Daxos destul ca să învăţ măcar atâta lucru. Nu contează. Hizdahr, dacă ai putea să stăpâneşti oştiri aşa cum ştii să

stăpâneşti argumente, ai putea cuceri lumea... dar răspunsul meu este tot *nu*. A şasea oară.

Omul se înclină din nou, la fel de adânc ca mai înainte. Perlele şi ametistele zornăiră încetişor pe podeaua de marmură. Un om foarte flexibil era Hizdahr zo Loraq.

– Regina a vorbit.

Ar putea fi chipeş, dacă n-ar fi părul ăla ridicol. Reznak şi Graţia Verde o îndemnau pe Dany să ia de soţ un nobil din Meereen, pentru ca oraşul să-i accepte domnia. Dacă s-ar ajunge la asta, Hizdahr zo Loraq ar merita să fie luat în consideraţie. *Mai degrabă decât Skahaz.* Ţeasta-Rasă se oferise să-şi lase nevasta pentru ea, dar ideea o făcea să se înfioare. Hizdahr ştia măcar să zâmbească, deşi, când Dany încercă să-şi închipuie cum ar fi să împartă patul cu el, aproape că izbucni în râs.

– Luminăţia Ta, zise Reznak, consultându-şi lista, nobilul Grazdan zo Galare doreşte să ţi se adreseze. Îi dai ascultare?

– Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Dany, admirând strălucirea aurului şi lucirea perlelor verzi de pe papucii primiţi de la Cleon, în timp ce se străduia să ignore strânsoarea care-i chinuia degetele.

Grazdan, fusese prevenită, era un văr al Graţiei Verzi, al cărei sprijin îl considera de nepreţuit. Preoteasa era un glas al păcii, al acceptării şi al supunerii la autoritatea legitimă. *Pot să-l ascult cu respect pe vărul ei, indiferent ce doreşte.*

Dorea aur. Dany refuzase să-l despăgubească pe oricare dintre Marii Stăpâni pentru sclavii pe care îi eliberase, dar meereenii continuau să născocească alte căi de a stoarce bani de la ea. Nobilul Grazdan era un asemenea om. Îi spuse că avusese cândva o sclavă care era o foarte pricepută ţesătoare, a cărei măiestrie era preţuită dincolo de hotarele Meereenului, în Noul Ghis, în Astapor şi în Qarth. Când această femeie îmbătrânise, Grazdan cumpărase o duzină de fete tinere şi îi poruncise bătrânei să le iniţieze în tainele meşteşugului ei. Acum, ţesătoarea era moartă. Cele tinere, eliberate, deschiseseră o prăvălie lângă zidul portului ca să-şi vândă ţesăturile.

Grazdan zo Galare voia să ştie dacă poate să primească o parte din câştigurile lor.

– Mie îmi datorează măiestria lor, pretinse el. Le-am smuls dintre sclavii scoşi la mezat şi le-am dat războiului de ţesut.

Dany îl ascultă în tăcere, cu chipul neclintit. Când omul isprăvi, întrebă:

– Care era numele bătrânei ţesătoare?

– Sclava? Grazdan se mută de pe un picior pe altul, încruntându-se. Era... poate că Elza. Sau Ella. A murit acum şase ani. Am avut atâţia sclavi, Înălţimea Ta.

– Să-i zicem Elza. Dany ridică o mână. Iată hotărârea mea: De la fete, nu vei primi nimic. Cea care le-a învăţat meşteşugul a fost Elza, nu tu. De la tine, fetele vor primi un nou război de ţesut, cel mai bun pe care banii îl pot cumpăra. Asta pentru că ai uitat numele bătrânei. Poţi pleca.

Reznak ar mai fi poftit încă un *tokar*, însă Dany stărui să cheme, în locul lui, pe unul dintre sclavii eliberaţi. Din acel moment, alternă foştii stăpâni şi foştii sclavi. Majoritatea chestiunilor aduse în faţa ei cereau corectarea nedreptăţilor. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie după ce fusese cucerit. Piramidele în trepte ale celor puternici fuseseră cruţate de ce era mai rău, dar zonele mai modeste ale oraşului căzuseră pradă unui adevărat dezmăţ al jafului şi al măcelului, când sclavii se ridicaseră şi hoardele înfometate care o urmaseră de la Yunkai şi Astapor năvăliseră pe porţile sfărâmate. Nepătaţii ei restauraseră, în cele din urmă, ordinea, însă atacul lăsase în urma lui o grămadă de necazuri, şi nimeni nu ştia cu certitudine ce legi erau încă în vigoare. Şi astfel, oamenii veneau la regină.

Se înfăţişă o femeie bogată, căreia îi muriseră soţul şi fiii apărând zidurile oraşului. În timpul atacului, ea fugise la fratele ei, înspăimântată. La întoarcere, îşi găsise casa transformată în bordel. Târfele erau gătite cu giuvaierele şi veşmintele ei. Îşi voia casa înapoi, dar şi bijuteriile.

– Pot să păstreze hainele, zise ea cu îngăduință.

Dany îi acordă dreptul de a-și recupera bijuteriile, dar hotărî că locuința a fost pierdută din clipa în care o părăsise.

Veni apoi un fost sclav, ca să acuze un anume nobil din Casa Zhak. Omul luase de curând de nevastă o sclavă eliberată, care fusese țiitoarea stăpânului înainte de căderea orașului. Nobilul îi luase fecioria, se folosise de ea pentru propria-i plăcere și îi făcuse un prunc. Noul ei soț voia ca nobilul să fie castrat pentru viol și mai voia și o pungă de galbeni, să-l plătească pentru că-l creștea pe bastardul lui ca pe propriul copil. Dany hotărî că poate primi aurul, dar nu acceptă castrarea.

– Când s-a culcat cu ea, soția ta a fost proprietatea lui, cu care putea să facă după cum poftea. După lege, n-a fost viol.

Dany își dădu seama că hotărârea ei nu-l mulțumea, dar, dacă ar fi castrat fiecare bărbat care siluise vreodată o sclavă, ar fi domnit în curând peste un oraș de eunuci.

Se înfățișă un băiat, mai tânăr decât Dany, plăpând și cu o cicatrice pe față, înveșmântat într-un *tokar* gri, ponosit, cu franjuri argintii. Glasul i se frânse când povesti cum doi dintre sclavii de casă ai tatălui său se răzvrătiseră în noaptea în care poarta fusese spartă. Unul îi omorâse tatăl, celălalt fratele mai mare. Amândoi îi siluiseră mama înainte de a o omorî și pe ea. Băiatul scăpase doar cu cicatricea de pe față, dar unul dintre criminali locuia și acum în casa tatălui său, iar celălalt intrase în rândul soldaților reginei, ca unul dintre Oamenii Mamei. Îi voia spânzurați pe amândoi.

Sunt regină peste un oraș clădit pe pulbere și moarte. Dany nu avu încotro și îl refuză. Declarase o amnistie generală pentru toate nelegiuirile înfăptuite în timpul atacului. Și nu avea de gând să pedepsească sclavii pentru că se ridicaseră împotriva stăpânilor lor.

Când îi spuse, băiatul se repezi la ea, dar piciorul i se încurcă în *tokar* și căzu rășchirându-se pe marmura purpurie. Vânjosul Belwas se năpusti asupra lui, cât ai clipi. Voinicul eunuc oacheș îl ridică într-o singură mână și îl scutură așa cum ar fi făcut un mastif cu un șobolan.

– Ajunge, Belwas, strigă Dany. Lasă-l. Iar băiatului îi spuse: Prețuiește acel *tokar*, căci ți-a salvat viața. Dacă ai fi pus mâna pe mine la furie, ți-ai fi pierdut-o. Ești doar un băiețandru, așa că vom uita ce s-a petrecut aici. Ar trebui să faci și tu la fel. Dar, plecând, băiatul aruncă o privire peste umăr, iar Dany, văzându-i ochii, gândi: *Harpia mai are un fiu.*

Și astfel ziua se scurse, când anostă, când înfricoșătoare. Spre prânz, Daenerys simțea povara coroanei pe cap și rigiditatea băncii sub ea. Cu atât de mulți așteptând să-i asculte, nu se opri să mănânce, dar o trimise pe Jhiqui la bucătării după un talger cu lipie, măsline, smochine și brânză. Ciugulea în timp ce asculta și sorbea dintr-o cupă de vin îndoit cu apă. Smochinele erau bune, măslinele și mai bune, dar vinul îi lăsa un gust aspru, metalic, în gură. Strugurii mici, gălbui, care creșteau în aceste regiuni produceau un vin de o calitate foarte proastă. *Nu vom face negoț cu vin,* își dădu seama Dany, sorbind. În plus, Marii Stăpâni pârjoliseră cele mai bune vii, împreună cu măslinii.

După-amiază veni un sculptor, propunând să schimbe capul imensei harpii de bronz din Piața Purificării cu unul făcut după înfățișarea lui Dany. Ea îl refuză cu toată amabilitatea de care era în stare, străduindu-se să nu se cutremure. O știucă de o mărime fără precedent fusese prinsă în Skahazadhan și pescarul voia să i-o dea reginei. Ea primi peștele cu profundă recunoștință, răsplăti pescarul cu o pungă dolofană cu arginți și trimise știuca la bucătării. Un arămar îi făurise un costum din inele lustruite, pe care să-l poarte la război. Ea îl primi, copleșindu-l cu mulțumiri. Era încântător de privit și toată acea aramă lustruită ar fi sclipit frumos în soare, dar, dacă s-ar fi anunțat o bătălie adevărată, Dany ar fi preferat să fie îmbrăcată în oțel. Până și o fetișcană care nu știa nimic despre căile războiului știa *asta.*

Papucii pe care i-i trimisese Regele Măcelar o strângeau prea tare. Dany și-i scoase și se așeză cu un picior sub ea și celălalt legănându-se înainte și înapoi. Nu era o poziție foarte protocolară, dar obosise să fie regală. Coroana îi provocase dureri de cap, iar șezutul îi amorțise.

– Ser Barristan, strigă ea. Știu de ce calitate are nevoie cel mai mult un rege.

– Curaj, Înălțimea Ta?

– Nu, îl tachină. Un fund de fier. Nu fac decât să șed.

– Înălțimea Ta și-a arogat prea multe responsabilități. Ar trebui să le îngădui sfetnicilor tăi să-ți ușureze povara de pe umeri.

– Am prea mulți sfetnici. Eu de perne am nevoie. Dany i se adresă lui Reznak: Câți mai sunt?

– Douăzeci și trei, dacă nu ți-e cu supărare, Luminăția Ta. Cu tot atâtea reclamații. Seneșalul cercetă câteva hârtii. Un vițel și trei capre. Restul vor fi oi sau miei, fără îndoială.

– Douăzeci și trei, suspină Dany. Dragonii mei se dau în vânt după carnea de oaie de când am început să-i plătim pe oieri pentru pierderile lor. Pretențiile lor au fost dovedite?

– Unii au adus oase carbonizate.

– Oamenii fac focuri. Oamenii frig carne de oaie. Oasele arse nu dovedesc nimic. Oacheșul Ben zice că pe dealurile de dincolo de oraș sunt lupi roșii, câini sălbatici și șacali. Trebuie să plătim argint bun pentru fiecare oaie care se rătăcește între Yunkai și Skahazadhan?

– Nu, Luminăția Ta. Reznak se înclină. Să-i alung pe acești pungași sau îi vrei pedepsiți?

Daenerys se foi pe bancă. Abanosul era tare sub ea.

– Nimeni nu trebuie să se teamă să vină în fața mea. Plătește-i. Unele pretenții erau false, nu se îndoia de asta, dar cele mai multe erau întemeiate. Dragonii ei crescuseră prea mari ca să se mulțumească doar cu șobolani, pisici și câini, ca până atunci. *Cu cât mănâncă mai mult, cu atât vor crește mai mari,* o avertizase Ser Barristan, *și cu cât cresc mai mari, cu atât vor mânca mai mult.* Drogon, mai cu seamă, hoinărea departe, pe câmp, și putea devora cu ușurință o oaie pe zi. Plătește-le valoarea animalelor, îi spuse lui Reznak, dar, de acum înainte, reclamanții trebuie să se prezinte la Templul Grațiilor și să facă un sfânt jurământ în fața zeilor Ghisului.

– Va fi precum spui. Reznal se întoarse către reclamanți: Luminăția Sa Regina a consimțit să vă despăgubească pe fiecare pentru animalele pe care le-ați pierdut, le zise el, în limba ghiscari. Prezentați-vă mâine la misiții mei și veți fi plătiți în bani sau în natură, după cum preferați.

Hotărârea fu primită cu o tăcere posomorâtă. *Ai fi crezut că ar putea fi mai bucuroși*, gândi Dany, supărată. *Au primit ce-au vrut. Oare cum pot fi mulțumiți acești oameni?*

Un bărbat rămase în urmă, în timp ce toți ceilalți ieșeau pe rând; un bărbat îndesat, cu fața arsă de vânt, în straie ponosite. Pe cap avea o calotă aspră de păr sârmos, negru-roșcat, tuns în jurul urechilor, iar într-o mână ținea un sac jerpelit de pânză. Stătea cu capul plecat, privind țintă podeaua de marmură, de parcă ar fi uitat unde se afla. *Și ăsta ce mai vrea?* se întrebă Dany, încruntându-se.

– *Îngenuncheați cu toții, în fața lui Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Khaleesi a Imensei Mări de Iarbă, Cea Care a Sfărâmat Lanțurile și Mamă a Dragonilor!* strigă Missandei, cu glasul ei subțire și dulce.

Când Dany se ridică, *tokarul* începu să-i alunece. Îl prinse și-l trase la loc.

– Tu, cel cu sacul, strigă ea, ai vrut să mi te adresezi? Poți să te apropii.

Când ridică fruntea, ochii bărbatului erau roșii și aspri, ca niște răni deschise. Dany îl zări pe Ser Barristan strecurându-se lângă ea, ca o umbră albă. Omul se apropie, împleticindu-se, un pas, pe urmă altul, strângând în mână sacul. *E beat sau bolnav?* Avea noroi sub unghiile-i galbene și crăpate.

– Ce-i? întrebă Daenerys. Ai vreo plângere să ne înfățișezi, vreo jalbă? Ce dorești de la noi?

Limba bărbatului trecu iute peste buzele-i crăpate.

– Eu... eu am adus...

– Oase? zise ea nerăbdătoare. Oase arse?

Bărbatul ridică sacul și apoi îl deșertă pe podeaua de marmură.

Erau, într-adevăr, oase. Oase rupte, înnegrite. Cele mai lungi fuseseră despicate, pentru măduvă.

– A fost cel negru, spuse omul, în mormăita limbă ghiscari, umbra înaripată. A coborât din cer și... și...

Nu. Dany tremura. *Nu, nu, o, nu!*

– Ești surd, nătărăule? îl întrebă Reznak mo Reznak. Nu mi-ai auzit anunțul? Du-te mâine la misiți și vei fi despăgubit pentru oaie.

– Reznak, grăi Ser Barristan cu glas scăzut, închide gura și deschide ochii. Acelea nu sunt oase de oaie.

Nu, gândi Dany, *acelea sunt oasele unui copil.*

JON

Lupul alb gonea prin pădurea neagră, la baza unei stânci înalte până la cer. Luna alerga cu el, alunecând pe cerul înstelat, prin desişul de crengi desfrunzite de deasupra.

– Snow, şopti luna.

Lupul nu răspunse. Zăpada îi scârţâia sub labe. Vântul şuiera printre copaci.

În depărtare, îşi auzea tovarăşii de haită chemându-l, de la lup la lup. Vânau şi ei. O ploaie dezlănţuită biciuia trupul fratelui său negru care sfâşia carnea unei capre imense, spălând sângele de pe coasta-i zdrelită de cornul lung al caprei. Altundeva, surioara lui înălţă capul să urle la lună şi o sută de mici veri cenuşii îşi întrerupseră vânătoarea, să urle odată cu ea. Era mai cald în munţi, acolo unde se aflau, şi mâncare din belşug. În multe nopţi, haita surorii sale se ghiftuia cu carnea oilor, a vacilor şi a cailor, care erau prada oamenilor, şi uneori chiar cu carne de om.

– Snow, îl chemă iarăşi luna, din înalt, chicotind.

Lupul alb păşi tiptil de-a lungul unei cărări de om, la baza stâncii îngheţate. Simţea gustul de sânge pe limbă, iar în urechi îi răsuna cântecul sutelor de veri. Cândva fuseseră şase, cinci scheunând orbi în zăpadă, lângă mama lor moartă, sugând lapte rece din sfârcurile ei

împietrite, şi el care se îndepărta de-a buşilea, singur. Mai erau patru... şi unul pe care lupul alb nu-l mai putea simţi.

– Snow, insistă luna.

Lupul alb fugi de ea, gonind către văgăuna nopţii, unde soarele se ascunsese, cu răsuflarea îngheţând în aer. În nopţile fără stele, stânca uriaşă era foarte neagră, o întunecime înălţându-se deasupra lumii largi, dar când luna era pe cer, sclipea palidă şi glacială ca un râu îngheţat. Părul lupului era des şi miţos, dar când bătea vântul de-a lungul întinderii de gheaţă, nicio blană nu putea să ţină frigul la distanţă. Pe celălalt versant, vântul era şi mai rece. Lupul îl simţea. Acolo era fratele lui, fratele cenuşiu care mirosea a vară.

– Snow. Un ţurţure căzu de pe o creangă. Lupul alb se întoarse şi-şi dezveli colţii. *Snow!* Părul i se ridică, zburlindu-se, când pădurea se topi în jurul lui. *Snow, snow, snow!* Auzi un fâlfâit de aripi. Prin întuneric, un corb zbură.

Poposi pe pieptul lui Jon Snow, cu o bufnitură, zgâriind cu ghearele.

– *SNOW!* îi strigă în faţă.

– Te aud. Camera era întunecoasă, patul tare. O lumină cenuşie se prelingea printre obloane, vestind o nouă zi rece şi mohorâtă. Aşa îl trezeai pe Mormont? Ia-ţi penele de pe faţa mea.

Jon îşi strecură un braţ afară de sub pături, să hâşâie vulturul. Era o pasăre mare, bătrână, obraznică şi zburlită, fără pic de teamă.

– *Snow!* ţipă pasărea, fâlfâind până pe stâlpul patului. *Snow, snow.* Jon înhăţă o pernă şi o azvârli, dar pasărea se ridică în aer. Perna lovi peretele şi explodă, împrăştiindu-şi umplutura peste tot, tocmai când Edd Tollett cel Trist vârî capul pe uşă.

– Îmi cer scuze, spuse el, ignorând viscolul de pene, să-i aduc stăpânului micul dejun?

– *Boabe!* strigă corbul. *Boabe, boabe.*

– Corb prăjit, sugeră Jon. Şi o jumătate de pintă de bere.

Încă se simțea ciudat să aibă un intendent care să-l slujească și să-l servească; nu cu mult timp în urmă, ar fi fost el cel care ar fi adus micul dejun, pentru Lordul Comandant Mormont.

– Trei grăunțe și un corb fript, spuse Edd cel Trist. Prea bine, stăpâne, numai că Hobb a făcut ouă fierte, caltaboși și mere înăbușite cu prune uscate. Merele înăbușite cu prune uscate sunt excelente, mai puțin prunele. Eu, unul, nu mănânc prune uscate. Ei, bine, am mâncat o dată, când Hobb le-a tocat împreună cu castane și morcovi și le-a ascuns într-o găină. Să n-ai niciodată încredere în bucătari, lordul meu. Te păcălesc atunci când te-aștepți mai puțin.

– Mai târziu, zise Jon. Micul dejun putea să aștepte. Stannis nu. Vreun necaz în tabăra prizonierilor astă-noapte? întrebă el.

– Nu, de când ai pus străjeri la străjeri, lordul meu.

– Bun.

O mie de sălbatici fuseseră închiși dincolo de Zid, prizonierii pe care Stannis Baratheon îi luase când cavalerii săi zdrobiseră oastea peticită a lui Mance Rayder. Mulți dintre prizonieri erau femei și unii dintre străjeri le strecuraseră afară, să le încălzească paturile. Oameni ai regelui, oameni ai reginei, nu părea să conteze; câțiva frați în negru încercaseră același lucru. Bărbații erau bărbați și alte femei nu se găseau, decât la mii de kilometri.

– Alți doi sălbatici s-au înfățișat să se predea, continuă Edd. O mamă cu o fată agățată de fuste. Avea și un prunc de țâță, înfofolit în blănuri, dar era mort.

– *Mort,* zise corbul. Era unul din cuvintele preferate ale păsării. *Mort, mort, mort.*

Aproape în fiecare noapte veneau oameni liberi, ființe hămesite, pe jumătate înghețate, care fugiseră de bătălia de la baza Zidului, doar ca să se târască înapoi, când și-au dat seama că n-aveau unde să se refugieze.

– A fost interogată mama? întrebă Jon.

Stannis Baratheon zdrobise oastea lui Mance Rayder şi îl luase prizonier pe Regele-de-Dincolo-de-Zid... dar sălbaticii erau încă acolo, Plângătorul şi Tormund, Năpasta Uriaşilor şi alţi o mie.

– Da, stăpâne, răspunse Edd, dar tot ce ştie este că a fugit în timpul bătăliei şi s-a ascuns în pădure după aceea. Am îndopat-o cu terci, am trimis-o la ţarcuri şi am ars pruncul.

Arderea copiilor morţi nu-l mai tulbura pe Jon Snow; cei vii erau altă poveste. *Doi regi să trezească dragonul. Mai întâi tatăl şi apoi fiul, ca amândoi să moară regi.* Cuvintele fuseseră şoptite de unul dintre oamenii reginei, în timp ce Maester Aemon îi curăţa rănile. Jon încercase să nu le ia în seamă, punându-le pe seama febrei. Aemon obiectase:

– Sângele unui rege are putere, îl prevenise bătrânul maester, şi oameni mai buni decât Stannis au făcut lucruri mai rele decât el.

Regele poate să fie aspru şi neiertător, da, însă un prunc la sân? Doar un monstru ar da flăcărilor un copil viu.

Jon urină în beznă, umplând oala de noapte, în timp ce corbul Bătrânului Urs bombănea. Visele de lup deveniseră mai puternice şi se pomenea amintindu-şi-le chiar şi în stare de trezie. *Nălucă ştie că Vântul Cenuşiu e mort.* Robb murise la Gemeni, trădat de oameni pe care îi crezuse prieteni, iar lupul său pierise cu el. Bran şi Rickon fuseseră ucişi şi ei, decapitaţi la porunca lui Theon Greyjoy, care fusese cândva pupilul nobilului lor tată... dar, dacă visele nu mint, lupii lor străvechi scăpaseră. La Coroana Reginei, unul se ivise din beznă, să-i salveze viaţa lui Jon. *Vară, el trebuie să fi fost. Avea blana cenuşie, şi Lăţosul e negru.*

Se întreba dacă ceva din fraţii lui morţi continua să trăiască în lupii lor.

Umplu ligheanul cu apă din carafa de lângă pat, îşi spălă faţa şi mâinile, se îmbrăcă în haine curate de lână neagră, îşi legă pieptarul negru de piele şi îşi trase pe picioare o pereche de cizme roase.

Corbul lui Mormont îl urmări cu ochi negri, ageri, apoi zbură la fereastră.

– Mă crezi sclavul tău?

Când Jon deschise fereastra, cu ochiurile ei groase de sticlă galbenă, în formă de diamant, frigul dimineții îl izbi în față. Luă o gură de aer, să-și curețe gâtul uscat peste noapte, în timp ce corbul fâlfâi înapoi. *Pasărea aia e mult prea isteață.* Corbul fusese tovarășul Bătrânului Urs ani și ani, dar asta nu-l oprise să-i mănânce fața, după ce a murit.

În fața dormitorului său, un șir de trepte coborau spre o încăpere mai mare, mobilată cu o masă de pin zgâriată și o duzină de scaune de stejar și piele. Cu Stannis în Turnul Regelui și cu Turnul Lordului Comandant ars din temelii, Jon se stabilise în camerele modeste ale lui Donal Noye, în spatele armurăriei. Cu timpul, fără îndoială, va avea nevoie de apartamente spațioase, dar, deocamdată, erau bune și acestea, până se obișnuia cu funcția de comandant.

Donația pe care regele i-o prezentase pentru semnare era pe masă, sub o cupă de argint care îi aparținuse cândva lui Donal Noye. Fierarul ciung lăsase în urmă puține obiecte personale: o cupă, șase gologani și un cerb de aramă, o broșă nielată, cu o clemă ruptă, o jiletcă învechită de brocart, împodobită cu cerbul Capătului Furtunii. *Comorile lui erau uneltele pe care le mânuia, săbiile și cuțitele pe care le făcea. Viața lui era la forjă.* Jon dădu cupa la o parte și citi din nou pergamentul. *Dacă îmi pun pecetea pe acest document, voi rămâne veșnic în amintire drept comandantul care a cedat Zidul*, gândi el, *dar dacă refuz...*

Stannis Baratheon se dovedea a fi un oaspete năzuros. Și neobosit. Străbătuse drumul regelui aproape până la Coroana Reginei, cutreierase prin colibele goale din Orașul Cârtiței, inspectase forturile ruinate de la Poarta Reginei și Scutul de Stejar. În fiecare noapte se plimba pe creasta Zidului cu Doamna Melisandre, iar în timpul zilei vizita tabăra, alegând prizonieri pe care femeia roșie să-i interogheze. *Nu-i place să i te împotrivești.* Jon se temea că nu îl aștepta o dimineață plăcută.

Dinspre armurărie se auzi zăngănit de scuturi și săbii. Ultimul grup de băieți și proaspeți recruți se înarma. Auzea glasul lui Iron Emmett zorindu-i. Cotter Pyke nu fusese încântat să-l piardă, dar

tânărul cercetaş era făcut să antreneze. *Îi place să lupte şi o să-şi înveţe băieţii să le placă şi lor.* Sau aşa spera.

Mantia lui Jon era agăţată într-un cui, lângă uşă, centura sabiei într-un altul. Şi le puse pe amândouă şi porni spre armurărie. Observă că ţolul pe care dormea Nălucă era gol. Doi străjeri stăteau în cadrul uşilor, cu săbii în mâini, purtând mantii negre şi coifuri de fier fără vizieră.

– Stăpânul doreşte o escortă? întrebă Garse.

– Cred că pot găsi Turnul Regelui singur.

Jon ura să aibă străjeri după el oriunde se ducea. Asta îl făcea să se simtă ca o raţă în fruntea unui cârd de boboci.

Băieţii lui Iron Emmett se antrenau de zor în curte şi săbiile lor boante izbeau în scuturi şi răsunau lovindu-se una de alta. Jon se opri să-i privească o clipă, tocmai când Calul îl împingea pe Robin-Hop spre fântână. Calul avea stofă de bun luptător, hotărî Jon. Era puternic şi devenea din ce în ce mai puternic. Şi avea instincte sănătoase. Robin-Hop era altă poveste. Pe lângă că avea piciorul strâmb, se mai şi temea să nu fie lovit. *Poate că-l putem face administrator.* Lupta se încheie brusc, cu Robin-Hop la pământ.

– Ai luptat bine, îi spuse Jon Calului, dar cobori scutul prea mult când forţezi un atac. Îţi sugerez să corectezi lucrul ăsta, dacă nu vrei să-ţi aducă moartea.

– Da, lordul meu, am să-l ţin mai sus data viitoare.

Calul îl trase pe Robin-Hop în picioare şi băiatul mai mic făcu o plecăciune stângace.

Câţiva dintre cavalerii lui Stannis se duelau în celălalt capăt al curţii. *Oamenii regelui într-un colţ şi oamenii reginei în altul*, remarcă Jon, *însă doar câţiva. E prea frig pentru majoritatea dintre ei.* Când trecu pe lângă ei cu paşi mari, un glas răsunător strigă:

– BĂIETE! TU DE COLO! BĂIETE!

Băiat nu era cea mai rea poreclă pe care o căpătase Jon Snow de când fusese ales lord comandant. O ignoră.

– *Snow*, insistă glasul. *Lord Comandant.*

De data aceasta se opri.

– Ser?

Cavalerul era mai înalt decât el cu cincisprezece centimetri.

– Un om care poartă oțel valyrian ar trebui să-l folosească și la altceva decât să-și scarpine fundul.

Jon îl mai văzuse pe omul acela prin castel: un cavaler foarte renumit, după cum spunea el. În timpul bătăliei de la baza Zidului, Ser Godry Farring omorâse un uriaș care fugea, gonind în urma lui, călare pe cal și vârându-i o lance în spate și descălecând apoi, să reteze capul jalnic de mic al creaturii. De-atunci, oamenii reginei începuseră să-i spună Godry Moartea Uriașilor.

Jon și-o aminti pe Ygritte strigând: *Sunt ultima dintre uriași!*

– Folosesc Gheara Lungă atunci când sunt nevoit, ser.

– Dar cât de bine? Ser Godry scoase sabia din teacă. Arată-ne. Îți promit că nu te rănesc, băiete.

Ce frumos din partea ta.

– Cu altă ocazie, ser. Mă tem că acum am alte treburi.

– Te temi. Văd asta. Ser Godry rânji spre amicii lui: Se teme, repetă el, pentru cei mai înceți la minte.

– Acum vă rog să mă scuzați, spuse Jon, întorcându-le spatele.

Castelul Negru părea un loc sumbru și părăsit în lumina palidă a zorilor. *Reședința mea*, cugetă îndurerat Jon Snow, *mai mult o ruină decât o fortăreață.* Turnul Lordului Comandant era o cochilie goală, Sala Comună o stivă de lemne înnegrite, iar Turnul lui Hardin arăta de parcă stătea să cadă la prima rafală de vânt... deși așa arătase de ani și ani. În spatele lor se înălța Zidul: imens, amenințător, rece, mișunând de oameni care ridicau o nouă scară în zigzag, pentru a o uni cu rămășițele celei vechi. Munceau din zori până-n seară. Fără scară, nu era chip să ajungi pe creasta Zidului altfel decât cu troliul. Ceea ce n-ar fi fost de niciun folos dacă sălbaticii ar fi atacat din nou.

În vârful Turnului Regelui, imensa flamură de luptă aurie a Casei Baratheon pocnea ca un bici de pe acoperișul unde, nu de

mult, Jon Snow umblase de colo-colo cu arcul în mână, omorând thenni, alături de Satin şi Surdul Dick Follard. Doi oameni ai reginei tremurau pe trepte, cu mâinile vârâte sub braţe şi suliţele sprijinite de uşă.

– Mănuşile alea de pânză n-o să vă fie de niciun folos, le spuse Jon. Duceţi-vă mâine la Bowen Marsh şi o să vă dea câte o pereche de mănuşi din piele căptuşite cu blană.

– Aşa vom face, stăpâne, şi îţi mulţumim, spuse străjerul cel mai vârstnic.

– Asta dacă nu ne îngheaţă mâinile până atunci, adăugă cel mai tânăr şi răsuflarea lui era un abur palid. Mi se părea că s-a făcut frig în Mlaştinile dornishene. Ce ştiam eu?

Nimic, gândi Jon Snow, *ca şi mine.*

La jumătatea urcuşului, pe scările şerpuitoare, dădu peste Samwell Tarly, cu capul plecat.

– Vii de la rege? îl întrebă Jon.

– M-a trimis Maester Aemon cu o scrisoare.

– Înţeleg. Unii stăpâni se încredeau în maesterii lor să le citească scrisorile şi să le comunice conţinutul lor, dar Stannis insista să rupă sigiliile cu mâna lui. Cum a primit-o Stannis?

– Nu cu bucurie, judecând după faţa lui. Sam coborî glasul, într-o şoaptă: N-ar trebui să vorbesc despre asta.

– Atunci nu vorbi. Jon se întreba care dintre lorzii stegari ai tatălui său refuzase să-i aducă omagii Regelui Stannis. *Când Karholdul s-a declarat de partea lui, a răspândit iute vestea.* Cum te mai înţelegi cu arcul?

– Am găsit o carte bună despre tragerea cu arcul. Sam se încruntă. Dar e mai greu de făcut decât de citit. Am făcut băşici.

– Nu te lăsa. S-ar putea să avem nevoie de arcul tău pe Zid, dacă într-o noapte întunecată apar Ceilalţi.

– O, sper să nu!

În salonul regelui se aflau alţi străjeri.

– Nu sunt permise niciun fel de arme în prezența Înălțimii Sale, lordul meu, îl înștiință comandantul lor. Trebuie să-mi dai sabia aceea. Și cuțitele.

Jon știa că n-avea niciun rost să protesteze. Își predă toate armele.

În salon aerul era cald. Melisandre ședea lângă foc, cu rubinul scânteind pe pielea albă a gâtului. Ygritte fusese sărutată de foc; preoteasa roșie *era* foc, iar părul ei era sânge și flacără. Stannis stătea în spatele mesei butucănoase la care Bătrânul Urs obișnuia cândva să șadă și să mănânce. Masa era acoperită de o imensă hartă a Nordului, pictată pe o bucată zdrențuită de piele. Era fixată cu o lumânare conică la un capăt și o mănușă de fier la celălalt.

Regele purta pantaloni din lână de miel și o tunică matlasată, deși părea țeapăn și incomod, de parcă ar fi fost îmbrăcat în zale și platoșă. Avea pielea palidă și tăbăcită și barba tunsă atât de scurt de parcă ar fi fost doar pictată. O dâră în preajma tâmplelor era tot ce mai rămăsese din păru-i negru. În mână ținea un pergament cu un sigiliu rupt, din ceară verde-închis.

Jon plecă un genunchi. Regele îl privi încruntat și foșni furios pergamentul.

– Ridică-te. Spune-mi, cine este *Lyanna Mormont?*

– Una dintre fiicele Doamnei Maege, sire. Cea mai mică. A primit numele surorii nobilului meu tată.

– Ca să intre în grațiile nobilului tău tată, fără îndoială. Știu cum merg treburile. Câți ani are nefericita copilă?

Jon fu nevoit să se gândească o clipă.

– Zece. Sau pe-aproape. Aș putea afla cum te-a jignit, Înălțimea Ta?

Stannis citi din scrisoare:

– *Insula Ursului nu cunoaște alt rege în afară de Regele Nordului, al cărui nume e STARK.* O fată de zece ani, zici, și îndrăznește să-și ocărască regele de drept. Barba scurtă a lui Stannis se întindea ca o umbră pe obrajii-i scobiți. Ai grijă să păstrezi aceste informații pentru tine, Lord Snow. Karholdul e alături de mine, asta e tot ce trebuie să

ştie oamenii. Nu vreau ca fraţii tăi să clevetească despre cum m-a scuipat în faţă această copilă.

– Cum porunceşti, sire.

Jon ştia că Maege Mormont plecase spre sud, cu Robb. Fiica ei cea mai mare se alăturase şi ea oştirii Tânărului Lup. Dar, chiar dacă muriseră amândouă, Lady Maege avea şi alte fiice, dintre care unele aveau, la rândul lor, copii. Oare plecaseră şi ele cu Robb? Lady Maege ar fi lăsat, cu siguranţă, cel puţin una dintre fiicele mai mari să îngrijească de castel. Nu înţelegea de ce să-i fi scris Lyanna lui Stannis şi nu putea să nu se întrebe dacă răspunsul fetei ar fi fost altul în cazul în care misiva ar fi purtat pecetea lupului străvechi în loc de cea a cerbului încoronat şi dacă ar fi fost semnată de Jon Stark, Lord de Winterfell. *E prea târziu pentru asemenea întrebări. Ţi-ai făcut alegerea.*

– Patruzeci de vulturi au fost trimişi, se plânse regele şi, cu toate acestea, nu primim drept răspuns decât tăcere şi sfidare. Orice supus loial e dator să-i aducă omagii regelui său. Însă lorzii stegari ai tatălui tău îmi întorc spatele cu toţii, în afară de Casa Karstark. Să fie Arnolf Karstark singurul om de onoare din Nord?

Arnolf Karstark era unchiul răposatului Lord Rickard. Fusese făcut castelan de Karhold când nepotul său şi fiii acestuia au plecat la sud, cu Robb, iar el răspunsese primul chemării Regelui Stannis la recunoaşterea vasalităţii, declarându-şi loialitatea printr-un corb. *Casa Karstark n-are de ales*, ar fi putut spune Jon. Rickard Karstark trădase lupul străvechi şi vărsase sângele leilor. Cerbul era singura speranţă a Karholdului.

– În vremuri tulburi ca acestea, chiar şi oamenii de onoare sunt nevoiţi să se întrebe faţă de cine sunt datori. Înălţimea Ta nu este singurul rege din regat care pretinde supunere.

Lady Melisandre se foi:

– Spune-mi, Lord Snow... unde au fost aceşti alţi regi când sălbaticii au atacat Zidul vostru?

– La mii de kilometri depărtare şi surzi la nevoile noastre, răspunse Jon. N-am uitat asta, doamna mea. Nici nu voi uita. Dar lorzii stegari

ai tatălui meu au soții și copii de apărat și oamenii din popor care vor muri dacă alegerea lor e greșită. Înălțimea Ta le cere mult. Dă-le timp și îți vei primi răspunsurile.

– Răspunsuri ca acesta? Stannis mototoli scrisoarea Lyannei.

– Chiar și în Nord oamenii se tem de mânia lui Tywin Lannister. Boltonii sunt și ei dușmani de temut. Nu din întâmplare poartă un om jupuit pe flamuri. Au mers la nord cu Robb, au vărsat sânge alături de el, au murit pentru el. Au mâncat pâinea suferinței și a morții și vii acum să le oferi altă mâncare. Îi învinuiești dacă șovăie? Iartă-mă, Înălțimea Ta, dar unii nu vor vedea în tine decât un alt pretendent osândit.

– Dacă Înălțimea Sa e osândit, atunci și regatul tău e osândit, interveni Lady Melisandre. Nu uita asta, Jon Snow. În fața ta se află adevăratul rege al Westerosului.

Fața lui Jon Snow era o mască.

– Cum spui, doamna mea.

– Te scumpești la vorbe de parcă fiecare ar fi un dragon de aur, pufni Stannis. Cât aur ai deoparte, mă întreb.

– Aur? *Oare aceștia sunt dragonii pe care femeia roșie vrea să-i trezească? Dragoni făcuți din aur?* Dările pe care le strângem sunt în natură, Înălțimea Ta. Rondul e bogat în napi, dar sărac în bani.

– Nu cred că Salladhor Saan poate fi înduplecat cu napi. Îmi trebuie aur sau argint.

– Pentru asta ai nevoie de Portul Alb. Nu se poate compara cu Orașul Vechi sau Debarcaderul Regelui, dar rămâne un port prosper. Lordul Manderly e cel mai bogat dintre lorzii stegari ai tatălui meu.

– Lordul Prea-Gras-ca-să-Șadă-pe-Cal.

Scrisoarea pe care o trimisese Lordul Wyman Manderly de la Portul Alb vorbise despre vârsta și infirmitatea lui și prea puțin despre altceva. Stannis îi poruncise lui Jon să nu vorbească nici despre aceea.

– Poate că lordului i-ar plăcea o soție sălbatică, spuse Lady Melisandre. Grăsanul ăsta e însurat, Lord Snow?

– Nobila lui soție a murit de mult. Lordul Wyman are doi fii adulți și nepoți de la cel mai mare. Și *este* prea gras ca să șadă pe cal. Cel puțin două sute de kilograme. Val nu l-ar accepta niciodată.

– Ai putea să încerci măcar o dată, Lord Snow, să-mi dai un răspuns care să mă mulțumească, bombăni regele.

– Sper că adevărul te poate mulțumi, sire. Oamenii tăi îi spun lui Val prințesă, dar pentru oamenii liberi ea nu e decât sora soției moarte a regelui lor. Dacă o obligi să se mărite cu un bărbat pe care nu-l vrea, s-ar putea să-i taie beregata în noaptea nunții. Chiar dacă își acceptă soțul, asta nu înseamnă că sălbaticii îl vor urma pe el sau pe tine. Singurul om care îi poate aduce alături de cauza ta este Mance Rayder.

– Știu asta, spuse Stannis nefericit. Am petrecut multe ore vorbind cu el. Cunoaște o mulțime de lucruri despre adevăratul nostru dușman și e un om abil, te asigur. Însă, chiar dacă ar fi să renunțe la titlul său de rege, omul rămâne un sperjur. Lasă un dezertor să trăiască și îi vei încuraja și pe alții să dezerteze. Nu. Legile trebuie să fie făcute din fier, nu din terci. Mance Rayder și-a pierdut dreptul la viață, după orice lege din Cele Șapte Regate.

– Legea se sfârșește la Zid, Înălțimea Ta. Ai putea să te folosești din plin de Mance.

– Chiar asta am de gând. Am să-l *ard* și Nordul va vedea ce soartă le hărăzesc eu renegaților și trădătorilor. Am alți oameni pe care să-i așez în fruntea sălbaticilor. Și îl am pe fiul lui Rayder, nu uita. După moartea tatălui, progenitura lui va deveni Rege-de-Dincolo-de-Zid.

– Înălțimea Ta se înșală. *Nu știi nimic, Jon Snow*, obișnuia să spună Ygritte, dar el învățase. Pruncul nu e mai prinț decât e Val prințesă. Nu poți deveni Rege-de-Dincolo-de-Zid pentru că ești fiul tatălui tău.

– Bine, zise Stannis, căci nu voi mai îndura alți regi în Westeros. Ai semnat donația?

– Nu, Înălțimea Ta. *Și acum urmează.* Jon își închise în pumn degetele arse și le deschise din nou. Ceri prea mult.

– *Cer?* Ți-am *cerut* să fii Lord de Winterfell și Păzitor al Nordului. *Pretind* aceste castele.

– Ți-am cedat Fortul Nopții.

– Șobolani și ruine. Un dar de om zgârcit, care nu-l costă nimic. Omul tău, Yarwyck, spune că va mai trece o jumătate de an până când castelul va putea fi locuit.

– Nici forturile mai vechi nu sunt mai bune.

– Știu asta. N-are nicio importanță. Sunt tot ce avem. Există nouăsprezece forturi de-a lungul Zidului și voi aveți oameni doar în trei dintre ele. Am de gând să le fortific pe toate până la sfârșitul anului.

– N-am nimic împotrivă, sire, dar se spune că mai ai de gând și să dai aceste castele cavalerilor și lorzilor tăi, să le fie reședință, ca vasali ai Înălțimii Tale.

– Regii trebuie să fie darnici cu supușii lor. Oare Lordul Eddard nu l-a învățat nimic pe bastardul său? Mulți dintre cavalerii și lorzii mei au abandonat pământuri bogate și castele trainice la sud. Loialitatea lor ar trebui să rămână nerăsplătită?

– Dacă Înălțimea Ta dorește să-i piardă pe toți lorzii stegari ai tatălui meu, nu e cale mai sigură decât să le dai lorzilor Sudului castele în Nord.

– Cum pot să pierd oameni pe care nu-i am? Sperasem să ofer Winterfellul unui om al Nordului, dacă-ți amintești. Un fiu al lui Eddard Stark. Dar mi-a aruncat oferta în față. Stannis Baratheon cu o nemulțumire era ca un câine cu un os: nu-i dădea pace până n-o făcea bucăți.

– De drept, Winterfellul i se cuvine surorii mele Sansa.

– Lady Lannister, vrei să spui? Ești atât de dornic să-l vezi pe Pezevenghi pe jilțul tatălui tău? Îți promit că asta nu se va întâmpla cât voi fi eu în viață, Jon Snow.

Jon avea destulă minte să nu insiste asupra subiectului.

– Sire, unii susțin că ai de gând să le dai pământuri și castele lui Rattleshirt și Magnarului Thennilor.

– Cine ți-a spus asta?

Vorba umbla prin tot Castelul Negru.

– Dacă vrei neapărat să știi, am auzit povestea de la Gilly.

– Cine e *Gilly?*

– Doica, interveni Lady Melisandre. Înălțimea Ta i-a dat cale liberă în castel.

– Nu ca să poarte vorbe. De țâța ei avem nevoie, nu de limbă. Vreau mai mult lapte de la ea și mai puține *mesaje.*

– Castelul Negru n-are nevoie de guri de prisos, încuviință Jon. Am s-o trimit pe Gilly la sud, cu următoarea corabie care pleacă spre Rondul de Est.

Melisandre își mângâie rubinul de la gât.

– Gilly îi dă să sugă nu doar fiului Dallei, ci și propriului ei fiu. Pare o cruzime, lordul meu, să-l desparți pe micul nostru prinț de fratele lui de lapte.

Ai grijă acum, ai grijă.

– Cei doi n-au în comun decât laptele de mamă. Fiul lui Gilly e mai mare și mai voinic. Îl lovește pe prinț cu picioarele, îl ciupește și-l împinge de la sân. Tatăl lui a fost Craster, un om lacom și crud. Sângele își spune cuvântul.

Regele era nedumerit.

– Credeam că doica este *fiica* acestui Craster.

– Și fiică, și soție, Înălțimea Ta. Craster s-a însurat cu toate fiicele sale. Fiul lui Gilly e rodul împreunării lor.

– Propriul ei tată i-a lăsat acest copil în pântece? Stannis părea șocat. Atunci ar fi bine să scăpăm de ea. N-am să îngădui asemenea orori aici. Nu suntem la Debarcaderul Regelui.

– Pot să găsesc altă doică. Dacă nu e niciuna printre sălbatici, am să trimit oameni la clanurile munților. Până atunci, laptele de capră ar trebui să-i ajungă băiatului, dacă Înălțimea Ta e de acord.

– Săracă hrană pentru un prinț... dar mai bine decât lapte de târfă, da. Stannis bătu darabana pe masă. Dacă putem reveni la problema forturilor...

– Înălţimea Ta, spuse Jon, cu o politeţe glacială. Ţi-am găzduit oamenii şi i-am hrănit, cu costuri grele pentru proviziile noastre de iarnă. I-am îmbrăcat ca să nu îngheţe.

Stannis nu se lăsă înduplecat.

– Da, aţi împărţit cu noi carnea sărată de porc şi terciul şi ne-aţi azvârlit nişte cârpe negre să ne ţină de cald. Zdrenţe pe care sălbaticii le-ar fi luat de pe cadavrele voastre dacă n-aş fi venit eu în Nord.

Jon ignoră remarca.

– V-am dat nutreţ pentru cai şi, după ce scara va fi gata, am să vă dau constructori să restaureze Fortul Nopţii. Am fost chiar de acord să instalezi sălbatici pe pământurile Darului, pe care Rondul de Noapte le-a primit pentru vecie.

– Îmi oferi pământuri pustii şi ruine, însă refuzi să-mi dai castelele pe care le cer, ca să-mi răsplătesc lorzii şi stegarii.

– Rondul de Noapte a construit acele castele...

– Şi Rondul de Noapte le-a abandonat.

– ...ca să apere Zidul, continuă Jon cu încăpăţânare, nu ca să le fie reşedinţe lorzilor Sudului. Pietrele acestor forturi au fost zidite cu sângele şi oasele fraţilor mei, morţi de mult. Nu pot să ţi le dau.

– Nu poţi sau nu vrei? Pe gâtul regelui, tendoanele se profilau încordate ca nişte săbii. Ţi-am oferit un nume.

– Am un nume, Înălţimea Ta.

– Snow. A existat vreodată un nume mai blestemat? Stannis îşi duse mâna la mânerul sabiei. Cine te crezi?

– Străjerul zidurilor. Sabia din întuneric.

– Nu-mi turui mie cuvintele voastre. Stannis scoase din teacă sabia pe care o numea Aducătoarea Luminii. *Iată* sabia ta din întuneric. Lumina se undui de-a lungul lamei, când roşie, când galbenă, când portocalie, pictând chipul regelui în nuanţe vii, strălucitoare. Până şi un copil ar fi în stare să-şi dea seama. Eşti orb?

– Nu, sire. Sunt de acord că aceste castele trebuie să fie întărite...

– Băiatul-comandant e de acord. Ce noroc!

– ...cu oamenii Rondului de Noapte.

– *Nu ai acești oameni.*

– Atunci dă-mi oameni, sire. Am să trimit ofițeri la fiecare fort părăsit, comandanți experimentați care cunosc Zidul și ținuturile de dincolo și știu cum să supraviețuiască mai bine iernii ce se apropie. Drept răsplată pentru tot ce ți-am oferit, dă-mi oameni cu care să umplu garnizoanele. Oșteni, arbaletiști, novici. Am să-ți iau până și răniții și infirmii.

Stannis îl privi neîncrezător, apoi izbucni în râs.

– Ești destul de îndrăzneț, Snow, recunosc, dar ești nebun dacă crezi că oamenii mei vor îmbrăca veșmintele negre.

– Pot purta mantii de orice culoare doresc, atât timp cât ascultă cuvântul ofițerilor mei așa cum l-ar asculta pe-al tău.

Regele era neclintit.

– Am în slujba mea cavaleri și lorzi, vlăstare ale unor Case nobile, cu tradiție îndelungată. Nu le poți cere să slujească sub comanda unor braconieri, țărani și criminali.

Sau bastarzi, sire?

– Chiar Mâna ta e un contrabandist.

– *A fost* contrabandist. I-am scurtat degetele pentru asta. Am auzit că ești cel de-al nouă sute nouăzeci și optulea om la comanda Rondului de Noapte, Lord Snow. Ce crezi că ar putea spune al nouă sute nouăzeci și nouălea despre aceste castele? Imaginea capului tău într-o țeapă l-ar putea inspira să fie mai serviabil. Regele își așeză sabia strălucitoare pe hartă, de-a lungul Zidului, cu oțelul sclipind ca lumina soarelui pe apă. Ești singurul lord comandant pe care-l tolerez. Ai face bine să nu uiți asta.

– Sunt lord comandant fiindcă m-au ales frații mei.

În unele dimineți, nici lui Jon Snow nu-i venea să creadă, când se trezea cu gândul că visase un vis nebun. *E ca și cum ai îmbrăca veșminte noi,* îi spusese Sam. *La început ți se pare ciudat, dar după ce le porți o vreme, începi să te simți în largul tău.*

– Alliser Thorne se plânge de felul în care ai fost ales şi nu pot spune că n-are de ce, zise Stannis. Harta se întindea între ei ca un câmp de luptă, scăldată în culorile învăpăiatei săbii. Numărătoarea a fost făcută de un *orb*, urmărit îndeaproape de prietenul tău grăsan. Iar Slynt te numeşte renegat.

Şi cine ar recunoaşte unul mai bine decât Slynt?

– Un renegat ţi-ar zice ce-ai vrea să auzi şi te-ar trăda mai târziu. Înălţimea Ta ştie că am fost ales cinstit. Tatăl meu spunea întotdeauna că eşti un om drept. *Drept, dar aspru,* fuseseră de fapt cuvintele Lordului Eddard, dar Jon nu credea că ar fi înţelept să i le împărtăşească.

– Lordul Eddard nu mi-a fost prieten, dar n-a fost cu totul lipsit de judecată. El mi-ar fi dat aceste castele.

Niciodată.

– Nu pot spune ce-ar fi făcut tatăl meu. Am făcut un jurământ, Înălţimea Ta. Zidul îmi aparţine.

– Deocamdată. Vom vedea cât de bine îl păzeşti. Stannis îndreptă un deget spre el: Păstrează-ţi ruinele, dacă înseamnă atât de mult pentru tine. Dar îţi promit că, dacă vreun castel rămâne gol până la sfârşitul anului, am să ţi-l iau, cu sau fără permisiunea ta. Şi dacă vreunul cade în mâinile duşmanului, îi va urma curând capul tău. Acum ieşi.

Lady Melisandre se ridică de la locul ei de lângă şemineu.

– Cu permisiunea ta, sire, am să-l conduc pe Lordul Snow la apartamentele sale.

– De ce? Cunoaşte drumul. Stannis le făcu semn celor doi să plece. Fă cum vrei. Devan, mâncare. Ouă fierte şi apă cu lămâie.

După căldura din salonul regelui, scara în spirală părea atât de friguroasă, încât simţea că-i îngheaţă oasele.

– Se stârneşte vântul, stăpână, o preveni comandantul pe Melisandre, înapoindu-i armele lui Jon. S-ar putea să ai nevoie de o mantie mai groasă.

– Am credinţa să mă încălzească. Femeia roşie coborî scările alături de Jon. Înălţimea Sa începe să ţină la tine.

– Îmi dau seama. Nu m-a amenințat decât de două ori că mă decapitează.

Melisandre râse.

– De tăcerile lui ar trebui să te temi, nu de cuvinte. Când ieșiră în curte, vântul umflă mantia lui Jon, care flutură, atingând-o pe Melisandre. Preoteasa roșie dădu la o parte lâna neagră și își strecură brațul pe sub al lui. S-ar putea să nu te înșeli în privința regelui sălbatic. Am să mă rog la Stăpânul Luminii să mă călăuzească. Când privesc în flăcări, văd prin piatră și pământ și găsesc adevărul din sufletele oamenilor. Pot vorbi cu regii morți de mult și cu copiii încă nenăscuți și pot vedea anii și anotimpurile trecând ca o bătaie de aripi, până la sfârșitul zilelor.

– Focurile tale nu se înșală niciodată?

– Niciodată... deși noi, preoții, suntem muritori și uneori, greșim, confundând *asta trebuie să vină* cu *asta ar putea să vină.*

Jon simțea căldura trupului ei, chiar și prin veșmintele lui de lână și piele fiartă. Apariția lor braț la braț atrăgea priviri curioase. *Vor șușoti la noapte în cazărmi.*

– Dacă poți vedea cu adevărat viitorul în flăcările tale, spune-mi când și unde va veni următorul atac al sălbaticilor, o întrebă el, eliberându-și brațul.

– R'hllor ne trimite ce viziuni voiește, dar am să-l caut pe omul acela, Tormund, în flăcări. Buzele roșii ale Melisandrei se arcuiră într-un zâmbet. Te-am văzut în flăcările mele, Jon Snow.

– E o amenințare, doamna mea? Ai de gând să mă arzi și pe mine?

– Mă înțelegi greșit. Îl privi iscoditoare: Mă tem că te stânjenesc, Lord Snow.

Jon nu negă.

– Zidul nu e un loc pentru femei.

– Te înșeli. Am visat Zidul, Jon Snow. Mare a fost știința care l-a înălțat și mari vrăjile ferecate sub ghețurile sale. Pășim sub unele dintre țâțânile lumii. Melisandre ridică privirea, cu răsuflarea formând

un nor cald şi umed în aer. Acesta este locul meu, întocmai cum este al tău, şi curând ai putea să ai mare nevoie de mine. Nu-mi refuza prietenia, Jon. Te-am văzut în timpul atacului, încolţit, înconjurat de duşmani. Ai atât de mulţi duşmani! Să-ţi spun numele lor?

– Le ştiu numele.

– Nu fi atât de sigur. Rubinul de la gâtul Melisandrei scânteie roşiatic. Nu de duşmanii care te ocărăsc în faţă trebuie să te temi, ci de cei care zâmbesc când te uiţi la ei şi îşi ascut cuţitele când te întorci cu spatele. Ai face bine să-ţi ţii lupul aproape. Văd gheaţă şi pumnale în întuneric. Sânge îngheţat, roşu şi tare, şi oţel scos din teacă. Un frig cumplit.

– Întotdeauna e frig la Zid.

– Aşa crezi?

– Aşa *ştiu*, doamna mea.

– Atunci nu ştii nimic, Jon Snow, şopti ea.

BRAN

Am ajuns?

Bran nu rostea niciodată cuvintele cu voce tare, dar le avea adesea pe buze în timp ce grupul lor jerpelit își târa picioarele prin crânguri de stejari bătrâni și falnici sequoia verzi-cenușii, pe lângă pini mohorâți și castani desfrunziți. *Suntem aproape?* se întreba băiatul, în timp ce Hodor escalada un povârniș stâncos sau cobora în cine știe ce crevasă neagră, unde troienele de zăpadă murdară îi pârâiau sub picioare. *Cât mai avem?* gândea el, în timp ce imensul elan împroșca apa traversând un râu pe jumătate înghețat. *Cât mai durează? E atât de frig! Unde e cioara cu trei ochi?*

Legănându-se în coșul lui de nuiele, pe spatele lui Hodor, băiatul se apleca, vârându-și capul între umeri, când uriașul grăjdar trecu pe sub o creangă de stejar. Ninsoarea cădea din nou, udă și grea. Hodor înainta cu un ochi închis, înghețat, cu barba-i groasă, un desiș de promoroacă și țurțuri mici atârnând de capetele mustății stufoase. O mână înmănușată continua să strângă sabia lungă de fier ruginit pe care o luase din criptele subterane de la Winterfell și, din când în când, biciuia câte o creangă, împroșcând o pulbere de zăpadă.

– Hod-d-d-dor, murmura el, cu dinții clănțănind.

Sunetul era ciudat de liniștitor. În călătoria de la Winterfell la Zid, Bran și tovarășii lui scurtaseră distanțele vorbind și spunând povești,

dar aici era altfel. Până și Hodor simțea asta. *Hodora* mai rar decât făcuse la sud de Zid. În această pădure era o liniște cum Bran nu mai întâlnise vreodată. Înainte să înceapă ninsorile, vântul nordului se învolbura în jurul lor, ridicând valuri de frunze moarte, cu un foșnet abia auzit care îi amintea lui Bran de goana gândacilor printr-un bufet de bucătărie, dar acum toate frunzele erau îngropate sub o pătură albă. Din când în când, câte un corb zbura pe deasupra lor, lovind aerul rece cu aripile-i mari. Altminteri, lumea era tăcută.

Chiar în față, elanul își croia drum printre troiene, cu capul plecat, cu imensele coarne acoperite de o crustă de gheață. Cercetașul stătea călare, ursuz și tăcut, pe spatele lui lat. *Mâini-Reci* era numele pe care i-l dăduse grăsanul Sam, căci, deși fața cercetașului era palidă, mâinile îi erau negre, tari ca fierul și tot ca fierul de reci. Restul trupului îi era încotoșmănat în straturi de lână, piele fiartă și zale, iar chipul îi era umbrit de gluga mantiei și, în partea de jos, de un fular de lână neagră.

În spatele cercetașului, Meera Reed își cuprinse fratele în brațe, să-l ferească de vânt și de frig cu căldura trupului ei. Sub nasul lui Jojen se formase o pojghiță de muci înghețați și, din când în când, băiatul tremura nestăpânit. *Pare atât de mic*, gândi Bran, privindu-l cum se leagănă. *Acum pare mai mic și mai slab decât mine, deși eu sunt cel infirm.*

Vară venea în spatele micului lor grup. Aerul pădurii îngheța, atins de răsuflarea lupului străvechi care pășea ușor în urma lor, încă șchiopătând cu piciorul din spate, lovit de săgeată la Coroana Reginei. Bran simțea durerea vechii răni ori de câte ori se strecura în pielea uriașului lup. În ultimul timp, Bran purta pielea lui Vară mai des decât pe-a sa; animalul simțea mușcătura frigului, în ciuda blănii groase, dar vedea mai departe, auzea mai bine și adulmeca mai multe mirosuri decât băiatul din coș, înfofolit ca un prunc în scutece.

Alteori, când se sătura să fie lup, Bran se furișa în pielea lui Hodor. Blajinul uriaș scâncea când îl simțea și își smucea capul zbârlit într-o parte și-n alta, dar nu atât de violent cum făcuse prima oară, la Coroana Reginei. *Știe că sunt eu,* îi plăcea băiatului să-și spună. *S-a obișnuit deja*

cu mine. Chiar și așa, nu se simțea niciodată în largul lui în pielea lui Hodor. Voinicul grăjdar nu pricepea niciodată ce se petrece și Bran îi simțea frica în cerul gurii. Era mai bine în trupul lui Vară. *Sunt una cu el și el e una cu mine. Simte ce simt eu.*

Uneori, Bran simțea lupul străvechi adulmecând elanul, întrebându-se dacă ar putea să-l doboare. Vară se obișnuise cu caii la Winterfell, dar acesta era un elan și elanii însemnau pradă. Lupul străvechi simțea sângele cald circulând sub blana lățoasă a animalului. Saliva îi curgea printre fălci de îndată ce-i simțea mirosul și când se întâmpla asta, gura lui Bran saliva și ea, la gândul cărnii negre, suculente.

Dintr-un stejar din apropiere, un corb croncăni și Bran auzi fâlfâit de aripi când o altă pasăre mare și neagră coborî să se așeze lângă el. Ziua, doar câțiva corbi stăteau în preajma lor, zburând din pom în pom sau călătorind pe coarnele elanului. Restul păsărilor din stol zburau în față sau rămâneau în urmă. Dar când soarele ajungea la asfințit, se întorceau, coborând din cer pe aripi negre ca noaptea, până când ocupau fiecare creangă a fiecărui copac, de jur împrejur. Unii zburau la cercetaș și-i murmurau la ureche, iar lui Bran i se părea că acesta le înțelege croncănelile. *Corbii sunt ochii și urechile lui. Îi sunt iscoade și-i șoptesc despre pericolele din față și din urmă.*

Așa cum făceau acum. Elanul se opri brusc și cercetașul săltă ușor de pe spatele lui, afundându-și picioarele în omăt până la genunchi. Vară mârâi la el, zburlindu-și părul. Lupului străvechi nu-i plăcea mirosul lui Mâini-Reci. *Carne moartă, sânge uscat, un iz de putreziciune. Și, peste toate, rece.*

– Ce se întâmplă? vru Meera să știe.

– În spatele nostru, anunță Mâini-Reci, cu glasul înăbușit de fularul de lână neagră care-i acoperea nasul și gura.

– Lupi? întrebă Bran.

Știau de câteva zile că sunt urmăriți. În fiecare noapte auzeau urletul de jale al haitei și cu fiecare noapte lupii păreau și mai aproape. *Animale de pradă înfometate. Simt cât suntem de slabi.*

Bran se trezea adesea, tremurând, în noapte și, așteptând să răsară soarele, le asculta glasurile îndepărtate, chemându-se unul pe altul. *Unde sunt lupi trebuie să fie și pradă,* obișnuia să-și spună, până când își dădu seama că tocmai ei erau prada.

Cercetașul clătină din cap.

– Oameni. Lupii se țin încă la distanță. Acești oameni nu sunt atât de sfioși.

Meera Reed își dădu gluga pe spate. Zăpada udă care o acoperise căzu la pământ cu un sunet înfundat.

– Câți oameni? Cine sunt?

– Dușmani. Am să mă ocup de ei.

– Vin cu tine.

– Rămâi aici. Băiatul trebuie apărat. Mai în față se află un lac pe jumătate înghețat. Când ajungeți la el, cotiți spre nord și urmați linia malului. Veți ajunge la un sat de pescari. Adăpostiți-vă acolo până vă ajung din urmă.

Bran avu impresia că Meera are de gând să protesteze, dar fratele ei o opri:

– Fă așa cum spune. Cunoaște locurile.

Ochii lui Jojen erau de un verde-închis, culoarea mușchiului, dar grei de o oboseală pe care Bran n-o mai văzuse în ei până atunci. *Micul bunic.* La sud de Zid, băiatul mlaștinilor păruse înțelept pentru vârsta lui, dar aici, sus, era la fel de pierdut și de speriat ca toți ceilalți. Cu toate acestea, Meera îi dădea întotdeauna ascultare.

Așa se întâmplă și acum. Mâini-Reci se strecură printre copaci, pe drumul pe care veniseră, cu patru corbi zburând în urma lui. Meera îl privi îndepărtându-se, cu obrajii reci de frig, cu răsuflarea pufăind din nări. Își trase gluga înapoi pe cap, îndemnă elanul și își reluară călătoria. Dar, nici nu străbătură douăzeci de metri când fata se întoarse, aruncând o privire în urmă, și zise:

– *Oameni.* Ce oameni? Sălbatici? De ce nu vrea să ne spună?

– A zis că se duce să se ocupe de ei, îi răspunse Bran.

– A *spus*, da. A spus și că ne duce la cioara cu trei ochi. Râul pe care l-am traversat dimineață este același pe care l-am trecut acum patru zile, pot să jur. Ne învârtim în cerc.

– Râurile cotesc și se răsucesc, zise Bran, nesigur, și unde sunt lacuri și munți trebuie să ocolești.

– Sunt prea multe *ocolișuri,* insistă Meera, și prea multe secrete. Nu-mi place. Nu-mi place *el.* Și nu-mi inspiră încredere. Mâinile alea sunt de-ajuns. Își ascunde fața și nu-și spune numele. Cine e? *Ce* e? Oricine poate să îmbrace o mantie neagră. Oricine. Sau *orice.* Nu mănâncă, nu bea niciodată, nu pare să simtă frigul.

E adevărat. Bran se temuse să vorbească despre asta, dar observase și el. Ori de câte ori se adăposteau peste noapte, în timp ce el, Hodor și frații Reed se strângeau unul în altul ca să se încălzească, cercetașul stătea deoparte. Uneori Mâini-Reci închidea ochii, dar Bran avea impresia că nu doarme. Și mai era ceva...

– Fularul. Bran își roti privirea temător, dar nu era niciun corb prin preajmă. Toate păsările mari și negre plecaseră odată cu cercetașul. Nu-i auzea nimeni. Chiar și așa, coborî glasul: Fularul pe care îl poartă peste gură nu îngheață niciodată, ca barba lui Hodor. Nici măcar atunci când vorbește.

Meera îi aruncă o privire iscoditoare.

– Ai dreptate. Nu i-am văzut niciodată răsuflarea, nu-i așa?

– Nu.

Un abur alb însoțea fiecare *hodor* al lui Hodor. Când Jojen ori sora lui vorbeau, cuvintele rostite puteau fi zărite. Până și elanul lăsa în aer o ceață caldă, când respira.

– Dacă nu respiră...

Bran se pomeni amintindu-și poveștile pe care i le spusese Bătrâna Nan pe când era copil. *Dincolo de Zid trăiesc monștrii, uriașii și strigoii, umbrele pânditoare și morții umblători,* spunea ea, vârându-l sub pătura lui aspră de lână, *dar nu pot să treacă dincolo, atât timp cât Zidul e puternic și oamenii Rondului de Noapte devotați. Așadar, dormi, micul meu*

Brandon, copilaşul meu, şi visează frumos. Aici nu e niciun monstru. Cercetaşul purta veşmintele negre ale Rondului de Noapte, dar dacă nici măcar nu era om? Dacă era un monstru, care-i ducea la alţi monştri, să fie devoraţi?

– Cercetaşul i-a salvat pe Sam şi pe fată de creaturi, spuse Bran, şovăitor, şi mă duce la cioara cu trei ochi.

– De ce nu vine cioara asta cu trei ochi la noi? De ce nu poate *ea* să ne întâmpine la Zid? Ciorile au aripi. Fratele meu e tot mai slăbit pe zi ce trece. Cât mai putem continua?

Jojen tuşi.

– Până ajungem acolo.

Găsiseră lacul, nu după multă vreme, şi cotiră spre nord, aşa cum le ceruse cercetaşul. Asta fu partea uşoară.

Apa era îngheţată şi ningea de atât timp încât Bran pierduse şirul zilelor, iar lacul se transformase într-o imensă pustietate albă. Acolo unde gheaţa era netedă şi pământul denivelat, înaintau uşor, dar vântul troienise zăpada şi uneori era greu să-şi dea seama unde se sfârşea lacul şi începea malul. Nici măcar copacii nu erau un indiciu atât de infailibil pe cât ar fi putut spera, căci lacul era presărat de insule împădurite, în timp ce pe ţărm existau zone întinse unde nu creşteau copaci.

Elanul mergea unde voia, indiferent de dorinţele fraţilor Reed de pe spinarea lui. Cel mai adesea se ţinea pe sub copaci, dar, când ţărmul cotea spre vest, o apuca pe calea mai scurtă, peste lacul îngheţat, croindu-şi drum printre nămeţi mai înalţi decât Bran, cu gheaţa pârâind sub copite. Acolo vântul era mai puternic, vântul rece al Nordului, care vuia peste lac, le străpungea straturile de lână şi piele, făcându-i pe toţi să dârdâie. Când le sufla în faţă, le vâra zăpada în ochi, orbindu-i.

Orele trecură în tăcere. În faţă, umbrele începură să se strecoare printre copaci: degetele lungi ale asfinţitului. Întunericul se lăsa repede în Nordul Îndepărtat. Bran îl aştepta deja cu groază. Fiecare zi era mai scurtă decât precedenta şi, dacă zilele erau reci, nopţile erau cumplite.

Meera îi opri din nou.

– Ar fi trebuit să ajungem deja la sat. Glasul fetei era şoptit şi straniu.

– Se poate să fi trecut de el? întrebă Bran. Sper că nu. Trebuie să găsim adăpost înainte de căderea nopţii.

Meera avea dreptate. Buzele lui Jojen erau vineţii, obrajii surorii sale, stacojii. Faţa lui Bran amorţise. Barba lui Hodor era îngheţată. Zăpada i se întărise pe picioare, aproape până la genunchi, şi Bran îl simţise de câteva ori împleticindu-se. Nimeni nu era la fel de puternic ca Hodor, nimeni. Dacă uriaşa lui putere slăbea...

– Vară poate găsi satul, zise Bran dintr-odată, şi cuvintele sale se transformară în aburi.

Nu aşteptă răspunsul Meerei: închise ochii şi se scurse din trupu-i schilod.

Când se strecură în pielea lui Vară, pădurile moarte prinseră brusc viaţă. Acolo unde mai înainte fusese tăcere, acum auzea sunete: vântul în copaci, răsuflarea lui Hodor, pasul elanului pe pământ, în căutare de hrană. Mirosuri cunoscute îi umpleau nările: frunze ude şi iarbă moartă, trupul descompus al unei veveriţe, putrezind în desiş, duhoarea acră a transpiraţiei de om, parfumul moscat al elanului. *Hrană. Carne.* Elanul îi simţi dorinţa. Neliniştit, întoarse capul spre lupul străvechi şi îşi coborî coarnele imense.

Nu e pradă, îi şopti băiatul animalului cu care împărţea pielea. *Lasă-l. Fugi.*

Vară fugi. Goni peste lac, stârnind cu picioarele nori de zăpadă în urma lui. Copacii stăteau umăr lângă umăr, ca soldaţii într-o linie de luptă, înveşmântaţi în alb. Lupul alergă peste rădăcini şi peste pietre, printr-un morman de zăpadă întărită şi crusta pârâi sub greutatea lui. Avea labele ude şi reci. Următoarea colină era acoperită de pini şi aerul era încărcat de parfumul înţepător al acelor. Când ajunse în vârf, se învârti în cerc, adulmecând aerul, apoi înălţă capul şi urlă.

Mirosurile erau acolo. Mirosuri de om.

Cenuşă, gândi Bran, *veche, abia simţită, dar cenuşă.* Mirosea a lemn ars, a funingine şi mangal. Un foc stins.

Își scutură zăpada de pe bot. Vântul bătea în rafale, așa că mirosurile erau greu de urmărit. Lupul se răsuci într-o parte și-n alta, adulmecând. De jur împrejur erau nămeți și copaci înalți înveșmântați în alb. Lupul își lăsă limba să atârne printre dinți, să simtă gustul aerului înghețat, răsuflarea transformându-i-se în aburi când fulgii de nea i se topeau pe limbă. Când porni la pas în direcția mirosului, Hodor îl urmă imediat, cu mișcări greoaie. Elanul se hotărî mai greu, așa că Bran se întoarse, fără tragere de inimă, în propriu-i trup și spuse:

– Într-acolo. Mergeți după Vară. L-am mirosit.

Când prima așchie a unei semiluni se miji printre nori, intrară, în sfârșit, împleticindu-se, în satul de lângă lac. Aproape că trecuseră direct prin el. De pe gheață, așezarea nu se deosebea cu nimic de multe alte pete presărate de-a lungul țărmului. Îngropate sub troiene, casele circulare de piatră ar fi putut să fie la fel de bine bolovani sau dâmburi sau bușteni căzuți, asemenea capcanei pe care, cu o zi în urmă, Jojen o luase drept clădire, până când săpaseră și găsiseră doar crengi rupte și bușteni putreziți.

Satul era pustiu, părăsit de sălbaticii care îl locuiseră cândva, ca toate celelalte sate pe lângă care trecuseră. Unele fuseseră pârjolite, de parcă locuitorii ar fi vrut să se asigure că nu se mai puteau furișa înapoi, dar acesta fusese cruțat. Sub zăpadă găsiră o duzină de colibe și un conac cu acoperișul de iarbă și ziduri groase, din bușteni.

– Măcar vom fi feriți de vânt, spuse Bran.

– *Hodor*, făcu Hodor.

Meera alunecă de pe spatele elanului. Ea și fratele ei îl ajutară pe Bran să iasă din coșul de nuiele.

– Poate că sălbaticii au lăsau niște mâncare, zise ea.

Aceasta se dovedi o speranță deșartă. În conac găsiră cenușa unui foc, podele din pământ bătut și un frig ce-ți pătrundea până-n măduva oaselor. Dar cel puțin aveau un acoperiș deasupra capului și ziduri să-i ferească de vânt. În apropiere curgea un pârâu, acoperit de o pojghiță de gheață. Elanul fu nevoit s-o spargă cu copita ca să bea. După ce Bran,

Jojen și Hodor se așezară la adăpost, Meera aduse niște bucăți de gheață spartă, pe care să le sugă. Apa topită era atât de rece, încât Bran începu să tremure.

Vară nu-i urmă în conac. Bran simțea foamea lupului, o umbră a foamei sale.

– Du-te și vânează, îi spuse, dar lasă elanul în pace.

O parte din el își dorea să se poată duce și el să vâneze. Poate că avea să o facă mai târziu.

La cină mâncară o mână de ghinde, zdrobite și făcute pastă, atât de amare încât Bran se îneca străduindu-se să le înghită. Jojen Reed nici măcar nu încercă. Mai mic și mai firav decât sora lui, era mai slab pe zi ce trecea.

– Jojen, trebuie să mănânci, îi spuse Meera.

– Mai târziu. Vreau doar să mă odihnesc. Jojen schiță un zâmbet palid. N-am să mor astăzi, surioară. Îți promit.

– Era să cazi de pe elan.

– Era. Mi-e frig și mi-e foame, atâta tot.

– Atunci mănâncă.

– Ghindă sfărâmată? Mă doare burta, și asta o să-mi facă și mai rău. Lasă-mă-n pace, surioară. Visez la pui fripți.

– Visele n-o să-ți țină de foame. Nici măcar visele verzi.

– Visele sunt tot ce avem.

Tot ce avem. Ultimele provizii de mâncare pe care le aduseseră cu ei de la sud se terminaseră cu zece zile în urmă. De atunci, foamea îi însoțise zi și noapte. Nici măcar Vară nu găsea vânat în aceste păduri. Se hrăneau cu ghinde zdrobite și pește crud. Pădurile erau pline de pâraie înghețate și lacuri negre și reci, iar Meera se pricepea la pescuit cu harponul-trident de prins broaște la fel de bine ca majoritatea bărbaților cu firul cu cârlig. În unele zile, buzele i se albăstreau de frig până ieșea din apă, cu captura zvârcolindu-se în harpon. Dar trecuseră trei zile de când Meera prinsese ultimul pește. Bran își simțea burta atât de goală de parcă se scurseseră trei ani.

După ce-şi înghiţiră cu noduri cina meschină, Meera se aşeză sprijinită cu spatele de zid, ascuţindu-şi pumnalul cu o bucată de cremene. Hodor se ghemui lângă uşă, legănându-se şi îngânând:

– *Hodor, hodor, hodor.*

Bran închise ochii. Era prea frig ca să vorbească şi nu îndrăzneau să aprindă un foc. Mâini-Reci îi avertizase să n-o facă. *Pădurile nu sunt atât de pustii pe cum credeţi,* spusese el. *N-aveţi de unde să ştiţi ce-ar putea să atragă lumina.* Amintirea îl făcu să tremure, în ciuda căldurii lui Hodor, lângă el.

Somnul nu voia să vină, nu putea să vină. În locul lui erau vântul, frigul muşcător, lumina lunii pe zăpadă şi ardoarea. Era iarăşi în pielea lui Vară, la kilometri depărtare, şi noaptea era încărcată de mirosul greu de sânge. Mirosul era puternic. *O victimă, nu departe.* Carnea trebuia să fie caldă încă. Saliva îi curgea printre dinţi, în timp ce foamea îi deştepta simţurile. *Nu elan. Nu cerb. Nu asta.*

Lupul străvechi înaintă către carne, o umbră cenuşie, sfrijită, furişându-se printre copaci, prin iazuri de lumină şi peste mormane de zăpadă. Vântul bătea în rafale în jurul lui, schimbându-şi direcţia. Pierdu mirosul, îl regăsi, îl pierdu din nou. În timp ce îl căuta iarăşi, un sunet îndepărtat îl făcu să ciulească urechile.

Lup, ştiu el de îndată. Vară se îndreptă tiptil către sunet, prudent acum. Curând mirosul de sânge reveni, dar acum era însoţit de alte mirosuri: urină şi piei moarte, găinaţ, pene şi lup, lup, lup. *O haită.* Va trebui să lupte pentru carne.

Ceilalţi îl adulmecară şi ei. Când ieşi din întunericul pădurii în luminişul însângerat, îl priveau. Femela mesteca o cizmă de piele, care încă avea înăuntru o jumătate de picior, dar o lăsă să cadă, când îl văzu apropiindu-se. Şeful haitei, un mascul bătrân cu botul sur şi orb de un ochi, îi ieşi în întâmpinare, mârâind cu dinţii dezveliţi. În spatele lui, un mascul mai tânăr îşi arătă şi el colţii.

Ochii gălbui ai lupului străvechi scrutau împrejurimile. Un colac de maţe, încâlcite printre frunze, într-un tufiş. Un pântece deschis

din care se înălțau aburi încărcați de mirosurile de sânge și carne. Un cap ce privea orb în sus, la un corn de lună, cu obrajii sfârtecați până la os, cu văgăuni în loc de ochi și gâtul terminându-se într-o cioată zdrențuită. O baltă de sânge înghețat, cu sclipiri roșii și negre.

Oameni. Duhoarea lor umplea lumea. Vii, fuseseră mulți cât degetele unei labe de om, dar acum nu mai era niciunul. *Morți. Sfârșiți. Carne.* Înveșmântați în mantii cu glugă, cândva, dar lupii le sfâșiaseră hainele în bucăți, în graba lor frenetică de a ajunge la carne. Cei care încă aveau chipuri purtau bărbi dese, acoperite de gheață și muci înghețați. Ninsoarea care cădea începuse să acopere ce mai rămăsese din ei, nespus de palidă pe lângă negrul mantiilor și al pantalonilor zdrențuiți. *Negru.*

La kilometri depărtare, băiatul se trezi tulburat.

Negru. Rondul de Noapte. Erau oameni ai Rondului de Noapte.

Lupului străvechi nu-i păsa. Erau carne. Iar lui îi era foame.

Ochii celor trei lupi străluciră galbeni. Lupul străvechi își smuci capul dintr-o parte în alta, cu nările dilatate, apoi își dezgoli colții într-un mârâit. Masculul mai tânăr se retrase. Lupul străvechi îi simțea teama. *Coada haitei,* știa el. Dar lupul cu un singur ochi răspunse cu un mârâit și se apropie să-i împiedice înaintarea. *Capul haitei. Și nu se teme de mine, deși sunt de două ori mai mare decât el.*

Ochii li se întâlniră.

Om-lup.

Cei doi se năpustiră unul asupra celuilalt, lup și lup străvechi și nu mai era timp să gândească. Lumea se reducea la colți și gheare. Stârneau nori de zăpadă, rostogolindu-se, învârtindu-se și sfâșiindu-se, în timp ce lupii ceilalți mârâiau și se agitau în jurul lor. Fălcile i se încleștară pe blana încâlcită, acoperită de un strat alunecos de chiciură, mușcând un picior subțire ca un băț uscat, dar lupul cu un ochi își înfipse ghearele în pântecele lui, se eliberă, se rostogoli și săltă spre el. Colții galbeni se închiseră, pocnind, pe gâtul lui, dar el se scutură, azvârlindu-și bătrânul văr sur ca pe un șobolan, apoi se năpusti după el și îl doborî. Rostogolindu-se, sfârtecând, lovind cu picioarele, se luptară

până când amândoi erau sfâşiaţi şi zăpada din jurul lor era înroşită de sânge proaspăt. Dar, în cele din urmă, lupul cu un ochi se culcă la pământ, cu burta în sus. Lupul străvechi se mai repezi spre el de două ori, îl mirosi sub coadă, apoi ridică un picior deasupra lui.

Câteva mişcări agresive şi un mârâit amenintător, după care femela şi coada haitei se supuseră, la rândul lor. Haita era a lui.

Şi prada la fel. Se plimbă de la un om la altul, adulmecând, înainte de a se decide pentru cel mai mare, o făptură fără chip, cu o mână strânsă pe o bucată de fier negru. Cealaltă mână era o cioată înfăşurată în piele, cu palma lipsă, retezată din încheietură. Sângele vâscos curgea leneş din tăietura ce-i despica beregata. Lupul îl leorpăi cu limba, linse ochii zdrenţuiţi, urmele nasului şi ale obrajilor, apoi îşi îngropă botul în gât şi îl sfâşie, înfulecând o fărâmă de carne dulce. Era cea mai bună carne pe care o gustase vreodată.

Când termină cu omul acela, trecu la următorul şi devoră cele mai alese bucăţi. Corbii îi urmăreau din copaci, tăcuţi, cu ochi negri, ghemuiţi pe crengi, sub ninsoarea viscolită de vânt. Ceilalţi lupi se mulţumiră cu rămăşiţele. Masculul bătrân se hrăni primul, apoi femela, apoi coada haitei. Acum erau ai lui. Erau o haită.

Nu, şopti băiatul, *noi avem altă haită. Lady e moartă, poate şi Vântul Cenuşiu, dar, undeva, mai există Câinele Lăţos şi Nymeria şi Nălucă. Îţi aminteşti de Nălucă?*

Ninsoarea care cădea şi lupii care se ospătau începeau să se îndepărteze. Căldura îi mângâia faţa, liniştitoare ca sărutările unei mame. *Foc*, gândi el, *fum*. Nasul îi zvâcni la mirosul de carne friptă. Şi apoi pădurea dispăru şi era iarăşi în conac, iarăşi în trupul său infirm, privind focul cu ochi pierduţi. Meera învârtea o halcă roşie de carne crudă deasupra flăcărilor, lăsând-o să se rumenească şi să lase unsoare.

– Tocmai la timp, spuse ea. Bran se frecă la ochi cu podul palmei şi se târî cu spatele până la zid, să şadă. Era să dormi toată cina. Cercetaşul a găsit o scroafă.

În spatele ei, Hodor sfâșia lacom o bucată de carne fierbinte, înnegrită, cu sângele și unsoarea șiroindu-i în barbă. Printre degete i se înălțau dâre de fum.

– *Hodor*, murmură el printre îmbucături, *hodor, hodor*.

Sabia îi era așezată pe podeaua de pământ, lângă el. Jojen Reed își ciugulea și el ciozvârta, cu mușcături mici, mestecând fiecare bucată de carne de zece ori până o înghițea.

Cercetașul a omorât un porc. Mâini-Reci stătea lângă ușă, cu un corb pe braț și amândoi priveau focul. Lumina flăcărilor se oglindea, scânteind, în două perechi de ochi negri. *Nu mănâncă,* își aminti Bran, *și se teme de foc.*

– Ai zis să nu facem foc, îi aminti cercetașului.

– Pereții din jurul nostru ascund lumina și zorii se apropie. În curând vom fi pe drum.

– Ce s-a întâmplat cu oamenii? Dușmanii din spatele nostru?

– Nu te vor deranja.

– Cine erau? Sălbatici?

Meera întoarse carnea, să se prăjească și pe cealaltă parte. Hodor mesteca și înghițea, mormăind vesel în barbă. Doar Jojen părea conștient de ceea ce se petrece, când Mâini-Reci întoarse capul, fixându-l pe Bran:

– Erau dușmani.

Oameni ai Rondului de Noapte.

– I-ai omorât. Tu și corbii tăi. Aveau fețele sfârtecate și ochii le dispăruseră. Mâini-Reci nu-l contrazise. Erau *frații* tăi, continuă Bran, am văzut. Lupii le-au sfâșiat hainele, dar mi-am dat seama. Aveau mantii negre. Ca mâinile tale. Mâini-Reci nu spuse nimic. Cine ești? întrebă Bran. *De ce ai mâinile negre?*

Cercetașul își examină mâinile, de parcă nu le-ar fi observat până atunci.

– După ce inima încetează să bată, sângele omului curge în extremități, unde se îngroașă și se coagulează. Vocea îi horcăia în

gâtlej, aşa firav şi sfrijit cum era. Mâinile şi picioarele se umflă şi se înnegresc, ca un terci. Restul devine alb ca laptele.

Meera Reed se ridică, cu harponul pentru broaşte în mâini, între dinţii căruia rămăsese înfiptă o bucată de carne.

– Arată-ţi faţa.

Cercetaşul nu făcu nicio mişcare.

– E mort. Bran simţea gust de fiere în gât. Meera, e vreo făptură moartă. Monştrii nu pot să treacă dincolo, atâta vreme cât Zidul e puternic şi oamenii Rondului de Noapte devotaţi, aşa îmi spunea Bătrâna Nan. A venit să ne aştepte la Zid, dar n-a putut să treacă. L-a trimis pe Sam, cu fata aceea sălbatică.

Pumnul înmănuşat al Meerei se strânsese pe coada harponului.

– Cine te-a trimis? Cine este această cioară cu trei ochi?

– Un prieten. Un visător. Un vrăjitor, spuneţi-i cum vreţi. Ultimul clarvăzător verde.

Uşa de lemn a conacului se dădu în lături. Afară, vântul nopţii şuiera, tăios şi negru. Copacii erau plini de corbi care ţipau. Mâini-Reci nu se mişcă.

– Un monstru, spuse Bran.

Cercetaşul se uită la băiat de parcă toţi ceilalţi n-ar fi existat.

– Monstrul tău, Brandon Stark.

– *Tău* repetă corbul de pe umărul lui Mâini-Reci.

Dincolo de uşă, corbii din copaci începură să ţipe, până când pădurea cufundată în noapte răsună, repetând cântecul stolului: *Al tău, al tău, al tău.*

– Jojen, ai visat asta? îşi întrebă Meera fratele. Cine este el? Ce este el? Ce facem acum?

– Mergem cu cercetaşul, răspunse Jojen. Am ajuns prea departe ca să ne mai întoarcem acum, Meera. N-o să ajungem niciodată vii înapoi la Zid. Mergem cu monstrul lui Bran sau murim.

TYRION

Ieşiră din Pentos pe Poarta Răsăritului, dar Tyrion Lannister nu zări nicio clipă răsăritul.

– Va fi ca şi cum n-ai fi venit niciodată la Pentos, micul meu prieten, îi promise Magister Illyrio, trăgând draperiile purpurii de catifea ale lecticii. Nimeni nu trebuie să te vadă părăsind oraşul, aşa cum nimeni nu te-a văzut venind.

– Nimeni în afară de marinarii care m-au îndesat în butoiul ăla, musul de pe vas care a curăţat după mine, fata pe care ai trimis-o să-mi încălzească patul şi spălătoreasa aia pistruiată şi perfidă. O, şi gărzile tale. Dacă nu le-ai scos şi creierii, odată cu boaşele, ştiu că nu eşti singur aici.

Lectica era suspendată între opt cai de povară gigantici, pe chingi groase de piele. Patru eunuci păşeau pe lângă animale, doi de fiecare parte, şi alţii îşi târşâiau picioarele alături de ei, păzind convoiul de bagaje.

– Nepătaţii nu poartă vorbe, îl asigură Illyrio. Şi galera care te-a adus e chiar acum în drum spre Asshai. Vor trece doi ani până se întoarce, dacă marea e îndurătoare. Cât despre oamenii mei de casă, mă iubesc cu toţii. Niciunul nu m-ar trăda.

Preţuieşte-ţi gândul, grăsanul meu prieten. Într-o bună zi îţi vom grava vorbele pe piatra de mormânt.

– Ar trebui să fim la bordul acelei galere, spuse piticul. Drumul cel mai rapid spre Volantis este pe mare.

– Marea e primejdioasă, răspunse Illyrio. Toamna e un anotimp plin de furtuni, iar pirații își fac și-acum bârloguri pe Treptele de Piatră și se aventurează departe, jefuind oamenii cinstiți. N-ar fi bine ca micul meu prieten să cadă în asemenea mâini.

– Pirați sunt și pe Rhoyne.

– Pirați ai râurilor. Negustorul de brânză căscă, acoperindu-și gura cu dosul palmei. Gândaci care mișună după firimituri.

– Se vorbește și despre oameni de piatră.

– Da, ei există, biete făpturi blestemate. Dar de ce să vorbim despre asemenea lucruri? E o zi prea frumoasă pentru astfel de discuții. În curând vom vedea râul Rhoyne și acolo o să scapi de Illyrio și de burduhanul lui. Până atunci, hai să bem și să visăm. Avem vin dulce și aperitive pe care să le savurăm. De ce să discutăm despre boală și moarte?

Chiar așa, de ce? se întrebă Tyrion, auzind din nou zbârnâitul unei arbalete. Lectica se legăna într-o parte și-n alta, un moment liniștitor care-l făcea să se simtă ca un copil legănat să adoarmă în brațele mamei sale. *Nu că aș ști cum e asta.* Se odihnea pe perne de mătase, umplute cu puf de gâscă. Pereții de catifea purpurie se arcuiau deasupra capului, formând un acoperiș sub care era cald și plăcut, în pofida toamnei răcoroase de afară.

În urma lor înainta încet o caravană de catâri, transportând cufere, butoaie și putini, coșuri cu delicatese, ca nu cumva lordul brânzei să rămână flămând. De dimineață ciuguliră din niște cârnați iuți, pe care îi udară cu vin negru din struguri rubinii. Țipari în aspic și vinuri roșii dornishene le umplură după-amiaza. Seara, mâncară felii de șuncă, ouă fierte și ciocârlii umplute cu usturoi și ceapă, asezonate cu sortimente de bere blondă și vinuri ușoare, să-i ajute la digestie. Dar lectica era pe cât de confortabilă pe atât de înceată și curând piticul simți că nu mai are stare.

– În câte zile ajungem la râu? îl întrebă pe Illyrio în seara aceea. În ritmul ăsta, dragonii reginei tale vor fi mai mari decât cei trei ai lui Aegon, înainte să apuc să-i văd.

– Aş vrea să fie aşa. Un dragon mare e mai fioros decât unul mic. Magisterul ridică din umeri. Oricât mi-ar plăcea s-o întâmpin pe Regina Daenerys la Volantis, trebuie să mă bizui pe tine şi pe Griff pentru asta. O pot sluji mai bine de la Pentos, netezind calea pentru întoarcerea ei. Însă atâta vreme cât sunt cu tine... ei, bine, un bătrân grăsan are nevoie de plăcerile lui, nu-i aşa? Haide, bea o cupă de vin.

– Spune-mi, zise Tyrion în timp ce bea, de ce l-ar interesa pe un magister din Pentos cine poartă coroana în Westeros? Care ţi-e câştigul în afacerea asta, lordul meu?

Grăsanul îşi tamponă unsoarea de pe buze.

– Sunt un om bătrân, obosit de lumea asta şi de trădările ei. E atât de ciudat să-mi doresc să fac un strop de bine înainte să mi se sfârşească zilele, să ajut o tânără şi dulce fată să-şi recâştige dreptul din naştere?

Mai urmează să-mi oferi o armură vrăjită şi un palat în Valyria.

– Dacă Daenerys nu e altceva decât o tânără şi dulce fată, Tronul de Fier o s-o taie în tinere şi dulci bucăţi.

– Nu te teme, micul meu prieten. În vene îi curge sângele lui Aegon Dragonul.

Împreună cu sângele lui Aegon cel Netrebnic, al lui Maegor cel Crud şi al lui Baelor Ameţitul.

– Mai povesteşte-mi despre ea.

Grăsanul căzu pe gânduri.

– Daenerys era doar o copilă când a venit la mine, dar era mai frumoasă decât a doua mea soţie, atât de încântătoare încât am fost tentat s-o păstrez pentru mine. Însă era o făptură atât de sfioasă, de ascunsă! Am ştiut că n-aş avea nicio plăcere în pat cu ea. În schimb, am chemat o femeie să-mi încălzească patul şi mi-am făcut de cap cu ea, până când mi-a trecut nebunia. La drept vorbind, nu credeam că Daenerys va supravieţui multă vreme printre lorzii călăreţi.

– Dar asta nu te-a oprit să i-o vinzi lui Khal Drogo...

– Dothrakii nu vând și nu cumpără. Să spunem mai degrabă că fratele ei Viserys i-a dat-o cadou lui Khal Drogo, ca să-i câștige prietenia. Un tânăr trufaș și lacom. Viserys jinduia la tronul tatălui său, dar jinduia și la Daenerys și n-a dat-o cu dragă inimă. În noaptea dinaintea cununiei prințesei, a încercat să se strecoare în patul ei, afirmând că, dacă nu poate avea mâna ei, vrea să-i revendice măcar fecioria. Dacă n-aș fi avut precauția să postez străjeri la ușa ei, poate că Viserys ar fi stricat planuri făcute în ani și ani.

– După cele ce-mi spui, era complet nebun.

– Viserys a fost fiul lui Aerys Nebunul, chiar așa. Daenerys... Daenerys e cu totul altfel. Illyrio își azvârli o ciocârlie friptă în gură și o zdrobi zgomotos între dinți, cu oase cu tot. Copila speriată pe care am găzduit-o în conacul meu a murit pe Marea Dothraki și a renăscut din sânge și foc. Această regină-dragon care îi poartă numele este o adevărată Targaryen. Când am trimis corăbii s-o aducă acasă, s-a îndreptat spre Golful Sclavilor. În câteva zile, a cucerit Astaporul, a îngenuncheat Yunkaiul și a asediat Meereenul. Urmează Mantarys, dacă mărșăluiește spre vest, pe vechile drumuri ale Valyriei. Dacă vine pe mare, ei bine... flota ei trebuie să se aprovizioneze cu mâncare și apă în Volantis.

– Pe uscat sau pe mare, e cale lungă între Meereen și Volantis, remarcă Tyrion.

– Trei mii de kilometri, ca nimica, prin deșerturi, munți, mlaștini și ruine bântuite de demoni. Mulți vor pieri, dar cei ce vor supraviețui vor fi mai puternici când ajung la Volantis... unde vă vor găsi pe tine și pe Griff așteptându-i, cu forțe proaspete și nave suficiente să-i treacă peste mare, până în Westeros.

Tyrion cugetă la tot ce știa despre Volantis, cel mai vechi și cel mai mândru dintre Cele Nouă Orașe Libere. Ceva nu se potrivea aici. Chiar și cu jumătate de nas, o mirosea.

– Se spune că în Volantis sunt cinci sclavi la fiecare om liber. De ce-ar sprijini triarhii o regină care le-a distrus negoțul cu sclavi?

Tyrion își îndreptă degetul spre Illyrio: La drept vorbind, tu de ce-ai face-o? Poate că sclavia e interzisă în Pentos, dar ți-ai vârât și tu un deget în comerțul acela, poate chiar o mână întreagă. Cu toate acestea, uneltești pentru regina-dragon și nu împotriva ei. De ce? Ce speri să câștigi de la Regina Daenerys?

– Iar ne întoarcem la asta? Ești un omuleț insistent. Illyrio râse și se lovi peste burtă. Cum dorești. Regele Cerșetor a jurat că am să fiu maesterul său vistiernic și, de asemenea, un nobil lord. Odată ce avea să-și așeze pe cap coroana de aur, urma să-mi aleg castelele... chiar și Casterly Rock, dacă pofteam.

Tyrion pufni, împroșcând vin prin ciotul cicatrizat care cândva îi fusese nas.

– Tatălui meu i-ar fi plăcut la nebunie să audă asta.

– Nobilul tău tată n-avea niciun motiv de îngrijorare. De ce să-mi fi dorit o stâncă? Conacul meu e destul de mare pentru oricine și mai comod decât castelele voastre prăfoase din Westeros. Maestru vistiernic, însă... Grăsanul curăță încă un ou. Îmi plac banii. Există sunet mai dulce decât zornăitul aurului pe aur?

Țipetele unei surori.

– Ești sigur că Daenerys va îndeplini promisiunile fratelui ei?

– Le va îndeplini sau poate nu. Illyrio mușcă o jumătate de ou. Ți-am spus, micul meu prieten, nu tot ce face omul e pentru câștig. Crezi ce vrei, dar chiar și bătrânii grași și nătărăi ca mine au prieteni și datorii de suflet de plătit.

Mincinosule, gândi Tyrion. *Există ceva în afacerea asta care valorează pentru tine mai mult decât banii ori castelele.*

– Sunt atât de puțini oameni, în zilele noastre, care prețuiesc prietenia mai presus de aur.

– Foarte adevărat, îl aprobă grăsanul, ignorând ironia lui Tyrion.

– Cum se face că Păianjenul ți-a devenit atât de drag?

– Am copilărit împreună, doi băieți tineri, în Pentos.

– Varys a venit din Myr.

– Într-adevăr. L-am întâlnit la scurtă vreme după ce-a sosit, cu un pas înaintea stăpânilor de sclavi. Ziua dormea în canale, noaptea cutreiera acoperişurile, ca o pisică. Eu eram aproape la fel de sărac, un asasin în haine de mătase ponosite, câştigându-mi existenţa cu sabia. Poate că ai avut ocazia să vezi statuia de lângă bazinul meu. Pytho Malanon a sculptat-o, când am împlinit şaisprezece ani. O lucrare minunată, deşi acum lăcrimez când o văd.

– Vârsta ne transformă pe toţi în ruine. Eu şi acum jelesc după nasul meu. Dar Varys...

– În Myr era un prinţ al hoţilor, până când un hoţ rival l-a dat în vileag. În Pentos, l-a trădat accentul şi, odată ce s-a aflat că este eunuc, a fost dispreţuit şi bătut. De ce m-a ales pe mine să-l protejez, poate n-am să aflu niciodată, dar am ajuns la o înţelegere. Varys îi urmărea pe hoţii mărunţi şi le lua lucrurile furate. Eu le ofeream ajutor victimelor lor, promiţându-le să le recuperez bunurile, în schimbul unei anumite sume. Curând, fiecare om jefuit ştia să vină la mine, în timp ce tâlharii şi hoţii de buzunare îl căutau pe Varys... jumătate din ei ca să-i taie gâtul, cealaltă jumătate ca să-i vândă ce-au furat. Ne-am îmbogăţit amândoi şi am devenit şi mai bogaţi după ce Varys şi-a dresat şoarecii.

– La Debarcaderul Regelui avea ciripitori.

– Şoareci le spuneam pe-atunci. Hoţii mai bătrâni erau nişte nătărăi care nu se gândeau mai departe decât să-şi preschimbe prada de peste noapte în vin. Varys prefera băieţii orfani şi tinerele fete. Îi alegea pe cei mai mici, cei care erau agili şi tăcuţi, şi îi învăţa să se caţere pe ziduri şi să alunece în josul hornurilor. Îi învăţa şi să citească. Am lăsat aurul şi pietrele preţioase pentru hoţii de rând. În schimb, şoarecii noştri furau scrisori, registre, hărţi maritime... mai târziu, le citeau şi le lăsau la locul lor. *Secretele sunt mai de preţ decât aurul ori safirele,* susţinea Varys. Întocmai. Am devenit atât de respectabil, încât un văr al Prinţului din Pentos mi-a îngăduit să mă însor cu fiica lui fecioară, în timp ce şoapte despre talentele unui anume eunuc au traversat marea îngustă şi au ajuns la urechile unui anume rege. Un

rege foarte *neliniștit*, care nu avea încredere deplină în fiul lui, nici în soția lui, nici în Mâna lui, un prieten al său din copilărie, care devenise foarte arogant și trufaș. Cred că știi continuarea poveștii, nu-i așa?

– O mare parte, recunoscu Tyrion. Văd că, pe undeva, ești mai mult decât un negustor de brânză, până la urmă.

Illyrio își înclină capul.

– Ești amabil că spui asta, micul meu prieten. La rândul meu, văd că ești isteț întocmai cum susținea Lordul Varys. Illyrio zâmbi, arătându-și dinții strâmbi și galbeni, și strigă după încă un urcior cu vin roșu de foc, din Myr.

Când magisterul se cufundă în somn, cu urciorul de vin lângă el, Tyrion își furișă mâna peste perne, să scoată recipientul din închisoarea-i cărnoasă și să-și toarne o cupă. O goli și căscă, apoi își mai umplu una. *Dacă beau destul vin de foc*, își spuse, *poate că visez dragoni.*

Pe când era încă un copil singur în adâncurile de sub Casterly Rock, noaptea călărea adesea dragoni, imaginându-și că era un prinț Targaryen pierdut sau un lord dragon din Valyria, avântându-se sus, deasupra munților și câmpiilor. Odată, când unchii lui l-au întrebat ce dar își dorește de ziua lui, le-a cerut un dragon.

– N-ar trebui să fie unul mare. Ar putea fi mic, așa, ca mine.

Unchiul Gerion a fost de părere că era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată, însă unchiul Tygett a spus:

– Ultimul dragon a murit acum un secol, băiete.

Asta i se păruse atât de monstruos de nedrept încât în noaptea aceea adormise plângând.

Totuși, dacă era să-i dea crezare lordului brânzei, fiica Regelui Nebun scosese din ou trei dragoni vii. *Cu doi mai mulți decât ar avea nevoie chiar și un Targaryen.* Tyrion aproape regreta că-și omorâse tatăl. I-ar fi plăcut să vadă fața Lordului Tywin aflând că există o regină Targaryen care se îndreaptă spre Westeros cu trei dragoni, sprijinită de un eunuc uneltitor și de un negustor de brânză mare cât jumătate din Casterly Rock.

Piticul era atât de ghiftuit, încât fu nevoit să-şi desfacă centura şi şnururile de sus ale pantalonilor. Hainele de copil cu care-l îmbrăcase gazda lui îl făceau să se simtă ca un cârnat mare într-un maţ prea strâmt. *Dacă mâncăm tot aşa în fiecare zi, am să ajung cât Illyrio înainte s-o întâlnesc pe această regină-dragon.* Afară, se lăsase noaptea, în lectică, totul era cufundat în întuneric. Tyrion asculta sforăiturile lui Illyrio, pârâiturile chingilor de piele, tropăitul copitelor potcovite cu fier ale cailor pe drumul tare valyrian, dar cu inima asculta bătaia aripilor aspre de dragoni.

Când se trezi, era dimineaţă. Caii tropăiau, lectica pârâia şi se legăna între ei. Tyrion trase uşor draperia, să arunce o privire afară, dar nu era mai nimic de văzut, doar câmpuri galben-brune, ulmi desfrunziţi şi drumul însuşi, un drum larg de piatră, care se întindea drept ca o suliţă până la orizont. Citise despre drumurile Valyriei, dar acesta era primul pe care-l vedea. Mâna Ţinutului Liber ajunsese până la Piatra Dragonului, dar niciodată până în Westeros. *Ciudat. Piatra Dragonului nu e decât o stâncă. Bogăţia era mai departe spre vest, dar ei aveau dragoni. Cu siguranţă ştiau ce se afla acolo.*

Băuse prea mult seara trecută. Capul îi bubuia şi până şi cea mai domoală legănare a lecticii era de-ajuns să-i întoarcă stomacul pe dos. Deşi Tyrion nu se plânse, Illyrio Mopatis îi observase suferinţa.

– Haide, bea cu mine, spuse grăsanul. Un solz de dragon care te-a ars, cum se spune.

Illyrio turnă pentru amândoi, dintr-un urcior cu vin de mure atât de dulce, încât atrăgea muştele mai ceva ca mierea. Tyrion le alungă cu dosul palmei şi luă o înghiţitură zdravănă. Gustul era atât de siropos încât abia reuşi să înghită. Cea de-a doua cupă alunecă, însă, mai uşor. Oricum, n-avea poftă de mâncare şi, când Illyrio îi oferi un castron de mure în smântână, le refuză cu o fluturare a mâinii.

– Am visat-o pe regină, spuse el. Eram în genunchi în faţa ei, jurându-i credinţă, dar ea m-a confundat cu fratele meu Jaime şi m-a dat hrană dragonilor.

– Să sperăm că n-a fost un vis profetic. Ești un pezevenghi isteț, întocmai cum a spus Varys, și Daenerys va avea nevoie de oameni isteți în preajma ei. Ser Barristan este un cavaler viteaz și devotat, dar nimeni nu cred că l-a considerat vreodată abil.

– Cavalerii nu știu să rezolve o problemă decât într-un singur fel. Coboară lancea și atacă. Un pitic are alte moduri de a privi viața. Dar tu? Și tu ești un om isteț.

– Mă flatezi. Illyrio dădu din mână. Din păcate, nu sunt făcut să călătoresc, așa că te voi trimite la Daenerys în locul meu. I-ai făcut un mare serviciu când ți-ai ucis tatăl și nădăjduiesc că îi vei face multe altele. Daenerys nu e nebună, cum a fost fratele ei. Te va folosi așa cum se cuvine.

Ca surcele? gândi Tyrion, zâmbind amabil.

Schimbară caii doar de trei ori în ziua aceea, dar păreau să se oprească de două ori pe oră, cel puțin, ca Illyrio să poată coborî din lectică să se ușureze. *Lordul brânzei e mare cât un elefant, dar are bășica udului cât o alună,* cugetă piticul. În timpul unei opriri, folosi timpul ca să examineze mai bine drumul. Tyrion știa ce avea să găsească: nu pământ bătătorit, nu cărămizi, nici pietre de pavaj, ci o fâșie de piatră compactă, ridicată de-o palmă deasupra solului, ca să permită ploii și zăpezii topite să se scurgă de pe margini. Spre deosebire de potecile noroioase care treceau drept drumuri în Cele Șapte Regate, drumurile Valyriei erau largi cât pentru trei căruțe una lângă alta și nici timpul, nici folosirea lor nu le deteriorase. Dăinuiau, neschimbate, la patru secole după ce Valyria își întâlnise Urgia. Tyrion căută făgașe sau crăpături, dar nu găsi decât o baligă caldă lăsată de unul dintre cai.

Baliga îl făcu să se gândească la nobilul său tată. *Ești jos, în vreun iad, tată? Un iad plăcut și răcoros, de unde poți să ridici ochii și să mă vezi ajutând-o pe fiica lui Aerys Nebunul să recâștige Tronul de Fier?*

Când își reluară călătoria, Illyrio scoase la iveală o pungă de castane prăjite și începu să vorbească din nou despre regina-dragon.

– Mă tem că ultimele veşti pe care le avem despre Regina Daenerys sunt vechi şi răsuflate. Trebuie să presupunem că a părăsit deja Meereenul. Are în sfârşit oastea ei, o oaste jerpelită, formată din mercenari, lorzi-călăreţi dothraki, infanterişti Nepătaţi şi, fără îndoială, îi va conduce spre vest, să ia înapoi tronul tatălui său. Magister Illyrio deschise un vas cu melci cu usturoi, îi mirosi şi zâmbi. La Volantis, vei avea veşti noi despre Daenerys, să sperăm, spuse el, sugând un melc din cochilie. Dragonii şi fetele tinere au capricii, şi s-ar putea să trebuiască să-ţi adaptezi planurile. Griff va şti ce e de făcut. Vrei un melc? Usturoi din grădinile mele.

Dacă aş călări un melc aş înainta mai repede decât lectica asta a ta. Tyrion respinse mâncarea, cu o mişcare a mâinii.

– Îi acorzi mare încredere acestui Griff. Alt prieten din copilărie?

– Nu. Un mercenar, i-ai spune, dar e născut în Westeros. Daenerys are nevoie de oameni demni de cauza ei. Illyrio ridică o mână: Ştiu! *Mercenarii pun aurul mai presus de onoare,* asta gândeşti. *Acest Griff mă va vinde surorii mele.* Nu-i aşa. Am încredere în el ca într-un frate.

Altă greşeală fatală.

– Atunci am să fac la fel.

– Compania de Aur mărşăluieşte spre Volantis chiar în clipa asta, să aştepte acolo venirea reginei de la est.

Sub aur, oţelul aspru.

– Am auzit că această Companie de Aur a avut o înţelegere cu unul dintre Oraşele Libere.

– Myr. Illyrio zâmbi atotcunoscător. Înţelegerile pot fi încălcate.

– Brânza aduce mai mulţi bani decât ştiam, spuse Tyrion. Cum ai reuşit asta?

Magisterul îşi mişcă degetele dolofane.

– Unele înţelegeri se scriu cu cerneală, altele cu sânge. Mai mult nu spun.

Piticul cugetă la vorbe însoţitorului său. Compania de Aur avea reputaţia celei mai bune dintre companiile libere, înfiinţată cu un secol în urmă, de Oţelul Înverşunat, un fiu bastard al lui Aegon cel Netrebnic.

Când altul dintre Marii Bastarzi ai lui Aegon a încercat să ia Tronul de Fier de la fratele său vitreg, născut legitim, Oțelul Înverșunat s-a alăturat revoltei. Însă Daemon Blackfyre pierise pe Câmpul Ierbii Roșii și, odată cu el, rebeliunea sa. Adepții Dragonului Negru care au supraviețuit bătăliei, dar au refuzat să plece genunchiul, au fugit peste marea îngustă. Printre ei, fiii cei mai mici ai lui Daemon, Oțelul Înverșunat și sute de lorzi fără pământuri și cavaleri care au fost curând nevoiți să devină mercenari ca să supraviețuiască. Unii s-au alăturat Flamurii Zdrențuite, alții Fiilor Secunzi sau Oamenilor Fecioarei. Oțelul Înverșunat a văzut oastea Casei Blackfyre risipindu-se în cele patru zări, așa că a format Compania de Aur, încercând să reunească exilații.

De atunci și până în zilele noastre, Compania de Aur a trăit și a murit în Ținuturile Discordiei, luptând pentru Myr, pentru Lys sau Tyrosh, în micile lor războaie inutile și visând la pământul pe care tații lor îl pierduseră. Erau exilați și fii de exilați, deposedați și neiertați... dar niște luptători formidabili.

– Îți admir puterea de convingere, îi spuse Tyrion lui Illyrio. Cum ai determinat Compania de Aur să se dedice cauzei dulcii noastre regine, când au petrecut atât timp din existența lor luptând *împotriva* Targaryenilor?

Illyrio respinse obiecția ca și cum ar fi alungat o muscă.

– Negru sau roșu, un dragon rămâne un dragon. Moartea lui Maelys cel Monstruos pe Treptele de Piatră a însemnat sfârșitul liniei masculine a Casei Blackfyre. Negustorul de brânză zâmbi prin barba-i despicată. Iar Daenerys va oferi exilaților ceea ce Oțelul Înverșunat și Casa Blackfyre n-au putut niciodată. Îi va duce acasă.

Cu foc și sabie. Era genul de întoarcere acasă pe care și-l dorea și Tyrion.

– Zece mii de săbii sunt un dar princiar, recunosc. Înălțimea Sa ar trebui să fie mulțumită.

Magisterul clătină modest din cap, cu gușa tremurând.

– N-aș îndrăzni niciodată să spun ce-ar putea s-o mulțumească pe Înălțimea Sa.

Prudent din partea ta. Tyrion ştia o mulţime de lucruri despre gratitudinea regilor. De ce-ar fi altfel reginele?

În scurt timp, magisterul dormea dus, lăsându-l pe Tyrion să mediteze în linişte. Se întrebă de ce ar accepta Barristan Selmy să intre în bătălie alături de Compania de Aur. În timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, Selmy îşi croise drum cu sabia printre ei, ca să-l ucidă pe ultimul dintre pretendenţii Blackfyre. *Rebeliunea naşte tovărăşii ciudate. Şi niciuna mai ciudată decât acest grăsan cu mine.*

Negustorul de brânză se trezi când se opriră să schimbe caii şi trimise după un coş proaspăt.

– Cât de departe am ajuns? îl întrebă piticul, în timp ce se îndopau cu clapon rece şi o delicatesă făcută din morcovi, ridichi, bucăţi de lămâie verde şi portocale.

– Suntem în Andalos, prietene. Ţinutul de unde vin andalii noştri. L-au luat de la oamenii păroşi care au fost aici înaintea lor, veri ai oamenilor păroşi din Ib. Inima străvechiului regat al lui Hugor se află la nord de locul în care ne aflăm, dar trecem prin mlaştinile lui sudice. În Pentos, acestea sunt numite Câmpiile. Mai departe spre est se află Colinele de Catifea. Acolo mergem noi.

Andalos. Credinţa spunea că înşişi Cei Şapte păşiseră cândva pe dealurile Andalosului, în trupuri de om.

– Tatăl a întins mâna către ceruri şi a luat şapte stele, declamă Tyrion din memorie, şi, una câte una, le-a aşezat pe fruntea lui Hugor al Colinelor, făcându-i o coroană strălucitoare.

Magister Illyrio îl privi curios.

– Nu mi-am închipuit că micul meu prieten e atât de pios.

Piticul ridică din umeri.

– O rămăşiţă a copilăriei mele. Ştiam că n-am să devin cavaler, aşa că am hotărât să fiu Înalt Septon. Coroana de cristal te face mai înalt cu două palme. Am studiat cărţile sfinte şi m-am rugat până mi-am tocit ambii genunchi, dar căutarea mea s-a sfârşit în mod tragic. Am ajuns la vârsta aceea şi m-am îndrăgostit.

– O fecioară? Ştiu cum merg treburile. Illyrio îşi vârî mâna dreaptă în susul mânecii stângi şi scoase un medalion de argint. Înăuntru era chipul pictat al unei femei, cu ochi mari, albaştri, şi părul auriu presărat cu şuviţe de argint. Serra. Am găsit-o într-o casă a plăcerilor din Lys şi am adus-o acasă, să-mi încălzească patul, dar, în cele din urmă, am luat-o de soţie. Eu, a cărui primă nevastă fusese o verişoară a Prinţului Pentosului. Porţile palatului mi s-au închis după aceea, dar nu-mi păsa. Preţul era prea mic pentru Serra.

– Cum a murit? Tyrion ştia că era moartă, nimeni nu vorbea cu atâta drag despre o femeie care îl părăsise.

– O corabie de negoţ braavosi a poposit la Pentos în drumul de întoarcere dinspre Marea de Jad. *Comoara* transporta cuişoare şi şofran, jais şi jad, brocart stacojiu, mătase verde... şi moartea cenuşie. I-am omorât vâslaşii când au debarcat şi am ars corabia ancorată, dar şobolanii s-au furişat de-a lungul vâslelor şi au lipăit până la chei pe picioare reci de piatră. Molima a luat două mii de vieţi, înainte să se isprăvească. Magister Illyrio închise medalionul. Îi păstrez mâinile în dormitor. Avea mâinile atât de catifelate...

Tyrion se gândi la Tysha. Privi afară, la câmpurile pe care cândva păşiseră zeii.

– Ce fel de zei fac şobolani, molime şi pitici? Îi reveni în minte un alt pasaj din *Steaua cu Şapte Colţuri*. Fecioarei i-a adus o fată mlădioasă ca o trestie, cu ochii ca două lacuri albastre şi adânci, iar Hugor a declarat că o va lua de soţie. Aşadar, Mama a făcut-o fertilă şi Baba a prevestit că avea să-i dăruiască regelui patruzeci şi patru de fii măreţi. Războinicul a dat putere braţelor lor, iar Fierarul a făurit pentru fiecare câte o armură.

– Fierarul tău trebuie să fi fost din Rhoyne, îl zeflemisi Illyrio. Andalii au învăţat arta fierului de la rhoynarii care locuiau de-a lungul râului. E lucru ştiut.

– Nu de către septonii noştri. Tyrion arătă către câmpuri. Cine locuieşte pe aceste Câmpii ale voastre?

– Plugari și truditori, legați de pământ. Sunt livezi, ferme, mine... Am și eu câteva, dar arareori le vizitez. De ce mi-aș petrece zilele aici, cu nenumăratele desfătări ale Pentosului la îndemână?

– Nenumărate desfătări. *Și imense ziduri groase.* Tyrion își învârti vinul în cupă. N-am văzut niciun oraș de când am plecat din Pentos.

– Sunt ruine. Illyrio flutură o pulpă de pui spre draperii. Lorzii-călăreți vin pe-aici ori de câte ori vreunui *khal* îi trece prin minte să privească peste mare. Dothrakii nu iubesc orașele, trebuie să știți asta până și în Westeros.

– Năvălește asupra unuia dintre aceste *khalasaruri* și distruge-l, și poate vei descoperi că dothrakii nu sunt atât de grăbiți să traverseze Rhoynul.

– E mai ieftin să mituiești dușmanii cu mâncare și daruri.

De m-aș fi gândit să aduc niște brânză bună la bătălia de la Apa Neagră, poate că aș avea nasul întreg și-acum. Lordul Tywin disprețuise întotdeauna Orașele Libere. *Luptă cu bani în loc de săbii*, obișnuia să spună. *Aurul are întrebuințările lui, dar războaiele se câștigă cu fier.*

– Dă-i aur unui dușman și nu va face decât să se întoarcă și să mai ceară, zicea mereu tatăl meu.

– E vorba de același tată pe care l-ai ucis? Illyrio aruncă osul de pui pe geamul lecticii. Mercenarii nu se vor împotrivi gălăgioșilor dothraki. S-a dovedit la Qohor.

– Nici măcar bravul tău Griff? îl persiflă Tyrion.

– Griff e altfel. El are un fiu pe care-l iubește la nebunie. Tânărul Griff i se spune băiatului. Un fecior nobil ca nimeni altul.

Mâncarea, vinul, soarele, legănatul lecticii, bâzâitul muștelor, toate conlucrau să-l adoarmă pe Tyrion. Așa că adormi, se trezi, bău. Illyrio bea cot la cot cu el. Și, când cerul se întunecă, trecând spre violet, grăsanul începu să sforăie.

În noaptea aceea, Tyrion Lannister visă o bătălie care înroșea de sânge dealurile Westerosului. Era în mijlocul ei, împărțind moarte cu o secure cât el de mare, luptând umăr lângă umăr cu Barristan cel Viteaz și cu Oțelul Înverșunat, în timp ce pe cer, deasupra lor, se învârteau dragoni.

În vis avea două capete, ambele fără nas. Tatăl său era în fruntea dușmanilor, așa că îl ucise din nou. Apoi îl omorî pe fratele său Jaime, ciopârțindu-i fața până i-o transformă într-o ruină roșie, râzând la fiecare lovitură. Abia când lupta se termină își dădu seama că al doilea cap al său plângea.

Când se trezi, picioarele-i pipernicite erau țepene ca fierul. Illyrio mânca măsline.

– Unde suntem? întrebă Tyrion.

– Încă n-am părăsit Câmpiile, grăbitul meu prieten. Curând drumul nostru va străbate Colinele de Catifea. Acolo vom începe urcușul către Ghoyan Drohe, de pe Micul Rhoyne.

Ghoyan Drohe fusese un oraș rhoynar până când dragonii Valyriei îl transformaseră într-o ruină pârjolită. *Străbat și ani, nu doar distanțe,* cugetă Tyrion, *mă întorc prin istorie, la zilele în care dragonii stăpâneau pământul.*

Tyrion dormi, se trezi și dormi din nou și ziua și noaptea păreau să nu conteze. Colinele de Catifea se dovediră o dezamăgire.

– Jumătate din târfele din Lannisport au sâni mai mari decât colinele astea, îi spuse el lui Illyrio. Ar trebui să le spuneți Sfârcurile de Catifea.

Văzură un cerc de pietre pe care magisterul susținea că îl înălțaseră uriașii, iar mai târziu un lac adânc.

– Aici era un cuib de tâlhari care îi jefuiau pe toți cei aflați în trecere, explică Illyrio. Se spune că și acum locuiesc sub apă. Cei care pescuiesc în lac sunt trași în adâncuri și devorați.

În seara următoare întâlniră un uriaș sfinx valyrian, ghemuit lângă drum. Avea trup de dragon și chip de femeie.

– O regină-dragon, spuse Tyrion. Un semn minunat.

– Regele ei lipsește. Illyrio arătă către soclul neted de piatră pe care stătuse cândva cel de-al doilea sfinx, acum năpădit de mușchi și viță înflorită. Lorzii-călăreți au construit sub el roți de lemn și l-au tras înapoi la Vaes Dothrak.

Și ăsta e un semn, gândi Tyrion, *dar nu la fel de încurajator.* În noaptea aceea, mai beat ca de obicei, se apucă dintr-odată să cânte:

Prin oraș, printre străzi el călare venea
coborând din înalt, dintre munți,
Pe alei și pe scări și prin piețe trecea,
spre femeia cu șoapte fierbinți.
O comoară ascunsă femeia-i era,
rușinea și dragostea lui,
Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

Alte versuri nu mai știa, în afară de refren: *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...* Mâinile lui Shae îl loviseră în timp ce mâinile de aur săpaseră în gâtul ei. Nu-și amintea dacă fuseseră calde sau nu. Când puterile au părăsit-o, loviturile ei au devenit niște molii fâlfâindu-i pe lângă față. Cu fiecare răsucire a lanțului, mâinile de aur au săpat mai adânc. *Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna, pe lângă un dulce sărut.* O sărutase pentru ultima oară, după ce murise? Nu-și amintea... deși încă își aducea aminte primul lor sărut, din cortul de lângă Furca Verde. Cât de dulce fusese gura ei!

Își amintea și primul sărut cu Tysha. *Nu știa nici ea cum, mai mult decât mine. Ne ciocneam nasurile întruna, dar când i-am atins limba cu a mea, a început să tremure.* Tyrion închise ochii, să-și aducă în minte chipul ei, dar, în schimb, își văzu tatăl, așezat pe o privată, cu cămașa de noapte ridicată până la brâu.

„Acolo unde se duc târfele“, spusese Lordul Tywin și arbaleta zbârnâise.

Piticul se rostogoli pe-o parte și își vârî jumătatea de nas adânc în pernele de mătase. Somnul deschise în fața lui un puț și Tyrion se azvârli în el cu hotărâre, lăsând întunericul să-l devoreze.

OMUL NEGUSTORULUI

Aventura duhnea.

Se lăuda cu șaizeci de vâsle, o singură velă și un bordaj lung și suplu care promitea viteză. *Mică, dar ar putea să fie destul de bună*, gândi Quentyn când o văzu, dar asta se întâmpla înainte să urce la bord și s-o adulmece bine. *Porci,* fu primul său gând, dar după ce mai inspiră o dată, se răzgândi. Porcii aveau un miros mai curat. Aici era miasmă de urină, carne în putrefacție și excremente, duhoare de cadavru, de buboaie purulente și răni stricate, atât de puternică încât covârșea aerul sărat și mirosul de pește al portului.

– Îmi vine să vomit, îi spuse el lui Gerris Drinkwater.

Așteptau sosirea căpitanului navei, nădușind în căldură, în timp ce duhoarea se înălța dinspre puntea de sub picioarele lor.

– Dacă și căpitanul miroase ca nava asta, s-ar putea să-ți ia voma drept parfum, răspunse Gerris.

Quentyn era pe cale să propună să încerce altă corabie, când căpitanul își făcu, în cele din urmă, apariția, însoțit de doi respingători membri ai echipajului. Gerris îl întâmpină cu un zâmbet. Deși nu vorbea limba volantenă la fel de bine ca Quentyn, șiretlicul cera să vorbească el în numele lor. În Orașul Colibelor, Quentyn jucase rolul de negustor de vinuri, dar mascarada îl iritase, așadar, când dornishenii au

schimbat corăbiile la Lys, au schimbat și rolurile. La bordul *Ciocârliei*, Cletus Yronwood a devenit negustorul, iar Quentyn, servitorul. În Volantis, cu Cletus ucis, Gerris preluase rolul stăpânului.

Înalt și chipeș, cu ochi albaștri-verzui, păr nisipiu cu șuvițe decolorate de soare și un trup suplu și grațios, Gerris Drinkwater avea un aer înfumurat, o siguranță de sine vecină cu aroganța. Nu părea niciodată stingherit și, chiar și atunci când nu vorbea limba, avea întotdeauna metode de a se face înțeles. Quentyn era o prezență modestă, prin comparație – scund și îndesat, cu picioare scurte, cu părul castaniu de culoarea pământului abia arat. Avea fruntea prea înaltă, maxilarul prea pătrat, nasul prea mare. *O față sinceră*, o numise cândva o fată, *dar ar trebui să zâmbești mai mult.*

Quentyn Martell nu zâmbise niciodată cu ușurință, nu mai mult decât nobilul său tată.

– Cât de iute e *Aventura* ta? întrebă Gerris, într-o variantă poticnită a valyrienei culte.

Căpitanul *corabiei* recunoscu accentul și îi răspunse în Limba Comună a Westerosului.

– Alta mai iute nu există, cinstite lord. *Aventura* gonește mai repede ca vântul. Spune-mi unde doriți să mergeți și am să vă duc grabnic acolo.

– Caut o corabie spre Meereen pentru mine și doi servitori.

Asta îi tăie elanul căpitanului.

– Nu sunt străin de Meereen, aș putea găsi din nou orașul, da... dar de ce? Nu sunt sclavi de cumpărat în Meereen, niciun profit de făcut acolo. Regina argintie a pus capăt acestor lucruri. A închis până și arenele de luptă, așa că un biet marinar nici măcar nu se poate distra cât timp așteaptă să se umple calele. Spune-mi, prietene din Westeros, ce anume te determină să vrei să mergi la Meereen?

Cea mai frumoasă femeie din lume, gândi Quentyn. *Viitoarea mea mireasă, dacă zeii sunt buni.* Uneori zăcea treaz în noapte, imaginându-și chipul ei, trupul ei și întrebându-se de ce-ar dori o asemenea femeie să

se căsătorească tocmai cu el, dintre toți prinții din lume. *Eu sunt Dornul*, își spuse. *Ea dorește, mai mult ca sigur, Dornul.*

Gerris îi servi povestea pe care o născociseră:

– Afacerea familiei mele este vinul. Tatăl meu are vii întinse în Dorne și vrea să găsesc piețe noi. Se speră că bunii oameni ai Meereenului vor primi cu bucurie ceea ce vând eu.

– Vin? Vin *dornishean?* Căpitanul nu era convins. Orașele sclavilor sunt în război. Este, oare, posibil, să nu știi asta?

– Luptele se poartă între Yunkai și Astapor, am auzit. Meereen nu e implicat.

– Nu, deocamdată. Dar va fi în curând. Un sol din Orașul Galben se află în Volantis chiar acum, tocmind mercenari. Lăncile Lungi s-au îmbarcat deja spre Yunkai, iar Hoinarii și Compania Pisicii le vor urma, după ce-și vor completa rândurile. Compania de Aur mărșăluiește și ea spre est. Toate aceste lucruri sunt cunoscute.

– Dacă spui. Eu mă ocup de vin, nu de războaie. Vinul ghiscari e o poșircă, toată lumea e de acord cu asta. Voi primi bani frumoși în Meereen pentru vinurile mele vechi dornishene.

– Morților nu le pasă ce fel de vin beau. Căpitanul *Aventurii* își trecu degetele prin barbă. Cred că nu sunt primul căpitan pe care l-ai abordat. Nici al zecelea.

– Nu, recunoscu Gerris.

– Câți, atunci? O sută?

Pe-aproape, gândi Quentyn. Volantenilor le plăcea să se laude că cele o sută de insule ale Braavosului ar putea fi aruncate în portul lor adânc și înecate. Quentyn nu văzuse niciodată Braavosul, dar nu-i venea greu să creadă. Bogat, pârguit și putred, Volantisul acoperea gura râului Rhoyne ca un sărut cald și umed, întinzându-se peste coline și mlaștini, pe ambele maluri. Pretutindeni erau corăbii, venind în josul râului sau îndreptându-se spre mare, înghesuindu-se la cheiuri și debarcadere, încărcând sau descărcând marfă: nave de război, baleniere și galere de negoț, carace și luntri, bărci de pescuit, mari și mici, corăbii lungi,

corăbii-lebădă, nave din Lys, Tyrosh și Pentos, corăbii qartheene ce transportau mirodenii, mari cât niște palate, nave din Tolos, Yunkai și Insulele Basiliscului. Atât de multe, încât Quentyn, văzând portul pentru prima dată de pe puntea *Ciocârliei*, le spusese prietenilor lui că nu vor zăbovi mai mult de trei zile.

Însă trecuseră douăzeci de zile și erau tot acolo, tot fără navă. Căpitanii *Melantinei*, *Fiicei Triarhului* și *Sărutului Sirenei* îi refuzaseră cu toții. Un marinar de pe *Călătorul Temerar* le râsese în față. Căpitanul *Delfinului* îi ocărâse că-i irosesc timpul, iar proprietarul navei *Al Șaptelea Fiu* i-a acuzat că sunt pirați. Toate astea în prima zi.

Doar căpitanul de pe *Căpriorul* le explicase motivele refuzului său:

– E adevărat că am drum spre est, le spuse, la o cupă de vin îndoit cu apă. Ocolesc Valyria pe la sud și apoi mă îndrept spre răsărit. Vom lua apă și provizii la Noul Ghis, pe urmă vom vâsli spre Quarth și Porțile de Jad. Orice călătorie întâmpină primejdii, cele lungi în special. De ce le-aș căuta cu lumânarea, intrând în Golful Sclavilor? Cu *Căpriorul* îmi câștig existența. N-am să-mi risc corabia ca să duc trei dornisheni nebuni în mijlocul unui război.

Quentyn se gândea deja că ar fi fost mai bine să-și cumpere o corabie în Orașul Colibelor. Pe de altă parte, asta ar fi atras atenția în mod nedorit asupra lor. Păianjenul avea informatori peste tot, chiar și în castelele din Sunspear.

– Dornul va sângera dacă misiunea ta e descoperită, îl prevenise tatăl său, pe când priveau copiii zbenguindu-se în iazurile și fântânile Grădinilor de Apă. Ceea ce facem înseamnă trădare, fără doar și poate. Nu te încrede decât în tovarășii tăi și evită pe cât posibil să atragi atenția.

Așadar, Gerris Drinkwater îi oferi căpitanului *Aventurii* cel mai dezarmant zâmbet.

– Sincer să fiu, n-am ținut socoteala tuturor lașilor care ne-au refuzat, dar, la Casa Negustorului, am auzit spunându-se că ești un om mai curajos, care ar putea risca orice pentru suficient aur.

Un contrabandist, gândi Quentyn. Așa-i spuneau ceilalți comercianți, în Casa Negustorului, căpitanului *Aventurii.*

– E contrabandist și vânzător de sclavi, jumătate pirat, jumătate codoș, dar s-ar putea să fie singura voastră șansă, le zisese hangiul.

Căpitanul își frecă degetul mare de arătător.

– Și cât aur ai considera destul pentru o asemenea călătorie?

– De trei ori prețul tău obișnuit pentru un drum în Golful Sclavilor.

– Pentru fiecare? Căpitanul își dezveli dinții într-o grimasă care s-ar fi putut dori un zâmbet, dar care dădu feței sale înguste o expresie sălbatică. Poate. E adevărat. Sunt un om mai curajos decât mulți. Cât de curând ai dori să plecăm?

– Mâine n-ar fi prea curând.

– S-a făcut. Întoarce-te cu o oră înainte de primii zori cu prietenii și vinurile tale. Mai bine să plecăm cât timp Volantisul doarme, pentru ca nimeni să nu ne pună întrebări incomode despre destinația noastră.

– Cum spui. Cu o oră înainte de primii zori.

Zâmbetul căpitanului se lărgi:

– Mă bucur că vă pot fi de folos. Vom avea o călătorie plăcută, nu-i așa?

– Sunt sigur de asta, răspunse Gerris.

Căpitanul ceru bere și cei doi băură în cinstea înțelegerii încheiate.

– Un om dulce, spuse Gerris după aceea, în timp ce el și Quentyn se îndreptau către piciorul cheiului unde îi aștepta *hathayul* lor închiriat.

Aerul era fierbinte și apăsător și soarele atât de strălucitor, încât amândoi mijeau ochii.

– Un oraș dulce, întări Quentyn. *Destul de dulce să-ți carieze dinții.* Sfecla de zahăr creștea din abundență prin preajmă și era servită aproape la fiecare fel de mâncare. Volantenii făceau din sfeclă o supă rece, vâscoasă și densă ca o miere purpurie. Vinurile erau dulci și ele. Mă tem că plăcuta noastră călătorie va fi, însă, scurtă, continuă Quentyn. Omul acesta dulce n-are de gând să ne ducă la Meereen.

Ne-a acceptat prea repede propunerea. O să ne ia de trei ori prețul obișnuit, fără îndoială și, după ce ne urcă la bord și ne duce în larg, ne taie beregata și ne ia și restul aurului.

– Sau ne leagă în lanțuri de o vâslă, lângă nenorociții ăia care duhneau. Cred că trebuie să găsim un contrabandist mai de soi.

Vizitiul îi aștepta lângă *hathayul* lui. În Westeros, s-ar fi putut numi car cu boi, dar era mult mai împodobit decât orice car pe care-l văzuse Quentyn vreodată în Dorne și îi lipseau boii. *Hathayul* era tras de un elefant pitic, de culoarea zăpezii murdare. Străzile Vechiului Volantis erau pline de asemenea animale.

Quentyn ar fi preferat să meargă pe jos, dar erau la kilometri depărtare de han. În plus, hangiul de la Casa Negustorului îl prevenise că mersul pe jos i-ar putea coborî în ochii căpitanilor străini și a volantenilor autohtoni deopotrivă. Oamenii de condiție bună călătoreau cu palanchinul sau în spatele unui *hathay*... și, ca din întâmplare, hangiul avea un văr care deținea mai multe asemenea mijloace ingenioase de transport și era încântat să-i ajute în această privință.

Vizitiul era unul dintre sclavii respectivului văr, un omuleț cu o roată tatuată pe obraz, care purta doar o pânză înfășurată peste coapse și o pereche de sandale. Pielea lui era de culoarea tecului, iar ochii, două așchii de cremene. După ce îi ajută să se urce pe bancheta capitonată dintre cele două roți imense de lemn ale carului, se cățără pe spatele elefantului.

– Casa Negustorului, îi spuse Quentyn, dar mergi de-a lungul docurilor.

Departe de apă, cu briza ei, străzile și ulițele Volantisului erau atât de fierbinți încât te puteai îneca în propria-ți sudoare, cel puțin pe acest mal al râului.

Vizitiul îi strigă ceva elefantului, în limba locală. Animalul se puse în mișcare, legănându-și trompa dintr-o parte în alta. Carul mergea clătinându-se în urma lui, iar vizitiul striga la marinari și sclavi deopotrivă, să se dea la o parte. Era destul de ușor să-i deosebești pe

unii de alții. Sclavii erau cu toții tatuați: o mască de pene albastre, un fulger de la bărbie până la frunte, o monedă pe obraz, pete de leopard, un craniu, un urcior. Maester Kedry spunea că în Volantis erau cinci sclavi la fiecare om liber, dar nu trăise destul ca să verifice estimarea. Murise în dimineața în care corsarii năvăliseră la bordul *Ciocârliei.*

Quentyn a pierdut încă doi prieteni în aceeași zi: Willam Wells, cu pistruii și dinții lui strâmbi, neînfricat cu lancea, și Cletus Yronwood, chipeș în ciuda ochilor săi slabi, mereu senzual, mereu vesel. Cletus fusese cel mai bun prieten al lui Quentyn jumătate din viață, un frate cu care avea totul în comun, în afară de sânge.

– Sărută-ți mireasa din partea mea, îi șoptise Cletus, chiar înainte de a muri.

Pirații urcaseră la bord la adăpostul întunericului de dinaintea zorilor, când *Ciocârlia* era ancorată în apropiere de coasta Ținuturilor Discordiei. Echipajul îi alungase, cu prețul a douăsprezece vieți. După aceea, marinarii luaseră cizmele și centurile corsarilor morți, le împărțiseră banii și le smulseseră pietrele prețioase din urechi și inelele de pe degete. Unul dintre cadavre era atât de gras, încât bucătarul îi tăiase degetele cu satârul ca să-i ia inelele. Trei marinari ai *Ciocârliei* s-au căznit să-l rostogolească în mare. Ceilalți pirați au fost azvârliți după el, fără vreo rugăciune ori ceremonie.

Morții lor au avut parte de un tratament mai blând. Marinarii le-au cusut trupurile în pânză de vele, umplută cu pietriș, ca să se scufunde mai repede. Căpitanul *Ciocârliei* a rostit o rugăciune pentru sufletele marinarilor uciși. Apoi s-a întors către pasagerii dornisheni, cei trei rămași dintre cei șase care veniseră la bord în Orașul Colibelor. Până și voinicul își făcuse apariția, palid, suferind de rău de mare, clătinându-se pe picioare, chinuindu-se să urce din adâncurile calei, să-și aducă ultimul omagiu.

– Unul dintre voi trebuie să spună câteva cuvinte pentru cei morți, înainte să-i dăm mării, a spus căpitanul.

Gerris își făcuse datoria, mințind din două în două vorbe, căci nu îndrăznea să spună adevărul despre cine fuseseră și de ce veniseră.

Nu așa trebuia să se sfârșească pentru ei.

– Asta va fi o poveste pe care s-o spui nepoților, afirmase Cletus în ziua în care au plecat de la castelul tatălui său.

Will s-a strâmbat și a zis:

– O poveste de spus fetișcanelor din taverne, vrei să zici, în speranța c-o să-și ridice fustele.

Cletus îl bătuse pe spate.

– Ca să ai nepoți, îți trebuie copii. Ca să ai copii, trebuie să ridici niște fuste.

Mai târziu, în Orașul Colibelor, dornishenii băuseră în cinstea viitoarei mirese a lui Quentyn, făcuseră glume deocheate despre noaptea nunții și vorbiseră despre lucrurile pe care aveau să le vadă, despre cele pe care aveau să le facă, despre gloria pe care aveau s-o dobândească. *Tot ce-au dobândit a fost un sac din pânză de vele umplut cu pietriș.*

Oricât de mult îi plângea pe Will și Cletus, pierderea maesterului era cea mai grea pentru Quentyn. Kedry vorbea fluent limbile Orașelor Libere, chiar și limba ghiscari amestecată pe care o foloseau oamenii pe țărmurile Golfului Sclavilor.

– Maester Kedry te va însoți, îi spusese tatăl său, în seara despărțirii. Ia aminte la sfatul lui. Și-a dedicat jumătate din viață studierii Celor Nouă Orașe Libere.

Quentyn se întreba dacă nu s-ar fi descurcat mai bine dacă el ar fi fost acolo, să-i îndrume.

– Mi-aș vinde mama pentru nițică briză, spuse Gerris, în timp ce înaintau prin îmbulzeala docurilor. E umezeală ca-ntre coapsele unei fecioare, și încă nu e nici amiază. Urăsc orașul ăsta.

Quentyn îi împărtășea sentimentul. Apăsătoarea arșiță umedă a Volantisului îl storcea de energie și îl făcea să se simtă murdar. Partea cea mai rea era să știe că noaptea n-avea să-i aducă nicio alinare. Sus, în luncile de la nord de pământurile Lordului Yronwood, aerul era mereu proaspăt și răcoros după lăsarea întunericului, oricât de fierbinte era ziua. Aici nu. În Volantis, nopțile erau aproape mai călduroase decât zilele.

– *Zeița* pleacă mâine spre Noul Ghis, îi aminti Gerris. Ne-ar duce, măcar, mai aproape.

– Noul Ghis e o insulă și are un port mult mai mic decât acesta. Am fi mai aproape, da, însă am putea să ne trezim împotmoliți. Iar Noul Ghis e aliat cu Yunkaiul.

Vestea aceea nu fusese o surpriză pentru Quentyn. Noul Ghis și Yunkaiul erau amândouă orașe ghiscari. Dacă și Volantisul s-ar alia cu ele...

– Trebuie să găsim o navă din Westeros, sugeră Gerris, o corabie de negoț în drum spre Lannisport sau spre Orașul Vechi.

– Puține ajung până aici, iar cele ce o fac își umplu calele cu mătase și mirodenii din Marea de Jad, după care vâslesc spre casă.

– O corabie braavosi, poate? Au fost văzute pânze purpurii până în Asshai și-n insulele Mării de Jad.

– Braavosii se trag din sclavi evadați. Nu fac negoț în Golful Sclavilor.

– Avem destul aur să *cumpărăm* o corabie?

– Și cine-i va fi căpitan? Tu? Eu? Dornishenii nu fuseseră niciodată navigatori, de când Nymeria arsese cele zece mii de corăbii ale sale. Mările din preajma Valyriei sunt periculoase, continuă Quentyn, și pline de corsari.

– M-am săturat de corsari. Hai să nu cumpărăm nicio navă.

Totul e și-acum doar un joc pentru el, își dădu seama Quentyn, *cu nimic diferit de vremea când ne-a condus, pe șase dintre noi, sus, în munți, să căutăm vechiul bârlog al Regelui Vultur.* Nu era în firea lui Gerris Drinkwater să-și imagineze că ar putea da greș, după câte se părea. *Îmi lasă mie asta. Știe că natura mea e pe-atât de precaută pe cât e a lui de îndrăzneață.*

– Poate că voinicul are dreptate, spuse Ser Gerris. Lasă-ncolo marea, putem să ne terminăm călătoria pe uscat.

– Știi de ce spune asta, răspunse Quentyn. Mai bine ar muri decât să mai pună piciorul pe-o corabie.

Voinicul suferise de rău de mare pe tot parcursul călătoriei. În Lys, își recăpătase puterile abia după trei zile. Fuseseră nevoiți să ia camere

într-un han, pentru ca Maester Kedry să-l vâre într-un pat de puf și să-i dea supe și poțiuni, până i-a mai revenit culoarea în obraji.

Se putea ajunge pe uscat la Meereen, asta era adevărat. Vechile drumuri valyriene duceau direct acolo. *Drumurile dragonilor*, așa li se spunea marilor drumuri de piatră ale Ținutului Liber, dar cel care mergea spre est, de la Volantis la Meereen, căpătase un nume mai sinistru: *drumul demonului.*

– Drumul demonului e periculos și prea lung, spuse Quentyn. Tywin Lannister își va trimite oamenii după regină, de îndată ce vestea va ajunge la Debarcaderul Regelui. Tatăl lui era convins de asta. Ai lui vor veni cu cuțite. Dacă ajung primii la ea...

– Să sperăm că dragonii o să-i adulmece și o să-i mănânce, spuse Gerris. Ei, bine, dacă nu putem găsi o corabie, iar tu nu vrei să ne lași să călătorim pe uscat, am face bine să ne întoarcem la Dorne.

Să mă târăsc înapoi la Sunspear înfrânt, cu coada între picioare? Dezamăgirea tatălui său ar fi insuportabilă, iar disprețul Șerpoaicelor Nisipului, distrugător. Doran Martell îi pusese soarta Dornului în mâini, nu putea să-l dezamăgească, câtă vreme rămânea în viață.

În timp ce *hathayul* huruia săltând pe roțile-i îmbrăcate în fier, valuri de căldură se înălțau de pe drum, învăluind totul într-o aură de irealitate. Printre magazii și cheiuri, malul apei era înțesat de prăvălii și dughene de tot felul. Într-un loc puteai cumpăra stridii proaspete, în altul lanțuri și cătușe, ori piese de *cyvasse*, sculptate în fildeș și jad. Erau și temple, unde marinarii veneau să aducă jertfe zeilor străini, lângă bordeluri unde femeile îi strigau de la balcoane pe bărbații de jos.

– Uită-te la cea de colo, îl îndemnă Gerris, când trecură pe lângă un asemenea loc. Cred că e îndrăgostită de tine.

Și cât costă dragostea unei târfe? La drept vorbind, fetele îl tulburau pe Quentyn, în special cele frumoase.

Când venise prima oară la Yronwood, îi căzuse cu tronc Ynys, cea mai mare dintre fiicele Lordului Yronwood. Deși n-a spus o vorbă despre sentimentele lui, și-a hrănit visurile ani la rândul... până în ziua

în care fata a fost trimisă să se mărite cu Ser Ryon Allyrion, ca să moștenească Grația Zeilor. Ultima oară când o văzuse, avea un fiu la sân și altul agățat de fuste.

După Ynys urmaseră gemenele Drinkwater, două fecioare cu pielea arsă de soare, cărora le plăcea să vâneze cu șoimii, să se cațere pe stânci și să-l facă pe Quentyn să roșească. Una dintre ele îi dăduse primul sărut, dar n-a știut niciodată care. Ca fiice ale unui cavaler împroprietărit, gemenele erau de obârșie prea modestă ca să poată fi vorba de căsătorie, dar Cletus nu considera că acesta era vreun motiv să nu le mai sărute.

– După ce te însori, poți s-o iei pe una dintre ele ca ibovnică. Sau pe amândouă, de ce nu?

Dar Quentyn avea multe argumente împotrivă, așa că se străduise să le evite pe gemene după aceea, și un al doilea sărut nu mai existase.

Mai recent, mezina Lordului Yronwood se apucase să-l urmărească prin castel. Gwyneth avea doar doisprezece ani, o fată mică și sfrijită, care se remarca prin ochii negri și părul castaniu în acea casă de blonzi cu ochi albaștri. Dar fata era isteață, pe-atât de iscusită la vorbă pe cât de iscusită era cu mâinile, și îi plăcea să-i spună lui Quentyn că trebuie s-o aștepte să dea în pârg ca să se poată mărita cu el.

Asta se întâmplase înainte ca Prințul Doran să-l cheme la Grădinile de Apă. Iar acum, cea mai frumoasă femeie din lume îl aștepta în Meereen, iar el avea de gând să-și facă datoria și s-o ia de soție. *Nu mă va refuza. Va onora înțelegerea.* Daenerys Targaryen avea nevoie de Dorne ca să câștige Cele Șapte Regate și asta însemna că va avea nevoie de el. *Dar asta nu înseamnă că mă va iubi. S-ar putea nici măcar să nu mă placă.*

Strada cotea unde râul se întâlnea cu marea și în locul acela, pe toată întinderea curbei, erau adunați laolaltă câțiva vânzători de animale, oferind șopârle pestrițe, uriași șerpi vărgați și mici maimuțe agile, cu cozi dungate și labe rozalii și agile.

– Poate că reginei tale de argint i-ar plăcea o maimuță, spuse Gerris.

Quentyn n-avea habar ce i-ar putea plăcea lui Daenerys Targaryen. Îi promisese tatălui lui că o s-o aducă la Dorne, dar se întreba din ce în ce mai mult dacă avea să poată face asta.

N-am cerut niciodată așa ceva, gândi el.

Dincolo de vasta întindere albastră a Rhoynului, vedea Zidul Negru care fusese ridicat de valyrieni când Volantisul nu era mai mult decât un avanpost al imperiului lor: un imens oval de piatră îmbinată, înalt de șaizeci de metri și atât de gros încât șase care cu câte patru cai puteau trece alături în jurul crestei sale, așa cum făceau în fiecare an, când sărbătoreau întemeierea orașului. Străinii, necunoscuții și oamenii liberi nu erau primiți în interiorul Zidului Negru decât la invitația celor care locuiau acolo, vlăstare ale Sângelui Vechi, cu rădăcini adânci în străvechea Valyria.

Drumurile erau mai aglomerate aici. Erau aproape de capătul vestic al Podului Lung, care unea cele două jumătăți ale orașului. Căruțe, care și *hathaye* mișunau pe străzi, toate venind dinspre pod sau îndreptându-se către el. Sclavii erau pretutindeni, numeroși precum gândacii, alergând să rezolve treburile stăpânilor lor.

Nu departe de Piața Negustorilor de Pește și de Casa Negustorului, de pe o stradă laterală izbucniră strigăte și o duzină de sulițași Nepătați, în armuri împodobite și mantii din blană de tigru, se iviră parcă din pământ, făcând tuturor semn cu mâna să se dea la o parte din calea triarhului care trecea pe spinarea elefantului său. Elefantul era un monstru cenușiu, înveșmântat într-o armură emailată ce zornăia încetișor la fiecare mișcare. Castelul de pe spatele lui era atât de înalt încât se freca de partea superioară a bolții de piatră ornamentală, trecând pe dedesubt.

– Triarhii sunt considerați atât de elevați, încât picioarele lor n-au voie să atingă pământul în anul în care îndeplinesc această funcție, îl informă Quentyn pe tovarășul lui. Merg peste tot pe spinarea elefanților.

– Blocând străzile și lăsând mormane de bălegar cu care să se lupte cei ca noi, remarcă Gerris. De ce are nevoie Volantisul de trei prinți, când în Dorne ajunge unul singur, n-am să știu niciodată.

– Triarhii nu sunt nici regi, nici prinţi. Volantisul e un ţinut liber, ca Valyria din vechime. Toţi proprietarii de pământ născuţi liberi stăpânesc laolaltă. Până şi femeile au drept de vot, cu condiţia să aibă pământ. Cei trei triarhi sunt aleşi din rândul familiilor nobile care îşi pot dovedi descendenţa neîntreruptă din vechea Valyrie şi slujesc până în prima zi a noului an. Iar tu ai fi ştiut toate astea dacă te-ai fi ostenit să citeşti cartea pe care ţi-a dat-o Maester Kedry.

– N-avea ilustraţii.

– Avea hărţi.

– Hărţile nu mă interesează. Dacă mi-ar fi spus că e despre tigri şi elefanţi, poate c-aş fi încercat. Semăna suspect de mult a carte de istorie.

Când *hathayul* lor ajunse în Piaţa Negustorilor de Peşte, elefantul ridică trompa şi trâmbiţă ca o imensă gâscă albă, refuzând să pătrundă în învălmăşeala de căruţe, palanchine şi oameni care mergeau pe jos. Vizitiul îl îndemnă cu călcâiul, făcându-l să înainteze.

Vânzătorii de peşte erau în plină activitate, strigând captura dimineţii. Quentyn înţelegea o vorbă din două, în cel mai bun caz, dar n-avea nevoie de cuvinte ca să recunoască peştele. Văzu cod, peşte-velă şi sardele, butoaie cu midii şi moluşte. De-a lungul unei dughene atârnau ţipari. O alta etala o broască-ţestoasă gigantică, grea ca un cal, legată de picioare cu lanţuri de fier. În butoaie cu apă sărată şi alge se agitau homari. Mai mulţi vânzători prăjeau bucăţi de peşte cu ceapă şi sfeclă sau vindeau tocană iute de peşte din oale mici de fier.

În mijlocul pieţei, sub statuia crăpată şi decapitată a unui triarh mort, oamenii începuseră să se adune în jurul unor pitici care dădeau un spectacol. Omuleţii erau îmbrăcaţi în armuri de lemn, cavaleri în miniatură pregătindu-se pentru un turnir. Quentyn îl văzu pe unul încălecând un câine şi pe celălalt săltând pe un porc... doar ca să alunece iarăşi de pe spinarea lui, în râsetele răzleţe ale spectatorilor.

– Par amuzanţi, spuse Gerris. Ne oprim să ne uităm cum se luptă? Ţi-ar prinde bine să râzi puţin, Quent. Arăţi ca un bătrân constipat de-o jumătate de an.

Am optsprezece ani, sunt cu șase ani mai tânăr decât tine, gândi Quentyn. *Nu sunt bătrân.*

– N-am nevoie de pitici comici, răspunse el. Doar dacă au o corabie.

– Una mică, aș zice.

Înălțată pe patru niveluri, Casa Negustorului domina docurile, cheiurile și debarcaderele din împrejurimi. Aici comercianții din Orașul Vechi și Debarcaderul Regelui se amestecau cu tovarășii lor de breaslă din Braavos, Pentos și Myr, cu păroși din Ibben, cu palizi călători din Quarth, cu oameni negri ca tăciunele din Insulele Verii, înveșmântați în mantii cu pene, chiar și cu vrăjitori ai umbrelor din Asshai.

Când coborî din *hathay,* Quentyn simți căldura pietrelor de pavaj sub tălpi, chiar și prin pielea cizmelor. În fața Casei Negustorului se afla o masă de lemn care fusese așezată la umbră și decorată cu fanioane vărgate, albastre cu alb, care fluturau la fiecare adiere. Patru mercenari cu priviri aspre stăteau tolăniți în jurul mesei, strigând la fiecare bărbat sau băiat care trecea. *Hoinari,* știu imediat Quentyn. Sergenții căutau carne tânără, să-și completeze rândurile înainte de a porni spre Golful Sclavilor. *Și fiecare om care se înrolează la ei e încă o sabie pentru Yunkai, altă sabie menită să bea sângele viitoarei mele mirese.*

Unul dintre Hoinari le strigă ceva.

– Nu vorbesc limba voastră, răspunse Quentyn.

Deși știa să scrie și să citească în valyriana cultă, limba vorbită o exersase foarte puțin. Iar mărul volanten se rostogolise destul de departe de pomul valyrian.

– Sunteți din Westeros? întrebă bărbatul, în Limba Comună.

– Din Dorne. Stăpânul meu e negustor de vinuri.

– Stăpân? La naiba. Ești sclav? Vino cu noi și vei fi propriul tău stăpân. Ce, vrei să mori în pat? Te-nvățăm noi să lupți cu sabia și sulița. Vei merge la luptă cu Prințul Zdrențăros și te vei întoarce acasă mai bogat decât un lord. Băieți, fete, aur, ce vrei, dacă ești destul de bărbat să iei. Noi suntem Hoinarii și tăiem și spânzurăm după bunul plac.

Doi dintre mercenari începură să cânte, răcnind cuvintele unui marş. Quentyn înţelese destul ca să prindă esenţa. *Suntem Hoinarii,* cântau ei. *De ne trimiţi să hoinărim la est, în Golful Sclavilor, pe regele măcelar îl omorâm şi pe regina-dragon o spurcăm.*

– Dacă Will şi Cletus ar mai fi cu noi, am putea să ne întoarcem cu voinicul şi să-i omorâm pe toţi, zise Gerris.

Cletus şi Will sunt morţi.

– Nu-i lua în seamă, zise Quentyn.

În timp ce intrau pe uşile Casei Negustorului, mercenarii strigau după ei vorbe de ocară, numindu-i în batjocură laşi şi fetiţe speriate.

Voinicul îi aştepta în apartamentele lor de la al doilea etaj. Deşi hanul avea cele mai bune recomandări de la căpitanul *Ciocârliei,* Quentyn avusese grijă să nu lase lucrurile şi aurul lor fără pază. Orice port avea hoţi, şobolani şi târfe, iar Volantisul avea mai mulţi decât majoritatea.

– Eram gata să merg să vă caut, spuse Ser Archibald Yronwood, trăgând zăvorul, să-i lase înăuntru.

Vărul lui, Cletus, începuse să-i spună *voinicul,* dar îşi merita numele cu prisosinţă. Arch era înalt de doi metri, lat în umeri, cu o burtă imensă, picioarele ca nişte trunchiuri de copac, mâinile cât nişte jamboane, iar despre gât nu putea fi vorba. O boală din copilărie îi făcuse tot părul să cadă. Ţeasta lui pleşuvă îi amintea lui Quentyn de un bolovan neted şi roz.

– Aşadar, întrebă el, ce-a spus contrabandistul? Avem barcă?

– Corabie, îl corectă Quentyn. Da, ne ia, dar numai până în iadul cel mai apropiat.

Gerris se aşeză pe un pat desfundat şi îşi scoase cizmele.

– Dornul mi se pare din ce în ce mai ispititor.

– Eu susţin că am face mai bine să călătorim pe drumul demonului, spuse voinicul. Poate că nu-i atât de periculos precum se zice. Şi, dacă e, asta nu înseamnă decât mai multă glorie pentru cei care cutează. Cine-ar îndrăzni să ne supere? Drink cu sabia lui, eu cu securea, e mai mult decât poate înghiţi orice demon.

– Şi dacă Daenerys moare până ajungem la ea? întrebă Quentyn. Ne trebuie o corabie. Chiar dacă e *Aventura.*

Gerris râse.

– Se pare că eşti mai disperat după Daenerys decât ştiam, dacă ai îndura duhoarea aia câteva luni. După trei zile, i-aş implora în genunchi să mă omoare. Nu, prinţul meu, te rog, nu *Aventura.*

– Ai tu o soluţie mai bună? îl întrebă Quentyn.

– Da. Tocmai mi-am dat seama. Are riscurile ei şi nu este o soluţie pe care tu ai numi-o onorabilă, te asigur... dar te va duce la regina ta mai repede decât drumul demonului.

– Spune-mi, îl îndemnă Quentyn Martell.

JON

Jon Snow citi și reciti scrisoarea până când cuvintele începură să se încețoșeze și să se învălmășească. *Nu pot să semnez asta. N-am să semnez asta.*

Îi venea să ardă pergamentul, acolo, pe loc. În schimb, luă o sorbitură de bere, resturile jumătății de cupă care rămăseseră după cina-i solitară de seara trecută. *Trebuie să semnez. M-au ales să le fiu lord comandant. Zidul e al meu și Rondul la fel. Rondul de Noapte nu e de partea nimănui.*

Se simți ușurat când Edd Tollett cel Trist deschise ușa să-i spună că Gilly era afară. Jon puse deoparte scrisoarea lui Maester Aemon.

– Am s-o primesc. Se temea de asta. Găsește-mi-l pe Sam. O să vreau să vorbesc cu el după aceea.

– Trebuie să fie jos, cu cărțile. Bătrânul meu septon spunea despre cărți că sunt glasul celor morți. Eu, unul, zic că morții ar trebui să tacă. Nimeni nu vrea s-audă trăncăneala unui mort.

Edd cel Trist se îndepărtă, bodogănind despre viermi și păianjeni.

De îndată ce intră, Gilly se aruncă în genunchi. Jon ocoli masa și o ridică în picioare.

– Nu trebuie să îngenunchezi în fața mea. Asta e doar pentru regi.

Deși era soție și mamă, Gilly i se părea încă pe jumătate copil, o făptură mică și plăpândă, înveșmântată într-o mantie veche a lui Sam.

Mantia îi era atât de mare, încât ar fi putut ascunde mai multe alte fete sub faldurile ei. Pruncii sunt bine? o întrebă Jon.

Fata sălbatică zâmbi sfielnic de sub glugă.

– Da, stăpâne. M-am temut că n-o să am destul lapte pentru amândoi, dar cu cât sug mai mult, cu atât am mai mult. Sunt voinici.

– Trebuie să-ţi spun ceva dureros. Fu cât pe ce să zică *să-ţi cer*, dar se opri în ultimul moment.

– E vorba despre Mance? Val l-a implorat pe rege să-l cruţe. Zicea că o să accepte să se mărite cu nu ştiu ce îngenuncheat şi că n-o să-i taie gâtul, numai să poată rămâne Mance în viaţă. Acel Lord al Oaselor, el va fi cruţat. Craster a jurat întotdeauna că-l va ucide dacă-şi arată faţa în preajma fortăreţei. Mance n-a făcut nici jumătate din ce-a făcut el.

Mance n-a făcut decât să conducă o oaste împotriva regatului pe care a jurat cândva să-l apere.

– Mance a rostit jurământul nostru, Gilly. Apoi şi-a lepădat mantia neagră, s-a însurat cu Dalla şi s-a încoronat Rege-de-Dincolo-de-Zid. Viaţa lui e acum în mâinile regelui. Dar nu despre el trebuie să vorbim, ci despre fiul lui. Copilul Dallei.

– Pruncul? Glasul lui Gilly tremura. El n-a încălcat niciun jurământ, stăpâne. Doarme, plânge şi suge, atâta tot. N-a făcut niciun rău nimănui. N-o lăsa să-l ardă. Te rog, salvează-l.

– Numai tu poţi face asta, Gilly, îi spuse Jon.

Altă femeie ar fi ţipat la el, l-ar fi înjurat, l-ar fi blestemat să ajungă în cele şapte iaduri. Poate că altă femeie s-ar fi năpustit asupra lui cu furie, l-ar fi pălmuit, l-ar fi lovit cu picioarele, i-ar fi zgâriat ochii cu unghiile. Poate că altă femeie i-ar fi azvârlit dispreţul în faţă.

Gilly îşi scutură capul.

– Nu. Te rog, nu.

Corbul preluă cuvântul. *Nu!* ţipă el.

– Refuză şi copilul va arde în flăcări. Nu mâine, nu poimâine... dar curând. Atunci când Melisandre va avea nevoie să trezească un dragon, să stârnească un vânt sau să facă altă vrajă care cere sânge

regesc. Mance va fi cenușă atunci, așa că îi va pretinde fiul pentru foc, iar Stannis n-o va refuza. Dacă nu pleci cu băiatul, *ea îl va arde.*

– Am să plec, spuse Gilly. Am să-l duc de-aici. Am să-i duc pe amândoi, pe fiul Dallei *și* pe-al meu. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Dacă n-ar fi sclipit în lumina lumânărilor, poate că Jon nu și-ar fi dat seama că plânge. *Nevestele lui Craster și-au învățat, probabil, fiicele să-și ascundă lacrimile în pernă. Poate că mergeau să plângă afară, departe de pumnii tatălui lor.*

Jon își strânse degetele mâinii drepte.

– Dacă-i iei pe amândoi, oamenii reginei te vor urmări și te vor târî înapoi. Băiatul tot va ajunge în flăcări... și tu împreună cu el. *Dacă o consolez, s-ar putea să creadă că lacrimile mă pot mișca. Trebuie să-și dea seama că nu voi ceda.* Vei lua un singur băiat și acela este al Dallei.

– O mamă nu-și poate părăsi fiul. Ar fi blestemată pe vecie. Nu un *fiu.* L-am *salvat,* Sam și cu mine. Te rog. Te rog, stăpâne. L-am salvat din ghearele frigului.

– Se spune că moartea prin îngheț e aproape liniștită. Focul, în schimb... Vezi lumânarea, Gilly?

Gilly se uită la flacără:

– Da.

– Atinge-o. Așază-ți mâna deasupra ei.

Ochii ei mari, căprui, se lărgiră și mai mult. Nu se clinti.

– Fă-o. *Omoară-l pe băiat.* Acum.

Tremurând, fata întinse mâna și o ținu destul de departe de flacăra pâlpâitoare a lumânării.

– Jos. Las-o să te sărute.

Gilly coborî mâna. Un centimetru. Încă unul. Când limba de foc îi atinse carnea, își trase brusc mâna și începu să plângă în hohote.

– Moartea în foc e una crudă. Dalla a murit ca să dea viață acestui copil, dar tu l-ai hrănit, l-ai ocrotit. Ți-ai salvat fiul de gheață. Acum salvează-l pe-al ei de foc.

– Atunci o să-mi ardă pruncul. Femeia roșie. Dacă nu-l poate avea pe fiul Dallei, o să-l ardă pe-al meu.

– Fiul tău n-are sânge regesc. Melisandre n-are nimic de câștigat dacă-l dă flăcărilor. Stannis vrea ca oamenii liberi să lupte pentru el, n-o să ardă un copil nevinovat fără un motiv întemeiat. Fiul tău va fi în siguranță. Am să-i găsesc o doică și va fi crescut aici, la Castelul Negru, sub protecția mea. Va învăța să vâneze și să călărească, să lupte cu sabia, cu securea și arcul. Am să mă îngrijesc să învețe să scrie și să citească. Lui Sam i-ar plăcea. Iar când va fi destul de mare, va afla adevărul despre cine este. Va fi liber să te caute dacă asta va dori.

– O să-l faci cioară. Gilly își șterse lacrimile cu dosul mâinii sale mici și palide. Nu, n-am s-o fac.

Omoară-l pe băiat, gândi Jon.

– Ba da. Altfel, te asigur, în ziua în care va arde băiatul Dallei, va muri și al tău.

Muri! țipă corbul Bătrânului Urs. *Muri, muri, muri.*

Fata stătea gârbovită, privind țintă flacăra lumânării, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

– Ai permisiunea mea să pleci. Nu vorbi despre asta, dar vezi să fii pregătită înainte de primii zori. Oamenii mei vor veni după tine.

Gilly se ridică în picioare. Palidă și tăcută, părăsi încăperea, fără să se uite înapoi. Jon îi auzea pașii grăbindu-se spre armurărie. Aproape fugea.

Când se duse să închidă ușa, Jon văzu că Nălucă era întins sub nicovală, rozând un os de bou. Lupul străvechi, mare și alb, ridică privirea când se apropie.

– Era timpul să te întorci.

Jon reveni la scaunul lui, să recitească scrisoarea lui Maester Aemon.

Samwell Tarly își făcu apariția câteva clipe mai târziu, strângând în brațe un morman de cărți. De îndată ce intră, corbul lui Mormont zbură la el, cerând grăunțe. Sam se strădui să-i facă pe plac, oferindu-i niște boabe dintr-un sac de lângă ușă. Pasărea încercă să-și înfigă ciocul în palma lui. Sam urlă, pasărea zbură fâlfâind, grăunțele se împrăștiară.

– Ţi-a străpuns pielea, afurisitul? întrebă Jon.

Sam îşi scoase uşurel mănuşa.

– Da. *Sângerez.*

– Cu toţii ne vărsăm sângele pentru Rond. Să porţi mănuşi mai groase. Jon îi împinse un scaun cu piciorul. Şezi şi uită-te la asta, spuse el, întinzându-i pergamentul.

– Ce este?

– Un scut de hârtie.

Sam citi încet.

– O scrisoare către Regele Tommen.

– La Winterfell, Tommen se lupta cu fratele meu Bran, cu săbii de lemn spuse Jon, amintindu-şi. Era atât de încotoşmănat încât arăta ca o gâscă umplută. Bran l-a doborât la pământ. Jon se duse lângă fereastră şi deschise obloanele. Aerul de afară era rece şi înviorător, deşi cerul era mohorât. Dar Bran e mort şi Tommen cel durduliu şi rozaliu stă pe Tronul de Fier, cu o coroană cuibărită printre buclele-i aurii.

Sam îl privi ciudat şi, preţ de o clipă, păru că ar vrea să spună ceva. În schimb, înghiţi şi reveni la pergament.

– N-ai semnat scrisoarea.

Jon clătină din cap.

– Bătrânul Urs a cerut de o sută de ori ajutorul Tronului de Fier. I l-au trimis pe Janos Slynt. Nicio scrisoare nu-i va face pe Lannisteri să ne iubească mai mult. Mai ales dacă aud că-l ajutăm pe Stannis.

– Doar pentru apărarea Zidului. Nu-i sprijinim rebeliunea. Aşa *scrie* aici.

– S-ar putea ca diferenţa să-i scape Lordului Tywin. Jon luă înapoi scrisoarea. De ce ne-ar ajuta acum? Nu ne-au ajutat niciodată.

– Ei, bine, spuse Sam, nu vor voi să se spună că Stannis a venit în apărarea regatului, în timp ce Regele Tommen se juca liniştit cu jucăriile lui. Asta ar atrage batjocura asupra Casei Lannister.

– Eu moarte şi distrugere vreau să abat asupra Casei Lannister, nu batjocură. Jon citi din scrisoare: *Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele*

Celor Şapte Regate. Ne-am rostit jurămintele faţă de ţinut, iar ţinutul e acum în mare primejdie. Stannis Baratheon ne ajută să luptăm împotriva duşmanilor noştri de dincolo de Zid, dar nu suntem oamenii lui...

Sam se foi în scaun.

– Păi, *nu* suntem. Nu-i aşa?

– I-am dat lui Stannis mâncare, adăpost şi Fortul Nopţii, plus permisiunea de a aşeza câţiva oameni liberi la Dar. Atâta tot.

– Lordul Tywin spune că e prea mult.

– Stannis zice că nu e destul. Cu cât îi dai mai mult unui rege, cu atât vrea mai mult. Umblăm pe un pod de gheaţă, cu prăpastie la stânga şi la dreapta. Să mulţumeşti un suveran e cumplit de dificil. Să mulţumeşti doi e aproape imposibil.

– Da, dar... dacă Lannisterii vor ieşi învingători şi Lordul Tywin hotărăşte că l-am trădat pe rege ajutându-l pe Stannis, asta ar putea însemna sfârşitul Rondului de Noapte. Îi are pe Tyrelli în spate, cu toată puterea Highgardenului. Şi l-a înfrânt pe Lordul Stannis la Apa Neagră.

– Apa Neagră a fost o singură luptă. Robb şi-a câştigat toate bătăliile şi totuşi şi-a pierdut capul. Dacă Stannis poate ridica Nordul...

– Lannisterii au propriii lor oameni ai Nordului: Lordul Bolton şi bastardul lui, răspunse Sam după o scurtă ezitare.

– Stannis are Casa Karstark. Dacă putem cuceri Portul Alb...

– Dacă, punctă Sam. Dacă nu... lordul meu, până şi un scut de hârtie e mai bun decât niciunul.

– Aşa cred. *El şi cu Aemon, amândoi.* Pe undeva sperase că Sam Tarly ar putea vedea altfel lucrurile. *E doar cerneală şi pergament.* Resemnat, luă pana şi semnă. Adu ceara de sigiliu, zise el. *Înainte să mă răzgândesc.* Sam se grăbi să se conformeze. Jon aşeză pecetea lordului comandant şi îi înmână scrisoarea: Du-i-o lui Maester Aemon când pleci şi spune-i să trimită un corb la Debarcaderul Regelui.

– Aşa am să fac. Sam părea uşurat. Lordul meu, dacă aş putea întreba... Am văzut-o pe Gilly plecând. Îi venea să plângă.

– Val a trimis-o să pledeze din nou pentru viața lui Mance, minți Jon, după care vorbiră o vreme despre Mance, Stannis și Melisandre din Asshai, până când corbul mâncă ultimele grăunțe și țipă: *Sânge!* O trimit pe Gilly departe, spuse Jon. Și pe băiat, împreună cu ea. Va trebui să găsim altă doică pentru fratele lui de lapte.

– Laptele de capră s-ar putea să fie de folos, până atunci. E mai bun pentru un nou-născut decât cel de vacă.

Discuția despre sâni îl stânjenea vizibil pe Sam și dintr-odată începu să vorbească despre istorie și comandanți tineri care trăiseră și muriseră cu sute de ani în urmă.

– Spune-mi ceva folositor, îl întrerupse Jon. Spune-mi ceva despre dușmanul nostru.

– Ceilalți. Sam își umezi buzele. Sunt menționați în anale, deși nu atât de des cum aș fi crezut. Analele pe care le-am găsit și cele pe care le-am răsfoit, vreau să spun. Știu, mai sunt și altele, pe care nu le-am găsit. Unele dintre cărțile mai vechi sunt praf și pulbere. Paginile se sfărâmă când încerc să le întorc. Iar cărțile *într-adevăr* vechi... fie s-au distrus cu totul, fie sunt îngropate într-un loc în care încă n-am căutat, sau... ei, bine, s-ar putea să nu existe asemenea cărți și să nici nu fi existat. Cele mai vechi relatări pe care le avem au fost scrise după venirea andalilor în Westeros. Primii Oameni ne-au lăsat doar rune pe pietre, așa că tot ce credem că știm despre Epoca Eroilor, Era Zorilor și Noaptea Lungă provine din povestiri așternute pe hârtie de septoni, o mie de ani mai târziu. Unii arhimaesteri de la Citadelă pun totul sub semnul întrebării. Acele vechi istorisiri sunt pline de regi care au domnit sute de ani și de cavaleri care au umblat de colo-colo o mie de ani până să *devină* cavaleri. Cunoști poveștile: Brandon Constructorul, Symeon Ochi-de-Stele, Regele Nopții... noi spunem că ești al nouă sute nouăzeci și optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte, dar cea mai veche listă pe care am găsit-o prezintă șase sute șaptezeci și patru de comandanți, ceea ce sugerează că a fost scrisă în timpul...

– ...cu multă vreme în urmă, îl opri Jon. Dar Ceilalți?

– Am găsit referiri la oțelul dragonului. Copiii pădurii obișnuiau să dea Rondului de Noapte o sută de pumnale de obsidian pe an, în timpul Epocii Eroilor. Ceilalți își fac apariția când este frig. Majoritatea poveștilor susțin același lucru. Sau se face frig când vin ei. Uneori apar în timpul furtunilor de zăpadă și se risipesc când cerul se înseninează. Se ascund de lumina soarelui și se ivesc din noapte... sau se lasă noaptea atunci când își fac apariția. Unele povești îi descriu călare pe leșuri de animale. Urși, lupi străvechi, mamuți, cai, n-are importanță, atâta vreme cât fiara e moartă. Cel care l-a ucis pe Micul Paul călărea un cal mort, așa că partea asta nu poate fi pusă sub semnul îndoielii. Unele relatări vorbesc și despre păianjeni uriași de gheață. Nu știu ce sunt. Oamenii răpuși în lupta împotriva Celorlalți trebuie să fie arși, altfel morții se ridică din nou și devin robii lor.

– Știam toate astea. Întrebarea e: cum îi înfruntăm?

– Armura Celorlalți nu poate fi străpunsă de armele obișnuite, dacă e să dăm crezare relatărilor, răspunse Sam, iar săbiile lor sunt atât de reci încât zdrobesc oțelul. Însă focul îi înspăimântă, și sunt vulnerabili la obsidian. Își aminti de cel pe care îl întâlnise în pădurea bântuită și cum se topise când îl înjunghiase cu pumnalul din sticla dragonului pe care i-l făcuse Jon. Am găsit o însemnare despre Noaptea Lungă care pomenește despre ultimul erou care i-a ucis pe Ceilalți cu o sabie din oțelul dragonului. Se presupune că nu-i rezistă.

– Oțelul dragonului? Termenul era nou pentru Jon. Oțel *valyrian?*

– La asta m-am gândit și eu.

– Așadar, dacă i-aș putea convinge pe lorzii Celor Șapte Regate să ne dea săbiile lor valyriene, totul e salvat? Nu va fi greu. *Nu mai greu decât să le cer să renunțe la bani și castele.* Râse cu amărăciune. Ai descoperit cine sunt Ceilalți, de unde vin, ce vor?

– Nu încă, lordul meu, dar s-ar putea să nu fi citit cărțile care trebuie. Sunt sute peste care nu m-am uitat încă. Mai dă-mi puțin timp și voi găsi ce e de găsit.

– Nu mai e timp. Glasul lui Jon era trist. Trebuie să-ţi împachetezi lucrurile, Sam. Pleci cu Gilly.

– Plec? În prima clipă, Sam îl privi cu gura căscată, de parcă n-ar fi înţeles sensul cuvântului. Plec? La Rondul de Est, lordul meu? Sau... unde mă...

– În Oraşul Vechi.

– *Oraşul Vechi?* repetă Sam, cu glas scâncit.

– Şi Aemon.

– Aemon? *Maester* Aemon? Dar... are o sută doi ani, lordul meu, nu poate... îl trimiţi pe el cu mine? Cine va avea grijă de corbi? Dacă sunt bolnavi sau răniţi, cine...

– Clydas. E cu Aemon de ani buni.

– Clydas e doar un administrator, şi vede din ce în ce mai prost. Ai nevoie de un *maester*. Maester Aemon e atât de firav, o călătorie pe mare... S-ar putea... e bătrân şi...

– Îşi va risca viaţa, sunt conştient de asta, Sam, dar riscul e şi mai mare aici. Stannis ştie cine este Aemon. Dacă femeia roşie cere sânge regesc pentru vrăjile ei...

– Oh. Obrajii umflaţi ai lui Sam păreau să-şi piardă culoarea.

– Dareon vi se va alătura la Rondul de Est. Nădăjduiesc că va câştiga câţiva oameni de partea noastră în sud, cu cântecele lui. *Mierla* vă va duce la Braavos. De acolo vă veţi organiza singuri drumul către Oraşul Vechi. Dacă încă ai de gând să spui că fiul lui Gilly e bastardul tău, trimite-o împreună cu pruncul la Horn Hill. Dacă nu, Aemon îi va găsi un loc ca servitoare la Citadelă.

– B-b-bastardul meu? Da, eu... mama mea şi surorile mele o vor ajuta pe Gilly cu copilul. Dareon ar putea s-o conducă la Oraşul Vechi la fel de bine ca mine. Eu... mă antrenez cu arcul în fiecare după-amiază, cu Ulmer, aşa cum ai poruncit... mă rog, mai puţin când sunt în beciuri, dar tu mi-ai spus să mă informez despre Ceilalţi. Din pricina arcului mă dor umerii şi mi se fac băşici pe degete. Îi arătă lui Jon mâna. Dar nu mă dau bătut. Acum lovesc ţinta mai des decât o ratez, dar încă sunt

cel mai prost arcaş care a întins vreodată un arc. Însă îmi plac poveştile lui Ulmer. Cineva trebuie să le scrie şi să le adune într-o carte.

– Fă-o tu. La Citadelă au pergament şi cerneală. Au şi arcuri. Mă aştept să-ţi continui antrenamentele. Sam, Rondul de Noapte are sute de fraţi care pot să slobozească o săgeată, dar numai o mână de oameni care ştiu să scrie şi să citească. Vreau să devii noul meu maester.

– Lordul meu, eu... munca mea e aici, cărţile...

– ...vor fi aici când te vei întoarce la noi.

Sam îşi duse o mână la gât.

– Lordul meu, Citadela... acolo te pun să tai cadavre. Nu pot purta colan.

– Ba poţi. Şi vei purta. Maester Aemon e bătrân şi orb. Puterile îl părăsesc. Cine să-i ia locul când moare? Maester Mullin de la Turnul Umbrei e mai mult luptător decât cărturar, iar Maester Harmune de la Rondul de Est e mai mult beat decât treaz.

– Dacă mai ceri Citadelei alţi maesteri...

– Asta am de gând. Vom avea nevoie de fiecare. Dar Aemon Targaryen nu e atât de uşor de înlocuit. *Nu merge cum am sperat.* Ştiuse că va fi dificil cu Gilly, dar presupusese că Sam avea să fie bucuros să schimbe pericolele Zidului cu căldura Oraşului Vechi. Eram sigur că îţi va face plăcere, spuse el, nedumerit. Sunt atât de multe cărţi la Citadelă, încât nimeni nu poate spera să le citească pe toate. Te vei descurca bine acolo, Sam, ştiu că o vei face.

– Nu. Aş putea citi cărţile, dar... un m-maester trebuie să fie vindecător, iar s-s-sângele mă face să leşin. Mâna lui Sam tremura, dovedind că spune adevărul. Sunt Sam Speriatul, nu Sam Ucigaşul.

– Speriat? De ce? De mustrările unor bătrâni? Sam, ai văzut arătările mişunând în susul Pumnului, un val de morţi vii cu mâini negre şi ochi albaştri, strălucitori. Ai ucis un Celălalt.

– A fost s-s-sticla dragonului, nu eu.

– Taci, se răsti Jon. După întâlnirea cu Gilly, nu mai avea răbdare şi pentru temerile grăsanului. Ai minţit, ai uneltit şi ai complotat să

mă faci pe mine Lord Comandant. Mă vei asculta. Te vei duce la Citadelă și vei făuri un colan, iar dacă va trebui să tai cadavre, așa să fie. Cel puțin în Orașul Vechi cadavrele nu vor protesta.

– Lordul meu, zise Sam. T-t-t-tatăl meu, Lordul Randyll, el, el, el, el, el... viața unui maester e o viață de *servitute.* Niciun fiu al Casei Tarly nu va purta vreodată un lanț. Bărbații din Horn Hill nu se pleacă și nu fac reverențe în fața lorzilor mărunți. Jon, nu pot să nu-i dau ascultare *tatălui* meu.

Omoară copilul, gândi Jon. *Copilul din tine și cel din el. Omoară-i pe amândoi, bastard nenorocit.*

– N-ai niciun tată. Doar frați. Doar pe noi. Viața ta aparține Rondului de Noapte, așa că du-te și vâră-ți hainele într-un sac, împreună cu tot ce vrei să iei cu tine la Orașul Vechi. Pleci cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Și iată încă un ordin. De azi înainte, *nu* îți vei mai spune laș. Ai înfruntat mai multe în anul ce-a trecut decât înfruntă cei mai mulți într-o viață de om. Poți să dai piept cu Citadela, dar vei da piept cu ea ca Frate Jurat al Rondului de Noapte. Nu-ți pot ordona să fii curajos, dar *pot* să-ți ordon să-ți ascunzi spaimele. Ai jurat, Sam. Ai uitat?

– Eu... voi încerca.

– Nu vei încerca. Te vei supune.

– *Supune.*

Corbul lui Mormont flutură din aripile-i mari și negre.

Sam părea să se înmoaie.

– Cum poruncește lordul meu. Maester... Maester Aemon știe?

– A fost în egală măsură ideea lui. Jon îi deschise ușa. Fără despărțiri. Cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât mai bine. O oră înainte de primii zori, lângă țintirim.

Sam fugi din fața lui, întocmai cum făcuse Gilly.

Jon era obosit. *Am nevoie de somn.* Fusese treaz jumătate din noapte, cercetând hărți, scriind scrisori și făcând planuri cu Maester Aemon. Chiar și după ce se vârâse, clătinându-se, în patul lui îngust, nu-și găsise

odihna. Știa ce-avea să înfrunte a doua zi și se pomeni zvârcolindu-se în pat și gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Maester Aemon:

– Îngăduie-mi, lordul meu, să-ți dau un ultim sfat, spusese bătrânul, același pe care i l-am dat cândva fratelui meu, când ne-am despărțit ultima oară. Avea treizeci și trei de ani când Marele Consiliu l-a ales să urce pe Tronul de Fier. Om în toată firea, cu copii, dar în anumite privințe încă un copil. Egg avea o anume inocență, o suavitate pe care o iubeam cu toții. *Omoară copilul din tine*, i-am spus în ziua în care s-a îmbarcat către Zid. *Trebuie să fii bărbat ca să stăpânești. Trebuie să fii Aegon, nu Egg. Omoară copilul din tine și lasă bărbatul să se nască.* Bătrânul a pipăit fața lui Jon: Ai pe jumătate vârsta pe care-o avea Egg și povara ta e mai crudă, mă tem. Vei găsi prea puțină bucurie în misiunea ta, dar cred că ai puterea să faci lucrurile care trebuie făcute. Omoară băiatul, Jon Snow. Iarna e foarte aproape. Omoară băiatul și lasă bărbatul să se nască.

Jon își puse mantia și ieși afară, cu pași mari. Își făcea rondul prin Castelul Negru în fiecare zi, vizitând santinelele și ascultându-le rapoartele la cald, privindu-l pe Ulmer și antrenamentele lui cu arcul, discutând cu oamenii regelui și ai reginei deopotrivă, umblând pe gheața de pe creasta Zidului, ca să cerceteze pădurea. Nălucă pășea tiptil după el, o umbră albă însoțindu-l.

Kedge Albeață păzea Zidul când Jon urcă. Bărbatul avea peste patruzeci de ani, dintre care treizeci și-i petrecuse la Zid. Ochiul său stâng era orb, dreptul slab. În sălbăticie, singur cu securea și calul său, era un cercetaș la fel de bun ca oricare de la Rond, dar nu se înțelesese niciodată bine cu ceilalți.

– O zi liniștită, îi spuse el lui Jon. Nimic de raportat, în afară de cercetașii rătăciți.

– Cercetașii rătăciți? întrebă Jon.

Kedge rânji.

– Doi cavaleri. Au plecat călare acum o oră, spre sud, pe drumul regelui. Când i-a văzut Dywen îndepărtându-se, le-a spus nătărăilor că merg în direcția greșită.

– Înțeleg, răspunse Jon.

Mai multe află chiar de la Dywen, în timp ce bătrânul pădurar înfuleca o supă de orz în cazarmă.

– Da, stăpâne, i-am văzut. Erau Horpe și Massey. Ziceau că i-a trimis Stannis, dar n-au spus unde și de ce și când se întorc.

Ser Richard Horpe și Ser Justin Massey erau amândoi oamenii reginei și aveau funcții înalte în consiliile regelui. *Doi călăreți liberi ar fi fost de-ajuns dacă Stannis ar fi avut de gând să spioneze,* cugetă Jon Snow. *Dar cavalerii sunt mai potriviți ca mesageri sau soli.* Cotter Pyke trimisese vorbă de la Rondul de Est că Lordul Ceapă și Salladhor Saan au pornit către Portul Alb, să trateze cu Lordul Manderly. Era de așteptat din partea lui Stannis să trimită alți emisari. Înălțimea Sa nu era un om răbdător.

Dacă acei cercetași rătăciți aveau să se mai întoarcă, asta era altă chestiune. Or fi fiind ei cavaleri, dar nu cunoșteau Nordul. *Pe drumul regelui vor fi mulți ochi, nu toți prietenoși.* Asta, însă, nu era problema lui Jon. *Stannis poate să aibă secretele lui. Zeii știu că le am și eu pe ale mele.*

Nălucă dormi în noaptea aceea la piciorul patului și, de data aceasta, Jon nu se visă lup. Chiar și așa, avu un somn agitat, răsucindu-se în pat ore în șir înainte să alunece într-un coșmar. Gilly era acolo, plângând, rugându-l să-i lase pruncii în pace, dar el îi smulse copiii din brațe și le tăie capetele, după care le inversă și-i spuse să le coasă la loc.

Când se trezi, îl găsi pe Edd Tollet înălțându-se deasupra lui în bezna dormitorului.

– Stăpâne? E timpul. Ceasul lupului. Ai lăsat ordine să fii trezit.

– Adu-mi ceva fierbinte, îi ceru Jon, azvârlind păturile deoparte.

Edd se întoarse când era deja îmbrăcat, ținând strâns în mâini o cană aburindă. Jon se aștepta să fie vin cu mirodenii și fu surprins să descopere că era supă, o zeamă subțire care mirosea a praz și a morcovi, dar părea să nu aibă praz și morcovi în ea. *Mirosurile sunt mai puternice în visele mele de lup,* cugetă el, *iar mâncarea are și ea un gust mai bogat. Nălucă e mai viu decât mine.* Lăsă cupa goală pe forjă.

În dimineața aceasta, la ușa lui era Kegs.

– Am să vreau să vorbesc cu Bedwyck și cu Janos Slynt, îi spuse Jon. Trimite-i pe amândoi aici la primii zori.

Afară, lumea era neagră și neclintită. *Rece, dar nu periculos de rece. Nu încă. Va fi mai cald când iese soarele. Dacă zeii sunt buni, s-ar putea ca Zidul să lăcrimeze.* Când ajunseră în cimitir, coloana se formase deja. Jon îi dăduse lui Jack Bulwer cel Negru comanda escortei, cu o duzină de cercetași călare în subordine și două căruțe. Una era înțesată de cufere, coșuri și saci, provizii pentru călătorie. Cealaltă avea un acoperiș țeapăn din piele fiartă, să țină vântul la distanță. Maester Aemon era așezat în spatele ei, înfofolit într-o blană de urs care-l făcea să arate mic ca un copil. Sam și Gilly stăteau lângă el. Femeia avea ochii roșii și umflați, dar ținea în brațe băiatul strâns înfășat. Jon nu putea ști cu certitudine dacă era băiatul ei sau al Dallei. Nu-i văzuse pe cei doi împreună decât de câteva ori. Fiul lui Gilly era mai mare, al Dallei mai voinic, dar aveau vârste și dimensiuni destul de apropiate, astfel încât nimeni care nu-i cunoștea bine n-ar fi putut să-i deosebească ușor.

– Lord Snow! strigă Maester Aemon. Ți-am lăsat o carte în dormitorul meu. *Compendiul de Jad.* A fost scrisă de un aventurier volanten, Colloquo Votar, care a călătorit spre răsărit și a vizitat toate țările Mării de Jad. E un pasaj pe care s-ar putea să-l găsești interesant. I-am spus lui Clydas să-l marcheze pentru tine.

– Am să-l citesc negreșit.

Maester Aemon își șterse nasul.

– Cunoașterea e o armă, Jon. Înarmează-te bine înainte să pleci la luptă.

– Așa voi face. Jon simți ceva umed și rece pe față. Când ridică ochii, văzu că ningea. *Un semn rău.* Se întoarse către Jack Bulwer cel Negru: Înaintează cât poți de repede, dar nu-ți asuma riscuri prostești. Ai cu tine un om bătrân și un prunc de țâță. Ai grijă să fie încălziți și bine hrăniți.

– Și tu la fel, stăpâne. Gilly nu părea deloc grăbită să se urce în căruță. Și tu să faci la fel pentru ceilalți. Găsește o doică, așa cum ai

spus. Mi-ai promis c-o să găseşti. Băiatul... băiatul Dallei... micul prinţ, vreau să zic... găseşte-i o femeie bună, ca să crească mare şi puternic.

– Ai cuvântul meu.

– Nu-i da nume. Să nu faci asta, până nu trece de doi ani. Aduce ghinion să dai nume copiilor cât timp sunt încă la sân. Ciorile tale poate că nu ştiu asta, dar e adevărat.

– Cum porunceşti, doamna mea.

– Să nu-mi mai spui aşa. Sunt mamă, nu doamnă. Sunt nevasta lui Craster şi fiica lui Craster şi sunt *mamă.* Îi dădu copilul lui Edd cel Trist până când se urcă în căruţă şi se înveli în blănuri. Când Edd îi dădu copilul înapoi, Gilly îl aşeză la sân. Sam întoarse privirea, roşu la faţă, şi se căţără pe iapa lui.

– *Haideţi să-i dăm drumul,* ordonă Jack Bulwer cel Negru, pocnind din bici.

Căruţele porniră.

Sam mai zăbovi o clipă.

– Ei, bine, spuse el, cu bine.

– Cu bine, Sam, răspunse Edd cel Trist. Corabia ta n-o să se scufunde, cred. Corăbiile se scufundă doar când sunt eu la bord.

Jon îşi amintea.

– Prima oară când am văzut-o pe Gilly, era lipită cu spatele de zid, în Fortăreaţa lui Craster, o fată sfrijită, cu părul negru şi burta mare, ferindu-se de Nălucă. Dăduse iama între iepurii ei şi cred că se temea că o s-o sfâşie şi o să-i devoreze copilul... dar Nălucă nu era un lup de care să se teamă, nu-i aşa?

– Gilly e mai curajoasă decât ştie, răspunse Sam.

– Şi tu la fel, Sam. Să ai parte de-o călătorie rapidă şi sigură şi să ai grijă de ea, de Maester Aemon şi de copil. Picăturile reci de pe faţa lui Sam îi aminteau lui Jon de ziua în care se despărţise de Robb, la Winterfell, fără să ştie că era pentru ultima oară. Şi trage-ţi gluga pe cap. Ţi se topesc fulgii în păr.

Când micul alai se pierdu în depărtare, la răsărit, cerul negru devenise gri și ninsoarea cădea din abundență.

– Uriașul e la dispoziția lordului comandant, îi aminti Edd cel Trist. Janos Slynt la fel.

– Da.

Jon Snow ridică privirea la Zidul ce se înălța deasupra lor ca o stâncă de gheață. *Cinci sute de kilometri de la un capăt la altul și două sute de metri în înălțime.* Înălțimea Zidului era tăria lui, lungimea îi era slăbiciunea. Jon își aminti ceva ce-i spusese odinioară tatăl său: *Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt cei din spatele lui.* Oamenii Rondului de Noapte erau curajoși, dar erau mult prea puțini pentru misiunea pe care o aveau de îndeplinit.

Uriașul îl aștepta în armurărie. Numele lui adevărat era Bedwyck. Cu un fir de păr mai înalt de un metru cincizeci, era cel mai scund om din Rondul de Noapte. Jon trecu direct la subiect:

– Avem nevoie de mai mulți ochi de-a lungul Zidului. Castele unde patrulele noastre să se adăpostească de frig, să găsească mâncare caldă și cai odihniți. Instalez o garnizoană la Icemark și îți dau comanda ei.

Uriașul își vârî vârful degetului mic în ureche, să-și curețe ceara.

– Comanda? Mie? Stăpânul știe că sunt fiul unui mic fermier, adus la Zid pentru braconaj?

– Ești cercetaș de douăzeci de ani. Ai supraviețuit Pumnului Primilor Oameni și Fortăreței lui Craster și te-ai întors să povestești ce-ai pătimit. Cei tineri ridică ochii la tine cu admirație.

– Doar piticii ridică ochii la mine, răspunse omulețul râzând. Nu știu să citesc, lordul meu. Când am o zi bună, reușesc să-mi scriu numele.

– Am trimis încă patru maesteri în Orașul Vechi. Vei avea doi corbi pentru situații urgente. În rest, trimite călăreți. Până când vom avea mai mulți maesteri și mai multe păsări, vreau să înființez un șir de turnuri luminoase de-a lungul crestei Zidului.

– Și câți bieți nătărăi voi avea sub comanda mea?

– Douăzeci din Rond, răspunse Jon, şi zece de la Stannis. *Bătrâni, novici sau răniţi.* Nu vor fi cei mai buni oameni ai săi şi niciunul nu va îmbrăca veşmintele negre, dar se vor supune. Foloseşte-i cum poţi mai bine. Patru dintre fraţii pe care-i trimit cu tine vor fi de la Debarcaderul Regelui, veniţi la Zid cu Lordul Slynt. Fii cu ochii pe ei, iar cu ceilalţi urmăreşte căţărătorii.

– Putem să-i urmărim, stăpâne, dar dacă ajung mai mulţi pe creasta Zidului, treizeci de oameni n-o să poată să-i alunge.

Poate nici trei sute n-ar fi destui. Jon păstră pentru sine această îndoială. Era adevărat că, în timpul urcuşului, cei care escaladau Zidul erau extrem de vulnerabili. De sus, asupra lor puteau fi aruncate pietre, suliţe şi vase cu smoală fierbinte, iar ei nu puteau decât să se agaţe cu disperare de gheaţă. Uneori Zidul însuşi părea să-i scuture, aşa cum se scutura un câine de purici. Jon văzuse asta cu ochii lui, când o placă de gheaţă crăpase sub Jarl, iubitul lui Val, trimiţându-l la moarte.

Dacă, însă, căţărătorii ajungeau neobservaţi pe creasta Zidului, totul se schimba. Dacă aveau timp, puteau să-şi sape acolo un punct de sprijin, să ridice întărituri şi să arunce funii şi scări altor mii de căţărători, care să-i urmeze. Aşa făcuse Raymun Barbă-Roşie, Raymun care fusese Rege-de-Dincolo-de-Zid pe vremea stră-străbunicului său. În vremurile acelea, lord comandant fusese Jack Musgood. Jack Voiosul i se spunea înainte de năvălirea lui Barbă-Roşie asupra Nordului, dar Jack Adormitul îi rămăsese numele pe veci după aceea. Oastea lui Raymun cunoscuse un sfârşit însângerat pe malurile Lacului Lung, prinsă între Lordul Willam de Winterfell şi Uriaşul Cherchelit, Harmond Umber. Barbă-Roşie fusese ucis de Artos Implacabilul, fratele mai mic al Lordului Willam. Rondul sosise prea târziu să lupte cu sălbaticii, dar la timp să-i îngroape, sarcina pe care le-a dat-o Artos Stark, plin de furie, în timp ce jelea deasupra cadavrului decapitat al fratelui său.

Jon nu voia să rămână în amintirea urmaşilor drept Jon Snow Adormitul.

– Treizeci de oameni vor avea mai multe șanse decât niciunul, îi spuse Uriașului.

– Adevărat, încuviință omulețul. Va fi doar Icemark, așadar, sau vei deschide, stăpâne, și celelalte forturi?

– Cu timpul, vreau să le întăresc pe toate, răspunse Jon, dar, deocamdată, vor fi doar Icemark și Garda Cenușie.

– Și ai decis, stăpâne, cine va fi comandant la Garda Cenușie?

– Janos Slynt, zise Jon. *Zeii să ne păzească!* Nimeni nu ajunge la comanda mantiilor aurii fără abilitate. Slynt e fiul unui măcelar. A fost căpitan la Poarta de Fier când a murit Manly Stokeworth, iar Jon Arryn l-a ridicat în rang și i-a încredințat apărarea Debarcaderului Regelui. Lordul Janos nu poate fi atât de nătărău pe cât pare. *Și îl vreau cât mai departe de Alliser Thorne.*

– O fi adevărat, zise Uriașul, dar eu tot l-aș trimite la bucătărie, să-l ajute pe Hobb Trei-Degete să taie napi.

Dacă aș face asta, n-aș mai îndrăzni niciodată să mănânc napi.

Trecu jumătate din dimineață până când Lordul Janos se prezentă la ordin. Jon își curăța Sabia Lungă. Unii ar fi dat această sarcină unui administrator sau unui scutier, dar Lordul Eddard își învățase fiii să se îngrijească de propriile arme. Când Kegs și Edd cel Trist sosiră cu Slynt, Jon le mulțumi și îl pofti pe Lordul Janos să se așeze.

Ceea ce și făcu, deși fără pic de eleganță, încrucișându-și brațele, încruntându-se și ignorând oțelul dezgolit din mâinile lordului comandant. Jon trecu pânza uleiată de-a lungul sabiei, privind cum razele dimineții sclipesc pe striațiile sale și gândindu-se cât de ușor ar aluneca lama prin piele, grăsime și mușchi, despărțind de trup capul hidos al lui Slynt. Toate fărădelegile unui om erau șterse când îmbrăca veșmintele negre și rostea toate jurămintele de credință, și totuși, îi venea greu să-l privească pe Janos Slynt ca pe un frate. *Între noi stă sângele. Omul acesta a contribuit la uciderea tatălui meu și a făcut tot ce i-a stat în putință să mă vadă mort și pe mine.*

– Lord Janos. Jon își vârî sabia în teacă. Îți dau comanda Gărzii Cenușii.

Slynt fu luat pe nepregătite.

– Garda Cenușie... Garda Cenușie a fost acolo unde ai escaladat Zidul, cu prietenii tăi sălbatici...

– A fost. Fortul se află într-o stare deplorabilă, ce-i drept. Îl vei reface cât poți mai bine. Începând prin a curăța pădurea. Ia pietre de la construcțiile care s-au prăbușit, ca să le repari pe cele care încă stau în picioare. *Munca va fi aspră și dură,* ar fi putut adăuga. *Vei dormi pe piatră, prea obosit să te plângi sau să urzești intrigi, dar s-ar putea să-ți amintești ce înseamnă să fii bărbat.* Vei avea patruzeci de oameni. Zece de aici, zece de la Turnul Umbrei și zece pe care ni-i împrumută Regele Stannis.

Fața lui Slynt căpătase culoarea prunei uscate. Fălcile lui cărnoase începură să tremure.

– Crezi că nu-mi dau seama ce faci? Janos Slynt nu e omul care să fie dus de nas atât de ușor. Am fost desemnat să apăr Debarcaderul Regelui pe când tu îți udai scutecele. Păstrează-ți ruina, bastardule.

Îți dau o șansă, lordul meu. E mai mult decât i-ai dat tu tatălui meu.

– M-ai înțeles greșit, lordul meu, răspunse Jon. A fost un ordin, nu o ofertă. Sunt două sute de kilometri până la Garda Cenușie. Adună-ți armele și armura, ia-ți rămas-bun și fii gata de plecare mâine la primii zori.

– Nu. Lordul Janos se ridică în picioare, clătinându-se și scaunul lui se prăbuși cu zgomot pe spate. *Nu* voi pleca supus să înghet și să mor. Bastardul unui trădător nu-i poruncește lui Janos Slynt! Nu sunt lipsit de prieteni, te previn. Nici aici, nici la Debarcaderul Regelui. Am fost Lord de Harrenhal! Dă-i castelul tău dărâmat unuia dintre nătărăii orbi care au votat pentru tine, al meu nu va fi. Mă auzi, băiete? *Nu va fi!*

– Va fi.

Slynt nu catadicsi să răspundă la asta, ci dădu la o parte scaunul cu piciorul, îndepărtându-se.

Mă vede și acum ca pe un copil, gândi Jon, *un băiat necopt, pe care-l poți intimida cu vorbe furioase.* Nu putea decât să spere că noaptea avea să-i fie Lordului Janos un sfetnic bun.

Dimineața următoare dovedi că sperase în zadar.

Jon îl găsi pe Slynt luând micul dejun în camera comună. Cu el erau Ser Alliser Thorne și mai mulți prieteni apropiați. Râdeau când Jon coborî scările, împreună cu Iron Emmett și Edd cel Trist, urmați de Mully, Calul, Jack cel Roșu, Crabb, Rusty Flowers și Owen Tolomacul. Hobb Trei-Degete scotea terci cu polonicul din oala lui. Oameni ai reginei, oameni ai regelui și frați în negru ședeau la mesele lor separate, unii aplecați deasupra strachinilor cu terci, alții umplându-și burțile cu pâine prăjită și slănină. Jon îi văzu pe Pyp și pe Grenn la o masă, pe Bowen Marsh la alta. Aerul mirosea a fum și unsoare, iar zornăitul cuțitelor și lingurilor răsuna lovindu-se de tavanul boltit.

Toate glasurile se potoliră ca la un semn.

– Lord Janos, spuse Jon. Am să-ți mai dau o ultimă șansă. Lasă jos lingura și du-te la grajduri. Calul ți-e pregătit, cu șa și căpăstru. Drumul e lung și greu până la Garda Cenușie.

– Atunci ar fi bine să-ți iei tălpășița, băiete, râse Slynt, scuipându-și terciul din gură pe piept. Garda Cenușie e un loc bun pentru cei de teapa ta, mă gândesc. Departe de oamenii de treabă. Porți semnul fiarei, bastardule.

– Refuzi să te supui ordinelor mele?

– Poți să-ți bagi ordinele în dosul ăla de bastard, zise Slynt, cu fălcile tremurând.

Alliser Thorne schiță un zâmbet firav și îl fixă pe Jon cu ochii săi negri. La altă masă, Godry Moartea Uriașilor izbucni în râs.

– Cum dorești. Jon îi făcu semn cu capul lui Iron Emmett. Du-l, te rog, pe Lordul Janos la Zid...

...și închide-l într-o celulă de gheață, ar fi putut să zică. O zi sau zece înghesuit în gheață l-ar fi făcut, fără îndoială, să tremure, cuprins de

friguri şi să cerşească eliberarea. *Iar din clipa în care va ieşi, el şi Thorne vor începe să comploteze din nou.*

...*şi leagă-l de calul său*, ar fi putut să spună. Dacă Slynt nu voia să plece la Garda Cenuşie, în calitate de comandant al său, putea merge ca bucătar. *Atunci, va fi doar o chestiune de timp până va dezerta. Şi câţi alţii va lua cu el?*

– ...şi spânzură-l, termină Jon.

Faţa lui Janos Slynt deveni albă ca laptele. Lingura îi alunecă dintre degete. Edd şi Emmett traversară sala, cu paşii răsunând pe podeaua de piatră. Gura lui Bowen Marsh se deschise şi se închise, dar nu articulă niciun cuvânt. Ser Alliser Thorne duse mâna la mânerul sabiei. *Continuă*, gândi Jon. Avea Sabia Lungă atârnată de-a curmezişul pe spate. *Scoate-ţi arma. Dă-mi un motiv să fac acelaşi lucru.*

Jumătate din cei prezenţi erau în picioare. Cavaleri ai Sudului şi oşteni, loiali Regelui Stannis ori femeii roşii, Fraţi Juraţi ai Rondului de Noapte. Unii îl aleseseră pe Jon să le fie lord comandant. Alţii îşi dăduseră pietrele pentru Bowen Marsh, Ser Denys Mallister, Cotter Pyke... şi unii pentru Janos Slynt. Preţ de o clipă, lumea rămase în cumpănă pe tăişul unei săbii.

Alliser Thorne îşi luă mâna de pe armă şi se dădu în lături, să-l lase pe Edd Tollett să treacă.

Edd cel Trist îl luă pe Slynt de un braţ, Iron Emmett de celălalt. Împreună, îl ridicară de pe bancă.

– Nu! protestă Lordul Janos, împroşcând stropi de terci. Nu, luaţi mâna de pe mine. E doar un copil, un *bastard*. Tatăl său a fost un trădător. Poartă semnul fiarei, lupul acela al lui este... *Daţi-mi drumul!* Veţi regreta ziua în care v-aţi atins de Janos Slynt. Am prieteni la Debarcaderul Regelui, vă previn...

Continuă să protesteze în timp ce îl duceau, mai mult târându-l, pe scări în sus.

Jon îi urmă afară. În spatele lor, pivniţa se goli. Lângă cuşcă, Slynt se smulse o clipă din strânsoare şi încercă să se împotrivească,

dar Iron Emmett îl prinse de gât și îl izbi de gratiile de fier până când cedă.

Tot Castelul Negru era acum afară, să privească. Până și Val era la fereastra ei, cu cosița lungă și aurie peste un umăr. Stannis stătea pe treptele Turnului Regelui, înconjurat de cavalerii lui.

– Dacă băiatul crede că mă poate speria, se înșală, îl auziră pe Lordul Janos spunând. N-ar îndrăzni să mă spânzure. Janos Slynt are prieteni, prieteni *importanți*, veți vedea...

Celelalte vorbe îi fură luate de vânt.

E o greșeală, gândi Jon.

– Opriți-vă.

Emmett se întoarse, încruntându-se:

– Stăpâne?

– N-o să-l spânzur, spuse Jon. Aduceți-l aici.

– O, Cei Șapte să ne ferească, îl auzi pe Bowen Marsh strigând.

Zâmbetul pe care îl afișă atunci Lordul Janos Slynt avea toată dulceața untului rânced. Până când Jon zise, scoțând Sabia Lungă din teacă:

– Edd, adu-mi un buștean.

Pe când fu găsit un buștean potrivit, Lordul Janos se retrăsese în cușca troliu, dar Iron Emmett intră după el și-l târî afară.

– Nu! țipă Slynt, în timp ce Emmett îl târa și-l împingea peste curte. Ia mâna de pe mine... nu poți... când Tywin Lannister va auzi asta, veți regreta cu toții...

Emmett îl doborî la pământ, lovindu-l peste picioare. Edd cel Trist îi împlântă un picior în spate, ca să rămână în genunchi, în timp ce Emmett îi împinse butucul sub cap.

– O să meargă mai ușor dacă nu te miști, îi promise Jon Snow. Mișcă-te, ca să eviți lovitura, și tot vei muri, dar vei avea o moarte mai urâtă. Întinde gâtul, lordul meu. Lumina palidă a dimineții alunecă în susul și în josul lamei, când Jon apucă mânerul sabiei cu ambele mâini și o înălță. Dacă vrei să-ți rostești ultimele cuvinte, acum e timpul s-o faci, spuse el, așteptând o ultimă înjurătură.

Janos Slynt își răsuci gâtul, să-și ridice privirea spre el.

– Te rog, stăpâne. Îndurare. Am... am să merg, am să, eu...

Nu, gândi Jon. *Ai închis ușa aceea.* Sabia Lungă coborî.

– Pot să-i iau cizmele? întrebă Owen Tolomacul, când capul lui Janos Slynt se rostogoli pe pământul mocirlos. Sunt aproape noi cizmele alea și îmblănite.

Jon întoarse privirea spre Stannis. Preț de o clipă, ochii li se întâlniră. Apoi regele clătină aprobator din cap și se retrase în turnul său.

TYRION

Se trezi singur și găsi lectica oprită.

Un morman de perne strivite indicau locul în care se tolănise Illyrio. Piticul își simțea gâtul uscat și aspru. Visase... ce visase? Nu-și amintea.

Afară, se auzeau glasuri vorbind într-o limbă pe care n-o cunoștea. Tyrion își azvârli picioarele prin draperii și săltă pe pământ, descoperindu-l pe Magister Illyrio lângă cai, cu doi călăreți înălțându-se deasupra lui. Amândoi purtau cămăși din piele tocită pe sub mantii din lână maro-închis, dar aveau săbiile în teacă și grăsanul nu părea să fie în pericol.

– Trebuie să mă ușurez, anunță piticul.

Traversă drumul cu pas legănat, își desfăcu pantalonii și se ușură într-un mărăciniș. Dură destul de mult.

– Urinează bine, cel puțin, remarcă o voce.

Tyrion scutură ultima picătură și se legă la pantaloni.

– Urinatul e cel mai mic dintre talentele mele. Ar trebui să vezi cum mă cac. I se adresă lui Magister Illyrio: Îți sunt cunoscuți aceștia doi, magister? Arată a tâlhari. Să-mi caut securea?

– *Securea* ta? exclamă cel mai voinic dintre călăreți, un bărbat musculos, cu o barbă zburlită și o claie de păr portocaliu. Ai auzit, Haldon? Omulețul vrea să se lupte cu noi!

Tovarăşul său era mai vârstnic, proaspăt bărbierit, cu o faţă ridată, ascetică. Avea părul dat pe spate şi legat într-o coadă la ceafă.

– Oamenii mici simt adesea nevoia să-şi demonstreze curajul prin făloşenii sfruntate, declară el. Mă-ndoiesc c-ar fi în stare să omoare o raţă.

Tyrion ridică din umeri.

– Adu raţa.

– Dacă insişti.

Călăreţul îi aruncă o privire tovarăşului său. Bărbatul voinic scoase din teacă o sabie mare.

– Eu sunt Raţă, oală de noapte guralivă ce eşti.

O, zei, aveţi îndurare!

– Eu mă gândeam la o raţă mai mică.

Voinicul izbucni într-un hohot de râs.

– Ai auzit, Haldon? Vrea o raţă *mai mică!*

– M-aş mulţumi bucuros cu una mai tăcută. Omul căruia i se zicea Haldon îl cercetă pe Tyrion cu ochi reci, gri, după care se întoarse spre Illyrio. Aveţi nişte cufere pentru noi?

– Şi catâri să le care.

– Catârii sunt prea înceţi. Avem cai de povară, o să mutăm cuferele pe ei. Raţă, ocupă-te de asta.

– De ce se ocupă tot timpul Raţă de toate? Voinicul îşi vârî sabia în teacă. *Tu* de ce te ocupi, Haldon? Cine e cavalerul aici, tu sau eu?

Cu toate acestea, porni cu paşi apăsaţi spre catârii cu bagaje.

– Ce face flăcăul nostru? întrebă Illyrio, în timp ce cuferele erau legate.

Tyrion numără şase. Cufere de lemn, cu încuietori de fier. Raţă le mută destul de uşor, ridicându-le pe-un umăr.

– Acum e cât Griff de înalt. Acum trei zile l-a doborât pe Raţă într-o troacă.

– Nu m-a *doborât.* Am căzut doar ca să-l fac să râdă.

– Planul tău a fost un succes, spuse Haldon. Am râs şi eu de m-am prăpădit.

– Într-unul din cufere este un dar pentru băiat. Nişte ghimbir zaharisit. Întotdeauna i-a plăcut. Glasul lui Illyrio era neobişnuit de trist. Credeam că aş putea continua cu tine drumul până la Ghoyan Drohe. Un ospăţ de rămas-bun, înainte s-o apuci pe râu în jos...

– N-avem timp de ospeţe, lordul meu, zise Haldon. Griff vrea să pornească în josul râului în clipa în care ne întoarcem. Vin veşti întruna în susul râului, niciuna bună. La Nord de Lacul Pumnalului au fost văzuţi dothraki, călăreţi din *khalasarul* bătrânului Motho, iar Khal Zekko înaintează prin Pădurea Qohorului, nu departe în urma lui.

Grăsanul pufni cu dispreţ.

– Zekko vizitează Qohorul la fiecare trei sau patru ani. Primeşte un sac de aur şi se îndreaptă din nou spre est. Cât despre Motho, oamenii lui sunt aproape la fel de bătrâni ca el, şi se împuţinează an de an. Ameninţarea e...

– ...Khal Pono, îl completă Haldon. Motho şi Zekko fug de el, dacă e să dăm crezare poveştilor. După ultimele informaţii, Pono a fost văzut în apropiere de izvoarele râului Selhoru, cu un *khalasar* de treizeci de mii de oameni. Griff nu vrea să rişte să fie prins la răscruce, dacă Pono decide să se aventureze pe Rhoyne. Haldon aruncă o privire spre Tyrion: Piticul călăreşte la fel de bine cum urinează?

– Călăreşte, interveni Tyrion, înainte ca lordul brânzei să apuce să răspundă în locul lui, dar călăreşte mai bine cu o şa specială şi un cal pe care-l cunoaşte bine. Şi mai şi vorbeşte.

– Într-adevăr. Eu sunt Haldon, tămăduitorul din micul nostru grup de fraţi. Unii îmi spun Jumătate-maester. Tovarăşul meu e Ser Raţă.

– Ser *Rolly*, îl corectă voinicul. Rolly Duckfield. Orice cavaler poate să facă pe cineva cavaler, iar Griff m-a făcut pe mine. Iar tu, piticule?

– Yollo e numele lui, interveni repede Illyrio.

Yollo? Yollo sună ca un nume de maimuţă. Mai rău, era un nume pentoshi şi orice idiot putea vedea că Tyrion nu era pentoshi.

– În Pentos mi se spune Yollo, spuse el iute, ca să mai dreagă ce se putea, dar mama mi-a dat numele de Hugor Hill.

– Ești un mic rege sau un mic bastard? întrebă Haldon.

Tyrion își dădu seama că trebuia să fie prevăzător în preajma lui Haldon Jumătate-maester.

– Orice pitic e un bastard în ochii tatălui său.

– Fără doar și poate. Ei, bine, Hugor Hill, răspunde-mi la o întrebare: Cum a omorât Serwyn Scutul Oglindă dragonul Urrax?

– S-a apropiat, ascuns în spatele scutului său. Urrax n-a văzut decât propria imagine oglindită până când Serwyn i-a înfipt sulița în ochi.

Haldon nu era impresionat.

– Până și Rață știe povestea. Poți să-mi spui numele cavalerului care a încercat același șiretlic cu Vhagar, în timpul Dansului Dragonilor?

Tyrion zâmbi larg.

– Ser Byron Swann. A fost pârjolit, cu toată osteneala lui... numai că dragonul a fost Syrax, nu Vhagar.

– Mă tem că greșești. În *Dansul Dragonilor. O relatare adevărată*, Maester Munkun scrie...

– ...că a fost Vhagar. *Marele* Maester Munkun face o eroare. Scutierul lui Ser Byron și-a văzut stăpânul murind și i-a scris fiicei sale cum s-a întâmplat. Relatarea lui spune că a fost Syrax, femela dragon a Rhaenyrei, ceea ce e mai plauzibil decât versiunea lui Munkun. Swann era fiul unui lord al hotarelor și Capătul Furtunii era alături de Aegon. Vhagar era călărită de Prințul Aemond, fratele lui Aegon. De ce să fi vrut Swann s-o omoare?

Haldon strânse din buze.

– Încearcă să nu cazi de pe cal. Dacă se întâmplă asta, mai bine întoarce-te la Pentos. Sfioasa noastră fecioară nu așteaptă nici după bărbați, nici după pitici.

– Fecioarele sfioase sunt preferatele mele. După cele desfrânate. Spune-mi, unde se duc târfele?

– Arăt eu ca unul care frecventează târfe?

Rață râse batjocoritor.

– Nu îndrăzneşte. Lemore l-ar obliga să se roage ca să fie iertat, flăcăul ar vrea să vină cu el, iar Griff poate că i-ar tăia mădularul şi i l-ar îndesa pe gât.

– Păi, zise Tyrion, un maester n-are nevoie de mădular.

– Dar Haldon nu e decât pe jumătate maester.

– Se pare că piticul te amuză, Raţă. Poate călări cu tine, zise Haldon şi îşi întoarse calul.

Raţă mai avu nevoie de câteva clipe ca să fixeze cuferele lui Illyrio pe cei trei cai de povară. Până când isprăvi, Haldon dispăruse. Raţă nu părea să se sinchisească. Săltă în şa, îl înhăţă pe Tyrion de guler şi îl ridică pe cal, în faţa lui.

– Ţine-te strâns de oblânc şi o să fie bine. Iapa are un mers lin şi drumul dragonului e neted ca un popou de fecioară.

Strângând hăţurile în mâna dreaptă şi căpăstrul în stânga, Ser Rolly porni într-un trap vioi.

– Succes! strigă Illyrio în urma lor. Spune-i băiatului că-mi pare rău că nu-i voi fi alături la nuntă. Ne reîntâlnim în Westeros. Jur pe mâinile dragei mele Serra...

Ultima imagine a lui Tyrion cu Illyrio Mopatis îl înfăţişă pe magister stând lângă lectica lui, în veşmintele-i de brocart, cu umerii masivi căzuţi. În timp ce silueta lui se pierdea în praful stârnit în urma lor, lordul brânzei părea aproape mic.

Raţă îl ajunse din urmă pe Haldon Jumătate-maester la câteva sute de metri mai în faţă. După aceea, călăreţii îşi continuară drumul unul lângă altul. Tyrion se agăţa de oblânc, răscrăcărându-şi picioarele scurte într-o poziţie incomodă, conştient că se putea aştepta la băşici, cârcei şi bătături.

– Mă întreb ce vor face piraţii Lacului Pumnalului din piticul nostru, zise Haldon, în timp ce înaintau.

– Tocană de pitic? sugeră Raţă. Cel mai rău dintre ei e Urho Nespălatul, mărturisi Haldon. Numai duhoarea lui poate omorî un om.

Tyrion ridică din umeri.

– Din fericire, eu n-am nas.

Haldon schiță un zâmbet firav.

– Dacă ne întâlnim cu Lady Korra pe *Dinții Cotoroanței*, s-ar putea să rămâi și fără alte părți. Korra Nemiloasa i se spune. Echipajul de pe corabia ei e format din fecioare tinere și frumoase care castrează toți bărbații pe care-i capturează.

– Înfricoșător. Îmi vine să fac pe mine.

– Mai bine nu, îl preveni Rață posomorât.

– Cum spui tu. Dacă o întâlnim pe această Lady Korra, o să mă strecor într-o fustă și-o să zic că sunt Cersei, celebra frumusețe cu barbă de la Debarcaderul Regelui.

De data aceasta Rață izbucni în râs, iar Haldon spuse:

– Ce omuleț nostim mai ești, Yollo. Se zice că Lordul Giulgiului va acorda o favoare oricui îl poate face să râdă. Alteța Sa Cenușie te va alege să-i împodobești curtea de piatră.

Rață îi aruncă tovarășului său o privire neliniștită:

– Nu e bine să faci glume despre el, când suntem atât de aproape de Rhoyne. Aude.

– Din înțelepciunea unei rațe, zise Haldon. Te rog să mă scuzi, Yollo. Nu e nevoie să pălești așa, glumeam doar. Prințul Tristeților nu-și dăruiește sărutul cenușiu atât de ușor.

Sărutul cenușiu. I se încrețea pielea când se gândea. Moartea nu-l mai înspăimânta pe Tyrion, dar vărsatul-cenușiu era altceva. *Lordul Giulgiului e doar o legendă,* își spuse, *nu mai reală decât fantoma lui Lann cel Iscusit care, susțin unii, bântuie Casterly Rock.* Oricum, își ținu gura.

Tăcerea bruscă a piticului trecu neobservată, căci Rață începu să-l desfete cu povestea vieții sale. Tatăl său fusese armurier la Podul Amar, zicea, așa că se născuse cu zgomotul oțelului răsunându-i în urechi și începuse să mânuiască sabia de la o vârstă fragedă. Un flăcău atât de voinic și de promițător a atras atenția Lordului Caswell, care i-a oferit un loc în garnizoana lui, însă băiatul voia mai mult. A văzut cum fiul nevolnic al lui Caswell este numit paj, scutier și, în cele din urmă, cavaler.

– Era un nemernic sfrijit și tras la față, asta era, dar bătrânul lord avea patru fiice și un singur fiu, așa că nimeni nu avea voie să sufle o vorbă împotriva lui. Ceilalți scutieri nu îndrăzneau să-l atingă nici cu un deget, când se antrenau în curte.

– Dar tu n-ai fost atât de sfios.

Tyrion putea ghici uşor încotro se îndrepta povestea.

– Tata mi-a făcut o sabie lungă, când am împlinit șaisprezece ani, continuă Rață, dar lui Lorent i-a plăcut atât de mult încât mi-a luat-o. Iar nenorocitul de taică-meu n-a îndrăznit să i se împotrivească. Atunci când m-am plâns, Lorent mi-a spus în față că mâna mea e făcută să țină un ciocan, nu o sabie. Așa că m-am dus și am luat un ciocan și l-am bătut cu el, până când i-am rupt ambele brațe și jumătate dintre coaste. După aceea, a trebuit să plec de la Reach. Repede, cum ar fi. Am ajuns dincolo de apă, la Compania de Aur. Câțiva ani, m-am ocupat de fierărie, ca ucenic, apoi Ser Harry Strickland m-a făcut scutierul său. Când Griff a trimis vorbă în josul râului că are nevoie de cineva să-i învețe fiul să mânuiască armele, Harry m-a ales pe mine.

– Și Griff te-a făcut cavaler?

– Un an mai târziu.

Haldon Jumătate-maester schiță un zâmbet.

– Spune-i micului nostru prieten cum te-ai ales cu numele ăsta, de ce nu-i spui?

– Un cavaler are nevoie și de o poreclă, pretinse voinicul, și, ei, bine, eram pe câmp când m-a făcut cavaler, iar eu am ridicat ochii și am văzut rațele alea, așa că... nu râde, acum.

Abia după asfințit părăsiră drumul, ca să se odihnească într-o curte năpădită de buruieni, lângă o fântână de piatră. Tyrion sărea ca să-și dezmorțească picioarele, în timp ce Rață și Haldon adăpau caii. Dintre pietrele de pavaj și din zidurile acoperite de mușchi ale imensului conac de piatră de odinioară creșteau lăstari și ierburi tari, maronii. După ce se ocupară de animale, călăreții împărțiră o cină frugală compusă din carne de porc sărată și fasole albă neîncălzită, stropite cu

bere. Meniul simplu i se păru lui Tyrion o bine-venită schimbare, după toate mâncărurile grele cu care se îndopase împreună cu Illyrio.

– Cuferele alea pe care vi le-am adus, spuse el, mestecând. Aur pentru Compania de Aur, am crezut la început, până când l-am văzut pe Rolly săltând un cufăr pe umăr. Dacă ar fi fost plin de bani, nu l-ar fi putut manevra atât de ușor.

– Sunt doar armuri, zise Rață, ridicând din umeri.

– Și haine, interveni Haldon. Haine de curte, pentru noi toți. Lâneturi frumoase, catifele, mantii de mătase. Nu poți să vii jerpelit în fața unei regine... nici cu mâna goală. Magisterul a fost bun să ne pună la dispoziție darurile potrivite.

Când răsări luna, erau din nou în șa, înaintând la trap spre est, sub o mantie de stele. Vechiul drum valyrian strălucea în fața lor ca o panglică lungă de mătase ce șerpuia prin văi și păduri. Pentru scurtă vreme, Tyrion Lannister se simți aproape liniștit.

– Lomas Peregrinul a spus adevărul. Drumul e o minune.

– Lomas Peregrinul? întrebă Rață.

– Un scrib, mort de mult, îi explică Haldon. Și-a petrecut viața cutreierând lumea și scriind despre ținuturile pe care le vizita, în cele două cărți pe care le-a intitulat *Minuni* și *Minuni făcute de mâna omului.*

– Mi le-a dat un unchi, pe când eram doar un copil, zise Tyrion. Le-am citit până s-au desfăcut în bucăți.

– *Zeii au făcut șapte minuni, iar omul muritor a făcut nouă,* cită Jumătate-maesterul. Destul de necuviincios din partea unui muritor, să depășească zeii cu două, dar iată. Drumurile de piatră ale Valyriei erau una dintre cele nouă minuni ale Peregrinului. A cincea, cred.

– A patra, preciză Tyrion, care memorase toate cele șaisprezece minuni, pe când era mic.

Unchiului său Gerion îi plăcea să-l urce pe masă la ospețe și să-l pună să le turuie. *Mi-a plăcut și mie, nu-i așa? Să stau acolo, printre străchinile de lemn, cu toți ochii îndreptați asupra mea, dovedind ce mic*

pezevenghi isteț sunt eu. Ani buni după aceea, visase că într-o bună zi va călători prin lume și va vedea minunile Peregrinului.

Lordul Tywin pusese capăt acelui vis, cu zece zile înainte ca fiul său pitic să împlinească șaisprezece ani, când Tyrion i-a cerut să facă turul Celor Nouă Orașe Libere, așa cum făcuse unchiul său la aceeași vârstă.

– Pe frații mei te puteai bizui că nu fac de ocară Casa Lannister, îi răspunsese tatăl său. Niciunul nu s-a însurat cu o târfă. Iar când Tyrion i-a amintit că peste zece zile avea să fie bărbat în toată firea, liber să călătorească unde poftea, Lordul Tywin i-a spus: Nimeni nu e liber. Doar copiii și nebunii cred altceva. Du-te, negreșit. Îmbracă haine pestrițe și stai în cap, ca să-i amuzi pe lorzii mirodeniilor și pe regii brânzei. Vezi, numai, să-ți plătești singur drumul și să nu-ți treacă prin minte să te mai întorci. La auzul acestor vorbe, atitudinea sfidătoare a băiatului dispăruse ca prin farmec. Dacă vrei o ocupație folositoare, o ocupație folositoare vei căpăta, i-a zis atunci tatăl său.

Așadar, în cinstea momentului în care a devenit bărbat, Tyrion a fost pus să se ocupe de toate canalele și haznalele din Casterly Rock. *Spera probabil că am să cad într-una.* Dar îl dezamăgise pe Tywin în privința asta. Canalele au fost golite mai bine ca oricând atunci când răspundea el de ele.

Îmi trebuie o cupă de vin, să-mi spăl gustul lui Tywin din gură. O ploscă întreagă mi-ar prinde și mai bine.

Călătoriră toată noaptea, cu Tyrion dormind în reprize, ațipind și lovindu-se de oblânc și trezindu-se brusc. Din când în când, începea să alunece într-o parte, dar Ser Rolly îl prindea cu o mână și îl îndrepta la loc. Dimineața, picioarele îl dureau și își simțea obrajii iritați.

Abia a doua zi ajunseră la Ghoyan Drohe, pe malul râului.

– Legendarul Rhoyne, spuse Tyrion, când zări cursul verde și domol al apei, din vârful unei coline.

– Micul Rhoyne, zise Rață.

– Așa e.

Un râu frumușel, presupun, dar și cel mai mic afluent al Tridentului e de două ori mai lat și toți trei afluenții curg mai iute. Orașul nu era cu nimic mai impresionant. Ghoyan Drohe nu fusese mare niciodată, asta își amintea Tyrion din lecturile sale de istorie, dar fusese un loc plăcut, verde și înfloritor, un oraș al canalelor și fântânilor. *Până la război. Până la venirea dragonilor.* O mie de ani mai târziu, canalele erau sufocate de buruieni și nămol, iar iazurile de apă stătută năşteau roiuri de muște. Pietrele distruse ale templelor și palatelor se afundau înapoi în pământ, iar pe malurile râului creșteau puzderie de sălcii bătrâne și noduroase.

În mijlocul prăpădului, mai rămăseseră câțiva oameni, care îngrijeau mici grădini printre bălării. Sunetul potcoavelor de fier pe vechiul drum valyrian îi făcu pe cei mai mulți să țâșnească înapoi în vizuinile de unde ieșiseră, dar cei mai îndrăzneți zăboviră sub soare destul cât să-i privească plictisiți, indiferenți, pe călăreții ce treceau. O fată goală, cu picioarele în noroi până la genunchi, părea să nu-și poată dezlipi ochii de la Tyrion. *N-a mai văzut până acum un pitic,* își dădu el seama, *cu atât mai puțin unul fără nas.* Se strâmbă, scoase limba și fata începu să plângă.

– Ce i-ai făcut? întrebă Rață.

– I-am trimis un sărut. Toate fetele plâng când le sărut.

Drumul se termina brusc dincolo de sălciile încâlcite și cotiră spre nord, o scurtă porțiune, mergând pe lângă apă, până când desișul se deschise și se pomeniră lângă un vechi chei de piatră, pe jumătate scufundat și înconjurat de ierburi înalte, maronii.

– *Rață!* se auzi un strigăt. *Haldon!*

Tyrion își lungi gâtul într-o parte și văzu un băiat stând pe acoperișul unei clădiri joase de lemn și fluturând o pălărie de pai cu boruri largi. Era un tânăr mlădios și bine clădit, înalt și subțire și cu o claie de păr albastru-închis. Piticul îi stabili vârsta la cincisprezece, șaisprezece ani, sau cam pe-acolo.

Acoperișul pe care se afla băiatul se dovedi a fi cabina *Sfioasei Fecioare*, o barcă veche și dărăpănată cu un singur catarg. Era lată la travers și avea pescajul mic, ideală ca să-și croiască drum în susul celor

mai mici râuri și să se târască peste bancurile de nisip. *O fecioară urâtă, dar uneori cele mai neatrăgătoare sunt cele mai focoase în așternut.* Bărcile care mișunau pe râurile din Dorne erau adesea pictate în culori strălucitoare și sculptate cu măiestrie, dar nu și această fecioară. Era vopsită într-un maro-cenușiu murdar, pătată și coșcovită, iar cârma ei mare, curbată, era urâtă și neîmpodobită. *Parc-ar fi una cu mocirla,* gândi el, *dar, fără doar și poate, asta e și ideea.*

Rață striga, răspunzându-i băiatului. Iapa lui înainta prin valuri, împroșcând apa, călcând buruienile în picioare. Băiatul sări de pe acoperișul cabinei pe puntea bărcii și ceilalți membri ai echipajului își făcură apariția. Doi bărbați mai vârstnici, cu căutătură de rhoynari, stăteau alături, lângă cârmă, iar o septă frumoasă, în veșminte albe și moi, ieși pe ușa cabinei dându-și la o parte o șuviță de păr din ochi.

Dar Griff era inconfundabil.

– Destul cu strigătele, spuse el.

Peste râu se așternu brusc tăcerea.

Ăsta va fi o pacoste, știu Tyrion imediat.

Mantia lui Griff era făcută din blana și capul unui lup roșu de Rhoyne. Pe sub ea, purta piele maro, întărită cu inele de fier. Fața lui proaspăt bărbierită era și ea ca pielea tăbăcită, cu riduri în colțurile ochilor. Deși părul lui era la fel de albastru ca al fiului său, avea rădăcini roșii și sprâncene încă și mai roșii. La șold îi atârnau o sabie și-un pumnal. Dacă era fericit să-i revadă pe Rață și pe Haldon, o ascundea bine, dar nu se osteni să-și ascundă repulsia la vederea lui Tyrion.

– Un pitic? Ce-i asta?

– Știu că sperai la o roată de brânză. Tyrion se întoarse către Tânărul Griff și îi oferi flăcăului cel mai dezarmant zâmbet al său. Poate că părul albastru ți-e de folos în Tyrosh, dar în Westeros copiii o să arunce în tine cu pietre, iar fetele o să-ți râdă în față.

Flăcăul fu luat prin surprindere.

– Mama mea a fost o doamnă din Tyrosh. Îmi vopsesc părul în amintirea ei.

– Ce-i creatura asta? ceru să știe Griff.

– Illyrio a trimis o scrisoare cu explicații, îi răspunse Haldon.

– Vreau s-o văd, atunci. Duceți piticul în cabina mea.

Nu-mi plac ochii lui, cugetă Tyrion, când mercenarul i se așeză în față, în cabina întunecată, cu o masă zgâriată de lemn și o lumânare conică între ei. Erau de un albastru glacial, palizi, reci. Piticului nu-i plăceau ochii spălăciți. Ochii Lordului Tywin fuseseră de un verde-deschis, smălțați cu auriu.

Îl privi pe mercenar citind. Faptul că *știa* să citească era în sine grăitor. Câți mercenari se puteau lăuda cu asta? *Aproape că nu-și mișcă buzele*, gândi Tyrion.

În cele din urmă, Griff ridică privirea de la pergament și ochii lui palizi se îngustară.

– Tywin Lannister mort? L-ai omorât cu mâna *ta*?

– Cu degetul meu. Acesta. Tyrion îl ridică, pentru ca Griff să-l poată admira. Lordul Tywin ședea pe o privată, așa că i-am vârât o săgeată prin mațe, ca să văd dacă într-adevăr cacă aur. Nu s-a adeverit. Păcat. Mi-ar fi prins bine ceva aur. Am omorât-o și pe mama, ceva mai devreme. O, și pe nepotul Joffrey. L-am otrăvit la nunta lui și l-am privit cum moare sufocat. Să fi omis negustorul de brânză partea aceea? Am de gând să completez lista cu fratele și sora mea, dacă e pe placul reginei tale.

– Pe *placul* ei? Oare Illyrio și-a pierdut mințile? De ce-și imaginează că Înălțimea Sa ar primi bucuroasă serviciile unui regicid și trădător declarat?

O întrebare corectă, gândi Tyrion, dar nu spuse decât:

– Regele pe care l-am omorât ședea pe tronul ei și toți cei pe care i-am trădat erau lei, așa că mi se pare că i-am făcut deja reginei un mare serviciu. Tyrion își scărpină ciotul nasului. Nu te teme, continuă el, pe tine n-am să te omor. Nu-mi ești rudă. Pot să văd ce-a scris negustorul de brânză? Îmi place la nebunie să citesc despre mine.

Griff îi ignoră solicitarea. În loc de asta, atinse scrisoarea de flacăra lumânării și privi pergamentul înnegrindu-se, răsucindu-se, arzând.

– Între Targaryeni și Lannisteri e sânge. De ce-ai sprijini cauza Reginei Daenerys?

– Pentru aur și glorie, răspunse vesel piticul. O, și ură. Dacă ai fi întâlnit-o vreodată pe sora mea, ai înțelege.

– Înțeleg ura destul de bine.

Din felul în care Griff rosti cuvântul Tyrion pricepu că asta, cel puțin, era adevărat. *Omul ăsta s-a hrănit cu ură. Îl încălzește noaptea, de ani buni.*

– Atunci avem ceva în comun, ser.

– Eu nu sunt cavaler.

Nu doar mincinos, ci un mincinos nepriceput. A fost o încercare stângace și prostească, lordul meu.

– Și, totuși, Rață spune că l-ai făcut cavaler.

– Rață vorbește prea mult.

– Unii s-ar putea mira că o rață chiar vorbește. Nu contează, *Griff.* Tu nu ești cavaler, iar eu sunt Hugor Hill, un mic monstru. Micul *tău* monstru, dacă vrei. Ai cuvântul meu, nu-mi doresc decât să fiu un slujitor credincios al reginei tale dragon.

– Și cum propui s-o slujești?

– Cu limba. Își linse degetele, unul câte unul. Pot să-i spun Înălțimii Sale cum gândește dulcea mea surioară, dacă asta se poate numi gândire. Pot să le dezvălui căpitanilor reginei cea mai bună metodă prin care să-l înfrângă în bătălie pe fratele meu, Jaime. Știu care lorzi sunt curajoși și care lași, care sunt loiali și care venali. Pot să-i aduc aliați. Și știu o grămadă de lucruri despre dragoni, așa cum îți va spune jumătatea ta de maester. Sunt nostim, pe deasupra, și nu mănânc mult. Consideră-mă adevăratul tău pezevenghi.

Griff se gândi câteva clipe.

– Înțelege, piticule. Ești ultimul și cel mai mărunt din grupul nostru. Ține-ți gura și fă ce ți se spune, altminteri o să-ți dorești curând s-o fi făcut.

Da, tată, îi veni să zică.

– Cum spui, lordul meu.

– Nu sunt lord.

Mincinosule.

– Era o formulă de politețe, prietene.

– Nu sunt nici prietenul tău.

Cavaler nu, lord nu, prieten nu.

– Păcat.

– Scutește-mă de ironia ta. Te duc până la Volantis. Dacă te dovedești obedient și util, poți rămâne cu noi, s-o slujești pe regină cât poți mai bine. Dacă ne-aduci mai mult belele decât foloase, poți să-ți vezi de drum.

Da, și drumul meu mă va duce în fundul Rhoynului, unde peștii o să ciugulească ce mi-a mai rămas din nas.

– *Valar dohaeris.*

– Poți dormi pe punte sau în cală, cum preferi. Ysilla o să-ți găsească un loc de dormit.

– Ce amabil din partea ei. Tyrion făcu o plecăciune din mers, dar, când ajunse lângă ușa cabinei, se întoarse: Ce-ar fi dacă am găsi-o pe regină și am descoperi că toată vorbăria asta despre dragoni e doar fantezia unui marinar beat? Lumea asta largă e plină de asemenea povești. Grumkini și snarci, fantome și strigoi, sirene, spiriduși ai stâncilor, cai înaripați, porci înaripați... lei înaripați.

Griff îl fixa, încruntându-se.

– Ți-am dat un avertisment cinstit, Lannister. Păzește-ți limba sau ți-o pierzi. E vorba de regate în primejdie. De viețile noastre, numele noastre, onoarea noastră. Nu jucăm un joc, doar pentru distracția ta.

Ba bineînțeles că da gândi Tyrion. *Jocul tronurilor.*

– Cum spui, căpitane, murmură el, cu o nouă plecăciune.

DAVOS

Un fulger despică cerul nordului, conturând turnul negru al Felinarului Nopții pe cerul albastru-alburiu. Șase secunde mai târziu se auzi un tunet, ca o tobă îndepărtată.

Gărzile îl duseră pe Davos Seaworth peste un pod de bazalt negru și pe sub o barieră-ghilotină care dădea semne de rugină. Dincolo se aflau un șanț adânc și sărat și un pod basculant sprijinit de o pereche de lanțuri masive. Dedesubt se învolbura o apă verde, înălțând valuri înspumate ce se spărgeau de temeliile castelului. Urmă apoi o a doua casă a porții, mai mare decât prima, cu pietrele năpădite de alge verzi. Davos traversă împleticindu-se curtea noroioasă, cu încheieturile legate. O ploaie rece îi înțepa ochii. Gărzile îl îmbrânciră pe scări în sus, în cavernoasa fortăreață de piatră a Castelului Breakwater.

Odată intrați, căpitanul își scoase mantia și o atârnă într-un cui, ca să nu lase bălți pe covorul myrishean jerpelit. Davos făcu la fel, desfăcându-și agrafa pe bâjbâite, cu mâinile legate. Nu uitase bunele maniere pe care le învățase la Piatra Dragonului, în anii în care slujise acolo.

Îl găsiră pe lord singur, în semiîntunericul sălii mari, luând o cină compusă din bere, pâine și tocană „trei surori". De-a lungul pereților groși de piatră erau montate douăzeci de suporturi, însă doar patru susțineau torțe și niciuna dintre acestea nu era aprinsă. Două lumânări

groase de seu răspândeau o lumină slabă, pâlpâitoare. Davos auzea ploaia biciuind zidurile și un picurat ritmic, acolo unde acoperișul avea o crăpătură.

– Stăpâne, vorbi căpitanul, l-am găsit pe omul acesta în Burta Balenei, încercând să-și cumpere plecarea de pe insulă. Avea doisprezece dragoni asupra lui și asta. Căpitanul puse obiectul pe masă, în fața lordului: o panglică lată de catifea neagră, tivită cu fir de aur și purtând trei peceți: un cerb încoronat, în ceară de albine aurie, o inimă învăpăiată, în ceară roșie, și o mână în ceară albă.

Davos așteptă, picurând de apă, cu încheieturile iritate, acolo unde sfoara groasă îi săpase în piele. Un singur cuvânt al acestui lord și avea să atârne în curând de Poarta Spânzurătorii de la Sisterton, dar cel puțin acum era ferit de ploaie, cu piatră fermă sub picioare în loc de-o punte mișcătoare. Era ud până la piele, chinuit și istovit, slăbit de durere și trădare și sătul până peste cap de furtuni.

Lordul își șterse gura cu dosul palmei și ridică panglica, s-o cerceteze mai de aproape. Afară scânteie un fulger, făcând ferestruicile înguste să se lumineze o clipă în albastru și alb. *Unu, doi, trei, patru*, numără Davos, înainte să vină tunetul. Când acesta se liniști, Davos ascultă picuratul și mugetul mai înăbușit de sub picioarele sale, unde valurile se spărgeau de imensele arcade de piatră ale Castelului Breakwater și se învolburau prin temnițele lui.

Putea foarte bine să sfârșească acolo, legat în lanțuri de o podea udă de piatră și lăsat să se înece odată cu năvălirea fluxului. *Nu*, încercă să-și spună, *un contrabandist ar putea sfârși așa, dar nu Mâna Regelui. Sunt mai valoros dacă mă vinde reginei sale.*

Lordul pipăi panglica, privind încruntat sigiliile. Era un om urât, mare și gras, cu umeri lați de vâslaș și fără gât. O miriște aspră, sură, albind pe alocuri, îi acoperea obrajii și bărbia. Deasupra frunții masive și bombate era chel. Avea nasul bulbos și roșu, cu vinișoare sparte, buzele groase și un fel de membrană între cele trei degete din mijloc ale palmei drepte. Davos auzise că unii dinte lorzii de pe Trei Surori

aveau mâini și picioare membranate, dar întotdeauna considerase că asta era doar o poveste marinărească.

Lordul se lăsă pe spate.

– Dezleagă-l, spuse el, și scoate-i mănușile alea. Vreau să-i văd mâinile.

Căpitanul se conformă. Când smuci în sus stânga mutilată a prizonierului său, fulgerul scânteie din nou, aruncând umbra degetelor scurtate ale lui Davos peste fața grosolană și brutală a lui Godric Borrell, Lord de Sora Dulce.

– O panglică poate fi furată, spuse lordul, dar degetele alea nu mint. Ești cavalerul ceapă.

– Așa mi se spune, lordul meu. Davos era el însuși lord și era cavaler de mulți ani, dar, în adâncul sufletului, era și acum ceea ce fusese mereu, un contrabandist de obârșie modestă, care își cumpărase titlul cu o cală de ceapă și pește sărat. Mi s-a spus și mai rău de-atât.

– Da. Trădător. Rebel. Renegat.

Se zbârli, la auzul ultimului apelativ.

– Nu mi-am renegat niciodată crezul, lordul meu. Sunt un om al regelui.

– Doar dacă Stannis este rege. Lordul îl cântări cu ochi negri, necruțători. Majoritatea cavalerilor care poposesc pe țărmurile mele mă caută în castelul meu, nu în Burta Balenei. Un cuib dezgustător de contrabandiști, locul ăla. Te întorci la vechea ta ocupație, cavaler ceapă?

– Nu, lordul meu. Căutam să ajung la Portul Alb. Regele m-a trimis, cu un mesaj pentru lordul de acolo.

– Atunci te afli în alt loc, cu un alt lord. Lordul Godric părea amuzat. Suntem la Sisterton, pe Sora Dulce.

– Știu.

Dar Sistertonul nu era dulce defel. Era un oraș respingător, o cocină mică, nenorocită, duhnind a excremente de porc și pește în putrefacție. Davos și-l amintea bine de pe vremea când era contrabandist. Cele Trei Surori fuseseră o vizuină a contrabandiștilor timp de sute de ani și un cuib de pirați, înainte de asta. Străzile din Sisterton erau de noroi și

scânduri, casele, cocioabe de chirpici acoperite cu stuf, iar lângă Poarta Spânzurătorii se aflau întotdeauna oameni spânzurați, cu mațele scoase.

– Ai prieteni aici, nu mă-ndoiesc, spuse lordul. Orice contrabandist are prieteni pe Surori. Unii dintre ei sunt și prietenii mei. Pe cei care nu sunt îi spânzur. Îi las să se stranguleze încet, cu mațele atârnând până la genunchi. Sala străluci din nou, când fulgerul lumină ferestrele. Două secunde mai târziu veni tunerul. Dacă vrei să ajungi la Portul Alb, de ce ești la Sisterton? Ce te-a adus aici?

Porunca unui rege și trădarea unui prieten, ar fi putut să spună Davos. În schimb, răspunse:

– Furtunile.

Douăzeci și nouă de corăbii porniseră de la Zid. Dacă jumătate din ele ar mai pluti și acum pe valuri, Davos ar fi surprins. Ceruri negre, vânturi aspre și ploi biciuitoare îi urmăriseră tot drumul de-a lungul coastei. Galerele *Oledo* și *Fiul Bătrânei Mame* fuseseră mânate în stâncile Skagosului, insula unicornilor și a canibalilor, unde până și Bastardul Orb se temuse să acosteze. Corabia mare *Saathos Saan* eșuase lovindu-se de Stâncile Cenușii.

– Stannis va plăti pentru ele, spumegase Salladhor Saan. Va plăti cu aur bun pentru fiecare.

Era ca și cum un zeu furios ar fi cerut plată pentru călătoria lor ușoară spre nord, când ei străbătuseră un drum liniștit spre sud, de la Piatra Dragonului la Zid. O altă furtună sfâșiase tachelajul *Recoltei Mănoase*, obligându-l pe Salla să ceară să fie remorcată. La cincizeci de kilometri nord de Garda Văduvei, apele s-au înălțat din nou, izbind *Recolta* de una dintre galerele care o trăgea și scufundându-le pe amândouă. Celelalte nave ale flotei lysene fuseseră risipite pe marea îngustă. Unele aveau să se abată într-un port sau altul. Altele n-aveau să mai fie văzute niciodată.

– Salladhor Cerșetorul, așa mi-a zis regele tău, i s-a plâns Salladhor Saan lui Davos, în timp ce rămășițele flotei sale traversau fără vlagă Mușcătura. Salladhor cel Zdrobit. Unde sunt corăbiile mele? Și aurul

meu, unde e tot aurul care mi-a fost promis? Când Davos încercase să-l asigure că-și va primi plata, Salla izbucnise: Unde, *când?* Mâine, peste o lună, când se ridică iarăși cometa roșie? Îmi promite aur și nestemate, promite mereu, dar n-am văzut acest aur. Am cuvântul lui, zice, o, da, cuvântul lui regal. Îl scrie pe hârtie. Dar poate Salladhor Saan să mănânce cuvântul regelui? Poate să-și potolească setea cu pergamente și sigilii de ceară? Poate el să trântească promisiunile într-un pat de puf și să se destrăbăleze cu ele până le face să scâncească?

Davos încercase să-l convingă să-i rămână credincios lui Stannis. Dacă îl abandona, cu tot cu cauza lui, abandona orice speranță de a primi aurul pe care i-l datora, subliniase Davos. Nu era de așteptat, în definitiv, ca un Rege Tommen victorios să plătească datoriile unchiului său înfrânt. Singura speranță a lui Salla era să-i rămână loial lui Stannis Baratheon până când acesta ajungea pe Tronul de Fier. Altfel, n-avea să mai vadă niciun gologan. Trebuia să aibă răbdare.

Poate că vreun lord cu miere pe buze l-ar fi influențat pe prințul pirat din Lys, dar Davos era un cavaler ceapă și cuvintele lui nu făcuseră decât să reaprindă furia lui Salla.

– Am avut răbdare la Piatra Dragonului, a spus el, când femeia roșie a ars zei de lemn și oameni urlând. Am avut răbdare pe tot parcursul lungului drum spre Zid. Am avut răbdare la Rondul de Est... și mi-a fost frig, nespus de frig. La naiba, zic acum. La naiba cu răbdarea ta și la naiba cu regele tău. Oamenii mei sunt înfometați. Vor să se culce din nou cu nevestele lor, să-și numere fiii, să vadă Treptele de Piatră și grădinile plăcerilor din Lys. Gheață, furtuni și promisiuni deșarte, iată ce *nu* mai vor. Nordul acesta e prea rece și devine tot mai rece.

Știam că va veni ziua, și-a spus Davos. *Am ținut la bătrânul pungaș, dar n-am fost niciodată atât de nătărău încât să mă încred în el.*

– Furtunile. Lordul Godric rosti cuvântul atât de drăgăstos de parcă ar fi rostit numele unei iubite. Furtunile au fost sacre pe Surori înainte de venirea andalilor. Zeii noștri din vechime erau Stăpâna Valurilor și Stăpânul Cerurilor. Stârneau furtuni ori de câte ori se împreunau.

Lordul Godric se apleca: Aceşti regi nu se sinchisesc de Surori. De ce ar face-o? Suntem mici şi săraci. Şi, totuşi, eşti aici. Adus la mine de furtuni.

Adus la tine de un prieten, gândi Davos.

Lordul Godric se întoarse către căpitanul său:

– Lasă-l pe omul acesta în seama mea. N-a fost aici niciodată.

– Nu, stăpâne. Niciodată.

Căpitanul plecă, lăsând pete umede pe covor în urma cizmelor sale. Sub podea, marea vuia agitată, bubuind la baza castelului. Uşa exterioară se închise cu un sunet de tunet îndepărtat şi fulgerul veni din nou, în replică, parcă.

– Lordul meu, spuse Davos, dacă m-ai trimite la Portul Alb, Înălţimea Sa ar considera asta un gest de prietenie.

– Aş putea să te trimit la Portul Alb, îl aprobă lordul. Sau aş putea să te trimit într-un iad rece şi ud.

Sisterton e ca un iad. Davos se temea de mai rău. Cele Trei Surori erau nişte târfe capricioase, credincioase doar lor însele. Erau jurate, chipurile, Casei Arryn din Vale, dar Eyrie stăpânea insulele cu o mână mai mult decât firavă.

– Sunderland mi-ar cere să te predau, dacă ar şti despre tine. Borrell era loial faţă de Sora Dulce, aşa cum era Longthorpe faţă de Sora Lungă şi Torrent faţă de Sora Mică. Toţi îi erau juraţi lui Sunderland, Lordul Celor Trei Surori. Godric continuă: Te-ar vinde reginei pentru o ulcea cu aur de-al Lannisterilor. Bietul om are nevoie de fiecare dragon, cu şapte fii, toţi hotărâţi să fie cavaleri. Lordul luă o lingură de lemn şi îşi atacă din nou tocana, zicând: Obişnuiam să blestem zeii care mi-au dat numai fiice, până când l-am auzit pe Triston văicărindu-se despre preţul cailor de luptă. Ai fi surprins să afli cât peşte îţi trebuie ca să cumperi o armură bună.

Am avut şi eu şapte fii, dar patru sunt cenuşă.

– Lordul Sunderland a jurat credinţă faţă de Eyrie, spuse Davos. De drept, ar trebui să mă predea doamnei Arryn.

După socoteala lui, cu ea avea mai multe şanse decât cu Lannisterii. Deşi nu se implicase în Războiul Celor Cinci Regi, Lysa Arryn era o fiică a Riverrunului şi mătuşa Tânărului Lup.

- Lysa Arryn e moartă, răspunse Lordul Godric, ucisă de un oarecare cântăreţ. Acum în Vale stăpâneşte Lordul Degeţel. Unde sunt piraţii? Când Davos nu răspunse, Godric lovi cu lingura în masă. Lysenii. Torrent le-a zărit pânzele de pe Sora Mică şi, înainte de el, le-au zărit cei din Casa Flint, de pe Garda Văduvei. Pânze portocalii, verzi şi roz. Salladhor Saan. El unde e?

- Pe mare.

Probabil că Salla naviga acum în jurul Degetelor şi în josul mării înguste. Se întorcea la Treptele de Piatră, cu puţinele nave care-i mai rămăseseră. Poate că avea să mai ia câteva pe drum, dacă-i ieşeau în cale niscaiva corăbii de negoţ potrivite. *Niţică piraterie, ca să străbată distanţele mai uşor.*

- Înălţimea Sa l-a trimis la sud, să-i chinuie pe Lannisteri şi pe prietenii lor.

Repetase minciuna în timp ce vâslea spre Sisterton, prin ploaie. Mai devreme sau mai târziu, lumea avea să afle că Sallhador Saan îl părăsise pe Stannis Baratheon, lăsându-l fără flotă, dar nu de pe buzele lui Davos Seaworth.

Lordul Godric învârti în tocană.

- Bătrânul pirat Saan te-a pus să înoţi până la ţărm?

- Am venit la ţărm într-o barcă deschisă, lordul meu.

Salla aşteptase până când farul de pe Felinarul Nopţii luminase babordul *Valyrianei*, înainte să-l lase să plece. Prietenia lor preţuise măcar atât. Jura că lysenii l-ar fi luat bucuroşi cu ei la sud, dar Davos refuzase. Stannis avea nevoie de Wyman Manderly şi îşi pusese încrederea în Davos, să-l câştige. I-a spus lui Salla că n-avea de gând să trădeze acea încredere.

- Ptiu! răspunsese prinţul pirat, o să te omoare cu amabilităţile astea, vechiul meu prieten. O să te omoare.

– N-am mai avut până acum o Mână a Regelui sub acoperişul meu, spuse Lordul Godric. Oare Stannis te-ar răscumpăra, mă întreb?

Oare? Stannis îi dăduse lui Davos pământuri, titluri şi funcţii, dar oare ar plăti cu aur răscumpărarea lui? *Nu are aur. Altfel l-ar avea şi acum pe Salla.*

– Îl poţi găsi la Castelul Negru, lordul meu, dacă doreşti să-l întrebi.

Borrell mârâi.

– Şi Pezevenghiul e tot la Castelul Negru?

– Pezevenghiul? Davos nu înţelegea întrebarea. E la Debarcaderul Regelui, condamnat la moarte pentru uciderea nepotului său.

– Zidul e ultimul care află, spunea tatăl meu. Piticul a evadat. S-a strecurat printre zăbrelele celulei sale şi şi-a sfâşiat propriul tată cu mâinile goale. Un străjer l-a văzut fugind, roşu din cap până-n picioare, de parcă s-ar fi îmbăiat în sânge. Regina îl va face lord pe oricine îl omoară.

Lui Davos nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Vrei să-mi spui că Tywin Lannister e mort?

– De mâna fiului său, da. Lordul luă o înghiţitură de bere. Când aveam regi pe Surori, nu lăsam piticii să trăiască. Îi aruncam în mare, ca ofrandă pentru zei. Septonii au pus capăt acestui obicei. O haită de nebuni pioşi. De ce-ar da zeii o asemenea înfăţişare unui om dacă nu să-i pună pecetea de monstru?

Lordul Tywin mort. Asta schimbă totul.

– Lordul meu, îmi îngădui să trimit un corb la Zid? Înălţimea Sa ar vrea să afle despre moartea Lordului Tywin.

– Va afla. Dar nu de la mine. Nici de la tine, atât timp cât te afli aici, sub acoperişul meu crăpat. Nu vreau să se spună că i-am dat lui Stannis sfaturi şi ajutor. Casa Sunderland a târât Surorile în două dintre Rebeliunile Blackfyre şi am suferit amarnic cu toţii pentru asta. Lordul Godric gesticulă cu linguriţa către un scaun: Ia loc. Până nu te prăbuşeşti, ser. Castelul meu e rece, umed şi întunecos, dar nu cu totul lipsit de curtoazie. O să-ţi găsim haine uscate, dar înainte o să

mănânci. Strigă și o femeie intră în sală. Avem un oaspete de hrănit. Adu bere, pâine și tocană.

Berea era brună, pâinea neagră, iar tocana albă-gălbuie. Femeia o servi într-o strachină scobită dintr-o bucată de pâine veche. Era plină de praz, morcovi, orz și napi albi și galbeni, cu moluște și bucăți de cod și carne de crap, înotând într-un amestec de smântână grasă și unt. Era genul de tocană care te încălzea până în măduva oaselor, numai bună pentru o noapte umedă și rece. Davos mâncă recunoscător.

– Ai mai gustat tocană „trei surori" până acum?

– Da, lordul meu.

Aceeași tocană era servită pe tot cuprinsul Celor Trei Surori, în fiecare han și tavernă.

– Asta e mai bună decât ce-ai mâncat până acum. Gella o face. Fiica fiicei mele. Ești căsătorit, cavaler ceapă?

– Sunt, lordul meu.

– Păcat. Gella nu e. Femeile urâte sunt cele mai bune soții. Sunt trei feluri de crabi în tocană. Crabi roșii, crabi-păianjen și crabi cuceritori. Eu nu mănânc crabi-păianjen decât în tocana „trei surori". Mă face să mă simt pe jumătate canibal. Nobilul lord făcu semn către flamura ce atârna deasupra șemineului negru și rece. Acolo era brodat un crab-păianjen, alb pe fond gri-verzui. Am auzit că Stannis și-a ars Mâna.

Mâna de dinaintea mea. Melisandre îl dăduse pe Alester Florent zeului său, la Piatra Dragonului, ca să conjure vântul care i-a purtat spre Nord. Lordul Florent fusese puternic și tăcut când oamenii reginei l-au legat de stâlp, plin de demnitate, atâta cât putea spera să fie un om pe jumătate gol, însă când flăcările i-au urcat pe picioare, începuse să urle și suflul urletelor lui îi dusese tocmai până la Rondul de Est la Mare, dacă femeia roșie putea fi crezută. Lui Davos nu-i plăcuse acel vânt. I se păruse că miroase a carne arsă, iar sunetul, vuind printre parâme, era încărcat de suferință. *Aș fi putut la fel de bine să fiu eu.*

– N-am ars, îl asigură el pe Lordul Godric, dar la Rondul de Est aproape am înghețat.

– Aşa se întâmplă la Zid. Femeia le aduse o pâine proaspătă, încă fierbinte din cuptor. Când îi văzu mâna, Davos făcu ochii mari. Asta nu-i scăpă Lordului Godric: Da, are semnul. Ca toţi Borrellii, de cinci mii de ani. Fiica fiicei mele. Nu cea care face tocana. Rupse pâinea în două şi-i oferi jumătate lui Davos: Mănâncă, e bună.

Într-adevăr, era, dar orice coajă uscată ar fi fost la fel de bună pentru Davos: însemna că era oaspete aici, cel puţin pentru o noapte. Lorzii celor Trei Surori aveau o reputaţie neagră şi niciunul mai neagră decât Godric Borrell, Lord de Sora Dulce, Scut al Sistertonului, Stăpân al Castelului Breakwater şi Păstrător al Felinarului Nopţii... dar până şi lorzii tâlhari şi jefuitorii de nave erau constrânşi de străvechile legi ale ospitalităţii. *Am să văd zorile, cel puţin*, îşi spuse Davos. *Am mâncat din pâinea şi sarea lui.* Deşi, în tocana lui, erau mirodenii mai neobişnuite decât sarea.

– Să fie şofran gustul ce-l simt?

Şofranul era mai preţios decât aurul. Davos îl gustase o singură dată, la un ospăţ de la Piatra Dragonului, când Regele Robert îi trimisese o jumătate de peşte.

– Da. Din Qarth. Şi mai e şi piper. Lordul Godric luă un strop între degetul mare şi arătător şi îl presără în strachina lui. Piper negru, măcinat, din Volantis, mai fin ca orice. Ia cât doreşti, dacă ai poftă de ceva iute. Am patruzeci de lăzi. Fără a mai pomeni de cuişoare şi nucşoară şi jumătate de kilogram de şofran. L-am luat de la o fecioară cu ochi negri, migdalaţi. Râse. Încă avea toţi dinţii, observă Davos, dar majoritatea erau galbeni şi unul era negru şi stricat la vârf. Mergea la Braavos, dar o furtună a aruncat-o pe Muşcătură şi s-a izbit de una dintre stâncile mele. Aşa că, vezi, nu eşti singurul dar pe care mi l-au adus furtunile. Marea e crudă şi înşelătoare.

Nu atât de înşelătoare ca oamenii, gândi Davos. Strămoşii Lordului Godric fuseseră regi piraţi, până când Casa Stark a năvălit asupra lor cu foc şi sabie. Acum, oamenii Surorilor lăsau pirateria deschisă celor precum Salladhor Saan şi se mulţumeau cu naufragiile. Făcliile ce

ardeau de-a lungul țărmurilor celor Trei Surori trebuiau să țină corăbiile la distanță de stânci și de bancurile de nisip, dar în nopțile cu furtună sau ceață, unii oameni ai Surorilor foloseau lumini false, ca să-i atragă la pieire pe căpitanii imprudenți.

– Furtunile ți-au făcut o favoare, aducându-te la ușa mea, spuse Lordul Godric. Ai fi fost întâmpinat cu răceală la Portul Alb. Vii prea târziu, ser. Lordul Wyman are de gând să plece genunchiul, și nu în fața lui Stannis. Lordul Godric luă o înghițitură de bere. Cei din Casa Manderly nu sunt oameni ai Nordului, nu în adâncul sufletului. N-au trecut mai mult de nouă sute de ani de când au venit în Nord, încărcați cu tot aurul și zeii lor. Fuseseră lorzi mari pe Mander, până când s-au întins prea departe și mâinile verzi i-au doborât. Regele-lup le-a luat aurul, dar le-a dat pământ și i-a lăsat să-și păstreze zeii. Godric șterse strachina cu o bucată de pâine. Dacă Stannis crede că grăsanul va călări cerbul, se înșală. *Steaua Leului* a poposit la Sisterton acum douăsprezece zile, să-și umple butoaiele de apă. O știi? Vele purpurii și un leu galben la proră. Plină de Frey care merg la Portul Alb.

– Frey? Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Davos. Freyii l-au ucis pe fiul lui Wyman, din câte-am auzit.

– Da, răspunse Lordul Godric, și grăsanul a fost atât de mânios încât a jurat să trăiască doar cu pâine și vin până îl răzbună. Însă nici nu s-a sfârșit ziua și își îndesa iarăși în gură moluște și prăjituri. Există mereu corăbii care călătoresc între Surori și Portul Alb. Le vindem crabi și pește și brânză de capră, iar ei ne dau în schimb lemn, lână și piei. Din câte am auzit, nobilul lor e mai gras ca oricând. Atâta s-a ales din jurămintele lui. Vorbele sunt vânt, iar vântul care suflă din gura lui Manderly nu înseamnă mai mult decât cel care-i scapă prin dos. Lordul rupse o altă bucată de pâine, să șteargă strachina. Freyii îi aduceau grăsanului nătărău un sac de oase. Unii ar zice că-i un gest de curtoazie să-i aduci cuiva oasele fiului său mort. De-ar fi fost fiul meu, le-aș fi întors curtoazia și le-aș fi mulțumit Freyilor înainte să-i spânzur, dar grăsanul e prea nobil pentru asta. Lordul Godric își îndesă pâinea în

gură, o mestecă și o înghiți. I-am invitat pe Frey la masă. Unul ședea chiar unde stai tu acum. *Rhaegar*, își zicea. Era să-i râd direct în nas. Își pierduse nevasta, zicea, dar avea de gând să-și ia alta, în Portul Alb. Corbii zboară încoace și încolo. Lordul Wyman și Lordul Walder au făcut un pact și au de gând să-l pecetluiască printr-o căsătorie.

Davos se simți de parcă lordul i-ar fi dat un pumn în burtă. *Dacă spune adevărul, regele meu e pierdut.* Stannis Baratheon are nevoie disperată de Portul Alb. Dacă Winterfellul era inima Nordului, Portul Alb era gura. Estuarul lui nu mai înghețase de secole, chiar și în toiul iernii. Cu iarna ce se apropia, asta putea însemna foarte mult. Ca și argintul orașului. Lannisterii aveau tot aurul de la Casterly Rock și se căsătoriseră cu bogăția Highgardenului. Cuferele Regelui Stannis erau goale. *Trebuie măcar să încerc. Poate că există o cale să împiedic această căsătorie.*

– Trebuie să ajung la Portul Alb, spuse el. Nobile lord, te implor, ajută-mă.

Lordul Godric începu să-și mănânce strachina de pâine, rupând-o cu mâinile. Tocana înmuiase pâinea uscată.

– Nu-i iubesc pe oamenii Nordului, răspunse el. Maesterii spun că Răpirea Celor Trei Surori a fost acum două mii de ani, dar Sistertonul n-a uitat. Eram oameni liberi până atunci, sub domnia propriilor noștri regi. După aceea, am fost nevoiți să plecăm genunchiul în fața Castelului Eyrie, ca să scăpăm de oamenii Nordului. Lupul și șoimul s-au luptat pentru noi o mie de ani, până când au ros toată carnea și grăsimea de pe oasele acestor biete insule. Cât despre al tău Rege Stannis, când eram căpitanul flotei lui Robert, a trimis niște corăbii în portul meu fără permisiunea mea și m-a făcut să spânzur o duzină de prieteni de nădejde. Oameni ca tine. A mers până într-acolo încât a amenințat că mă spânzură dacă se întâmplă cumva ca vreo corabie să eșueze din cauză că s-a stins Felinarul Nopții. A trebuit să-i înghit aroganța. Lordul Godric mai mâncă o bucată din strachină. Acum vine umil în Nord, cu coada între picioare. De ce i-aș da ajutor? Spune-mi!

Pentru că e regele tău de drept, gândi Davos. *Pentru că e un om puternic și corect, singurul om care poate să refacă regatul și să-l apere împotriva pericolului care se profilează în Nord. Pentru că are sabia vrăjită care strălucește ca soarele.* Cuvintele i se opriră în gâtlej. Niciunul nu l-ar fi înduplecat pe Lordul Surorii Dulci. Niciunul nu l-ar fi adus cu un pas mai aproape de Portul Alb. *Ce răspuns vrea? Trebuie să-i promit aurul pe care nu-l avem? Un soț de viță nobilă pentru nepoata lui? Pământuri, onoruri, titluri?* Lordul Alester Florent încercase să joace un asemenea joc, iar regele îl arsese pentru asta.

– Mâna și-a pierdut limba, se pare. Nu-i place tocana „trei surori", nici adevărul. Lordul Godric se șterse la gură.

– Leul e mort, zise Davos, tărăgănat. Iată-ți adevărul, lordul meu. Tywin Lannister e mort.

– Și ce dacă?

– Cine domnește acum la Debarcaderul Regelui? Nu Tommen, el e doar un copil. Ser Kevan?

Lumina lumânării scânteie în ochii negri ai Lordului Godric.

– Dacă ar domni el, tu ai fi în lanțuri. Regina e cea care domnește.

Davos înțelese. *Are îndoieli. Nu vrea să se trezească din nou de partea celor înfrânți.*

– Stannis a apărat Capătul Furtunii împotriva Tyrellilor și a Redwynilor. A luat Piatra Dragonului de la ultimul dintre Targaryeni. A alungat Flota de Fier de pe Insula Frumoasă. Acest rege-copil nu va reuși să-l învingă.

– Acest rege-copil stăpânește bogăția de la Casterly Rock și puterea Highgardenului. Are de partea lui casele Bolton și Frey. Lordul Godric își frecă bărbia. Totuși... în lumea noastră, numai iarna e o certitudine. Ned Stark i-a spus asta tatălui meu, chiar aici, în sala asta.

– Ned Stark a fost aici?

– La sfârșitul Rebeliunii lui Robert. Regele Nebun trimisese oameni la Eyrie după capul lui Stark, dar Jon Arryn i-a trimis înapoi

sfidare. Gulltownul, însă, a rămas loial tronului. Ca să ajungă acasă şi să-şi adune stegarii, Stark a trebuit să treacă munţii până la Degete şi să găsească un pescar care să-l traverseze Muşcătura. Pe drum i-a prins o furtună. Pescarul s-a înecat, dar fiica lui l-a dus pe Stark la Surori, înainte să se scufunde barca. Se spune că i-a lăsat un sac de arginţi şi un bastard în pântece. I-a dat numele de Jon Snow, după Arryn. Fie cum o fi. Tatăl meu a stat unde stau eu acum când Lordul Eddard a venit la Sisterton. Maesterul nostru ne-a îndemnat să-i trimitem lui Aerys capul lui Stark, ca să ne dovedim loialitatea. Asta ar fi însemnat o recompensă grasă. Regele Nebun era foarte darnic cu cei care-l mulţumeau. Însă noi ştiam deja că Jon Arryn ocupase Gulltownul. Robert a fost primul care a cucerit zidul şi l-a omorât pe Marq Grafton cu mâna lui. Acest Baratheon e neînfricat, am spus. Luptă aşa cum ar trebui s-o facă un rege. Maesterul nostru a râs de mine şi ne-a spus că Prinţul Rhaegar avea să-l înfrângă sigur pe rebel. Atunci a rostit Stark aceste cuvinte: „În lumea asta, doar iarna e o certitudine. S-ar putea să ne pierdem capetele, e adevărat... dar dacă ieşim învingători? Tata i-a dat drumul, lăsându-i capul pe umeri. Dacă pierzi, i-a spus Lordului Eddard, n-ai fost niciodată aici.

– Nu mai mult decât am fost eu, zise Davos Seaworth.

JON

Îl aduseră pe Regele-de-Dincolo-de-Zid cu mâinile legate cu funie de cânepă și un laț în jurul gâtului.

Celălalt capăt al funiei era legat pe după oblâncul calului lui Ser Godry Farring. Moartea Uriașilor și gonaciul său erau înveșmântați cu armuri din oțel argintat, incrustat cu email negru. Mance Rayder purta doar o tunică subțire, care-i lăsa brațele goale în frig. *Ar fi putut să-l lase să-și păstreze mantia,* gândi Jon Snow, *cea pe care femeia sălbatică i-a peticit-o cu fâșii de mătase roșie.*

Nu era de mirare că Zidul lăcrima.

– Mance cunoaște pădurea bântuită mai bine decât oricare cercetaș, îi spusese Jon Regelui Stannis, într-un ultim efort de a-l convinge că Regele-de-Dincolo-de-Zid le-ar fi mai folositor viu decât mort. Îl cunoaște pe Tormund Năpasta Uriașilor. S-a luptat cu Ceilalți. Și are Cornul lui Joramun, dar n-a suflat în el. N-a făcut Zidul să se prăbușească, deși ar fi putut s-o facă.

Vorbele sale pătrunseseră în urechi surde. Stannis a rămas neclintit. Legea era limpede, viața unui dezertor era pectluită.

La poalele Zidului care lăcrima, Lady Melisandre își ridică mâinile albe:

– *Noi toți trebuie să alegem*, declamă ea. Bărbat ori femeie, tânăr sau bătrân, lord sau țăran, alegerile noastre sunt aceleași. Glasul ei îl făcea pe Jon Snow să se gândească la anason, nucșoară și cuișoare. Femeia roșie stătea lângă rege, pe un eșafodaj de lemn ridicat deasupra gropii. Alegem lumina sau alegem întunericul. Alegem binele sau alegem răul. Alegem adevăratul zeu sau pe cel fals.

Părul des, gri-castaniu, îi flutura lui Mance Rayder peste față, în timp ce pășea. Și-l împinse din ochi cu mâinile legate, zâmbind. Dar curajul îl părăsi când văzu cușca. Oamenii reginei o făcuseră din copaci din pădurea bântuită, din arbori tineri și crengi mlădioase, ramuri de pin îmbibate de sevă și din degetele albe ca osul ale copacilor inimii. Le îndoiseră și le răsuciseră și prin fiecare împletiseră zăbrele de lemn, apoi atârnaseră cușca deasupra gropii adânci, pline cu bușteni, frunze și vreascuri.

Regele sălbaticilor se dădu înapoi din fața priveliștii.

– Nu! strigă el. *Îndurare.* Nu e drept. Nu sunt eu regele, ei...

Ser Godry trase de sfoară. Regele-de-Dincolo-de-Zid n-avu încotro și îl urmă, împleticindu-se, cu funia sugrumându-i cuvintele. Când căzu din picioare, Godry îl târî tot restul drumului. Mance era plin de sânge când oamenii reginei îl vârâră în cușcă, mai îmbrâncindu-l, mai ducându-l pe brațe. O duzină de oșteni se căzniră să-l ridice în aer.

Lady Melisandre îl privi înălțându-se.

– *OAMENI LIBERI!* Iată-l pe regele vostru al minciunilor. Și iată cornul despre care a promis că va face Zidul să se prăbușească.

Doi dintre oamenii reginei aduseră Cornul lui Joramun, negru, bandat cu aur, lung de doi metri și jumătate, de la un capăt la altul. Pe fâșiile de aur erau gravate rune, scrierea Primilor Oameni. Joramun murise cu o mie de ani în urmă, dar Mance îi găsise mormântul sub un ghețar, sus, în Colții de Gheață. *Și Joramun a suflat Cornul iernii și a trezit uriașii din pământ.* Ygritte îi spusese lui Jon că Mance n-a găsit cornul. *A mințit, sau Mance a păstrat secretul chiar și față de ai lui.*

O mie de prizonieri priveau printre zăbrelele de lemn ale îngrăditurii lor cum cornul era înălțat. Erau toți jerpeliți și pe jumătate morți

de foame. *Sălbatici*, li se spunea în Cele Şapte Regate. Ei îşi spuneau *oameni liberi*. Nu păreau nici sălbatici, nici liberi, doar înfometaţi, speriaţi şi amorţiţi de frig.

– Cornul lui Joramun? rosti Melisandre. Nu. Numiţi-l Cornul Întunericului. Dacă Zidul cade, cade şi noaptea, lunga noapte fără sfârşit. Nu trebuie să se întâmple, n-o să se întâmple! Stăpânul Luminii şi-a văzut copiii în primejdie şi le-a trimis un campion, Azor Ahai renăscut. Flutură o mână către Stannis şi rubinul mare de la gâtul ei pulsă de lumină.

El e piatră, iar ea e flacără. Ochii regelui erau două răni albastre, adânciţi în faţa-i suptă. Purta o platoşă gri şi o mantie de brocart tivită cu blană, ce-i atârna de pe umerii largi. Pe platoşă era gravată o inimă învăpăiată, deasupra inimii lui. Pe frunte avea o coroană roşie-aurie, cu vârfuri ca nişte flăcări contorsionate. Val stătea lângă el, înaltă şi frumoasă. O încoronaseră cu un cerc simplu de bronz întunecat, însă avea un aer mai regesc, cu bronzul ei, decât Stannis cu aurul. Avea ochii cenuşii, neînfricaţi, neclintiţi. Pe sub o mantie de hermină, purta veşminte albe cu auriu. Părul galben ca mierea îi fusese prins într-o coadă groasă care îi atârna până la talie, peste umărul drept. Aerul rece o îmbujorase.

Lady Melisandre nu purta coroană, dar toţi cei aflaţi acolo ştiau că ea era adevărata regină a lui Stannis Baratheon, nu femeia urâtă pe care o lăsase să tremure la Rondul de Est la Mare. Se zvonea că regele nu avea de gând să trimită după Regina Selyse şi fiica lor până când Portul Nopţii nu era bun de locuit. Lui Jon îi era milă de ele. Zidul oferea puţine dintre comodităţile cu care erau obişnuite doamnele din Sud şi fetiţele de viţă nobilă, iar Fortul Nopţii cu atât mai puţin. Era un loc sumbru, chiar şi în cele mai bune momente.

– *OAMENI LIBERI!* strigă Melisandre. Iată soarta celor care aleg întunericul!

Cornul lui Joramun izbucni în flăcări.

Se aprinse cu un şuierat, în timp ce limbi învârtejite de foc, verzi şi galbene, săltau în sus, trosnind, pe toată lungimea lui. Calul lui Jon se feri, agitat, şi de-a lungul şirurilor, alţii se luptau să-şi strunească şi

ei animalele. Un murmur veni dinspre tabăra prizonierilor, când oamenii liberi își văzură speranța în flăcări. Câțiva începură să strige și să blesteme, dar majoritatea rămaseră tăcuți. Preț de o clipă, runele gravate pe fâșiile de aur licăriră, parcă, în aer. Oamenii reginei ridicară cornul și-l azvârliră jos, în groapa pentru foc.

În cușcă, Mance Rayder trăgea de lațul de la gât cu mâinile legate și urla incoerent ceva despre trădare și vrăjitorie, negându-și regalitatea, negându-și poporul, negându-și numele, negând tot ce fusese vreodată. Țipă, cerând îndurare, o blestemă pe femeia roșie și începu să râdă isteric.

Jon îl privi fără să clipească. Nu îndrăznea să se arate sensibil în fața fraților săi. Ordonase ca două sute de oameni să iasă, mai mult de jumătate din garnizoana de la Castelul Negru. Călare, în șiruri solemne, cu sulițe înalte în mâini, își traseseră glugile ca să-și umbrească fețele... și să ascundă faptul că atât de mulți aveau bărbi cărunte ori erau flăcăi. Oamenii liberi se temeau de Rond. Jon voia ca ei să ducă teama aceea cu ei, la sud de Zid, în noile lor case.

Cornul se prăbuși printre bușteni, frunze și vreascuri. În trei secunde, întreaga groapă fu în flăcări. Strângând zăbrelele cuștii cu mâinile legate, Mance suspina și implora. Când focul ajunse la el, săltă puțin. Urletele sale deveniră un singur, prelung, nedeslușit țipăt de teamă și durere. În cușca lui, flutura ca o frunză arzând, ca o molie prinsă în flacăra unei lumânări.

Jon se pomeni amintindu-și un cântec.

O, frați dragi ai mei, zilele mi s-au sfârșit,
Bărbatul din Dorne femeia mi-a luat
Dar c-o moarte cu toții avem de plătit
Iar eu din nevasta lui am gustat!

Val stătea pe platformă, neclintită, de parcă ar fi fost sculptată în sare. *Nu va plânge, nici nu-și va întoarce privirea.* Jon se întrebă ce-ar fi făcut Ygritte în locul ei. *Femeile sunt cele puternice.* Îi veniră în minte

Sam și Maester Aemon, Gilly și pruncul. *Mă va blestema cu ultima suflare, dar altă cale n-am văzut.* Rondul de Est raporta furtuni năprasnice pe marea îngustă. *Am vrut să-i știu în siguranță. În loc de asta i-am dat oare crabilor?* Noaptea trecută îi visase pe Sam înecându-se, pe Ygritte murind cu săgeata în trup (nu fusese săgeata lui, dar în vise era întotdeauna), pe Gilly, plângând cu lacrimi de sânge.

Jon Snow văzuse destul.

– Acum, spuse el.

Ulmer de la Pădurea Regelui își înfipse sulița în pământ, desfăcu arcul și scoase o săgeată neagră din tolbă. Donnel Hill cel Dulce își dădu gluga pe spate și făcu la fel. Garth Pană Cenușie și Ben Bărbosul potriviră săgețile, întinseră arcurile, traseră.

O săgeată îl nimeri pe Mance Rayder în piept, una în burtă, una în gât. Cea de-a patra lovi una dintre zăbrelele de lemn ale cuștii și vibră o clipă, înainte să ia foc. Suspinele unei femei răsunară, lovindu-se de Zid, când regele sălbatic alunecă fără vlagă pe podeaua cuștii, încununat de flăcări.

– Iar acum Veghea lui s-a sfârșit, murmură Jon încetișor. Mance Rayder a fost cândva un om al Rondului de Noapte, înainte să-și schimbe mantia neagră cu una cu fâșii de mătase roșie, strălucitoare.

Sus, pe platformă, Stannis se încrunta. Jon evită să-i întâlnească privirea. Fundul cuștii de lemn se desprinsese și gratiile se sfărâmau. De fiecare dată când limbile de foc se înălțau, alte crengi se prăbușeau, vișinii și negre.

– Stăpânul Luminii a făcut soarele, luna și stelele ca să ne lumineze calea, și ne-a dăruit foc ca să țină noaptea la distanță, le spuse Melisandre sălbaticilor. Nimeni nu poate ține piept flăcărilor.

– *Nimeni nu poate ține piept flăcărilor*, repetară oamenii reginei.

Veșmintele stacojii ale femeii roșii se învolburară, iar părul arămiu îi înconjura fața ca o aură. Înalte flăcări galbene dansau de pe vârfurile degetelor ei, ca niște gheare.

– *OAMENI LIBERI!* Zeii voştri falşi nu vă pot ajuta. Cornul vostru fals nu v-a salvat. Regele vostru fals v-a adus doar moarte, disperare şi înfrângere... dar în faţa voastră se află adevăratul rege, *IATĂ GLORIA LUI!*

Stannis Baratheon scoase Aducătoarea Luminii. Sabia aruncă sclipiri roşii, galbene şi portocalii, încărcată de lumină. Jon mai văzuse spectacolul acesta, dar nu *aşa*, niciodată aşa. Aducătoarea Luminii era soarele însuşi, făurit din oţel. Când Stannis o înălţă deasupra capului, oamenii fură nevoiţi să-şi întoarcă privirea sau să-şi acopere ochii. Caii tresăriră, iar unul îşi azvârli călăreţul din şa. Strălucirea focului părea să pălească în faţa acestei dezlănţuiri de lumină, aşa cum un câine mic se retrage în faţa unuia mai mare. Zidul însuşi deveni roşu, roz şi portocaliu, sub valurile de culoare ce dănţuiau pe gheaţă. *Să fie aceasta puterea sângelui regesc?*

– Westerosul are un singur rege, rosti Stannis. Vocea lui răsună aspru, lipsită de muzicalitatea glasului Melisandrei. Cu această sabie îmi apăr supuşii şi îi distrug pe cei care-i ameninţă. Plecaţi genunchiul şi vă promit mâncare, pământ şi dreptate. Îngenuncheaţi şi trăiţi. Sau plecaţi şi muriţi. Alegerea vă aparţine. Vârî Aducătoarea Luminii în teacă şi lumea se întunecă din nou, de parcă soarele s-ar fi ascuns după un nor. Deschideţi porţile.

– *DESCHIDEŢI PORŢILE!* răcni Ser Clayton Suggs, cu o voce gravă, ca de corn de război.

– *DESCHIDEŢI PORŢILE!* repetă, ca un ecou, Ser Corliss Penny, ordonându-le gărzilor.

– *DESCHIDEŢI PORŢILE!* strigară căpitanii.

Oamenii se grăbiră să se supună. Din pământ fură smulşi ţăruşi ascuţiţi, peste şanţurile adânci fură aruncate scânduri şi porţile îngrăditurii fură date în lături. Jon Snow ridică mâna, apoi o coborî, şi rândurile sale negre se despărţiră, la stânga şi la dreapta, deschizând între ei o cale către Zid, acolo unde Edd Tollett cel Trist deschisese poarta de fier.

– Veniți, îi îndemnă Melisandre. Veniți la lumină... ori alergați înapoi în întuneric. În groapa de lângă ea, focul trosnea. Dacă alegeți viața, veniți la mine.

Și veniră. Încet, la început, unii șchiopătând sau sprijinindu-se de camarazii lor, prizonierii începură să iasă din țarcul lor improvizat. *Dacă vreți să mâncați, veniți la mine*, gândi Jon. *Dacă nu vreți să înghețați sau să muriți de foame, supuneți-vă.* Șovăitori, temându-se de vreo capcană, primii câțiva prizonieri se strecurară peste scânduri și prin gardul de țăruși, către Melisandre și către Zid. Alții îi urmară, când văzură că nu li se întâmplase nimic rău celor dinaintea lor. Apoi alții, și alții, până când se formă un șuvoi continuu. Oamenii reginei, înveșmântați în pieptare cu ținte și coifuri fără vizieră, dădeau fiecărui bărbat, femeie ori copil care trecea o bucată de copac alb al inimii: un băț, o creangă despicată, albă ca un os rupt, o ramură cu frunze roșii ca sângele. *O bucată din vechii zei, ca să-l hrănească pe cel nou.* Jon își îndoi degetele mâinii drepte.

Căldura ce se răspândea dinspre groapa focului era palpabilă chiar și la distanță; pentru sălbatici, trebuia să fie usturătoare. Văzu oameni retrăgându-se când se apropiară de flăcări, auzi copii plângând. Câțiva porniră spre pădure. Privi o femeie tânără îndepărtându-se cu pas împleticit, ducând câte un copil cu fiecare mână. După câțiva pași, se uita înapoi, să se asigure că nu venea nimeni după ei și, când se apropie de copaci, o luă la fugă. Unul dintre bărbații cu barba căruntă luă ramura de copac al inimii pe care i-o dăduseră și o folosi ca armă, împărțind cu ea lovituri până când oamenii reginei îl impresurară cu sulițe. Ceilalți fură nevoiți să-l ocolească, până când Ser Corliss ordonă să fie aruncat în foc. Alți și alți oameni liberi aleseră pădurea, după aceea – unul din zece, poate.

Dar majoritatea își continuară drumul. În spatele lor, era doar frig și moarte. În față, era speranță. Își continuară drumul, strângându-și în mâini fărâmele de copac al inimii, până când sosi momentul să hrănească flăcările cu ele. R'hllor era un zeu gelos, mereu înfometat.

Aşadar, noul zeu devoră cadavrul celui vechi şi proiectă pe Zid umbrele gigantice ale lui Stannis şi Melisandre, negre pe fondul reflexiilor roşii-arămii pe gheaţă.

Sigorn îngenunche primul în faţa regelui. Noul Magnar al Thennilor era o versiune mai tânără şi mai scundă a tatălui său – sfrijit, chel, purtând apărătoare pentru picioare şi o cămaşă de piele, cusută cu solzi de bronz. Următorul fu Rattleshirt, în armura-i zdrăngănitoare făcută din oase şi piele fiartă şi cu un craniu de uriaş drept coif. Sub veşmântul de oase se ascundea o biată fiinţă distrusă, cu dinţii maro, stricaţi, şi o nuanţă de galben în albul ochilor. *Un om mărunt, răutăcios, perfid, pe cât de crud pe atât de prost.* Jon nu credea nicio clipă că avea să-şi respecte legământul. Se întreba ce simţea Val privindu-l cum îşi primeşte, îngenuncheat, iertarea.

Urmară căpetenii mai mărunte. Doi şefi de clanuri ale Copitaţilor, cu picioarele negre şi bătătorite. O bătrână prezicătoare, venerată de oamenii Apei Laptelui. Un băiat costeliv, cu ochii negri, de doisprezece ani, fiul lui Alfyn Ucigaşul Ciorilor. Halleck, frate al Harmei Cap-de-Câine, cu porcii ei. Fiecare plecă genunchiul în faţa regelui.

E prea frig pentru această mascaradă, gândi Jon.

– Oamenii liberi îi dispreţuiesc pe cei îngenuncheaţi, îl prevenise el pe Stannis. Lasă-i să-şi păstreze demnitatea şi te vor iubi mai mult.

Dar Înălţimea Sa nu-l ascultase.

– De săbiile lor am nevoie, nu de sărutări, a răspuns el.

După ce îngenuncheară, sălbaticii trecură, târşâindu-şi picioarele, pe lângă şirurile de fraţi în negru, spre poartă. Calul şi Satin, împreună cu alţi câţiva, aveau misiunea să-i conducă dincolo de Zid, cu torţe. În partea cealaltă, îi aşteptau străchini cu supă fierbinte de ceapă, bucăţi de pâine neagră şi cârnaţi. Şi haine: mantii, pantaloni, cizme, tunici, mănuşi din piele bună. Aveau să doarmă pe mormane de paie curate, lângă focuri strălucitoare, care să-i ferească de frigul nopţii. Acest rege era deosebit de atent la detalii. Mai devreme sau mai târziu, însă, Tormund Năpasta Uriaşilor avea să ia din nou Zidul cu asalt, şi Jon

se întreba de partea cui aveau să fie noii supuși ai lui Stannis, când va sosi ceasul acela. *Le poți da pământ și îndurare, dar oamenii liberi își aleg propriii regi, și ei pe Mance Rayder l-au ales, nu pe tine.*

Bowen Marsh își așeză calul lângă al lui Jon.

– Aceasta e o zi pe care n-am crezut vreodată c-o voi vedea. Lordul Administrator slăbise considerabil de când fusese rănit la cap, la Podul Țestelor. Pierduse o bucată dintr-o ureche. *Nu prea mai seamănă cu o rodie,* gândi Jon. Marsh continuă: Am vărsat sânge ca să-i oprim pe sălbatici la Defileu. Oameni buni au fost uciși acolo, prieteni și frați. Pentru ce?

– Regatul ne va blestema pe toți pentru asta, declară Ser Alliser Thorne, cu glasul plin de venin. Fiecare om cinstit din Westeros va întoarce capul și va scuipa când va auzi pomenindu-se despre Rondul de Noapte.

Ce știi tu despre oamenii cinstiți?

– Liniște printre rânduri.

Ser Alliser devenise mai circumspect de când Lordul Janos își pierduse capul, dar răutatea nu-l părăsise. Jon cochetase cu ideea de a-i da lui sarcina pe care Slynt o refuzase, dar voia să-l aibă sub ochi. *A fost întotdeauna cel mai periculos dintre cei doi.* Așadar, Jon trimisese un administrator încărunțit de la Turnul Umbrei să preia comanda Gărzii Cenușii.

Spera că acele două noi garnizoane aveau să schimbe situația. *Rondul poate să-i însângereze pe oamenii liberi, dar, în cele din urmă, nu putem spera să-i oprim.* Faptul că Mance Rayder fusese dat flăcărilor nu schimba acest adevăr. *Noi suntem tot prea puțini, ei sunt tot prea mulți, iar fără cercetași suntem ca și orbi. Trebuie să trimit oameni în recunoaștere. Dar dacă fac asta, se vor mai întoarce, oare?*

Tunelul prin Zid era îngust și întortocheat și mulți dintre sălbatici erau bătrâni, bolnavi sau răniți, așa că traversarea era chinuitor de înceată. Când ultimul dintre ei plecă genunchiul, noaptea se lăsase deja. Focul ardea mocnit și umbra regelui pe Zid se micșorase la un

sfert din înălțimea ei inițială. Jon Snow își vedea răsuflarea în aer. *Frig*, gândi el, *și se face tot mai frig. Mascarada asta a durat destul.*

Vreo patruzeci de prizonieri zăboveau lângă palisadă. Printre ei erau patru uriași, ființe masive, păroase, cu umerii căzuți, picioare cât trunchiurile de copaci și tălpi imense, lăbărțate. Așa mari cum erau, ar fi putut trece prin Zid, dar unul nu voia să-și părăsească mamutul, iar ceilalți nu voiau să-l părăsească pe el. Ceilalți dintre cei rămași erau cu toții de statură umană. Unii erau morți, alții muribunzi, și mai mulți erau rudele sau tovarășii lor apropiați, care refuzau să-i abandoneze fie și pentru o strachină cu supă de ceapă.

Unii tremurând, unii prea amorțiți ca să tremure, ascultau glasul regelui bubuind dinspre Zid.

– Sunteți liberi să plecați, le zise el. Spuneți-le oamenilor voștri la ce ați fost martori. Spuneți-le că l-ați văzut pe adevăratul rege și că sunt bineveniți în regatul lui, atât timp cât îi păstrează pacea. Altminteri, ar face mai bine să fugă sau să se ascundă. N-am să mai tolerez alte atacuri asupra Zidului meu.

– *Un regat, un zeu, un rege!* strigă Lady Melisandre.

Oamenii reginei preluară strigătul, lovind cu capetele sulițelor în scuturi.

– *Un regat, un zeu, un rege! STANNIS! STANNIS! UN REGAT, UN ZEU, UN REGE!*

Jon observă că Val nu se alătură scandărilor lor. Nici frații Rondului de Noapte. În timpul vacarmului, cei câțiva sălbatici rămași se topiră în pădure. Uriașii plecară ultimii, doi călărind pe spatele unui mamut, ceilalți doi pe jos. Doar morții fură lăsați în urmă. Jon îl privi pe Stannis coborând de pe platformă, cu Melisandre alături. *Umbra lui roșie. Nu pleacă niciodată de lângă el pentru mult timp.*

Garda de onoare a regelui se așeză în jurul lor: Ser Godry, Ser Clayton și o duzină de alți cavaleri, toți oamenii ai reginei. Lumina lunii strălucea pe armurile lor și vântul le biciuia mantiile.

– Lord Administrator, îi spuse Jon lui Marsh, doboară palisada pentru lemn de foc și azvârle cadavrele în flăcări.

– Da, lordul meu comandant. Marsh răcni câteva ordine și o mulțime de administratori ieșiră din rânduri, să atace zidurile de lemn. Lordul Administrator îi privi, încruntându-se.

– Sălbaticii ăștia... crezi că-și vor ține legământul, stăpâne?

– Unii da. Nu toți. Avem și noi lașii și ticăloșii noștri, oamenii noștri slabi și nătărăii noștri. La fel și ei.

– Jurămintele noastre... noi am jurat să apărăm regatul...

– Odată așezați în Dar, oamenii liberi vor deveni parte a regatului, sublinie Jon. Trăim vremuri teribile, pe cale să devină și mai teribile Am văzut chipul adevăratului nostru dușman, un chip alb, cu ochi albaștri, strălucitori. Oamenii liberi au văzut și ei chipul acela. Aici Stannis nu se înșală. Trebuie să facem cauză comună cu sălbaticii.

– Cauză comună împotriva unui dușman comun. Cu asta pot fi de acord, spuse Bowen Marsh. Dar asta nu înseamnă că trebuie să lăsăm zeci de mii de sălbatici lihniți de foame să treacă Zidul. N-au decât să se întoarcă în satele lor și să lupte cu Ceilalți acolo, în timp ce noi astupăm porțile. Nu va fi dificil, din câte mi-a spus Othell, nu trebuie decât să umplem tunelurile cu bolovani și să turnăm apă prin gurile de tragere. Restul face Zidul. Frigul, greutatea... într-o lună va fi ca și cum n-ar fi existat niciodată vreo poartă. Orice dușman ar trebui să-și croiască drum prin el.

– Sau să-l escaladeze.

– Puțin probabil, zise Bowen Marsh. Aceștia nu sunt năvălitori, ieșiți să fure o nevastă și cine știe ce pradă. Tormund va avea femei bătrâne cu el, copii, turme de oi și capre, chiar și *mamuți*. Are nevoie de o *poartă*, și doar trei mai sunt. Iar dacă ar trimite cățărători, ei, bine, apărarea împotriva lor e simplă ca pescuitul unui pește dintr-o oală.

Peștii nu ies niciodată din oală și nu-ți vâră o suliță în burtă. Jon escaladase el însuși Zidul.

– Arcașii lui Mance Rayder trebuie să fi tras zece mii de săgeți înspre noi, judecând după numărul celor folosite pe care le-am adunat,

continuă Marsh. Mai puțin de o sută au ajuns la oamenii noștri de pe Zid, cele mai multe înălțate de o pală rătăcită de vânt. Alyn cel Roșu de la Drumul Rozelor a fost singurul care a murit acolo, sus, și căzătura l-a omorât, nu săgeata care i-a înțepat piciorul. Donal Noye și-a dat viața ca să apere poarta. Un act de curaj, da... dar dacă poarta ar fi fost astupată, bravul armurier ar putea să fie și acum cu noi. Fie că înfruntăm o sută de dușmani, fie că o sută de mii, atât timp cât noi suntem pe creasta Zidului, iar ei dedesubt, nu ne pot face niciun rău.

Are dreptate. Oastea lui Mance Rayder se zdrobise de Zid ca un val de un țărm stâncos, deși apărătorii n-au fost mai mult de-o mână de bătrâni, copilandri și schilozi. Cu toate acestea, ceea ce sugera Bowen era împotriva tuturor instinctelor lui Jon.

– Dacă astupăm porțile, nu putem trimite cercetași, sublinie el. Vom fi ca orbi.

– Ultima misiune de cercetare a Lordului Mormont a costat Zidul un sfert din oamenii săi, lordul meu. Trebuie să păstrăm oamenii care ne-au mai rămas. Fiecare moarte ne împuținează și suntem atât de răsfirați... Ocupă un loc înalt și câștigă bătălia, spunea unchiul meu. Niciun loc nu e mai înalt decât Zidul, Lord Comandant.

– Stannis a promis pământ, hrană și dreptate oricărui sălbatic care pleacă genunchiul. Nu ne va îngădui niciodată să astupăm porțile.

Marsh ezită.

– Lord Snow, nu sunt omul care să poarte vorbe, dar se spune că devii prea... prea prietenos cu Lordul Stannis. Unii chiar insinuează că ești... un...

Un rebel și un renegat, da, și, în același timp, un bastard și un om-lup. Janos Slynt nu mai era, dar minciunile lui rămâneau.

– Știu ce se spune. Jon auzise șușotelile, văzuse oamenii întorcându-se cu spatele când traversa el curtea. Ce-ar vrea să fac, să ridic săbiile împotriva lui Stannis și a sălbaticilor? Înălțimea Sa are de trei ori mai mulți luptători decât noi și, pe lângă asta, ne este oaspete. E protejat de legile ospitalității. Și îi suntem datori lui și alor lui.

– Lordul Stannis ne-a ajutat când am avut nevoie de ajutor, stărui Marsh, dar rămâne un rebel și cauza lui e osândită. Și la fel de osândiți vom fi și noi, dacă Tronul de Fier ne consideră trădători. Trebuie să fim siguri că nu vom fi de partea învinșilor.

– Nu am intenția să aleg nicio parte, răspunse Jon, dar nu sunt atât de sigur de rezultatul acestui război precum pari tu să fii, lordul meu. Nu cu Lordul Tywin mort. Dacă veștile ce veneau pe drumul regelui puteau fi crezute, Mâna Regelui fusese ucisă de fiul său pitic, în timp ce stătea pe privată. Jon îl cunoscuse în treacăt pe Tyrion Lannister. *Mi-a strâns mâna și m-a numit prieten.* Era greu de crezut că omulețul fusese în stare să-și ucidă propriul părinte, dar moartea Lordului Tywin părea mai presus de orice îndoială. Leul de la Debarcaderul Regelui e un pui, continuă Jon, și se știe că Tronul de Fier sfâșie oameni în toată firea.

– O fi el copil, lordul meu, dar... Regele Robert a fost foarte iubit și mulți oameni cred și acum că Tommen e fiul lui. Cu cât îl văd mai mult pe Lordul Stannis, cu atât îl iubesc mai puțin. Și încă și mai puțini sunt cei care-o îndrăgesc pe Lady Melisandre, cu focurile ei și acest feroce zeu roșu. Oamenii se plâng.

– S-au plâns și de Lordul Comandant Mormont. Oamenilor le place să se plângă de nevestele și de stăpânii lor, mi-a spus el odată. Cei fără soții se plâng de două ori mai mult de stăpâni. Jon Snow aruncă o privire spre tabăra prizonierilor. Două ziduri erau la pământ, al treilea se prăbușea cu repeziciune. Am să te las să termini treaba aici, Bowen. Ai grijă ca toate cadavrele să fie arse. Îți mulțumesc pentru sfat. Îți promit că am să mă gândesc la tot ce-ai spus.

În aerul din preajma gropii mai stăruiau fumul și cenușa suflată de vânt, când Jon străbătu la trap drumul spre poartă. Când ajunse acolo, descălecă, să-și treacă animalul prin gheață, către partea sudică. Edd cel Trist merse înaintea lui, cu o torță. Flăcările atingeau tavanul și astfel, cu fiecare pas, lacrimi reci picurau peste ei.

– A fost o ușurare, lordul meu, să văd cornul acela arzând, spuse Edd. Chiar astă-noapte am visat că urinam de pe Zid când cineva a

decis să sufle în corn. Nu că mă plâng. A fost mai bine decât în vechiul meu vis, când Harma Cap-de-Câine mă dădea hrană la porcii ei.

– Harma e moartă, zise Jon. Dar porcii nu. Se uită la mine aşa cum se uita Ucigaşul la şuncă. Ca să nu mai spun că sălbaticii ne vor răul. Da, le-am ciopârţit zeii şi i-am pus să le ardă bucăţile, dar le-am dat supă de ceapă. Ce înseamnă un zeu, în comparaţie cu un castron frumuşel cu supă de ceapă? Mi-ar prinde bine şi mie unul. Mirosurile de fum şi carne arsă stăruiau pe hainele negre ale lui Jon. Ştia că trebuie să mănânce, dar după companie tânjea el, nu după mâncare. *O cupă de vin cu Maester Aemon, câteva vorbe de taină cu Sam, câteva râsete cu Pyp, Grenn şi Toad.* Dar Aemon şi Sam plecaseră, iar ceilalţi prieteni ai săi... Voi lua cina cu oamenii mei, în seara asta.

– Vită fiartă şi sfeclă. Edd cel Trist părea să ştie întotdeauna ce se pregătea de mâncare. Dar Hobb zice că i s-a terminat hreanul. Ce gust are vita fiartă fără hrean?

De când sălbaticii pârjoliseră vechea sală comună, oamenii Rondului de Noapte mâncau în beciul de piatră de sub armurărie, un spaţiu cavernos împărţit de două şiruri de stâlpi drepţi de piatră, cu tavane boltite şi butoaie imense de vin şi bere de-a lungul pereţilor. Când Jon intră, patru constructori jucau zaruri la masa cea mai apropiată de scări. Lângă foc şedeau un grup de cercetaşi şi câţiva oameni ai regelui, vorbind cu glas scăzut.

Cei mai tineri erau adunaţi la o altă masă, unde Pyp înţepase un nap cu cuţitul.

– Noaptea e neagră şi plină de napi, vesti el cu glas solemn. Să ne rugăm cu toţii pentru carne de vânat, copiii mei, cu nişte ceapă şi niţel sos de friptură.

Prietenii lui râseră – Grenn, Toad, Satin, toţi. Snow nu li se alătură.

– Să iei în batjocură rugăciunea altuia e o treabă de nătărău, Pyp. Şi e periculos.

– Dacă zeul roşu e ofensat, n-are decât să mă doboare.

Toate zâmbetele dispăruseră.

– De preoteasă râdeam, spuse Satin, un tânăr mlădios și chipeș, care jucase cândva rolul de prostituată în Orașul Vechi. Glumeam și noi, lordul meu.

– Voi aveți zeii voștri, ea pe-ai ei. Lăsați-o în pace.

– Ea nu ne lasă zeii în pace, replică Toad. Îi numește pe Cei Șapte falși zei, stăpâne. Și vechii zei. I-a obligat pe sălbatici să ardă crengi de copaci ai inimii. Ai văzut.

– Lady Melisandre nu e sub comanda mea. Voi sunteți. Nu vreau să văd zâzanie între oamenii regelui și ai mei.

Pyp puse o mână pe brațul lui Toad:

– Nu mai cârâi, bravule Toad, căci Marele nostru Lord Snow a grăit. Pyp sări în picioare și făcu în fața lui Jon o plecăciune, în batjocură. Îmi cer scuze. De-acum înainte, nici n-am să mișc din urechi fără nobila permisiune a nobilului lord.

Are impresia că totul e un joc. Lui Jon îi venea să-l scuture de să-i bage mințile-n cap.

– Mișcă din urechi cât vrei. Când îți miști limba apar necazurile.

– Voi avea grijă să fie mai atent, promise Grenn, și am să-i trag o scatoalcă dacă nu e. Grenn șovăi. Stăpâne, iei cina cu noi? Owen, dă-te mai încolo și fă-i loc lui Jon.

Era tot ce-și dorea Jon. *Nu,* fu nevoit să-și spună, *vremurile acelea au trecut.* Acest gând i se răsuci în burtă, ca un pumnal. Îl aleseseră să conducă. Zidul era al lui, la fel și viețile lor. *Un stăpân poate să iubească oamenii de sub comanda sa,* își auzea aievea tatăl zicând, *dar nu poate să le fie prieten. Într-o zi s-ar putea să fie nevoit să le fie judecător sau să-i trimită la moarte.*

– Altă dată, minți lordul comandant. Edd, mai bine vezi-ți tu de cina ta. Eu am treburi de terminat.

Aerul de afară părea chiar mai rece decât înainte. În partea opusă a castelului, vedea lumina unei lumânări strălucind dinspre ferestrele Turnului Regelui. Val stătea pe acoperișul turnului, privind lung în

sus, la Zid. Stannis o ținea bine închisă în camere aflate deasupra alor lui, dar îi îngăduia să se plimbe pe metereze, ca să facă mișcare.

Pare singură, gândi el. *Singură și fermecătoare.* Ygritte fusese frumoasă în felul ei, cu părul ei roșu sărutat de foc, dar zâmbetul fusese cel care-i înviora chipul. Val nu trebuia să zâmbească, ar fi întors capetele bărbaților la orice Curte din lumea largă.

Totuși, prințesa sălbatică nu era iubită de temnicerii ei. Ea îi disprețuia pe toți, socotindu-i „îngenuncheați", și încercase de trei ori să evadeze. Când un oștean a devenit neatent în prezența ei, i-a înhățat cuțitul din teacă și i l-a înfipt în beregată. Încă doi centimetri la stânga și ar fi putut să moară.

Singură și fermecătoare și letală, cugetă Jon Snow, *și aș fi putut s-o am. Pe ea și Winterfellul și numele nobilului meu tată.* În schimb, el alesese o mantie neagră și un zid de gheață. În schimb, alesese onoarea. *Onoarea unui bastard.*

Zidul se înălța la dreapta lui, când traversă curtea. Gheața lui revărsa o sclipire palidă, dar jos totul era în umbră. La poartă, o lumină portocalie strălucea printre zăbrele, acolo unde străjerii se refugiaseră de vânt. Jon auzea scârțâitul lanțurilor în timp ce cușca-troliu se balansa și se freca de gheață. Sus, în vârf, santinelele se îngrămădeau, probabil, în adăpostul cald, în jurul unui mangal, strigând ca să se facă auziți peste vânt. Sau, poate, vor fi renunțat la efort și fiecare dintre ei era cufundat în propriul iaz de tăcere. *Eu trebuie să umblu pe gheață. Zidul este al meu.*

Trecea pe lângă ruina Turnului Lordului Comandant, pe lângă locul unde Ygritte îi murise în brațe, când Nălucă apăru lângă el, cu răsuflarea-i caldă aburind în aerul rece. În lumina lunii, ochii lui roșii străluceau ca două iazuri de foc. Gustul de sânge fierbinte îi umplu gura și Jon știu că Nălucă omorâse în noaptea aceea. *Nu*, gândi el, *sunt om, nu lup.* Se frecă la gură cu dosul mâinii înmănușate și scuipă.

Clydas ocupa și acum camerele de sub cuibar. Când Jon bătu la ușă, veni târșâindu-și picioarele, cu o lumânare conică în mână, și o întredeschise.

– Deranjez? întrebă Jon.

– Nu, deloc. Clydas îl lăsă să intre. Încălzeam vin cu mirodenii. Doreşti o cupă, lordul meu?

– Cu plăcere.

Avea mâinile înţepenite de frig. Îşi scoase mănuşile şi îşi îndoi degetele.

Clydas se întoarse lângă vatră, să amestece în vin. *Are cu siguranţă şaizeci de ani. E bătrân. Părea tânăr doar prin comparaţie cu Aemon.* Scund şi rotofei, avea ochii roz şi ceţoşi ai unei fiinţe nocturne. De scalp îi atârnau câteva fire de păr alb. După ce Clydas turnă, Jon luă cupa cu ambele mâini, adulmecă mirodeniile, înghiţi. Căldura i se răspândi în piept. Bău din nou, prelung şi adânc, să-şi spele gustul de sânge din gură.

– Oamenii reginei spun că Regele-de-Dincolo-de-Zid a murit ca un laş. Că a strigat după îndurare şi şi-a negat condiţia de rege.

– Aşa e. Aducătoarea Luminii a fost mai strălucitoare decât am văzut-o vreodată. Strălucitoare ca soarele. Jon înălţă cupa: Pentru Stannis Baratheon şi sabia lui magică.

Vinul îi lăsa un gust amar în gură.

– Înălţimea Sa nu e un om uşor de suportat. Puţini sunt, dintre cei ce poartă coroană. Mulţi oameni buni au fost regi răi, spunea Maester Aemon şi unii oameni răi au fost regi buni.

– Ştia el ce ştia. Aemon Targaryen văzuse nouă regi pe Tronul de Fier. Fusese fiul unui rege, fratele unui rege, unchiul unui rege. M-am uitat peste cartea aceea pe care mi-a lăsat-o Maester Aemon. *Compendiumul de jad.* Am citit paginile care vorbeau despre Azor Ahai. Aducătoarea Luminii a fost sabia lui. Călită cu sângele soţiei sale, dacă Votar poate fi crezut. După aceea, Aducătoarea Luminii n-a fost niciodată rece la atingere, ci caldă, aşa cum fusese mereu Nissa Nissa. În bătălie, lama ardea, incandescentă. O dată, Azor Ahai s-a luptat cu un monstru. Când a vârât sabia în burta fiarei, sângele a început să fiarbă. Din gură i-au ieşit fum şi aburi, ochii i s-au topit şi i s-au prelins pe obraji, iar trupul a izbucnit în flăcări.

– O sabie care-și produce propria căldură..., răspunse Clydas clipind.

– ...ar fi un lucru bun pe Zid. Jon lăsă deoparte cupa de vin și își puse mănușile de moleschin negru. Păcat că sabia pe care Stannis o mânuiește e rece. Aș fi curios să văd cum se comportă în luptă Aducătoarea Luminii. Mulțumesc pentru vin. Nălucă, hai cu mine.

Jon Snow își trase pe cap gluga mantiei și împinse ușa. Lupul alb îl urmă în noapte.

Armurăria era tăcută și întunecată. Jon salută străjerii, cu o înclinare a capului, înainte să-și croiască drum spre camera lui, pe lângă tăcutele stelaje cu sulițe. Își atârnă centura sabiei într-un cui, lângă ușă, și mantia în altul. Când își scoase mănușile, avea mâinile amorțite și reci. Îi luă multă vreme să aprindă lumânările. Nălucă se ghemui pe preșul lui și adormi, dar Jon nu putea încă să se odihnească. Masa zgâriată din lemn de pin era acoperită de hărți ale Zidului și ale ținuturilor de dincolo, alături de o listă cu numele cercetașilor și o scrisoare de la Turnul Umbrei, scrisă de mâna tremurătoare a lui Ser Mallister.

Reciti scrisoarea de la Turnul Umbrei, ascuți un condei și desfăcu o călimară cu cerneală neagră, vâscoasă. Scrise două scrisori, prima către Ser Denys, cea de-a doua către Ser Cotter Pyke. Amândoi îi cereau cu insistență să le mai dea oameni. Pe Halder și pe Toad îi trimisese la vest, la Turnul Umbrei, pe Grenn și Pyp la Rondul de Est la Mare. Cerneala nu curgea bine și toate cuvintele păreau neterminate, grosolane și stângace, dar, cu toate astea, Jon nu se opri.

Când, în cele din urmă, lăsă jos condeiul, camera era întunecoasă și rece și simțea că zidurile îl apasă. Cocoțat deasupra ferestrei, corbul Bătrânului urs îl privea cu ochi negri și ageri. *Ultimul meu prieten,* gândi Jon cu neliniște. *Și aș face bine să-ți supraviețuiesc, altfel ai să-mi mănânci și mie fața.* Nălucă nu se punea la socoteală. Nălucă era mai mult decât un prieten. Nălucă era parte din el.

Jon se ridică și urcă scările către patul îngust care fusese cândva al lui Donal Noye. *Asta mi-e soarta,* își dădu el seama, în timp ce se dezbrăca, *de acum până la sfârșitul zilelor mele.*

DAENERYS

– Ce-i? strigă ea, în timp ce Irri o scutura ușor de umăr. Era în toiul nopții. *Ceva nu e bine*, înțelese ea imediat. E Daario? Ce s-a întâmplat? În visul ei, fuseseră soț și soție, oameni simpli care duceau o viață simplă, într-o casă înaltă de piatră, cu o ușă roșie. În visul ei, el îi săruta tot trupul: gura, gâtul, sânii.

– Nu, *Khaleesi*, murmură Irri, este eunucul tău, Viermele Cenușiu, împreună cu Țeastă-Rasă. Îi primești?

– Da. Dany își dădu seama că părul îi era răvășit și așternuturile în neorânduială. Ajută-mă să mă îmbrac. Voi bea și o cupă cu vin. Să-mi limpezesc mintea. *Să-mi înec visul.* Auzea suspine înăbușite. Cine plânge?

– Sclava ta Missandei.

Jhiqui avea o lumânare conică în mână.

– Slujitoarea mea. N-am sclavi. Dany nu pricepea: De ce plânge?

– După cel ce i-a fost frate, îi explică Irri.

Restul află de la Skahaz, Reznak și de la Viermele Cenușiu, când fură poftiți să i se înfățișeze. Dany știu că veștile lor erau proaste încă înainte ca vreun cuvânt să fie rostit. O singură privire la fața urâtă a lui Țeastă-Rasă era de-ajuns ca să-și dea seama.

– Fiii Harpiei?

Skahaz clătină din cap. Gura lui avea o expresie îndârjită.

– Câţi morţi?

– Nouă, Măreţia Ta, răspunse Reznak, frângându-şi mâinile. O treabă murdară şi mârşavă. O noapte cumplită, cumplită.

Nouă. Cuvântul era ca un pumnal în inima ei. În fiecare noapte, umbra războiului era reînviată sub acoperişurile piramidelor în trepte ale Meereenului. În fiecare dimineaţă, soarele răsărea deasupra altor cadavre, alături de care se aflau harpii desenate cu sânge pe cărămizi. Orice sclav eliberat care devenea prea prosper sau prea îndrăzneţ era hărăzit morţii. *Nouă într-o singură noapte, însă...* Asta o speria.

– Povestiţi.

Vântul Cenuşiu fu cel care răspunse:

– Servitorii tăi au fost atacaţi în timp ce patrulau pe aleile de cărămidă ale Meereenului, veghind pacea Înălţimii Tale. Erau cu toţii bine înarmaţi, cu suliţe, scuturi şi săbii scurte. Doi câte doi umblau şi doi câte doi au murit. Slujitorii tăi Pumn Negru şi Cetherys au fost ucişi de săgeţi trase din arbalete, în Labirintul lui Mazdhan. Slujitorii tăi Mossador şi Duran au fost striviţi sub o ploaie de pietre la poalele digului. Slujitorii tăi Eladon Păr Auriu şi Suliţa Credincioasă au fost otrăviţi la o cramă unde obişnuiau să se oprească în fiecare noapte, după ce-şi încheiau rondul.

Mossador. Dany îşi strânse mâna în pumn. Missandei şi fraţii ei fuseseră luaţi din casa lor din Naath de către năvălitori din Insulele Baziliscului şi vânduţi ca sclavi în Astapor. Aşa tânără cum era, Missandei dovedise un asemenea talent la limbi încât Bunii Stăpâni o făcuseră scrib. Mossador şi Marselen nu fuseseră atât de norocoşi. Fuseseră castraţi şi transformaţi în Nepătaţi.

– A fost prins vreunul dintre criminali?

– Slujitorii tăi i-au arestat pe proprietarul cramei şi pe fiicele sale. Aceştia susţin că nu ştiu nimic şi cerşesc îndurare.

Cu toţii susţin că nu ştiu nimic şi cerşesc îndurare.

– Daţi-i pe mâna lui Ţeastă-Rasă. Skahaz, ţine-i despărţiţi şi interoghează-i.

– Cum poruncești, Luminăția Ta. Vrei să-i interoghez cu blândețe sau cu asprime?

– Cu blândețe, la început. Ascultă ce povești îți spun și ce nume îți dau. Poate că n-au nicio legătură cu asta. Daenerys ezită. Nouă, a zis nobilul Reznak. Cine sunt ceilalți?

– Trei sclavi eliberați, uciși în casele lor, răspunse Țeastă-Rasă. Un cămătar, un cizmar și harpista Rylona Rhee. I-au tăiat degetele înainte s-o omoare.

Regina tresări. Rylona Rhee cântase la harpă la fel de dulce ca însăși Fecioara. Pe când fusese sclavă în Yunkai, cântase pentru fiecare familie de viță nobilă din oraș. În Meereen devenise căpetenie printre sclavii eliberați din Yunkai, glasul lor în consiliile lui Dany.

– N-avem niciun alt prizonier în afară de acest cârciumar?

– Niciunul, mărturisim cu durere. Îți cerem iertare.

Îndurare, gândi Dany. *Vor avea parte de îndurarea dragonului.*

– Skahaz, m-am răzgândit. Interoghează-i cu asprime.

– Aș putea. Sau aș putea să le interoghez pe fiice cu asprime, sub privirile tatălui lor. Asta ar scoate câteva nume de la el.

– Fă cum crezi că e mai bine, dar adu-mi nume. Își simțea furia ca un foc în măruntaie. Nu mai vreau Nepătați uciși! Vânt Cenușiu, retrage-ți oamenii în cazărmi. De acum înainte, ei o să-mi păzească zidurile, porțile și persoana. De azi încolo, oamenii Meereenului vor fi cei care vor păstra pacea orașului lor. Skahaz, organizează-mi o nouă gardă, formată în părți egale din țeste-rase și sclavi eliberați.

– Cum ți-e porunca. Câți oameni?

– Câți ai nevoie.

Reznak mo Reznak își pierdu răsuflarea.

– Măreția Ta, de unde să luăm banii ca să plătim atâția oameni?

– De la piramide. Spuneți-i taxă pe sânge. Voi cere fiecărei piramide câte o sută de galbeni pentru fiecare sclav eliberat pe care l-au ucis Fiii Harpiei.

Asta aduse un zâmbet pe fața lui Țeastă-Rasă.

– Aşa se va face, răspunse el, dar, Strălucirea Ta ar trebui să ştie că Marii Stăpâni din Zhak şi Merreq se pregătesc să-şi abandoneze piramidele şi să părăsească oraşul.

Daenerys era sătulă până peste cap de Zhak şi Mereq, era sătulă de toţi meereenii, mari şi mici deopotrivă.

– Lăsaţi-i să plece, dar vedeţi să nu ia mai mult decât hainele de pe ei. Asiguraţi-vă că tot aurul rămâne aici, la noi. Şi proviziile de mâncare.

– Măreţia Ta, murmură Reznak mo Reznak, n-avem de unde să ştim dacă aceşti mari nobili au de gând să se alăture duşmanilor tăi. Eu cred că se retrag, pur şi simplu, spre proprietăţile lor din munţi.

– Atunci, n-o să-i deranjeze dacă le păzim noi aurul. N-au ce să cumpere în munţi.

– Se tem pentru copiii lor, zise Reznak.

Da, gândi Daenerys, *şi eu la fel.*

– Trebuie să-i păzim şi pe ei. Vreau doi copii de la fiecare. Şi de la celelalte piramide. Un băiat şi o fată.

– Ostatici, remarcă vesel Skahaz.

– Paji şi paharnici. Dacă Marii Stăpâni protestează, explicaţi-le că în Westeros este o mare onoare ca un copil să fie ales să slujească la Curte. Daenerys lăsă restul nerostit. Mergeţi şi împliniţi-mi porunca. Trebuie să-mi jelesc morţii.

Când se întoarse în apartamentele ei, din vârful piramidei, o găsi pe Missandei plângând încetişor în patul ei de scânduri, străduindu-se să-şi înăbuşe suspinele.

– Vino să dormi cu mine, îi spuse Daenerys micii scribe. Mai sunt multe ceasuri până-n zori.

– Înălţimea Ta e bună cu mine. Missandei se strecură în aşternuturi. A fost un frate bun.

Dany o cuprinse pe fată în braţe.

– Povesteşte-mi despre el.

– M-a învăţat să mă caţăr în copaci când eram mici. Putea să prindă peşti cu mâinile goale. O dată, l-am găsit dormind în grădina noastră,

cu o sută de fluturi mişunând pe el. Era atât de frumos în dimineaţa aceea. Sclava aceasta... vreau să spun... eu l-am iubit.

– Aşa cum te-a iubit şi el pe tine. Dany mângâie părul fetei. Spune doar o vorbă, draga mea, şi am să te las să pleci din locul acesta îngrozitor. Am să găsesc cumva o corabie şi am să te trimit acasă. La Naath.

– Aş prefera să rămân cu tine. La Naath mi-ar fi frică. Dacă se întorc stăpânii de sclavi? Când sunt cu tine, mă simt în siguranţă.

Siguranţă. La auzul acestui cuvânt, ochii lui Dany se umplură de lacrimi.

– Vreau să am grijă de tine. Missandei era doar un copil. Cu ea, Daenerys avea senzaţia că poate fi şi ea copil. Nimeni n-a avut grijă de mine când eram mică. Ei, bine, a avut Ser Willem, dar pe urmă a murit, şi Viserys... Vreau să te protejez, dar... e atât de greu. Să fiu puternică. Nu ştiu întotdeauna ce trebuie să fac. Dar *trebuie* să ştiu. Eu sunt tot ce au, sunt regina... sunt... sunt...

– ...mama, şopti Missandei.

– Mama dragonilor. Dany tremura.

– Nu. Mama noastră a tuturor. Missandei o strânse mai tare. Înălţimea Ta, trebuie să dormi. Zorile vor veni curând. Şi audienţele.

– Vom dormi amândouă şi vom visa la zile mai senine. Închide ochii.

Când fata închise ochii, Dany o sărută pe pleoape şi o făcu să chicotească.

Dar sărutările veniră mai uşor decât somnul. Dany strânse ochii şi încercă să se gândească acasă, la Piatra Dragonului şi la Debarcaderul Regelui şi la toate locurile despre care îi povestise Viserys, într-un ţinut mai blând ca acesta... dar gândurile i se întorceau întruna la Golful Sclavilor, ca nişte corăbii căzute pradă unui vânt necruţător. Când Missandei căzu într-un somn adânc, Dany se strecură din braţele ei şi ieşi în aerul de dinaintea zorilor, sprijinindu-se de parapetul rece de cărămidă, să privească peste oraş. O mie de acoperişuri se întindeau la picioarele ei, pictate de lumina lunii în nuanţe de fildeş şi argint.

Undeva, sub acele acoperişuri, erau adunaţi Fiii Harpiei, urzind planuri s-o omoare, pe ea şi pe toţi cei care o iubeau, şi să-i pună din nou copiii în lanţuri. Undeva, acolo jos, un copil înfometat plângea după lapte. Undeva o bătrână zăcea pe patul de moarte. Undeva un bărbat şi o fecioară se îmbrăţişau, smulgându-şi cu înfrigurare unul altuia veşmintele. Dar acolo, sus, nu era decât vălul lunii peste piramide şi arene de luptă, fără niciun indiciu despre ce se află dedesubt. Aici, era doar ea, singură.

Era sângele dragonului. Putea să-i omoare pe Fiii Harpiei, pe fiii fiilor şi pe fiii fiilor fiilor. Dar un dragon nu putea să hrănească un copil flămând, nici să aline durerea unei femei muribunde. *Şi cine ar îndrăzni vreodată să iubească un dragon?*

Gândul îi zbură din nou la Daario Naharis. Daario, cu dintele-i de aur şi barba-i în trei şuviţe, cu mâinile lui puternice odihnindu-se una pe mânerul *arakhului* şi cealaltă pe al stiletului său, mânere făurite din aur, în forma unor trupuri goale de femei. În ziua în care a plecat de la ea, în timp ce îşi luau rămas-bun, el îşi trecuse uşor buricele degetelor mari peste acele mânere, înainte şi înapoi. *Sunt geloasă pe un mâner de sabie*, îşi dăduse ea seama, *pe nişte femei din aur.* Fusese o decizie înţeleaptă să-l trimită la Oamenii Miei. Ea era regină şi Daario Naharis nu era din plămada regilor.

– A trecut atâta vreme! îi spusese lui Ser Barristan, chiar ieri. Dacă Daario m-a trădat şi s-a dus la duşmanii mei? *Trei trădări vei cunoaşte.* Dacă a întâlnit altă femeie, o prinţesă a lhazarenilor?

Ştia că bătrânul cavaler nu-l plăcea pe Daario, şi nu se încredea în el. Chiar şi aşa, acesta răspunsese galant:

– Nu există femeie mai fermecătoare decât Înălţimea Ta. Doar un orb nu şi-ar da seama de asta, iar Daario Naharis nu e orb.

Nu, gândi ea. *Are ochii de un albastru-închis, aproape violet, iar dintele-i de aur străluceşte când îmi zâmbeşte.*

Ser Barristan era sigur că Daario avea să se întoarcă. Dany nu putea decât să se roage să aibă dreptate.

O baie mă va ajuta să mă liniștesc. Păşi tiptil, cu picioarele goale, prin iarbă, spre bazinul de pe terasă. Atingerea apei reci îi făcu pielea să se încreţească. Peştişorii îi ciuguleau braţele şi picioarele. Daenerys închise ochii şi pluti.

Un foşnet abia auzit o făcu să-i deschisă. Se ridică, stârnind un pleoscăit domol.

– Missandei? strigă ea. Irri? Jhiqui?

– Dorm, veni răspunsul.

Sub un curmal stătea o femeie, îmbrăcată într-un veşmânt lung ce atingea iarba. Sub glugă, faţa ei părea aspră şi osoasă. *Poartă o mască,* îşi dădu seama Dany, *o mască din lemn acoperit cu lac roşu-închis.*

– Quaithe? Visez? Se ciupi de ureche şi tresări de durere. Te-am visat pe *Balerion,* când am venit la Astapor.

– N-ai visat. Nici atunci, nici acum.

– Ce faci aici? Cum ai trecut de gărzile mele?

– Am venit pe altă cale. Gărzile tale nu m-au văzut.

– Dacă strig, te vor omorî.

– Îţi vor jura că nu sunt aici.

– *Eşti* aici?

– Nu. Ascultă-mă, Daenerys Targaryen. Lumânările de sticlă sunt aprinse. Curând va veni o iapă albă şi după ea ceilalţi. Krakenul şi flacăra întunecată, leul şi grifonul, fiul soarelui şi dragonul măscăriciului. Să nu te încrezi în niciunul dintre ei. Adu-ţi aminte de Cei Nemuritori. Fereşte-te de seneşalul parfumat.

– Reznak? De ce m-aş teme de el? Dany se ridică din bazin. Apa îi şiroi pe picioare, iar pielea braţelor i se înfioră în aerul rece al nopţii. Dacă ai vreun avertisment pentru mine, vorbeşte răspicat. Ce vrei de la mine, Quaithe?

Lumina lunii străluci în ochii femeii.

– Să-ţi arăt calea.

– Ştiu calea. Merg spre nord ca să ajung la sud, spre est ca să ajung la vest, înapoi ca să merg înainte. Iar ca să ating lumina, trebuie să trec

prin umbră. Își stoarse apa din păru-i argintiu. M-am săturat de enigme. În Qarth am fost cerșetoare, dar aici sunt regină. Îți poruncesc...

– *Daenerys.* Adu-ți aminte de Cei Nemuritori. Adu-ți aminte cine ești.

– Sângele dragonului. *Dar dragonii mei răcnesc în întuneric.* Mi-i amintesc pe Cei Nemuritori. *Copila celor trei,* așa îmi spuneau. Trei cai mi-au prezis, trei focuri și trei trădări. Una pentru dragoste, una pentru aur și una pentru...

– Înălțimea Ta? Missandei stătea în ușa dormitorului reginei, cu un felinar în mână. Cu cine vorbești?

Dany privi înapoi spre curmal. Femeia nu mai era. Nici urmă de veșmânt cu glugă, de mască lăcuită, nici urmă de Quaithe.

O umbră. O amintire. Nimeni. Era sângele dragonului, dar Ser Barristan o prevenise că în sângele acela era ceva putred. *Se poate să înnebunesc?* Cândva, tatăl ei fusese considerat nebun.

– Mă rugam, îi răspunse fetei din Naath. O să se lumineze în curând. Ar fi bine să mănânc ceva, înainte de audiențe.

– Am să-ți aduc micul dejun.

Singură din nou, Dany dădu ocol piramidei, în speranța c-o va găsi pe Quaithe, trecând pe lângă copacii pârjoliți și pământul înnegrit din locul în care oamenii ei încercaseră să-l prindă pe Drogon. Dar singurul sunet era vântul în pomii fructiferi și singurele ființe din grădini erau câțiva fluturi cu aripile deschise la culoare.

Missandei se întoarse cu un pepene și un castron de ouă fierte, dar Dany își dădu seama că n-are poftă de mâncare. Pe când cerul se lumina și stelele păleau una câte una, Irri și Jhiqui o ajutară să-și îmbrace *tokarul* din mătase violet tivit cu aur.

Când Reznak și Skahaz își făcură apariția, Daenerys se pomeni uitându-se pieziș la ei, cu gândul la cele trei trădări. *Ferește-te de seneșalul parfumat.* Îl adulmecă bănuitoare pe Reznak mo Reznak. *Aș putea să-i poruncesc lui Țeastă-Rasă să-l aresteze și să-l interogheze.* Oare asta ar împiedica profeția? Sau vreun alt trădător i-ar lua locul? *Profețiile sunt înșelătoare,* își reaminti ea, *iar Reznak s-ar putea să nu fie mai mult decât pare.*

În sala purpurie, Dany își găsi banca de abanos încărcată de perne de satin. Asta îi aduse un zâmbet firav pe buze. *Opera lui Ser Barristan*, știu ea. Bătrânul cavaler era un om bun, dar uneori de-a dreptul lipsit de imaginație. *A fost doar o glumă, ser*, gândi ea, dar se așeză pe una dintre perne.

Efectele nopții nedormite se făcură simțite curând. Se străduia să nu caște, în timp ce Reznak trăncănea despre ghildele meseriașilor. Se părea că pietrarii erau foarte furioși pe ea. La fel ca și zidarii. Unii sclavi eliberați ciopleau piatra și zideau cărămizi, furându-le munca atât calfelor, cât și meșterilor.

– Sclavii eliberați lucrează prea ieftin, Măreția Ta, spuse Reznak. Unii își spun calfe, chiar meșteri, titluri care aparțin de drept doar meseriașilor ghildelor. Pietrarii și zidarii îi cer respectuos Luminăției Tale să sprijine drepturile și obiceiurile lor străvechi.

– Sclavii eliberați lucrează ieftin fiindcă sunt flămânzi, răspunse Dany. Dacă le interzic să cioplească piatra sau să zidească, lumânărarii, țesătorii și aurarii vor fi curând la porțile mele, cerându-mi să-i exclud și din branșele lor. Regina cumpăni o clipă: Să fie scris ca de acum înainte doar membrii ghildelor să-și poată spune calfe ori meșteri... cu condiția ca breslele să primească în rândurile lor pe orice sclav eliberat care face dovada aptitudinilor cerute.

– Așa se va proclama, zise Reznak. Ai binevoi, Luminăția Ta, să-l primești pe nobilul Hizdahr zo Loraq?

Oare nu se va da niciodată bătut?

– Să intre.

Astăzi Hizdahr nu purta *tokar*, ci un veșmânt simplu, gri cu albastru. Era tuns și el. *Și-a ras barba și și-a tăiat părul*, își dădu ea seama. Bărbatul nu devenise țeastă-rasă, nu tocmai, dar cel puțin acele aripi absurde dispăruseră.

– Bărbierul tău a făcut o treabă bună, Hizdahr. Sper că ai venit să-mi arăți ce-a muncit, nu să mă sâcâi iarăși cu arenele de luptă.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

– Înălţimea Ta, mă tem că sunt nevoit.

Dany se strâmbă. Nici măcar oamenii ei nu abandonau subiectul. Reznak mo Reznak sublinia câţi bani se puteau obţine din taxe. Graţia Verde spunea că redeschiderea gropilor ar fi pe placul zeilor. Ţeastă-Rasă era de părere că astfel regina ar câştiga sprijin împotriva Fiilor Harpiei. „Lasă-i să se bată“, mârâia Vânjosul Belwas, care fusese cândva campion în arenele de luptă. Ser Barristan sugera un turnir: orfanii lui ştiau să lovească la ţintă cu suliţa şi să lupte cu arme boante, zicea el, o propunere pe care Dany o ştia pe cât de bine intenţionată, pe atât de irealizabilă. Sânge voiau să vadă meereenii, nu iscusinţă. Altfel, sclavii care luptau ar fi purtat armuri. Doar mica Missandei părea să împărtăşească temerile reginei.

– Te-am refuzat de şase ori, îi reaminti Dany lui Hizdahr.

– Strălucirea Ta are şapte zei, aşa că poate va privi cu îngăduinţă rugămintea mea a şaptea oară. Astăzi nu vin singur. Ai să-mi asculţi prietenii? Tot şapte sunt şi ei. Îi aduse în faţă, unul câte unul: Iată-l pe Khrazz, iat-o pe Barsena Păr-Negru, mereu vitează. Iată-i pe Camarron Socoteală şi Goghor Uriaşul. El e Motanul Bălţat, acesta este Ithoke, Neînfricatul. Şi, în sfârşit, Belaquo Sfarmă-Oase. Au venit să-şi alăture glasurile ca să cerem Înălţimii Tale redeschiderea arenelor de luptă.

Dany îi cunoştea pe cei şapte oameni ai lui, după nume, dacă nu după înfăţişare. Toţi fuseseră printre cei mai renumiţi sclavi luptători din Meereen... şi sclavii luptători, eliberaţi din lanţuri de şobolanii canalelor, fuseseră cei care au condus revolta care a făcut ca ea să câştige oraşul. Avea la ei o datorie de sânge.

Unul câte unul, fiecare îi ceru să îngăduie redeschiderea gropilor de luptă.

– De ce? întrebă ea, după ce Ithoke termină. Nu mai sunteţi sclavi, condamnaţi să muriţi după toanele stăpânului. V-am eliberat. De ce aţi dori să sfârşiţi pe nisipurile însângerate?

– Eu mă antrenez de la trei ani, răspunse Goghor Uriaşul. Ucid de la şase. Mama Dragonilor spune că sunt liber. De ce să nu fiu liber să lupt?

– Dacă luptă îți dorești, luptă pentru mine. Intră în rândurile Oamenilor Mamei, ale Fraților Liberi sau ale Scuturilor Neclintite. Învață-mi ceilalți sclavi eliberați să lupte.

Goghor scutură din cap.

– Înainte luptam pentru stăpân. Tu zici să lupt pentru tine. Eu spun: lupt pentru mine. Bărbatul uriaș se lovi în piept cu un pumn mare cât un jambon: Pentru aur. Pentru glorie.

– Goghor vorbește în numele nostru, al tuturor. Motanul Tărcat purta o blană de leopard peste un umăr. Ultima oară când am fost vândut, prețul a fost de trei mii de coroane. Când eram sclav, dormeam pe blănuri și mâncam carne roșie de pe os. Acum, că sunt liber, dorm pe paie și mănânc pește sărat, și asta doar atunci când apuc.

– Hizdahr jură că învingătorii vor primi jumătate din monedele adunate la porți, zise Khrazz. *Jumătate*, așa jură, și Hizdahr e un om de onoare.

Nu, un om șiret. Dany se simțea prinsă în capcană.

– Iar cei care pierd? Ei ce vor primi?

– Numele lor vor fi gravate pe Porțile Destinului, printre ceilalți viteji căzuți, declară Barsena. Se spunea că, timp de opt ani, omorâse toate celelalte femei trimise împotriva ei. Toți bărbații mor odată și-odată. Și toate femeile... dar nu toți rămân în amintire.

Dany nu avea niciun răspuns la asta. *Dacă asta e dorința oamenilor mei, am, oare, dreptul să le-o refuz? Acesta a fost orașul lor înainte de-a fi al meu și ceea ce vor ei să irosească sunt viețile lor.*

– Am să mă gândesc la tot ce-ați spus. Vă mulțumesc pentru sfat. Dany se ridică. Continuăm mâine.

– *Îngenuncheați cu toții în fața lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Khaleesi a Întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanțurile și Mamă a Dragonilor!* strigă Misssandei.

Ser Barristan o conduse înapoi sus, în camerele ei.

– Spune-mi o poveste, ser, îi ceru Dany, când urcară. O poveste de vitejie, cu un final fericit. Avea nevoie de finaluri fericite. Spune-mi cum ai scăpat de Uzurpator.

– Înălţimea Ta, nu e un act de curaj să fugi ca să-ţi salvezi viaţa.

Dany se aşeză pe o pernă, îşi încrucişă picioarele şi ridică privirea spre el.

– Te rog. Tânărul Uzurpator te-a exclus din Garda Regelui...

– Joffrey, da. S-au legat de vârsta mea, deşi adevăratul motiv era altul. Băiatul voia o mantie albă pentru câinele lui, Sandor Clegane, iar mama băiatului voia ca Regicidul să-i fie lord comandant. Când mi-au spus... mi-am scos mantia, aşa cum mi-au poruncit, mi-am aruncat sabia la picioarele lui Joffrey şi am rostit vorbe nechibzuite.

– Ce-ai spus?

– Adevărul... dar adevărul n-a fost niciodată bine primit la Curte. Am părăsit sala tronului cu fruntea sus, deşi nu ştiam unde mă duc. N-aveam altă casă în afară de Turnul Sabiei Albe. Verii mei mi-ar fi găsit un loc în Castelul Recoltei, sunt convins, dar nu voiam să atrag asupra lor mânia lui Joffrey. Îmi adunam lucrurile când mi-am dat seama că mi-am făcut-o cu mâna mea, acceptând iertarea lui Robert. Era un cavaler bun, dar un rege prost, căci nu avea dreptul la tronul pe care şedea. A fost momentul în care am ştiut că, pentru a mă salva, trebuie să găsesc un rege adevărat şi să-l slujesc cu credinţă, cu toată puterea care mi-a mai rămas.

– Fratele meu Viserys.

– Asta mi-a fost intenţia. Când am ajuns la grajduri, mantiile aurii au încercat să pună mâna pe mine. Joffrey îmi oferise un turn în care să mor, dar eu am dat cu piciorul darului său, aşa că acum avea de gând să-mi ofere o temniţă. M-a înfruntat comandantul Gărzii Oraşului în persoană, încurajat de teaca mea goală, însă avea doar trei oameni cu el şi eu mai aveam cuţitul. Am sfârtecat faţa unuia dintre ei când a pus mâna pe mine şi am năvălit călare printre ceilalţi. În timp ce goneam către porţi, l-am auzit pe Janos Slynt strigându-le să mă urmărească.

Când am ieşit din Fortăreaţa Roşie, străzile erau aglomerate, altfel aş fi scăpat. Însă m-au prins la Poarta Râului. Mantiile aurii care mă urmăreau din castel le-au strigat celor de la poartă să mă oprească, aşa că şi-au încrucişat lăncile, blocându-mi calea.

– Şi tu, fără sabie? Cum ai trecut de ei?

– Un cavaler adevărat preţuieşte cât zece străjeri. Oamenii de la poartă au fost luaţi prin surprindere. L-am doborât pe unul, i-am smuls lancea şi am trecut-o prin gâtul celui mai apropiat urmăritor. Ceilalţi s-au împrăştiat în clipa în care ieşeam pe poartă, aşa că am dat pinteni calului şi am zburat de-a lungul râului, până când oraşul s-a pierdut în urma mea. În seara aceea, mi-am vândut calul pentru o mână de gologani şi nişte haine jerpelite, iar a doua zi dimineaţă m-am alăturat şuvoiului de oameni care se îndrepta spre Debarcaderul Regelui. Ieşisem pe Poarta Noroiului, aşa că m-am întors prin Poarta Zeilor, cu noroi pe faţă, cu o mirişte pe obraji şi fără nicio armă, în afară de un toiag de lemn. În haine jerpelite şi cizme mânjite de noroi, nu eram decât un alt bătrân care fugea de război. Mantiile aurii mi-au luat un cerb de argint şi mi-au făcut semn să trec. Debarcaderul Regelui era înţesat de oameni care căutau un refugiu din calea războiului. M-am pierdut printre ei. Aveam ceva argint, dar îmi era de trebuinţă ca să-mi plătesc drumul peste marea îngustă, aşa că am dormit prin temple şi pe uliţe şi am mâncat în cârciumi. Mi-am lăsat barba să crească şi m-am înveşmântat bătrâneşte. Eram acolo, privind, în ziua în care Lordul Stark şi-a pierdut capul. După aceea, am intrat în Marele Sept şi le-am mulţumit celor şapte zei că Joffrey m-a dezbrăcat de mantie.

– Stark a fost un trădător care a avut parte de sfârşitul unui trădător.

– Înălţimea Ta, rosti Selmy. Eddard Stark a contribuit la căderea tatălui tău, dar nu ţi-a purtat gând rău. Când eunucul Varys ne-a spus că eşti însărcinată, Robert te-a vrut moartă, dar Lordul Stark s-a împotrivit. Decât să aprobe uciderea unor făpturi nevinovate, a preferat să-i spună lui Robert să-şi găsească altă Mână.

– Ai uitat de Prinţesa Rhaenys şi de Prinţul Aegon?

– Niciodată. Acolo a fost mâna Lannisterilor, Înălţimea Ta.

– Lannister sau Stark, care-i diferenţa? Viserys îi numea *câinii Uzurpatorului.* Dacă un copil e atacat de o haită de dulăi, mai contează care dintre ei îi sfâşie beregata? Toţi câinii sunt la fel de vinovaţi. Vina... Cuvântul i se opri în gâtlej. *Hazzea,* gândi ea, şi, dintr-odată, se auzi spunând, cu glasul mic, ca o şoaptă de copil: Trebuie să văd groapa. Du-mă jos, ser, dacă eşti bun.

O expresie dezaprobatoare apăru pe chipul bătrânului, dar nu îi stătea în obicei să-şi ia regina la întrebări.

– Cum porunceşti.

Scările servitorilor erau cea mai rapidă coborâre: fără să fie grandioase, erau abrupte, drepte şi înguste, ascunse între ziduri. Ser Barristan aduse un felinar, pentru ca Daenerys să nu cadă. Cărămizi în douăzeci de culori îi împresurau, întunecându-se în nuanţe de gri şi negru dincolo de lumina felinarului. De trei ori trecură pe lângă străjeri Nepătaţi, care stăteau drepţi, de parcă ar fi fost cioplişi din piatră. Singurul sunet era târşâitul domol al picioarelor lor pe trepte.

La nivelul solului, Marea Piramidă a Meereenului era un loc liniştit, plin de umbre şi praf. Zidurile sale exterioare erau groase de zece metri. Între ele, sunetele răsunau, lovindu-se de arcadele din cărămizi multicolore, printre grajduri, staule şi magazii. Trecură pe sub trei arcade masive, coborând o pasarelă luminată de torţe, în beciurile de sub piramidă, pe lângă rezervoare de apă, temniţe şi camere de tortură unde cândva sclavii fuseseră biciuiţi, jupuiţi şi arşi cu fiare înroşite. În cele din urmă, ajunseră la o imensă uşă dublă de fier, cu balamale ruginite, străjuită de Nepătaţi.

La porunca ei, unul scoase o cheie de fier. Uşa se deschise, cu balamalele scârţâind. Daenerys Targaryen păşi în aerul fierbinte al beznei şi se opri la marginea unei gropi adânci. La doisprezece metri dedesubt, dragonii ei îşi înălţară capetele. Patru ochi dogoreau prin umbre: doi de aur topit şi doi de bronz.

Ser Barristan o luă de braţ.

– Nu te apropia.

– Crezi că mi-ar face rău *mie?*

– Nu ştiu, Înălţimea Ta, dar aş prefera să nu te pun în primejdie ca să aflu răspunsul.

Când Rhaegal răcni, o limbă de foc galben făcu, preţ de o clipă, din noapte zi. Focul se prelinse de-a lungul zidurilor şi Dany îi simţi căldura pe faţă, ca suflul unui cuptor. În partea cealaltă a gropii, aripile lui Viserion se desfăcură, agitând aerul greu. Încercă să zboare la ea, dar când se ridică, lanţurile plesniră, încordate, şi îl izbiră în pântece. Zale groase cât pumnul îi ţintuiau picioarele de pământ. Zgarda de fier de la gâtul dragonului era fixată de zidul din spatele lui. Rhaegal purta lanţuri de acelaşi fel. În lumina felinarului lui Selmy, solzii lui sclipeau ca jadul. Scotea fum printre dinţi. Pe jos, la picioarele lui, erau împrăştiate oase crăpate, pârjolite, sfărâmate. Aerul era insuportabil de dogoritor şi mirosea a sulf şi carne carbonizată.

– Sunt mai mari. Glasul lui Dany răsună pe zidurile de piatră înnegrite. O picătură de sudoare i se prelinse de pe frunte şi îi căzu pe piept. Este adevărat că dragonii cresc necontenit?

– Dacă au suficientă hrană şi spaţiu să se dezvolte. Înlănţuiţi aici, însă...

Marii Stăpâni folosiseră groapa ca închisoare. Era destul de mare să găzduiască cinci sute de oameni... şi mai mult decât spaţioasă pentru doi dragoni. *Dar pentru câtă vreme? Ce se va întâmpla când vor creşte prea mari ca să mai încapă? Se vor întoarce unul împotriva altuia, cu foc şi gheare? Vor creşte slabi şi plăpânzi, cu trupuri ofilite şi aripi zbârcite? Oare focurile lor se vor stinge înainte de a muri?*

Ce fel de mamă îşi lasă copiii să putrezească în întuneric?

Dacă privesc înapoi, sunt pierdută, îşi spuse Dany... dar cum putea să nu privească înapoi? *Ar fi trebuit să văd ce va urma. Oare am fost atât de oarbă, sau am închis ochii cu bună ştiinţă, ca să nu fiu nevoită să văd preţul puterii?*

Viserys îi spusese toate poveştile când era mică. Fratelui ei îi plăcea să vorbească despre dragoni. Dany ştia cum căzuse Harrenhalul.

Știa despre Câmpul de Foc și despre Dansul Dragonilor. Unul dintre strămoșii ei, cel de-al treilea Aegon, își văzuse propria mamă devorată de dragonul unchiului său. Și existau nenumărate cântece despre sate și regate care trăiseră sub amenințarea dragonilor, până când un viteaz ucigaș de dragoni le-a salvat. La Astapor, ochii stăpânilor de sclavi se topiseră. Pe drumul spre Yunkai, când Daario îi azvârlise la picioare capetele lui Sallor Pleșuvul și al lui Prendahl na Ghezn, copiii ei s-au ospătat cu ele. Dragonii n-aveau teamă de oameni. Și un dragon destul de mare ca să înfulece o oaie putea să înghită la fel de ușor un copil.

O chema Hazzea. Avea patru ani. *Dacă nu cumva tatăl ei a mințit. Poate c-a mințit.* Nimeni nu văzuse dragonul, în afară de el. Dovada lui erau niște oase carbonizate care nu dovedeau nimic. Putea să fi omorât chiar el fetița și s-o ardă după aceea. N-ar fi fost primul tată care se descotorosește de o fiică nedorită, susținea Țeastă-Rasă. *Poate că au făcut-o Fiii Harpiei, lăsând impresia că a fost fapta unui dragon, pentru ca orașul să mă urască.* Dany voia să creadă asta... dar dacă era așa, de ce așteptase tatăl lui Hazzea până când sala de audiențe a rămas aproape goală, ca să vină să vorbească? Dacă intenția lui ar fi fost să-i stârnească pe oamenii Meereenului împotriva ei, și-ar fi spus povestea când sala era plină de urechi care să-l audă.

Țeastă-Rasă o îndemnase să-l condamne la moarte pe bărbat.

– Măcar smulge-i limba. Minciuna lui ar putea să ne distrugă pe toți, Măreția Ta.

Însă Dany a ales să plătească prețul sângelui. Nimeni nu-i putea spune prețul unei fiice, așa că l-a stabilit la prețul însutit al unui miel.

– Ți-aș da-o pe Hazzea înapoi, dacă aș putea, i-a zis bărbatului, dar unele lucruri sunt mai presus chiar și de puterea unei regine. Oasele ei vor fi așezate în Templul Grațiilor și o sută de lumânări vor arde zi și noapte în amintirea ei. Vino la mine în fiecare an, de ziua ei, și copiii tăi nu vor duce lipsă de nimic... dar această poveste nu trebuie să treacă niciodată de buzele tale.

– Lumea o să întrebe, i-a răspuns tatăl îndurerat. O să mă întrebe unde e Hazzea și cum a murit.

– A murit mușcată de un șarpe, a zis apăsat Reznak mo Reznak. A luat-o un lup flămând. A răpus-o o boală subită. Spune-le ce vrei, dar nu pomeni niciodată de dragoni.

Ghearele lui Viserion zgâriară pietrele și lanțurile imense zornăiră, când încercă din nou să se apropie de ea. Nereușind, scoase un răget, își dădu capul pe spate cât de mult putu și scuipă o flacără aurie spre zidul din spatele lui. *Cât va mai trece până când acest foc va fi destul de puternic să crape piatra și să topească fierul?*

Cândva, nu de mult, dragonul stătuse pe umărul ei, cu coada încolăcită în jurul brațului. Cândva îl hrănise din palmă cu bucățele de carne arsă. Viserion fusese pus primul în lanțuri. Daenerys îl dusese chiar ea în groapă și îl vârâse înăuntru, împreună cu mai mulți boi. Odată ghiftuit, se moleșise. Îl legaseră în lanțuri în timp ce dormea.

Rhaegal fusese mai îndărătnic. Poate că auzea răgetele fratelui său din groapă, în ciuda zidurilor de cărămidă și piatră care-i despărțeau. În cele din urmă, au fost nevoiți să-l acopere cu o plasă din zale grele de fier, în timp ce se tolănea pe terasa ei, și dragonul se luptase atât de aprig, încât le luase trei zile să-l coboare, zbătându-se, pe scările servitorilor. Șase oameni fuseseră arși în timpul acelei încleștări.

Iar Drogon...

Umbra înaripată, îi spunea tatăl îndoliat. Era cel mai mare dintre cei trei, cel mai fioros, cel mai sălbatic, cu solzi negri ca noaptea și ochi asemenea unor văgăuni de foc.

Drogon obișnuia să vâneze departe, în câmp, dar când era sătul îi plăcea să se tolănească la soare, în vârful Marii Piramide, acolo unde cândva șezuse harpia Meereenului. De trei ori încercaseră să-l prindă acolo și de trei ori eșuaseră. Patruzeci dintre cei mai viteji oameni ai ei își riscaseră viața încercând să-l captureze. Aproape toți suferiseră arsuri și patru muriseră. Ultima oară când îl văzuse pe Drogon fusese la apusul soarelui, în seara celei de-a treia încercări. Dragonul negru

zbura spre nord, peste Skahazadhan, către ierburile înalte ale Mării Dothraki. Nu se mai întorsese.

Mamă a dragonilor, gândi Daenerys. *Mamă a monștrilor. Ce-am slobozit în lume? Sunt regină, dar tronul meu e făcut din oase arse și șade pe nisipuri mișcătoare.* Fără dragoni, cum putea spera să păstreze Meereenul și, cu atât mai mult, să recâștige Westerosul? *Sunt sângele dragonului*, gândi ea. *Dacă ei sunt monștri, sunt și eu.*

DUHOARE

Şobolanul chiţăi când muşcă din el, zvârcolindu-i-se sălbatic în mâini, înnebunit să scape. Pântecele era partea cea mai gustoasă. Sfâşie carnea dulce şi sângele cald i se prelinse pe buze. Era atât de bună, încât ochii i se umplură de lacrimi. Maţele îi chiorăiau, în timp ce înghiţea. La a treia muşcătură, şobolanul încetă să se mai zbată, iar el se simţea aproape mulţumit.

Apoi auzi glasuri dincolo de uşa temniţei. Încremeni, dintr-odată, temându-se şi să mestece. Avea gura plină de sânge, de carne şi de păr, dar nu îndrăznea nici să scuipe, nici să înghită. Asculta îngrozit, neclintit ca o stâncă, târşâitul cizmelor şi zornăitul cheilor de fier. *Nu*, gândi el, *nu, o, zei, vă rog, nu acum, nu acum.* Îi luase atât de mult să prindă şobolanul. *Dacă mă văd cu el, o să mi-l ia, apoi o să vorbească şi Lordul Ramsay o să mă chinuie.*

Ştia că ar fi trebuit să ascundă şobolanul, dar îi era atât de *foame.* Trecuseră două zile de când nu mai mâncase, sau poate trei. Acolo, în beznă, era greu să-ţi dai seama. Deşi avea braţele şi picioarele subţiri ca nişte nuiele, burta îi era umflată şi goală şi îl durea atât de tare încât nu putea dormi. Ori de câte ori închidea ochii, se pomenea amintindu-şi de Lady Hornwood. După nunta lor, Lordul Ramsay o închisese într-un turn şi o înfometase până la moarte. La sfârşit, îşi mâncase degetele.

Se ghemui într-un colț al celulei, strângându-și trofeul sub bărbie. Din colțurile gurii îi șiroia sânge, în timp ce ciugulea din șobolan, cu dinții care-i mai rămăseseră, încercând să înghită cât mai multă carne caldă înainte să se deschidă celula. Carnea era ațoasă, dar atât de consistentă, încât avea impresia c-o să i se facă rău. Mestecă și înghiți, culegând oscioarele din găurile gingiilor, rămase în locurile de unde îi fuseseră smulși dinții. Îl durea când mesteca, dar îi era atât de foame, încât nu se putea opri.

Sunetele se auzeau din ce în ce mai tare. *O, zei, vă rog, să nu vină pentru mine,* se rugă el, smulgând picioarele șobolanului. De multă vreme nu mai venise nimeni pentru el. Mai erau și alte celule, alți prizonieri. Uneori, le auzea țipetele, chiar și prin zidurile groase de piatră. *Femeile țipă întotdeauna cel mai tare.* Supse carnea crudă și încercă să scuipe osul piciorului, dar acesta îi săltă peste buza de jos și i se încâlci în barbă. *Plecați,* se rugă, *plecați, treceți de mine, vă rog, vă rog.*

Dar pașii se opriră tocmai când răsunau mai tare și cheile zornăiră exact în fața ușii sale. Șobolanul îi căzu printre degete. Își șterse mâna însângerată de pantaloni.

– Nu, bâigui el, *nuuuu!*

Călcâiele îi scurmară în paie, în timp ce încerca să se împingă în colț, în zidurile umede și reci de piatră.

Sunetul cheii răsucindu-se în broască fu cel mai cumplit dintre toate. Când lumina îl izbi direct în față, scoase un țipăt. Fu nevoit să-și acopere ochii cu mâinile. Și i-ar fi scos din orbite, dacă ar fi îndrăznit, atât de tare îi bubuia capul.

– Luați-mi-l, dar pe întuneric, vă rog, o, vă rog!

– Nu-i el, vorbi un glas de băiat. Uită-te la el. Am greșit celula.

– Ultima celulă la stânga, răspunse un alt băiat. Asta e ultima celulă la stânga, nu?

– Da. Urmă o pauză. Ce spune?

– Nu cred că-i place lumina.

– Ţie ţi-ar plăcea, dacă ai arăta *aşa?* Băiatul horcăi şi scuipă. Şi ce mai duhneşte! O să mă sufoc.

– A mâncat şobolani, spuse cel de-al doilea băiat. Uite.

Primul băiat râse.

– Aşa e. Ce nostim!

Am fost nevoit. Şobolanii îl muşcau când dormea, îi rodeau degetele de la mâini şi de la picioare, chiar şi faţa, aşa că atunci când a pus mâna pe unul, n-a stat pe gânduri. Să mănânci sau să fii mâncat erau singurele opţiuni.

– Am făcut-o, bălmăji el. Am făcut-o, am făcut-o, l-am mâncat, ei îmi fac acelaşi lucru, vă rog...

Băieţii se apropiară, şi fânul scârţâi uşor sub picioarele lor.

– Vorbeşte-mi, zise unul dintre el. Era cel mai mic dintre cei doi, un băiat slab, dar isteţ. Îţi aminteşti cine eşti?

Teama începu să clocotească în el şi gemu.

– Vorbeşte-mi. Spune-mi care e numele tău.

Numele meu. Un urlet i se opri în gâtlej. Îl învăţaseră care e numele lui, da, îl învăţaseră, dar trecuse atât de mult timp încât uitase. *Dacă-l spun greşit, o să-mi mai taie un deget sau mai rău, o să... o să...*

Nu voia să se gândească la asta, nu putea să se gândească la asta. Simţea ace în gât, în ochi. Capul îi bubuia.

– Vă rog, scânci el, cu glas subţire şi slab. Vocea lui suna ca a unui bătrân de o sută de ani. Poate că atâţia şi avea. *De când sunt aici?* Plecaţi, bălmăji el, printre dinţi sparţi şi degete rupte, cu ochii strâns închişi în faţa luminii teribil de strălucitoare. Vă rog, puteţi lua şobolanul, nu-mi faceţi niciun rău...

– *Duhoare*, spuse băiatul mai vânjos. Numele tău este Duhoare. Îţi aminteşti?

El era cel cu torţa. Băiatul mai pirpiriu avea inelul cu chei de fier.

– *Duhoare?* Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Îmi amintesc. Da. Gura i se deschise şi i se închise. Numele meu e Duhoare. Rimează cu urdoare.

În beznă, n-avea nevoie de nume, așa că era ușor de uitat. *Duhoare, Duhoare, numele meu e Duhoare.* Nu se născuse cu numele acela. Într-o altă viață, fusese altcineva, dar aici și acum numele lui era Duhoare. Își amintea.

Și pe băieți și-i amintea. Erau îmbrăcați la fel, în tunici din lână de miel, gri-argintii, tivite cu albastru-închis. Amândoi erau scutieri, amândoi aveau opt ani și amândoi se numeau Walder Frey. *Walder cel Mare și Walder cel Mic, da.* Numai că băiatul cel mare era Walder cel Mic și cel mic era Walder cel Mare, ceea ce-i amuza pe băieți și încurca pe toată lumea.

– Vă cunosc, șopti el, prin buzele-i crăpate. Vă știu numele.

– Trebuie să vii cu noi, spuse Walder cel Mic.

– Nobilul lord are nevoie de tine, adăugă Walder cel Mare.

Teama îl străpunse ca un pumnal. *Sunt doar niște copii,* își spuse el. *Doi băieți de opt ani.* Putea să biruie doi băieți de opt ani, cu siguranță. Chiar așa slăbit cum era, putea să ia torța, să ia cheile, să ia pumnalul din teaca de la șoldul lui Walder cel Mic, să evadeze. *Nu. Nu, e prea ușor. E o cursă. Dacă fug, o să-mi mai taie un deget, o să-mi mai scoată niște dinți.*

Mai fugise o dată. Cu ani în urmă, parcă, pe când mai avea nițică vlagă, pe când era încă semeț. Atunci cu cheile venise Kyra. I-a spus că le furase, că știa o poartă dosnică, niciodată păzită.

– Du-mă înapoi la Winterfell, stăpâne, îl implorase ea, lividă și tremurând. Nu cunosc drumul, nu pot evada singură. Vino cu mine, te rog.

Și așa făcuse. Temnicerul era beat criță, într-o băltoacă de vin, cu pantalonii în vine. Ușa carcerei era deschisă și poarta dosnică nepăzită, întocmai cum spusese ea. Au așteptat să se ascundă luna după un nor, apoi s-au furișat afară din castel și au traversat Apa Plângătoare, împleticindu-se peste pietre, pe jumătate înghețate de apa glacială a pârâului. Pe malul celălalt, o sărutase.

– Ne-ai salvat, i-a spus.

Nătărăule. Nătărăule.

Totul fusese o capcană, un joc, o farsă. Lordului Ramsay îi plăcea vânătoarea și prefera prada cu două picioare. Toată noaptea au fugit prin

pădurea întunecoasă, dar la răsăritul soarelui, printre copaci a răzbătut sunetul îndepărtat al cornului și lătratul unei haite de copoi.

– Ar trebui să ne despărțim, i-a spus Kyrei, în timp ce câinii se apropiau. Nu ne pot urmări pe amândoi.

Dar fata era înnebunită de frică și a refuzat să plece de lângă el, chiar și când el i-a jurat că avea să se întoarcă după ea, cu o oaste de oameni de fier, dacă ea va fi cea urmărită.

În mai puțin de o oră, erau prinși. Un câine l-a doborât la pământ și un al doilea a mușcat-o pe Kyra de picior, pe când se cățăra pe coasta unui deal. Ceilalți i-au înconjurat, lătrând și mârâind, dând să-i muște la fiecare mișcare, ținându-i în loc până când a sosit Ramsay Snow, cu hăitașii lui. Pe atunci, Ramsay era încă bastard, nu devenise încă un Bolton.

– Aici erați! a spus el, zâmbindu-le din șa. Mă jigniți, rătăcind așa. V-ați săturat atât de repede de ospitalitatea mea? Atunci Kyra a înhățat o piatră și i-a țintit capul. A trecut la două palme de el și Ramsay a zâmbit: Trebuie să fii pedepsită.

Duhoare își amintea privirea disperată, înspăimântată a Kyrei. Nu păruse niciodată atât de tânără ca în clipa aceea, doar o copilă, însă el n-a avut ce face. *A fost vina ei*, gândi el. *Dacă ne-am fi despărțit, așa cum am vrut eu, poate că unul dintre noi ar fi scăpat.*

Amintirea îl sufocă. Duhoare întoarse capul din fața torței, cu ochii sclipind de lacrimi. *Acum ce mai vrea de la mine?* se întrebă el deznădăjduit. *De ce nu mă lasă în pace? N-am făcut nimic, de data asta, de ce nu mă lasă pur și simplu aici, în beznă?* Mâncase un șobolan, unul gras, cald, zvârcolindu-se...

– Ar trebui să-l spălăm? întrebă Walder cel Mic.

– Nobilul lord îl preferă împuțit, răspunse Walder cel Mare. De-aia i-a pus numele Duhoare.

Duhoare. Numele meu e Duhoare, rimează cu deprimare. Trebuia să-și amintească asta. *Slujește și te supune și amintește-ți cine ești și nu vei mai avea de suferit. A promis, nobilul lord a promis.* Chiar dacă ar fi vrut să opună rezistență, nu avea putere. Îi fusese stoarsă cu bătaia, cu biciul,

cu foamea. Când Walder cel Mic l-a ridicat și Walder cel Mare i-a făcut semn cu torța să iasă din celulă, s-a supus docil ca un câine. Dacă ar fi avut coadă, și-ar fi vârât-o între picioare.

Dacă aș fi avut coadă, Bastardul mi-ar fi tăiat-o. Gândul veni nechemat, un gând mârșav, periculos. Nobilul lord nu mai era bastard. Era Bolton, nu Snow. Regele-copil de pe Tronul de Fier îl recunoscuse pe Lordul Ramsay, dându-i dreptul de a folosi numele nobilului său tată. Dacă-i spunea *Snow,* îi aducea aminte de originea lui de bastard și îl scotea din minți. Duhoare trebuia să-și amintească asta. Și propriul lui nume, trebuia să-și amintească propriul nume. Preț de o clipă, îl uită și asta îl sperie atât de tare, încât căzu pe treptele abrupte de piatră ale temniței, sfâșiindu-și pantalonii și sângerând. Walder cel Mic trebui să-l atingă cu torța ca să-l facă să se ridice în picioare și să se urnească din loc.

Afară, în curte, noaptea se lăsa peste Dreadfort și luna plină se înălța peste zidurile dinspre răsărit ale castelului. Lumina ei palidă proiecta umbrele înaltelor merloane triunghiulare peste pământul înghețat, ca un șir de dinți negri și ascuțiți. Aerul era umed și rece și plin de mirosuri pe jumătate uitate. *Lumea,* își spuse Duhoare, *așa miroase lumea.* Nu știa cât timp petrecuse jos, în temniță, dar trebuie să fi fost cel puțin o jumătate de an. *Atâta, sau mai mult. Dar dacă au trecut cinci ani, sau zece, sau douăzeci? Aș ști măcar? Dacă am fost nebun acolo, jos, și mi-a trecut jumătate din viață?* Dar nu, era o prostie. Era imposibil să fi trecut atâta. Băieții erau tot copii. Dacă ar fi trecut zece ani, ar fi devenit bărbați. Trebuia să-și amintească asta. *Nu trebuie să-l las să mă înnebunească. Poate să-mi taie degetele de la mâini și de la picioare, poate să-mi scoată ochii și să-mi reteze urechile, dar nu poate să-mi ia mințile, dacă nu-l las.*

Walder cel Mic mergea în frunte, cu torța în mână. Duhoare îl urma, supus, cu Walder cel Mare imediat în spatele lui. Câinii din adăposturi lătrară când trecură pe lângă ei. Vântul se învolbura prin curte, pătrunzând prin pânza subțire a zdrențelor jegoase pe care le purta și încrețindu-i pielea. Aerul nopții era rece și umed, dar nu vedea nici urmă de zăpadă, deși, cu siguranță, iarna era aproape. Duhoare se întreba dacă

avea să apuce venirea ninsorilor. *Câte degete voi avea la mâini? Câte la picioare?* Când ridică o mână, fu șocat să vadă cât de albă și de descărnată era. *Piele și os,* gândi el. *Am mâini de om bătrân.* Era posibil să se fi înșelat în privința băieților? Dacă nu erau Walder cel Mic și Walder cel Mare, până la urmă, ci *fiii* băieților pe care-i cunoscuse?

Sala mare era întunecoasă și plină de fum. La stânga și la dreapta ardeau șiruri de torțe, strânse în scheletice mâini umane ieșite din ziduri. Sus, deasupra, grinzile erau înnegrite de fum și tavanul boltit se pierdea în umbră. Aerul mirosea a vin, bere și carne friptă. Stomacul i se agită zgomotos în prezența mirosurilor și gura începu să-i lase apă.

Walder cel Mic îl împinse pe lângă mesele lungi la care mâncau oamenii garnizoanei. Le simțea ochii ațintiți asupra lui. Cele mai bune locuri, sus, lângă dais, erau ocupate de favoriții lui Ramsay, Băieții Bastardului. Ben Oase, bătrânul care îngrijea preaiubiții câini de vânătoare ai nobilului lord. Damon, zis Damon Dansează-pentru-Mine, bălai și copilăros. Mârâitul, care-și pierduse limba fiindcă Lordul Roose îl auzise vorbind nechibzuit. Alyn Ursuzul. Jupuitorul. Dick Gălbejitul. Mai departe, la masa comună, erau alții pe care Duhoare îi cunoștea cel puțin din vedere, dacă nu după nume: mercenari și sergenți, soldați, temniceri și torționari. Dar erau și străini, fețe pe care nu le știa. Unii strâmbau din nas când trecea, iar alții râdeau când dădeau cu ochii de el. *Oaspeți,* gândi Duhoare, *prietenii nobilului lord, iar eu sunt adus să-i distrez.* Un fior de groază îi străbătu trupul.

La masa de onoare, bastardul lui Bolton ședea în jilțul tatălui său, sorbind din cupa tatălui său. Doi bătrâni stăteau la aceeași masă cu el, iar Duhoare știu dintr-o privire că amândoi erau lorzi. Unul era înalt și sfrijit, cu ochi de cremene, o barbă albă, lungă, și fața aspră ca gerul iernii. Pieptarul pe care-l purta era o blană jerpelită de urs, roasă și soioasă. Pe dedesubt, avea cămașă de zale, deși se afla la masă. Cel de-al doilea lord era înalt și el, dar cocârjat, spre deosebire de primul, care avea spatele drept. Avea un umăr mai ridicat decât celălalt și se gârbovea deasupra străchinii, ca un vultur deasupra unui stârv. Avea ochi cenușii

şi lacomi, dinţi galbeni, iar barba-i bifurcată era o încâlceală de zăpadă şi argint. Doar câteva smocuri de păr alb îi mai atârnau pe ţeasta pătată, însă mantia pe care o purta era moale şi frumoasă, din lână gri tivită cu zibelină neagră şi prinsă pe umăr cu o stea cu multe raze, făurită din argint bătut.

Ramsay era înveşmântat în negru şi trandafiriu: cizme negre, centură şi teacă negre, pieptar negru din piele peste o cămaşă din catifea, cu fâşii de satin roşu-închis. În urechea dreaptă îi strălucea un granat tăiat în forma unei picături de sânge. Însă, în ciuda măreţiei veşmintelor sale, rămânea un bărbat hidos, osos, cu umerii lăsaţi, cu o corpolenţă care sugera că avea să devină, cu timpul, prea gras. Pielea-i era roz şi pătată, nasul mare, gura mică, părul lung, negru şi uscat. Avea buze mari şi cărnoase, dar ceea ce observau oamenii la el întâi şi întâi erau ochii. Moştenise ochii nobilului său tată: mici, apropiaţi, ciudat de deschişi la culoare. *Gri-fantomă,* numeau unii această nuanţă, dar, la drept vorbind, ochii lui erau aproape incolori, ca două cioburi de gheaţă murdară.

Când îl zări pe Duhoare, schiţă un zâmbet umed.

– Iată-l. Vechiul meu prieten ursuz, spuse el, adăugând, către cei de lângă el: Duhoare m-a însoţit de când eram copil. Nobilul meu tată mi l-a dăruit, ca semn al iubirii sale.

Cei doi lorzi schimbară o privire.

– Auzisem că slujitorul tău a murit, spuse cel gârbovit. Ucis de Casa Stark, se spunea.

Lordul Ramsay chicoti.

– Oamenii de fier îţi vor spune: ce e mort nu moare niciodată, ci renaşte, mai tare şi mai puternic. Ca Duhoare. Deşi miroase a mormânt, aici n-am să te contrazic.

– Miroase a excremente şi a vomă stătută. Lordul gârbovit azvârli osul pe care-l rodea şi îşi şterse degetele de faţa de masă. Există vreun motiv pentru care trebuie să ne impui prezenţa lui la masă?

Cel de-al doilea lord, bătrânul cu spatele drept, în cămaşă de zale, îl cercetă pe Duhoare cu ochi de cremene.

– Uită-te bine la el, îl îndemnă pe celălalt lord. I-a albit părul și e mai slab cu douăzeci de kilograme, da, dar nu e un servitor. Ai uitat?

Lordul cocârjat îl cercetă atent și pufni:

– *El?* E cu putință? Pupilul lui Stark. Zâmbitor, mereu zâmbitor.

– Acum zâmbește mai rar, mărturisi Lordul Ramsay. Se poate să-i fi spart câțiva dintre frumoșii dinți albi.

– Ai fi făcut mai bine să-i tai beregata, zise lordul în zale. Un câine care se îndreaptă împotriva stăpânului nu merită decât să fie jupuit.

– O, a fost jupuit, pe ici, pe colo, zise Ramsay.

– Da, lordul meu. Am fost rău, lordul meu. Necuviincios și... Își linse buza, încercând să-și aducă aminte ce altceva mai făcuse. *Slujește și supune-te,* își spuse, *și te va lăsa să trăiești și să-ți păstrezi ce ți-a mai rămas din trup. Slujește și supune-te și nu-ți uita numele. Duhoare. Duhoare, rimează cu umilitoare...* rău și...

– Ai sânge la gură, remarcă Ramsay. Iarăși ți-ai ros degetele, Duhoare?

– Nu. Nu, stăpâne. Jur.

Duhoare încercase odată să-și muște degetul inelar, ca să nu-l mai doară după ce-i luaseră pielea de pe el. Lordul Ramsay nu tăia niciodată pur și simplu degetul unui om. Prefera să-l jupoaie și să lase carnea goală să se usuce, să crape și să supureze. Duhoare fusese biciuit, schingiuit și tăiat, dar nicio durere nu era la fel de chinuitoare ca aceea care venea după jupuire. Era genul de durere care te scoate din minți și pe care n-o poți suporta mult timp. Mai devreme sau mai târziu, victima urla:

– Gata, te rog, gata, oprește durerea, taie-l.

Și Lordul Ramsay îi făcea pe plac. Jucau un joc. Duhoare învățase regulile, după cum îi stăteau mărturie mâinile și picioarele, dar atunci, o singură dată, uitase și încercase să pună singur capăt durerii, cu dinții. Ramsay se supărase și ofensa îl costase pe Duhoare încă un deget de la picior.

– Am mâncat un șobolan, bălmăji el.

– Un șobolan? Ochii spălăciți ai lui Ramsay scânteiară în lumina torțelor. Toți șobolanii din Dreadfort îi aparțin nobilului meu tată. Cum îndrăznești să te ospătezi cu unul fără permisiunea mea?

Duhoare nu știa ce să spună, așa că nu spuse nimic. Un singur cuvânt greșit l-ar fi putut costa încă un deget de la picior, chiar de la mână. Până acum, pierduse două degete de la mâna stângă și degetul mic de la mâna dreaptă, dar numai degetul mic de la piciorul drept și trei de la stângul. Uneori, Ramsay glumea spunând c-o să-l facă simetric. *Stăpânul meu doar glumea,* încercă să-și spună. *Nu vrea să mă rănească, mi-a spus-o, face asta doar când îi dau un motiv.* Stăpânul lui era blând și milostiv. Ar fi putut să-i jupoaie fața, pentru unele lucruri pe care Duhoare le spusese, înainte să-și învețe adevăratul nume și locul cuvenit.

– Devine plictisitor, zise lordul în cămașă de zale. Omoară-l și cu asta, basta.

Lordul Ramsay își umplu cupa cu bere.

– Asta ne-ar strica petrecerea, lordul meu. Duhoare, am vești bune pentru tine. Mă căsătoresc. Nobilul meu tată îmi aduce o fată din Casa Stark. Arya, fiica Lordului Eddard. Ți-o amintești pe micuța Arya, nu-i așa?

Arya Încurcă-lume, îi veni să spună. *Arya Chip de Cal.* Sora cea mică a lui Robb, cu părul castaniu, fața prelungă, slabă ca un băț, mereu murdară. *Sansa era cea frumoasă.* Își amintea o vreme în care crezuse că Lordul Eddard Stark ar putea să-l însoare cu Sansa și să-l recunoască drept fiu, dar asta fusese doar o închipuire de copil. Arya, însă...

– Mi-o amintesc. Arya.

– Va fi Doamna de Winterfell, iar eu stăpânul ei.

E doar o copilă.

– Da, stăpâne. Felicitări.

– Vii la nuntă, Duhoare?

Șovăi.

– Dacă dorești, stăpâne.

– O, da.

Șovăi din nou, întrebându-se dacă era vreo capcană nemiloasă.

– Da, stăpâne. Dacă îți face plăcere, aș fi onorat.

– Trebuie să te scoatem, atunci, din temnița aia respingătoare. Să te ferchezuim, să-ți găsim niște haine curate, ceva de mâncare. Niște terci bun și moale. Ți-ar plăcea? Poate niște plăcintă de mazăre învelită în slănină. Am o mică sarcină pentru tine și va trebui să te întremezi, dacă vrei să mă slujești. Vrei într-adevăr să mă slujești, știu.

– Da, stăpâne. Mai mult decât orice. Un fior îi străbătu trupul. Sunt Duhoare al tău. Lasă-mă, te rog să te slujesc. Te rog.

– Dacă mă rogi atât de frumos, cum aș putea să te refuz? Ramsay Bolton zâmbi. Plec la război, Duhoare. Și tu vei veni cu mine, să mă ajuți să-mi aduc acasă mireasa fecioară.

BRAN

Ceva din țipătul corbului îi trimise un fior pe șira spinării. *Sunt aproape bărbat*, fu Bran nevoit să-și reamintească. *Trebuie să fiu curajos acum.*

Dar aerul era tăios, rece și plin de spaime. Până și Vară era speriat. I se ridică părul pe ceafă. Umbrele se întindeau pe coama muntelui, negre și lacome. Toți copacii erau aplecați, încovoiați sub povara de gheață pe care o purtau. Unii nici nu mai arătau a copaci. Îngropați în zăpadă înghețată, de la rădăcini până la coroană, se îngrămădeau pe deal ca niște uriași, ființe monstruoase, diforme, cocoșate sub vântul înghețat.

– Uite-i acolo.

Cercetașul scoase sabia.

– Unde?

Glasul Meerei era o șoaptă.

– Aproape. Nu știu. Pe undeva.

Corbul țipă din nou.

– *Hodor*, murmură Hodor.

Avea mâinile vârâte sub brațe. Din miriștea maronie a bărbii îi atârnau țurțuri, iar mustața era plină de muci înghețați, sclipind roșietici în lumina asfințitului.

– Și lupii sunt aproape, îi avertiză Bran. Cei care ne-au urmărit. Vară le simte mirosul ori de câte ori suntem în bătaia vântului.

– Lupii sunt cea mai mică grijă a noastră, zise Mâini-Reci. Trebuie să urcăm. În curând se întunecă. Ați face bine să fiți înăuntru înainte de venirea nopții. Căldura voastră o să-i atragă. Privi spre vest, unde lumina soarelui la apus putea fi zărită vag printre copaci, ca strălucirea unui foc îndepărtat.

– E singura cale de intrare? întrebă Meera.

– Ușa din spate e la șaisprezece kilometri spre nord, printr-o văgăună.

Era tot ce avea de spus. Nici măcar Hodor nu putea să coboare printr-o văgăună, cu greutatea lui Bran pe spate, iar șaisprezece kilometri pentru Jojen erau acum la fel de imposibil de străbătut ca o mie.

Meera privi muntele ce se înălța deasupra lor.

– Drumul pare liber.

– *Pare*, mormăi posomorât cercetașul. Simți frigul? Sunt undeva pe-aproape. *Unde sunt?*

– În peșteră, sugeră Meera. Peștera e păzită. Nu pot trece.

Cercetașul arătă cu sabia:

– Vedeți intrarea de colo? La jumătatea povârnișului, între copacii inimii, despicătura aceea în stâncă?

– O văd, zise Bran. Vedea corbi intrând și ieșind în zbor.

Hodor se mută de pe un picior pe altul.

– *Hodor.*

– O cută în stâncă, asta-i tot ce văd, zise Meera.

– Acolo e o cale de trecere. Abruptă și întortocheată, la început, un culoar prin stâncă. Dacă puteți ajunge acolo, veți fi în siguranță.

– Și tu?

– Peștera e păzită.

Meera cercetă despicătura din coasta muntelui.

– Nu pot fi mai mult de o mie de metri de-aici până acolo.

Nu, gândi Bran, *dar tot drumul ăla e în sus.* Povârnișul era abrupt și împădurit din abundență. Ninsoarea se oprise acolo cu trei zile în

urmă, dar nu se topise nimic. Sub copaci, pământul era înveşmântat în alb, încă imaculat şi neatins.

– Nu e nimeni aici, zise Bran cu curaj. Uitaţi-vă la zăpadă. Nu sunt urme de paşi.

– Umblătorii albi calcă uşor pe zăpadă, spuse cercetaşul. Nu vei găsi nicio urmă a trecerii lor.

O pasăre coborî din văzduh şi i se aşeză pe umăr. Doar o duzină de păsări mari şi negre mai erau cu ei. Celelalte dispăruseră pe drum. În fiecare dimineaţă, când se sculau, erau tot mai puţine.

– *Vino,* cârâi pasărea. *Vino, vino.*

Cioara cu trei ochi, gândi Bran. *Clarvăzătorul verde.*

– Nu e departe, spuse el. Avem puţin de urcat şi suntem în siguranţă. Poate că putem să facem un foc.

Cu toţii erau uzi, înfriguraţi şi înfometaţi, cu excepţia cercetaşului, iar Jojen Reed era prea slăbit ca să meargă neajutat.

– Duceţi-vă voi. Meera Reed se aplecă lângă fratele ei. Era aşezat în scorbura unui stejar, cu ochii închişi, tremurând nestăpânit. Porţiunea mică de faţă care i se putea vedea de sub glugă şi fular era albă ca zăpada dimprejur, însă răsuflarea îi aburea încă uşor din nări. Meera îl cărase toată ziua. *Mâncarea şi focul o să-l pună pe picioare,* încerca să-şi spună Bran, deşi nu era convins. Nu pot să lupt şi în acelaşi timp să-l car pe Jojen, continuă Meera, urcuşul e prea abrupt. Hodor, du-l tu pe Bran sus, la peştera aceea.

– *Hodor.*

Hodor bătu din palme.

– Jojen trebuie neapărat să mănânce, zise Bran nefericit.

Trecuseră douăsprezece zile de când elanul se prăbuşise pentru a treia şi ultima oară, de când Mâini-Reci îngenunchease lângă el în troianul de zăpadă şi murmurase o binecuvântare, într-o limbă necunoscută, în timp ce-i tăia beregata. Bran a plâns ca o fetiţă când a văzut ţâşnind sângele strălucitor. Nu se simţise niciodată mai schilod ca atunci, privind neputincios cum Meera Reed şi Mâini-Reci măcelăresc bravul

animal care îi dusese atâta drum. Şi-a spus că n-o să mănânce, că prefera să flămânzească decât să se ospăteze din carnea unui prieten, dar, în cele din urmă, mâncase de două ori, o dată în pielea lui şi o dată în pielea lui Vară. Aşa sfrijit şi hămesit cum fusese elanul, bucăţile de carne pe care le tăiase cercetaşul din trupul lui îi ţinuseră în viaţă timp de şapte zile, până când le-au mâncat pe ultimele, cuibăriţi lângă un foc, în ruinele unei vechi fortificaţii.

– Trebuie să mănânce, fu de acord Meera, mângâind fruntea fratelui său. Trebuie să mâncăm cu toţii, dar nu e nici urmă de hrană aici. *Plecaţi.*

Bran clipi, alungându-şi o lacrimă şi o simţi îngheţându-i pe obraz. Mâini-Reci îl luă pe Hodor de braţ.

– Lumina scade. Dacă nu sunt aici chiar acum, vor fi curând. Haideţi.

Tăcut, o dată în viaţă, Hodor îşi scutură zăpada de pe picioare şi se avântă prin nămeţi, cu Bran în spate. Mâini-Reci păşea apăsat lângă ei, cu sabia într-o mână neagră. Vară îi urma. Pe alocuri, zăpada era mai înaltă decât el, şi uriaşul lup străvechi trebuia să se oprească şi să se scuture, după ce plonja prin crusta subţire. În timp ce urcau, Bran se răsuci cu greu în coşul său şi o văzu pe Meera trecându-şi un braţ pe sub trupul fratelui său, ca să-l ridice în picioare. *E prea greu pentru ea. E lihnită de foame, nu mai e la fel de puternică.* Fata apucă harponul-trident cu cealaltă mână, înfigându-i dinţii în zăpadă, ca să-şi găsească un mic punct de sprijin. Meera abia începuse să ia muntele pieptiş, când târându-l, când cărându-l în spate pe frăţiorul ei, când Hodor trecu printre doi copaci şi Bran nu-i mai văzu.

Panta deveni mai abruptă. Troienele crăpau sub cizmele lui Hodor. O dată, o piatră se mişcă sub piciorul lui şi el alunecă în spate, fiind cât pe ce să se rostogolească pe povârniş. Cercetaşul îl prinse de braţ, salvându-l.

– *Hodor*, făcu Hodor.

Fiecare rafală de vânt umplea aerul de o pudră albă, fină, ce strălucea ca sticla sub ultimele raze de lumină ale zilei. Corbii fâlfâiau în jurul lor.

Unul zbură înainte și dispăru în peșteră. *Doar optzeci de metri de-acum,* gândi Bran, *nu e deloc departe.*

Vară se opri brusc, la poalele unei pante abrupte de zăpadă imaculată. Lupul străvechi întoarse capul, adulmecă aerul, apoi mârâi. Cu părul zburlindu-se, începu să se retragă.

– Hodor, oprește-te, spuse Bran. Hodor. *Așteaptă.*

Ceva se întâmpla. Vară simțea asta în nări, și Bran la fel. *Ceva rău. Ceva aproape.*

– Hodor, nu. Întoarce-te.

Mâini-Reci își continua urcușul și Hodor voia să țină pasul cu el.

– *Hodor, hodor, hodor*, mârâi el tare, ca să acopere protestele lui Bran.

Răsuflarea îi devenise greoaie. Un abur palid se revărsa în aer. Făcu un pas, apoi încă unul. Zăpada îi ajungea aproape până la brâu și panta era foarte abruptă. Hodor stătea aplecat, ținându-se cu mâinile de pietre și de copaci. Încă un pas. Încă unul. Zăpada pe care o răscolea Hodor aluneca în jos, stârnind o mică avalanșă în spatele lor.

Șaizeci de metri. Bran își lungi gâtul într-o parte, să vadă mai bine peștera. Atunci văzu altceva.

– Un foc! În mica despicătură dintre copacii inimii pâlpâia o lumină, o lumină roșiatică, o chemare prin întunericul ce se lăsa. Priviți, cineva...

Hodor urlă. Se răsuci, se împiedică și căzu.

Bran simți lumea alunecând într-o parte, când vânjosul grăjdar se răsuci violent. Un impact zguduitor îi smulse răsuflarea din piept. Cu gura plină de sânge, Hodor se zbătea și se rostogolea, strivindu-l pe băiatul infirm cu greutatea lui.

Ceva îl ține de picior. Preț de o clipă, Bran crezu că poate o rădăcină i se încâlcise în jurul gleznei... până când rădăcina se mișcă. *O mână,* văzu el, în timp ce creatura țâșni întreagă de sub zăpadă.

Hodor lovi cu piciorul, izbind în plin fața creaturii cu un călcâi acoperit de zăpadă, dar omul mort părea că nici măcar nu simte. Apoi cei doi se încleștară, lovindu-se cu pumnii, zgâriindu-se, alunecând în josul povârnișului. În rostogolire, gura și nasul lui Bran se umplură de

zăpadă, dar în clipa următoare era din nou deasupra. Ceva îl izbi în creștet, o piatră, o bucată de gheață sau pumnul unui om, nu-și dădea seama, și se pomeni afară din coș, rășchirat pe coasta muntelui, scuipând zăpadă, cu mănușa plină de părul pe care-l smulsese din capul lui Hodor.

De jur împrejur, de sub omăt se ridicau creaturi.

Două, trei, patru. Bran le pierdu șirul. Se înălțau ca niște talazuri furioase, stârnind nori de zăpadă. Unele purtau mantii negre, altele piei zdrențuite, altele nimic. Toate aveau carnea albă și mâinile negre. Ochii le străluceau ca niște stele albăstrii.

Trei se năpustiră asupra cercetașului. Bran îl văzu pe Mâini-Reci spintecând fața unei creaturi. Făptura continuă să se apropie, împingându-l în brațele alteia. Alte două erau pe urmele lui Hodor, pășind greoaie în josul pantei. Bran își dădu seama, cu spaima amară a neputinței, că Meera avea să urce direct în brațele acestuia. Lovi zăpada și strigă, s-o avertizeze.

Ceva îl apucă strâns.

În clipa aceea, strigătul lui deveni un răcnet. Bran luă un pumn de zăpadă și i-o azvârli în față, dar creatura nici nu clipi. O mână neagră îi pipăia chipul, alta pântecele. Atingerea degetelor era ca de fier. *O să-mi scoată măruntaiele.*

Dar, dintr-odată, Vară era între ei. Bran văzu piele sfâșiindu-se ca o pânză proastă, auzi oase sfărâmându-se. Văzu o mână smulsă din încheietură, degete palide zvârcolindu-se, o mânecă din pânză aspră neagră, decolorată. *Negru*, gândi el, *veșminte negre, a fost un om al Rondului.* Vară azvârli brațul, se răsuci și își afundă colții în beregata mortului, sub bărbie. Când uriașul lup cenușiu înălță capul, smulse aproape tot gâtul creaturii, într-o explozie de carne albă, putredă.

Mâna smulsă continua să se miște. Bran se rostogoli, îndepărtându-se. Întins pe burtă, cu degetele înfipte în zăpadă, zări copacii de deasupra, albi, înveșmântați în omăt, și strălucirea portocalie dintre ei.

Cincizeci de metri. Dacă s-ar putea târî cincizeci de metri, nu l-ar prinde. Umezeala i se strecura prin mănuși, în timp ce se agăța de

rădăcini și de pietre, către lumină. *Încă puțin, numai puțin. Apoi te poți odihni lângă foc.*

Ultimele raze de lumină dispăruseră dintre copaci. Se lăsase noaptea. Mâini-Reci spinteca în stânga și-n dreapta cercul de făpturi moarte care-l împresura. Vară o sfârteca pe cea pe care tocmai o doborâse, cu dinții înfipți în fața ei. Nimeni nu se sinchisea de Bran. Se cățără puțin mai sus, trăgându-și sub el picioarele neputincioase. *Dacă pot ajunge la peștera aceea...*

– *Hoooodor!* veni un scâncet, de undeva de jos.

Și, dintr-odată, nu mai era Bran, băiatul infirm care se târa prin zăpadă, dintr-odată era Hodor, la jumătatea drumului în josul muntelui, cu creatura încercând să-i scoată ochii. Răcnind, se ridică în picioare, clătinându-se, azvârlind făptura cât colo, cu putere. Creatura se propti într-un genunchi, apoi începu să se ridice din nou. Bran smulse sabia lungă a lui Hodor din teacă. Undeva, în adâncul său, îl auzea pe bietul Hodor continuând să scâncească, dar în afară era o furie înaltă de doi metri, cu o veche sabie de fier în mână. O ridică și o coborî asupra omului mort, mârâind când lama tăie prin lână udă, zale ruginite și piele putredă și mușcă adânc în oasele și carnea de dedesubt.

– *HODOR!* urlă el și izbi din nou.

De data aceasta desprinse capul creaturii de trup și, preț de o clipă, exultă... până când o pereche de mâini moarte începu să-i caute, bâjbâind orbește, gâtul.

Bran se dădu înapoi, sângerând și Meera Reed era acolo, vârându-și harponul adânc în spatele creaturii.

– *Hodor!* răcni Bran din nou, făcându-i semn cu mâna să urce. *Hodor, hodor.*

Jojen se răsucea fără vlagă, acolo unde îl lăsase sora lui. Bran se duse la el, aruncă sabia lungă, îl cuprinse pe băiat în brațele care erau ale grăjdarului și se ridică în picioare, clătinându-se.

– *HODOR!* zbieră el.

Porniră înapoi în susul muntelui, cu Meera în frunte, îndepărtând creaturile cu harponul. Nu puteau fi rănite, dar se mișcau încet și greoi.

– *Hodor*, spunea Hodor la fiecare pas. *Hodor, hodor.*

Bran se întrebă ce-ar crede Meera dacă i-ar spune pe neaşteptate că o iubeşte.

Sus, deasupra lor, siluete învăpăiate dansau în zăpadă.

Creaturile, îşi dădu Bran seama. *Cineva a dat foc creaturilor.*

Vară mârâia şi îşi arăta colţii, dansând în jurul celei mai apropiate, o matahală descompusă, învăluită în vârtejuri de foc. *N-ar trebui să se apropie atât de mult, ce face?* Apoi se văzu pe sine, întins cu faţa în jos, în zăpadă. Lupul străvechi încerca să alunge creatura de lângă el. *Ce-o să se întâmple dacă mă omoară?* se întrebă băiatul. *Voi rămâne Hodor pe veci? Mă voi întoarce în pielea lui Vară? Sau voi fi pur şi simplu mort?*

Lumea se învârtea, ameţitoare, în jurul lui. Copaci albi, cer negru, flăcări roşii, totul se rotea, se răsucea, se învârtejea. Simţi cum se împiedică. Îl auzi pe Hodor strigând: *Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor. Hodor hodor hodor hodor hodor.* Un stol de corbi se revărsa din peşteră şi văzu o fetiţă cu o torţă în mână, săltând dintr-o parte în alta. Pentru o clipă, Bran crezu că e Arya... absurd, căci ştia că surioara lui se afla la mii de kilometri depărtare sau era moartă. Şi, totuşi, era acolo, învârtindu-se, o făptură sfrijită, jerpelită, sălbăticită, cu părul răvăşit. Ochii lui Hodor se umplură de lacrimi care îngheţară pe loc.

Totul se întoarse pe dos, cu susul în jos, şi Bran se pomeni înapoi în pielea lui, pe jumătate îngropat în zăpadă. Creatura în flăcări se înălţa, ameninţătoare, deasupra lui, profilându-se pe fundalul copacilor în giulgiuri de nea. Era una dintre cele dezbrăcate, observă Bran, cu o clipă înainte ca arborele de lângă el să-şi scuture toată zăpada direct peste capul lui.

Când îşi veni în fire, zăcea pe un pat de ace de pin, sub un plafon întunecat de piatră. *Peştera. Sunt în peşteră.* Păstra gustul de sânge în gură, acolo unde îşi muşcase limba. În dreapta ardea un foc, revărsându-şi căldura peste faţa lui şi senzaţia era mai plăcută decât orice simţise până atunci. Vară era acolo, adulmecând împrejur. Şi Hodor, ud leoarcă. Meera legăna capul lui Jojen în poală. Făptura-Arya stătea deasupra lor, strângându-şi torţa în mână.

– Zăpada, spuse Bran. A căzut pe mine. M-a îngropat.

– Te-a ascuns. Eu te-am scos afară. Meera făcu semn cu capul către fată: Dar ea a fost cea care ne-a salvat. Torța... focul îi ucide.

– Focul îi *arde.* Focul e mereu flămând.

Acela nu era glasul Aryei, nici al vreunui alt copil. Era un glas de femeie, subțire și dulce, cu o sonoritate melodioasă cum Bran nu mai auzise până atunci și o tristețe care îi frângea inima. Bran miji ochii, s-o vadă mai bine. *Era* o fată, dar mai scundă decât Arya, cu pielea pătată ca a unei căprioare sub o mantie de frunze. Avea ochi stranii: mari și apoși, aurii-verzui, cu pupile înguste, ca de pisică. *Nimeni n-are asemenea ochi.* Părul ei era o încâlceală maro, roșie și aurie, culorile toamnei, în care se împleteau lujeri de viță, rămurele și flori uscate.

– Cine e? întrebă Meera Reed.

Bran știa.

– E un copil. Un copil al pădurii.

Tremura, de exaltare și de frig deopotrivă. Descinseseră într-una dintre poveștile Bătrânei Nan.

– Primii Oameni ne-au numit copii, răspunse mica femeie. Uriașii ne-au zis *woh dak nag gran,* oamenii-veverițe, fiindcă eram atât de mici, de ageri și de atașați de copaci, dar nu suntem nici veverițe, nici copii. În Limba Adevărată numele nostru înseamnă *cei care cântă cântecul pământului.* Înainte ca Limba voastră Veche să fie vorbită, noi ne-am cântat cântecele timp de zece mii de ani.

– Acum vorbești Limba Comună, spuse Meera.

– Pentru el. Pentru copilul Bran. M-am născut pe vremea dragonului și, timp de două sute de ani, am umblat în lumea oamenilor, să văd, să ascult și să învăț. Poate aș mai fi hoinărit și-acum, dar picioarele mă dureau și aveam inima obosită, așa că m-am îndreptat spre casă.

– Două sute de ani? se miră Meera.

Copila zâmbi.

– Oamenii, ei sunt de fapt copiii.

– Ai un nume? întrebă Bran.

– Când am nevoie. Flutură torța către o crăpătură neagră în peretele din adâncul peșterii. Drumul nostru coboară. Trebuie să veniți cu mine acum.

Bran tremură din nou.

– Cercetașul...

– Nu poate veni.

– L-au omorât.

– Nu. L-au omorât de mult. Haide, acum. E mai cald în adâncuri și nimeni n-o să vă facă niciun rău. Vă așteaptă.

– Cioara cu trei ochi? întrebă Meera.

– Clarvăzătorul verde.

Și cu aceasta, porni la drum, iar ei nu avură încotro și o urmară. Meera îl ajută pe Bran să urce înapoi pe spatele lui Hodor, deși coșul era pe jumătate distrus și ud de la zăpada topită. Apoi își cuprinse fratele cu un braț și îl ridică în picioare. Ochii lui Jojen se deschiseră.

– Ce? făcu el. Meera? Unde suntem? Când văzu focul, zâmbi. Am avut cel mai ciudat vis.

Culoarul era îngust și întortocheat și atât de scund încât în scurt timp Hodor mergea aplecat. Bran se ghemuia cât putea, dar, chiar și așa, începu curând să lovească plafonul cu creștetul. La fiecare atingere, stratul de murdărie se sfărâma, căzându-i în ochi și în păr și, o dată, Bran își izbi fruntea de o rădăcină albă și groasă care creștea din peretele tunelului, năpădită de lujeri și pânze de păianjen.

Copila mergea înainte cu torța în mână, cu mantia de frunze foșnind în urma ei, dar culoarul cotea atât de mult, încât foarte curând Bran o pierdu din ochi. Mai rămase doar lumina oglindită pe zidurile tunelului. După ce coborâră puțin, peștera se despărți, însă culoarul din stânga era negru ca smoala, așa că până și Hodor știu că trebuie să urmeze torța mișcătoare din dreapta.

Felul în care se mișcau umbrele dădea impresia că zidurile se mișcă și ele. Bran văzu imenși șerpi albi intrând și ieșind din pământ și inima începu să-i bubuie de frică. Se întrebă dacă nu cumva nimeriseră

într-un cuib de șerpi de lapte sau viermi uriași de morminte, moi, palizi și gelatinoși. *Viermii de morminte au dinți.*

Hodor îi văzu și el.

– *Hodor*, scânci el, refuzând să mai înainteze.

Dar când copila se opri să-i aștepte, lumina torței rămase neclintită și Bran își dădu seama că șerpii nu erau decât rădăcini albe, ca aceea de care se lovise cu capul.

– Sunt rădăcini de copaci ai inimii, spuse el. Hodor, îți amintești copacul inimii din pădurea zeilor? Copacul alb cu frunze roșii? Un copac nu-ți poate face rău.

– *Hodor.*

Hodor se năpusti înainte, grăbindu-se după copilă și torța ei, spre adâncurile pământului. Trecură pe lângă altă bifurcație, apoi pe lângă încă una și ajunseră într-o cavernă imensă, cât sala mare de la Winterfell, cu dinți de piatră atârnând din tavan și alții țâșnind prin podea. Copila în mantie de frunze țesu o cărare printre ei. Din când în când, se oprea și le făcea semn cu torța, nerăbdătoare. *Pe aici*, părea să spună, *pe aici, mai repede.*

Urmară alte culoare laterale, alte încăperi și Bran auzi apă picurând undeva în dreapta. Când se uită într-acolo, văzu ochi privindu-i, ochi cu pupile înguste care străluceau, oglindind lumina torței. *Alți copii*, își spuse el, *fata nu e singura*, dar, în același timp, îi reveni în minte povestea Bătrânei Nan despre copiii lui Gendel.

Rădăcinile erau pretutindeni, răsucindu-se prin pământ și piatră, închizând unele culoare și năpădind tavanele altora. *Toate culorile au dispărut*, își dădu brusc seama Bran. Lumea e pământ negru și lemn alb. Copacul inimii de la Winterfell avea rădăcini groase cât picioarele unui uriaș, dar acestea erau încă și mai groase. Și Bran nu mai văzuse niciodată atât de multe. *Probabil că deasupra noastră crește un crâng întreg.*

Lumina se micșoră din nou. Așa măruntă cum era, copila-care-nu-era-copil se mișca repede când voia. Tropăind după ea, Hodor strivi ceva sub

picioare. Se opri atât de brusc, încât Meera și Jojen fură cât pe ce să se lovească de spatele lui.

– Oase, spuse Bran. Sunt oase.

Podeaua tunelului era așternută cu oase de păsări și animale. Dar mai erau și altele, oase mari, care trebuie să fi provenit de la uriași și oase mici care puteau fi de la copii. De-o parte și de alta, din nișe cioplite în piatră, îi priveau cranii. Bran văzu o țeastă de urs și una de lup, câteva cranii umane și aproape tot atâtea de uriași. Toate celelalte erau mici, cu forme ciudate. *Copiii pădurii.* Rădăcinile crescuseră în interiorul și în jurul fiecăruia dintre ele. Pe câteva creștete erau cocoțați corbi, ce urmăreau trecerea grupului cu ochi negri, strălucitori.

Ultima parte a călătoriei lor întunecoase fu cea mai abruptă. Hodor făcu ultima coborâre pe fund, săltând și alunecând în jos, în zgomot de oase rupte, pământ sfărâmat și pietricele. Copila îi aștepta, stând la un capăt al unui pod natural, deasupra unei prăpăstii. Jos, în beznă, Bran auzi sunetul unei ape curgătoare. *Un râu subteran.*

– Trebuie să trecem în partea cealaltă? întrebă Bran, când frații Reed coborâră, alunecând, lângă el.

Perspectiva îl înspăimânta. Dacă Hodor ar aluneca pe podul acela îngust, ar cădea și ar cădea.

– Nu, băiete, răspunse copila. În spatele tău.

Înălță torța și lumina păru să se miște, devenind schimbătoare. Acum flăcările ardeau portocalii și galbene, umplând peștera cu o strălucire roșiatică, dar în clipa următoare toate culorile păleau, lăsând doar albul și negrul. În spatele lor, Meera gâfâi. Hodor se întoarse.

În fața lor, un palid lord în găteli de abanos stătea visător într-un cuib încâlcit, un tron țesut din rădăcini de copac al inimii care-i îmbrățișa membrele ofilite așa cum își îmbrățișează o mamă copilul.

Trupul lui era atât de scheletic și hainele atât de putrede, încât, la început, Bran îl luă drept alt cadavru, un om mort rămas rezemat atât de mult încât rădăcinile începuseră să crească peste el, pe sub el și prin el. Puțina piele pe care o mai avea lordul-cadavru era albă, cu excepția

unei pete însângerate care i se întindea pe gât, până pe obraz. Păru-i alb era moale și firav, ca un puf, și atât de lung încât atingea podeaua de pământ. În jurul picioarelor i se încolăceau rădăcini, ca niște șerpi de lemn. Una își croise drum prin pantaloni în carnea ofilită a coapsei sale, ieșind apoi prin umăr. Îi mai rămăsese puțină piele, întinsă peste față, tare și tăbăcită, dar chiar și aceasta se destrăma, și, ici și colo, osul maro și galben de dedesubt se ițea prin ea.

– Ești cioara cu trei ochi? se auzi Bran întrebând.

O cioară cu trei ochi ar trebui să aibă trei ochi. El are doar unul, și acela roșu. Bran îi simțea ochii ațintiți asupra lui, strălucind ca o baltă de sânge în lumina torței. Din orbita goală, acolo unde ar fi trebuit să aibă celălalt ochi, creștea o rădăcină subțire și albă, care-i cobora pe obraz și în gât.

– O... cioară? Glasul palidului lord era uscat. Buzele se mișcau încet, de parcă ar fi uitat cum să articuleze cuvintele. Cândva, da. Cu veșminte negre și sânge negru. Hainele pe care le purta erau mucegăite și decolorate, pătate de mușchi și mâncate de viermi, dar cândva fuseseră negre. Am fost multe lucruri, Bran. Acum sunt așa cum mă vezi și acum înțelegi de ce n-am putut să vin eu la tine... decât în vise. Te-am urmărit multă vreme, te-am urmărit cu o mie și unu de ochi. Am văzut nașterea ta și, mai înainte, am văzut-o pe cea a nobilului tău tată. Ți-am urmărit primul pas, ți-am auzit primul cuvânt, am fost părtaș la primul tău vis. Te priveam când ai căzut. Iar acum ai venit, în sfârșit, la mine, Brandon Stark, deși ceasul e târziu.

– Sunt aici, spuse Bran, numai că sunt infirm. O să... o să mă repari... o să-mi repari picioarele, vreau să zic?

– Nu, răspunse palidul lord. Asta e mai presus de puterile mele.

Ochii lui Bran se umplură de lacrimi. *Am bătut atâta drum.* Sala răsună de ecoul râului negru.

– N-o să mai mergi niciodată, Bran, dar vei zbura, făgăduiră palidele buze.

TYRION

Nu se mişcă multă vreme, stând împietrit pe mormanul de saci vechi care îi slujea drept pat, ascultând vântul în parâme, clipocitul valurilor pe coca bărcii.

O lună plină plutea deasupra catargului. *Mă conduce în josul râului, mă urmăreşte ca un ochi imens.* Deşi era cald sub pieile mucegăite cu care se învelea, trupul piticului fu străbătut de un fior. *Îmi trebuie o cupă de vin. O duzină de cupe de vin.* Dar ticălosul ăla de Griff nu l-ar lăsa să-şi potolească setea nici într-o mie de ani. În schimb, Tyrion bea apă şi era condamnat la nopţi de nesomn şi zile cu transpiraţii şi friguri.

Piticul se ridică, ţinându-şi capul în mâini. *Oare am visat?* Nu-şi mai amintea nimic. Nopţile nu fuseseră niciodată blânde cu Tyrion Lannister. Dormea prost chiar şi în paturi de puf. Pe *Sfioasa Fecioară* îşi făcuse patul pe acoperişul cabinei, cu un colac de funie de cânepă drept pernă. Îi plăcea mai mult acolo, sus, decât în cala strâmtă a vasului. Aerul era mai proaspăt şi sunetele râului mai dulci decât sforăielile lui Raţă. Dar asemenea plăceri aveau preţul lor: puntea era tare şi se trezea amorţit, cu picioarele înţepenite şi chinuite de dureri.

Acum îi pulsau, iar gambele îi erau tari ca lemnul. Le masă, încercând să alunge durerea, dar când se ridică, era încă prezentă,

determinându-l să se strâmbe. *Trebuie să fac o baie.* Hainele lui de copil duhneau, și el la fel. Ceilalți se îmbăiau în râu, dar până acum nu li se alăturase. Unele dintre broaștele-țestoase pe care le văzuse în valuri păreau destul de mari ca să-l despice în două. *Sfarmă-oase* le numea Rață. În plus, nu voia ca Lemore să-l vadă despuiat.

De pe acoperișul cabinei se lăsa o scară de lemn. Tyrion își trase cizmele și coborî pe puntea de la pupă, unde, lângă un mangal de fier, stătea Griff, înveșmântat într-o mantie din piele de lup. Mercenarul făcea garda de noapte de unul singur, sculându-se când ceilalți tovarăși ai săi își căutau paturile și retrăgându-se la răsăritul soarelui.

Tyrion se ghemui vizavi de el și își încălzi mâinile deasupra mangalului. Dincolo de apă cântau privighetori.

– Curând se luminează, îi spuse el lui Griff.

– Nu destul de curând. Trebuie s-o luăm din loc.

Dacă ar fi fost după Griff, *Sfioasa Fecioară* și-ar fi continuat drumul în josul râului, fie zi, fie noapte, dar Yandry și Ysilla refuzau să-și riște barca în întuneric. Rhoynul Superior era plin de bușteni și de buturugi, care ar fi putut sfâșia coca *Sfioasei Fecioare.* Griff nu voia să audă așa ceva. El știa una și bună: Volantis.

Ochii mercenarului se mișcau întruna, căutând în noapte după... ce? *Pirați? Oameni de piatră? Vânători de sclavi?* Piticul știa că râul avea pericolele lui, dar însuși Griff i se părea mai periculos decât oricare dintre ele. Îi amintea de Bronn, dar Bronn avea umorul negru al unui mercenar, în timp ce Griff nu avea umor deloc.

– Aș ucide pentru o cupă de vin, murmură Tyrion.

Griff nu răspunse. *Poți să mori și tot n-ai să bei,* spuneau parcă ochii lui spălăciți. Tyrion se îmbătase criță în prima sa noapte pe *Sfioasa Fecioară.* A doua zi, când s-a trezit, i se luptau dragoni în țeastă. Griff s-a uitat o singură dată la el pe când vomita peste bord și a spus:

– Ai terminat cu băutura.

– Vinul mă ajută să dorm, protestase Tyrion.

Vinul îmi îneacă visele, ar fi putut zice.

– Atunci stai treaz, răspunsese Griff, neclintit.

Spre răsărit, primele raze palide de lumină scăldară cerul deasupra râului. Apele Rhoynului trecură încet dinspre negru spre albastru, asemănându-se cu părul și barba mercenarului. Griff se ridică în picioare.

– Ceilalți ar trebui să se trezească în curând. Puntea îți aparține.

Privighetorile amuțiră și ciocârliile râului le preluară cântecul. Printre trestii țâșniră egretele, lăsându-și urmele pe bancurile de nisip. Norii de pe cer erau în flăcări: roz și violet, castaniu și auriu, perlă și șofran. Unul semăna cu un dragon. *Odată ce-ai văzut un dragon în zbor, poți să stai acasă și să-ți îngrijești mulțumit grădina,* scrisese cineva odată, *căci în lumea asta largă altă minune mai mare nu există.* Tyrion își scărpină cicatricea și încercă să-și amintească numele autorului. Dragonii îi ocupaseră mult gândurile în ultimul timp.

– Bună dimineața, Hugor.

Septa Lemore își făcuse apariția, în veșmintele-i albe, încinsă la brâu cu un cordon împletit în șapte culori. Părul i se revărsa despletit pe umeri.

– Cum ai dormit?

– Agitat, bună doamnă. Te-am visat din nou.

Un vis cu ochii deschiși. Nu putea dormi, așa că și-a strecurat o mână între picioare și și-a imaginat-o pe septă deasupra lui, cu sânii săltând.

– Un vis păcătos, fără îndoială. Ești un om păcătos. Te rogi cu mine, ca să ceri iertare pentru păcatele tale?

Doar dacă ne rugăm după obiceiul Insulelor Verii.

– Nu, dar transmite-i negreșit Fecioarei un lung și dulce sărut din partea mea.

Râzând, septa se îndreptă spre proră. Obișnuia să se îmbăieze în râu în fiecare dimineață.

– E limpede că barca asta nu și-a căpătat numele după tine! strigă Tyrion, în timp ce ea se dezbrăca.

– Mama și Tatăl ne-au făcut după chipul și asemănarea lor, Hugor. Ar trebui să ne preamărim trupurile, căci sunt făurite de zei.

Zeii trebuie să fi fost beți când m-au făcut pe mine. Piticul o privi pe Lemore alunecând în apă. Imaginea îl înfierbântă. Gândul s-o dezbrace de acele caste veșminte albe și să-i desfacă picioarele avea ceva minunat de păcătos. *Inocența furată,* gândi el... deși Lemore nu era nici pe departe atât de inocentă precum părea. Avea pe abdomen vergeturi care n-ar fi putut proveni decât de la o sarcină.

Yandry și Ysilla se sculaseră odată cu soarele și își vedeau de treburi. Yandry arunca, din când în când, câte o privire furișă spre Septa Lemore, în timp ce verifica parâmele. Nevasta lui scundă și negricioasă, Ysilla, se făcea că nu observă. Puse niște așchii în mangal, pe puntea de la pupă, ațâță cărbunii cu un cuțit înnegrit și începu să frământe aluatul pentru biscuiții de dimineață.

Când Lemore urcă din nou pe punte, Tyrion se delectă privind cum apa îi șiroia între sâni, pielea-i netedă lucind aurie în lumina zorilor. Era trecută de patruzeci de ani, mai degrabă prezentabilă decât atrăgătoare, dar încă plăcută ochiului. *Să fii excitat e cel mai plăcut lucru, în afară de starea de beție,* hotărî el. Îl făcea să se simtă iarăși viu.

– Ai zărit broasca-țestoasă, Hugor? îl întrebă septa, storcându-și apa din păr. Carapacea-încrețită?

Dimineața devreme era cel mai bun moment să vezi țestoasele. În timpul zilei, înotau în adâncuri, să se ascundă în crăpături, de-a lungul bancurilor, dar la răsăritul soarelui, ieșeau la suprafață. Unora le plăcea să înoate lângă barcă. Tyrion zărise o duzină de specii: țestoase mari și mici, turtite, cu urechi roșii, cu carapacea netedă și sfarmă-oase, țestoase maro, țestoase verzi, țestoase negre, țestoase cu gheare, țestoase cu coarne, țestoase cu carapacea cu striații și modele, acoperite de spirale de culoarea aurului, a jadului și a untului. Unele erau atât de mari încât ar fi putut purta un om pe spate. Yandry jura că prinții rhoynari obișnuiau să treacă râul pe spinările lor. El și soția lui erau

născuți pe malurile Sângelui Verde, doi orfani din Dorne întorși acasă, la Mama Rhoyne.

– N-am văzut carapacea-încrețită. *Eu priveam femeia goală.*

– Îmi pare rău pentru tine. Lenore își trase veșmântul peste cap. Știu că te trezești devreme sperând să zărești broaștele-țestoase.

– Îmi place și să privesc soarele înălțându-se pe cer. E ca și cum ai privi o fecioară ridicându-se goală din baie, gândi Tyrion. Unele puteau fi mai atrăgătoare decât altele, dar fiecare era promițătoare. Broaștele-țestoase au farmecul lor, n-am să tăgăduiesc, continuă el. Nimic nu mă încântă mai mult decât priveliștea unei perechi frumoase, bine proporționate, de... carapace.

Septa Lemore râse. Asemenea tuturor celorlalți de pe *Sfioasa Fecioară*, avea secretele ei. N-avea decât. *Nu vreau s-o cunosc, vreau doar să mă culc cu ea.* Știa și ea asta. În timp ce-și atârna cristalul de preoteasă la gât, să i se cuibărească între sâni, îl tachină cu un zâmbet.

Yandry ridică ancora, luă una dintre vâslele lungi de pe acoperișul cabinei și împinse barca. Doi bâtlani ridicară capetele, privind cum *Sfioasa Fecioară* se îndepărtează de mal, purtată de curent. Încet, încet, barca începu să înainteze în josul râului. Yandri se duse la cârmă. Ysilla întorcea biscuiții. Așeză o tigaie de fier deasupra mangalului și puse slănina în ea. Uneori, gătea biscuiți și slănină, alteori slănină și biscuiți. Din două în două săptămâni, se mai ivea câte un pește. Dar nu astăzi.

Când Ysilla se întoarse cu spatele, Tyrion șterpeli un biscuit din mangal, retrăgându-se la timp ca să evite o lovitură cu înfricoșătoarea ei lingură de lemn. Erau mai buni calzi, picurând de miere și unt. Mirosul de slănină prăjită îl scoase curând pe Rață din cală. Adulmecă deasupra mangalului, primi o lovitură cu lingura Ysillei și plecă să se ușureze, ca în fiecare dimineață, peste pupă.

Tyrion se duse, cu mersu-i legănat, să i se alăture.

– Asta da priveliște, glumi el în timp ce urinau, un pitic și o rață, făcând mărețul Rhoyne și mai măreț.

Yandry pufni batjocoritor.

– Mama Rhoyne n-are nevoie de apa ta, Yollo. E cel mai mare râu din lume.

Tyrion scutură ultimii stropi.

– Destul de mare ca să înece un pitic, recunosc. Manderul, însă, e la fel de larg. Şi Tridentul, la vărsare. Apa Neagră e mai adâncă.

– Nu cunoşti râul. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Slănina era crocantă, biscuiţii aurii. Tânărul Griff ieşi cu pas împleticit pe punte, căscând.

– Bună dimineaţa tuturor.

Flăcăul era mai scund decât Raţă, dar constituţia lui deşirată sugera că nu ajunsese încă la maturitate. *Băiatul ăsta imberb ar putea avea orice fecioară din Cele Şapte Regate, cu sau fără păr albastru. Ochii ăia ai lui le-ar topi.* Ca şi tatăl său, Tânărul Griff avea ochi albaştri, dar, dacă ai tatălui erau deschişi, ai fiului aveau o nuanţă închisă. La lumina felinarului, deveneau negri, iar în amurg păreau violeţi. Genele lui erau lungi ca de femeie.

– Simt miros de slănină, zise flăcăul, trăgându-şi cizmele.

– Slănină bună, spuse Ysilla. Şezi.

Le dădu să mănânce pe puntea de la pupă, îndopându-l pe Tânărul Griff cu biscuiţi şi lovindu-l pe Raţă cu lingura peste mână, ori de câte ori încerca să mai înhaţe nişte slănină. Tyrion trase deoparte doi biscuiţi, îi garnisi cu slănină şi îi duse unul lui Yandry, la cârmă. După aceea, îl ajută pe Raţă să ridice vela triunghiulară a ambarcaţiunii. Yandri îi duse în mijlocul râului, unde curentul era mai puternic. *Sfioasa Fecioară* era o barcă minunată: avea pescajul atât de mic, încât putea să-şi croiască drum şi pe cei mai puţin adânci afluenţi ai râului, trecând peste bancurile de nisip care ar fi făcut să eşueze vasele mai mari. Dar cu pânzele în vânt şi purtată de curent, reuşea să atingă o viteză bună. Ceea ce, după cum susţinea Yandry, putea să-ţi salveze viaţa în zonele mai înalte ale Rhoynului.

– Dincolo de Tristeţi nu există lege, de o mie de ani.

– Şi nici *oameni*, din câte văd.

Zărise nişte ruine, de-a lungul malurilor, mormane de dărâmături năpădite de lujeri de viţă, muşchi şi flori, dar niciun alt semn de locuire.

– Nu cunoşti râul, Yollo. O navă de piraţi se poate furişa în susul oricărui pârâu, iar sclavii evadaţi se ascund adesea printre ruine. Vânătorii de sclavi vin arareori atât de departe în nord.

– Vânătorii de sclavi ar fi bine veniţi în locul ţestoaselor.

Nefiind un sclav evadat, Tyrion nu trebuia să se teamă că va fi prins. Şi nu era de aşteptat ca vreun pirat să se sinchisească de o navă ce plutea în aval. Mărfurile de preţ veneau în susul apei, de la Volantis.

Când se termină slănina, Raţă îl lovi pe Tânărul Griff cu pumnul în umăr.

– E timpul pentru nişte vânătăi. Astăzi, săbii, am impresia.

– Săbii? Tânărul Griff rânji. Minunat.

Tyrion îl ajută să se îmbrace pentru duel, în pantaloni grei, tunică vătuită şi o armură de fier, veche şi ciobită. Ser Rolly, în zale şi piele fiartă, ridică din umeri. Amândoi îşi puseră coifurile pe cap şi aleseră săbii boante din lada cu arme. Se încăierară pe puntea de la pupă, luptându-se îndârjit, sub privirile celorlalţi din grupul dimineţii.

Când se băteau cu buzduganul sau cu baltagul bont, înălţimea şi puterea superioare ale lui Ser Rolly îl copleşeau rapid pe Tânărul Griff, însă cu săbii lupta era aproape egală. Niciunul dintre ei nu folosea scut în dimineaţa aceasta, aşa că era un joc în care loveau şi parau, înainte şi înapoi, pe punte. Râul răsuna de zgomotul luptei lor. Tânărul Griff dădea mai multe lovituri, dar ale lui Raţă erau mai puternice. După o vreme, bărbatul mai voinic începu să obosească. Atacurile veneau mai încet, şi mai încet. Tânărul Griff le contracară pe toate şi lansă un atac furios care-l forţă pe Ser Rolly să se retragă. Când ajunseră la pupă, flăcăul încleştă cele două săbii, se izbi cu un umăr în Raţă şi voinicul ajunse în râu.

Ieşi la suprafaţă, scuipând şi înjurând, răcnind să vină cineva să-l pescuiască înainte ca vreo ţestoasă răpitoare să-i mănânce părţile ruşinoase. Tyrion îi aruncă o funie.

– Raţele ar trebui să înoate mai bine de-atât, spuse el, în timp ce el şi Yandry îl trăgeau pe cavaler înapoi la bordul *Sfioasei Fecioare.*

Ser Rolly îl înhăţă pe Tyrion de guler.

– Ia să vedem cum înoată piticii, spuse el, azvârlindu-l cu capul înainte în râu.

Piticul râse ultimul; ştia să înoate destul de bine şi chiar înotă, până când începură să-l doară picioarele. Tânărul Griff îi întinse o prăjină.

– Nu eşti primul care încearcă să mă înece, îi spuse el lui Raţă, în timp ce-şi golea apa de râu din cizmă. Tatăl meu m-a aruncat într-o fântână în ziua în care m-am născut, dar eram atât de urât, încât vrăjitoarea apei, care locuia acolo, în adâncuri, m-a scuipat înapoi. Îşi scoase şi cealaltă cizmă, apoi făcu o tumbă pe punte, împroşcându-i.

Tânărul Griff râse.

– De unde ai învăţat asta?

– De la saltimbanci, minţi el. Mama mă iubea cel mai mult dintre toţi copiii ei pentru că eram atât de mic. M-a alăptat până la şapte ani. Asta i-a făcut geloşi pe fraţii mei, aşa că m-au vârât într-un sac şi m-au vândut unei trupe de saltimbanci. Când am încercat să fug, maestrul saltimbanc mi-a tăiat jumătate de nas, ca să fiu obligat să merg cu ei şi să învăţ să fiu nostim.

Adevărul era uşor diferit. Unchiul său îl învăţase câteva salturi când avea şase sau şapte ani. Tyrion făcuse o pasiune pentru asta. Timp de şase luni umblase voios de-a dura prin Casterly Rock, aducând zâmbete pe feţele septonilor, scutierilor şi servitorilor deopotrivă. Până şi Cersei a râs, văzându-l, o dată sau de două ori.

Totul s-a încheiat brusc în ziua în care tatăl său s-a întors din perioada lui de şedere la Debarcaderul Regelui. În seara aceea, la cină, Tyrion i-a făcut o surpriză tatălui său, străbătând în mâini toată lungimea mesei de onoare. Lordul Tywin n-a fost încântat.

– Zeii te-au făcut pitic. Trebuie să fii și bufon? Te-ai născut leu, nu maimuță.

Iar tu ești un cadavru, tată, așa că am să fac atâtea tumbe câte vreau.

– Ai darul să mă faci să zâmbesc, îi spuse Septa Lemore, în timp ce-și ștergea degetele de la picioare. Ar trebui să-i mulțumești Tatălui Ceresc. El face daruri tuturor copiilor săi.

– Așa e, încuviință Tyrion amabil.

Și când am să mor, vreau să mă îngroape cu arbaleta, ca să-i pot mulțumi Tatălui Ceresc pentru darurile sale așa cum i-am mulțumit tatălui de pe pământ.

Hainele îi erau încă ude de pe urma involuntarei sale bălăceli, lipindu-i-se în mod neplăcut de brațe și de picioare. În timp ce Tânărul Griff plecă împreună cu Septa Lemore, ca să fie inițiat în tainele Credinței, Tyrion își scoase veșmintele ude și îmbrăcă altele uscate. Rață râse în hohote când ieși din nou pe punte. Nu-l putea învinui. Astfel îmbrăcat, era o apariție comică. Purta o tunică împărțită în două: partea stânga era din catifea violet, cu ținte de bronz, iar dreapta, din lână galbenă, brodată cu modele florale verzi. Pantalonii erau asemănători: piciorul drept era verde, uniform, stângul, în dungi roșii și albe. Unul dintre cuferele lui Illyrio fusese umplut cu haine de copil, prăfuite, dar bine croite. Septa Lemore tăiase fiecare veșmânt în două, apoi le cususe din nou, unind jumătate de ici cu jumătate de colo, ca să formeze haine pestrițe. Griff chiar insistase ca Tyrion s-o ajute la tăiat și la cusut. Fără îndoială, voia să-l umilească, dar Tyrion făcuse cu plăcere munca de croitorie. Lemore era mereu o companie plăcută, în ciuda tendinței ei de a-l dojeni ori de câte ori spunea ceva nepoliticos despre zei. *Dacă Griff vrea să-mi dea rolul de bufon, am să intru în joc.* Știa că, undeva, Lordul Tywin Lannister era oripilat și asta îl consola.

Cealaltă misiune a lui nu era nici pe departe ridicolă. *Rață are sabia, eu condeiul și pergamentul.* Griff îi poruncise să scrie tot ce știa despre dragonologie. Sarcina era una formidabilă, dar piticul trudea în fiecare

zi, consemnând cât putea mai bine, așezat cu picioarele încrucișate pe acoperișul cabinei.

Tyrion citise foarte multe despre dragoni de-a lungul anilor. Cea mai mare parte a acelor relatări erau basme și nu le puteai da crezare, iar cărțile de care făcuse rost Illyrio nu erau cele pe care și le-ar fi putut dori. Ceea ce voia, de fapt, era un text complet din *Focurile Ținutului Liber*, istoria Valyriei scrisă de Galendro. Dar nicio copie completă nu era cunoscută în Westeros, până și Citadelei îi lipseau douăzeci și șapte de suluri. *Trebuie să aibă o bibliotecă în Vechiul Volantis, cu siguranță. S-ar putea să găsesc un exemplar mai bun acolo, dacă pot descoperi o cale să pătrund în interiorul Zidurilor Negre, către inima orașului.*

Avea mai puține speranțe în privința scrierii Septonului Barth, *Dragoni, balauri și șerpi înaripați. Istoria lor fantastică.* Barth fusese fiul unui fierar, crescut la Debarcaderul Regelui în timpul domniei lui Jaehaerys Conciliatorul. Inamicii lui au susținut întotdeauna că era mai mult vrăjitor decât septon. Când a venit pe Tronul de Fier, Baelor cel Binecuvântat poruncise ca toate scrierile lui Barth să fie distruse. Cu zece ani în urmă, Tyrion citise un fragment din *Istoria fantastică*, scăpat de furia lui Baelor cel Binecuvântat, dar se îndoia că vreuna dintre lucrările lui Barth ajunsese dincolo de marea îngustă. Și, desigur, avea și mai puține șanse să dea de tomul fragmentat, anonim, îmbibat de sânge, numit uneori *Sânge și foc* și alteori *Moartea Dragonilor*, al cărui singur exemplar rămas era ascuns, după cum se presupunea, într-o pivniță zăvorâtă de sub Citadelă.

Când Jumătate-maesterul își făcu apariția, căscând, pe punte, piticul scria ceea ce-și amintea referitor la împerecherea dragonilor, subiect asupra căruia Barth, Munkun și Thomax aveau puncte de vedere total contradictorii. Haldon se îndreptă cu pași mari spre pupă, să urineze peste oglindirea soarelui pe apă, ce se sfârteca la fiecare adiere de vânt.

– Ar trebui să ajungem la confluența cu râul Noyne până diseară, Yollo! strigă Jumătate-maesterul.

Tyrion ridică privirea de pe pergament.

– Mă cheamă Hugor. Yollo stă ascuns în pantalonii mei. Să-l scot să se joace?

– Mai bine nu. Ai putea să sperii țestoasele. Zâmbetul lui Haldon era tăios ca o lamă de pumnal. Ce mi-ai spus era numele străzii din Lannisport unde te-ai născut, Yollo?

– Era o uliță. N-avea niciun nume.

Tyrion avea o plăcere malițioasă în a inventa detaliile vieții pitorești a lui Hugor Hill, cunoscut și ca Yollo, un bastard din Lannisport. *Cele mai bune minciuni sunt garnisite cu un strop de adevăr.* Piticul știa că avea accentul unuia din Ținuturile Vestului, al unuia de obârșie nobilă, pe deasupra, așa că Hugor trebuia să fie neapărat o odraslă a unui lord mărunt. Născut în Lannisport, fiindcă Tyrion îl cunoștea mai bine decât Orașul Vechi ori Debarcaderul Regelui, și fiindcă majoritatea piticilor ajungeau de obicei în orașe, chiar cei fătați de Jupâneasa Bumpkin între napi. Satele nu aveau menajerii grotești sau spectacole de saltimbanci... dar aveau fântâni cu duiumul, care să înghită pisoii nedoriți, vițeii cu trei capete ori pruncii ca el.

– Văd că ai mai irosit niște pergament bun, Yollo. Haldon își legă pantalonii.

– Nu putem fi toți jumătăți de maester. Mâna îl durea. Tyrion lăsă condeiul deoparte și își îndoi degetele butucănoase. Ai chef de încă o partidă de *cyvasse?*

Jumătate-maesterul îl bătea întotdeauna, dar era o modalitate de a-și omorî timpul.

– Diseară. Ni te alături la lecția Tânărului Griff?

– De ce nu? Cineva trebuie să-ți corecteze greșelile.

Sfioasa Fecioară avea patru cabine. Yandry și Ysilla împărțeau una. Griff și Tânărul Griff o alta. Septa Lemore avea o cabină doar pentru sine, la fel și Haldon. Cabina lui Jumătate-maester era cea mai mare dintre cele patru. Un perete era căptușit cu rafturi pentru cărți și dulăpioare înțesate de suluri și pergamente, altul cu stelaje pline de

alifii, ierburi şi poţiuni. O lumină aurie cădea pieziş prin sticla galbenă, vălurită, a ferestrei rotunde. Mobilierul mai cuprindea un prici, o masă de scris, un scaun, un taburet şi masa de *cyvasee* a lui Jumătate-maester, pe care erau împrăştiate piese sculptate de lemn.

Lecţia începu cu limbile. Tânărul Griff ştia Limba Comună ca un nativ şi vorbea fluent valyriana cultă şi dialectele vulgare din Pentos, Tyrosh, Myr şi Lys şi jargonul comercial al marinarilor. Dialectul volanten era pentru el la fel de nou ca pentru Tyrion, aşa că în fiecare zi învăţau câteva cuvinte noi, în timp ce Haldon le corecta greşelile. Meereeneana era mai grea, rădăcinile ei erau tot valyriene, dar ramura fusese altoită pe limba distonantă, urâtă, a Vechiului Ghis.

– Îţi trebuie o albină în nas ca să vorbeşti limba ghiscari cum se cuvine, se plânse Tyrion. Tânărul Griff râse, dar Jumătate-maester nu spuse decât:

– Repetă.

Băiatul se supuse, dar, de data aceasta, îşi dădu ochii peste cap când rosti *zzzs*-ul.

Are ureche mai bună decât mine, fu nevoit să recunoască Tyrion, *dar aş pune pariu că limba mea e încă mai vioaie.*

După învăţarea limbilor, urmă geometria. Aici băiatul era mai puţin priceput, dar Haldon era un profesor răbdător, iar Tyrion putea să se facă şi el folositor. Învăţase misterele pătratelor, cercurilor şi triunghiurilor la Casterly Rock, de la maesterii tatălui său, şi îi reveneau în minte mai iute decât ar fi crezut.

Când trecură la istorie, Tânărul Griff începu deja să-şi piardă răbdarea.

– Discutam despre istoria Volantisului, îi spuse Haldon. Poţi să-i spui lui Yollo care e diferenţa dintre un tigru şi un elefant?

– Volantis este cel mai vechi dintre Cele Nouă Oraşe Libere, prima fiică a Valyriei, răspunse flăcăul, pe un ton plictisit. După Urgie, volantenilor le-a plăcut să se considere urmaşii Ţinutului Liber şi stăpâni de drept ai lumii, în timp ce negustorii şi cămătarii sprijineau

comerțul. Facțiunile care rivalizau pentru conducerea orașului au devenit cunoscute ca tigrii și, respectiv, elefanții. Tigrii au stăpânit vreme de aproape un secol după Urgie. O vreme, au fost încununați de succes. O flotă volanteně a ocupat Lysul și o oaste volantenă a capturat Myrul și, vreme de două generații, toate cele trei orașe au fost conduse dintre Zidurile Negre. Totul a luat sfârșit atunci când tigrii au încercat să înghită Tyroshul. Pentosul a intrat în război de partea Tyroshului, împreună cu Regele Furtunii din Westeros. Braavosul i-a oferit o sută de corăbii de război unui exilat din Lys. Aegon Targaryen a zburat de la Piatra Dragonului, pe dragonul său, Teroarea Neagră, iar Myrul și Lysul s-au ridicat la rebeliune. Războiul a pustiit Ținuturile Discordiei și a eliberat Lysul și Myrul. Tigrii au suferit și alte înfrângeri. Flota pe care au trimis-o să revendice Valyria a dispărut în Marea Fumegândă, Qohorul și Norvosul le-au zdrobit puterea pe Rhoyne, când galerele de război s-au luptat pe Lacul Pumnalului. De la est au venit dothrakii, alungând oamenii de rând din colibe și nobilii de pe domeniile lor, până când n-au mai rămas decât iarbă și ruine de la pădurea Qohorului până la izvoarele Selhorului. După un secol de război, Volantisul a rămas distrus, sărăcit și depopulat. Atunci s-au ridicat elefanții. De atunci stăpânesc ei. În anumiți ani, tigrii aleg un triarh, în alții nu, dar niciodată mai mult de unul, așa că elefanții conduc orașul de trei sute de ani.

– Întocmai, zise Haldon. Și triarhii actuali?

– Malaquo este tigru. Nyessos și Doniphos sunt elefanți.

– Și ce lecție putem desprinde din istoria Volantisului?

– Dacă vrei să cucerești lumea, cel mai bine e să ai dragoni.

Tyrion nu-și putu stăpâni râsul.

Mai târziu, când Tânărul Griff urcă pe punte să-l ajute pe Yandry la vele și prăjini, Haldon aranjă masa de *cyvasse* pentru joc. Privind, cu ochii lui de culori diferite, Tyrion spuse:

– Băiatul e strălucit. Ai făcut treabă bună cu el. Jumătate din lorzii din Westeros nu sunt atât de învăţaţi, din păcate. Limbi, istorie, cântece, aritmetică... un amalgam ameţitor pentru fiul unui mercenar.

– O carte poate fi la fel de periculoasă ca o sabie, în mâinile potrivite, zise Haldon. Încearcă să-mi oferi un joc mai bun de data asta, Yollo. Te descurci la *cyvasse* la fel prost ca la tumbe.

– Încerc să-ţi adorm vigilenţa, răspunse Tyrion, în timp ce-şi aranjau pietrele de-o parte şi de alta a unui paravan din lemn sculptat. *Crezi* că tu m-ai învăţat să joc, dar lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par. Poate că am învăţat jocul de la negustorul de brânză, la asta te-ai gândit?

– Illyrio nu joacă *cyvasse.*

Nu, gândi piticul, *el joacă jocul tronurilor, iar tu, Griff şi Raţă sunteţi doar nişte piese pe care urmează să le mute unde vrea şi să le sacrifice la nevoie, întocmai cum l-a sacrificat pe Viserys.*

– Atunci vina trebuie să cadă asupra ta. Dacă joc prost, tu eşti responsabil.

Jumătate-maesterul chicoti.

– Yollo, am să-ţi duc dorul după ce-ţi taie piraţii beregata.

– Unde sunt aceşti vestiţi piraţi? Încep să cred că i-aţi inventat tu şi Illyrio.

– Sunt ciopor pe porţiunea de râu dintre Ar Noy şi Tristeţi. Mai sus de ruinele oraşului Ar Noy, râul e stăpânit de oamenii Qhohorului, iar mai jos de Tristeţi puterea o au galerele Volantisului, dar niciunul dintre oraşe nu revendică apele dintre ele, aşa că piraţii le-au luat în stăpânire. Lacul Pumnalului e plin de insule, unde stau la pândă în grote ascunse şi fortăreţe secrete. Eşti gata?

– Pentru tine? Fără doar şi poate. Pentru piraţi? Mai puţin.

Haldon îndepărtă paravanul. Fiecare cercetă formaţia de deschidere a celuilalt.

– Începi să înveţi, remarcă Jumătate-maesterul.

Tyrion fu cât pe-aci să-şi înhaţe dragonul, dar se răzgândi. Ultima oară când îl scosese prea devreme îl pierduse pentru un trebuşet.

– Dacă ne întâlnim într-adevăr cu acești fabuloși pirați, s-ar putea să mă întovărășesc cu ei. Am să le spun că numele meu e Hugor Jumătate-maester.

Își mută calul ușor către munții lui Haldon.

Haldon răspunse cu un elefant.

– Hugor Jumătate-Creier ți s-ar potrivi mai bine.

– N-am nevoie decât de jumătate de creier ca să te egalez. Tyrion își mută calul greu în sprijinul celui ușor. Poate ai vrea să pui rămășag pe rezultat?

Jumătate-maesterul arcui o sprânceană.

– Cât?

– Eu n-am bani. Vom juca pe secrete.

– Griff mi-ar tăia limba.

– Ți-e frică, nu-i așa? Mie mi-ar fi, în locul tău.

– Ziua în care o să mă bați tu la *cyvasse* va fi aceea când o să-mi iasă broaște-țestoase din fund. Jumătate-maesterul mută sulițele. Trebuie să pariezi, piticule.

Tyrion întinse o mână după dragonul său.

Trei ore mai târziu, piticul urcă, în cele din urmă, din nou pe punte, să se ușureze.

Rață îl ajuta pe Yandry să coboare o velă, în timp ce Ysilla luă cârma. Soarele atârna jos, deasupra stufărișului ce se întindea de-a lungul malului vestic, când vântul începu să bată în rafale. *Am nevoie de o ploscă de vin*, gândi piticul. Îl dureau picioarele de-atâta stat pe taburet și se simțea atât de amețit încât avea noroc că nu cădea în râu.

– Yollo! strigă Rață. Unde-i Haldon?

– S-a dus să se culce, are o problemă. Îi ies țestoase pe fund.

Îl lăsă pe cavaler să-i deslușească singur vorbele și urcă scara către acoperișul cabinei. Departe, spre est, se lăsa întunericul, în spatele unei insule stâncoase.

Septa Lemore îl găsi acolo.

– Simţi furtunile în aer, Hugor Hill? Lacul Pumnalului e în faţa noastră, acolo unde mişună piraţii. Şi dincolo se află Tristeţile.

Nu ale mele. Eu port cu mine propriile-mi tristeţi oriunde merg. Se gândi la Tysha şi se întrebă unde se duc târfele. *De ce nu la Volantis? Poate că am s-o găsesc acolo. Omul trebuie să-şi păstreze speranţa.* Se întreba ce i-ar spune. *Îmi pare rău că i-am lăsat să te siluiască, dragostea mea, credeam că eşti târfă. Ai puterea să mă ierţi? Vreau să mă întorc în căscioara noastră, la viaţa noastră pe când eram soţ şi soţie.*

Insula se micşoră în spatele lor. Tyrion văzu ruine înălţându-se de-a lungul malului estic: ziduri strâmbe şi turnuri căzute, domuri sparte şi şiruri de stâlpi de lemn putreziţi, străzi inundate de noroi şi năpădite de muşchi roşietici. *Alt oraş mort, de zece ori mai mare decât Ghoyan Drohe.* Acolo vieţuiau acum broaşte-ţestoase, imense sfarmă-oase. Piticul le vedea tolănite la soare, movile negre şi maro cu şanţuri zimţate pe mijloc. Câteva văzură *Sfioasa Fecioară* şi se scufundară în adâncul apei, stârnind valuri mici. Nu era un loc bun pentru înotat.

Apoi, printre copacii contorsionaţi, pe jumătate înecaţi, şi străzile largi şi ude, zări sclipirea argintie a soarelui pe apă. *Alt râu,* îşi dădu seama imediat, *curgând către Rhoyne.* Ruinele deveneau tot mai înalte pe măsură ce uscatul se îngusta, până când oraşul se termină într-un promontoriu unde se aflau rămăşiţele unui colosal palat de marmură roz şi verde, ale cărui cupole prăbuşite şi turle frânte se profilau, imense, deasupra unui şir de galerii acoperite. Tyrion văzu şi alte ţestoase dormind în debarcaderele unde cândva ar fi putut acosta zeci de nave. Atunci ştiu unde se afla. *Acela a fost palatul Nymeriei şi acestea sunt ruinele oraşului ei, Ny Sar.*

– Yollo! strigă Yandry, când *Sfioasa Fecioară* trecu de promontoriu, mai povesteşte-mi despre râurile alea din Westeros, la fel de mari ca Mama Rhoyne.

– N-am ştiut! răspunse el. Niciun râu din Cele Şapte Regate nu e pe jumătate cât acesta.

Râul care tocmai li se alăturase era frate geamăn cu cel pe care veniseră, iar acela singur fusese aproape cât Manderul sau Tridentul.

– Acesta este Ny Sar, unde Mama își întâmpină Fiica Sălbatică, Noyne, îi explică Yandry, dar ea nu ajunge în punctul său cel mai larg până nu se unește cu celelalte fiice. La Lacul Pumnalului, năvălește râul Qhoyne, Fiica Întunecată, plină de aur și ambră din Secure și conuri de pin din Pădurea Qohor. Apoi, spre sud, Mama se unește cu Lhorulu, Fiica Zâmbitoare din Câmpiile de Aur. În locul în care se întâlnesc se înălța odinioară Chroyane, orașul festival, unde străzile erau din apă și casele din aur. Apoi iarăși spre sud și iar spre est, lungi kilometri, până când, în cele din urmă, apare pe furiș Selhornu, Fecioara Sfioasă, care își ascunde apele zbuciumate prin stufăriș. Acolo, Mama Rhoyne se lărgește atât de mult, încât un om cu o barcă aflat în mijlocul râului nu poate zări niciunul dintre maluri. Vei vedea, micul meu prieten.

Voi vedea, gândea piticul, când zări o unduire în fața lor, la nici șase metri de barcă. Era gata să-i atragă atenția lui Lemore, când valul țâșni la suprafață, înclinând într-o parte *Sfioasa Fecioară.*

Era o altă broască-țestoasă, o țestoasă cu coarne, uriașă, cu carapacea verde-închis acoperită de pete maro și năpădită de mușchi de apă și moluște negre de râu. Înălță capul și răcni, un răget gutural, bubuitor, mai sonor decât orice corn de război pe care-l auzise vreodată Tyrion.

– Suntem binecuvântați! striga în gura mare Ysilla, cu lacrimile șiroind pe față. Suntem binecuvântați, suntem binecuvântați!

Rață chiuia, la fel și Tânărul Griff. Haldon ieși pe punte să afle cauza agitației... dar prea târziu. Țestoasa uriașă dispăruse înapoi sub apă.

– Ce-a stârnit toată hărmălaia asta? întrebă Jumătate-maesterul.

– O țestoasă, răspunse Tyrion. O țestoasă mai mare decât barca asta.

– A fost *el!* strigă Yandry. Bătrânul Râului.

Și de ce nu? Tyrion rânji. *Zei și minuni apar mereu, să însoțească nașterea regilor.*

DAVOS

Moașa Veselă se furișă în Portul Alb odată cu fluxul de seară, cu vela ei peticită unduindu-se cu fiecare pală de vânt.

Era o corabie bătrână și nici măcar în tinerețe nimeni n-o considerase frumoasă. Galionul ei înfățișa o femeie zâmbitoare care ținea un prunc de-un picior, dar atât obrajii femeii, cât și fundul copilului erau mâncați de cari. Numeroase straturi de vopsea maro-gălbuie îi acopereau coca; pânzele ei erau gri și zdrențuite. Nu era o navă care să-ți atragă privirea, doar poate ca să te minunezi cum de se menținea pe linia de plutire. *Moașa Veselă* era cunoscută și în Portul Alb. Patru ani făcuse un negoț modest între portul acela și Sisterton.

Nu era sosirea pe care o anticipase Davos Seaworth când pornise la drum cu Salla și flota lui. Toate păruseră mai simple pe atunci. Corbii nu-i aduseseră Regelui Stannis loialitatea Portului Alb, așa că Înălțimea Sa hotărâse să trimită un emisar care să trateze cu Lordul Manderly în persoană. Ca dovadă a puterii sale, Davos urma să sosească la bordul galerei de război a lui Salla, *Valyriana*, cu restul flotei lysene în urmă. Toate navele erau vărgate: negru și galben, roz și albastru, verde și alb, violet și auriu. Lysenilor le plăceau culorile vii, iar Salladhor Saan era cel mai colorat dintre toți. *Salladhor cel Splendid*, gândi Davos, *dar furtunile au scris sfârșitul întregii povești.*

Acum trebuia să se furişeze în oraş ca un contrabandist, aşa cum ar fi făcut acum douăzeci de ani. Până când afla cum stăteau lucrurile acolo, era mai prudent să joace rolul unui marinar de rând, nu al unui lord.

Zidurile din piatră văruită ale Portului Alb se înălţau în faţa lor, pe ţărmul estic, acolo unde Cuţitul Alb se împlânta în estuar. O parte dintre fortificaţiile oraşului fuseseră întărite de când fusese Davos acolo ultima dată, cu şase ani în urmă. Zăgazul care despărţea porturile interioare de cele exterioare fusese fortificat cu un lung zid de piatră, înalt de zece metri şi lung de un kilometru şi jumătate, cu turnuri la fiecare o sută de metri. Dinspre Stânca Focilor, unde cândva fuseseră doar ruine, se înălţa fum. *Asta ar putea fi bine sau rău, în funcţie de ce parte se situează Lordul Wyman.*

Lui Davos îi plăcuse întotdeauna acest oraş, de când venise acolo pentru prima oară, ca mus pe *Pisica Tărcată.* Deşi mic în comparaţie cu Oraşul Vechi şi Debarcaderul Regelui, era curat şi ordonat, cu străzi pietruite drepte, uşor de străbătut. Casele erau construite din piatră văruită, cu acoperişuri ţuguiate din plăci de ardezie gri-închis. Roro Uhoris, bătrânul căpitan arţăgos al *Pisicii Tărcate*, obişnuia să susţină că poate deosebi un port de altul doar după miros. Oraşele erau ca femeile, afirma el: fiecare are parfumul său unic. Oraşul Vechi era plin de flori, ca o matroană parfumată. Lannisport era o lăptăreasă, proaspătă şi viguroasă, cu fum de lemn ars în păr. Debarcaderul Regelui duhnea ca o târfă nespălată. Dar mirosul Portului Alb era înţepător şi sărat şi cu un uşor iz de peşte.

– Miroase aşa cum ar trebui să miroasă o sirenă, spusese Roro. Ca marea.

Încă miroase, gândi Davos, dar simţea şi iz de turbă arsă adiind dinspre Stânca Focilor. Stânca din mare domina împrejurimile portului exterior, o ridicătură masivă, gri-verzuie, ce se înălţa cincisprezece metri deasupra valurilor. Vârful ei era încununat de un cerc de pietre tocite, un fort circular al Primilor Oameni, care rămăsese pustiu şi părăsit vreme de sute de ani. Acum nu era pustiu. Davos vedea scorpioni şi

aruncătoare de flăcări în spatele pietrelor neclintite, și arbaletiști ițindu-se printre ele. *Trebuie să fie frig acolo, sus, și umezeală.* În toate vizitele sale anterioare, pe pietrele de la baza stâncii puteau fi zărite foci tolănite la soare. Bastardul Orb le număra ori de câte ori *Pisica Tărcată* ieșea din Portul Alb. Cu cât erau mai multe, zicea Roro, cu atât mai mult noroc urma să aibă în călătoria lor. Acum nu erau foci. Fumul și soldații le alungaseră. *Un om mai înțelept ar vedea în asta un semnal de alarmă. Dacă aș fi avut un dram de minte, aș fi plecat cu Salla.* Ar fi putut să se întoarcă în sud, la Myra și la băieții lor. *Am pierdut patru fii în slujba regelui, iar cel de-al cincilea îi e scutier. Ar trebui să am dreptul să mă bucur de cei doi fii care mi-au rămas acasă. A trecut prea mult de când nu i-am văzut.*

Casa Manderly de la Portul Alb și Casa Bolton de la Dreadfort nu se iubeau, așa îi spuseseră frații în negru, la Rondul de Est. Tronul de Fier îl ridicase pe Roose Bolton la rangul de Păzitor al Nordului, așa că era firesc ca Wyman Manderly să se declare de partea lui Stannis.

Portul Alb nu poate să reziste singur. Orașul are nevoie de un aliat, un protector. Lordul Wyman are nevoie de Regele Stannis la fel de mult cât are Stannis nevoie de el. Sau așa se vedeau lucrurile de la Rondul de Est.

Sistertonul a slăbit acele speranțe. Dacă Lordul Borell spunea adevărul și Casa Manderly voia să-și unească forțele cu Boltonii și cu Freyii... nu, Davos nu avea de gând să stăruie asupra acestui gând. Avea să afle adevărul destul de curând. Se ruga să nu fi venit prea târziu.

Stăvilarul ascunde portul interior, își dădu el seama, în timp ce *Moașa Veselă* își cobora pânzele. Portul exterior era mai mare, dar cel interior oferea un spațiu mai bun de ancorare, apărat de zidul orașului într-o parte și de structura impunătoare a Vizuinii Lupilor, în cealaltă, iar acum și de stăvilar. La Rondul de Est la Mare, Cotter Pyke îi spusese lui Davos că Lordul Wyman construiește galere de război. Ar fi putut să fie vreo douăzeci de nave în spatele acelor ziduri, așteptând doar un semn să pornească la drum.

Dincolo de zidurile albe și groase ale orașului, Noul Castel se înălța semeț și palid, pe colina lui. Davos vedea și acoperișul în formă de cupolă

al Septului Zăpezilor, înconjurat de statuile înalte ale Celor Şapte. Casa Manderly adusese Credinţa în Nord, când fusese alungată din Reach. Portul Alb avea şi o pădure a zeilor, un talmeş-balmeş de rădăcini, crengi şi pietre închise în spatele zidurilor negre şi scorojite ale Vizuinii Lupilor, o străveche fortăreaţă care acum slujea doar ca închisoare. Dar, în cea mai mare parte a timpului, septonii domneau acolo.

Tritonul Casei Manderly se zărea peste tot, fluturând pe turnurile Noului Castel, deasupra Porţii Focilor şi de-a lungul zidurilor oraşului. La Rondul de Est, oamenii Nordului susţineau că Portul Alb va rămâne pe veci loial Winterfellului, dar Davos nu vedea nicăieri lupul străvechi al Casei Stark. *Nici lei nu sunt. Se pare că Lordul Wyman nu s-a declarat încă în favoarea lui Tommen, altfel ar fi ridicat flamurile.*

Debarcaderele erau înţesate. De-a lungul pieţei de peşte erau legate de-a valma nave de tot felul, descărcându-şi capturile. Văzu acolo şi poduri plutitoare, bărci lungi şi suple, cu construcţie robustă, ca să înfrunte curenţii iuţi şi nesiguri ai Cuţitului Alb. Însă vasele maritime îl interesau pe el cel mai mult: două carace la fel de mohorâte şi jerpelite ca *Moaşa Veselă*, galera de negoţ *Dansatoarea Furtunii*, corăbiile *Bravul Magister* şi *Cornul Abundenţei*, o galeră din Braavos, care se distingea prin coca şi pânzele violet...

...şi, în depărtare, corabia de război.

La vederea ei, simţi lama unui pumnal sfârtecându-i toate speranţele. Coca ei era neagră cu auriu, iar galionul, un leu cu laba ridicată. *Steaua Leului* scria pe pupă, sub o flamură, purtând însemnele regelui-copil de pe Tronul de Fier. Cu un an în urmă, n-ar fi ştiut să le citească, dar Maester Pylos îl învăţase unele dintre litere, pe când se afla la Piatra Dragonului. În sfârşit, acum, cititul îi oferi puţină satisfacţie. Davos se rugase ca nava să se fi pierdut în aceleaşi furtuni care decimaseră flota lui Salla, dar zeii nu fuseseră atât de buni. Freyii erau acolo şi avea să fie nevoit să-i înfrunte.

Moaşa Veselă se legă de capătul unei dane de lemn, mâncate de vânturi şi de ploi, în portul exterior, departe de *Steaua Leului*. În timp

ce echipajul ancoră bine nava la mal și cobora pasarela, căpitanul se apropie agale de Davos. Casso Mogat era o corcitură a mării înguste, născut dintr-o târfă din Sisterton și un vânător de balene din Ibben. Măsura puțin peste un metru cincizeci, era foarte păros și își vopsea părul și mustățile în culoarea verde a mușchiului. Asta îl făcea să arate ca o buturugă de copac în cizme galbene. În ciuda înfățișării sale, părea un bun navigator, deși era un căpitan aspru cu echipajul.

– Cât vei lipsi?

– O zi, cel puțin. Poate mai mult.

Davos descoperise că lorzilor le plăcea să te facă să aștepți. Bănuia că făceau asta ca să te țină încordat și ca să-și demonstreze puterea.

– *Moașa* va zăbovi aici trei zile. Nu mai mult. O să fiu căutat la Sisterton.

– Dacă lucrurile merg bine, aș putea fi înapoi până mâine.

– Și dacă merg prost?

S-ar putea să nu mă mai întorc deloc.

– Nu trebuie să mă aștepți.

Doi vameși se cățărau la bord, chiar când el cobora pasarela, dar niciunul nu-i acordă nici măcar o privire. Erau acolo să-l întâlnească pe căpitan și să inspecteze cala; marinarii de rând nu-i interesau și Davos avea o înfățișare cât se poate de comună. Era de statură medie, cu fața de țăran isteț bătătorită de vânt și de soare, cu barba sură și părul castaniu împestrițat cu fire cărunte din belșug. Veșmintele sale erau obișnuite și ele: pantaloni maro și tunică albastră, o mantie din lână nevopsită, prinsă cu o agrafă de lemn. Purta o pereche de mănuși din piele pătate de sare, ca să-și ascundă degetele pe care i le ciuntise Stannis, cu mulți ani în urmă. Davos nu arăta defel a lord, darămite a Mână a Regelui. Cu atât mai bine, până afla cum stăteau lucrurile pe-acolo.

Își croi drum de-a lungul debarcaderului și prin piața de pește. *Bravul Magister* încărca niște mied. Butoaiele erau stivuite câte patru de-a lungul cheiului. În spatele unei stive zări trei marinari jucând zaruri. Mai departe, vânzătoarele de pește strigau captura zilei și un băiat bătea

ritmul la o tobă, în timp ce un urs bătrân și jerpelit dansa în cerc pentru un grup de contrabandiști ai râurilor. Doi sulițași fuseseră postați la Poarta Focilor, cu însemnele Casei Manderly pe piept, dar erau prea preocupați să flirteze cu târfa docului ca să se sinchisească de Davos. Poarta era deschisă, bariera-ghilotină ridicată. Se alătură valului de oameni care intrau.

Înăuntru se afla o piață pietruită cu o fântână în mijloc. Un triton de piatră se înălța din valuri, înalt de șapte metri, de la tălpi la coroană. Barba lui cârlionțată, vopsită în verde și alb, era plină de licheni, iar unul dintre țepii tridentului său era rupt încă dinainte ca Davos să se fi născut, însă statuia reușea în continuare să impresioneze. *Bătrânul Picior-de-Pește*, așa îl numeau localnicii. Piața purta numele unui oarecare lord defunct, dar nimeni nu-i spunea vreodată altfel decât Piața Picior-de-Pește.

Piața mișuna de oameni în după-amiaza aceasta. O femeie își spăla rufele în fântâna lui Picior-de-Pește, atârnându-le la uscat de tridentul său. Sub arcadele colonadei vânzătorilor ambulanți, scribii și zarafii se puseseră pe treabă, alături de un magician, o vindecătoare și un jongler foarte nepriceput. Un bărbat vindea mere dintr-o roabă și o femeie oferea heringi cu felii de ceapă. Peste tot te împiedicai de pui și de copii. Ușile imense de stejar și fier ale Vechii Monetării fuseseră închise de fiecare dată când Davos mai trecuse prin Piața Picior-de-Pește, dar astăzi erau deschise. Înăuntru, zări sute de femei, copii și bătrâni, îngrămădiți pe podea, pe mormane de blănuri. Unii aprinseseră focuri pentru gătit.

Davos se opri sub colonadă și cumpără un măr pentru o jumătate de gologan.

– Sunt oameni care locuiesc în Vechea Monetărie? îl întrebă pe vânzătorul de mere.

– Cei care n-au unde să locuiască. Oameni sărmani de dincolo de Cuțitul Alb, cei mai mulți dintre ei. Și oamenii lui Hornwood. Cu Bastardul lui Bolton umblând liber, toți vor să fie între ziduri. Nu știu ce are de gând nobilul lord cu ei. Majoritatea au venit doar cu zdrențele de pe ei.

Davos fu străfulgerat de un sentiment de vinovăție. *Au venit aici să-și caute refugiu, într-un oraș neatins de lupte, și vin eu să-i târăsc din nou în război.* Mușcă din măr și se simți vinovat și pentru asta.

– Cum își fac rost de mâncare?

Vânzătorul de mere ridică din umeri.

– Unii cerșesc. Alții fură. Multe fete tinere se vând, așa cum fac întotdeauna fetele când n-au altceva de vânzare. Orice băiat mai înalt de un metru jumate poate să-și găsească un loc în cazărmile nobilului lord, dacă poate să țină o suliță în mână.

Adună oameni, așadar. Asta putea fi bine... sau rău. Mărul era sec și făinos, dar Davos se forță să mai ia o îmbucătură.

– Lordul Wyman are de gând să i se alăture Bastardului?

– Păi, răspunse vânzătorul de mere, data viitoare când nobilul lord vine pe-aci să-mi ceară un măr, n-o să uit să-l întreb.

– Am auzit că fiica lui se mărită cu un Frey.

– Nepoata. Am auzit și eu, dar nobilul lord a uitat să mă invite la nuntă. Ascultă, ai de gând să termini mărul ăla? Iau restul înapoi. Semințele alea-s bune.

Davos îi aruncă atunci cotorul. *Un măr rău, dar a meritat o jumătate de gologan ca să aflu că Manderly adună oameni.* Se plimbă în jurul Bătrânului Picior-de-Pește, pe lângă locul unde o tânără vindea căni cu lapte proaspăt de la capra ei. Acum, că era acolo, își amintea mai multe despre oraș. În direcția în care arăta tridentul Bătrânului Picior-de-Pește se afla o uliță unde se vindea cod prăjit, crocant și auriu pe dinafară și fraged pe dinăuntru. Acolo era un bordel, mai curat decât majoritatea, unde marinarii se puteau bucura de compania unei femei fără să se teamă că sunt jefuiți ori uciși. În direcția opusă, într-una dintre casele lipite de zidurile Vizuinii Lupilor, ca niște scoici de carcasa unei corăbii vechi, era cândva o berărie unde făceau o bere neagră atât de vâscoasă și de bună încât în Braavos sau în Portul Ibben puteai să capeți pe-un butoi cât pe unul de vin auriu de Arbor, cu condiția ca localnicii să-i lase berarului vreunul de vânzare.

Însă el vin voia, acru, negru şi aspru. Traversă curtea şi coborî un şir de trepte, către o cramă numită Ţiparul Leneş, în beciul unei magazii pline de piei de oaie. Pe vremea când era contrabandist, Ţiparul fusese renumit pentru cele mai bătrâne târfe şi cel mai prost vin din Portul Alb, împreună cu plăcintele cu carne pline de untură şi zgârciuri, dezgustătoare în cele mai bune zile şi otrăvitoare în cele mai proaste. Cu o asemenea ofertă, majoritatea localnicilor ocoleau locul, lăsându-l pentru marinarii care nu ştiau altul mai bun. Nu vedeai niciodată un străjer al oraşului în Ţiparul Leneş, ori vreun vameş.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. La Ţiparul Leneş, timpul încremenise. Tavanul boltit era negru de funingine, podeaua era de pământ bătut, aerul mirosea a fum, a carne stricată şi a vomă stătută. Lumânările groase de pe mese răspândeau mai mult fum decât lumină, iar vinul pe care îl comandă Davos era mai mult maro decât roşu, în semiîntuneric. Lângă uşă şedeau şi beau patru târfe. Când intră, una dintre ele îi oferi un zâmbet plin de speranţă. Când Davos scutură din cap, femeia spuse ceva care stârni râsul tovarăşelor ei. După aceea, niciuna nu-i mai acordă atenţie.

În afară de târfe şi de cârciumar, Davos avea tot Ţiparul numai pentru el. Beciul era mare, plin de unghere şi nişe întunecoase, unde puteai să te retragi singur. Îşi luă vinul şi se aşeză într-un asemenea ungher, cu spatele la perete, aşteptând.

În scurt timp, se pomeni privind ţintă şemineul. Femeia roşie vedea viitorul în foc, dar Davos Seaworth nu văzuse niciodată altceva decât umbrele trecutului, corăbiile în flăcări, lanţul incandescent, umbrele verzi scânteind peste pântecele norilor, Fortăreaţa Roşie veghind întunecată peste toate. Davos era un om simplu, pe care-l ridicaseră norocul, războiul şi Stannis. Nu înţelegea ce-i îndemna pe zei să ia patru flăcăi tineri şi puternici precum fiii lui, cruţându-le, în schimb, tatăl vlăguit.

În unele nopţi, se gândea că fusese lăsat să-l salveze pe Edric Storm... dar bastardul Regelui Robert era deja la adăpost, la Treptele de Piatră,

și, totuși, Davos rămânea. *Oare zeii au vreo altă misiune pentru mine?* se întrebă el. *Dacă e așa, s-ar putea ca Portul Alb să facă parte din ea.* Gustă vinul, apoi vărsă jumătate de cupă pe podea, lângă piciorul său.

Pe măsură ce afară se lăsa întunericul, băncile Țiparului începură să se umple de marinari. Davos îi strigă cârciumarului că mai vrea o cupă de vin. Când veni cu vinul, îi aduse și o lumânare.

– Mâncare vrei? întrebă bărbatul. Avem plăcinte cu carne.

– Ce fel de carne e în ele?

– Ca de obicei. E bună.

Târfele râseră.

– E gri, vrea să zică, spuse una.

– Tacă-ți fleanca aia afurisită. Tu le mănânci.

– Mănânc tot felul de rahaturi. Asta nu-nseamnă că-mi plac.

Davos stinse lumânarea de îndată ce cârciumarul se îndepărtă și se așeză comod în umbră. Marinarii erau cei mai mari clevetitori din lume când vinul curgea, chiar dacă vinul era ieftin ca acesta. Nu trebuia decât să asculte.

Cele mai multe lucruri pe care le auzea le aflase deja la Sisterton, de la Lordul Godric ori de la clienții obișnuiți din Burta Balenei. Tywin Lannister era mort, măcelărit de fiul său pitic; cadavrul lui mirosise atât de îngrozitor, încât nimeni nu reușise să intre în Marele Sept al lui Baelor zile în șir după aceea; doamna de Eyrie fusese omorâtă de un cântăreț; Degețel stăpânea acum în Vale, dar Yohn Royce Bronzul jurase să-l doboare; Balon Greyjoy murise și el, iar frații lui se luptau pentru Stânca Mării; Sandor Clegane devenise proscris și cutreiera de-a lungul Tridentului, jefuind și omorând; Myrul, Lysul și Tyroshul erau implicate într-un alt război; o revoltă a sclavilor se dezlănțuia în est.

Alte informații erau de mai mare interes pentru Davos: Robert Glover se afla în oraș și încercase să adune oameni, fără mare succes. Lordul Manderly rămăsese surd la rugămințile lui. Portul Alb era sătul de război, cică ar fi spus. Asta era rău. Casele Ryswell și Dustin îi luaseră prin surprindere pe oamenii de fier la Râul Fierbinte și le pârjoliseră

corăbiile lungi. Asta era şi mai rău. Iar acum Bastardul lui Bolton mergea spre sud cu Hother Umber, ca să atace, împreună cu ei, Moat Cailin.

– Urgia Târfelor în persoană, susţinea un om al râului, care tocmai adusese o încărcătură de blănuri şi cherestea în josul Cuţitului Alb. Cu trei sute de suliţaşi şi o sută de arcaşi, continuă omul. Li s-au alăturat şi unii oameni ai Caselor Hornwood şi Cerwyn.

Acesta era lucrul cel mai rău dintre toate.

– Lordul Wyman mai bine ar trimite nişte oameni să lupte, dacă ştie ce-i de folos pentru el, zise un bătrân de la capătul mesei. Lordul Roose, el e Păzitor acum. E datoria de onoare a Portului Alb să răspundă chemărilor lui.

– Ce-a ştiut vreodată un Bolton despre onoare? făcu cârciumarul Ţiparului, umplându-le din nou cupele cu vin maroniu.

– Lordul Wyman n-o să meargă nicăieri. E al naibii de gras.

– Am auzit că-i bolnav. Cică nu face decât să doarmă şi să se văicărească. În majoritatea zilelor se simte prea rău ca să se ridice din pat.

– Prea *gras*, vrei să zici.

– N-are nicio legătură dacă-i gras sau slab, interveni cârciumarul. Fiul lui e în mâinile leilor.

Nimeni nu vorbea despre Regele Stannis. Nimeni nu părea să ştie măcar că Înălţimea Sa se dusese în Nord, să apere Zidul. La Rondul de Est nu se vorbea decât despre sălbatici, creaturi şi uriaşi, dar aici nimeni nu părea să se sinchisească de ei.

Davos se aplecă în lumina focului.

– Credeam că Freyii i-au omorât fiul. Asta am auzit la Sisterton.

– L-au omorât pe Ser Wendel, răspunse cârciumarul. Oasele lui se odihnesc în Septul Zăpezilor, înconjurate de lumânări, dacă vrei să arunci o privire. Ser Wylis, însă, e tot ostatic.

Din ce în ce mai rău. Ştiuse că Lordul Wyman are doi fii, dar crezuse că erau morţi amândoi. *Dacă Tronul de Fier are un ostatic...* Davos zămislise şapte fii şi pierduse patru la Apa Neagră. Ştia că ar face orice i-ar cere oamenii sau zeii ca să-i apere pe ceilalţi trei. Steffon şi Stannis

erau la mii de kilometri depărtare de câmpurile de luptă, feriți de primejdii, dar Devan era la Castelul Negru, scutier al regelui. *Regele a cărui cauză ar putea să triumfe sau să cadă odată cu Portul Alb.*

Tovarășii lui de pahar discutau acum despre dragoni.

– Ești nebun de legat, zise un vâslaș de pe *Dansatoarea Furtunii*. Regele Cerșetor e mort de ani buni. L-au decapitat niște lorzi-călăreți dothraki.

– Așa susțin ei, răspunse bătrânul. Dar poate că ne mint. A murit în celălalt capăt al lumii, dacă o fi murit. Cine poate spune? Dacă un rege m-ar vrea mort, poate că i-aș face pe plac și m-aș preface că sunt cadavru. Niciunul dintre noi nu i-a văzut trupul neînsuflețit.

– Nu l-am văzut nici pe-al lui Joffrey, nici pe-al lui Robert, mârâi cârciumarul. Poate că-s vii și ei. Poate că Baelor cel Binecuvântat doar a tras un pui de somn în toți anii ăștia.

Bătrânul se strâmbă.

– Prințul Viserys n-a fost singurul dragon, nu-i așa? Suntem siguri că l-a omorât pe fiul Prințului Rhaegar? Era un țânc.

– Nu era și vreo prințesă? întrebă o târfă. Era aceeași care spusese despre carne că era gri.

– Două, preciză bătrânul. Una era fiica lui Rhaegar, cealaltă a surorii lui.

– Daena, interveni omul râului. Așa o chema pe soră. Daena de Piatra Dragonului. Sau era Daera?

– Daena era nevasta bătrânului Rege Baelor, zise vâslașul. Am vâslit cândva pe o corabie care-i purta numele. *Prințesa Daena.*

– Dacă ar fi nevasta unui rege, ar fi regină.

– Baelor n-a avut nicio regină. Era neprihănit.

– Asta nu înseamnă că nu s-a însurat cu sora lui, zise târfa. Numai că nu s-a culcat cu ea, atâta tot. Când l-au făcut rege, a încuiat-o într-un turn. Și pe celelalte surori ale lui. Erau trei.

– Daenela, spuse tare cârciumarul. Așa o chema. Fiica Regelui Nebun, vreau să zic, nu afurisita de nevastă a lui Baelor.

– *Daenerys*, îi corectă Davos. I-au dat numele lui Daenerys, cea care s-a căsătorit cu Prințul Dornului în timpul domniei lui Daeron al Doilea. Nu știu ce s-a ales de ea.

– Eu știu, zise bărbatul care stârnise toată discuția despre dragoni, un vâslaș braavosi, într-o tunică mohorâtă de lână. Când eram la Pentos, am acostat lângă un vas de negoț pe nume *Fecioara cu Ochi Negri* și m-am pus pe băut cu intendentul căpitanului. Mi-a spus o poveste frumoasă despre o fată pe cinste, care a venit la bordul lor în Qarth, căutând o corabie spre Westeros, pentru ea și trei dragoni. Avea păr argintiu și ochi violet. „Am dus-o chiar eu la căpitan", mi-a jurat omul, „dar n-a vrut nici să audă, zicând că șofranul și cuișoarele aduc un profit mai mare și că mirodeniile nu dau foc velelor..."

Beciul răsună de râsete. Davos nu li se alătură. Știa ce se întâmplase cu *Fecioara cu Ochi Negri*. Zeii fuseseră cruzi să lase un om să străbată o jumătate de lume, apoi să-l trimită să urmărească o lumină amăgitoare, când era aproape de casă. *Acel căpitan a fost mai curajos decât mine*, gândi el, îndreptându-se spre ușă. O singură călătorie spre est și puteai trăi asemenea unui lord până la sfârșitul vieții. Când fusese mai tânăr, Davos visase să facă o asemenea călătorie, dar anii trecuseră în zbor, ca niște fluturi în jurul unei flăcări, și, cumva, n-a fost niciodată momentul potrivit. *Într-o zi*, își spuse el. *Într-o bună zi, când războiul se va sfârși și Regele Stannis va sta pe Tronul de Fier și nu va mai avea nevoie de cavaleri ceapă. Am să-l iau pe Devan cu mine. Și pe Steff, și pe Stanny, dacă vor fi destul de mari. Vom vedea acești dragoni și toate minunile din lume.*

Afară, vântul bătea în rafale, făcând să tremure flăcările din felinarele cu ulei din curte. Se făcuse mai frig de când soarele asfințise, dar Davos își aminti de Rondul de Est și cum cobora noaptea vântul, vuind, de pe Zid, tăind până și prin cea mai caldă mantie și înghețându-ți sângele în vene. Portul Alb era o baie fierbinte, prin comparație.

Mai erau și alte locuri în care-și putea umple urechile: un han renumit pentru plăcintele cu mreană, berăria unde obișnuiau să bea

samsarii de lână și vameșii, o sală de spectacole, unde, pentru câțiva gologani, puteai avea parte de reprezentații deocheate. Dar Davos simțea că îi ajunge. *Am venit prea târziu.*

Un vechi reflex îl făcu să-și ducă mâna la piept, unde își păstra cândva oasele degetelor, într-un săculeț cu șnur de piele. Nu era nimic acolo. Își pierduse norocul în focurile de la Apa Neagră, când își pierduse corabia și fiii.

Ce trebuie să fac? Își strânse pelerina mai bine în jurul trupului. *Să urc colina și să mă înfățișez la porțile Noului Castel, cu o pledoarie inutilă? Să mă întorc la Sisterton? Să mă întorc la Marya și la băieții mei? Să-mi cumpăr un cal și să pornesc pe drumul regelui, să-i spun lui Stannis că n-are niciun prieten în Portul Alb și nicio speranță?*

Regina Selyse îi ospătase pe Salla și pe căpitanii lui, cu o seară înainte ca flota să ridice ancora. Cotter Pyke li se alăturase, la fel și alți patru înalți ofițeri ai Rondului de Noapte. Prințesa Shireen primise permisiunea să se alăture și ea. În timp ce se servea somonul, Ser Axell Florent făcuse atmosferă la masă cu povestea unui prinț Targaryen care avea o maimuță drept animal de companie. Acestui prinț îi plăcea să îmbrace animalul în hainele fiului său mort și să-și închipuie că e un copil, susținea Ser Axell, și, din când în când, propunea pentru el căsătorii. Lorzii astfel onorați refuzau întotdeauna politicos, dar, firește, refuzau.

– Chiar și în mătase și catifea, o maimuță rămâne o maimuță, spusese Ser Axell. Un prinț mai înțelept ar fi știut că nu poți pune o maimuță să facă treaba unui om.

Oamenii reginei au râs și mai mulți i-au rânjit lui Davos. *Nu sunt maimuță,* a gândit el, *sunt lord întocmai ca voi și un om mai bun.* Dar amintirea încă îl durea.

Poarta Focilor fusese închisă pentru noapte. Davos nu se putea întoarce pe *Moașa Veselă* până în zori. Avea să înnopteze acolo. Ridică privirea spre Bătrânul Picior-de-Pește, cu tridentul lui rupt. *Am venit prin ploaie și furtună. N-am să mă întorc fără să fac lucrul pentru care am*

venit, indiferent cât de imposibil pare. Își pierduse el degetele și norocul, dar nu era o maimuță îmbrăcată în catifea. Era Mâna Regelui.

Scara castelului era o stradă în trepte, o alee largă de piatră albă, care urca la Vizuina Lupilor, pe lângă apă, spre Noul Castel, înălțat pe colină. Sirene de marmură îi luminau lui Davos drumul, strângând în brațele lor boluri cu ulei de balenă aprins. Când ajunse sus, se întoarse să privească înapoi. De acolo, vedea până în porturi. În amândouă. În spatele stăvilarului, portul interior era plin de galere de război. Davos numără douăzeci și trei. Lordul Wyman era un om gras, dar, se pare, nu și leneș.

Porțile Noului Castel fuseseră închise, dar o poartă lăturalnică se deschise când Davos strigă și un străjer ieși să-l întrebe ce vrea. Cavalerul ceapă îi arătă panglica neagră cu auriu, care purta sigiliul regal.

– Trebuie să-l văd imediat pe Lordul Manderly, spuse el. Am treabă cu el, numai și numai cu el.

DAENERYS

Dansatorii străluceau, cu trupurile netede, rase, acoperite de un strat subțire de ulei. Torțe învăpăiate treceau răsucindu-se din mână în mână, în bubuit de tobe și triluri de fluier. Ori de câte ori două torțe se încrucișau în aer, o fată goală sălta printre ele, învârtindu-se. Lumina torțelor sclipea pe brațele uleiate, pe piepturi, pe fese.

Cei trei bărbați erau înfierbântați. Imaginea mădularelor lor întărite era ațâțătoare, deși Daenerys Targaryen o găsea, în același timp, comică. Bărbații erau toți de aceeași înălțime, cu picioare lungi și abdomenul plat, cu fiecare mușchi atât de perfect conturat de parcă ar fi fost dăltuit în piatră. Până și fețele lor arătau la fel, oarecum... ceea ce era ciudat, de vreme ce unul avea pielea neagră ca abanosul, al doilea era alb ca laptele, în timp ce al treilea scânteia ca arama lustruită.

Sunt meniți să mă stârnească? Dany se foi între pernele ei de mătase. Lângă pilaștri, Nepătații ei stăteau ca niște statui, cu coifurile lor cu țepușe, cu fețele netede lipsite de orice expresie. Spre deosebire de ceilalți bărbați. Reznak mo Reznak privea cu gura căscată, cu buzele lucindu-i umede. Hizdahr zo Loraq îi spunea ceva bărbatului de lângă el, deși, în tot acest timp, nu-și dezlipea ochii de la dansatoare. Fața urâtă, unsuroasă, a lui Țeastă-Rasă era rigidă ca întotdeauna, dar nici el nu rata nimic.

Mai greu era de știut ce visa onoratul ei oaspete. Bărbatul palid, uscățiv, cu căutătură de uliu, care stătea alături de ea la masa de onoare, era plin de splendoare în hainele de mătase castanie și brocart, cu țeasta pleșuvă strălucind în lumina torțelor în timp ce mânca o smochină, cu mușcături mici, precise, elegante. Opalele licăriră de-a lungul nasului lui Xaro Xhoan Daxos, când se întoarse, să urmărească dansatorii cu privirea.

În cinstea lui, Daenerys îmbrăcase o togă qartheeană, un veșmânt diafan, violet, croit astfel încât să-i lase sânul stâng dezgolit. Părul auriu-argintiu, pieptănat grațios peste umăr, îi cădea aproape până la sfârc. Jumătate dintre bărbații din sală îi aruncau priviri pe furiș, dar nu Xaro. *La fel a fost și în Qarth.* Nu-l putea manipula pe prințul negoțului în felul acesta. *Dar trebuie să-l manipulez.* Venise din Qarth pe galionul *Norul de Mătase*, cu un alai de treisprezece galere. Flota lui era răspunsul la o rugăciune. Comerțul din Meereen se împuținase până la dispariție de când Daenerys abolise sclavia, dar Xaro avea puterea să-l reînvie.

Când tobele atinseră un crescendo, trei dintre fete săltară deasupra flăcărilor, învârtindu-se în aer. Dansatorii le prinseră de talie și le lăsară să alunece pe mădularele lor. Dany privi fetele arcuindu-și spinările și încolăcindu-și picioarele în jurul partenerilor lor, în timp ce fluierele se tânguiau și bărbații zvâcneau în ritmul muzicii. Daenerys mai privise actul dragostei: dothrakii se împreunau în văzul tuturor, ca iepele și armăsarii lor. Însă acum era prima oară când vedea senzualitatea transpusă pe muzică.

Fața îi ardea. *Vinul*, își spuse. Dar, cumva, se pomeni gândindu-se la Daario Naharis. Mesagerul ei sosise în dimineața aceea. Ciorile Furtunii se întorceau din Lhazar. Căpitanul ei venea înapoi la ea, aducându-i prietenia Oamenilor Miei. *Mâncare și negoț*, își reaminti. *Nu m-a dezamăgit și nici n-o va face. Daario mă va ajuta să-mi salvez orașul.* Regina tânjea să-i vadă chipul, să-i mângâie barba în furculiță, să-i spună păsurile ei... dar Ciorile Furtunii erau încă la multe zile depărtare, dincolo de Trecătoarea Khyzais, iar ea avea un regat de condus.

Spațiul dintre stâlpii purpurii se umpluse de fum. Dansatorii îngenuncheară, având capetele plecate.

– Ați fost minunați, le spuse Dany. Rar mi-a fost dat să văd o asemenea grație, o asemenea frumusețe.

Îi făcu semn lui Reznak mo Reznak și seneșalul alergă lângă ea. Broboane de sudoare îi pătau țeasta pleșuvă, încrețită.

– Condu-i pe oaspeții noștri la băi, ca să se poată înviora și du-le mâncare și băutură.

– Voi fi deosebit de onorat, Măreția Ta.

Daenerys întinse cupa, pentru ca Irri să i-o umple din nou. Vinul era dulce și tare, amintind de mirosul mirodeniilor din ținuturile de est, mult superior vinurilor slabe ghiscari care îi umpluseră cupele în ultima vreme. Xaro cercetă platoul pe care i-l oferea Jhiqui și alese o curmală. Pielița ei portocalie se potrivea cu nuanța coralului de pe nasul lui. Luă o mușcătură și își încreți buzele.

– E acră.

– Ar prefera lordul meu ceva mai dulce?

– Dulceața ți se apleacă. Fructele acre și femeile picante dau savoare vieții. Xaro luă încă o mușcătură, mestecă, înghiți. Daenerys, scumpă regină, nu pot să-ți spun cât e de plăcut să simt din nou căldura prezenței tale. O copilă a plecat din Qarth, pe cât de încântătoare, pe atât de pierdută. M-am temut că e un drum spre pierzanie, iar acum o găsesc aici, așezată pe tron, stăpână a unui străvechi oraș, înconjurată de o puternică oaste pe care ea a ridicat-o din visuri.

Nu, gândi ea, *din sânge și foc.*

– Mă bucur c-ai venit la mine. Îmi face plăcere să-ți revăd chipul, prietene.

Nu mă voi încrede în tine, dar am nevoie de tine. Am nevoie de Cei Treisprezece ai tăi, am nevoie de corăbiile tale, am nevoie de negoțul tău.

Vreme de secole, Meereenul și orașele sale surori, Yunkai și Astapor, fuseseră cuiul de osie al comerțului cu sclavi, locul unde *khalii* dothraki și corsarii din Insulele Baziliscului își vindeau ostaticii și unde restul

lumii venea ca să cumpere. Fără sclavi, Meereenul avea puţine de oferit negustorilor. Cupru se găsea din belşug în munţii Ghisului, dar metalul nu era atât de valoros pe cât fusese pe vremea când bronzul stăpânea lumea. Cedrii, cândva înalţi de-a lungul coastei, nu mai creşteau, doborâţi de topoarele Vechiului Imperiu sau pârjoliţi de focul dragonilor când Ghisul a pornit război împotriva Valyriei. După dispariţia copacilor, pământul s-a uscat sub soarele fierbinte şi s-a înălţat în nori roşii, groşi, suflaţi de vânt.

– Aceste catastrofe mi-au transformat oamenii în proprietari de sclavi, îi spusese Galazza Galare, la Templul Graţiilor.

Iar eu sunt catastrofa care va transforma din nou aceşti stăpâni de sclavi în oameni, îşi jurase Dany.

– A trebuit să vin, spuse Xaro, pe un ton languros. Chiar şi în îndepărtatul Qarth mi-au ajuns la urechi poveşti înfricoşătoare. Am plâns când le-am auzit. Se spune că duşmanii tăi au promis bogăţie, glorie şi o sută de sclave fecioare celui care te va omorî.

– Fiii Harpiei. *De unde ştie el asta?* Se caţără noaptea pe ziduri şi le taie beregata în somn sclavilor eliberaţi. Când soarele răsare, se ascund ca gândacii. Se tem de Fiarele mele de Bronz.

Skahaz mo Kandaq îi dăduse noua gardă pe care o ceruse, formată, în număr egal, din sclavi eliberaţi şi ţeste-rase din Meereen. Patrulau pe străzi zi şi noapte, cu glugi negre şi măşti de bronz. Fiii Harpiei promiseseră o moarte cumplită oricărui trădător care îndrăzneşte s-o slujească pe regina-dragon, lui şi apropiaţilor şi rudelor deopotrivă. Aşa că oamenii lui Ţeastă-Rasă mişunau ca şacalii, bufniţele şi alte vieţuitoare, ascunzându-şi adevărata faţă.

– Aş putea avea motive să mă tem de Fii dacă m-ar vedea cutreierând singură pe străzi, dar numai dacă ar fi noapte, iar eu aş fi goală şi neînarmată. Sunt nişte laşi.

– Cuţitul unui laş poate ucide o regină la fel de uşor ca acela al unui erou. Aş dormi mai liniştit dacă aş şti că desfătarea inimii mele

își ține lorzii călăreți aproape. În Qarth, aveai trei călăreți de sânge care nu te părăseau nicio clipă. Unde s-au dus?

– Aggo, Jhogo și Rakharo mă slujesc încă. *Se joacă cu mine.* Putea și ea să se joace. Sunt doar o tânără care știe puține despre asemenea lucruri, dar oameni mai în vârstă, mai înțelepți, îmi spun că pentru a păstra Meereenul trebuie să-i controlez împrejurimile, toate ținuturile de la vest de Lhazar, până în sud, pe dealurile Yunkaiului.

– Împrejurimile tale n-au valoare pentru mine. Însă tu ai. Dacă ți s-ar întâmpla ceva rău, lumea și-ar pierde farmecul.

– Ești bun, lordul meu, că îți faci atâtea griji, dar sunt bine păzită. Dany arătă către locul unde stătea Barristam Selmy, cu o mână odihnindu-se pe mânerul sabiei. Barristan cel Viteaz i se spune. De două ori m-a salvat de asasini.

Xaro îl cercetă în treacăt pe Selmy.

– Barristan cel Bătrân, ziceai? Cavalerul tău urs era mai tânăr și-ți era mai devotat.

– Nu vreau să vorbesc despre Jorah Mormont.

– Firește. Omul era necioplit și păros. Prințul negoțului se aplecă peste masă: Hai să vorbim mai bine despre dragoste, despre visuri și dorințe și despre Daenerys, cea mai frumoasă femeie din lume. Chipul tău mă îmbată.

Daenerys nu era străină de curtoaziile exagerate ale Qarthului.

– Dacă te-ai îmbătat, găsește vinului pricină.

– Niciun vin nu e pe jumătate atât de îmbătător ca frumusețea ta. Palatul mi s-a părut gol ca un cavou de când a plecat Daenerys și toate plăcerile pe care mi le oferea Regina Orașelor aveau un gust amar. De ce m-ai părăsit?

Am fost alungată din orașul tău, temându-mă pentru viața mea.

– Era timpul. Qarthul voia să plec.

– Cine? Cei Neprihăniți? Le curge apă prin vene. Ghilda Mirodeniilor? Au lapte bătut între urechi. Iar Cei Nemuritori sunt morți cu

toţii. Ar fi trebuit să mă iei de bărbat. Sunt aproape sigur că ţi-am cerut mâna. Ţi-am cerşit-o chiar.

– Doar de câteva zeci de ori, îl tachină Dany. Renunţi prea uşor, lordul meu. Căci *trebuie* să mă mărit, toată lumea e de acord.

– O *khaleesi* trebuie să aibă un *khal*, zise Irri, umplând din nou cupa reginei cu vin. E lucru ştiut.

– Să-i cer mâna din nou? întrebă Xaro. Nu, cunosc zâmbetul acela. E o regină crudă, care se joacă cu inimile bărbaţilor. Negustorii umili ca mine nu sunt decât pietre sub sandalele tale cu giuvaere.

O singură lacrimă alunecă încet pe obrazul lui palid.

Dany îl cunoştea prea bine ca să se înduioşeze. Oamenii din Qarth puteau să plângă la comandă.

– O, încetează! Luă o cireaşă din castronul de pe masă şi i-o aruncă înspre nas. Poate că sunt o copilă, dar nu sunt atât de nesăbuită să mă mărit cu un bărbat care găseşte un platou cu fructe mai ispititor decât sânul meu. Am văzut la care dansatori te uitai.

Xaro îşi şterse lacrima.

– La aceiaşi pe care-i urmărea Înălţimea Ta, cred. Vezi, suntem la fel. Dacă nu vrei să mă iei de bărbat, aş fi mulţumit să fiu sclavul tău.

– Nu vreau niciun sclav. Te eliberez.

Nasul lui cu pietre preţioase era o ţintă ademenitoare. De data aceasta, Dany aruncă o piersică spre el.

Xaro o prinse în aer şi luă o muşcătură.

– De unde a venit nebunia asta? Ar trebui să mă consider norocos că nu mi-ai eliberat sclavii, pe când îmi erai oaspete în Qarth?

Eram o regină cerşetoare, iar tu erai Xaro din rândul Celor Treisprezece, gândi Dany, *şi nu voiai decât dragonii mei.*

– Sclavii tăi păreau bine trataţi şi mulţumiţi. Abia la Astapor mi s-au deschis ochii. Ştii cum erau făcuţi şi antrenaţi Nepătaţii?

– Cu cruzime. N-am nicio îndoială. Când un fierar făureşte o sabie, vâră lama în foc, o bate cu ciocanul, apoi o cufundă în apă rece

ca gheaţa, ca să călească oţelul. Dacă vrei să savurezi gustul dulce al fructului, trebuie să uzi pomul.

– Pomul acesta a fost udat cu sânge.

– Cum altfel să formezi un soldat? Luminăţia Ta, ţi-au plăcut dansatorii mei. Te-ar surprinde dacă ai şti că sunt sclavi, crescuţi şi antrenaţi în Yunkai? Dansează de când au făcut primii paşi. Cum altfel să atingă o asemenea perfecţiune? Xaro luă o înghiţitură de vin. Sunt experţi şi în artele erotice. Mă gândeam să ţi-i dăruiesc, Înălţimea Ta.

– Negreşit. Dany nu era surprinsă. Am să-i eliberez.

Asta îl făcu să tresară.

– Şi ce vor face cu libertatea? E ca şi cum ai da unui peşte o armură de zale. Sunt făcuţi să danseze.

– Făcuţi de cine? De stăpânii lor? Poate că dansatorii tăi ar prefera să construiască, să gătească sau să cultive pământul. I-ai întrebat?

– Poate că elefanţii tăi ar prefera să fie privighetori. Nopţile Meereenului ar fi pline, în loc de cântece dulci, de trâmbiţe bubuitoare, iar pomii tăi s-ar scutura sub povara uriaşelor păsări gri. Xaro suspină. Daenerys, desfătarea mea, sub acel dulce sân tânăr bate o inimă duioasă... dar primeşte sfatul unui cap mai bătrân şi mai înţelept. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Multe din cele ce pot părea rele pot fi bune. Gândeşte-te la ploaie.

– La ploaie? *Mă crede neghioabă sau doar un copil?*

– Blestemăm ploaia când ne cade pe cap, dar fără ea am muri de foame. Lumea *are nevoie* de ploaie... şi de sclavi. Te strâmbi, dar e adevărat. Gândeşte-te la Qarth. În artă, muzică, magie, negoţ, tot ce ne ridică deasupra animalelor, Qarthul se ridică deasupra restului omenirii, când stai în vârful piramidei... dar dedesubt, în loc de cărămizi, măreţia Reginei Oraşelor se sprijină pe spinările *sclavilor*. Întreabă-te, dacă toţi oamenii ar trebui să scormonească în pământ după mâncare, cum ar putea vreun om să ridice ochii şi să admire stelele? Dacă fiecare dintre noi şi-ar rupe spinarea construind o colibă, cine ar mai înălţa templele, ca să-i proslăvească pe zei? Pentru ca unii oameni să fie măreţi, alţii trebuie să fie sclavi.

Era prea meşteşugit la vorbă pentru ea. Dany nu avea niciun răspuns, doar o senzaţie neplăcută în stomac.

– Sclavia nu e acelaşi lucru cu ploaia, insistă ea. M-a plouat şi am fost vândută. *Nu e acelaşi lucru.* Nimeni nu vrea să fie *proprietatea* cuiva.

Xaro ridică nepăsător din umăr.

– Când am acostat în oraşul tău, întâmplarea a făcut să văd pe malul râului un bărbat care cândva mi-a fost oaspete la palat, un negustor care vindea mirodenii rare şi vinuri alese. Era gol de la brâu în sus, roşu, cu pielea arsă de soare şi părea să sape o groapă.

– Nu o groapă. Un şanţ. Ca să aducem apă din râu pe câmpuri. Vrem să plantăm fasole. Câmpurile de fasole au nevoie de apă.

– Ce drăguţ din partea vechiului meu prieten să ajute la săpat! Şi ce surprinzător pentru el! E posibil să nu fi avut de ales? Nu, sigur că nu. În Meereen nu există sclavi.

Dany roşi.

– Prietenul tău e plătit cu mâncare şi adăpost. Nu-i pot da înapoi bogăţia. Meereenul are nevoie de fasole mai mult decât de mirodenii rare, iar fasolea cere apă.

– Mi-ai pune şi dansatorii să sape şanţuri? Dulce regină, când m-a văzut, vechiul meu prieten a căzut în genunchi şi m-a implorat să-l cumpăr ca sclav şi să-l duc înapoi în Qarth.

Daenerys se simţi de parcă ar fi pălmuit-o.

– Cumpără-l, atunci.

– Dacă ţi-e pe plac. Ştiu că lui i-ar fi. Îşi puse mâna pe braţul ei: Există adevăruri pe care numai un prieten ţi le poate spune. Te-am ajutat când ai venit în Qarth ca cerşetoare, am făcut cale lungă şi am înfruntat furtuni pe mare ca să te ajut din nou. Există vreun loc unde putem vorbi deschis?

Dany îi simţea căldura degetelor. *A fost cald şi în Qarth,* îşi aminti ea, *până când n-a mai avut nevoie de mine.* Se ridică în picioare.

– Vino, spuse ea şi Xaro o urmă printre coloane, către treptele largi de marmură care duceau sus, în apartamentele ei private din vârful piramidei.

– O, cea mai frumoasă dintre femei! zise el, când începură să urce, aud pași în urma noastră. Suntem urmăriți.

– Bătrânul meu cavaler nu te sperie, nu-i așa? Ser Barristan a jurat să-mi păstreze secretele.

Îl conduse afară, pe terasa cu vedere peste oraș. O lună plină aluneca pe cerul negru de deasupra Meereenului.

– Facem câțiva pași? Dany îl luă de braț. Aerul era încărcat de parfumul florilor ce înfloresc noaptea. Vorbeai de ajutor. Fă negoț cu mine, atunci. Meereenul are sare de vânzare. Și vin...

– Vin ghiscari? Xaro se strâmbă. Marea oferă toată sarea de care Qarthul are nevoie, dar aș lua bucuros câte măsline vrei să-mi vinzi. Și ulei de măsline.

– N-am de niciunele de oferit. Proprietarii de sclavi au ars copacii, spuse Daenerys. Măslinele crescuseră de secole pe țărmurile Golfului Sclavilor, dar meereenii își pârjoliseră străvechile crânguri când oastea lui Dany se apropiase, lăsând-o să traverseze un pustiu de cenușă. Acum replantăm, continuă ea, dar un măslin are nevoie de șapte ani până la primul rod și de treizeci până să poată fi considerat cu adevărat productiv. Ce spui de cupru?

– Un metal slab, dar capricios ca o femeie. Aurul însă... aurul e *neprefăcut.* Qarthul ți-ar da bucuros aur... pentru sclavi.

– Meereenul este un oraș liber de oameni liberi.

– Un oraș sărac, care cândva a fost bogat. Un oraș înfometat, care cândva a fost îmbelșugat. Un oraș însângerat, care cândva a fost liniștit.

Acuzațiile lui o dureau. Era prea mult adevăr în ele.

– Meereenul va fi din nou bogat, îmbelșugat și liniștit. Și liber, pe deasupra. Du-te la dothraki, dacă vrei sclavi cu tot dinadinsul.

– Dothrakii fac sclavi. Ghiscarii îi antrenează. Și, ca să ajungă în Qarth, lorzii călăreți trebuie neapărat să-și ducă ostaticii peste pustiul roșu. Ar muri sute, dacă nu mii... și mulți cai, împreună cu ei. De aceea niciun *khal* nu riscă așa ceva. Și încă un lucru: Qarthul nu vrea *khalasare*

fremătând în preajma zidurilor sale. Duhoarea pe care o răspândesc toți acei cai... nu vreau să te jignesc, *Khaleesi*.

- Un cal are un miros onest, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre unii dintre marii lorzi și prinți ai negoțului.

Xaro ignoră remarca usturătoare.

- Daenerys, am să fiu sincer cu tine, așa cum îi șade bine unui prieten. *Nu* vei face din Meereen un oraș bogat, îmbelșugat și liniștit. Îl vei duce doar la pieire, așa cum ai făcut cu Astaporul. Știi că la Coarnele lui Hazzat a avut loc o bătălie? Regele Măcelar a dat bir cu fugiții în palatul său, urmat îndeaproape de noii lui Nepătați.

- E lucru știut. Oacheșul Ben Plumm a trimis vești despre bătălie de pe câmpul de luptă. Yunkaii și-au cumpărat alți mercenari și două legiuni din Noul Ghis au luptat alături de ei.

- Din două se vor face patru, apoi zece. În plus, la Myr și Volantis au fost trimiși mesageri din Yunkai, să tocmească și alți luptători. Compania Pisicii, Lăncile Lungi. Hoinarii. Unii spun că Înțelepții Stăpâni au cumpărat și Compania de Aur.

Fratele ei Viserys îi ospătase cândva pe căpitanii Companiei de Aur, în speranța că se vor alătura cauzei sale. *I-au mâncat mâncarea, i-au ascultat rugămințile și au râs de el.* Dany era pe atunci doar o fetiță, dar își amintea.

- Am și eu mercenari.

- Două companii. Yunkaii vor trimite douăzeci împotriva ta, dacă trebuie. Iar când vor veni, nu vor veni singuri. Tolos și Mantarys vor încheia în curând o alianță.

Era o veste proastă, dacă era adevărată. Daenerys trimisese misiuni la Tolos și Mantarys, sperând să-și găsească spre vest noi prieteni, ca să compenseze dușmănia Yunkaiului de la sud. Emisarii ei nu se întorseseră.

- Meereenul a făcut alianță cu Lhazarul.

Asta îl făcu doar să chicotească.

- Lorzii călăreți dothraki îi numesc pe lhazareni *Oamenii Miei*. Când îi tunzi, nu fac decât să behăie. Nu sunt un popor războinic.

Chiar și un prieten sfios e mai bun decât niciunul.

– Înțelepții Stăpâni ar trebui să le urmeze exemplul. Am cruțat Yunkaiul înainte, dar nu voi mai face aceeași greșeală. Dacă vor îndrăzni să mă atace, de data asta am să rad Orașul lor Galben din temelii.

– Iar în timp ce tu razi Yunkaiul, draga mea, Meereenul se va răzvrăti în spatele tău. Nu închide ochii la primejdiile ce te pândesc, Daenerys. Eunucii tăi sunt soldați destoinici, dar sunt prea puțini ca să se măsoare cu oastea pe care Yunkaiul o va trimite împotriva ta, odată ce Astaporul a căzut.

– Oamenii mei eliberați... începu Dany.

– Sclavii pentru plăceri, bărbierii și cărămidarii nu câștigă bătălii.

Aici Dany spera ca el să se înșele. Sclavii eliberați fuseseră cândva o gloată, dar ea îi organizase pe cei care aveau vârsta potrivită în companii și îi poruncise Viermelui Cenușiu să-i transforme în soldați. *N-are decât să creadă ce vrea.*

– Ai uitat că am dragoni?

– Zău? În Qarth arareori ai fost văzută fără un dragon pe umăr... însă acum umărul acela grațios e la fel de frumos și dezgolit ca sânul tău dulce, după câte observ.

– Dragonii mei au crescut, umerii mei nu. Rătăcesc până departe, la vânătoare. *Hazzea, iartă-mă.* Se întreba cât știa Xaro, ce șoapte auzise. Întreabă-i pe Bunii Stăpâni ai Astaporului despre dragonii mei, dacă te îndoiești. *Am văzut ochii unui stăpân de sclavi topindu-se și curgându-i pe obraji.* Spune-mi, vechiul meu prieten, de ce m-ai căutat, dacă nu pentru negoț?

– Să-i aduc un dar reginei inimii mele.

– Continuă. *Ce capcană mai e și asta?*

– Darul pe care mi l-ai cerut în Qarth. Corăbii. În golf sunt treisprezece galere. Sunt ale tale, dacă le vrei. Ți-am adus o flotă, să te ducă acasă, în Westeros.

O flotă. Era mai mult decât putea spera, așa că, firește, era prudentă. În Qarth, Xaro îi oferise treizeci de corăbii... pentru un dragon.

– Și care este prețul pe care-l ceri pentru corăbii?

– Niciunul. Nu mai tânjesc după dragoni. Le-am văzut isprava în Astapor, cu ochii mei, când *Norul* meu *de Argint* a acostat să ia apă. Corăbiile sunt ale tale, dulce regină. Treisprezece galere şi oameni să tragă la vâsle.

Treisprezece. Bineînţeles. Xaro era unul dintre Cei Treisprezece. Fără doar şi poate, îşi convinsese fiecare tovarăş să renunţe la o corabie. Îl cunoştea prea bine pe prinţul negoţului ca să creadă că ar sacrifica treisprezece dintre corăbiile *sale*.

– Trebuie să chibzuiesc. Pot să inspectez vasele?

– Ai devenit suspicioasă, Daenerys.

În orice clipă.

– Am devenit înţeleaptă, Xaro.

– Inspectează tot ce vrei. Când eşti satisfăcută, jură-mi că te vei întoarce la Westeros numaidecât şi corăbiile sunt ale tale. Jură pe dragonii tăi, pe zeul tău cu şapte înfăţişări şi pe cenuşa strămoşilor tăi şi *pleacă*.

– Şi dacă aş hotărî să aştept un an sau trei?

Tristeţea se aşternu pe chipul lui Xaro.

– M-ar mâhni cumplit, dulcea mea desfătare... căci, oricât de tânără şi de puternică pari acum, nu vei trăi atât de mult. Nu aici.

Îmi oferă fagurele de miere cu o mână şi îmi arată biciul cu cealaltă.

– Yunkaii nu sunt chiar atât de fioroşi.

– Nu toţi duşmanii tăi sunt în Oraşul Galben. Fereşte-te de oamenii cu inimi reci şi buze albastre. Nici nu erai plecată din Qarth de două săptămâni şi Pyat Pree a pornit cu trei dintre vrăjitorii lui să te caute în Pentos.

Dany era mai mult amuzată decât speriată.

– Atunci e bine că m-am îndepărtat: de la Pentos la Meereen e cale lungă.

– Adevărat, recunoscu el, dar mai devreme sau mai târziu vor auzi despre regina-dragon din Golful Sclavilor.

– Asta ar trebui să mă îngrozească? Am trăit cu teama vreme de paisprezece ani, lordul meu. Mă trezeam speriată în fiecare dimineaţă şi

mă culcam speriată în fiecare seară... dar spaimele mele au pierit în flăcări în ziua în care am ieşit din foc. De un singur lucru mă mai tem acum.

– Şi care e acesta, dulce regină?

– Sunt doar o copilă nesăbuită. Dany se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Dar nu atât de nesăbuită ca să-ţi spun asta. Oamenii mei vor cerceta corăbiile. Apoi vei avea răspunsul meu.

– Cum spui. Xaro îi atinse uşor sânul dezgolit. Lasă-mă să rămân şi să te conving.

Preţ de o clipă, fu tentată s-o facă. Poate că dansatorii îi aţâţaseră, până la urmă, simţurile. *Aş putea să închid ochii şi să-mi închipui că e Daario.* Un Daario imaginar ar fi mai puţin primejdios decât cel real. Dar alungă acest gând.

– Nu, lordul meu, îţi mulţumesc, dar nu. Dany alunecă din braţele lui. Poate într-o altă noapte.

– Într-o altă noapte.

Gura lui Xaro era tristă, dar ochii lui păreau mai degrabă uşuraţi decât dezamăgiţi.

Dacă aş fi un dragon, aş putea zbura până la Westeros, gândi ea, după ce prinţul negoţului plecă. *N-aş avea nevoie de Xaro ori de corăbiile lui.* Dany se întreba câţi oameni ar putea transporta treisprezece galere. Fusese nevoie de trei ca s-o ducă pe ea, cu *klalasarul* ei, de la Qarth la Astapor, dar asta se întâmplase înainte să dobândească opt mii de Nepătaţi, o mie de mercenari şi o hoardă întreagă de sclavi eliberaţi. *Şi dragonii, ce să mă fac cu ei?*

– Drogon, şopti ea, unde eşti?

O clipă aproape că-l văzu fâlfâind în văzduh, înghiţind stelele cu aripile-i mari.

Se întoarse cu spatele spre noapte, către locul unde Barristan Selmy stătea tăcut în umbră.

– Fratele meu mi-a spus cândva o ghicitoare din Westeros. Cine ascultă tot şi nu aude nimic?

– Un cavaler al Gărzii Regelui.

Glasul lui Selmy era solemn.

– Ai auzit oferta lui Xaro?

– Da, Înălţimea Ta.

Bătrânul cavaler se străduia din răsputeri să nu se uite la sânul dezgolit în timp ce vorbea cu ea.

Ser Jorah nu şi-ar întoarce privirea. Mă iubea ca femeie, în timp ce Ser Barristan mă iubeşte doar ca regină. Mormont fusese un informator care le raporta duşmanilor ei din Westeros, dar îi dăduse şi sfaturi bune.

– Ce-ai de spus despre asta? Despre el?

– Despre el, absolut nimic. Corăbiile, însă... Înălţimea Ta, cu ele am putea ajunge acasă înainte de sfârşitul anului.

Dany nu ştiuse niciodată ce înseamnă acasă. În Braavos fusese o casă cu o uşă roşie, dar atâta tot.

– Fereşte-te de qartheenii care-ţi aduc daruri, mai cu seamă de negustorii Celor Treisprezece. Trebuie să fie o capcană aici. Poate că ambarcaţiunile sunt putrede sau...

– Dacă ar fi atât de fragile, n-ar fi putut traversa marea de la Qarth, răspunse Ser Barristan, dar Înălţimea Ta a fost înţeleaptă că a insistat asupra inspecţiei. Am să-l duc pe Amiralul Groleo la galere, dis-de-dimineaţă, cu căpitanii lui şi patruzeci de marinari. Putem să scormonim fiecare centimetru.

Era un sfat bun.

– Da, aşa să faci.

Westeros. Acasă. Dar, dacă ar pleca, ce s-ar alege de oraşul ei? *Meereenul n-a fost niciodată oraşul tău,* părea să-i şoptească glasul fratelui ei. *Oraşele tale sunt dincolo de mare. Cele Şapte Regate ale tale, unde te aşteaptă duşmanii tăi. Ai fost născută să le dai sânge şi foc.*

Ser Barristan îşi drese glasul şi spuse:

– Acest vrăjitor despre care a vorbit negustorul...

– Pyat Pree. Încercă să-şi amintească faţa lui, dar nu-i putea vedea decât buzele. Vinul vrăjitorilor le albăstrise. *Umbra-înserării,* aşa era numit. Dacă o vrajă m-ar putea ucide, aş fi moartă deja. Le-am prefăcut

palatul în cenușă. *Drogon m-a salvat când voiau să stoarcă toată viața din mine. Dragon i-a pârjolit pe toți.*

– Cum spui, Înălțimea Ta. Totuși, voi fi cu ochii în patru.

Daenerys îl sărută pe obraz.

– Știu că vei fi. Haide, condu-mă înapoi la ospăț.

A doua zi de dimineață, Dany se trezi la fel de plină de speranțe ca atunci când sosise în Golful Sclavilor. Curând, Daario avea să-i fie iarăși alături și, împreună, aveau să pornească pe mare spre Westeros. *Spre casă.* Una dintre tinerele ei ostatice îi aduse micul dejun, o fată dolofană și sfioasă pe nume Mezzara, al cărei tată stăpânise piramida din Merreq, și Dany o îmbrățișă bucuroasă și îi mulțumi cu un sărut.

– Xaro Xhao Daxos mi-a oferit treisprezece galere, le spuse lui Irri și lui Jhiqui, în timp ce o îmbrăcau pentru audiențe.

– Treisprezece e un număr cu ghinion, *Khaleesi,* murmură Jhiqui, în limba dothraki. E lucru știut.

– E lucru știut, o îngână Irri.

– Ar fi mai bine treizeci, fu se acord Daenerys. Trei sute, încă și mai bine. Dar treisprezece ar putea să fie de-ajuns ca să ne ducă la Westeros.

Cele două fete dothraki se priviră.

– Apa otrăvită e blestemată, *Khaleesi,* vorbi Irri. Caii nu pot s-o bea.

– N-am de gând s-o beau, promise Dany.

Doar patru petiționari o așteptau în dimineața aceea. Ca întotdeauna, Lordul Ghael se înfățișă primul, arătând chiar mai nefericit decât de obicei.

– Luminăția Ta, gemu el, prăbușindu-se pe marmură, la picioarele ei, armatele Yunkaiului năvălesc asupra Astaporului. Te implor, vino la sud, cu toate oștirile tale!

– L-am prevenit pe regele tău că acest război al lui e o nebunie, îi reaminti Dany. N-a vrut să asculte.

– Marele Cleon a vrut doar să-i doboare pe ticăloșii stăpâni de sclavi din Yunkai.

– Marele Cleon este el însuşi stăpân de sclavi.

– Ştiu că Mama Dragonilor nu ne va abandona la ceas de primejdie. Dă-ni-i pe Nepătaţi să ne apere zidurile.

Şi atunci cine va apăra zidurile mele?

– Mulţi din oamenii mei liberi au fost sclavi în Astapor. Poate că unii vor dori să-l apere pe regele tău. Este alegerea lor, ca oameni liberi. I-am oferit Astaporului libertatea. E treaba voastră să-l apăraţi.

– Atunci suntem morţi cu toţii. Ne-ai dat moarte, nu libertate.

Ghael sări în picioare şi o scuipă în faţă. Vânjosul Belwas îl înhăţă de umăr şi-l trânti jos, pe marmură, atât de tare, încât Dany auzi dinţii lui Ghael clănţănind. Ţeastă-Rasă ar fi mers mai departe, dar ea îl opri.

– Ajunge, spuse ea, ştergându-şi obrazul cu marginea *tokarului.* Nimeni n-a murit vreodată de la unui scuipat. Luaţi-l.

Îl târâră afară cu picioarele înainte, lăsând în urmă mai mulţi dinţi sparţi şi o dâră de sânge. Dany i-ar fi concediat bucuroasă pe ceilalţi petiţionari... dar era încă regina lor, aşa că îi ascultă şi se strădui să le facă dreptate.

În după-amiaza aceea, spre seară, Amiralul Groleo şi Ser Barristan se întoarseră după ce inspectaseră galerele. Dany îşi adună consiliul să-i asculte. Viermele Cenuşiu era acolo în numele Nepătaţilor, Skahaz mo Kandaq era reprezentantul Fiarelor de Bronz. În absenţa călăreţilor ei de sânge, un *jaqqa rhan* zbârcit pe nume Rommo, saşiu şi crăcănat, veni să vorbească în numele dothrakilor ei. Sclavii ei eliberaţi erau reprezentaţi de căpitanii celor trei companii pe care le formase: Mollono Yos Dob dintre Scuturile Neclintite, Symon Spate-Crestat, dintre Fraţii Liberi, Marselen dintre Oamenii Mamei. Reznak mo Reznak se vânzolea lângă regină şi Vânjosul Belwas stătea în spatele ei, cu braţele-i imense încrucişate. Dany nu avea să ducă lipsă de sfătuitori.

Groleo fusese un om cât se poate de nefericit de când îi distruseseră corabia ca să construiască maşinile de asediu cu care cuceriseră Meereenul. Dany încercase să-l consoleze numindu-l lordul ei amiral, dar era o onoare deşartă: flota din Meereen plecase spre Yunkai când

oastea lui Dany se apropiase de oraş, aşa că bătrânul pentoshi era un amiral fără ambarcaţiuni. Dar acum zâmbea prin barba-i rară şi grizonantă într-un fel pe care regina abia şi-l mai amintea.

– Aşadar, corăbiile sunt în bună stare, spuse ea, plină de speranţă.

– Aşa s-ar zice, Înălţimea Ta. Sunt nave vechi, da, dar majoritatea sunt bine întreţinute. Coca *Prinţesei Pure* e mâncată de cari. N-aş vrea s-o duc departe de ţărm. *Narraqqa* ar avea nevoie de o cârmă nouă şi de parâme, iar *Şopârla Vărgată* are nişte vâsle crăpate, dar pot fi folosite. Vâslaşii sunt sclavi, dar, dacă le oferim o leafă cinstită, cei mai mulţi vor rămâne cu noi. Nu ştiu să facă altceva decât să vâslească. Cei care pleacă pot fi înlocuiţi cu oameni din echipajele mele. Drumul e lung şi greu până la Westeros, dar corăbiile sunt destul de trainice ca să ne ducă acolo, după aprecierea mea.

Reznak mo Reznak scoase un suspin plin de jale.

– Aşadar, e adevărat. Slăvita Regină are de gând să ne abandoneze, spuse el, frângându-şi mâinile. Yunkaii îi vor repune în drepturi pe Marii Stăpâni în clipa în care vei pleca, iar noi, care am slujit cauza ta cu atâta credinţă, vom fi omorâţi, dragele noastre soţii şi fiice fecioare vor fi siluite şi înrobite.

– Nu ale mele, mârâi Skahaz Ţeastă-Rasă. Am să-i omor cu mâna mea, adăugă el, lovindu-şi cu palma mânerul sabiei.

Dany se simţi de parcă ar fi pălmuit-o pe ea.

– Dacă vă temeţi de ce ar putea urma după plecarea mea, veniţi cu mine în Westeros.

– Acolo unde merge Mama Dragonilor vor merge şi Oamenii Mamei, anunţă Marselen, fratele care-i mai rămăsese lui Missandei.

– Cum? întrebă Symon Spate-Crestat, care-şi căpătase numele din pricina păienjenişului de cicatrici care-i încreţea spatele şi umerii, o amintire a biciuirilor pe care le îndurase ca sclav în Astapor. Treisprezece corăbii... nu sunt suficiente. Poate că n-ar ajunge nici o sută.

– Caii de lemn nu sunt buni, protestă Rommo, bătrânul *jaqqa rhan*. Dothraki vor merge călare.

– Noi am putea mărşălui de-a lungul ţărmului, sugeră Viermele Cenuşiu. Corăbiile ar putea să ţină pasul şi să reaprovizioneze coloana.

– Asta s-ar putea până când aţi ajunge la ruinele Bhorashului, zise Ţeastă-Rasă. Mai departe, corăbiile ar trebui s-o apuce spre sud, pe lângă Tolos şi Insula Cedrilor şi să ocolească Valyria, în timp ce coloana şi-ar continua drumul către Mantarys pe vechiul drum al dragonilor.

– *Drumul demonilor* i se spune acum, punctă Mollono Yos Dob. Comandantul rotofei al Scuturilor Neclintite arăta mai mult a scrib decât a soldat, cu mâinile-i mânjite cu cerneală şi burduhanul greu, dar era cât se poate de isteţ. Vor muri dintre noi cu duiumul.

– Cei care vor rămâne la Meereen îi vor invidia pentru moartea lor uşoară, suspină Reznak. Ne vor face *sclavi* sau ne vor arunca un gropi. Totul va fi aşa cum a fost sau mai rău.

– Unde ţi-e curajul? îl dojeni Ser Barristan. Înălţimea Sa te-a eliberat din lanţuri. E treaba ta să-ţi ascuţi sabia şi să-ţi aperi libertatea după ce pleacă.

– Curajoase cuvinte, din partea unuia care vrea să călătorească spre apus, mârâi Symon Spate-Crestat. Vei privi înapoi, să ne vezi murind?

– Înălţimea Ta...

– Măreţia Ta...

– Slăvită...

– *Ajunge!* Dany lovi cu palma în masă. Nimeni nu va fi lăsat să moară. Sunteţi poporul meu. Visurile despre casă şi despre dragoste o orbiseră. N-am să las Meereenul să aibă aceeaşi soartă ca Astaporul. Mă îndurerează s-o spun, dar Westerosul trebuie să mai aştepte.

Groleo era îngrozit.

– *Trebuie* să acceptăm aceste corăbii. Dacă refuzăm darul...

Ser Barristan plecă un genunchi în faţa ei.

– Regina mea, regatul tău are nevoie de tine. Aici nu eşti dorită, dar în Westeros oamenii se vor aduna cu miile la vederea flamurilor tale; mari lorzi şi nobili cavaleri. *A venit!* îşi vor striga unul altuia, cu glasuri fericite. *Sora Prinţului Rhaegar a sosit în sfârşit.*

– Dacă mă iubesc atât de mult, mă vor aştepta. Dany se ridică în picioare: Reznak, cheamă-l pe Xaro Xhoan Daxos.

Îl primi singură pe prinţul negoţului, aşezată pe banca ei din abanos lustruit, pe pernele aduse de Ser Barristan. Era însoţit de patru marinari qartheeni, care purtau pe umeri o tapiserie făcută sul.

– Am mai adus un dar pentru regina inimii mele, vesti Xaro. A stat în beciurile familiei mele dinaintea Urgiei care a pustiit Valyria.

Marinarii desfăşurară tapiseria pe podea. Era veche, prăfuită, decolorată... şi imensă, astfel încât Dany trebui să se mute în partea lui Xaro ca să desluşească modelele.

– O hartă. E minunată.

Acoperea jumătate din podea. Mările erau albastre, câmpiile verzi, munţii negri şi maro. Oraşele erau înfăţişate prin stele cusute cu fir de aur sau argint. *Marea Fumegândă nu există,* îşi dădu ea seama, *Valyria nu e încă o insulă.*

– Acolo vezi Astaporul, Yunkaiul şi Meereenul. Xaro îi arătă trei stele argintii de lângă Golful Sclavilor. Westerosul este... undeva aici, jos. Mâna lui flutură vag către capătul sălii. Ai luat-o spre nord, când ar fi trebuit să-ţi continui drumul spre sud-vest, peste Marea Verii, dar, cu ajutorul darului meu, vei fi curând înapoi acolo unde ţi-e locul. Acceptă-mi galerele cu inima bucuroasă şi porneşte spre vest.

Aş vrea să pot.

– Lordul meu, aş primi bucuroasă corăbiile, dar nu-ţi pot face promisiunea pe care mi-o ceri. Dany îi luă mâna: Dă-mi galerele şi jur că Qarthul va avea prietenia Meereenului cât timp vor fi stele pe cer. Lasă-mă să fac negoţ cu ele şi vei avea o bună parte din profituri.

Zâmbetul vesel i se stinse lui Xaro pe buze.

– Ce vrei să spui? Că nu vrei să pleci?

– Nu *pot* să plec.

Din ochii lui Xaro ţâşniră lacrimi, care i se prelinseră de-a lungul nasului, pe lângă smaralde, ametiste şi diamante negre.

– Le-am spus Celor Treisprezece că vei lua în seamă sfatul meu înțelept. Mă îndurerează să aflu că m-am înșelat. Ia aceste corăbii și pleacă sau vei muri, cu siguranță, urlând. Nici nu știi câți dușmani ți-ai făcut. *Știu că unul stă în fața mea chiar acum, plângând cu lacrimi prefăcute.* Această constatare o întrista. Când am intrat în Sala Celor O Mie de Tronuri, ca să-i implor pe Neprihăniți să-ți cruțe viața, le-am spus că ești doar o copilă, continuă Xaro, dar Egon Emeros cel Splendid s-a ridicat și a spus: „E o copilă *nesăbuită,* nebună și pripită și prea periculoasă ca să trăiască." Pe când dragonii tăi erau mici, erau o minunăție. Mari, sunt moarte și pustiire, o sabie în flăcări deasupra lumii. Xaro își șterse lacrimile. Ar fi trebuit să cer să fii ucisă la Qarth.

– Am fost oaspete sub acoperișul tău, am mâncat carne și am băut mied la masa ta, răspunse ea. În amintirea a tot ce ai făcut pentru mine, am să uit aceste vorbe... *o dată...* dar să nu mai îndrăznești să mă ameninți în viața ta.

– Xaro Xhoan Daxos nu amenință. El promite.

Tristețea lui Daenerys se transformă în furie.

– Iar eu îți promit că, dacă nu vei pleca înainte de răsăritul soarelui, vei afla cât de bine poate stinge lacrimile unui mincinos focul unui dragon. Lasă-mă, Xaro. *Repede.*

Plecă, dar lăsă în urmă lumea pe care o adusese cu el. Dany se așeză înapoi pe banca ei, cu ochii pierduți spre marea albastră de mătase, către îndepărtatul Westeros. *Într-o bună zi,* își promise.

A doua zi dimineață, corabia lui Xaro nu mai era, însă „darul" pe care i-l adusese rămase în urmă, în Golful Sclavilor. Lungi flamuri roșii fluturau de pe catargele celor treisprezece galere qartheene, zvârcolindu-se în vânt. Iar când Daenerys coborî să-ți țină audiențele, un mesager de pe corăbii o aștepta. Nu rosti niciun cuvânt, dar așeză la picioarele ei o pernă neagră, de satin, pe care se odihnea o singură mănușă pătată de sânge.

– Ce înseamnă asta? vru să știe Skahaz. O mănușă însângerată...

– ...înseamnă război, spuse regina.

JON

– Atenţie la şobolani, lordul meu! Edd cel Trist îl conduse pe Jon pe scări în jos, cu un felinar în mână. Chiţăie îngrozitor când calci pe ei. Mama mea scotea sunete asemănătoare când eram copil. Probabil că avea un şobolan în ea, acum aşa mi se pare când mă gândesc la asta. Avea păr castaniu, ochi mici şi rotunzi, îi plăcea brânza. Poate că avea şi coadă, nu m-am uitat niciodată să văd.

Întreg Castelul Negru era unit pe sub pământ printr-un labirint de tuneluri pe care fraţii le numeau *potecile viermilor*. Era întuneric şi sumbru sub pământ, aşa că potecile viermilor erau puţin folosite pe timp de vară, dar când vânturile iernii începeau să bată şi veneau ninsorile, tunelurile deveneau cel mai rapid mod de a te deplasa prin castel. Administratorii le utilizau deja. Jon văzu lumânări arzând în multe nişe din ziduri, în timp ce-şi croiau drum de-a lungul tunelului, cu paşii răsunând în faţa lor.

Bowen Marsh aştepta la răscrucea unde se întâlneau patru poteci ale viermilor. Îl luase cu el pe Wick Băţ-Cioplit, înalt şi sfrijit ca o suliţă.

– Iată socotelile din ultimii trei ani, îi explică Marsh lui Jon, prezentându-i un teanc gros de hârtii, pentru comparaţie cu proviziile noastre de acum. Începem din depozitele de cereale?

Înaintară prin întunericul cenuşiu de sub pământ. Fiecare încăpere a magaziei avea o uşă solidă de stejar, închisă cu un lacăt de fier, mare cât o jumătate de strachină.

– Sunt probleme cu furturile?

– Nu, deocamdată, răspunse Bowen Marsh. Dar odată cu venirea iernii, ar fi înţelept, lordul meu, să postezi nişte gărzi aici.

– Wick Băţ-Cioplit ţinea cheile pe un inel, în jurul gâtului. Lui Jon toate i se păreau la fel, însă Wick reuşea să găsească cheia potrivită pentru fiecare uşă. Odată intraţi, scotea din buzunar o bucată de cretă de dimensiunea unui pumn şi însemna fiecare sac, putină şi butoi, numărându-le, în timp ce Marsh compara noua numărătoare cu cea veche.

În magaziile de cereale se găseau ovăz, grâu şi orz şi butoaie de făină măcinată mare. În magaziile de legume, funii de ceapă şi usturoi atârnau de grinzi, iar rafturile erau înţesate de saci cu morcovi, păstârnac, ridichi şi napi albi şi galbeni. O încăpere adăpostea roţi de brânză atât de mari, încât era nevoie de doi oameni ca să le clintească. În următoarea, butoaie cu carne sărată de vită, porc, oaie şi cod erau aşezate unele peste altele, până la trei metri înălţime. Trei sute de jamboane şi trei mii de caltaboşi lungi atârnau de grinzile tavanului, sub afumătoare. În dulapul pentru mirodenii găsiră boabe de piper, cuişoare şi chimen, seminţe de muştar, coriandru, salvie şi şerlai, pătrunjel, bulgări de sare. Altundeva erau butoaie cu mere şi pere, mazăre uscată, smochine uscate, saci cu nuci şi cu migdale, felii de somon uscat şi afumat, vase de lut pline cu măsline în ulei şi sigilate cu ceară. O încăpere oferea iepure conservat, pulpă de căprioară în miere, varză murată, sfeclă şi ceapă murate, ouă şi hering marinate.

Pe măsură ce treceau dintr-o pivniţă în alta, potecile viermilor păreau din ce în ce mai reci. În scurt timp, Jon vedea, în lumina felinarului, cum le îngheaţă răsuflarea în aer.

– Suntem sub Zid.

– Şi în curând vom fi în interiorul lui, zise Marsh. Carnea nu se strică la frig. Pentru perioade mai lungi, se păstrează mai bine decât în sare.

Ușa următoare era din fier ruginit. În spatele ei era un șir de trepte de lemn. Edd cel Trist o luă înainte cu felinarul. Sus, găsiră un tunel lung cât sala mare a Winterfellului, dar nu mai larg decât potecile viermilor. Zidurile erau de gheață, pline de cârlige de fier. Din fiecare atârna câte o carcasă: căprioară sau elan jupuit, jumătăți de vită, scroafe imense legănându-se din tavan, oi și capre fără cap, chiar și carne de cal și de lup. Totul era acoperit de un strat de chiciură.

În timp ce-și făceau numărătoarea, Jon își scoase mănușa de pe mâna stângă și atinse cea mai apropiată pulpă de căprioară. Simți cum degetele i se lipesc și, când le trase înapoi, pierdu o bucățică de piele. Vârfurile degetelor îi erau amorțite. *La ce te așteptai? Sunt munți de gheață deasupra capului tău, mai multe tone decât ar putea număra vreodată Bowen Marsh.* Chiar și așa, încăperea părea mai rece decât ar fi trebuit.

– E mai rău decât mă temeam, lordul meu, anunță Marsh când isprăvi. Părea mai deprimat decât însuși Edd cel Trist.

Jon tocmai se gândea că erau înconjurați de toată carnea din lume. *Nimic nu știi, Jon Snow.*

– Cum așa? Mie mi se pare o grămadă de mâncare.

– A fost o vară lungă. Recoltele au fost bogate, lorzii generoși. Am pus destul deoparte ca să ne ajungă pentru trei ani lungi de iarnă. Patru, cu puțină economie. Dar acum, dacă trebuie să continuăm să-i hrănim pe toți oamenii regelui și ai reginei și pe sălbatici... Orașul Cârtiței are o mie de guri de prisos și tot mai vin. Încă trei au apărut ieri la porți și o duzină alaltăieri. Nu mai merge așa. Să se stabilească pe pământurile Darului e bine și frumos, dar e prea târziu să-l mai cultive. Nici n-o să treacă anul și rămânem doar cu napi și terci de mazăre. După aceea, o să bem sângele cailor noștri.

– Delicios! declară Edd cel Trist. Nimic nu e mai bun decât o cană fierbinte de sânge de cal în nopțile reci. Mie îmi place cu un strop de scorțișoară presărată deasupra.

Lordul Administrator îl ignoră.

– Vor fi și boli, continuă el, gingii care vor sângera și dinți care vor cădea. Maester Aemon spunea că sucul de lămâie verde și carnea proaspătă sunt leacuri bune, dar lămâile noastre s-au terminat acum un an și nu avem destul nutreț ca să ținem turme întregi în picioare pentru carne proaspătă. Ar trebui să tăiem tot ce-avem, în afară de câteva perechi pentru înmulțire. E timpul. Iernile trecute puteam aduce mâncare de la sud, pe drumul regelui, dar cu războiul ăsta... E abia toamnă, știu, dar sfatul meu ar fi să trecem oricum la rații de iarnă, dacă ești de acord, lordul meu.

Oamenii vor fi încântați.

– Dacă trebuie. Vom tăia câte un sfert din porția fiecărui om. *Dacă frații mei se plâng de mine acum, ce vor spune când vor mânca zăpadă și pastă de ghindă?*

– Asta va fi folositor, lordul meu. Tonul Lordului Administrator lăsa să se înțeleagă limpede că nu considera că va fi *suficient* de folositor.

– Acum înțeleg de ce Regele Stannis i-a lăsat pe sălbatici să treacă de Zid, spuse Edd cel Trist. Are de gând să-i mâncăm.

Jon nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Nu se va ajunge la așa ceva.

– O, ce bine, făcu Edd. Par cam ațoși și nu mai am dinți atât de ascuțiți ca-n tinerețe.

– Dacă am avea bani destui, am putea să cumpărăm mâncare din sud și s-o aducem cu corăbii, remarcă Lordul Administrator.

Am putea, gândi Jon, *dacă am avea aurul necesar și pe cineva dornic să ne vândă mâncare.* Ambele condiții lipseau. *Cea mai mare speranță a noastră ar putea fi Eyrie.* Valea lui Arryn era strașnic de mănoasă și rămăsese neatinsă în timpul bătăliilor. Jon se întreba cât de încântată ar fi sora doamnei Catelyn să-l hrănească pe bastardul lui Stark. Pe când era copil, avusese adesea sentimentul că-l urăște din tot sufletul.

– Putem vâna, dacă e nevoie, interveni Wick Băț-Cioplit. Mai sunt animale în păduri.

– Și sălbatici, și făpturi mai întunecate, zise Marsh. Nu vreau să trimit vânători, lordul meu, refuz să fac asta.

Nu. Tu vrei să închizi porțile pentru totdeauna și să le astupi cu pietre și gheață. Jon știa că jumătate din Castelul Negru împărtășea părerea Lordului Administrator. Cealaltă jumătate o trata cu dispreț.

– Acoperiți porțile și plantați-vă fundurile grase și negre pe Zid, da, și oamenii liberi vor veni puhoi peste Podul Țestelor sau prin altă poartă pe care credeați că ați acoperit-o acum cinci sute de ani, se exprimase în gura mare bătrânul pădurar Dywen, cu două seri în urmă, la cină. Nu avem oameni să păzească sute de kilometri de Zid. Tormund Fundul-Uriașilor și afurisitul de Plângător știu și ei asta. Ați văzut vreodată o rață congelată într-o baltă, cu picioarele în gheață? La fel merge treaba și cu ciorile.

Majoritatea cercetașilor și-au ridicat glasurile alături de Dywen, în timp ce administratorii și constructorii au înclinat spre Bowen Marsh.

Dar asta era o dilemă pentru altă zi. Aici și acum, problema era mâncarea.

– Nu putem să-i lăsăm pe Regele Stannis și oamenii lui să moară de foame, chiar dacă am vrea, spuse Jon. La nevoie, ar putea rezolva problema cu sabia. N-avem oameni să-i oprim. Sălbaticii trebuie hrăniți și ei.

– Cum, lordul meu? întrebă Bowen Marsh.

Aș vrea să știu și eu.

– Vom găsi o cale.

Când reveniră la suprafață, umbrele după-amiezii se alungeau. Norii brăzdau cerul ca niște flamuri zdrențuite, gri, albi și deșirați. Curtea de lângă armurărie era goală, dar Jon îl găsi pe scutierul regelui așteptându-l. Devan era un flăcău costeliv de vreo doisprezece ani, cu păr castaniu și ochi căprui. Îl găsiră înghețat lângă forjă, neîndrăznind să se miște, în timp ce Nălucă îl adulmeca de sus până jos.

– Nu-ți face niciun rău, spuse Jon, dar băiatul tresări la sunetul glasului său și mișcarea bruscă îl făcu pe lupul străvechi să-și dezvelească dinții.

– *Nu!* strigă Jon. Nălucă, lasă-l în pace. *La o parte.*

Lupul se furișă înapoi la osul lui de vită, întruchiparea tăcerii pe patru picioare.

Devan era palid ca Nălucă și avea fața umedă de transpirație.

– S-stăpâne, Înălțimea Sa poruncește să i te înfățișezi.

Băiatul era înveșmântat în straiele aurii și negre ale Casei Baratheon, cu inima învăpăiată a oamenilor reginei cusută deasupra inimii.

– *Solicită*, vrei să zici, îl corectă Edd cel Trist. Înălțimea Sa *solicită* ca lordul comandant să i se înfățișeze. Eu așa aș spune.

– Lasă, Edd. Jon n-avea niciun chef de asemenea ciorovăieli.

– Ser Richard și Ser Justin s-au întors, spuse Devan. Vii, lordul meu?

Cercetașii rătăciți. Massey și Horpe porniseră spre sud, nu spre nord. Orice-ar fi aflat, nu era de interes pentru Rondul de Noapte, dar Jon era totuși curios.

– Dacă Înălțimea Sa dorește.

Străbătu curtea înapoi, după tânărul scutier. Nălucă păși tiptil în urma lor, până când Jon spuse:

– Nu. *Stai!*

În loc să se supună, lupul fugi.

În Turnul Regelui, Jon trebui să predea armele, după care fu lăsat să i se înfățișeze regelui. Salonul era dogoritor și înțesat de oameni. Cercetașii rătăciți se numărau printre ei. Sigorn era și el acolo, tânărul Magnar al Thennului, purtând o platoșă de piele pe care erau cusuți solzi de bronz. Rattleshirt își zgrepțăna cătușa de la încheietură cu o unghie galbenă și crăpată. O miriște maronie îi acoperea obrajii scobiți și bărbia retrasă, iar peste ochi îi atârnau șuvițe de păr murdar.

– Iată-l că vine, zise el când îl văzu pe Jon, bravul băiat care l-a omorât pe Mance Rayder când era închis în cușcă și legat. Nestemata mare și colțuroasă care-i împodobea cătușa de fier arunca sclipiri roșietice. Îți place rubinul meu, Snow? Un semn al iubirii de la Doamna Roșie.

Jon îl ignoră și plecă un genunchi.

– Înălțimea Ta, vesti scutierul Devan, l-am adus pe Lordul Snow.

– Văd. Lord Comandant, cred că îmi cunoști cavalerii și căpitanii.

– Am această onoare.

Ținuse să afle tot ce se poate despre cei din jurul lui Stannis. *Oameni ai reginei, toți.* I se părea ciudat că nu era niciun om al regelui în preajma acestuia, dar se pare că așa era mersul lucrurilor. Oamenii regelui stârniseră mânia lui Stannis la Piatra Dragonului, dacă era adevărat ceea ce auzise Jon.

– Avem vin. Sau apă fiartă cu lămâie.

– Nu, mulțumesc.

– Cum dorești. Am un dar pentru tine, Jon Snow. Regele flutură mâna spre Rattleshirt: El.

Lady Melisandre zâmbi.

– Ai spus că-l vrei, Lord Snow. Cred că Lordul Oaselor mai corespunde.

Jon era îngrozit.

– Înălțimea Ta, omul nu e demn de încredere. Dacă-l țin aici, cineva o să-i taie beregata. Dacă-l trimit în cercetare, o să se ducă direct la sălbatici.

– Eu, unul, nu. Am terminat cu nătărăii ăia afurisiți. Rattleshirt își lovi cu degetul rubinul de la încheietură. Întreabă-ți vrăjitoarea roșie, bastardule.

Melisandre rosti ceva încet, într-o limbă necunoscută. Rubinul de la gâtul ei pulsă ușor și Jon văzu că piatra mai mică de la încheietura lui Rattleshirt se lumina și se întuneca și ea.

– Atât timp cât poartă piatra nestemată, este legat de mine, sânge și suflet, vorbi preoteasa roșie. Omul acesta te va sluji cu credință. Flăcările nu mint, Lord Snow.

Poate că nu, gândi Jon, *însă tu da.*

– Voi merge în cercetare pentru tine, bastardule, declară Rattleshirt. Am să-ți dau sfaturi înțelepte ori am să-ți cânt cântece frumoase, dacă preferi. Am să și lupt pentru tine. Numai să nu-mi ceri să port mantia neagră.

Nu ești demn de ea, gândi Jon, dar nu spuse nimic. O ciorovăială în fața regelui n-ar fi dus la nimic bun.

Regele Stannis spuse:

– Lord Snow, vorbeşte-mi despre Mors Umber.

Rondul de Noapte nu ţine partea nimănui, gândi Jon, dar un alt glas, din interior, adăugă: *Vorbele nu sunt săbii.*

– Cel mai bătrân dintre unchii Mareluijon. Hrana Ciorilor i se zice. Odată o cioară l-a crezut mort şi i-a ciugulit ochiul. A prins pasărea în pumn şi i-a muşcat capul. În tinerţe, Mors era un luptător feroce. Fiii i-au murit pe Trident, nevasta, pe patul de naştere. Unica lui fiică a fost luată de sălbatici, acum treizeci de ani.

– *De aceea* vrea capul, zise Harwood Fell.

– Putem avea încredere în acest Mors? întrebă Stannis.

Oare Mors Umber a plecat genunchiul?

– Înălţimea Ta ar trebui să-i ceară să facă un jurământ în faţa copacului inimii.

Godry Moartea Uriaşilor hohoti.

– Uitasem că oamenii Nordului venerează copaci.

– Ce fel de zeu lasă câinii să-şi facă treburile pe el? întrebă prietenul lui Farring, Clayton Suggs.

Jon alese să-i ignore.

– Înălţimea Ta, pot să ştiu dacă Umberii s-au declarat de partea ta?

– Jumătate din ei şi doar dacă plătesc preţul cerut de Hrana Ciorilor, spuse Stannis pe un ton iritat. Vrea să-şi facă din craniul lui Mance Rayder o cupă şi vrea amnistie pentru fratele lui, care a plecat la sud, să i se alăture lui Bolton. Urgia Târfelor i se spune.

Ser Godry se amuză încă o dată.

– Ce nume au aceşti oameni ai Nordului! Ăsta a muşcat capul vreunei târfe?

Jon îl privi cu răceală.

– Se poate spune şi aşa. O târfă a încercat să-l jefuiască, acum cincizeci de ani, în Oraşul Vechi, explică Jon. Oricât de ciudat ar părea, bătrânul Hoarfrost Umber crezuse cândva că mezinul lui are stofă de maester. Mors se fudulea cu cioara care i-a mâncat ochiul, dar

povestea lui Hother era spusă doar în șoaptă... foarte probabil pentru că târfa căreia îi scosese mațele fusese bărbat. S-au mai declarat și alți lorzi de partea lui Bolton? întrebă Jon.

Preoteasa roșie alunecă mai aproape de rege.

– Am văzut un oraș cu ziduri de lemn și străzi de lemn, înțesate de oameni. Deasupra zidurilor fluturau steaguri: un elan, o secure de război, trei pini, baltage încrucișate sub o coroană, un cap de cal cu ochi de foc.

– Hornwood, Cerwyn, Tallhart, Ryswell și Dustin, explică Ser Clayton Suggs. Toți trădători. Cățeii Lannisterilor.

– Casele Ryswell și Dustin sunt legate prin căsătorie de Casa Bolton, îl informă Jon. Ceilalți și-au pierdut stăpânii în luptă. Nu știu cine-i conduce acum. Dar Hrana Ciorilor nu e cățelul nimănui. Înălțimea Ta ar face bine să-i accepte condițiile.

Stannis scrâșni din dinți.

– Mă informează că un Umber nu va lupta împotriva altui Umber pentru cauza mea.

Jon nu era surprins.

– Dacă se ajunge la săbii, vezi unde flutură flamura lui Hother și pune-o pe cea a lui Mors în cealaltă linie.

Moartea Uriașilor nu era de acord:

– L-ai face pe Regele Stannis să pară slab. Eu zic, să-ți arăți puterea, Înălțimea Ta. Arde din temelii Ultima Vatră și pornește la război cu capul lui Mors Hrana Ciorilor înfipt într-o țeapă, ca să-i fie învățătură următorului lord care îndrăznește să-ți prezinte omagiile pe jumătate.

– Un plan bun, dacă vrei ca fiecare mână din Nord să se ridice împotriva ta. Jumătate e mai mult ca nimic. Umberii nu-i iubesc pe Boltoni. Dacă Urgia Târfelor i s-a alăturat Bastardului, nu poate fi decât din cauză că Lannisterii îl țin ostatic pe Marelejon.

– E un pretext, nu un motiv, ripostă Ser Godry. Dacă nepotul moare în lanțuri, unchii pot să revendice pentru ei pământurile și titlul său de lord.

– Marelejon are și fii, și fiice. În Nord, copiii au întâietate asupra unchilor, ser.

– Dacă nu mor. Copiii morți nu mai au nicio întâietate.

– Sugerează asta în prezența lui Mors Umber, Ser Godry, și vei afla mai multe despre moarte decât ți-ai putea dori.

– Am ucis un uriaș, băiete. De ce m-aș teme de un nordic puricos, care-și pictează un astfel de om pe scut?

– Uriașul fugea. Mors nu o va face.

Cavalerul voinic roși.

– Ai limba îndrăzneață în salonul regelui, băiete. În curte cântai alt cântec.

– O, las-o baltă, Godry! interveni Ser Massey, un cavaler cărnos, cu membrele subțiri, cu un zâmbet binevoitor și o chică de păr de culoarea inului. Massey fusese unul dintre cercetașii rătăciți. Știm cu toții ce sabie uriașă ai, sunt sigur. Nu-i nevoie să ne-o mai fluturi în față.

– Singurul lucru care flutură aici e limba ta, Massey.

– *Liniște!* se răsti Stannis. Lord Snow, ascultă-mă. Am zăbovit aici în speranța că sălbaticii vor fi destul de nătărăi să atace din nou Zidul. Întrucât nu vor să-mi facă pe plac, e timpul să mă ocup de ceilalți dușmani ai mei.

– Înțeleg. Tonul lui Jon era neliniștit. *Ce vrea de la mine?* Nu-i iubesc pe Lordul Bolton ori pe fiii lui, dar Rondul de Noapte nu poate să se ridice cu arme împotriva lor. Jurămintele noastre interzic...

– Știu totul despre jurămintele voastre. Scutește-mă de verticalitatea ta, Lord Snow. Am destui oameni și fără voi. Am de gând să mărșăluiesc împotriva Dreadfortului. Când văzu expresia șocată a lui Jon, zâmbi: Te surprinde? Bun. Ce-l surprinde pe un bastard ar putea să-l surprindă și pe altul. Bastardul lui Bolton s-a dus la sud, luându-l pe Hother Umber cu el. În privința asta Mors Umber și Arnolf Karstark sunt înțeleși. Asta nu poate să însemne decât un atac asupra Moat Cailin, ca să deschidă calea pentru întoarcerea nobilului său tată în Nord. Probabil că bastardul crede că sunt prea ocupat cu sălbaticii ca să-i dau

bătăi de cap. Foarte bine. Băiatul mi-a întors grumazul. Am de gând să i-l sfârtec. Poate că Roose Bolton va recâştiga Nordul, dar va descoperi, după aceea, că toate castelele, cirezile şi recoltele îmi aparţin. Dacă iau Dreadfortul prin surprindere...

– N-o vei face! izbucni Jon.

Era ca şi cum ar fi vârât o bâtă în viespi. Unul dintre oamenii reginei izbucni în râs, altul scuipă, unul mormăi o înjurătură, iar ceilalţi încercară să vorbească toţi o dată.

– Băiatul e un papă-lapte, zise Ser Godry, Moartea Uriaşilor.

– Laşul vede un tâlhar după fiecare fir de iarbă, zise şi Lordul Sweet ţâfnos.

Stannis ridică o mână, cerând linişte.

– Explică.

De unde să încep? Jon mişcă harta. În colţurile ei fuseseră aşezate lumânări, pentru ca pielea să nu se răsucească. Un strop de ceară caldă se topea peste Golful Focilor, încet ca un gheţar.

– Ca să ajungă la Dreadfort, Înălţimea Ta trebuie să călătorească pe drumul regelui, pe lângă Ultimul Râu, s-o ia spre sud-est şi să traverseze Dealurile Solitare. Jon arătă cu degetul. Acelea sunt pământurile Umberilor, unde ei cunosc fiecare copac şi fiecare piatră. Drumul regelui le străbate hotarele vestice preţ de cinci mii de kilometri. Mors îţi va nimici oastea dacă nu-i îndeplineşti condiţiile şi nu-l câştigi de partea ta.

– Foarte bine. Să spunem că fac aşa.

– Asta te va duce la Dreadfort, continuă Jon, dar, dacă oastea ta nu poate să treacă pe neobservate de un corb sau de un şir de focuri de semnalizare, la castel se va afla că te apropii. Lui Ramsay Bolton îi va fi uşor să-ţi taie retragerea şi să te lase departe de Zid, fără hrană ori refugiu, înconjurat de duşmani.

– Doar dacă abandonează asediul asupra Moat Cailin.

– Moat Cailin va cădea înainte să ajungi măcar la Dreadfort. După ce Roose Bolton îşi va uni oastea cu cea a lui Ramsay, vor fi de cinci ori mai mulţi decât oamenii tăi.

– Fratele meu a câştigat bătălii cu şanse mai mici de izbândă.

– Presupui că Moat Cailin va cădea repede, Snow, obiectă Justin Massey, dar oamenii de fier sunt luptători neînfricaţi şi am auzit că Moat Cailin n-a fost niciodată cucerit.

– *De la sud.* O mică garnizoană din Moat Cailin poate să spulbere orice armată care vine pe drumul înălţat între mlaştini, dar ruinele sunt vulnerabile dinspre nord-est. Jon i se adresă din nou lui Stannis: Sire, e o lovitură îndrăzneaţă, dar riscul... *Rondul de Noapte nu ia partea nimănui. Baratheoni sau Boltoni, pentru mine ar trebui să fie totuna.* Dacă Roose Bolton te prinde la baza zidurilor, cu oastea lui, s-a sfârşit cu tine.

– Riscul face parte din război, decretă Ser Richard Horpe, un cavaler uscăţiv, cu o faţă devastată, pe a cărui tunică vătuită erau înfăţişaţi trei fluturi cap-de-mort pe un câmp de cenuşă şi oase. Fiecare bătălie este un pariu, Snow. Chiar şi cel care stă cu mâinile-n sân îşi asumă un risc.

– Există riscuri şi riscuri, Ser Richard. Acesta... e prea mare, prea curând şi prea departe. Cunosc Dreadfortul. E un castel puternic, cu totul şi cu totul din piatră, cu ziduri groase şi turnuri masive. În aşteptarea iernii, îl vei găsi bine aprovizionat. Cu secole în urmă, Casa Bolton s-a ridicat împotriva Regelui Nordului şi Harlon Stark a asediat Dreadfortul. I-au trebuit doi ani să-l înfometeze. Ca să ai vreo speranţă să cucereşti castelul, Înălţimea Ta, ai avea nevoie de maşini şi turnuri de asediu, berbeci...

– Turnurile de asediu pot fi ridicate, la nevoie, spuse Stannis. Putem doborî copaci pentru berbeci, dacă berbeci ne trebuie. Arnolf Karstark scrie că la Dreadfort au rămas mai puţin de cincizeci de oameni, jumătate servitori. Un castel puternic, cu o apărare slabă, e slab.

– Cincizeci de oameni în interiorul unui castel fac cât cinci sute afară.

– Asta depinde de oameni, replică Richard Horpe. Ei vor fi fiind bătrâni şi băieţandri, cei pe care bastardul nu i-a considerat buni de luptă. Oamenii noştri, în schimb, au fost căliţi şi încercaţi la Apa Neagră şi sunt conduşi de cavaleri.

– Ai văzut cum am trecut prin sălbatici. Ser Justin îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de culoarea inului. Cei din Casa Karstark au jurat

să ni se alăture la Dreadfort și vom avea și sălbaticii. Trei sute de oameni, de vârste potrivite pentru luptă. Lordul Harwood a făcut o socoteală în timp ce intrau pe poartă. Femeile lor luptă și ele.

Stannis îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu pentru mine, ser. Nu vreau văduve plângăcioase după mine. Femeile vor rămâne aici, cu bătrânii, răniții și copiii. Vor rămâne chezășie pentru loialitatea soților și taților lor. Bărbații din rândul sălbaticilor vor forma avangarda mea. Magnarul va fi la comanda lor, cu căpeteniile și comandanții lor. Dar, mai întâi, trebuie neapărat să-i înarmăm.

Are de gând să dea iama în armurăria noastră, își dădu seama Jon. *Mâncare și haine, pământ și castele, acum arme. Mă stoarce tot mai mult cu fiecare zi.* Poate că vorbele nu erau săbii, dar *săbiile* erau săbii.

– Aș putea găsi trei sute de sulițe, zise el, fără tragere de inimă. Și coifuri, dacă le vreți așa vechi, ciobite și înroșite de rugină.

– Armuri? întrebă Magnarul. Platoșe? Zale?

– Când a murit Donal Noye, ne-am pierdut armurierul. Jon lăsă restul nerostit. *Dă-le sălbaticilor zale și vor fi un pericol de două ori mai mare pentru regat.*

– Piele fiartă e de-ajuns, interveni Ser Godry. După ce intrăm în luptă, supraviețuitorii pot să-i dezbrace pe morți.

Puținii care supraviețuiesc atât de mult. Dacă Stannis așeza oamenii liberi în avangardă, majoritatea aveau să piară repede.

– Poate că lui Mors Umber i-ar plăcea să bea din țeasta lui Mance Rayder, dar nu și să vadă sălbaticii traversându-i pământurile. Oamenii liberi îi atacă pe Umberi din Zorii Zilelor, traversând Golful Focilor pentru aur, oi și femei. Una dintre cele pe care le-au răpit a fost chiar *fiica* lui Mors Hrana Ciorilor. Înălțimea Ta, lasă sălbaticii aici. Dacă-i iei cu tine, nu vei face decât să întorci lorzii stegari ai tatălui meu împotriva ta.

– Se pare că lorzii stegari ai tatălui tău nu se dau, oricum, în vânt după cauza mea. Trebuie să presupun că mă văd ca pe un... cum mi-ai spus, Lord Snow? *Un alt pretendent osândit.* Stannis cercetă atent harta.

Câteva momente nu se auziră decât dinții regelui scrâșnind. Lăsați-mă. Toți! Lord Snow, rămâi.

Concedierea bruscă nu fu pe placul lui Justin Massey, dar, neavând de ales, zâmbi și se retrase. Horpe ieși în urma lui, după ce-i aruncă lui Jon o privire atentă. Clayton Suggs își goli cupa și îi șopti lui Harwood Fell ceva care îl făcu pe mai tânărul bărbat să râdă. Unul dintre cuvinte era *băiat*. Suggs era un cavaler rătăcitor înfumurat, pe cât de puternic pe atât de necioplit. Ultimul care ieși fu Rattleshirt. În dreptul ușii, făcu o parodie de plecăciune în fața lui Jon, rânjind cu toți dinții lui maro și stricați.

Toți părea să n-o includă și pe Lady Melisandre. *Umbra roșie a regelui.* Stannis îi ceru lui Devan să mai aducă apă cu lămâie. Odată cupa umplută, regele bău și spuse:

– Horpe și Massey aspiră la tronul tatălui tău. Massey o vrea și pe prințesa sălbatică. Cândva l-a slujit pe fratele meu Robert ca scutier și a deprins apetitul lui pentru carnea de femeie. Horpe ar lua-o pe Val de soție, dacă i-aș porunci, dar el după luptă jinduiește. Ca scutier, visa la o mantie albă, dar Cersei Lannister a vorbit împotriva lui și Robert l-a lăsat deoparte. Poate că pe bună dreptate. Lui Ser Richard îi place prea mult să ucidă. Tu pe care l-ai vrea Lord de Winterfell, Snow? Zâmbitorul sau ucigașul?

Jon răspunse:

– Winterfellul îi aparține surorii mele Sansa, răspunse Jon.

– Am auzit tot ce trebuia să aud despre Lady Lannister și pretențiile ei. Regele își așeză cupa deoparte. *Tu* mi-ai putea aduce Nordul. Lorzii stegari ai tatălui tău s-ar alătura fiului lui Eddard Stark. Chiar și Lordul Prea-Gras-ca-să-Șadă-pe-Cal. Portul Alb mi-ar fi o sursă de provizii la îndemână și un loc sigur de retragere, în caz de nevoie. Nu e prea târziu să-ți îndrepți nesăbuința, Snow. Pleacă genunchiul și pune-ți sabia în slujba mea și te vei ridica Jon Stark, Lord de Winterfell, Păzitor al Nordului.

De câte ori mă va obliga s-o spun?

– Sabia mea e jurată Rondului de Noapte.

Stannis părea dezgustat.

– Şi tatăl tău a fost un om încăpăţânat. El numea asta *onoare*. Ei, bine, onoarea are preţul ei, după cum a învăţat Lordul Eddard, spre regretul lui. Dacă asta te consolează în vreun fel, Horpe şi Massey sunt sortiţi dezamăgirii. Sunt mai înclinat să-i dau Winterfellul lui Arnolf Karstark. Un om de nădejde al Nordului.

– Un om al Nordului. *Mai bine un Karstark decât un Bolton sau un Greyjoy*, îşi spuse Jon, dar gândul îi oferea prea puţină consolare. Casa Karstark l-a abandonat pe fratele meu în mijlocul duşmanilor săi.

– După ce fratele tău i-a tăiat capul Lordului Rickard. Arnolf era la mii şi mii de kilometri depărtare. Are sânge de Stark. Sângele Winterfellului.

– Nu mai mult decât jumătate dintre celelalte Case din Nord.

– Celelalte Case nu s-au declarat de partea mea.

– Arnolf Karstark e om bătrân şi gârbovit şi nici măcar în tinereţe n-a fost vreodată luptătorul care a fost Lordul Rickard. Vitregiile campaniei ar putea să-l omoare.

– Are moştenitori! se răsti Stannis. Doi fii, şase nepoţi, câteva fiice. Dacă Robert ar fi zămislit fii legitimi, mulţi dintre cei care sunt morţi ar putea fi şi acum în viaţă.

– Înălţimea Ta ar face treabă mai bună cu Mors Hrana Ciorilor.

– Asta o va dovedi Dreadfortul.

– Aşadar, ai de gând să ataci?

– În ciuda poveţei marelui Lord Snow? Da. Horpe şi Massey or fi ei ambiţioşi, dar nu se înşală. Nu îndrăznesc să stau cu mâinile în sân, în timp ce steaua lui Roose Bolton străluceşte din ce în ce mai tare, iar a mea se stinge. Trebuie să atac şi să dovedesc Nordului că încă sunt un om de temut.

– Tritonul lui Manderly nu s-a aflat printre acele flamuri pe care le-a văzut Lady Melisandre în foc, zise Jon. Dacă ai avea Portul Alb şi cavalerii Lordului Wyman...

– *Dacă* e un cuvânt pentru proşti. N-avem nicio veste de la Davos. Poate că nici n-a ajuns la Portul Alb. Arnolf Karstark scrie că pe marea

îngustă au fost furtuni năprasnice. Oricum ar fi, n-am timp să jelesc, nici să stau după toanele Lordului Prea-Gras. Trebuie să consider Portul Alb pierdut pentru mine. Fără un fiu al Winterfellului care să-mi stea alături, nu pot decât să sper să cuceresc Nordul prin luptă. Pentru asta trebuie să fur o filă din cartea fratelui meu. Nu că Robert ar fi citit vreodată. Trebuie să le dau duşmanilor mei o lovitură de moarte înainte să-şi dea seama de intenţiile mele.

Jon înţelese că vorbise în zadar. Stannis avea să ocupe Dreadfortul sau să moară încercând. *Rondul de Noapte nu ia partea nimănui*, rosti un glas, dar altul răspunse: *Stannis luptă pentru regat, oamenii de fier pentru sclavi şi pradă.*

– Înălţimea Ta, ştiu unde ai mai putea găsi oameni. Dă-mi sălbaticii şi am să-ţi spun bucuros unde şi cum.

– Ţi l-am dat pe Rattleshirt. Mulţumeşte-te cu el.

– Îi vreau pe toţi.

– Unii dintre Fraţii tăi Juraţi vor să mă facă să cred că eşti tu însuţi pe jumătate sălbatic. E adevărat?

– Pentru tine, sălbaticii sunt doar carne de tun. Eu îi pot folosi mai bine pe Zid. Dă-mi-i să fac ce vreau cu ei şi am să-ţi arăt unde îţi poţi găsi victoria... şi oamenii.

Stannis se scărpină la ceafă.

– Te târguieşti ca o babă care vinde peşte, Lord Snow. Te-a făcut cumva Ned Stark cu vreo precupeaţă? Câţi oameni?

– Două mii. Poate trei.

– Trei *mii?* Ce fel de oameni sunt?

– Mândri. Săraci. Iuţi la mânie, când vine vorba de onoarea lor, dar luptători înverşunaţi.

– Sper că nu e vreun şiretlic de bastard. Dacă vreau să dau trei sute de luptători pentru trei mii? Da, vreau. Nu sunt complet idiot. Dacă las şi fata cu tine, am cuvântul tău că vei avea grijă de prinţesa noastră?

Nu e prinţesă.

– Cum dorești, Înălțimea Ta.

– E nevoie să te pun să faci un jurământ în fața unui copac?

– Nu.

A fost o glumă? Cu Stannis, era greu de spus.

– S-a făcut. Așadar, unde sunt acești oameni?

– Îi vei găsi aici. Jon își desfăcu palma arsă peste hartă, la vest de drumul regelui și la sud de Dar.

– În munții? Stannis deveni bănuitor. Nu văd niciun castel marcat acolo. Nici drumuri, nici orașe, nici sate.

– Harta nu e ținutul, spunea adesea tata. De mii de ani, în văile înalte și în luncile din munți locuiesc oameni, conduși de căpeteniile clanurilor lor. Lorzi mărunți, le-ai zice, deși ei nu folosesc asemenea titluri. Campionii clanurilor luptă cu săbii imense pentru două mâini, în timp ce oamenii de rând aruncă pietre și se bat cu ciomege de frasin. Oameni arțăgoși, trebuie spus. Când nu se luptă între ei, își îngrijesc turmele, pescuiesc în Golful de Gheață și cresc cei mai vânjoși cai pe care i-ai văzut vreodată.

– Și vor lupta pentru mine?

– Dacă le-o ceri.

– De ce-aș cerși ce mi se cuvine?

– Să *ceri,* am spus, nu să *cerșești.* Jon își retrase mâna. Să trimiți mesaje n-are rost. Înălțimea Ta va trebui să meargă la ei în persoană. Mănâncă din pâinea și sarea lor, bea din berea lor, ascultă-le cântăreții din fluier și laudă frumusețea fiicelor și curajul fiilor lor, și le vei avea săbiile. Clanurile n-au văzut niciun rege de când Torrhen Stark a plecat genunchiul. Venirea ta îi va onora. Dar *poruncește-le* să lupte pentru tine și ei se vor uita unul la altul și vor spune: „Cine e omul acesta? Nu-i regele meu."

– Despre câte clanuri vorbești?

– Patruzeci, mari și mici. Flint, Wull, Norrey, Liddle... câștigă-i pe Bătrânul Flint și pe Căldare și restul îi vor urma.

– *Căldare?*

– Wull. Are cel mai mare burduhan din munți. Și cei mai mulți oameni. Wullii pescuiesc în Golful de Gheață și își sperie puradeii cum că vin oamenii de fier să-i ia, dacă nu sunt cuminți. Dar ca să ajungi la ei, Înălțimea Ta, va trebui să traversezi pământurile clanului Norrey. Acești oameni locuiesc cel mai aproape de Dar și au fost întotdeauna buni prieteni ai Rondului. Aș putea să-ți dau călăuze.

– Ai putea? Lui Stannis nu-i scăpa aproape nimic. Sau o vei face?

– O voi face. Vei avea nevoie de ei. Și de niște ponei siguri pe picioare. Acolo, sus, cărările sunt doar puțin mai mult decât niște poteci de capre.

– Poteci de capre? Ochii regelui se îngustară. Eu spun că trebuie să ne mișcăm rapid și tu-mi irosești timpul cu *poteci de capre?*

– Când a cucerit Dornul, Tânărul Dragon a folosit o potecă de capre ca să ocolească turnurile de veghe de pe Drumul Oaselor.

– Știu și eu povestea, însă Daeron a făcut prea mult caz de ea în cartea cea vanitoasă a sa. Războiul despre care vorbești a fost câștigat cu corăbii, nu cu potecile caprelor. Pumn de Stejar a înfrânt Orașul Colibelor și a străbătut jumătate din drumul până la Sângele Verde, în timp ce oastea dornisheană lupta în Trecătoarea Prințului. Stannis bătu darabana pe masă. Acești lorzi ai munților nu-mi vor împiedica înaintarea?

– Doar cu ospețe. Fiecare va încerca să-i depășească pe ceilalți cu ospitalitatea sa. Nobilul meu tată spunea că n-a mâncat niciodată atât de bine ca atunci când a vizitat clanurile.

– Pentru trei mii de oameni, cred că pot suporta niște fluiere și niște terci, zise regele, deși tonul lui sugera că până și asta îi vine greu.

Jon se întoarse către Melisandre:

– Doamna mea, te previn din timp. Vechii zei sunt puternici în munții aceia. Oamenii clanurilor nu vor accepta să le fie insultați copacii inimii.

Asta păru s-o amuze.

– Nu te teme, Jon Snow. N-am să-ți tulbur sălbaticii munților, nici pe zeii lor întunecați. Locul meu e aici, cu tine și cu bravii tăi frați.

Era ultimul lucru pe care Jon Snow și l-ar fi dorit, dar, înainte să apuce să obiecteze, regele spuse:

– Unde ai vrea să-i conduc pe acești oameni dârzi, dacă nu împotriva Dreadfortului?

Jon coborî privirea spre hartă.

– La Deepwood Motte. Bătu cu degetul în dreptul lui, pe hartă. Dacă Bolton vrea să se lupte cu oamenii de fier, trebuie să faci același lucru. Deepwood e un castel fortificat, înălțat pe o colină, în mijlocul unei păduri dese, prin care e ușor să te strecori neobservat. Un castel de *lemn*, apărat de un dig de pământ și o palisadă de bușteni. Înaintarea va fi mai lentă prin munți, ce-i drept, dar acolo, sus, oastea se poate mișca nevăzută, făcându-și apariția aproape la porțile castelului Deepwood Motte.

Stannis își scărpină bărbia.

– Când Balon Greyjoy s-a ridicat prima oară, am înfrânt oamenii de fier pe mare, acolo unde sunt cei mai aprigi. Pe uscat, luați prin surprindere... da. Am obținut o victorie asupra sălbaticilor și a Regelui lor De-Dincolo-de-Zid. Dacă pot să zdrobesc și oamenii de fier, Nordul va ști că are din nou un rege.

Iar eu voi avea o mie de sălbatici, gândi Jon, *și nu va fi chip să hrănesc nici măcar jumătate.*

TYRION

Sfioasa Fecioară înainta prin ceață ca un orb care străbate pe bâjbâite un coridor necunoscut.

Septa Lemore se ruga. Ceața îi înăbușea sunetul glasului, care părea abia șoptit. Griff măsura puntea cu pasul, cu zalele zornăind pe sub mantia-i din piele de lup. Din când în când își atingea sabia, de parcă ar fi vrut să se asigure că încă îi atârna la șold. Rolly Duckfield împingea prăjina de la tribord, Yandri, pe cea de la babord. Ysilla ținea cârma.

– Nu-mi place locul ăsta, mormăi Haldon Jumătate-maester.

– Te sperie puțină ceață? îl luă în râs Tyrion, deși, la drept vorbind, era chiar multă ceață.

La prora *Sfioasei Fecioare*, Tânărul Griff stătea cu o a treia prăjină, ca să îndepărteze barca de obstacole în timp ce înaintau prin neguri. Felinarele fuseseră aprinse la proră și la pupă, dar ceața era atât de deasă, încât tot ce putea vedea piticul, de la mijlocul navei, era o lumină care plutea în fața lui și o alta în spate, urmându-i. Sarcina lui era să se îngrijească de mangal și să se asigure că focul nu se stinge.

– Nu e o ceață obișnuită, Hugor Hill, zise apăsat Ysilla. Duhnește a vrăjitorie, după cum ți-ai da seama dacă ai avea un nas cu care s-o miroși. Mulți călători se pierd aici, cu bărci, corăbii de pirați și galere mari de râu. Rătăcesc deznădăjduite prin cețuri, în căutarea unui soare

pe care nu-l pot găsi, până când nebunia sau foamea le curmă viețile. Aici sunt spirite fără odihnă în aer și suflete chinuite în apă.

– Uite unul chiar acum, zise Tyrion.

La tribord, din adâncurile întunecoase, se ridică o mână destul de mare ca să strivească barca. Doar vârfurile degetelor străpunseră suprafața apei, dar, în timp ce *Sfioasa Fecioară* trecu pe lângă ea, Tyrion văzu restul mâinii unduindu-se sub apă și un chip palid privind în sus. Deși vorbea cu dezinvoltură, nu se simțea în largul lui. Era un loc nefast, duhnind a disperare și a moarte. *Ysilla nu se înșală. Ceața asta nu e firească.* În apele acelea creștea ceva necurat, revărsând otravă în aer. *Nu e de mirare că oamenii de piatră înnebunesc.*

– N-ar trebui să-ți bați joc, îl preveni Ysilla. Morții șoptitori urăsc ce e cald și viu și caută mereu alte suflete blestemate care să li se alăture.

– Mă îndoiesc că au un giulgiu de dimensiunea mea.

Piticul ațâță cărbunii cu un vătrai.

– Ura nu-i stârnește pe oamenii de piatră la fel de mult ca foamea. Haldon Jumătate-maester își înfășurase peste gură și peste nas un fular galben, care-i înăbușea cuvintele. Nimic din ce ar vrea un om sănătos să mănânce nu crește în cețurile astea. De trei ori pe an, triarhii din Volantis trimit o galeră în susul râului cu provizii, dar navele de binefacere ajung adesea prea târziu și uneori aduc mai multe guri de hrănit decât mâncare.

– Trebuie să fie pești în râu, spuse Tânărul Griff.

– Eu n-aș mânca niciun pește din aceste ape, zise Ysilla. N-aș mânca.

– Am face bine să nu respirăm nici ceața, spuse Haldon. Blestemul lui Garin e pretutindeni în jurul nostru.

Singura cale să nu respirăm ceața e să nu respirăm.

– Blestemul lui Garin e doar vărsatul-cenușiu, spuse Tyrion. Blestemul era adesea văzut la copii, mai ales în perioadele umede și reci. Carnea afectată se întărea, se calcifia și crăpa, dar piticul citise că evoluția bolii putea fi oprită cu lămâi verzi, cataplasme cu muștar și băi fierbinți (spuneau maesterii) ori prin rugăciune, sacrificii și post (susțineau septonii).

Apoi boala trecea, lăsându-și tinerele victime desfigurate, dar în viață. Maesterii și septonii erau de acord că acei copii care supraviețuiau vărsatului-cenușiu nu puteau fi niciodată atinși de forma mai rară și fatală a bolii, nici de surata ei teribilă și cu evoluție mai rapidă, pesta cenușie. Se spune că umezeala e de vină, continuă el. Putregaiul din aer. Nu blestemele.

– Cuceritorii n-au crezut nici ei, Hugor Hill, zise Ysilla. Oamenii din Volantis și din Valyria l-au atârnat pe Garin într-o cușcă de aur și și-au bătut joc de el atunci când a invocat puterea Mamei, să-i distrugă. Dar noaptea apele s-au ridicat și i-au înecat, iar de atunci și până în zilele noastre n-au odihnă. Cei care cândva au fost stăpâni ai focului sunt și acum acolo jos, sub apă. Răsuflarea lor rece se înalță din întuneric, revărsând aceste cețuri, iar carnea li s-a împietrit, asemenea inimilor.

Ciotul nasului îi dădea mâncărimi cumplite. Tyrion se scărpină. *Poate că bătrâna are dreptate. Locul ăsta nu-i bun deloc. Mă simt de parcă m-aș afla din nou în privată și mi-aș privi tatăl murind.* Avea să înnebunească și el, dacă trebuia să-și petreacă zilele în această ceață cenușie, cu oasele și carnea împietrindu-se.

Tânărul Griff nu părea să-i împărtășească temerile.

– Să încerce numai să ne deranjeze, că le arătăm noi din ce suntem făcuți.

– Suntem făcuți din sânge și oase, după chipul și asemănarea Tatălui și a Mamei, grăi Septa Lemore. Nu te împăuna, rogu-te. Trufia e un păcat cumplit. Oamenii de piatră au fost trufași și ei, și Lordul Giulgiului a fost cel mai trufaș dintre toți.

Căldura cărbunilor încinși îmbujoră fața lui Tyrion.

– Există un Lord al Giulgiului? Sau e doar o legendă?

– Lordul Giulgiului a domnit peste aceste cețuri de pe vremea lui Garin, îi explică Yandry. Unii spun că el însuși este Garin, ridicat din mormântul de apă.

– Morții nu învie, zise apăsat Haldon Jumătate-maester, și nimeni nu trăiește o mie de ani. Da, există un Lord al Giulgiului. Au fost vreo douăzeci. Când unul moare, altul îi ia locul. Cel de-acum e un

corsar din Insulele Baziliscului, care crede că Rhoynul oferă capturi mai bogate decât Marea Verii.

– Da, am auzit și eu, zise Rață, dar mie altă poveste îmi place mai mult. Cea care spune că el nu e asemenea celorlalți oameni de piatră, că a fost la început o statuie, până când o femeie cenușie a ieșit din ceață și l-a sărutat cu buze reci ca gheața.

– *Ajunge!* îl opri Griff. Tăceți. Cu toții.

Septa Lemore își ținu respirația.

– *Ce-a fost asta?*

– Unde? Tyrion nu vedea nimic, doar ceață.

– S-a mișcat ceva. Am văzut apa vălurindu-se.

– O țestoasă, anunță vesel prințul. O răpitoare mare, atâta tot.

Își întinse prăjina în față și împinse barca de lângă un obelisc verde.

Ceața li se lipea de trupuri, umedă și rece. Un templu îngropat se înălța din întunericul gri, când Yandry și Rață se sprijiniră de prăjinile lor și pășiră încet de la proră la pupă, împingând. Trecură pe lângă o scară de marmură care se ridica, în spirală, din mâl și se termina, zdrențuită, în aer. Dincolo, abia zărite, erau alte contururi: turle năruite, statui fără cap, copaci cu rădăcini mai mari decât barca lor.

– Acesta a fost cel mai frumos oraș de pe râu și cel mai bogat, spuse Yandry. Chroyane, orașul festival.

Prea bogat, gândi Tyrion, *prea frumos. Nu e niciodată înțelept să ispitești dragonii.* Orașul înecat îi înconjura. O siluetă abia zărită flutură deasupra lor, lovind ceața cu aripi palide și tari ca pielea. Piticul își întoarse capul, să vadă mai bine.

– Barcă, rosti un glas ca o șoaptă, peste apă. Cine ești?

– *Sfioasa Fecioară!* îi strigă Yandry.

– *Pescărușul.* În sus sau în jos?

– În jos. Blănuri și miere, bere și seu.

– În sus. Cuțite și ace, dantelă și pânză, vin cu mirodenii.

– Ce vești din vechiul Volantis? strigă Yandry.

– Război, veni răspunsul.

– Unde? răcni Griff? Când?

– Când se schimbă anul, se auzi răspunsul. Nyessos și Malaquo merg mână-n mână, iar elefanții sunt vărgați.

Glasul se stinse, când cealaltă barcă se îndepărtă de ei. Îi urmăriră lumina micșorându-se și dispărând.

– E înțelept să strigăm prin ceață la nave pe care nu le vedem? întrebă Tyrion. Dacă erau pirați?

Avuseseră noroc în privința corsarilor, strecurându-se noaptea, nevăzuți și nevătămați, pe Lacul Pumnalului. O dată, Rață zărise o navă care, după cum susținea el, îi aparținea lui Urho Nespălatul. Dar *Sfioasa Fecioară* se aflase sub vânt și Urho – dacă Urho fusese – nu se arătase interesat de ei.

– Pirații nu intră în Tristeți, spuse Yandry.

– Elefanți cu dungi? mormăi Griff. Despre ce-i vorba? Nyessos și Malaquo. Illyrio l-a plătit pe Triarhul Nyessos cu vârf și îndesat.

– În aur sau în brânză? întrebă sarcastic Tyrion.

– Dacă nu poți să despici ceața cu următoarea ta vorbă de duh, păstrează-o pentru tine, se răsti Griff la el.

Da, tată, aproape că spuse piticul. *Am să tac. Mulțumesc.* Nu-i cunoștea pe acești volanteni, dar avea impresia că elefanții și tigrii ar putea avea un motiv întemeiat să se unească atunci când se confruntau cu dragonul. *Poate că negustorul de brânză a judecat greșit situația. Poți cumpăra un om cu aur, dar numai sângele și oțelul îl fac să rămână loial.*

Piticul scormoni din nou cărbunii și suflă peste ei, ca să-i ațâțe. *Urăsc asta, urăsc ceața asta. Urăsc locul ăsta și nu-mi place Griff deloc.* Tyrion mai avea ciupercile otrăvite pe care le culesese de pe pământurile din preajma conacului lui Illyrio și, în unele zile, se simțea ispitit să strecoare una în mâncarea lui Griff. Problema era că Griff nu prea părea să mănânce.

Rață și Yandry se opintiră din nou cu prăjinile. Ysilla roti cârma. Tânărul Griff împinse *Sfioasa Fecioară* de lângă un turn distrus ale cărui ferestre îi priveau de sus, ca niște ochi orbi, negri. Deasupra, vela atârna grea și pleoștită. Apa se adânci sub carenă, până când prăjinile nu mai

puteau atinge fundul, dar curentul continuă să-i împingă în josul râului, până când...

Tot ce reuși să vadă Tyrion era ceva masiv ridicându-se din apă, bombat și amenințător. Crezu că e o colină, înălțându-se pe o insulă împădurită, ori vreo stâncă imensă, acoperită de mușchi și de ferigi și ascunsă de ceață. Însă când *Sfioasa Fecioară* se apropie, forma deveni mai clară. Dincolo de apă se zărea o fortăreață de lemn, putredă și năpădită de buruieni. Turle subțiri se conturau deasupra ei, unele dintre ele frânte ca niște sulițe rupte. Turnuri fără acoperiș apăreau și dispăreau, țâșnind orbește în sus. Săli și galerii alunecau pe lângă ei: contraforturi grațioase, arcuri delicate, coloane canelate, terase și umbrare.

Toate distruse, toate părăsite, toate prăbușite.

Mușchiul gri creștea des aici, acoperind pietrele căzute în mormane imense și mărginind toate turnurile. Lujeri negre de viță se strecurau prin ferestre, prin uși și peste arcade, urcând pe zidurile înalte de piatră. Ceața ascundea trei sferturi din palat, dar ceea ce zăreau era mai mult decât suficient pentru ca Tyrion să-și dea seama că insula fusese cândva de zece ori mai trainică decât Fortăreața Roșie și de o sută de ori mai frumoasă. Știa unde se află.

– Palatul Iubirii, spuse el încetișor.

– Acesta era numele rhoynar, zise Haldon Jumătate-maester, dar, vreme de o mie de ani, a fost Palatul Tristeții.

Era trist să vezi o asemenea ruină, dar să știi ce a fost cândva era încă și mai trist. *Odinioară aici s-au auzit râsete*, gândi Tyrion. *Au fost grădini împodobite de flori și fântâni ce aruncau sclipiri de aur în lumina soarelui. Aceste trepte au răsunat cândva de pașii îndrăgostiților, iar sub domul distrus, cununii fără număr au fost pecetluite cu un sărut.* Gândurile i se îndreptară spre Tysha, care îi fusese atât de puțin timp soție. *A fost mâna lui Jaime*, gândi el, disperat. *Era de-un sânge cu mine, fratele meu mare și puternic. Când am fost mic, mi-a adus jucării, cercuri de butoi și cuburi și un leu sculptat din lemn. Mi-a dat primul ponei și m-a învățat să-l călăresc. Când a spus că te-a adus pentru mine, nu m-am îndoit nicio*

clipă. De ce m-aş fi îndoit? Era Jaime, iar tu erai o fată oarecare, care jucaseşi un rol. M-am temut din prima clipă, din momentul în care mi-ai zâmbit prima oară şi m-ai lăsat să-ţi ating mâna. Propriul meu tată nu m-a putut iubi. De ce m-ai fi iubit tu, dacă nu pentru aur?

Printre degetele lungi de ceaţă, auzi din nou zbârnâitul înfundat, tremurător, al unei corzi întinse, geamătul Lordului Tywin când săgeata i se înfipsese sub pântece, sunetul feselor pe piatră, când s-a aşezat înapoi să moară. „Acolo unde se duc târfele", spusese tatăl său. *Şi unde e asta?* vrusese să-l întrebe Tyrion. *Unde s-a dus Tysha, tată?*

– Cât mai trebuie să îndur ceaţa asta?

– Într-o oră ar trebui să ieşim din Tristeţi, răspunse Haldon Jumătate-maester. De acolo, ar trebui să fie o călătorie de plăcere. Găseşti sate la fiecare cotitură, de-a lungul Rhoynului Inferior. Livezi şi vii şi lanuri de grâne ce se coc la soare, pescari pe apă, băi fierbinţi şi vinuri dulci. Selhorys, Valysar şi Volon Therys sunt orăşele fortificate, atât de mari, încât în Cele Şapte Regate ar fi socotite oraşe. Cred că am să...

– Lumină în faţă, avertiză Tânărul Griff.

Tyrion o văzu şi el. *Pescăruşul sau altă barcă*, îşi spuse, dar, pe undeva, ştia că se înşală. Îl mânca nasul. Şi-l scărpină sălbatic. Lumina devenea tot mai puternică, pe măsură ce *Sfioasa Fecioară* se apropia de ea. O stea estompată în depărtare, care licărea prin ceaţă, făcându-le semn să înainteze. În scurt timp, se transformă în două lumini, apoi în trei, devenind un şir zdrenţuit de făclii ce se înălţau din apă.

– Podul Visurilor, îi rosti Griff numele. Vor fi oameni de piatră pe toată întinderea lui. Unii ar putea începe să se tânguie când ne apropiem, dar nu e de aşteptat să ne hărţuiască. Majoritatea sunt făpturi slabe, stângace, greoaie, nătânge. Spre sfârşit, înnebunesc cu toţii, dar atunci devin cei mai periculoşi. La nevoie, alungaţi-i cu torţele. În niciun caz să nu-i lăsaţi să vă atingă.

– S-ar putea să nici nu ne vadă, interveni Haldon Jumătate-maester. Ceaţa ne va ascunde de ei până când ajungem aproape de pod, şi atunci vom trece înainte să prindă de veste că suntem aici.

Ochii de piatră sunt ochi orbi, gândi Tyrion. Ştia că forma fatală a vărsatului-cenuşiu începea la extremităţi. O furnicătură în vârful degetului, o unghie înnegrită, o amorţeală. Pe măsură ce amorţeala înainta prin mână sau se furişa mai sus de laba piciorului, carnea se întărea şi devenea rece, iar pielea victimei căpăta o nuanţă gri, asemănătoare pietrei. Auzise că erau trei leacuri bune pentru vărsatul-cenuşiu: securea, sabia şi satârul. Tyrion ştia că tăierea părţilor afectate oprea uneori răspândirea bolii în corp, dar nu întotdeauna. Mulţi oameni şi-au sacrificat un braţ sau un picior, dar în timp s-au pomenit şi cu celălalt că devine cenuşiu. Când împietrirea ajungea la faţă, orbirea era frecventă. În stadiile finale, năpasta se îndrepta către muşchi, oase şi măruntaie.

În faţa lor, podul creştea. *Podul Visurilor*, îl numise Griff, dar acest vis se spulberase. Arcuri de piatră alburie înaintau prin ceaţă, întinzându-se de la Palatul Tristeţii până la malul vestic al râului. Jumătate din ele se prăbuşiseră, doborâte de greutatea muşchiului gri care le acoperea şi de lujerii groşi şi negri de viţă şerpuiau în sus, dinspre apă. Intervalul larg de lemn al podului putrezise cu totul, dar unele dintre felinarele care îl mărgineau continuau să lumineze. Când *Sfioasa Fecioară* se apropie, Tyrion observă siluetele oamenilor de piatră mişcându-se în lumină, târându-şi picioarele fără ţintă în jurul felinarelor, ca nişte fluturi gri, leneşi. Unii erau goi, alţii, înveluiţi în giulgiuri.

Griff scoase sabia lungă.

– Yollo, aprinde torţele. Băiete, du-o pe Lemore în cabina ei şi stai cu ea.

Tânărul Griff îi aruncă tatălui său o privire sfidătoare.

– Lemore ştie unde e cabina ei. Vreau să rămân.

– Am jurat să te apărăm, zise cu glas domol septa.

– N-am nevoie de apărare. Ştiu să mânuiesc sabia la fel de bine ca Raţă. Sunt pe jumătate cavaler.

– Şi pe jumătate copil, zise Griff. Fă cum ţi-am spus. Acum.

Tânărul înjură în barbă și își azvârli prăjina pe punte. A răsunat straniu în ceață și, preț de o clipă, a fost ca și cum în jurul lor ar fi căzut mai multe prăjini.

– De ce să fug și să mă ascund? Haldon și Ysilla rămân. Până și Hugor.

– Da, spuse Tyrion, dar eu sunt destul de mic să mă ascund sub o rață.

Vârî câteva torțe în cărbunii strălucitori ai mangalului și se uită cum se aprind cârpele îmbibate în ulei. *Nu te uita în foc,* își spuse. Flăcările l-ar orbi, împiedicându-l să mai vadă prin noapte.

– Ești *pitic,* spuse disprețuitor Tânărul Griff.

– Secretul meu e dat în vileag, fu de acord Tyrion. Da, nu sunt nici pe jumătate cât Haldon și nimeni nu se sinchisește dacă trăiesc sau mor. *Și eu, cel mai puțin.* Tu, însă... tu ești totul.

– Piticule, făcu Griff, te-am prevenit...

Un urlet veni, tremurând, prin ceață, estompat și subțire.

Lemore se întoarse, tremurând.

– Cei Șapte să ne păzească!

Podul rupt era la doar cinci metri în față. În jurul pilonilor lui, apa se vălurea, albă ca spuma din gura unui nebun. La doisprezece metri deasupra, oamenii de piatră gemeau și murmurau sub un felinar pâlpâitor. Majoritatea nu acordau mai multă atenție *Sfioasei Fecioare* decât unui buștean plutitor. Tyrion strânse torța mai tare și descoperi că-și ținea răsuflarea. Și apoi erau sub pod, străjuiți de-o parte și de alta de înalte ziduri albe, acoperite de straturi gri de ciuperci, asemenea unor draperii grele, cu apa învolburându-se cu furie de jur împrejur. Preț de o clipă, fură cât pe ce să se izbească de pilonul din stânga, dar Rață ridică prăjina și împinse barca înapoi în mijlocul canalului și, câteva secunde mai târziu, pluteau nestingheriți.

Abia apucă Tyrion să respire, că Tânărul Griff îl și apucă de braț.

– Ce vrei să spui? Cum adică sunt *totul?* De ce sunt eu totul?

– Păi, răspunse Tyrion, dacă oamenii de piatră i-ar fi luat pe Yandry, pe Griff ori pe încântătoarea noastră Lemore, i-am fi jelit și am fi mers mai departe. Dar odată cu pierderea *ta,* tot acest plan

cutezător s-ar spulbera şi toţi acei ani de urzeli febrile ale negustorului de brânză şi ale eunucului ar fi fost în zadar... nu-i aşa?

Băiatul se uită la Griff:

– Ştie cine sunt.

Dacă n-am ştiut înainte, ştiu acum. De-acum *Sfioasa Fecioară* era departe de Podul Visurilor. Tot ce se mai vedea era o lumină pâlpâitoare la proră, care avea să dispară şi ea curând.

– Eşti Tânărul Griff, fiul lui Griff, mercenarul, spuse Tyrion. Sau poate că eşti Războinicul sub înfăţişarea unui muritor. Lasă-mă să mă uit mai bine.

Tyrion ridică torţa şi lumina scăldă faţa Tânărului Griff.

– Încetează, îi porunci Griff, sau o să-ţi pară rău.

Piticul îl ignoră.

– Părul albastru îţi face ochii să pară albaştri, asta e bine. Iar povestea despre cum ţi-l vopseşti în cinstea defunctei tale mame tyroshi a fost atât de înduioşătoare, încât aproape mi-au dat lacrimile. Totuşi, un om curios s-ar putea întreba de ce progenitura unui mercenar are nevoie de o septă pângărită să-l iniţieze în Credinţă şi de un maester fără colan să-l înveţe istoria şi limbile. Iar un om isteţ s-ar putea întreba de ce tatăl tău ar angaja un cavaler rătăcitor să te instruiască în meşteşugul armelor, în loc să te trimită pur şi simplu să-ţi faci ucenicia într-una din companiile libere. E aproape ca şi cum cineva ar vrea să te ţină ascuns şi, în acelaşi timp, să te pregătească pentru... ce? Asta mă nedumereşte, dar sunt sigur că o să-mi dau seama cu timpul. Trebuie să recunosc, ai trăsături nobile pentru un băiat mort.

Tânărul Griff roşi.

– *Nu sunt mort.*

– Cum nu? Nobilul meu tată ţi-a înfăşurat trupul neînsufleţit într-o mantie stacojie şi te-a aşezat lângă sora ta, la picioarele Tronului de Fier, darul său pentru noul rege. Cei care au avut tăria să ridice mantia au spus că jumătate din cap îţi dispăruse.

Flăcăul se dădu un pas înapoi, perplex.

– Al tău...?

– ...*tată*, da. Tywin din Casa Lannister. Poate c-ai auzit de el.

Tânărul Griff șovăi.

– *Lannister?* Tatăl tău...

– ...e mort. De mâna mea. Dacă-ți face plăcere, Înălțimea Ta, să-mi spui Yollo sau Hugor, așa să fie, dar află că m-am născut Tyrion din Casa Lannister, fiu legitim al lui Tywin cu Joanna, uciși de mine amândoi. Oamenii îți vor zice că sunt un regicid, un patricid și un mincinos, și toate acestea sunt adevărate... dar suntem un grup de mincinoși, nu-i așa? Pretinsul tău tată, de pildă. *Griff*, nu-i așa? Piticul chicoti. Ar trebui să mulțumești zeilor că Varys Păianjenul e părtaș la complotul vostru. *Griff* nu l-ar fi păcălit pe magnificul fără mădular mai mult decât pe mine. *Nu-i lord*, îmi spune, *nu-i cavaler*. Iar eu nu sunt pitic. Doar dacă spui un lucru nu înseamnă că-i adevărat. Cine să fie mai potrivit să-i crească Prințului Rhaegar pruncul decât dragul lui prieten, Jon Connington, cândva Lord de Cuibarul Grifonului și Mână a Regelui?

– Taci. Glasul lui Griff era neliniștit.

La babord, o mână uriașă de piatră se vedea sub apă. Două degete ieșeau la suprafață. *Câți sunt?* se întrebă Tyrion. Un firișor umed i se prelinse pe șira spinării, făcându-l să tremure. Tristețile treceau agale pe lângă ei. Privind cu ochii mijiți prin cețuri, zări un turn năruit, un erou fără cap, un copac străvechi smuls din pământ și răsturnat, cu imensele-i rădăcini ieșind, contorsionate, prin acoperișul și ferestrele unui dom sfărâmat. *De ce mi se par toate astea atât de cunoscute?*

Drept înaintea lor, o scară de marmură albă, înclinată într-o parte, se înălța din apa întunecată într-o grațioasă spirală și se termina abrupt la trei metri deasupra capetelor lor. *Nu*, gândi Tyrion, *nu e posibil*.

– În față. Glasul Lemorei era tremurător. O lumină.

Cu toții se uitară. Cu toții văzură.

– *Pescărușul*. Sau altă barcă asemănătoare, spuse Griff, dar scoase din nou sabia.

Nimeni nu rosti un cuvânt. *Sfioasa Fecioară* înainta purtată de curent. Vela nu mai fusese ridicată de când intraseră în Tristeţi. Ambarcaţiunea n-avea cum să se mişte altfel decât purtată de apele râului. Raţă stătea cu ochii mijiţi, strângându-şi prăjina cu ambele mâini. După o vreme, Yandri încetă să mai împingă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre lumina îndepărtată. Pe măsură ce se apropiau, aceasta se transformă în două lumini. Apoi trei.

– Podul Visurilor, zise Tyrion.

–Imposibil! zise Haldon Jumătate-maester. Am lăsat podul în urmă. Râurile nu curg decât într-o singură direcţie.

– Mama Rhoyne curge cum vrea ea, murmură Yandri.

– Cei Şapte să ne păzească! grăi Lemore.

Sus, în faţa lor, oamenii de piatră de pe pod începură să se tânguie. Câţiva arătau în jos, spre ei.

– Haldon, du-l pe prinţ dedesubt, ordonă Griff.

Era prea târziu. Erau în ghearele curentului. Plutiră inexorabil către pod. Yandry întinse prăjina, ca să împiedice barca să se zdrobească de vreun pilon. Mişcarea îi aruncă într-o parte, printr-o perdea de muşchi cenuşii. Tyrion simţi atingerea unor lujeri pe faţă, catifelaţi ca degetele unei târfe. Urmă o bubuitură în spatele lui şi puntea se înclină atât de brusc, încât piticul îşi pierdu echilibrul şi fu azvârlit spre margine.

Un om de piatră se prăbuşi în barcă. Ateriză pe acoperişul cabinei, cu atâta greutate, încât *Sfioasa Fecioară* păru să se clatine, şi răcni spre ei un cuvânt într-o limbă pe care Tyrion n-o cunoştea. Urmă un al doilea om de piatră, care căzu lângă cârmă. Scândurile roase de vreme se făcură ţăndări din cauza impactului şi Ysilla scoase un ţipăt.

Raţă era cel mai aproape de ea. Voinicul nu pierdu vremea ca să întindă mâna după sabie. În schimb, ridică prăjina şi o izbi în pieptul omului de piatră, doborându-l în râu, unde arătarea se scufundă fără un sunet.

Griff se năpusti asupra celui de-al doilea om de piatră, de îndată ce acesta coborî, târşâindu-şi picioarele, de pe acoperişul cabinei. Cu sabia în mâna dreaptă şi o torţă în stânga, obligă creatura să bată în retragere.

În timp ce *Sfioasa Fecioară* aluneca pe sub pod, purtată de curent, umbrele lor mişcătoare dansau pe zidurile năpădite de muşchi. Când omul de piatră se apropie de pupă, Raţă îi aţinu calea, cu prăjina în mână. Când creatura înaintă spre proră, Haldon Jumătate-maester flutură o a doua torţă înspre el şi-l făcu să dea înapoi, obligându-l să se îndrepte direct spre Griff. Căpitanul alunecă într-o parte, cu sabia scânteind. O scânteie zbură din locul unde oţelul muşcă în carnea gri, calcifiată, a omului de piatră, dar braţul i se prăbuşi pe punte, chiar şi aşa. Griff îl lovi cu piciorul. Yandri şi Raţă veniseră cu prăjinile lor. Împreună, împinseră creatura către margine şi apoi în apele negre ale Rhoynului.

Sfioasa Fecioară era acum departe de podul ruinat.

– I-am alungat pe toţi? întrebă Raţă. Câţi au sărit?

– Doi, răspunse Tyrion, tremurând.

– Trei, zise Haldon. În spatele tău.

Piticul se întoarse şi îl văzu.

Saltul îi zdruncinase unul dintre picioare şi o bucată zdrenţuită de os alburiu îi ieşea prin pânza putredă a pantalonilor şi prin carnea gri de dedesubt. Osul rupt era acoperit de pete de sânge maro, dar omul de piatră continuă să înainteze cu pasu-i greoi, încercând să-l înhaţe pe Tânărul Griff. Avea mâna gri şi ţeapănă, dar între articulaţiile degetelor i se prelinse sânge atunci când încercă să le strângă, ca să apuce. Băiatul privea încremenit, de parcă ar fi fost şi el de piatră. Ţinea mâna pe mânerul sabiei, dar părea să fi uitat de ce.

Tyrion izbi piciorul flăcăului, care căzu, apoi sări peste el, vârându-i omului de piatră torţa în faţă şi făcându-l să dea înapoi, clătinându-se pe picioru-i zdrobit şi lovind flăcările cu mâini gri, ţepene. Piticul se împletici după el, lovind cu torţa, vârându-i-o în ochi. *Puţin mai departe. Înapoi, încă un pas, apoi altul.* Erau la marginea punţii când creatura se năpusti asupra lui, înhăţă torţa şi i-o smulse din mâini. *Afurisenia naibii,* gândi Tyrion.

Omul de piatră azvârli torţa. Se auzi un şuierat uşor când apele negre înăbuşiră flăcările. Omul de piatră urlă. Fusese, înainte, un

locuitor al Insulelor Verii; maxilarul și jumătate din față îi împietriseră, dar avea pielea neagră ca noaptea acolo unde nu era gri. În locul unde ținuse torța, pielea îi crăpase. Din încheieturile degetelor îi curgea sânge, dar nu părea să simtă. Asta era o oarecare consolare, bănuia Tyrion. Deși fatal, vărsatul-cenușiu nu era dureros.

– *La o parte!* strigă cineva, în depărtare.

Iar alt glas spuse:

– Prințul! Apărați-l pe băiat!

Omul de piatră se apropie împleticindu-se, cu mâinile întinse, gâfâind.

Tyrion îi izbi cu umărul.

Avu senzația că se lovește de zidul unui castel, dar castelul se sprijinea pe un picior sfărâmat. Omul de piatră se prăbuși pe spate, agățându-se în cădere de pitic. Izbiră împreună râul, înălțând un șuvoi de apă și Mama Rhoyne îi înghiți pe amândoi.

Năvala rece îl lovi pe Tyrion ca un ciocan. În timp ce se scufunda, simțea mâna de piatră pipăindu-i fața. O alta i se închise în jurul brațului, trăgându-l în jos, în beznă. Orb, cu nasul plin de apa râului, sufocându-se, scufundându-se, lovi cu picioarele, se zvârcoli și se luptă să desfacă degetele strânse pe brațul lui, dar degetele de piatră erau de neclintit. Printre buze îi ieșeau bule de aer. Lumea era întunecoasă și continua să se întunece. Nu putea respira.

Înecul nu este cea mai neplăcută moarte. La drept vorbind, pierise de mult, la Debarcaderul Regelui, și doar năluca lui mai rămăsese, fantoma mică și răzbunătoare care o strangulase pe Shae și vârâse o săgeată în măruntaiele marelui Lord Tywin. Nimeni nu avea să jelească făptura care devenise. *Am să bântui Cele Șapte Regate,* gândi el, scufundându-se tot mai mult. *N-au vrut să mă iubească viu, așa că n-au decât să se teamă de mine mort.*

Când deschise gura să-i înjure pe toți, plămânii i se umplură de apă neagră și întunericul îl împresură.

DAVOS

– Nobilul lord te ascultă acum, contrabandistule.

Cavalerul purta o armură de argint, cu apărătorile pentru picioare și mănușa incrustate cu email negru, sugerând niște fire unduioase de iarbă-de-mare. Coiful pe care-l ținea sub braț era capul unui rege merlan, cu o coroană de perle și o barbă proeminentă din jais și jad. Propria-i barbă era albă ca marea pe timp de iarnă.

Davos se ridică.

– Pot să-ți aflu numele, ser?

– Ser Marlon Manderly. Era cu un cap mai înalt decât Davos și cu douăzeci de kilograme mai greu, avea ochi cenușii ca de ardezie și un fel arogant de a vorbi. Am onoarea să fiu vărul Lordului Wyman și comandant al garnizoanei sale. Urmează-mă.

Davos venise la Portul Alb ca mesager, însă îl luaseră ostatic. Camerele lui erau mari, spațioase și frumos mobilate, dar ușile erau străjuite. De la fereastra sa, vedea străzile Portului Alb, dincolo de zidurile castelului, dar nu îi era îngăduit să le străbată. Vedea și portul și privise cum *Moașa Veselă* se îndepărtează de-a lungul estuarului. Casso Mogat așteptase patru zile în loc de trei înainte să plece. Alte două săptămâni trecuseră de atunci.

Gărzile Lordului Manderly purtau mantii din lână albastră-verzuie și țineau în mâini tridente în loc de sulițe obișnuite. Unul mergea în fața lui, unul în spate, și câte unul la stânga și la dreapta. Trecură pe lângă flamuri decolorate, scuturi crăpate și săbii ruginite de pe urma unor numeroase victorii, și pe lângă vreo douăzeci de figuri de lemn, crăpate și cariate, care împodobiseră, probabil, prorele unor corăbii.

Doi tritoni de marmură flancau reședința nobilului lord, verii mai mici ai lui Picior-de-Pește. Când gărzile deschiseră ușile, un vestitor izbi cu capătul toiagului în podeaua veche de scânduri.

– *Ser Davos din Casa Seaworth!* strigă el cu glas răsunător.

De câte ori vizitase Portul Alb, Davos nu pusese niciodată piciorul în interiorul Noului Castel, cu atât mai puțin la Curtea Tritonului. Pereții, podeaua și tavanul erau din scânduri de lemn, îmbinate cu dibăcie și decorate cu toate creaturile mării. Apropiindu-se de dais, Davos călca pe crabi pictați, moluște și stele-de-mare, pe jumătate ascunse printre fire negre, răsucite, de iarbă-de-mare și printre oase de marinari înecați. Pe pereți, de-o parte și de alta, rechini albi umblau după pradă în adâncimi pictate, albastre-verzui, iar țipari și caracatițe alunecau printre pietre și corăbii scufundate. Bancuri de heringi și pești-cod înotau printre înalte ferestre boltite. Mai sus, aproape de locul în care vechi năvoade atârnau de grinzile tavanului, fusese zugrăvită suprafața mării. La dreapta lui Davos se afla o galeră de război cu pânzele coborâte sub soarele la răsărit, iar la stânga, o antică barcă de pescuit gonea în fața furtunii, cu pânzele zdrențuite. În spatele daisului, un kraken și un leviatan gri erau prinși într-o încleștare, sub valurile pictate.

Davos sperase să stea de vorbă cu Wyman Manderly între patru ochi, dar găsi o curte ticsită de oameni. De-a lungul zidurilor, femeile erau de cinci ori mai numeroase decât bărbații. Puținii bărbați pe care îi vedea aveau bărbi lungi și albe sau păreau prea tineri ca să se bărbierească. Erau și septoni acolo și sfinte surori în veșminte albe și gri. Aproape de capătul sălii, văzu o duzină de oameni în straiele albastre și gri-argintii ale Casei Frey. Până și un orb și-ar fi putut da seama de

asemănarea dintre chipurile lor, iar mulţi dintre ei purtau însemnele Gemenilor, două turnuri unite printr-un pod.

Davos învăţase să citească feţele oamenilor cu mult înainte ca Maester Pylos să-l înveţe să citească cuvintele de pe hârtie. *Aceşti Freyi s-ar bucura să mă vadă mort*, îşi dădu el seama dintr-o privire.

Nici în ochii albaştri, spălăciţi, ai lui Wyman Manderly nu găsi vreun strop de bunăvoinţă. Tronul capitonat al nobilului lord era destul de mare ca să găzduiască trei bărbaţi de conformaţie obişnuită, dar Manderly ameninţa să se reverse din el. Nobilul lord *atârna* în tronul lui, cu umerii căzuţi, picioarele desfăcute, cu mâinile sprijinite de braţele tronului, de parcă povara lor ar fi fost prea greu de suportat. *Zeii fie milostivi*, gândi Davos, când văzu faţa Lordului Wyman, *omul ăsta arată aproape ca un cadavru.* Avea pielea palidă, bătând în gri.

Regii şi cadavrele atrag întotdeauna cortegii, spunea o vorbă din bătrâni. Aşa era şi cu Manderly. La stânga jilţului său se afla un maester aproape la fel de gras ca lordul pe care-l slujea, un bărbat cu obraji trandafirii, buze cărnoase şi o claie de bucle aurii. Ser Marlon îşi revendica locul de onoare de la dreapta nobilului lord. Pe un taburet căptuşit, la picioarele sale, era aşezată o doamnă rozalie şi dolofană. În spatele Lordului Wyman stăteau două tinere, surori, după toate aparenţele. Cea mai mare îşi prinsese părul castaniu într-o cosiţă lungă. Cea mai tânără, ce nu avea mai mult de cincisprezece ani, purta o coadă şi mai lungă, vopsită într-un verde ţipător.

Nimeni nu se sinchisi să-l onoreze pe Davos cu vreun nume. Maesterul vorbi primul.

– Te afli în faţa lui Wyman Manderly, Lord al Portului Alb şi Păzitor al Cuţitului Alb, Scut al Credinţei, Apărător al celor Deposedaţi, Lord Mareşal al Manderului, Cavaler al Ordinului Mâinii Verzi, spuse el. În Curtea Tritonului, obiceiul e ca vasalii şi petiţionarii să îngenuncheze.

Cavalerul ceapă ar fi plecat genunchiul, dar o Mână a Regelui nu putea: astfel ar sugera că regele pe care-l slujea era mai prejos decât acest lord grăsan.

– N-am venit ca petiționar, răspunse Davos. Am și eu un șir de titluri: Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste, Mână a Regelui.

Femeia dolofană de pe taburet își dădu ochii peste cap.

– Un amiral fără corăbii, o mână fără degete, în slujba unui rege fără tron. Ni se înfățișează un cavaler sau răspunsul la o șaradă pentru copii?

– E mesager, noră, zise Lordul Wyman, o ceapă de rău augur. Lui Stannis nu i-a plăcut răspunsul pe care i l-au adus corbii, așa că a trimis... acest *contrabandist.* Îl cercetă pe Davos cu ochii mijiți, pe jumătate îngropați în straturi de grăsime. Cred că ai mai vizitat orașul nostru; ne-ai luat bani din buzunare și mâncare de pe masă. Mă-ntreb cât ai furat de la mine.

Nu îndeajuns ca să pierzi vreo masă.

– Am plătit pentru contrabandă la Capătul Furtunii, lordul meu.

Davos își scoase mănușa și ridică mâna stângă, cu cele patru degete scurtate.

– Patru burice, pentru o viață de tâlhărie, spuse femeia de pe taburet. Avea părul blond, fața rotundă, rozalie și cărnoasă. Ai scăpat ieftin, cavaler ceapă.

Davos n-o contrazise.

– Dacă ți-e pe plac, lordul meu, aș solicita o audiență privată.

Nu era pe placul lordului.

– N-am secrete față de rudele mele, nici față de lorzii și cavalerii mei credincioși, cu toții buni prieteni.

– Lordul meu, insistă Davos. N-aș vrea ca vorbele mele să fie auzite de dușmanii Înălțimii Sale... sau de ai tăi.

– Poate că Stannis are dușmani în sala aceasta. Eu nu.

– Nici măcar oamenii care ți-au ucis fiul? întrebă Davos. Acești Frey s-au numărat printre gazdele lui la Nunta Roșie.

Unul dintre Frey făcu un pas înainte, un cavaler înalt și sfrijit, proaspăt bărbierit, doar cu o mustață subțire ca un stilet myrishean.

– Nunta Roșie a fost isprava Tânărului Lup. S-a transformat în fiară sub ochii noștri și i-a sfâșiat beregata vărului meu Clopoțel, un băiat

inofensiv, sărac cu duhul. L-ar fi omorât şi pe nobilul meu tată, dacă Ser Wendel nu i s-ar fi pus în cale.

Lordul Wyman clipi, alungându-şi lacrimile din ochi.

– Wendel a fost întotdeauna un băiat curajos. N-am fost surprins să aflu că a murit erou.

Enormitatea minciunii îl lăsă pe Davos cu gura căscată.

– Susţii că *Robb Stark* l-a omorât pe Wendel Manderly? îl întrebă pe Frey.

– Şi pe mulţi alţii. Fiul meu Tytos s-a numărat printre ei şi soţul fiicei mele. Când Stark s-a transformat în lup, oamenii Nordului care-l însoţeau au făcut la fel. Cu toţii purtau semnul fiarei. Oamenii-lupi dau naştere la alţi oameni-lupi, cu o muşcătură, e un lucru bine cunoscut. Eu şi fraţii mei abia am reuşit să-i doborâm înainte să ne omoare pe toţi.

Omul *zâmbea afectat* în timp ce spunea povestea. Lui Davos îi venea să-i jupoaie buzele cu un cuţit.

– Ser, aş putea să ştiu cum te numeşti?

– Ser Jared, din Casa Frey.

– Jared din Casa Frey, te numesc mincinos.

Ser Jared părea amuzat.

– Unii oameni lăcrimează atunci când taie ceapă, dar eu n-am avut niciodată o asemenea slăbiciune. Oţelul foşni pe piele, când îşi scoase sabia. Dacă eşti într-adevăr cavaler, ser, răspunde pentru această calomnie cu trupul tău.

Ochii Lordului Wyman se deschiseră dintr-odată.

– Nu vreau vărsare de sânge în Curtea Tritonului. Lasă sabia, Jared, sau o să mă văd nevoit să-ţi cer să părăseşti sala.

Ser Jared îşi vârî sabia în teacă.

– Sub acoperişul tău, nobile lord, cuvântul tău e lege... dar am o socoteală cu lordul ceapă înainte să părăsească oraşul.

– *Sânge!* urlă femeia de pe taburet. Asta vrea de la noi această ceapă malefică, lordul meu. Vezi cum stârneşte necazurile? Alungă-l, te implor. Vrea sângele oamenilor tăi, sângele bravilor tăi fii. Alungă-l.

Dacă aude regina că i-ai acordat o audiență trădătorului, s-ar putea să-ți pună loialitatea la îndoială. Ar putea... ar putea... ea...

– Nu se va ajunge la asta, noră, spuse Lordul Wyman. Tronul de Fier nu va avea niciun motiv să se îndoiască de noi.

Lui Davos nu-i plăcea cum sună, dar nu bătuse atâta cale ca să tacă din gură.

– Băiatul de pe Tronul de Fier este un uzurpator, spuse el, iar eu nu sunt un trădător, ci Mâna lui Stannis Baratheon, Primul pe Numele Său, adevăratul Rege al Westerosului.

Maesterul gras își drese glasul.

– Stannis Baratheon a fost fratele răposatului nostru Rege Robert, fie ca Tatăl să-l judece drept! Tommen e plămada trupului lui Robert. Legile succesiunii sunt limpezi într-un asemenea caz. Un fiu are întâietate față de un frate.

– Adevăr grăiește Maester Theomore, întări Lordul Wyman. E știutor în toate acestea și m-a povățuit bine întotdeauna.

– Un fiu *legitim* are întâietate față de un frate, fu Davos de acord, dar Tommen-zis-Baratheon e bastard, așa cum a fost și fratele său Joffrey, înaintea lui. Au fost zămisliți de Regicid, împotriva tuturor legilor zeilor și oamenilor.

Un alt Frey luă cuvântul:

– Trădarea e pe buzele lui, lordul meu. Stannis i-a tăiat degetele hoațe. Ar fi trebuit să-i taie și limba mincinoasă.

– Ia-i capul mai bine, sugeră Ser Jared. Sau lasă-l să mă înfrunte pe câmpul de onoare.

– Ce știe un Frey despre onoare? i-o întoarse Davos.

Patru dintre Frey pășiră în față, până când Lordul Wyman îi opri cu o mână ridicată.

– Înapoi, prieteni, vreau să-l ascult înainte... de a isprăvi cu el.

– Poți să oferi vreo dovadă a incestului, ser? întrebă Maester Theomore, împreunându-și mâinile grase peste burtă.

Edric Storm, gândi Davos, *dar l-am trimis departe, peste marea îngustă, ca să-l feresc de focurile Melisandrei.*

– Ai cuvântul lui Stannis Baratheon că tot ce-am spus e adevărat.

– Vorbele sunt vânt, zise tânăra femeie din spatele jilțului pe care ședea Lordul Wyman, cea frumoasă, cu cosița lungă și castanie. Iar oamenii mint ca să-și atingă scopurile, așa cum poate să-ți spună orice fecioară.

– O dovadă înseamnă mai mult decât vorbele fără temei ale vreunui lord, declară Maester Theomore. Stannis Baratheon n-ar fi primul care a mințit vreodată ca să dobândească un tron.

Femeia rozalie îndreptă un deget durduliu înspre Davos.

– Nu vrem să fim părtași la niciun fel de trădare, ascultă bine. Suntem oameni cinstiți, noi, cei din Portul Alb, oameni legiuiți, loiali. Nu-mi mai turna otravă în urechi, dacă vrei ca socrul meu să nu te trimită în Vizuina Lupilor.

Pe ea cum am mai ofensat-o?

– Pot avea onoarea de a afla numele doamnei?

Femeia rozalie pufni furioasă și-l lăsă pe maester să răspundă.

– Lady Leona e soția lui Ser Wylis, fiul Lordului Wyman, în prezent prizonier al Lannisterilor.

Vorbește de teamă. Dacă Portul Alb s-ar declara de partea lui Stannis, soțul ei ar răspunde cu viața. *Cum pot să-i cer Lordului Wyman să-și condamne fiul la moarte? Ce-aș face eu în locul lui, dacă ar fi ostatic Devan?*

– Lordul meu, zise Davos, mă rog să nu i se întâmple niciun rău fiului tău și niciunui alt om din Portul Alb.

– Altă minciună, zise Lady Leona, de pe taburetul ei.

Davos socoti că era mai bine s-o ignore.

– Când Robb Stark a pornit cu oaste împotriva bastardului Joffrey-zis-Baratheon, Portul Alb a mărșăluit alături de el. Lordul Stark a căzut, dar războiul continuă.

– Robb Stark a fost regele meu, spuse Lordul Wyman. Acest Stannis cine este? De ce ne deranjează? N-a simțit niciodată până acum nevoia

să călătorească în Nord, din câte-mi amintesc. Dar apare acum, un laş învins, cu coiful în mână, cerşind ajutorul nostru.

– A venit să salveze regatul, lordul meu, zise apăsat Davos. Ca să-ţi apere pământurile împotriva oamenilor de fier şi a sălbaticilor.

Lângă jilţ, Ser Marlon Manderly pufni dispreţuitor.

– Au trecut secole de când Portul Alb n-a mai văzut niciun sălbatic, iar oamenii de fier n-au tulburat niciodată această coastă. Lordul Stannis îşi propune să ne apere şi de snarci şi de dragoni?

Curtea Tritonului răsună de râsete, dar, la picioarele Lordului Wyman, Lady Leona începu să suspine.

– Oameni de fier de pe insule, sălbatici de dincolo de Zid... şi acum, acest lord trădător, cu proscrişii, rebelii şi vrăjitorii lui. Îndreptă un deget către Davos. Am auzit despre vrăjitoarea ta roşie, o, da. Vrea să ne întoarcă împotriva Celor Şapte, ca să ne plecăm în faţa unui demon de foc!

Davos n-o iubea deloc pe vrăjitoarea roşie, dar nu îndrăznea s-o lase pe Lady Leona fără răspuns.

– Lady Melisandre este o preoteasă a zeului roşu. Regina Selyse i-a adoptat credinţa, alături de mulţi alţii, dar şi mai mulţi oameni ai Înălţimii Sale îi venerează pe Cei Şapte. Eu însumi mă număr printre ei.

Se ruga să nu-i ceară nimeni să dea explicaţii despre septul de la Piatra Dragonului ori despre pădurea zeilor de la Capătul Furtunii. *Dacă mă întreabă, o să fiu nevoit să le spun. Stannis n-ar vrea să mint.*

– Cei Şapte apără Portul Alb, afirmă Lady Leona. Nu ne temem de regina roşie sau de zeul ei. Să trimită ce vrăji vrea ea. Rugăciunile oamenilor evlavioşi ne vor apăra împotriva răului.

– Într-adevăr, zise Lordul Wyman, bătând-o pe umăr pe Lady Leona. Lord Davos – dacă *eşti* lord – ştiu ce vrea aşa-zisul tău rege de la mine. Oţel şi argint şi un genunchi plecat. Îşi mută greutatea, sprijinindu-se într-un cot. Înainte să fie ucis, Lordul Tywin a acordat iertarea deplină Portului Alb pentru că l-a sprijinit pe Tânărul Lup. A promis că-mi va înapoia fiul de îndată ce plătesc o răscumpărare de trei mii de dragoni ca şi-mi dovedesc loialitatea dincolo de orice îndoială. Roose Bolton, care

e numit Păzitor al Nordului, îmi cere să renunț la pretențiile mele față de pământurile și castelele Lordului Hornwood, dar jură că celelalte proprietăți ale mele vor rămâne intacte. Walder Frey, socrul său, îmi oferă mâna uneia dintre fiicele sale și soți pentru fiicele fiului meu, aflate aici, în spatele meu. Aceste condiții mi se par generoase, o temelie solidă pentru o pace durabilă și cinstită. Tu vrei să le dau cu piciorul. Așadar, te întreb, cavaler ceapă: ce-mi oferă Lordul Stannis în schimbul loialității mele?

Război, durere și țipetele oamenilor în flăcări, ar fi putut spune Davos.

– Șansa să-ți faci datoria, răspunse el, în schimb.

Era răspunsul pe care i l-ar fi dat Stannis Baratheon lui Wyman Manderly. *Mâna trebuie să glăsuiască în numele regelui.*

Lordul Wyman se prăbuși în scaun.

– Datoria. Înțeleg.

– Portul Alb nu e destul de puternic să se apere singur. Ai nevoie de Înălțimea Sa tot atât de mult cât are regele de tine. Împreună, puteți să-i înfrângeți pe vrăjmașii voștri comuni.

– Lordul meu, interveni Ser Marlon, în armura sa ornamentată din argint, îmi permiți să-i adresez câteva întrebări Lordului Davos?

– Cum dorești, vere.

Lordul Wyman închise ochii.

Ser Marlon se întoarse spre Davos:

– Câți lorzi ai Nordului s-au declarat de partea lui Stannis? Spune-ne.

– Arnolf Karstark a jurat să i se alăture Înălțimii Sale.

– Arnolf nu e un lord adevărat, e doar un castelan. Ce castele stăpânește în prezent Lordul Stannis, rogu-te?

– Înălțimea Sa a luat Fortul Nopții ca reședință. În sud, stăpânește Capătul Furtunii și Piatra Dragonului.

Maester Theomore își drese glasul:

– Doar pentru moment. Capătul Furtunii și Piatra Dragonului sunt slab păzite și vor cădea curând. Iar Fortul Nopții e o ruină bântuită, un loc sumbru și îngrozitor.

Ser Marlon continuă cu întrebările:

– Câți oameni poate să scoată Stannis pe câmpul de luptă ne poți spune? Câți cavaleri are alături? Câți arcași, câți călăreți liberi, câți osteni?

Prea puțini, știa Davos. Stannis venise în Nord cu nu mai mult de o mie cinci sute de oameni... dar dacă le spunea asta, misiunea lui era sortită eșecului. Bâjbâi după cuvinte și nu găsi niciunul.

– Tăcerea ta mi-a oferit toate răspunsurile, ser. Regele tău nu ne aduce decât dușmani. Ser Marlon i se adresă vărului său: Nobile lord, l-ai întrebat pe cavalerul ceapă ce ne oferă Stannis. Lasă-mă pe mine să răspund: Ne oferă înfrângere și moarte. Îți cere să încaleci un cal de aer și să lupți cu o sabie de vânt.

Grăsanul lord deschise ochii încet, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru el.

– Vărul meu taie până la os, ca de obicei. Mai ai ceva să-mi spui, cavaler ceapă, sau putem să punem capăt acestei mascarade? Încep să mă plictisesc de fața ta.

Davos simți un junghi de disperare. *Înălțimea Sa ar fi trebuit să trimită pe altcineva, un lord, un cavaler sau un maester, pe cineva care poate să vorbească în numele lui fără să i se împleticească limba.*

– Moarte, se auzi spunând, va fi moarte, da. Nobile lord, ai pierdut un fiu la Nunta Roșie. Eu am pierdut patru pe Apa Neagră. Și de ce? Fiindcă Lannisterii au furat tronul. Du-te la Debarcaderul Regelui să-l vezi pe Tommen cu ochii tăi, dacă pui la îndoială cuvintele mele. Și un orb ar vedea. Ce-ți poate oferi Stannis? Răzbunare. Răzbunare pentru fiii mei și ai voștri, pentru soții, tații și frații voștri. Răzbunare pentru lordul vostru ucis, pentru regele vostru omorât, pentru prinții voștri măcelăriți. *Răzbunare!*

– Da, ciripi un glas de fată, firav și subțire. Era al copilei cu sprâncene blonde și cosiță lungă, verde. I-au omorât pe Lordul Eddard, pe Lady Catelyn și pe Regele Robb, spuse ea. El a fost *regele* nostru! El a fost bun și viteaz, iar Freyii l-au *omorât*. Dacă Lordul Stannis îi va răzbuna, trebuie să ne alăturăm Lordului Stannis.

Manderly o trase mai aproape.

– Wylla, de fiecare dată când deschizi gura, mă faci să vreau să te trimit la surorile tăcute.

– Nu am spus decât...

– Am auzit cu toţii ce-ai spus, zise fata mai mare, sora ei. O nerozie de copil. Nu-i vorbi de rău pe prietenii noştri Frey. Unul dintre ei are să-ţi fie stăpân şi soţ în curând.

– Nu, declară fata, scuturând din cap. Nu accept. *Niciodată.* L-au omorât *pe rege.*

Lordul Wyman se înroşi de furie.

– Ba da. Când va sosi ziua hărăzită, îţi vei rosti jurămintele de cununie, altfel te alături surorilor tăcute şi nu vei mai vorbi niciodată.

Biata fată părea zguduită.

– Bunicule, *te rog...*

– Taci, copilă, vorbi Lady Leona. L-ai auzit pe nobilul tău bunic. *Taci!* Nu ştii nimic.

– Ştiu despre promisiune, insistă fata. Maester Theomore, spune-le! Cu o mie de ani înainte de Cucerire, a fost făcută o promisiune şi au fost rostite jurăminte în Vizuina Lupilor, în faţa zeilor vechi şi noi. Când eram la grea încercare, lipsiţi de prieteni, hărţuiţi din casele noastre şi cu vieţile în primejdie, lupii ne-au luat, ne-au hrănit şi ne-au apărat împotriva duşmanilor noştri. Oraşul a fost construit pe pământul pe care ni l-au dat ei. În schimb, am jurat că vom fi pe veci oamenii lor. Oamenii Casei *Stark.*

Maesterul îşi atinse colanul de la gât.

– Jurăminte solemne au fost rostite în faţa Casei Stark de Winterfell, da. Dar Winterfellul a căzut şi Casa Stark a dispărut.

– Asta pentru că i-au *omorât pe toţi!*

Un alt Frey luă cuvântul:

– Lord Wyman, dacă-mi îngădui.

Wyman Manderly încuviinţă, printr-o clătinare a capului.

– Rhaegar. Ne face întotdeauna plăcere să-ţi auzim nobila povaţă.

Rhaegar Frey primi complimentul cu o plecăciune. Avea treizeci de ani sau pe-aproape, umeri rotunjiți și burduhan, dar purta o tunică somptuoasă, din lână de miel, moale și gri, tivită cu zarpa cu fir de argint. Mantia era tot din zarpa, căptușită cu sângeap și prinsă la guler cu o broșă în forma turnurilor gemene.

– Lady Wylla, îi spuse fetei cu cosița verde, loialitatea e o virtute. Sper că îi vei fi la fel de loială Micului Walder când vă veți uni prin cununie. Cât despre Casa Stark, a dispărut numai pe linie masculină. Fiii Lordului Eddard sunt morți, dar fiicele lui trăiesc, iar cea mică vine în Nord, să se mărite cu bravul Ramsay Bolton.

– Ramsay *Snow*, îi întoarse ea vorba.

– Spune-i cum vrei. Orice nume ar purta, se va căsători curând cu Arya Stark. Dacă vrei să-ți ții promisiunea, oferă-i *lui* loialitatea ta, căci el va fi stăpânul tău la Winterfell.

– Nu va fi niciodată stăpânul *meu!* A obligat-o pe Lady Hornwood să se mărite cu el, apoi au închis-o într-o temniță și au forțat-o să-și mănânce *degetele.*

Un murmur de aprobare străbătu Curtea Tritonului.

– Fata spune adevărul, declară un bărbat îndesat, în alb și purpuriu, a cărui mantie era prinsă cu o pereche de chei de bronz încrucișate. Roose Bolton e rece și viclean, da, dar e un om cu care te poți descurca. Am cunoscut cu toții oameni mai răi. Dar acest fiul lui bastard... se spune că e nebun și crud, un monstru.

– *Se spune?* Rhaegar Frey etala o barbă argintie și un zâmbet sardonic. *Dușmanii* lui spun, da... dar Tânărul Lup a fost monstrul. Mai mult animal decât om, umflat în pene și însetat de sânge. Și era necredincios, așa cum, spre regretul lui, a aflat nobilul meu bunic. Rhaegar desfăcu brațele: nu învinuiesc Portul Alb pentru că l-a sprijinit. Bunicul meu a făcut aceeași jalnică greșeală. În toate bătăliile Tânărului Lup, Portul Alb și Gemenii au luptat cot la cot sub flamurile lui. Robb Stark ne-a trădat pe toți. A lăsat Nordul la cheremul cruzilor oameni de fier, pentru a-și făuri un regat mai convenabil de-a lungul Tridentului. Apoi

i-a abandonat pe lorzii riverani, care riscaseră totul pentru el, rupând pactul de căsătorie făcut cu bunicul meu, pentru a se însura cu prima fătucă din vest pe care a pus ochii. Tânărul Lup? A fost un câine ticălos și așa a murit.

Curtea Tritonului încremenise. Davos simțea fiorul rece în aer. Lordul Wyman privea în jos, spre Rhaegar, de parcă ar fi fost un gândac care cerea un călcâi puternic... și totuși, apoi, dintr-odată, clătină greoi din cap, cu gușa tremurând:

– Un câine, da. Ne-a adus doar suferință și moarte. Un câine ticălos, într-adevăr. Continuă.

– Suferință și moarte, da... iar acest cavaler ceapă le va spori, cu vorbele lui despre răzbunare, continuă Rhaegar Frey. Deschideți ochii, așa cum a făcut nobilul meu bunic. Războiul Celor Cinci Regi nu e nici pe departe terminat. Tommen este regele nostru, *singurul* nostru rege. Trebuie să-l ajutăm să oblojească rănile acestui regretabil război. Ca fiu legitim al lui Robert, urmaș al cerbului și al leului, Tronul de Fier îi aparține de drept.

– Înțelepte vorbe și adevărate! zise Lordul Wyman Manderly.

– *Ba nu!* Wylla Manderly bătu din picior.

– Taci, copilă nenorocită! o mustră Lady Leona. Tinerele ar trebui să fie o încântare a ochiului, nu o durere în urechi.

O înhăță pe fată de cosiță și o trase, scâncind, afară din sală. *Și iată cum a plecat singurul meu prieten din încăpere,* gândi Davos.

– Wylla a fost întotdeauna un copil îndărătnic, spuse sora ei, încercând s-o scuze. Mă tem că îndărătnică va fi și ca soție.

Rhaegar ridică din umeri.

– Căsătoria o va domoli, nu mă îndoiesc. O mână fermă și o vorbă blândă.

– Dacă nu, există surorile tăcute. Lordul Wyman se foi în jilțul său. Cât despre tine, cavaler ceapă, am auzit destule vorbe de trădare pentru o singură zi. Ai vrea să-mi risc orașul de dragul un fals rege și al unui fals zeu. Ai vrea să-mi sacrific singurul fiu în viață pentru ca Stannis

Baratheon să-și poată planta fundul zbârcit pe un tron la care nu are niciun drept. N-am să fac asta. Nu pentru tine. Nici pentru stăpânul tău. Nici pentru nimeni. Lordul Portului Alb se ridică în picioare. Gâtul i se înroși de efort. Tot contrabandist rămâi, ser, venit să-mi furi aurul și sângele. Ai fi în stare să iei capul fiului meu. Cred că am să-l iau pe-al tău, în schimb. *Gărzi!* Luați-l!

Înainte ca Davos să apuce să se gândească măcar să facă o mișcare, era înconjurat de tridente argintii.

– Lordul meu, zise el, eu sunt un mesager.

– Oare? Te-ai furișat în orașul meu ca un contrabandist. Eu spun că nu ești nici lord, nici cavaler, nici mesager, ci un hoț, un spion, un vânzător de minciuni și trădări. Ar trebui să-ți smulg limba cu un clește înroșit și am să te trimit la Dreadfort, să fii biciuit. Dar Mama e milostivă și eu la fel. Lordul Wyman îi făcu semn cu capul lui Ser Marlon: Vere, du ființa asta în Vizuina Lupilor și taie-i capul și mâinile. Vreau să-mi fie aduse înainte de cină. N-am să pot lua nicio înghițitură până când nu văd capul acestui contrabandist într-o țeapă, cu o ceapă vârâtă între dinții lui mincinoși.

DUHOARE

Îi dădură o iapă și un steag, o tunică moale de lână și o mantie caldă de blană și îl lăsară să plece. În sfârșit, nu duhnea.

– Întoarce-te cu castelul ăla, îi spuse Damon Dansează-pentru-Mine, în timp ce-l ajuta pe Duhoare să se urce, tremurând, în șa, sau mergi înainte și vezi cât de departe poți ajunge până te prindem noi.

I-ar plăcea, chiar i-ar plăcea.

Rânjind, Damon atinse crupa iepei cu biciul și bătrânul animal necheză și se puse în mișcare, clătinându-se. Duhoare nu îndrăznea să privească înapoi, de teamă că Damon, Dick Gălbejitul, Mârâitul și ceilalți veneau după el, că totul nu fusese decât o altă farsă de-a Lordului Ramsay, un test crud, să vadă ce-ar face dacă-i dădeau un cal și îl lăsau liber. *Oare se gândesc că voi fugi?* Iapa pe care i-o dăduseră era o mârțoagă hămesită, cu picioarele strâmbe; nu putea spera să întreacă bidiviii buni pe care i-ar călări Lordul Ramsay și vânătorii lui. Iar lui Ramsay nu-i plăcea nimic mai mult decât să-și asmută cățelele pe urma unui vânat proaspăt.

Și apoi, unde să fugă? În spatele lui erau taberele, înțesate de oameni ai Dreadfortului și de cei pe care-i aduseseră Ryswellii de la Pâraie, cu oastea din Barrowton între ei. La sud de Moat Cailin, o altă armată venea pe drumul înălțat dintre mlaștini, o armată de Boltoni și Frey, mărșăluind sub stindardele Dreadfortului. La est de drum se aflau un

țărm aspru și pustiu și o mare sărată și rece, la vest, smârcurile și mlaștinile Gâtului, mișunând de șerpi, șopârle-lei și diavoli ai mlaștinilor, cu săgețile lor otrăvite.

Nu voia să fugă. Nu putea să fugă.

Am să-i dau castelul. Așa voi face. Trebuie.

Era o zi cenușie, udă și cețoasă. Vântul bătea dinspre sud, umed ca un sărut. Ruinele Castelului Moat Cailin se zăreau de la distanță, învăluite în ceața zorilor. Iapa lui se îndreptă spre ele, la pas, lipăind când își smulgea copitele din nămolul gri-verzui.

Am mai fost pe drumul ăsta. Era un gând periculos și îl regretă imediat.

– Nu, spuse el, nu, acela a fost altcineva, s-a întâmplat înainte să-ți cunoști numele.

Numele lui era Duhoare. Trebuia să-și amintească asta. *Duhoare, duhoare, rimează cu urdoare.*

Când acel altcineva mai trecuse pe-acolo, avea în spatele lui o oaste, marea oaste a Nordului, pornind la război sub flamurile gri cu alb ale Casei Frey. Duhoare călătorea singur, ducând un steag de pace în vârful unui băț de pin. Când același altcineva venise pe acolo, călărea pe un häitaș aprig și iute. Duhoare încăleca acum o iapă prăpădită, numai piele, oase și coaste, și o mâna încet, de teamă să nu cadă din șa. Acel altcineva fusese un călăreț bun, dar Duhoare nu era în largul lui pe spinarea calului. Trecuse atât de mult! Nu era călăreț. Nu era nici măcar om. Era robul Lordului Ramsay, mai prejos decât un câine, un vierme în piele de om.

– Vei susține că ești prinț, îi spusese Lordul Ramsay cu o seară înainte, pe când Duhoare se înmuia într-o cadă cu apă fierbinte, dar noi știm adevărul. Tu ești Duhoare. Vei fi mereu Duhoare, oricât de frumos ai mirosi. Nasul te poate minți. Nu-ți uita numele. Nu uita cine ești.

– Duhoare, a răspuns el. Duhoare al tău.

– Fă-mi acest mic serviciu și poți să fii câinele meu și să mănânci carne în fiecare zi, i-a promis Lordul Ramsay. Vei fi ispitit să mă trădezi. Să fugi sau să te împotrivești sau să te alături dușmanilor noștri.

Nu, taci, nu vreau să te aud negând. Minte-mă și îți tai limba! Un om s-ar întoarce împotriva mea, în locul tău, dar noi știm ce ești tu, nu-i așa? Trădează-mă, dacă vrei, nu contează... dar numără-ți degetele mai întâi și vei afla prețul.

Duhoare cunoștea prețul. *Șapte*, gândi el. *Șapte degete. Omul se poate descurca numai cu șapte degete. Șapte e o cifră sacră.* Își aminti câtă durere îndurase când Lordul Ramsay îi poruncise Jupuitorului să-i ia pielea de pe inelar.

Aerul era umed și greu și drumul era presărat cu băltoace. Duhoare își croia drum cu grijă printre ele, urmând rămășițele drumului de scânduri și bușteni pe care îl așternuse pe pământul moale avangarda lui Robb Stark, ca să grăbească trecerea oștirii sale. Acolo unde cândva se înălțase un zid înalt de apărare, mai rămăseseră doar pietre risipite, blocuri de bazalt negru, atât de mari, încât probabil că odinioară fusese nevoie de o sută de oameni ca să le așeze la locul lor. Unele se afundaseră atât de adânc în mocirlă încât nu se mai vedea decât un colț. Altele erau împrăștiate ca niște jucării abandonate de zei, crăpate, sfărâmate și pătate de licheni. Ploaia de peste noapte lăsase pietrele sclipind de apă, iar soarele dimineții le făcea să arate de parcă ar fi fost acoperite de un strat de ulei negru.

În spatele lor, se înălțau turnurile.

Turnul Bețivanului era înclinat de parcă stătea să se prăbușească, întocmai cum fusese vreme de o mie de ani. Turnul Copiilor țâșnea spre cer, drept ca o suliță, dar vârful lui prăbușit era deschis vântului și ploii. Turnul Porții, amplu și turtit, era cel mai mare dintre cele trei. Era acoperit de un strat cleios de mușchi. Dintre pietrele laturii nordice creștea, într-o parte, un pom cioturos, iar spre est și spre vest, bucăți de zid părăginit stăteau încă în picioare. *Casa Karstark a luat Turnul Bețivanului, iar Casa Umber Turnul Copiilor*, își aminti el. *Robb a revendicat Turnul Porții pentru sine.*

Dacă închidea ochii, vedea flamurile cu ochii minții, fluturând vitejește în vântul aspru al Nordului. *Toate au pierit acum, toate au căzut.*

Vântul de pe obrajii lui bătea acum dinspre sud și singurele flamuri care fluturau deasupra ruinelor castelului Moat Cailin înfățișau krakenul auriu pe fond negru.

Era urmărit. Simțea ochii. Când ridică privirea, zări fețe palide uitându-se pe furiș din spatele meterezelor Turnului Porții și prin zidăria spartă care încununa Turnul Copiilor, unde legenda spunea că, odinioară, copiii pădurii chemaseră forța apelor să despice în două pământurile Westerosului.

Singurul drum uscat prin Gât era digul dintre mlaștini, iar turnurile castelului Moat Cailin îi închideau capătul nordic așa cum astupă un dop o sticlă. Drumul era îngust, ruinele astfel poziționate încât orice dușman care venea dinspre sud trebuia să treacă pe sub și printre ele. Ca să ataci oricare dintre cele trei turnuri, trebuia să-ți lași spatele expus săgeților venite dinspre celelalte două, escaladând, în acest timp, ziduri umede de piatră, festonate cu fâșii de dantelă albă, alunecoasă. Terenul mocirlos de dincolo de dig era impracticabil, o mlaștină nesfârșită de vârtejuri, nisipuri mișcătoare și brazde verzi, strălucitoare, care păreau solide pentru ochiul neavizat, dar care se transformau în apă în clipa în care pășeai pe ele, totul mișunând de șerpi veninoși și flori otrăvitoare și șopârle monstruoase cu dinți ca niște lame de pumnal. La fel de periculoși erau oamenii acestor ținuturi, arareori văzuți, dar mereu la pândă, locuitorii mlaștinilor, mâncătorii de broaște, oamenii mocirlei. Mlaștină și Trestie, Turbă și Mocirlă, Rac și Smârc, Verdeață și Mâl Negru, acestea erau numele pe care și le dădeau. Oamenii de fier le spuneau tuturor *diavolii mlaștinilor.*

Duhoare trecu pe lângă leșul putred al unui cal cu o săgeată înfiptă în grumaz. Un șarpe lung și alb alunecă în orbita goală, când Duhoare se apropie. În spatele calului, îi zări călărețul sau ceea ce mai rămăsese din el. Ciorile îi smulseseră carnea de pe față și un câine sălbatic îi scormonise pe sub armură, ca să ajungă la măruntaie. Undeva mai departe, un cadavru se cufundase atât de adânc în noroi, încât i se mai vedeau doar fața și degetele.

Mai aproape de turnuri, oriunde te uitai erau numai leşuri. Bujori de sânge răsăriseră din rănile lor căscate, palide flori cu petale cărnoase şi umede ca buzele unei femei.

Garnizoana nu mă va recunoaşte. Unii şi l-ar fi putut aminti pe băiatul care fusese înainte să-şi înveţe numele, dar Duhoare era pentru ei un străin. Trecuse multă vreme de când nu se mai privise într-o oglindă, dar ştia cât de bătrân trebuie să arate. Părul îi albise, o mare parte îi căzuse, iar ce mai rămăsese era aspru şi uscat ca fânul. Ieşise din temniţă slăbit ca o femeie bătrână şi atât de firav, încât un vânt puternic l-ar fi putut doborî.

Iar mâinile... Ramsay îi dăduse mănuşi, mănuşi bune, de piele neagră, moi şi suple, îndesate cu lână, ca să ascundă lipsa degetelor, dar dacă s-ar fi uitat cineva mai atent, ar fi observat că trei dintre degetele sale nu se îndoiau.

– *Nu te apropia!* răsună o voce. Ce vrei?

– Vorbe. Îndemnă calul să înainteze, fluturându-şi steagul de pace, ca să nu cumva să nu fie văzut. Vin neînarmat.

Nu primi niciun răspuns. Între ziduri, ştia, oamenii de fier discutau dacă să-l primească sau să-i umple pieptul de săgeţi. *E totuna.* O moarte rapidă ar fi de o sută de ori mai bună decât să se întoarcă înfrânt la Lordul Ramsay.

Apoi uşile casei se deschiseră.

– *Repede.*

Duhoare se întorcea în direcţia sunetului când săgeata lovi. Venea de undeva din dreapta, unde bucăţi mari din zidul împrejmuitor erau pe jumătate scufundate în mlaştină. Săgeata sfâşie faldurile steagului şi rămase atârnată, cu vârful la numai două palme de faţa lui. Îl sperie atât de tare, încât lăsă să cadă steagul de pace şi se prăvăli din şa.

– Înăuntru! strigă glasul. Grăbeşte-te, nătărăule, *grăbeşte-te!*

Duhoare urca scările în patru labe, când o altă săgeată îi zbârnâi deasupra capului. Cineva îl înhăţă şi îl trase înăuntru şi în acelaşi timp auzi uşa trântindu-se în spatele lui. Fu tras în picioare şi împins în

zid. Apoi avea un cuțit la gât și o față bărboasă atât de aproape de a lui, încât îi putea număra firele de păr din nas.

– Cine ești? Ce urmărești? Haide, repede, altfel o să ajungi ca el. Străjerul făcu un semn cu capul către un trup ce putrezea pe podea, lângă ușă, cu carnea verde și mișunând de viermi.

– Sunt un om de fier, răspunse Duhoare, mințind. Băiatul de dinainte fusese om de fier, era adevărat, dar Duhoare venise pe lume în temnițele Dreadfortului. Uită-te la mine. Sunt fiul Lordului Balon. Prințul tău. Și-ar fi spus numele, dar, cumva, cuvintele i se opriră în gâtlej. *Duhoare, eu sunt Duhoare, rimează cu zbierare.* Dar trebuia să uite asta pentru scurtă vreme. Nimeni n-ar ceda în fața unei creaturi ca Duhoare, oricât de disperată ar fi situația lui. Trebuia să pretindă că este iarăși prinț.

Cel care-l capturase se holbă la fața lui, cu ochii mijiți, cu o grimasă bănuitoare a gurii. Avea dinții maro și răsuflarea îi mirosea a bere și a ceapă.

– Fiii Lordului Balon au fost uciși.

– Frații mei. Eu nu. Lordul Ramsay m-a luat prizonier, după Winterfell. M-a trimis să tratez cu voi. Tu ești la comandă aici?

– Eu? Omul coborî cuțitul și făcu un pas în spate, cât pe ce să se împiedice de cadavru. Nu eu, stăpâne. Avea armura ruginită, veșmintele de piele putrede. Pe dosul uneia dintre palme, o rană deschisă vărsa lacrimi de sânge. Ralf Kenning e la comandă. Așa a spus căpitanul. Eu sunt la poartă, atâta tot.

– Și cine-i ăsta?

Duhoare lovi cadavrul cu piciorul.

Străjerul se holbă la omul mort de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Hm... a băut apa. A trebuit să-i tai beregata, ca să-l opresc din țipat. Pântecăraie. Apa nu-i de băut. De-aia avem bere. Străjerul își frecă fața și ochii roșii, umflați. Obișnuiam să târâm cadavrele jos, în pivnițe. Toate beciurile sunt inundate. Acum nimeni nu mai vrea să se ostenească, așa că le lăsăm pur și simplu acolo unde cad.

– Pivnița e un loc mai bun pentru morți. Dați-i apei. Dați-i Zeului înecat.

Bărbatul râse:

– Nu-i niciun zeu pe-acolo, stăpâne. Doar șobolani și șerpi de apă. Fiinţe albe, groase cât piciorul tău. Uneori se strecoară pe scări în sus și te mușcă în somn.

Duhoare își aminti temnițele de sub Dreadfort, șobolanul care i se zvârcolea între dinți, gustul sângelui cald pe buze. *Dacă dau greș, Ramsay mă va trimite din nou acolo, dar prima dată o să-mi jupoaie pielea de pe încă un deget.*

– Câți oameni au mai rămas din garnizoană?

– Câțiva, răspunse omul de fier. Nu știu. Mai puțini decât înainte. Mai sunt câțiva în Turnul Bețivanului, cred. În Turnul Copiilor nu. Dagon Codd s-a dus acolo acum câteva zile. Doar doi rămași în viață, zicea el, și îi mâncau pe cei morți. I-am omorât pe amândoi, dacă-ți vine să crezi.

Moat Cailin a căzut, își dădu seama atunci Duhoare, *numai că nu găsise nimeni de cuviință să le spună.* Își trecu mâna peste gură, să-și ascundă dinții sparți, și spuse:

– Trebuie să vorbesc cu comandantul tău.

– Kenning? Străjerul părea nedumerit. N-are prea multe de spus zilele astea. E pe moarte. Poate că-i mort deja. Nu l-am văzut de... nu-mi amintesc de când...

– Unde e? Du-mă la el.

– Și cine-o să păzească poarta, atunci?

– El. Duhoare lovi cadavrul cu piciorul.

Asta îl făcu pe celălalt bărbat să râdă.

– Da. De ce nu? Haide cu mine. Coborî o torță dintr-un suport de perete și o flutură până când flacăra se stârni, strălucitoare și fierbinte. Pe-aici.

Îl conduse printr-o ușă și în susul unei scări în spirală, cu lumina torței scânteind pe zidurile negre de piatră, în timp ce urcau.

Încăperea din capul scărilor era întunecoasă, plină de fum și înăbușitoare. Peste fereastra îngustă fusese atârnată o piele jerpelită, să țină umezeala la distanță, iar într-un mangal ardea mocnit o bucată de turbă. Mirosul odăii era îmbâcsit, o miasmă de mucegai, urină și excremente, de fum și de boală. Podeaua era acoperită de rogojini soioase, iar o claie de fân, într-un colț, trecea drept pat.

Ralf Kenning zăcea tremurând sub un maldăr de blănuri. Armele sale erau așezate grămadă lângă el: sabie și secure, armură de zale, coif de război din fier. Scutul lui înfățișa mâna înnourată a zeului furtunii, cu un fulger coborându-i dintre degete, spre o mare furioasă, dar vopseaua era decolorată și scorojită, iar lemnul de dedesubt începea să putrezească.

Ralf putrezea și el. Sub blănuri, era gol și febril, cu pielea-i palidă și buhăită acoperită de răni purulente și de coji. Avea capul diform, cu un obraz umflat grotesc, cu gâtul atât de congestionat, încât amenința să-i înghită fața. Brațul de pe aceeași parte era mare cât un buștean și mișuna de viermi albi. Nimeni nu-l îmbăiase ori bărbierise de multe zile, după cum arăta. Dintr-un ochi îi curgea puroi, iar barba îi era întărită de vomă uscată.

– Ce-a pățit? întrebă Duhoare.

– Era pe parapet și un diavol al mlaștinilor a tras cu săgeata în el. A fost doar o zgârietură, dar... își otrăvesc săgețile, le mânjesc vârfurile cu rahat și altele și mai rele. Am turnat vin fiert în rană, dar n-a folosit la nimic.

Nu pot trata cu ființa asta.

– Omoară-l! îi spuse Duhoare străjerului. Nu mai e în toate mințile. E plin de sânge și de viermi.

Omul se uită la el cu gura căscată.

– Căpitanul l-a numit la comandă.

– Ai omorî un cal în agonie.

– Ce cal? N-am avut niciodată un cal.

Eu am avut. Amintirea îi năvăli în minte. Urletele Zâmbitorului fuseseră aproape omenești. Cu coama în flăcări, se ridicase pe picioarele

din spate, orb de durere, lovind cu copitele. *Nu, nu. Nu al meu, n-a fost al meu. Duhoare n-a avut niciun cal.*

– Am să-l ucid eu în locul tău.

Duhoare înhăţă sabia lui Ralf Kenning din locul unde se afla, aşezată pe scut. Avea încă destule degete ca să ţină mânerul. Când aşeză tăişul sabiei pe grumazul umflat al fiinţei de pe maldărul de paie, pielea se despică într-un cheag de sânge negru şi puroi galben. Kenning zvâcni violent, apoi rămase nemişcat. O miasmă îngrozitoare umplu încăperea. Duhoare o luă la goană spre scări. Aerul era umed şi rece aici, dar mult mai curat, prin comparaţie. Omul de fier se repezi, clătinându-se, după el, alb la faţă şi străduindu-se să nu vomite. Duhoare îl apucă de braţ.

– Cine a adjunctul? Unde sunt ceilalţi oameni?

– Sus pe metereze sau în sala mare. Dormind, bând. Te duc, dacă vrei.

– Du-mă acum.

Ramsay îi dăduse o singură zi.

Sala era din piatră închisă la culoare, cu tavanul înalt, plină de fum purtat de curent, cu zidurile de piatră acoperite de imense pete de licheni. Un foc de turbă ardea mocnit într-un şemineu înnegrit de flăcările mai fierbinţi ale anilor trecuţi. O masă mare, sculptată în piatră ,umplea încăperea, aşa cum făcuse de secole. *Acolo am stat ultima oară când am fost aici*, îşi aminti el. *Robb era în capul mesei, cu Marelejon la dreapta şi Roose Bolton la stânga. Gloverii şedeau lângă Helman Tallhart. Karstark şi fiii lui erau în faţa lor.*

Două duzini de oameni de fier şedeau şi beau la masă. Când intră, câţiva îl priviră cu ochi leneşi, înceţoşaţi. Ceilalţi îl ignorară. Cu toţii îi erau străini. Mulţi dintre ei purtau mantii prinse cu broşe în formă de peşte-cod de argint. Casa Codd nu era bine văzută în Insulele de Fier: se spunea că bărbaţii sunt hoţi şi laşi, iar femeile sunt târfe care se culcă cu propriii lor taţi şi fraţi. Nu-l surprindea că unchiul lui alesese să se lepede de ei când Flota de Fier a pornit spre casă. *Asta îmi va face sarcina cu atât mai uşoară.*

– Ralf Kenning a murit, spuse el. Cine e la comandă aici?

Băutorii îl priviră absenți. Unui râse. Altul scuipă. În cele din urmă, unul dintre ei vorbi:

– Cine întreabă?

– Fiul Lordului Balon. *Duhoare, numele meu e Duhoare, rimează cu paloare.* Sunt aici la porunca lui Ramsay Bolton, Lord de Hornwood și moștenitor al Dreadfortului, care m-a capturat la Winterfell. Oastea lui e la nord de voi, oastea tatălui său, la sud, dar Lordul Ramsay e gata să fie îndurător dacă îi predați Moat Cailin înainte de apusul soarelui.

Scoase scrisoarea pe care i-o dăduseră și o aruncă pe masă, în fața băutorilor. Unul dintre ei o luă și o răsuci în mâini, pigulind ceara roz care o pecetluia. După o clipă, zise:

– Pergament? La ce bun? De brânză avem nevoie, și de carne.

– Oțel, vrei să spui, zise omul de lângă el, un bărbat cu barba albă, al cărui braț stâng se termina într-o cioată. Săbii. Securi. Da, și arcuri, încă o sută de arcuri și oameni care să slobozească săgețile.

– Oamenii de fier nu se predau, se auzi o a treia voce.

– Spune-i asta tatălui meu. Lordul Balon a plecat genunchiul când Robert a străpuns zidul acesta. Altfel ar fi murit. Așa cum veți muri și voi, dacă nu vă predați. Făcu semn către pergament: Rupeți sigiliul. Citiți mesajul. E un salvconduct scris de mâna Lordului Ramsay. Lăsați armele și veniți cu mine și nobilul lord vă va hrăni și vă va da permisiunea să mergeți nevătămați la Țărmul Stâncos, să căutați o corabie care să vă ducă acasă. Dacă nu, muriți.

– E o amenințare? Unul dintre oamenii Casei Codd se ridică în picioare. Un bărbat voinic, dar cu ochii bulbucați, gura largă și carnea albă, moartă. Arăta de parcă tatăl lui l-ar fi zămislit cu un pește, dar continua să-și poarte sabia lungă. Dagon Codd nu se predă nimănui.

Nu, vă rog! Trebuie să mă ascultați. Când se gândea ce i-ar face Ramsay dacă s-ar strecura înapoi în tabără, fără ca garnizoana să se predea, îi venea să facă pe el. *Duhoare, Duhoare, rimează cu scursoare.*

– Acesta e răspunsul vostru? Cuvintele îi sunau fără vlagă în urechi. Acest cod vorbește în numele tuturor?

Străjerul care-l întâmpinase la poartă părea mai puțin convins.

– Victarion ne-a poruncit să rezistăm, da. Am auzit cu urechile mele. *Rezistați aici până când mă întorc*, i-a zis lui Kenning.

– Da, întări ciungul. Așa a spus. A trebuit să meargă la plebiscit, dar a jurat că se întoarce, cu o coroană ușoară de lemn pe cap și o mie de oameni după el.

– Unchiul meu nu se mai întoarce, le spuse Duhoare. Plebiscitul l-a încoronat pe fratele lui, Euron, iar Ochi de Cioară are propriile bătălii de purtat. Credeți că unchiul meu vă prețuiește? Nu. Sunteți cei pe care i-a lăsat în urmă, să moară. S-a lepădat de voi așa cum își scutură noroiul de pe cizme când iese la mal.

Vorbele rostite își atinseră ținta. Vedea asta în ochii lor, în felul în care se priveau unul pe altul sau se încruntau deasupra cupelor. *Se temeau cu toții că au fost abandonați, dar a trebuit să vin eu să le transform teama în certitudine.* Oamenii aceștia nu erau din plămada căpitanilor renumiți, nici din sângele marilor Case ale Insulelor de Fier. Erau fii de sclavi și de neveste de sare.

– Dacă ne predăm, putem pleca? întrebă ciungul. Asta scrie acolo?

Împinse sulul de pergament, cu pecetea încă neatinsă.

– Citiți singuri, răspunse el, deși era aproape sigur că niciunul dintre ei nu știa să citească. Lordul Ramsay își tratează onorabil prizonierii, atât timp cât îi sunt credincioși. *N-a făcut decât să-mi taie degetele de la picioare și de la mâini și celălalt mădular, când ar fi putut să-mi taie limba sau să-mi jupoaie pielea de pe picioare, de la călcâie până la șold.* Predați armele și veți rămâne în viață.

– Mincinosule! Dagon Codd scoase sabia lungă. Tu ești cel căruia i se spune Schimbă-mantie. De ce-am crede promisiunile tale?

E beat, își dădu seama Duhoare. *Vorbește berea din el.*

– Crezi ce vrei. Eu v-am adus mesajul Lordului Ramsay. Acum trebuie să mă întorc la el. Vom mânca la cină carne de mistreț și ridichi,

cu vin roșu și tare. Cei care mă urmează vor fi bine veniți la ospăț. Ceilalți veți muri în cel mult o zi. Lordul Dreadfortului își va aduce cavalerii pe dig în sus, în timp ce fiul său va coborî cu oamenii lui dinspre nord. Nimeni nu va fi cruțat. Cei care vor muri luptând vor fi cei norocoși. Cei care vor supraviețui vor fi dați diavolilor mlaștinilor.

– *Ajunge!* mârâi Dagon Codd. Crezi că poți speria niște oameni de fier cu *vorbe?* Pleacă. Aleargă înapoi la stăpânul tău până nu-ți spintec burta, îți scot mațele și te pun să le mănânci.

Poate că ar fi spus mai multe, dar dintr-odată făcu ochii mari. O secure i se înfipse în mijlocul frunții, cu o bufnitură. Sabia îi căzu dintre degete. Codd se zvârcoli ca un pește în cârlig, apoi se prăbuși cu fața în jos, pe masă.

Cel care azvârlise securea era bărbatul ciung. Când se ridică în picioare, mai avea una în mână.

– Cine mai vrea să moară? își întrebă camarazii de pahar. Vorbiți. Aștept. Pe podeaua de piatră se revărsau subțiri șiroaie roșii, din balta de sânge în care se odihnea capul lui Dagon Codd. Eu, unul, vreau să trăiesc și asta nu înseamnă să stau și să putrezesc aici.

Unul dintre bărbați luă o înghițitură de bere. Altul își răsturnă cupa, ca să spele un deget de sânge înainte ca acesta să ajungă în locul unde era el așezat. Nimeni nu scoase o vorbă. Când ciungul vârî securea înapoi la cingătoare, Duhoare știu că a câștigat. Aproape că se simțea om din nou. *Lordul Ramsay va fi mulțumit de mine.*

Coborî cu mâinile lui flamura ce înfățișa krakenul, bâjbâind puțin din cauza degetelor lipsă, dar recunoscător pentru cele pe care îi îngăduise Lordul Ramsay să le păstreze. Trecu aproape toată după-amiaza până când oamenii de fier se pregătiră de plecare. Erau mai mulți decât ar fi bănuit: patruzeci și șapte în Turnul Porții și alți optsprezece în Turnul Bețivanului. Doi dintre aceștia erau atât de aproape de moarte, încât n-aveau nicio speranță, alți cinci prea slabi ca să umble. Astfel, tot mai rămâneau cincizeci și opt care puteau să lupte. Așa slăbiți cum erau, ar fi murit împreună cu ei de trei ori mai mulți, dacă Lordul Ramsay

ar fi atacat ruinele. *A făcut bine că m-a trimis,* își spuse Duhoare, în timp ce urca pe iapa lui, ca să conducă șleampăta coloană înapoi peste ținutul mlăștinos, către locul unde își așezaseră tabăra oamenii Nordului.

– Lăsați-vă armele aici, le spuse prizonierilor. Săbii, arcuri, pumnale. Oamenii înarmați vor fi uciși pe loc.

Le luă de trei ori mai mult să străbată distanța decât îi luase lui Duhoare singur. Pentru patru dintre oamenii care nu puteau umbla fură încropite tărgi; al cincilea era cărat în spate de fiul lui. Asta le încetinea înaintarea și toți oamenii de fier erau conștienți cât de expuși erau, în raza săgeților otrăvite ale diavolilor mlaștinilor. *Dacă mor, mor.* Duhoare se ruga doar ca arcașul să-și facă bine treaba, ca moartea să-i fie rapidă și ușoară. *O moarte bărbătească, nu sfârșitul pe care l-a îndurat Ralf Kenning.*

Bărbatul ciung mergea în fruntea procesiunii, șchiopătând puternic. Numele lui, zicea, era Adrack Humble, și avea o nevastă de piatră și trei neveste de sare în Marele Wyk.

– Trei dintre cele patru erau borțoase când am plecat, se fălea el, și Casa Humble naște gemeni. Primul lucru pe care va trebui să-l fac când ajung acasă va fi să-mi număr noii fii. Poate c-o să-i dau vreunuia numele tău, stăpâne.

Da, să-i spui Duhoare, gândi el, *iar când nu-i cuminte, poți să-i tai degetele de la picioare și să-i dai să mănânce șobolani.* Întoarse capul și scuipă, întrebându-se dacă nu cumva Ralf Kenning fusese norocosul.

O ploaie măruntă începu să picure din cerul de ardezie când tabăra Lordului Ramsay apăru în fața lor. O santinelă îi urmări trecând în tăcere. Aerul era încărcat de fumul ce se răspândea dinspre focuri, înăbușind ploaia. O coloană de călăreți veni în urma lor, condusă de un lord tânăr cu un cap de cal pe scut. *Unul dintre fiii Lordului Ryswell,* știu Duhoare. *Roger sau poate Rickard.* Nu-i putea deosebi pe cei doi.

– Ăștia sunt toți? întrebă călărețul, de pe spinarea unui armăsar roib.

– Toți care nu erau morți, lordul meu.

– Credeam c-o să fie mai mulți. I-am atacat de trei ori și de trei ori ne-au alungat.

Suntem oameni de fier, gândi el, cu o străfulgerare de mândrie și, preț de o clipă, fu prinț din nou. Fiul Lordului Balon, vlăstar din Pyke. Dar fie și numai gândul era periculos. Trebuia să-și amintească numele său. *Duhoare, numele meu e Duhoare, rimează cu descurajare.*

Erau în fața taberei când lătratul unei haite de copoi indică apropierea Lordului Ramsay. Urgia Târfelor era cu el, împreună cu câțiva dintre preferații lui, Jupuitorul și Alyn Ursuzul, Damon Dansează-pentru-Mine și Walderii amândoi, cel Mare și cel Mic. Câinii le dădură târcoale, năpustindu-se și mârâind la străini. *Fiicele Bastardului*, gândi Duhoare, înainte să-și aducă aminte că acel cuvânt nu trebuia folosit niciodată, niciodată, *niciodată* în prezența lui Ramsay.

Duhoare săltă din șa și plecă un genunchi.

– Stăpâne, Moat Cailin îți aparține. Iată aici ultimii lui apărători.

– Așa de puțini! Sperasem la mai mulți. Sunt dușmani atât de îndărătnici. Ochii spălăciți ai Lordului Ramsay străluciră: Trebuie să fiți lihniți de foame. Damon, Alyn, ocupați-vă de ei. Vin și bere și toată mâncarea pe care o pot mânca. Jupuitorule, condu răniții la maesterii noștri.

– Da, lordul meu.

Câțiva dintre oamenii de fier bâiguiră mulțumiri înainte de a-și târî picioarele către focurile din mijlocul taberei. Unul dintre oamenii Casei Codd chiar încercă să sărute inelul Lordului Ramsay, dar câinii îl alungară înainte să se poată apropia, iar Alison îi luă o bucată din ureche. Chiar și în timp ce sângele îi șiroia pe gât, bărbatul făcea temenele și proslăvea milostenia nobilului lord.

Când îl văzu plecat pe ultimul, Ramsay Bolton își îndreptă zâmbetul către Duhoare. Îl bătu pe spate și peste ceafă, îl trase mai aproape, îl sărută pe obraz și îi șopti:

– Vechiul meu prieten Duhoare. Chiar te-au crezut prinț? Ce nătărăi mai sunt oamenii ăștia de fier. Zeii se prăpădesc de râs.

– Tot ce vor e să meargă acasă, stăpâne.

– Și *tu* ce vrei, dragul meu Duhoare? murmură Ramsay, cu glasul suav, ca o șoaptă de iubire. Răsuflarea îi mirosea a vin încălzit cu

scorțișoară, nespus de dulce. O misiune îndeplinită cu atâta vitejie merită o răsplată, continuă el. Nu-ți pot da înapoi degetele de la mâini ori de la picioare, dar cu siguranță îți dorești ceva de la mine. Să te eliberez, în schimb? Să te eliberez din slujba mea? Vrei să pleci cu ei, să te întorci în insulele tale mohorâte din marea cenușie și rece, să fii iarăși prinț? Sau preferi să rămâi servitorul meu credincios?

O lamă rece de cuțit îi trecu pe șira spinării. *Fii cu băgare de seamă*, își spuse, *fii cu mare, mare băgare de seamă.* Nu-i plăceau zâmbetul lordului, felul în care îi scânteiau ochii, saliva care-i strălucea în colțul gurii. Mai văzuse asemenea semne. *Nu ești niciun prinț. Ești Duhoare, doar Duhoare, rimează cu oroare. Dă-i răspunsul pe care-l vrea.*

– Stăpâne, spuse el, locul meu e aici, cu tine. Sunt Duhoare al tău. Nu vreau decât să te slujesc. Tot ce-ți cer e... o ploscă de vin, asta mi-ar ajunge ca recompensă... vin roșu, cel mai tare pe care-l ai, tot vinul pe care-l poate bea un om...

Lordul Ramsay râse.

– Tu nu ești om, Duhoare. Ești doar animalul meu. Ai să-ți primești vinul, totuși. Walder, ocupă-te de asta. Și, nu te teme, n-am să te trimit înapoi în temniță, ai cuvântul meu de Bolton. În schimb, o să te facem câine. Carne în fiecare zi și chiar am să-ți las destui dinți ca s-o poți mânca. Poți dormi lângă fetele mele. Ben, ai o zgardă pentru el?

– O să cer să i se facă una, stăpâne, răspunse Ben Oase.

Bătrânul făcu mai mult de-atât. În seara aceea, pe lângă zgardă, primi și o pătură jerpelită și o jumătate de găină. Duhoare trebui să se lupte cu câinii pentru carne, dar fu cea mai bună masă pe care o luase de când plecase de la Winterfell.

Iar vinul... vinul era negru și acru, dar *tare.* Ghemuindu-se printre câini, Duhoare bău până i se învârti capul, vomită, se șterse la gură și mai bău nițel. După aceea, se întinse pe spate și închise ochii. Când se trezi, un câine îi lingea voma din barbă și nori negrii alergau peste fața lunii în formă de seceră. Undeva, în noapte, se auzeau țipete. Îmbrânci animalul, se întoarse pe-o parte și adormi la loc.

A doua zi dimineață, Lordul Ramsay trimise trei călăreți de-a lungul digului, să-i ducă vestea tatălui său că drumul acela era liber. Omul jupuit al Casei Bolton fu înălțat pe Turnul Porții, în locul de unde Duhoare coborâse krakenul auriu de Pyke. De-a lungul drumului din scânduri putrede, vârâră pari de lemn adânc în pământul mocirlos. Acolo putreziră cadavrele, roșii și picurând. *Șaizeci și trei,* știa el, *sunt șaizeci și trei.* Unuia îi lipsea o jumătate de braț. Altul avea un pergament între dinți, cu sigiliul de ceară încă nedesfăcut.

Trei zile mai târziu, avangarda oștirii lui Roose Bolton își croi drum printre ruine și pe lângă șirul de sinistre santinele – patru sute de Frey călare, înveșmântați în albastru și gri, cu vârfurile sulițelor scânteind ori de câte ori soarele se ivea printre nori. Doi dintre fiii bătrânului Lord Walder erau în fruntea avangărzii. Unul era vânjos, cu maxilarul proeminent și brațele plesnind de mușchi. Celălalt avea ochi lacomi, apropiați deasupra unui nas ascuțit, capul pleșuv și o barbă rară și castanie care nu-i ascundea întru totul bărbia retrasă de dedesubt. *Hosteen și Aenys.* Și-i aminti înainte să-i vină în minte numele lor. Hosteen era un taur, greu de înfuriat, dar necruțător când era stârnit și avea reputația de cel mai aprig luptător dintre odraslele Lordului Walder. Aenys era mai vârstnic, mai crud și mai deștept: era comandant, nu săbier. Amândoi erau soldați încercați.

Oamenii Nordului veneau în urmă, cu flamurile zdrențuite fluturând în vânt. Duhoare îi privi trecând. Majoritatea veneau pe jos și erau foarte puțini. Își amintea măreața oaste care mărșăluise către sud cu Tânărul Lup, sub stindardul lupului străvechi al Winterfellului. Douăzeci de mii de săbii și sulițe plecaseră la război cu Robb sau pe-aproape, însă numai doi din zece se întorceau și aceștia erau oameni ai Dreadfortului.

În mijlocul coloanei, unde era înghesuiala mai mare, călărea un om în platoșă cenușie peste o tunică vătuită din piele roșie ca sângele. Discurile armurii sale erau făurite în forma unor capete de om, cu gurile deschise țipând în agonie. De pe umeri i se revărsa o mantie de

lână roz, brodată cu picături de sânge. Din vârful coifului lui închis fluturau lungi panglici de mătase roșie. *Niciun om al mlaștinilor nu-l va omorî pe Roose Bolton cu o săgeată otrăvită*, gândi Duhoare când dădu cu ochii de el. O trăsură închisă huruia în spatele lui, trasă de șase cai mari de povară și apărată de arbaletiști, în față și în spate. Draperii de catifea albastră îi ascundeau pe ocupanții atelajului de ochii curioși.

Mai departe în spate venea convoiul de bagaje: care greoaie, încărcate cu proviziile și prada de război, și căruțele cu răniții și infirmii. În ariergardă, alți Frey. Cel puțin o mie, poate mai mulți: arcași, sulițași, țărani înarmați cu seceri și bețe ascuțite, călăreți liberi, arcași călare și alți o mie de cavaleri să-i întărească.

Cu zgarda la gât, în lanțuri și din nou în zdrențe, Duhoare îl urmă pe nobilul lord, împreună cu ceilalți câini, când acesta înaintă țanțoș să-și întâmpine tatăl. Când însă călărețul în armura cenușie își scoase coiful, chipul din spatele lui nu era unul pe care Duhoare îl cunoștea. Zâmbetul lui Ramsay se scofâlci când îl văzu și fața i se înroși de furie.

– E vreo glumă?

– Doar o măsură de precauție, șopti Lordul Bolton, ieșind din spatele draperiilor trăsurii închise.

Lordul Dreadfortului semăna izbitor cu fiul său bastard. Avea fața proaspăt bărbierită, pielea netedă, un chip obișnuit, nici frumos, dar nici urât. Deși participase la bătălii, Roose nu avea nicio cicatrice. Deși era bine sărit de patruzeci de ani, nu era încă ridat, nu avea nicio cută care să trădeze trecerea timpului. Buzele lui erau atât de subțiri, încât, atunci când le strângea, păreau să dispară cu totul. Părea un om fără vârstă, cu o expresie încremenită: furia și bucuria arătau aproape la fel pe chipul lui Roose Bolton. Tot ce avea în comun cu Ramsay erau ochii. *Ochii lui de gheață.* Duhoare se întreba dacă Roose Bolton plângea vreodată. *Dacă plânge, oare lacrimile îi sunt reci pe obraji?*

Cândva, un băiat pe nume Theon Greyjoy se amuzase ciupindu-l pe Bolton când stăteau la sfat cu Robb Stark, imitându-i vocea domoală și făcând glume despre lipitori. *Trebuie să fi fost nebun. Ăsta*

nu e un om cu care să faci glume. Era de-ajuns să-l privești pe Bolton ca să-ți dai seama că avea mai multă cruzime în degetul mic de la picior decât toți Freyii laolaltă.

– Tată, spuse Lordul Ramsay îngenunchind în fața părintelui său.

Lordul Roose îl cercetă o clipă.

– Poți să te ridici.

Se întoarse să ajute două femei tinere să coboare din trăsură. Prima era scundă și foarte grasă, cu o față rotundă și o bărbie triplă care tremura sub o glugă de samur.

– Noua mea soție, spuse Roose Bolton. Lady Walda, acesta este fiul meu natural. Sărută mâna mamei tale vitrege, Ramsay. Acesta făcu întocmai. Și sunt sigur că ți-o amintești pe Lady Arya. Logodnica ta.

Fata era slabă și mai înaltă decât își amintea, dar era de așteptat. *Fetele cresc repede la vârsta asta.* Purta o rochie din lână gri, tivită cu satin alb. Peste ea, avea o mantie de hermină, prinsă cu un cap de lup din argint. Un păr castaniu-închis îi cădea pe spate. Iar ochii...

Aceasta nu e fiica Lordului Eddard.

Arya avea ochii tatălui său, ochii cenușii ai Casei Stark. O fată de vârsta ei putea să-și lase părul să crească, să adauge centimetri la înălțimea ei, să-și vadă sânii împlinindu-se, dar nu putea să-și schimbe culoarea ochilor. *E mica prietenă a Sansei, fata administratorului. Jeyne o chema. Jeyne Poole.*

– Lord Ramsay. Fata făcu o plecăciune adâncă în fața lui. Nici asta nu se potrivea. *Adevărata Arya Stark l-ar fi scuipat în față.* Mă rog să-ți fiu o soție bună și să-ți dăruiesc fii puternici, care să-ți urmeze.

– Așa vei face, promise Ramsay. Și asta curând.

JON

Lumânarea i se stinsese într-o baltă de ceară, dar lumina zorilor strălucea prin obloanele ferestrei. Jon adormise iarăşi aplecat asupra muncii sale. Masa îi era acoperită de cărţi, mormane înalte. Le adusese sus el însuşi, după ce-şi petrecuse o jumătate de noapte scotocind prin pivniţele prăfuite, la lumina felinarului. Sam avea dreptate, cărţile trebuiau sortate neîntârziat, înregistrate şi aşezate în ordine, dar nu era o treabă pentru administratorii care nu ştiau nici să scrie, nici să citească. Munca asta trebuia să aştepte întoarcerea lui Sam.

Dacă se mai întoarce. Jon se temea pentru Sam şi Maester Aemon. Cotter Pyke scrisese de la Rondul de Est, raportând că *Cioara Furtunii* zărise rămăşiţele unei galere pe coasta Skagosului. Dacă nava distrusă era *Mierla,* una dintre corăbiile lui Stannis Baratheon, ori o corabie de negoţ aflată în trecere, echipajul de pe *Cioara Furtunii* nu reuşise să-şi dea seama. *Am vrut să-i trimit pe Gilly şi pe prunc într-un loc sigur. Oare i-am trimis în mormânt?*

Cina din seara precedentă îngheţase lângă cotul lui, aproape neatinsă. Edd cel Trist îi umpluse strachina de pâine până la refuz, pentru ca dezgustătoarea tocană din trei feluri de carne a lui Hobb Trei Degete să înmoaie pâinea uscată. Fraţii în negru glumeau, spunând că cele trei feluri de carne erau oaie, oaie şi oaie, dar morcov,

ceapă și nap ar fi fost mai aproape de adevăr. Un strat de grăsime rece strălucea deasupra tocanei rămase.

Bowen Marsh îl îndemnase să se mute în fostele camere ale Bătrânului Urs din Turnul Regelui, după ce le va elibera Stannis, dar Jon refuzase. Dacă se muta în camerele regelui, se putea interpreta cu ușurință cu nu se aștepta ca regele să se întoarcă.

O ciudată apatie se așternuse peste Castelul Negru de când Stannis plecase spre sud, de parcă oamenii liberi și frații în negru deopotrivă și-ar fi ținut răsuflarea, așteptând să vadă ce va urma. Curțile și sălile de mese erau cel mai adesea pustii, Turnul Lordului Comandant era o carapace goală, vechea sală comună un morman de lemne înnegrite, iar Turnul lui Hardin arăta de parcă stătea să cadă la următoarea rafală de vânt. Singurul semn de viață pe care Jon îl putea auzi era zăngănitul îndepărtat al săbiilor, venind dinspre curtea din fața armurăriei. Iron Emmett striga la Robin-Hop să-și țină scutul ridicat. *Am face bine să ne ținem cu toții scuturile ridicate.*

Jon se spălă, se îmbrăcă și părăsi armurăria, oprindu-se în curtea din fața ei doar cât să le spună câteva vorbe de încurajare lui Robin-Hop și celorlalți învățăcei ai lui Emmett. Refuză, ca de obicei, oferta lui Ty de a-i da o escortă. Ar avea destui oameni în jurul lui, dacă s-ar ajunge la vărsare de sânge, încă doi n-ar mai conta. Însă își luă Gheara-Lungă și Nălucă porni după el.

Când ajunse la grajd, Edd cel Trist înșeuase deja buiestrașul Lordului Comandant și îi pusese frâul, gata de plecare. Căruțele se adunau sub ochiul atent al lui Bowen Marsh. Lordul Administrator înainta la trap de-a lungul coloanei, gesticulând și agitându-se, cu obrajii roșii de frig. Când îl zări pe Jon, obrajii i se înroșiră și mai tare.

– Lord Comandant, ești tot hotărât în privința acestei...

– ...nebunii? îl completă Jon. Spune-mi, te rog, că nu aveai de gând să zici *nebunie,* lordul meu! Da, sunt. Am mai discutat asta. Rondul de Est are nevoie de mai mulți oameni. Turnul Umbrei are nevoie de mai mulți oameni. Garda Cenușie și Icemark, la fel. N-am nicio

îndoială și încă avem celelalte paisprezece castele care stau goale, lungi kilometri de Zid care rămân tot fără strajă și fără apărare.

Marsh își țuguie buzele.

– Lordul Comandant Mormont...

– ...a murit. Și nu de mâinile sălbaticilor, ci de mâinile propriilor lui Frați Jurați, oameni în care avea încredere. Nici tu și nici eu nu putem ști ce ar fi făcut sau n-ar fi făcut în locul meu. Jon își răsuci calul. Gata cu vorba. Pleacă!

Edd cel Trist auzise toată discuția. În timp ce Bowen Marsh se îndepărtă, făcu semn cu capul spre spatele lui și spuse:

– Rodii! Cu toate semințele alea! Poți să te îneci și să mori. Aș prefera un nap. N-am auzit ca vreun nap să-i fi făcut rău cuiva.

În momente ca acestea Jon simțea cel mai mult că-i lipsește Maester Aemon. Clydas îngrijea corbii destul de bine, dar nu avea nici a zecea parte din cunoștințele ori experiența lui Aemon Targaryen și încă și mai puțin din înțelepciunea lui. Bowen era un om bun, în felul lui, dar rana cu care se alesese la Podul Țestelor îi înăsprise atitudinile și singurul cântec pe care-l interpreta acum era refrenul lui obișnuit despre astuparea porților. Othell Yarwyck era pe cât de taciturn, pe atât de apatic și lipsit de imaginație, iar Primii Cercetași păreau să moară de îndată ce erau numiți. *Rondul de Noapte a pierdut prea mulți dintre cei mai buni oameni ai lui,* cugetă Jon, în timp ce căruțele se puneau în mișcare. *Bătrânul Urs, Qhorin Halfhand, Donal Noye, Jarmen Buckwell, unchiul meu...*

Începu să fulguiască în timp ce coloana înainta spre sud, pe drumul regelui, un lung șir de căruțe trecând agale pe lângă câmpuri, pâraie și dealuri împădurite, cu o duzină de sulițași și o duzină de arcași escortându-l călare. Ultimele câteva călătorii întâmpinaseră ceva neplăceri în Orașul Cârtiței, câteva îmbrânceli și înghionteli, câteva înjurături printre dinți, o mulțime de priviri ursuze. Bowen Marsh considera că e mai bine să nu riște și, de data asta, el și Jon erau de acord.

Lordul Administrator era în frunte. Jon călărea la câțiva metri în spatele lui, cu Edd cel Trist alături. La aproape un kilometru la sud de Castelul Negru, Edd se apropie de Jon și spuse:

– Stăpâne? Uită-te acolo, sus. Marele bețivan de pe deal.

Bețivanul era un frasin, răsucit într-o parte, de secole de vânt. Iar acum avea un chip. O gură solemnă, o creangă ruptă, drept nas, doi ochi scobiți adânc în trunchi, privind țintă spre nord, de-a lungul drumului regelui, către castel și către Zid.

Sălbaticii și-au adus zeii cu ei, până la urmă. Jon nu era surprins. Oamenii nu renunțau atât de ușor la divinitățile lor. Tot spectacolul pe care-l orchestrase Melisandre dincolo de Zid părea, dintr-odată, gol ca o mascaradă.

– Seamănă puțin cu tine, Edd, zise Jon, încercând să ia lucrurile ușor.

– Da, stăpâne. Mie nu-mi cresc frunze din nas, dar altminteri... Lady Melisandre n-o să se bucure.

– Nu e de așteptat să-l vadă. Ai grijă să nu-i spună nimeni.

– Dar ea vede în focurile acelea.

– Fum și cenușă.

– Și oameni arzând. Pe mine, cel mai probabil. Cu frunze în nas. M-am temut întotdeauna că am să ard, dar speram să mor mai întâi.

Jon privi iarăși spre chip, întrebându-se cine-l cioplise. Așezase străjeri în jurul Orașului Cârtiței, atât ca să-și țină ciorile la distanță de femeile sălbatice, cât și ca să-i împiedice pe oamenii liberi să se strecoare spre sud, ca să jefuiască. Cel care cioplise frasinul evitase, în mod evident, santinelele. Și, dacă un om reușea să se strecoare dincolo de cordon, atunci puteau și alții. *Aș putea dubla garda,* gândi el cu amărăciune. *Să pierd de două ori mai mulți oameni, oameni care, altfel, ar putea să păzească Zidul.*

Căruțele își continuară înaintarea înceată spre sud, prin noroi înghețat și ninsoare. Un kilometru și jumătate mai departe, dădură de cel de-al doilea chip, cioplit într-un castan care creștea lângă un pârâu rece ca gheața, de unde ochii copacului puteau privi vechiul pod de scânduri care îi traversa cursul.

– De două ori mai multă osteneală, anunţă Edd cel Trist.

Castanul era desfrunzit şi scheletic, dar crengile-i maro nu erau goale. Pe o creangă de jos, care atârna deasupra pârâului, şedea cuibărit un corb, cu penele zburlite de frig. Când îl zări pe Jon, îşi desfăcu aripile şi ţipă. Când Jon ridică un pumn şi fluieră, uriaşa pasăre neagră coborî fâlfâind şi strigând: *Boabe, boabe, boabe.*

– Boabe pentru oamenii liberi, îi spuse Jon. Nu pentru tine.

Se întreba dacă aveau să ajungă să mănânce corbi înainte ca iarna să se sfârşească.

Jon nu se îndoia că fraţii din căruţă văzuseră şi acest chip. Nimeni nu vorbea despre asta, dar mesajul se citea limpede în ochii lor. Jon îl auzise odată pe Mance Rayder spunând că majoritatea celor care îngenunchează sunt oi.

– Un câine poate să păstorească o turmă de oi, spusese Regele-de-Dincolo-de-Zid, dar oamenii liberi, ei, bine, unii sunt pisici-năluci, iar unii sunt pietre. Unii colindă după pradă pe unde poftesc şi îţi vor sfâşia câinii. Ceilalţi nu se vor mişca deloc, decât dacă-i loveşti cu piciorul.

Nici de la pisicile-năluci, nici de la pietre nu te puteai aştepta să-şi lepede zeii pe care îi veneraseră toată viaţa, ca să se plece în faţa unuia pe care nici nu-l cunoşteau.

La nord de Oraşul Cârtiţei dădură peste un al treilea veghetor, cioplit într-un stejar uriaş, care marca hotarul satului, cu ochii adânci fixaţi asupra drumului regelui. *Nu-i o faţă prietenoasă,* cugetă Jon Snow. Chipurile pe care Primii Oameni şi copiii pădurii le sculptaseră în copacii inimii în vremurile de demult fuseseră cel mai adesea aspre sau sălbatice, dar imensul stejar părea mai cu seamă furios, de parcă era pe cale să-şi smulgă rădăcinile din pământ şi să năvălească, răcnind, după ei. *Rănile lui sunt proaspete, ca rănile oamenilor care l-au cioplit.*

Oraşul Cârtiţei fusese întotdeauna mai mare decât părea: era aproape în întregime sub pământ, adăpostit de frig şi zăpadă. Acum era mai adevărat ca oricând. Magnarul Thennilor pârjolise oraşul pustiu când trecuse, cu oamenii lui, pe acolo, ca să atace Castelul Negru, şi la suprafaţă

nu mai rămăseseră decât grinzi înnegrite și bătrâne pietre arse... dar jos, sub pământul înghețat, galeriile subterane, tunelurile și beciurile adânci dăinuiseră și acolo se refugiaseră oamenii liberi, înghesuiți în întuneric, asemenea cârtițelor care dăduseră numele satului.

Căruțele opriră în semicerc în fața fostei fierării a așezării. În apropiere, un furnicar de copii îmbujorați construiau un fort de zăpadă, dar cu toții se împrăștiară la vederea fraților în mantii negre, dispărând într-o gaură sau alta. Câteva clipe mai târziu, adulții începură să iasă de sub pământ. O duhoare veni odată cu ei, mirosul de trupuri nespălate și haine soioase, de excremente și urină. Jon văzu cum unul dintre oamenii lui strâmbă din nas și-i spune ceva celui de lângă el. *Cine știe ce glumă despre mirosul libertății*, bănuia el. Prea mulți dintre frații lui făceau glume pe seama duhorii sălbaticilor din Orașul Cârtiței.

Ignoranță murdară, gândi Jon. Oamenii liberi nu se deosebeau cu nimic de oamenii Rondului de Noapte: unii erau curați, alții murdari, dar majoritatea erau curați uneori și murdari alteori. Duhoarea era doar mirosul a o mie de oameni îngrămădiți în beciuri și tuneluri care fuseseră săpate să adăpostească nu mai mult de o sută.

Sălbaticii mai făcuseră acest dans. Fără o vorbă, se aliniară în mai multe șiruri în spatele căruțelor. Erau de trei ori mai multe femei, o bună parte cu copii. Făpturi palide, sfrijite, agățându-se de fustele lor. Dar Jon văzu foarte puține cu prunci în brațe. *Pruncii de țâță au murit în timpul marșului*, își dădu el seama, *și cei care au supraviețuit bătăliei au murit în îngrăditura regelui.*

Luptătorilor le mersese mai bine. Trei sute de oameni de vârsta potrivită, susținuse Justin Massey în consiliu. Îi numărase Lordul Harwood Fell. *Vor fi fiind și sulițașe. Cincizeci, șaizeci, poate o sută.* Jon știa că Fell numărase și bărbații infirmi. Văzu vreo douăzeci: oameni în cârje improvizate, oameni cu mâneci goale și mâini lipsă, oameni cu un singur ochi sau o jumătate de față, un bărbat olog cărat între doi prieteni. Și toți sfrijiți, cu fețe pământii. *Oameni distruși*, gândi el. *Creaturile nu sunt singurii morți vii.*

Dar nu toţi luptătorii erau răniţi. Şase thenni în armuri de zale din bronz stăteau îngrămădiţi în jurul unei scări ce ducea spre subsol, privind posaci, fără nicio intenţie de a se alătura celorlalţi. În ruinele vechii fierării a satului, Jon zări o matahală de om chel, pe care îl recunoscu: Halleck, fratele Harmei Cap-de-Câine. Dar porcii Harmei dispăruseră. *Mâncaţi, fără îndoială.* Cei doi în blănuri erau Copitaţi, pe cât de sfrijiţi, pe atât de sălbatici, desculţi chiar şi în zăpadă. *Sunt şi lupi printre aceste oi, totuşi.*

Val îi reamintise asta ultima oară când o vizitase.

– Oamenii liberi şi îngenuncheaţii se aseamănă foarte mult, Jon Snow. Bărbaţii sunt bărbaţi şi femeile sunt femei, indiferent de ce parte a Zidului te-ai născut. Oameni buni şi oameni răi, eroi şi secături, oameni de onoare, mincinoşi, laşi, brute... avem cu duiumul şi voi la fel.

Nu se înşela. Secretul era să-i deosebeşti unul de altul, să desparţi oile de capre.

Fraţii în negru începură să împartă mâncare. Aduseseră bucăţi de carne tare de vită sărată, cod uscat, fasole uscată, napi, morcovi, saci de făină de orz şi de făină de grâu, ouă murate, butoaie de ceapă şi mere.

– Poţi lua o ceapă sau un măr, îl auzi Jon pe Hal Părosul spunându-i unei femei, dar nu din amândouă. Trebuie să alegi.

Femeia nu părea să priceapă.

– Am nevoie de două bucăţi din fiecare. Una din fiecare pentru mine, celelalte pentru băiatul meu. E bolnav, dar un măr o să-l înzdrăvenească.

Hal clătină din cap.

– Trebuie să vină el să-şi ia mărul. Sau ceapa. Nu amândouă. La fel ca tine. Ceapă sau măr? Grăbeşte-te, mai sunt şi alţii după tine!

– Un măr, zise femeia, iar el îi dădu unul, un fruct vechi şi uscat, mic şi ofilit.

– Mişcă, femeie! strigă un bărbat aflat cu trei locuri mai în spate. E frig afară.

Ea nu se sinchisi.

– Încă un măr, îi ceru ea lui Hal Părosul. Pentru fiul meu. Te rog! Ăsta e tare mic.

Hal se uită la Jon. Jon clătină din cap. În curând merele aveau să se termine. Dacă începeau să dea câte două oricui cerea, întârziații aveau să rămână fără niciunul.

– Dă-te la o parte! spuse o fată din spatele femeii, după care o îmbrânci.

Femeia se clătină, își scăpă mărul și căzu. Toată mâncarea pe care o mai avea în brațe zbură. Fasolea se împrăștie, un nap se rostogoli într-o baltă noroioasă, un sac de făină se sparse și își revărsă în zăpadă prețiosul conținut.

Se auziră glasuri furioase, în Limba Veche și în cea comună. Îmbrânceli se stârniră și lângă o altă căruță.

– Nu *ajunge*, mârâi un bătrân. Ciori afurisite, ne faceți să pierim de foame.

Femeia care fusese doborâtă se târa în genunchi după mâncarea ei. Jon zări scânteierea unei lame de oțel la câțiva metri depărtare. Arcașii lui își potriviră săgețile în arcuri.

Jon se răsuci în șa.

– Rory, potolește-i!

Rory își duse la gură cornul imens și suflă: *AAAAhooooooooooooo!*

Zarva și îmbrânceala încetară. Se întoarseră capete. Un copil începu să plângă. Corbul lui Mormont trecu de pe umărul stâng al lui Jon pe dreptul, dând din cap și murmurând: *Snow, snow, snow.*

Jon așteptă până când ultimele sunete se stinseră, după care dădu pinteni calului către un loc de unde putea fi văzut de toată lumea.

– Vă hrănim cum putem mai bine, atât cât ne putem permite. Mere, ceapă, ridichi, morcovi... avem o iarnă lungă în față și proviziile noastre nu sunt inepuizabile.

– Ciorile tale mănâncă binișor. Halleck se apropie, făcându-și loc prin mulțime.

Deocamdată.

– Noi păzim Zidul. Zidul apără ţinutul... şi acum şi pe voi. Cunoaşteţi duşmanii pe care-i înfruntăm. Ştiţi ce ne aşteaptă. Unii dintre voi au mai dat piept cu ei. Creaturi şi umblători albi, fiinţe moarte, cu ochi albaştri şi mâini negre. I-am văzut şi eu, am luptat cu ei, am trimis unul în iad. Omoară şi apoi îţi trimit morţii împotriva ta. Uriaşii n-au putut să li se împotrivească, nici thennii voştri, clanurile râului de gheaţă, Copitaţii, oamenii liberi... şi pe măsură ce zilele devin din ce în ce mai scurte şi nopţile din ce în ce mai reci, ei sunt tot mai puternici. V-aţi părăsit casele şi aţi venit la sud, cu sutele, cu miile... de ce, dacă nu să scăpaţi de ei? Să fiţi apăraţi. Ei, bine, Zidul vă apără. *Noi* suntem cei care vă apărăm, ciorile negre pe care le dispreţuiţi.

– Apăraţi şi înfometaţi, zise o femeie îndesată, cu faţa tăbăcită de vânt, o suliţaşă judecând după înfăţişare.

– Vreţi mai multă mâncare? întrebă Jon. Mâncarea e pentru luptători... Ajutaţi-ne să apărăm Zidul şi veţi mânca la fel de bine ca *oricare* cioară. *Sau la fel de prost, când mâncarea se împuţinează.*

Se aşternu tăcerea. Sălbaticii schimbară priviri îngrijorate. *Mâncare,* murmură corbul. *Boabe, boabe.*

– Să luptăm pentru voi? Glasul avea un puternic accent. Sigorn, tânărul Magnar al Thennilor, vorbea Limba Comună extrem de poticnit. Nu luptăm pentru voi. Mai bine vă omorâm. Vă omorâm pe toţi.

Corbul fâlfâi din aripi. *Omorâm, omorâm.*

Tatăl lui Sigorn, bătrânul Magnar, fusese strivit de o scară prăbuşită în timpul atacului asupra Castelului Negru. *Aş simţi la fel dacă mi-ar cere cineva să fac cauză comună cu Lannisterii,* îşi spuse Jon.

– Tatăl tău a încercat să ne omoare, îi reaminti el lui Sigorn. Magnarul a fost un om curajos, dar până la urmă a dat greş. Şi, dacă ar fi reuşit... cine ar apăra acum Zidul? Îşi întoarse privirea de la thenni: Zidurile Winterfellului au fost şi ele puternice, dar astăzi Winterfell este o ruină, pârjolit şi distrus. Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt oamenii care-l apără.

Un bătrân care strângea un nap la piept spuse:

– Ne-aţi omorât, ne-aţi înfometat, acum vreţi să ne faceţi sclavi.

Un bărbat îndesat, roşu la faţă, îl aprobă, strigând:

– Mai bine-aş umbla gol decât să port zdrenţe negre pe spate!

Una dintre suliţaşe râse.

– Nici măcar nevastă-ta nu vrea să te vadă gol, Butts.

O duzină de glasuri se porniră să vorbească deodată. Thennii strigau în Limba Veche. Un băieţel începu să plângă. Jon Snow aşteptă până când toată hărmălaia se potoli, apoi se întoarse către Hal Părosul şi întrebă:

– Hal, ce i-ai zis femeii?

Omul avea un aer nedumerit.

– Despre mâncare? Un măr sau o ceapă? Atât am spus. Trebuie să aleagă.

– *Trebuie să alegeţi,* repetă Jon Snow. Toţi. Nu vă cere nimeni să rostiţi jurămintele noastre şi nu-mi pasă ce zei veneraţi. Zeii mei sunt cei vechi, zeii Nordului, dar voi puteţi păstra zeul roşu, ori pe Cei Şapte, sau orice alt zeu care vă ascultă rugăciunile. De săbii avem noi nevoie. De arcuri. De ochi de-a lungul Zidului. Voi lua orice băiat mai mare de doisprezece ani care ştie să ţină în mână o suliţă sau să întindă un arc. O să vă iau bătrânii, răniţii şi infirmii, chiar şi pe cei care nu mai pot lupta. Ar putea îndeplini alte sarcini. Să potrivească pene la săgeţi, să mulgă caprele, să adune lemne de foc, să ne cureţe grajdurile... e treabă de făcut la nesfârşit. Şi, da, o să vă iau şi femeile. N-am nevoie de fecioare sfioase care caută apărare, dar vom lua câte suliţaşe vor să vină.

– Şi fete? întrebă o fată.

Părea la fel de tânără ca Arya, ultima oară când o văzuse Jon.

– Mai mari de şaisprezece ani.

– Dar iei băieţi de doisprezece.

În Cele Şapte Regate, băieţii de doisprezece ani erau adesea paji sau scutieri. Mulţi se antrenau ani la rînd cu armele. Fetele de doisprezece ani erau copii. *Dar acestea sunt sălbatice.*

– Cum doriți. Băieți *și* fete de doisprezece ani. Dar numai pe cei care știu să se supună unui ordin. Asta e valabil pentru toți. N-am să vă cer niciodată să îngenuncheați în fața mea, dar am să numesc căpitani la comanda voastră și supraveghetori care vă vor spune când să vă sculați și când să dormiți, unde să mâncați și când să beți, ce să îmbrăcați, când să scoateți sabia și să vă sloboziți săgețile. Oamenii Rondului de Noapte slujesc pe viață. Vouă n-am să vă cer asta, dar atât timp cât sunteți pe Zid, veți fi sub comanda mea. Încălcați un ordin și-am să vă tai capul. Întrebați-i pe frații mei dacă sunt în stare. M-au văzut făcând-o. *Tai!* țipă corbul Bătrânului Urs. *Tai, tai, tai.* Alegerea vă aparține, continuă Jon Snow. Cei care vreți să ne ajutați să apărăm Zidul vă întoarceți cu noi la Castelul Negru și am să poruncesc să fiți înarmați și hrăniți. Ceilalți, luați-vă napii și ceapa și târâți-vă înapoi în văgăunile voastre.

Fata ieși prima în față.

– Știu să lupt. Mama a fost sulițașă.

Jon clătină din cap. *Poate că n-are nici doisprezece ani,* gândi el, în timp ce fata se strecură printre doi bătrâni, dar n-avea de gând să-și refuze singurul recrut. Doi țânci îi urmară, băieți nu mai mari de paisprezece ani. Urmă un bărbat plin de cicatrici, fără un ochi.

– I-am văzut și eu pe cei morți. Până și ciorile-s mai bune ca ei!

O sulițașă înaltă, un bătrân în cârje, un băiat cu fața ca o luă plină și un braț ofilit, un tânăr al cărui păr roșu îi amintea lui Jon de Ygritte.

Și pe urmă, Halleck.

– Nu-mi placi, cioară, mârâi el, dar nu mi-a plăcut nici Mance mai mult decât l-a plăcut sora mea. Totuși, am luptat pentru el. De ce să nu luptăm pentru tine?

Atunci zăgazul se rupse. Halleck era un om de seamă. *Mance nu s-a înșelat.*

– Oamenii liberi nu urmează niște nume sau mici animale de pânză cusute pe-o tunică, îi spusese Regele-de-Dincolo-de-Zid. Nu dansează pentru aur și nu le pasă ce titluri ai sau dacă ai un colan care arată rangul tău sau al bunicului tău. Ei urmează forța. Ei urmează un om.

Halleck fu urmat de verii lui, apoi de unul dintre stegarii Harmei, pe urmă de oamenii care luptaseră cu ea, de cei care auziseră povești despre vitejia ei. Bătrâni și tineri, luptători în floarea vârstei, răniți și infirmi, vreo douăzeci de sulițașe, până și Copitați.

Dar niciun thenn. Magnarul se întoarse și se făcu nevăzut în tuneluri, iar oamenii lui înveșmântați în bronz îl urmară imediat.

Când ultimul măr scofâlcit fu împărțit, căruțele erau deja încărcate de sălbatici și erau cu șaizeci și trei mai mulți decât dimineață, când coloana pornise de la Castelul Negru.

– Ce-ai să faci cu ei? îl întrebă pe Jon Bowen Marsh, pe când se întorceau pe drumul regelui.

– Îi antrenez, îi înarmez și îi împart. Îi trimit acolo unde e nevoie. La Rondul de Est, la Turnul Umbrei, Icemark, Garda Cenușie. Și am de gând să deschid încă trei forturi.

Lordul Administrator îi aruncă o privire:

– Și femei? Frații noștri nu sunt obișnuiți să aibă femei printre ei, lordul meu. Jurămintele lor... vor fi încăierări, violuri...

– Aceste femei au cuțite și știu să le folosească.

– Dar prima oară când una dintre aceste sulițașe îi taie beregata unui frate de-al tău, ce faci atunci?

– Vom pierde un om, răspunse Jon, dar tocmai am câștigat șaizeci și trei. Te pricepi la numărat, lordul meu. Corectează-mă, dacă greșesc, dar, după socoteala mea, rămânem cu un avantaj de șaizeci și doi.

Marsh nu era convins.

– Ai adăugat încă șaizeci și trei de guri, lordul meu... dar câți sunt luptători și de partea cui vor lupta? Dacă la porți vor fi Ceilalți, aproape sigur vor rămâne cu noi, recunosc. Dar, dacă Tormund Năpasta Uriașilor și Plângătorul vin răcnind cu zece mii de ucigași după ei, ce facem atunci?

– Atunci vom ști. Așa că să sperăm că nu se ajunge la asta.

TYRION

În vis i se arătară nobilul său tată și Lordul Giulgiului. Visă că erau unul și același, iar când părintele lui l-a îmbrățișat cu mâini de piatră și s-a aplecat să-i dea un sărut cenușiu, Tyrion s-a trezit cu gura uscată, aspră de gustul sângelui, și cu inima bubuindu-i în piept.

– Piticul nostru surd a revenit printre noi, zise Haldon.

Tyrion își scutură capul, ca să alunge păienjenișul visului. *Tristețile. M-am pierdut în Tristeți.*

– Nu sunt mort.

– Asta rămâne de văzut. Jumătate-maesterul se înălța deasupra lui. Rață, continuă el, fii o pasăre de treabă și fierbe niște supă pentru micul nostru prieten, aici de față. Trebuie să fie hămesit.

Tyrion văzu că se află pe *Sfioasa Fecioară*, sub o pătură țepoasă care mirosea a oțet. *Tristețile au rămas în urmă. A fost doar un vis. Se făcea că mă înecam.*

– De ce duhnesc a oțet?

– Lemore te-a spălat cu oțet. Unii spun că ajută la prevenirea vărsatului cenușiu. Mă cam îndoiesc de asta, dar încercarea nu strică. Lemore ți-a scos apa din plămâni după ce Griff te-a adus la suprafață. Erai rece ca gheața și aveai buzele albastre. Yandry zicea că ar trebui să te aruncăm înapoi, dar flăcăul i-a interzis să facă așa ceva.

Prinţul. Amintirea îi năvăli în minte: omul de piatră încercând să-l prindă cu mâini gri, crăpate, sângele şiroindu-i din încheieturile degetelor. *Era greu ca un bolovan şi mă trăgea sub apă.*

– Griff m-a scos la suprafaţă? *Trebuie că mă urăşte, altfel m-ar fi lăsat să mor.* Cât timp am dormit? Unde mă aflu?

– În Selhorys. Haldon scoase un cuţitaş din mânecă. Ţine, spuse el, aruncându-l spre Tyrion pe sub mână.

Piticul tresări. Cuţitul căzu între picioarele lui şi rămase înfipt în punte, zbârnâind.

– Ce-i asta?

– Scoate-ţi cizmele. Înţeapă-ţi toate degetele de la picioare şi de la mâini.

– Sună... dureros.

– Sper. Dă-i drumul.

Tyrion îşi smulse o cizmă, apoi cealaltă, îşi scoase ciorapii, îşi examină degetele. I se părea că nu arată nici mai bine, nici mai rău ca de obicei. Înţepă uşor degetul mare.

– Mai tare, îl îndemnă Haldon Jumătate-maester.

– Vrei să curgă sânge?

– Dacă e nevoie.

– O să am o crustă la fiecare deget.

– Scopul testului nu e să-ţi numeri degetele. Vreau să te văd tresărind. Atât timp cât te usturã, eşti în siguranţă. Doar dacă nu simţi lama cuţitului, ai motive să te temi.

Vărsat cenuşiu. Tyrion se strâmbă. Înţepă încă un deget, înjură când o picătură de sânge ţâşni în jurul vârfului ascuţit.

– A durut. Eşti mulţumit?

– Dansez de bucurie.

– Picioarele tale miros mai rău ca ale mele, Yollo, zise Raţă, aducând o cană cu supă. Griff te-a avertizat să nu atingi oamenii de piatră.

– Da, dar a uitat să-i avertizeze pe oamenii de piatră să nu mă atingă pe mine.

– Când înțepi, caută locurile cu piele moartă, gri, și unghiile care încep să se înnegrească, îi explică Haldon. Dacă vezi asemenea semne, nu sta pe gânduri. Mai bine să-ți pierzi un deget decât tot piciorul. Mai bine un braț, decât să-ți petreci zilele tânguindu-te pe Podul Visurilor. Acum la celălalt picior, fii bun. Apoi degetele de la mâini.

Piticul își încrucișă picioarele pipernicite și începu să înțepe celălalt șir de degete.

– Să-mi înțep și țeapa?

– N-o să doară.

– N-o să te doară pe tine, vrei să spui. Deși aș putea să mi-o tai, la cât o folosesc.

– Ești liber s-o faci. O s-o împăiem și o s-o vindem pe-o avere. Mădularul unui pitic are puteri magice.

– Asta le spun tuturor femeilor, de ani buni. Tyrion își apăsă vârful cuțitului în buricul degetului mare, privi sângele adunându-se la suprafață și-l supse. Cât mai trebuie să mă flagelez? Când te vei convinge că n-am nimic?

– Sincer? făcu Jumătate-maesterul. Niciodată. Ai înghițit jumătate de râu. Ai putea să te faci gri în orice clipă, transformându-te în piatră dinspre interior, începând cu inima și plămânii. Dacă e pe-așa, degetele de la picioare și baia în oțet nu te vor salva. Când termini, hai să mănânci niște supă.

Supa era bună, dar Tyrion observă că Jumătate-maesterul păstra distanța, stând de cealaltă parte a mesei, în timp ce mânca. *Sfioasa Fecioară* fu legată la chei de un pilon ros de intemperii, pe malul estic al Rhoynului. La o distanță de doi piloni, un galion volanten de râu evacua soldați. La baza unui zid de gresie se îngrămădeau prăvălii și dughene. Dincolo de el, se zăreau turnurile și domurile orașului, înroșite de lumina soarelui la asfințit.

Nu, nu e un oraș. Selhorys era încă socotit doar un orășel și era condus din Vechiul Volantis. Aici nu erau în Westeros.

Lemore își făcu apariția pe punte, cu prințul după ea. Când dădu cu ochii de Tyrion, alergă să-l îmbrățișeze.

– Mama e milostivă! Ne-am rugat pentru tine, Hugor.

Tu, cel puțin.

– N-am să-ți fac o vină din asta.

Întâmpinarea pe care i-o făcu Tânărul Griff fu mai puțin exuberantă. Prințișorul era într-o dispoziție proastă, furios că fusese obligat să rămână pe *Sfioasa Fecioară* în loc să meargă la mal cu Yandry și Ysilla.

– Nu vrem decât să te protejăm, îi spuse Lemore. Vremurile sunt tulburi.

Haldon Jumătate-maester explică:

– Pe drumul de la Tristeți la Selhorys am zărit de trei ori călăreți îndreptându-se spre sud, pe malul estic al râului. Dothraki. O dată au fost atât de aproape, încât le-am auzit clopoțeii zornăind în cozi, iar uneori, noaptea, focurile lor puteau fi zărite dincolo de dealurile dinspre răsărit. Am trecut și pe lângă nave de război. Galioane de râu volantene, înțesate de soldați-sclavi. E limpede, triarhii se tem de un atac asupra Selhorysului.

Tyrion pricepu asta cât se poate de repede. Singur printre marile orașe riverane, Selhorys era așezat pe malul estic al Rhoynului, fiind astfel mult mai vulnerabil în fața lorzilor călăreți decât orașele sale surori de pe celălalt mal al râului. *Oricum, e un trofeu mărunt. Dacă aș fi* khal, *aș simula un atac asupra Selhorysului, aș lăsa volantenii să sară în apărarea lui, apoi aș lua-o spre sud și aș năvăli în forță chiar asupra Volantisului.*

– Știu să mânuiesc o sabie, zise apăsat Tânărul Griff.

– Până și cel mai viteaz dintre înaintașii tăi își ținea garda aproape, în vremuri de primejdie.

Lemore își schimbase veșmintele de preoteasă cu un strai ce i s-ar fi potrivit mai bine unei neveste sau fiice de negustor prosper. Tyrion o cercetă cu atenție. Dibuise destul de ușor adevărul din spatele părului vopsit în albastru al lui Griff și al Tânărului Griff, iar Yandry

și Ysilla păreau a fi mai mult decât susțineau, în timp ce Rață era întru câtva mai puțin. Lemore, însă... *Cine e, de fapt? Ce caută aici? Nu aur, aș zice. Care e miza pentru ea? A fost vreodată o septă adevărată?*

Haldon remarcă și el schimbarea de vestimentație.

- Ce să înțelegem din această subită lepădare de credință? Te preferam în hainele tale de septă, Lemore.

- Eu o preferam goală, remarcă Tyrion.

Lemore îi aruncă o privire plină de reproș.

- Asta pentru că ai un suflet păcătos. Veșmintele de septă strigă în gura mare despre Westeros și ar putea să atragă asupra noastră priviri nedorite. Lemore i se adresă din nou Prințului Aegon: Nu ești singurul care trebuie neapărat să se ascundă.

Flăcăul nu părea să se fi resemnat. *Prințul perfect, dar, totuși, încă doar un băiețandru, fără pic de cunoaștere a lumii și a suferințelor ei.*

- Prințe Aegon, zise Tyrion, dacă tot suntem captivi amândoi pe această barcă, poate că mă vei onora cu un joc de *cyvasse*, ca să ne mai omorâm timpul.

Prințul îl privi circumspect.

- M-am săturat de *cyvasse.*

- Te-ai săturat să pierzi în fața unui pitic, vrei să spui?

Asta zgândări orgoliul flăcăului, întocmai cum anticipase Tyrion.

- Du-te și adu tabla și piesele. De data asta am de gând să te zdrobesc.

Jucară pe punte, stând cu picioarele încrucișate în spatele cabinei. Tânărul Griff își aranjă armata pentru atac, cu dragonul, elefanții și calul de război în prima linie. *O formație de om tânăr, pe cât de curajoasă pe atât de nesăbuită. Riscă totul pentru o victorie rapidă.* Îl lăsă pe prinț să facă prima mutare. Haldon stătea în spatele lor, urmărind jocul.

Când prințul întinse mâna după dragonul lui, Tyrion își drese glasul:

- N-aș face asta în locul tău. E o greșeală să-ți scoți dragonul la atac atât de repede. Tyrion afișă un zâmbet nevinovat: Tatăl tău cunoștea pericolele cutezanței nemăsurate.

- L-ai cunoscut pe tatăl meu adevărat?

– Ei, bine, l-am văzut de două-trei ori, dar aveam doar zece ani când l-a omorât Robert şi tatăl meu mă ţinea ascuns sub o stâncă. Nu. Nu pot susţine că l-am cunoscut pe Prinţul Rhaegar. Nu aşa cum l-a cunoscut pretinsul tău tată. Lordul Connington a fost cel mai drag prieten al prinţului, nu-i aşa?

Tânărul Griff îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr albastru.

– Au fost amândoi scutieri la Debarcaderul Regelui.

– Un prieten de nădejde, al nostru Lord Connington. Trebuie să fie, dacă s-a înverşunat să rămână atât de loial nepotului unui rege care i-a luat pământurile şi titlurile şi l-a trimis în exil. Mare păcat. Altminteri, bunul prieten al Prinţului Rhaegar ar fi putut interveni când tatăl meu a prădat Debarcaderul Regelui şi nepreţuitul băieţel al Prinţului Rhaegar nu s-ar mai fi ales cu ţeasta regală strivită de-un zid.

Băiatul se îmbujoră.

– N-am fost eu, ţi-am spus. A fost fiul unui tăbăcar din Cotul Scursorii, a cărui mamă a murit născându-l. Tatăl lui i l-a vândut Lordului Varys pentru un urcior de vin auriu de Arbor. Alţi fii mai avea, dar auriu de Arbor nu mai gustase până atunci. Varys i l-a dat nobilei mele mame pe băiatul de la Cotul Scursorii şi m-a luat pe mine.

– Da. Tyrion mută elefanţii. Şi când prinţul scursorii a murit convenabil, eunucul te-a dus pe furiş peste marea îngustă, la grăsanul lui prieten, negustorul de brânză, care te-a ascuns pe o barcă şi ţi-a găsit un lord exilat dispus să joace rolul de tată. E o poveste superbă şi cântăreţii vor face mare caz de fuga ta, după ce vei ocupa Tronul de Fier... presupunând că frumoasa noastră Daenerys te va lua de consort.

– Mă va lua. Trebuie.

– *Trebuie?* Tyrion ţâţâi. Asta nu-i un cuvânt pe placul reginelor. Eşti prinţul ei perfect, de acord, sclipitor, viteaz şi chipeş, aşa cum ar visa orice fecioară. Însă Daenerys Targaryen nu e fecioară. E văduva unui *khal* dothraki, mama dragonilor şi cotropitoare a oraşelor, Aegon Cuceritorul în trup de femeie. S-ar putea să nu se dovedească atât de dispusă precum îţi doreşti.

– Va fi dispusă. Prinţul Aegon părea şocat. Era limpede că nu luase până atunci în calcul posibilitatea ca aleasa lui să-l refuze. N-o cunoşti.

Prinţul îşi luă de pe tablă calul de război şi îl aşeză cu o bufnitură.

Tyrion ridică din umeri.

– Ştiu că şi-a petrecut copilăria în exil, sărăcită, trăind din visuri şi urzeli, fugind dintr-un oraş în altul, mereu temătoare, niciodată în siguranţă, fără prieteni, doar cu un frate care, după cum se spune, era pe jumătate nebun... un frate care i-a vândut fecioria dothrakilor, în schimbul unei promise oştiri. Ştiu că dragonii ei au prins viaţă undeva pe câmp şi ea la fel. Ştiu că e mândră. Cum să nu fie? Ce altceva i-a mai rămas decât mândria? Ştiu că e puternică. Şi cum să nu fie? Dothrakii dispreţuiesc slăbiciunea. Dacă Daenerys ar fi fost slabă, ar fi pierit împreună cu Viserys. Ştiu că e aprigă. Astapor, Yunkai şi Meereen sunt suficiente dovezi. A traversat câmpurile şi pustiul roşu, a supravieţuit asasinilor şi conspiraţiilor şi cumplitelor vrăjitorii, şi-a jelit fratele, soţul şi fiul, a zdrobit oraşele de sclavi sub sandalele-i graţioase. Aşadar, cum crezi că va reacţiona această regină când îţi vei face apariţia cu mâna întinsă, zicând: „Bună dimineaţa, mătuşică. Sunt nepotul tău, Aegon, înviat din morţi. Am stat ascuns pe-o barcă toată viaţa, dar acum mi-am spălat vopseaua albastră din păr şi aş dori un dragon... şi – o, oare am menţionat asta? – sunt mai îndreptăţit să ocup Tronul de Fier decât tine."

Gura lui Aemon se strâmbă de furie.

– N-am să mă duc la mătuşa mea ca un cerşetor. Am să merg la ea ca o rudă, cu o oaste.

– O oaste mică. *Aşa, asta l-a înfuriat teribil.* Piticul nu putea să nu se gândească la Joffrey. *Am darul de-a înfuria prinţii.* Regina Daenerys are o oaste mare, şi nu datorită ţie. Tyrion mută pe tabla de joc arbaletele.

– Poţi să spui ce vrei. Va fi mireasa mea. Lordul Connington se va ocupa de asta. Am încredere în el de parcă am fi de-un sânge.

– Poate că ar trebui să fii tu bufonul în locul meu. *Nu te încrede în nimeni,* prinţul meu. Nici în maesterul tău fără colan ori în falsul tău

tată, nici în viteazul Rață ori în încântătoarea Lemore, nici în ceilalți minunați prieteni care te-au crescut de mic. Mai ales nu te încrede în negustorul de brânză, nici în Păianjen și nici în această micuță regină-dragon cu care intenționezi să te însori. E-adevărat, toată această neîncredere o să-ți cadă greu la stomac și-o să-ți provoace insomnii, dar mai bine asta decât somnul etern. Piticul își împinse dragonul negru peste un șir de munți. Dar ce știu eu? Pretinsul tău tată e un mare lord, iar eu doar o maimuțică de om. Totuși, eu aș proceda cu totul altfel.

Asta stârni interesul băiatului:

– Cum altfel?

– Dacă aș fi în locul tău? Aș merge spre vest și nu spre est. Aș acosta la Dorne și mi-aș înălța flamurile. Cele Șapte Regate pot fi cucerite acum mai ușor decât oricând. Pe Tronul de Fier stă un copil. Nordul e în haos, ținuturile riverane sunt devastate, un rebel stăpânește peste Capătul Furtunii și Piatra Dragonului. Când va veni iarna, ținutul va pieri de foame. Și cine rămâne să se descurce cu toate astea, cine-l conduce pe micul rege, cine conduce Cele Șapte Regate? Păi, scumpa mea surioară. Nu mai e altcineva. Fratele meu, Jaime, e însetat de luptă, nu de putere. A fugit din fața oricărei șanse pe care a avut-o să domnească. Unchiul meu Kevan ar fi un regent acceptabil, dacă l-ar împinge cineva de la spate, dar nu va face niciodată o mișcare din proprie inițiativă. Zeii l-au făcut să fie slugă, nu conducător. *Ei, bine, zeii și nobilul meu tată.* Mace Tyrell ar înhăța sceptrul bucuros, dar rudele mele nu se vor da la o parte ca să i-l lase lui. Iar pe Stannis îl urăște toată lumea. Așadar, cine rămâne? Păi, doar Cersei. Westerosul e sfâșiat și însângerat și nu mă îndoiesc că, exact în clipa asta, sora mea îi oblojește rănile... cu sare. Cersei e blândă ca Regele Maegor, altruistă ca Aegon cel Netrebnic și înțeleaptă ca Aerys Nebunul. Nu uită niciodată o ofensă, reală sau imaginară. Cersei ia prudența drept lașitate și diferența de opinii drept sfidare. Și este lacomă. Lacomă de putere, de onoruri, de iubire. Domnia lui Tommen se sprijină pe toate alianțele construite cu atâta grijă de nobilul meu

tată, dar în curând Cersei le va distruge. Debarcă și înalță-ți flamurile și oamenii se vor strânge ciopor să-ți susțină cauza. Lorzi mari și mici. Și oameni de rând. Dar nu zăbovi prea mult, prințul meu. Momentul favorabil nu va dura o veșnicie. Valul ce te ridică acum se va retrage curând. Să te asiguri că ajungi în Westeros înainte ca sora mea să cadă și un altul mai competent să-i ia locul.

– Dar, zise Prințul Aegon, fără Daenerys și dragonii ei, cum pot spera să biruiesc?

– Nu trebuie să biruiești, îi răspunse Tyrion. Trebuie doar să-ți înalți flamurile, să-ți aduni susținătorii și să rămâi pe poziție până când sosește Daenerys să-și unească forțele cu ale tale.

– Ai spus că s-ar putea să nu mă accepte.

– Poate că am exagerat. S-ar putea să i se facă milă de tine când vei veni cerșindu-i mâna. Piticul ridică din umeri. Vrei ca tronul tău să depindă de toanele unei femei? Dacă, însă, te duci la Westeros... ah, atunci vei fi un rebel, nu un cerșetor. Îndrăzneț, cutezător, un adevărat vlăstar al Casei Targaryen, pășind pe urmele lui Aegon Cuceritorul. Un *dragon*. Ți-am spus, o cunosc pe mica noastră regină. Să audă numai că fiul ucis al fratelui ei Rhaegar e încă în viață, că acest flăcău viteaz a înălțat din nou în Westeros flamura-dragon a strămoșilor ei, că poartă un război disperat ca să-și răzbune tatăl și ca să revendice Tronul de Fier pentru Casa Targaryen, încolțit din toate părțile... și va zbura să ți se alăture, iute ca vântul și ca gândul. Ești ultimul din linia ei, iar această Mamă a Dragonilor, această Dezrobitoare, este, mai presus de toate, o *salvatoare*. Fata care a preferat să înece în sânge orașele stăpânilor de sclavi decât să lase în lanțuri niște străini n-ar putea să-l abandoneze pe fiul propriului ei frate aflat în pericol. Iar când va ajunge la Westeros și te va întâlni pentru prima oară, vă veți afla față-n față ca egali, bărbat și femeie, nu ca regină și jălbaș. Cum să nu te iubească atunci, te întreb? Zâmbind, Tyrion înhăță dragonul și îl purtă în zbor peste tabla de joc. Sper că Înălțimea Ta mă va ierta. Regele ți-e încolțit. Moarte în patru mutări.

Prinţul se holbă la tabla de joc.

– Dragonul meu...

– ...e prea departe ca să te salveze. Ar fi trebuit să-l muţi în centrul bătăliei.

– Dar ai spus...

– Am minţit. *Să nu te încrezi în nimeni.* Şi ţine-ţi dragonul aproape.

Tânărul Griff sări în picioare şi răsturnă tabla. Piesele de *cyvasse* zburară în toate direcţiile, săltând şi rostogolindu-se pe puntea *Sfioasei Fecioare.*

– Ridică-le! porunci băiatul.

Ar putea fi un Targaryen, până la urmă.

– Dacă doreşti, Înălţimea Ta.

Tyrion se lăsă în patru labe şi începu să se târască pe punte, adunând piese.

Aproape se înserase când Yandry şi Ysilla se întoarseră la *Sfioasa Fecioară.* Un hamal venea grăbit în urma lor, împingând o roabă încărcată cu provizii: sare şi făină, unt proaspăt, bucăţi de slănină înfăşurate în pânză, saci de portocale, mere şi pere. Yandri avea un poloboc de vin pe-un umăr, în timp ce Ysilla avea atârnată o ştiucă peste al ei. Peştele era la fel de mare ca Tyrion.

Când îl văzu pe pitic stând în capătul pasarelei, Ysilla se opri atât de brusc, încât Yandry se ciocni de ea şi ştiuca fu cât pe-aci să-i alunece de pe umăr înapoi în râu. Raţă o ajută să salveze peştele. Ysilla se holbă la Tyrion şi făcu un anume gest cu trei degete. *Un semn care să alunge răul.*

– Lasă-mă să te ajut cu peştele, îi spuse Tyrion lui Raţă.

– Nu! se repezi Ysilla. Stai la o parte. Nu atinge nicio mâncare în afară de cea pe care o mănânci tu.

Piticul ridică mâinile:

– Cum porunceşti.

Yandry trânti polobocul de vin pe punte.

– Unde-i Griff? îl întrebă el pe Haldon.

– Doarme.

– Atunci trezește-l. Avem vești pe care ar fi bine să le audă. Numele reginei e pe buzele tuturor în Selhorys. Se spune că stă încă în Meereen, aflată la mare ananghie. Dacă vorbele din piață pot fi crezute, Vechiul Volantis se va alătura curând războiului împotriva ei.

Haldon își țuguie buzele.

– Vorbele negustorilor de pește nu sunt demne de crezare. Totuși, bănuiesc că Griff va dori să audă. Știi cum e el.

Jumătate-maesterul coborî sub punte.

Fata n-a pornit spre vest. Fără îndoială, avea motive întemeiate. Între Meereen și Volantis se întindeau trei mii de kilometri de deșerturi, munți, mlaștini și ruine, la care se adăuga Mantarys, cu reputația lui sinistră. *Un oraș de monștri, așa se spune, dar dacă mărșăluiește pe uscat, unde altundeva să caute mâncare și apă? Pe mare ar ajunge mai repede, dar dacă n-are corăbii...*

Când Griff își făcu apariția pe punte, știuca sfârâia deasupra unui mangal și Ysilla storcea o lămâie peste ea. Mercenarul purta armură și mantie din blană de lup, mănuși moi, pantaloni negri de lână. Dacă era, cumva, surprins să-l vadă treaz pe Tyrion, nimic pe chipul lui nu era diferit de obișnuita-i căutătură încruntată. Îl conduse pe Yandry lângă cârmă, unde vorbiră cu glas scăzut, prea încet pentru ca piticul să audă.

În cele din urmă, Griff îi făcu semn lui Haldon.

– Trebuie să știm adevărul despre aceste zvonuri. Du-te pe țărm și află ce poți. Qavo va ști, dacă-l găsești. Încearcă la Riveranul și la Masa Pictată. Celelalte locuri ale lui le cunoști.

– Da. Am să-l iau și pe pitic. Patru urechi aud mai bine decât două. Și știi cât de înnebunit e Qavo după *cyvasse.*

– Cum dorești. Întoarceți-vă înainte de răsăritul soarelui. Dacă, din orice motiv, veți întârzia, căutați să ajungeți la Compania de Aur.

Meșter la vorbă ca un lord. Tyiron își păstră gândul pentru sine.

Haldon îmbrăcă o mantie cu glugă, iar Tyrion își lepădă hainele pestrițe, înlocuindu-le cu unele mohorâte, cenușii. Griff le dădu fiecăruia o pungă de arginți din cufărul lui Illyrio.

– Ca să dezlege limbile.

Amurgul lăsa loc întunericului, pe când înaintau pe malul râului. Unele dintre vasele pe lângă care treceau păreau părăsite, cu pasarelele ridicate. Altele mişunau de oameni înarmaţi, care-i priveau cu suspiciune. La baza zidurilor oraşului, deasupra dughenelor, fuseseră aprinse lămpaşe de pergament ce proiectau oaze de lumini colorate pe cărarea pietruită. Tyrion privi cum faţa lui Haldon devine verde, apoi roşie, pe urmă violet. Dincolo de cacofonia de limbi necunoscute, auzi o muzică stranie revărsându-se de undeva de sus, un sunet subţire de flaut, însoţit de tobe. Un câine lătra în spatele lor.

Iar târfele erau afară. Pe râu sau pe mare, un port era un port şi oriunde găseai marinari, găseai şi târfe. *La asta se referea tatăl meu? Acolo se duc târfele, pe mare?*

Târfele din Lannisport şi Debarcaderul Regelui erau femei libere. Suratele lor din Selhorys erau sclave, purtând semnul robiei sub forma unor lacrimi tatuate sub ochiul drept. *Bătrâne ca păcatul şi de două ori mai urâte, cu toatele.* Asta era aproape suficient ca să lecuiască un bărbat de desfrâu. În timp ce trecea cu pasu-i legănat, Tyrion le simţea ochii urmărindu-i, le auzea şuşotind şi chicotind pe după mâini. *Ai crede că n-au mai văzut în viaţa lor un pitic.*

O formaţie de lăncieri volanteni stătea de strajă la poarta râului. Lumina torţelor scânteia pe ghearele de oţel care se înălţau din mănuşile lor. Coifurile pe care le purtau erau măşti de tigru, iar feţele de dedesubt aveau tatuate dungi verzi pe ambii obraji. Tyrion ştia că soldaţii-sclavi din Volantis erau foarte mândri de dungile lor de tigru. *Oare tânjesc după libertate?* se întrebă el. *Ce-ar face dacă această regină-copilă le-ar acorda-o? Ce sunt ei, dacă nu tigri? Ce sunt eu, dacă nu leu?*

Unul dintre tigri îl zări pe pitic şi le spuse celorlalţi ceva care îi făcu să râdă. Când ajunseră la poartă, acesta îşi scoase mănuşa-armură şi mănuşa de lână de dedesubt, îl luă pe după gât pe pitic şi îl frecă pe creştet. Tyrion era prea uluit ca să protesteze. Totul se isprăvi într-o secundă.

– A avut vreun motiv să facă asta? îl întrebă el pe Jumătate-maester.

– Cică aduce noroc să freci capul unui pitic, îi explică Haldon, după un schimb de replici cu străjerul, pe limba lui.

Tyrion se forță să-i zâmbească omului.

– Spune-i că ai și mai mult noroc dacă sugi mădularul unui pitic.

– Mai bine nu. Se știe că tigrii au dinți ascuțiți.

Un alt străjer le făcu semn să treacă de poartă, fluturând nerăbdător o torță înspre ei. Haldon Jumătate-maester pătrunse între zidurile Selhorysului, urmat îndeaproape de pasul legănat și prudent al lui Tyrion.

O piață mare se deschise în fața lor. Chiar și la această oră târzie, era înțesată, zgomotoasă și scăldată în lumină. Pe la hanuri și casele plăcerilor, lămpașele atârnau de lanțuri, deasupra ușilor, dar între porți acestea erau făcute din sticlă colorată, nu din pergament. La dreapta lor, un foc ardea în fața unui templu de piatră roșie. Un preot în veșminte stacojii stătea în balcon, predicând unui grup mic de oameni adunat în jurul flăcărilor.

Prin alte părți, câțiva drumeți jucau *cyvasse* în fața unui han, soldați beți intrau și ieșeau dintr-un loc care era, evident, un bordel, o femeie bătea un catâr lângă un grajd. Un car cu două roți trecu, huruind, pe lângă ei, tras de un elefant alb pitic. *Este o altă lume*, gândi Tyrion, *dar nu atât de diferită de lumea pe care o cunosc eu.*

Piața era dominată de o statuie de marmură albă care înfățișa un bărbat fără cap, într-o armură din cale-afară de împodobită, călare pe un cal de război, în găteli pe măsură.

– Cine-ar putea să fie? întrebă Tyrion.

– Triarhul Horonno. Un erou volanten din Veacul Sângelui. A fost reales ca triarh în fiecare an, vreme de patru decenii, până când s-a plictisit de alegeri și s-a declarat triarh pe viață. Volantenii nu s-au amuzat. A fost condamnat la moarte curând după aceea. Legat între doi elefanți și sfârtecat în două.

– Se pare că statuii sale îi lipsește capul.

– A fost tigru. Când au venit elefanții la putere, adepții lor s-au dezlănțuit, decapitând statuile celor pe care-i considerau vinovați pentru toate războaiele și toate morțile. Dar asta a fost în altă epocă,

adăugă Haldon, ridicând din umeri. Haide, mai bine am asculta ce spune preotul. Jur că am auzit numele Daenerys.

Traversară piaţa şi se alăturară grupului ce sporea în faţa templului roşu. Înconjurat de localnicii înalţi, piticului îi era greu să vadă altceva decât fesele lor. Auzea aproape fiecare cuvânt pe care îl rostea preotul, dar asta nu însemna că le şi înţelegea.

– Pricepi ce spune? îl întrebă pe Haldon în Limba Comună.

– Aş înţelege, dacă nu mi-ar ţiui un pitic în ureche.

– Eu nu *ţiui*.

Tyrion îşi încrucişă braţele şi privi în spatele lui, studiind chipurile bărbaţilor şi femeilor care se opriseră să asculte. Oriunde se întorcea, vedea tatuaje. *Sclavi. Patru din cinci sunt sclavi.*

– Preotul îi îndeamnă pe volanteni să meargă la război, îi explică Jumătate-maesterul, dar de partea cauzei drepte, ca oşteni ai Stăpânului Luminii, R'hllor, cel care a făurit soarele şi stelele şi care duce o luptă eternă împotriva întunericului. Nyessos şi Malaquo au întors spatele luminii, spune el, căci inimile lor sunt întunecate de harpiile de la răsărit. Spune...

– *Dragoni.* Cuvântul ăsta îl înţeleg. Spune *dragoni.*

– Da. Dragonii au venit s-o ducă spre glorie.

– Adică pe Daenerys?

Haldon încuviinţă.

– Benerro a trimis vorbă din Volantis. Venirea ei este împlinirea unei profeţii străvechi. Din fum şi sare s-a născut, să înnoiască lumea. E Azor Ahai reîntors... iar triumful ei asupra întunericului va aduce o vară fără de sfârşit... moartea însăşi va pleca genunchiul şi toţi cei care vor muri luptând pentru cauza ei vor renaşte...

– Trebuie să renasc în acelaşi trup? întrebă Tyrion. Mulţimea era tot mai numeroasă. Simţea cum îi împresoară. Cine este Benerro?

Haldon ridică o sprânceană.

– Marele Preot al templului roşu din Volantis. Flacăra Adevărului, Lumina Înţelepciunii, Întâiul Slujitor al Stăpânului Luminii, Sclav al lui R'hllor.

Singurul preot roşu pe care îl cunoscuse vreodată Tyrion era Thoros din Myr, trupeşul, jovialul fanfaron beţivan, care tândălise la Curtea lui Robert, îngurgitând cele mai bune vinuri vechi ale regelui şi oţelindu-şi sabia pentru dueluri.

– Dă-mi preoţi graşi, corupţi şi cinici, îi spuse Tyrion lui Haldon. Unii cărora le place să stea pe perne moi de satin, să ciugulească dulciuri şi să ademenească băieţandri. Preoţii care cred în zei sunt cei care fac necazuri.

– Poate că putem folosi aceste necazuri în avantajul nostru. Ştiu unde putem găsi răspunsuri.

Haldon îl conduse pe lângă eroii fără cap, către hanul mare de piatră care dădea înspre piaţă. Cochilia crestată a unei imense ţestoase atârna deasupra porţii, pictată în culori ţipătoare. În interior, zeci de lumânări roşietice ardeau ca nişte stele îndepărtate. Aerul era înmiresmat de carnea friptă şi de mirodenii şi o copilă sclavă, cu o ţestoasă tatuată pe un obraz, turna în cupe vin verzui.

Haldon se opri în pragul uşii.

– Uite acolo. Cei doi.

În alcov, doi bărbaţi şedeau aplecaţi asupra unei mese de piatră pentru *cyvasse*, privindu-şi piesele cu ochii mijiţi, la lumina unei lumânări roşii. Unul era sfrijit şi palid, cu părul negru, rar şi un nas ascuţit ca o sabie. Celălalt era lat în spate şi pântecos, cu o guşă revărsată, în inele, peste guler. Niciunul nu se osteni să ridice privirea de la joc, până când Haldon nu-şi trase un scaun între ei şi spuse:

– Piticul meu joacă mai bine *cyvasse* decât voi doi la un loc.

Bărbatul mai voinic ridică ochii, privindu-i scârbit pe intruşi, şi zise ceva în limba Vechiului Volantis, prea repede pentru ca Tyrion să-l poată înţelege. Cel slab se lăsă pe spătarul scaunului.

– E de vânzare? întrebă el, în Limba Comună a Westerosului. Menajeria triarhului are nevoie de un pitic care joacă *cyvasse.*

– Yollo nu e sclav.

– Ce păcat!

Bărbatul cel slab mută un elefant de onix. În fața lui, la masa de *cyvasse*, cel din spatele armatei de alabastru își țuguie buzele dezaprobator, după care își mută calul de război.

– O greșeală grosolană, remarcă Tyrion. Trebuia să-și joace și el rolul.

– Întocmai, zise sfrijitul.

Răspunse cu mutarea propriului cal de război.

Urmă o furtună de mișcări iuți, până când, în cele din urmă, bărbatul slab zâmbi și anunță:

– Mort, prietene.

Voinicul privi încruntat tabla de joc, apoi se ridică și mârâi ceva pe limba lui. Adversarul său râse.

– Haide, acum. Piticul nu duhnește chiar așa de rău. Îi făcu semn lui Tyrion să se așeze pe scaunul gol: Sus, omulețule. Pune-ți argintul pe masă și vom vedea cât de bine te pricepi la joc.

Care joc? ar fi putut întreba Tyrion. Se cocoță pe scaun.

– Joc mai bine cu burta plină și o cupă de vin în mână.

Sfrijitul se întoarse, amabil, și îi strigă unei sclave să le aducă mâncare și băutură.

– Nobilul Qavo Nogarys este vămuitorul de-aici, din Selhorys, spuse Haldon. Nu l-am învins niciodată la *cyvasse*.

Tyrion pricepu imediat.

– Poate că eu voi fi mai norocos.

Își deschise punga și stivui monede de argint lângă tabla de joc, una peste alta, până când, în sfârșit, Qavo zâmbi.

În timp ce fiecare își așeza piesele în spatele paravanului de *cyvasse*, Haldon zise:

– Ce se mai aude din josul râului? Va fi război?

Qavo ridică din umeri.

– Yunkaii așa ar vrea. Își spun Înțelepții Stăpâni. Despre înțelepciunea lor nu pot vorbi, dar șiretenia nu le lipsește. Mesagerul lor a venit la noi cu un cufăr de aur și nestemate și două sute de sclavi, fete

nubile și băieți cu pielea netedă, experimentați în arta celor șapte suspine. Am auzit că ospețele lui sunt memorabile și punga generoasă.

– Yunkaii v-au cumpărat triarhii?

– Doar pe Nyessos. Qavo îndepărtă paravanul și examină amplasarea oștirii lui Tyrion. O fi Malaquo bătrân și știrb, dar tot tigru rămâne și Doniphos nu va reveni ca triarh. Orașul e însetat de război.

– De ce? întrebă Tyrion. Meereen e hăt, departe, dincolo de mare. Cum a jignit această dulce copilă Vechiul Volantis?

– Dulce? Qavo izbucni în râs. Dacă doar jumătate dintre poveștile care vin dinspre Golful Sclavilor sunt adevărate, această *copilă* este un monstru. Se zice că e însetată de sânge, că toți cei ce ridică glasul împotriva ei sunt înfipți în țepe și lăsați să moară încet. Se spune că e o vrăjitoare care-și hrănește dragonii cu carnea pruncilor abia născuți, o sperjură care batjocorește zeii, încalcă armistiții, amenință solii și le caută pricină celor care au slujit-o cu credință. Se spune că are o poftă trupească insațiabilă, că se împreunează cu bărbați, femei, eunuci, chiar și cu câini și copii, și că e vai de cel care nu reușește s-o mulțumească. Își dăruiește trupul bărbaților ca să le înrobească sufletele.

O, bine, gândi Tyrion. *Dacă-mi dăruiește trupul, n-are decât să-mi ia sufletul, așa mic și pricăjit cum e.*

– Se spune, replică Haldon. Spun stăpânii de sclavi, vrei să zici, exilații pe care i-a alungat din Astapor și din Meereen. Pure calomnii.

– Cele mai bune calomnii au o fărâmă de adevăr, sugeră Qavo, dar păcatul adevărat al fetei nu poate fi tăgăduit. Această copilă arogantă și-a asumat misiunea de a zdrobi negoțul cu sclavi, dar el nu s-a limitat niciodată la Golful Sclavilor. El a făcut parte din marea negoțului care s-a întins în întreaga lume, și regina-dragon a aruncat o umbră asupra apei. În spatele Zidului Negru, lorzii străvechiului sânge nu-și găsesc somnul, ascultând cum robii din bucătăriile lor își ascut cuțitele lungi. Sclavii ne hrănesc, ne curăță străzile, ne învață copiii. Ne păzesc zidurile, trag la galerele noastre, luptă în bătăliile noastre. Iar acum, când ei privesc spre est, văd această tânără regină strălucind în depărtare,

această *eliberatoare.* Vechiul Sânge nu poate să îngăduie asta. Oamenii săraci o urăsc şi ei. Până şi cel mai netrebnic cerşetor e mai presus de un sclav. Regina-dragon vrea să-i răpească o asemenea consolare.

Tyrion înaintă cu suliţaşii. În replică, Qovo mută calul uşor. Tyrion îşi deplasă arbaletiştii cu un careu mai sus şi spuse:

– Preotul roşu de afară părea să creadă că Volantisul ar trebui să lupte de partea acestei regine de argint, nu împotriva ei.

– Preoţii roşii ar fi mai înţelepţi dacă ar tăcea, zise Qavo Nogarys. Au fost deja încăierări între adepţii lor şi cei care venerează alţi zei. Vorbăria lui Benerro nu va face decât să atragă mânia sălbaticilor asupra lui.

– Ce vorbărie? întrebă piticul, jucându-se cu pionul.

Volantenul flutură o mână.

– În Volantis, mii de sclavi şi oameni eliberaţi se îngrămădesc în piaţa templului în fiecare seară, să-l audă pe Benerro ţipând despre stele însângerate şi o sabie de foc care va purifica lumea. Susţine, în predicile lui, că Volantisul va arde negreşit dacă triarhii vor ridica armele împotriva reginei argintii.

– Asta e o profeţie pe care până şi eu aş putea s-o fac. Ah, cina.

Cina era un platou cu friptură de capră servită pe un pat de felii de ceapă. Carnea era savuroasă şi aromată, rumenită la suprafaţă şi roşie, suculentă, în interior. Tyrion luă o bucată. Era fierbinte de-i ardea degetele, dar atât de bună, încât nu se putu abţine să nu întindă mâna după încă o halcă. O udă cu licoarea volantenă verzuie, licoare asemănătoare cu vinul pe care o băuse de-o veşnicie.

– Foarte bun, spuse el, ridicându-şi dragonul. Cea mai puternică piesă din joc, anunţă el, înlăturând unul dintre elefanţii lui Qavo. Iar Daenerys Targaryen are trei, se spune.

– Trei, îl aprobă Qavo, împotriva unor duşmani de trei ori câte trei mii. Grazdan mo Eraz n-a fost singurul sol trimis din Oraşul Galben. Când Înţelepţii Stăpâni vor porni împotriva Meereenului, legiunile Noului Ghis vor lupta alături de ei. Tolosii, elyrienii. Chiar şi dothrakii.

– Aveţi dothraki în faţa porţilor, spuse Haldon.

– *Khal* Pono. Qavo flutură nepăsător o mână albă. Lorzii călăreți vin, noi le dăm daruri și pleacă. Își mută din nou catapulta, închise palma în jurul dragonului de alabastru al lui Tyrion și îl îndepărtă de pe tablă.

Restul fu măcel, deși piticul mai rezistă încă vreo zece mutări.

– A sosit timpul lacrimilor amare, zise, în cele din urmă Qavo, ridicând în căușul palmei mormanul de arginți. Încă un joc?

– Nu-i nevoie, răspunse Haldon. Piticul meu și-a luat porția de umilință. Cred că cel mai bine e să ne întoarcem la barca noastră.

Afară, în piață, focul încă ardea, dar preotul plecase și mulțimea se împrăștiase de mult. Flăcările unor lumânări pâlpâiau dinspre ferestrele bordelului. Din interior răzbăteau râsete de femei.

– E încă devreme, zise Tyrion. Poate Qavo nu ne-a spus tot. Iar târfele aud vrute și nevrute de la bărbații pe care-i desfată.

– Ai nevoie într-atât de-o femeie, Yollo?

– Omul se mai satură să nu aibă altă mângâiere decât propriile degete. *Poate că Selhorys e locul în care se duc târfele. Poate că Tysha e acolo, înăuntru, chiar acum, cu lacrimi tatuate pe obraz.* Era să mă înec. Un bărbat are nevoie de o femeie, după o asemenea experiență. În plus, trebuie să mă asigur că țepușa nu mi s-a împietrit.

Jumătate-maesterul râse.

– Am să te aștept în taverna de lângă poartă. Nu zăbovi prea mult.

– O, nu te teme în privința asta. Majoritatea femeilor preferă să termine cu mine cât mai repede.

Bordelul era unul modest în comparație cu cele pe care piticul le frecventa în Lannisport și Debarcaderul Regelui. Proprietarul nu părea să vorbească altă limbă în afară de volantenă, dar înțelegea foarte bine zornăitul argintului și îl conduse pe Tyrion, printr-o galerie acoperită, într-o sală lungă care mirosea a tămâie, unde patru sclave plictisite stăteau tolănite, care mai de care mai despuiate. Peste două trecuseră deja vreo patruzeci de ani, după aprecierea lui Tyrion, iar cea mai tânără avea cam cincisprezece, șaisprezece. Niciuna nu era atât de hidoasă ca târfele pe care le văzuse la treabă în docuri, deși nu erau nici pe departe

frumoase. Una era, evident, însărcinată. Alta era doar grasă și etala inele de fier în sfârcuri. Toate patru aveau lacrimi tatuate sub un ochi.

– Ai vreo fată care vorbește limba Westerosului? întrebă Tyrion.

Proprietarul îl privi cu ochii mijiți, neînțelegând, așa că piticul repetă întrebarea în valyriana cultă. De data aceasta bărbatul păru să priceapă o vorbă, două și răspunse în volantenă:

– Fata apusului, fu tot ce reuși să deslușească Tyrion din răspunsul lui.

Presupuse că asta însemna o fată din Regatele Apusului.

În casă exista o singură astfel de fată, și nu era Tysha. Avea obrajii pistruiați și bucle roșcate, sârmoase, ceea ce promitea sâni pistruiați și păr roșu între picioare.

– E în regulă, spuse Tyrion, și mai vreau o carafă. Vin roșu, carne roșie. Târfa îi privea cu repulsie fața fără nas. Te oripilez, draga mea? Sunt o făptură oripilantă, după cum ți-ar spune bucuros tatăl meu, dacă n-ar fi oale și ulcele.

Deși avea înfățișarea uneia din Westeros, fata nu știa o boabă din Limba Comună. *Poate că a fost capturată de vreun proprietar de sclavi pe când era copil.* Dormitorul era mic, dar podeaua era acoperită de un covor myrishean, iar în loc de paie se afla o saltea umplută cu pene. *Am văzut și mai rele.*

– Îmi spui cum te cheamă? o întrebă el, luând o cupă de vin din mâna ei. Nu? Vinul era tare și acru și n-avea nevoie de niciun fel de traducere. Cred c-am să mă mulțumesc cu coapsele tale. Tyrion își șterse gura cu dosul palmei: Te-ai mai culcat vreodată cu un monstru? E un moment la fel de potrivit ca oricare altul. Scoate-ți hainele și întinde-te pe spate, dacă dorești. Sau nu.

Fata îl privi fără să înțeleagă, până când el îi luă carafa din mâini și îi ridică poalele peste cap. După asta, pricepu ce i se cere, deși nu se dovedi cea mai pătimașă parteneră. Trecuse atât de mult de când Tyrion nu mai avusese o femeie, încât își revărsă în trupul ei sămânța la cea de-a treia zvâcnire.

Se rostogoli pe-o parte, simţindu-se mai mult ruşinat decât satisfăcut. *A fost o greşeală. Ce fiinţă jalnică am devenit!*

– Cunoşti o femeie pe nume Tysha? întrebă el, privind cum sămânţa lui se scurge din trupul fetei, pe pat. Târfa nu răspunse. Ştii unde se duc târfele? continuă el. Nu primi răspuns nici la această întrebare. Spatele ei era brăzdat de urme întărite de zgârieturi. *Fata asta parcă e moartă. Tocmai m-am culcat cu un cadavru.* Până şi ochii ei păreau morţi. *Nici măcar nu are puterea să mă deteste.*

Simţea nevoia să bea vin. Mult vin. Înhăţă carafa cu ambele mâini şi o ridică la buze. Vinul se revărsă roşu. În gâtlej, pe bărbie. Îi picură din barbă şi îmbibă patul de puf. La lumina lumânării, părea la fel de întunecat ca vinul care-l otrăvise pe Joffrey. Când isprăvi, azvârli cât colo carafa goală şi, când rostogolindu-se, când împleticindu-se pe podea, orbecăi după oala de noapte. Nu era niciuna prin preajmă. Stomacul i se întoarse pe dos şi se pomeni în genunchi, vomitând pe covor, pe minunatul covor gros, myrishean, mângâietor ca o minciună.

Târfa scoase un ţipăt de disperare. *Vor da vina pe ea pentru asta,* îşi dădu el seama, ruşinat.

– Taie-mi capul şi du-l la Debarcaderul Regelui, o îndemnă Tyrion. Sora mea o să facă din tine o doamnă şi nimeni n-o să te mai biciuiască.

Fata nu înţelese nici asta, aşa că Tyrion îi desfăcu picioarele, se strecură între ele şi o luă încă o dată. Atâta, cel puţin, putea înţelege şi ea.

După aceea, carafa de vin era stoarsă şi el la fel, aşa că mototoli veşmântul fetei şi-l azvârli spre uşă. Ea pricepu aluzia şi fugi, lăsându-l singur în întuneric, cufundat în patul de puf. *Sunt mort de beat.* Nu îndrăznea să închidă ochii, de teamă să nu adoarmă. Dincolo de vălul visului, îl aşteptau Tristeţile. Trepte de piatră urcau la nesfârşit, adânci, alunecoase şi înşelătoare, şi undeva, în vârf, Lordul Giulgiului. *Nu vreau să-l întâlnesc pe Lordul Giulgiului.* Tyrion se îmbrăcă pe bâjbâite şi orbecăi către scară. *Griff o să mă jupoaie. Şi de ce nu? Dacă a meritat vreodată un pitic să fie jupuit, eu sunt acela.*

La jumătatea coborâșului, se împiedică. Reuși, cumva, să-și oprească prăbușirea cu mâinile și s-o transforme într-o bubuitoare rostogolire. Târfele din sala de jos ridicară privirea, uimite, când piticul ateriză la baza scării. Tyrion se rostogoli în picioare și le făcu o plecăciune.

– Sunt mai agil când sunt beat. I se adresă proprietarului: Mă tem că ți-am distrus covorul. Fata nu-i de vină. Lasă-mă să-l plătesc. Scoase un pumn de monede și i le azvârli omului.

– *Pezevenghiule*, se auzi un glas gros în spatele lui.

În colțul sălii, un bărbat ședea într-un con de umbră, cu o târfă zvârcolindu-i-se în poală. *Pe fata asta n-am văzut-o. Dacă aș fi văzut-o, aș fi luat-o sus în locul pistruilor.* Era mai tânără decât celelalte, suplă și arătoasă, cu părul lung și argintiu. Din Lys, la prima vedere... dar omul în poala căruia ședea era din Cele Șapte Regate. Voinic, cu umeri lați, de vreo patruzeci de ani, poate mai în vârstă. Era pe jumătate chel, dar obrajii și bărbia îi erau acoperite de o miriște aspră, iar pe mâini părul îi creștea des, răsărind până și pe la încheieturi.

Lui Tyrion nu-i plăcea înfățișarea lui. Îi plăcea și mai puțin ursul mare și negru de pe tunică. *Lână. Poartă lână, chiar în căldura asta. Cine altul decât un cavaler ar fi atât de nebun?*

– Cât de plăcut e să aud Limba Comună atât de departe de casă, se forță să spună. Dar mă tem că m-ai confundat. Numele meu este Hugor Hill. Pot să te cinstesc cu o cupă de vin, prietene?

– Am băut destul. Cavalerul îmbrânci târfa și se ridică în picioare. Centura sabiei îi atârna într-un cui, lângă el. O coborî și scoase lama. Oțelul foșni pe pielea centurii. Târfele priveau avide, cu lumina lumânărilor scânteindu-le în ochi. Proprietarul dispăruse. Ești al meu, *Hugor*, zise cavalerul.

Tyrion nu-l putea întrece la fugă, după cum nu-l putea birui în luptă. Așa beat cum era, nu putea nici măcar să spere că-l poate întrece în istețime.

– Și ce-ai de gând să faci cu mine? întrebă el, desfăcându-și brațele.

– Să te dau pe mâna reginei, răspunse cavalerul.

DAENERYS

Galazza Galare sosi la Marea Piramidă însoțită de o duzină de Grații Albe, fete de obârșie nobilă, încă prea tinere ca să-și fi făcut anul de slujire în grădinile plăcerilor din templu. Formau, împreună, un tablou frumos: mândra bătrână, înveșmântată în verde din cap până-n picioare, înconjurată de fetele în straie și voaluri albe, purtându-și armura inocenței.

Regina le întâmpină cu căldură, apoi o chemă pe Missandei să se ocupe de masa și de conversația fetelor, cât timp ea și Grația Verde luau cina între patru ochi.

Bucătarii ei le pregătiseră o mâncare savuroasă: miel cu miere, înmiresmat cu mentă pisată și servit cu micile ciuperci verzi care-i plăceau atât de mult. Doi dintre ostaticii preferați ai lui Dany serviră mâncarea și se îngrijiră ca pocalurile să fie mereu pline: o fetiță cu ochi de căprioară pe nume Qezza și un băiat firav, Grazhar. Erau frate și soră și veri ai Grației Verzi, care îi întâmpină cu sărutări, când păși înăuntru și îi întrebă dacă au fost cuminți.

– Sunt foarte drăgălași, amândoi, o asigură Dany. Qezza îmi cântă uneori. Are o voce minunată. Iar Ser Barristan i-a inițiat pe Grazhar și pe ceilalți băieți în arta cavalerismului apusean.

– Sunt de-un sânge cu mine, explică Grația Verde, în timp ce Qezza îi umplea cupa cu vin roșu, închis la culoare. Mă bucur să știu

că sunt pe placul Luminăției Tale. Sper că pot fi și eu la fel. Părul bătrânei era alb, pielea subțire ca pergamentul, dar anii nu-i umbriseră ochii. Erau verzi, asemenea veșmintelor ei, ochi triști, plini de înțelepciune. Dacă-mi îngădui s-o spun, Înălțimea Ta arată... obosită. Dormi?

Dany abia reuși să-și stăpânească râsul.

– Nu prea bine. Azi-noapte, trei galere qartheene au venit pe Skahazadhan în sus, la adăpostul întunericului. Oamenii Mamei au slobozit săgeți de foc spre pânzele lor și le-au aruncat vase cu smoală fierbinte pe punți, dar galerele au trecut iute și n-au suferit nicio stricăciune importantă. Qartheenii intenționează să ne închidă râul, așa cum au închis și golful. Și nu mai sunt singuri. Li s-au alăturat trei galere din Noul Ghis și o caracă din Tolos. Tolosii întâmpinaseră propunerea de alianță a lui Daenerys numind-o târfă și cerându-i imperativ să dea înapoi Meereenul Marilor Stăpâni. Chiar și asta era de preferat răspunsului pe care cei din Mantarys i-l trimiseseră, cu o caravană, într-un cufăr de cedru. Înăuntru, găsise capetele celor trei soli ai săi, murate. Poate că zeii tăi ne pot ajuta, continuă ea. Roagă-i să trimită o furtună care să le mături galerele din golf.

– Am să mă rog și am să aduc ofrande. Poate că zeii Ghisului mă vor auzi. Galazza Galare sorbi din vin, dar nu-și dezlipi ochii de la Dany. Furtunile se dezlănțuie și între ziduri, nu doar în exteriorul lor. Alți sclavi eliberați au murit astă-noapte, sau cel puțin așa mi s-a spus. Trei. Cuvântul îi lăsă un gust amar. Lașii au dat buzna peste niște țesătoare, sclave eliberate care nu făcuseră nimănui niciun rău. Doar făureau lucruri frumoase. Deasupra patului meu atârnă o tapiserie pe care mi-au dăruit-o ele. Fiii Harpiei le-au distrus războiul de țesut și le-au siluit înainte să le taie beregata.

– Am auzit și noi asta. Și, totuși, Luminăția Ta a găsit puterea să răspundă măcelului cu milostenie. N-ai făcut rău niciunuia dintre nobilii copii pe care-i ții ostatici.

– Deocamdată, nu. Dany se atașase de micii ei pupili. Unii erau sfioși, alții îndrăzneți, unii drăgălași, alții ursuzi, dar cu toții erau nevinovați.

Dacă-mi omor paharnicii, cine o să-mi mai toarne vinul și-o să mă mai servească la masă? întrebă ea, încercând o glumă.

Preoteasa nu zâmbi.

– Se spune că Țeastă-Rasă vrea să-i dea hrană dragonilor. Viață pentru viață. Pentru fiecare Fiară de Bronz ucisă, vrea moartea unui copil.

Dany își învârti mâncarea prin farfurie. Nu îndrăznea să se uite către locul în care stăteau Grazhar și Qezza, de teamă să nu izbucnească în plâns. *Țeastă-Rasă are o inimă mai aspră decât mine.* Se certaseră din cauza ostaticilor de multe ori.

– Fiii Harpiei râd în piramidele lor, spusese Skahaz, chiar în dimineața aceea. La ce folosesc ostaticii, dacă nu le iei capetele?

În ochii lui, ea era doar o femeie slabă. *Hazzea a fost de-ajuns. La ce folosește pacea, dacă trebuie cumpărată cu sângele copiilor?*

– Ei nu poartă nicio vină pentru aceste crime, îi răspunse Dany, cu glas pierit, Grației Verzi. Nu sunt o regină-măcelar.

– Și pentru asta Meereenul îți mulțumește, zise Galazza Galare. Am auzit că Regele Măcelar al Astaporului e mort.

– Ucis de propriii lui soldați, când le-a ordonat să atace Yunkaiul. Cuvintele îi lăsau un gust amar. Nici nu s-a răcit bine, că un altul i-a luat locul, continuă Daenerys. Cleon al Doilea, își zicea. A rezistat opt zile până i-a fost tăiată beregata. Ucigașul lui a revendicat coroana. La fel și concubina primului Cleon. Regele Taie-Beregată și Regina Târfă, așa i-au numit astaporii. Susținătorii lor se luptă pe străzi, în timp ce yunkaii, cu mercenarii lor, așteaptă în exteriorul zidurilor.

– Sunt vremuri cumplite, Luminăția Ta. Pot îndrăzni să-ți dau un sfat?

– Știi cât de mult prețuiesc înțelepciunea ta.

– Atunci ia aminte la vorbele mele și mărită-te.

– Ah! Dany se așteptase asta.

– Te-am auzit adesea spunând că ești doar o fetișcană. Uitându-mă la tine, pari încă doar o copilă, prea tânără și firavă ca să înfrunți asemenea încercări de una singură. Ai nevoie de un rege alături, să te ajute să porți astfel de poveri.

Dany străpunse o ciozvârtă de miel. Luă o muşcătură, mestecă încet.

– Spune-mi, poate acest rege să-şi umfle obrajii şi să sufle, împingând galerele lui Xaro înapoi în Qarth? Poate să bată din palme şi să oprească asediul asupra Astaporului? Poate să-mi sature copiii şi să readucă pacea pe străzile mele?

– Tu poţi? întrebă Graţia Verde. Un rege nu e un zeu, dar sunt multe lucruri pe care le poate face un bărbat puternic. Când te privesc, oamenii mei văd o cuceritoare venită de peste mări şi ţări să ne ucidă şi să ne înrobească pruncii. Un rege ar putea să schimbe asta. Cu un rege de obârşie nobilă, de sânge pur ghiscari, oraşul ţi-ar accepta stăpânirea ta. Altminteri, mă tem că domnia ta se va sfârşi aşa cum a început, cu sânge şi foc.

Dany învârti mâncarea prin farfurie.

– Şi pe cine ar vrea zeii Ghisului să iau drept rege şi consort?

– Pe Hizdahr zo Loraq, răspunse Galazza Galare, fără şovăire.

Dany nu se osteni să mimeze surprinderea.

– De ce Hizdahr? Skahaz este şi el de obârşie nobilă.

– Skahaz este un Kandaq, în timp ce Hizdahr este un Loraq. Luminăţia Ta mă va ierta, însă doar cineva care nu e ghiscari nu înţelege diferenţa. Am auzit adesea spunându-se că îţi curge prin vene sângele lui Aegon Cuceritorul, al lui Jaehaerys Înţeleptul şi al lui Daeron Dragonul. Nobilul Hizdahr este din sângele lui Mazdhan Magnificul, al lui Hazrak Chipeşul şi al lui Zharaq Eliberatorul.

– Străbunii lui sunt morţi, ca şi ai mei. Le va ridica Hizdahr umbrele să apere Meereenul de duşmani? Am nevoie de un bărbat cu corăbii şi săbii. Tu îmi oferi strămoşi.

– Suntem un popor din vechime. Strămoşii lui sunt importanţi pentru noi. Căsătoreşte-te cu Hizdahr zo Loraq şi dăruieşte-i un fiu, al cărui tată va fi harpia şi a cărui mamă va fi dragonul. În el, profeţiile se vor împlini şi vrăjmaşii tăi se vor topi ca zăpada.

Va fi armăsarul care călăreşte lumea. Dany ştia cum era cu profeţiile. Erau vorbe, iar vorbele erau vânt. N-avea să existe niciun fiu al lui Loraq,

niciun moştenitor care să unească dragonul şi harpia. *Când soarele va răsări la vest şi va apune la est, când mările se vor usca şi munţii se vor spulbera în vânt, ca frunzele.* Doar atunci avea să reînvie pântecele ei...

...dar Daenerys Targaryen avea şi alţi copii, zeci de mii, care au întâmpinat-o cu urale, numind-o mama lor, când le-a zdrobit lanţurile. Se gândea la Scutul Neclintit, la fratele lui Missandei, la femeia Rylona Rhee, care cântase atât de minunat la harpă. Nicio căsătorie n-avea să-i aducă înapoi, dar, dacă un soţ putea să pună capăt măcelului, atunci era datoare faţă de morţii ei să se mărite.

Dacă mă mărit cu Hizdahr, oare Skahaz se va întoarce împotriva mea? Avea mai mare încredere în Skahaz decât în Hizdahr, dar Ţeastă-Rasă ar fi fost un dezastru ca rege. Era prea iute la mânie şi prea anevoie iertător. Nu vedea niciun folos să se mărite cu un bărbat care stârnea la fel de multă ură ca ea. Hizdahr era un om respectat, din câte îşi putea da seama.

– Ce părere are presupusul meu soţ despre asta? întrebă ea. *Ce gândeşte despre mine?*

– Înălţimea Ta nu trebuie decât să-l întrebe. Nobilul Hizdahr aşteaptă jos. Trimite după el, dacă doreşti.

Îţi permiţi cam multe, preoteaso, gândi regina, dar îşi înghiţi furia şi se strădui să zâmbească.

– De ce nu? Îl chemă pe Ser Barristan şi îi spuse bătrânului cavaler să i-l aducă pe Hizdahr. E un urcuş lung. Porunceşte-le Nepătaţilor să-l ajute.

Când nobilul ajunse la capătul ascensiunii sale, Graţia Verde terminase deja de mâncat.

– Dacă Măreţia Ta e de acord, eu am să plec. Tu şi nobilul Hizdahr aveţi multe de discutat, nu mă îndoiesc. Bătrâna îşi şterse o picătură de miere de pe buze, îi sărută pe Qezza şi pe Grazhar pe frunte, la despărţire, şi îşi potrivi vălul de mătase peste faţă. Am să mă întorc la Templul Graţiilor şi am să mă rog ca zeii să-i arate reginei mele calea înţelepciunii.

Când preoteasa plecă, Dany o lăsă pe Qezza să-i umple din nou cupa, concedie copiii și porunci să fie poftit înăuntru Hizdahr zo Loraq. *Și dacă îndrăznește să spună o singură vorbă despre neprețuitele lui arene de luptă, s-ar putea să-l arunc de pe terasă.*

Hizdahr purta un veșmânt simplu, verde, pe sub o vestă matlasată. Se înclină adânc, când intră, cu o expresie solemnă pe față.

– N-ai niciun zâmbet pentru mine? îl întrebă Dany. Sunt chiar atât de înfricoșătoare?

– Devin întotdeauna solemn în prezența unei asemenea frumuseți.

Era un început bun.

– Bea cu mine. Dany îi umplu chiar ea cupa. Știi de ce te afli aici. Se pare că Grația Verde crede că, dacă te iau de bărbat, toate necazurile mele vor dispărea.

– N-aș face niciodată o afirmație atât de îndrăzneață. Oamenii sunt născuți să lupte și să sufere. Necazurile noastre nu se sfârșesc decât atunci când murim. Totuși, pot să-ți fiu de folos. Am aur, prieteni și influență și sângele Vechiului Ghis îmi curge prin vene. Deși nu m-am însurat niciodată, am doi copii naturali, un băiat și o fată, așadar pot să-ți dăruiesc moștenitori. Pot să împac orașul cu domnia ta și să pun capăt măcelului care are loc pe străzi în fiecare noapte.

– Chiar poți? Dany îi cercetă ochii. De ce-ar lăsa deoparte cuțitele Fiii Harpiei pentru tine? Ești unul dintre ei?

– Nu?

– Mi-ai spune dacă ai fi?

Hizdahr râse.

– Nu.

– Țeastă-Rasă are metode să afle adevărul.

– Nu mă îndoiesc că Skahaz m-ar face să mărturisesc repede. O zi cu el și voi fi unul dintre Fiii Harpiei. Două zile și voi fi Harpia însăși. Trei, și se va dovedi că ți-am ucis și tatăl, în Regatele Apusului, pe când eram doar un copil. Apoi mă va trage într-o țeapă și mă vei putea privi murind... dar după aceea, omorurile vor continua. Hizdahr se

apleacă spre ea: Sau poți să te măriți cu mine și să mă lași să încerc să le opresc.

– De ce-ai *vrea* să mă ajuți? Pentru coroană?

– Mi-ar sta bine cu o coroană pe cap, n-am să tăgăduiesc asta. Dar e mai mult de-atât. E atât de ciudat să vreau să-mi protejez propriul neam, așa cum îți protejezi tu sclavii eliberați? Meereenul nu poate să mai îndure încă un război, Luminăția Ta.

Era un răspuns bun. Și cinstit.

– N-am vrut niciodată război. Am apărat cândva Yunkaiul și am cruțat orașul, când aș fi putut să-l pustiesc. Am refuzat să mă alături Regelui Cleon, când a năvălit asupra yunkailor. Chiar și acum, cu Astaporul asediat, nu m-am implicat. Iar Qarthul... nu le-am făcut niciodată vreun rău qartheenilor...

– Nu, nu cu intenție, dar Qarthul este un oraș de negustori, care iubesc zornăitul monedelor de argint și scânteierea aurului galben. Când le-ai strivit comerțul cu sclavi, lovitura s-a simțit de la Westeros până la Asshai. Qarthul se sprijină pe sclavii lui. La fel și Tolosul, Noul Ghis, Lysul, Tyroshul, Volantisul... lista e lungă, regina mea.

– N-au decât să vină. În mine vor găsi un dușman mai neînduplecat decât Cleon. Aș prefera să pier luptând decât să-i redau pe copiii mei sclaviei.

– Ar putea să mai existe o cale. Cred că yunkaii pot fi convinși să îngăduie tuturor sclavilor tăi eliberați să rămână liberi, dacă Mărețiа Ta va fi de acord ca Orașul Galben să poată face nestingherit negoț cu sclavi și să-i antreneze. Nu e nevoie să mai curgă sânge.

– În afară de sângele sclavilor cu care yunkaii vor face negoț și pe care îi vor antrena, punctă Dany, dar își dădea seama de adevărul vorbelor lui. *S-ar putea să fie cel mai bun deznodământ la care putem spera.* N-ai spus că mă iubești.

– Am să te iubesc, dacă dorești, Luminăția Ta.

– Acesta nu e răspunsul unui bărbat îndrăgostit.

– Ce e dragostea? Dorință? Niciun bărbat întreg n-ar putea să te privească și să nu te dorească, Daenerys. Dar nu acesta este motivul

pentru care vreau să mă însor cu tine. Înainte de venirea ta, Meereenul trăgea să moară. Conducătorii noştri erau moşnegi cu mădularele ofilite şi babe cu praf între coapsele zbârcite. Stăteau în vârful piramidelor lor, sorbind vin de piersici şi vorbind despre gloria Vechiului Imperiu, în timp ce secolele treceau şi cărămizile oraşului se sfărâmau în jurul lor. Eram încremeniţi în obiceiurile şi în prudenţa noastră, până când ne-ai trezit cu foc şi sânge. O eră nouă a sosit şi lucruri noi sunt cu putinţă. Mărită-te cu mine.

E plăcut la înfăţişare, îşi spuse Dany, *şi are vorba meşteşugită a unui rege.*

– Sărută-mă, îi porunci.

El îi luă mâna şi îi sărută degetele.

– Nu aşa. Sărută-mă ca şi cum ţi-aş fi soţie.

Hizdahr o cuprinde pe după umeri, cu atâta gingăşie de parcă ar fi fost o mică pasăre. Aplecându-se, îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul lui fu uşor, uscat şi grăbit. Dany nu simţi niciun fior.

– Să te... sărut din nou? o întrebă el, după ce isprăvi.

– Nu. Pe terasă, în bazinul în care obişnuia Dany să se îmbăieze, peştişorii îi ciuguleau picioarele. Până şi ei sărutau cu mai multă înflăcărare decât Hizdahr zo Loraq. Nu te iubesc.

Hizdahr ridică din umeri.

– Asta poate veni cu timpul. De multe ori se întâmplă aşa.

Nu cu noi, gândi ea. *Nu atât timp cât Daario e atât de aproape. Pe el îl vreau, nu pe tine.*

– Într-o bună zi, mă voi întoarce la Westeros, să revendic Cele Şapte Regate care au fost ale tatălui meu.

– Într-o bună zi, vom muri cu toţii, dar n-are niciun sens să trăim cu gândul morţii. Prefer să mă gândesc doar la ziua de mâine.

Dany îşi împreună mâinile.

– Vorbele sunt vânt, chiar şi cuvinte precum *iubire* şi *pace.* Mă încred mai mult în fapte. În Cele Şapte Regate ale mele, cavalerii pornesc în misiuni îndrăzneţe, ca să se dovedească demni de fecioarele

pe care le iubesc. Caută săbii magice, cufere cu aur, coroane furate din tezaurul unui dragon.

Hizdahr arcui o sprânceană.

– Singurii dragoni pe care-i cunosc sunt ai tăi, iar săbiile magice sunt şi mai puţine. Am să-ţi aduc bucuros inele, coroane şi cufere cu aur, dacă asta ţi-e dorinţa.

– Pacea e dorinţa mea. Spui că mă poţi ajuta să pun capăt măcelului care se petrece noapte de noapte pe străzile mele. Eu spun: *Fă-o!* Pune capăt acestui război din umbră, lordul meu. Aceasta este misiunea ta. Dă-mi nouăzeci de zile şi nouăzeci de nopţi fără nicio crimă şi voi şti că eşti demn de un tron. Poţi face asta?

Hizdhar o privi gânditor.

– Nouăzeci de zile şi nouăzeci de nopţi fără niciun cadavru şi în cea de-a nouăzeci şi una ne căsătorim?

– Poate, răspunse Dany, cu un aer sfios. Dar se ştie că tinerele fete sunt capricioase. S-ar putea să-mi doresc, totuşi, o sabie magică.

Hizdahr râse.

– Atunci vei avea şi asta, Luminăţia Ta. Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Ai face bine să-i spui seneşalului să înceapă pregătirile pentru nuntă.

– Nimic nu i-ar plăcea mai mult nobilului Reznak.

Dacă Meereenul ar afla despre perspectiva unei nunţi, acest lucru singur i-ar aduce câteva nopţi de linişte, chiar dacă eforturile lui Hizdahr nu duceau la nimic. *Ţeastă-Rasă nu va fi mulţumit de mine, dar Reznak mo Reznak va dansa de bucurie.* Dany nu ştia ce o îngrijora mai mult. Avea nevoie de Skahaz şi de Fiarele de Bronz şi ajunsese să privească toate sfaturile lui Reznak cu neîncredere. *Fereşte-te de seneşalul parfumat. Să fi făcut Reznak cauză comună cu Hizdahr şi cu Graţia Verde, întinzându-mi o cursă?*

Nici nu plecă bine Hizdahr, că Ser Barristan îşi şi făcu apariţia lângă ea, în mantia-i lungă şi albă. Anii în care slujise în Garda Regelui îl învăţaseră pe cavalerul alb să stea neobservat când Daenerys primea

vizite, dar nu era niciodată departe. *Știe,* observă ea imediat, *și nu e de acord.* Cutele din jurul gurii i se adânciseră.

– Așadar, îi spuse ea, se pare că s-ar putea să mă recăsătoresc. Te bucuri pentru mine, ser?

– Dacă asta ți-e porunca, Înălțimea Ta.

– Hizdahr nu e soțul pe care l-ai fi ales pentru mine.

– Nu e treaba mea să-ți aleg soțul.

– Nu, îl aprobă ea, dar pentru mine e important să înțelegi. Oamenii mei sângerează. Mor. O regină nu-și aparține sieși, ci regatului. Căsătorie ori carnagiu, acestea sunt alegerile care-mi stau în față. O nuntă sau un război.

– Înălțimea Ta, pot să vorbesc deschis?

– Întotdeauna.

– Există o a treia alegere.

– Westeros?

Ser Barristan clătină din cap.

– Am jurat să te slujesc, Înălțimea Ta, și să te apăr de rele, oriunde te-ai duce. Locul meu e lângă tine, fie aici, fie la Debarcaderul Regelui... dar locul tău este în Westeros, pe Tronul de Fier care a fost al tatălui tău. Cele Șapte Regate nu-l vor accepta niciodată pe Hizdahr zo Loraq ca rege.

– Nu mai mult decât o va accepta Meereenul pe Daenerys Targaryen ca regină. Grația Verde are dreptate în privința asta. Am nevoie de un rege alături, un rege din vechiul sânge ghiscari. Altfel, mă vor vedea mereu ca pe o barbară crudă, care a năvălit pe porțile lor, le-a tras rudele în țeapă și le-a furat bogățiile.

– În Westeros vei fi copilul pierdut care se întoarce să bucure inima tatălui său. Oamenii tăi te vor întâmpina cu urale și toți oamenii buni te vor iubi.

– Westerosul e departe.

– Nu se va apropia dacă zăbovești aici. Cu cât mai curând părăsim locul acesta...

– Știu. Cu adevărat. Dany nu știa cum să-l facă să înțeleagă. Voia Westerosul la fel de mult ca și el, dar prima dată trebuia să vindece Meereenul. Nouăzeci de zile sunt multe, zise ea. Poate că Hizdahr va da greș. Și dacă se întâmplă așa, încercarea lui îmi oferă timp. Timp să fac alianțe, să-mi întăresc apărarea, să...

– Și dacă nu dă greș? Ce vei face atunci, Înălțimea Ta?

– Îmi voi face datoria. Cuvântul îi căzu rece pe limbă. L-ai văzut pe fratele meu Rhaegar însurându-se. Spune-mi, s-a căsătorit din dragoste sau din datorie?

Bătrânul cavaler ezită.

– Prințesa Elia a fost o femeie bună, Înălțimea Ta. Era blajină și deșteaptă, cu inima blândă și o dulce înțelepciune. Știu că prințul era foarte atașat de ea. *Atașat*, gândi Dany. Cuvântul era extrem de grăitor. *Aș putea să mă atașez și eu de Hizdahr zo Loraq, cu timpul. Poate.* Ser Barristan continuă: I-am văzut căsătorindu-se și pe tatăl și mama ta. Iartă-mă, dar între ei n-a fost pic de afecțiune și regatul a plătit scump pentru asta, regina mea.

– De ce s-au căsătorit, dacă nu se iubeau?

– Așa a poruncit bunicul tău. O vrăjitoare a pădurilor i-a spus că prințul promis avea să fie descendentul lor.

– O vrăjitoare a pădurilor? Dany era uluită.

– A venit la Curte, cu Jenny de la Pietrele Vechi. O făptură pipernicită, cu înfățișare grotescă. O pitică, au spus cei mai mulți, dar îi era dragă Doamnei Jenny, care susținea mereu că era unul dintre copiii pădurii.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A ajuns la Castelul Verii.

Asta suna ca o osândă. Dany suspină.

– Lasă-mă acum. Sunt foarte obosită.

– Cum poruncești. Ser Barristan se înclină și se îndepărtă. Dar la ușă se opri. Îmi cer iertare. Înălțimea Ta are un vizitator. Să-i spun să revină mâine?

– Cine e?

– Naharis. Ciorile Furtunii s-au întors în oraş.

Daario. Inima îi tremură în piept.

– De câtă vreme a... când a...?

Daenerys părea să nu poată rosti cuvintele.

Ser Barristan părea să înţeleagă.

– Înălţimea Ta era cu preoteasa când a sosit. Ştiam că n-ai vrea să fii deranjată. Veştile căpitanului pot aştepta până mâine.

– Nu. *Cum aş putea spera să adorm, ştiindu-l pe căpitanul meu atât de aproape?* Trimite-l imediat sus. Şi... nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta. Voi fi în siguranţă cu Daario. O, şi cheamă-le pe Irri şi pe Jhiqui, dacă eşti bun. Şi pe Missandei. *Trebuie să mă schimb, să mă fac frumoasă.*

Le spuse asta slujitoarelor ei, când sosiră.

– Ce doreşte Înălţimea Ta să poarte? întrebă Missandei.

Lumina stelelor şi spuma mării, gândi Dany, *un voal de mătase care să-mi lase sânul stâng dezgolit, spre încântarea lui Daario. O, şi flori în păr.* La început, când s-au cunoscut, căpitanul îi aducea flori în fiecare zi, tocmai din Yunkai şi Meereen.

– Dă-mi rochia de pânză gri cu perle pe corsaj. O, şi blana mea de leu alb.

Se simţea întotdeauna mai apărată, înfăşurată în blana de leu a lui Drogo.

Daenerys îl întâmpină pe căpitan pe terasă, aşezată pe o bancă de piatră sculptată, sub un păr. O semilună atârna pe cer, deasupra oraşului, însoţită de un alai de mii de stele. Daario Naharis intră ţanţoş. *Are un aer ţanţoş şi când stă neclintit.* Căpitanul purta pantaloni strâmţi, dungaţi, vârâţi în cizme înalte din piele violet, o cămaşă albă de mătase şi o vestă din inele aurii. Barba sa în furculiţă era violet, mustaţa sa extravagantă, aurie, iar buclele lungi erau vopsite, în mod egal, în ambele culori. Pe un şold îi atârna un stilet, pe celălalt un *arakh* dothraki.

– Strălucitoare regină, glăsui el, te-ai făcut mai frumoasă în absența mea. Cum e posibil așa ceva?

Dany era obișnuită cu asemenea elogii, dar complimentul însemna cumva mai mult, venit de la Daario decât de la unii ca Reznak, Xaro sau Hizdahr.

– Căpitane. Spune-ne că ai făcut treabă bună în Lhazar. *Mi-a fost atât de dor de tine!*

– Căpitanul tău trăiește ca să-și slujească prea cruda regină.

– Crudă?

Lumina lunii scânteie în ochii lui Daario.

– Căpitanul tău aleargă înaintea tuturor oamenilor săi, să-i vadă cât mai repede chipul, doar ca să fie lăsat să se stingă de dor, în timp ce ea mănâncă miel și ciuperci cu o bătrână ofilită.

Nu mi-a spus nimeni că ești aici, gândi Dany, *altfel poate că aș fi acționat prostește și aș fi trimis imediat după tine.*

– Luam cina cu Grația Verde, zise ea, considerând că e mai bine să nu pomenească de Hizdahr. Aveam nevoie urgentă de sfatul ei înțelept.

– Eu am o singură nevoie urgentă: Daenerys.

– Să trimit după mâncare? Trebuie să-ți fie foame.

– N-am mâncat de două zile, dar acum, că sunt aici, mi-e de-ajuns să mă ospătez cu frumusețea ta.

– Frumusețea mea n-o să-ți umple burta. Dany culese o pară și i-o azvârli. Mănâncă asta.

– Dacă regina mea poruncește. Daario luă o mușcătură din pară, cu dintele de aur scânteind. Sucul i se prelinse în barba violet.

Fata din ea își dorea dureros de mult să-l sărute. *Sărutările lui ar fi aspre și crude,* își spuse, *și nu i-ar păsa dacă aș țipa sau i-aș porunci să înceteze.* Dar regina din ea știa că ar fi o nebunie.

– Povestește-mi despre călătoria ta.

Daario ridică nepăsător din umeri.

– Yunkaii au trimis niște mercenari să se apropie de Trecătoarea Khyzai. Lăncile Lungi, așa își spun. Am năvălit asupra lor noaptea și

am trimis câțiva în iad. În Lhazar, am ucis doi dintre comandanții mei fiindcă au uneltit să fure pietrele prețioase și platoșa de aur pe care mi le încredințase regina mea, ca daruri pentru Oamenii Miei. În rest, totul a mers așa cum am promis.

– Câți oameni ai pierdut în luptă?

– Nouă, răspunse Daario, dar o duzină dintre Lăncile Lungi au decis că preferă să fie Ciori ale Furtunii decât cadavre, așa că am ajuns, până la urmă, cu trei mai mulți. I-am asigurat că vor trăi mai mult luptând cu dragonii tăi decât împotriva lor și au înțeles înțelepciunea vorbelor mele.

Asta o făcu să se îngrijoreze.

– S-ar putea să spioneze pentru Yunkai.

– Sunt prea proști ca să fie spioni. Nu-i cunoști.

– Nici tu. Ai încredere în ei?

– Am încredere în toți oamenii mei. De-aici și până unde pot scuipa. Daario scuipă o sământă și îi zâmbi, cu un aer neîncrezător. Să-ți aduc capetele lor? O voi face, dacă poruncești. Unul e pleșuv și doi au cozi, iar unul își vopsește barba în patru culori. Care spion ar purta o asemenea barbă, te-ntreb? Trăgătorul cu praștia poate să vâre o piatră în ochiul unui țânțar, de la patruzeci de pași, iar cel hidos se pricepe la cai, dar dacă regina mea spune că trebuie să moară...

– N-am zis asta. Eu, doar... Ai grijă să nu-i pierzi din ochi, atâta tot. Se simți ridicolă că spusese asta. Întotdeauna se simțea ușor ridicolă în preajma lui Daario. *Stângace și copilăroasă și înceată la minte. Oare ce crede despre mine?* Schimbă subiectul: Oamenii Miei ne vor trimite mâncare?

– Grânele vor sosi pe Skahazadhan cu șlepul, regina mea, și alte provizii cu caravana, peste Khyzai.

– Nu pe Skahazadhan. Râul ne-a fost închis. Mările, la fel. Trebuie să fi văzut corăbiile în golf. Qartheenii au alungat o treime din flota de pescuit și au pus stăpânire pe altă treime. Ceilalți sunt prea speriați ca să părăsească portul. Puținul negoț pe care-l mai făceam a fost blocat.

Daario azvârli codița perei.

– Qartheenii au lapte în vene. Lasă-i să-ți vadă dragonii și vor fugi.

Dany nu voia să vorbească despre dragoni. Fermierii încă veneau la Curtea ei, cu oase carbonizate, plângându-se despre oile pierdute, deşi Drogon nu se întorsese în oraş. Unii declarau că l-au văzut la nord de râu, deasupra ierbii Mării Dothraki. Viserion îşi muşcase unul dintre lanţuri; el şi Rhaegal deveneau tot mai sălbatici, pe zi ce trecea. O dată, uşile de fier se înroşiseră ca para focului, după cum i-au spus Nepătaţii, şi nimeni nu a îndrăznit să le atingă o zi întreagă.

– Astaporul e şi el sub asediu..., continuă Dany.

– Asta ştiam. Unul dintre oamenii Lăncilor Lungi a supravieţuit să ne povestească despre oameni care se mâncau unul pe altul în Oraşul Roşu. Spunea că va veni în scurt timp şi rândul Meereenului, aşa că i-am tăiat limba şi i-am dat-o unui câine galben. Niciun câine nu mănâncă limba unui mincinos. Când animalul a mâncat-o pe-a lui, am ştiut că a omul spus adevărul.

– Am război şi în interiorul oraşului. Daenerys îi povesti despre Fiii Harpiei şi despre Fiarele de Bronz, despre sângele de pe cărămizi. Sunt înconjurată de duşmani, între zidurile oraşului şi în afara lor.

– Atacă, sugeră el imediat. Un om înconjurat de duşmani nu se poate apăra. Încearcă numai, şi securea te va izbi în spate în timp ce încerci să te fereşti de sabie. Nu. Când ai de înfruntat mulţi inamici, alege-l pe cel mai slab, omoară-l, treci peste el şi evadează.

– Unde ar trebui să evadez?

– În patul meu. În braţele mele. În inima mea.

Mânerele armelor lui Daario, *arakhul* şi stiletul, erau făurite în forma unor femei de aur, goale şi destrăbălate. Îşi trecu degetele peste ele, într-un fel extrem de obscen şi afişă un zâmbet pervers.

Dany simţi sângele năvălindu-i în obraji. Era aproape ca şi când ar fi mângâiat-o pe ea. *M-ar considera şi pe mine destrăbălată, dacă l-aş trage în patul meu?* Daario o făcea să-şi dorească să fie târfa lui. *N-am să-l mai primesc niciodată singură. E prea periculos să-l am în preajmă.*

– Graţia Verde spune că trebuie să-mi iau un rege ghiscari, zise ea, tulburată. Mă îndeamnă să mă mărit cu nobilul Hizdahr zo Loraq.

– Cu el? Daario chicoti. De ce nu cu Viermele Cenușiu, dacă vrei un eunuc în pat? *Vrei* un rege?

Pe tine te vreau.

– Vreau pace. I-am dat lui Hizdahr nouăzeci de zile să pună capăt omorurilor. Dacă reușește, am să-l iau de bărbat.

– Ia-mă pe mine de bărbat și am să reușesc în nouă. *Știi că nu poți face asta,* îi veni ei să spună. Te lupți cu umbre, când ar trebui să te lupți cu oamenii cărora le aparțin, continuă Daario. Omoară-i pe toți și ia-le comorile. Șoptește o poruncă și Daario al tău îți va clădi un morman din capetele lor, mai înalt decât această piramidă.

– Dacă aș ști cine sunt...

– Zhak și Pahl și Merreq. Ei, și toți ceilalți. Marii Stăpâni. Cine alții?

E pe cât de sângeros pe-atât de îndrăzneț.

– N-avem nicio dovadă că e mâna lor. Vrei să-mi măcelăresc supușii?

– Supușii tăi te-ar măcelări bucuroși.

Fusese plecat atât timp! Dany aproape uitase cine era. Mercenarii erau perfizi din fire, își reaminti ea. *Nestatornici, necredincioși, brutali. Nu va fi niciodată mai mult decât ceea ce este. Nu va fi niciodată din plămada regilor.*

– Piramidele sunt puternice, îi explică ea. Cucerirea lor ne-ar costa scump. În clipa în care vom ataca una, celelalte se vor ridica împotriva noastră.

– Atunci scoate-i afară din piramidele lor cu un pretext oarecare. O nuntă ar putea fi de folos. De ce nu? Promite-i lui Hizdahr mâna ta și toți Marii Stăpâni vor veni să te vadă măritată. Când se vor aduna în Templul Grațiilor, lasă-ne să năvălim asupra lor.

Dany era îngrozită. *E un monstru. Un monstru galant, dar tot monstru.*

– Mă confunzi cu Regele Măcelar?

– Mai bine măcelar decât carne. Toți regii sunt măcelari. Să fie reginele atât de diferite?

– Această regină este.

Daario ridică din umeri.

– Majoritatea reginelor n-au alt țel decât să încălzească patul unui rege și să-i aducă pe lume copii. Dacă o asemenea regină vrei să fi, mai bine mărită-te cu Hizdahr.

Furia ei izbucni.

– Ai uitat cine sunt?

– Nu. Tu ai uitat?

Viserys ar fi poruncit să i se taie capul pentru o asemenea insolență.

– Sunt sângele dragonilor. Să nu îndrăznești să-mi dai mie lecții. Când Dany se ridică, blana de leu îi alunecă de pe umeri și căzu pe podea. Lasă-mă singură.

Daario făcu o largă plecăciune.

– Trăiesc ca să mă supun.

După ce plecă, Daenerys îl chemă pe Ser Barristan înapoi.

– Ciorile Furtunii trebuie să pornească din nou în misiune.

– Înălțimea Ta? Abia s-au întors...

– Vreau să *plece.* Să cerceteze ținuturile din preajma Yunkaiului și să ofere protecție caravanelor mele care traversează Trecătoarea Khyzai. De acum înainte Daario îți va prezenta ție rapoartele. Onorează-l cum se cuvine și ai grijă ca oamenii lui să fie bine plătiți, dar în niciun caz să nu-l lași în preajma mea.

– Cum spui, Înălțimea Ta.

În noaptea aceea, nu putu dormi, ci se răsuci și se învârti fără odihnă în pat. Merse până acolo încât o chemă pe Irri, sperând că mângâierile ei ar putea s-o ajute să se odihnească, dar după scurt timp o împinse pe fata dothraki. Irri era dulce, gingașă și dornică, dar nu era Daario.

Ce-am făcut? gândi ea, cuibărită în patul ei gol. *Am așteptat atât de mult să se întoarcă și l-am alungat.*

– Voia să facă un monstru din mine, șopti ea, o regină măcelar.

Dar apoi se gândi la Drogon, aflat departe, și la dragonii din groapă. *Am și eu mâinile mânjite de sânge. Și inima. Nu suntem atât de diferiți, Daario și cu mine. Suntem niște monștri amândoi.*

LORDUL PIERDUT

N-ar fi trebuit să dureze atât de mult, își spuse Griff, măsurând cu pasul puntea *Sfioasei Fecioare.* Oare îl pierduseră pe Haldon așa cum se întâmplase cu Tyrion Lannister? Era cu putință să-l fi luat volantenii? *Ar fi trebuit să-l trimit pe Rață cu el.* Haldon singur nu putea fi demn de încredere; dovedise asta în Selhorys, când l-a lăsat pe pitic să evadeze.

Sfioasa Fecioară era ancorată într-una dintre cele mai modeste zone ale lungului și haoticului țărm al râului, între o plută canarisită, care nu părăsise cheiul de ani buni, și barja unor comedianți, pictată în culori vesele. Comedianții erau gălăgioși și plini de viață, vorbeau mereu în tirade și erau mai tot timpul beți.

Era o zi fierbinte, cu aerul lipicios, așa cum fuseseră toate zilele de când părăsiseră Tristețile. Soarele înfiorător al Sudului bătea peste țărmul ticsit de oameni al Volon Therysului, dar căldura era ultima preocupare a lui Griff. Compania de Aur își ridicase tabăra la cinci kilometri la sud de oraș, mult mai la nord decât unde se așteptase, iar Triarhul Malaquo venise spre nord cu cinci mii de pedeștri și o mie de călăreți, să le taie calea spre drumul deltei. Daenerys Targaryen rămânea departe, în celălalt capăt al lumii, iar Tyrion Lannister... ei bine, el putea fi aproape oriunde. Dacă zeii erau buni, capul tăiat al lui Lannister era de-acum la jumătatea drumului spre Debarcaderul

Regelui, dar, cel mai probabil, piticul era viu și nevătămat, undeva aproape, duhnind a vin și urzind vreo nouă infamie.

– Unde, șapte iaduri, e Haldon? i se plânse Griff septei. Cât poate să dureze să cumperi trei cai?

Lady Lemore ridică din umeri.

– Lordul meu, n-ar fi mai sigur să lăsăm băiatul aici, la bordul bărcii?

– Mai sigur, da. Mai înțelept, nu. E deja bărbat în toată firea, iar acesta este drumul pe care s-a născut să pășească. Griff n-avea răbdare să despice firul în patru. Se săturase de ascunzișuri, de așteptări, de prudență. *N-am suficient timp pentru prudență.*

– Am străbătut distanțe uriașe ca să-l ținem ascuns pe Prințul Aegon în toți acești ani, îi reaminti Lemore. Va veni vremea să-și spele părul și să-și declare identitatea, știu asta, dar acel timp nu e acum. Nu într-o tabără de mercenari.

– Dacă Harry Strickland i-a pus gând rău, n-o să-l putem apăra ascunzându-l pe *Sfioasa Fecioară.* Strickland are zece mii de săbii sub comanda lui. Noi îl avem pe Rață. Aegon e tot ce poți dori de la un prinț. Trebuie să vadă asta, Strickland și ceilalți. Aceștia sunt oamenii lui.

– Ai lui, pentru că sunt cumpărați și plătiți. Zece mii de străini înarmați, plus vivandierii și alții care se țin scai de ei. E de-ajuns unul singur ca să ne distrugă pe toți. Dacă scăfârlia lui Hugor a meritat o avere, cât va plăti Cersei Lannister pentru moștenitorul de drept al Tronului de Fier? Nu-i cunoști pe acești oameni, lordul meu. Au trecut mulți ani de când ai călătorit cu Compania de Aur, iar bătrânul tău prieten e mort.

Inimă-Neagră. Myles Toyne fusese atât de plin de viață, când îl văzuse Griff ultima oară, și îi era greu să accepte că era mort. *Un cap auriu în vârful unui par, iar Harry Strickland Vagabondul în locul lui.* Știa că Lemore nu se înșela. Orice vor fi fost tații sau bunicii lor în Westeros, oamenii Companiei de Aur erau acum mercenari și niciun mercenar nu era demn de încredere. Chiar și așa...

Noaptea trecută visase iarăși Septul de Piatră. Singur, cu sabia în mână, alerga din casă-n casă, doborând ușile, gonind pe scări în sus,

săltând de pe un acoperiș pe altul, în timp ce în urechi îi răsuna sunetul unor clopote îndepărtate. În țeastă îi bubuiau dangăte de alamă și zvon de clopote de argint, o cacofonie înnebunitoare de zgomote, din ce în ce mai puternice, până când capul stătea să-i explodeze.

Șaptesprezece ani se scurseseră de la Bătălia Clopotelor, dar, la auzul unui dangăt, i se strângea stomacul și acum. Alții ar putea susține că regatul a pierit când Prințul Rhaegar a căzut sub ciocanul de război al lui Robert, pe Trident, dar Bătălia Tridentului n-ar fi avut loc dacă grifonul ar fi ucis cerbul acolo, în Septul de Piatră. *Clopotele au bătut pentru noi toți în ziua aceea. Pentru Aerys și pentru regina lui, pentru Elia din Dorne și fetița ei, pentru fiecare bărbat adevărat și femeie cinstită din Cele Șapte Regate. Și pentru prințul meu de argint.*

– Planul a fost să dezvăluim identitatea Prințului Aegon abia când ajungem la Regina Daenerys, spuse Lemore.

– Asta a fost pe când credeam că fata se îndreaptă spre vest. Regina noastră dragon a prefăcut în scrum planul acela și, din cauza grăsanului nebun din Pentos, am apucat femeia-dragon de coadă și ne-am ars degetele până la os.

– Nu ne puteam aștepta ca Illyrio să știe că fata va hotărî să rămână în Golful Sclavilor.

– După cum n-a știut că Regele Cerșetor va muri de tânăr ori că Drogo îl va urma în mormânt. Foarte puține din cele ce le-a anticipat grăsanul au ajuns să se împlinească. Griff lovi cu palma înmănușată mânerul sabiei sale lungi: Am dansat ani la rândul cum mi-a cântat grăsanul. La ce ne-a folosit? Prințul e bărbat în toată firea. Timpul lui a...

– *Griff!* strigă tare Yandry, peste hărmălaia comedianților. E Haldon.

Într-adevăr. Jumătate-maesterul, înfierbântat și murdar, se apropia de-a lungul țărmului, către piciorul cheiului. Transpirația îi lăsase cercuri întunecate sub mânecile veșmântului de pânză și fața prelungă a lui Haldon avea același aer chinuit ca la Selhorys, când se întorsese la *Sfioasa Fecioară* să mărturisească dispariția piticului. Însă ducea de căpăstru trei cai și asta era tot ce conta.

– Adu-l pe băiat, îi spuse Griff lui Lemore. Vezi să fie pregătit.

– Cum spui, răspunse ea, nefericită.

Așa să fie. Se atașase de Lemore, dar asta nu însemna că avea nevoie de aprobarea ei. Misiunea ei era să-l inițieze pe prinț în doctrinele Credinței și asta făcuse. Dar nici toate rugăciunile din lume nu-l puteau așeza pe prinț pe Tronul de Fier. Asta era misiunea lui Griff. Dăduse greș o dată, cu Prințul Rhaegar. Nu avea de gând să dea greș și cu fiul lui, atât timp cât mai mai avea suflare în trup.

Caii lui Haldon nu-l mulțumiră.

– Aceștia au fost cei mai buni cai pe care i-ai putut găsi? îi reproșă el lui Jumătate-maester.

– Da, răspunse Haldon, pe un ton iritat, și ai face bine să nu întrebi cât ne-au costat. Cu dothrakii dincolo de râu, jumătate din locuitorii din Volon Therys au hotărât că preferă să fie în altă parte, și, uite-așa, carnea de cal e pe zi ce trece tot mai scumpă.

Ar fi trebuit să merg eu însumi. După Selhorys, îi era dificil să mai aibă aceeași încredere în Haldon. *L-a lăsat pe pitic să-l tragă pe sfoară cu limba lui isteață. L-a lăsat să-și facă de cap într-un bordel, de unul singur, în timp ce el a stat în piață ca un nătărău.* Proprietarul bordelului insistase că omulețul fusese luat sub amenințarea sabiei, dar Griff nu era nici acum convins de asta. Pezevenghiul era destul de deștept ca să-și pună la cale propria evadare. Bețivanul care l-a luat ostatic, despre care vorbeau târfele, ar fi putut să fie un acolit de-al lui. *Vina e și a mea. După ce piticul s-a așezat între Aegon și omul de piatră, am lăsat garda jos. Ar fi trebuit să-i tai beregata de la bun început.*

– O să ne descurcăm cu ei, presupun, îi spuse lui Haldon. Tabăra e la doar cinci kilometri depărtare spre sud.

Sfioasa Fecioară i-ar fi dus acolo mai repede, dar Griff prefera ca Harry Strickland să nu știe unde s-au dus el și prințul. Și nici nu-i plăcea ideea de a se bălăci în apele de la mal, ca să se cațere pe cine știe ce țărm mocirlos. O asemenea intrare s-ar fi potrivit unui mercenar și fiului său, nu și unui mare lord și prințului său.

Când flăcăul ieși din cabină, cu Lemore alături, Griff îl cercetă cu atenție din cap până-n picioare. Prințul purta sabie și pumnal, cizme negre, lustruite de-ți luau ochii, și o mantie neagră, căptușită cu mătase roșie ca sângele. Cu părul tuns și spălat, vopsit într-o nuanță închisă de albastru, ochii lui păreau și ei albaștri. La gât purta trei rubine cu marginile drepte, pe un lanț de fier negru, un dar de la Magister Illyrio. *Roșu și negru. Culorile dragonului.* Asta era bine.

– Arăți ca un prinț adevărat, îi spuse băiatului. Tatăl tău ar fi mândru dacă te-ar putea vedea.

Tânărul Griff își trecu degetele prin păr.

– M-am săturat de culoarea asta albastră. Ar fi trebuit s-o spălăm.

– În curând. Griff s-ar fi bucurat să revină și el la culorile lui naturale, deși părul lui, roșu cândva, albise. Îl bătu pe flăcău pe umăr: Mergem? Oastea ta te așteaptă.

– Îmi place cum sună. Oastea mea. Un zâmbet îi licări pe față, apoi se stinse. Dar chiar așa este? Sunt mercenari. Yollo m-a avertizat să n-am încredere în nimeni.

– Un sfat înțelept, recunoscu Griff. Ar fi putut fi altfel dacă la comandă ar fi fost tot Inimă-Neagră, dar Myles Toyne era mort de patru ani, iar Harry Strickland Vagabondul era alt fel de om. Dar Griff nu voia să-i spună asta băiatului. Piticul vârâse deja destule îndoieli în mintea lui tânără. Nu orice om e ceea ce pare, continuă el și mai cu seamă un prinț are motive să fie prudent... dar dacă mergi prea departe pe drumul ăsta, neîncrederea te poate otrăvi, te poate face ursuz și temător. *Regele Aerys a fost așa. La sfârșit, până și Rhaegar a văzut asta destul de limpede.* Ai face mai bine să alegi calea de mijloc. Lasă oamenii să-ți câștige încrederea slujindu-te cu loialitate... iar când vor face asta, fii generos și cu inima deschisă.

Băiatul clătină din cap.

– Voi ține minte.

Îi dădură prințului cel mai bun dintre cei trei cai, un armăsar atât de spălăcit, încât era aproape alb. Griff și Haldon mergeau alături de el, pe

cai mai mici. Drumul înaintă spre sud, pe sub zidurile înalte și albe ale Volon Therysului, preț de aproape un kilometru. Apoi lăsară orașul în spate, urmând cursul șerpuit al Rhoynului, prin crânguri de sălcii și câmpuri de maci și pe lângă o moară înaltă de vânt, făcută din lemn, ale cărei brațe scârțâiau ca niște oase vechi când se învârteau.

Găsiră Compania de Aur lângă râu, când soarele cobora la apus. Era o tabără care i-ar fi plăcut până și lui Arthur Dayne: compactă, ordonată, bine apărată. În jurul ei fusese săpat un șanț adânc, cu țepușe ascuțite înăuntru. Corturile erau aranjate în șiruri, cu spații largi de trecere între ele. Latrinele fuseseră amplasate lângă râu, pentru ca apa să spele mizeria. Liniile cailor erau la nord și, dincolo de ele, o duzină de elefanți pășteau pe mal, smulgând rădăcini cu trompele. Griff aruncă o privire aprobatoare către uriașele animale. *Nu există în tot Westerosul un cal de război care să le stea împotrivă.*

Pe stâlpii înalți care înconjurau perimetrul taberei fluturau flamuri de luptă din mătase groasă țesută cu fir de aur. Sub ele, își făceau rondul santinele în armuri, cu sulițe și arbalete în mâini, atente la orice mișcare. Griff se temuse că va găsi compania dezorganizată, sub comanda lui Harry Strickland, care părea mereu mai preocupat să-și facă prieteni decât să impună disciplina, dar se părea că temerile lui fuseseră neîntemeiate.

La poartă, Haldon îi spuse ceva comandantului gărzilor și un mesager fu trimis să-l caute pe căpitan. Când acesta își făcu apariția, era la fel de urât ca ultima oară când îl văzuse Griff. O matahală de om, burduhănoasă și târșâită, mercenarul avea o față zbârcită, brăzdată de vechi cicatrice. Urechea lui dreaptă arăta de parcă ar fi molfăit-o un câine, iar stânga îi lipsea.

– Te-au făcut *pe tine* căpitan, Flowers? întrebă Griff. Credeam că această Companie de Aur are pretenții.

– E mai rău de-atât, ticălosule, răspunse Franklyn Flowers. M-au făcut și cavaler. Îl apucă pe Griff de braț și îl trase spre el, într-o îmbrățișare care-i făcu oasele să trosnească. Arăți îngrozitor, chiar și

pentru un om care-a fost mort doisprezece ani. Păr albastru, hm? Când mi-a spus Harry că te întorci, era să fac pe mine. Haldon, afurisitule, mă bucur să te văd. Mai ai şi-acum băţul ăla-n fund? Se întoarse către Tânărul Griff: Iar acesta trebuie să fie...

– Scutierul meu. Băiete, el e Franklyn Flowers.

Prinţul îl salută cu o înclinare a capului.

– Flowers e un nume de bastard. Eşti din Reach.

– Da. Mama mea a fost spălătoreasă la Castelul Cidrului, până când unul dintre fiii stăpânului a siluit-o. Asta mă face un fel de măr maro Fossoway, după cum văd eu lucrurile. Flowers le făcu semn să intre pe poartă. Haideţi cu mine. Strickland şi-a adunat toţi ofiţerii în cortul lui. Consiliu de război. Afurisiţii de volanteni îşi flutură suliţele şi cer să ştie care sunt intenţiile noastre.

Oamenii Companiei de Aur erau în faţa corturilor, jucând zaruri, bând şi alungând muşte. Griff se întrebă câţi dintre ei ştiau cine este. *Destul de puţini. Doisprezece ani sunt mulţi.* Poate că nici oamenii care-l cunoscuseră nu-l recunoşteau pe lordul exilului, Jon Connington, cu barba-i roşie ca focul, în mercenarul Griff, cu faţa-i proaspăt bărbierită şi părul albastru. Din câte ştiau cei mai mulţi dintre ei, Connington murise beat în Lys, după ce fusese alungat din companie, căzut în dizgraţie pentru furt din cufărul de război. Minciuna ruşinoasă îi stătea în gât şi-acum, dar Varys insistase că era necesară.

– Nu vrem cântece despre bravul exilat, chicotise eunucul, cu glasul lui afectat. Cei care mor eroic rămân multă vreme în amintire, în timp ce hoţii, beţivanii şi laşii sunt daţi repede uitării.

Ce ştie un eunuc despre onoarea unui om? Griff acceptase planul Păianjenului de dragul băiatului, dar asta nu însemna că-i plăcea. *Numai de-aş trăi destul ca să-l văd pe băiat aşezat pe Tronul de Fier, şi Varys va plăti cu vârf şi îndesat pentru acea umilinţă. Apoi vom vedea cine e dat repede uitării.*

Cortul marelui căpitan era făcut din zarpa şi înconjurat de un cerc de ţepuşe cu cranii de aur în vârf. Un craniu le depăşea în mărime pe

celelalte, grotesc deformat. Dedesubt era un al doilea, nu mai mare decât un pumn de copil. *Maelys cel Monstruos și fratele lui fără nume.* Celelalte țeste semănau oarecum între ele, deși multe fuseseră crăpate și ciobite de loviturile ucigașe, iar una avea un șir de dinți ascuțiți.

– Care e Myles? se pomeni Griff întrebând.

– Cel de colo. La capăt, îi arătă Flowers. Așteptați aici, mă duc să vă anunț.

Se strecură în cort, lăsându-l pe Griff să contemple craniul aurit al vechiului său prieten. În viață, Ser Myles Toyne fusese urât ca păcatul. Vestitul lui strămoș, oacheșul și arătosul Terrence Toyne, despre care cântau cântăreții, fusese atât de chipeș, încât nici măcar țiitoarea regelui nu i-a putut rezista, dar Myles avusese urechi clăpăuge, un maxilar deformat și cel mai mare nas pe care-l văzuse vreodată Jon Connington. Dar când îți zâmbea, nimic din toate astea nu mai conta. Inimă-Neagră îi ziceau oamenii lui, din cauza blazonului de pe scut. Lui Myles îi plăcuseră la nebunie numele și toată semnificația lui.

– Un căpitan general trebuie să fie temut de prieteni și dușmani deopotrivă, mărturisise cândva. Dacă oamenii mă consideră crud, cu atât mai bine.

Adevărul era cu totul altul. Soldat până în măduva oaselor, Toyne era aprig, dar întotdeauna corect, un tată pentru oamenii lui și mereu generos cu lordul exilului, Jon Connington.

Moartea îi răpise urechile, nasul și toată căldura. Zâmbetul rămăsese, transformat într-un rânjet auriu, scânteietor. Toate craniile rânjeau, până și al Oțelului Înverșunat, în țeapa înaltă din mijloc. *Ce-are el de zâmbit? A murit înfrânt și singur, un om distrus într-o țară străină,* Pe patul de moarte, Ser Aegor Rivers dăduse celebrul ordin ca oamenii lui să-i fiarbă craniul, îndepărtând carnea, să-l cufunde în aur și să-l poarte în fața lor, când vor traversa marea ca să recucerească Westerosul. Succerorii lui îi urmaseră exemplul.

Jon Connington ar fi putut deveni unul dintre acei succesori, dacă exilul lui ar fi decurs altfel. Petrecuse cinci ani în companie, ridicându-se

dintre oștenii de rând la un loc de onoare la dreapta lui Toyne. Dacă ar fi rămas, poate că oamenii s-ar fi îndreptat spre el după moartea lui Myles, și nu spre Harry Strickland. Dar Griff nu regreta drumul pe care îl alesese. *Când am să mă întorc în Westeros, n-am să fiu un craniu în vârful unui par.*

Flowers ieși din cort.

– Intrați.

Înalții ofițeri ai Companiei de Aur se ridicară de pe taburetele și scaunele lor de campanie când intrară. Vechii prieteni îl întâmpinară pe Griff cu zâmbete și îmbrățișări, oamenii mai noi, cu o politețe rece. *Nu toți se bucură să ne vadă, așa cum vor să mă facă să cred.* Simțea cuțite în spatele unora dintre zâmbete. Până de curând, majoritatea crezuseră că Lordul Connington se află în mormânt și, fără îndoială, mulți considerau că era un loc nimerit pentru el, un om care furase de la frații lui de oaste. Poate și Griff ar fi simțit la fel, în locul lor.

Ser Franklyn făcu prezentările. Unii dintre căpitanii mercenari purtau nume de bastarzi, asemenea lui Flowers: Rivers, Hill ori Stone. Alții revendicau nume cu rezonanță în istoria Celor Șapte Regate. Griff numără doi pe nume Strong, trei pe nume Peak, un Mudd, un Mandrake, un Lothston, doi Cole. Știa că nu erau toți veritabili. În companiile libere, puteai să-ți spui cum vrei. Orice nume purtau, toți mercenarii se înfățișau cu ostentație. Ca mulți din branșa lor, își țineau comorile lumești asupra lor: săbii împodobite cu nestemate, armuri incrustate, coliere grele și mătăsuri fine, toate erau la vedere, și fiecare om purta o avere în brățări de aur. Fiecare brățară însemna un an în slujba Companiei de Aur. Marq Mandrake, a cărui față ciupită de vărsat avea câte o a gaură în fiecare obraz, în locul de unde fusese îndepărtat cu foc semnul sclaviei, purta și el un lanț de cranii aurii.

Nu fiecare căpitan era din sângele Westerosului. Negrul Balaq, un bărbat cărunt din Insulele Verii, cu pielea întunecată ca tăciunele, era la comanda arcașilor, ca pe vremea lui Inimă-Neagră. Purta o mantie cu pene, care-ți lua ochii, verde cu portocaliu. Volantenul cadaveric, Gorys

Edoryen, îl înlocuise pe Strickland în funcția de trezorier. O piele de leopard îi acoperea un umăr, iar părul roșu ca sângele îi cădea peste ceafă, în bucle uleiate, dar barba lui ascuțită era neagră. Căpitanul iscoadelor îi era necunoscut lui Griff, un lysean pe nume Lysono Maar, cu ochi liliachii și păr alb-auriu și buze care ar fi stârnit invidia oricărei târfe. La prima vedere, Griff fu cât pe ce să-l ia drept femeie. Avea unghiile vopsite în violet și straiele nobile smălțate cu perle și ametiste.

Năluci și mincinoși, gândi Griff, cercetându-le fețele. *Fantome ale unor războaie uitate, cauze pierdute, rebeliuni eșuate, o frăție a celor ratați și a celor căzuți, a dizgrațiaților și a dezmoșteniților. Aceasta este oastea mea. Aceasta este cea mai mare speranță a noastră.*

Se întoarse către Harry Strickland.

Harry Vagabondul nu prea semăna a războinic. Corpolent, cu un cap mare și rotund, ochi gri-deschis și un păr rar pe care și-l pieptăna într-o parte, ca să-și ascundă chelia, Strickland ședea într-un scaun de campanie, înmuindu-și picioarele într-un ciubăr cu apă sărată.

– Mă vei scuza dacă nu mă ridic, spuse el, în loc de salut. Marșul nostru a fost istovitor și picioarele mele au tendința să facă bășici. E un blestem.

E un semn de slăbiciune. Vorbești ca o femeie. Cei din Casa Strickland făcuseră parte din Compania de Aur de la înființarea ei. Stră-străbunicul lui Harry își pierduse o mână când s-a ridicat alături de Dragonul Negru, în timpul Rebeliunii Blackfyre. „Aur vreme de patru generații“, se fălea Harry, de parcă patru generații de exil și înfrângerea erau ceva cu care să te mândrești.

– Pot să-ți fac o alifie pentru asta, spuse Haldon, și există anumite săruri minerale care îți vor întări pielea.

– Amabil din partea ta. Strickland îi făcu semn scutierului: Watkyn, vin pentru prieteni noștri.

– Mulțumesc, dar nu, zise Griff. Vom bea apă.

– Cum preferați. Căpitanul general îi zâmbi prințului, ridicând privirea spre el. Iar acesta trebuie să fie fiul tău.

Știe? se întrebă Griff. *Cât i-a spus Myles?* Varys fusese cât se poate de ferm în privința discreției. Planurile pe care el și Illyrio le puseseră la cale cu Inimă-Neagră nu le erau cunoscute decât lor. Restul companiei nu aflase nimic. Ce nu știau nu puteau să dea în vileag.

Dar vremea aceea trecuse.

– Niciun bărbat nu poate spera la un fiu mai merituos, spuse Griff, dar flăcăul nu e din sângele meu și numele lui nu este Griff. Lorzii mei, vi-l prezint pe Aegon Targaryen, întâiul născut al lui Rhaegar, Prinț de Piatra Dragonului, și al Prințesei Elia din Dorne... pe cale să devină, cu ajutorul vostru, Aegon, Al Șaselea pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni și Stăpân al Celor Șapte Regate.

Anunțul său fu întâmpinat cu tăcere. Cineva își drese glasul. Unul dintre cei ce purtau numele Cole își umplu cupa cu vin din carafă, Gorys Edoryen începu să se joace cu una dintre buclele-i spiralate și murmură ceva într-o limbă pe care Griff n-o cunoștea. Laswell Peake tuși, Mandrake și Lothston schimbară priviri. *Știu*, își dădu atunci seama Griff. *Au știut tot timpul.* Se întoarse să se uite la Harry Strickland.

– Când le-ai spus?

Căpitanul general își mișcă degetele pline de bășici în ciubăr.

– Când am ajuns la râu. Compania era agitată, și pe bună dreptate. Abandonasem o campanie ușoară în Ținuturile Discordiei, și pentru ce? Ca să putem să nădușim în dogoarea asta blestemată de zei, privind cum ni se topesc arginții și ne ruginesc săbiile, fiindcă eu refuz contracte bănoase?

Pielea lui Griff se înfioră la auzul veștii.

– Cine?

– Yunkaii. Solul pe care l-au trimis să caute să câștige Volantisul de partea lor a deplasat deja trei companii libere în Golful Sclavilor. Vrea ca noi să fim a patra și ne oferă de două ori cât ne plătește Myrul, plus un sclav pentru fiecare om din companie, zece pentru fiecare ofițer și o sută de fecioare alese pe sprânceană, toate pentru mine.

Șapte iaduri.

– Asta ar însemna o mie de sclavi. Unde se așteaptă yunkaii să găsească atâția?

– În Meereen. Strickland îi făcu semn scutierului său: Watkyn, un prosop. Apa se răcește și degetele mi s-au încrețit ca niște stafide. Nu, nu ștergarul ăla, cel moale.

– L-ai refuzat, spuse Griff.

– I-am zis că am să mă gândesc la propunerea lui. Harry se crispă în timp ce scutierul îi ștergea picioarele. Ușurel cu degetele. Închipuie-ți că sunt niște boabe de struguri cu pielea subțire, băiete. Vrei să le usuci, nu să le strivești. *Tamponează*, nu freca. Da, așa. Strickland i se adresă din nou lui Griff: Un refuz direct ar fi fost nechibzuit. Oamenii m-ar fi întrebat pe bună dreptate dacă mi-am pierdut mințile.

– Veți avea treabă pentru săbiile voastre cât de curând.

– Vom avea? întrebă Lysono Maar. Presupun că știi că fetișcana Targaryen n-a pornit spre vest.

– Am auzit povestea asta în Selhorys.

– Nu e nicio poveste. E purul adevăr. Motivul e mai greu de înțeles. Să jefuiești Meereenul, de ce nu? Aș fi făcut același lucru în locul ei. Orașele sclaviei colcăie de bani și cucerirea cere bani. Dar de ce să zăbovești? Teamă? Nebunie? Trândăvie?

– Motivul nu contează. Harry Strickland își trase pe picioare o pereche de ciorapi vărgați de lână. Ea e în Meereen, iar noi suntem aici, unde volantenii sunt pe zi ce trece mai nemulțumiți de prezența noastră. Am venit să ridicăm un rege și o regină care să ne conducă acasă, în Westeros, dar această fată Targaryen pare mai preocupată să planteze măsline decât să revendice tronul tatălui ei. Între timp, dușmanii ei se grupează. Yunkai, Noul Ghis, Tolos. Barbă-nsângerată și Prințul Zdrențăros vor fi amândoi pe câmpul de luptă împotriva ei... și cât de curând flotele Vechiului Volantis se vor arunca și ele asupra ei. Ea ce are? Sclavi pentru plăceri înarmați cu bețe?

– Nepătați, răspunse Griff. Și dragoni.

– Dragoni, da, zise căpitanul general, dar tineri, puţin mai mari ca nişte pui ieşiţi din ou. Strickland îşi trecu uşor ciorapul peste băşici şi în sus, peste gleznă. Cât îi vor fi de folos când toate aceste oştiri se vor strânge în jurul oraşului ei, ca un pumn?

Tristan Rivers bătu darabana pe genunchi.

– Cu atât e mai important să ajungem repede la ea, zic eu. Dacă Daenerys nu vine la noi, trebuie să mergem noi la Daenerys.

– Putem umbla pe apă, ser? întrebă Lysono Maar. Repet, nu putem ajunge la regina de argint pe mare. M-am strecurat chiar eu în Volantis, prefăcându-mă negustor, ca să aflu câte corăbii am putea găsi pentru noi. Portul mişună de galere, corăbii burduhănoase, carace de toate felurile şi de toate dimensiunile, dar, chiar şi aşa, m-am pomenit curând în compania contrabandiştilor şi a piraţilor. Avem zece mii de oameni, după cum sunt sigur că-şi aminteşte Lordul Connington din anii cât ne-a fost alături. Cinci sute de cavaleri, fiecare cu trei cai. Cinci sute de scutieri, cu câte un cal fiecare. Şi elefanţi, nu trebuie să uităm elefanţii. O corabie de piraţi nu va ajunge. Am avea nevoie de o *flotă* de piraţi... şi, chiar dacă am găsi una, a venit vestea de la Golful Sclavilor că Meereenul a fost închis printr-o blocadă.

– Am putea să ne prefacem că acceptăm oferta yunkailor, recomandă Gorys Edoryen. Să-i lăsăm pe yunkai să ne transporte spre est, apoi să le înapoiem aurul sub zidurile Meereenului.

– Un singur contract încălcat e o pată destul de mare pe onoarea companiei. Harry Strickland Vagabondul se opri, cu picioru-i acoperit de băşici în mână. Lasă-mă să-ţi amintesc că Myles Toyne a pecetluit acest pact secret, nu eu. Aş onora înţelegerea, dar cum? Mi se pare limpede că fata Targaryen nu mai vine niciodată în vest. Westeros a fost regatul tatălui ei. Meereen este regatul ei. Dacă poate să-i înfrângă pe yunkai, va fi Regina Golfului Sclavilor. Dacă nu, va muri cu mult înainte să putem noi spera să ajungem la ea.

Cuvintele lui nu-l surprinseră deloc pe Griff. Harry Strickland fusese întotdeauna un om genial, mai priceput la născocit contracte

decât la ciomăgit duşmani. Avea nas pentru aur, dar dacă avea stomac pentru bătălie, asta era altă poveste.

- Există ruta pe uscat, sugeră Franklyn Flowers.

- Drumul demonului e mort. Vom pierde jumătate de companie, prin dezertare, dacă încercăm traseul acela, şi vom îngropa lângă drum jumătate din cei rămaşi. Mă îndurerează s-o spun, dar Magister Illyrio şi prietenii lui s-ar putea să fi fost nechibzuiţi, punându-şi atâtea speranţe în această regină-copil.

Nu, gândi Griff, *dar au fost mai nechibzuiţi punându-şi speranţele în tine.*

Şi apoi Prinţul Aegon glăsui:

- Atunci puteţi-vă speranţele în mine, spuse el. Daenerys este sora Prinţului Rhaegar, dar eu sunt fiul lui. Sunt singurul dragon de care aveţi nevoie.

Griff puse palma înmănuşată în negru pe umărul Prinţului Aegon.

- Curajoase vorbe, zise el, dar gândeşte-te ce spui.

- M-am gândit, insistă băiatul. De ce-aş alerga la mătuşa mea de parcă aş fi un cerşetor? Drepturile mele sunt mai mari decât ale ei. Să vină ea la mine... în Westeros.

Franklyn Flowers râse.

- Îmi place. Să călătorim spre vest, nu spre est. S-o lăsăm pe micuţa regină cu măslinele ei şi să-l aşezăm pe Prinţul Aegon pe Tronul de Fier. Băiatul e îndrăzneţ, trebuie să recunoaşteţi.

Căpitanul general arăta de parcă cineva i-ar fi dat o palmă.

- Ţi-a covăsit soarele creierii, Flowers? Ne trebuie o fată. Ne trebuie o căsătorie. Dacă Daenerys îl acceptă pe prinţişorul nostru şi-l ia de consort, Cele Şapte Regate vor face acelaşi lucru. Fără ea, lorzii nu vor face decât să-şi bată joc de pretenţiile lui şi să-l numească pungaş şi fals moştenitor. Şi cum propui să ajungem în Westeros? L-ai auzit pe Lysono. E imposibil de găsit corăbii.

Omul ăsta se teme de luptă, îşi dădu seama Griff. *Cum l-au putut alege în locul lui Inimă-Neagră?*

– Este imposibil de găsit corăbii pentru Golful Sclavilor. Westerosul e altă poveste. Estul ne este închis, nu marea. Triarhii s-ar bucura să ne vadă plecând, n-am nicio îndoială. Asta poate chiar ne-ar ajuta să rezolvăm întoarcerea în Cele Şapte Regate. Niciun oraş nu vrea o armată la porţile lui.

– Are dreptate, îl aprobă Lysono Maar.

– Leul a simţit deja, cu siguranţă, mirosul dragonului, zise unul dintre cei doi pe nume Cole, dar atenţia lui Cersei va fi îndreptată asupra Meereenului şi a celeilalte regine. Nu ştie nimic despre prinţul nostru. După ce debarcăm şi ne ridicăm flamurile, mulţi vor da fuga să ni se alăture.

– Unii, preciză Harry Vagabondul, nu *mulţi.* Sora lui Rhaegar are *dragoni.* N-avem puterea să luăm în stăpânire regatul fără Daenerys şi oastea ei. Nepătaţii ei.

– Primul Aegon a cucerit Westerosul fără eunuci, zise Lysono Maar. De ce ne-ar face al şaselea Aegon acelaşi lucru?

– Planul...

– Care plan? i-o reteză Tristan Rivers. Planul grăsanului? Cel care se schimbă după cum bate vântul? La început, trebuia să ni se alăture *Viserys* Targaryen, cu cincizeci de mii de dothraki dezlănţuiţi în urma lui. Apoi Regele Cerşetor a murit şi a trebuit să fie sora lui, o copilă docilă, care era în drum spre Pentos cu trei dragoni abia ieşiţi din ou. În schimb, fata apare în Golful Sclavilor şi lasă în urma ei un şir de oraşe pârjolite, iar grăsanul hotărăşte că trebuie s-o întâlnim pe lângă Volantis. Acum n-a mai rămas nimic nici din planul acela. M-am săturat de planurile lui Illyrio. Robert Baratheon a cucerit Tronul de Fier fără ajutorul dragonilor. Putem face la fel. Iar, dacă mă înşel şi regatul nu se ridică în sprijinul nostru, putem să ne retragem în orice clipă peste marea îngustă, aşa cum au făcut cândva Oţelul Înverşunat şi alţii după el.

Strickland scutură din cap cu încăpăţânare.

– Riscul...

– ...nu mai e ce-a fost, acum, că Tywin Lannister e mort. Cele Şapte Regate sunt mai uşor de cucerit decât oricând. Un alt rege-copil stă pe Tronul de Fier, acesta chiar mai tânăr decât cel de dinainte, iar rebelii sunt câtă frunză şi iarbă.

– Chiar şi aşa, insistă Strickland, singuri, nu putem spera să...

Griff era sătul de laşitatea căpitanului general.

– Nu vom fi singuri. Dornul ni se va alătura, *trebuie* să ni se alăture. Prinţul Aegon este fiul Eliei, nu doar al lui Rhaegar.

– Aşa este, interveni băiatul, şi cine-a mai rămas în Westeros să ni se opună? O femeie.

– O femeie *Lannister*, zise apăsat căpitanul general. Târfa îl va avea pe Regicid de partea ei, poţi fi sigur de asta, şi cei doi se vor sprijini pe bogăţia de la Casterly Rock. Iar Illyrio spune că acest rege-băiat e logodit cu o fată Tyrell, ceea ce înseamnă că trebuie să înfruntăm şi puterea Highgardenului.

Laswell Peake lovi ritmic în masă cu încheieturile degetelor.

– Chiar şi după un secol, unii dintre noi mai au prieteni în Reach. Puterea Highgardenului s-ar putea să nu fie ce-şi imaginează Mace Tyrell.

– Prinţe Aegon, zise Tristan Rivers, suntem oamenii tăi. Asta ţi-e dorinţa, să navigăm spre vest şi nu spre est?

– Da, răspunse Aegon cu nerăbdare. Dacă mătuşa mea vrea Meereenul, prea bine. Eu am să revendic Tronul de Fier fără ea, cu săbiile şi credinţa voastră. Dacă ne mişcăm repede şi lovim cu putere, putem dobândi câteva victorii uşoare înainte ca Lannisterii să afle măcar că am acostat. Asta îi va aduce şi pe alţii în sprijinul cauzei noastre.

Rivers zâmbea aprobator. Alţii schimbau priviri îngândurate. Apoi Peake spuse:

– Prefer să mor în Westeros decât pe drumul demonului.

Iar Marq Mandrake chicoti şi replică:

– Eu, unul, prefer să trăiesc, să dobândesc pământuri şi un castel mare.

Franklyn Flowers îşi lovi mânerul sabiei cu palma şi spuse:

– Atât timp cât pot omorî câțiva din neamul Fossoway, sunt pentru.

Când începură să vorbească toți deodată, Griff știu că lucrurile luaseră un nou curs. *Aceasta este o latură a lui Aegon I pe care n-am mai văzut-o.* Nu era calea prudentă, dar era sătul de prudență, obosit de secrete, plictisit de așteptare. Indiferent dacă învingeau sau pierdeau, avea să-l revadă pe Griffin Roost înainte să moară și să fie îngropat în cavoul de lângă cel al tatălui său.

Unul câte unul, oamenii Companiei de Aur se ridicară, îngenuncheară și își așezară săbiile la picioarele tânărului prinț. Ultimul fu Harry Strickland Vagabondul, cu picioarele lui pline de bășici și toate celelalte.

Soarele înroșea cerul la apus și picta umbre stacojii pe craniile aurite din vârful parilor, când părăsiră cortul căpitanului general. Franklyn Flowers se oferi să-l conducă pe prinț prin tabără și să-l prezinte câtorva din cei pe care îi numea *băieți.* Griff consimți.

– Dar ia aminte, pentru ceilalți, trebuie să rămână Tânărul Griff până când traversăm marea îngustă. În Westeros, îi vom spăla părul și-l vom lăsa să-și îmbrace armura.

– Da, am priceput. Flowers îl lovi pe Tânărul Griff pe spate: Cu mine. Vom începe cu bucătarii. Oameni pe care e bine să-i cunoști.

După ce plecară, Griff i se adresă lui Jumătate-maester:

– Du-te la *Sfioasa Fecioară* și întoarce-te cu Lady Lemore și Ser Rolly. Vom avea nevoie și de cuferele lui Illyrio. Toți banii și armura. Transmite-le lui Yandry și Ysillei mulțumirile noastre. Misiunea lor s-a terminat. Nu vor fi uitați când Alteța Sa va ajunge în regatul său.

– Cum poruncești, lordul meu.

Griff îl lăsă acolo și se strecură în cortul pe care i-l repartizase Harry Vagabondul.

Drumul care-i aștepta era plin de pericole, știa, dar ce dacă? Orice om trebuie să moară. Tot ce-și dorea era timp. Așteptase atât de mult, încât era sigur că zeii aveau să-i mai acorde câțiva ani, un răgaz suficient ca să-l vadă așezat pe Tronul de Fier pe cel pe care îl numise fiu.

Să-și revendice pământurile, numele, onoarea. Să potolească clopotele care răsunau atât de zgomotos în visele lui, ori de câte ori închidea ochii și adormea.

Singur în cort, în timp ce razele aurii și stacojii ale soarelui la asfințit străluceau prin intrarea deschisă, Jon Connington își lepădă mantia din blană de lup, își dezbrăcă, trăgând-o peste cap, cămașa de zale, se așeză pe un taburet și își scoase mănușa de pe mâna dreaptă. Unghia degetului mijlociu se înnegrise ca smoala și culoarea gri se întinsese pe prima falangă. Vârful inelarului începuse să se înnegrească și el, iar când îl atingea cu vârful pumnalului nu simțea nimic.

Moarte, știa el, *dar o moarte lentă. Încă mai am timp. Un an. Doi ani. Cinci. Unii oameni de piatră supraviețuiesc zece. Timp suficient să traversez marea, să-l revăd pe Griffin Roost. Să pun capăt liniei Uzurpatorului, o dată pentru totdeauna, și să-l așez pe fiul lui Rhaegar pe Tronul de Fier.*

Atunci Lordul Jon Connington putea muri împăcat.

HOINARII

Zvonul străbătu tabăra ca un vânt fierbinte. *Vine. Oastea ei e pe drum. Gonește spre sud, către Yunkai, să treacă orașul prin foc și oamenii lui prin sabie, iar noi mergem spre nord, în întâmpinarea ei.*

Broscoiul aflase de la Dick Păiosul, care aflase de la Moş Bill Ciolănosul, care, la rândul lui, aflase de la un pentoshi pe nume Myrio Myrakis, care avea un văr care era paharnicul Prințului Zdrențăros.

– Văru-meu a auzit vestea în cortul comandantului, chiar de pe buzele lui Caggo, susținea Dick Păiosul. Vom porni în marş înainte de sfârşitul zilei, să vezi dacă nu.

Atâta lucru se dovedi adevărat. Ordinul veni de la Prințul Zdrențăros, prin căpitanii și comandanții lui: strângeți corturile, încărcați catârii, înșeuați caii, pornim spre Yunkai în zori.

– Nu că ticăloșii de yunkai ne-ar vrea în Orașul lor Galben, adulmecând în jurul fiicelor lor, prevesti Baqq, arbaletistul sașiu din Myr, al cărui nume însemna *Fasole.* Vom lua provizii în Yunkai, poate cai odihniți, apoi vom porni spre Meereeen, să dansăm cu regina-dragon. Așa că, saltă iute, Broscoiule, și ascute bine sabia stăpânului tău. Poate c-o să aibă curând nevoie de ea.

În Dorne, Quentyn Martell fusese prinț, în Volantis ajutorul unui negustor, dar pe țărmurile Golfului Sclavilor era doar Broscoiul,

scutierul cavalerului dornishean voinic și pleșuv căruia mercenarii îi ziceau Mațe-Verzi. Hoinarii foloseau ce nume voiau și le schimbau cât ai clipi. Îl porecliseră Broscoiul pentru că sărea atât de repede când voinicul striga un ordin.

Până și comandantul Hoinarilor își ținea secret adevăratul nume. Unele companii libere se născuseră în timpul veacului de sânge și haos care urmase după Urgia Valyriei. Altele se formaseră ieri și urmau să dispară mâine. Hoinarii aveau în spate treizeci de ani și cunoscuseră un singur comandant, nobilul pentoshi cu glas domol și ochi triști pe care îl porecliseră Prințul Zdrențăros. Părul și armura lui erau gri-argintii, dar mantia-i jerpelită era făcută din bucăți de pânză multicolore, albastre, gri și violet, roșii, aurii și verzi, purpurii și roșu-intens și azuriu, toate decolorate de soare. Pe când Prințul Zdrențăros avea douăzeci și trei de ani, după cum povestea Dick Păiosul, un magister din Pentos îl alesese să fie noul lor prinț, la doar câteva ore după ce-l decapitaseră pe cel vechi. Însă el alesese să-și atârne o sabie la cingătoare, să-și încalece calul preferat și să fugă în Ținuturile Discordiei, cu gând să nu se mai întoarcă. Fusese alături de Fiii Secunzi, de Scuturile de Fier și de Oamenii Fecioarei, apoi se unise cu cinci tovarăși de arme și înființaseră Hoinarii. Din cei șase fondatori, doar el supraviețuise.

Broscoiul n-avea habar dacă era adevărat ceva din toate astea. De când se înrolase în rândul Hoinarilor, în Volantis, îl văzuse pe Prințul Zdrențăros doar de la distanță. Dornishenii erau nou-veniți, novici, carne de tun, trei dintre cei două mii. Comandantul lor cultiva un anturaj mai elevat.

– Nu sunt scutier, protestase Quentyn, când Gerris Drinkwater – cunoscut ca Gerrold Dornisheanul, pentru a se deosebi de Gerrold Spate-Roșu și de Negrul Gerrold, și uneori ca Drink, de când voinicul se scăpase și-l strigase așa – sugerase șiretlicul lor. Mi-am câștigat titlul în Dorne. Sunt cavaler, la fel ca și tine.

Dar Gerris avea dreptate: El și Arch erau acolo să-l apere pe Quentyn și asta însemna să-l țină pe lângă voinic.

– Arch e cel mai bun luptător dintre noi trei, îi explicase Drinkwater, dar numai tu poţi spera să te însori cu regina-dragon.

Să mă însor sau să mă lupt cu ea. Ori una, ori alta, am s-o întâlnesc curând. Cu cât auzea mai multe despre Daenerys Targaryen, cu atât se temea Quentyn mai mult de acea întâlnire. Yunkaii susţineau că îşi hrăneşte dragonii cu carne de om şi că se îmbăiază în sânge de fecioară, ca să-şi păstreze pielea netedă şi suplă. Fasole a râs când a auzit una ca asta, dar savura poveştile despre promiscuitatea reginei argintii.

– Unul dintre căpitanii ei descinde dintr-o familie unde bărbaţii au mădularele de-o jumătate de cot, le-a spus el, dar nici măcar el nu e destul de mare pentru ea. Femeia a călătorit cu dothrakii şi s-a obişnuit să se împreuneze cu armăsari, aşa că niciun bărbat n-o poate satisface.

Iar Hârţoage, spadasinul volanten deştept, care părea să aibă mereu nasul vârât în vreun sul sfărâmicios, o considera pe regina-dragon şi criminală şi nebună.

– *Khalul* ei i-a omorât fratele, ca s-o facă regină. Apoi ea l-a ucis pe *khal*, ca să devină *khaleesi*. Practică sacrificiile de sânge, minte la fel de uşor cum respiră, se îndreaptă împotriva oamenilor ei cât ai clipi. A încălcat armistiţii, a torturat un emisar... şi tatăl ei a fost nebun. Asta se moşteneşte.

Se moşteneşte. Regele Aerys Al Doilea fusese, într-adevăr, nebun, tot Westerosul ştia asta. Exilase două dintre Mâinile sale şi arsese o a treia. *Dacă Daenerys e la fel de sângeroasă ca tatăl ei, trebuie să mă însor cu ea?* Prinţul Doran nu vorbise niciodată despre o asemenea posibilitate.

Broscoiul s-ar fi bucurat să lase Astaporul în urmă. Oraşul Roşu semăna cu un iad cum nu crezuse c-avea să vadă vreodată. Yunkaii blocaseră porţile sparte, pentru ca morţii şi muribunzii să rămână în oraş, dar imaginile pe care le văzuse trecând călare pe străzile acelea de cărămidă roşie aveau să-l bântuie pe Quentyn Martell pe vecie. Un râu înecat de cadavre. Preoteasa în veşmintele ei sfâşiate, înfiptă într-o ţeapă şi însoţită de un roi de muşte verzi, scânteietoare. Oameni care trăgeau să moară împleticindu-se pe străzi, însângeraţi şi murdari.

Copii bătându-se pentru nişte căţeluşi fripţi pe jumătate. Ultimul rege liber al Astaporului răcnind gol în groapă, hărţuit de-o haită de câini înfometaţi. Şi focuri, focuri peste tot. Dacă închidea ochii, le vedea şi acum: flăcări care se înălţau în vârtejuri din piramidele de cărămidă, mai mari decât orice castel pe care-l văzuse, dâre de fum unsuros, răsucindu-se spre cer, ca nişte uriaşi şerpi negri.

Când vântul bătea dinspre sud, aerul mirosea a fum chiar şi acolo, la cinci kilometri de oraş. În spatele zidurilor dărâmate de cărămidă roşie, Astaporul fumega încă, deşi cele mai multe dintre focurile mari se stinseseră. Fire de cenuşă pluteau alene în bătaia vântului, ca nişte fulgi mari şi gri de zăpadă. Ar fi fost bine să plece.

Voinicul era de aceeaşi părere.

- E timpul, spuse el, când Broscoiul îl găsi jucând zaruri cu Fasole, Hârţoage şi Moş Bill Ciolănosul şi pierzând, ca de obicei. Mercenarul îl îndrăgea pe Maţe-Verzi, care paria cu acelaşi curaj cu care lupta, dar cu mult mai puţin succes. O să am nevoie de armură, Broscoiule. Ai curăţat sângele ăla de pe platoşă?

- Da, ser.

Platoşa lui Maţe-Verzi era veche şi grea, peticită şi răspeticită, foarte roasă. Acelaşi lucru era valabil pentru coif, grumăjer, apărătorile pentru picioare şi ceea ce mai rămăsese din restul armurii sale desperecheate. Echipamentul Broscoiului era doar puţin mai bun, iar al lui Ser Gerris era considerabil mai prost. *Oţelul companiei*, îl numise armurierul. Quentyn nu întrebase câţi alţii îl mai purtaseră înaintea lui, câţi muriseră în el. Îşi abandonaseră propriile armuri bune în Volantis, împreună cu aurul şi adevăratele lor nume. Cavalerii bogaţi din case cu vechi renume nu traversau marea îngustă, să devină mercenari, doar dacă erau exilaţi pentru vreo infamie.

- Prefer să mă dau drept sărac decât ticălos, declarase Quentyn, când Gerris îi prezentase planul său.

În mai puţin de o oră Hoinarii îşi strânseră tabăra.

– Și acum, la drum, decretă Prințul Zdrențăros de pe uriașul său cal sur de război, într-o clasică valyriană cultă, care era pe înțelesul celor mai mulți dintre ei. Crupa bălțată a armăsarului său era acoperită cu fâșii zdrențuite de pânză, rupte din tunicile oamenilor pe care îi omorâse stăpânul lui. Mantia prințului era cusută din mai multe asemenea bucăți. Era un om bătrân, trecut de șaizeci de ani, dar încă se ținea drept în șaua înaltă și avea glasul destul de puternic ca să se facă auzit în fiecare colț al taberei. Astaporul a fost doar o gustare, spuse el. Mereenul va fi ospățul.

Și mercenarii înălțară urale sălbatice. Panglici de mătase azurie fluturau de pe lăncile lor, iar flamurile alb-albastre în coadă de rândunică – stindardele Hoinarilor – fâlfâiau deasupra.

Cei trei dornisheni ovaționară alături de toți ceilalți. Tăcerea ar fi atras atenția. Dar, în timp ce Hoinarii se îndreptau spre nord, pe drumul coastei, pe urmele lui Barbă-nsângerată și ale Companiei Pisicii, Broscoiul se apropie de Gerrold Dornisheanul.

– Curând, spuse el, în limba comună a Westerosului. Mai erau și alții din Westeros în companie, dar nu mulți și nu prin preajmă. Trebuie s-o facem curând.

– Nu aici, îl preveni Gerris, mimând un zâmbet. Vorbim despre asta diseară, când poposim.

Erau șase sute de kilometri de la Astapor la Yunkai, pe vechiul drum de coastă al ghiscarilor, și alți trei sute de la Yunkai la Meereen. Companiile libere, cu caii lor buni, puteau ajunge în șase zile de marș sau în opt de pas mai domol. Legiunile din Vechiul Ghis, mergând pe jos, ar face de două ori pe-atât, iar yunkaii și soldații lor sclavi...

– Cu generalii lor, e de mirare că nu năvălesc în mare, zise Fasole.

Yunkaii nu duceau lipsă de comandanți. Un bătrân erou pe nume Yurkhaz zo Yunzak deținea comanda supremă, dar Hoinarii nu-l zăriseră decât de la distanță, venind și plecând într-un palanchin atât de imens încât era nevoie de patruzeci de sclavi să-l poarte.

Dar nu puteau să nu-i vadă slugile. Lorzii mărunți din Yunkai mișunau pretutindeni, precum gândacii. Jumătate dintre ei păreau să

se numească Ghazdan, Grazdan, Mazdhan sau Ghaznak. Să deosebești unele de altele numele ghiscari era o artă pe care puțini dintre Hoinari o stăpâneau, așa că le dădură porecle născocite de ei.

Printre ei se distingea Balena Galbenă, un bărbat dezgustător de gras, care purta mereu *tokare* de mătase galbenă, cu franjuri aurii. Prea greu și să se poată ridica singur în picioare, făcea pe el, așa că mirosea întotdeauna a urină, o duhoare atât de pătrunzătoare, încât nici cele mai grele parfumuri nu reușeau s-o acopere. Dar se spunea că era cel mai bogat om din Yunkai, și avea o pasiune pentru grotesc: printre sclavii lui se număra un băiat cu picioare și copite de capră, o femeie cu barbă, un monstru cu două capete din Mantarys și un hermafrodit care-i încălzea noaptea patul.

– Bărbat și femeie laolaltă, le explică Dick Păiosul. Balena avea cândva și un uriaș, și îi plăcea să-l privească destrăbălându-se cu sclavele. Dar a murit. Am auzit că Balena oferă un sac de aur pentru altul ca el.

Apoi mai era Fata General, care umbla călare pe un cal alb cu coama roșie și avea sub comandă o sută de vânjoși soldați-sclavi, crescuți și antrenați chiar de ea, cu toții tineri, supli, fremătând de mușchi, acoperindu-și goliciunea doar cu fâșii de pânză în jurul coapselor, mantii galbene și scuturi alungite de bronz, cu incrustații erotice. Stăpâna lor nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani și se imagina Daenerys Targaryen a Yunkaiului.

Micul Porumbel nu era chiar un pitic, dar ar fi putut trece drept unul, într-o lumină slabă. Cu toate astea, se plimba țanțoș de parcă ar fi fost un uriaș, cu micile-i picioare dolofane și crăcănate și pipernicitul său piept bombat. Soldații lui erau cei mai înalți din câți văzuseră Hoinarii: cei mai scunzi dintre ei măsurau peste doi metri, cei mai înalți se apropiau de doi metri și jumătate. Toți aveau fețe prelungi, picioare lungi, iar cataligele încastrate în picioarele armurii lor împodobite le făceau și mai lungi. Zale smălțuite, trandafirii, le acopereau torsurile, pe capete aveau cocoțate coifuri alungite, completate cu ciocuri ascuțite de oțel și creste din smocuri de pene roz. Fiecare purta la șold o sabie curbată și fiecare ținea în mână o suliță înaltă cât el, cu fiecare capăt în formă de frunză.

– Îi înmulțește Micul Porumbel, îi informă Dick Păiosul. Cumpără sclavi înalți din toată lumea, împreunează bărbații și femeile și păstrează progeniturile lor cele mai înalte pentru Eroi. Speră că într-o zi va putea să renunțe la catalige.

– Câteva ședințe pe roata de tortură ar putea grăbi procesul, sugeră voinicul.

Gerris Drinkwater izbucni în râs.

– Ce șleahtă înfricoșătoare! Nimic nu mă sperie mai mult decât țanțoșii în zale și pene roz. Dacă m-ar urmări unul, aș râde de-aș face pe mine.

– Unii zic că stârcii sunt maiestuoși, zise Moș Bill Ciolănosul. Dacă regele vostru mănâncă broaște stând într-un picior.

– Stârcii sunt lași, interveni voinicul. O dată, eram la vânătoare, eu, Drink și Cletus, și am dat peste niște stârci care se plimbau pe lângă mal, ospătându-se cu mormoloci și peștișori. Erau frumoși, da, dar apoi a trecut un uliu pe deasupra și și-au luat toți zborul, de parcă ar fi văzut un dragon. Au stârnit atâta vânt încât am fost doborât de pe cal, dar Cletus a potrivit o săgeată în arc și a doborât unul. Avea gust de rață, dar nu era la fel de gras.

Chiar și Micul Porumbel și stârcii lui păleau pe lângă nebunia fraților pe care mercenarii îi numeau Lorzii Zornăitori. Ultima oară când soldații-sclavi din Yunkai se confruntaseră cu Nepătații, se împrăștiaseră și fugiseră. Lorzii Zornăitori născociseră o stratagemă ca să evite asta: își legau oamenii unul de altul, în lanțuri, câte zece, de încheieturi și de glezne.

– Niciunul dintre bieții nenorociți nu poate să fugă dacă nu fug toți, le explică Dick Păiosul, râzând. Și, dacă fug cu toții, nu vor putea fugi foarte repede.

– Nici măcar nu mărșăluiesc repede, afurisiții, remarcă Fasole. Le poți auzi zornăitul la cinci kilometri depărtare.

Mai erau și alții, aproape la fel de nebuni sau mai rău: Lordul Obraji-tremurători, Cuceritorul Bețiv, Stăpânul-Bestie, Față-Terciuită,

Iepurele, Cărăuşul, Eroul Parfumat. Unii aveau douăzeci de soldaţi, alţii două sute sau două mii, toţi sclavi pe care-i antrenaseră şi-i înarmaseră ei înşişi. Fiecare era bogat, fiecare era arogant şi fiecare era căpitan şi comandant, subordonat doar lui Yurkhaz zo Yunzak, plini de dispreţ faţă de simplii mercenari şi predispuşi la ciorovăieli pentru întâietate, pe cât de nesfârşite pe atât de imposibil de înţeles.

Până când Hoinarii străbătură cinci kilometri, yunkaii rămaseră cu patru în urmă.

– O haită de nătărăi galbeni şi puturoşi, se plânse Fasole. Încă n-au reuşit să priceapă de ce Ciorile Furtunii şi Fiii Secunzi s-au dus la regina-dragon.

– Pentru aur, cred ei, zise Hârţoage. De ce crezi că ne plătesc atât de bine?

– Aurul e dulce, dar viaţa e şi mai dulce, remarcă Fasole. Am dansat cu schilozii la Astapor. Vreţi să-i înfruntăm pe adevăraţii Nepătaţi cu şleahta asta alături?

– Am luptat cu Nepătaţii la Astapor, zise voinicul. Am spus *adevăraţi* Nepătaţi. Doar castrând un flăcău cu satârul de bucătărie şi dându-i o pălărie ascuţită nu-l faci Nepătat. Regina-dragon îi are pe adevăraţii Nepătaţi, cei care nu se împrăştie şi nu fug când sufli spre ei.

– Nepătaţi şi, pe lângă ei, dragoni. Dick Păiosul ridică privirea spre cer, de parcă ar fi crezut că doar cuvântul dragon era de-ajuns ca să-i coboare asupra companiei. Ascuţiţi-vă săbiile, băieţi, în curând vom da o luptă adevărată.

O luptă adevărată, gândi Broscoiul. Cuvintele i se opriră în gâtlej. Lupta de dincolo de zidurile Astaporului păruse foarte adevărată, deşi ştia că mercenarii erau de altă părere.

– Ăla a fost măcel, nu luptă, fusese auzit spunând, după aceea, bardul războinic Denzo D'han.

Denzo era căpitan şi trecuse prin zeci de bătălii. Experienţa Broscoiului se limita la terenul de antrenament şi la cel de turnir, aşa că ştia că nu era cazul să contrazică verdictul unui luptător atât de încercat.

Dar părea o bătălie, chiar la început. Își amintea cum i se strânsese stomacul când fusese trezit în zori, cu o lovitură de picior, zărindu-l pe voinic deasupra lui.

– În armură, trântore! răcnise el. Măcelarul vine să ne atace. Sus, dacă nu vrei să fii căsăpit.

– Regele Măcelar e mort, protestase Broscoiul, adormit.

Era povestea pe care o auziseră cu toții, pe când coborau de-a valma din corăbiile care-i aduseseră din Vechiul Volantis. Un al doilea Rege Cleon luase coroana și, pare-se, murise la rândul lui, iar acum în Astapor domneau o târfă și un bărbier nebun, ai căror adepți se luptau între ei pentru controlul asupra orașului.

– Poate c-a fost o minciună, răspunsese voinicul. Sau ăsta e vreun alt măcelar. Poate că primul a ieșit urlând din mormânt, să ucidă câțiva yunkai. Nu contează, Broscoiule. *Îmbracă-ți armura!*

În cort dormeau zece, și toți erau deja în picioare, trăgându-și pantalonii și cizmele, coborându-și hainele lungi de zale peste umeri, fixându-și platoșele, legând curelele apărătorilor pentru picioare sau pentru antebraț, înhățându-și coifurile și scuturile și centurile săbiilor. Gerris, ager ca întotdeauna, a fost primul complet echipat. Arch, imediat după el. Împreună, l-au ajutat pe Quentyn să se îmbrace.

La trei sute de metri depărtare, noii Nepătați ai Astaporului se revărsaseră prin porți, adunându-se în șiruri în spatele zidurilor dărâmate de cărămidă roșie ale orașului lor, cu lumina zorilor scânteind pe coifurile de bronz cu țepușe și pe vârfurile sulițelor lungi.

Cei trei dornisheni au ieșit din cort deodată, alăturându-se luptătorilor care alergau să-și ia caii. *Bătălie.* Quentyn se antrenase cu sulița, sabia și scutul de la vârsta primilor pași, dar în clipa aceea asta nu însemna nimic. *Războinicule, dă-mi curaj,* se rugase Broscoiul, în timp ce tobele bubuiau în depărtare. *BUM bum BUM bum BUM bum.* Voinicul i l-a arătat pe Regele Măcelar, țeapăn și înalt pe un cal cu armură, îmbrăcat în zale de aramă care sclipeau de-ți luau ochii în soarele dimineții. Și-l amintea pe Gerris strecurându-se lângă el, chiar înainte de începerea luptei.

– Ține-te aproape de Arch, orice s-ar întâmpla. Nu uita, ești singurul dintre noi care poate să pună mâna pe fată.

Astaporii înaintau deja.

Mort sau viu, Regele Măcelar tot i-a luat pe Înțelepții Stăpâni prin surprindere. Yunkaii încă alergau de colo-colo, în *tokare* vaporoase, încercând să-și organizeze, cât de cât, soldații-sclavi, antrenați pe jumătate, când sulițele Nepătaților le-au străpuns liniile de asediu. Dacă n-ar fi fost aliații și mercenarii lor atât de disprețuiți, poate c-ar fi fost copleșiți, dar Hoinarii și Compania Pisicii au fost călare într-o clipă și au năvălit asupra flancurilor astaporilor chiar în momentul în care o legiune din Noul Ghis a pătruns în tabăra yunkailor, din cealaltă parte, și s-a încăierat cu Nepătații, într-o încleștare de sulițe și scuturi.

Tot ce-a urmat a fost măcel, dar, de data asta, Regele Măcelar era sub lama satârului. Caggo a fost cel care i-a venit, în cele din urmă, de hac, spulberându-i pe apărătorii regelui, pe monstruosul lui cal de război și spintecându-l pe Cleon cel Mare de la umăr la șold, cu o singură lovitură a *arakhului* său valyrian curbat. Broscoiul n-a văzut scena, dar cei care au văzut-o susțineau că armura de aramă a lui Cleon s-a sfârtecat ca mătasea și dinăuntru a ieșit o duhoare îngrozitoare, însoțită de o sută viermi de hoit încolăciți. Cleon fusese mort, până la urmă. Astaporii disperați îl scoseseră din mormânt, îl vârâseră în armură și îl legaseră pe un cal, sperând să-i îmbărbăteze pe Nepătații lor.

Căderea lui Cleon cel mort le-a spulberat speranțele. Noii Nepătați și-au aruncat sulițele și scuturile și au luat-o la fugă, doar ca să găsească porțile Astaporului închise. Broscoiul avusese rolul lui în măcelul care a urmat, doborându-i pe eunucii speriați, alături de ceilalți Hoinari. Călărea lângă voinic, lovind în stânga și-n dreapta, în timp ce formația lor a pătruns printre Nepătați ca un vârf de lance. Când au țâșnit dincolo de grupul Nepătaților, Prințul Zdrențăros i-a întors și i-a condus din nou printre eunuci. Abia la întoarcere a reușit Broscoiul să vadă bine fețele de sub coifurile de bronz cu țepușe și și-a dat seama că aproape toți erau la fel de tineri ca el. *Băieți necopți, strigând după*

mamele lor, gândise el, dar asta nu l-a împiedicat să-i omoare. Când a părăsit câmpul de luptă, avea sabia înroșită de sânge și brațul atât de obosit, încât abia mai putea s-o ridice.

Și totuși, aceea n-a fost o bătălie adevărată, gândi el. *Bătălia adevărată va fi curând și trebuie să fim departe înainte să vină, altfel ne vom pomeni luptând de partea cui nu trebuie.*

În noaptea aceea, Hoinarii și-au așezat tabăra pe țărmul Golfului Sclavilor. Broscoiul a tras la sorți prima veghe și a fost trimis să păzească liniile cailor. Gerris l-a întâmpinat acolo, imediat după apusul soarelui, pe când o semilună strălucea pe ape.

– Voinicul ar trebui să fie și el aici, zise Quentyn.

– A plecat să-l caute pe Moș Bill Ciolănosul și să-și piardă restul arginților, răspunse Gerris.

– Lasă-l în pace. Va face cum spunem noi, deși n-o să-i prea placă.

– Nu.

Erau o mulțime de lucruri la planul acesta care nu-i plăceau nici lui Quentyn. Să călătorească pe o corabie ticsită, zguduită de vânturi și de valuri, mâncând pâine uscată plină de gărgărițe și înecându-și amarul în rom negru ca smoala, dormind pe mormane de paie mucegăite, cu duhoarea unor străini în nări... toate lucrurile la care se așteptase când iscălise bucata aceea de pergament, în Volantis, punându-și sabia și brațul în slujba Prințului Zdrențăros pentru un an. Acestea erau vitregiile de îndurat, ca în orice aventură.

Dar ceea ce trebuia să urmeze însemna pur și simplu trădare. Yunkaii îi aduseseră din vechiul Volantis ca să lupte pentru Orașul Galben, dar acum dornishenii voiau să-și renege legământul și să treacă de cealaltă parte. Asta însemna și să-și abandoneze noii tovarăși de arme. Hoinarii nu erau genul de companie pe care Quentyn ar fi ales-o, dar traversase marea cu ei, împărțise cu ei carnea și miedul, luptase cot la cot cu ei, stătuse la povești cu cei câțiva cărora le înțelegea limba. Și dacă toate poveștile lui erau minciuni, ei, bine, acesta era prețul drumului spre Meereen.

Nu e un lucru pe care l-ați numi onorabil, îi prevenise Gerris, în Casa Negustorului.

– Daenerys ar putea fi acum la jumătatea drumului spre Yunkai, cu o oaste în spate, spuse Gerris, în timp ce treceau printre cai.

– Ar putea, răspunse Gerris, dar nu e. Am mai auzit asemenea povești. Astaporii erau convinși că Daenerys se îndreaptă spre sud, cu dragonii ei, să pună capăt asediului. N-a venit atunci și nu vine nici acum.

– Nu putem fi siguri de asta. Trebuie să dispărem înainte să ne pomenim luptând împotriva femeii pe care am fost trimis s-o cuceresc.

– Așteaptă până la Yunkai. Gerris arătă spre dealuri: Aceste pământuri le aparțin yunkailor. Nimeni n-o să vrea să hrănească ori să adăpostească trei dezertori. La nord de Yunkai, e ținutul nimănui.

Avea dreptate. Dar Quentyn nu se simțea în largul lui.

– Voinicul și-a făcut prea mulți prieteni. Știe că planul a fost tot timpul să plecăm pe furiș și să ne îndreptăm spre Daenerys, dar n-o să-i placă să-i abandoneze pe oamenii cu care a luptat. Dacă așteptăm prea mult, o să fie ca și cum i-am părăsi înainte de bătălie. Voinicul n-o să facă asta. Îl cunoști la fel de bine ca mine.

– Tot dezertare e, oricând o facem, îl contrazise Gerris, iar Prințul Zdrențăros nu-i vede cu ochi buni pe dezertori. Va trimite oameni să ne vâneze, și ferească-ne Cei Șapte dacă ne prind! Cu puțin noroc, o să ne taie doar un picior, ca să fie siguri că nu mai fugim. Dacă avem ghinion, o să ne dea pe mâna Frumoasei Meris.

Ultimul argument îl puse pe gânduri pe Quentyn. Frumoasa Meris îl înspăimânta. Era o femeie din Westeros, mai înaltă decât el, cam de un metru optzeci. După douăzeci de ani petrecuți prin companiile libere, nu era nimic frumos la ea, nici pe dinăuntru, nici pe dinafară.

Gerris îl luă de braț.

– Așteaptă. Doar câteva zile, atâta tot. Am traversat jumătate de lume, mai ai răbdare câțiva kilometri. Șansa noastră va veni undeva la nord de Yunkai.

– Dacă spui tu, răspunse Broscoiul, ezitând... dar, de data aceasta, zeii i-au ascultat și șansa lor a venit și mai repede.

Trecuseră două zile. Hugh Hungerford își opri calul lângă foc și spuse:

– Cine-i din Dorne, în cortul comandantului.

– Care dintre noi? întrebă Gerris. Suntem toți dornisheni.

– Toți, atunci.

Posac și taciturn, cu o mână schilodită, Hungerford fusese o vreme trezorierul companiei, până când Prințul Zdrențăros l-a prins furând din cufere și i-a tăiat trei degete. Acum era un simplu sergent.

Ce-ar putea să însemne asta? Până acum, Broscoiul avusese impresia că Prințul Zdrențăros nici nu știe că există. Dar Hungerford se îndepărtase deja, așa că nu era momentul întrebărilor. Tot ce puteau face era să-l ia pe voinic și să se prezinte la ordin.

– Să nu recunoașteți nimic și să fiți pregătiți de luptă, le spuse Quentyn prietenilor săi.

– Eu sunt întotdeauna pregătit de luptă, zise voinicul.

Uriașul pavilion din pânză de vele, căruia Prințului Zdrențăros îi plăcea să-i spună castelul lui de canava, era plin de oameni, la sosirea dornishenilor. Quentyn își dădu imediat seama că majoritatea celor prezenți erau din Cele Șapte Regate ori se lăudau că le curge prin vene sângele Westerosului. *Exilați sau fii de exilați.* Dick Păiosul susținea că erau șaizeci de oameni din Westeros în companie. O treime dintre ei erau acolo, printre care Dick însuși, Hugh Hungerford, Frumoasa Meris și Lewis Lanster, cu părul lui auriu, cel mai bun arcaș al companiei.

Denzo D'han era și el de față, cu uriașul Caggo lângă el. *Caggo Ucigașul Cadavrului* îi spuneau oamenii acum, dar numai pe la spate: era iute la mânie și sabia lui neagră și curbată era la fel de periculoasă ca proprietarul ei. Erau sute de săbii valyriene în lume, dar numai câteva *arakhuri* valyriene. Nici Caggo, nici D'han nu erau din Westeros, dar amândoi erau căpitani și erau bine văzuți de Prințul Zdrențăros. *Brațul lui drept și brațul stâng. Se pune la cale ceva important.*

Prințul Zdrențăros însuși vorbea:

– Am primit ordine de la Yurkhaz, spuse el. Supraviețuitorii Astaporului au ieșit din vizuinile lor, se pare. N-a mai rămas nimic în Astapor, în afară de cadavre, așa că oamenii năvălesc pe câmp cu sutele, poate cu miile, toți hămesiți și bolnavi. Yunkaii nu-i vor lângă Orașul lor Galben. Ni s-a poruncit să-i găsim și să-i întoarcem, să-i alungăm înapoi în Astapor sau către nord de Meereen. Dacă regina-dragon vrea să-i primească, n-are decât. Jumătate dintre ei au pântecăraie și chiar și cei sănătoși sunt guri de hrănit.

– Yunkai e mai aproape decât Meereen, obiectă Hugh Hungerford. Dacă nu se întorc, stăpâne?

– De-asta aveți săbii și lănci, Hugh. Deși poate arcurile ar fi mai de folos. Țineți-vă departe de cei care dau semne că suferă de pântecăraie. Trimit jumătate din oștenii mei pe dealuri. Cincizeci de patrule, a câte douăzeci de călăreți fiecare. Barbă-nsângerată are aceleași ordine, așa că Pisicile vor fi și ele pe câmp.

Oamenii se priviră și câțiva mormăiră în barbă. Deși Hoinarii și Compania Pisicii aveau același contract cu yunkaii, cu un an în urmă, în Ținuturile Discordiei, se aflaseră față în față pe câmpul de luptă și dușmănia nu se uitase. Barbă-nsângerată, sălbaticul comandant al Pisicilor, era un uriaș urlător, cu un apetit feroce pentru măcel, care nu făcea niciun secret din disprețul lui față de „bătrânii barbă-albă în zdrențe“.

Dick Păiosul își drese glasul.

– Să-mi fie cu iertare, dar toți cei de față suntem născuți în Cele Șapte Regate. Stăpâne, până acum n-ai împărțit compania după sânge ori după limbă. De ce ne trimiți pe noi toți împreună?

– O întrebare bună. Voi veți merge spre est, adâncindu-vă în munți, apoi veți face un ocol larg în jurul Yunkaiului și vă veți îndrepta spre Meereen. Dacă dați de astapori, alungați-i spre nord sau omorâți-i... dar să știți că nu acesta este scopul misiunii voastre. Dincolo de Orașul Galben, veți întâlni, probabil, patrulele reginei -dragon. Fiii Secunzi sau Ciorile Furtunii. Oricare dintre ei ne vor fi de folos. Duceți-vă la ei.

– Să ne ducem la ei? întrebă cavalerul bastard, Ser Orson Stone. Vrei să trecem de partea lor?

– Da, răspunse Prinţul Zdrenţăros.

Quentyn Martell fu cât pe ce să izbucnească în râs. *Zeii sunt nebuni.*

Oamenii Westerosului se foiră stânjeniţi. Unii se holbau în cupele de vin, de parcă ar fi sperat să găsească acolo vreun sfat înţelept. Hugh Hungerford se încruntă:

– Crezi că Regina Daenerys ne va accepta...?

– Da.

– ...dar dacă ne acceptă, ce urmează? Suntem spioni? Asasini? *Soli?* Te gândeşti să trecem de cealaltă parte?

Caggo îl privi mânios:

– Asta va decide prinţul, Hungerford. Tu trebuie să faci ce ţi se spune.

– Întotdeauna. Hungerford îşi ridică mâna cu două degete.

– Haideţi să fim sinceri, zise Denzo D'han, bardul luptător. Yunkaii nu inspiră încredere. Oricare-ar fi rezultatul acestui război, Hoinarii trebuie să-şi ia partea de pradă. Prinţul nostru e înţelept că lasă toate drumurile deschise.

– Meris va fi la comanda voastră, spuse Prinţul Zdrenţăros. Ea ştie ce am de gând... iar Daenerys Targaryen s-ar putea să accepte mai uşor o femeie.

Quentyn întoarse capul şi aruncă o privire spre Frumoasa Meris. Când ochii ei reci, pustii, îi întâlniră pe ai lui, simţi un fior. *Nu-mi place asta.*

Dick Păiosul continua să aibă îndoielile lui.

– Fata ar fi nebună să aibă încredere în noi. Chiar şi cu Meris. *Mai ales* cu Meris. La naiba, *eu* n-am încredere în Meris şi m-am tăvălit cu ea de câteva ori.

Dick rânji, dar nimeni nu râse. Cu atât mai puţin Frumoasa Meris.

– Cred că te înşeli, Dick, zise Prinţul Zdrenţăros. Sunteţi cu toţii din Westeros. Prieteni de acasă. Vorbiţi aceeaşi limbă, veneraţi aceiaşi zei. Cât despre motive, aţi suferit cu toţii din cauza mea. Dick, te-am

biciuit mai mult ca pe oricare din companie, și spatele tău o dovedește. Hugh și-a pierdut trei degete din pricina disciplinei mele. Meris a fost siluită de jumătate din companie. Nu *această* companie, e adevărat, dar nu e nevoie să precizăm asta. Will al Pădurilor, ei, bine, tu ești doar un gunoi. Ser Orson mă învinuiește că i-am trimis fratele la Tristeți, iar Ser Lucifer suspină și acum după sclava pe care i-a luat-o Caggo.

– Ar fi putut să mi-o dea înapoi după ce s-a săturat de ea, se plânse Lucifer Lungul. N-avea niciun motiv s-o omoare.

– Era urâtă, răspunse Caggo. Nu-ți mai trebuie alt motiv.

Prințul Zdrențăros continuă de parcă nu i-ar fi auzit:

– Webber, doica ta revendică pământurile pierdute în Westeros. Lanster, l-am ucis pe băiatul la care țineai atât de mult. Voi, cei trei dornisheni, credeți că v-am mințit. Prada din Astapor nu a fost cea promisă în Volantis, iar eu mi-am luat partea leului.

– Ultima parte e adevărată, zise Ser Orson.

– Cele mai bune minciuni au întotdeauna un sâmbure de adevăr, răspunse Prințul Zdrențăros. Fiecare dintre voi are motive serioase să vrea să mă părăsească. Iar Daenerys Targaryen știe că mercenarii sunt oameni schimbători. Chiar și Fiii Secunzi și Ciorile Furtunii au luat aurul Yunkaiului, dar n-au ezitat să i se alăture când cursul bătăliei a început să se schimbe.

– Când trebuie să plecăm? întrebă Lewis Lanster.

– De îndată. Feriți-vă de Pisici și de orice Lănci Lungi ați putea întâlni. Nimeni nu va ști că dezertarea voastră e un vicleșug, în afară de noi, cei din acest cort. Dați-vă în vileag prea repede și veți fi schilodiți, ca trădători, sau omorâți, ca renegați.

Cei trei dornisheni erau tăcuți când părăsiră cortul comandantului. *Douăzeci de călăreți, toți vorbind Limba Comună,* gândi Quentyn. *Șușotitul tocmai a devenit cu mult mai periculos.*

Voinicul îl plesni peste spate:

– Așadar. Frumos, Broscoiule. O vânătoare de dragoni.

MIREASA ÎNDĂRĂTNICĂ

Asha Greyjoy stătea în conacul lui Galbart Glover, bând vinul lui Galbart Glover, când maesterul lui Galbart Glover îi aduse o scrisoare.

– Doamna mea. Glasul maesterului era plin de nelinişte, aşa cum era întotdeauna când vorbea cu ea. Un corb de la Barrowton.

Maesterul îi întinse pergamentul, de parcă abia ar fi aşteptat să scape de el. Era rulat strâns şi pecetluit cu o picătură de ceară roz.

Barrowton. Asha încercă să-şi aducă aminte cine stăpânea în Barrowton. *Vreun lord din Nord, care nu mi-e prieten.* Iar sigiliul... Boltonii de la Dreadfort luptau sub flamuri roz, presărate cu mici picături de sânge. Era de aşteptat să folosească şi ceară roz.

E otravă ce ţin eu în mână, gândi ea. *Ar trebui s-o ard.* În loc de asta, rupse sigiliul. O bucăţică de piele îi căzu, răsucindu-se, în poală. Când citi cuvintele maro, uscate, starea ei de spirit neagră deveni şi mai neagră. *Aripi negre, vorbe negre.* Corbii nu aduceau niciodată veşti bune. Ultimul mesaj trimis la Deepwood fusese de la Stannis Baratheon, cerând să i se aducă omagiile. Acesta era şi mai rău.

– Oamenii Nordului au ocupat Moat Cailin.

– Bastardul lui Bolton? întrebă Qarl, lângă ea.

– Semnează *Ramsay Bolton, Lord de Winterfell.* Dar mai sunt şi alte nume.

Lady Dustin, Lady Cerwyn și patru Ryswelli își puseseră semnăturile sub a lui. Lângă ei, era desenat un uriaș grotesc, însemnul unui Umber.

Toate acestea erau scrise cu cerneala unui maester, făcută din funingine și cărbune, dar mesajul de deasupra era maro, mâzgălit cu un scris mare, colțuros. Vorbea despre felul în care a căzut Moat Cailin, despre întoarcerea triumfală a Păzitorului Nordului pe domeniile lui, despre căsătoria care avea să se facă în curând. Primele cuvinte erau: *Scriu această scrisoare cu sângele oamenilor de fier*, iar ultimele: *Vă trimit fiecăruia câte o bucată din prinț. Zăboviți pe pământurile mele și-i veți împărtăși soarta.*

Asha îl crezuse mort pe frățiorul ei. *Mai bine mort decât asta.* Bucata de piele îi căzuse în poală. O ridică în lumina lumânării și privi fumul șerpuind în sus, până când pielea fu arsă în întregime și flacăra îi atinse degetele.

Maesterul lui Galbart Glover stătea în așteptare lângă ea.

– Nu va fi niciun răspuns, îl informă Asha.

– Pot să-i aduc la cunoștință aceste vești doamnei Sybelle?

– Dacă dorești.

Dacă Sybelle Glover avea să găsească vreun prilej de bucurie în faptul că Moat Cailin căzuse, Asha nu putea spune. Lady Sybelle numai că nu locuia în pădurea zeilor, rugându-se întruna pentru copiii ei și pentru întoarcerea soțului, nevătămat. *Altă rugăciune care va rămâne fără răspuns. Copacul ei e la fel de surd și de orb ca Zeul nostru Înecat.* Robert Glover și fratele lui, Galbart, plecaseră spre sud, cu Tânărul Lup. Dacă poveștile pe care le auziseră despre Nunta Roșie erau măcar pe jumătate adevărate, nu era de așteptat să mai străbată vreodată drumul spre Nord. *Copiii ei sunt vii, cel puțin, și asta datorită mie.* Asha îi lăsase la Zece Turnuri, în grija mătușilor ei. Mezina lui Sybelle era încă la sân și o considerase prea fragilă ca să fie expusă vitregiilor unei noi călătorii. Asha vârî scrisoarea în mâna maesterului.

– Ține. Să-și găsească puțină alinare, dacă poate. Ai permisiunea să pleci.

Maesterul înclină capul și se îndepărtă. După ce ieși, Tris Botley îi vorbi Ashei:

– Dacă Moat Cailin a căzut, Castelul lui Torrhen îi va urma curând. Apoi va veni rândul nostru.

– Nu, încă, pentru o vreme. Cleftjaw îl va face să sângereze.

Castelul lui Torrhen nu era o ruină, ca Moat Cailin, iar Dagmer era din fier până-n măduva oaselor. Ar fi preferat să moară decât să se predea.

Dacă tatăl meu ar mai fi trăit, Moat Cailin n-ar fi căzut. Balon Greyjoy știuse că Moat era cheia pentru păstrarea Nordului. Euron știa asta și el, dar pur și simplu nu-i păsa. Nu mai mult decât îl interesa ce se întâmplă cu Deepwood Motte sau Castelul lui Torrhen.

– Pe Euron nu-l preocupă cuceririle lui Balon. Unchiul meu vânează dragoni. Ochi-de-Cioară chemase toate oștile Insulelor de Fier la Vechiul Wyk și pornise în adâncurile îndepărtate ale Mării Apusului, urmat de fratele lui Victarion, ca o potaie biciuită. Nu mai era nimeni în Pyke la care să poată apela, în afară de nobilul ei soț. Am rămas singuri, conchise Asha.

– Dagmer îi va zdrobi, insistă Cromm, care nu întâlnise încă femeia pe care s-o iubească așa cum iubea lupta. Sunt doar lupi.

– Lupii au fost uciși cu toții. Asha scrijeli ceara roz cu unghia degetului mare. Aceștia sunt jupuitorii care i-au omorât.

– Ar trebui să mergem la Castelul lui Torrhen, să ne alăturăm bătăliei, o îndemnă Quenton Greyjoy, un văr îndepărtat și căpitan al *Târfei de Sare.*

– Da, zise Dagon Greyjoy, un văr și mai îndepărtat. Dagon Bețivanul i se spunea, dar, fie beat, fie treaz, îi plăcea să lupte. De ce să aibă Cleftjaw singur toată gloria?

Doi dintre servitorii lui Galbart Glover aduseră friptura, dar bucata aceea de piele îi tăiase Ashei pofta de mâncare. *Oamenii mei au renunțat la orice speranță în victorie,* își dădu ea seama, întristată. *Nu mai caută decât o moarte bună.* Lupii aveau să le-o ofere, Asha n-avea nicio îndoială. *Mai devreme sau mai târziu, vor veni să ia acest castel înapoi.*

Soarele cobora în spatele pinilor înalţi ai pădurii zeilor, când Asha urcă treptele de piatră spre dormitorul care fusese cândva al lui Galbart Glover. Băuse prea mult vin şi capul îi bubuia. Asha Greyjoy ţinea la oamenii ei, la căpitani şi echipaj deopotrivă, dar jumătate erau nătărăi. *Nătărăi curajoşi, dar nătărăi, oricum. Să mergem la Cleftjaw, da, de parcă am putea...*

Între Deepwood şi Dagmer se întindeau distanţe lungi, munţi colţuroşi, păduri adânci, râuri sălbatice şi mai mulţi nordici decât voia să-şi închipuie. Asha avea patru corăbii lungi şi nici măcar două sute de oameni... cu tot cu Tristifer Botley, pe care nu te puteai bizui. Cu toată vorbăria lui despre dragoste, nu şi-l putea imagina pe Tris alergând la Castelul lui Torrhen, să moară cu Dagmer Cleftjaw.

Qarl o urmă în dormitorul lui Galbart Glover.

- Ieşi afară, îi spuse ea. Vreau să fiu singură.

- Pe mine mă vrei tu.

Încercă s-o sărute. Asha îl împinse.

- Dacă mă mai atingi, am să...

- Ce? Qarl scoase pumnalul: Dezbracă-te, fetiţo!

- Vezi-ţi de treaba ta, puştan nenorocit!

- Prefer să mă ocup de tine. O lovitură iute de pumnal îi desfăcu pieptarul. Asha întinse mâna după securea ei, dar Qarl îşi aruncă pumnalul, îi prinse încheietura şi îi răsuci braţul până când arma îi căzu dintre degete. O împinse pe patul lui Glover şi o sărută apăsat, sfâşiindu-i tunica, până când sânii îi ţâşniră afară. Când Asha încercă să-l lovească între picioare, el se feri şi îi desfăcu picioarele cu genunchii. Acum eşti a mea.

- Dă-i drumul, scuipă ea, şi-am să te omor în somn. Era udă leoarcă în clipa când o pătrunse. Fii blestemat, spuse ea. Fii blestemat, blestemat, blestemat.

Îi molfăi sfârcul până când Asha ţipă, de durere şi plăcere deopotrivă. Lumea se sfârşea între coapsele ei. Uită de Moat Cailin şi de Ramsay Bolton şi de bucăţica lui de piele, uită de plebiscit, îşi uită eşecul, exilul,

dușmanii și soțul. Doar mâinile lui contau, doar gura, doar îmbrățișarea, doar mădularul lui în ea. O munci până țipă și apoi până plânse, înainte ca, în cele din urmă, să-și verse sămânța în pântecele ei.

– Sunt femeie măritată, îi reaminti ea, după aceea. M-ai pângărit, puștanule. Nobilul meu soț o să-ți taie boașele și-o să te îmbrace-n rochie.

Qarl se rostogoli pe-o parte.

– Dacă poate să se ridice din scaun.

Încăperea era rece. Asha se ridică din patul lui Galbart Glover și își dezbrăcă veșmintele sfâșiate. Pieptarul avea nevoie de șireturi noi, dar tunica era distrusă. *Nu mi-a plăcut, oricum, niciodată.* O azvârli în flăcări. Restul hainelor le lăsă morman lângă pat. Sânii o dureau și sămânța lui Qarl i se prelingea pe coapsă. Avea să fie nevoită să prepare un ceai al lunii, altfel risca să aducă alt kraken pe lume. *Ce contează? Tatăl meu e mort, mama în agonie, fratele meu e jupuit și nu pot face nimic ca să schimb toate astea. Iar eu sunt măritată. M-am cununat și m-am împreunat... dar nu cu același bărbat.*

Când se strecură înapoi sub blănuri, Qarl dormea.

– Acum, viața ta îmi aparține. Unde mi-am pus pumnalul?

Asha se lipi de spatele lui și-l cuprinse în brațe. Pe insule, i se spunea Qarl Fecioare, pe de-o parte ca să fie deosebit de Qarl Păstorul, Ciudatul Qarl Kenning, Qarl Secure-Iute și Qarl Sclavul, dar mai mult pentru obrajii lui netezi. Când îl cunoscuse, Qarl încerca să-și lase barbă. „Puf de piersică“, îl numise Asha, râzând. Qarl i-a mărturisit că nu văzuse niciodată o piersică, așa că ea i-a spus că trebuie să vină cu ea în următoarea călătorie spre Sud.

Pe-atunci era încă vară, Robert ședea pe Tronul de Fier, Balon clocea pe Stânca Mării și Cele Șapte Regate trăiau în pace. Asha a pornit în josul coastei, cu *Vântul Negru*, făcând negoț. Au poposit în Insula Frumoasă și în Lannisport și prin vreo douăzeci de alte porturi mai mici, înainte să ajungă la Arbor, unde piersicile erau întotdeauna uriașe și dulci.

– Vezi, spusese ea, prima oară când i-a lipit lui Qarl o piersică de obraz.

Când Qarl a încercat să muște, zeama i s-a prelins pe bărbie și ea a trebuit să-l curețe cu un sărut.

Noaptea aceea și-o petrecuseră devorând piersici și devorându-se unul pe altul, și, în zori, Asha era sătulă și lipicioasă și mai fericită ca oricând. *S-a întâmplat acum șase ani sau șapte?* Vara era o amintire îndepărtată și trecuseră trei ani de când Asha nu se mai bucurase de-o piersică. Continua să se bucure de Qarl, însă. Dacă regii și căpitanii n-o doriseră, el o dorea.

Asha mai avusese și alți amanți: cu unii împărțise patul jumătate de an, cu alții jumătate de noapte. Qarl o mulțumea mai mult decât toți ceilalți la un loc. Nu se rădea el decât de două ori pe lună, dar nu în barbă stătea bărbăția. Îi plăcea să-i simtă pielea netedă, catifelată, sub degete. Îi plăcea cum îi cade pe umeri părul lung și drept. Îi plăceau sărutările lui. Îi plăcea zâmbetul lui larg, când își trecea degetele peste sfârcurile lui. Părul dintre picioarele lui avea o nuanță de nisipiu mai închisă, dar era moale ca un puf prin comparație cu tufișul negru și aspru dintre coapsele ei. Și asta îi plăcea. Avea un trup de înotător, înalt și suplu, fără nicio cicatrice.

Un zâmbet sfios, brațe puternice, degete agile și două săbii de nădejde. Ce și-ar putea dori mai mult orice femeie? S-ar fi măritat cu Qarl, și asta bucuroasă, dar ea era fiica Lordului Balon, iar el era un om de rând, nepotul unui sclav. *Are o obârșie prea umilă ca să mă mărit cu el, dar nu prea umilă ca să-i dezmierd mădularul.* Beată, zâmbind, se strecură sub blănuri și îl atinse cu gura. Qarl se mișcă în somn și, după o clipă, mădularul începu să i se întărească. Când îl stârni din nou cu totul, el era treaz și ea udă. Asha își acoperi umerii goi cu blănurile și se urcă deasupra lui, trăgându-l atât de adânc în ea încât trupurile lor deveniră una. De data aceasta, ajunseră amândoi deodată la apogeu.

– Dulcea mea stăpână, murmură el după aceea, cu glasul încă îngroșat de somn. Dulcea mea regină.

Nu, gândi Asha, *nu sunt regină și nu voi fi niciodată.*

– Dormi la loc.

Îi sărută obrazul, traversă tiptil dormitorul lui Galbart Glover și deschise obloanele. Luna era aproape plină, noaptea atât de senină încât putea vedea munții, cu vârfurile încununate de zăpadă. *Reci, pustii și neprimitori, dar frumoși în lumina lunii.* Piscurile lor scânteiau palide și crestate, ca un șir de dinți ascuțiți. Dealurile de la poalele munților și piscurile mai mici se pierdeau în umbră.

Marea era mai aproape, la nici treizeci de kilometru spre nord, dar Asha n-o putea vedea. Prea mulți munți stăteau în cale. *Și copaci, prea mulți copaci.* Pădurea lupilor, așa îi ziceau oamenii Nordului. În cele mai multe nopți, puteai auzi lupii, chemându-se prin întuneric. *Un ocean de frunze. De-ar fi un ocean de apă!*

Poate că Deepwood era mai aproape de mare decât Winterfellul, dar tot prea departe era, după gustul ei. Aerul mirosea a pin, și nu a sare. La nord-est de acei munți cenușii, sălbatici, se înălța Zidul, unde își ridicase flamurile Stannis Baratheon. *Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu,* se spunea, dar cealaltă față a monedei era: *Dușmanul prietenului meu e dușmanul meu.* Oamenii de fier erau dușmanii lorzilor din Nord de care acest Baratheon avea o nevoie disperată. *I-aș putea oferi trupul meu tânăr și frumos,* gândi ea, dându-și la o parte o șuviță de păr din ochi, dar Stannis era căsătorit și ea la fel, iar el și oamenii de fier erau vechi vrăjmași. În timpul primei rebeliuni a tatălui ei, Stannis zdrobise Flota de Fier dincolo de Insula Frumoasă și îngenunchease Marele Wyk în numele fratelui său.

Zidurile acoperite de mușchi de la Deepwood Motte înconjurau o colină largă, circulară, cu vârful teșit, încoronată de un castel cavernos cu un turn de veghe la un capăt, înalt de cincisprezece metri. La poalele colinei era curtea interioară, cu grajdurile, padocul, fierăria, fântâna și stâna, apărată de un șanț adânc, un dig de pământ în pantă și o palisadă din bușteni. Zidurile exterioare de apărare formau un oval, urmând contururile terenului. Existau două porți, fiecare apărată de o pereche de turnuri drepte de lemn și pasarele de jur împrejur. În partea sudică a castelului mușchii creșteau deși pe palisade și se strecurau în sus, pe

turnuri. La est și la vest erau câmpuri pustii. Aici creșteau lanuri de orz și ovăz, când Asha a cucerit castelul, doar ca să fie strivite sub picioare în timpul atacului ei. Gerul aspru distrusese recoltele pe care le plantaseră după aceea, lăsând în urmă doar noroi, cenușă și tulpini ofilite, putrede.

Era un castel vechi, dar nu atât de puternic. Asha îl luase de la Gloveri și Bastardul lui Bolton avea să-l ia de la ea. Dar n-avea s-o jupoaie. Asha Greyjoy nu avea să fie capturată vie. Avea să moară, așa cum trăise, cu o secure în mână și un zâmbet larg pe buze.

Nobilul ei tată îi dăduse treizeci de corăbii lungi ca să cucerească Deepwood Motte. Îi mai rămăseseră patru, cu tot cu *Vântul* ei *Negru*, iar una dintre ele îi aparținea lui Tris Botley, care i se alăturase când toți oamenii ei fugeau. *Nu. Nu-i adevărat. Ei au plecat acasă, să-i aducă omagii regelui lor. Dacă a fugit cineva, aceea sunt eu.* Amintirea o umplea de rușine.

– Pleacă, o îndemnase Cititorul, în timp ce căpitanii îl aduceau pe unchiul ei, Euron, în josul Dealulul Naggăi, să-i pună coroana de lemn.

– Zise corbul către cioară. Vino cu mine. Am nevoie de tine, să aduni oamenii de la Harlaw.

Pe-atunci, avea de gând să lupte.

– Oamenii de la Harlaw sunt aici. Cei care contează. Unii strigau numele lui Euron. N-am să-i stârnesc pe unii împotriva altora.

– Euron e nebun. Și periculos. Acel corn al iadului...

– L-am auzit. *Pleacă*, Asha. După ce va fi încoronat, Euron te va căuta. Nu risca să dea cu ochii de tine.

– Dacă rămân, cu ceilalți unchi ai mei...

– ...vei fi o proscrisă, cu toată lumea împotriva ta. Când ți-ai adus numele în fața căpitanilor, te-ai supus judecății lor. Nu poți să te împotrivești acum acelei judecăți. O singură dată a fost răsturnat rezultatul unui plebiscit regal. Citește-l pe Haereg.

Doar Rodrik Cititorul putea să vorbească despre o carte veche în timp ce viețile lor erau pe muchie de cuțit.

– Dacă rămâi, rămân și eu, i-a spus ea, cu încăpățânare.

– Nu fi nesăbuită. În seara asta, Euron arată lumii ochiul său zâmbitor, dar mâine... Asha, ești fiica lui Balon și pretențiile tale sunt mai întemeiate decât ale lui. Atât timp cât respiri, vei fi mereu o amenințare pentru el. Dacă rămâi, o să te omoare sau o să te mărite cu Vâslașul Roșu. Nu știu ce-ar fi mai rău. *Pleacă.* Altă șansă nu vei mai avea.

Vântul Negru acostase în celălalt capăt al insulei, tocmai pentru o asemenea eventualitate. Vechiul Wyk nu era mare. Asha ajunge la bordul corabiei sale înainte de răsăritul soarelui și în drum spre Harlaw înainte ca Euron să-și dea seama că lipsește. Totuși, ezită până când unchiul ei spuse:

– Fă-o pentru dragostea ce mi-o porți, copilă. Nu mă obliga să te privesc murind.

Așa că a plecat. La Zece Turnuri, pentru început, să-și ia rămas-bun de la mama ei.

– S-ar putea să treacă multă vreme până mă întorc, o prevenise ea.

Lady Alannys nu înțelesese.

– Unde e Theon? a întrebat ea. Unde e copilașul meu?

Lady Gwynesse nu voia decât să știe când se va întoarce Lordul Rodrik.

– Sunt cu zece ani mai mare. Zece Turnuri ar trebui să-mi aparțină.

Asha era încă la Zece Turnuri, luând provizii, când i-a ajuns la urechi vestea propriei căsătorii.

– Nepoata mea îndărătnică trebuie îmblânzită, cică ar fi spus Ochi-de-Cioară. Și cunosc omul potrivit.

Euron o măritase cu Erik Fierarul și îl împuternicise pe Rupe-Nicovală să stăpânească Insulele de Fier, cât timp el avea să vâneze dragoni. Erik fusese un om mare la vremea lui, un tâlhar neînfricat, care se putea mândri că a călătorit pe mare cu bunicul bunicului ei, tocmai acel Dagon Greyjoy al cărui nume îl primise Dagon Bețivanul. Bătrânele de pe Insula Frumoasă își speriau și acum nepoții cu povești despre Lordul Dagon și oamenii lui. *Am rănit mândria lui Erik la plebiscitul regal*, cugetă Asha. *Nu e de așteptat să uite asta.*

Trebuia să recunoască meritele unchiului său. Cu o singură lovitură, Euron transformase un duşman într-un susţinător, asigurase insulele în absenţa sa şi o îndepărtase pe Asha ca ameninţare. *Şi s-a mai şi prăpădit de râs.* Tris Botley îi povestise că Ochi-de-Cioară folosise o focă să-i ţină Ashei loc la cununie.

– Sper că Erik n-a insistat să se consume căsătoria, spusese ea.

Acasă nu pot merge, gândi ea, *dar nu îndrăznesc să mai rămân mult timp aici.* Liniştea pădurilor o deprima. Asha îşi petrecuse viaţa pe insule şi pe corăbii. Marea nu era niciodată tăcută. Avea în sânge sunetul valurilor izbindu-se de-un ţărm stâncos, dar la Deepwood Motte nu erau valuri... doar copaci, nesfârşiţii copaci, pini şi sequoia, fagi şi frasini şi stejari bătrâni, castani şi copaci de fier şi brazi. Freamătul lor era mai domol ca sunetul mării şi Asha îl auzea doar când bătea vântul: atunci, suspinul pădurii părea c-o împresoară, ca şi cum copacii şi-ar fi vorbit pe şoptite, într-o limbă pe care ea n-o putea înţelege.

În noaptea aceasta, şoaptele păreau mai sonore decât altă dată. *Un foşnet de frunze moarte,* îşi spuse Asha, *crengi desfrunzite pârâind în vânt.* Se îndepărtă de fereastră, de pădure. *Îmi trebuie iarăşi o punte sub picioare. Sau, în lipsa ei, nişte mâncare în stomac.* Băuse prea mult vin în seara aceea, dar mâncase prea puţină pâine şi deloc din friptura grozavă în sânge.

Lumina lunii era suficient de strălucitoare ca să-şi poată găsi hainele. Îmbrăcă pantaloni negri, groşi, o tunică vătuită şi un pieptar de piele verde, acoperit cu plăci suprapuse de oţel. Lăsându-l pe Qarl cu visele lui, coborî tiptil scara exterioară a cetăţii, cu treptele pârâind sub picioarele-i goale. Una dintre santinelele de pe ziduri o zări coborând şi ridică suliţa, salutând-o. Asha îi răspunse cu un fluierat. În timp ce traversa curtea interioară, spre bucătării, câinii lui Galbart Glover începură să latre. *Bun,* gândi ea, *asta va acoperi sunetul copacilor.*

Îşi tăia o felie de caşcaval dintr-o bucartă mare cât roata carului, când Tris Botley intră în bucătărie, înfăşurat într-o mantie groasă de blană.

– Regina mea.

– Nu mă lua în râs.

– Vei fi mereu stăpâna inimii mele. Oricâți nebuni ar striga la un plebiscit, asta nu se poate schimba.

Ce să mă fac eu cu băiatul ăsta? Asha nu-i putea pune la îndoială devoțiunea. Nu numai că fusese campionul ei pe Dealul Naggăi și-i strigase numele, dar traversase marea să i se alăture, după aceea, abandonându-și regele, familia și casa. *Nu că ar fi îndrăznit să-l sfideze pe Euron.* Când Ochi-de-Cioară a pornit cu flota pe mare, Tris rămăsese pur și simplu în urmă, schimbând direcția doar atunci când celelalte corăbii nu se mai zăreau. Însă chiar și pentru asta a avut nevoie de ceva curaj: nu se mai putea întoarce niciodată pe insule.

– Brânză? îl întrebă ea. Avem și șuncă. Și muștar.

– Nu mâncare vreau, doamna mea. Știi asta. La Deepwood, Tris își lăsase o barbă castanie, deasă. Susținea că-i ține de cald la față. Te-am văzut din turnul de veghe.

– Dacă ești de gardă, ce cauți aici?

– Cromm e acolo. Și Hagen Cornul. Câți ochi ne trebuie ca să păzim frunzele ce foșnesc în lumina lunii? Trebuie să vorbim.

– Iarăși? Asha oftă. O știi pe fiica lui Hagen, cea cu părul roșu. Conduce o corabie ca orice bărbat și are un chip frumos. Șaptesprezece ani, și am văzut-o uitându-se la tine.

– N-o vreau pe fiica lui Hagen. Fu gata s-o atingă, dar se răzgândi. Asha, e timpul să plecăm. Moat Cailin a fost singurul lucru care a stăvilit valul. Dacă rămânem aici, oamenii Nordului o să ne omoare pe toți, știi asta.

– Vrei să fug?

– Vreau să trăiești. Te iubesc.

Nu, gândi ea, *iubești o fecioară inocentă, care există doar în mintea ta, o copilă speriată care are nevoie de brațul tău protector.*

– Eu nu te iubesc, spuse ea fără menajamente, și nu fug.

– Ce te ține atât de mult aici, în afară de pini, noroi și dușmani? Avem corăbii. Vino cu mine și ne vom face o viață nouă pe mare.

– Ca pirați? Era aproape ispititor. *Să las lupilor pădurile lor mohorâte și să recuceresc întinderea mării.*

– Ca negustori, insistă el. Vom călători spre est, așa cum a făcut Ochi-de-Cioară, dar noi ne vom întoarce cu mătăsuri și mirodenii, în locul unui corn de dragon. Un singur drum pe Marea de Jad și vom fi bogați ca niște zei. Putem să ne luăm un conac în Orașul Vechi sau în Orașele Libere.

– Tu, cu mine și cu Qarl? Îl văzu tresărind la numele lui Qarl. Poate că fiicei lui Hagen i-ar plăcea să străbată Marea de Jad cu tine. Eu rămân fiica krakenului, iar locul meu este...

– ...*unde?* Nu te poți întoarce în insule. Dacă nu cumva vrei să i te predai nobilului tău soț.

Asha încercă să se imagineze în pat cu Erik Fierarul, strivită sub trupul lui masiv, îndurându-i îmbrățișările. *Mai bine el decât Vâslașul Roșu sau Lucas Codd Stângaciul.* Rupe-Nicovală fusese cândva un uriaș cu glas de tunet, teribil de puternic, nemaipomenit de loial, care nu se temea de absolut nimic. *Poate n-ar fi atât de rău. E de așteptat să moară prima oară când încearcă să-și facă datoria de soț.* Așa, ar fi văduva lui Erik în loc de soția lui Erik, ceea ce putea fi mai bine sau mult mai rău, în funcție de nepoții lui. *Și de unchiul meu. Până la urmă, toate vânturile mă trimit înapoi la Euron.*

– Am ostatici în Harlaw, îi reaminti ea. Și mai e și Capul Dragonului Mării... dacă nu pot avea regatul tatălui meu, de ce nu mi-aș face eu unul?

Capul Dragonului Mării nu fusese mereu atât de slab populat ca acum. Vechile ruine puteau fi găsite printre dealuri și mlaștini, rămășițele străvechii fortărețe a Primilor Oameni. În locurile înalte, se găseau cercuri de copaci ai inimii, lăsate de copiii pădurii.

– Te agăți de Capul Dragonului Mării așa cum se agață un om pe cale să se înece de o bucată dintr-o navă scufundată. Ce și-ar putea dori cineva de la Capul Dragonului Mării? Nu are mine, nu are aur, nu are argint, nici măcar cositor sau fier. Pământul e prea ud pentru grâu sau porumb.

N-am de gând să cultiv grâu sau porumb.

– Ce și-ar putea dori? Am să-ți spun: Două linii lungi de coastă, o sută de golfuri ascunse, vidre în lacuri, somoni în râuri, scoici de-a lungul țărmurilor, colonii de foci la mal, pini înalți din care se pot construi corăbii.

– Cine va construi aceste corbii, regina mea? Unde va găsi Înălțimea Ta supuși pentru regatul ei, dacă oamenii Nordului ar lăsa-o să-l aibă? Sau ai de gând să domnești peste un regat de foci și vidre?

Asha râse cu tristețe.

– Vidrele ar putea fi mai ușor de stăpânit decât oamenii, te asigur. Iar focile sunt mai deștepte. Nu, poate că ai dreptate. Cel mai bine ar fi să mă întorc în Pyke. Există oameni pe Harlaw care s-ar bucura să mă întorc. Și pe Pyke. Și Euron nu și-a făcut niciun prieten pe Blacktyde, când l-a omorât pe Lordul Baelor. Aș putea să-l găsesc pe unchiul meu Aeron, să ridic insulele.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Păr Umed de la plebiscitul regal, dar Oamenii lui Înecați susțineau că se ascunde în Marele Wyk și că va ieși curând să abată mânia Zeului Înecat asupra lui Euron Ochi-de-Cioară și a slugilor lui.

– Rupe-Nicovală îl caută și el pe Păr Umed. Îi vânează pe Oamenii Înecați. Beron Blacktyde Orbul a fost prins și interogat. Până și Bătrânul Pescăruș Cenușiu a fost încătușat. Cum îl vei găsi pe preot, când toți oamenii lui Euron nu reușesc?

– E de-un sânge cu mine, fratele tatălui meu.

Era un răspuns șubred și Asha știa asta.

– Știi ce cred eu?

– Sunt pe cale să aflu, bănuiesc.

– Cred că Păr Umed e mort. Cred că Ochi-de-Cioară i-a tăiat beregata. Căutarea Fierarului e doar ca să ne facă să-l credem pe preot scăpat. Euron se teme să nu fie privit ca un fratricid.

– Să nu te audă cumva unchiul meu vorbind așa. Spune-i lui Ochi-de-Cioară că se teme să-și ucidă vreo rudă și o să-și omoare fiii doar ca să-ți arate că te înșeli.

Asha se simțea aproape lucidă, după beție. Tristifer Botley avea acest efect asupra ei.

– Chiar dacă l-ai găsi pe unchiul tău Păr Umed, amândoi ați da greș. Amândoi ați luat parte la plebiscit, așadar nu puteți spune că n-a fost legitim, așa cum a făcut Torgon. Toate legile zeilor și ale oamenilor vă obligă să-i respectați decizia. Voi...

Asha se încruntă:

– Stai așa. Torgon? Care Torgon?

– Torgon Întârziatul.

– A fost rege în timpul Erei Eroilor. Atâta își amintea, dar altceva prea puțin. Ce-i cu el?

– Torgon Greyiron a fost fiul cel mai mare al regelui. Dar regele era bătrân și Torgen neodihnit, așa că, atunci când tatăl lui a murit, el jefuia pe țărmurile Manderului, din fortăreața lui de pe Scutul Cenușiu. Frații lui nu i-au trimis vorbă, dar, în schimb, au anunțat un plebiscit regal, crezând că unul dintre ei va fi ales să poarte coroana de lemn. Dar căpitanii și regii l-au ales pe Urragon Goodbrother să domnească. Primul lucru pe care l-a făcut noul rege a fost să dea poruncă să fie uciși toți fiii fostului suveran și așa s-a întâmplat. După aceea, i s-a spus *Badbrother*, deși, de fapt, nu fuseseră rude cu el. A domnit aproape zece ani.

Acum Asha își amintea:

– Torgon a venit acasă...

– ...și a spus că plebiscitul n-a fost legal, de vreme ce el nu fusese de față, să-și ceară drepturile. Între timp, Badbrother se dovedise pe cât de crud pe-atât de ticălos, așa că mai avea doar câțiva prieteni pe insule. Preoții l-au renegat, lorzii s-au ridicat împotriva lui și propriii lui căpitani l-au ciopârțit. Torgon Întârziatul a devenit rege și a domnit patruzeci de ani.

Asha îl luă pe Tris Botley de urechi și-l sărută lung pe buze. Era roșu, cu răsuflarea tăiată, când ea îi dădu drumul.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Un sărut, așa se cheamă. Sunt o proastă, Tris, ar fi trebuit să-mi amintesc... izbucni ea imediat. Când Tris încercă să vorbească, ea îi făcu semn să tacă, ascultând. Ce se aude? E cornul de război al lui Hagen? Primul gând care îi veni Ashei în minte fu soțul ei. Era posibil ca Erik Fierarul să fi venit tocmai până acolo, ca să-și revendice nevasta îndărătnică? Zeul Înecat mă iubește, până la urmă. Tocmai mă întrebam ce să fac și el îmi trimite dușmani cu care să mă lupt. Asha se ridică în picioare și își vârî cuțitul înapoi în teacă. Bătălia a venit la noi.

Alerga, când ajunse în curtea interioară a castelului, cu Tris pe urmele ei, dar, chiar și așa, era prea târziu. Lupta se terminase. Asha găsi doi oameni ai Nordului sângerând lângă zidul estic, nu departe de poarta din spate, cu Lorren Baltagul, Harl Șase-Degete și Gâlcevitorul deasupra lor.

– Cromm și Hagen i-au văzut venind peste zid, explică Gâlcevitorul.

– Doar ei doi? întrebă Asha.

– Cinci. Pe doi i-am omorât înainte să ajungă sus, iar Harl l-a ucis pe unul pe pasarelă. Ăștia doi au reușit să ajungă până în curte.

Unul era mort, și sângele lui se închega pe baltagul lui Lorren, dar celălalt încă răsufla horcăit, deși sulița Gâlcevitorului îl țintuise de pământ, într-o baltă de sânge. Amândoi erau îmbrăcați în piele fiartă și mantii bălțate, în culorile maro, verde și negru, iar în jurul capetelor și pe umeri aveau prinse crengi și frunze.

– Cine ești? îl întrebă Asha pe omul rănit.

– Un Flint. Tu cine ești?

– Asha din Casa Greyjoy. Acesta e castelul meu.

– Deepwood e reședința lui Galbart Glover. Nu casa unor calmari.

– Și sunteți mai mulți? îl întrebă Asha pe un ton poruncitor. Când văzu că nu răspunde, înhăță sulița Gâlcevitorului și o răsuci. Omul Nordului țipă de durere și un nou șuvoi de sânge îi țâșni din rană. Ce căutați aici?

– Doamna, spuse el, cutremurându-se. O, zei, încetează! Am venit după doamnă. S-o salvăm. Am fost doar cinci.

Asha îl privi în ochi. Când citi minciuna din ei, se sprijini de suliță, răsucind-o.

– *Câți mai sunt?* întrebă ea. Spune-mi sau am să te las să mori încet, până dimineață.

– Mulți, suspină el, în cele din urmă, printre țipete. *Mii.* Trei mii, patru... *auuuuu*... te rog!

Asha smulse sulița din trupul lui și i-o vârî, cu ambele mâini, în gușa mincinoasă. Maesterul lui Galbart Glover susținuse că clanurile munților erau prea arțăgoase ca să se unească vreodată fără să le conducă un Stark. *Poate că n-a mințit. Poate că doar s-a înșelat.* Aflase ce înseamnă asta la plebiscitul unchiului său.

– Ăștia cinci au fost trimiși să deschidă porțile înaintea atacului principal, spuse ea. Lorren, Harl, aduceți-i pe Lady Glover și pe maesterul ei.

– Întregi sau plini de sânge? întrebă Lorren Baltagul.

– Vii și nevătămați. Gâlcevitorule, urcă-te în turnul ăla blestemat și spune-le lui Cromm și lui Hagen să fie cu ochii-n patru. Dacă văd și un iepure, vreau să știu.

Curtea interioară a castelului Deepwood Motte se umplu curând de oameni speriați. Oamenii Ashei se căzneau să intre în armuri sau să urce pe pasarele. Cei ai lui Galbart Glover priveau în jur cu fețe temătoare, șușotind. Pe administratorul lui Glover trebuiră să-l scoată pe brațe din beci, căci își pierduse un picior când Asha ocupase castelul.

Maesterul protestă zgomotos până când Lorren îl lovi peste față cu pumnul înmănușat în zale. Lady Glover se ivi din pădurea zeilor, la brațul cameristei sale.

– Te-am prevenit că va veni ziua aceasta, doamna mea, zise ea, când văzu cadavrele pe pământ.

Maesterul își croi drum în față, cu sângele picurându-i din nasul spart.

– Lady Asha, te implor, coboară-ți flamurile și lasă-mă să negociez pentru viața ta. Ne-ai tratat cinstit și cu onoare. Am să le spun asta.

– Te vom da în schimbul copiilor. Ochii Sybellei Glover erau roșii de lacrimi și nopți de nesomn. Gawen are patru ani acum. N-am fost lângă el de ziua lui. Și draga mea fetiță... dă-mi înapoi copiii și n-o să ți se întâmple nimic. Nici oamenilor tăi.

Asha știa că ultima parte era o minciună. *Ea* putea fi dată la schimb, probabil, trimisă înapoi în Insulele de Fier, în brațele iubitoare ale soțului ei. Verii ei ar fi răscumpărați, Tris Botley, la fel, și alți câțiva din grupul ei, cei ale căror rude aveau suficienți bani ca să plătească pentru ei. Pentru ceilalți, urma securea, ștreangul sau Zidul. *Totuși, au dreptul să aleagă.*

Asha se urcă pe un butoi, ca s-o poată vedea cu toții.

– Lupii ne atacă cu colții dezveliți. Vor fi la porțile noastre înainte de răsăritul soarelui. Să ne aruncăm săbiile și securile la pământ și să le cerem cruțare?

– Nu. Qarl Fecioara scoase sabia.

– Nu, repetă ca un ecou Lorren Baltagul.

– *Nu!* tună Rolfe Piticul, o matahală de om, cât un urs, care era cu un cap mai înalt decât oricare altul din echipajul Ashei. *Niciodată.*

Și cornul lui Hagen glăsui iarăși din înălțimi, răsunând peste curtea interioară.

AHoooooooooooooooooooooo, urlă cornul de război, prelung și grav, un sunet care-ți îngheța sângele. Asha începuse să urască sunetul de corn. Pe Vechiul Wyk, hornul iadului sunase prevestind moartea visurilor sale, iar acum Hagen suna ceea ce putea să fie ultimul ei ceas pe pământ. *Dacă trebuie să mor, am să mor cu o secure în mână și un blestem pe buze.*

– La ziduri! le porunci Asha Greyjoy oamenilor ei.

Își îndreptă pașii către turnul de veghe, urmată de Tris Botley.

Turnul de lemn era cel mai înalt punct din această parte a muntelui, ridicându-se la douăzeci de metri deasupra celor mai falnici sequoia și pini din pădurile dimprejur.

– Acolo, căpitane, spuse Cromm, când Asha ajunse sus. Nu vedea decât copaci și umbre, munții scăldați în lumina lunii, cu piscurile înzăpezite. Apoi își dădu seama că acei copaci se apropie tiptil.

– Oho! râse ea, caprele de munte s-au îmbrăcat în ramuri de pin.

Pădurile se mişcau, îndreptându-se spre castel ca un val verde, molcom. Îi veni în minte o poveste pe care o auzise în copilărie, despre copiii pădurii şi bătăliile lor cu Primii Oameni, când clarvăzătorii verzi transformau copacii în războinici.

– Nu putem lupta cu atâţia, spuse Tris Botley.

– Putem lupta cu atâţia câţi vin, căţeluşule, zise apăsat Cromm. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai mare gloria. Oamenii vor cânta cântece despre noi.

Da, dar vor cânta despre curajul sau despre nesăbuinţa ta? Marea era la treizeci de kilometri depărtare. Oare era mai bine să rămână şi să lupte din spatele digurilor adânci şi al zidurilor de lemn? *Zidurile de lemn nu le-au fost de folos Gloverilor, când le-am cucerit castelul,* îşi reaminti ea. *De ce mi-ar sluji mie mai mult?*

– Mâine ne vom ospăta sub valuri.

Cromm îşi mângâie securea, de parcă ar fi ars de nerăbdare.

Hagen îşi coborî cornul.

– Dacă murim cu picioarele uscate, cum vom găsi drumul către castelele de apă ale Zeului Înecat?

– Aceste păduri sunt pline de pâraie, îl asigură Cromm. Toate duc la râuri şi toate râurile duc la mare.

Asha nu era pregătită să moară, nu acolo, nu încă.

– Un om viu poate să găsească drumul spre mare mai uşor decât unul mort. Lupii pot să-şi păstreze pădurile mohorâte. Noi mergem la corăbii.

Se întreba cine era la comanda duşmanilor ei. *Dacă aş fi eu, aş lua-o de-a lungul coastei şi aş da foc corăbiilor înainte să atac Deepwood.* Dar pentru lupi asta nu era uşor, neavând ei înşişi nave. Asha nu-şi aducea niciodată la ţărm mai mult de jumătate dintre ambarcaţiuni. Restul rămâneau, în siguranţă, în larg, cu ordine să ridice pânzele şi să se îndrepte spre Capul Dragonului Mării dacă nordicii ocupau ţărmul.

– Hagen, suflă-ţi cornul şi fă pădurea să se cutremure. Tris, îmbracă o armură, e timpul să-ţi încerci sabia dulce. Când văzu cât de palid era,

îl ciupi de obraz: Împroașcă niște sânge pe fața lunii, împreună cu mine, și-ți promit un sărut pentru fiecare mort.

– Regina mea, zise Tristifer, aici avem zidurile, dar dacă ajungem la mare și descoperim că lupii ne-au luat corăbiile sau le-au alungat...

– ...murim, încheie ea, pe un ton vesel, dar cel puțin murim cu picioarele ude. Oamenii de fier luptă mai bine cu mirosul sării în nări și sunetul valurilor în spate.

Hagen suflă de trei ori scurt, într-o succesiune rapidă, semnalul care trebuia să-i trimită pe oamenii de fier înapoi la corăbiile lor. De jos veniră strigăte, zăngănit de sulițe și săbii, nechezat de cai. *Prea puțini cai și prea puțini călăreți.* Asha se îndreptă spre scară. În curtea interioară, îl găsi pe Qarl Fecioara așteptând cu iapa ei roibă, coiful de război și toporiștile. Oamenii de fier scoteau caii din grajdurile lui Galbart Glover.

– *Un berbec!* strigă un glas de pe ziduri. *Au un berbec!*

– Care poartă? întrebă Asha, încălecând.

– De nord!

De dincolo de zidurile de lemn năpădite de mușchi ale castelului se auzi dintr-odată sunet de goarne.

Goarne? Lupi cu goarne? Nu se potrivea, dar Asha n-avea timp să se gândească la asta.

– Deschideți poarta sudică! ordonă ea, chiar în clipa în care cea nordică se zgâlțâi sub impactul berbecului. Asha scoase o toporișcă scurtă de la cureaua prinsă peste umăr.

– Ceasul bufniței a trecut, frații mei. Acum vine ceasul suliței, al săbiei și al securii. Adunarea. Plecăm acasă.

Din sute de gâtlejuri se înălțară strigăte de *Acasă!* și *Asha!* Tris Botley veni lângă ea în galop, pe un înalt armăsar murg. În curtea interioară, oamenii ei strânseră rândurile, ridicând scuturi și sulițe. Qarl Fecioara, care nu era călăreț, își ocupă locul între Gâlcevitor și Lorren Baltagul. Când Hagen coborî valvârtej treptele turnului de veghe, sabia unui pui de lup îl nimeri în burtă, azvârlindu-l, cu capul înainte, la pământ. Fiica lui alergă la el, hohotind.

– Aduceți-o, porunci Asha.

Nu era timp ce jelanii. Rolfe Piticul o trase pe fată pe calul său, cu părul ei roșu fluturând. Asha auzi poarta nordică gemând când berbecul izbi din nou. *S-ar putea să fim nevoiți să ne croim drum cu sabia printre ei,* gândi ea, când poarta sudică se dădu în lături în fața lor. Drumul era liber. *Pentru cât timp?*

– Ieșiți! Asha își înfipse călcâiele în coastele calului.

Oameni și animale alergau tropăind deopotrivă, când ajunseră la copacii din capătul unui câmp ce mustea de apă, unde mlădițele moarte ale grâului-de-iarnă putrezeau sub lună. Asha își ținea călăreții în spate, în ariergardă, să-i zorească pe cei răzlețiți și să se asigure că nimeni nu rămâne în urmă. Pini înalți și bătrâni stejari noduroși îi înconjurau. Deepwood era un nume potrivit pentru această pădure adâncă. Copacii erau imenși și întunecați, cumva amenințători. Crengile lor se întrețeseau, pârâind la fiecare adiere de vânt, iar ramurile mai înalte zgâriau fața lunii. *Cu cât scăpăm mai repede de-aici, cu atât mai bine,* gândi Asha. *Copacii ne urăsc pe toți, în adâncul inimilor lor de lemn.*

Înaintară grăbiți spre sud și sud-vest, până când turnurile de lemn ale castelului Deepwood Motte nu se mai zăreau și sunetele goarnelor fuseseră înghițite de păduri. *Lupii și-au recăpătat castelul,* gândi ea, *poate că se vor mulțumi să ne lase să plecăm.*

Tris Botley veni în goană lângă ea.

– Mergem în direcția greșită, spuse el, arătând către luna care se întrezărea prin bolta de crengi. Trebuie să ne îndreptăm spre nord, ca să ajungem la corăbii.

– Spre vest mai întâi, insistă Asha. Spre vest până când răsare soarele. Apoi spre nord. Se întoarse către Rolfe Piticul și Roggon Barbă-Ruginie, cei mai buni călăreți ai ei: Mergeți înainte în cercetare și asigurați-vă că avem cale liberă. Nu vreau surprize când ajungem la țărm. Dacă dați de lupi, veniți înapoi la mine să-mi dați de veste.

– Dacă trebuie, făgădui Roggon, prin imensa-i barbă roșie.

După ce iscoadele dispărură printre copaci, ceilalţi oameni de fier își reluară marşul, dar înaintarea era înceată. Copacii le ascundeau luna şi stelele, iar covorul pădurii de sub picioarele lor era negru şi înşelător. Nu străbătuseră un kilometru, când iapa vărului ei Quenton se împiedică într-o groapă şi-şi scrânti un picior. Quenton fu nevoit să-i taie beregata ca să-i oprească ţipetele.

– Trebuie să facem torţe, ceru Tris.

– Focul îi va aduce pe oamenii Nordului la noi.

Asha înjura printre dinţi, întrebându-se dacă fusese o greşeală că părăsiseră castelul. *Nu, dacă am fi rămas şi-am fi luptat, poate că acum am fi morţi.* Dar n-avea rost nici să orbecăiască prin întuneric. *Copacii ăştia o să ne omoare dacă pot.* Îşi scoase coiful şi îşi dădu pe spate părul îmbibat de sudoare.

– Soarele va fi pe cer în câteva ceasuri. Ne vom opri aici să ne odihnim până se crapă de ziuă.

Oprirea se dovedi simplă, restul veni greu. Nimeni nu dormi, nici măcar Dale Pleoapă-Căzută, un vâslaş care aţipea între bătăile ramelor. Unii dintre oameni împărţiră o ploscă din vinul de mere al lui Galbart Glover, trecând-o din mână-n mână. Cei care aduseseră mâncare o împărţiră cu cei care n-aveau. Călăreţii îşi hrăniră şi-şi adăpară caii. Vărul ei Quenton Greyhoy trimise trei oameni să se caţere în copaci, ca să urmărească orice licăr de torţă în pădure. Cromm îşi ascuţi securea, iar Qarl Fecioara sabia. Caii păşteau iarbă veştejită şi buruieni. Fiica roşcovană a lui Hagen îl apucă pe Tris Botley de mână, să-l tragă după ea în pădure. Când el o refuză, fata se duse cu Harl Şase-Degete.

Aş vrea să pot face la fel. Ar fi fost plăcut să se piardă în braţele lui Qarl, pentru ultima dată. Asha avea o presimţire sumbră. Oare avea să mai simtă vreodată puntea *Vântului Negru* sub picioare? Şi dacă da, încotro ar îndrepta-o? *Insulele îmi sunt închise, dacă nu vreau să plec genunchiul, să-mi desfac picioarele şi să îndur îmbrăţişările lui Erik Fierarul. Şi niciun port din Westeros nu o va întâmpina cu bucurie pe*

fiica krakenului. Putea să facă negoț, așa cum părea să vrea Tris, sau să se ducă la Treptele de Piatră și să se alăture piraților de acolo. *Sau...*

– Vă trimit fiecăruia câte o bucată din prinț, murmură ea.

Qarl zâmbi.

– Aș prefera o bucată din tine, șopti el, o bucată dulce...

Ceva zbură dintr-un tufiș și ateriză cu un zbârnâit în mijlocul lor, agitându-se și săltând. Era rotund, întunecat și ud, cu o coamă lungă care flutura în toate părțile în timp ce se rostogolea. Când se opri, printre rădăcinile unui copac, Gâlcevitorul spuse:

– Rolfe Piticul nu mai e atât de înalt ca înainte.

Jumătate dintre oamenii ei erau deja în picioare, apucându-și scuturile, sulițele și securile. *N-au aprins nici ei torțe,* apucă Asha să se gândească, *și cunosc aceste păduri mai bine decât am putea noi vreodată.* Apoi copacii țâșniră, înalți, în jurul lor și oamenii Nordului năvăliră urlând. *Lupi,* gândi ea, *urlă ca niște lupi blestemați. Strigătul de război al Nordului.* Oamenii ei de fier le răspunseră cu răgete și lupta începu.

Niciun cântăreț n-avea să facă un cântec despre acea bătălie. Niciun maester n-avea să scrie vreodată o relatare pentru una dintre iubitele cărți ale Cititorului. Nicio flamură nu flutura, niciun corn de război nu se jelea, niciun mare lord nu-și chema oamenii în jurul lui, să-i audă ultimele cuvinte răsunătoare. Luptară în semiîntunericul de dinaintea zorilor, umbră cu umbră, împiedicându-se de rădăcini și de pietre, cu noroi și frunze putrede sub tălpi. Oamenii de fier erau îmbrăcați în haine de zale și piele pătată de sare, oamenii Nordului în blănuri, piei și crengi de pin. Luna și stelele le priveau lupta, din înaltul cerului, filtrându-și lumina palidă prin desișul de crengi desfrunzite care se încâlcea deasupra.

Primul om care se apropie de Asha Greyjoy muri la picioarele ei, cu toporișca între ochi. Asta îi oferi răgazul să-și strecoare scutul pe braț.

– *La mine!* strigă ea, dar, dacă-și chema oamenii sau dușmanii, asta nici măcar Asha n-ar fi putut spune cu certitudine.

Un om al Nordului se ivi amenințător în fața ei, legănând un topor cu ambele mâini și urlându-și furia fără cuvinte. Asha ridică scutul să-i

pareze lovitura, apoi se apropie, să-i spintece măruntaiele cu pumnalul. Când omul căzu, urletul lui căpătă altă tonalitate. Asha se răsuci, găsind alt lup lângă ea, și-l tăie peste frunte, sub coif. Lovitura lui o nimeri în piept, dar armura o apără, așa că vârî vârful pumnalului în beregata omului și-l lăsă să se înece în propriul sânge. O mână o prinse de păr, o atingere scurtă, de parcă n-ar fi putut s-o apuce destul de bine ca să-i tragă capul pe spate. Asha își plantă călcâiul pe piciorul bărbatului din spatele ei și îl ridică doar când acesta urlă de durere. Când Asha se întoarse, omul era la pământ și murea, strângând în mână un smoc din părul ei. Qarl stătea deasupra lui, cu sabia lungă picurând și ochii strălucindu-i în lumina lunii.

Gâlcevitorul număra oamenii Nordului pe măsură ce-i omora, strigând:

– Patru, când unul cădea la pământ, și cinci, o clipă mai târziu.

Caii nechezau și loveau cu picioarele, rostogolindu-și ochii de spaimă, înnebuniți de măcel și de sânge... toți în afară de uriașul armăsar murg al lui Tris Botley. Tris reușise să se urce în șa și calul lui se cabra și se răsucea, în timp ce el împărțea lovituri de sabie în stânga și-n dreapta. *S-ar putea să-i datorez un sărut sau trei înainte de sfârșitul nopții*, gândi Asha.

– Șapte! strigă Gâlcevitorul, dar, lângă el, Lorren Baltagul era rășchirat, cu un picior răsucit sub el, și umbrele veneau necontenit, urlând și foșnind.

Luptăm cu tufărișuri, gândi Asha, omorând un om care avea mai multe frunze decât copacii dimprejur. Asta o făcu să râdă. Râsul ei atrase mai mulți lupi și îi omorî și pe aceștia, întrebându-se dacă ar trebui să înceapă să-i numere și ea. *Sunt femeie măritată și iată-l pe pruncul meu de țâță.* Își înfipse cuțitul în pieptul unui om al Nordului, prin blană și lână și piele fiartă. Fața lui era atât de aproape de ai ei încât îi simțea răsuflarea acrie și, în clipa următoare, mâna lui i se încleșta pe gât. Asha simți fierul scrâșnind pe os, când vârful pumnalului ei alunecă peste o coastă. Apoi omul se cutremură și muri. Când îi dădu drumul, era atât de slăbită, încât fu cât pe ce să cadă peste el.

Mai târziu, stătea spate în spate cu Qarl, ascultând gemetele și blestemele din jur, ascultând bărbații viteji care se târau prin umbre scâncind după mamele lor. Un tufiș se năpusti asupra ei cu o suliță atât de lungă încât ar fi putut să străpungă pântecele ei și spatele lui Qarl în același timp, țintuindu-i împreună, în moarte. *Mai bine așa decât să mor singură*, gândi ea, dar vărul ei Quenton îl omorî pe sulițaș înainte să ajungă la ea. O clipă mai târziu, alt tufiș îl omorî pe Quenton, izbindu-l în ceafă cu o secure.

În spatele ei, Gâlcevitorul țipă;

– *Nouă* și fiți cu toții blestemați!

Fiica lui Hagen țâșni goală dintre copaci, cu doi lupi după ea. Asha scoase o toporișcă și o trimise în zbor, nimerindu-l pe unul dintre lupi în spate. Când acesta căzu, fiica lui Hagen se prăbuși în genunchi, îi înhăță sabia și-l înjunghie pe-al doilea, după care se ridică, mânjită de sânge și noroi, cu părul lung și roșcat despletit, și se avântă în luptă.

Cândva, în fluxul și refluxul bătăliei, Asha îl pierdu pe Qarl, îl pierdu pe Tris, își pierdu toți oamenii. Pumnalul ei dispăruse, la fel și toate toporiștile. În schimb, avea o sabie în mână, o sabie scurtă cu lama lată și groasă, aproape ca satârul unui măcelar. Nu-și putea aminti nici moartă cum se alesese cu ea. Brațul o durea, avea gust de sânge în gură, picioarele îi tremurau. Razele palidei lumini a răsăritului coborau pieziș printre copaci. *A durat atât de mult? De când luptăm?*

Ultimul ei dușman fu un om al Nordului cu o secure, un bărbat voinic, pleșuv și bărbos, înveșmântat în armură din zale peticite și ruginite, care nu puteau să însemne decât că era comandant sau campion. Bărbatul nu fu încântat să descopere că lupta cu o femeie.

– *Târfă!* răcnea el, de fiecare dată când lovea înspre ea, udându-i obrajii cu salivă. *Târfă! Târfă!*

Asha voia să-i strige un răspuns, dar gâtul îi era atât de uscat, încât nu putea nici măcar să scoată un mârâit. Securea bărbatului îi zdruncină scutul, despicând lemnul în cădere și rupând așchii lungi și gălbui, când fu smulsă înapoi. Curând, Asha nu mai avea decât o mână

de surcele pe braţ. Se dădu în spate şi îşi lepădă scutul distrus, apoi se mai retrase puţin şi săltă în stânga şi-n dreapta, în stânga şi-n dreapta, ca să evite toporul care cobora năvalnic.

Şi pe urmă, Asha se izbi cu spatele de un copac şi nu mai putu să salte. Lupul ridică toporul deasupra capului ei, să-i despice ţeasta în două. Asha încercă să se strecoare spre dreapta, dar picioarele i se încâlciseră între nişte rădăcini, ţinând-o în loc. Se răsuci, îşi pierdu echilibrul, şi capul toporului îi căzu pe tâmplă, cu un scrâşnet de oţel pe oţel. Lumea deveni roşie şi neagră şi iarăşi roşie. Durerea îi străbătu piciorul, ca un fulger, şi, departe, auzi un om al Nordului spunând:

– Târfă afurisită!

Şi între timp, bărbatul ridică toporul pentru lovitura care avea să-i pună capăt zilelor.

O goarnă sună.

E o greşeală, gândi ea. *Nu sunt goarne în castelele de apă ale Zeului Înecat. Sub valuri, merlanii îşi cheamă lorzii suflând în cochilii de scoici.*

Visă inimi roşii arzând şi un cerb negru într-o pădure aurie cu flăcări revărsându-i-se din coarne.

TYRION

Când ajunseră în Volantis, cerul era violet către vest și negru către est, iar stelele începeau să răsară. *Aceleași stele ca în Westeros*, cugetă Tyrion Lannister.

Asta i-ar fi adus o oarecare mângâiere dacă n-ar fi fost legat fedeleș ca o gâscă și, pe deasupra, fixat într-o șa. Renunțase să se zbată. Nodurile erau prea strânse. În schimb, se pleoștise ca un sac de făină. *Îmi păstrez puterile,* își spuse, deși n-avea habar pentru ce.

Volantisul își închidea porțile la lăsarea întunericului, și străjerii de la intrarea dinspre nord mârâiau nerăbdători la călătorii întârziați. Se așezară și ei la coadă, în spatele unei căruțe încărcate cu lămâi verzi și portocale. Gărzile făcură semn atelajului, cu torțele, să înainteze, dar pe voinicul andal, pe calul său de război, cu sabie și armură, îl cercetară amănunțit. Fu chemat un căpitan. În timp ce acesta și cavalerul schimbară câteva cuvinte în volantenă, unul dintre străjeri își scoase mănușa cu gheare și îl frecă pe Tyrion pe creștet.

– Sunt plin de noroc, îi spuse piticul. Dezleagă-mă, prietene, și-ai să vezi cât de bine vei fi răsplătit.

Cel care-l ținea prizonier îl auzi.

– Păstrează-ți minciunile pentru cei ce vorbesc limba ta, Pezevenghiule, zise el, când volantenii le făcură semn să treacă.

Înaintau din nou, prin poarta orașului și pe sub zidurile masive.

– *Tu* vorbești limba mea. Te pot ademeni cu promisiuni sau ești hotărât să-ți cumperi un titlu de lord cu capul meu?

– Am *fost* lord, prin naștere. N-am nevoie de niciun titlu găunos.

– Doar cu-atât te poți alege de la surioara mea.

– Am auzit că un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.

– O, până la ultimul bănuț... dar niciun sfanț în plus, lordul meu. Vei căpăta mâncarea pe care-ai negociat-o, dar nu va fi stropită cu recunoștință și, în cele din urmă, nu te va hrăni.

– Poate că nu vreau decât să te văd plătind pentru crimele tale. Un patricid e blestemat în ochii zeilor și ai oamenilor.

– Zeii sunt orbi. Iar oamenii văd numai ce vor.

– Eu te văd destul de bine, Pezevenghiule. O nuanță sumbră se strecură în tonul cavalerului: Am făcut și eu lucruri cu care nu mă mândresc, lucruri care au dezonorat Casa și numele tatălui meu... dar să-ți ucizi propriul părinte? Cum poate face un om așa ceva?

– Dă-mi o arbaletă, dă-ți jos nădragii și-am să-ți arăt cum. *Bucuros.*

– Crezi că-i o glumă?

– Cred că viața-i o glumă. A ta, a mea, a tuturor.

În interiorul zidurilor orașului, trecură pe lângă case ale breslelor, pe lângă băi publice și piețe largi, în mijlocul cărora apele fântânilor săltau și cântau și unde oamenii ședeau la mese de piatră, mutând piese de *cyvasse* și sorbind vin din cupe înalte de sticlă, în timp ce sclavii aprindeau lămpașe împodobite ca să alunge întunericul. De-a lungul drumului pietruit creșteau palmieri și cedri, iar la fiecare răscruce se înălțau monumente. Piticul observă că multe dintre statui erau fără cap, însă, chiar și așa, decapitate, aveau o înfățișare impunătoare în asfințitul violet.

Pe măsură ce calul de război înainta agale de-a lungul râului, prăvăliile erau tot mai mici și mai sărăcăcioase, iar copacii de pe marginea drumului deveniră un șir de cioturi. Sub copitele calului, pietrele de pavaj făcură loc ierbii, apoi unui noroi moale și ud de

culoarea muştarului. Podeţele ce traversau micile pâraie care se vărsau în Rhoyne pârâiau neliniştitor sub greutatea lor. Acolo unde, cândva, râul fusese străjuit de un fort, acum se afla o poartă spartă, ce se căsca larg, precum gura ştirbă a unui moşneag. Din loc în loc se zăreau capre care îşi iţeau capul peste parapet.

Vechiul Volantis, întâia fiică a Valyriei, cugetă piticul. *Mândra aşezare Volantis, regina Rhoynului şi ibovnica Insulelor Verii, casă a nobililor lorzi şi a fermecătoarelor doamne de viţă veche.* Nu contau cârdurile de copii despuiaţi care hoinăreau pe uliţe, ţipând cu glasuri piţigăiate, nici tâlharii înfipţi în uşile cârciumilor, cu mâinile pe mânerele săbiilor, ori sclavii gârboviţi, cu feţele tatuate, care mişunau peste tot, ca nişte gândaci. *Grandiosul Volantis, cel mai mare şi mai intens populat dintre Cele Nouă Oraşe Libere.* Dar vechile războaie împuţinaseră mult populaţia aşezării şi suprafeţe întinse ale Volantisului începuseră să se cufunde în mocirla pe care se înălţa. *Frumosul Volantis, oraş al fântânilor şi-al florilor.* Dar jumătate din fântâni erau secate şi jumătate din bazine erau sparte, cu apă stătută. Prin fiecare crăpătură din ziduri sau pavaj se strecurau lujeri îmbobociţi de viţă, iar în pereţii prăvăliilor părăsite şi ai templelor fără acoperişuri prinseseră rădăcini copaci tineri.

Şi mai era mirosul. Stăruia puternic, greu şi persistent în aerul fierbinte şi umed. *Poartă în el duhoare de peşte, parfum de flori şi un iz de baligă de elefant. Ceva dulceag, ceva pământesc şi ceva mort, în putrefacţie.*

- Oraşul miroase ca o târfă bătrână, declară Tyrion. Ca o femeie şleampătă şi fleşcăită, care şi-a îmbibat părţile intime în parfum ca să-şi acopere duhoarea dintre picioare. Nu că m-aş plânge. Când vine vorba de curve, cele tinere miros mai bine, dar cele bătrâne ştiu mai multe ghiduşii.

- Tu trebuie să ştii mai multe despre asta decât mine.

- Ah, fireşte. Sunt convins că tu ai luat drept templu bordelul ăla unde ne-am întâlnit. Iar cea care ţi se foia în poală era surioara ta virgină?

Asta îl făcu pe celălalt să se încrunte.

- Odihneşte-ţi limba aia, dacă nu vrei să ţi-o înnod.

Tyrion își înghiți replica. Avea și acum buza umflată de când întinsese coarda prea mult cu cavalerul. *Mâinile grele și absența oricărui simț al umorului nu fac casă bună.* Atâta lucru învățase pe drumul de la Selhorys. Gândurile i se îndreptau spre cizma lui, la ciupercile pe care le ascunsese acolo. Cavalerul nu-l percheziționase chiar atât de amănunțit precum ar fi trebuit. *Mai am o scăpare. Cel puțin nu voi ajunge viu în mâinile lui Cersei.*

Mai departe spre sud, semnele prosperității reîncepură să apară. Clădirile părăsite erau mai puține, copiii goi dispărură, iar tâlharii din pragul ușilor păreau mai bine îmbrăcați. Câteva dintre hanurile pe lângă care trecură arătau, la drept vorbind, ca niște locuri în care puteai înnopta fără teamă că te vei trezi cu gâtul tăiat. Felinarele atârnau de stâlpi de fier de-a lungul râului, legănându-se în bătaia vântului. Străzile erau mai largi, construcțiile mai impozante. Unele aveau deasupra cupole imense de sticlă colorată. În amurg, cu focuri aprinse sub ele, acestea străluceau albastre, roșii, verzi și violet.

Chiar și așa, în aer plutea ceva care-l neliniștea pe Tyrion. Știa că la vest de Rhoyne, cheiurile Volantisului mișunau de marinari, sclavi și negustori, care erau mușteriii crâșmelor, hanurilor și bordelurilor. La est de râu, străinii de dincolo de mare erau văzuți mai rar. *Nu suntem doriți aici,* își dădu seama piticul.

Prima oară când trecură pe lângă un elefant, Tyrion nu putu să-și dezlipească privirea de la el. În menajeria din Lannisportul copilăriei sale, existase o femelă elefant, care murise pe când avea el șapte ani... iar această matahală gri părea de două ori cât ea.

Mai departe, ajunseră în spatele unui elefant mai mic, alb ca osul, care trăgea un car împodobit.

– Un car cu boi fără boi e tot un car cu boi? îl întrebă Tyrion pe cavaler.

Când vorba lui de duh rămase fără răspuns, piticul se cufundă din nou în tăcere, privind mișcarea clătinată a crupei elefantului din fața lor.

Volantisul era invadat de elefanţi albi pitici. Când se apropiară şi mai mult de Zidul Negru şi de cartierele aglomerate de lângă Podul Lung, văzură o mulţime. Erau şi elefanţi mari şi gri – animale imense, cu castele pe spate. Iar în penumbra înserării, îşi făcuseră apariţia carurile de bălegar, însoţite de sclavi pe jumătate dezbrăcaţi, a căror sarcină era să ridice mormanele aburinde lăsate de elefanţii mari şi mici deopotrivă. Roiuri de muşte zburau în urma atelajelor, aşa că robii bălegarului aveau muşte tatuate pe obraji, însemnele statutului lor. *Iată o meserie potrivită pentru surioara mea,* cugetă Tyrion. *Ar fi atât de drăgălaşă cu o lopăţică în mână şi muşte tatuate pe obrăjorii rozalii.*

Încetiniseră deja şi înaintau târându-se. Drumul râului era intens circulat şi aproape toată lumea se revărsa către sud. Cavalerul se alătură şuvoiului, ca un buştean dus de valuri. Tyrion privea gloata care trecea. Nouă oameni din zece purtau însemnele sclaviei pe obraji.

– Atâţia sclavi... unde merg toţi?

– Preoţii roşii îşi aprind focurile la apusul soarelui. Va cuvânta Marele Preot. Aş evita toate astea, dacă aş putea, dar ca să ajungem la Podul Lung trebuie să trecem pe lângă templul roşu.

Trei cvartale mai încolo, strada se deschise în faţa lor către o piaţă imensă, luminată de torţe şi în faţa lor se ivi templul. *Cei Şapte să mă păzească! Trebuie să fie de trei ori cât Marele Sept al lui Baelor.* O enormitate din stâlpi, trepte, grinzi, cupole şi turnuri întrepătrunse, de parcă ar fi fost toate dăltuite dintr-o singură piatră colosală, Templul Stăpânului Luminii se înălţa uriaş cât Muntele lui Aegon. Zeci de nuanţe de roşu, galben, auriu şi portocaliu se întâlneau şi se îngemănau în zidurile templului, topindu-se una în alta ca nişte nori la asfinţit. Turnurile sale suple se răsuceau spre înălţimi, ca nişte flăcări îngheţate care dansau ridicându-se în văzduh. *Foc transformat în piatră.* Focuri imense ardeau lângă treptele templului şi, dintre ele, Marele Preot începuse să vorbească.

Benerro. Preotul stătea în vârful unei coloane de piatră roşie, unită printr-un pod suplu de piatră de o terasă înaltă pe care stăteau preoţii

mai mărunţi şi acoliţii. Aceştia erau înveşmântaţi în robe gălbui cu portocaliu strălucitor, iar preoţii şi preotesele, în roşu.

Piaţa imensă din faţa lor era plină până la refuz. Mulţi dintre închinători purtau bucăţi de pânză roşie prinse pe mâneci ori legate peste frunte. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Marele Preot, mai puţin ai celor doi trecători.

– Faceţi loc, mârâi cavalerul, în timp ce calul lui înainta prin mulţime. Eliberaţi calea.

Volantenii se dădură la o parte iritaţi, bodogănind şi aruncându-le priviri furioase.

Glasul piţigăiat al lui Benerro se auzea distinct. Înalt şi subţire, preotul era tras la faţă şi avea pielea albă ca laptele. Pe obraji, pe bărbie şi pe ţeasta lui rasă fuseseră tatuate flăcări ce formau o mască roşie şi strălucitoare, care se sfărâma în preajma ochilor şi şerpuia în jos şi în jurul gurii sale fără buze.

– Este un tatuaj pentru sclavi? întrebă Tyrion.

Cavalerul clătină din cap.

– Templul roşu îi cumpără de copii şi-i face preoţi, prostituaţi ai lăcaşului sau războinici. Uite-acolo. Îi arătă către trepte, unde un şir de bărbaţi în armuri împodobite şi mantii portocalii stăteau în faţa porţilor templului, ţinând în mâini suliţe cu vârfurile în forma unor flăcări răsucite. Mâna Învăpăiată. Soldaţii sacri ai Stăpânului Luminii, apărători ai templului.

Cavaleri de foc.

– Şi câte degete are, rogu-te, această mână?

– O mie. Niciodată mai multe, niciodată mai puţine. O flacără nouă este aprinsă în locul uneia care se stinge.

Benerro întinse un deget spre lună, strânse pumnul şi îşi desfăcu braţele. Când glasul lui se înălţă, în crescendo, din degetele lui ţâşniră flăcări, cu un şuier neaşteptat, tăind răsuflarea mulţimii. Preotul putea să traseze şi litere de foc în aer. *Hieroglife valyriene.* Tyrion recunoscu vreo două din zece: una era *Urgia*, cealaltă *Bezna.*

Din asistenţă izbucniră ţipete. Femeile plângeau şi bărbaţii îşi scuturau pumnii. *Asta nu-i de bun augur.* Piticul îşi aminti ziua în care plecase Myrcella spre Dorne şi de revolta care izbucnise în timp ce-şi croiau drum înapoi spre Fortăreaţa Roşie.

Tyrion îşi amintea că Haldon Jumătate-maester pomenise despre folosirea preotului roşu în avantajul Tânărului Griff. Acum, că-l văzuse şi-l auzise de aproape, ideea i se părea foarte proastă. Spera că Griff era mai chibzuit. *Unii aliaţi sunt mai periculoşi decât duşmanii. Dar Lordul Connington va trebui să-şi dea seama singur de asta. Eu sunt pe cale să devin un cap într-o ţeapă.*

Preotul arăta către Zidul Negru din spatele templului, gesticulând spre parapete, de unde priveau în jos câţiva străjeri în armuri.

- Ce spune? îl întrebă Tyrion pe cavaler.

- Că Daenerys e în pericol. Ochiul negru a coborât asupra ei şi slujitorii întunericului uneltesc s-o distrugă, rugându-se la zeii lor falşi din templele amăgirii... conspirând la trădare cu străini fără de zei...

Tyrion începu să simtă fiori pe şira spinării. *Prinţul Aegon nu va găsi niciun prieten aici.* Preotul roşu vorbea despre o străveche profeţie, o profeţie care vestea venirea unui erou care avea să mântuiască lumea de întuneric. *Un singur erou. Nu doi. Daenerys are dragoni. Aegon nu.* Piticul nu trebuia să fie profet ca să prevadă cum ar întâmpina Benerro şi adepţii lui un al doilea Targaryen. *Griff îşi va da şi el seama, cu siguranţă,* gândi Tyrion, surprins să descopere cât de mult îi păsa.

Reuşiseră să răzbată prin mulţime până la capătul pieţei, ignorând înjurăturile care le erau adresate în timp ce treceau. Un bărbat se proţăpi în faţa lor, dar cavalerul duse mâna la mânerul sabiei lungi, scoţându-o din teacă doar cât să dezgolească o palmă de oţel. Omul se făcu nevăzut şi dintr-odată o cale se deschise în faţa lor. Cavalerul dădu pinteni calului şi astfel lăsară mulţimea în urmă. O vreme, Tyrion continuă să audă glasul preotului, din ce în ce mai slab, în spatele lor, şi răcnetele pe care le provocau cuvintele lui, impetuoase ca un tunet.

Ajunseră lângă un grajd. Cavalerul descălecă, apoi bubui în uşă până când un sclav buimăcit, cu un cap de cal tatuat pe obraz, veni în fugă. Piticul fu tras de pe cal cu brutalitate şi legat de un stâlp, în timp ce cavalerul îl trezi pe grăjdar şi se tocmi cu el pentru preţul calului şi al şeii. *E mai rentabil să vinzi un cal decât să-l traversezi marea până la capătul lumii.* Tyrion întrezărea o corabie în viitorul lui apropiat. Poate că, până la urmă, chiar era profet.

După ce târgul fu încheiat, cavalerul îşi azvârli peste umăr armele, scutul şi desaga de şa şi ceru să fie îndrumat spre cea mai apropiată fierărie. Şi aceasta se dovedi închisă, dar se deschise destul de repede la strigătele cavalerului. Fierarul îl privi chiorâş pe Tyrion, apoi clătină din cap şi acceptă un pumn de monede.

– Vino aici, îi spuse cavalerul prizonierului său.

Îşi scoase pumnalul şi tăie legăturile lui Tyrion.

– Mulţumirile mele, spuse piticul, frecându-şi încheieturile, dar cavalerul doar râse şi adăugă:

– Păstrează-ţi recunoştinţa pentru cineva care o merită, Pezevenghiule. Ce urmează n-o să-ţi placă.

Cavalerul nu se înşelase.

Cătuşele erau din fier negru, groase şi grele, fiecare cântărind câte un kilogram, după aprecierea piticului. Lanţurile sporeau şi ele greutatea.

– Se pare că sunt mai fioros decât ştiam, mărturisi Tyrion, când ultimele zale fură închise cu lovituri de ciocan. Fiecare lovitură îi trimitea o undă de şoc în susul braţului, aproape până la umăr. Sau te temi c-am s-o iau la goană cu picioarele astea pipernicite?

Fierarul nici măcar nu ridică privirea, dar cavalerul chicoti sinistru.

– Gura aia a ta mă nelinişteşte, nu picioarele. În lanţuri, eşti sclav. Nimeni nu va asculta o vorbă din ce spui, nici măcar cei care vorbesc limba Westerosului.

– Nu-i nevoie de asta, protestă Tyrion. Voi fi un mic prizonier cuminte. Promit, promit.

– Dovedeşte-o, atunci, şi ţine-ţi gura.

Așadar, își plecă resemnat capul și își mușcă limba, în timp ce lanțurile erau fixate, de la o încheietură la alta, de la o gleznă la alta, de la încheieturi la glezne. *Lanțurile astea afurisite cântăresc mai mult ca mine.* Totuși, putea răsufla ușurat. Cavalerul ar fi putut să-i taie capul. Doar atât cerea Cersei, în definitiv. Prima greșeală a celui ce-l ținea captiv fusese că nu i l-a retezat de la bun început. *Jumătate de lume desparte Volantisul de Debarcaderul Regelui, ser, și o mulțime de lucruri se pot întâmpla pe parcurs.*

Restul drumului îl străbătură pe jos, Tyrion zornăind și zăngănind, în timp ce se străduia să se țină de pasul lung, grăbit, al cavalerului. Ori de câte ori părea să rămână în urmă, cel care-l ținea captiv îl înhăța de lanțuri și îl smucea, până când îl trăgea lângă el, împleticindu-se și săltând. *Ar putea fi mai rău. Ar putea să mă îndemne cu biciul.*

Volantisul încăleca o gură de vărsare a Rhoynului, acolo unde râul săruta marea, cele două jumătăți ale orașului fiind unite prin Podul Lung. Cea mai veche și mai bogată parte a orașului se afla la est de cursul apei, dar mercenarii, barbarii și alți străini necivilizați nu erau bine-veniți acolo, așa încât cei doi erau nevoiți să traverseze podul, spre vest.

Poarta Podului Lung era o arcadă de piatră neagră, în care erau dăltuiți sfincși, manticore, dragoni și alte creaturi, care mai de care mai ciudate. Dincolo de arcadă se întindea podul imens de piatră îmbinată, sprijinit de stâlpi masivi, pe care îl construiseră valyrienii în vremurile de glorie. Podul era doar atât de lat cât să lase două care să treacă unul lângă altul. Așadar, ori de câte ori o căruță care se îndrepta spre vest trecea pe lângă una care mergea spre est, ambele erau nevoite să încetinească.

Era bine pentru ei că erau pe jos. La o treime din drum, în fața lor, roțile unei căruțe încărcate cu pepeni se încurcaseră în cele ale uneia înțesate de covoare de mătase, blocând toată circulația pe roți. O bună parte din cei care treceau pe jos se opriseră și ei, să-i privească pe vizitii înjurându-se și țipând unul la altul, dar cavalerul îl înhăță pe Tyrion de lanț și-și făcu loc prin mulțime. În mijlocul îmbulzelii, un

băiat încercă să-i șterpelească punga, dar un cot puternic îl opri, lăbărțându-i hoțului nasul însângerat pe jumătate de față.

De-o parte și de alta se înălțau clădiri: prăvălii și temple, taverne și hanuri, saloane de *cyvasse* și bordeluri. Majoritatea aveau trei-patru niveluri, fiecare mai ieșit în afară decât cel de dedesubt, astfel că etajele superioare aproape se atingeau. Traversarea podului semăna cu trecerea printr-un tunel luminat de torțe. De-a lungul lui se aflau prăvălii și dughene de tot felul, unde țesătoarele și dantelăresele își expuneau mărfurile alături de sticlari, lumânărari și precupețe care vindeau țipari și stridii. Fiecare aurar avea un străjer la ușă și fiecare negustor de mirodenii avea doi, căci mărfurile lor erau de două ori mai prețioase. Ici și colo, printre prăvălii, călătorul putea zări o părticică din râul pe care-l traversa. La nord, Rhoynul era o panglică neagră, lată, scânteind de stele, de cinci ori mai larg decât Apa Neagră de la Debarcaderul Regelui. La sud de pod, râul se lățea, îmbrățișând marea sărată.

În mijlocul podului, mâinile tăiate ale hoților și pungașilor atârnau ca niște funii de ceapă legate de stâlpii de susținere de la marginea drumului. Erau expuse și trei capete: două de bărbați și unul de femeie, ale căror crime erau inscripționate pe tăblițe, dedesubt. Erau păzite de doi sulițași cu coifuri lustruite și cămăși din zale argintii, ce purtau pe obraji dungi de tigru verzi ca jadul. Din când în când, gărzile își agitau armele, ca să alunge șoimii pitici, pescărușii și ciorile de hoit care dădeau târcoale țestelor. Păsările se întorceau în câteva clipe.

– Ce-au făcut? întrebă cu inocență Tyrion.

Cavalerul aruncă o privire peste inscripții.

– Femeia a fost o sclavă care a ridicat mâna asupra stăpânei. Bărbatul mai bătrân a fost acuzat de instigare la rebeliune și spionaj pentru regina-dragon.

– Și cel mai tânăr?

– Și-a omorât tatăl.

Tyrion privi mai atent capul putred. *Ei, bine, buzele acelea aproape că par să zâmbească.*

Mai departe, cavalerul se opri puțin să examineze o diademă de nestemate expusă pe o pernă de catifea violet. Trecu de ea, dar, câțiva pași mai încolo, se opri din nou, de data aceasta la dugheana unui pielar, să târguiască o pereche de mănuși. Tyrion era recunoscător pentru aceste răgazuri. Ritmul alert îl făcea să gâfâie și cătușele îi juliseră încheieturile.

Din celălalt capăt al Podului Lung mai era doar o aruncătură de băț până la cartierele înțesate de oameni de pe malul vestic, în josul unor străduțe ce mișunau de marinari, sclavi și cheflii. O dată, un elefant trecu legănându-se pe lângă ei, purtând în castelul de pe spinare o duzină de sclave pe jumătate dezbrăcate, care salutau trecătorii fluturându-și mâinile și îi tachinau arătându-le sânii și strigând:

– Malaquo! Malaquo!

Erau o priveliște atât de ispititoare, încât Tyrion fu cât pe-aci să intre direct în mormanul aburind de bălegar pe care îl lăsase elefantul ca semn al trecerii lui. Fu salvat în ultima clipă, când cavalerul îl trase într-o parte, smucind de lanț atât de tare încât îl făcu să se răsucească și să se împiedice.

– Cât mai avem? întrebă piticul.

– Ajungem imediat. Piața de pește.

Destinația lor se dovedi a fi Casa Negustorului, o monstruozitate cu patru niveluri, care se întindea printre magaziile, bordelurile și tavernele de pe malul apei, ca un grăsan înconjurat de copii. Încăperea comună depășea sălile mari din jumătate dintre castelele Westerosului, un labirint întunecos, cu zeci de nișe și cotloane ascunse, ale căror bârne înnegrite și tavane crăpate răsunau de hărmălaia marinarilor, negutătorilor, căpitanilor, schimbătorilor de bani, transportatorilor și negustorilor de sclavi care se mințeau, se înjurau și se înșelau unul pe altul în zeci de limbi diferite.

Tyrion era mulțumit de alegerea locului de popas. Mai devreme sau mai târziu, *Sfioasa Fecioară* trebuia să ajungă în Volantis. Acesta era cel mai mare han al orașului, prima alegere a transportatorilor,

căpitanilor și negustorilor. În furnicarul acestei cavernoase săli comune se încheiau o mulțime de afaceri. Piticul știa destule despre Volantis ca să știe asta. Când își vor face apariția Griff, cu Rață și cu Haldon, avea să fie iarăși un om liber.

Până atunci, trebuia să aibă răbdare. Șansa lui avea să vină.

Însă camerele de sus nu se dovediră deloc grandioase, cu atât mai puțin cele ieftine de la al patrulea nivel. Vârât într-un colț al clădirii, sub panta acoperișului, dormitorul pe care-l plătise cavalerul avea tavanul scund, un pat de puf desfundat, care puțea, și o podea de lemn înclinată care-i amintea lui Tyrion de șederea lui la Eyrie. *Măcar camera asta are pereți.* Avea și ferestre, principalul ei avantaj, împreună cu inelul de fier fixat în zid, atât de util pentru legatul unui sclav. Cavalerul zăbovi doar cât să aprindă o lumânare înainte de-a fixa lanțurile lui Tyrion de inel.

– Chiar trebuie? protestă piticul, zornăind fără vlagă. Cum să plec, pe fereastră?

– Poate.

– Suntem la etajul al patrulea și nu știu să zbor.

– Dar poți să cazi. Te vreau viu.

Da, dar de ce? Nu cred ca lui Cersei să-i pese. Tyrion își zornăi lanțurile.

– Știu cine ești, ser. Nu-i fusese greu să-și dea seama: ursul de pe tunică, blazonul de pe scut, titlul de lord pierdut despre care pomenise. Știu *ce* ești. Și dacă știi și tu cine sunt, ai aflat că am fost Mâna Regelui și am stat în consiliu cu Păianjenul. Te-ar interesa să știi că eunucul în persoană m-a trimis în această călătorie? *El și Jaime, dar pe fratele meu n-am să-l amestec în povestea asta.* Sunt omul lui, așa cum ești și tu. Ar trebui să ne înțelegem.

Asta nu-i plăcu cavalerului.

– Am luat banii Păianjenului, n-am să tăgăduiesc, dar n-am fost niciodată omul lui. Iar acum am jurat credință altcuiva.

– Lui Cersei? Mare nătărău mai eşti! Sora mea nu cere decât capul meu şi ai la îndemână o sabie ascuţită. De ce nu pui capăt acestei farse, cruţându-ne pe amândoi?

Cavalerul râse.

– Ce-i asta, vreun şiretlic de pitic? Cerşeşti moartea, în speranţa c-am să te las să trăieşti? Se duse la uşă: Am să-ţi aduc ceva de la bucătărie.

– Drăguţ din partea ta. Te-aştept aici.

– Ştiu.

Totuşi, la plecare, cavalerul fereca uşa în urma lui cu o cheie grea de fier. Casa Negustorului era renumită pentru încuietorile sale. *Sigură ca o temniţă*, gândi cu amărăciune piticul, *dar măcar există acele ferestre.*

Tyrion ştia că şansele lui de evadare din lanţuri erau ca şi inexistente, dar, chiar şi aşa, se simţea obligat să încerce. Eforturile lui de a-şi strecura o mână prin cătuşe nu făcură decât să-i zdrelească şi mai tare pielea, lăsându-i încheietura lipicioasă de sânge, şi, cu toate smuciturile, nu reuşi să scoată inelul de fier din zid. *Mare afurisenie*, gândi el, prăbuşindu-se atât cât îi permiteau lanţurile. Picioarele începură să-i amorţească. Îl aştepta o noapte infernală. *Prima din multe, nu mă-ndoiesc.*

Camera era sufocantă şi cavalerul deschisese obloanele, să facă puţin curent. Noroc că odaia, fiind înghesuită într-un colţ, sub streşini, avea două ferestre. Una dădea spre Podul Lung şi către inima înconjurată de ziduri negre a Vechiului Volantis, dincolo de râu. Cealaltă avea deschidere spre piaţa de dedesubt. Piaţa de peşte îi spunea Mormont. Oricât de strânse erau lanţurile sale, Tyrion descoperi că putea privi afară, pe această a doua fereastră, dacă se lăsa pe-o parte, sprijinindu-şi greutatea în inelul pe fier. *Nu e la fel de sus precum celulele cerului din castelul Lysei Arryn, dar, dacă aş cădea, tot aş muri. Poate că dacă aş fi beat...*

Chiar şi la această oră, piaţa era plină de oameni: marinari care făceau tărăboi, târfe în căutare de muşterii, negustori care umblau cu treburi. O preoteasă roşie trecu în grabă, însoţită de o duzină de acolite cu torţe în mâini şi veşminte ce măturau pământul. În altă

parte, doi jucători de *cyvasse* se războiau în fața unei taverne. Lângă masa lor stătea un sclav, ținând un felinar deasupra tablei de joc. Tyrion auzea o femeie cântând. Cuvintele erau ciudate, melodia – domoală și tristă. *Dacă aș ști ce cântă, cred c-aș plânge.* Mai aproape de el, un grup se aduna în jurul unei perechi de jongleri care aruncau torțe aprinse de la unul la altul.

Cavalerul se întoarse în scurt timp, aducând două halbe și o rață friptă. Închise ușa cu piciorul, rupse pasărea în două și îi aruncă jumătate lui Tyrion. Ar fi prins-o din aer, dar lanțurile îl împiedicară, când încercă să ridice brațele. Rața îl lovi în tâmplă și îi alunecă, fierbinte și unsuroasă, pe față în jos, iar piticul fu nevoit să se ghemuiască, apoi să se întindă după ea, cu lanțurile zornăind. La cea de-a treia încercare, reuși și o sfâșie bucuros cu dinții.

– Niște bere, să alunece mai bine?

Mormont îi dădu o halbă.

– Aproape tot Volantisul se îmbată, de ce nu și tu?

Berea era dulce. Avea gust de fructe. Tyrion bău cu nesaț și râgâi voios. Halba era din cositor, foarte grea. *Golește-o și aruncă-i-o în cap,* gândi el. *Dacă am noroc, s-ar putea să-i crăp țeasta. Dacă am mare noroc, ratez și o să mă omoare în bătaie cu pumnii.* Mai luă o înghițitură zdravănă.

– E vreo sărbătoare sfântă?

– A treia zi a alegerilor lor. Durează zece. Zece zile de nebunie. Marșuri cu torțe, discursuri, comedianți, menestreli și dansatori, luptători plătiți duelându-se pe viață și pe moarte pentru onoarea competitorilor lor, elefanți cu numele triarhilor care candidează pictate pe coaste. Jonglerii de colo fac spectacol pentru Methyso.

– Amintește-mi să votez cu altcineva. Tyrion își linse unsoarea de pe degete. Jos, mulțimea azvârlea bani jonglerilor. Toți acești triarhi care urmează să fie aleși oferă spectacole? întrebă el.

– Fac orice cred că le va aduce voturi, răspunse Mormont. Mâncare, băutură, spectacol... Alios a trimis o sută de sclave frumoase pe străzi, să se culce cu votanții.

– Al meu e, hotărî Tyrion. Adu-mi și mie o sclavă.

– Sunt pentru volantenii liberi suficient de înstăriți ca să voteze. Sunt extrem de puțini alegători la vest de râu.

– Și asta ține zece zile? râse Tyrion. S-ar putea să-mi placă, deși trei regi sunt prea mulți. Încerc să-mi închipui cum ar fi să domnesc în Cele Șapte Regate cu draga mea surioară și viteazul meu frate alături. Ne-am omorî între noi în mai puțin de-un an. Sunt surprins că triarhii ăștia nu fac la fel.

– Câțiva au încercat. Poate că volantenii sunt cei isteți și noi, locuitorii din Westeros, cei proști. Volantisul a avut parte de nebuniile lui, dar n-a acceptat niciodată un triarh copil. Ori de câte ori este ales un nebun, colegii lui îl țin din scurt până când trece anul. Imaginează-ți câți oameni care au murit ar putea fi încă în viață dacă Aerys Nebunul ar fi avut doi regi cu care să împartă domnia. *În schimb, l-a avut pe tatăl meu,* gândi Tyrion. Unii dintre oamenii Orașelor Libere ne consideră sălbatici pe toți cei de dincolo de marea îngustă, continuă cavalerul. Cei care nu ne cred niște copii care au nevoie de mâna puternică a unui tată.

– Sau a unei mame? *Lui Cersei o să-i placă asta. Mai ales când o să-i ofere capul meu.* Pari să cunoști bine orașul.

– Am petrecut aici aproape un an. Cavalerul amestecă drojdiile de pe fundul halbei. Când Stark m-a trimis în exil, am fugit la Lys cu a doua mea soție. Braavosul mi-ar fi plăcut mai mult, dar Lynesse voia un ținut călduros. În loc să-i slujesc pe braavosi, am luptat împotriva lor pe Rhoyne, dar la fiecare bănuț câștigat, soția mea cheltuia zece. Până când m-am întors la Lys, își luase un amant care mi-a spus vesel că am să fiu pus în lanțuri pentru datorii, dacă nu renunț la ea și nu părăsesc orașul. Așa am ajuns în Volantis... fugind de sclavie, fără să am nimic, în afară de-o sabie și hainele de pe mine.

– Și acum vrei să fugi acasă.

Cavalerul goli ultimii stropi de bere.

– Mâine am să caut o corabie pentru noi doi. Patul e al meu. Tu poți dormi pe orice porțiune de podea îți îngăduie lanțurile. Dormi,

dacă poți. Dacă nu, numără-ți crimele. Asta ar trebui să te țină ocupat până dimineață.

Ai și tu de dat socoteală pentru crimele tale, Jorah Mormont, gândi piticul, dar i se păru mai înțelept să-și păstreze gândul pentru sine.

Ser Jorah își atârnă centura sabiei de un stâlp al patului, își lepădă cizmele, își scoase cămașa de zale peste cap și se dezbrăcă de hainele de lână și piele și de cămașa pătată de sudoare de dedesubt, dezvăluind un tors musculos, plin de cicatrici, acoperit de păr negru. *Dacă l-aș putea jupui, i-aș putea vinde pielea ca mantie de blană*, gândi Tyrion, în timp ce Mormont se prăvăli pe confortabilul său pat desfundat și urât mirositor.

În clipa următoare, cavalerul sforăia, lăsându-și prizonierul singur cu lanțurile lui. Cu ambele ferestre larg deschise, lumina palidă a lunii în descreștere se revărsa în toată încăperea. Dinspre piața de dedesubt răzbăteau sunete: frânturi de cântece de beție, mieunatul unei pisici în călduri, clinchetul îndepărtat al oțelului pe oțel. *Cineva e pe cale să moară*, gândi Tyrion.

Încheietura îi pulsa în locul unde-și zdrelise pielea și cătușele îl împiedicau să stea altfel decât întins. Tot ce reuși fu să se răsucească pe-o parte și să se sprijine de perete, dar, în scurt timp, nu-și mai simțea mâinile. Când se mișcă, să și le destindă, brațele i se dezmorțiră cu un șuvoi de durere. Scrâșni din dinți, ca să nu țipe. Se întreba câtă durere simțise tatăl lui când săgeata îi străpunsese măruntaiele, ce simțise Shae când îi răsucise lanțul în jurul gâtului, ce simțise Tysha în timp ce o siluiau. Suferințele lui erau o nimica toată pe lângă ale lor, dar asta nu-l făcea să se chinuiască mai puțin. *Vreau doar să se oprească.*

Ser Jorah se rostogolise pe-o parte, așa că Tyrion nu-i vedea acum decât spatele lat, păros și musculos. *Chiar dacă aș reuși să mă eliberez din lanțuri, ar trebui să mă cațăr peste el ca să ajung la centura sabiei. Poate că aș putea scoate pumnalul...* Sau ar putea încerca să ia cheia, să descuie ușa, să se furișeze pe scări în jos și prin sala comună... *și unde să mă duc? N-am prieteni, n-am bani, nici măcar nu știu limba de-aici.*

În cele din urmă, oboseala învinse durerea şi Tyrion alunecă într-un somn agitat. Dar de fiecare dată când în picior i se cuibărea un junghi şi îşi schimba poziţia, piticul ţipa în somn, tremurând în lanţuri. Se trezi cu fiecare muşchi chinuit de durere, descoperind o dimineaţă care se revărsa prin ferestre luminoasă şi aurie ca leul Lannisterilor. De jos, auzea strigătele vânzătorilor de peşte şi huruitul roţilor cu obezi de fier pe pietre.

Jorah Mormont se înălţa deasupra lui.

- Dacă te desfac din inel, faci ce ţi se spune?

- Va trebui să dansez? S-ar putea să-mi fie greu. Nu-mi simt picioarele. Poate că mi-au şi căzut. În rest, sunt omul tău. Pe onoarea mea de Lannister.

- Lannisterii n-au onoare, zise Ser Jorah, dar îi desfăcu lanţurile, oricum.

Tyrion făcu vreo doi paşi clătinaţi şi căzu. Năvala sângelui înapoi în braţe îi aduse lacrimi în ochi. Îşi muşcă buza şi spuse:

- Oriunde-am merge, va trebui să mă rostogoleşti.

În loc de asta, uriaşul cavaler îl cără în spate, săltându-l de lanţul dintre încheieturi.

Sala comună a Casei Negustorului era un labirint întunecos de cotloane şi nişe construite în jurul unei curţi centrale, unde un spalier de lujeri înfloriţi desenau modele complicate pe dalele de piatră printre care creşteau muşchi verzi şi purpurii. Printre lumini şi umbre se strecurau sclave tinere, ducând carafe de bere şi vin şi o băutură verde, cu gheaţă, care mirosea a mentă. Doar o masă din douăzeci era ocupată, la o asemenea oră matinală.

La una dintre acestea şedea un pitic. Proaspăt bărbierit, cu obrajii rozalii, o claie de păr castaniu, o frunte bombată şi un nas turtit, stătea cocoţat pe un taburet înalt, cu o lingură de lemn în mână, contemplând cu ochii înroşiţi o strachină de terci purpuriu. *Hidos, micul bastard,* gândi Tyrion.

Celălalt pitic îi simţi privirea. Când ridică fruntea şi dădu cu ochii de Tyrion, lingura îi alunecă din mână.

– M-a văzut, îl preveni Tyrion pe Mormont.

– Şi ce-i cu asta?

– Mă *cunoaşte*. Ştie cine sunt.

– Să te îndes într-un sac, ca să nu te vadă nimeni? Cavalerul îşi atinse mânerul sabiei. Dacă vrea să te ia, n-are decât să încerce.

N-are decât să moară, vrei să spui, gândi Tyrion. *Ce ameninţare ar putea să fie pentru un om vânjos ca tine? E doar un pitic.*

Ser Jorah ocupă o masă într-un colţ liniştit şi comandă mâncare şi băutură. Mâncară lipii calde şi moi, icre roz, cârnaţi cu miere şi lăcuste prăjite şi dădură pe gât bere neagră, dulce-amăruie. Tyrion înghiţi ca un hămesit.

– Ai poftă de mâncare în dimineaţa asta, constată cavalerul.

– Am auzit că mâncarea din iad e mizerabilă.

Tyrion aruncă o privire spre uşă, unde tocmai intrase un bărbat: înalt şi adus de spate, cu barba ascuţită vopsită într-un violet murdar. *Vreun negustor tyroshi.* O rafală de sunete năvăli, odată cu el, de afară: ţipetele pescăruşilor, râsul unei femei, glasurile vânzătorilor de peşte. Preţ de o clipă, Tyrion avu impresia că l-a zărit pe Illyrio Mopatis, dar era doar unul dintre acei elefanţi albi pitici trecând prin faţa uşii.

Mormont îşi unse o bucată de lipie cu icre şi luă o muşcătură.

– Aştepţi pe cineva?

Tyrion ridică din umeri.

– Nu se ştie niciodată pe cine poate aduce vântul. Iubirea vieţii mele, fantoma tatălui meu, o raţă. Îşi azvârli o lăcustă în gură şi o zdrobi între dinţi: Nu-i rea. Pentru o gânganie.

– Aseară, aici nu se vorbea decât despre Westeros. Un lord exilat a angajat Compania de Aur ca să-i recâştige pământurile. Jumătate din căpitanii din Volantis năvălesc în susul râului, la Volon Therys, să-i ofere navele lor.

Tyrion tocmai înghițise o altă lăcustă. Fu cât pe ce să se înece. *Își bate joc de mine? Cât de multe ar putea să știe despre Griff și Aegon?*

- Aiureli, spuse el. Am vrut și eu să angajez Compania de Aur, să cuceresc Casterly Rock. *Ar putea fi, oare, un plan al lui Griff, să răspândească intenționat zvonuri false? Dacă nu cumva...* Oare chipeșul prințișor mușcase momeala? Pornise spre vest, și nu spre est, abandonându-și speranțele de a se căsători cu Regina Daenerys? *Abandonând dragonii... oare ar îngădui Griff una ca asta?* Te-aș angaja bucuros și pe tine, ser, continuă Tyrion. Tronul tatălui meu îmi aparține de drept. Pune-ți sabia în slujba mea și, după ce-l voi recuceri, am să te îngrop în aur.

- Am văzut odată un om îngropat în aur. N-a fost o priveliște plăcută. Dacă vei avea vreodată sabia mea, o vei avea numai în măruntaie.

- Un leac sigur pentru constipație, răspunse Tyrion. Întreabă-l pe tatăl meu.

Întinse mâna după halbă și luă o înghițitură, ca să-și ascundă sentimentele care i s-ar fi putut citi pe chip. Trebuia să fie o stratagemă, menită să adoarmă bănuielile volantenilor. *Adună oamenii la bord cu acest fals pretext și pune mâna pe corăbii când flota e în largul mării. Acesta să fie planul lui Griff?* Era posibil să funcționeze. Compania de Aur era formată din zece mii de oameni puternici, experimentați, disciplinați. *Dar niciunul dintre ei nu e marinar. Griff va avea nevoie de o sabie la fiecare beregată și, dacă ajung în Golful Sclavilor și trebuie să lupte...*

Slujnica reveni.

- Văduva te primește imediat, nobile ser. I-ai adus un dar?

- Da. Mulțumesc.

Ser Jorah strecură o monedă în palma fetei și-o lăsă să plece.

- A cui văduvă e asta? întrebă Tyrion, încruntându-se.

- Văduva țărmului. La est de Rhoyne i se spune și acum târfa lui Vogarro, dar niciodată în față.

Piticul nu pricepea.

- Iar Vogarro a fost...?

– Un elefant, de șapte ori triarh, foarte bogat, o adevărată putere în port. În timp ce alții construiau corăbii și navigau cu ele, el a construit debarcadere și depozite, a intermediat mărfuri, a schimbat bani, i-a asigurat pe proprietarii de nave împotriva riscurilor mării. A făcut și negoț cu sclavi. Când o roabă i-a sucit mințile, o sclavă pentru plăceri inițiată la Yunkai în arta celor șapte suspine, a fost un mare scandal... și un scandal și mai mare când a eliberat-o și a luat-o de soție. După ce Vogarro a murit, ea i-a continuat afacerile. Dar niciun sclav eliberat nu poate trăi dincolo de Zidul Negru, așa că a fost nevoită să vândă conacul fostului ei soț. S-a stabilit în Casa Negustorului. Asta s-a întâmplat acum treizeci și doi de ani, și a rămas aici până în ziua de azi. E cea din spatele tău, aproape de curte. Ține audiențe la masa ei obișnuită. Nu, nu te uita. Acum are pe cineva. După ce termină, urmăm noi.

– Și cum te va ajuta hoașca aia bătrână?

Ser Jorah se ridică.

– Stai să vezi. Uite-l că pleacă.

Tyrion săltă jos de pe scaun, cu un zornăit de fier. *Asta ar trebui să mă lumineze.*

Era ceva vulpesc în felul în care ședea femeia în colțul de lângă curte și ceva reptilian în ochii ei. Păru-i alb era atât de rar, încât prin el i se zărea scalpul roz. Sub un ochi, avea și acum cicatrice palide, acolo unde cuțitul îi îndepărtase lacrimile tatuate. Rămășițele micului dejun erau împrăștiate pe masă – capete de sardele, sâmburi de măsline, bucăți de lipie. Tyrion observă cât de bine era aleasă „masa ei obișnuită“: piatră solidă la spate, o boltă înfrunzită într-o parte, pentru intrări și ieșiri, vedere perfectă spre ușa principală a hanului și, în același timp, atât de adâncită în umbră, încât femeia însăși era aproape invizibilă.

Când dădu cu ochii de el, zâmbi:

– Un pitic, ciripi ea, cu glas pe cât de catifelat pe atât de sinistru. Vorbea Limba Comună cu un foarte ușor accent. În ultimul timp, Volantisul a fost invadat de pitici. Acesta face giumbușlucuri?

Da, îi venea lui Tyrion să spună. *Dă-mi o arbaletă și am să-ți arăt giumbușlucul meu preferat.*

- Nu, răspunse Ser Jorah.

- Păcat. Am avut cândva un maimuțoi care făcea tot felul de șmecherii. Piticul tău îmi amintește de el. E un dar?

- Nu. Ți-am adus astea. Ser Jorah scoase la iveală o pereche de mănuși pe care le trânti pe masă, lângă celelalte cadouri pe care le primise văduva în dimineața aceea: un pocal de argint, un evantai împodobit, din frunze de jad, subțiri, translucide, și un vechi pumnal de bronz inscripționat cu rune. Pe lângă asemenea comori, mănușile păreau ieftine și de prost-gust.

- Mănuși pentru bietele mele mâini bătrâne și zbârcite. Ce drăguț.

Bătrâna nici nu încercă să le atingă.

- Le-am cumpărat pe Podul Lung.

- Poți cumpăra aproape orice pe Podul Lung. Mănuși, sclavi, maimuțe. Anii îi încovoiaseră spinarea și îi așezaseră o cocoașă de babă pe spate, dar ochii îi erau strălucitori și negri. Acum spuneți-i bătrânei văduve cu ce vă poate fi de folos.

- Trebuie să ajungem repede la Meereen.

Un singur cuvânt. Lumea lui Tyrion Lannister se răsturnă.

Un singur cuvânt. *Meereen.* Sau nu auzise bine?

Un singur cuvânt. *Meereen, a spus Meereen, mă duce în Meereen.* Meereen însemna viață. Sau, cel puțin, speranța vieții.

- Și de ce veniți la mine? întrebă văduva. Eu n-am corăbii.

- Mulți căpitani îți sunt datori.

Mă dă pe mâna reginei, cică. Da, dar care regină? Nu mă vinde lui Cersei. Mă duce la Daenerys Targaryen. De asta nu mi-a tăiat capul. Plecăm spre est, iar Griff și prințul lui se îndreaptă spre vest, nătărăi afurisiți.

O, era prea de tot! *Comploturi în comploturi, dar toate drumurile duc în burta dragonului.*Un hohot îi țâșni de pe buze și, dintr-odată, Tyrion nu-și mai putu stăpâni râsul.

- Piticul tău are o criză, remarcă văduva.

- Piticul meu va face liniște, altfel îi pun un căluș în gură.

Tyrion își acoperi gura cu mâinile. *Meereen!*

Văduva țărmului hotărî să-l ignore.

– Bem ceva? întrebă ea. În aer pluteau fire de praf când slujitoarea umplu două cupe verzi, una pentru Ser Jorah și una pentru văduvă. Tyrion avea gâtul uscat, dar el nu primi nicio cupă. Bătrâna luă o sorbitură, învârti vinul în gură, apoi înghiți. Toți ceilalți exilați pleacă spre vest, sau cel puțin așa au auzit urechile mele bătrâne, continuă ea. Și toți căpitanii care-mi sunt datori se calcă pe picioare să-i ducă acolo și să stoarcă nițel aur din cuferele Companiei de Aur. Nobilii noștri triarhi au oferit o duzină de corăbii de război, ca să escorteze flota până la Treptele de Piatră. Până și bătrânul Doniphos și-a dat consimțământul. O aventură atât de glorioasă. Și, totuși, tu vrei să mergi în cealaltă direcție, ser.

– Am treburi la est.

– Și ce treburi sunt acestea, mă-ntreb? Nu negoț cu sclavi, regina de argint i-a pus capăt. A închis și arenele de luptă, așa că nu poate fi nici gustul pentru sânge. Ce altceva i-ar putea oferi Meereenul unui cavaler din Westeros? Cărămizi? Măsline? *Dragoni?* Ah, asta era. Zâmbetul femeii deveni funest: Am auzit că regina de argint îi hrănește cu carnea pruncilor, în timp ce ea însăși se îmbăiază în sângele fecioarelor și-și ia în fiecare noapte alt amant.

Gura lui Ser Jorah se încleștă.

– Yunkaii îți toarnă otravă în urechi. Doamna mea, n-ar trebui să dai crezare unor asemenea mizerii.

– Nu sunt nicio doamnă, dar până și târfa lui Vogarro cunoaște gustul minciunii. Dar atâta lucru e adevărat: regina-dragon are dușmani... în Yunkai, în Noul Ghis, Tolos, Qarth... da, și în Volantis, cât de curând. Vrei să te duci la Meereen? Mai așteaptă puțin, ser. Va fi nevoie de săbii cât de curând, când navele de război vor porni spre est, s-o doboare pe regina de argint. Tigrilor le place să-și scoată ghearele, și până și elefanții sunt gata să ucidă, dacă sunt amenințați. Malaquo tânjește după glorie, iar Nyessos își datorează o bună parte

din avere negoțului cu sclavi. Numai să câștige Alios ori Parquello ori Belicho titlul de triarh și flotele vor porni la drum.

Ser Jorah se încruntă.

– Dacă se întoarce Doniphos...

– Mai repede se întoarce Vogarro, și dragul meu soț e mort de treizeci de ani.

În spatele lor, un marinar răcnea cât îl ținea gura:

– Asta numesc ei bere? Și urina de maimuță e mai bună.

– S-o bei tu, răspunse un alt glas.

Tyrion se întoarse, sperând că, prin absurd, erau Rață și Haldon cei pe care-i auzea. În schimb, zări doi străini... și piticul, care stătea în picioare, la doar câțiva pași, holbându-se la el. I se părea oarecum cunoscut.

Văduva își sorbi grațios vinul.

– Câțiva dintre primii elefanți au fost femei, spuse ea. Cele care i-au doborât pe tigri și au pus capăt vechilor războaie. Trianna a fost aleasă de patru ori. Asta s-a petrecut acum o sută de ani. Din păcate. Volantisul n-a mai avut nicio femeie triarh de atunci, deși unele au drept de vot. Femeile de obârșie nobilă, care locuiesc în vechile palate din spatele Zidurilor Negre, nu creaturi ca mine. Cei din vechiul sânge și-ar lăsa mai repede câinii și copiii să voteze, decât un sclav eliberat. Nu, va ieși Belicho sau poate Alios, dar, oricum, va fi război. Sau așa cred ei.

– Și tu ce crezi? întrebă Jorah.

Bun, gândi Tyrion. *Întrebarea potrivită.*

– O, și eu cred că va fi război, dar nu războiul pe care-l vor ei. Bătrâna se aplecă spre ei, cu ochii negri licărind: Cred că R'hllor cel roșu are mai mulți adoratori în orașul ăsta decât toți ceilalți zei la un loc. L-ai auzit pe Benerro predicând?

– Aseară.

– Benerro poate vedea viitorul în flăcări, spuse văduva. Triarhul Malaquo a încercat să angajeze Compania de Aur, știai? Voia să curețe templul roșu și să-i vină de hac Marelui Preot. Nu îndrăznea să

folosească tigrii. Jumătate din ei îl venerează pe Stăpânul Luminii. O, trăim vremuri cumplite în Volantis, chiar și pentru bătrânele văduve zbârcite. Dar nici pe jumătate la fel de cumplite ca în Meereen. Așadar, spune-mi, ser... de ce o cauți pe regina de argint?

– Asta e treaba mea. Pot să plătesc drumul, și plătesc bine. Am argint.

Nătărăule, gândi Tyrion. *Nu argint așteaptă, ci respect. N-ai auzit nicio vorbă din tot ce-a spus?* Pezevenghiul privi din nou peste umăr. Piticul se apropiase și mai mult de masa lor. Și părea să aibă un cuțit în mână. Lui Tyrion i se ridică părul pe ceafă.

– Păstrează-ți argintul. Eu am aur. Și scutește-mă de privirile tale fioroase, ser. Sunt prea bătrână să mă sperii de-o încruntătură. Nu trebuie decât să fac un semn cu degetul și te-ai putea pomeni călătorind spre Meereen legat în lanțuri de-o vâslă în pântecele unei galere. Bătrâna își ridică evantaiul de jad și îl desfăcu. Se auzi un foșnet și un bărbat se ivi prin bolta de frunze din stânga ei. Fața individului era o masă de cicatrice și într-o mână ținea o sabie, scurtă și grea ca un satâr. *Caut-o pe văduva țărmului*, ți-o fi spus cineva, dar ar fi trebuit să te și avertizeze: *Ferește-te de fiii văduvei.* Dar e o dimineață atât de frumoasă. Am să te mai întreb o dată: De ce o cauți pe Daenerys Targaryen, pe care jumătate din lume o vrea moartă?

Jorah Mormont era negru la față de furie, dar răspunse:

– Ca s-o slujesc. Ca s-o apăr. Ca să mor pentru ea, dacă e nevoie.

Asta o făcu pe văduvă să râdă.

– Vrei s-o *salvezi*, așa stau lucrurile? De mai mulți dușmani decât pot numi, toți cu oșteni fără număr... *asta* vrei să faci o biată văduvă să creadă? Că ești un adevărat cavaler viteaz din Westeros, care traversează lumea ca să vină în ajutorul acestei... ei, bine, fecioară nu e, dar s-ar putea să fie încă frumoasă. Bătrâna râse din nou. Crezi că o să-i placă piticul? O să se îmbăieze în sângele lui, crezi tu, sau o să se desfete decapitându-l?

– Piticul e... răspunse Ser Jorah șovăind.

– Știu cine e și ce e. Ochii negri ai văduvei se întoarseră spre Tyrion, reci ca piatra. Patricidule, patricidule, criminalule, renegatule.

Lannister. Ultimul cuvânt îl rosti ca pe o înjurătură. *Tu* ce-ai de gând să-i oferi reginei-dragon, omulețule?

Ura mea, îi veni lui Tyrion să spună. În schimb, își desfăcu brațele atât cât îi îngăduiau lanțurile.

– Orice va voi de la mine. Povață înțeleaptă, minte vioaie, nițică acrobație. Mădularul meu, de-l vrea. Limba, de nu. Am să-i conduc oștirile sau am să-i masez tălpile, dacă dorește. Și singura recompensă pe care-o cer e să-mi îngăduie să-mi siluiesc și să-mi omor sora.

Asta readuse zâmbetul pe fața bătrânei femei.

– El măcar e sincer, decretă ea, dar tu, ser... am cunoscut o mulțime de cavaleri din Westeros și sute de aventurieri de același soi, dar niciunul atât de pur cum vrei tu să te zugrăvești. Bărbații sunt fiare, sunt egoiști și brutali. Oricât de alese le-ar fi vorbele, există întotdeauna motive mai întunecate în spatele lor. N-am încredere în tine, ser. Le făcu semn să plece, cu evantaiul, de parcă n-ar fi fost decât niște muște care-i bâzâiau în jurul capului. Dacă vreți să ajungeți la Meereen, înotați. N-am ce ajutor să vă dau.

Apoi șapte iaduri se deschiseră deodată.

Ser Jorah dădu să se ridice, văduva își închise evantaiul cu un pocnet, omul ei plin de cicatrice ieși din umbră... și, în spatele lor, o fată țipă. Tyrion se întoarse tocmai la timp să-l vadă pe pitic alergând spre el. *E fată,* își dădu el brusc seama, *o fată îmbrăcată în straie bărbătești. Și vrea să-mi scoată mațele cu cuțitul ăla.*

Preț de-o clipă, Ser Jorah, văduva și bărbatul cu cicatrice rămaseră cu toții neclintiți ca niște statui. Câțiva gură-cască de la mesele învecinate îi priveau, dar niciunul nu se clinti ca să intervină. Tyrion trebuia să-și miște ambele mâini deodată, dar lanțurile îi permiteau să ajungă la carafa de pe masă. Închise pumnul în jurul ei, se răsuci, azvârli conținutul în fața fetei-pitic care îl ataca, apoi se trase într-o parte, să-i evite cuțitul. Carafa se sparse sub el, când podeaua se înălță să-l izbească în cap. Fata se năpustea din nou asupra lui. Tyrion se rostogoli pe-o parte și ea îngropă lama cuțitului în scândurile podelei, o eliberă, o ridică din nou...

...și, dintr-odată, fata se ridica de la podea, dând sălbatic din picioare, în timp ce se lupta să scape din strânsoarea lui Ser Jorah.

– Nu! se tângui ea în Limba Comună a Westerosului. Dă-mi drumul!

Tyrion îi auzi tunica sfâșiindu-se, în timp fata ce se zbătea să se elibereze.

Mormont o apucă de guler cu o mână. Cu cealaltă îi smulse cuțitul.

– Ajunge!

Hangiul își făcu apariția, cu un ciomag în mână. Când văzu carafa spartă, murmură o înjurătură plină de salivă și ceru să știe ce s-a întâmplat.

– Luptă între pitici, răspunse bărbatul tyroshi cu barba violet, chicotind.

Tyrion își ridică privirea către fata udă de vin care se zvârcolea în aer.

– De ce? întrebă el. Ce ți-am făcut?

– L-au omorât. Toată vlaga i se scurse din trup când rosti aceste vorbe. Atârna moale în brațele lui Mormont și ochii i se umplură de lacrimi. Fratele meu. L-au luat și l-au omorât.

– Cine l-a omorât? întrebă cavalerul.

– Marinarii. Marinarii din Cele Șapte Regate. Erau cinci. Beți. Ne-au văzut la turnir în piață și ne-au urmărit. Când au realizat că sunt fată, mi-au dat drumul, dar l-au luat pe fratele meu și l-au omorât. *I-au tăiat capul!*

Tyrion își aminti, dintr-odată, cu un șoc. *Ne-au văzut la turnir în piață.* Atunci înțelese cine era fata.

– Tu călăreai porcul? o întrebă. Sau câinele?

– Câinele, suspină ea. Oppo călărea întotdeauna porcul.

Piticii de la nunta lui Joffrey. Spectacolul lor pricinuise toate necazurile în seara aceea. *Ce ciudat, să-i întâlnesc din nou, în celălalt capăt al lumii.* Deși poate nu chiar atât de ciudat. *Dacă ar fi avut măcar pe jumătate mintea porcului lor, ar fi fugit de la Debarcaderul Regelui în noaptea morții lui Joffrey, înainte ca Regina Cersei să le atribuie vreo parte de vină pentru moartea fiului ei.*

– Las-o jos, ser, îi spuse Tyrion lui Jorah Mormont. N-o să ne facă niciun rău.

Cavalerul o lăsă să cadă pe podea.

– Îmi pare rău pentru fratele tău... dar noi n-am avut niciun rol în uciderea lui.

– El da. Fata se ridică în genunchi, strângându-și tunica sfâșiată și îmbibată de vin peste sânii mici și albi. Pe el îl voiau. L-au confundat pe Oppo cu *el*. Fata plângea, cerând ajutor de la oricine era dispus s-o asculte: Trebuie să moară, așa cum a murit fratele meu. Vă rog. Să mă ajute cineva. Cineva să-l omoare.

Hangiul o înhăță cu brutalitate de-un braț și o trase în picioare, strigând în volantenă și vrând să știe cine va plăti stricăciunile.

Văduva țărmului îi aruncă lui Mormont o privire rece:

– Cavalerii îi apără pe cei slabi și îi protejează pe cei inocenți, așa se spune. Iar eu sunt cea mai frumoasă fecioară din tot Volantisul. Râsul ei era plin de dispreț. Cum ți se spune, copilă?

– Penny.

Bătrâna îi strigă ceva hangiului în graiul Vechiului Volantis. Tyrion cunoștea limba îndeajuns ca să priceapă că-i spunea s-o ducă pe fata pitică sus, în apartamentele ei, să-i dea vin și să-i caute niște haine.

După ce plecară, văduva îl cercetă pe Tyrion, cu ochii negri strălucind.

– Monștrii ar trebui să fie mai mari, pare-mi-se. Valorezi o avere în Westeros, piticule. Aici, mă tem că prețul tău e ceva mai mic. Dar cred c-aș face bine să te ajut, până la urmă. Se pare că Volantisul nu e un loc sigur pentru pitici.

– Ești prea bună. Tyrion îi oferi cel mai dulce zâmbet al său. Poate că ai vrea și să-mi îndepărtezi aceste fermecătoare brățări de fier? Monstrul ăsta are doar o jumătate de nas și îl gâdilă îngrozitor. Lanțurile sunt prea scurte ca să se poată scărpina. Am să ți le dăruiesc, și asta bucuros.

– Ce generos! Dar am purtat fier, la vremea mea, iar acum am descoperit că prefer aurul și argintul. Și, din păcate, suntem în Volantis, locul

unde cătușele și lanțurile sunt mai ieftine decât pâinea uscată și e interzis să ajuți un sclav să evadeze.

– Eu nu sunt sclav.

– Oricine e luat de stăpânii de sclavi cântă același cântec jalnic. Nu îndrăznesc să te ajut... aici. Se apleacă din nou spre el: Peste două zile, corabia *Selaesori Qhoran* va pleca spre Qarth pe la Noul Ghis, cu cositor și fier, baloți de lână și dantelă, cincizeci de covoare myrishene, un cadavru murat în apă sărată, douăzeci de vase cu ardei iuți și un preot roșu. Să fiți la bord când se va îndepărta de mal.

– Vom fi, spuse Tyrion. Și mulțumim.

Ser Jorah se încruntă.

– Qarthul nu e destinația noastră.

– Nu va ajunge niciodată în Qarth. Benerro a văzut asta în focurile lui.

Bătrâna afișă un zâmbet vulpesc.

– Cum spui. Tyrion zâmbi larg. Dacă aş fi volanten, dacă aş fi liber și dacă aș avea obârșia necesară, te-aș vota ca triarh, doamna mea.

– Nu sunt nicio doamnă, răspunse văduva. Doar târfa lui Vogarro. E mai bine să fiți plecați înainte de venirea tigrilor. Dacă ajungeți la regina voastră, transmiteți-i un mesaj de la sclavii din Vechiul Volantis. Își atinse cicatricea palidă de pe obrazul ridat, în locul de unde fuseseră tăiate lacrimile: Spuneți-i că o așteptăm. Spuneți-i să vină curând.

JON

Când auzi ordinul, gura lui Ser Alliser se strâmbă într-un simulacru de zâmbet, dar ochii lui rămaseră reci și duri precum cremenea.

– Așadar, bastardul mă trimite să mor.

Mor! țipă corbul lui Mormont. *Mor, mor, mor!*

Nu mă ajuți deloc. Jon alungă pasărea.

– Bastardul te trimite în misiune. Să ne descoperi dușmanii și să-i omori, dacă e nevoie. Ești iscusit cu sabia. Ai fost maestru de arme, aici, la Rondul de Est.

Thorne își mângâie mânerul sabiei lungi.

– Da, mi-am irosit jumătate din viață încercând să le explic unor mojici, nătărăi și pungași cum se mânuiește o asemenea armă. Asta n-o să-mi fie de niciun folos în pădurile alea.

– Dywen va fi cu tine, și alt cercetaș experimentat.

– Te-nvățăm noi ce trebuie să știi, ser, îi spuse Dywen lui Thorne. chicotind. O să te-nvățăm cum să-ți ștergi fundul nobil cu frunze, ca un adevărat cercetaș.

Kedge Albeață izbucni în râs și Jack Bulwer cel Negru scuipă.

– Ai vrea tu să refuz, se mărgini să spună Ser Alliser. Atunci ai putea să-mi tai capul, așa cum ai făcut cu Slynt. N-am să-ți ofer plăcerea asta, bastardule. Dar mai bine te-ai ruga să mă omoare o sabie de sălbatic.

Oamenii uciși de Ceilalți nu rămân morți... și *nu uită.* Mă voi întoarce, Lord Snow.

– Mă rog să fie așa.

Jon nu l-ar fi inclus niciodată pe Ser Alliser Thorne printre prietenii lui, dar rămânea un frate. *Nimeni n-a zis vreodată că trebuie să-ți placă frații pe care-i ai.*

Nu era lucru ușor să trimiți oameni în sălbăticie, știind s-ar putea să nu se mai întoarcă. *Sunt cu toții bărbați căliți,* își spuse Jon... dar unchiul său Benjen și cercetașii lui fuseseră tot oameni căliți și pădurea bântuită îi înghițise fără urmă. Când, într-un târziu, doi dintre ei s-au întors la Zid, erau creaturi. Nu era nici prima, nici ultima oară când Jon Snow se pomeni întrebându-se ce s-a întâmplat cu Benjen Stark. *Poate că cercetașii vor da de vreo urmă a lor,* își spuse, fără să-și facă prea multe speranțe.

Dywen avea să conducă un grup, Black Bulwer cel Negru și Kedge Albeață alte două. Ei, cel puțin, erau nerăbdători să plece în misiune.

– E o senzație plăcută să fiu din nou călare, spuse Dywen, la poartă, sugându-și dinții de lemn. Să-mi fie cu iertare, stăpâne, dar ne intră așchii-n fund de-atâta șezut.

Nimeni de la Castelul Negru nu cunoștea pădurile la fel de bine ca Dywen, copacii și pâraiele, plantele care puteau fi mâncate, cărările prădătorilor și ale prăzii. *Thorne e pe mâini mai bune decât merită.*

Jon îi privi pe călăreți plecând, de pe coama Zidului: trei grupuri, fiecare cu câte trei oameni, fiecare ducând o pereche de corbi. De sus, caii lor nu păreau mai mari decât niște furnici, iar Jon nu putea deosebi un cercetaș de altul. Dar îi cunoștea. Fiecare nume îi era gravat în inimă. *Opt oameni de nădejde,* gândi el, *iar unul... ei, bine, vom vedea.*

Când ultimul călăreț dispăru printre copaci, Jon Snow coborî, împreună cu Edd cel Trist, în cușca-troliu. În timp ce își făceau călătoria domoală, câțiva fulgi răzleți cădeau, dansând în vântul năvalnic. Unul însoți cușca, plutind în bătaia vântului, chiar sub zăbrele. Cădea mai repede decât coborau ei și, din când în când, dispărea mai jos. Apoi câte

o pală de vânt îl prindea și îl ridica din nou. Jon ar fi putut să-l prindă printre gratii dacă ar fi vrut.

– Am avut un vis înspăimântător azi-noapte, stăpâne, îi mărturisi Edd cel Trist. Erai intendentul meu, îmi aduceai mâncarea și curățai după mine. Eu eram Lord Comandant, fără o clipă de răgaz.

Jon nu zâmbi.

– Coșmarul tău, viața mea.

Galerele lui Cotter Pyke raportau din ce în ce mai mulți oameni liberi de-a lungul țărmurilor împădurite de la nord și de la est de Zid. Fuseseră văzute tabere, plute pe jumătate construite, chiar și carcasa unei corăbii distruse pe care cineva începuse s-o repare. Sălbaticii dispăreau mereu în păduri, când erau văzuți, pentru a reapărea, fără îndoială, de îndată ce corăbiile lui Pyke se îndepărtau. Între timp, Ser Denys Mallister continua să vadă focuri în noapte la nord de Defileu. Cei doi comandanți mai cereau oameni. *Și de unde să aduc eu mai mulți?* Jon le trimisese fiecăruia câte zece sălbatici din Orașul Cârtiței: băiețandri, bătrâni, câțiva răniți și infirmi, dar toți capabili să facă o muncă sau alta. Departe de a fi mulțumiți, Pyke și Mallister îi scriseseră, să se plângă.

Când am cerut oameni, mă gândeam la oameni ai Rondului de Noapte, antrenați și disciplinați, de a căror loialitate să n-am niciun motiv să mă îndoiesc, a scris Ser Denys.

Cotter Pyke a fost mai direct:

I-aș putea spânzura de Zid ca avertisment pentru alți sălbatici, să nu se apropie, dar nu văd la ce altceva ar putea folosi.

Maester Harmune i-a scris:

Aș avea încredere în unii ca ei să-mi curețe oala de noapte, iar zece nu sunt de-ajuns.

Cușca de fier coborî la capătul lanțului ei lung, scârțâind și zornăind, până când, în cele din urmă, se opri la un pas de sol, la baza Zidului. Edd cel Trist deschise ușa și săltă jos, zdrobind sub cizme crusta ultimei zăpezi. Jon îl urmă.

În fața armurăriei, Iron Emmett continua să-și muncească novicii în curte. Cântecul oțelului pe oțel deșteptă în Jon un jind. Îi amintea de zile mai calde, mai inocente, pe când fusese copil la Winterfell și își încrucișa săbiile cu Robb, sub privirile atente ale lui Ser Rodrick Cassel. Ser Rodrick căzuse și el, ucis de Theon Schimbă-Mantie și de oamenii lui de fier, în timp ce încerca să recucerească Winterfellul. Marea fortăreață a Casei Stark era o ruină pârjolită. *Toate amintirile mele sunt otrăvite.*

Când îl văzu, Iron Emmett ridică o mână și lupta încetă.

– Lord Comandant, cu ce-ți pot fi de folos?

– Cu cei mai buni trei oameni ai tăi.

Emmett rânji.

– Arron. Emrick. Jace.

Calul și Robin-Hop aduseră o tunică vătuită pentru Lordul Comandant, împreună cu o armură de zale, s-o îmbrace peste ea, apărătoare pentru picioare, grumăjer și coif. Un scut negru cu margini de fier pentru brațul stâng, o sabie lungă, boantă, pentru dreptul. Sabia strălucea argintie în lumina zorilor, aproape nouă. *Una dintre ultimele ieșite din forja lui Donal. Păcat că n-a trăit ca s-o ascută.* Lama era mai scurtă decât a Ghearei Lungi, dar era din oțel obișnuit, ceea ce o făcea mai grea. Loviturile aveau să fie ceva mai încete.

– E destul de bună. Jon se întoarse să-și înfrunte inamicii. Haideți.

– Pe care-l vrei primul? întrebă Arron.

– Toți trei. Deodată.

– Trei la unu? Lui Jace nu-i venea să creadă. Asta n-ar fi corect.

Jace era unul din ultimul grup al lui Conwy, fiul unui cizmar din Insula Frumoasă. Poate asta era explicația.

– Adevărat. Hai aici.

Când băiatul se apropie, sabia lui Jon îl izbi peste cap, trântindu-l la pământ. Într-o clipă, băiatul avea o cizmă pe piept și vârful sabiei la gât.

– Războiul nu e niciodată corect, îi spuse Jon. Acum suntem doi la unu și tu ești mort.

Când auzi pietrişul scârţâind, ştia că gemenii se apropiau. *Ăştia doi au şanse să devină cercetaşi.* Se răsuci, parând lovitura lui Arron cu marginea scutului şi întâmpinând-o pe-a lui Emrick cu sabia.

– Nu luptaţi cu suliţe! strigă Jon. Apropiaţi-vă.

Porni la atac, să le arate cum se face. Întâi îl atacă pe Emrick. Lovi spre cap şi spre umeri, la dreapta, la stânga şi iar la dreapta. Băiatul îşi ridică scutul şi încercă o contralovitură stângace. Jon îşi izbi propriul scut în cel al băiatului şi îl doborî atingându-l în partea de jos a piciorului... exact la timp, căci Arron îl ataca, aplicându-i o lovitură puternică peste coapsă, care-l făcu să pună un genunchi jos. *Asta va lăsa o vânătaie.* Neutraliză următoarea lovitură cu scutul, apoi se ridică în picioare şi-l hărţui pe Arron prin curte. *E iute*, gândi el, în timp ce săbiile lor lungi se sărutară o dată, de două ori, de trei ori, *dar trebuie să devină mai puternic.* Când văzu uşurarea din ochii lui Arron, ştiu că Emrick era în spatele lui. Se răsuci şi-l plesni peste umeri, azvârlindu-l în braţele fratelui său. Jace se ridicase deja în picioare, aşa că Jon îl doborî din nou.

– Urăsc când morţii se ridică. Vei simţi la fel în ziua în care vei întâlni o creatură.

Făcând un pas înapoi, coborî sabia.

– Cioara mare poate să ciupească ciorile mici, mârâi un glas din spatele lui, dar oare are curajul să înfrunte un bărbat?

Rattleshirt stătea sprijinit de un zid. O mirişte aspră îi acoperea obrajii supţi, iar părul castaniu şi rar îi flutura peste ochii mici şi galbeni.

– Îţi place să te amăgeşti, spuse Jon.

– Da, dar pe tine mi-ar plăcea să te turtesc.

– Stannis a ars pe cine nu trebuia.

– Nu. Sălbaticul rânji printre dinţii maro şi stricaţi. A ars pe cine trebuia să ardă, ca să vadă lumea întreagă. Facem cu toţii ce avem de făcut, Snow. Chiar şi regii.

– Emmett, găseşte-i o armură. Îl vreau înveşmântat în oţel, nu în oase uscate.

Îmbrăcat în cămașă de zale și platoșă, Lordul Oaselor stătea ceva mai drept. Acum părea mai înalt, cu umerii mai lați și mai puternic decât și-ar fi imaginat Jon. *E armura, nu omul*, își zise el. *Până și Sam ar putea părea aproape formidabil, din cap până-n picioare în oțelul lui Donal Noye.* Sălbaticul refuză cu o fluturare a mâinii scutul pe care i-l oferi Calul. În schimb, ceru o sabie pentru două mâini.

– Sună frumos, spuse el, spintecând aerul. Hai, fâlfâie mai aproape, Snow, vreau să-ți zbor penele.

Jon se năpusti asupra lui.

Rattleshirt făcu un pas înapoi și întâmpină atacul cu o lovitură cu două mâini. Dacă Jon nu și-ar fi vârât scutul între ei, ar fi putut să-i spargă platoșa și să-i rupă jumătate din coaste. Forța impactului îl dezechilibră o clipă și-i zdruncină brațul. *Lovește mai tare decât aș fi crezut.* Agilitatea lui Rattleshirt se dovedi o altă surpriză neplăcută. Își dădură ocol, schimbând lovituri. Lordul Oaselor lovea pe cât de bine încasa. Sabia pentru două mâini ar fi trebuit să fie cu mult mai greoaie decât sabia lungă a lui Jon, dar sălbaticul o mânuia cu o viteză năucitoare.

Novicii lui Iron Emmett își ovaționară la început Lordul Comandant, dar viteza neobosită a atacului sălbaticului îi reduse curând la tăcere. *Nu poate să reziste mult așa*, își spuse Jon, parând o altă lovitură. Impactul îi smulse un geamăt. Chiar așa, boantă, sabia mare spintecă scutul din lemn de pin, îndoindu-i marginea de fier. *Va obosi curând. Trebuie.* Jon tăie spre fața sălbaticului și Rattleshirt își dădu capul pe spate. Lovi în jos, spre gamba adversarului său, doar ca să-i ofere ocazia să sară cu agilitate peste lamă. Sabia pentru două mâini coborî pe umărul lui Jon, cu destulă forță ca să-i facă să zăngăne platoșa de antebraț și să-i amorțească mâna. Jon se retrase. Lordul Oaselor îl urmări, râzând pe înfundate. *Nu are scut*, își reaminti Jon, *și sabia aceea monstruoasă e prea greoaie ca să pareze. La fiecare lovitură a lui, ar trebui să-i aplic două.*

Dar, cumva, nu reușea, iar loviturile pe care le dădea nu aveau niciun efect. Sălbaticul părea să se ferească de fiecare dată sau să

alunece într-o parte, astfel că sabia lungă a lui Jon ricoșa de pe un umăr sau de pe-un braț. În scurt timp, se pomeni pierzând și mai mult teren, încercând să evite alte lovituri zdrobitoare și eșuând jumătate din timp. Scutul îi era arșice. Și-l scutură de pe braț. Sudoarea îi curgea pe față, înțepându-i ochii, pe sub coif. *E prea puternic și prea iute*, își dădu el seama, *și cu sabia mare are și forță, și spațiu de manevră.* Lupta ar fi fost altfel dacă Jon ar fi fost înarmat cu Gheara Lungă, dar...

Șansa lui veni la următoarea balansare a sabiei lui Rattleshirt. Jon se aruncă înainte, năpustindu-se asupra celuilalt și cei doi se prăbușiră împreună, cu picioarele încurcate. Oțelul izbi oțelul. Amândoi își pierdură săbiile în timp ce se rostogoliră pe pământul tare. Sălbaticul își vârî un genunchi între picioarele lui Jon. Pumnul înmănușat în zale al lui Jon țâșni în față. Cumva, Rattleshirt ajunse deasupra, cu capul lui Jon în mâini. Îl izbi de pământ, apoi își deschise viziera.

- Dacă aș avea un pumnal, acum te-ai alege cu un ochi mai puțin, mârâi el, înainte ca Iron Emmett și Calul să-l tragă de pe pieptul Lordului Comandant. Dați-mi drumul, ciori afurisite! răcni el.

Jon se căzni să se ridice în picioare. Capul îi suna și gura îi era plină de sânge. Îl scuipă și spuse.

- Ai luptat bine.

- Îți place să te amăgești, cioară. N-am transpirat deloc.

- Data viitoare o vei face, îl asigură Jon. Edd cel Trist îl ajută să se ridice în picioare și-i desfăcu coiful. Avea o mulțime de ciobituri adânci care nu fuseseră acolo când și-l pusese pe cap. Eliberați-l, zise Jon și îi azvârli coiful lui Robin-Hop, care-l scăpă.

- Lordul meu, spuse Iron Emmett, te-a amenințat cu moartea, am auzit cu toții. A spus că dacă ar fi avut un pumnal...

- Are un pumnal. Chiar acolo, la cingătoare. *Întotdeauna există cineva mai ager și mai puternic*, îi învățase cândva Ser Rodrik pe Jon și pe Robb. *Acela e omul pe care vrei să-l înfrunți pe terenul de antrenament, înainte să-i înfrunți pe cei ca el pe câmpul de luptă.*

- Lord Snow, spuse o voce moale.

Se întoarse și-l zări pe Clydas, stând sub arcada sfărâmată, cu un pergament în mână.

– De la Stannis? Jon sperase să primească o veste de la rege. Rondul de Noapte nu ținea partea nimănui, știa asta, și n-ar fi trebuit să conteze pentru el care rege iese învingător. Și totuși, conta. Deepwood?

– Nu, lordul meu.

Clydas îi întinse pergamentul. Era rulat strâns și sigilat cu o picătură de ceară roz. *Doar Dreadfortul folosește ceară roz.* Jon își smulse mănușa, luă scrisoarea, rupse sigiliul. Când văzu semnătura, uită de ciomăgeala pe care o încasase de la Rattleshirt.

Ramsay Bolton, Lord de Hornwood, scria, cu un scris mare, colțuros. Cerneala maro se desprinse în solzi când Jon își trecu degetul mare peste ea. Sub iscălitura lui Bolton, Lordul Dustin, Lady Cerwyn și patru Ryswelli își aplicaseră semnăturile și sigiliile. O mână mai grosolană desenase uriașul Casei Umber.

– Putem să știm ce scrie, lordul meu? întrebă Iron Emmett.

Jon nu vedea niciun motiv să nu-i spună.

– Moat Cailin a fost cucerit. Cadavrele jupuite ale oamenilor de fier au fost pironite de stâlpi de-a lungul drumului regelui. Roose Bolton îi cheamă pe toți lorzii loiali la Barrowton, să-și afirme credința față de Tronul de Fier și să sărbătorească nunta fiului său cu...

Inima i se opri o clipă în loc. *Nu, asta nu e cu putință. A murit la Debarcaderul Regelui, cu tata.*

– Lord Snow? Clydas îl privi mai atent, cu ochii lui șterși, roz. Nu te simți bine? Pari...

– Se va căsători cu Arya Stark. Sora mea cea mică.

Jon o vedea aievea în clipa aceea, cu fața ei prelungă și molâie, cu genunchii cioturoși și coatele ascuțite. Cu fața ei murdară și părul încâlcit. Aveau s-o spele și s-o pieptene, nu se îndoia, dar nu și-o putea închipui pe Arya în rochie de mireasă, nici în patul lui Ramsay Bolton. *Oricât e de speriată, n-o s-o arate. Dacă încearcă să pună mâna pe ea, o să-l înfrunte.*

– Sora ta, făcu Iron Emmett, câți ani are...?

Acum are unsprezece, gândi Jon. *Încă o copilă.*

– N-am nicio soră. Doar frați. Doar pe voi.

Știa că Lady Catelyn ar fi jubilat la auzul acelor cuvinte. Asta nu le făcea mai ușor de rostit. Degetele lui Jon se strânseră în jurul pergamentului. *Aș vrea ca degetele mele să poată strivi gâtul lui Ramsay Bolton la fel de ușor.*

– Va fi vreun răspuns? Întrebă Clydas, dregându-și glasul.

Jon clătină din cap și se îndepărtă.

Până la căderea nopții, vânătăile pe care i le provocase Rattleshirt deveniseră purpurii.

– Se vor îngălbeni înainte să pălească, îi spuse el corbului lui Mormont. O să arăt la fel de gălbejit ca Lordul Oaselor.

– *Oase*, îl aprobă pasărea. *Oase, oase.*

Auzea murmurul îndepărtat al unor glasuri de afară, dar sunetul era prea slab ca să poată desluși vorbele. *Par la mii de kilometri depărtare.* Erau Lady Melisandre și adepții ei, la focul lor de noapte. În fiecare seară, la apusul soarelui, femeia roșie își conducea acoliții în rugăciunea lor de la asfințit, cerându-i zeului ei roșu să le călăuzească drumul prin întuneric. *Căci noaptea e neagră și plină de spaime.* Cu Stannis și cei mai mulți dintre oamenii reginei plecați, turma ei era mult împuținată: vreo cincizeci de oameni liberi din Orașul Cârtiței, o mâna de străjeri pe care i-i lăsase regele, poate o duzină de frați în negru, care îl adoptaseră pe zeul roșu.

Jon se simțea înțepenit ca un om de șaizeci de ani. *Vise întunecate*, gândi el, *și vinovăție.* Gândurile i se întorceau întruna la Arya. *N-am cum s-o ajut. Mi-am lăsat familia deoparte atunci când am rostit jurământul. Dacă unul dintre oamenii mei mi-ar spune că sora lui e în primejdie, i-aș răspunde că nu e treaba lui.* Odată ce rosteai jurământul, sângele tău devenea negru. *Negru ca inima unui bastard.* Îi ceruse cândva lui Mikken să-i facă Aryei o sabie, o sabie de asasin, de dimensiuni mai mici, pe potriva mâinii ei. *Acul.* Se întrebă dacă o mai avea.

Înțeapă-i cu vârful ascuțit, îi spusese, dar dacă Arya încerca să-l înțepe pe Bastard, ar putea plăti cu viața.

– *Snow,* murmură corbul Lordului Mormont. *Snow, snow.*

Dintr-odată, nu mai putea răbda nicio clipă în plus.

Îl găsi pe Nălucă la ușă, rozând un os de bou, ca să ajungă la măduvă.

– Când te-ai întors? Lupul străvechi se ridică în picioare, abandonându-și prada și pășind tiptil pe urmele lui Jon.

Mully și Kegs stăteau în spatele ușilor, sprijiniți în sulițe.

– E un frig crâncen afară, stăpâne, îl preveni Mully, prin barba lui portocalie și încâlcită. Zăbovești mult?

– Nu. Am nevoie doar de o gură de aer.

Jon păși afară, în noapte. Cerul era plin de stele și vântul sufla în rafale de-a lungul Zidului. Până și luna părea rece. Toată fața i se făcu piele de găină. Apoi îl izbi prima pală de vânt, tăind prin straturile de lână și piele și făcându-i dinții să clănțăne. Traversă curtea cu pași mari, sub mușcătura vântului. Mantia îi flutura cu zgomot de pe umeri. Nălucă îl urmă. *Unde mă duc? Ce fac?* Castelul Negru era tăcut și neclintit, cu sălile și turnurile cufundate în beznă. *Reședința mea,* cugetă Jon. *Castelul meu, casa mea, comanda mea. O ruină.*

În umbra Zidului, lupul străvechi se frecă de degetele lui. Preț de-o clipă, noaptea se umplu de sute de mirosuri și Jon Snow auzi cum crusta unui petic de zăpadă veche se sfarmă cu un pârâit. În spatele lui era cineva, își dădu seama dintr-odată. Cineva cu un miros cald ca o zi de vară.

Când se întoarse, o văzu pe Ygritte.

Stătea sub pietrele înnegrite ale Turnului Lordului Comandant, înveșmântată în beznă și în amintiri. Lumina lunii îi strălucea în păr. Părul ei roșu, sărutat de foc. Când o văzu, inima lui Jon tresări.

– Ygritte, spuse el.

– Lord Snow.

Glasul era al preotesei roșii. Șocul îl făcu să se retragă din fața ei.

– Lady Melisandre, spuse el, făcând un pas înapoi. Te-am confundat cu altcineva.

Noaptea toate veșmintele sunt cenușii. Și, totuși, dintr-odată, ale ei erau roșii. Nu înțelegea cum ar fi putut s-o ia drept Ygritte. Era mai înaltă, mai slabă, mai bătrână, deși lumina lunii îi ștergea anii de pe chip. Din nări și din mâinile ei palide, goale în noapte, i se înălțau aburi.

- O să-ți înghețe degetele, o preveni Jon.

- Dacă asta e voința lui R'hllor. Puterile nopții nu-l pot atinge pe cel a cărui inimă s-a scăldat în focul sfânt al zeului.

- Inima ta nu mă preocupă. Doar mâinile.

- Inima e tot ce contează. Nu dispera, Lord Snow. Disperarea este o armă a dușmanului, al cărui nume nu-l pot rosti. Sora ta nu e pierdută pentru tine.

- N-am nicio soră.

Cuvintele erau cuțite. *Ce știi tu despre inima mea, preoteaso? Ce știi tu despre sora mea?*

Melisandre părea amuzată.

- Cum o cheamă pe surioara pe care n-o ai?

- Arya. Glasul lui Jon era răgușit. Sora mea vitregă, de fapt...

- ...căci tu ești bastard. N-am uitat. Ți-am văzut sora în focurile mele, fugind de o căsătorie la care a fost obligată. Venind aici, la tine. O fată în veșminte cenușii, pe un cal care trage să moară. Am văzut, limpede ca lumina zilei. Nu s-a întâmplat încă, dar se va întâmpla. Melisandre se uită atent la Nălucă: Pot să-ți ating... lupul?

Gândul îl neliniști pe Jon.

- Mai bine nu.

- N-o să-mi facă niciun rău. Nălucă îi zici, nu-i așa?

- Da, dar...

- *Nălucă.* Melisandre transformă cuvântul într-un cântec.

Lupul străvechi se apropie tiptil de ea. Prudent, îi dădu ocol cu pași mari, adulmecând. Când ea întinse mâna, animalul i-o mirosi, apoi își lipi botul de degetele ei.

Jon răsuflă, stârnind un abur alb.

- Nu e întotdeauna așa de...

– ...cald? Căldura atrage căldura, Jon Snow.

Ochii Melisandrei erau două stele roșii, strălucind în întuneric. La gâtul ei, rubinul licări, un al treilea ochi, mai strălucitor decât ceilalți. Jon văzuse ochii lui Nălucă lucind în același fel, în lumina potrivită.

– *Nălucă!* strigă el. La mine! Lupul străvechi îl privi ca pe un străin. Jon se încruntă, nevenindu-i să creadă. E... ciudat.

– Crezi? Melisandre îngenunche și scărpină lupul după ureche. Zidul tău e un loc ciudat, dar acolo există putere, dacă vrei s-o folosești. Putere în tine și în acest animal. Tu i te opui și aici e greșeala ta. Îmbrățișeaz-o. Folosește-o.

Nu sunt lup, gândi el.

– Și cum aș putea face asta?

– Pot să-ți arăt. Melisandre își coborî un braț subțire peste Nălucă și lupul străvechi îi linse fața. Stăpânul Luminii, în înțelepciunea lui, ne-a făcut bărbat și femeie, două părți ale unui întreg. În uniunea dintre noi stă puterea. Putere ca să aducem viață. Putere ca să facem lumină. Putere ca să lăsăm umbre.

– Umbre. Cuvântul părea mai întunecat când îl rosti.

– Fiecare om care pășește pe pământ lasă o umbră în lume. Unele sunt slabe și firave, altele lungi și întunecate. Ar trebui să privești în spatele tău, Lord Snow. Luna te-a sărutat și ți-a gravat umbra pe gheață, înaltă de șapte metri.

Jon aruncă o privire peste umăr. Umbra era acolo, întocmai cum spusese ea, profilată pe Zid, în lumina lunii. *O fată în veșminte cenușii, pe un cal ce trage să moară*, gândi el. *Vine aici, la tine. Arya.* Se întoarse din nou spre preoteasa roșie. Îi simțea căldura. *Are putere.* Gândul veni nechemat, înhățându-l cu dinți de fier, dar aceasta nu era o femeie căruia voia să-i fie dator, nici măcar pentru surioara lui.

– Dalla mi-a zis odată ceva. Sora lui Val, soția lui Mance Rayder. Mi-a spus că vrăjitoria e o sabie fără mâner. N-ai cum s-o apuci fără să te tai.

– O femeie înțeleaptă. Melisandre se ridică, și veșmintele-i roșii fluturară în vânt. Dar o sabie fără mâner rămâne tot o sabie și e un lucru pe care e bine să-l ai când ești înconjurat de dușmani. Acum ascultă-mă, Jon Snow. Nouă ciori au zburat în pădurea albă, să-ți găsească dușmanii. Trei dintre ei sunt morți. N-au murit încă, dar moartea e acolo și îi așteaptă, iar ei se îndreaptă spre ea. I-ai trimis ca să fie ochii tăi în întuneric, dar ei vor fi orbi când se vor întoarce la tine. Le-am văzut fețele palide, moarte, în flăcările mele. Orbite goale din care curg lacrimi de sânge. Melisandre își dădu părul roșu pe spate și ochii ei roșii străluciră. Nu mă crezi. Dar o vei face. Pentru asta, prețul va fi trei vieți. Un preț mic pentru înțelepciune, ar putea spune unii... dar nu unul pe care trebuia să-l plătești. Să-ți amintești asta când vei privi fețele descompuse ale morților tăi. Și când va veni ziua aceea, acceptă mâna mea. Aburul se ridica din carnea ei albă și, preț de o clipă, niște flăcări palide, vrăjitorești, îi dansară parcă în jurul degetelor. Acceptă mâna mea, repetă ea, și lasă-mă să-ți salvez sora.

DAVOS

Chiar şi în întunecimea Vizuinii Lupilor, Davos Seaworth putea simţi că ceva era neobişnuit în dimineaţa aceea.

Se trezi în sunet de glasuri şi se furişă spre uşa celulei, dar lemnul era prea gros şi nu putea distinge cuvintele. Dimineaţa sosise, dar nu şi terciul pe care i-l aducea Garth zi de zi, la micul dejun. Asta îl nelinişti. Toate zilele erau aproape la fel în Vizuina Lupilor şi orice schimbare era de obicei înspre rău. *Aceasta ar putea fi ziua morţii mele. Poate că Garth stă chiar acum cu o bucată de gresie în mână, ascuţind tăişul lui Lady Lu.*

Cavalerul ceapă nu uitase ultimele cuvinte pe care le auzise de la Wyman Manderly: *Du fiinţa asta în Vizuina Lupilor şi taie-i capul şi mâinile*, poruncise grăsanul. *N-am să pot lua nicio înghiţitură până când nu văd capul acestui contrabandist într-o ţeapă, cu o ceapă vârâtă între dinţii lui mincinoşi.* În fiecare seară, Davos adormea cu vorbele lui în minte şi în fiecare dimineaţă se trezea cu ele. Şi, dacă le uita cumva, Garth era întotdeauna încântat să i le amintească. Mortul era numele pe care-l folosea pentru Davos. Când venea dimineaţa, spunea de fiecare dată:

– Ţine, terci pentru mort.

Iar seara zicea:

– Stinge lumânarea, mortule.

O dată, Garth și-a adus doamnele, să i le prezinte mortului.

– Târfa nu arată grozav, a spus el, mângâind un drug de fier negru, dar, dacă o încing bine și-o las să-ți atingă mădularul, o să plângi după maică-ta. Iar aceasta este Lady Lu. Cu ea o să-ți tăiem capul și mâinile, când o să poruncească Lordul Wyman.

Davos nu mai văzuse niciodată o secure mai mare decât Lady Lu, niciuna cu o lamă mai ascuțită. Garth o ascuțea cât era ziua de lungă, susțineau ceilalți temniceri. *N-am să cer îndurare,* hotărî Davos. Avea să meargă la moarte ca un cavaler, zicând doar să i se taie capul înaintea mâinilor. Spera că nici măcar Garth n-ar fi atât de crud ca să-i refuze asta.

Sunetele care veneau prin ușă era slabe și înăbușite. Davos se ridică și măsură încăperea cu pasul. Era mare pentru o celulă și neobișnuit de confortabilă. Bănuia că fusese cândva dormitorul vreunul lord mărunt. Era de două ori mai spațioasă decât cabina lui de căpitan de pe *Betha Neagră* și chiar mai încăpătoare decât cabina lui Salladhor Saan pe *Valyriana.* Deși singura fereastră fusese zidită în anii precedenți, pe un perete trona un șemineu destul de mare pentru un cazan, iar într-un cotlon exista o privată adevărată. Podeaua era făcută din scânduri deformate, pline de așchii, iar priciul de dormit mirosea a mucegai, dar asemenea neajunsuri erau mărunte față de așteptările lui Davos.

Mâncarea fusese și ea o surpriză. În loc de fiertură de ovăz, pâine uscată și carne putredă, meniul obișnuit al închisorilor, temnicerii îi aduceau pește proaspăt, pâine caldă din cuptor, carne de oaie cu mirodenii, napi, morcovi, până și crabi. Garth nu era deloc încântat de asta.

– Morții n-ar trebui să mănânce mai bine decât viii, se plânsese el, nu o dată.

Davos avea blănuri care să-i țină de cald noaptea, lemne să facă focul, haine curate, o lumânare de seu. Când a cerut hârtie, toc și cerneală, Therry i le-a adus în ziua următoare. Când a solicitat o carte, ca să poată să-și exerseze cititul, Therry a apărut cu *Steaua în șapte colțuri.*

Dar, în ciuda tuturor acestor avantaje, o celulă rămânea o celulă. Zidurile erau din piatră tare, atât de groase că niciun sunet nu răzbătea din lumea de afară. Ușa era din stejar și fier și temnicerii lui o țineau zăvorâtă. Patru seturi de lanțuri grele de fier atârnau din tavan, în așteptarea zilei în care Lordul Manderly va hotărî să-l lege și să-l dea pe mâna Târfei. *Astăzi ar putea fi ziua aceea. Data viitoare când Garth o să deschidă ușa, nu va fi ca să-mi aducă terci.*

Mațele îi chiorăiau, un semn sigur că dimineața trecea, și deocamdată nici urmă de mâncare. *Partea cea mai rea nu e să mori, ci faptul că nu știi când și cum.* Mai văzuse câteva temnițe și carcere pe dinăuntru, pe când era contrabandist, dar pe acelea le împărțise cu alți prizonieri, așa că aveai mereu cu cine să vorbești, cui să-i împărtășești temerile și speranțele. Aici nu. În afară de temnicerii lui, Davos Seaworth nu avea decât Vizuina Lupilor.

Știa că jos, în beciurile castelului, erau carcere adevărate: celule uitate de lume și camere de tortură și puțuri umede unde șobolani uriași zgâriau în întuneric. Temnicerii lui susțineau că în prezent erau toate libere.

– Nu suntem aici decât noi, Ceapă, îi spusese Ser Bartimus.

Bartimus era temnicerul-șef, un cavaler cadaveric, cu un singur picior, o față brăzdată de cicatrice și orb de-un ochi. Când Ser Bartimus era cherchelit (și era cherchelit aproape în fiecare zi), îi plăcea să se laude cum îi salvase viața Lordului Wyman în Bătălia de pe Trident. Vizuina Lupilor îi era recompensa.

Ceilalți dintre „noi" erau un bucătar pe care Davos nu-l vedea niciodată, șase gardieni în clădirile de la parter, două spălătorese și doi temniceri care se ocupau de prizonier. Therry era cel tânăr, un băiat de paisprezece ani, fiul uneia dintre spălătorese. Cel bătrân era Garth, uriaș și chel și taciturn, care purta aceeași tunică soioasă de piele în fiecare zi și care părea mereu încruntat.

Anii de contrabandist îl învățaseră pe Davos să simtă când cineva nu era demn de încredere, iar Garth era un asemenea om. Cavalerul

ceapă avea grijă ce spunea în prezența lui. Cu Therry și Ser Bartimus era mai puțin reticent. Le mulțumea pentru mâncare, îi încuraja să vorbească despre speranțele și poveștile lor, le răspundea politicos la întrebări și nu forța niciodată nota cu propriile curiozități. Când cerea ceva, erau lucruri mărunte: un lighean cu apă și o bucată de săpun, o carte de citit, alte lumânări. Cele mai multe asemenea favoruri îi erau acordate și Davos era recunoscător, așa cum se cuvine.

Nimeni nu vorbea despre Lordul Manderly, despre Regele Stannis ori despre Freyi, dar discutau alte lucruri. Therry voia să plece la război când avea să împlinească vârsta potrivită, să participe la bătălii și să devină cavaler. Și îi plăcea să se plângă de mama lui. Se culca, după mărturisirile băiatului, cu doi dintre gardieni. Erau în ture diferite și nu știau unul de celălalt, dar, într-o zi, unul sau altul urma să-și dea seama și atunci avea să se lase cu vărsare de sânge. În unele nopți, Therry chiar aducea o ploscă de vin în celulă și-l întreba pe Davos despre viața de contrabandist, în timp ce beau amândoi.

Pe Ser Bartimus nu-l interesa lumea de afară și absolut nimic din ce se întâmplase de când își pierduse piciorul, sub lovitura unui cal fără călăreț și sub ferăstrăul unui maester. Dar ajunsese să îndrăgească Vizuina Lupilor și nimic nu-i plăcea mai mult decât să vorbească despre îndelungata și sângeroasa ei istorie. Vizuina era mult mai veche decât Portul Alb, i-a spus lui Davos cavalerul. O construise Regele Jon Stark, ca să apere gura Cuțitului Alb împotriva atacurilor dinspre mare. Mulți dintre fiii mai mici ai Regelui Nordului își stabiliseră reședința acolo, mulți frați, mulți unchi, mulți veri. Unii au lăsat castelul moștenire propriilor fii și nepoți și astfel au apărut ramuri ale Casei Stark. Casa Greystark fusese cea mai longevivă, stăpânind peste Vizuina Lupilor timp de cinci secole, până când a avut îndrăzneala să se alăture Dreadfortului în rebeliunea împotriva Casei Stark de Winterfell.

După căderea lor, castelul trecuse prin multe alte mâini. Casei Flint îi aparținuse vreme de un secol, Casei Locke – aproape două. Casele Slate, Long, Holt și Ashwood stăpâniseră și ele acolo, împuternicite de

Winterfell să păzească râul. O dată, corbii de pe Trei Surori au ocupat castelul, făcând din el capul lor de pod în Nord. În timpul războaielor dintre Winterfell și Vale, a fost asediat de Osgood Arryn, Bătrânul Șoim, și ars de fiul său, cel rămas în amintire drept Gheara. Când bătrânul Rege Edrick Stark devenise prea neputincios ca să-și apere regatul, Vizuina Lupilor a fost capturată de proprietarii de sclavi de pe Treptele de Piatră. Își însemnau prizonierii cu fierul înroșit și îi supuneau cu biciul înainte de a-i trimite peste mare, și martore le-au fost aceleași ziduri de piatră.

– Apoi a venit o iarnă lungă și aspră, povestea Ser Bartimus. Cuțitul Alb era bocnă și până și estuarul începea să înghețe. Vânturile au venit vuind dinspre nord și stăpânii de sclavi s-au retras între ziduri, să se cuibărească în jurul focurilor, dar în timp ce ei se încălzeau, un alt rege a năvălit asupra lor. *Brandon* Stark a fost acesta, strănepotul lui Edrick Barbă de Nea, cel căruia oamenii îi spuneau Ochi de Gheață. A recucerit Vizuina Lupilor, a dezbrăcat stăpânii de sclavi până la piele și i-a dat pe mâna robilor pe care i-a găsit în carcere. Se spune că le-au atârnat mațele de crengile copacului inimii, ca ofrandă adusă zeilor. *Vechii* zei, nu cei noi, din Sud. Cei Șapte ai voștri nu cunosc iarna, și iarna nu-i cunoaște pe ei.

Davos nu putea să contrazică acest adevăr. Din câte văzuse la Rondul de Est la Mare, nu voia să știe nici el ce-i iarna.

– Care sunt zeii tăi? l-a întrebat pe cavalerul olog.

– Cei vechi. Când Ser Bartimus zâmbea, arăta exact ca un craniu. Eu și ai mei am fost aici înainte de Casa Manderly. Aproape sigur, strămoșii mei au fost cei care-au legat mațele alea în copac.

– N-am știut că oamenii Nordului aduc sacrificii de sânge copacilor inimii.

– O grămadă de lucruri nu știți despre Nord voi, cei din Sud, a răspuns Ser Bartimus.

Și nu se înșela. Davos stătea lângă lumânarea lui și se uita la scrisorile pe care le mâzgălise, cuvânt după cuvânt, în timpul zilelor sale de

detenție. *Am fost mai bun contrabandist decât cavaler, mai bun cavaler decât Mână a Regelui, mai bună Mână a Regelui decât soț. Regret, Marya. Te-am iubit. Te rog iartă relele pe care ți le-am făcut. Dacă Stannis pierde acest război, pământurile noastre vor fi pierdute și ele. Du băieții dincolo de marea îngustă, la Braavos și învață-i să-mi poarte gânduri bune, dacă voiești. Dacă Regele Stannis va câștiga Tronul de Fier, Casa Seaworth va supraviețui și Devan va rămâne la curte. Te va ajuta să-i plasezi pe ceilalți băieți pe lângă lorzi nobili, unde pot sluji ca paji, scutieri și pot să dobândească titlul de cavaleri.* Era cel mai bun sfat pe care-l avea pentru ea, deși ar fi vrut să sune mai înțelept.

Le scrisese, de asemenea, fiecăruia dintre fiii pe care-i mai avea, ca să-i ajute să-și aducă aminte că tatăl lor le cumpărase un nume cu prețul degetelor. Mesajele lui către Steffon și micul Stannis erau scurte, oficiale și stângace, la drept vorbind, dar nu-i cunoștea atât de bine ca pe băieții mai mari, cei care arseseră sau se înecaseră pe Apa Neagră. Lui Devan îi scrisese mai mult, arătându-i cât era de mândru să-și vadă propriul fiu ca scutier al regelui și reamintindu-i că era de datoria lui, ca fiul cel mai mare, să-și protejeze nobila mamă și frații mai mici. *Spune-i Înălțimii Sale că mi-am dat toată silința*, a încheiat el. *Îmi pare rău că l-am dezamăgit. Mi-am pierdut norocul când mi-am pierdut oasele degetelor, în ziua în care râul a luat foc la poalele Debarcaderului Regelui.*

Davos frunzări încet scrisorile, citind-o pe fiecare de mai multe ori, întrebându-se dacă ar trebui să schimbe un cuvânt ici, ori să adauge altul colo. Un om ar trebui să aibă mai multe de spus când își așteaptă sfârșitul, gândi el, dar cuvintele îi veneau greu. *M-am descurcat binișor*, încercă el să-și spună. *M-am ridicat din Fundătura Puricilor, devenind Mână a Regelui, și am învățat să scriu și să citesc.*

Era încă aplecat deasupra scrisorilor când auzi sunetul unor chei de fier zornăind pe un inel. O clipă mai târziu, ușa celulei se dădu în lături.

Omul care trecu pragul nu era unul dintre temnicerii lui. Era înalt și tras la față, cu riduri adânci și o claie de păr gri-castaniu. La șold îi atârna o sabie lungă, iar mantia lui de un stacojiu intens era

prinsă pe umăr cu o broșă grea de argint, în forma unui pumn înmănușat în zale.

– Lord Seaworth, zise el, n-avem mult timp. Urmează-mă, te rog.

Davos îl privi neîncrezător pe străin. Cuvântul „te rog“ îl nedumerea. Oamenii pe cale să-și piardă capul și mâinile nu erau prea des tratați cu asemenea politețuri.

– Cine ești?

– Robert Glover, cu voia ta, lordul meu.

– Glover. Reședința ta a fost Deepwood Motte.

– Reședința fratelui meu Galbart. A fost și este, mulțumită Regelui Stannis. A luat Deepwood Motte înapoi de la târfa de fier care a furat-o și se oferă să-l restituie proprietarilor de drept. Multe s-au întâmplat cât timp ai fost închis între aceste ziduri, Lord Davos. Moat Cailin a căzut și Roose Bolton s-a întors în nord, cu mezina lui Ned Stark. O oaste de Freyi a venit cu el. Bolton a trimis corbi, chemându-i pe toți lorzii Nordului la Barrowton. Cere omagii și ostatici... și martori la căsătoria Aryei Stark cu bastardul său, Ramsay Snow, uniune prin care Boltonii au de gând să revendice Winterfellul. Acum, vii cu mine sau nu?

– Am de ales, lordul meu? Să vin sau să rămân cu Garth și cu Lady Lu?

– Cine e Lady Lu? Una dintre spălătorese? Glover începea să-și piardă răbdarea. Totul ți se va explica dacă mă urmezi.

Davos se ridică în picioare.

– Dacă voi muri, te implor, lordul meu, să ai grijă ca scrisorile mele să fie transmise.

– Ai cuvântul meu... deși, dacă mori, nu va fi de mâna Gloverilor, nici a Lordului Wyman. Repede acum, însoțește-mă.

Glover îl conduse de-a lungul unui coridor întunecos și în josul unui șir de trepte roase. Traversară pădurea zeilor, unde copacul inimii crescuse atât de înalt și încâlcit, încât sufoca toți stejarii, ulmii și mestecenii, înălțându-și crengile albe prin zidurile și ferestrele care dădeau înspre el. Rădăcinile copacului erau cât talia unui om, trunchiul

atât de gros, încât fața sculptată în el părea grasă și furioasă. La baza copacului inimii, Glover deschise o poartă de fier și se opri să aprindă o torță. Când flacăra străluci roșie și fierbinte, îl conduse pe Davos în jos, pe alte trepte, într-o pivniță cu tavanul boltit unde zidurile ce picurau de apă erau acoperite cu o crustă albă de sare, iar apa de mare băltea sub picioarele lor. Trecură prin mai multe beciuri și șiruri de celule mici, umede și urât mirositoare, foarte diferite de încăperea în care fusese Davos închis. Apoi întâlniră un zid orb de piatră care se răsuci când Glover îl împinse. Dincolo de el se aflau un tunel îngust și alte trepte. Acestea duceau în sus.

- Unde suntem? întrebă Davos, în timp ce urcau. Cuvintele sale răsunară în bezná cu un vag ecou.

- Treptele de sub trepte. Culoarul trece pe sub Scara Castelului spre Noul Castel. Un pasaj secret. N-ar fi bine să fii văzut, lordul meu. Se presupune că ești mort.

Terci pentru mort. Cavalerul Ceapă continuă să urce.

Ieșiră printr-un alt perete, dar acesta era din scânduri și mortar în capătul celălalt. Încăperea de dincolo era plăcută și caldă, cu mobilier confortabil, covoare myrishene și lumânări din ceară de albine aprinse pe masă. Davos auzea de undeva de aproape sunet de fluiere și scripci. Pe perete atârna o piele de oaie pe care era pictată harta Nordului, în culori spălăcite. Mai jos de hartă ședea Wyman Manderly, colosalul lord al Portului Alb.

- Ia loc, te rog. Lordul Manderly purta veșminte bogate. Tunica lui de catifea era verde-albăstrie, brodată cu fir de argint la tiv, la mâneci și la guler. Purta o mantie de hermină, prinsă pe umăr cu un trident de aur. Ți-e foame?

- Nu, lordul meu. Temnicerii mei m-au hrănit bine.

- Este și vin, dacă ți-e sete.

- Am să negociez cu tine, lordul meu. Regele meu asta mi-a poruncit. Nu trebuie să beau cu tine.

Lordul Wyman oftă.

– Te-am tratat cât se poate de ruşinos, ştiu. Am avut motivele mele, dar... te rog, aşază-te şi bea. Te implor. Bea în cinstea întoarcerii fiului meu, viu şi nevătămat. Wylis, fiul meu cel mare şi moştenitorul meu. E acasă. Ceea ce auzi e ospăţul de bun venit. În Curtea Tritonului oamenii mănâncă plăcintă cu mreană şi carne de vânat cu castane coapte. Wynafryd dansează cu Freyiul cu care o să se mărite. Ceilalţi Freyi înalţă cupele de vin pentru prietenia noastră. Dincolo de sunetul muzicii, Davos auzea murmur de glasuri, zgomot de cupe şi talere. Nu zise nimic. Tocmai am venit de la masa de onoare, continuă Lordul Wyman. Am mâncat prea mult, ca de obicei, şi tot Portul Alb ştie că sunt rău de maţe. Să sperăm că prietenii mei, Freyii, nu se vor întreba de ce zăbovesc la privată, să sperăm. Îşi întoarse cupa cu susul în jos. Uite. Tu vei bea şi eu nu. Şezi. Timpul ne presează şi sunt multe de spus. Robert, vin pentru Mână, fii bun. Lord Davos, probabil că nu ştii, dar eşti mort.

Robert Glover umplu o cupă cu vin şi i-o întinse lui Davos. Acesta o luă, adulmecă, bău.

– Pot să întreb cum am murit?

– De secure. Capul şi mâinile tale au fost urcate deasupra Porţii Focilor, cu faţa întoarsă în aşa fel încât ochii tăi să privească peste port. Eşti putred de-a binelea, de-acum, deşi ţi-am înmuiat capul în smoală înainte să-l înălţăm în ţeapă. Se spune că ciorile de hoit şi păsările mării ţi-au ciugulit ochii.

Davos se foi stânjenit. Era o senzaţie ciudată să fii mort.

– Dacă nu ţi-e cu supărare, cine a murit în locul meu?

– Contează? Ai o faţă obişnuită, Davos. Sper că nu te-am jignit, spunând asta. Omul avea tenul tău, nasul de aceeaşi formă, două urechi care nu erau diferite, o barbă lungă care a putut fi tunsă şi ajustată ca a ta. Poţi fi convins că l-am smolit bine, iar ceapa îndesată între dinţi i-a deformat trăsăturile. Ser Bartimus a văzut că avea degetele de la mâna stângă scurtate, ca ale tale. Omul era un criminal, dacă asta te consolează. Poate că moartea lui a adus mai mult bine

decât tot ce-a făcut el în viață. Lordul meu, nu vreau să-ți fac niciun rău. Ranchiuna ce ți-am arătat-o în Curtea Tritonului a fost o mascaradă, pusă în scenă ca să le fac pe plac prietenilor noștri Frey.

– Lordul meu, ar fi trebuit să te dedici teatrului, spuse Davos. Tu și oamenii tăi ați fost extrem de convingători. Nora ta părea cea mai dornică să mă vadă mort, iar fata cea mică...

– Wylla. Lordul Manderly zâmbi. Ai văzut ce curajoasă a fost? Chiar și când am amenințat-o că-i smulg limba, mi-a reamintit de datoria pe care o are Portul Alb față de Casa Stark de la Winterfell, o datorie care nu va putea fi plătită niciodată. Wylla a vorbit din inimă, la fel și Lady Leona. Iart-o, dacă poți, lordul meu. E o femeie nesăbuită, speriată, și Wylis e viața ei. Nu orice bărbat poate fi Prințul Aemon Cavalerul Dragon ori Symeon Ochi-de-Stele și nici fiecare femeie nu poate fi al fel de curajoasă ca Wylla a mea și sora ei Wynafryd... care *a știut*, dar și-a jucat rolul fără teamă. Când ai de-a face cu mincinoși, până și cel mai cinstit om trebuie să mintă. N-am îndrăznit să sfidez Debarcaderul Regelui cât timp ultimul meu fiu în viață era prizonier. Lordul Tywin Lannister personal mi-a scris să-mi spună că-l are pe Wylis. Mi-a zis că, dacă-l vreau teafăr înapoi, trebuie să mă căiesc pentru trădarea mea, să-mi predau orașul și să-i declar loialitate regelui-băiat de pe Tronul de Fier... și să plec genunchiul în fața lui Roose Bolton, al său Păzitor al Nordului. Iar dacă refuz, Wylis va muri ca un trădător, Portul Alb va fi atacat și prădat și oamenii mei vor avea parte de aceeași soartă cu cei din Casa Reyne din Castamere. Sunt gras, și mulți cred că asta mă face neputincios și ridicol. Poate că Tywin Lannister a fost unul dintre ei. I-am trimis un corb, spunându-i că voi pleca genunchiul și voi deschide porțile *după* ce fiul meu va ajunge înapoi, dar nu înainte. Așa stăteau lucrurile când Tywin a murit. După aceea, Freyii au apărut cu oasele lui Wendel... să facă pace și s-o pecetluiască printr-un pact de căsătorie, susțineau ei. Dar n-aveam de gând să le dau ce așteptau până când nu-l aveam pe Wylis, viu și nevătămat, iar ei nu voiau să mi-l dea pe Wylis până când nu-mi

dovedeam loialitatea. Sosirea ta mi-a dat prilejul s-o fac. Acesta a fost motivul pentru impolitețea pe care ți-am arătat-o în Curtea Tritonului și pentru capul și mâinile care putrezesc deasupra Porții Focilor.

– Ți-ai asumat un mare risc, lordul meu, spuse Davos. Dacă Freyii ți-ar fi ghicit vicleșugul...

– N-am riscat nimic. Dacă vreunul dintre Frey s-ar fi apucat să se cațere pe poartă ca să se uite mai bine la omul cu ceapa în gură, aș fi dat vina pe temnicerii mei pentru greșeală și te-aș fi scos la iveală, ca să-i împac.

Davos simți un fior pe șira spinării.

– Înțeleg.

– Sper. Ziceai că ai fii și tu. *Trei*, gândi Davon, *deși am zămislit șapte.* Curând trebuie să mă întorc la ospăț să țin un toast în cinstea prietenilor mei Freyi, continuă Manderly. Mă pândesc, ser. Zi și noapte ochii lor mă urmăresc, nasurile lor adulmecă orice iz de trădare. I-ai văzut, arogantul Ser Jared și nepotul lui Rhaegar, viermele fudul care poartă nume de dragon. În spatele lor se află Symond, zornăind bani. Omul ăla a cumpărat și a plătit mulți dintre servitorii mei și doi dintre cavaleri. Una dintre cameristele soției sale s-a vârât în patul propriului meu bufon. Dacă Stannis se întreabă de ce scrisorile mele nu spun mai nimic, răspunsul este: fiindcă nu mă încred nici în propriul meu maester. Theomore e numai minte și inimă deloc. L-ai auzit în sala mare. Maesterii ar trebui să-și lase deoparte vechile legături de loialitate, odată ce-și pun colanul la gât, dar nu pot uita că Theomore a fost născut din Casa Lannister de Lannisport și pretinde că e rudă de departe cu Lannisterii de la Casterly Rock. Sunt înconjurat de dușmani și falși prieteni, Lord Davos. Îmi năpădesc orașul ca gândacii și noaptea îi simt mișunând pe trupul meu. Degetele grăsanului se strânseră în pumn și toate straturile gușei îi tremurară: Fiul meu Wendel a mers la Gemeni ca oaspete. A mâncat din pâinea și sarea Lordului Walder și și-a atârnat sabia pe perete, ca să se ospăteze cu prietenii. Iar ei l-au ucis. *Ucis,*

spun, şi să le stea Freyilor în gât poveştile lor. Beau cu Jared, glumesc cu Symond, îi promit lui Rhaegar mâna preaiubitei mele nepoate... dar să nu crezi că asta înseamnă că am uitat. Nordul nu uită, Lord Davos. Nordul nu uită şi mascarada e pe sfârşite. Fiul meu e acasă.

Ceva din felul în care Lordul Wyman rosti aceste cuvinte îl îngheţă pe Davos până-n măduva oaselor.

– Dacă dreptate doreşti, lordul meu, caut-o la Regele Stannis. Nu există om mai drept ca el.

Robert Glover interveni, adăugând:

– Loialitatea ta îţi face cinste, lordul meu, dar Stannis Baratheon rămâne regele tău, nu al nostru.

– Regele vostru e mort, le reaminti Davos, ucis la Nunta Roşie, alături de fiul Lordului Wyman.

– Tânărul Lup e mort, fu de acord Manderly, dar acel curajos băiat n-a fost singurul fiu al LordululI Eddard. Robert, adu-l pe flăcău.

– Îndată, lordul meu.

Glover se strecură pe uşă afară.

Flăcău? Era, oare, posibil, ca vreunul dintre fraţii lui Robb Stark să fi supravieţuit distrugerii Winterfellului? Oare Manderly ţine ascuns în castelul său un moştenitor Stark? *Un băiat găsit sau unul fals?* Davos bănuia că Nordul nu s-ar ridica nici pentru unul, nici pentru altul... dar Stannis Baratheon nu făcea niciodată cauză comună cu un impostor.

Băiatul care intră pe uşă în urma lui Robert Glover nu era un Stark, nici nu putea spera să treacă drept unul. Era mai mare decât fraţii ucişi ai Tânărului Lup, avea vreo paisprezece, cincisprezece ani, după înfăţişare, iar ochii lui erau şi mai maturi. În spatele părului negru şi ciufulit, chipul lui avea un aer aproape sălbatic, cu gura mare, nasul lung şi bărbia ascuţită.

– Cine eşti? întrebă Davos.

Băiatul se uită la Robert Glover.

– E mut, dar îl învăţăm literele. Prinde repede. Glover scoase un pumnal de la cingătoare şi i-l dădu băiatului.

– Scrie-ți numele pentru Lordul Seaworth.

În cameră nu era nicio bucată de pergament. Băiatul ciopli literele pe o bârnă de lemn din perete: *W... E... X.* Apăsă tare pe X. Când termină, azvârli pumnalul în aer, îl prinse și își admiră opera.

– Wex e un om de fier. A fost scutierul lui Theon Greyjoy. Wex a fost la Winterfell. Glover se așeză: Cât știe Lordul Stannis din ce s-a petrecut la Winterfell?

Davos se gândi la poveștile pe care le auziseră:

– Winterfellul a fost capturat de Theon Greyjoy, care a fost cândva pupilul Lordului Stark. A pus să fie omorâți doi dintre fiii lui Stark și le-a urcat capetele pe zidurile castelului. Când oamenii Nordului au venit să-l înlăture, a trecut tot castelul prin sabie, până la ultimul copil, înainte de-a fi el însuși ucis de bastardul Lordului Bolton.

– Nu ucis, preciză Glover. Capturat și dus la Dreadfort. Bastardul îl jupoaie de-atunci.

Lordul Wyman clătină din cap.

– Povestea pe care ne-o spui e cea pe care am auzit-o cu toții, plină de minciuni ca balta de broaște. Bastardul lui Bolton a fost cel care a trecut Winterfellul prin sabie... Ramsay Snow, cum i se zicea pe-atunci, înainte ca regele-băiat să-l facă Bolton. Snow nu i-a omorât pe toți. A cruțat femeile, le-a legat unele de altele și a mărșăluit cu ele la Dreadfort, ca să se distreze.

– Să se distreze?

– E mare vânător, explică Wyman Manderly, și femeile sunt prada lui preferată. Le dezbracă până la piele și le dă drumul în pădure. Au la dispoziție o jumătate de zi până pornește după ele, cu goarne și câini de vânătoare. Din când în când, câte o fetișcană scapă și ajunge să spună povestea. Majoritatea sunt mai puțin norocoase. Când le prinde, Ramsay le siluiește, le jupoaie și le dă hrană câinilor, iar pieile lor le aduce la Dreadfort, ca trofee. Dacă i-au oferit o distracție pe cinste, le taie beregata înainte să le jupoaie. Dacă nu, invers.

Davos păli.

– O, ferească-ne zeii! Cum poate cineva...

– Are răul în sânge, spuse Robert Glover. E un bastard născut din viol. Un *Snow*, orice ar spune regele-băiat.

– Un *Snow* cu suflet negru, cum nu s-a mai pomenit, remarcă Lordul Wyman. Ramsay a pus mâna pe pământurile Lordului Hornwood, luând-o cu forța de nevastă pe văduva acestuia, după care a închis-o într-un turn și a uitat de ea. Se spune că, spre sfârșit, și-a mâncat degetele... iar Lannisterii înțeleg să facă dreptate răsplătindu-l pe ucigașul ei cu mezina lui Ned Stark.

– Boltonii au fost întotdeauna pe cât de vicleni pe-atât de cruzi, dar acesta pare o fiară în piele de om, remarcă Glover.

Lordul Portului Alb se aplecă spre el:

– Nici Freyii nu sunt mai buni. Vorbesc despre oameni-lupi și despre oameni-fiare și susțin că Robb Stark e cel care l-a omorât pe Wendel al meu. Ce aroganță! Nu se așteaptă ca Nordul să le creadă minciunile, dar consideră că trebuie să ne prefacem că le credem sau să murim. Roose Bolton minte în privința rolului pe care l-a jucat la Nunta Roșie și bastardul lui minte despre căderea Winterfellului. Și, totuși, atât timp cât Wylis a fost în mâinile lor, n-am avut de ales decât să mănânc tot acest rahat și să-i elogiez gustul.

– Iar acum, lordul meu? întrebă Davos.

Sperase să-l audă pe Lordul Wyman spunând: *Iar acum mă declar alături de Regele Stannis*, dar, în schimb, grăsanul afișă un zâmbet straniu, tremurător și zise:

– Iar acum am de participat la o nuntă. Sunt prea gras ca să stau pe cal, după cum orice om care are ochi poate să vadă limpede. Când eram copil, îmi plăcea să călăresc, când eram tânăr, mă descurcam pe cal destul de bine ca să câștig câteva mici ovații pe terenul de turnir, dar vremurile acelea au trecut. Trupul mi-a devenit o închisoare mai aspră decât Vizuina Lupilor. Chiar și așa, trebuie să merg la Winterfell. Roose Bolton mă vrea îngenuncheat și, pe sub curtoazia de catifea, îmi arată armura de fier. Am să merg cu barca și cu lectica, însoțit de o sută de

cavaleri și de bunii mei prieteni de la Gemeni. Freyii au venit aici pe mare. N-au cai cu ei, așa că am să le ofer fiecăruia câte un buiestraș, ca dar pentru oaspeți. Se mai oferă daruri oaspeților în Sud?

– Unii mai oferă, lordul meu. În ziua plecării.

– Poate că înțelegi, atunci. Wyman Manderly se ridică greoi în picioare. Construiesc nave de război de mai bine de-un an. Pe unele le-ai văzut, dar mai am tot pe-atâtea ascunse în susul Cuțitului Alb. Cu tot cu pierderile pe care le-am suferit, am încă sub comanda mea o cavalerie grea mai numeroasă decât oricare alt lord de la nord de Gât. Zidurile mele sunt puternice și pivnițele pline de argint. Castelul Vechi și Garda Văduvei vor prelua comanda în numele meu. Printre lorzii mei stegari se numără o duzină de lorzi mărunți și o sută de cavaleri împroprietăriți. Pot să-i ofer Regelui Stannis supunerea tuturor ținuturilor de la est de Cuțitul Alb, de la Garda Văduvei și Ramsgate până la Dealurile Sheepshead și izvoarele Crengii Frânte. Toate acestea i le făgăduiesc, dacă îmi vei accepta prețul.

– Pot să-i duc regelui termenii tăi, dar...

Lordul Wyman îl întrerupse.

– Dacă *tu* îmi vei accepta prețul, am spus. Nu Stannis. Nu de un rege am nevoie, ci de un contrabandist.

Robert Glover continuă povestea:

– S-ar putea să nu aflăm niciodată tot ce s-a întâmplat la Winterfell, când Rodrik Cassel a încercat să ia castelul înapoi de la oamenii de fier ai lui Theon Greyjoy. Bastardul lui Bolton susține că Greyjoy l-a omorât pe Ser Rodrik în timpul unor tratative. Wex spune că nu. Până când nu învață mai multe litere, nu vom afla nici jumătate de adevăr... dar a venit la noi știind să spună *da* și *nu*, și aceste două cuvinte te pot duce departe dacă găsești întrebările potrivite.

– Bastardul a fost cel care i-a omorât pe Ser Rodrik și pe oamenii de la Winterfell, spuse Lordul Wyman. Tot el i-a ucis și pe oamenii de fier ai lui Greyjoy. Wex a văzut oameni omorâți în timp ce

încercau să se predea. Când l-am întrebat cum a scăpat, a luat o bucată de cretă și a desenat un copac cu chip.

Davos cugetă la asta.

- L-au salvat vechii zei?

- Într-un fel. S-a cățărat într-un copac al inimii și s-a ascuns printre frunze. Oamenii lui Bolton au scotocit pădurea zeilor de două ori și i-au omorât pe cei pe care i-au găsit acolo, dar nimeni nu s-a gândit să se cațere în copaci. Așa s-a întâmplat, Wex?

Băiatul azvârli în aer pumnalul lui Glover, îl prinse, clătină din cap.

Glover spuse:

- A rămas multă vreme sus, în copac. A dormit printre crengi, neîndrăznind să coboare. În cele din urmă, a auzit glasuri la picioarele lui.

- Glasurile celor morți, preciză Wyman Manderly.

Wex ridică cinci degete, le atinse pe fiecare cu pumnalul, apoi închise patru și îl atinse din nou pe ultimul.

- Șase? întrebă Davos. Au fost șase?

- Dintre care doi erau fiii uciși ai lui Ned Stark.

- Cum poate să-ți spună asta un mut?

- Cu creta. A desenat doi copii... și doi lupi.

- Flăcăul e om de fier, așa că s-a gândit că e mai bine să nu se arate, continuă Glover. A ascultat. Cei șase n-au zăbovit mult printre ruinele Winterfellului. Patru au luat-o într-o parte, doi în alta. Wex s-a strecurat după cei doi, o femeie și un băiat. Probabil că s-a ținut în direcția vântului, pentru ca lupul să nu-i simtă mirosul.

- Știe unde s-au dus, zise Lordul Wyman.

Davos înțelese.

- Îl vreți pe băiat.

- Roose Bolton o are pe fiica Lordului Eddard. Ca să-i stea împotrivă, Portul Alb trebuie să-l aibă pe fiul lui Ned... și lupul străvechi. Lupul va dovedi că băiatul e cine susține că e, dacă Dreadfortul încearcă să-l conteste. Acesta este prețul meu, Davos. Adu-mi-l înapoi, pe furiș, pe lordul meu suzeran și am să-l accept pe Stannis Baratheon ca rege.

Un vechi reflex îl făcu pe Davos Seaworth să-și ducă mâna la gât. Oasele degetelor îi aduseseră noroc și simțea că avea nevoie de noroc ca să ducă la bun sfârșit ceea ce-i cerea Wyman Manderly. Dar oasele nu mai erau, așa că spuse:

– Ai oameni mai buni decât mine în slujba ta. Cavaleri, lorzi și maesteri. De ce-ai avea nevoie de un contrabandist? Ai corăbii.

– Corăbii, da, îl aprobă Lordul Wyman, dar oamenii mei sunt oameni ai râului ori pescari care n-au călătorit niciodată mai departe de Mușcătură. Acum, pentru asta, am nevoie de un om care a călătorit pe ape mai întunecate și știe să se strecoare pe lângă pericole, nevăzut și nevătămat.

– Unde-i băiatul? Davos știa, pe undeva, că răspunsul n-avea să-i placă. Unde vrei să mă duc, lordul meu?

– Wex, arată-i, zise Robert Glover.

Mutul azvârli pumnalul, îl prinse, apoi îl aruncă spre harta din piele de oaie care împodobea peretele Lordului Wyman. Pumnalul se înfipse, zbârnâind. Apoi băiatul rânji.

Preț de o clipă, lui Davos îi trecu prin minte să-i ceară lui Wyman Mandery să-l trimită înapoi în Vizuina Lupilor, la Ser Bartimus, cu poveștile lui, și la Garth, cu doamnele lui periculoase. În Vizuină, până și prizonierii mâncau terci dimineața. Dar existau locuri pe lume unde oamenii se hrăneau la micul dejun cu carne de om.

DAENERYS

În fiecare dimineață, de pe meterezele dinspre vest, regina număra pânzele din Golful Sclavilor.

Astăzi ajunsese la douăzeci și cinci, deși unele erau îndepărtate și în mișcare și nu putea fi sigură. Uneori omitea câte una sau număra una de două ori. *Ce importanță are? Un sugrumător n-are nevoie decât de zece degete.* Tot comerțul fusese întrerupt și pescarii nu îndrăzneau să iasă în golf. Cei curajoși mai aruncau câte un odgon de pescuit în râu, dar și asta era riscant; cele mai multe rămâneau prinse sub zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului.

Erau și corăbii din Meereen în golf, nave de război și galere de negoț pe care căpitanii lor le scoseseră în larg când oastea lui Dany a atacat prima oară orașul, întoarse acum să sporească flotele din Qarth, Tolos și Noul Ghis.

Sfatul amiralului ei se dovedise mai mult decât inutil.

– Să le arătăm dragonii, a spus Groleo. Să le dăm yunkailor o porție de foc și negoțul o să-și reia cursul.

– Corăbiile acelea ne sugrumă și amiralul meu nu poate să vorbească despre altceva decât despre dragoni, răspunsese Dany. *Ești* amiralul meu, nu-i așa?

– Un amiral fără nave.

– *Construiește* nave.

– Ele nu pot fi făcute din cărămizi. Stăpânii de sclavi au ars și ultima așchie de lemn pe o distanță de o sută de kilometri.

– Atunci du-te până la o sută douăzeci. Îți dau care, muncitori, catâri, orice-mi ceri.

– Sunt navigator, nu constructor de nave. Am fost trimis să te iau cu mine în Pentos, Înălțimea Ta. În schimb, ne-ai adus tu aici și ai făcut arșice din nava mea *Saduleon*, pentru niște cuie și niște așchii de lemn. Una ca ea n-am să mai văd. S-ar putea să nu-mi mai revăd niciodată casa, nici bătrâna soție. Nu eu am fost cel care a refuzat corăbiile oferite de Daxos. Nu pot să-i înfrunt pe qartheeni cu bărci de pescuit. Amărăciunea lui o îngrozea. Dany se pomeni întrebându-se dacă bătrânul pentoshi putea fi unul dintre cei trei trădători ai ei. *Nu, e doar un om încărunțit, departe de casă și cu inima bolnavă.*

– Trebuie să putem face ceva.

– Da, și ți-am spus asta. Aceste nave sunt făcute din funii și smoală și pânză de vele, din pin de Qohor și tec din Sothoros, din stejar bătrân din Marele Norvos, din tisă și frasin și molid. Lemn, Înălțimea Ta. Lemnul arde. Dragonii...

– Nu vreau să mai aud o vorbă despre dragonii mei. Lasă-mă singură. Mă rog la zeii tăi pentoshi să trimită o furtună care să ne înece dușmanii.

– Niciun marinar nu se roagă pentru furtună, Înălțimea Ta.

– M-am săturat să aud ce nu faceți.

Ser Barristan rămase.

– Avem suficiente provizii, deocamdată, îi reaminti el și, la porunca Înălțimii Tale, s-au plantat fasole, struguri și grâu. Dothrakii tăi i-au nimicit pe stăpânii de sclavi de pe dealuri și au zdrobit lanțurile robilor lor. Plantează și ei, și își vor aduce recoltele în piețele din Meereen. În plus, vei avea prietenia Lhazarului.

Mi-a câștigat-o Daario, cu mare trudă.

– Oamenii Miei. Mi-aș dori ca mieii să aibă dinți.

– Asta i-ar face pe lupi mai prudenți, fără doar și poate.

Vorbele lui o făcură să râdă.

– Ce fac orfanii tăi, ser?

– Bine, Înălțimea Ta, răspunse bătrânul cavaler zâmbind. Mulțumesc de-ntrebare. Băieții erau mândria lui Ser Barristan. Patru sau cinci au stofă de cavaleri, adăugă el. Poate chiar o duzină.

– Unul ar fi de-ajuns dacă ar fi la fel de devotat ca tine. Se apropia ziua când Daenerys avea să aibă nevoie de fiecare cavaler. Îmi fac o demonstrație? Mi-ar plăcea.

Viserys îi povestise despre turnirurile la care asistase în Cele Șapte Regate, dar Dany nu văzuse niciodată vreunul.

– Nu sunt pregătiți, Înălțimea Ta. Când vor fi, își vor demonstra cu plăcere vitejia în fața ta.

– Sper că ziua aceea va veni curând. L-ar fi sărutat pe cavaler pe obraz, dar, chiar atunci, Missandei își făcu apariția prin ușa boltită. Missandei?

– Înălțimea Ta, Skahaz îți stă la dispoziție.

– Trimite-l sus.

Țeastă-Rasă era însoțit de doi luptători din rândul Fiarelor de Bronz. Unul purta o mască de șoim, celălalt, un chip de șacal. Doar ochii li se vedeau pe sub alamă.

– Luminăția Ta, Hizdahr a fost văzut aseară intrând în piramida lui Zhak. N-a plecat până noaptea târziu.

– Câte piramide a vizitat? întrebă Dany.

– Unsprezece.

– Și câte zile au trecut de la ultima crimă?

– Douăzeci și șase. Ochii lui Țeastă-Rasă erau plini de mânie. Fusese ideea lui să le ceară Fiarelor de Bronz să-l urmărească pe logodnicul lui Dany și să-i observe fiecare mișcare.

– Până acum Hizdahr și-a respectat promisiunile.

– *Cum?* Fiii Harpiei au lăsat deoparte cuțitele, dar de ce? Fiindcă nobilul Hizdahr i-a rugat frumos? E unul de-ai lor, îți spun. De aceea îi dau ascultare. Se prea poate să fie chiar el Harpia.

– Dacă există o Harpie.

Skahaz era convins că undeva, în Meereen, Fiii Harpiei aveau o căpetenie de obârşie nobilă, un general secret la comanda unei oştiri de umbre. Dany nu-i împărtăşea convingerea. Fiarele de Bronz luaseră zeci de Fii ai Harpiei, şi cei care supravieţuiseră capturării scăpaseră nume atunci când fuseseră aspru interogaţi... prea multe nume, după părerea lui Dany. I-ar fi plăcut să creadă că toate crimele erau făptuite de un singur duşman, care putea fi prins şi ucis, dar regina bănuia că adevărul era altul. *Duşmanii mei sunt puzderie.*

– Hizdahr zo Loraq este un om convingător, cu mulţi prieteni. Şi e bogat. Poate că ne-a cumpărat această pace cu aur sau poate că i-a convins pe ceilalţi nobili că unirea noastră este în interesul lor.

– Dacă nu este el însuşi Harpia, atunci o cunoaşte. Pot să scot acest adevăr la lumină destul de uşor. Dă-mi permisiunea să-l interoghez pe Hizdahr şi am să-ţi aduc o mărturisire.

– Nu, răspunse ea. N-am încredere în asemenea mărturisiri. Mi-ai adus prea multe, toate fără valoare.

– Luminăţia Ta...

– *Nu*, am spus.

Căutătura încruntată sluţea şi mai mult chipul urât al lui Ţeastă-Rasă.

– E o greşeală. Marele Stăpân Hizdahr te amăgeşte, Înălţimea Ta. Vrei un şarpe în patul tău?

Îl vreau pe Daario în patul meu, dar l-am trimis departe, pentru binele tău şi al oamenilor tăi.

– Poţi continua să-l urmăreşti pe Hizdahr, dar nu te vei atinge de el. S-a înţeles?

– Nu sunt surd, Măreţia Ta. Mă voi supune. Skahaz scoase un sul de pergament din mânecă. Magnificenţa Ta ar trebui să se uite peste asta. O listă a tuturor corăbiilor din Meereen care formează blocada, cu căpitanii lor. Cu toţii Mari Stăpâni.

Dany examină sulul. Toate familiile de vază din oraş erau pomenite: Hazkar, Merreq, Quazzar, Zhak, Rhazdar, Ghazeen, Pahl, până şi Reznak şi Loraq.

– Ce să fac eu cu o înșiruire de nume?

– Fiecare om de pe listă are o rudă în interiorul Meereenului. Fii și frați, soții și fiice, mame și tați. Îngăduie Fiarelor de Bronz să pună mâna pe ei. Viețile lor o să-ți aducă înapoi corăbiile menționate în document.

– Dacă trimit Fiarele de Bronz în piramidă, va însemna război deschis în interiorul orașului. N-am nici un pic de încredere în Hizdahr. Trebuie să-mi pun nădejdea în pace.

Dany ținu pergamentul deasupra unei lumânări și se uită cum numele iau foc, sub privirea mânioasă a lui Skahaz.

Mai târziu, Ser Barristan îi spuse că fratele ei Rhaegar ar fi fost mândru de ea. Dany își amintea cuvintele pe care le rostise Ser Jorah în Astapor: *Rhaegar a luptat vitejește, Rhaegar a luptat cu noblețe, Rhaegar a luptat cu onoare. Și Rhaegar* a murit.

Când descinse în sala de marmură violet, o găsi aproape goală.

– Astăzi n-avem niciun petiționar? îl întrebă Dany pe Reznak mo Reznak. Nimeni care caută dreptate sau argint în schimbul unei oi?

– Nu, Slăvită. Orașul se teme.

– N-are niciun motiv de teamă.

Însă existau o mulțime de motive de teamă, după cum află în seara aceea. În timp ce micii ei ostatici, Miklaz și Kezmya, îi așezau pe masă o cină frugală, compusă din legume de toamnă și supă de ghimbir, Irri veni să-i spună că Galazza Galare se întorsese, cu trei Grații Albastre din templu.

– A venit și Viermele Cenușiu, *Khaleesi.* Toți doresc să-ți vorbească neîntârziat.

– Adu-i în sala mare. Și cheamă-i pe Reznak și pe Skahaz. A spus Grația Verde despre ce este vorba?

– Despre Astapor, răspunse Irri.

Viermele Cenușiu începu să povestească:

– S-a ivit din negurile dimineții, un călăreț pe o iapă albă care trăgea să moară. Animalul s-a apropiat șchiopătând de porțile orașului, cu coastele roșii de sânge și bale, cu ochii rătăciți de spaimă. Călărețul a

strigat: *Arde, arde!* şi a căzut din şa. Am fost trimis după el şi am primit ordin să fie adus la Graţiile Albastre. Când servitorii tăi l-au trecut dincolo de porţi, omul a strigat din nou: *Arde, arde!* Pe sub *tokar*, bărbatul era un schelet, numai oase şi carne febrilă.

– Nepătaţii l-au adus pe omul acela în templu, unde l-am dezbrăcat şi l-am îmbăiat în apă rece, continuă istorisirea una dintre Graţiile Albastre. Avea hainele murdare şi surorile mele i-au găsit o jumătate de săgeată în coapsă. Deşi bărbatul îi rupsese coada, capul săgeţii rămăsese înăuntru şi rana se infectase, umplându-l de otravă. A murit într-o oră, continuând să strige că arde.

– Arde, repetă Daenerys. Cine arde?

– Astaporul, Luminăţia Ta, răspunse mama Graţiilor Albastre. A spus-o, o singură dată. A zis: *Arde Astaporul.*

– Poate că vorbea febra din el.

– Luminăţia Ta, înţelept grăieşti, răspunse Galazza Galare, dar Ezzara a văzut altceva.

Graţia Albastră pe nume Ezzara îşi împreună mâinile.

– Regina mea, murmură ea, febra nu i-a fost pricinuită de săgeată. Făcuse pe el, şi asta nu o dată, ci de mai multe ori. Murdăria i-a ajuns la genunchi, şi printre excremente avea sânge uscat.

– Iapa sângera, spuse Viermele Cenuşiu.

– E adevărat, Înălţimea Ta, confirmă eunucul. Iapa albă era însângerată de la pintenii lui.

– Se prea poate, Luminăţia Ta, interveni Graţia Albastră, dar sângele era amestecat cu excrementele. I-a pătat hainele de corp.

– Îi sângerau maţele, explică Galazza Galare.

– Nu putem şti sigur, răspunse Ezzara, dar s-ar putea ca Meereenul să aibă mai multe motive de teamă decât suliţele yunkailor.

– Trebuie să ne rugăm, spuse Graţia Verde. Zeii ni l-au trimis pe omul acesta. Vine la noi ca vestitor. Ca un semn.

– Ce semn? întrebă Dany.

– Un semn de ură şi de distrugere.

Nu voia să creadă așa ceva.

– A fost unul singur. Un om bolnav cu o săgeată în picior. Un cal l-a adus aici, nu un zeu. *O iapă albă.* Dany se ridică brusc. Îți mulțumesc pentru sfatul tău și tot ce-ai făcut pentru bietul nenorocit.

Grația Verde sărută degetele lui Dany înainte de-a pleca.

– Ne vom ruga pentru Astapor.

Și pentru mine. O, roagă-te pentru mine, doamna mea. Dacă Astaporul căzuse, nimic nu mai împiedica Yunkaiul să pornească spre nord.

Dany se întoarse spre Ser Barristan:

– Trimite oameni în munți, să-mi caute călăreții de sânge. Cheamă-i înapoi pe Oacheșul Ben și pe Fiii Secunzi.

– Și Ciorile Furtunii, Înălțimea Ta?

Daario.

– Da. Da. Doar cu trei nopți în urmă, îl visase pe Daario zăcând mort lângă drum, cu ochii goi înălțați spre cer, în timp ce ciorile se încăierau peste cadavrul lui. În alte nopți, se zvârcolea în pat, imaginându-și că o trădase, așa cum îi trădase cândva pe ceilalți căpitani ai Ciorilor Furtunii. *Mi-a adus capetele lor.* Dacă și-a dus compania înapoi în Yunkai, s-o vândă pentru aur? *N-ar face asta? Oare?* Da, și Ciorile Furtunii, întări ea. Trimite de îndată călăreți după ei.

Fiii Secunzi se întoarseră primii, la opt zile după ce regina își trimisese oamenii în căutarea lor. Când Ser Barristan îi spuse că dorința căpitanului ei este să-i vorbească, Daenerys crezu o clipă că era vorba despre Daario și inima îi tresări. Dar căpitanul cu pricina era Oacheșul Ben Plumm.

Oacheșul Ben avea fața arsă de vânt și brăzdată de cicatrice, pielea de culoarea tecului bătrân, părul alb și riduri în colțurile ochilor. Dany era atât de încântată să-i vadă pielea brună, tăbăcită, încât îl strânse în brațe. Ben o privi amuzat, mijindu-și ochii.

– Am auzit că-ți iei un soț, Înălțimea Ta, zise el, dar nimeni nu mi-a spus cine e. Râseră împreună, în timp ce Reznak bodogănea, dar râsetele încetară când Oacheșul Ben adăugă: Am prins trei astapori. Măreția Ta ar face bine să-i asculte.

– Adu-i la mine.

Daenerys îi primi în măreția sălii sale, în lumina lumânărilor înalte ce ardeau printre coloanele de marmură. Când văzu că astaporii erau lihniți de foame, trimise imediat după mâncare. Din grupul de doisprezece oameni care pornise din Orașul Roșu, mai rămăseseră doar cei trei: un zidar, o țesătoare și un cizmar.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalți? întrebă regina.

– Uciși, răspunse cizmarul. Mercenarii yunkai cutreieră munții la nord de Astapor, vânându-i pe cei care fug de flăcări.

– Așadar, orașul a căzut? Avea ziduri de cărămidă.

– Așa este, zise zidarul, un bărbat adus de spate, cu ochi apoși. Dar erau vechi și dărâmate.

Țesătoarea înălță capul.

– În fiecare zi ne spuneam unul altuia că regina-dragon se va întoarce. Femeia avea buze subțiri și ochi pâcloși, morți. Se zvonea că însuși Cleos a trimis după tine și că ești pe drum.

A trimis după mine, gândi Dany. *Măcar asta e adevărat.*

– Dincolo de ziduri, yunkaii ne distrugeau recoltele și ne măcelăreau turmele, continuă cizmarul. Înăuntru, noi flămânzeam. Mâncam pisici, șobolani și piele. O piele de cal era un festin. Regele Taie-Beregată și Regina Târfă se acuzau reciproc că se ospătează cu carnea celor uciși. Bărbații și femeile se adunau în secret să tragă la sorți și să mănânce carnea celui care nimerea piatra neagră. Piramida lui Nakloz a fost vandalizată și pârjolită de cei care susțineau că Kraznys mo Nakloz se face vinovat pentru toate năpastele.

– Alții o învinuiau pe Daenerys, zise țesătoarea. Dar cei mai mulți dintre noi am continuat să te iubim. *Vine, e pe drum*, ne spuneam unul altuia. *Vine în fruntea unei mari oștiri, cu mâncare pentru toți...*

Abia pot să-mi hrănesc oamenii. Dacă aș fi mărșăluit spre Astapor, aș fi pierdut Meereenul.

Cizmarul le povesti cum fusese dezgropat trupul Regelui Măcelar și cum fusese îmbrăcat în armură de bronz, după ce Grației Verzi a

Astaporului i s-a arătat într-o viziune că el îi va scăpa de yunkai. Duhnind, în armură, cadavrul lui Cleon cel Mare a fost legat pe şaua calului său înfometat, pentru a-i conduce în luptă pe puţinii rămaşi dintre noii lui Nepătaţi. Dar au pătruns direct între dinţii de fier ai unei legiuni din Noul Ghis şi au fost măcelăriţi până la unul.

- După aceea, Graţia Verde a fost trasă într-o ţeapă în Piaţa Supliciului şi lăsată acolo până a murit. În piramida lui Ullhor, supravieţuitorii au organizat un mare ospăţ care a ţinut până târziu în noapte şi ultimele îmbucături le-au înghiţit cu vin otrăvit, pentru ca nimeni să nu mai fie nevoit să se trezească a doua zi dimineaţă. Curând după aceea, s-a răspândit pântecăraia care a răpus trei oameni din patru, până când gloata de muribunzi a luat-o razna şi a omorât străjerii de la poarta principală.

Bătrânul zidar îl întrerupse:

- Nu, nu-i adevărat. Un om sănătos a făcut asta, un om sănătos care încerca să fugă ca să scape de boală.

- Mai contează? întrebă cizmarul. Gărzile au fost ucişi şi porţile date în lături. Legiunile Noului Ghis au pătruns puhoi în Astapor, urmate de yunkai şi de mercenari călare. Regina Târfă a murit înfruntându-i cu un blestem pe buze. Regele Taie-Beregată s-a predat şi a fost aruncat într-o groapă de lupte, să fie sfâşiat de-o haită de câini înfometaţi.

- Chiar şi atunci unii mai spuneau că vii, interveni ţesătoarea. Jurau că te-au văzut călare pe-un dragon, zburând în văzduh deasupra taberelor yunkailor. Te-am aşteptat în fiecare zi.

N-am putut să vin, gândi regina. *N-am îndrăznit.*

- Şi după ce oraşul a căzut? vru să ştie Skahaz. Ce s-a întâmplat apoi?

- A început măcelul. Templul Graţiilor era plin de bolnavi care veniseră să le ceară zeilor vindecare. Legiunile au zăvorât uşile şi templul a fost aprins cu torţe. Într-o oră, focurile ardeau în fiecare colţ al oraşului. S-au extins şi s-au unit între ele. Străzile erau pline de oameni care fugeau de furia flăcărilor, dar nu era cale de scăpare. Yunkaii erau la porţi.

- Şi, totuşi, *voi* aţi scăpat, remarcă Ţeastă-Rasă. Cum aţi reuşit?

– Sunt zidar de meserie, iar tatăl meu și tatăl tatălui meu, răspunse bătrânul. Bunicul meu a construit casa noastră lângă zidurile orașului. A fost o nimica toată să scot câteva cărămizi în fiecare noapte. Când le-am spus prietenilor mei, m-au ajutat să proptesc tunelul, ca să nu se prăbușească. Am fost cu toții de acord că ar fi bine să avem o cale de scăpare.

V-am lăsat cu un consiliu care să vă conducă, gândi Dany, *un vindecător, un cărturar și un preot.* Își amintea și acum Orașul Roșu, așa cum îl văzuse prima oară, uscat și prăfos, în spatele zidurilor sale de cărămidă roșie, nutrind visuri pline de cruzime, dar și de viață. *Pe Râul Viermelui erau insule unde se sărutau îndrăgostiții, dar în Piața Supliciului oamenii erau jupuiți și lăsați să atârne, goi, pradă muștelor.*

– Ați făcut bine că ați venit, le spuse astaporilor. Veți fi în siguranță în Meereen.

Cizmarul îi mulțumi pentru asta, iar bătrânul zidar îi sărută piciorul, dar țesătoarea o privi cu ochi de cremene. *Știe că mint*, gândi regina. *Știe că nu-i pot apăra. Astaporul e în flăcări, iar Meereenul îi va urma.*

– Mai vin și alții, anunță Oacheșul Ben, după ce astaporii fură scoși din sală. Aceștia trei au avut cai. Majoritatea sunt pe jos.

– Câți sunt? întrebă Reznak.

Oacheșul Ben ridică din umeri.

– Sute. Mii. Unii bolnavi, unii arși, alții răniți. Pisicile și Hoinarii mișună prin munți, cu sulițe și bice, alungându-i spre nord și omorându-i pe cei leneși.

– Guri de hrănit, pe picioare. Și *bolnavi*, zici? Reznak își frânse mâinile: Înălțimea Ta, nu trebuie să-i primești în oraș.

– Eu nu i-aș primi, întări Oacheșul Ben Plumm. Nu sunt maester, ia aminte, dar știu că merele rele trebuie ținute departe de cele bune.

– Nu vorbim despre mere, Ben, zise Dany. Ci despre bărbați și femei, bolnavi, înfometați și speriați. *Copiii mei.* Ar fi trebuit să merg în Astapor.

– Luminăția Ta nu i-ar fi putut salva, o consolă Ser Barristan. L-ai prevenit pe Regele Cleon în privința acestui război cu Yunkaiul. Omul era nebun, cu mâinile pătate de sânge.

Oare mâinile mele sunt mai curate? Își aminti ce-i spusese Daario, că toți regii sunt fie măcelari, fie carne.

- Cleon a fost dușmanul dușmanului nostru. Dacă i-aș fi stat alături la Coarnele Hazzatului, poate că i-am fi strivit pe yunkai.

Țeastă-Rasă nu era de aceeași părere:

- Dacă i-ai fi dus pe Nepătați la sud de Hazzat, Fiii Harpiei...

- Știu. *Știu.* Vechea poveste cu Eroeh.

Oacheșul Ben Plumm era nedumerit.

- Cine e Eroeh?

- O fată pe care am crezut c-am salvat-o de la viol și tortură. N-am reușit decât să-i fac mai mult rău, până la urmă. Iar în Astapor n-am reușit decât să fac zece mii de Eroehi.

- Înălțimea Ta n-a avut de unde să știe...

- Sunt regină. Trebuia să știu.

- Ce-a fost a fost, zise Reznak mo Reznak. Măreția Ta, te implor, fă-l pe nobilul Hizdahr regele tău, fără întârziere. El poate vorbi cu Înțelepții Stăpâni, poate să ne aducă pacea.

- În ce condiții? *Ferește-te de seneșalul parfumat,* spusese Quaithe. Femeia cu mască prezisese venirea iepei albe, oare avea dreptate și în privința nobilului Reznak? Poate că sunt doar o copilă, neștiutoare în ale războiului, continuă Dany, dar nu sunt un miel care să intre behăind în bârlogul harpiei. Îi am încă pe Nepătații mei, am Ciorile Furtunii și Fiii Secunzi. Am trei mii de companii de sclavi eliberați.

- Da, și dragonii, adăugă Oacheșul Ben Plumm, cu un rânjet.

- În groapă, în lanțuri, se tângui Reznak mo Reznak. La ce sunt de folos niște dragoni care nu pot fi stăpâniți? Până și Nepătații se tem când trebuie să le deschidă porțile, ca să-i hrănească.

- Ce, se tem de micile animale ale reginei? Oacheșul Ben Plumm își miji ochii, amuzat.

Căruntul căpitan al Fiilor Secunzi era mercenar până-n măduva oaselor și zece popoare diferite își îngemănaseră sângele în venele lui, dar fusese mereu atașat de dragoni. Și dragonii de el.

– Micile animale? țipă Reznak. Monștri, mai degrabă. Monștri care se hrănesc cu copiii noștri. Nu putem...

– *Liniște!* îl opri Daenerys. Nu vom vorbi despre asta.

Reznak se dădu înapoi, tresărind în fața furiei din tonul ei.

– Iartă-mă, Magnificență, n-am...

Oacheșul Ben Plumm îl întrerupse:

– Înălțimea Ta, yunkaii au trei companii libere, iar noi doar două, și se spune că au trimis în Volantis după Compania de Aur. Ticăloșii ăia sunt zece mii. Yunkaii mai au și patru legiuni ghiscari, poate mai multe, și-am auzit vorbindu-se că au trimis călăreți peste Marea Dothraki, probabil ca să aducă peste noi vreun mare *khalasar*. Avem *nevoie* de dragoni, după cum văd eu lucrurile.

– Regret, Ben, răspunse. Nu îndrăznesc să eliberez dragonii.

Dany își dădea seama că nu era răspunsul pe care îl aștepta el.

Plumm își scărpină perciunii pestriți.

– Dacă dragonii nu intră în discuție, ei, bine... ar trebui să plecăm până ca afurisiții de yunkai să închidă capcana... dar, înainte de asta, să-i facem pe stăpânii de sclavi să plătească pentru a ne vedea plecați. I-au plătit pe *khali* ca să le lase orașul în pace, de ce nu și pe noi? Vinde-le înapoi Meereenul și să pornim spre vest, cu căruțele pline de aur și nestemate.

– Vrei să jefuiesc Meereenul și să fug? Nu, n-am să fac asta. Vierme Cenușiu, oamenii mei sunt pregătiți pentru luptă?

Eunucul își încrucișă brațele peste piept.

– Nu sunt ca Nepătații, dar nu te vor face de rușine. Omul tău jură asta pe suliță și sabie, Măreția Ta.

– Bun. Asta e bine.

Daenerys cercetă chipurile celor care o înconjurau: Țeastă-Rasă, încruntat. Ser Barristan, cu fața ridată, cu ochii albaștri și triști. Reznak mo Reznak palid, asudând. Oacheșul Ben Plumm, cărunt, sur, cu pielea tăbăcită. Viermele Cenușiu, cu obrajii netezi, placid, fără expresie. *Daario ar trebui să fie aici, și călăreții mei de sânge,* gândi ea. *Dacă va fi să fie*

o bătălie, sângele din sângele meu ar trebui să-mi fie alături. Îi lipsea și Ser Jorah Mormont. *M-a mințit, m-a spionat, dar m-a și iubit și m-a povățuit bine întotdeauna.*

– I-am mai înfrânt pe yunkai, continuă ea. Am să-i înfrâng din nou. Dar unde? Cum?

– Vrei să ieșim pe câmpul de luptă? Țeastă-Rasă avea glasul îngroșat de îndoială. Ar fi o nebunie. Zidurile noastre sunt mai înalte și mai groase decât zidurile Astaporului și apărătorii noștri mai curajoși. Yunkaii n-o să cucerească ușor orașul.

Ser Barristan îl contrazise:

– Nu cred că ar trebui să-i lăsăm să ne înconjoare. Oastea lor cârpăcită. Acești stăpâni de sclavi nu sunt soldați. Dacă-i luăm prin surprindere...

– Slabe șanse, îl întrerupse Țeastă-Rasă. Yunkaii au mulți prieteni în oraș. Vor afla.

– Cât de mare e oastea pe care-o putem aduna? întrebă Dany.

– Nu destul de mare, să-mi fie cu iertare, Regina Mea, răspunse Oacheșul Ben Plumm. Naharis ce spune despre asta? Dacă luptăm, vom avea nevoie de Ciorile Furtunii.

– Daario e încă plecat. *O, zei, ce-am făcut? Oare l-am trimis la moarte?* Ben, voi avea nevoie de Fiii tăi Secunzi, să ne iscodească dușmanii. Să afle unde sunt, cât de repede înaintează, câți oameni au, cum sunt organizați.

– Vom avea nevoie de provizii. Și de cai odihniți.

– Firește. Ser Barristan se va ocupa de asta.

Oacheșul Ben își scărpină bărbia.

– S-ar putea să reușim să convingem câțiva Fii Secunzi. Dacă Înălțimea Ta s-ar putea lipsi de niște saci cu aur și pietre scumpe... doar ca să le dăm ghes căpitanilor, cum ar veni... ei, bine, cine știe?

– Îi cumpărăm, de ce nu? se învoi Dany. Știa că așa mergeau lucrurile cu companiile libere în Ținuturile Discordiei. Da, prea bine. Reznak, ocupă-te de asta. Odată Fiii Secunzi plecați, închideți porțile și dublați garda pe ziduri.

– Așa vom face, Magnificența Ta, zise Reznak mo Reznak. Cu astaporii aceia cum rămâne?

Copiii mei.

– Vin aici căutând ajutor. Sprijin și apărare. Nu putem să le întoarcem spatele.

Ser Barristan se încruntă:

– Înălțimea Ta, pântecăraia a decimat armate întregi când a fost lăsată să se răspândească în voie. Seneșalul are dreptate. Nu putem să primim astapori în Meereen.

Dany îl privi neajutorată. Era bine că dragonii nu plângeau.

– Cum zici tu, atunci. O să-i ținem dincolo de ziduri până când acest... acest blestem va trece. Pregătiți-le o tabără lângă râu, la vest de oraș. O să le trimitem mâncare, atâta câtă putem. Poate că vom reuși să-i despărțim pe cei sănătoși de cei bolnavi. Cu toții stăteau și se uitau la ea: Vreți să mă obligați să spun de două ori? Plecați și faceți cum v-am poruncit. Dany se ridică, trecu valvârtej pe lângă Oacheșul Ben și urcă treptele, spre dulcea solitudine a terasei ei.

O mie de kilometri despărțeau Meereenul de Astapor, însă lui Daenerys i se părea că cerul era mai întunecat spre sud-vest, mânjit și înnegurat de fumul morții Orașului Roșu. *Din cărămidă și sânge s-a zidit Astaporul, cărămidă și sânge sunt oamenii lui.* Vechiul cântec îi răsuna în cap. *Cenușă și oase, Astaporul, cenușă și oase, oamenii lui.* Încercă să-și aducă în minte chipul lui Eroeh, dar trăsăturile fetei care murise se transformau întruna în fum.

Când, în cele din urmă, regina se întoarse, Ser Barristan era lângă ea, înfășurat în mantia-i albă, ca să se ferească de răcoarea serii.

– Vom reuși să luptăm? îl întrebă ea.

– Bărbații reușesc întotdeauna să lupte, Înălțimea Ta. Întreabă, mai bine, dacă vom reuși să învingem. Să mori e ușor, dar victoria se obține greu. Sclavii tăi eliberați sunt slab pregătiți și neînsângerați în bătălie. Mercenarii tăi au slujit cândva dușmanului nostru. Odată ce un om și-a schimbat mantia, nu va ezita să și-o schimbe din nou. Ai

doi dragoni care nu pot fi stăpâniți și un al treilea pe care, poate, l-ai pierdut. Dincolo de aceste ziduri, singurii tăi prieteni sunt lhazarii, care nu iubesc războiul.

– Zidurile mele sunt puternice, însă.

– Nu mai puternice decât atunci când ne-am aflat noi dincolo de ele. Și Fiii Harpiei sunt înăuntru, cu noi. La fel și Marii Stăpâni, atât cei pe care i-ai cruțat, cât și fiii celor pe care i-ai ucis.

– Știu. Regina oftă. Care ți-e povața, ser?

– Lupta, răspunse Ser Barristan. Meereenul e înțesat și plin de guri flămânde. Și ai prea mulți dușmani între zidurile lui. Mă tem că nu putem să ținem piept multă vreme unui asediu. Lasă-mă să întâmpin dușmanul când vine spre nord, pe un teren ales de mine.

– Să întâmpini dușmanul, repetă ea, cu sclavii eliberați despre care adineauri ai spus că sunt slab pregătiți și neînsângerați.

– Cu toții am fost cândva neînsângerați, Înălțimea Ta. Nepătații îi vor ajuta să se oțelească. Dacă aș avea cinci sute de cavaleri...

– Sau cinci. Iar dacă îți dau Nepătații, eu nu voi mai avea pe nimeni să apere Meereenul, în afară de Fiarele de Bronz.

Când Ser Barristan n-o contrazise, Dany închise ochii: *Zei,* se rugă ea, *mi l-ați luat pe* Khal *Drogo, care a fost lumina ochilor mei. L-ați luat pe viteazul meu fiu, înainte să se nască. V-am plătit jertfa de sânge. Acum, vă rog, ajutați-mă. Dați-mi înțelepciune să-mi lumineze calea și putere să fac ceea ce trebuie ca să-mi apăr copiii.*

Zeii nu răspunseră.

Când deschise ochii, regina spuse:

– Nu pot lupta cu doi dușmani, unul dinăuntru și unul din afară. Dacă vreau să păstrez Meereenul, trebuie să am orașul în spate. *Întreg* orașul. Am nevoie... am nevoie...

Nu putea s-o rostească.

– Înălțimea Ta? o îndemnă cu blândețe Ser Barristan.

O regină nu-și aparține sieși, ci poporului ei.

– Am nevoie de Hizdahr zo Loraq.

MELISANDRE

Nu era niciodată cu adevărat întuneric în camerele preotesei roșii.

Trei lumânări de seu ardeau pe pervazul ferestrei, să țină departe spaimele nopții. Alte patru pâlpâiau lângă patul ei, câte două de fiecare parte. În cămin, un foc era întreținut să ardă zi și noapte. Prima lecție pe care o învățau cei care voiau s-o slujească era că focul nu trebuie să moară, nu trebuie lăsat să se stingă niciodată.

Melisandre închise ochii și rosti o rugăciune, apoi îi deschise ca să privească focul din cămin. *Încă o dată.* Trebuia să fie sigură. Mulți preoți și preotese, înaintea ei, avuseseră false viziuni, văzând ceea ce voiau să vadă în loc de ceea ce trimisese Stăpânul Luminii. Stannis mărșăluia spre sud, spre primejdie, regele care purta pe umeri soarta lumii. Azor Ahai renăscut. R'hllor avea s-o învrednicească, negreșit, cu un crâmpei din ceea ce-l aștepta. *Arată-mi-l pe Stannis, Stăpân al Luminii,* se rugă ea. *Arată-mi-l pe regele tău, unealta ta.*

În fața ochilor Melisandrei dansau viziuni, aurii și stacojii, conturându-se, topindu-se și contopindu-se, forme ciudate, înfricoșătoare și seducătoare. Văzu din nou fața fără ochi, privind în sus din orbitele goale ce vărsau lacrimi de sânge. Apoi turnurile de lângă mare, prăbușindu-se când un val întunecat năvăli peste ele, ridicându-se din adâncuri. Umbre în formă de cranii, cranii care se transformau în ceață, trupuri

împreunate în desfrâu, răsucindu-se, rostogolindu-se și sfâșiindu-se. Prin perdelele de foc, umbre mari, înaripate, goneau pe un cer albastru ca oțelul.

Fata. Trebuie să regăsesc fata, fata cenușie pe un cal care trage să moară. Jon Snow aștepta asta de la ea. Curând. Nu va fi suficient să-i spună că fata fuge. El va vrea mai mult, va vrea să știe când și unde, iar ea nu știa ce să-i spună. Văzuse fata o singură dată. *O fată gri precum cenușa, și, sub privirile mele, s-a spulberat și a fost dusă de vânt.*

Un chip prinse contur în foc. *Stannis?* gândi ea, doar o clipă... dar nu, acestea nu erau trăsăturile lui. *O față de lemn, de un alb cadaveric.* Să fi fost dușmanul? O mie de ochi roșii pluteau în flăcările care se înălțau. *Mă vede.* Lângă el, un băiat cu chip de lup își dădu capul pe spate și urlă.

Preoteasa roșie se cutremură. Sângele îi șiroia pe coapsă, negru și fumegând. Focul era în trupul ei, o agonie, un extaz care o umplea, o pârjolea, transformând-o. Valuri de căldură desenau contururi pe pielea ei, insistente ca mâna unui amant. Glasuri ciudate o chemau din zilele demult apuse: „Melony!“ auzi o voce de femeie strigând. Un glas de bărbat i se alătură: „Numărul șapte.“ Melisandre plângea și lacrimile ei erau o flacără. Și, totuși, o bău.

Fulgi de nea cădeau învârtindu-se dintr-un cer întunecat și fire de cenușă se înălțau să-i întâmpine, albul și griul dansau împreună, ca niște săgeți de foc arcuite deasupra unui zid de lemn, în timp ce creaturi moarte se târau, tăcute, prin frig, la baza unor stânci cenușii, unde, în sute de grote, ardeau flăcări. Apoi se stârni un vânt și aburul alb năvăli înăuntru, înfiorător de rece, și, rând pe rând, focurile se stinseră. După aceea, doar craniile rămaseră.

Moarte, gândi Melisandre. *Craniile înseamnă moarte.*

Flăcările trosniră încetișor și, în sunetul lor, auzi un nume șoptit: *Jon Snow.* Fața lui prelungă pluti înaintea ochilor ei, urzită din limbi de flăcări roșii și portocalii, apărând și dispărând, o umbră abia zărită în spatele unei perdele fâlfâitoare. Acum era om, acum lup, și pe urmă iarăși om. Dar craniile erau tot acolo, craniile îl înconjurau. Melisandre

îl mai văzuse pe Jon în primejdie și încercase să-l avertizeze. *Dușmani în jurul lui, pumnale în întuneric.* Dar el nu voia să asculte.

Necredincioșii nu ascultau niciodată, până când era prea târziu.

– Ce vezi, doamna mea? o întrebă încet băiatul.

Cranii. O mie de cranii și iarăși bastardul. Jon Snow. Ori de câte ori era întrebată ce vede în focurile ei, Melisandre răspundea: „O mulțime de lucruri." Dar să vezi nu era niciodată atât de ușor cum sugerau aceste cuvinte. Era o artă și, ca orice artă, cerea măiestrie, disciplină, studiu. *Durere. Și asta.* R'hllor le vorbea celor aleși prin focul binecuvântat, într-o limbă a cenușii, a tăciunilor și a flăcărilor șerpuitoare pe care doar un zeu putea s-o înțeleagă cu adevărat. Preoteasa roșie își exersase arta în ani fără număr și plătise prețul. Nu mai era nimeni, nici măcar în tagma ei, care să aibă aceeași măiestrie în a vedea secretele, jumătate dezvăluite, jumătate ascunse, din flăcările sacre.

Și, totuși, se părea că acum nu putea nici măcar să-și găsească regele. *Eu mă rog să-l zăresc măcar o clipă pe Azor Ahai și R'hllor mi-l arată doar pe Snow.*

– Devan, strigă ea, ceva de băut. Avea gâtul uscat și aspru.

– Da, doamna mea.

Băiatul îi turnă o cupă cu apă dintr-o carafă de piatră de lângă fereastră și i-o aduse.

– Mulțumesc.

Melisandre sorbi, înghiți și îi zâmbi băiatului. Asta îl făcu să roșească. Știa că era pe jumătate îndrăgostit de ea. *Se teme de mine, mă dorește și mă venerează.*

Cu toate acestea, Devan nu era încântat să se afle acolo. Flăcăul era nespus de mândru să fie scutierul regelui și se simțise rănit când Stannis îi poruncise să rămână la Castelul Negru. Ca orice băiat de vârsta lui, avea capul plin de visuri de mărire. Fără îndoială, își imaginase faptele de vitejie pe care avea să le etaleze la Deepwood Motte. Alți băieți de vârsta lui plecaseră spre sud, ca scutieri ai cavalerilor regelui, și aveau să intre în bătălie alături de ei. Excluderea lui Devan trebuie să fi părut un

reproș, o pedeapsă pentru vreo greșeală din trecut sau poate pentru un eșec al tatălui său.

În realitate, era acolo pentru că îl ceruse Melisandre. Cei patru fii mai mari ai lui Davos Seaworth pieriseră în bătălia de pe Apa Neagră, când flota regelui fusese mistuită de focul verde. Devan era al cincilea născut și era mai protejat acolo, cu ea, decât alături de rege. Lordul Davos n-avea să-i mulțumească pentru asta mai mult decât băiatul, dar preoteasa roșie credea că Seaworth avusese parte de destulă suferință. Așa nechibzuit cum era, devotamentul lui față de Stannis nu putea fi pus la îndoială. Văzuse asta în flăcările ei.

Devan era ager, isteț și priceput, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre majoritatea servitorilor ei. Stannis îi lăsase o duzină dintre oamenii lui, s-o slujească atunci când el va mărșălui spre sud, dar cei mai mulți erau nefolositori. Regele avea nevoie de fiecare sabie, așa că nu se putuse lipsi decât de bărbi cărunte și de oameni infirmi. Unul fusese orbit de o săgeată înfiptă în cap în timpul bătăliei de la Zid, altul rămăsese șchiop când calul lui căzuse și-i zdrobise picioarele. Supraveghetorul ei își pierduse un braț sub ciomagul unui uriaș. Trei dintre străjeri fuseseră castrați din porunca lui Stannis, fiindcă violaseră niște sălbatice. Pe lângă aceștia, Melisandre mai avea doi bețivani și un laș. Ultimul ar fi trebuit spânzurat, după cum recunoscuse regele însuși, dar se trăgea dintr-o familie nobilă, iar tatăl și frații lui fuseseră oameni de nădejde de la început.

Preoteasa roșie știa că prezența gărzilor în preajma ei îi putea asigura un comportament cuviincios din partea fraților în negru, dar nu era de așteptat ca vreunul dintre cei pe care i-i dăduse Stannis să-i fie de vreun folos în fața unui pericol. Nu conta. Melisandre din Asshai nu se temea pentru viața ei. R'hllor avea s-o apere.

Luă încă o sorbitură de apă, lăsă cupa deoparte, clipi, se întinse și se ridică din scaun, cu mușchii înțepeniți și măcinați de durere. După ce privise îndelung în flăcări, avu nevoie de câteva momente ca să se

adapteze la semiîntuneric. Ochii îi erau uscați și obosiți, dar ar fi făcut mai rău dacă și i-ar fi frecat.

Văzu că focul ardea mocnit.

– Devan, mai adu niște lemne. Câte ceasuri sunt?

– E aproape dimineață, doamna mea.

Dimineață. O altă zi ni se dăruiește, R'hllor fie slăvit. Spaimele nopții se îndepărtează. Melisandre își petrecuse noaptea în scaun, lângă foc, așa cum făcea adesea. Cu Stannis plecat, patul ei era foarte puțin folosit. Nu avea timp pentru somn, purtând povara lumii pe umeri. Și se temea de vise. *Somnul e o mică moarte, visele sunt șoapta Celuilalt, care vrea să ne tragă pe toți în noaptea lui eternă.* Prefera să stea și să se scalde în strălucirea flăcărilor binecuvântate ale stăpânului ei roșu, cu obrajii îmbujorați de căldură ca de sărutările unui iubit. În unele nopți ațipea, dar niciodată mai mult de o oră. Melisandre se ruga ca, într-o bună zi, să nu mai doarmă deloc. Într-o bună zi se va elibera de vise. *Melony*, gândi ea. *Numărul șapte.*

Devan puse lemne pe foc, până când flăcările săltară din nou, sălbatice și furioase, alungând umbrele înapoi în colțurile încăperii, devorând toate visele ei nedorite. *Întunericul se retrage iarăși... pentru puțină vreme. Dar dincolo de Zid, dușmanul e tot mai puternic și, dacă va izbândi, zorile nu vor mai veni niciodată.* Se întreba dacă fusese chipul dușmanului cel care o privise din flăcări. *Nu. Cu siguranță, nu. Chipul lui ar fi mai înfricoșător, rece și negru și prea teribil ca vreun om să-l privească și să rămână în viață.* Omul de lemn pe care-l zărise, însă, și băiatul cu chip de lup... aceștia erau slujitorii lui, fără doar și poate, campionii lui, așa cum Stannis era al ei.

Melisandre se duse la fereastră și dădu la o parte obloanele. Afară, spre est abia începea să se crape de ziuă și stelele nopții mai zăboveau pe cerul negru ca smoala. Castelul Negru se trezea, iar curtea era traversată de bărbați în mantii negre, ce mergeau să-și golească strachinile de terci înainte să-și înlocuiască frații de pe creasta Zidului. Câțiva fulgi de nea dansau în fața ferestrei deschise, plutind în vânt.

- Doamna mea dorește să ia micul dejun? întrebă Devan.

Mâncare. Da. Ar trebui să mănânc. În unele zile uita. R'hllor îi oferea toată hrana de care avea nevoie trupul ei, dar acesta era un lucru pe care era mai bine să-l ascundă muritorilor. De Jon Snow avea ea nevoie, nu de pâine prăjită și slănină, dar n-avea niciun rost să-l trimită pe Devan după Lordul Comandant. N-ar veni la chemarea ei. Snow continua să locuiască în spatele armurăriei, în două odăi modeste, ocupate înainte de fostul fierar al Rondului, care murise. Poate că nu se considera demn de Turnul Regelui sau poate că nu-i păsa. Era o greșeală. Falsa modestie a tinereții care era în sine un soi de orgoliu. Nu era înțelept ca un comandant să ocolească însemnele puterii, căci puterea însăși se revarsă din asemenea însemne.

Dar băiatul nu era întru totul naiv. Avea destulă înțelepciune să nu vină în apartamentele preotesei roșii ca un petiționar, insistând ca ea să vină la el, dacă dorea să stea de vorbă. Și, cel mai adesea, când Melisandre venea, o lăsa să aștepte sau refuza s-o primească. Atâta lucru, cel puțin, era subtil.

- Vreau ceai de urzică, un ou fiert și pâine cu unt. Pâine proaspătă, fii bun, nu prăjită. Poți să-l cauți și pe sălbatic. Spune-i că trebuie să-i vorbesc.

- Rattleshirt, doamnă?

- Și repede.

Cât timp băiatul fu plecat, Melisandre se spălă și își schimbă veșmintele. Mânecile ei erau pline de buzunare ascunse și le verifică pe toate cu atenție, așa cum făcea în fiecare dimineață, ca să se asigure că prafurile erau la locul lor. Prafuri cu care făcea flăcările să devină verzi, albastre ori argintii, prafuri cu care făcea flăcările să vâjâie, să șuiere și să salte mai mult decât un stat de om, prafuri cu care stârnea fum. Fum pentru adevăr, fum pentru plăcere, fum pentru teamă și fumul gros și negru care putea ucide un om pe loc. Preoteasa roșie se înarma cu câte un strop din fiecare.

Cufărul sculptat pe care îl adusese cu ea peste marea îngustă era acum gol pe trei sferturi. Și, chiar dacă știa să prepare alte prafuri, Melisandrei îi lipseau multe ingrediente rare. *Vrăjile mele ar trebui să fie de-ajuns.* Era mai puternică la Zid, mai puternică chiar decât în Asshai. Fiecare cuvânt al ei, fiecare gest erau mai convingătoare și puteau face lucruri pe care nu le mai făcuse vreodată până acum. *Umbrele pe care le aduc aici sunt mai înfricoșătoare și nicio creatură a întunericului nu le poate înfrunta.* Cu asemenea vrăjitorii în stăpânirea ei, putea curând să se lipsească de trucurile ieftine ale alchimiștilor și ale piromanților.

Închise cufărul, răsuci cheia și o ascunse sub fustele ei, în alt buzunar secret. Apoi auzi o bătaie sacadată în ușă. Supraveghetorul ei ciung, după sunetul tremurător.

– Lady Melisandre, a venit Lordul Oaselor.

– Poftește-l înăuntru.

Preoteasa roșie se așeză înapoi în scaunul ei de lângă șemineu.

Sălbaticul purta un pieptar de piele fiartă, punctat cu ținte de bronz, pe sub o mantie roasă, bălțată în nuanțe de verde și maro. *Fără oase.* Era înveșmântat și în umbre, în mănunchiuri deșirate de abur gri, abia văzute, ce-i pluteau peste față și căpătau contur cu fiecare pas. *Urâte lucruri. La fel de urâte ca oasele lui.* Părul coborât într-un ic pe mijlocul frunții, obrajii ciupiți, o mustață răsucită ca un vierme deasupra unei guri pline de dinți maro, stricați.

Melisandre simți căldura în scobitura gâtului, când rubinul ei se aprinse la apropierea sclavului lui.

– Ți-ai lepădat veșmântul de oase, remarcă ea.

– Zornăitul mă scotea din minți.

– Oasele te apără, îi reaminti ea. Frații în negru nu te iubesc. Devan mi-a spus că deunăzi ai schimbat niște vorbe cu unul dintre ei, la cină.

– Câteva. Mâncam supă de fasole cu costiță, în timp ce Bowen Marsh își dădea întruna aere. Bătrâna Rodie credea că-l spionez și a declarat că nu va permite criminalilor să tragă cu urechea la discuțiile lor. I-am răspuns că, dacă era adevărat, poate că ar fi bine să nu le

poarte lângă foc. Bowen s-a făcut roșu și a horcăit, dar asta a fost tot. Sălbaticul se așeză pe marginea ferestrei și își scoase pumnalul din teacă: Dacă vreo cioară vrea să-i vâr un cuțit între coaste când stau la masă, n-are decât să încerce. Terciul lui Hobb ar fi mult mai bun cu o picătură de sânge, să-i dea gust.

Pe Melisandre n-o impresionă oțelul dezgolit. Dacă sălbaticul i-ar fi pus gând rău, ar fi văzut asta în flăcările ei. Propriul pericol fusese întâiul lucru pe care învățase să-l vadă, demult, pe când era încă doar o copilă, o sclavă legată să slujească pe viață marele templu roșu. Era și acum primul lucru pe care-l căuta ori de câte ori se uita în foc.

– Ochii lor ar trebui să te preocupe, nu cuțitele, îl preveni ea.

– Magia, da. Pe cătușa neagră de fier de la încheietura lui, rubinul păru să pulseze. Îl lovi încet cu lama cuțitului. Oțelul scoase un clinchet pe piatră. Îl simt prin somn. Cald pe piele, chiar și prin fier. Dulce ca sărutul unei femei. Sărutul *tău.* Dar, uneori, în vise, începe să ardă și buzele tale se transformă în dinți. În fiecare zi mă gândesc cât de ușor ar fi să-l scot și, totuși, n-o fac niciodată. Trebuie să port și oasele alea afurisite?

– Vraja e plămădită din umbre și sugestii. Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă. Oasele fac parte din asta. *Oare am greșit că l-am cruțat?* Dacă magia dispare, te vor omorî.

Sălbaticul începu să-și scoată mizeria de sub unghii cu vârful cuțitului.

– Mi-am cântat cântecele, mi-am dus bătăliile, am băut vin de vară, am gustat din nevasta dornisheanului. Omul ar trebui să moară așa cum a trăit. Pentru mine, asta înseamnă cu arma în mână.

Oare are vise despre moarte? Se poate să fi fost atins de dușman? Moartea e teritoriul lui, cei morți îi sunt oștenii.

– Vei avea ce să faci cu arma, cât de curând. Dușmanul atacă, adevăratul dușman. Iar cercetașii Lordului Snow se vor întoarce înainte de sfârșitul zilei, cu ochii orbi și însângerați.

Ochii sălbaticului se îngustară. Ochi gri, ochi căprui. Melisandre vedea culoarea schimbându-se la fiecare pulsație a rubinului.

– Să le scoată ochii, asta e isprava Plângătorului. Cea mai bună cioară e o cioară oarbă, asta-i vorba lui. Uneori am impresia că și-ar dori să-și scoată și lui ochii, la cum îi lăcrimează și-l ustură tot timpul. Snow crede că oamenii liberi se vor îndrepta spre Tormund, să le fie conducător, fiindcă asta ar face el. Lui Snow îi plăcea Tormund și bătrânul pungaș îl plăcea pe Snow, la rândul lui. Dar dacă e Plângătorul...

Melisandre clătină solemn din cap, de parcă i-ar fi pus vorbele la inimă, dar acest Plângător nu conta. Niciunul dintre oamenii liberi nu conta. Erau un popor pierdut, sortit să dispară de pe fața pământului, așa cum o făcuseră copiii pădurii. Dar acestea nu erau vorbe pe care Rattleshirt ar fi vrut să le audă și Melisandre nu putea risca să-l piardă tocmai acum.

– Cât de bine cunoști Nordul?

Lordul Oaselor își vârî pumnalul în teacă.

– La fel de bine ca oricare cercetaș. Unele părți mai mult decât altele. Nordul e foarte întins. De ce?

– Fata, răspunse ea. O fată în veșminte cenușii, pe un cal care trage să moară. Sora lui Jon Snow. Unde altundeva să fie? se întrebă Melisandre. Gonea spre el, să caute apărare, atâta lucru văzuse limpede. Am zărit-o în flăcările mele, continuă ea, dar numai o dată. Trebuie să câștigăm încrederea Lordului Comandant și singurul mod în care putem face asta e să-i salvăm sora.

– S-o salvez eu, vrei să zici? Lordul Oaselor? Râse. Nimeni n-a avut vreodată încredere în Rattleshirt, poate doar nebunii. Snow nu-i nebun. Dacă sora lui trebuie salvată, o să-și trimită ciorile. Eu așa aș face.

– El nu e ca tine. Și-a rostit jurămintele și vrea să le respecte. Rondul de Noapte nu ia partea nimănui. Dar tu nu ești un om al Rondului de Noapte. Tu poți să faci ceea ce el nu poate.

– Dacă bățosul tău Lord Comandant îmi va îngădui. Ți-au arătat focurile tale unde s-o găsesc pe această fată?

– Am văzut apă. Adâncă, albastră și liniștită, cu o pojghiță subțire de gheață abia formându-se deasupra ei. Pare să se întindă la nesfârșit.

– Lacul Lung. Ce altceva ai mai văzut în preajma fetei?

- Dealuri. Câmpii. Copaci. O dată un cerb Pietre. Fata se ţine departe de sate. Când poate, călătoreşte de-a lungul albiilor unor pâraie, pentru ca vânătorii ei să-i piardă urma.

Lordul Oaselor se încruntă.

- Atunci nu va fi uşor. Venea spre nord, ai spus? Lacul se afla la est sau la vest de fată?

Melisandre închise ochii, amintindu-şi.

- La vest.

- Nu vine pe drumul regelui, atunci. Isteaţă fată. Sunt mai puţini pândari pe partea cealaltă şi mai multe locuri ferite. Şi câteva ascunzişuri pe care le folosesc şi eu de când...

Rattheshirt se întrerupse la auzul unui corn de război şi sări în picioare. În tot Castelul Negru, ştia Melisandre, se lăsase aceeaşi bruscă tăcere şi fiecare bărbat ori băiat era întors către Zid, ascultând, aşteptând. Un singur sunet de goarnă, prelung, însemna cercetaşi întorcându-se, dar două...

A sosit clipa, gândi preoteasa roşie. *Acum Lordul Snow va trebui să mă asculte.*

După ce bocetul lung al cornului se stinse, tăcerea păru să dureze o veşnicie. În cele din urmă, sălbaticul rupse vraja.

- Doar unul, aşadar. Cercetaşi.

- Cercetaşi morţi. Melisandre se ridică şi ea în picioare. Du-te, îmbracă-ţi oasele şi aşteaptă. Mă voi întoarce.

- Ar trebui să merg cu tine.

- Nu fi absurd! După ce vor afla ce au de aflat, prezenţa unui sălbatic îi va întărâta. Rămâi aici până ce li se domoleşte sângele.

Devan urca pe treptele Turnului Regelui în timp ce Melisandre cobora, flancată de două dintre gărzile pe care i le lăsase Stannis. Băiatul îi aducea pe o tavă micul dejun, de care preoteasa roşie aproape uitase.

- Am aşteptat ca Hobb să scoată pâine proaspătă din cuptor, doamna mea. E încă fierbinte.

– Lasă mâncarea în apartamentul meu. Era sigură că sălbaticul avea s-o înfulece. Lordul Snow are nevoie de mine, dincolo de Zid, adăugă Melisandre. *Nu știe încă, dar va afla curând...*

Afară, începuse să ningă ușor. Un grup de ciori se adunaseră în preajma porții, înainte ca Melisandre și escorta ei să sosească, dar frații în negru se dădură la o parte, făcându-i loc preotesei roșii. Lordul Comandant trecuse înaintea ei prin gheață, însoțit de Bowen Marsh și de douăzeci de lăncieri. De asemenea, Snow trimisese o duzină de arcași pe creasta Zidului, în caz că vreun dușman se ascundea în pădurile din apropiere. Străjerii de la poartă nu erau oamenii reginei, dar o lăsară să treacă.

Era frig și întuneric sub gheață, în tunelul îngust care șerpuia prin Zid. Morgan pășea în fața ei, cu o torță, iar Merrel venea în urmă, cu o secure. Amândoi erau niște bețivani fără leac, dar la această oră a dimineții erau treji. Oameni ai reginei, cel puțin cu numele, amândoi îi știau de frică, iar Merrel putea fi înspăimântător când nu era beat. N-ar fi avut nevoie astăzi de ei, dar Melisandre considera important să aibă mereu două gărzi în preajmă, oriunde se ducea. Asta transmitea un anume mesaj. *Însemnele puterii.*

Când cei trei ieșiră la nord de Zid, ningea necontenit. O pătură albă, zdrențuită, acoperea pământul crăpat și torturat care se întindea de la Zid până la marginea pădurii bântuite. Jon Snow și frații lui în negru înconjurau trei sulițe, la vreo douăzeci de metri depărtare.

Sulițele se înălțau la doi metri și jumătate și erau din lemn de frasin. Cea din stânga era ușor încovoiată, dar celelalte două erau netede și drepte. În vârful fiecăreia era înfipt un cap retezat. Capetele erau pline de gheață și ninsoarea care cădea le acoperise cu glugi albe. În locul ochilor mai rămăseseră doar orbitele goale, văgăuni negre și însângerate care priveau spre cei de jos, într-o mută acuzare.

– Cine-au fost? întrebă Melisandre.

– Jack Bulwer cel Negru, Hal Părosul și Garth Pană-Cenușie, răspunse Bowen Marsh solemn. Pământul e pe jumătate înghețat.

Sălbaticii au avut probabil nevoie de o jumătate de noapte ca să înfigă sulițele atât de adânc. Poate sunt încă pe-aproape, urmărindu-ne.

Lordul Administrator privi încordat spre marginea pădurii.

– Ar putea fi o sută acolo, zise fratele în negru cu fața posomorâtă. Ar putea fi o mie.

– Nu, zise Jon Snow. Și-au lăsat darurile în toiul nopții și-apoi au fugit. Uriașul său lup străvechi dădu târcoale sulițelor, le adulmecă, apoi ridică piciorul și o udă pe cea în care era înfipt capul lui Jack Bulwer. Nălucă i-ar simți dacă ar mai fi acolo, adăugă Jon.

– Sper că Plângătorul le-a ars trupurile, se tângui bărbatul cu fața posomorâtă căruia i se spunea Edd cel Trist. Altfel s-ar putea să se întoarcă să-și caute capetele.

Jon Snow înșfăcă sulița care purta capul lui Garth Pană-Cenușie și o smulse cu putere din pământ.

– Scoateți-le pe celelalte două, ordonă el și patru dintre ciori se grăbiră să se supună.

Obrajii lui Bowen Marsh erau roșii de frig.

– N-ar fi trebuit să trimitem cercetași.

– Nu e nici momentul, nici locul să zgândărim rana asta. Nu aici, lordul meu. Nu acum, zise Snow, apoi li se adresă celor care se căzneau cu sulițele: Luați capetele și da-ți-le foc. Ardeți-le până la os. Abia atunci păru s-o observe pe Melisandre: Doamna mea. Fă câțiva pași cu mine, rogu-te.

În sfârșit.

– Dacă dorești, Lord Comandant.

În timp ce se plimbau la baza Zidului, femeia roșie își strecură un braț pe sub brațul lui. Morgan și Merrel veneau în spatele lor. Nălucă îi urma, tiptil, îndeaproape. Preoteasa nu vorbi, dar încetini pasul intenționat și, acolo unde pășea, gheața începea să picure. *Va observa, cu siguranță.*

Sub grilajul de fier al unei guri de tragere, Snow rupse tăcerea, așa cum ea știuse că va face.

– Ce s-a ales de ceilalți șase?

– Nu i-am văzut, răspunde Melisandre.

– O să încerci să-i vezi?

– Fireşte, lordul meu.

– La Turnul Umbrei a sosit un corb de la Ser Denys Mallister, îi spuse Jon Snow. Oamenii lui au văzut focuri în munţi, dincolo de Defileu. Sălbatici adunându-se, crede Ser Denys. E de părere că vor încerca din nou să forţeze Podul Ţestelor.

– Unii, poate. Oare craniile din viziunea ei reprezentau acest pod? Cumva, Melisandre era de altă părere. Dacă va veni, zise ea, atacul nu va fi decât o diversiune. Am văzut turnuri lângă mare, scufundate sub un val negru şi însângerat. Acolo va cădea cea mai grea lovitură.

– Rondul de Est.

Oare? Melisandre văzuse Rondul de Est cu Regele Stannis. Era locul unde Înălţimea Sa le-a lăsat pe Regina Selyse şi pe fiicele lor, când şi-a adunat cavalerii ca să mărşăluiască spre Castelul Negru. Turnurile din focul ei fuseseră diferite, dar asta se întâmpla adesea în viziuni.

– Da, Rondul de Est, lordul meu.

– Când?

Melisandre îşi desfăcu braţele.

– Mâine. Peste o lună. Într-un an. Şi, s-ar putea, dacă acţionezi, să previi cu totul ce-am văzut. *Altfel care-ar fi rolul viziunilor?*

– Bine, zise Snow.

Mulţimea de ciori de dincolo de poartă sporise la patruzeci până când cei doi ieşiră din tunelul de sub Zid. Oamenii se îngrămădiră în jurul lor. Melisandre îi ştia pe câţiva după nume: bucătarul Hobb Trei-Degete, Mully, cu părul lui portocaliu şi slinos, băiatul încet la minte zis Owen Tolomacul, beţivanul Septon Celladar.

– E adevărat, lordul meu? întrebă Hobb Trei-Degete.

– Cine sunt? vru să ştie Owen Tolomacul. Nu Dywen, nu-i aşa?

– Nici Garth, zise omul reginei, pe care Melisandre îl ştia drept Alf de Runnymudd, unul dintre primii care renunţase la cei şapte zei falşi pentru adevărul lui R'hllor. Garth e prea isteţ pentru sălbatici.

– Câţi? întrebă Mully.

– Trei, le spuse Jon. Jack cel Negru, Hal Părosul şi Garth.

Alf de Runnymudd scoase un urlet, atât de răsunător încât ar fi putut să-i trezească pe cei ce dormeau în Turnul Umbrei.

– Du-l în pat şi dă-i nişte vin fierbinte cu mirodenii, îi spuse Jon lui Hobb Trei-Degete.

– Lord Snow, spuse Melisandre cu glas scăzut. Vii cu mine în Turnul Regelui? Am mai multe să-ţi împărtăşesc.

Jon Snow îi privi faţa, cu ochii lui reci şi cenuşii, preţ de un lung moment. Mâna dreaptă i se închise în pumn, i se deschise şi i se închise iarăşi.

– Cum doreşti. Edd, du-l pe Nălucă înapoi în apartamentul meu.

Preoteasa roşie luă asta drept un semn să-şi concedieze, la rândul ei, gărzile. Traversară curtea împreună, doar ei doi. Ninsoarea cădea în jurul lor. Melisandre păşea cât de aproape de Jon îndrăznea, destul de aproape ca să simtă neîncrederea ce se revărsa dinspre el ca o ceaţă neagră. *Nu mă iubeşte. Nu mă va iubi niciodată, dar se va folosi de mine. Foarte bine.* Melisandre dansase acelaşi dans cu Stannis Baratheon, la început. La drept vorbind, tânărul Lord Comandant şi regele ei aveau mai multe în comun decât oricare dintre cei doi ar fi fost dispus să recunoască. Stannis trăise în umbra fratelui său mai mare, întocmai cum Jon, ca bastard, fusese mereu eclipsat de fratelui său, fiul legitim, eroul căzut căruia oamenii îi spuseseră Tânărul Lup. Şi Jon, şi Stannis erau necredincioşi din fire, neîncrezători, suspicioşi. Singurii zei pe care îi venerau cu adevărat erau onoarea şi datoria.

– Nu m-ai întrebat de sora ta, remarcă Melisandre, în timp ce urcau treptele în spirală ale Turnului Regelui.

– Ţi-am spus. N-am nicio soră. Noi renunţăm la familie atunci când rostim jurămintele. N-o pot ajuta pe Arya, oricât aş...

Jon se întrerupse când intrară în cameră. Sălbaticul era înăuntru, aşezat la masa Melisandrei, întinzând cu pumnalul unt pe o bucată grosolană de pâine rumenă, caldă. Preoteasa roşie fu mulţumită să

vadă că își îmbrăcase armura de oase. Craniul spart de uriaș care îi era coif se odihnea în spatele lui, pe bancheta de la fereastră.

Jon Snow se crispă:

– Tu!

– Lord Snow.

Sălbaticul rânji cu gura plină de dinți maro, stricați. Rubinul de la încheietura lui scânteie în lumina dimineții ca o stea roșiatică.

– Ce faci aici?

– Iau micul dejun. Ești binevenit să mi te alături.

– Nu împart pâinea cu tine.

– Pierderea ta. Pâinea e caldă încă. Hobb se pricepe măcar la atâta. Sălbaticul smulse o bucată cu dinții. Te-aș putea vizita la fel de ușor, lordul meu. Gărzile alea de la ușa ta sunt o glumă proastă. Un om care a escaladat Zidul de zeci de ori poate să se cațere pe-o fereastră. Dar la ce bun să te omor? Ciorile ar face o alegere și mai proastă. Sălbaticul mestecă, înghiți. Am auzit despre cercetași. Ar fi trebuit să mă trimiți cu ei.

– Ca să-i dai pe mâna Plângătorului?

– Vorbim despre trădare? Cum o chema pe nevasta ta sălbatică, Snow? Ygritte, nu-i așa? Lordul Oaselor se întoarse spre Melisandre: Voi avea nevoie de cai. Vreo șase cai buni. Și nu mă pot descurca singur. Câteva dintre sulițașele închise în Orașul Cârtiței ar trebui să fie de-ajuns. Femeile sunt mai potrivite pentru asta. Fata se va încrede mai degrabă în ele, iar ele mă vor ajuta să duc la îndeplinire un anume plan pe care-l am în minte.

– Despre ce vorbește? o întrebă Lordul Snow pe Melisandre.

– Despre sora ta. Femeia puse mâna pe brațul lui: Tu n-o poți ajuta, dar el poate.

Snow își smulse brațul.

– Nu cred. Nu-l cunoști. Și dacă s-ar spăla pe mâini de o sută de ori pe zi, tot i-ar rămâne sânge sub unghii. Mai degrabă ar viola-o și ar omorî-o pe Arya decât s-o salveze. Nu. Dacă asta ai văzut în focurile tale,

doamna mea, trebuie că ai cenușă în ochi. Dacă încearcă să părăsească fără permisiunea mea Castelul Negru, am să-i tai capul cu mâna mea.

Nu-mi dă de ales. Așa să fie.

– Devan, lasă-ne singuri, spuse ea și scutierul se strecură afară, închizând ușa în urma lui.

Melisandre își atinse rubinul de la gât și rosti un cuvânt.

Cuvântul răsună cu un ciudat ecou din colțurile încăperii și se răsuci ca un vierme în urechile lor. Sălbaticul auzi un cuvânt, cioara altul. Niciunul nu era cel care plecase de pe buzele preotesei roșii. Rubinul de la încheietura sălbaticului se întunecă și mănunchiurile de lumină și umbră din jurul lui se învolburară și dispărură.

Oasele rămaseră: coastele zornăitoare, ghearele și dinții de pe brațe și umeri, imensa claviculă îngălbenită de-a curmezișul spatelui. Craniul spart de uriaș rămase un craniu spart de uriaș, îngălbenit și crăpat, rânjindu-și rânjetul murdar și sălbatic.

Fruntea i se topi. Mustața castanie, bărbia noduroasă, carnea galbenă, bolnăvicioasă, și ochii mici și negri, toate se dizolvară. Degete cenușii se strecurară prin părul lung, castaniu. În colțurile gurii apărură cutele unui zâmbet. Dintr-odată, era mai mare decât înainte, cu pieptul mai larg, mai lat în spate, suplu, cu picioare lungi, cu fața proaspăt bărbierită și arsă de vânt.

Ochii lui Jon Snow se lărgiră:

– Mance?

– Lord Snow. Mance Rayder nu zâmbi.

– *Te-a ars.*

– L-a ars pe Lordul Oaselor.

Jon Snow se întoarse spre Melisandre:

– Ce vrăjitorie e asta?

– Spune-i cum vrei. Magie, părere, iluzie. R'hllor e Stăpânul Luminii, Lord Comandant și slujitorilor lui le e dat să țeasă raze, așa cum alții țes fire.

Mance Rayder chicoti.

– Am avut şi eu îndoielile mele, Snow, dar de ce să n-o fi lăsat să încerce? Ori asta, ori îl lăsam pe Stannis să mă prăjească.

– Oasele ajută, zise Melisandre. Oasele țin minte. Cele mai puternice magii sunt clădite pe asemenea lucruri. Cizmele unui mort, o şuviță de păr, o pungă cu oscioarele degetelor. Din asemenea lucruri, cu vorbe şoptite şi rugăciuni, poți să plămădeşti umbra unui om şi s-o aşezi pe trupul altuia, ca o mantie. Esența celui care o poartă nu se schimbă, doar înfățişarea.

Preotesei roşie făcea totul să pară atât de simplu şi de uşor. Ei nu trebuiau să ştie cât de greu îi fusese ori ce preț plătise. Aceasta era o lecție pe care Melisandre o învățase cu mult înainte de Asshai: cu cât vrăjitoria părea mai lipsită de efort, cu atât mai mult se temeau oamenii de vrăjitor. Când flăcările îl mângâiaseră pe Rattleshirt, rubinul de la gâtul ei se înfierbântase atât de tare, încât Melisandre se temuse că propria-i carne avea să se înnegrească şi să fumege. Din fericire, Lordul Snow o salvase de o asemenea agonie, cu săgețile. Când Stannis clocotise de mânie în fața acelei sfidări, ea se înfiorase de uşurare.

– Falsul nostru rege e arțăgos, îi spuse Melisandre lui Jon Snow, dar nu te va trăda. Fiul lui e în mâinile noastre, nu uita. Şi îți datorează viața.

– Mie? Snow era uluit.

– Cui altcuiva, lordul meu? Doar cu sângele vieții puteau fi plătite crimele sale, după cum spun legile voastre, şi Stannis Baratheon nu e omul care să încalce vreo lege... dar, cum ai zis tu, atât de înțelept, legile oamenilor se sfârşesc la Zid. Ți-am spus că Stăpânul Luminii îți va auzi rugăciunile. Ai vrut o cale să-ți salvezi surioara şi totuşi să-ți păstrezi onoarea care înseamnă atât de mult pentru tine, să-ți respecți jurămintele pe care le-ai rostit în fața zeului tău de lemn. Melisandre întinse un deget palid: În fața ta, Lord Snow, stă salvatorul Aryei. Un dar de la Stăpânul Luminii... şi de la mine.

DUHOARE

Auzi mai întâi fetele, lătrând în timp ce goneau spre casă. Bubuitul labelor, răsunând pe dalele de piatră, îl făcu să zvâcnească în picioare, cu lanțurile zornăind. Cel dintre genunchi nu era mai lung de-un țol, scurtându-i pasul într-un târșâit. Era greu să se miște repede în felul acesta, dar încerca din răsputeri, săltând de pe salteaua lui de paie. Ramsay Bolton se întorsese și avea să-l dorească pe Duhoare la îndemână, ca să-l servească.

Afară, sub cerul rece de toamnă, vânătorii dădeau năvală pe porți. Ben Oase era în frunte, cu fetele schelălăind și lătrând în jurul lui. În spate veneau Jupuitorul, Alyn Ursuzul și Damon Dansează-pentru-mine, cu biciu-i lung, bine uns, apoi Walderii călărind pe mânjii suri dăruiți de Lady Dustin. Nobilul lord venea călare pe Sânge, armăsarul roșu cu un temperament pe măsura stăpânului său. Ramsay Bolton râdea. Ceea ce, știa Duhoare, putea fi foarte bine sau foarte rău.

Cățelele se năpustiră peste el înainte să poată ghici care, atrase de miros. Cățelele țineau la Duhoare. Dormeau împreună, cel mai adesea și, uneori, Ben Oase îl lăsa să mănânce cu ele. Haita gonea peste dalele de piatră, lătrând, dându-i ocol, sărind să-i lingă fața murdară, apucându-l de picioare. Helicent îi prinse mâna stângă între dinți și o smotoci atât de tare, încât Duhoare se temu c-o să mai piardă două

degete. Jeyne Roşcata se izbi în pieptul lui şi-l doborî de pe picioare. Era suplă, musculoasă, pe când Duhoare era slab şi deşirat, numai piele cenuşie şi oase sfărâmicioase, o pieritură căruntă.

Călăreţii descălecau, când o împinse pe Jeyne Roşcata de pe pieptul lui, chinuindu-se să se ridice în genunchi. Două duzini de călăreţi plecaseră şi două duzini se întorseseră, ceea ce însemna că vânătoarea fusese un eşec. Asta era rău, căci lui Ramsay nu-i plăcea gustul eşecului. *Va dori să facă rău cuiva.*

În ultimul timp, stăpânul lui fusese nevoit să se înfrâneze, fiindcă Barrowtonul era plin de oameni de care Casa Bolton avea nevoie şi Ramsay ştia să se poarte cu grijă în preajma Dustinilor, a Ryswellilor şi a celorlalţi lorzi mărunţi. Cu ei, era mereu curtenitor şi zâmbitor. Ce se petrecea în spatele uşilor închise era altă poveste.

Ramsay Bolton era îmbrăcat aşa cum îi şedea bine lordului de Hornwood şi moştenitorului Dreadfortului. Mantia lui era cusută din piei de lup şi prinsă pe umărul drept, ca să-l ferească de răcoarea toamnei, cu dinţii îngălbeniţi ai unui cap de lup. Pe un şold purta un paloş, cu lama groasă şi grea ca un satâr, iar pe celălalt un pumnal lung şi un cuţitaş curbat pentru jupuit, cu vârful încovoiat şi lama tăioasă ca briciul. Toate trei armele aveau mânere făurite la fel, din os galben.

– Duhoare! strigă nobilul lord de pe şaua înaltă a Sângelui. Puţi! Îţi simt duhoarea peste curte.

– Ştiu, stăpâne, fu nevoit să spună Duhoare. Îmi cer iertare.

– Ţi-au adus un dar. Ramsay se răsuci, întinse mâna în spatele lui, scoase ceva din şa şi-l azvârli: Prinde!

Cu lanţuri, cătuşe şi degetele-i lipsă, Duhoare era mai stângaci decât fusese înainte să-şi afle numele. Capul zbură şi îi izbi mâinile mutilate, ricoşă pe cioatele degetelor şi îi căzu la picioare, într-o ploaie de viermi. Acoperit cu o crustă de sânge uscat, era de nerecunoscut.

– Ţi-am spus să-l prinzi, făcu Ramsay. Ridică-l. Duhoare încercă să ridice scăfârlia de-o ureche. Nu mergea. Carnea era verde şi putredă şi urechea i se sfâşie între degete. Micul Walder râse şi, o clipă mai

târziu, râdeau și ceilalți. O, lasă-l încolo, zise Ramsay. Doar ocupă-te de Sânge. L-am muncit din greu, afurisitul.

- Da, stăpâne, așa am să fac.

Duhoare alergă la cal, lăsând cățelelor capul retezat.

- Azi miroși ca rahatul de porc, Duhoare, zise Ramsay.

- Pentru el, e un progres, remarcă Damon Dansează-pentru-mine, zâmbind, în timp ce-și strângea biciul.

Micul Walder săltă din șa.

- Te poți ocupa și de calul meu, Duhoare. Și de-al micului meu văr.

- Mă pot ocupa singur de calul meu, zise Walder cel Mare.

Micul Walder devenise preferatul Lordului Ramsay și îi semăna tot mai mult, cu fiecare zi, dar mai tânărul Walder era alt soi de om și arareori lua parte la jocurile și cruzimile vărului său.

Duhoare nu-i luă în seamă pe scutieri. Conduse armăsarul lui Bolton către grajduri, săltând într-o parte când Sânge încerca să-l lovească. Vânătorii intrară cu pași mari în castel, toți în afară de Ben Oase, care ocăra cățelele, să nu se mai bată pe capul retezat.

Walder cel Mare îl urmă în grajduri, ducându-și mânzul de căpăstru. Duhoare îi aruncă o privire, în timp ce-i scotea lui Sânge zăbala.

- Cine era? întrebă el încet, ca să nu-l audă celelalte ajutoare.

- Nimeni. Walder cel Mare își deșeuă roibul. Un bătrân pe care l-am întâlnit pe drum, atâta tot. Mâna o capră bătrână și patru iezi.

- Nobilul lord l-a omorât pentru capre?

- Nobilul lord l-a omorât fiindcă i-a spus *Lord Snow*. Dar caprele-au fost bune. Am muls capra și am fript iezii.

Lord Snow. Duhoare clătină din cap, cu lanțurile zornăind, în timp ce se muncea cu chingile de șa ale lui Sânge. *Orice nume-ar purta, Ramsay nu-i omul căruia să-i fii în preajmă când e furios. Ori când nu e.*

- Ți-ai găsit verii, lordul meu?

- Nu, nici n-am crezut că-i vom găsi. Sunt morți. Din porunca Lordului Wyman. Asta aș fi făcut și eu, în locul lui.

Duhoare nu spuse nimic. Era mai bine să nu spui unele lucruri, nici măcar în grajduri, cu nobilul lord în castel. Un cuvânt greșit îl putea costa încă o falangă, poate chiar un deget. *Nu limba, însă. N-o să-mi taie niciodată limba. Îi place să mă audă rugându-l să mă cruțe de durere. Îi place să mă facă să zic asta.*

Călăreții fuseseră plecați șaisprezece zile la vânătoare, doar cu pâine tare și carne de vită sărată, în afară de câte-un ied furat, din când în când, așa că, în seara aceea, Lordul Ramsay porunci să se dea un ospăț în cinstea întoarcerii lui la Barrowton. Gazda lor, un lord mărunt, cu părul alb și un singur braț, pe nume Harwood Stout, știa că era bine să nu-l refuze, deși, la ora asta, cămările lui erau, probabil, aproape goale. Duhoare îi auzise pe servitorii lui Stout bodogănind despre cum mâncau Bastardul și oamenii lui toate proviziile pentru iarnă.

– Cică o s-o ia în patul lui pe mezina Lordului Eddard, se plânsese bucătăreasa lui Stout, când credea că Duhoare nu o aude, dar pe noi o să ne scarmene când vin zăpezile, ascultați ce vă spun.

Cu toate acestea, Lordul Ramsay decretase ospăț, așa că ospăț trebuia să fie. Fură așezate mese de scânduri în sala mare a lui Stout, fu tăiat un bou și, în seara aceea, în timp ce soarele cobora la asfințit, vânătorii întorși cu mâna goală mâncară friptură și coaste, pâine de orz, un piure de morcovi și mazăre, totul stropit cu cantități enorme de bere.

Micului Walder îi reveni misiunea de-a se îngriji ca Lordul Ramsay să aibă mereu cupa plină, în timp ce Walder cel Mare le turna celorlalți de la masa de onoare. Duhoare era legat în lanțuri în spatele ușilor, pentru ca mirosul lui să nu le taie pofta de mâncare mesenilor. El avea să mănânce mai târziu, ce resturi se va gândi Lordul Ramsay să-i trimită. Cățelele însă se desfătau alergând prin sală și făcură deliciul serii când Maude și Jeyne Cenușia se repeziră cu colții asupra unuia dintre câinii Lordului Stout pentru un os deosebit de cărnos aruncat de Will Scurtul. Duhoare era singurul om din sală care nu urmărea încăierarea câinilor. Nu-și dezlipea ochii de la Ramsay Bolton.

Bătaia nu se sfârşi până când câinele gazdei lor nu rămase fără suflare. Bătrânul câine de vînătoare al lui Stout n-avusese nicio şansă: singur împotriva celor două căţele tinere, puternice şi sălbatice, ale lui Ramsay. Ben Oase, care iubea animalele mai mult decât pe stăpânul lor, îi spusese lui Duhoare că toate purtau numele ţărăncuţelor pe care le vânase, le violase şi le omorâse Ramsay, pe când era încă bastard, alergând cu primul Duhoare.

– Cele care i-au oferit o distracţie pe cinste, oricum. Cele care plâng, cerşesc îndurare şi nu vor să fugă n-au şansa să se întoarcă în piele de căţea, i-a explicat Ben Oase. Duhoare nu se îndoia că următorii pui care născuţi în adăposturile din Dreadfort o vor avea printre ei şi pe Kyra. Le-a dresat să omoare şi lupi, îi mărturisise Ben Oase.

Duhoare n-a spus nimic. Ştia pentru care lupi erau dresate fetele, dar nu voia să le privească bătându-se pentru degetul lui tăiat.

Doi servitori scoteau din sală trupul câinelui mort şi o bătrână aduse o cârpă, o greblă şi-o găleată, să se ocupe de paiele îmbibate de sânge, când uşile se dădură furtunos în lături şi o duzină de oameni cu zale gri şi coifuri de fier păşiră apăsat înăuntru, trecând valvârtej pe lângă tinerele gărzi ale lui Stout, palide la faţă, în armurile şi mantiile lor aurii şi roşietice. O tăcere bruscă puse stăpânire pe meseni... pe toţi, în afară de Lordul Ramsay care azvârli osul pe care-l rodea, îşi şterse gura cu mâneca, afişă un zâmbet unsuros şi ud şi spuse:

– Tată.

Lordul Dreadfortului privi plictisit la rămăşiţele ospăţului, la câinele mort, la obiectele atârnate pe pereţi, la lanţurile şi cătuşele lui Duhoare.

– Afară, le zise petrecăreţilor, cu glas domol ca o şoaptă. Acum. Toţi.

Oamenii Lordului Ramsay se ridicară de la mese, părăsindu-şi cupele şi talerele de lemn. Ben Oase le strigă pe fete şi toate se luară după el, unele cu oase între dinţi. Harwood Stout făcu o plecăciune băţoasă şi părăsi sala fără o vorbă.

– Dezleagă-l pe Duhoare şi ia-l cu tine, mârâi Ramsay la Alyn Ursuzul, dar tatăl lui flutură o mână palidă şi spuse:

– Nu, lasă-l aici.

Până și gărzile Lordului Roose se retraseră, trăgând ușile după ele. Când ecoul se stinse, Duhoare se pomeni singur în sală, cu cei doi Boltoni, tată și fiu.

– Nu i-ai găsit pe Freyii dispăruți. Judecând după tonul lui Roose Bolton, era mai mult o afirmație decât o întrebare.

– Ne-am dus acolo unde Lordul Mreană susține că s-au despărțit, dar fetele n-au găsit nicio urmă.

– Ai întrebat de ei în sate și cetăți?

– Vorbe irosite. Țăranii ar putea fi și orbi, după câte văd ei vreodată. Ramsay ridică din umeri. Contează? N-o să lipsească nimănui câțiva Freyi. Mai sunt o grămadă la Gemeni, dacă vom avea cândva nevoie de vreunul.

Lordul Roose rupse o bucățică de pâine și o mâncă.

– Hosten și Aenys sunt supărați.

– N-au decât să-i caute, dacă vor.

– Lordul Wyman își face reproșuri. Din câte spune el, s-a atașat foarte mult de Rhaegar.

Lordul Ramsay începea să se înfurie. Duhoare îi vedea furia în expresia gurii, în arcuirea buzelor groase, în felul în care i se profilau tendoanele pe gât.

– Nătărăii ar fi trebuit să rămână cu Manderly.

Roose Bolton ridică din umeri.

– Lectica Lordului Wyman înaintează ca melcul... și, desigur, sănătatea și dimensiunile nobilului lord nu-i permit să călătorească mai mult de câteva ore pe zi, cu opriri frecvente pentru mâncare. Freyii erau nerăbdători să ajungă la Barrowton și să-și reîntâlnească rudele. Îi poți învinui c-au luat-o înainte?

– Dacă asta au făcut. Îl crezi pe Manderly?

Ochii spălăciți ai tatălui său sclipiră.

– Ți-am dat impresia asta? Totuși. Nobilul lord e cât se poate de tulburat.

– Nu atât de tulburat încât să nu poată mânca. Sunt convins că Lordul Porc a adus cu el jumătate din proviziile de la Portul Alb.

– Patruzeci de căruțe pline cu de-ale gurii. Butoaie de vin tare și vin cu mirodenii, poloboace cu mrene proaspete, o sută de porci, coșuri cu crabi și stridii, un cod monstruos... Lordului Wyman îi place să mănânce. Sutn sigur că ai observat.

– Am observat că n-a adus niciun ostatic.

– Am observat și eu asta.

– Și ce-ai de gând să faci?

– E o dilemă. Lordul Roose găsi o cupă goală, o șterse de fața de masă și o umplu din carafă. Se pare că Lordul Manderly nu e singurul care dă ospețe.

– Ospățul ar fi trebuit să-l dai tu, în cinstea întoarcerii mele, se plânse Ramsay, și ar fi trebuit să fie în Castelul Barrow, nu în latrina asta.

– Nu dispun eu de Castelul Barrow și de bucătăriile lui, îi răspunse cu blândețe tatăl său. Sunt doar oaspete acolo. Castelul și orașul îi aparțin Doamnei Dustin, care nu te poate suferi.

Fața lui Ramsay se întunecă:

– Dacă-i tai țâțele și le dau hrană cățelelor mele, atunci o să mă sufere? O să mă sufere dac-o jupoi și-mi fac o pereche de cizme din pielea ei?

– Puțin probabil. Iar cizmele acelea ar fi foarte scumpe. Ne-ar costa Barrowtonul, Casa Dustin și Ryswellii. Roose Bolton se așeză la masă, vizavi de fiul său: Barbrey Dustin e sora mai mică a celei de-a doua soții a mele, fiica lui Rodrik Ryswell, sora lui Roger, a lui Rickard și a tizului meu Roose, văr cu ceilalți Ryswelli. L-a îndrăgit pe regretatul meu fiu și te suspectează că ai avut un rol în moartea lui. Lady Barbrey e o femeie care știe să păstreze ranchiuna. Fii recunoscător pentru asta. Barrowtonul e devotat Boltonilor în mare parte pentru că ea continuă să-l învinuiască pe Ned Stark de moartea soțului ei.

– *Devotat?* spumegă Ramsay. Nu face decât să mă scuipe. Va veni ziua în care am să-i pârjolesc neprețuitul oraș de lemn. S-o văd atunci cum scuipă și stinge flăcările!

Roose se strâmbă, de parcă berea pe care-o sorbea s-ar fi acrit dintr-odată.

– Uneori mă faci să mă întreb dacă ești, cu adevărat, odrasla mea. Strămoșii mei au fost în fel și chip, dar niciodată nătărăi. Nu, taci acum, am auzit destule. Părem puternici, deocamdată, da. Avem prieteni puternici, în Lannisteri și Freyi, și o mare parte a Nordului ne sprijină, scrâșnind din dinți... dar ce-ți închipui că se va întâmpla dacă-și face apariția unul dintre fiii lui Ned Stark?

Toți fiii lui Ned Strk sunt morți, gândi Duhoare. *Robb a fost ucis la Gemeni, iar Bran și Rickon... le-am muiat capetele în smoală...* Capul îi bubuia. Nu voia să se gândească la nimic din cele ce se întâmplaseră înainte să-și știe numele. Erau amintiri dureroase, aproape la fel de chinuitoare ca micul cuțit de jupuit al lui Ramsay...

– Puii de lup ai lui Stark sunt morți, zise Ramsay și-și mai turnă niște bere, și așa vor rămâne. N-au decât să-și arate fețele hidoase și fetele mele o să sfâșie lupii ăia în bucăți. Cu cât apar mai repede, cu atât mai repede îi omor iarăși.

Bătrânul Bolton oftă.

– *Iarăși?* Cu siguranță, te-ai exprimat greșit. Nu i-ai ucis niciodată pe cei doi băieței ai LordululI Eddard, pe care-i iubea atât de mult. A fost isprava lui Theon Schimbă-mantie, ai uitat? Câți dintre prietenii care scrâșnesc din dinți îți închipui că ne-ar rămâne, dacă s-ar afla adevărul? Doar Lady Barbrey, din care vrei să-ți faci o pereche de cizme... cizme *proaste.* Pielea de om nu e ca pielea de vită și nu vor fi la fel de comode. Acum ești un Bolton, prin decret regal. Încearcă să te porți ca atare. Umblă tot felul de povești despre tine, Ramsay. Le aud peste tot. Oamenii se tem de tine.

– Bine.

– Greșești. Nu e bine. Despre mine nu s-au spus niciodată povești. Crezi că aș mai fi aici, dacă ar fi fost altfel? Treaba ta cum te distrezi, n-am să-ți reproșez asta, dar trebuie să fii mai discret. O țară pașnică, un popor liniștit. Asta a fost mereu deviza mea. Însușește-ți-o.

- De-asta le-ai părăsit pe Lady Dustin și pe grăsana ta soție? Ca să vii aici să-mi spui să fiu *liniștit?*

- Deloc. Am vești pe care trebuie să le auzi. Lordul Stannis a părăsit, în sfârșit, Zidul.

Când auzi asta, Lordul Ramsay aproape că sări în picioare, un un zâmbet sclipind pe buzele-i ude.

- Se îndreaptă spre Dreadfort?

- Nu, din păcate. Arnolf nu pricepe. Jură că a făcut tot ce i-a stat în putere să-i prindă în capcană.

- Oare? Scarmănă un Karstark și vei găsi un Stark.

- După scărmăneala pe care i-a tras-o Tânărul Lup Lordului Rickard, asta ar putea să fie ceva mai puțin adevărat decât înainte. Fie cum o fi. Lordul Stannis a luat Deepwood Motte din mâinile oamenilor de fier și l-a înapoiat Casei Glover. Mai rău, clanurile munților i s-au alăturat. Wull, Norrey, Liddle și ceilalți. Puterea lui crește.

- A noastră e și mai mare.

- Acum.

- Acum e timpul să-l zdrobim. Lasă-mă să atac Deepwood Motte.

- După ce te însori.

Ramsay trânti cupa și drojdiile berii se împrăștiară peste fața de masă.

- M-am săturat să aștept. Avem o fată, avem un copac și avem lorzi destui să asiste. Mă însor mâine cu ea, o să-i plantez un fiu între picioare și plec la drum înainte să i se usuce sângele de fecioară.

Se va ruga să pleci, gândi Duhoare, *și se va ruga să nu te mai întorci niciodată în patul ei.*

- O să-i plantezi un fiu, zise Roose Bolton, dar nu aici. Am decis s-o iei de nevastă la Winterfell.

Perspectiva nu părea să-i surâdă Lordului Ramsay.

- Am pustiit Winterfellul sau ai uitat?

- Nu, dar se pare că tu ai uitat... *oamenii de fier* au pustiit Winterfellul și i-au măcelărit locuitorii. Theon Schimbă-mantie.

Ramsay îi aruncă lui Duhoare o privire circumspectă.

– Da, așa e, dar, totuși... o nuntă în ruina aia?

– Ruinat, distrus, Winterfellul rămâne casa Aryei. Ce loc mai bun s-o iei de nevastă, s-o iei în patul tău și să-ți declari pretențiile? Dar asta nu e decât jumătate din poveste. Am fi nebuni să-l atacăm pe Stannis. Să ne atace el! E prea prudent să vină la Barrowton... dar *trebuie* să vină la Winterfell. Oamenii clanurilor n-o vor lăsa pe fiica neprețuitului lor Ned pe mâna unuia ca tine. Stannis va trebui să atace, altfel îi va pierde... și, fiind un comandant atât de prevăzător, își va chema toți prietenii și aliații când va porni la atac. Îl va chema pe Arnolf Karstark.

Ramsay își linse buzele crăpate.

– Și al nostru va fi.

– Dacă ne ajută zeii. Roose se ridică în picioare. Te vei însura la Winterfell. Voi informa lorzii că plecăm în trei zile și-i voi invita să ne însoțească.

– Ești Păzitorul Nordului: poruncește-le.

– O invitație va duce la același rezultat. Gustul puterii e mai bun când îl îndulcești cu puțină curtoazie. Ai face bine să înveți asta, dacă speri să domnești vreodată. Lordul Dreadfortului aruncă o privire spre Duhoare: O, și dezleagă-ți cățelul. Îl iau cu mine.

– Îi iei? Unde? E al meu. Nu ți-l dau.

Roose părea amuzat:

– Tot ce ai ți-am dat eu. Ar fi bine să nu uiți asta, bastardule. Cât despre acest... Duhoare... dacă nu l-ai distrus iremediabil, ar putea să ne fie de folos. Adu cheile și scoate-i lanțurile alea, până nu mă faci să regret ziua în care am violat-o pe maică-ta.

Duhoare văzu cum gura lui Ramsay se strâmbă, cum îi sclipește saliva între buze. Se temea să nu sară peste masă, cu pumnalul în mână. În loc de asta, se făcu roșu la față, își întoarse ochii spălăciți de la ochii spălăciți ai tatălui său și plecă să caute cheile. Dar, când îngenunche să scoată cătușele de la încheieturile și gleznele lui Duhoare, se aplecă și-i șopti:

– Nu-i spune nimic și ține minte fiecare vorbă pe care-o rostește. Te voi avea înapoi, orice ți-ar îndruga cățeaua Dustin. Cine ești?

– Duhoare, stăpâne. Omul tău. Sunt Duhoare, rimează cu strecurare.

– Așa e. După ce tatăl meu mi te aduce înapoi, o să-ți mai tai un deget. O să te las pe tine să alegi care.

Nechemate, lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

– *De ce?* strigă el și glasul i se frânse. N-am cerut eu să mă ia de la tine. Fac tot ce vrei, te slujesc, mă supunâ. Eu... te rog, nu...

Ramsay îi trase o palmă peste față.

– Ia-l, îi spuse tatălui său. Nici măcar nu e om. Mirosul lui îmi face greață.

Luna se înălța peste zidurile de lemn ale Barrowtonului când plecară. Duhoare auzea vântul șuierând peste câmpurile unduitoare de dincolo de oraș. Era mai puțin de-un kilometru și jumătate de la Castelul Barrow la modesta fortăreață a lui Harwood Stout, de dincolo de porțile dinspre est. Lordul Bolton îi oferi un cal.

– Poți să călărești?

– Eu... stăpâne, eu... cred că da.

– Walton, ajută-l să încalece.

Chiar și fără lanțuri, Duhoare se mișca asemenea unui moșneag. Carnea îi atârna pe oase și Alyn Ursuzul și Ben Oase spuneau că tresare. Iar mirosul... până și iapa pe care i-o aduseră se feri când încercă s-o încalece.

Dar era o iapă blândă și știa drumul spre Castelul Barrow. Lordul Bolton îl ajunse din urmă când ieșea pe poartă. Gărzile se dădură la o parte, păstrând o distanță discretă.

– Cum vrei să-ți spun? îl întrebă lordul, în timp ce înaintau pe străzile Barrowtonului.

Duhoare, sunt Duhoare, rimează cu provocare.

– Duhoare, răspunse el, dacă îți place, stăpâne.

– *Stăp'ne.* Buzele lui Bolton se despărțiră, dezvăluind un milimetru din dinții lui. Ar fi putut fi un zâmbet.

Nu pricepea.

– Stăpâne? Am spus...

– Ai spus *stăpâne*, când ar fi trebuit să zici *stăp'ne*. Limba îți trădează obârșia, cu fiecare vorbă pe care-o rostești. Dacă vrei să pari un țăran în toată regula, spune-o ca și cum ai avea noroi în gură sau ca și cum ai fi prea prost să-ți dai seama că se pronunță cu *â*.

– Dacă ți-e pe plac, *stăp'ne*.

– Mai bine. Duhnești îngrozitor.

– Da, *stăp'ne*. Să-mi fie cu iertare, *stăp'ne*.

– De ce? Felul în care miroși e vina fiului meu, nu a ta. Sunt conștient de asta. Trecură pe lângă un grajd și un han oblonit, cu un snop de grâu pictat pe tabla de la intrare. Duhoare auzi muzică răzbătând prin ferestre. L-am cunoscut și pe primul Duhoare, continuă Lordul Bolton. Duhnea, dar nu fiindcă era nespălat. N-am întâlnit o ființă mai curată, la drept vorbind. Se îmbăia de trei ori pe zi și purta flori în păr, ca o fecioară. O dată, pe când a doua mea soție era încă în viață, a fost prins furând parfum din dormitorul ei. Am pus să fie biciuit pentru asta. O duzină de lovituri de bici. Până și sângele îi mirosea ciudat. După un an, a încercat din nou. De data aceasta a băut parfumul și era cât pe-aci să moară. Nu conta. Mirosul era ceva cu care se născuse. Un blestem, zic cei din popor. Zeii îi dăduseră duhoarea pentru ca oamenii să știe că are sufletul putred. Bătrânul meu maester susținea că era un semn de boală, deși, altminteri, băiatul era viguros ca un taur. Nimeni nu putea să stea în preajma lui, așa că dormea cu porcii... până în ziua în care la porțile mele a apărut mama lui Ramsay, cerând să-i dau un servitor pentru bastardul meu, care creștea și devenea sălbatic și neascultător. I l-am dat pe Duhoare. Trebuia să fie amuzant, dar el și Ramsay au devenit de nedespărțit. Mă întreb, însă... oare Ramsay l-a corupt pe Duhoare, sau Duhoare pe Ramsay? Nobilul lord îi aruncă o privire actualului Duhoare, cu ochii spălăciți și stranii ca două luni albe: Ce ți-a șoptit în timp ce te-a dezlegat?

– El... a zis... *A zis să nu-ți spun nimic.* Cuvintele i se opriră în gâtlej și Duhoare începu să tușească și să se sufoce.

– Respiră adânc. Știu ce-a spus. Să mă spionezi și să-i păstrezi secretele. Bolton chicoti: De parcă ar avea secrete. Alyn Ursuzul, Luton, Jupuitorul, toți ceilalți, de unde crede c-au venit? Chiar e convins că sunt oamenii *lui?*

– Oamenii lui, repetă Duhoare.

Se părea că Lordul Bolton aștepta un comentariu de la el, dar nu știa ce să spună.

– Bastardul meu ți-a povestit vreodată cum m-am pricopsit cu el?

Asta *chiar* știa, spre ușurarea lui.

– Da, stă... *stăp'ne.* Ai întâlnit-o pe mama lui pe când te plimbai călare și ai fost fermecat de frumusețea ei.

– Fermecat? Bolton râse. A folosit el cuvântul ăsta? Păi, băiatul are suflet de menestrel... dar, dacă tu crezi cântecul ăsta, s-ar putea să fii mai nătărău decât primul Duhoare. Până și partea cu plimbatul călare e greșită. Vânam o vulpe de-a lungul Apei Lacrimilor, când am dat peste o moară și am văzut o tânără spălând haine în valuri. Bătrânul morar își luase o nevastă de două ori mai tânără decât el. Era o făptură înaltă, mlădioasă, cu un aer foarte *sănătos.* Picioare lungi, sâni mici și fermi, ca două prune coapte. Drăguță, pentru o fată simplă. În clipa în care am dat cu ochii de ea, am dorit-o. Era dreptul meu. Maesterii îți vor spune că Regele Jaehaerys a abolit dreptul stăpânului la prima noapte, ca s-o potolească pe sâcâitoarea lui regină, dar, acolo unde domnesc vechii zei, vechile obiceiuri s-au păstrat. Umberii respectă și ei obiceiul primei nopți, oricât ar nega-o. Și unele clanuri ale munților, iar în Skagos... ei, bine, doar copacii inimii văd ce se întâmplă în Skagos, și numai jumătate. Căsătoria morarului se făcuse fără permisiunea ori cunoștința mea. Omul mă înșelase. Așadar, l-am spânzurat și mi-am revendicat drepturile sub copacul de care atârna. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, țărăncuța n-a prea meritat să-l spânzur. Mi-a scăpat și vulpea și, pe drumul de întoarcere la Dreadfort, gonaciul meu preferat și-a rupt

piciorul, așa că, una peste alta, a fost o zi jalnică. Un an mai târziu, aceeași țărăncuță a avut nerușinarea să-și facă apariția la Dreadfort, cu un monstru urlător, roșu la față, despre care pretindea că-i odrasla mea. Ar fi trebuit să poruncesc ca mama să fie biciuită și copilul aruncat într-o fântână... dar pruncul *avea* ochii mei. Mi-a spus că, atunci când fratele răposatului ei soț a văzut ochii aceia, a bătut-o până la sânge și a alungat-o de la moară. Asta m-a supărat, așa că i-am dat ei moara și i-am tăiat fratelui limba, ca să mă asigur că nu se apucă să alerge la Winterfell cu povești care l-ar putea tulbura pe Lordul Rickard. În fiecare an îi trimiteam femeii niște purcei, găini și un sac de stele de aramă, în contul înțelegerii noastre că nu-i va spune niciodată băiatului că eu sunt tatăl lui. O țară pașnică, un popor liniștit, asta a fost mereu deviza mea.

– O deviză bună, *stăp'ne.*

– Dar femeia mi-a încălcat porunca. Vezi cum e Ramsay. E creația ei. A ei și a lui Duhoare, care-i șopteau mereu la ureche despre drepturile lui. Ar fi trebuit să fie mulțumit să macine porumb. Doar nu crede cu adevărat că va stăpâni vreodată Nordul?

– Luptă pentru tine, se repezi Duhoare. E puternic.

– Taurii sunt puternici. Urșii. Mi-am văzut bastardul luptând. Nu e numai vina lui. Duhoare i-a fost instructor, primul Duhoare, și Duhoare n-a fost niciodată învățat să mânuiască armele. Ramsay e feroce, nu am să te contrazic, dar mișcă sabia aia ca un măcelar care taie carne.

– Nu se teme de nimeni, *stăp'ne.*

– Ar trebui să se teamă. Teama te ține viu în această lume a trădării și-a înșelăciunii. Chiar și aici, în Barrowton, ciorile dau târcoale, așteptând să se ospăteze cu carnea noastră. În Casele Cerwyn și Tallhart nu te poți încrede, grăsanul meu prieten, Lordul Wyman, urzește trădare, iar Urgia Târfelor... Umberii pot părea nătărăi, dar nu le lipsește o anumită șiretenie. Ramsay ar trebui să se teamă de toți, așa cum mă tem eu. Data viitoare când îl vezi, să-i spui asta.

– Să-i spun... să-i spun să se teamă? Duhoare simțea că-l ia cu amețeli numai când se gândea la asta. *Stăp'ne*, dacă aș face așa ceva, ar...

- Știu. Lordul Bolton oftă. Are sângele stricat. Îi trebuie lipitori. Lipitorile sug sângele rău, toată furia și durerea. Mânia întunecă minţile oricărui om. Dar Ramsay... mă tem că sângele lui murdar ar otrăvi până și lipitorile.

- E fiul tău.

- Acum. Am mai avut unul, cândva. Domeric. Un băiat liniștit, dar foarte cultivat. A slujit patru ani ca paj al doamnei Dustin, și trei în Vale, ca scutier al LordululI Redfort. Cânta la harpă, citea cronici și călărea ca vântul. Caii... băiatul era înnebunit după cai, după cum o să-ţi spună și Lady Dustin. Nici măcar fiica Lordului Rickard nu-l putea întrece, și ea era o iapă împielițată. Redfort spunea că are în faţă un viitor strălucit în arenele de turnir. Un mare luptător trebuie să fie mai întâi un mare călăreţ.

- Da, stăp'ne. Domeric. I-am... i-am auzit numele...

- Ramsay l-a omorât. O boală de maţe, zice Maester Uthor, dar eu zic otravă. În Vale, Domeric se bucurase de compania fiilor lui Redfort. Voia un frate lângă el, așa că a plecat în susul Apei Lacrimilor, să-l caute pe bastard. I-am interzis-o, dar Domeric era bărbat în toată firea și se credea mai deștept decât tatăl lui. Acum, oasele lui zac sub Dreadfort, împreună cu ale fraţilor lui, care au murit în leagăn, iar eu am rămas cu Ramsay. Spune-mi, lordul meu... dacă acela ce ucide sânge din sângele lui e blestemat, ce trebuie să facă un tată când un fiu al său îl ucide pe altul?

Întrebarea îl îngrozea. O dată, îl auzise pe Jupuitor că Bastardul își omorâse fratele, dar nu îndrăznise să creadă. *Poate că se înșală. Fraţii mor uneori, asta nu înseamnă că au fost uciși. Fraţii mei au murit, și nu i-am omorât eu.*

- Stăpânul meu are o nouă nevastă să-i dăruiască fii.

- Și ce i-ar mai plăcea bastardului meu! Lady Walda *este* din Casa Frey și pare să aibă un pântece roditor. Am ajuns să ţin ciudat de mult la soţioara mea dolofană. Cele două dinaintea ei nu scoteau un sunet în pat, dar ea scâncește și tremură. Mi se pare de-a dreptul încântător. Dacă

scoate fii la fel cum îndeasă plăcinte, Dreadfortul va fi în curând invadat de Boltoni. Ramsay o să-i omoare pe toți, desigur. Și va fi cel mai bine așa. Eu nu voi trăi destul ca să oblăduiesc alți fii până ajung bărbați, iar lorzii copii sunt năpasta oricărei Case. Dar Walda va suferi să-i vadă murind.

Duhoare avea gâtul uscat. Auzea vântul prin crengile desfrunzite ale ulmilor ce străjuiau strada.

– Stăpâne, eu...

– *Stăp'ne*, nu uita.

– *Stăp'ne*, dacă mi-aș îngădui să întreb... de ce m-ai vrut? Nu folosesc nimănui. Nici măcar nu sunt om. Sunt nevolnic și... duhnesc...

– O baie și veșminte noi te vor face să miroși mai bine.

– O baie? Duhoare simți un nod în stomac. Eu... mai bine nu, *stăp'ne*. Te rog. Am... răni, și... hainele astea... mi le-a dat Lordul Ramsay, el... a spus să nu mi le scot, decât la porunca lui...

– Porți zdrențe, spuse Lordul Bolton, răbdător. Zdrențe jegoase, sfâșiate, pătate și duhnind a sânge și urină. Și subțiri. Cred că ți-e frig. O să te îmbrăcăm în lână de miel, moale și caldă. Poate o mantie tivită cu blană. Ți-ar plăcea?

– Nu.

Nu-i putea lăsa să-i ia hainele pe care i le dăduse Lordul Ramsay. Nu-i putea lăsa să-l *vadă.*

– Ai prefera să te îmbraci în mătase și catifea? A fost o vreme în care îți plăceau asemenea veșminte, îmi amintesc.

– *Nu*, insistă el, cu glas strident. Nu, nu vreau decât hainele astea. Hainele lui Duhoare. Sunt Duhoare, rimează cu spionare. Inima îi bubuia ca o tobă și glasul i se subțiase, într-un scâncet speriat. Nu vreau baie. Te rog, *stăp'ne,* nu-mi lua hainele.

– Atunci îi lași măcar să le spele?

– Nu, Nu, *stăp'ne. Te rog.*

Își strânse tunica la piept cu ambele mâini și se chirci în șa, speriat că Roose Bolton ar putea să le poruncească gărzilor sale să-i sfâșie hainele de pe el, chiar acolo, în stradă.

– Cum dorești. Ochii spălăciți ai lui Bolton păreau goi în lumina lunii, de parcă n-ar fi fost nimeni în spatele lor. Nu vreau să-ți fac niciun rău, știi. Îți sunt dator din cale-afară.

– Dator? O parte din el țipa. *E o cursă, se joacă cu tine, fiul nu e decât umbra tatălui.* Lordul Ramsay se juca tot timpul cu speranțele lui. Ce... ce-mi datorezi, *stăp'ne*?

– Nordul. Casa Stark a fost osândită în noaptea în care ai cucerit Winterfellul. Lordul Bolton flutură o mână palidă, cu dispreț: Toate astea nu sunt decât ciorovăieli pentru pradă.

Scurta lor călătorie se sfârși lângă zidurile de lemn ale Castelului Barrow. Pe turnurile lui drepte erau arborate steaguri ce fluturau în vânt: omul jupuit al Dreadfortului, securea de război a Cerwynilor, pinii Casei Tallhart, tritonul lui Manderly, cheile încrucișate ale bătrânului Lord Locke, uriașul Umberilor și mâna de piatră a Casei Flint, elanul Casei Hornwood. Pentru Casa Stout, dungile în „v", roșcat-cafenii și aurii, pentru Slate, un fond gri, conturat de o linie dublă albă. Patru capete de cai vesteau prezența tuturor celor patru Ryswelli de la Pâraie – unul sur, unul negru, unul auriu și unul roib. Pe seama Ryswellilor se glumea cum că n-au fost în stare să se pună de acord nici măcar în privința blazonului lor. Deasupra, flutura cerbul-și-leul băiatului care stătea pe Tronul de Fier, la mii de kilometri depărtare.

Duhoare asculta brațele vechii mori de vânt învârtindu-se, în timp ce trecură prin casa porții într-o curte cu iarbă, unde grăjdarii alergară să le ia caii.

– Pe-aici, te rog. Lordul Bolton îl conduse către donjon, unde fluturau stindardul răposatului Lord Dustin și cel al văduvei sale. Al lui era o coroană cu țepușe, deasupra unor securi încrucișate. Al ei înfățișa același blazon, împreună cu capul de cal auriu al lui Rodrick Ryswell.

În timp ce Duhoare urca un șir de trepte largi de lemn, către sala mare, picioarele începură să-i tremure. Ca să le potolească, fu nevoit să se oprească, privind la coamele acoperite de iarbă ale Gorganului Mare. Unii susțineau că era mormântul Primului Rege, care îi condusese pe

Primii Oameni în Westeros. Alții credeau că acolo trebuie să fie îngropat vreun rege al uriașilor, ținând seama de dimensiunile lui. Câțiva fuseseră auziți chiar spunând că nu era niciun mormânt, doar un deal singuratic, căci ținutul gorganelor era, în cea mai mare parte, neted și bătut de vânturi.

În sala mare, o femeie stătea lângă șemineu, încălzindu-și mâinile deasupra jarului unui foc pe cale să se stingă. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare și nu purta aur ori pietre prețioase, dar era de obârșie nobilă, asta se vedea de la o poștă. Deși avea câteva riduri în colțurile gurii și mai multe în jurul ochilor, își ținea spatele drept și era frumoasă. Avea părul castaniu și alb în părți egale și îl purta legat la spate, într-un coc de văduvă.

– Cine e? întrebă ea. Unde e băiatul? Bastardul tău a refuzat să renunțe la el? Bătrânul ăsta e... o, zei, aveți îndurare, ce-i *mirosul* ăsta? Ființa asta a făcut pe ea?

– A fost la Ramsay. Lady Barbrey, permite-mi să ți-l prezint pe lordul de drept al Insulelor de Fier, Theon din Casa Greyjoy.

Nu, gândi el, *nu, nu pomeni numele ăsta. O să te audă Ramsay, o să afle, o să afle, o să mă chinuie.*

Gura i se strânse.

– Nu e ceea ce mă așteptam.

– E ceea ce avem.

– Ce i-a făcut bastardul tău?

– I-a jupuit niște piele, îmi închipui. Câteva bucățele. Nimic esențial.

– E nebun?

– S-ar putea. Contează?

Duhoare nu mai putea suporta să-i asculte:

– Vă rog, *stăp'ne, stăp'nă,* e o greșeală. Căzu în genunchi, tremurând ca o frunză într-o furtună de iarnă, cu lacrimile șiroind pe obrajii-i devastați. Nu sunt eu, nu sunt eu Schimbă-mantie, el a murit la Winterfell. Numele meu e Duhoare. Își amintise *numele.* Rimează cu oroare.

TYRION

Selaesori Qhoran era la șapte zile de Volantis, când Penny ieși, în cele din urmă, din cabina ei, strecurându-se pe punte ca un sfios animal al pădurii după un somn lung de iarnă. Se lăsa înserarea, și preoteasa roșie aprinsese un foc de noapte în mangalul mare de fier din mijlocul navei, în jurul căruia echipajul se aduna să se roage. Glasul lui Moqorro era ca o tobă mare ce părea să bubuie de undeva din adâncul torsului său masiv.

– *Îți mulțumim pentru soarele care ne încălzește*, psalmodia el. *Îți mulțumim pentru stelele care veghează asupra noastră, în timp ce navigăm pe această mare neagră și rece.*

Un bărbat uriaș, mai înalt decât Ser Jorah și lat cât doi, preotul purta veșminte stacojii, brodate la mâneci, la tiv și la gât cu flăcări portocalii de satin. Avea pielea neagră ca smoala și părul alb ca zăpada, iar pe obraji și frunte avea tatuate flăcări galbene și portocalii. Toiagul lui de fier era cât el de mare, încoronat cu un cap de dragon. Când îl izbea de punte, gușa fiarei scuipa flăcări verzi, sfârâitoare.

Gărzile lui, cinci luptători-sclavi ai Mâinii Învăpăiate, dădeau tonul răspunsurilor. Psalmodiau în limba Vechiului Volantis, dar Tyrion auzise rugăciunile de destule ori ca să priceapă esența. *Aprinde focul nostru și apără-ne de întuneric, bla-bla, luminează-ne calea și ține-ne la*

călduricǎ, căci noaptea e neagră și plină de spaime, apără-ne de sperietori și bla-bla-bla și iarăși bla.

Știa că nu era cazul să dea glas unor asemenea gânduri. Tyrion Lannister nu se sinchisea de niciun zeu, dar pe corabia aceasta era înțelept să arăți un anumit respect pentru R'hllor cel roșu. Jorah Mormont îi scosese lanțurile și cătușele de îndată ce ieșiseră în larg, departe de orice pericol, și piticul nu voia să-i dea vrun motiv să i le pună din nou.

Selaesori Qhoran era o matahală plutitoare de cinci sute de tone, cu o cală adâncă și castele înalte, la pupă și la proră, despărțite de un singur catarg. Pe castelul de la proră se înălța un galion grotesc, o eminență de lemn, mâncată de viermi, cu un aer constipat și un sul de pergament vârât sub braț. Tyrion nu mai văzuse în viața lui o navă mai urâtă. Echipajul ei nu era cu nimic mai încântător. Căpitanul, un bărbat dur, spurcat la gură, burduhănos, cu ochi apropiați, lacomi, era un prost jucător de *cyvasse*, care, pe deasupra, nu știa să piardă. Sub el slujeau patru ofițeri de punte, cu toții sclavi eliberați, și cincizeci de sclavi, fiecare cu o versiune grosolană a galionului tatuată pe obraz. *Fără-Nas*, le plăcea marinarilor să-i spună lui Tyrion, indiferent de câte ori le amintea că-l cheamă Hugor Hill.

Trei dintre ofițerii de punte și mai mult de trei sferturi din echipaj erau adepți înflăcărați ai Stăpânului Luminii. Tyrion era mai puțin sigur în privința căpitanului, care apărea întotdeauna la rugăciunile de seară, dar nu avea niciun alt rol în timpul lor. Însă Moqorro era adevăratul căpitan pe *Selaesori Qhoran*, cel puțin pentru călătoria aceasta.

– *Stăpân al Luminii, binecuvântează-l pe sclavul tău Moqorro și luminează-i calea în locurile întunecoase ale acestei lumi*, tuna preotul roșu. *Și apără-l pe virtuosul tău sclav Benerro. Dă-i curaj. Dă-i înțelepciune. Umple-i inima cu foc.*

Atunci o observă Tyrion pe Penny, care privea mascarada de pe scara abruptă de lemn ce cobora sub castelul de la pupă. Stătea pe una dintre treptele de jos, așa că nu i se vedea decât creștetul. Sub glugă,

ochii ei străluceau, mari şi albi, în lumina focului. Avea câinele cu ea, câinele ei mare de vânătoare pe care-l călărea în turnirurile-parodii.

– Domniţă, o strigă Tyrion, cu glas domol.

De fapt, nu era o domniţă, dar lui Tyrion nu-i venea să-i rostească numele ridicol şi n-avea de gând să-i spună *fătucă* sau *pitică.*

Fata se dădu înapoi, speriată.

– Nu... nu te-am văzut.

– Păi, sunt mic.

– Eu... nu m-am simţit bine.

Câinele fetei lătră.

Bolnavă de durere, vrei să zici.

– Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Nu, răspunse ea repede, şi la fel de repede dispăru, retrăgându-se sub punte, în cabina pe care o împărţea cu câinele şi cu scroafa ei.

Tyrion n-o putea învinui. Echipajul de pe *Selaesori Qhoran* fusese destul de încântat când urcase el la bord. Un pitic aducea noroc, în definitiv. Îl frecaseră pe cap atât de des şi cu atâta putere, încât era de mirare că nu chelise. Dar Penny întâmpinase o reacţie eterogenă. Putea fi ea pitică, dar, în acelaşi timp, era femeie, şi femeile aduceau ghinion la bordul unei nave. La fiecare bărbat care încerca s-o frece pe cap, erau trei care murmurau afurisenii când le ieşea în cale.

Iar prezenţa mea nu poate să-i fie decât sare pe rană. I-au decapitat fratele sperând că eram eu, dar, iată-mă aici, ca un gargui blestemat, oferindu-i consolări deşarte. Dacă aş fi în locul ei, n-aş vrea decât să-l arunc pe piticul nemernic în mare.

Nu simţea decât milă pentru fată. Nu merita oroarea de care avusese parte în Volantis cu nimic mai mult decât fratele ei. Ultima oară când o văzuse, chiar înainte de-a părăsi portul, avea ochii măcinaţi de plâns, două adâncituri roşii, fantomatice, săpate într-o faţă palidă, lividă. Când au ridicat ancora, ea era deja încuiată în cabină, cu câinele şi cu porcul ei, dar noaptea o auzeau plângând. Chiar deunăzi îl auzise pe unul dintre ofiţerii de punte spunând că ar trebui s-o arunce peste

bord înainte ca lacrimile ei să inunde corabia. Tyrion nu era pe deplin convins că omul glumise.

După ce rugăciunile de seară se sfârşiră, echipajul se împrăştie din nou, unii la locurile lor de gardă, alţii la mâncare, rom şi hamace. Moqorro rămase lângă foc, aşa cum făcea în fiecare noapte. Preotul roşu se odihnea ziua, dar veghea în timpul orelor întunecate, să-şi întreţină flăcările sacre, pentru ca soarele să poată reveni la ei în zori.

Tyrion se ghemui în faţa lui şi îşi încălzi mâinile, ferindu-le de frigul nopţii. Moqorro nici nu-l observă, timp de mai multe momente. Privea ţintă flăcările pâlpâitoare, pierdut în vreo viziune. *Oare vede zilele ce vor veni, aşa cum pretinde?* Dacă aşa era, avea un dar înfricoşător. După o vreme, preotul ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai piticului.

– Hugor Hill, spuse el, înclinându-şi capul într-un salut solemn. Ai venit să te rogi alături de mine?

– Cineva mi-a zis că noaptea e neagră şi plină de spaime. Ce vezi în flăcările acelea?

– Dragoni, răspunse Moqorro în Limba Comună a Westerosului. O vorbea bine, aproape fără urmă de accent. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care Marele Preot Benerro îl alesese pe el să-i ducă lui Daenerys Targaryen credinţa în R'hllor. Dragoni vechi şi noi, adevăraţi şi falşi, luminoşi şi întunecaţi. Şi pe tine. Un om mic cu o umbră mare, mârâind în mijlocul tuturor.

– Mârâind? Un individ prietenos ca mine? Tyrion era aproape flatat. *Şi, fără îndoială, tocmai asta intenţionează. Fiecărui nătărău îi place să audă că e important.* Poate că ai văzut-o pe Penny. Suntem aproape de aceeaşi dimensiune.

– Nu, prietene.

Prietene? Mă întreb când ne-am împrietenit.

– Ai văzut în flăcări cât timp ne va lua să ajungem în Meereen?

– Eşti nerăbdător s-o vezi pe salvatoarea lumii?

Da şi nu. Salvatoarea lumii s-ar putea să-mi taie capul sau să mă dea dragonilor ei, ca delicatesă.

– Eu nu, zise Tyrion. Eu numai la măsline mă gândesc. Deși mă tem că s-ar putea să îmbătrânesc și să mor înainte să gust una. Aș putea să mă târâi mai repede decât înaintează nava asta. Spune-mi, *Selaesori Qhoran* a fost un triarh sau o broască-țestoasă?

Preotul roșu chicoti.

– Nici una, nici alta. *Qhoran* este... nu un conducător, ci unul care slujește și povățuiește asemenea oameni, și-i ajută să-și conducă treburile. Voi, în Westeros, ați putea spune *administrator* sau *magister*.

Mână a Regelui? Asta îl amuza.

– Iar *selaesori?*

Moqorro își atinse nasul:

– Impregnat cu o aromă plăcută. Parfumat, ați spune voi? Înmiresmat?

– Așadar, *Selaesori Qhoran* înseamnă *Administratorul Duhnitor*, mai mult sau mai puțin?

– *Administratorul Parfumat*, mai degrabă.

Tyrion afișă un zâmbet strâmb.

– Cred că rămân la *Duhnitor*. Dar mulțumesc pentru lecție.

– Mă bucur că te-am luminat. Poate că, într-o bună zi, mă vei lăsa să te învăț și adevărul lui R'hllor.

– Într-o zi. *Când voi fi un cap într-o țeapă.*

Spațiul pe care-l împărțea cu Ser Jorah era o cabină doar cu numele: în odaia umedă și rece, întunecoasă și urât mirositoare abia puteai atârna două hamace unul deasupra celuilalt. Îl găsi pe Mormont întins pe cel de jos, legănându-se încet, odată cu balansul navei.

– Fata și-a scos, în sfârșit, nasul pe punte, îl anunță Tyrion. Cum a dat cu ochii de mine, a și fugit înapoi.

– Nu ești o prezență plăcută.

– Nu putem fi cu toții atât de chipeși ca tine. Fata e pierdută. Nu m-ar mira dacă biata ființă s-ar strecura afară ca să sară peste parapet și să se înece.

– Numele bietei ființe e Penny.

– Îi știu numele.

Îi ura numele. Fratele ei fusese cunoscut ca Gologan, deși în realitate se numea Oppo. *Gologan și Penny. Cele mai mici monede, cele mai neînsemnate, și, ce-i mai rău, și-au ales singuri numele.* Asta îi lăsa lui Tyrion un gust amar.

– Oricum ar chema-o, are nevoie de-un prieten.

Ser Jorah se ridică în hamac.

– Împrietenește-te cu ea, atunci. Ia-o de nevastă, din partea mea.

Și asta îi lăsă lui Tyrion un gust amar.

– Cine se-aseamănă se-adună, așa crezi? Ai cumva de gând să-ți găsești o ursoaică, ser?

– Tu ai fost cel care a insistat s-o aducem.

– Am spus că n-o putem abandona în Volantis. Asta nu înseamnă că vreau să mă culc cu ea. Mă vrea mort, ai uitat? Sunt ultima persoană pe care și-ar dori-o ca prieten.

– Sunteți amândoi pitici.

– Da, și așa a fost și fratele ei, care a murit din cauză că niște nătărăi beți l-au confundat cu mine.

– Te simți vinovat, nu-i așa?

– Nu, se burzului Tyrion. Am destule păcate pentru care să dau socoteală. Pe ăsta nu mi-l însușesc. Poate că le-am purtat pică ei și fratelui ei pentru spectacolul pe care l-au dat în seara nunții lui Joffrey, dar nu le-am vrut răul niciodată.

– Ești o ființă inofensivă, desigur. Inocent ca un miel. Ser Jorah se ridică în picioare. Pitica e povara ta. Sărut-o, omoar-o sau evit-o, fă cum vrei. Pe mine nu mă privește.

Își făcu loc pe lângă Tyrion și ieși din cabină.

De două ori exilat, și nu e de mirare, gândi Tyrion. *L-aș exila și eu, dacă aș putea. Omul e rece, ursuz, morocănos, lipsit de umor. Și astea sunt părțile lui bune.* Ser Jorah își petrecea aproape toate ceasurile de trezie măsurând cu pasul castelul de la pupă sau sprijinindu-se de parapet, cu ochii pierduți în largul mării. *Își caută cu privirea regina de argint. O caută pe Daenerys, dorindu-și ca nava să înainteze*

mai repede. Ei, bine, poate aş face şi eu la fel dacă în Meereen m-ar aştepta Tysha.

Era, oare, posibil ca Golful Sclavilor să fie locul unde se duc târfele? I se părea puţin probabil. Din câte auzise, oraşele stăpânilor de sclavi erau locuri unde se creau târfe. *Mormont ar fi trebuit să-şi aducă una.* O sclavă frumuşică ar fi făcut minuni cu starea lui de spirit... mai ales una cu păr argintiu, ca târfa care-i şedea pe mădular în Selhorys.

Pe râu, Tyrion fusese nevoit să-l suporte pe Griff, dar existase măcar misterul adevăratei identităţi a căpitanului, să-l incite şi tovărăşia mai simpatică a celorlalţi din micul grup de pe barcă. Pe corabie, din păcate, toţi erau exact ceea ce păreau a fi, nimeni nu era deosebit de simpatic şi doar preotul roşu era interesant. *El şi, poate, Penny. Dar fata mă urăşte, cum e şi firesc.*

Viaţa pe *Selaesori Qhoran* era cumplit de plictisitoare, descoperise Tyrion. Cea mai incitantă parte a zilei era când îşi înţepa cu cuţitul degetele de la mâini şi de la picioare. Pe râu, fuseseră minuni de văzut: ţestoase uriaşe, oraşe distruse, oameni de piatră, preotese goale. Nu ştiai niciodată ce te aşteaptă după următoarea cotitură. Părăsind Volantisul, corabia plutise la început de-a lungul ţărmului, aşa că Tyrion a putut privi promontoriile pe lângă care treceau, a putut urmări stolurile de păsări de mare care se înălţau de pe falezele stâncoase şi de pe turnurile de veghe dărâmate, a putut număra insulele pustii care alunecau pe lângă ei. A văzut multe alte nave: bărci de pescuit, nave greoaie de negoţ, mândre galere, cu vâslele plesnind valurile şi stârnind o spumă albă. Dar, odată ajunşi în apele mai adânci, nu mai rămâneau decât marea şi cerul, aer şi apă. Apa arăta ca apa. Cerul arăta precum cerul. Uneori trecea câte un nor. *Prea mult albastru.*

Iar noaptea era şi mai rău. Tyrion dormea prost şi în cele mai bune condiţii, iar ceea ce avea acolo era departe de asta. Somnul însemna, aproape sigur, vise, iar în vise îl aşteptau Tristeţile şi un rege de piatră cu chipul tatălui său. Astfel, avea de ales între a se căţăra în hamacul lui, să asculte sforăiturile lui Jorah Mormont, dedesubt, sau a rămâne

pe punte, să contemple marea. În nopțile fără lună, apa era neagră, de la un orizont la altul, ca o cerneală de maester. Întunecoasă, adâncă și amenințătoare, cu un fel de frumusețe care îți dădea fiori, dar, când o privea prea îndelung, Tyrion se trezea gândindu-se cât de ușor ar fi să alunece peste parapet și să se prăbușească în bezna aceea. Un singur *pleosc*, foarte mic, și jalnica poveste măruntă a vieții sale s-ar sfârși imediat. *Dar dacă există un iad și tatăl meu mă așteaptă?*

Cea mai plăcută parte a fiecărei seri era cina. Mâncarea nu era foarte de bună, dar era din belșug, așa că piticul își îndreptă pașii într-acolo. Bucătăria unde-și lua el masa era o sală înghesuită și incomodă, cu acoperișul atât de scund încât pasagerii mai înalți erau mereu în pericol să-și spargă capul, un accident la care păreau expuși îndeosebi uriașii soldați-sclavi ai Mâinii Învăpăiate. Oricât de mult îi plăcea lui Tyrion să râdă pe înfundate pe seama lor, ajunsese să prefere să mănânce singur. Devenise foarte curând obositor să stea la masă cu oameni care nu-i vorbeau limba și să le asculte discuțiile și glumele fără să priceapă nimic. Mai ales de când începuse să se întrebe dacă nu cumva el era ținta glumelor și râsetelor lor.

Bucătăria era și locul unde erau păstrate cărțile navei. Având un căpitan deosebit de studios, corabia transporta trei: o culegere de poezie navală, cuprinzând creații proaste și foarte proaste, un tom ferfeniță despre aventurile erotice într-un bordel ale unei tinere sclave lysene și al patrulea și ultimul volum al *Vieții Triarhului Belicho*, un celebru patriot volanten, al cărui șir neîntrerupt de cuceriri și victorii se încheia abrupt când a fost mâncat de uriași. Tyrion le citise pe toate până la sfârșitul celei de-a treia zile pe mare. Apoi, în lipsa altor cărți, a început să le recitească. Povestea sclavei era cea mai prost scrisă, dar și cea mai captivantă și o alese în seara aceea, să-i țină de urât la cină, în timp ce mânca sfeclă cu unt, tocană de cod și biscuiți cu care ai fi putut bate cuie.

Citea relatarea zilei în care fata și sora ei au fost luate în sclavie, când Penny intră în bucătărie.

– O, spuse ea. Credeam... n-am vrut să te deranjez, stăpâne, eu...

- Nu mă deranjezi. Sper că n-o să încerci iar să mă omori.

- Nu. Fata își feri privirea, roșind.

- În acest caz, mi-ar prinde bine puțină tovărășie. Nu prea ai cu cine schimba o vorbă pe corabia asta. Tyrion închise cartea. Haide. Șezi. Mănâncă. Fata își lăsase, la fiecare masă, aproape toată mâncarea neatinsă în fața ușii cabinei sale. Trebuia să fie lihnită de foame. Tocana e aproape comestibilă, adăugă Tyrion. Peștele măcar e proaspăt.

- Nu... m-am înecat o dată cu un os de pește. Nu pot mânca pește.

- Bea niște vin atunci. Tyrion îi umplu cupa și o împinse spre ea. Cu complimentele căpitanului nostru. La drept vorbind, aduce mai mult a urină decât a vin auriu de Arbor, dar și urina e mai bună decât romul negru ca smoala pe care-l beau marinarii. S-ar putea să te ajute să dormi.

Fata nu se clinti să atingă cupa.

- Mulțumesc, lordul meu, dar nu. Făcu un pas în spate: N-ar fi trebuit să te deranjez.

- Ai de gând să-ți petreci toată viața fugind? o întrebă Tyrion, înainte ca fata să apuce să se strecoare pe ușă afară.

Asta o opri. Obrajii i se colorară într-un roz puternic și Tyrion se temea că era pe cale să izbucnească din nou în plâns. Dar fata își împinse buza în afară, sfidătoare, și spuse:

- Și tu fugi.

- Așa e, mărturisi el, dar eu fug *către*, iar tu fugi *de*, și asta e o mare diferență.

- N-am fi fost nevoiți să fugim deloc, dacă n-ai fi fost tu.

I-a trebuit ceva curaj să-mi spună asta în față.

- Vorbești despre Debarcaderul Regelui sau despre Volantis?

- Despre amândouă. În ochi îi sclipiră lacrimi. Despre tot. De ce n-ai putut să intri în turnir cu noi, așa cum a vrut regele? Nu te-ai fi rănit. Ce te-ar fi costat, lordul meu, să te urci călare pe câinele nostru și să alergi la țintă, doar ca să-i faci băiatului pe plac? Era doar nițică distracție. Ar fi râs de tine, atâta tot.

– Ar fi râs de mine, repetă Tyrion. *Dar i-am făcut să râdă de Joff, în schimb. Ce plan isteț, nu-i așa?*

– Fratele meu zice că e bine să faci oamenii să râdă. Un lucru *nobil*, și onorabil. Fratele meu zice... el... Lacrimile se revărsară atunci, rostogolindu-i-se pe față.

– Îmi pare rău pentru fratele tău. Tyrion îi spusese aceleași vorbe în Volantis, dar pe atunci ea era atât de cufundată în durere, încât piticul se îndoia că le auzise.

Acum le auzi.

– Îți pare rău. Îți pare rău. Buzele îi tremurau, obrajii îi erau uzi, ochii, două văgăuni cu marginile roșii. Am părăsit Debarcaderul Regelui chiar în noaptea aceea. Fratele meu susținea că era mai bine să plecăm înainte să se întrebe cineva dacă am avut vreun amestec în moartea regelui și să decidă să ne tortureze ca să afle. Ne-am dus în Tyrosh, la început. Fratele meu credea că e destul de departe, dar n-a fost. Cunoșteam acolo un jongler. A făcut jonglerii ani și ani, în fiecare zi, lângă Fântâna Zeului Îmbătat. Era bătrân, așa că mâinile nu-i mai erau la fel de agile ca odinioară și uneori își scăpa mingile și alerga după ele prin piață, dar tyroshii râdeau oricum și-i aruncau bani. Apoi, într-o dimineață, am auzit că trupul lui a fost găsit în Templul lui Trios. Trios are trei capete și lângă ușile templului e o statuie mare a lui. Bătrânul fusese tăiat în trei bucăți și vârât în cele trei guri ale lui Trios. Numai că, atunci când părțile i-au fost cusute înapoi laolaltă, capul dispăruse.

– Un dar pentru scumpa mea surioară. Era tot pitic?

– Un omuleț, da. Ca tine, ca Oppo. Gologan. Îți pare rău și pentru jongler?

– N-am știut de existența jonglerului tău până-n clipa asta... dar, da, îmi pare rău că a murit.

– A murit din cauza ta. Ai mâinile pătate de sângele lui.

Acuzația îl durea, semănând atât de mult cu vorbele lui Jorah Mormont.

– Sora mea are mâinile pătate de sângele lui. Şi brutele care l-au omorât. Mâinile mele... Tyrion le răsuci, le inspectă, strânse pumnii. Mâinile mele sunt mânjite de sânge, da. Spune-mi criminal şi nu vei greşi. Şi regicid. Voi recunoaşte şi asta. Am ucis mame, taţi, nepoţi, iubiţi, bărbaţi şi femei, regi şi târfe. Un cântăreţ m-a sâcâit o dată, aşa că l-am făcut tocană pe ticălos. Dar n-am ucis în viaţa mea un jongler, nici vreun pitic şi nu sunt vinovat pentru ceea ce i s-a întâmplat fratelui tău afurisit.

Penny luă cupa de vin pe care i-o turnase şi i-o aruncă în faţă. *Întocmai ca scumpa mea surioară.* Tyrion auzi uşa bucătăriei trântindu-se, dar n-o văzu plecând. Ochii îl înţepau şi lumea era o ceaţă. *Şi cu asta, s-a zis cu prietenia ei.*

Tyrion Lannister avea puţină experienţă cu alţi pitici. Nobilul său tată nu primea cu bucurie pe nimeni care-i amintea de diformităţile fiului său şi comedianţii care aveau omuleţi în trupele lor învăţaseră curând să ocolească Lannisportul şi Casterly Rock, ca să nu-i stârnească mânia. Crescând, Tyrion a auzit despre un bufon pitic de la reşedinţa dornisheanului Lord Fowler, despre un pitic care slujea ca maester la Degete şi despre o femeie pitic în rândul surorilor tăcute, dar n-a simţit niciodată cel mai mic imbold să-i caute. I-au ajuns la urechi şi alte poveşti, mai puţin credibile, despre o pitică vrăjitoare, care bântuia pe un deal din ţinuturile riverane, şi despre o pitică târfă din Debarcaderul Regelui, căreia îi mersese vestea că se împreunează cu câini. Propria lui surioară îi pomenise despre aceasta din urmă, oferindu-se chiar să-i găsească o căţea în călduri, dacă voia şi el să încerce. Când a întrebat-o politicos dacă se referea la ea, Cersei i-a aruncat o cupă de vin în faţă. *Era roşu, din câte-mi amintesc.* Tyrion îşi şterse faţa cu mâneca. Ochii îl mai înţepau şi acum.

Pe Penny n-o mai văzu până în ziua furtunii.

Aerul sărat era neclintit şi greu în dimineaţa aceea, dar cerul era învăpăiat spre apus, brăzdat de nori joşi care străluceau ca purpuriul Lannisterilor. Marinarii alergau de colo-colo, fixând hublourile, întinzând odgoane, eliberând punţile, fixând tot ce nu era deja fixat.

– Vine vânt cumplit, îl avertiză unul. Fără-Nas ar trebui să meargă jos.

Tyrion își amintea furtuna pe care o îndurase traversând marea îngustă, felul în care puntea îi săltase sub picioare, scrâșniturile oribile ale navei, gustul de vin și de vomă.

– Fără-Nas va rămâne aici.

Dacă zeii îl voiau, prefera să moară înecat în valuri decât în propria-i vomă. Deasupra, vela de pânză groasă a corabiei se desfăcea încet, ca blana unui animal gigantic zburlindu-se după un somn lung, apoi se umflă, cu un pocnet neașteptat care întoarse toate capetele de pe punte.

Vânturile mânau corabia înainte, îndepărtând-o de ruta aleasă. În spatele lor, nori negri se îngrămădeau pe cerul roșu ca sângele. Marea începea să se dezlănțuie și valuri negre se înălțau, zdrobindu-se de coca *Administratorului Duhnitor.* Atunci începu echipajul să coboare vela. Tyrion le stătea în cale, în mijlocul punții, așa că urcă pe castelul de la proră și se ghemui, delectându-se cu biciul rece al ploii pe obraji. Corabia se ridica și cobora, săltând mai sălbatic decât orice cal călărise vreodată, înălțându-se cu fiecare val, înainte de-a aluneca în jos, zguduindu-l până-n oase. Chiar și așa, era mai bine acolo, de unde putea vedea, decât sub punte, închis într-o cabină sufocantă.

Când furtuna încetă, se lăsa înserarea și Tyrion Lannister era ud până la piele, dar, cumva, se simțea în culmea fericirii... și fericirea îi spori mai târziu, când dădu peste un Jorah Mormont beat în cabina lor, într-o baltă de vomă.

Piticul zăbovi în bucătărie, după cină, să-și sărbătorească supraviețuirea bând câteva păhărele de rom negru ca smoala cu bucătarul navei, un volanten gras, unsuros și necioplit, care știa doar un cuvânt în Limba Comună (*sex*), dar juca foarte bine *cyvasse*, în special când era beat. Jucară trei partide în seara aceea, Tyrion câștigând-o pe prima, dar pierzându-le pe următoarele. După care hotărî că-i ajunge și urcă împleticindu-se pe punte, să-și limpezească mintea de rom și elefanți deopotrivă.

O găsi pe Penny pe teugă, unde îl găsise de atâtea ori pe Ser Jorah, stând lângă parapet, lângă hidosul galion pe jumătate putrezit și privind peste marea de cerneală. Din spate, părea mică și vulnerabilă ca un copil.

Tyrion se gândi că era mai bine să n-o tulbure, dar era prea târziu. Îl auzise.

– Hugor Hill.

– Dacă dorești. *Știm amândoi adevărul.* Regret că te deranjez. Mă voi retrage.

– Nu. Fața fetei era palidă și tristă, dar nu dădea semne că ar fi plâns.

– Și eu regret. Vinul. Nu tu l-ai omorât pe fratele meu sau pe bietul bărbat din Tyrosh.

– Am avut un rol, deși nu cu voia.

– Mi-e atât de dor de el. Fratele meu, eu...

– Înțeleg. Gândul îi zbură la Jaime. *Consideră-te norocoasă. Fratele tău a murit înainte să te trădeze.*

– Eram convinsă că vreau să mor, continuă ea, dar azi, când a venit furtuna și am crezut că ne vom scufunda, eu... eu...

– Ți-ai dat seama că vrei să trăiești, până la urmă. *Am trăit același sentiment. Încă un lucru pe care-l avem în comun.*

Fata avea dinții strâmbi, ceea ce o făcea rezervată cu zâmbetele, dar acum zâmbi.

– Chiar ai făcut tocană dintr-un cântăreț?

– Cine, eu? Nu, eu nu gătesc.

Când chicoti, râsul ei sună ca al fetișcanei dulci care era... șaptesprezece, optsprezece, nu mai mult de nouăsprezece ani.

– Și ce-a făcut cântărețul ăla?

– A scris un cântec despre mine.

O comoară ascunsă femeia-i era, rușinea și dragostea lui. Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna pe lângă un dulce sărut. Era ciudat cât de repede îi reveniseră cuvintele în minte. Poate că nu le uitase niciodată. *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei.*

– Trebuie să fi fost un cântec foarte răutăcios.

– Nu tocmai. Nu se compara cu *Ploile din Castamere*, ține cont de asta, dar unele părți erau... ei...

– Cum suna?

El râse.

– Nu. Nu vrei să m-auzi cântând.

– Mama ne cânta când eram mici. Fratelui meu și mie. Spunea întotdeauna că nu contează ce fel de voce ai dacă îți place să cânți.

– Ea era...

– ...mică de statură? Nu, dar tatăl nostru era. Propriul lui părinte l-a vândut ca sclav când avea trei ani, dar el ajuns un saltimbanc atât de vestit, încât și-a cumpărat libertatea. A călătorit prin toate Orașele Libere, și prin Westeros. În Orașul Vechi îi spuneau Bobul-Săltăreț.

Bineînțeles. Tyrion se strădui să nu se strâmbe a dezgust.

– Acum e mort, continuă Penny. Ca și mama. Oppo... era ultima mea rudă, și s-a dus și el. Își întoarse fața și se uită la întinderea mării. Ce-o să fac? Unde-o să mă duc? Nu mă pricep la nimic, dau doar spectacolul cu turnirul, iar pentru asta e nevoie de doi.

Nu, se gândi Tyrion. *Nu-i un loc unde-ai vrea s-ajungi. Nu-mi cere mie așa ceva. Nici măcar să nu te gândești.*

– Găsește-ți vreun orfan pe potrivă, îi sugeră.

Penny nu păru să-l fi auzit.

– Turnirul a fost ideea tatei. Ba chiar a dresat el însuși prima scroafă, dar, când era prea bolnav ca s-o mai poată călări, Oppo i-a luat locul. Eu am călărit întotdeauna câinele. Odată ne-am prezentat spectacolul în fața Lordului Mării din Braavos, și el a râs atât de tare, încât după aceea ne-a dat fiecăruia câte un... un dar măreț.

– Acolo v-a găsit sora mea? În Braavos?

– Sora ta?

Fata părea pierdută.

– Regina Cersei.

Penny clătină din cap.

– Nu, niciodată... cel care-a venit la noi a fost un bărbat, în Pentos. Osmund. Nu, Oswald. Sau cam așa ceva. Oppo s-a-ntâlnit cu el, nu eu. Fratele meu făcea toate aranjamente. El știa întotdeauna ce era de făcut, care era următorul loc unde trebuia să mergem.

– Meereen e următorul loc spre care ne îndreptăm.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

– E Qarth, asta vrei să spui. Ne îndreptăm spre Qarth, trecând prin Noul Ghis.

– Spre Meereen. O să-ți călărești câinele pentru regina-dragon și-o să pleci de-acolo cu greutatea ta în aur. Ai face bine să-ncepi să mănânci mai mult, ca să fii frumușică și durdulie când o să-ți ții turnirul în fața Înălțimii Sale.

Penny nu-i întoarse zâmbetul.

– De una singură nu pot decât să călăresc în cercuri. Și chiar dacă regina o să râdă, pe urmă unde-o să mă duc? Nu stăteam niciodată prea mult într-un singur loc. Când ne vedeau prima dată, oamenii râdeau și iar râdeau, însă a patra sau a cincea oară știau dinainte ce urma să facem. Și nu mai râdeau, așa că trebuia să plecăm în altă parte. Făceam cei mai mulți bani în orașele mari, dar mie mi-au plăcut întotdeauna mai mult cele mici. În astfel de locuri, oamenii nu ne dădeau argint, dar ne chemau să mâncăm la mesele lor, iar copiii se țineau după noi peste tot.

Fiindcă nu mai văzuseră niciodată pitici în troacele prăpădite pe care le numesc orașe, se gândi Tyrion. *Țâncii ăia afurisiți s-ar fi ținut și după o capră cu două capete, dac-ar fi apărut vreuna. Până când s-ar fi plictisit de behăiturile ei și-ar fi tăiat-o pentru cină.* Dar nu voia s-o facă să plângă iarăși, așa că spuse:

– Daenerys e bună la suflet și generoasă din fire. Asta avea ea nevoie s-audă. Nu mă-ndoiesc c-o să-ți găsească un loc la Curtea ei. Un loc sigur, unde sora mea n-o să te poată ajunge.

Penny se-ntoarse din nou spre el.

– Și-o să fii și tu acolo.

Dacă Daenerys nu hotărăște cumva că are nevoie de ceva sânge de Lannister, ca plată pentru sângele Targaryen vărsat de fratele meu.

– O să fiu.

După asta, fata pitică începu să fie văzută mai des pe punte. În ziua următoare, Tyrion se întâlni cu ea și cu scroafa ei bălțată în mijlocul navei, pe la jumătatea după-amiezii, când aerul era cald și marea liniștită.

– O cheamă Frumușica, îi spuse ea, cu sfială.

Frumușica purcica și Penny fetica, se gândi el. Cineva trebuie să dea seamă pentru foarte multe. Penny îi întinse lui Tyrion câteva ghinde și el o lăsă pe Frumușica să i le mănânce din palmă. *Să nu crezi că nu știu ce faci, fetico*, se gândi, când scroafa voinică adulmecă și guiță.

Începură în curând să mănânce împreună. În unele nopți erau numai ei doi: la alte mese se îngrămădeau alături de străjerii lui Moqorro. *Degetele*, așa îi numi Tyrion; la urma urmelor, erau oamenii Mâinii Învăpăiate, și erau cinci. Penny râse de asta, un sunet dulce, deși nu-l auzea prea des. Rana ei era încă prea proaspătă, mâhnirea prea adâncă.

El o făcu în curând să-i spună corabiei *Administratorul Duhnitor*, deși ea se supăra ori de câte ori o numea el pe Frumușica *Slănina*. Vrând să-și ispășească această vină, Tyrion încercă s-o învețe *cyvasse*, deși își dădu curând seama că era o cauză pierdută.

– Nu, îi spuse el de vreo douăsprezece ori, dragonul zboară, nu elefanții.

În aceeași noapte, Penny veni direct la el și-l întrebă dacă nu voia să lupte cu ea în turnir.

– Nu, răspunse Tyrion.

Abia mai târziu se gândi că poate turnirul nu însemna de fapt turnir. Răspunsul lui ar fi fost tot „nu“, dar n-ar mai fi venit atât de brusc.

Întors în cabina pe care-o împărțea cu Ser Mormont, Tyrion se răsuci în hamac ore de-a rândul, tot ațipind și tot trezindu-se. Visele lui erau pline de mâini cenușii de piatră ce se întindeau către el din ceață, și apărea o scară ce ducea spre tatăl lui.

În cele din urmă renunță și urcă pe punte, să ia o gură din aerul nopții. *Selaesori Qhoran* își strânsese pânzele mari pentru noapte și punțile erau pustii. Unul dintre ofițeri se afla pe teuga de la pupă, iar în mijlocul corabiei stătea Moqorro, lângă vasul lui pentru foc, unde câteva flăcări mărunte continuau să danseze printre tăciuni.

Nu erau vizibile decât cele mai strălucitoare stele, toate către vest. O licărire de un roșu plăpând, de culoarea unei vânătăi însângerate, lumina cerul către nord-vest. Tyrion nu văzuse niciodată o lună mai mare. Monstruoasă, umflată, arăta de parcă ar fi înghițit soarele și s-ar fi trezit chinuită de febră. Plutind pe mare dincolo de corabie, geamăna ei sclipea, roșie, la trecerea fiecărui val.

– Ce oră e? îl întrebă pe Moqorro. Ăsta nu poate fi răsăritul decât dacă s-a mutat estul. De ce e cerul roșu?

– Cerul e întotdeauna roșu deasupra Valyriei, Hugor Hill.

Un fior rece îi alunecă în josul spatelui.

– Suntem în apropiere?

– Mai aproape decât îi place echipajului, răspunse Moqorro, cu vocea lui profundă. Știți povestea, acolo, la voi, în Regatele Apusului?

– Știu că unii marinari susțin că orice om care vede în fața ochilor coasta aia e sortit pieirii.

El nu credea în asemenea povești, nu mai mult decât unchiul lui. Gerion Lannister plecase pe mare, către Valyria, când avea Tyrion optsprezece ani, cu gândul să regăsească sabia pierdută a străbunilor Casei Lannister și alte comori care era posibil să fi supraviețuit Urgiei. Tyrion își dorise cu disperare să-l însoțească, însă nobilul său tată numise călătoria o „căutare nebunească“ și-i interzisese să participe.

Și poate că nu s-a înșelat. De la plecarea *Leului care râde* din Lannisport trecuse aproape un deceniu și Gerion nu se mai întorsese. Oamenii trimiși de Lordul Tywin să-l găsească îi luaseră urma până în Volantis, unde îl părăsise jumătate din echipaj și el cumpărase sclavi care să acopere golurile. Niciun om liber nu s-ar fi angajat vreodată pe o corabie al cărei căpitan își mărturisea cu glas tare intenția de a naviga pe Marea Fumegândă.

– Așadar, vedem cele Paisprezece Flăcări, reflectate de nori.

– Paisprezece sau paisprezece mii. Ce om cutează să le numere? Nu e înțelept din partea muritorilor să se uite cu prea multă atenție la flăcările acelea, prietene. Sunt vâlvătăile mâniei zeului și nicio flacără omenească nu e pe potriva lor. Noi, oamenii, suntem făpturi prea mărunte.

– Unii mai mărunți decât alții.

Valyria. Stătea scris că, în ziua Urgiei, pe o întindere de opt sute de kilometri, toate dealurile crăpaseră în două, umplând aerul cu fum și cu foc, cu vâlvătăi atât de fierbinți și de flămânde, încât până și dragonii care zburau fuseseră înghițiți și mistuiți. În pământ se căscaseră goluri adânci, înghițind palate, temple, orașe întregi. Lacurile fierseseră sau se preschimbaseră în acid, munții explodaseră, fântâni de foc scuipaseră piatră topită în văzduh, la mii de metri înălțime, din nori roșii plouase cu sticla dragonului și cu sângele negru al demonilor, iar în nord pământul se despicase și se prăbușise, afundându-se în el însuși, și o mare furioasă se năpustise în golul căscat. Cel mai mândru oraș din lume pierise într-o clipă, imperiul său legendar dispăruse într-o zi, Ținuturile Verii Lungi fuseseră pârjolite, înecate și nimicite.

Un imperiu făurit din sânge și foc. Valyrienii au cules ce-au semănat.

– Căpitanul nostru are de gând să verifice dacă blestemul funcționează?

– Căpitanul nostru ar prefera să se afle la cincizeci de leghe în largul mării, la mare distanță de țărmul ăla blestemat, dar eu i-am poruncit să aleagă drumul cel mai scurt. O mai caută și alții pe Daenerys.

Griff, cu tânărul lui prinț. Era oare posibil ca întreaga discuție despre Compania de Aur care naviga spre vest să fi fost un truc? Tyrion se gândi să spună ceva, apoi se răzgândi. I se păru că prorocirea care-l călăuzea pe preotul roșu nu lăsa loc decât pentru un singur erou. Un al doilea Targaryen n-ar făcut altceva decât să-i năucească.

– I-ai văzut pe acești alții în flăcările tale? întrebă, cu prudență.

– Nu le-am zărit decât umbrele, răspunse Moqorro. Mai cu seamă una. A unei creaturi înalte și strâmbe, cu un ochi negru și cu zece brațe lungi, navigând pe o mare de sânge.

BRAN

Luna era un corn, subțire și tăios ca o lamă de cuțit. Un soare palid răsări, apuse și răsări din nou. Frunze roșii șopteau în vânt. Nori negri năpădeau cerurile și se preschimbau în furtuni. Fulgerele scânteiau și tunetul bubuia, morți cu mâini negre și ochi de un albastru strălucitor se foiau în jurul unei crăpături din coasta dealului, dar nu puteau să intre. Sub deal, băiatul schilod stătea pe un tron făcut din lemnul copacului inimii, ascultând șoaptele din întuneric în vreme ce corbii i se plimbau în susul și în josul brațelor.

- *N-o să mai mergi niciodată, dar vei zbura*, îi făgăduise cioara cu trei ochi.

Uneori, cântecul plutea în aer înălțându-se de dedesubt, dintr-un loc îndepărtat. *Copiii Pădurii*, așa le-ar fi spus Bătrâna Nan cântăreților, dar cei care cântă cântecul pământului era numele pe care și-l dădeau ei înșiși, în Limba Adevărată, pe care n-o putea vorbi nici măcar un singur om. Însă corbii erau să stare s-o vorbească. Ochii lor mici și negri erau plini de taine, croncăneau la el și îi loveau pielea cu ciocurile când auzeau cântecele.

Luna era rotundă, plină. Stelele călătoreau pe cerul întunecat. Ploaia cădea și îngheța, crengile copacilor se rupeau sub greutatea gheții. Bran și Meera inventaseră nume pentru cei care interpretau

cântecul pământului: Frasin și Frunze și Solzi, Cuțit Negru și Bucle Ninse și Tăciuni. Adevăratele lor nume erau prea lungi pentru graiurile omenești, spunea Frunză. Ea era singura care vorbea Limba Comună, așa că Brian nu aflase niciodată ce părere aveau ceilalți despre numele lor.

După frigul care-ți îndurera oasele dincolo de Zid, peșterile erau binecuvântat de calde, iar când răceala ieșea pe furiș din ziduri, cântăreții aprindeau focuri, alungând-o iarăși. Acolo, jos, nu erau nici vânt, nici zăpadă, nici gheață, nici creaturi moarte care se-ntindeau să te înșface, numai vise și lumânări cu fitil din papură și sărutările corbilor. Și cel care șoptea din întuneric.

Cântăreții îi spuneau *ultimul clarvăzător verde*, dar în visele lui Brian continua să fie o cioară cu trei ochi. Când Meera Reed îl întrebase care era adevăratul lui nume, scosese un sunet înspăimântător, care ar fi putut fi un chicotit.

– Am purtat multe nume când eram viu, dar până și eu am avut cândva o mamă, iar numele pe care mi l-a dat când mă ținea la sân e Brynden.

– Am un unchi Brynden, spusese Bran. De fapt e unchiul mamei mele. Se numește Brynden Peștele Negru.

– Unchiul tău s-ar putea să fi fost numit astfel după mine. Unii încă mai sunt. Nu la fel de mulți ca înainte. Oamenii uită. Numai copacii își amintesc.

Vocea îi era atât de firavă, încât Bran fusese nevoit să-și încordeze auzul.

– Cea mai mare parte din el a intrat în copac, îi lămurise cântăreața pe care Meera o numise Frunză. A trăit mai mult decât întinderea vieții lui muritoare, dar cu toate acestea tânjește. După noi, după voi, după tărâmurile oamenilor. În carnea lui n-a mai rămas decât un strop de putere. Are o mie și unu de ochi, dar sunt multe de privit. Într-o bună zi o să știi.

– Ce-o să știu? îi întrebase Bran pe cei doi Reed mai târziu, când veniseră, cu torțe ce le ardeau strălucitoare în mâini, să-l ducă înapoi,

la paturile lor, într-o încăpere mică de lângă peştera uriaşă. Ce-şi amintesc copacii?

– Secretele vechilor zei, spusese Jojen Reed.

Mâncarea, focul şi odihna îl ajutaseră să se refacă după chinurile călătoriei lor, dar părea mai trist, posac, cu privirea istovită, bântuită.

– Adevăruri pe care le ştiau Primii Oameni, acum uitate în Winterfell, dar nu şi în sălbăticia udă. În mlaştinile şi casele noastre lacustre, noi trăim mai aproape de verdeaţă şi ne amintim. Pământul şi apa, ţărâna şi stânca, stejarii şi ulmii şi sălciile, toate-au fost aici înaintea noastră şi vor rămâne după ce vom pleca.

– Ca şi tine, spusese Meera, ceea ce îl întristase pe Bran.

Şi dacă nu-mi doresc să rămân după ce veţi pleca voi? aproape că întrebase el, dar îşi înghiţise cuvintele nerostite. Acum era aproape bărbat, nu voia ca Meera să-l creadă un ţânc plângăcios. În loc de asta, zisese:

– Poate că şi voi aţi putea fi clarvăzători verzi.

– Nu, Bran.

Meera păruse mâhnită.

– Sunt puţini cei cărora le e menit să bea din acea fântână verde cât se mai află încă în carnea lor muritoare, să audă şoaptele frunzelor şi să vadă ce văd copacii, aşa cum văd zeii, îl lămurise Jojen. Majoritatea nu sunt atât de binecuvântaţi. Mie zeii nu mi-au dat decât vise verzi. Misiunea mea a fost să te-aduc aici. Şi mi-am îndeplinit-o.

Luna era o gaură neagră pe cer. Lupii urlau în pădure adulmecând troienele în căutare de mortăciuni. Un stol de corbi ţâşni din coasta dealului, scoţând ţipete ascuţite, aripi negre fluturând deasupra unei lumi albe. Un soare roşu răsări şi apuse şi răsări iarăşi, colorând zăpada în nuanţe de trandafiriu şi de roz. Sub deal, Jojen medita, Meera nu-şi găsea locul, iar Hodor hoinărea prin tunelurile întunecoase cu o sabie în mâna dreaptă şi cu o torţă în stânga. Sau cel care hoinărea era Bran?

Nimeni nu trebuie să ştie vreodată.

Caverna imensă, deschisă către prăpastie, era neagră ca smoala, neagră catran, mai neagră decât penele ciorilor. Lumina pătrundea

hoțește, nedorită și nepoftită, și în curând se făcea din nou întuneric: focurile din cuhnie, lumânările și papura ardeau pentru un scurt răstimp, apoi începeau să pâlpâie, cu scurtele lor vieți pe sfârșite.

Cântăreții îi făcuseră lui Bran un tron al lui, aidoma aceluia pe care stătea Lordul Brynden, lemn alb din copacul inimii, împestrițat cu roșu, ramuri moarte întrețesute cu rădăcini vii. Îl așezaseră în peștera mare, acolo unde zgomotul îndepărtatei ape curgătoare de dedesubt stârnea ecouri în aerul negru. Odată ce fusese coborât în locul acela, îl acoperiseră pe Bran cu blănuri calde.

Acolo stătea el, ascultând șoaptele răgușite ale profesorului său.

– Să nu te temi niciodată de întuneric, Bran. Cuvintele lordului erau însoțite de un freamăt vag de lemn și de frunze, de o ușoară răsucire a capului. Cei mai puternici copaci au rădăcini în cotloanele întunecoase ale pământului. Întunericul va fi mantia ta, scutul tău, laptele mamei tale. Întunericul te va face puternic.

Luna era un corn, subțire și tăios ca o lamă de cuțit. Fulgii coborau plutind fără zgomot, înveșmântând în alb sequoia și pinii. Nămeții creșteau atât de înalți încât acopereau intrările peșterilor, ca un zid alb prin care Vară trebuia să-și croiască drum săpând ori de câte ori ieșea să se alăture haitei sale și să vâneze. Bran nu cutreiera prea des împreună cu ei în zilele acelea, dar în unele nopți îi privea de sus.

Zborul era mai grozav decât cățăratul.

Începuse să se strecoare în pielea lui Vară tot atât de ușor cum îi era, înainte de a-și rupe șira spinării, să-și tragă o pereche de pantaloni bufanți. Să-și schimbe pielea cu penele negre ca noaptea ale unui corb fusese mai greu, dar nu atât de greu precum se temuse, nu când era vorba de corbii *aceia*.

– Un armăsar sălbatic azvârle cu copitele când încearcă un bărbat să-l călărească și se străduiește să muște mâna care-i strecoară o îmbucătură între dinți, spusese Lordul Brynden, dar un cal care-a cunoscut un călăreț va primi un altul. Bătrâne sau tinere, păsările astea au mai fost folosite. Alege acum una și zboară.

El alesese un corb și apoi un altul, fără sorți de izbândă, dar al treilea îl privise cu ochi negri și ageri, își înclinase capul și scosese un cârâit și, cât ai clipi, Bran nu mai fusese un băiat care se uita la o pasăre, ci o pasăre care se uita la un băiat. Cântecul râului devenise dintr-odată mai puternic, torțele, mai strălucitoare, iar aerul se umpluse de mirosuri stranii. Când încercase să vorbească scosese un țipăt și își sfârșise primul zbor izbindu-se de un perete și pomenindu-se înapoi, în propriul trup olog. Corbul scăpase nevătămat. Zburase către el și i se așezase pe braț și Bran îi mângâiase penele și se strecurase din nou în el. În scurt timp, zbura în jurul peșterii, șerpuind printre colții lungi de stâncă atârnați de tavan, ba chiar fluturându-și aripile deasupra hăului și năpustindu-se în adâncurile lui reci și întunecate.

Pe urmă își dăduse seama că nu era singur.

– În corb mai era cineva, îi zisese Lordului Brynden, după ce se reîntorsese în propria piele. O fată. Am simțit-o.

– O femeie, una dintre cele care cântă cântecul pământului, îi răspunsese profesorul său. Moartă de mult, însă o parte din ea a rămas, așa cum o parte din tine ar rămâne în Vară, dacă această carne de băiat a ta ar muri mâine. Umbra unui suflet. N-o să-ți facă niciun rău.

– Toate păsările au cântăreți în ele?

– Toate, adeverise Lordul Brynden. Sunt cântăreții care i-au învățat pe Primii Oameni să trimită mesaje prin corbi... dar, în zilele acelea, păsările rosteau cuvintele. Copacii țin minte, dar oamenii uită, așa că acum își scriu vorbele pe pergamente și le leagă de picioarele unor păsări care nu și-au împărțit niciodată pielea.

Bătrâna Nan îi spusese cândva aceeași poveste, dar, când îl întrebase pe Robb dacă era adevărat, fratele lui râsese și-l întrebase dacă nu cumva credea și-n grumkini. Își dorea ca Robb să fi fost cu ei acum. *I-aș spune că pot să zbor, dar el nu m-ar crede, așa că ar trebui să-i arăt. Pun rămășag și că și el ar putea învăța să zboare, și el și Arya și Sansa, ba chiar și micul Rickon și Jon Snow. Am putea fi corbi cu toții și am locui în adăpostul păsărilor Maesterului Luwin.*

Însă ăsta nu era decât un alt vis prostesc. În unele zile se întreba dacă nu cumva totul nu era decât un vis. Poate adormise în zăpadă și se visa într-un loc sigur, călduros. *Trebuie să te trezești*, își spunea, *trebuie să te trezești chiar acum, sau o să visezi până la moarte.* O dată sau de două ori se ciupise se braț, într-adevăr cu putere, dar nu izbutise decât să și-l îndurereze. La început încercase să numere zilele notându-și-le când se trezea și când se culca, însă acolo, jos, somnul și trezia aveau un fel al lor de a se contopi între ele. Visele deveneau lecții, lecțiile deveneau vise, lucrurile se petreceau toate deodată sau deloc. Făcuse asta sau doar visase?

– Numai un copil dintr-o mie se naște om-fiară, îi spusese Lordul Brynden într-o zi, după ce învățase să zboare, și numai un om-fiară dintr-o mie poate fi clarvăzător verde.

– Credeam că acești clarvăzători verzi sunt vrăjitorii Copiilor Pădurii, zisese Brian. Adică ai cântăreților.

– Într-un fel. Cei cărora le spui Copiii Pădurii au ochii tot atât de aurii ca soarele, însă, foarte rar, printre ei se naște câte unul cu ochii roșii ca sângele sau verzi ca mușchiul copacilor din inima pădurii. Astfel îi însemnă zeii pe cei desemnați să primească darul. Aleșii nu sunt viguroși și anii grăbiți pe care și-i petrec deasupra pământului sunt puțini, fiindcă pentru fiecare cântec e nevoie de ceva pe celălalt taler al balanței. Dar odată pătrunși în interiorul pădurii, zăbovesc aici vreme într-adevăr îndelungată. O mie de ochi, o sută de piei, înțelepciune-adâncă, precum rădăcinile copacilor bătrâni. Clarvăzători verzi.

Bran nu înțelesese, așa că îi întrebase pe frații Reed.

– Îți place să citești cărți, Bran? îl iscodise Jojen.

– Unele cărți. Îmi plac poveștile de luptă. Surorii mele Sansa îi plac poveștile cu sărutări, dar alea sunt stupide.

– Un cititor trăiește o mie de vieți înainte de a muri, zisese Jojen. Un om care nu citește nu trăiește decât una singură. Cântăreții pădurii n-aveau nicio carte. Nici cerneală, nici pergamente, niciun limbaj scris. Aveau, în schimb, copaci și, mai presus de toți aceștia,

copacii inimii. Când mureau, intrau în pădure, în frunză, în ramură și în rădăcină și copacii își aminteau. Toate cântecele și toate descântecele lor, istoriile și rugăciunile, tot ce știau despre lumea asta. Maesterii îți vor spune că toți copacii inimii le sunt închinați vechilor zei. Cântăreții cred că ei *sunt* vechii zei. Când mor, devin o parte a divinității.

Bran făcuse ochii mari.

- Au de gând să mă *ucidă*?

- Nu, răspunsese Meera. Jojen, îl sperii.

- Nu e el acela care trebuie să se teamă.

Luna era rotundă, plină. Vară colinda prin pădurile tăcute, o umbră lunguiață, cenușie, din ce în ce mai sfrijită de la o vânătoare la alta, fiindcă vânatul viu era foarte greu de găsit. Străjuirea de la gura peșterii rezista, morții nu puteau să intre. Zăpada îi îngropase din nou pe cei mai mulți dintre ei, dar erau încă acolo, ascunși, înghețați, așteptând. Alte creaturi moarte veneau să li se alăture, creaturi care fuseseră cândva bărbați și femei, ba chiar și copii. Corbii morți stăteau pe crengile golașe, cu o crustă de gheață pe aripi. Înalt și scheletic, cu jumătate din cap jupuit de carne, lăsând să se vadă țeasta de dedesubt, un urs alb trecu prin tufișuri, sfărâmându-le. Vară și haita sa se năpustiseră asupra lui și îl sfâșiară. Pe urmă se ghiftuiră, deși carnea era pe jumătate putrezită și mișca în timp ce-o înfulecau.

Sub deal încă mai aveau ce să mănânce. Acolo, jos, creșteau o sută de soiuri de ciuperci. În râul întunecat înotau pești albi, orbi, dar după ce-i găteai gustul lor nu se deosebea de al peștilor cu ochi. Aveau brânză și lapte de la caprele care împărțeau hrubele cu cântăreții, ba chiar și niște ovăz, grăunțe de orz și fructe uscate, adunate în timpul verii lungi. Și aproape în fiecare zi mâncau supă de sânge, îngroșată cu orz, cu ceapă și cu bucăți de carne. Jojen credea că ar fi putut fi carne de veveriță, iar Meera spunea că era de șobolan. Lui Bran nu-i păsa. Era carne și era gustoasă. Fierberea o frăgezea.

Peşterile erau în afara timpului, imense, tăcute. Adăposteau mai bine de şaizeci de cântăreţi în viaţă şi osemintele a mii de morţi şi se întindeau cu mult sub dealul găunos.

– Oamenii n-ar trebui să hoinărească prin locul ăsta, îi avertizase Frunză. Râul pe care-l auziţi e iute şi întunecat şi curge tot mai jos şi mai jos, către o mare ce nu cunoaşte soarele. Şi există tuneluri ce coboară chiar şi mai în adânc, hăuri fără fund şi puţuri abrupte, căi uitate către însuşi centrul pământului. Nici măcar poporul meu nu le-a cercetat pe toate şi noi trăim aici de o mie de mii de ani omeneşti.

Deşi locuitorii Celor Şapte Regate îi numeau *Copiii Pădurii*, Frunză şi semenii ei nu aveau nimic copilăresc. *Omuleţii Înţelepţi ai Pădurii* ar fi fost mai aproape de adevăr. Erau mici în comparaţie cu oamenii, aşa cum lupii sunt mai mici decât lupii străvechi. Nu înseamnă însă că sunt nişte pui. Pielea lor maronie ca nucile era împestriţată, ca a căprioarelor, cu pete de culoare mai deschisă şi urechile lor mari desluşeau lucruri neauzite de urechile oamenilor. Aveau şi ochii mari, ochi imenşi şi galbeni, de pisică, care vedeau în tunelurile unde băiatul nu percepea decât beznă. Pe lângă degetul mare, mâinile lor nu mai aveau decât alte trei, cu gheare negre şi ascuţite în loc de unghii.

Şi cântau *într-adevăr*. Cântau în limba adevărată, aşa că Brian nu-nţelegea cuvintele, dar glasurile lor erau tot atât de pure ca aerul rece al iernii.

– Unde e restul poporului vostru? o întrebase Bran la un moment dat pe Frunză.

– A coborât în pământ, răspunsese ea. În pietre, în copaci. Înainte de sosirea Primilor Oameni, tot acest ţinut pe care-l numiţi voi Westeros era căminul nostru, însă chiar şi pe atunci eram puţini. Zeii ne-au dat vieţi lungi, dar nu ne-au hărăzit să existăm în număr mare, ca nu cumva să năpădim lumea aşa cum năpădesc căprioarele o pădure unde nu le vânează lupii. Asta se petrecea la începutul vremurilor, când soarele nostru se înălţa. Acum se afundă şi asta este îndelungata noastră pieire. Uriaşii sunt, şi ei, aproape dispăruţi, ei, care erau blestemul

nostru și frații noștri. Leii cei mari de pe dealurile din vest au fost măcelăriți, unicornii s-au stins cu toții, iar mamuții au rămas câteva sute. Lupii străvechi ne vor supraviețui, dar le va sosi și lor ceasul. În lumea zidită de oameni nu e loc nici pentru ei, nici pentru noi.

Păruse mâhnită când spusese asta, ceea ce-l mâhnise și pe Bran. Abia mai târziu se gândise: *Oamenii n-ar fi fost triști. Ar fi fost furioși. Li s-ar fi dezlănțuit ura și ar fi jurat să se răzbune vărsând sânge. Cântăreții intonau melodii triste acolo unde oamenii ar fi luptat și ar fi ucis.*

Într-o bună zi, Meera și Jojen se hotărâră să meargă să vadă râul, în ciuda faptului că Frunză îi avertizase să n-o facă.

– Vreau să vin și eu, spuse Bran.

Meera îl privi compătimitor. Râul era la aproape două sute de metri sub ei, în josul unor râpe abrupte și al unor tuneluri întortocheate, îi explică ea, iar în ultima parte a drumului trebuiau să coboare pe o frânghie.

– Hodor n-ar reuși niciodată s-o facă ducându-te în spate. Îmi pare rău, Brian.

El își aminti că fusese o vreme în care nimeni nu-l întrecea la cățărat, nici măcar Robb sau Jon. O parte din el voia să țipe la ei fiindcă-l lăsau deoparte, iar o alta voia să plângă. Însă acum era aproape adult, așa că nu zise nimic. Dar după ce plecară se strecură în pielea lui Hodor și îi urmă.

Grăjdarul voinic nu i se mai împotrivea așa cum o făcuse prima oară, la turnul de pe lac, în timpul furtunii. Ca un câine biciuit până când i-a pierit cheful de ripostă, Hodor se încovriga și se ascundea ori de câte ori se întindea Bran spre el. Ascunzătoarea era un loc din adâncul ființei sale, un hău unde nici măcar Bran nu-l putea atinge. *Nimeni nu vrea să-ți facă rău, Hodor*, îi zise el, fără grai, copilului-bărbat căruia îi luase trupul. *Nu vreau decât să fiu din nou puternic o vreme. O să ți-l înapoiez, ca întotdeauna.*

Nimeni nu știa nimic, niciodată, ori de câte ori purta pielea lui Hodor. Bran nu trebuia decât să zâmbească, să facă tot ce i se spunea

și să mormăie din când în când *Hodor*, și îi putea urma pe Meera și pe Jojen, zâmbind fericit cu gura până la urechi, și nimeni nu bănuia că de fapt era el. Se ținea adesea după ei, indiferent dacă era dorit sau nu. În cele din urmă, frații Reed se bucurară fiindcă venise. Jojen coborî pe frânghie cu destulă ușurință, dar, după ce Meera prinse un pește alb și orb cu harponul ei și veni timpul să urce înapoi, brațele începură să-i tremure și nu izbuti să ajungă până sus, așa că se văzură nevoiți să lege funia în jurul și să-l lase pe grăjdar să-l tragă.

– *Hodor*, mormăia el ori de câte ori trăgea de frânghie. *Hodor, hodor, hodor.*

Luna era un corn, subțire și tăios ca o lamă de cuțit. Vară dezgropă un braț retezat, negru și acoperit de chiciură, cu degetele deschizându-i-se și închizându-i-se când se târa pe zăpada înghețată. Încă mai avea destulă carne ca să-i umple burta goală, iar după ce termină îi sparse oasele, pentru măduvă. Abia atunci își reaminti brațul că era mort.

Bran mânca împreună cu Vară și cu haita lui, ca lup. În chip de corb zbura cu stolul, rotindu-se în jurul dealului la apusul soarelui, simțind atingerea de gheață a aerului. În trupul lui Hodor explora peșterile. Găsi încăperi pline de oase, puțuri care coborau în adâncurile pământului, locuri în care de tavan atârnau cu capul în jos scheletele unor lilieci enormi. Traversă până și podul zvelt de piatră care se arcuia peste prăpastie și descoperi alte tuneluri și încăperi în partea opusă. Una era ticsită de cântăreți, tronând, ca și Brynden, în cuiburi din rădăcini ale copacului inimii, împletite sub, prin și în jurul trupurilor lor. Cei mai mulți i se păreau morți, dar, când trecu prin fața lor, ochii li se deschiseră și-i urmăriră lumina torței, iar unul chiar își căscă și își închise gura zbârcită, ca și cum ar fi încercat să vorbească.

– *Hodor*, îi spuse Bran și îl simți pe adevăratul Hodor agitându-se în hăul lui.

Așezat pe tronul său de rădăcini din grota imensă, pe jumătate cadavru și pe jumătate copac, Lordul Brynden părea mai puțin bărbat și mai mult statuie înfiorătoare din lemn, oase vechi și lână putredă.

Din întreaga ruină palidă care era fața lui, ochiul era singurul lucru ce părea viu, arzând ca un ultim tăciune dintr-un foc stins, înconjurat de rădăcini răsucite și de zdrențe zgârcite ale pielii, atârnate de o țeastă îngălbenită.

Bran continua să se simtă înfricoșat la vederea lui – rădăcinile de copac al inimii intrând șerpuitoare și apoi ieșind din carnea lui zbârcită, ciupercile răsărite din obraji, viermele alb de lemn crescut din găvanul gol acum. Îi plăcea mai mult cu torțele stinse. În întuneric, își putea închipui că era cioara cu trei ochi care-i șoptise tot felul de lucruri, nu un cadavru vorbitor hidos.

Într-o zi o să fiu ca el. Gândul îl umplea pe Bran de spaimă. Era îndeajuns de rău că ajunsese olog, că picioarele nu-i mai erau de niciun folos. Era oare osândit să-și piardă și restul, să-și petreacă toată viața cu un copac al inimii crescând în el și prin el? Frunză îi spusese că Lordul Brynden își trăgea viața din copac. Nu mânca și nu bea. Dormea, visa, veghea. *Eu ar fi trebuit s-ajung cavaler*, își aminti Bran, *luptam și alergam, mă cățăram spre cer.* I se părea că de atunci trecuseră o mie de ani.

Ce era acum? Doar Bran, băiatul olog. Brandon din Casa Stark, prințul unui regat pierdut, stăpânul unui castel ars, moștenitorul ruinelor. Crezuse că cioara cu trei ochi era un magician, un vraci bătrân și înțelept care-i putea vindeca picioarele, dar acum înțelegea că totul nu fusese nimic altceva decât visul prostesc al unui copil. *Sunt prea bătrân pentru o astfel de fantezie*, își spuse. *O mie de ochi, o sută de piei, înțelepciune adâncă, asemenea rădăcinilor copacilor bătrâni.* E tot atât de bine cum e să fii cavaler. *Oricum, aproape la fel de bine.*

Luna era o gaură neagră pe cer. În afara peșterii, mersul lumii continua. Soarele răsărea și apunea, luna se învârtea, vânturile reci urlau. Sub deal, Jojen Reed devenea chiar mai posac și mai singuratic decât înainte, spre întristarea surorii lui. Ea stătea adesea, împreună cu Bran, alături de micul lor foc, vorbind despre toate și despre nimic și mângâindu-l pe Vară, care dormea între ei, în vreme ce fratele său hoinărea prin peșteri de unul singur. În zilele însorite, se cățăra chiar

până la gura peșterii. Stătea acolo cu orele, privind pădurea înfășurat în blănuri și tremurând în același timp.

– Vrea să meargă acasă, îi spuse Meera lui Bran. Nu vrea nici măcar să-ncerce să lupte împotriva sorții. Spune că visele verzi nu mint.

– E curajos, răspunse Bran.

Un bărbat nu e curajos decât atunci când îi e frică, îi spusese tatăl lui cândva, cu mult timp în urmă, când găsiseră puii de lupi străvechi în zăpezile verii. Încă-și mai aducea aminte.

– E prost, zise Meera. Am sperat asta când am găsit-o pe cioara cu trei ochi... acum mă-ntreb de ce-am venit aici.

Pentru mine, se gândi Bran.

– Visele lui verzi, spuse.

– Visele lui verzi.

Vocea Meerei era amară.

– *Hodor*, zise Hodor.

Meera începu să plângă.

Apoi Bran își detestă beteșugul.

– Nu plânge, spuse.

Ar fi vrut s-o cuprindă cu brațele, s-o strângă cu putere la piept, așa cum îl strângea mama lui pe vremuri, la Winterfell, când se lovea. Meera era acolo, la nici doi metri distanță, dar îi venea atât de greu să ajungă până la ea, încât era ca și cum s-ar fi aflat la o sută de kilometri. Ca s-o atingă ar fi trebuit să se târască pe pământ împingându-se cu mâinile și trăgându-și picioarele în urmă. Podeaua aspră, zgrunțuroasă, plină de resturi și de umflături l-ar fi făcut să înainteze foarte încet. *Aș putea intra în pielea lui Hodor*, își spuse. *El ar putea s-o ia în brațe, s-o bată pe spate*. Gândul îl făcu să se simtă ciudat, dar încă îi mai stăruia în minte când Meera se ridică de lângă foc dintr-un salt, dispărând în întunecimea tunelurilor. Îi auzi pașii îndepărtându-se, până ce nu mai rămaseră decât glasurile cântăreților.

Luna era un corn, subțire și tăios ca o lamă de cuțit. Zilele treceau una după alta, fiecare mai scurtă decât cea dinaintea ei. Nopțile se

lungeau. În peșterile de sub deal nu ajungea, niciodată, nicio rază de soare. Lumina lunii nu atinsese niciodată sălile acelea de piatră. Până și stelele erau străine acolo. Toate aparţineau lumii de deasupra, unde vremea alerga în ciclurile ei de fier, zi către noapte către zi către noapte către zi.

- E timpul, spuse Lordul Brynden.

Ceva din vocea lui trimise pe spatele lui Bran galopul unor degete de gheaţă.

- Pentru ce?

- Pentru următorul pas. Ca să treci dincolo de omul-fiară și să-nveţi ce-nseamnă să fii clarvăzător verde.

- Îl vor învăţa copacii, zise Frunză.

Făcu un semn și o altă cântăreaţă, cea cu părul alb numită de Meera Bucle Ninse, se apropie lipăind. Ducea în mână un vas din lemnul copacului inimii, pe care fuseseră sculptate douăsprezece chipuri, asemenea celor purtate de copaci. Înăuntru era o pastă albă, groasă, compactă, străbătută de vinișoare de un roșu-închis.

- Trebuie să mănânci asta, spuse Frunză, dându-i lui Bran o lingură de lemn.

Băiatul privi bolul cu îndoială.

- Ce este?

- Pastă din seminţele copacului inimii.

Ceva din felul în care arăta îl îngreţoșa pe Bran. Vinișoarele roșii nu erau nimic altceva decât seva copacului, presupuse el, dar în lumina torţelor semănau perfect cu sângele. Afundă lingura în pastă, apoi șovăi.

- Asta o să facă din mine un clarvăzător verde?

- Sângele tău te face clarvăzător verde, spuse Lordul Brynden. Asta o s-ajute la trezirea harurilor tale și-o să te cunune cu copacii.

Bran nu voia să se-nsoare cu un copac... dar cine altcineva s-ar fi căsătorit cu un băiat olog ca el? *O mie de ani, o sută de piei, înţelepciune adâncă, asemenea rădăcinilor copacilor bătrâni. Un clarvăzător verde.*

Mâncă.

Era amară la gust, dar nu chiar atât de amară ca pasta de ghinde. Îi veni cel mai greu să-nghită prima lingură. Fu cât pe ce s-o dea afară imediat. A doua avu un gust mai bun. A treia i se păru aproape dulce. Mâncă restul cu lăcomie. De ce avusese impresia că era amară? Avea gust de miere, de zăpadă proaspătă, de piper și de scorțișoară, avea gustul ultimei sărutări primite de la mama lui. Vasul gol îi alunecă dintre degete și zăngăni pe podeaua grotei.

– Nu simt nimic deosebit. Ce urmează să se-ntâmple acum?

Frunză îi atinse mâna.

– Copacii te vor învăța. Copacii își aduc aminte.

El își ridică brațul și ceilalți cântăreți prinseră să dea ocol peșterii, stingând torțele una câte una. Întunericul se îndesi, furișându-se către ei.

– Închide ochii, zise cioara cu trei ochi. Alunecă afară din pielea ta, așa cum faci când vrei să te unești cu Vară. Dar de data asta intră în rădăcini. Urmează-le prin pământ, către copacii de pe deal, și spune-mi ce vezi.

Bran închise ochii și se eliberă de propria sa piele. *În rădăcini*, se gândi. *În copacul inimii. Fii tu copacul.* Pentru o clipă, putu să vadă peștera în mantia ei neagră, să audă râul curgând năvalnic sub ea.

Apoi, cât ai clipi, era din nou acasă.

Lordul Eddard Stark stătea pe un bolovan, lângă lacul adânc și întunecat din pădurea zeilor, cu rădăcinile decolorate ale copacului inimii răsucindu-se în jurul său ca brațele noduroase ale unui bătrân. Gheață era pe genunchii lui și el curăța tăișul sabiei cu o cârpă uleiată.

– *Winterfell*, șopti Bran.

Tatăl lui își ridică privirea.

– Cine-i acolo? întrebă, răsucindu-se...

...și Bran, speriat, se retrase. Tatăl lui, lacul întunecat și pădurea zeilor păliră și dispărură și el se pomeni înapoi, în grotă, cu rădăcinile decolorate care-i alcătuiau tronul din lemn de copac al inimii legănându-i brațele și picioarele, așa cum își leagănă o mamă pruncul. În fața lui, o torță pâlpâi, prinzând viață.

– Spune-ne ce-ai văzut.

Privită de departe, Frunză arăta aproape ca o fetiță, nicidecum mai vârstnică decât Bran și decât surorile lui, dar de aproape părea cu mult mai bătrână. Pretindea că văzuse două sute de ani.

Bran avea gâtlejul foarte uscat. Înghiți în sec.

- Winterfell. Mă întorsesem la Winterfell. L-am văzut pe tata. Nu e mort, *nu* e, l-am văzut, s-a întors la Winterfell și e în viață.

- Nu, zise Frunză. S-a dus, băiete. Nu-ncerca să-l chemi înapoi din morți.

- L-am *văzut*. Bran simțea lemnul aspru apăsându-i un obraz. Își curăța sabia, sabia Gheață.

- Ai văzut ce ai vrut să vezi. Inima ta tânjește după tatăl tău și după casa ta și asta ai văzut.

- Un bărbat trebuie să știe să privească dincolo de ce speră să vadă, spuse Lordul Brynden. Umbre ale zilelor din trecut, asta ai văzut tu, Bran. Te-ai uitat în pădurea zeilor de pe pământul vostru prin ochii copacului inimii. Pentru copaci, timpul e diferit de al oamenilor. Soarele, țărâna și apa sunt lucrurile pe care le înțelege un copac al inimii, nu zilele, anii și veacurile. Pentru oameni, timpul e un fluviu. Suntem captivi în curgerea lui, ne îndreptăm în grabă dinspre trecut către prezent, întotdeauna în aceeași direcție. Viețile copacilor sunt altfel. Ei prind rădăcini, cresc și mor în același loc și fluviul acela nu-i clintește. Stejarul e ghinda, ghinda e stejarul. Iar copacul inimii... o mie de ani omenești sunt pentru el o clipă și prin astfel de porți putem, și tu, și eu, să aruncăm o privire în trecut.

- Dar m-a *auzit*, insistă Bran.

- A auzit o șoaptă în vânt, un foșnet printre frunze. Nu-i poți vorbi, oricât ai încerca. Știu. Am propriile mele stafii, Bran. Un frate pe care l-am iubit, un altul pe care l-am urât, o femeie pe care-am dorit-o. Prin copaci, îi mai văd încă, dar niciunul dintre cuvintele mele n-a ajuns vreodată la ei. Trecutul rămâne trecut. Învățăm din el, dar nu-l putem schimba.

- O să-mi văd din nou tatăl?

– Odată ce vei ajunge să-ți stăpânești harurile, te vei putea uita acolo unde vei dori și vei vedea ce au văzut copacii, indiferent dacă s-a petrecut ieri, anul trecut sau acum o mie de mii de ere. Oamenii își duc viețile captivi într-un prezent etern, între ceața amintirilor și marea de umbră care e tot ce știm despre vremurile ce vor veni. Există fluturi care-și trăiesc viața într-o singură zi, însă probabil că acest scurt răstimp li se pare la fel de lung cum sunt pentru noi anii și deceniile. Un stejar poate trăi trei sute de ani, iar un sequoia, trei mii. Un copac al inimii trăiește la nesfârșit, dacă nu-l tulbură nimeni. Pentru ei, anotimpurile țin cât fâlfâirea unei aripi de fluture, iar trecutul, prezentul și viitorul sunt una. Iar vederea ta nu se va mărgini la pădurea zeilor care vă aparține. Cântăreți au cioplit ochi în scoarța copacilor inimii pe care i-au stăpânit ca să-i trezească și aceia sunt primii ochi pe care-nvață să-i folosească un nou clarvăzător verde... dar, cu timpul, vei vedea dincolo de copacii înșiși.

– Când? vru Bran să afle.

– Peste un an sau peste trei sau peste zece. Asta n-am întrezărit-o. O să vină cu timpul. Îți făgăduiesc. Dar acum sunt obosit și copacii mă cheamă. Vom continua mâine.

Hodor îl duse pe Bran înapoi, în camera sa, murmurând *Hodor* cu voce scăzută în vreme ce Frunză mergea înaintea lor cu o torță. El sperase că Meera și Jojen aveau să fie acolo, ca să le poată spune ce văzuse, dar alcovul lor confortabil din stâncă era rece și pustiu. Hodor îl așeză cu grijă în pat, îl acoperi cu blănuri și îi făcu focul. *O mie de ani, o sută de piei, înțelepciune adâncă, asemenea rădăcinilor copacilor bătrâni.*

Privind flăcările, Bran hotărî că avea să rămână treaz până când se întorcea Meera. Jojen n-avea să fie încântat, o știa, dar Meera avea să se bucure pentru el. Nu-și aminti cum închisese ochii.

...dar pe urmă era cumva din nou înapoi, la Winterfell, în pădurea zeilor, căutându-și tatăl. De data asta, Lordul Eddard părea mult mai tânăr. Avea părul castaniu, fără nicio șuviță căruntă, capul plecat.

– ...fie să crească apropiați ca frații, fără nimic altceva decât dragoste între ei, se ruga el, și fie ca doamna, soția mea, să găsească în inima ei puterea de a ierta...

– *Tată!* Vocea lui Bran era o șoaptă în vânt, un foșnet printre frunze. Tată, sunt eu. Sunt Bran. Brandon.

Eddard Stark își ridică fruntea și se uită lung la copacul inimii, încruntându-se, dar nu scoase niciun cuvânt. *Nu mă poate vedea,* înțelese Bran, pradă disperării. Voia să-ntindă mâna, să-l atingă, dar nu reușea decât să privească și să asculte. *Sunt în copac. Sunt în copacul inimii, privind în afară prin ochii lui roșii, însă copacul ăsta nu poate vorbi, așa că nu pot nici eu.*

Eddard Stark își continuă rugăciunea. Bran își simți ochii umplându-se de lacrimi. Dar erau ale lui sau ale copacului inimii? Dacă eu plâng, copacul o să lăcrimeze?

Restul vorbelor tatălui său se pierdură într-un păcănit neașteptat, de lemn izbit de lemn. Eddard Stark se risipi precum ceața sub soarele dimineții. Acum prin pădurea zeilor dansau doi copii, țipând unul la altul în timp ce se duelau cu crengi rupte. Fata era mai mare decât băiatul și era mai înaltă. *Arya!* se gândi Bran cu înflăcărare, în timp ce o privea sărind pe un bolovan și dându-i băiatului o lovitură. Dar ăsta nu putea fi adevărul. Dacă fata era Arya, atunci băiatul era el însuși și el nu purtase nicicând părul atât de lung. *Și Arya nu m-a învins niciodată la joaca noastră cu săbiile, nu așa cum îl bate pe el fata asta.* Ea îl plesni pe băiat de-a latul coapselor, cu atâta putere, încât îi fugiră picioarele de sub el și căzu în lac, unde începu să-mproaște apa și să țipe.

– Taci, prostule, spuse fata, aruncându-și creanga. Nu e decât *apă.* Vrei să ne-audă Bătrâna Nan și să de-a fuga să-i zică tatei?

Îngenunche și-și trase fratele din lac, dar, înainte de a-l scoate afară, dispăruseră amândoi.

Pe urmă imaginile întrezărite veniră una după alta din ce în ce mai repede, până când se simți pierdut și amețit. Nu-i mai văzu pe tatăl său și pe fata care semăna cu Arya, dar o femeie îngreunată de fătul pe

care-l purta ieşi din lacul întunecat goală şi şiroind de apă, îngenunche în faţa copacului şi-i imploră pe zeii cei vechi să-i dea un fiu care s-o răzbune. Pe urmă apăru o fată cu părul castaniu, zveltă ca o suliţă, care se ridică pe vârfuri ca să sărute buzele unui cavaler tânăr, la fel de înalt ca Hodor. Un tânăr cu ochii negri, palid şi înverşunat, tăie trei crengi din copacul inimii şi le ciopli, făcând din ele săgeţi. Copacul însuşi se micşora, se scurta de la o viziune la alta, în timp ce alţii, mai mărunţi decât el, descreşteau preschimbându-se în puieţi şi dispăreau, dar numai pentru a-şi lăsa locul altora, care descreşteau şi dispăreau la rândul lor. Iar lorzii pe care-i întrezărea acum Bran erau înalţi şi viguroşi, bărbaţi aspri, înveşmântaţi în blănuri şi zale. Unele feţe îi aminteau de statuile din cripte, dar dispăreau înainte de a apuca să le dea nume.

Apoi, în timp ce privea, un bărbat bărbos sili un ostatic să-ngenuncheze în faţa copacului inimii. Printre frunzele de un roşu întunecat purtate de vânt se apropie de ei o femeie cu părul alb, având în mână o seceră de bronz.

– *Nu,* spuse Bran, *nu, nu faceţi asta,* dar ei nu-l auziră, nu mai mult decât îl auzise tatăl lui.

Femeia îl înşfăcă pe captiv de păr, îi potrivi secera în jurul gâtului şi tăie. Şi, prin pâcla veacurilor, băiatul olog nu putu decât să se uite cum loveau picioarele bărbatului în pământ ca într-o tobă... dar, în timp ce viaţa se scurgea din el într-un val roşu, Brandon Stark simţi gustul sângelui.

JON

Soarele reușise să spargă norii cam pe la amiază, după șapte zile cu văzduh întunecat și rafale de zăpadă. O parte dintre nămeți erau mai înalți decât oamenii, dar slujitorii munciseră toată ziua cu lopețile și toate potecile erau exact atât de curate cum le plăcea să fie. Zidul reflecta lumini licăritoare, cu toate crăpăturile scânteindu-i într-un albastru palid.

Jon se afla la o înălțime de peste două sute de metri, privind în jos, către pădurea bântuită. Vântul dinspre nord se învârtejea printre copacii de dedesubt, trimițând în zbor, ca pe niște steaguri de gheață, cristale de zăpadă adunate în pene subțiri, smulse de pe crengile de sus. Altminteri, nimic nu se clintea. *Niciun semn de viață.* Ceea ce nu era pe de-a-ntregul liniștitor. Nu de cei vii se temea. Chiar și așa...

A apărut soarele. Ninsoarea s-a oprit. Până când vom mai avea o asemenea șansă ar putea să treacă o lună. Sau un anotimp.

– Spune-i lui Emmett să-și adune recruții, îi ceru lui Edd cel Trist. O s-avem nevoie de o escortă. Zece cercetași cu arme din obsidian. Vreau să fie gata de plecare într-o oră.

– Da, stăpâne. Și cine-o să-i conducă?

– Eu.

Colțurile gurii lui Edd se lăsară în jos chiar mai mult decât de obicei.

– Unii s-ar putea gândi c-ar fi mai bine dacă Lordul Comandant ar rămâne la loc sigur şi la căldură, la sud de Zid. Nu că aş zice eu astfel de lucruri, dar unii ar putea.

Jon zâmbi.

– Unii ar face bine să n-o spună în prezenţa mea.

Mantia lui Edd fâlfâi zgomotos, într-o pală bruscă de vânt.

– Mai bine am coborî, stăpâne. Vântul ne-ar putea împinge de pe Zid şi eu n-am deprins meşteşugul zborului.

Coborâră cu vinciul. Vântul sufla în rafale, rece ca răsuflarea dragonului de gheaţă din poveştile auzite de Jon în copilărie, de la Bătrâna Nan. Cuşca grea se legăna. Din când în când se freca de Zid, desprinzând mici jeturi cristaline de gheaţă ce cădeau scânteind în lumina soarelui, ca aşchiile de sticlă.

Sticla, cugetă Jon, *ne-ar putea fi de folos aici. Castelul Negru are nevoie de grădini de sticlă, ca acelea de la Winterfell. Am putea cultiva legume chiar şi în miezul iernii.* Cea mai bună sticlă venea de la Myr, dar un geam de calitate, lipsit de culoare, valora cât greutatea lui în mirodenii, iar sticla verde sau galbenă n-ar fi dat rezultate la fel de bune. *Ceea ce ne trebuie e aurul. Cu destule monede, am putea cumpăra ucenici de-ai sticlarilor şi de-ai geamgiilor din Myr, i-am aduce în Nord şi le-am oferi libertatea dacă-i învaţă arta lor pe câţiva dintre recruţii noştri.* Astfel lucrurile s-ar fi putut rezolva. *Dacă-am avea aurul. Pe care nu-l avem.*

La baza Zidului îl găsiră pe Nălucă tăvălindu-se într-un troian. Uriaşul lup străvechi alb părea să adore zăpada proaspătă. Când îl văzu pe Jon, sări în picioare şi se scutură.

– Merge cu tine? întrebă Edd cel Trist.

– Da.

– Un lup isteţ, el. Şi eu?

– Tu rămâi aici.

– Un lord isteţ, tu. Nălucă e cea mai bună alegere. Eu nu mai am cu ce dinţi să-i muşc pe sălbatici.

În Castelul Negru, veștile se răspândeau cu iuțeală. Edd încă nu terminase de înșeuat calul sur când Bowen Marsh traversă curtea cu pași apăsați ca să-l înfrunte pe Jon la grajduri.

– Lordul meu, aș vrea să te mai gândești. Recruții își pot rosti la fel de bine legămintele în sept.

– Septul e casa zeilor noi. Zeii vechi locuiesc în pădure, iar cei care-i cinstesc își spun cuvintele printre copacii inimii. Știm asta amândoi.

– Satin vine din Orașul Vechi, iar Arron și Emrick din ținuturile vestice. Zeii vechi nu sunt zeii lor.

– Eu nu le spun oamenilor ce zei să venereze. Au fost liberi să-i aleagă pe Cei Șapte, sau pe Stăpânul Luminii, slujit de femeia roșie. Au ales în schimb copacii, cu toată primejdia pe care-o presupune asta.

– Plângătorul ar putea fi încă acolo, la pândă.

– Până în dumbravă nu sunt mai mult de două ore de mers călare, chiar și pe zăpadă. Până la miezul nopții ar trebui să fim înapoi.

– Prea mult timp. Nu e înțelept.

– Nu e, încuviință Jon, dar e necesar. Oamenii ăștia sunt gata să-și juruiască viețile Rondului de Noapte, alăturându-se unei frății care se întinde în trecut, în linie neîntreruptă, pe durata câtorva mii de ani. Cuvintele sunt importante, așa cum sunt și tradițiile. Ne leagă unii de alții, bărbați de obârșie înaltă și umilă, tineri și bătrâni, oameni de rând și nobili. Ne înfrățesc. Îl bătu pe Marsh pe umăr. Ne vom întoarce, îți făgăduiesc.

– Da, lordul meu, spuse Lordul Administrator, dar vă veți întoarce ca oameni vii sau în chip de capete cu ochii scoși, înfipte în sulițe? O să faceți cale-ntoarsă prin bezna nopții. Nămeții sunt pe alocuri înalți până la brâu. Văd că iei cu tine oameni cu experiență și asta e bine, dar Jack Bulwer cel Negru cunoștea pădurea la fel de bine. Chiar și Benjen Stark, propriul tău unchi, a...

– Eu am ceva pe care nu l-au avut ei. Jon întoarse capul și fluieră. *Nălucă*. La mine.

Lupul Străvechi își scutură zăpada de pe spate și i se alătură alergând cu pași mărunți. Cercetașii se despărțiră în două, făcându-i loc să treacă printre ei, deși o iapă necheză și azvârli din copite până ce Rory o smuci scurt de hățuri.

– Zidul e al tău, Lord Bowen.

Își prinse calul de frâu și îl conduse către poartă și prin tunelul de gheață care șerpuia pe sub Zid.

De partea cealaltă, copacii stăteau înalți și tăcuți, îngrămădiți unii într-alții sub mantii groase, albe. Nălucă merse țanțoș alături de calul lui Jon până când se grupară cercetașii și recruții, apoi se opri și adulmecă, cu răsuflarea înghețându-i în aer.

– Ce e? întrebă Jon. E cineva acolo?

Pădurea era pustie cât vedea cu ochii, dar asta nu însemna o distanță prea mare.

Nălucă o rupse la fugă printre copaci, se strecură printre doi pini cu mantii albe și se făcu nevăzut într-un nor de zăpadă. *Vrea să vâneze, dar ce?* Jon nu se temea atât pentru lupul străvechi, cât pentru sălbaticii pe care i-ar fi putut întâlni. *Un lup alb într-o pădure albă, tăcut ca o umbră. Nu vor ști niciodată că se apropie.* Își dădea seama că n-avea rost să-l urmărească. Nălucă avea să se întoarcă numai când avea să simtă dorința de a o face, nicidecum mai înainte. Jon își înfipse călcâiele în coastele bidiviului. Oamenii săi umplură golul din jurul lui, cu copitele cailor lor mărunți spărgând crusta de gheață și pătrunzând în zăpada moale de sub ea. Intrară în pădure înaintând la pas, păstrând ritmul, cu Zidul micșorându-se tot mai mult în spatele lor.

Pinii și sequoia purtau veșminte groase, albe, iar țurțurii atârnau de crengile maronii, golașe, ale copacilor cu frunze mai late. Jon îl trimise pe Tom Barleycorn înainte, să cerceteze locurile, deși drumul către mica dumbravă, bătut adesea, le era cunoscut. Liddle cel Mare și Luke din Orașul Lung se strecurară prin tufișurile dinspre est și dinspre vest. Aveau să flancheze coloana, gata să dea de veste dacă se apropia cineva. Erau, cu toții, cercetași pricepuți, purtând deopotrivă

arme de obsidian și de oțel și corni de război atârnați de șei, ca să poată cere ajutor la nevoie.

Și ceilalți erau oameni de nădejde. *De nădejde în luptă, cel puțin, și loiali față de frații lor.* Jon nu putea spune nimic despre ce făcuseră înainte de sosirea lor în vale, dar nu se îndoia că, pentru cei mai mulți, trecutul era la fel de negru ca mantiile pe care le purtau. Acolo, sus, făceau parte din acel soi de bărbați de care dorea să-i fie apărat spatele. Își ridicaseră glugile, ferindu-se de vântul mușcător, și unii își înfășuraseră eșarfe în jurul fețelor, ascunzându-și-le. Însă Jon îi cunoștea. Purta numele fiecăruia dintre ei cioplit în inimă. Erau oamenii lui, frații lui.

Alături de aceștia călăreau alți șase – un amestec de bărbați tineri și bătrâni, voinici și mărunți, căliți în luptă și cu caș la gură. *Șase vor rosti cuvintele.* Horse se născuse și crescuse în Orașul Cârtiței, Arron și Emrick veneau din Insula Frumoasă, iar Satin din lupanarele din Orașul Vechi, din celălalt capăt al Westerosului. Cu toții erau băieți. Leathers și Jax erau mai vârstnici, cu mult peste patruzeci de ani, fii ai pădurii bântuite, având ei înșiși copii și nepoți. Erau doi dintre cei șaizeci și trei de sălbatici care-l urmaseră pe Jon Snow pe drumul de întoarcere către Zid în ziua în care își rostise chemarea, singurii doi care hotărâseră până atunci că își doreau o mantie neagră. Iron Emmett spunea că erau pregătiți cu toții, sau cel puțin atât de pregătiți cât puteau fi vreodată. El, Jon și Bowen Marsh îi analizaseră pe rând, pe fiecare în parte, și îi hărăziseră câte unui ordin: Leathers, Jax și Emrick la cercetași, Horse la constructori, Arron și Satin la servitori. Venise timpul să-și rostească legămintele.

Iron Emmett călărea în fruntea coloanei, pe cel mai urât cal pe care-l văzuse vreodată Jon, un animal lățos, parcă numai păr și copite.

– Se vorbește că la Turnul Târfei au avut ceva necazuri azi-noapte, spuse maestrul armurier.

– La Turnul lui Hardin.

Dintre cei șaizeci și trei întorși împreună cu el din Orașul Cârtiței, nouăsprezece fuseseră fete și femei. Jon le găzduise în același turn părăsit

în care dormise el însuşi când era nou-venit la Zid. Douăsprezece erau suliţaşe, mai mult decât capabile să se apere pe ele însele şi pe fetele mai tinere de atenţiile nedorite ale cavalerilor în negru. Unii dintre cei pe care-i puseseră pe fugă îi dăduseră turnului noul său nume aţâţător. Jon nu era dispus să le treacă cu vederea bătaia de joc.

– Trei nătărăi beţi au luat turnul drept casă a plăcerilor, atâta tot. Acum sunt în celulele de gheaţă, cugetând asupra greşelii lor.

Iron Emmett se strâmbă.

– Bărbaţii sunt bărbaţi, jurămintele sunt vorbe şi vorbele sunt vânt. Ar trebui să pui paznici în jurul femeilor.

– Şi cine-o să le păzească de paznici?

Nu ştii nimic, Jon Snow. Totuşi învăţase, şi profesoară îi fusese Ygritte. Dacă el nu-şi putuse respecta propriile legăminte, cum s-ar fi putut aştepta la mai mult din partea fraţilor săi? Dar să-i dai târcoale unei femei sălbatice era periculos. *Un bărbat poate să aibă o femeie sau poate să aibă un cuţit,* îi spusese cândva Ygritte, *dar niciun bărbat nu le poate avea pe amândouă.* Bowen Marsh nu greşise întru totul. Turnul lui Hardin era o bucată de iască în aşteptarea unei scântei.

– Am de gând să mai deschid încă trei castele, zise Jon. Lacul Adânc, Sala Îndoliată şi Gorganul Lung. Toate vor avea garnizoane formate din oameni liberi, sub comanda ofiţerilor noştri. La Gorganul Lung vor fi numai femei, pe lângă comandant şi administratorul-şef.

Nu se-ndoia că unii aveau să se împreuneze, dar măcar distanţele erau destul de mari ca aşa ceva să nu se-ntâmple cu uşurinţă.

– Şi ce biet smintit o să primească o asemenea comandă?

– Călăresc alături de el.

Amestecul de groază şi încântare din expresia care trecu peste chipul lui Iron Emmett valora mai mult decât un sac de aur.

– Ce-am făcut ca să-mi atrag ura ta într-o asemenea măsură, lordul meu?

Jon râse.

– Nu te teme, n-o să fii singur. Am de gând să ți-l dau pe Edd cel Trist ca secund și ca administrator.

– Sulițașele vor fi atât de fericite! Ai face bine să păstrezi un castel pentru Magnar.

Zâmbetul lui Jon se stinse.

– Aș face-o, dacă aș putea avea încredere în el. Mă tem că Sigorn mă învinuiește pentru moartea tatălui său. Mai rău decât atât, a fost crescut și educat ca să dea ordine, nu ca să le primească. Nu-i confunda pe cei din Thenn cu oamenii liberi. *Magnar* înseamnă *lord* în Limba Veche, așa mi s-a spus, dar Styr era pentru poporul său ceva mai apropiat de un zeu, iar fiul lui e plămădit din același aluat. Eu nu le cer oamenilor să-ngenuncheze, însă trebuie să se supună.

– Da, stăpâne, dar ar fi cel mai bine să faci ceva în privința Magnarului. Cu thennii o să ai necazuri, dacă nu-i dai atenție.

Necazurile țin de soarta Lordului Comandant, ar fi trebuit să spună Jon. Se întâmplase ca vizita lui în Orașul Cârtiței să-i aducă destule, femeile fiind cel mai neînsemnat dintre toate. Halleck se dovedise a fi exact atât de brutal cum se temuse, iar printre frații în negru se găseau câțiva pătrunși până în măduva oaselor de ura împotriva oamenilor liberi. Unul dintre adepții lui Halleck tăiase deja urechea unui constructor în interiorul Zidului și, indiferent dacă-i plăcea sau nu, nu era decât un strop din măcelul ce avea să urmeze. Trebuia să deschidă cât mai curând vechile forturi, pentru ca fratele Harmei să poată fi trimis în garnizoana de la Lacul Adânc sau de la Sala Îndoliată. Însă în clipa aceea nu se putea locui în niciunul dintre cele două, iar Othell Yarwyck și constructorii săi erau încă plecați la Fortul Nopții, străduindu-se în continuare să-l refacă. În unele nopți, Jon Snow se întreba dacă împiedicându-l pe Stannis să-i măcelărească pe sălbatici în marș nu făcuse cumva o greșeală cumplită. *Nu știu nimic, Ygritte*, se gândi, *și probabil că nu voi ști niciodată.*

La mai puțin de un kilometru de dumbravă, sulițele roșii, prelungi, ale soarelui de primăvară pătrundeau pieziș printre crengile văduvite

de frunze, așternând pete rozalii peste nămeți. Călăreții traversară un pârâu înghețat printre două stânci zimțate, cu armuri de gheață, apoi urmară o cărăruie croită de sălbăticiuni către nord-est. La fiecare răbufnire de vânt, trombele de zăpadă spulberată umpleau aerul, înțepându-le ochii. Jon își trase eșarfa peste gură și peste nas și își ridică pe cap gluga mantiei.

– Nu mai avem mult, le spuse oamenilor săi.

Nimeni nu răspunse.

Simți mirosul lui Tom Baleycorn înainte de a-l vedea. Sau Nălucă era cel care-l simțise? În ultima vreme, avea uneori senzația că el și lupul erau unul și același, chiar și când nu dormea. Uriașul lup alb apăru primul, scuturându-se de zăpadă. Peste câteva clipe, Tom era acolo.

– Sălbatici, îi spuse lui Jon, cu voce scăzută. În dumbravă.

Jon îi opri pe călăreți.

– Câți?

– Am numărat nouă. Fără străji. Unii morți, poate, sau adormiți. Par să fie mai multe femei. Un copil, dar e și un uriaș. Chiar cel pe care l-am văzut. Au un foc aprins, cu fumul înălțându-se printre copaci. Neghiobi.

Nouă, iar eu am șapte plus zece. Însă dintre ai lui patru erau băietani și niciunul nu era uriaș.

Dar Jon nu înclina să se-ntoarcă la Zid. *Dacă sălbaticii sunt încă în viață, poate izbutim să-i aducem înăuntru. Iar dacă sunt morți, ei bine... un leș sau două ne-ar putea ajuta.*

– Ne continuăm drumul pe jos, spuse, sărind fără zgomot pe pământul înghețat. Zăpada se înălța până la glezne. Rory, Pate, rămâneți cu caii.

Le-ar fi putut cere asta recruților, dar aveau nevoie să primească botezul sângelui cât mai curând. Era un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Împrăștiați-vă și formați o semilună. Vreau să-nchidem dumbrava din trei părți. Nu-l pierdeți din vedere nici pe cel din dreapta, nici pe

cel din stânga voastră, ca să nu se lărgească golurile. Zăpada ar trebui să ne-năbuşe paşii. Dacă-i luăm prin surprindere, sunt mai puţine şanse să se verse sânge.

Noaptea se lăsa cu iuţeală. Săgeţile de lumină dispăruseră când ultima felie îngustă de soare fusese înghiţită de pădurea dinspre apus. Nămeţii îşi regăseau albul, rozul se prelingea din ei pe măsură ce se întuneca lumea. Culoarea cerului serii se preschimbase în cenuşiul şters al unei mantii spălate de prea multe ori şi primele stele se iţeau timide.

Întrezări în faţa lui un trunchi de un alb palid, care nu putea fi decât al unui copac al inimii, cu creştetul încununat de roşul neguros al frunzelor. Jon Snow îşi duse mâna la spate şi-şi scoase din teacă Gheara Lungă. Se uită în dreapta şi în stânga, dădu din cap către Satin şi către Horse, îi privi repetând semnul către bărbaţii de dincolo de ei. Năvăliră în dumbravă în acelaşi timp, împrăştiind în trecere mormane de zăpadă învechită, fără niciun alt zgomot în afară de cel al răsuflărilor lor. Nălucă alerga împreună cu ei, o umbră albă alături de Jon.

Copacii inimii se înălţau în cerc, înconjurând luminişul. Erau nouă, cu toţii cam de aceeaşi vârstă şi de aceleaşi dimensiuni. Pe fiecare era cioplit câte un chip şi nu existau două chipuri identice. Unele zâmbeau, unele urlau, unele ţipau la el. În amurgul tot mai întunecat, ochii lor păreau negri, dar Jon ştia că în lumina zilei ar fi fost roşii ca sângele. *Ochi ca ai lui Nălucă.*

Focul din mijlocul dumbrăvii era mic şi jalnic, cenuşă şi tăciuni şi câteva crengi rupte arzând mocnit şi fumegând. Chiar şi aşa, părea mai viu decât sălbaticii înghesuiţi în jurul lui. Unul singur se clinti la ieşirea lui Jon din tufişuri. Acela era copilul, care începu să plângă, încleştându-şi degetele de mantia zdrenţuită a mamei. Femeia îşi ridică privirea şi icni. Între timp, luminişul fusese înconjurat de cercetaşi, cu toţii părând să alunece pe lângă copacii albi ca oasele, cu oţelul scânteindu-le în mâinile acoperite de mănuşi negre, gata de măcel.

Uriaşul îi observă ultimul. Adormise încolăcit lângă foc, dar ceva îl trezise – plânsetul copilului, zăpada scârţâind sub cizmele negre,

o răsuflare bruscă. Când se foi, păru un bolovan care prinsese viață. Se săltă în capul oaselor cu un fornăit și-și alungă somnul frecându-și ochii cu mâini cât niște jamboane... până când îl zări pe Iron Emmett, cu sabia lucind în mână. Sări în picioare răcnind și una dintre palmele uriașe i se închise în jurul unui ciocan, smulgându-l de jos.

Nălucă îi răspunse arătându-și colții. Jon înșfăcă lupul de ceafă.

– Nu vrem nicio luptă aici.

Oamenii lui îl puteau doborî pe uriaș, știa, dar nu fără un preț. Sângele odată vărsat, sălbaticii s-ar fi încăierat cu ei. Și ar fi murit acolo, majoritatea sau chiar toți, alături de câțiva dintre frații lui.

– Suntem într-un loc sfânt. Predați-vă, și noi...

Uriașul urlă iarăși, un sunet care smulse frunzele din copaci, și izbi zăpada cu ciocanul. Coada era din stejar noduros, lungă de aproape doi metri, iar capul din piatră era cât o pâine. Lovitura cutremură pământul. Câțiva dintre ceilalți sălbatici se târâră către armele lor.

Jon Snow era gata să-și ducă mâna la Gheara Lungă când Leathers începu să vorbească din capătul opus al luminișului. Cuvintele erau aspre, guturale, dar Jon le auzi cântecul și recunoscu Limba Veche. Bărbatul glăsui vreme îndelungată. Când încheie, uriașul îi răspunse. Vorbele lui păreau un mârâit presărat cu mormăituri și Jon nu înțelese nici măcar una. Dar Leathers arătă către copaci și mai spuse ceva, iar uriașul îi imită gestul, scrâșni din dinți și lăsă ciocanul jos.

– S-a făcut, zise Leathers. Nu vor nicio luptă.

– Bine lucrat! Ce i-ai spus?

– Că aceștia sunt și zeii noștri. Am venit să ne rugăm.

– O vom face. Lăsați deoparte oțelul, cu toții. În seara asta, aici nu se va vărsa niciun strop de sânge.

Nouă, spusese Tom Barleycorn, și nouă erau, numai că doi muriseră, iar un altul era atât de slăbit, încât putea să moară până la ivirea zorilor. Dintre cei șase rămași făceau parte o mamă și copilul ei, doi bărbați bătrâni și unul din tribul Copitaților; gerul îi mușcase atât de cumplit picioarele goale, încât Jon știa că n-avea să mai meargă

niciodată. După cum află mai târziu, cei mai mulți nu se cunoşteau între ei când ajunseseră în dumbravă; când Stannis zdrobise oştirea lui Mance Rayder, fugiseră în pădure ca să scape de măcel, rătăciseră o vreme, îşi pierduseră prietenii şi rudele din pricina frigului şi a foamei şi sfârşiseră prin a ajunge acolo, prea slăbiţi şi prea istoviţi ca să meargă mai departe.

– Zeii sunt aici, spuse unul dintre bătrâni. E un loc în care se poate muri la fel de bine ca oriunde.

– Zidul e numai la câteva ore de mers către sud, zise Jon. De ce nu v-aţi căuta adăpost acolo? Alţii au făcut-o. Chiar şi Mance.

Sălbaticii se priviră. În cele din urmă, unul spuse:

– Am auzit povestindu-se. Ciorile i-au ars pe toţi cei care au acceptat s-o facă.

– Chiar şi pe Mance.

Melisandre, se gândi Jon, *tu şi zeul tău roşu trebuie să daţi socoteală pentru multe şi mărunte.*

– Toţi cei care-o doresc pot să vină cu noi. La Castelul Negru găsiţi hrană şi adăpost, iar Zidul vă apără de creaturile care bântuie prin aceste păduri. N-o să ardă nimeni, vă dau cuvântul meu.

– Cuvântul unui ciori, zise femeia, strângându-şi mai tare copilul, dar cine poate spune dac-o să ţi-l ţii? Cine eşti?

– Lordul Comandant al Rondului de Noapte şi unul dintre fiii lui Eddard Stark de Winterfell. Jon se întoarse spre Tom Barleycorn. Pune-i pe Rory şi pe Pate s-aducă aici caii. N-am de gând să rămânem în locul ăsta nicio clipă mai mult decât e necesar.

– Cum spui, stăpâne.

Înainte de a pleca nu le mai rămăsese de făcut decât un singur lucru: cel pentru care veniseră. Iron Emmett îşi chemă învăţăceii şi, în timp ce restul grupului îi privea de la o distanţă respectuoasă, aceştia îngenunchează în faţa copacilor inimii. Între timp, lumina zilei dispăruse; nu mai rămăseseră decât strălucirea stelelor şi palida pâlpâire roşie a focului muribund din mijlocul dumbrăvii.

Cu mantiile lor negre și cu glugile negre, groase, cei șase păreau ciopliți din umbre. Glasurile li se înălțară în cor, mărunte în imensitatea nopții.

– Noaptea se lasă și acum veghea mea începe, rostiră, așa cum o făcuseră mii înaintea lor. Vocea lui Satin era dulce, ca un cântec, a lui Horse aspră, împleticită, a lui Arron, un chițăit nervos. Nu se va sfârși până la moarte.

Fie ca aceste morți să vină după o vreme îndelungată. Jon Snow se lăsă într-un genunchi în zăpadă. *Zei ai străbunilor mei, vegheați asupra acestor oameni. Și asupra Aryei, a surioarei mele, oriunde s-ar afla. Vă implor, îngăduiți-i lui Mance s-o găsească și să mi-o aducă teafără.*

– Nu-mi voi lua soție, nu voi avea pământuri, nu voi zămisli copii, făgăduiră recruții, cu voci ce își trimiseră ecourile în trecut, străbătând anii și veacurile. Nu voi purta coroană și nu voi câștiga glorie. Voi trăi și voi muri la locul meu de veghe.

Zei ai pădurii, dați-mi tăria de a face același lucru, se rugă Jon Snow în tăcere. *Dați-mi înțelepciune, pentru a știi ce trebuie făcut, și curaj, pentru a o face.*

– Sunt sabia din întuneric, glăsuiră cei șase și lui Jon i se păru că vocile li se preschimbau, că deveneau mai puternice, mai sigure. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul și lumina care aduce zorile, goarna care-i trezește pe cei adormiți și scutul care păzește ținuturile oamenilor.

Scutul care păzește ținuturile oamenilor. Nălucă își frecă botul de umărul lui și el îl cuprinse cu brațul. Simțea izul pantalonilor nespălați ai lui Horse, aroma dulce lăsată de pieptene în barba lui Satin, mirosul îmbelșugat și pătrunzător al spaimei, parfumul copleșitor de mosc al uriașului. Își auzea bătăile propriei inimi. Când se uită către partea opusă a dumbrăvii, la femeie și la copilul ei, la cei doi bărbați cu bărbi cărunte și la Copitatul cu tălpile schilodite, nu văzu nimic altceva decât oameni.

– Îmi dăruiesc viața și onoarea Rondului de Noapte, pentru noaptea asta și pentru toate nopțile ce vor veni.

Jon Snow se săltă primul în picioare.

– Acum ridicaţi-vă ca bărbaţi ai Rondului de Noapte.

Îi întinse mâna lui Horse şi îl trase în sus.

Vântul se înteţea. Era timpul să plece.

Drumul de întoarcere dură mult mai mult decât cel către dumbravă. În ciuda lungimii şi a grosimii picioarelor sale, uriaşul înainta greoi, oprindu-se întruna ca să scuture cu lovituri de ciocan zăpada pe de crengile joase. Femeia călărea pe acelaşi cal cu Rory, fiul ei împărţea calul cu Tom Barleycorn, iar bătrânii cu Horse şi Satin. Însă bărbatul din tribul Thenn se temea de cai şi alesese să şchiopăteze pe lângă ei, în pofida rănilor sale. Copitatul nu putea să stea în şa şi fusese legat pe spinarea unui ponei, ca un sac cu grâne; la fel ca babornița palidă, cu braţele şi picioarele ca nişte beţe, pe care nu reuşiseră s-o trezească.

Făcuseră acelaşi lucru cu cele două leşuri, spre mirarea lui Iron Emmett.

– Ne vor încetini, lordul meu, îi spusese el lui Jon. Ar trebui să le tăiem bucăţi şi să le ardem.

– Nu, răspunsese Jon. Aduceţi-le. Am o întrebuinţare pentru ele.

Nu aveau parte de lună drept călăuză către casă şi întrezăreau doar când şi când câte un petic de cer înstelat. Lumea era încremenită în alb şi negru. Făceau o călătorie lungă, înceată, fără sfârşit. Zăpada li se lipea de cizme şi de pantaloni, pinii pârâiau în vânt, iar mantiile lor pocneau şi se învârtejeau. Jon întrezărea deasupra lor Peregrinul Roşu, care părea să privească printre crengile fără frunze ale copacilor înalţi cum îşi croiau drumul de întoarcere. Oamenii liberi îl numeau *Furul*. Ygritte susţinuse întotdeauna că atunci când Furul se afla în casa Fecioarei Lunii era momentul cel mai potrivit să răpeşti o femeie. Nu-i spusese niciodată când era cel mai bine să răpeşti un uriaş. *Sau doi bărbaţi morţi.*

Când Zidul le apăru din nou în faţa ochilor, aproape că se iviseră zorii.

Cornul unei santinele le vesti întoarcerea, coborând din înălţimi precum ţipătul slobozit din străfundul gâtului de o pasăre imensă, un

singur sunet prelung, care însemna *se-ntorc cercetașii*. Liddle cel Mare își desprinse din bandulieră propriul corn și îi răspunse. În fața porții așteptară câteva minute, până când își făcu apariția Edd Tollett cel Trist, care trase zăvoarele și roti drugii de fier, eliberând drumul. Când dădu cu ochii de grupul de sălbatici în zdrențe strânse din buze și se uită lung la uriaș.

– S-ar putea s-avem nevoie de ceva unt ca să-l facem s-alunece prin tunel, stăpâne. Să trimit pe cineva la cămară?

– Oh, cred c-o să-ncapă. Fără unt.

Și încăpu... mergând în patru labe, târându-se. *Voinic băiat. Are pe puțin patru metri și jumătate. E chiar mai mare decât Mag cel Puternic.* Mag murise chiar acolo, sub gheață, încleștat într-o luptă pe viață și pe moarte cu Donal Noye. *Un om de valoare. Rondul a pierdut prea mulți oameni valoroși.* Jon îl luă pe Leathers deoparte.

– Ocupă-te de el. Vorbești limba lui. Ai grijă să fie hrănit și găsește-i un loc călduros, lângă foc. Stai cu el. Nu lăsa pe nimeni să-l provoace.

– Da. Leathers șovăi. Stăpâne.

Jon îi trimise pe sălbaticii în viață să li se oblojească rănile și degerăturile. Cei mai mulți aveau să-și revină datorită mâncării fierbinți și hainelor călduroase, spera el, însă bărbatul din tribul Copitaților avea să-și piardă mai mult ca sigur ambele picioare. Iar leșurile le depuse în celulele de gheață.

Clydas venise și plecase, observă Jon când își agăță mantia în cuierul de lângă ușă. Pe masa din salonul lui fusese lăsată o scrisoare. *De la Rondul de Est sau de la Turnul Umbrei*, presupuse la prima vedere. Dar ceara era aurie, nu neagră. Sigiliul înfățișa un cap de cerb în mijlocul unei inimi în flăcări. Stannis. Jon sparse ceara întărită, netezi sulul de pergament și citi. Mâna unui maester, dar cuvintele unui rege.

Stannis cucerise Deepwood Motte și clanurile de pe munte i se alăturaseră. Flint, Norrey, Wull, Liddle, toți.

Și ne-am mai bucurat și de un alt ajutor, neașteptat, dar cât se poate de bine venit, de la o fiică de pe Insula Ursului. Alysane Mormont, pe care

oamenii ei o numesc Ursoaica, a ascuns luptători pe câteva vase de pescuit și i-a luat prin surprindere pe oamenii de fier pe malul lângă care se opriseră. Corăbiile lungi ale lui Greyjoy au ars sau i-au fost luate, echipajele fie că au fost măcelărite, fie s-au predat. Vom cere răscumpărare pentru căpitani și cavaleri, pentru războinicii de seamă și pentru toți cei de obârșie nobilă, sau le vom găsi o altă întrebuințare, iar pe ceilalți am de gând să-i spânzur...

Rondul de Noapte jurase să nu ia partea nimănui în certurile și în luptele din ținut. Însă Jon nu putu să nu simtă o anumită satisfacție. Continuă să citească.

...veneau tot mai mulți oameni ai Nordului, pe măsură ce se răspândea vestea victoriei noastre. Pescari, călăreți liberi, locuitori ai dealurilor, mici proprietari de pământuri din adâncul pădurii lupilor și săteni care-și părăsiseră casele de pe țărmul stâncos, fugind din calea oamenilor de fier, supraviețuitorii bătăliei din fața porților Winterfellului, oameni care le-au jurat cândva credință Caselor Hornwood, Cerwyn și Tallhart. Acum, când îți scriu, suntem cinci mii, și numărul nostru crește pe zi ce trece. Și ni s-a dat de veste că Roose Bolton se îndreaptă cu toate forțele sale către Winterfell, unde vrea să-și cunune bastardul cu sora ta vitregă. Nu trebuie să-i îngăduim să-i redea castelului forța de odinioară. Am pornit împotriva lui. Arnolf Karstark și Mors Umber ni se vor alătura. Îți voi salva sora dacă voi putea și-i voi găsi un soț mai potrivit decât Ramsay Snow. Tu și frații tăi trebuie să păstrați Zidul sub stăpânirea voastră până când mă voi putea întoarce.

Scrisoarea era semnată, cu un alt scris:

Săvârșit în Lumina Domnului, sub semnul și pecetea lui Stannis al Casei Baratheon, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Șapte Regate și Protector al Ținutului.

În clipa în care Jon puse scrisoarea jos, pergamentul se răsuci din nou, ca și cum ar fi vrut să-și apere secretele. Nu știa ce ar fi trebuit să simtă în legătură cu cele abia citite. La Winterfell se mai purtaseră bătălii și până atunci, dar niciodată fără un Stark de o parte sau de alta.

– Castelul e o cochilie goală, spuse el, nu e Winterfell, ci stafia Winterfellului.

Era dureros numai când se gândea, darămite când o rostea cu voce tare. Şi totuşi...

Se întrebă câţi oameni avea s-aducă la luptă bătrânul Hrana Ciorilor şi câte săbii era în stare să adune Arnolf Karstark. Jumătate din Casa Umber avea să fie în partea cealaltă a câmpului de bătălie, cu Urgia Târfelor, luptând sub comanda bărbatului jupuit al Dreadfortului, iar majoritatea efectivelor ambelor Case se duseseră către sud, cu Robb, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Chiar şi în ruină, Winterfellul îi putea oferi un avantaj considerabil celui care avea să-l stăpânească. Robert Baratheon şi-ar fi dat imediat seama şi s-ar fi grăbit să păstreze castelul în siguranţă, folosindu-se de marşurile forţate şi de cavalcadele din miez de noapte pentru care i se dusese vestea. Oare fratele lui avea să fie la fel de curajos?

Puţin probabil. Stannis era un comandant prudent, iar oastea lui era o fiertură pe jumătate digerată din membri ai clanurilor, cavaleri din Sud, oameni ai regelui şi oameni ai reginei, condimentată cu câţiva lorzi din Nord. *Ar trebui să se-ndrepte foarte repede spre Winterfell sau să renunţe,* se gândi Jon. Nu se afla pe poziţia unui sfătuitor al regelui, dar...

Aruncă din nou o privire către scrisoare. *Îţi voi salva sora dacă voi putea.* Un sentiment surprinzător de delicat din partea lui Stannis, deşi subminat de brutalul *dacă voi putea* din final şi de adaosul *şi-i voi găsi un soţ mai potrivit decât Ramsay Snow.* Dar dacă Arya nu se afla acolo pentru a fi salvată? Dacă flăcările Doamnei Melisandre spuseseră adevărul? Era cu putinţă ca sora lui să fi scăpat într-adevăr din ghearele unor asemenea răpitori? *Cum ar fi putut s-o facă? Arya a fost întotdeauna iute şi isteaţă, dar la urma urmelor nu e decât o fetiţă, iar Roose Bolton nu e genul de om care să fie neglijent când e o vorba de un trofeu atât de valoros.*

Şi dacă Bolton n-o avusese niciodată pe sora lui? Era foarte posibil ca nunta să nu fi fost nimic altceva decât un vicleşug menit să-l atragă pe Stannis într-o capcană. Din câte ştia Jon, Eddard Stark nu avusese motive să se plângă de lordul din Dreadfort, dar nu se încrezuse

niciodată în el, cu vocea lui șoptită și cu ochii de o culoare atât de ștearsă, spălăcită.

O fată cenușie, pe un cal care trage să moară, fugind de cununia ei. Puterea acelor cuvinte îi lăsase pe Mance Rayder și pe cele șase sulițașe să plece liberi către Nord.

– Să fie tinere și frumoase, ceruse Mance.

Regele nears rostise niște nume și Edd cel Trist făcuse restul, scoțându-le pe furiș din Orașul Cârtiței. Acum totul părea o nebunie. Ar fi fost mai bine să-l doboare pe Mance la pământ în clipa în care se demascase. Jon nutrea, împotriva voinței sale, o anumită admirație față de răposatul Rege-de-Dincolo-de-Zid, dar acesta nu era decât un sperjur și un renegat. Iar în Melisandre se încredea încă și mai puțin. Și totuși, iată, își lega cumva speranțele de ei. *Numai ca să-mi salvez sora. Însă bărbații din Rondul de Noapte n-au surori.*

Pe când era un băietan la Winterfell, eroul lui Jon fusese Tânărul Dragon, băiatul-rege care cucerise Dorne la paisprezece ani. Deși se născuse bastard sau poate tocmai din pricina asta, Jon Snow visase să conducă oamenii către glorie, așa cum o făcuse Regele Daeron, maturizându-se pentru a deveni un cuceritor. Acum era un bărbat matur și Zidul era al lui, însă avea îndoieli. Și se părea că nici măcar pe ele nu putea să le înfrângă.

DAENERYS

Duhoarea din tabără era atât de cumplită, încât Dany nu putea să nu se simtă îngrețoșată.

Ser Barristan strâmbă din nas.

– Înălțimea Ta n-ar trebui să fie aici, respirând aceste fluide vătămătoare.

– Sunt sângele dragonului, îi reaminti Dany. Ai văzut vreodată un dragon bolnav de pântecăraie?

Viserys pretinsese adesea că molimele care-i năpăstuiau pe oamenii de rând nu le făceau niciun rău celor din Casa Targaryen și, din câte știa ea, era adevărat. Își amintea că-i fusese frig, foame și frică, dar nu-și aducea aminte să fi fost vreodată bolnavă.

– Chiar și așa, zise bătrânul cavaler, m-aș simți mai bine dacă Înălțimea Ta s-ar întoarce în oraș. Zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenul rămăseseră la aproape un kilometru în urmă. Pântecăraia a fost blestemul tuturor oștirilor, încă din Era Zorilor. Lasă-ne pe noi să-mpărțim hrana, Înălțimea Ta.

– Mâine. Acum sunt aici. Vreau să văd.

Își înfipse călcâiele în iapa ei argintie. Ceilalți o urmară, mânându-și caii la trap. Jhogo călărea înaintea ei, iar Aggo și Rakharo veneau imediat în urmă, ținându-i la distanță pe bolnavi și pe muribunzi cu bicele

dotharaki lungi în mâini. Ser Barristan era în dreapta ei, călare pe un bidiviu sur. În stânga se aflau Symon Spate-Crestat, unul dintre Frații Liberi, și Marselen, care se număra printre Oamenii Mamei. Căpitanii erau urmați îndeaproape de șaizeci de soldați, păzitori ai carelor cu mâncare. Erau călare cu toții, dothraki și Fiare de Bronz și sclavi eliberați, care n-aveau în comun decât dezgustul pentru misiunea primită.

Astaporii se împleticeau în urma lor într-o procesiune înfiorătoare, ce se lungea cu fiecare metru străbătut. Unii vorbeau limbi pe care ea nu le înțelegea. Alții trecuseră dincolo de sunetele articulate. Mulți își înălțau mâinile către Dany sau îngenuncheau când trecea prin dreptul lor iapa ei argintie.

– Mamă, strigau către ea, în dialecte din Astapor, din Lys și Vechiul Volantis, în guturalul grai dothraki, în cel cu silabe lichide din Qarth, ba chiar și în Limba Comună din Westeros. Mamă, te implor... mamă, ajut-o pe sora mea, e bolnavă... dă-mi mâncare pentru micuții mei... te implor, bătrânul meu tată... ajută-l... ajut-o... ajută-mă...

Nu mai am ce ajutor să le dau, se gândi deznădăjduită Dany. Astaporii n-aveau unde să se ducă. Rămăseseră în afara zidurilor groase ale Meereenului cu miile – bărbați și femei și copii, bătrâni și fetițe și nou-născuți. Unii erau bolnavi, cei mai mulți erau morți de foame și pe toți îi aștepta moartea. Daenerys nu îndrăznea să deschidă porțile și să-i primească înăuntru. Se străduise să facă pentru ei tot ce putea. Le trimisese vindecători, Grații Albastre și cântăreți ai vrăjilor și bărbieri-chirurgi, dar unii dintre aceștia se îmbolnăviseră și ei și nimic din arta lor nu încetinise răspândirea galopantă a pântecăraiei aduse de iapa albă. Separarea celor sănătoși de cei bolnavi se dovedise la fel de inutilă. Scuturile încercaseră, târând bărbații de lângă neveste și copiii de lângă mame, chiar și atunci când astaporii îi loveau cu picioarele și aruncau cu pietre. Câteva zile mai târziu, bolnavii erau morți și cei sănătoși se îmbolnăviseră. Despărțirea unora de ceilalți nu fusese de niciun folos.

Era din ce în ce mai greu până și să-i hrănească. Le trimitea în fiecare zi tot ce putea, dar ei erau în fiecare zi tot mai mulți, iar mâncarea, tot

mai puţină. Era tot mai greu şi să găsească vizitii dispuşi să transporte hrana. Prea mulţi dintre cei trimişi în tabără se îmbolnăviseră la rândul lor. Alţii fuseseră atacaţi pe drumul de întoarcere către oraş. Cu o zi în urmă, o căruţă fusese furată şi doi dintre soldaţi fuseseră ucişi, aşa că regina se hotărâse să ducă ea însăşi mâncarea. Toţi sfetnicii ei, începând cu Reznak, continuând cu Ţeastă-Rasă şi încheind cu Ser Barristan, se împotriviseră cu tărie, dar Daenerys fusese de neclintit.

– O regină trebuie să cunoască suferinţele poporului ei.

Suferinţa era singurul lucru de care nu duceau lipsă.

– Abia dacă mai găseşti vreun cal sau vreun măgar, deşi mulţi au venit din Astapor călare, îi raportă Marselen. I-au mâncat până la unul, Înălţimea Ta, aşa cum au mâncat şi toţi şobolanii şi toţi câinii fără stăpân pe care i-au putut prinde. Unii au început acum să-şi mănânce morţii.

– Omul nu trebuie să mănânce carne de om, zise Aggo.

– Asta se ştie, încuviinţă Rahkaro. Vor fi blestemaţi.

– Au ajuns dincolo de blesteme, spuse Symon Spate-Crestat.

Copii de vârste fragede, cu burţile umflate, se târau după ei, prea slăbiţi sau prea speriaţi ca să cerşească. Oameni numai piele şi os, cu ochii adânciţi în orbite, stăteau pe vine în mijlocul nisipului şi al pietroaielor, căcându-şi vieţile în şuvoaie duhnitoare, maronii cu roşu. Mulţi îşi goleau măruntaiele chiar acolo unde dormeau, prea slăbiţi ca să se mai poată târî până la şanţurile pe care regina poruncise să le sape. Două femei se băteau pentru un os carbonizat. Un băiat de vreo zece ani stătea alături, în picioare, mâncând un şobolan. Înfuleca ţinându-l cu o singură mână şi strângând în cealaltă un băţ ascuţit, de teamă să nu-ncerce cineva să-i smulgă prada. Morţii neîngropaţi zăceau pretutindeni. Dany văzu un bărbat întins în ţărână, cu braţele şi picioarele răşchirate sub o mantie neagră, dar, când trecu pe lângă el, mantia se spulberă într-o mie de muşte. Femei scheletice stăteau pe pământ, strângând la piept copii pe moarte. Ochii lor o urmăreau. Cele care aveau putere strigau către ea.

– Mamă, te implor, Mamă... fii binecuvântată, Mamă...

Să fiu binecuvântată, se gândi Dany cu amărăciune. *Orașul vostru s-a transformat în cenușă și-n oase, ai voștri vă mor jur-împrejur. N-am adăpost pentru voi, n-am leacuri, n-am speranțe. Numai pâine veche și carne cu viermi, brânză întărită, un strop de lapte. Să fiu binecuvântată, binecuvântată.*

Ce fel de mamă n-are lapte pentru copiii ei?

– Prea mulți morți, spuse Aggo. Ar trebui arși.

– Cine să-i ardă? întrebă Ser Barristan. Pântecăraia e pretutindeni. Mor câte-o sută în fiecare noapte.

– Nu e bine s-atingi morții, făcu Jhogo.

– Se știe, răspunseră într-un glas Aggo și Rakharo.

– Așa o fi, zise Dany, dar treaba asta trebuie făcută oricum. Se gândi o clipă. Nepătații nu se tem de leșuri. O să vorbesc cu Viermele Cenușiu.

– Înălțimea Ta, spuse Ser Barristan, Nepătații sunt cei mai buni luptători ai tăi. N-ar fi indicat să răspândim printre ei molima. Lasă-i pe astapori să-și îngroape singuri morții.

– Sunt prea slăbiți, obiectă Symon Spate-Crestat.

– Mai multă mâncare i-ar face mai puternici, zise Dany.

Symon clătină din cap.

– Hrana n-ar trebui irosită pe muribunzi, Luminăția Ta. N-avem destulă pentru cei vii.

Avea dreptate și ea o știa, dar asta nu făcea cuvintele mai ușor de ascultat.

– Am ajuns destul de departe. O să-i hrănim aici, hotărî regina.

Ridică o mână. În spatele ei, carele încremeniră brusc și călăreții se răspândiră în jur, împiedicându-i pe astapori să se repeadă la mâncare. Nici nu se opriseră bine când gloata începu să se-ndesească în jurul lor, pe măsură ce tot mai mulți bolnavi se apropiau șchiopătând și târșâindu-și picioarele. Călăreții le tăiară calea.

– Așteptați-vă rândul, strigau ei. Nu împingeți. Înapoi! Retrageți-vă! E pâine pentru toți. Așteptați-vă rândul.

Dany nu putea decât să stea și să se uite.

– Ser, îi spuse lui Barristan Selmy, nu e nimic mai mult de făcut? Tu ai provizii.

– Provizii pentru oştenii Înălţimii Tale. S-ar putea să avem nevoie de ele, ca să facem faţă unui asediu îndelungat. Ciorile Furtunii şi Fiii Secunzi îi pot hărţui pe yunkai, dar nu pot spera să-i întoarcă din drum. Dacă Înălţimea Ta mi-ar îngădui să strâng o oaste...

– Dacă trebuie să fie o luptă, aş prefera s-o port din spatele zidurilor Meereenului. Lasă-i pe yunkai să-ncerce să dea buzna peste creneluri. Regina privi scena ce se desfăşura în jurul ei. Dacă am împărţi hrana în mod egal...

– ...astaporii şi-ar mânca porţia în câteva zile, iar nouă ne-ar rămâne mult mai puţin pentru asediu.

Regina se uită dincolo de tabără, la zidurile din cărămizi multicolore ale Meereenului. Muştele şi ţipetele îngroşau aerul.

– Zeii au trimis molima asta ca să mă umilească. Atâţia morţi... N-o să-i las să fie nevoiţi să mănânce stârvuri. Îi făcu semn lui Aggo să se apropie. Călăreşte către porţi şi adu-mi-l pe Viermele Cenuşiu, împreună cu cincizeci dintre Nepătaţii lui.

– *Khaleesi*. Sânge din sângele tău se supune.

Aggo îşi îmboldi calul cu călcâiele şi dispăru în galop.

Ser Barristan o privea cu o nelinişte prost mascată.

– N-ar trebui să zăboveşti prea mult aici, Înălţimea Ta. Astaporii sunt hrăniţi, aşa cum ai poruncit. Nu putem face nimic mai mult pentru sărmanii nefericiţi. Ar trebui să le reconstruim oraşul.

– Pleacă dacă vrei, ser. N-o să te-mpiedic. N-o să-l împiedic pe niciunul dintre voi. Dany sări de pe cal. Nu-i pot lecui, dar le pot arăta că Mamei lor îi pasă.

Jhogo îşi trase răsuflarea.

– Nu, *Khaleesi*. Clopoţelul din părul lui împletit scoase un clinchet uşor când descălecă. Nu trebuie să te-apropii mai mult. Nu-i lăsa să te-atingă. Nu-i lăsa!

Dany trecu pe lângă el. La vreo doi metri distanță, un bătrân zăcea pe pământ, gemând și fixând cu privirea pântecele cenușii ale norilor. Îngenunche alături de el, încrețindu-și nasul când îi simți mirosul, și îi dădu într-o parte părul cărunt și murdar ca să-i pună mâna pe frunte.

- Carnea lui e în flăcări. Am nevoie de apă, să-l spăl. Cea din mare e foarte bună. Marselen, vrei să-mi aduci? Am nevoie și de ulei, pentru rug. Cine mă ajută să ard morții?

Când se întoarse Aggo, cu Viermele Cenușiu și cu cincizeci de Nepătați săltând în șa în urma lui, Dany îi făcuse pe toți ceilalți să se rușineze și s-o ajute. Symon Spate-Crestat și oamenii lui îi trăgeau pe cei vii, îndepărtându-i de morți, și stivuiau leșurile, în timp ce Jhogo, Rakharo și dothrakii lor îi ajutau pe cei care încă mai puteau merge să se îndrepte spre țărm, ca să se spele și să-și curățe hainele. Aggo se holbă la ei, de parcă ar fi înnebunit cu toții, dar Viermele Cenușiu îngenunche alături de regină și spuse:

- Acesta va fi de ajutor.

Înainte de amiază, ardeau o duzină de focuri. Stâlpi de fum negru, unsuros, se înălțau, pătând un cer nemilos de albastru. Când se retrase de lângă ruguri, Dany avea hainele de călărie pline de pete și de funingine.

- Preaslăvită Stăpână, spuse Viermele Cenușiu, acesta și frații lui te imploră să le îngădui să se scalde în marea sărată după ce se va încheia munca noastră, ca să ne purificăm, așa cum o cer legile marii noastre zeițe.

Regina nu știuse că eunucii aveau o zeiță a lor.

- Cine e această zeiță? Se numără printre zeii din Ghis?

Viermele Cenușiu păru încurcat.

- Zeița e numită în mai multe feluri. E Doamna Lăncierilor, Mireasa Bătăliei, Mama Oștirilor, dar adevăratul ei nume le aparține numai acestor sărmani care și-au ars bărbăția pe altarul ei. Nu le putem vorbi altora despre ea. Acesta te imploră să-l ierți.

- Cum ți-e voia. Da, vă puteți scălda, dacă asta e dorința voastră. Vă mulțumesc pentru ajutor.

– Aceștia trăiesc ca să te slujească.

Când se întoarse la piramida ei, cu brațele și picioarele îndurerate și cu inima bolnavă, Daenerys o găsi pe Missandei citind un pergament vechi în timp ce Irri și Jhiqui se sfădeau pentru Rakharo.

– Ești prea slabă pentru el, spunea Jhiqui. Arăți aproape ca un băiat. Rakharo nu-și ia băieți în pat. Asta se știe.

Irri îi răspunse zbârlindu-se.

– Se știe că tu arăți aproape ca o vacă. Rakharo nu-și ia vaci în pat.

– Rakharo e sânge din sângele meu. Viața lui îmi aparține mie, nu vouă, le spuse Dany.

În timpul absenței sale din Meereen, Rakharo crescuse cu aproape cincisprezece centimetri și se întorsese cu brațele și picioarele îngroșate de mușchi și cu patru clopoței în păr. Era mai înalt decât Aggo și Jhogo, după cum observaseră amândouă slujnicele.

– Acum tăceți. Trebuie să fac o baie. Niciodată nu se simțise mai murdară. Jhiqui, ajută-mă să scap de hainele astea, apoi ia-le și arde-le. Irri, spune-i lui Qezza să-mi găsească altele, ușoare și răcoroase. E o zi foarte fierbinte.

Pe terasa ei adia un vânt plăcut. Dany alunecă în apele bazinului cu un oftat de încântare. La porunca ei, Missandei își scoase hainele și coborî după ea.

– Aceasta i-a auzit azi-noapte pe astapori scrijelind zidurile, spuse mica tălmăcitoare, spălând spatele lui Dany.

Irri și Jhiqui se priviră.

– N-a scrijelit nimeni, zise Jhiqui. Scrijelit... cum ar fi putut să scrijelească?

– Cu mâinile, răspunse Missandei. Cărămizile sunt vechi și sfărâmicioase. Încearcă să-și croiască drum către oraș cu unghiile.

– Vor avea nevoie de mulți ani, zise Irri. Zidurile sunt foarte groase. Asta se știe.

– Se știe, încuviință Jhiqui.

- Și eu îi visez. Dany luă mâna lui Missandei. Tabăra e la aproape un kilometru de oraș, draga mea. Nimeni n-a scrijelit zidurile.

- Înălțimea Ta știe mai bine, zise Missandei. Să-ți spăl părul? Aproape că nu mai e timp. Reznak mo Reznak și Grația Verde vin să discutați despre...

- ...pregătirile de nuntă. Dany se săltă împroșcând apa. Aproape că uitasem. *Poate c-am vrut să uit.* Și apoi iau cina cu Hizdahr. Oftă. Irri, adu-mi *tokarul* verde, de mătase, tivit cu dantelă myrisheană.

- E la reparat, *Khaleesi*. Dantela era ruptă. *Tokarul* albastru a fost spălat.

- Atunci, cel albastru. Vor fi la fel de încântați.

Nu se înșela decât pe jumătate. Preotesele și seneșalul se bucurau s-o vadă înveșmântată în *tokar*, arătând măcar o dată ca o adevărată doamnă din Meereen, dar ceea ce voiau de fapt era s-o dezbrace în pielea goală. Daenerys îi ascultă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

- Nu vreau să aduc nimănui nicio ofensă, spuse ea după ce tăcură, dar n-o să mă înfățișez dezbrăcată în fața mamei și a surorilor lui Hizdahr.

- Dar, zise Reznak mo Reznak, clipind nedumerit, dar trebuie, Luminăția Ta. Se obișnuiește ca, înainte de căsătorie, femeile din casa bărbatului să cerceteze mitra miresei și, ăă... părțile ei femeiești. Să se convingă că au forma cuvenită și că sunt, ăă...

- ...fertile, încheie Galazza Galare. E un ritual străvechi, Luminăția Ta. Trebuie să fie de față trei Grații, ca martore ale cercetării și ca să rostească rugăciunile potrivite.

- Da, zise Reznak, și apoi urmează o prăjitură specială. O prăjitură a femeilor, care se face numai la logodne. Bărbaților nu li se îngăduie s-o guste. Mi s-a spus că e delicioasă. Magică.

Și dacă mitra mea e uscată și părțile mele femeiești sunt blestemate, există o prăjitură specială și pentru asta?

- Hizdahr zo Loraq poate să-mi cerceteze părțile femeiești după ce ne vom cununa. *Khal Drogo nu le-a găsit niciun cusur, așa că de ce-ar*

vedea el vreunul? Mama și surorile sale să se cerceteze unele pe altele și să-mpartă prăjitura specială. Eu n-o s-o mănânc. Nici n-o să spăl nobilele picioare ale nobilului Hizdahr.

– Măria Ta, nu înțelegi, protestă Reznar. Spălarea picioarelor e sacră prin tradiție. E simbolică, spune că vei fi slujitoarea bărbatului tău. Și veșmântul de nuntă e bogat în semnificații. Mireasa poartă văluri de un roșu întunecat peste un *tokar* de mătase albă, cu franjuri din perle mărunte.

Regina iepurilor nu se poate mărita fără urechile ei pleoștite.

– Cu atâtea perle o să merg zăngănind.

– Perlele simbolizează fertilitatea. Cu cât va avea mai multe perle, cu atât mai mulți copii sănătoși va purta Luminăția Ta.

– De ce mi-aș dori o sută de copii? Dany se întoarse spre Grația Verde. Dacă ne-am cununa după ritualul din Westeros...

– Zeii din Ghis ar considera că nu s-a făcut cu adevărat o nuntă.

Fața Galazzei Galare era ascunsă de un văl din mătase verde. I se vedeau numai ochii, verzi, înțelepți și triști.

– Pentru orășeni n-ai fi decât concubina nobilului Hizdahr, nu soția cu care s-a unit după lege. Copiii tăi ar fi bastarzi. Luminăția Ta trebuie să se cunune cu Hizdahr în Templul Grațiilor, cu toată nobilimea din Meereen de față, ca să depună mărturie pentru unirea voastră.

Găsește un pretext ca să-i scoți pe toți capii caselor nobile din piramidele lor, spusese Daario. *Cuvintele dragonului sunt foc și sânge.* Dany își alungă gândul. Nu era demn de ea.

– Cum vă e voia, oftă ea. O să mă cunun cu Hizdahr în Templul Grațiilor, înfășurată într-un *tokar* alb, cu franjuri din perle mici. Mai e și altceva?

– Încă un amănunt, Luminăția Ta, zise Reznak. Pentru sărbătorirea nunții, ar fi potrivit să îngădui redeschiderea arenelor de luptă. Ar fi darul tău de nuntă pentru Hizdahr și pentru poporul tău iubitor, un semn că ai adoptat obiceiurile străvechi ale Meereenului.

– Și nimic n-ar fi mai pe placul zeilor, adăugă Grația Verde, cu glasul ei catifelat și prietenos.

Prețul unei mirese, în sânge. Daenerys se săturase de lupta asta. Nici măcar Ser Barristan nu credea că ea ar fi putut avea sorți de izbândă.

– Niciun domnitor nu-și poate face poporul mai bun, îi spusese Selmy. Baelor cel Binecuvântat s-a rugat și a postit și a construit pentru Cei Șapte un templu de o splendoare pe măsura dorințelor oricărui zeu, însă n-a putut să pună capăt războiului și pretențiilor.

O regină trebuie să-și asculte poporul, își aminti Dany.

– După nuntă, Hizdahr va fi rege. Să redeschidă el arenele de luptă, dacă o dorește. Eu nu vreau să am niciun amestec.

Sângele să fie pe mâinile lui, nu pe ale mele. Se ridică.

– Dacă soțul meu vrea să-i spăl picioarele, trebuie să le spele mai întâi el pe ale mele. O să i-o spun deseară.

Se întrebă cum avea să primească logodnicul ei asta.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Hizdahr zo Loraq sosi la o oră după apusul soarelui. *Tokarul* lui era de un roșu întunecat, cu o dungă aurie, cu franjuri din boabe de aur. În timp ce-i turna vin, Dany îi povesti despre întâlnirea ei cu Reznak și cu Grația Verde.

– Ritualurile astea sunt găunoase, declară el, sunt genul de lucruri la care trebuie renunțat. Meereenul s-a afundat prea multă vreme în aceste tradiții vechi, prostești. Îi sărută mâna și adăugă: Daenerys, regina mea, te voi spăla bucuros din cap până-n picioare, dacă de asta e nevoie ca să-ți fiu rege și consort.

– Ca să-mi fii rege și consort nu trebuie decât să-mi aduci pacea. Skahaz mi-a spus că ai mesaje noi.

– Așa e. Hizdahr își încrucișă picioarele lungi. Părea încântat de sine însuși. Yunkaiul ne va oferi pacea, dar în schimbul unui preț. Interzicerea comerțului cu sclavi a pricinuit pagube importante în întreaga lume civilizată. Yunkaiul și aliații săi ne vor cere o despăgubire, care va fi plătită în aur și pietre prețioase.

Aurul și pietrele prețioase erau ușor de găsit.

– Și altceva?

– Yunkai vor continua să practice sclavia, ca mai înainte. Astaporul va fi reconstruit ca oraș cu sclavi. Tu nu te vei amesteca.

– Yunkaii au reînceput să practice sclavia înainte de a ajunge eu la zece kilometri distanță de orașul lor. M-am întors? Regele Cleon m-a implorat să lupt alături de el împotriva lor și m-am făcut că nu-l aud. *Nu vreau niciun război cu Yunkaiul.* De câte ori trebuie s-o spun? Ce fel de făgăduieli pretind?

– Ah, regina mea, printre trandafiri e un spin, zise Hizdahr zo Loraq. Din păcate, Yunkaiul nu se încrede în promisiunile tale. Ciupește întruna aceeași strună a harfei, amintind despre un sol căruia i-au dat foc dragonii tăi.

– Nu i-a ars decât *tokarul*, spuse Dany, cu dispreț.

– Chiar și așa, ei n-au încredere în tine. Așa cum n-au nici oamenii din Noul Ghis. Vorbele sunt vânt, după cum o spui chiar tu atât de des. Niciun cuvânt de-al tău n-o să garanteze pacea pentru Meereen. Dușmanii tăi vor fapte. Vor să ne vadă căsătoriți, vor să mă vadă rege, să conduc alături de tine.

Dany îi umplu din nou cupa, nedorindu-și altceva decât să-i verse carafa în cap și să-i înece zâmbetul mulțumit de sine.

– Mariaj sau carnaj. Nuntă sau război. Între astea am de ales?

– Eu nu văd decât o singură alegere, Luminăția Ta. Să ne rostim jurămintele în fața zeilor din Ghis și să făurim un nou Meereen împreună.

Regina chibzuia asupra răspunsului când auzi pași în spatele ei. *Mâncarea*, se gândi. Bucătarii îi promiseră că aveau să-l servească pe nobilul Hizdahr cu delicatesa lui preferată, câine în miere, umplut cu prune și cu ardei iute. Dar, când se întoarse s-arunce o privire, acolo stătea Ser Barristan, proaspăt îmbăiat și înveșmântat în alb, cu sabia lui lungă la șold.

– Înălțimea Ta, spuse el, cu o plecăciune, îmi pare rău că te întrerup, dar m-am gândit c-o să vrei să afli imediat. Ciorile Furtunii s-au întors în oraș, cu vești despre dușmani. Oastea yunkailor e în marș, așa cum ne temeam.

Pe nobilul chip al lui Hizdahr zo Loraq licări supărarea.

– Regina cinează. Aceşti mercenari pot s-aştepte.

Ser Barristan îl ignoră.

– I-am cerut Lordului Daario să-mi dea mie raportul, aşa cum a poruncit Înălţimea Ta. A râs şi a spus că l-ar scrie cu propriul lui sânge, dacă Înălţimea Ta i-ar trimite-o pe micuţa tălmăcitoare să-l înveţe cum se alcătuiesc scrisorile.

– Sânge? făcu Dany, îngrozită. Asta e o glumă? Nu. Nu, nu-mi spune, trebuie să vorbesc cu el eu însămi.

Era o fetişcană şi era singură, şi fetişcanele se pot răzgândi.

– Adună-i pe căpitanii mei şi pe comandanţi. Hizdahr, ştiu că mă vei ierta.

– Meereenul trebuie să fie pe primul loc. Hizdahr îi adresă un zâmbet prietenesc. Vom avea alte nopţi. O mie de nopţi.

– Ser Barristan o să te conducă.

Dany ieşi în grabă, chemându-şi slujitoarele. N-avea să-şi întâmpine căpitanul întors acasă în *tokar*. Sfârşi prin a proba o duzină de rochii, până ce găsi una care îi plăcea, dar refuză coroana oferită de Jhiqui.

Când Daario Naharis se lăsă într-un genunchi în faţa ei, lui Dany îi zvâcni inima. Avea sânge închegat încâlcit în păr, iar o tăietură adâncă de pe tâmplă îi scânteia roşie, sângerândă. Mâneca lui dreaptă era plină de sânge, aproape până la cot.

– Eşti rănit, icni ea.

– Aici? Daario îşi atinse tâmpla. Un arbaletier a încercat să-mi treacă o săgeată prin ochi, dar calul meu a alergat mai repede decât ea. Mă grăbeam s-ajung acasă, la regina mea, să savurez căldura zâmbetului ei. Îşi scutură mâneca, împroşcând stropi roşii. Sângele ăsta nu e al meu. Unul dintre sergenţii mei a spus c-ar fi trebuit să trecem de partea yunkailor, aşa că mi-am coborât mâna spre gâtul lui şi l-am lăsat fără cap. Am vrut să-l aduc ca dar pentru regina mea de argint, dar patru dintre Pisicile tale mi-au tăiat calea şi s-au luat după mine mârâind şi stupind. Una aproape că m-a prins, aşa că i-am aruncat capul în faţă.

– Foarte galant! zise Ser Barristan, pe un ton care sugera că era vorba de orice altceva, dar ai noutăți pentru Înălțimea Sa?

– Vești proaste, Ser Bunic. Astapor nu mai există și sclavii se-ndreaptă spre nord în forță.

– Veștile astea sunt vechi, răsuflate, mormăi Țeastă-Rasă.

– Asta a zis maică-ta despre sărutările tatălui tău, ripostă Daario. Dulce regină, aș fi ajuns aici mai curând, dar dealurile mișună de mercenari aflați în slujba Yunkaiului. Patru companii independente. Ciorile Furtunii au fost nevoite să-și croiască drum printre ele. Mai am și alte vești, mai proaste. Oastea yunkailor e în marș pe drumul de pe coastă și i s-au alăturat patru legiuni din Noul Ghis. Au elefanți, o sută, cu armuri și turnuri. Sunt și oșteni din Tolos, cu praștii, și un corp de oaste cu cămile, din Qartheen. Alte două legiuni din Ghis s-au îmbarcat la Astapor pe o corabie. Dacă ostaticii noștri au spus adevărul, vor debarca dincolo de fluviul Skahazadhan, ca să ne izoleze de Marea Dothraki.

În timp ce-și depăna veștile, câte o picătură de sânge de un roșu strălucitor răpăia din când în când pe podeaua de marmură și Dany tresărea.

– Câți oameni au fost uciși? îl întrebă ea, după ce isprăvi.

– De-ai noștri? Nu m-am oprit să-i număr. Însă am câștigat mai mulți decât am pierdut.

– Alți renegați?

– Alți bărbați curajoși, atrași de cauza ta nobilă. Reginei mele îi vor plăcea. Unul e luptător cu securea, din Insulele Basiliscului, o brută, mai mare decât Belwas. Ar trebui să-l vezi. Sunt și câțiva din Westeros, douăzeci sau mai mulți. Dezertori de la Hoinari, nemulțumiți de yunkai. Vor fi, cu toții, niște Ciori ale Furtunii foarte bune.

– Dacă așa spui.

Dany nu încerca să ocolească răspunsul. Era posibil ca Meereenul să aibă în curând nevoie de orice sabie.

Ser Barristan se încruntă la Daario.

– Căpitane, ai vorbit despre patru companii independente. Noi nu știm decât trei: Hoinarii, Lăncile Lungi și Compania Pisicii.

– Ser Bunic știe să numere. Fiii Secunzi au trecut de partea yunkailor. Daario își întoarse capul și scuipă. Asta-i pentru Oacheșul Ben Plumm. Când o să-i mai văd mutra aia urâtă o să-l spintec de la beregată până la vintre și-o să-i sfâșii inima neagră.

Dany încercă să vorbească, dar nu-și găsi cuvintele. Își amintea cum arătase Ben ultima oară când îl văzuse. *Avea o figură prietenoasă, mă încredeam în ea.* Piele întunecată și păr alb, nasul spart, ridurile de la colțurile ochilor. Până și dragonii îl îndrăgiseră pe bătrânul Ben Oacheșul, căruia îi plăcea să se laude și care avea el însuși un strop de sânge de dragon. *Trei trădări vei cunoaște. Una pentru sânge, una pentru aur și una pentru iubire.* Trădarea lui Plumm era a treia sau a doua? Și care fusese a lui Ser Jorah, bătrânul ei urs morocănos? *Ce rost au prorocirile, dacă nu le deslușești înțelesul? Dacă mă mărit cu Hizdahr înainte de a urca soarele pe cer, vor pieri aceste armate ca roua zorilor și mă vor lăsa să domnesc în pace?*

Vestea adusă de Daario stârnise un adevărat vacarm. Reznak zbiera, Țeastă-Rasă bombănea posomorât, cavalerii ei de sânge jurau răzbunare. Vânjosul Belwas dădea cu pumnii în pântecele lui plin de cicatrice și se jura să mănânce inima Oacheșului Ben cu prune și cu ceapă. Regina se ridică în picioare.

– Vă rog, spuse ea, dar numai Missandei păru s-o audă. Tăceți! Am ascultat destule.

– Înălțimea Ta. Ser Barristan se lăsă într-un genunchi. Îți așteptăm porunca. Ce vrei să facem?

– Continuați așa cum am plănuit. Adunați hrană, cât de multă puteți. *Dacă mă uit în urmă sunt pierdută.* Trebuie să-nchidem porțile și să ducem toți luptătorii pe ziduri. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

În sală se lăsă pentru o vreme tăcerea. Bărbații se uitară unii la alții. Pe urmă Reznak întrebă:

– Și astaporii?

Ea voia să țipe, să scrâșnească din dinți, să-și sfâșie hainele și să se izbească de podea. În loc de asta zise:

– Închideți porțile. Vreți să mă faceți s-o spun de două ori? Erau copiii ei, dar acum nu putea să-i ajute. Plecați. Daario, tu rămâi. Tăietura aia trebuie spălată și mai am întrebări pentru tine.

Ceilalți se înclinară și ieșiră. Dany îl duse pe Daario Naharis în susul treptelor către dormitorul ei, unde Irri îi spălă tăietura cu oțet și Jhiqui i-o înfășură în pânză albă de in. Când asta se isprăvi, ea le ceru și slujitoarelor să plece.

– Hainele tale sunt pătate de sânge, îi spuse lui Dario. Scoate-le.

– Numai dacă faci același lucru.

El o sărută.

Părul lui mirosea a sânge, a fum și a cal, și buzele erau aspre și fierbinți peste ale ei. Dany îi tremură în brațe. Când se desprinseră, îi spuse:

– Am crezut că tu o să fii cel care-o să mă trădeze. O dată pentru sânge, o dată pentru aur și o dată pentru iubire. Am crezut... Nu m-am gândit niciodată c-o să fie Oacheșul Ben. Până și dragonii mei păreau să aibă încredere în el. Își încleștă degetele de umerii căpitanului ei. Făgăduiește-mi că nu te vei întoarce niciodată împotriva mea. N-aș putea suporta asta. Făgăduiește-mi.

– Niciodată, iubirea mea.

Ea îl crezu.

– Am jurat că mă voi cununa cu Hizdahr zo Loraq dacă-mi oferă nouăzeci de zile de pace, însă acum... Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut, dar erai un mercenar, nestatornic, *trădător*. Te-ai lăudat că ai avut o sută de femei.

– O sută? Daario chicoti în barba lui purpurie. Am mințit, dulce regină. Au fost o mie. Dar niciodată un dragon.

Ea își ridică buzele spre ale lui.

– Ce mai aștepți?

PRINŢUL WINTERFELLULUI

Vatra avea o crustă de cenuşă neagră şi rece, camera nu primea decât căldura lumânărilor. Ori de câte ori se deschidea uşa, flăcările li se unduiau şi tremurau. Tremura şi mireasa. Îi puseseră veşminte din lână albă de miel, împodobite cu dantelă. Pe mâneci şi pe corsaj erau cusute perle de apă dulce şi avea în picioare pantofi din piele albă de căprioară – frumoşi, dar nu călduroşi. Era palidă, cu sângele pierit din obraji.

Un chip cioplit din gheaţă, se gândi Theon Greyjoy, aranjându-i pe umeri o mantie tivită cu blană. *Un leş îngropat în zăpadă.*

– Doamna mea, e timpul.

Dincolo de uşă, muzica îi chema, lăută, fluier şi tobă.

Mireasa îşi ridică ochii. Ochi căprui, sclipind în lumina lumânărilor.

– O să-i fiu o soţie bună, şi cr-credincioasă. O... o să-i ofer plăcere şi o să-i dăruiesc fii. O să fiu o soţie mai bună decât ar fi putut fi vreodată adevărata Arya, o să vadă.

Vorbeşte aşa şi-o să fii ucisă sau mai rău. Învăţase lecţia asta fiind Duhoare.

– Tu eşti adevărata Arya, doamna mea. Arya din Casa Stark, fiica Lordului Eddard, moştenitoarea Winterfellului.

Numele ei, ea trebuia să-şi ştie *numele.*

– Arya Încurcă-lume. Sora ta îţi spunea Arya Chip de Cal.

– Eu am născocit numele ăsta. Avea fața lunguiață și semăna cu a unui cal. A mea nu e așa. Eu eram drăguță. Lacrimile i se revărsară în sfârșit din ochi. N-am fost niciodată frumoasă ca Lady Sansa, dar spuneau cu toții că eram drăguță. Lordul Ramsay crede că sunt drăguță?

– Da, minți el. Așa mi-a spus.

– Însă el știe cine sunt. Cine sunt cu adevărat. Văd asta când se uită la mine. Pare atât de furios, chiar și atunci când zâmbește, dar nu e vina mea. Se zice că-i place să chinuiască oamenii.

– Doamna mea n-ar trebui să-și plece urechea la asemenea... minciuni.

– Se spune că pe tine te-a chinuit. Mâinile tale și...

El avea gura uscată.

– Am... am meritat-o. L-am înfuriat. Nu trebuie să-l înfurii. Lordul Ramsay e... un bărbat minunat și binevoitor. Fă-i pe plac, și o să fie bun cu tine. Fii o soție bună.

– Ajută-mă. Se agăță de el. Te rog. Vă vedeam în curte, când vă jucați cu săbiile. Erai atât de frumos. Îl strânse de braț. Dacă fugim, aș putea fi soția ta, sau... sau târfa ta..., cum dorești. Ai putea fi bărbatul meu.

Theon își smulse brațul din strânsoarea ei.

– Nu sunt... nu sunt bărbatul nimănui. *Un bărbat ar fi ajutat-o.* Fii... fii pur și simplu Arya, fii soția lui. Fă-i pe plac, sau... fă-i pe plac, atât și nimic mai mult, și încetează să tot spui că ești altcineva.

Jeyne, numele ei e Jeyne, rimează cu chin. Muzica era din ce în ce mai insistentă.

– Șterge-ți lacrimile. *Ochi căprui. Ar fi trebuit să fie cenușii. Cineva o să vadă. Cineva o să-și amintească.* Bun. Acum zâmbește.

Fata se strădui. Buzele ei tremurătoare zvâcniră în sus și rămaseră așa, și el îi văzu dinții. Destul de albi, se gândi, dar, dacă-l înfurie, nu vor mai fi destul de lungi. Când deschise ușa, trei dintre cele patru lumânări pâlpâiră. Conduse mireasa afară, în ceață, unde așteptau oaspeții poftiți la nuntă.

– De ce eu? întrebase când îl anunțase Lady Dustin că el trebuia să dea mireasa.

- Tatăl ei e mort, așa cum sunt și toți frații ei. Mama ei și-a găsit sfârșitul la Gemeni. Unchii ei sunt dispăruți, sau morți, sau ostatici.

- Încă mai are un frate. *Încă mai are trei frați*, ar fi trebuit să spună. Jon Snow face parte din Rondul de Noapte.

- Un frate vitreg, bastard și juruit Zidului. Tu ai fost pupilul tatălui ei, n-are pe nimeni care să poată fi considerat, într-o mai mare măsură, o rudă în viață. E cel mai nimerit să fii tu acela care-ncredințează mâna ei pentru cununie.

Nimeni care să poată fi considerat, într-o mai mare măsură, o rudă în viață. Theon Greyjoy copilărise împreună cu Arya Stark. Theon ar fi recunoscut o impostoare. Dacă era văzut acceptând-o pe fata dată de Bolton drept Arya, lorzii din Nord care se adunaseră să fie martori la cununie n-aveau de ce să-i pună la îndoială legitimitatea. Stout și Slate, Umber Urgia Târfelor, arțăgoșii Ryswell, bărbații din casa Hornwood și verii Cerwyn, grăsanul Lord Wyman Manderly... niciunul dintre ei nu le cunoscuse pe fetele lui Ned Stark nici măcar pe jumătate atât de bine cum le cunoscuse el. Și, dacă vreo câțiva își păstrau îndoielile, aveau să fie cu siguranță destul de înțelepți ca să nu și le dea pe față.

Mă folosesc ca să le-ascund înșelătoria, îi dau minciunii lor chipul meu. De aceea îl îmbrăcase Roose Bolton din nou în veșminte de lord, ca să-și joace rolul în farsa asta în travesti. Odată ce se încheia, odată ce falsa lor Arya era cununată și deflorată, Bolton nu mai avea ce face cu Theon Schimbă-mantie.

- Slujește-ne și, după înfrângerea lui Stannis, vom căuta cel mai potrivit mod de a te repune în locul tatălui tău, îi spusese lordul, cu vocea aia moale a lui, făcută pentru minciuni și șoapte.

Theon nu crezuse niciodată nici măcar un cuvințel. Trebuia să danseze cum îi cântau, fiindcă n-avea de ales, dar pe urmă... *Atunci o să mă dea din nou pe mâna lui Ramsay*, se gândi, *și Ramsay o să-mi mai ia câteva degete și-o să mă transforme din nou în Duhoare.* Dacă zeii nu erau cumva îndurători, dacă Stannis Baratheon nu descindea cumva

la Winterfell ca să-i treacă prin ascuțișul sabiei pe toți, inclusiv pe el. Era cel mai bun lucru la care putea să spere.

Suna bizar, dar în pădurea zeilor era mai cald. Dincolo de marginile ei, un ger aspru și alb prinsese Winterfellul în gheare. Potecile acoperite cu gheață neagră erau înșelătoare și chiciura scânteia în lumina lunii pe geamurile sparte ale grădinii de sticlă. Lângă pereți se stivuiseră mormane de zăpadă murdară, umplând toate ungherele și toate ascunzișurile. Unele erau atât de înalte, încât acopereau ușile din spatele lor. Sub zăpadă zăceau cenușa și zgura și, ici și colo, câte o grindă înnegrită sau câte un morman de oase împodobit cu resturi de piele și de păr. Țurțuri lungi cât lăncile atârnau de parapete și tiveau turnurile cu franjuri, ca niște favoriți albi și țepeni de pe obrajii unui bătrân. Însă în pădurea zeilor pământul nu înghețase și din lacurile fierbinți se înălța aburul, cald ca răsuflarea unui prunc.

Mireasa era înveșmântată în alb și cenușiu, culorile pe care le-ar fi purtat adevărata Arya dacă ar fi trăit destul de mult ca să se mărite. Theon purta negru și auriu, și mantia îi era prinsă pe umăr cu un kraken grosolan din fier, făcut pentru el de un fierar din Barrowton. Însă sub glugă părul îi era alb și subțire, iar tenul lui avea tenta cenușie a pielii unui bătrân. *Un Stark, în sfârșit*, se gândi. Braț la braț cu mireasa, trecu pe sub arcada de piatră a unei uși, cu fuioare de ceață agitându-li-se în jurul picioarelor. Toba era sfioasă, ca bătăile inimii unei fecioare, sunetul fluierului era înalt, dulce și ademenitor. Sus, deasupra creștetelor copacilor, cornul lunii plutea pe cerul întunecat, pe jumătate ascuns de ceață, ca un ochi furișându-și privirea printr-un văl de mătase.

În acea pădure a zeilor, Theon Greyjoy nu se simțea străin. În copilărie se jucase acolo, aruncase pietre, făcându-le să traverseze în salturi suprafața întunecată a lacului rece de sub copacul inimii, își ascunsese comorile în trunchiul un stejar bătrân, vânase veverițe cu un arc meșterit de el însuși. Apoi, după ce mai crescuse, își înmuiase vânătăile în izvoarele calde după nenumăratele lupte din curte, cu Robb și Jory și Jon Snow. În mijlocul acelor castani, ulmi și pini găsise locuri

tainice, unde se putea ascunde când voia să fie singur. Acolo sărutase pentru prima oară o fată. Mai târziu, o altă fată îl făcuse bărbat pe o cuvertură zdrențuită, la umbra acelui sequoia înalt, verde-gri.

Însă nu mai văzuse niciodată pădurea zeilor astfel – cenușie și fantomatică, plină de cețuri calde, de lumini plutitoare și de șoapte ce păreau să vină de pretutindeni și de nicăieri. Izvoarele fierbinți abureau sub copaci. Din pământ se înălțau vapori calzi, învăluind trunchiurile în răsuflarea lor cețoasă, furișându-se în susul zidurilor ca să tragă perdele gri peste ferestrele pânditoare.

Exista un soi de potecă, îngustă, șerpuitoare, din pietre crăpate, acoperite de mușchi, pe jumătate îngropate sub țărâna adusă de vânt și sub frunzele căzute, o cărăruie nesigură din cauza rădăcinilor groase, maronii, împinse în afară. Conduse mireasa de-a lungul ei. *Jeyne, numele ei e Jeyne, rimează cu chin.* Însă nu trebuia să se gândească la asta. Dacă i-ar fi trecut dincolo de buze, numele acela l-ar fi putut costa un deget sau o ureche. Mergea încet, atent la fiecare pas. Ori de câte ori se grăbea, degetele lipsă de la picioare îl făceau să șchiopăteze și nu trebuia să se-mpleticească. Strică nunta Lordului Ramsay cu un pas greșit și Lordul Ramsay poate îndrepta o asemenea stângăcie jupuind piciorul ofensator.

Ceața era atât de deasă, încât nu se zăreau decât copacii cei mai apropiați; dincolo de ei erau umbre înalte și lumini palide. Lumânările pâlpâiau pe marginile cărării unduitoare și printre copaci, licurici firavi plutind într-o supă caldă, cenușie. Era ca și cum te-ai fi aflat pe un alt tărâm straniu, într-un loc dintre două lumi și din afara timpului, unde rătăceau sufletele damnate, copleșite de jale, înainte de a găsi drumul către iadul pe care li-l dobândiseră propriile păcate. *Atunci suntem morți cu toții? Stannis a venit și ne-a ucis în somn? Lupta se apropie sau a fost deja purtată și pierdută?*

Ici și colo ardea lacom câte o torță, aruncându-și strălucirea roșiatică peste fețele nuntașilor. Ceața se retrăgea din fața luminii pâlpâitoare dând trăsăturilor contururi animalice, doar pe jumătate umane, deformate.

Lordul Stout se preschimba într-un buldog, bătrânul Lord Locke într-un vultur, Umber Urgia Târfelor într-un gargui, Walder Frey cel Mare într-o vulpe, Micul Walder într-un taur roșu, căruia nu-i lipsea decât belciugul din nas. Fața lui Roose Bolton era o mască de un cenușiu palid, cu două cioburi de gheață murdară în locul ochilor.

Deasupra capetelor, copacii erau grei de corbi cu penele înfoiate, cocârjați asupra crengilor golașe, maronii, holbându-se la procesiunea fastuoasă. *Păsările Maesterului Luwin.* Luwin murise și turnul lui fusese dat pradă torțelor, însă corbii rămăseseră. *Asta e casa lor.* Theon se întrebă cum era când aveai o casă.

Pe urmă ceața se despică aidoma cortinei unui spectacol de pantomimă, care dezvăluie o nouă scenă. Copacul inimii le apăru în față, răsfirându-și larg crengile ciolănoase. În jurul trunchiului gros și alb, frunzele căzute alcătuiseră mormane roșii și cafenii. Acolo erau mai mulți corbi, bolborosind unii către alții în limba tainică a ucigașilor. Ramsay Bolton stătea sub ei, purtând cizme înalte din piele moale, gri, și un pieptar din catifea neagră, cu mătase roz în despicături și cu sclipirile unor lacrimi de rubin.

– Cine vine? Avea buzele umede și gâtul roșu deasupra gulerului. Cine vine în fața zeului?

– Arya din Casa Stark vine aici să se cunune, răspunse Theon.

– Femeie în toată firea, înflorită, fiică legitimă de obârșie nobilă, vine să implore binecuvântarea zeilor. Cine vine s-o ceară?

– Eu, spuse Ramsay. Ramsay din Casa Bolton, Lord al Hornwoodului, moștenitorul al Dreadfortului. Eu o cer. Cine o dă?

– Theon din Casa Greyjoy, care a fost pupilul tatălui ei. Se întoarse către mireasă. Lady Arya, vrei să-l alegi pe acest bărbat?

Ea își înălță ochii spre ai lui. *Ochii căprui, nu cenușii. Sunt cu toții chiar atât de orbi?* Jeyne păstră tăcerea o clipă îndelungată, dar ochii ei implorau. *Asta e șansa ta*, se gândi Theon. *Spune-le acum. Strigă-ți numele în fața tuturor, spune-le că nu ești Arya Stark, lasă Nordul să audă acum cum ți s-a impus să joci rolul ăsta.* Ceea ce ar fi însemnat moartea ei, firește,

precum și a lui, dar, în furia sa, Ramsay i-ar fi ucis probabil repede. Vechii zei ai Nordului le-ar fi putut face acest mic hatâr.

– Îl aleg pe acest bărbat, șopti mireasa.

Jur-împrejurul lor, luminile licăriră în ceață, o sută de lumânări palide ca stelele sub linţoliu. Theon se retrase cu un pas, iar Ramsay și mireasa lui își împreunară mâinile și îngenuncheară în fața copacului inimii, plecându-și capetele în semn de supunere. Roșii, ochii ciopliți ai copacului se uitau în jos, către ei, cu enorma sa gură roșie deschisă, ca și cum ar fi râs. Pe crengile de deasupra, un corb croncăni.

După o clipă de rugăciune tăcută, bărbatul și femeia se ridicară iarăși. Ramsay dezlegă mantia pe care Theon o lăsase să alunece în jurul umerilor miresei sale cu câteva minute înainte, mantia grea de lână albă, tivită cu blană cenușie, având ca blazon lupul străvechi al Casei Stark. Îi puse în locul ei o mantie roz, împestrițată cu rubine aidoma celor de pe pieptarul lui. Avea pe spate omul jupuit al Dreadfortului, din piele roșie țeapănă, înfiorător, sinistru.

Și gata, se terminase. Cununiile se făceau mult mai repede în Nord. Pentru că nu aveau preoți, presupuse Theon, dar, indiferent care ar fi fost motivul, i se părea o binecuvântare. Ramsay Bolton își săltă soția în căușul brațelor și se îndepărtă cu pași mari, purtând-o prin ceață. Lordul Bolton și a sa Lady Walda îl urmară, apoi plecară ceilalți. Muzicanții dădură din nou viață instrumentelor, iar bardul Abel începu să cânte *Două inimi ce bat ca una.* Două dintre femeile sale își uniră glasurile cu al lui, într-o armonie dulce.

Theon se pomeni întrebându-se dacă ar fi trebuit să rostească o rugăciune. *Oare vechii zeii mă vor auzi?* Nu erau zeii lui, nu fuseseră ai lui niciodată. Prin naștere, era un om de fier, un fiu al ținutului Pyke, se închina Zeului Înecat al insulelor... dar Winterfellul se afla atât de departe de mare. De când nu-l mai auzise niciun zeu trecuse o viață de om. Nu știa cine era sau ce era, de ce mai trăia încă, de ce se născuse.

– Theon, păru să șoptească o voce.

Își ridică brusc capul.

– Cine-a vorbit asta?

Nu vedea nimic, în afară de copaci și de ceața care-i învăluia. Vocea fusese tot atât de slabă ca un foșnet de frunze, tot atât de rece ca ura. *Vocea unui zeu sau a unei stafii.* Câți muriseră în ziua în care cucerise Winterfellul? Și câți alții în ziua în care îl pierduse? *În ziua în care a murit Theon Greyjoy, ca să renască sub chipul lui Duhoare. Duhoare, Duhoare, rimează cu înfiorare.*

Își dori dintr-odată să nu se mai afle acolo.

Imediat ce ieși din pădurea zeilor, frigul coborî asupra lui ca un lup hămesit, prinzându-l în dinți. Își lăsă capul în jos, împotriva vântului, și se îndreptă spre Sala Mare, grăbindu-se pe urmele lungului șir de lumânări și de torțe. Gheața îi scârțâia sub cizme și o rafală neașteptată de vânt îi dădu gluga pe spate, de parcă o stafie i-ar fi smuls-o cu degete înghețate, ca să-i arunce o lungă privire lacomă asupra feței.

Pentru Theon Greyjoy, Winterfellul era plin de fantome.

Acela nu era castelul pe care și-l amintea din vara tinereții sale. Era desfigurat și sfărâmat, mai degrabă ruină decât fortificație, bântuit de ciori și de cadavre. Marele zid dublu de apărare nu fusese distrus, fiindcă granitul nu cedează cu ușurință în fața focului, dar cele mai multe turnuri și donjoane nu mai aveau acoperișuri. Câteva se dărâmaseră. Focul mistuise, în întregime sau în parte, acoperișurile de paie și grinzile, iar sub geamurile sparte ale grădinii de sticlă fructele și legumele care ar fi hrănit castelul în timpul iernii erau moarte, înnegrite și înghețate. Curtea era plină de corturi pe jumătate îngropate în zăpadă. Roose Bolton își adusese oastea în interiorul zidurilor, împreună cu prietenii lui din Casa Frey; mii de oameni îngrămădiți în mijlocul ruinelor, înghesuiți în toate curțile, dormind în pivnițe, în turnuri fără acoperiș și în clădiri abandonate de veacuri.

Dâre de fum cenușiu se înălțau șerpuind din bucătăriile reconstruite și din cazărmile reacoperite. De parapetele și de crenelurile încununate cu zăpadă atârnau țurțuri de gheață. Toate culorile din Winterfell fuseseră absorbite, până ce nu mai rămăseseră decât cenușiul și albul.

Culorile Casei Stark. Theon nu știa dacă ar fi trebuit să considere că era de rău augur sau că era liniștitor. Până și cerul era cenușiu. *Cenușiu și iar cenușiu, tot mai cenușiu. O întreagă lume cenușie, oriunde te-ai uita, totul e cenușiu, mai puțin ochii miresei.* Ochii miresei erau căprui. *Mari și căprui și înspăimântați.* Nu era drept să se uite la el, așteptând să fie salvată. Ce-și închipuia Jeyne, că el avea să fluiere chemând un cal înaripat care să-i scoată de acolo, ca un erou din poveștile îndrăgite de ea și de Sansa? El nu putea să se ajute nici măcar pe sine însuși. *Duhoare, Duhoare, rimează cu umilitoare.*

În toată curtea, morții atârnau pe jumătate înghețați la capătul unor frânghii de cânepă, cu fețele umflate albite de chiciură. Când ajunseseră căruțele lui Bolton la Winterfell, castelul mișuna de intruși. Mai bine de două duzini fuseseră mânați cu vârfurile sulițelor afară din cuiburile pe care și le făcuseră prin fortărețele și în turnurile castelului. Pe cei mai neobrăzați și mai agresivi îi spânzuraseră, iar ceilalți fuseseră puși la muncă. Slujiți-mă bine, le spusese Lordul Bolton, fiindcă dacă o făceau aveau să fie milostiv. În pădurea lupilor, aflată atât de aproape, se găseau piatră și lemn din belșug. Porțile noi, solide, fuseseră terminate primele, înlocuindu-le pe cele care arseseră. Pe urmă fusese îndepărtat acoperișul prăbușit al Sălii Mari și în locul lui se înălțase în grabă unul nou. După ce se isprăviseră lucrările, Lordul Bolton îi spânzurase pe muncitori. Credincios cuvântului dat, fusese milostiv și nu jupuise pe nimeni.

În momentul acela sosise deja și restul oștirii. Înălțaseră cerbul și leul Regelui Tommen deasupra zidurilor Winterfellului în timp ce vântul se năpustea dinspre nord urlând, iar dedesubt puseseră omul jupuit al Dreadfortului. Theon sosise cu alaiul lui Barbrey Dustin, împreună cu ea însăși, cu recruții ei din Barrowton și cu viitoarea mireasă. Lady Dustin insistase că Lady Arya trebuia să-i fie dată în custodie până la nuntă, dar acum asta se încheiase. *Acum îi aparține lui Ramsay. A rostit cuvintele.* Prin căsătorie, Ramsay devenea Lord de Winterfell. Atâta vreme cât Jeyne evita să-l înfurie, el n-avea să-i facă niciun rău. *Arya. Numele ei e Arya.*

Mâinile lui Theon începuseră să pulseze dureros, chiar și în mănușile căptușite cu blană. Mâinile erau adesea acelea care-l dureau cel mai tare, mai ales degetele lipsă. Existase cu adevărat o vreme în care femeile tânjeau să le atingă? *M-am făcut Prinț al Winterfellului,* se gândi, *și de-acolo mi s-au tras toate astea.* Crezuse că oamenii aveau să cânte despre el o sută de ani, că aveau să spună povești despre cutezanța lui. Dar, dacă vorbea cineva despre el acum, îi numea Theon Schimbă-mantie, iar poveștile erau despre trădarea lui. *Ăsta n-a fost niciodată căminul meu. Aici am fost ostatic.* Lordul Stark nu-l tratase cu cruzime, dar umbra lungă a oțelului sabiei lui fusese întotdeauna între ei. *A fost bun cu mine, dar niciodată prietenos. Știa că într-o bună zi ar fi putut fi nevoit să mă dea morții.*

Își ținu ochii în jos în timp ce traversa curtea, ocolind corturile. *Aici am învățat să lupt,* își spuse, amintindu-și de zilele calde de vară petrecute antrenându-se pentru lupta cu pumnii împreună cu Robb și Jon Snow, sub ochii atenți ai bătrânului Ser Rodrick. Asta se întâmplase de mult, când era întreg, când putea strânge mânerul unei săbii la fel de bine ca orice alt bărbat. Însă curtea aceea îi trezea și amintiri mai sumbre. Acolo îi adunase pe oamenii lui Stark în noaptea în care fugiseră din castel Bran și Rickon. Ramsay era atunci Duhoare, stătea alături de el, șoptindu-i că ar fi putut să jupoaie câțiva captivi ca să-i facă să spună unde se duseseră băieții. *Aici n-o să fie jupuit nimeni atâta vreme cât eu sunt Prințul Winterfellului,* îi răspunsese Theon, fără să întrevadă cât de scurtă avea să se dovedească domnia lui. *Niciunul dintre ei n-o să mă ajute. I-am cunoscut pe toți timp de o jumătate de viață și acum n-o să m-ajute nimeni.* Chiar și așa, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-i apere, dar, odată ce lăsase deoparte chipul lui Duhoare, Ramsay măcelărise toți bărbații și pe oamenii de fier al lui Theon deopotrivă. *I-a dat foc calului meu.* Fusese ultima imagine pe care-o văzuse în ziua căderii castelului: Zâmbitorul arzând, cu flăcările săltându-i-se din coamă când se ridicase pe picioarele din spate, lovind cu copitele, urlând, cu ochii albiți de groază. *Chiar în curtea asta.*

Uşile Sălii Mari i se conturară în faţa ochilor; noi, înlocuindu-le pe cele arse, şi i se părură urâte, grosolane, scânduri negeluite alăturate în grabă. Le păzeau doi suliţaşi, gârboviţi şi tremurând sub mantiile groase de blană, cu bărbile acoperite de o crustă de gheaţă. Îl urmăriră pe Theon cu priviri ranchiunoase când urcă treptele şchiopătând, împinse uşa din dreapta şi se strecură înăuntru.

Sala binecuvântat de caldă strălucea în lumina torţelor, mai plină decât o văzuse vreodată. Theon lăsă căldura să-l învăluie, apoi îşi croi drum către partea din faţă a încăperii. Oamenii stăteau pe bănci genunchi lângă genunchi, atât de înghesuiţi, încât servitorii trebuiau să se strecoare printre ei răsucindu-se. Până şi cavalerii şi lorzii din capul mesei se bucurau de mai puţin spaţiu decât de obicei.

Sus, pe dais, Abel ciupea corzile lăutei, cântând *Frumoasele fecioare ale verii. Îşi spune bard. De fapt e mai degrabă codoş*. Lordul Manderly adusese lăutari din Portul Alb, dar niciunul dintre ei nu era cântăreţ, aşa că, atunci când Abel îşi făcuse apariţia la poartă, cu o lăută şi şase femei, fusese considerat bine venit.

– Două surori, două fiice, o soţie şi bătrâna mea mamă, pretinsese cântăreţul, deşi niciuna nu semăna cu el. Unele dansează, altele cântă din gură, una cântă la fluier şi alta la tobe. Sunt şi spălătorese pricepute.

Bard sau codoş, vocea lui Abel era acceptabilă şi cânta frumos din lăută. Acolo, printre ruine, era mult mai mult decât s-ar fi putut spera.

Pe pereţi atârnau stindarde: capetele de cal al clanului Ryswell, în auriu, cafeniu, cenuşiu şi negru; uriaşul furtunos al Casei Umber; mâna de piatră a Casei Flint de la Degetul lui Flint; elanul Casei Hornwood şi tritonul Casei Manderly; securea neagră de luptă a Cerwynilor şi pinii clanului Tallhart. Însă culorile lor vii nu reuşeau să acopere întru totul nici zidurile înnegrite, nici scândurile care astupau golurile unde fuseseră cândva ferestre. Nici acoperişul nu se potrivea, cu lemnul lui nou, grosolan, acolo unde fuseseră grinzile vechi, atât de pătate, încât, după secolele petrecute în fum, ajunseseră aproape negre.

Cele mai mari stindarde se aflau în spatele daisului, unde lupul străvechi al Winterfellului și omul jupuit al Dreadfortului atârnau în spatele miresei și al mirelui. La vederea stindardului Stark, Theon simți o lovitură mai puternică decât se așteptase. *Nu se potrivește, nu se potrivește, e la fel de nepotrivit ca ochii ei.* Blazonul Casei Poole era un platou albastru pe fond alb, înconjurat de o bordură cenușie, cu iriși. Pe acela ar fi trebuit să-l atârne.

– Theon Schimbă-mantie, spuse cineva la trecerea lui.

Alții își întoarseră capetele când îl zăriră. Un bărbat scuipă. *Și de ce nu?* El era cel care cucerise Winterfellul prin trădare, își măcelărise frații adoptivi, își adusese oamenii să fie jupuiți la Moat Cailin și își condusese sora adoptivă în patul Lordului Ramsay. Roose Bolton s-o fi folosit de el, dar adevărații oameni ai Nordului îl disprețuiau.

Degetele lipsă de la piciorul stâng îl blagosloviseră cu un mers de crab, caraghios la vedere. Auzi o femeie râzând în spatele lui. Chiar și acolo, în acel castel-cimitir aproape înghețat, erau femei. *Spălătorese.* Era un mod politicos de a spune *vivandiere*, care era un mod politicos de a spune *târfe*.

Theon n-ar fi putut zice de unde veniseră. Păreau să apară pur și simplu, cum apăreau viermii pe un leș, sau corbii după o luptă. Toate armatele le atrăgeau. Unele erau târfe înrăite, în stare să se culce cu douăzeci de bărbați pe noapte și să bea până-i băgau pe toți sub masă. Altele păreau tot atât de inocente ca niște fecioare, dar ăsta nu era decât unul dintre trucurile negoțului lor. Câteva erau mirese de tabără, legate de soldații pe care-i urmau prin vorbe șoptite către un zeu sau altul, dar osândite să fie date uitării imediat ce se încheia războiul. Încălzeau patul bărbatului noaptea, îi peticeau cizmele dimineața, îi pregăteau cina în amurg și-i prădau leșul după luptă. Unele chiar spălau câte ceva. Cel mai adesea erau însoțite de copii bastarzi, creaturi jalnice, dezgustător de murdare, născute într-o tabără oarecare. Dar până și ei își băteau joc de Theon Schimbă-mantie. *Lasă-i să râdă.* Mândria lui murise acolo, în Winterfell; în temnițele din Dreadfort nu era loc

pentru aşa ceva. După ce cunoşteai sărutarea unui cuţit de jupuit, niciun hohot de râs nu mai putea să te rănească.

Obârşia şi sângele care-i curgea prin vene îi dădeau dreptul la un loc pe dais, la capătul mesei înalte, lângă perete. În stânga lui se afla Lady Dustin, înveşmântată ca întotdeauna în stofă de lână neagră, cu o croială sobră şi fără podoabe. Locul din dreapta era gol. *Se tem cu toţii că dezonoarea ar putea cădea şi asupra lor.* Dacă ar fi îndrăznit, ar fi râs.

Mireasa stătea de locul de cea mai mare cinste, între Ramsay şi tatăl lui. Rămase cu ochii plecaţi în vreme ce Roose Bolton îi invită să bea pentru Lady Arya.

- Prin copiii ei, cele două Case străvechi ale noastre vor deveni una, spuse el, şi vechea duşmănie dintre Stark şi Bolton îşi va găsi sfârşitul.

Vocea lui era atât de înceată, încât în sală se aşternu liniştea când toată lumea îşi încordă auzul ca să-i desluşească vorbele.

- Îmi pare rău că bunul nostru prieten Stannis încă n-a găsit de cuviinţă să ni se alăture, continuă el, stârnind un val de râsete, fiindcă ştiu că Ramsay spera să-i ofere miresei sale capul lui, ca dar de nuntă.

Râsetele se inteţiră.

- Când va sosi, o să-i facem o primire magnifică, demnă de nişte adevăraţi oameni ai Nordului. Până atunci, să mâncăm, să bem şi să ne veselim... căci iarna aproape că a căzut asupra noastră, prieteni, şi mulţi dintre noi nu vom trăi să vedem primăvara.

Lordul de la Portul Alb le procurase mâncarea şi băutura, bere neagră şi bere blondă, şi vinuri, roşii, aurii şi purpurii, aduse din Sudul cald pe corăbii cu fundul gros şi lăsate să-mbătrânească în beciurile lui adânci. Nuntaşii înfulecau plăcinte cu cod şi dovlecei de iarnă, movile de napi şi roţi mari de brânză, felii de carne de oaie afumată şi costiţă de vită bine friptă, aproape neagră, şi, la sfârşit, trei plăcinte de nuntă uriaşe, cât roţile de căruţă, cu coaja solzoasă umplută până la refuz cu morcovi, ceapă, napi, păstârnac, ciuperci şi hălci de carne de porc condimentată, într-un sos maroniu cu cimbru. Ramsay tăia felii cu paloşul şi Wyman Manderly le împărţea el însuşi, dându-le primele porţii aburinde lui

Roose Bolton și soției sale dolofane din clanul Frey și oferindu-le pe următoarele lui Ser Hosteen și Ser Aenys, fiii lui Walder Frey.

– Cea mai bună plăcintă pe care-ați mâncat-o vreodată, lorzii mei, declară grăsanul. Împingeți-o la vale cu vin auriu de Arbor și savurați fiecare îmbucătură. Eu știu c-o voi face.

Respectându-și cuvântul, Manderly devoră șase porții, câte două din fiecare plăcintă, plescăind din buze, plesnindu-se cu palma peste burtă și îndopându-se până când partea din față a tunicii îi deveni pe jumătate maronie din pricina petelor de sos, iar firimiturile de coajă îi împestrițară barba. Nici măcar grăsuna Walda Frey nu-i egală lăcomia, cu toate că izbuti și ea să dea gata trei felii. Ramsay mâncă de asemenea cu poftă, deși mireasa lui palidă nu făcu nimic altceva decât să privească lung porția așezată în fața ei. Când își înălță capul și se uită la Theon, el îi văzu spaima în spatele ochilor mari, căprui.

Nimănui nu i se îngăduise să intre în sală cu sabia lungă, dar pumnal avea toată lumea, până și Theon Greyjoy. Cum altfel și-ar fi putut tăia carnea? Ori de câte ori se uita la fata care fusese Jeyne Poole, simțea prezența acelei lame de oțel. *N-am cum s-o salvez*, se gândi, *dar aș putea s-o ucid cu destulă ușurință. Nimeni nu se așteaptă la asta. Aș putea s-o implor să-mi facă onoarea unui dans și să-i tai beregata. Ar fi o faptă bună, nu-i așa? Și, dacă vechii zei mi-au ascultat ruga, în furia lui, Ramsay mi-ar putea da și mie o lovitură mortală.* Theon nu se temea de moarte. În subteranele de la Dreadfort învățase că existau lucruri mult mai cumplite. Era o lecție pe care o primise de la Ramsay, deget cu deget, o lecție pe care n-avea s-o uite niciodată.

– Nu mănânci, observă Lady Dustin.

– Nu.

Îi era greu să mănânce. Ramsay îl lăsase cu atât de mulți dinți rupți, încât mestecatul devenise un chin. Îi venea mai ușor să bea, deși trebuia să țină cupa cu amândouă mâinile ca să n-o scape.

– Nu-ți place plăcinta de porc, lordul meu? Cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată, după cum vrea să ne convingă prietenul

nostru grăsan. Arătă către Lordul Manderly cu pocalul de vin. Ai mai văzut vreodată un om gras atât de fericit? Aproape că dansează. Servește chiar el la masă.

Era adevărat. Lordul de Portul Alb era imaginea vie a grăsanului petrecăreț, râzând și zâmbind, glumind cu ceilalți lorzi și bătându-i pe spate, strigându-le lăutarilor să cânte o melodie sau alta.

– Zi-ne *Noaptea care s-a sfârșit*, cântărețule, zbieră el. Miresei o să-i placă, știu. Sau cântă-ne despre tânăra și curajoasa Danny Flint și fă-ne să plângem.

Privindu-l, ai fi crezut că el era proaspătul căsătorit.

– E beat, spuse Theon.

– Își îneacă spaimele. Omul ăsta e fricos până-n măduva oaselor.

Oare? Theon nu era sigur. Și fiii lui fuseseră grași, dar nu se făcuseră de râs în luptă.

– Și oamenii de fier vor benchetui înainte de bătălie. O ultimă îmbucătură de viață, dacă-i așteaptă moartea. Dacă vine Stannis...

– O să vină. Trebuie să vină. Lady Dustin chicoti. Și, când o s-apară, grăsanul o să-și pișe pantalonii. Fiul lui a murit la Nunta Roșie, însă el și-a împărțit pâinea și sarea cu Freyii, i-a primit cu brațele deschise sub acoperișul său, le-a promis-o pe una dintre nepoatele sale. Îi servește chiar și cu plăcintă. Clanul Manderly a fugit cândva din Sud, hăituit ca să-și părăsească pământurile, și-și ține minte dușmanii. Sângele apă nu se face. Grăsanul ne-ar ucide pe toți, n-am nicio îndoială, dar în el nu-ncape atât curaj, în ciuda pântecelui umflat. Sub carnea aia asudată bate o inimă la fel de lașă și de înjosită ca... a... ta.

Ultimul cuvânt era o lovitură de bici, dar Theon nu îndrăznea să-i răspundă cu aceeași monedă. Orice obrăznicie l-ar fi costat o bucată de piele.

– Dacă doamna mea crede că Lordul Manderly o să ne trădeze, atunci Lordul Bolton e cel căruia trebuie să i-o spună.

– Crezi că Roose nu știe? Băiat prost. Uită-te la el. Uită-te cum îl urmărește pe Manderly. Niciun fel de mâncare n-atinge buzele lui Roose până când nu-l vede pe Lordul Wyman mâncându-l mai întâi.

Nu soarbe din nicio cupă cu vin până când nu-l vede pe Manderly bând din același butoi. Cred că i-ar plăcea dacă grăsanul ar încerca vreo înșelăciune. L-ar amuza. Vezi tu, Roose n-are niciun fel de sentimente. Lipitorile alea pe care le-ndrăgește atât de mult i-au supt cu ani în urmă toate pasiunile. Nu iubește, nu urăște, nu se întristează. Toate astea sunt pentru el un joc, oarecum distractiv. Dintre bărbați, unii vânează cu câini, alții cu șoimi, alții joacă zaruri. Roose se joacă cu oameni. Tu și cu mine, acești Frey, Lordul Manderly, noua lui soție rotofeie, chiar și bastardul lui, noi toți nu suntem nimic altceva decât jucăriile sale.

Un slujitor trecu pe lângă ei. Lady Dustin își ridică pocalul și omul i-l umplu, apoi ea îi ceru cu un gest să facă același lucru pentru Theon.

– Ca să fiu sinceră, spuse apoi, Bolton aspiră la ceva mai mult decât titlul de lord. De ce n-ar fi Regele Nordului? Tywin Lannister e mort, Regicidul e schilod, Pezevenghiul a fugit. Lannisterii sunt o putere vlăguită, iar tu ai fost destul de amabil ca să-l scapi de clanul Stark. Bătrânul Walder Frey n-o să aibă nimic de obiectat dacă mica lui grăsună Walda o s-ajungă regină. Portul Alb s-ar putea dovedi stânjenitor dacă Lordul Wyman va supraviețui bătăliei care se apropie... dar sunt aproape convinsă că n-o să scape. Nu mai mult decât Stannis. Roose o să-i dea la o parte pe amândoi, așa cum a făcut cu Tânărul Lup. Cine-a mai rămas?

– Tu, răspunse Theon. Tu ai rămas. Doamna de Barrowton, o Dustin prin căsătorie și o Ryswell prin naștere.

Ei asta îi făcu plăcere. Luă o înghițitură de vin, cu ochii negri scăpărându-i, apoi spuse:

– *Văduva* de Barrowton... și da, dacă aș vrea, aș putea fi o piedică. Bineînțeles că și Roose o știe, așa că are grijă să-mi întrețină prietenia.

Ar fi spus mai multe, însă îi văzu pe maesteri. Trei intraseră împreună prin ușa lordului din spatele daisului – unul înalt, unul rotofei și unul foarte tânăr, dar, în robele și cu lanțurile lor, păreau trei boabe de mazăre cenușie într-o păstaie neagră. Înainte de război, Medrick fusese în slujba Lordului Hornwood, Rhodry în a Lordului Cerywn, iar tânărul Henly în a Lordului Slate. Roose Bolton îi

adusese pe toți la Winterfell să le poarte de grijă corbilor lui Luwin, pentru ca mesajele să poată fi din nou primite și trimise din castel.

Când Maesterul Medrick se lăsă într-un genunchi ca să șușotească la urechea lui Bolton, Lady Dustin își strâmbă gura a dezgust.

– Dacă aș fi regină, primul lucru pe care l-aș face ar fi să ucid toți șobolanii ăștia cenușii. Se grăbesc să intre peste tot, trăind de pe urma plecărilor lorzilor lor, pălăvrăgind între ei și șoptind la urechile stăpânilor lor. Dar cine sunt cu adevărat stăpânii și cine sunt slujitorii? Fiecare mare lord are un maester, fiecare lord mai mărunt își dorește unul. Dacă n-ai un maester, ești considerat lipsit de importanță. Șobolanii cenușii ne scriu și ne citesc scrisorile, chiar și pentru lorzii care nu și le pot citi ei înșiși și cine poate spune cu siguranță că nu răstălmăcesc cuvintele ca să-și atingă propriile țeluri? La ce sunt buni, te întreb?

– Vindecă, spuse Theon.

Se părea că asta se aștepta de la el.

– Vindecă, da. N-am spus niciodată că nu se pricep. Ne îngrijesc când suntem bolnavi, răniți sau înnebuniți de boala unui părinte sau a unui copil. Când suntem mai slăbiți și mai vulnerabili ca oricând, ei sunt acolo. Uneori ne tămăduiesc și suntem stupid de recunoscători. Când dau greș, ne consolează în durerea noastră și iarăși suntem recunoscători. Pe lângă recunoștință, le oferim un loc sub acoperișul nostru și le împărtășim toate lucrurile de care ne rușinăm și toate secretele noastre, câte ceva din fiecare consiliu. Și, nu după mult timp, cel care conduce ajunge să fie condus.

Așa s-a-ntâmplat cu Lordul Rickard Stark. Numele șobolanului său cenușiu era Maester Walys. Și nu e ingenios faptul c-ajung să fie cunoscuți după un singur nume, chiar și aceia care-au avut două când au sosit pentru prima oară în Citadelă? Așa nu putem ști cine sunt cu adevărat sau de unde vin... dar, dacă ești destul de stăruitor, poți totuși să afli. Înainte de a-și făuri colanul, Maester Walys a fost cunoscut ca Walys Flowers. Flowers, Hill, Rivers, Snow... le dăm astfel de nume copiilor nelegitimi ca să-i însemnăm drept ceea ce sunt, iar ei se grăbesc

întotdeauna să le-ascundă. Mama lui Walys Flowers a fost o fată din Hightower... iar tată i-a fost un arhimaester din Citadelă, așa se zvonea. Șobolanii cenușii nu sunt atât de caști cum ar vrea să credem. Maesterii din Orașul Vechi sunt cei mai răi dintre toți. Odată ce și-a făurit colanul, tatăl lui secret și prietenii acestuia n-au pierdut timpul, ci l-au și trimis la Winterfell să umple urechile Lordului Rickard cu vorbele lui otrăvite, dulci ca mierea. Alianța prin căsătorie cu Casa Tully a fost ideea lui, nu m-am îndoit niciodată, el...

Se întrerupse când Roose Bolton se ridică în picioare, cu ochii lui palizi lucind în lumina torțelor.

– Prieteni, începu el, și un *sst* trecu prin sală, aducând o tăcere atât de profundă, încât Theon auzea vântul trăgând de scândurile care astupau ferestrele. Stannis și cavalerii lui au plecat de la Deepwood Motte, fluturând stindardul noului său zeu roșu. Clanurile de pe dealurile din nord îl însoțesc, pe caii lor nețesălați și pipernciți. Dacă vremea va fi de partea lor, vor fi aici în două săptămâni. Iar Umber Hrana Ciorilor mărșăluiește pe drumul regelui, în timp ce clanul Karstark se apropie dinspre est. Au de gând să se-ntâlnească aici cu regele, ca să ne ia acest castel.

Ser Hosteen Frey se ridică în picioare.

– Vom încăleca și vom pleca să-i înfruntăm. De ce să le-ngăduim să-și unească forțele?

Fiindcă Arnold Karstark n-așteaptă decât un semn de la Lordul Bolton ca să-și schimbe mantia, se gândi Theon, în timp ce alți cavaleri își strigau sfaturile. Lordul Bolton ridică mâinile, cerând să se facă liniște.

– Lorzii mei, sala asta nu e un loc potrivit pentru astfel de discuții. Să ne retragem în salon, în vreme ce fiul meu își consumă căsătoria. Voi, ceilalți, rămâneți să vă bucurați de mâncare și de băutură.

În timp ce Lordul de Dreadfort se strecura afară, însoțit de cei trei maesteri, ceilalți lorzi și căpitani se ridicară să-l urmeze. Hother Umber, bătrânul sfrijit numit Urgia Târfelor, arboră o expresie îndârjită și se

încruntă. Lordul Manderly era atât de beat, încât avu nevoie de ajutorul a patru bărbați puternici ca să poată ieși din sală.

- Ar trebui s-avem un cântec despre Bucătarul Șobolan, bombănea el, clătinându-se pe picioare când trecu pe lângă Theon, sprijinit de cavalerii lui. Cântărețule, zi-ne un cântec despre Bucătarul Șobolan.

Lady Dustin se puse în mișcare printre ultimii. După plecarea ei, sala deveni brusc înăbușitoare. Abia când se săltă în picioare înțelese Theon cât de mult băuse. Când se îndepărtă de masă împleticindu-se, dădu peste carafa din mâinile unei servitoare tinere. Vinul i se revărsă peste cizme și peste pantaloni, un val de un roșu întunecat.

O mână îl înșfăcă de umăr, cinci degete tari ca fierul i se înfipseră în carne.

- Ești chemat, Duhoare, spuse Alyn Ursuzul, cu răsuflarea puțindu-i din cauza dinților stricați. Îl însoțeau Dick Gălbejitul și Damon Dansează-pentru-Mine. Ramsay spune că trebuie să-i duci mireasa-n pat.

Îl străbătu un tremur de spaimă. *Mi-am jucat rolul*, se gândi. *De ce eu?* Însă știa că nu trebuia să obiecteze.

Lordul Ramsay ieșise deja din sală. Mireasa lui, părăsită și părând uitată, stătea gârbovită și tăcută sub stindardul Casei Stark, strângând în mâini un pocal de argint. Judecând după felul în care îl privi când se apropie, îl golise nu numai o dată. Își închipuia probabil că, dacă era destul de beată, coșmarul avea să treacă pe lângă ea. Theon știa că lucrurile stăteau altfel.

- Lady Arya, îi spuse. Vino. E timpul să-ți faci datoria.

Șase dintre băieții Bastardului îi însoțiră când Theon o conduse pe fată către ușa din spate a sălii și de-a latul curții înghețate, către Marea Fortăreață. Aveau de urcat trei șiruri de trepte de piatră până în dormitorul Lordului Ramsay, una dintre încăperile atinse foarte puțin de foc. Pe scări, Damon Dansează-pentru-Mine fluieră, în vreme ce Jupuitorul se lăudă că Lordul Ramsay îi promisese o bucată din cearșaful însângerat ca favoare specială.

Dormitorul fusese bine pregătit pentru consumarea căsătoriei. Toate mobilele erau noi, aduse de la Barrowton în convoiul cu bagaje. Patul cu baldachin avea saltea din fulgi și perdele de catifea roșie ca sângele. Podeaua de piatră era acoperită cu piei de lup. În cămin ardea focul, pe noptieră era o lumânare. Pe scrin se aflau o carafă cu vin, două pocale și o jumătate de roată de brânză albă, cu vinișoare.

Era și un scaun din lemn de stejar negru, cu pernă din piele roșie. Lordul Ramsay stătea pe el când intrară. Buzele îi luceau de salivă.

– Iat-o pe dulcea mea fecioară. Buni băieți. Acum puteți pleca. Tu nu, Duhoare. Tu rămâi.

Duhoare, Duhoare, rimează cu spionare. Își simțea degetele lipsă încordându-se: două de la mâna stângă, unul de la dreapta. Și pe șold i se odihnea pumnalul, dormind în teaca lui de piele, dar atârnând greu, oh, atât de greu. *De la mâna dreaptă nu-mi lipsește decât degetul mic*, își reaminti Theon. *Încă mai pot strânge un cuțit.*

– Stăpâne, cum te pot sluji?

– Tu mi-ai dat fetișcana. Ce-ar fi să despachetezi darul? S-aruncăm o privire la fetița lui Ned Stark.

Nu e niciun fel de rudă cu Lordul Eddard, fu cât pe ce să spună Theon. *Ramsay știe, trebuie să știe. Ce joc nou și crud mai e și ăsta?* Fata stătea lângă piciorul patului, tremurând ca o căprioară.

– Lady Arya, te rog să te-ntorci cu spatele. Trebuie să-ți dezleg șireturile rochiei.

– Nu. Lordul Ramsay își umplu pocalul cu vin. Cu șireturile durează prea mult. Taie-i rochia.

Theon își scoase pumnalul. *Nu trebuie decât să mă-ntorc și să-l înjunghii. Cuțitul e în mâna mea.* Învățase jocul. *O altă capcană*, își spuse, aducându-și aminte de Kyra și de cheile ei. *Vrea să-ncerc să-l ucid. Și, după ce-o să dau greș, o să-mi jupoaie pielea pe de mâna în care-am ținut lama.* Își umplu pumnul cu rochia miresei.

– Stai nemișcată, doamna mea.

Rochia era largă sub talie, așa că acolo își strecură pumnalul în interior, despicând ușor în sus, ca să n-o taie pe Jeyne. Oțelul trecu prin lână și prin mătase cu un șuier moale, slab. Fata tremura. Theon fu nevoit s-o prindă de braț ca s-o țină neclintită. *Jeyne, Jeyne, rimează cu chin.* O strânse mai tare, atât cât îi îngăduia mâna mutilată.

– Nu te mișca.

În cele din urmă rochia căzu, o încâlceală palidă în jurul picioarelor ei.

– Și lenjeria, porunci Ramsay.

Duhoare se supuse.

Când termină, mireasa rămase dezbrăcată, cu gătelile de nuntă într-un morman de zdrențe albe și cenușii lângă picioare. Avea sânii mici, ascuțiți, șoldurile înguste, copilărești, picioarele la fel de costelive ca ale unei păsări. *O copilă.* Theon uitase cât de tânără era. *De vârsta Sansei. Arya ar fi fost chiar mai mică.* În ciuda focului din cămin, în dormitor era frig. Pielea lui Jeyne se făcuse ca de găină. Mâinile i se ridicară pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și acopere sânii, dar Theon mimă un *nu*, iar ea îl văzu și se opri imediat.

– Ce zici de ea, Duhoare? întrebă Lordul Ramsay.

– E...

Ce răspuns vrea? Ce zisese fata, înainte de pădurea zeilor? *Spuneau cu toții că eram drăguță.* Acum nu era. Îi văzu pe spate un păienjeniș de linii subțiri, acolo unde o biciuise cineva.

– ...e frumoasă, atât... atât de frumoasă.

Ramsay îi adresă zâmbetul lui umed.

– Îți întărește mădularul, Duhoare? Îl simți încordându-se sub șireturi? Vrei s-o iei tu primul? Râse. Prințul Winterfellului ar fi avut dreptul ăsta, așa cum îl aveau toți lorzii în zilele de demult. Prima noapte. Dar tu nu ești lord, nu-i așa? Nu ești decât Duhoare. Nu ești nici măcar bărbat, ca să spunem adevărul.

Luă o altă înghițitură de vin, apoi aruncă pocalul de-a latul încăperii, spărgându-l de perete. Pârâiașe roșii șiroiră în jos, pe piatră.

– Lady Arya. Treci în pat. Da, sprijină-te de perne, uite o nevastă bună. Acum desfă-ți picioarele. Să vedem ce-ai între ele.

Fata se supuse fără niciun cuvânt. Theon se retrase cu un pas către ușă. Lordul Ramsay se așeză lângă mireasa lui, își lăsă mâna să-i alunece pe interiorul coapsei, apoi își îndesă două degete în ea. Fata scăpă un icnet de durere.

– Ești uscată ca un os vechi. Ramsay își eliberă mâna și o pălmui. Mi s-a spus că știi cum să-i oferi plăcere unui bărbat. Era o minciună?

– N-nu, lordul meu. Am fost în-învățată.

Ramsay se ridică, cu lumina focului lucindu-i pe față.

– Duhoare, vino aici. Pregătește-o pentru mine.

Pentru o clipă, el nu înțelese.

– Eu... vrei să spui că... stăpâne, eu n-am... eu...

– Cu gura, zise Ramsay. Și grăbește-te. Dacă nu e udă când termin cu dezbrăcatul, îți tai limba aia și ți-o țintuiesc de perete.

Undeva, în pădurea zeilor, țipă un corb. El avea pumnalul încă în mână.

Îl băgă în teacă.

Duhoare, numele meu e Duhoare, rimează cu descurajare.

Duhoare se apleacă să-și îndeplinească misiunea.

STRĂJERUL

– Să aruncăm o privire asupra acestui cap, porunci prinţul.

Areo Hotah îşi plimbă mâna de-a lungul mânerului neted al securii sale lungi, soţia lui de cenuşă-şi-fier, tot timpul cu ochii în patru. Se uita la cavalerul alb, Ser Balon Swann, şi la toţi ceilalţi sosiţi împreună cu el. Se uita la Şerpoaicele Nisipului, aşezate fiecare la o altă masă. Se uita la lorzi şi la doamne, la servitori, la bătrânul seneşal orb şi la tânărul maester Myles, cu barba lui mătăsoasă şi cu zâmbetul lui servil. Stând pe jumătate în lumină şi pe jumătate în umbră, îi vedea pe toţi. *Slujeşte. Păzeşte. Supune-te.* Asta era misiunea lui.

Toţi ceilalţi n-aveau ochi decât pentru sipet. Era sculptat în abanos, cu încuietori şi balamale din argint. O cutie foarte frumoasă, fără îndoială, dar mulţi dintre cei adunaţi acolo, în Palatul Vechi din Sunspear, ar fi putut fi morţi în curând, asta depinzând de ceea ce se afla în sipetul ăla.

Cu papucii şoptind la fiecare atingere a podelei, Maester Caleotte traversă sala, îndreptându-se către ser Balon Swann. Omuleţul rubicond arăta superb în roba lui nouă, cu benzi late, unele de un cenuşiu-închis şi altele de culoarea nucilor, şi cu dungi înguste, roşii. Luă sipetul din mâinile cavalerului alb cu o plecăciune şi îl duse către dais, unde Doran Martell stătea în scaunul său rulant, între fiica lui Arianne

și concubina mult iubită a fratelui său mort, Ellaria. O mie de lumânări parfumate înmiresmau aerul. Pietrele prețioase scânteiau pe degetele lorzilor, pe cingătorile și pe plasele de păr ale doamnelor. Areo Hotah își frecase cămașa din zale de aramă, dându-i luciul unei oglinzi, așa că strălucea și el în lumina lumânărilor.

În sală se lăsă tăcerea. *Dorne își ține răsuflarea.* Maester Caleotte așeză cutia pe podea, alături de scaunul Prințului Doran. Degetele maesterului, de obicei sigure și îndemânatice, se dovediră stângace când se strădui să desfacă închizătoarea și deschise capacul, dezvăluind privirilor craniul din interior. Hotah auzi pe cineva dregându-și glasul. Unul dintre gemenii Fowler îi șopti ceva celuilalt. Ellaria Sand închisese ochii și murmura o rugăciune.

Set Balon Swann era încordat ca un arc, observă căpitanul gărzii. Acest nou cavaler alb nu era atât de înalt și de atrăgător ca acela dinaintea lui, dar avea pieptul mai lat, era mai masiv, mușchii îi îngroșau brațele. Mantia lui albă ca neaua era prinsă la baza gâtului cu două lebede montate pe o broșă argintie. Una era din fildeș și cealaltă din onix și îi dădeau lui Areo Hotah impresia că se luptau. Și bărbatul care le purta părea un luptător. *Ăsta n-o să moară la fel de ușor cum a murit celălalt. N-o să se repeadă în securea mea ca Ser Arys. O să stea în spatele scutului și-o să mă facă să vin la el.* Dacă se ajungea la așa ceva, Hotah era pregătit. Securea lui lungă era destul de ascuțită ca s-o folosești la bărbierit.

Își îngădui să arunce o scurtă privire către sipet. Țeasta stătea pe un așternut de pâslă neagră, rânjind. Toate țestele rânjeau, dar asta părea mai fericită decât multe altele. *Și mai mare.* Căpitanul gărzii nu mai văzuse niciodată un craniu atât de mare. Osul frunții era gros și greu, falca masivă. Oasele îi luceau în lumina lumânărilor, albe ca mantia lui Ser Balon.

– Pune-o pe piedestal, porunci prințul.

Avea în ochi lacrimi scânteietoare.

Piedestalul era o coloană de marmură neagră, cu aproape un metru mai înaltă decât Maester Caleotte. Micul maester dolofan se înălță pe

vârfuri, dar tot nu izbuti să ajungă până sus. Areo Hotah era gata să se ducă să-l ajute, dar Obara Sand se mişcă prima. Chiar şi fără bici şi scut, avea ceva furios şi bărbătesc în înfăţişare. În loc de rochie, purta pantaloni bufanţi şi o tunică de in, lungă până la pulpe, strânsă în talie cu o centură din sori de aramă. Părul ei castaniu era adunat la spate, într-un nod. Smulse ţeasta din mâinile moi şi rozalii ale maesterului şi o aşeză în vârful coloanei de marmură.

– Muntele nu mai călăreşte, spuse prinţul, cu gravitate.

– Agonia lui a fost îndelungată şi grea, Ser Balon? întrebă Tyene Sand, pe tonul unei fecioare care se interesează dacă rochia ei e frumoasă.

– A urlat zile la rând, doamna mea, răspunse cavalerul alb, deşi era limpede că nu-i făcea mare plăcere s-o spună. Ţipetele lui au fost auzite în toată Fortăreaţa Roşie.

– Asta te deranjează, ser? întrebă Lady Nym.

Purta o rochie de mătase galbenă, atât de diafană, încât lucirea lumânărilor pătrundea prin ea, dezvăluind firele de aur răsucite şi nestematele de dedesubt. Veşmântul era atât de indecent, încât cavalerul alb părea să se jeneze s-o privească, dar Hotah aproba alegerea lui. Aproape dezbrăcată, Nymeria era mai puţin periculoasă. Altminteri, avea cu siguranţă o duzină de cuţite ascunse asupra ei.

– Ser Gregor a fost o brută sângeroasă, toată lumea e de acord. Dac-a meritat cineva vreodată să sufere, el a fost acela.

– Se prea poate, doamna mea, spuse Balon Swann, dar Ser Gregor a fost cavaler, iar un cavaler ar trebui să moară cu sabia în mână. Otrava e un mod mârşav şi murdar de a ucide.

Lady Tyene zâmbi. Rochia ei crem cu verde, cu mâneci lungi de dantelă, avea ceva atât de modest şi de inocent încât orice bărbat care-o privea o credea cea mai castă dintre fecioare. Areo Hotah ştia că adevărul era cu totul altul. Mâinile ei catifelate şi palide erau la fel de ucigătoare precum cele pline de bătături ale Obarei, dacă nu cumva chiar mai primejdioase decât ele. O urmărea cu luare-aminte, atent la cea mai mică fluturare a degetelor ei.

Prinţul Doran se încruntă.

– Aşa este, Ser Balon, dar Lady Nym are dreptate. Dac-a meritat vreodată un bărbat să moară urlând, acela a fost Gregor Clegane. A măcelărit-o pe buna mea soră, a zdrobit capul bebeluşului ei de un perete. Mă rog doar să ardă acum în vreun iad, iar Ella şi copiii ei să se odihnească în pace. Iată dreptatea după care era însetat Dorne. Mă bucur c-am trăit destul de mult ca să-i simt gustul. În cele din urmă, Lannisterii au dovedit că mândria lor e întemeiată şi au plătit această veche datorie de sânge.

Prinţul lăsă în seama lui Ricasso, senaşalul lui orb, să se ridice şi să propună un toast.

– Nobili lorzi şi nobile doamne, să bem acum cu toţii în sănătatea lui Tommen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni şi Stăpân al Celor Şapte Regate.

În vreme ce vorbea seneşalul, servitorii începură să umble printre oaspeţi, umplând pocalele din carafele pe care le purtau. Băutura era un vin tare din Dorne, întunecat ca sângele şi dulce ca răzbunarea. Căpitanul nu bău. Nu bea niciodată la ospeţe. Nici prinţul nu-l gustă. Avea propriul său vin, pregătit de Maester Myles şi amestecat cu o mare cantitate de suc de mac, ca să-i atenueze durerea din încheieturile umflate.

Cavalerul alb bău, deşi numai din curtoazie. Aidoma însoţitorilor lui. Aşa cum făcură şi Prinţesa Arianne, Lady Jordayne, Lordul de la Graţia Zeilor, Cavalerul de Lemonwood, Stăpâna Dealului Fantomei... ba chiar şi Ellaria Sand, mult iubita concubină a Prinţului Oberyn, care fusese cu el la Debarcaderul Regelui când murise. Hotah şi-i întipări în minte pe aceia care nu beau: Ser Daemon Sand, Lordul Tremond Gargalen, gemenii Fowler, Dagos Manwoody, Ullerii de la Hellholt, Wylii de la Drumul Oaselor. *Dacă vom avea necazuri, ar putea începe cu unul dintre ei.* Dorne era un ţinut divizat, unde furia era la ea acasă, iar Prinţul Doran nu-l ţinea în frâu cu toată fermitatea care ar fi fost necesară. Mulţi dintre lorzii lui îl considerau bicisnic şi ar fi găsit că un

război pe față cu Lannisterii și cu băiatul-rege de pe Tronul de Fier era chiar indicat.

Printre toți aceștia, conducerea o aveau Șerpoaicele Nisipului, fiicele bastarde ale fratelui răposat al prințului, Oberyn, zis Vipera Roșie, dintre care trei luau parte la festin. Doran Martell era cel mai înțelept dintre prinți și nu era treaba căpitanului gărzilor sale să-i pună la îndoială hotărârile, dar Areo Hotah se întreba de ce le eliberase pe Lady Obara, Lady Nymeria și Lady Tyene din celulele lor izolate din Turnul Suliței.

Tyene refuză toastul propus de Ricasso cu un murmur, iar Lady Nym cu o zvâcnire a mâinii. Obara lăsă să i se umple paharul până la margine și sfârși prin a vărsa pe podea vinul roșu. Când o servitoare îngenunche să-l șteargă, ea părăsi sala. O clipă mai târziu, Prințesa Arianne se scuză și plecă pe urmele ei. *Obara n-o să-și întoarcă niciodată furia împotriva micii prințese*, Hotah știa. *Sunt verișoare și o iubește foarte mult.*

Petrecerea continuă până noaptea târziu, cu țeasta rânjitoare la loc de frunte, pe stâlpul ei de marmură neagră. Li se aduseră șapte feluri de mâncare, în onoarea celor șapte zei și a celor șapte frați din Garda Regelui. Supa era făcută cu ouă și cu lămâi, ardei verzi lungi erau umpluți cu brânză și ceapă. Erau și plăcinte cu mreană, claponi cu glazură de miere și un pește mustăcios de pe fundul Sângelui Verde, atât de mare, încât fusese nevoie de patru servitori ca să-l aducă la masă. După care urmară o delicioasă tocană de șarpe, bucăți din șapte soiuri de șerpi fierte la foc mic cu ardei iute, portocale sângerii și un strop de venin, ca să-i dea gust bun. Tocana era foarte fierbinte, Hotah știa asta, deși nu o gustase. Apoi sosi sucul de fructe, răcoritor la limbă. Ca desert, fiecare oaspete primi câte o țeastă din fire de zahăr. Când sparseră crusta, găsiră înăuntru cremă dulce de lapte și bucăți de prune și de vișine.

Prințesa Arianne se întoarse la timp pentru ardeii umpluți. *Mica mea prințesă*, se gândi Hotah, dar Arianne era acum femeie. Mătăsurile stacojii care o înveșmântau nu lăsau nicio îndoială. În ultima vreme se schimbase și în alte moduri. Complotul prin care urmărise încoronarea

Myrcellei fusese dezvăluit prin trădare și zdrobit, cavalerul ei alb pierise în mod sângeros de mâna lui Hotah, iar ea fusese închisă în Turnul Suliței, condamnată la singurătate și la tăcere. Toate acestea o cizelaseră. Și mai era și altceva, un secret pe care i-l încredințase tatăl ei înainte de a o elibera din închisoare. Dar căpitanul nu știa despre ce taină era vorba.

Prințul își așezase fiica între el și cavalerul alb, un loc de mare cinste. Arianne zâmbi când se strecură din nou pe scaunul ei și șopti ceva la urechea lui Ser Balon. Cavalerul preferă să nu răspundă. Hotah observă că mânca puțin: o lingură de supă, o îmbucătură din ardei, piciorul unui clapon, niște pește. Se feri să se atingă de plăcinta cu mreană și nu înghiți decât o lingură mică de tocană. Chiar și așa, fruntea i se broboni de sudoare. Hotah putea să-l înțeleagă. Când venise prima oară în Dorne, mâncarea extrem de iute îi înnodase măruntaiele și îi arsese limba. Însă asta fusese cu ani în urmă; acum avea părul alb și putea să mănânce orice mâncau oamenii locului.

Când li se serviră țestele din fire de zahăr, Balon strânse din buze și îi adresă prințului o privire stăruitoare, ca să vadă dacă nu cumva era luat peste picior. Doran Martell nu băgă de seamă, dar observă fiica lui.

– E o mică glumă a bucătarului, Ser Balon, spuse ea. Pentru un dornishean, nici măcar moartea nu e sacră. Rogu-te, nu ne-o lua în nume de rău. Mătură cu degetele dosul palmei cavalerului. Sper că ți-a făcut plăcere timpul petrecut în Dorne.

– Toată lumea a fost foarte ospitalieră, doamna mea.

Arianne atinse broșa care-i închidea mantia, cu lebedele ei arțăgoase.

– Am fost întotdeauna îndrăgostită de lebede. În această parte a Insulelor Verii, nicio altă pasăre nu e nici pe jumătate atât de frumoasă.

– Păunii tăi și-ar putea disputa titlul ăsta, spuse Ser Balon.

– Ar putea, spuse Arianne, dar păunii sunt creaturi inutile și orgolioase, umblând țanțoșe în culorile lor țipătoare. Dă-mi o lebădă senină în alb sau frumoasă în negru.

Ser Balon încuviință cu un gest al capului și sorbi din vin. *Ăsta nu e la fel de ușor de sedus ca Fratele lui Jurat*, se gândi Hotah. *Ser Arys era un băietan, în ciuda anilor săi. Ăsta e un bărbat și încă unul prudent.* Căpitanul nu trebuia decât să-i arunce cavalerului alb o privire ca să-și dea seama că nu era în largul lui. *Locul i se pare straniu și îi e pe plac într-o mult prea mică măsură.* Hotah putea înțelege asta. Dorne i se păruse și lui un loc bizar când sosise cu propria lui prințesă, cu ani în urmă. Preoții bărboși îl învățaseră limba comună a Westerosului înainte de a-l trimite acolo, dar toți dornishenii vorbeau prea repede ca să-i poată înțelege. Femeile dornishene erau destrăbălate, vinul dornishean era acru, iar mâncarea era plină de condimente bizare. Și soarele din Dorne, strălucind supărător zi de zi pe cerul albastru, era mai fierbinte decât soarele palid al Norvosului.

Călătoria lui Ser Balon fusese mai scurtă, dar supărătoare în felul ei aparte, căpitanul știa asta. Trei cavaleri, opt scutieri, douăzeci de oșteni și tot soiul de rândași și de servitori plecaseră alături de el de la Debarcaderul Regelui, dar, odată ce traversaseră munții către Dorne, înaintarea le fusese încetinită de o serie de ospețe, partide de vânătoare și sărbătoriri în toate castelele prin care se întâmplase să treacă. Iar acum, când ajunseseră la Sunspear, nici Prințesa Myrcella nici Ser Arys Oakheart nu fuseseră acolo să-i întâmpine. *Cavalerul alb știe că nu merge totul așa cum ar trebui*, Hotah putea spune asta, *dar e vorba de mai mult decât atât.* Poate îl enerva prezența Șerpoaicelor Nisipului. Dacă era așa, întoarcerea Obarei în sală trebuia să-i fi pus sare pe răni. Femeia se strecură la locul ei fără niciun cuvânt și rămase acolo, posacă și încruntată, fără să zâmbească și fără să vorbească.

Se apropia miezul nopții când prințul Doran se întoarse către cavalerul alb:

– Ser Balon, am citit scrisoarea pe care mi-ai adus-o din partea grațioasei noastre regine. Pot să presupun că îi cunoști conținutul, ser?

Hotah îl văzu pe cavaler încordându-se.

– Da, lordul meu. Înălțimea Sa m-a informat că s-ar putea să mi se ceară să-i escortez fiica înapoi, la Debarcaderul Regelui. Regele Tommen e foarte atașat de sora lui și i-ar plăcea ca Prințesa Myrcella să se-ntoarcă la Curte pentru o scurtă vizită.

Prințesa Arianne arboră o expresie tristă.

– Oh, ser, dar ne-am atașat cu toții atât de mult de Myrcella. Ea și fratele meu Trystane au devenit nedespărțiți.

– Prințul Trystane va fi la fel de bine venit la Debarcaderul Regelui, spuse Balon Swann. Sunt sigur că Regele Tommen ar vrea să-l cunoască. Înălțimea Sa are atât de puțini tovarăși de vârsta lui.

– Un bărbat poate păstra o viață legăturile formate în copilărie, spuse Prințul Doran. Când Trystane și Myrcella se vor căsători, el și Tommen vor fi ca niște frați. Regina Cersei are dreptate. Băieții ar trebui să se-ntâlnească, să se împrietenească. Dorne îi va simți negreșit lipsa, dar e timpul ca Trystane să vadă câte ceva din lumea de dincolo de zidurile Sunspearului.

– Știu că Debarcaderul Regelui îl va întâmpina cu cea mai mare căldură.

Acum de ce mai transpiră? se întrebă căpitanul, privindu-l. *În sală e destul de răcoare și nu s-a atins de tocană.*

– Cât despre cealaltă problemă ridicată de Regina Cersei, spunea Prințul Doran, e adevărat, locul rezervat în micul consiliu pentru Dorne e gol de la moartea fratelui meu și e timpul să fie ocupat iarăși. Sunt flatat fiindcă Înălțimea Sa simte că sfatul meu i-ar putea fi de folos, deși mă întreb dacă am puterea cerută de o asemenea călătorie. Poate dacă am merge pe mare?

– Cu corabia? Ser Balon păru luat prin surprindere. Ar... ar fi sigur, prințul meu? Toamna e un anotimp cu multe furtuni, sau cel puțin așa am auzit, și... pirații de la Treptele de Piatră, ăștia...

– Pirații. Negreșit. S-ar putea să ai dreptate, ser. Întoarcerea pe drumul pe care-ați venit e mai sigură. Prințul Doran îi adresă un zâmbet plăcut. Să reluăm discuția mâine. Când ajungem la Grădinile

de Apă, îi putem spune Myrcellei. Știu cât de încântată o să fie. Îi e dor de fratele ei, n-am nicio îndoială.

- Sunt nerăbdător s-o revăd, spuse Ser Balon. Și să vă vizitez Grădinile de Apă. Am auzit că sunt foarte frumoase.

- Frumoase și liniștite, răspunse prințul. Vânturi răcoroase, apă înspumată și râsetele copiilor. Grădinile de Apă sunt locul meu preferat din lumea asta, ser. Unul dintre strămoșii mei a pus să fie construite ca să-i facă plăcere miresei sale din Casa Targaryen și s-o scape de praful și de arșița din Sunspear. Se numea *Daenerys*. Era sora regelui Daeron cel Bun și prin căsătoria ei a ajuns Dorne să facă parte din Cele Șapte Regate. Toată lumea știa că fata îl iubea pe fratele bastard al lui Daeron, Daemon Blackfyre, care o iubea la rândul lui, dar regele era destul de înțelept ca să-și dea seama că binele a mii de oameni trebuie să fie mai presus decât dorința a doi dintre ei, deși cei doi îi erau dragi. Daenerys a fost cea care a umplut grădinile cu râsete de copii. La început erau numai copiii ei, dar mai târziu au fost aduși și fiii și fiicele lorzilor și cavalerilor deținători de pământuri, pentru a le ține companie băieților și fetelor de sânge princiar. Iar într-o zi cu soare torid i s-a făcut milă de copiii grăjdarilor, bucătarilor și servitorilor ei și i-a invitat și pe ei să se bucure de bazine și de fântâni, o tradiție ce s-a păstrat până în ziua de azi.

Prințul prinse în mâini roțile scaunului său și se împinse de lângă masă.

- Dar acum, ser, te rog să mă ierți. Toate aceste discuții m-au istovit și va trebui să plecăm la ivirea zorilor. Obara, ești atât de bună să m-ajuți să intru în pat? Nymeria, Tyene, veniți și voi și urați-i bătrânului vostru unchi o noapte bună, îngăduitoare.

Așa că împingerea scaunului prințului afară din sala de ospețe a Sunspearului și prin lunga galerie ce ducea către salonul lui căzu în sarcina Obarei Sand. Areo Hotah o urmă, împreună cu surorile ei, alături de Prințesa Arianne și de Ellaria Sand. În spatele lor, Maester Caleotte își grăbea picioarele încălțate în papuci ținând țeasta Muntelui în leagănul brațelor sale, de parcă ar fi fost un copil.

– Doar n-ai de gând să-i trimiți pe Trystane și pe Myrcella la Debarcaderul Regelui, spuse Obara, împingându-l.

Pașii ei erau imenși, furioși, mult prea repezi, și roțile mari de lemn ale scaunului trosneau zgomotos străbătând podeaua din piatră tăiată grosolan.

– Fă asta, și n-o s-o mai vezi pe fată niciodată, iar fiul tău o să-și petreacă viața ca ostatic al Tronului de Fier.

– Mă iei de prost, Obara? Prințul oftă. Sunt multe lucruri pe care nu le știi. Lucruri despre care e bine să nu vorbim aici, unde ne poate auzi oricine. Dacă-ți ții gura, s-ar putea să te luminez. Își miji ochii. Mai încet, în numele dragostei pe care mi-o porți. Ultima zdruncinătură mi-a trimis un cuțit chiar în genunchi.

Obara își reduse la jumătate viteza pașilor.

– Atunci ce-o să faci?

Răspunsul i-l dădu sora ei Tyene.

– Ce face întotdeauna, toarse ea. Tărăgănează, ascunde, ocolește adevărul. Oh, nimeni nu se pricepe la asta nici măcar pe jumătate atât de bine ca bravul nostru unchi.

– Îl judeci greșit, spuse Prințesa Arianne.

– Tăceți, toate! porunci prințul.

Abia după ce ușile salonului său le oferiră siguranța dorită închizându-li-se în urmă, își întoarse scaunul rulant cu fața către femei. Până și acest efort îi tăie răsuflarea, iar pătura myrisheană care-i acoperea picioarele se prinse între două spițe când învârti roțile, așa că trebui s-o apuce cu mâna ca să nu fie sfâșiată. Sub învelitoare, picioarele lui erau palide, moi, dezgustătoare. Avea genunchii roșii și umflați, iar degetele erau aproape purpurii, de două ori mai mari decât ar fi trebuit să fie. Areo Hotah i le văzuse de o mie de ori și tot îi venea greu să le privească.

Prințesa Arianne făcu un pas înainte.

– Îngăduie-mi să te ajut, tată.

Prințul dădu drumul păturii.

– Încă-mi mai pot stăpâni propria cuvertură. Măcar atât.

Era foarte puțin. Trecuseră trei ani de când picioarele nu-i mai erau de niciun folos, dar încă mai avea ceva putere în mâini și în umeri.

– Să-i aduc prințului meu o cană cu lapte de mac? întrebă Maester Caleotte.

– Pentru durerea asta aș avea nevoie de o găleată. Mulțumesc, dar nu. Vreau să-mi păstrez mintea limpede. În noaptea asta nu mai am nevoie de tine.

– Foarte bine, prințul meu.

Maester Caleotte se înclină, continuând să strângă capul lui Ser Gregor în mâinile lui moi, catifelate.

– Pe ăsta-l iau eu. Obara Sand îi smulse țeasta și o ținu la o lungime de braț distanță. Cum arăta Muntele? De unde știm că țeasta e a lui? A fi putut s-afunde capul în smoală. De ce l-au jupuit până la os?

– Smoala ar fi distrus cutia, sugeră Lady Nym în timp ce Maester Caleotte ieșea în grabă. Nimeni nu l-a văzut pe Munte murind și nimeni n-a văzut când i s-a tăiat capul. Mărturisesc că asta mă neliniștește, dar ce-ar fi putut spera regina cățea să capete înșelându-ne? Dacă Gregor Clegane trăiește, mai curând sau mai târziu se va afla. Omul avea doi metri și jumătate, în tot Westerosul nu mai există altul ca el. Dacă apare din nou un astfel de bărbat, Cersei Lannister va fi demascată ca mincinoasă în fața tuturor Celor Șapte Regate. Ar fi o idioată desăvârșită dacă ar risca asta. Ce-ar putea spera să câștige?

– Țeasta e destul de mare, fără nicio îndoială, spuse prințul. Și știm că Oberyn l-a rănit grav pe Gregor. Toate veștile pe care le-am primit de atunci spuneau despre Clegane că moare încet, în chinuri cumplite.

– Exact așa cum a vrut tata, spuse Tyene. Surorilor, sincer vorbind, știu ce otravă folosea el. Dacă sulița lui a reușit măcar să despice pielea Muntelui, atunci Clegane e mort, indiferent cât de mare o fi fost. Îndoiți-vă de surioara voastră, dacă vreți, dar nu vă-ndoiți niciodată de părintele vostru.

Obara se zbârli.

– Nu m-am îndoit de el și nici nu mă voi îndoi vreodată. Îi dădu craniului un sărut batjocoritor. Ăsta e un început, v-o făgăduiesc.

– Un *început?* interveni Ellaria Sand, nevenindu-i să creadă. Ferească zeii. Aș vrea să fie sfârșitul. Tywin Lannister e mort. Așa cum sunt și Robert Baratheon, și Amory Lorch, și acum Gregor Clegane, toți cei care-au jucat un rol în uciderea Ellei și a copiilor ei. Până și Joffrey, care nici măcar nu era născut când a murit Ella. L-am văzut cu ochii mei de băiat dându-și duhul, înfigându-și unghiile în gât când încerca să respire. Cine-a mai rămas de ucis? E nevoie să moară și Myrcella și Tommen pentru ca umbrele lui Rhaenys și Aegon să-și găsească odihna? Unde se sfârșește?

– Se sfârșește în sânge, așa cum a început, zise Lady Nym. Se sfârșește când crapă Casterly Rock în bucăți, ca să poată ajunge strălucirea soarelui la viermii de sub el. Se sfârșește cu distrugerea lui Tywin Lannister și a tot ceea ce a înfăptuit el.

– A murit de mâna propriului său fiu, ripostă Ellaria. Ce ne-am putea dori mai mult?

– Mi-aș dori să fi murit de mâna mea.

Lady Nym se instală pe un scaun, cu cosița neagră și lungă căzându-i pe un umăr și oprindu-i-se apoi în poală. Părul îi contura un V în mijlocul frunții, ca al tatălui ei. Buzele roșii ca vinul i se arcuiră într-un zâmbet mieros.

– Dacă-ar fi fost așa, n-ar fi avut o moarte atât de ușoară.

– Ser Gregor pare însingurat, spuse Tyene, cu vocea ei dulce, de septă. Sunt sigură că i-ar plăcea să aibă companie.

Obrajii Ellariei erau uzi de lacrimi, ochii întunecați îi străluceau. *Are o forță în ea, chiar și atunci când plânge*, se gândi căpitanul.

– Oberyn voia răzbunare pentru Ella. Voi trei vreți acum răzbunare pentru el. Vă reamintesc că eu am patru fiice. Surorile voastre. Elia mea are paisprezece ani, e aproape femeie. Obella are doisprezece, fecioria ei e în pragul înfloririi. Amândouă vă venerează, așa cum le venerează pe ele Dorea și Loreza. Dacă veți muri, El și Obella trebuie să vă

răzbune, iar Dorea și Loree trebuie să le răzbune apoi pe ele? Așa merg lucrurile, se învârtesc în cerc iarăși și iarăși, la nesfârșit? Vă întreb din nou, *unde se termină?* Ellaria își puse mâna pe craniul Muntelui. L-am văzut pe tatăl vostru murind. Aici e ucigașul lui. Pot să-i iau țeasta în patul meu, să-mi dea alinare în timpul nopții? O să mă facă să râd, o să-mi cânte, o să-mi poarte de grijă când o să fiu bolnavă și bătrână?

– Ce-ai vrea, doamna mea? o întrebă Lady Nym. Să ne culcăm sulițele la pământ și să zâmbim, să dăm uitării tot răul care ni s-a făcut?

– Războiul va veni, indiferent dacă-l dorim sau nu, spuse Obara. Un rege-băiat stă pe Tronul de Fier. Lordul Stannis stăpânește Zidul și-i adună pe oamenii Nordului ca să-i sprijine cauza. Cele două regine se sfădesc pentru Tommen, ca două cățele pentru un os suculent. Oamenii de fier au cucerit Insulele Scutului și fac incursiuni în Mander, pătrunzând adânc în inima Reachului, ceea ce înseamnă că vor lua în stăpânire și Highgarden. Dușmanii noștri sunt răvășiți. A venit vremea noastră.

– Pentru ce? Ca să facem rost de mai multe cranii? Ellaria Sand se întoarse spre prinț. Ele n-or să înțeleagă. Nu suport să mai aud nimic despre asta.

– Întoarce-te la fetele tale, Ellaria, îi spuse prințul. Îți jur că nimic rău nu va ajunge până la ele.

– Prințul meu!

Ellaria îl sărută pe frunte și își luă rămas-bun. Areo Hotah se întristă când o văzu ieșind. *E o femeie cu suflet bun.*

– Știu că l-a iubit pe tatăl nostru, zise Nym după plecarea ei, dar e limpede că nu l-a-nțeles niciodată.

Prințul o învălui într-o privire stranie.

– L-a înțeles mai bine decât o să-l înțelegi tu vreodată, Nymeria. Și l-a făcut pe tatăl vostru fericit. În cele din urmă, o inimă bună valorează mai mult decât mândria și decât curajul. Acesta poate fi un adevăr, dar sunt oricum lucruri pe care Ellaria nu le știe și nici nu trebuie să le afle. Războiul a-nceput deja.

Obara râse.

– Da, dulcea ta Arianne a avut grijă de asta.

Prinţesa roşi şi Hotah văzu o zvâcnire de furie trecând peste faţa tatălui ei.

– A făcut ceea ce a făcut pentru voi şi pentru ea, în aceeaşi măsură. N-ar trebui să te grăbeşti să-ţi baţi joc de ea.

– Asta a fost o laudă, insistă Obara Sand. Amână, ascunde, ocoleşte adevărul, trece-l sub tăcere şi tărăgănează tot ce vrei, unchiule, dar Ser Balon tot trebuie s-ajungă faţă-n faţă cu Myrcella la Grădinile de Apă, şi când o se-ntâmple asta n-o să se bucure văzând că îi lipseşte o ureche. Iar când fata o să-i povestească şi cum l-a tăiat căpitanul tău pe Arys Oakheart de la gât până la vintre, cu nevasta aia a lui din oţel, ei bine...

– Nu. Prinţesa Arianne se ridică de pe perna pe care stătea şi-şi puse o mână pe braţul lui Hotah. N-a fost aşa, verişoară. Pe Ser Arys l-a măcelărit Gerold Dayne.

Şerpoaicele Nisipului se uitară una la alta.

– Steaua Întunecată?

– Steaua Întunecată a făcut-o, întări mica lui prinţesă. A-ncercat s-o ucidă şi pe Prinţesa Myrcella. După cum o să-i povestească ea lui Ser Balon.

Nym zâmbi.

– Măcar partea asta e adevărată.

– Totul e adevărat, spuse prinţul, strângând din ochi de durere.

Guta îl face să sufere sau minciuna?

– Şi Ser Gerold a fugit acum înapoi, la Înaltul Ermitaj, unde nu ne putem atinge de el.

– Steaua Întunecată, murmură Tyene cu un chicotit. De ce nu? El a făcut totul. Dar Ser Balon o s-o creadă?

– Da, dac-o află de la Myrcella, insistă Arianne.

Obara pufni neîncrezătoare.

– Poate c-o să mintă azi şi o să mintă mâine, dar, mai devreme sau mai târziu, o să spună adevărul. Dacă lui Ser Balon i se îngăduie să

ducă poveştile la Debarcaderul Regelui, tobele vor bate şi sângele va curge. N-ar trebui lăsat să plece.

- L-am putea ucide, ca să fim siguri, spuse Tyene, însă atunci am fi nevoiţi să omorâm şi restul grupului său, chiar şi pe acei scutieri tineri şi drăgălaşi. Ar fi... oh, atât de *murdar*!

Prinţul Doran închise ochii şi îi deschise iarăşi. Hotah îi văzu picioarele tremurând sub pătură.

- Dacă n-aţi fi fiicele fratelui meu, v-aş trimite pe toate trei înapoi, în celulele voastre, şi v-aş ţine acolo până vi s-ar face oasele de culoarea cenuşii. În schimb, am de gând să vă iau cu noi la Grădinile de Apă. Unde sunt lecţii de învăţat, dacă sunteţi destul de agere la minte ca să le pricepeţi.

- Lecţii? făcu Obara. Eu n-am văzut decât copii în pielea goală.

- Da, încuviinţă prinţul. I-am spus povestea lui Ser Balon, dar nu în întregime. În vreme ce copiii împroşcau apa din bazine, Daenerys îi privea printre portocali, şi atunci a înţeles ceva. Nu-i putea deosebi pe cei de obârşie nobilă de ceilalţi. Dezbrăcaţi, nu erau decât copii. Cu toţii inocenţi, cu toţii vulnerabili, cu toţii meritând o viaţă îndelungată, dragoste şi protecţie. „Iată regatul tău", i-a zis fiului şi moştenitorului ei, „adu-ţi aminte de ei, în tot ce faci." Mama mea mi-a spus aceleaşi cuvinte când am crescut destul de mare ca să părăsesc bazinele. Pentru un prinţ e cel mai simplu lucru să-şi adune lăncile, dar până la urmă copiii plătesc preţul. De dragul lor, un prinţ înţelept nu poartă niciun război fără o cauză îndreptăţită şi niciun război pe care n-are speranţe să-l câştige.

Nu sunt nici orb, nici surd, dar ştiu că voi toate mă credeţi becisnic, înspăimântat, neputincios. Tatăl vostru mă cunoştea mai bine. Oberyn a fost întotdeauna vipera. Înverşunat, periculos, imprevizibil. Nimeni nu-ndrăznea să-l ameninţe. Eu eram iarba. Plăcut, curtenitor, mirosind a blândeţe, legănându-mă la fiecare adiere. Cine se teme să păşească pe iarbă? Însă iarba e aceea care ascunde vipera de duşmani, o adăposteşte până când atacă. Eu şi tatăl vostru lucram împreună, mai aproape unul

de altul decât știți... dar acum el s-a dus. Întrebarea este: Pot să am încredere în fiicele sale, mă vor sluji în locul lui?

Hotah le privi pe toate, pe rând. Obara, ținte ruginite și piele fiartă, cu furia din ochii ei apropiați și părul castaniu, ca de șobolan. Nymeria, languroasă, elegantă, cu pielea măslinie, cu coada ei împletită, neagră și lungă, legată cu fire de aur roșu. Tyene, cu ochi albaștri, blondă, o femeie-copilă, cu mâini catifelate și chicoteli mărunte.

Aceasta din urmă răspunse pentru toate trei.

– Nimic nu e prea greu, unchiule. Dă-ne ceva de făcut, orice, și ne vei găsi atât de loiale și de supuse cum speră orice prinț.

– E plăcut s-aud asta, spuse el, dar vorbele sunt vânt. Sunteți fiicele fratelui meu și vă iubesc, dar am învățat că nu mă pot încrede în voi. Vreau legământul vostru. Jurați să mă slujiți, să faceți ce vă poruncesc?

– Dacă trebuie, spuse Lady Nym.

– Atunci jurați acum, pe mormântul tatălui vostru.

Obara se întunecă la față.

– Dacă n-ai fi unchiul meu...

– Sunt unchiul tău. Și prințul tău. Jură sau pleacă.

– Eu jur, zise Tyene. Pe mormântul tatei.

– Jur, spuse Lady Nym. Pe Oberyn Martell, Vipera Roșie din Dorne și un om mai bun decât tine.

– Da, făcu Obara. Și eu la fel. Pe tata. Jur.

Prințul scăpă de o parte din încordare. Hotah îl văzu lăsându-se pe spate în scaun. Întinse mâna și Prințesa Arianne veni alături de el, să-l susțină.

– Spune-le, tată.

Prințul Doran respiră sacadat.

– Dorne încă mai are prieteni la Curte. Prieteni care ne dezvăluie lucruri ce nu erau menite s-ajungă la urechile noastre. Invitația trimisă de Cersei e un șiretlic. Trystane n-o s-ajungă niciodată la Debarcaderul Regelui. Pe drumul de întoarcere, undeva în Pădurea Regilor, grupul

lui Ser Balon o să fie atacat de tâlhari şi fiul meu o să moară. Eu sunt chemat la Curte numai ca să văd atacul cu ochii mei şi s-o absolv pe Cersei de orice vină. O, şi tâlharii? Vor striga „Piticul, Piticul“ în timpul atacului. S-ar putea ca Ser Balon să-l şi zărească pe Pezevenghi, deşi nimeni altcineva n-o să-l vadă.

Areo Hotah n-ar fi crezut că era posibil să le laşi pe Şerpoaicele Nisipurilor cu gurile căscate. Se înşelase.

– Cei Şapte să ne apere, şopti Tyene. *Trystane?* De ce?

– Femeia aia sigur e nebună, zise Obara. Nu e decât un băieţel.

– E o monstruozitate, spuse Lady Nym. N-aş fi crezut una ca asta, nu despre un cavaler din Garda Regelui.

– Au jurat să se supună, întocmai cum a făcut-o şi căpitanul meu, zise prinţul. Am avut şi eu îndoieli, dar aţi văzut cum a şovăit Ser Balon când am propus să mergem pe mare. O corabie ar fi stricat planurile reginei.

Faţa Obarei se împurpurase.

– Dă-mi înapoi suliţa, unchiule. Cersei ne-a trimis un cap. Noi ar trebui să-i trimitem cu sac cu capete.

Prinţul Doran ridică o mână. Avea încheieturile degetelor de culoarea întunecată a vişinelor şi aproape la fel de mari ca ele.

– Ser Balon e oaspete sub acoperişul meu. Mi-a mâncat pâinea şi sarea. N-o să-i fac niciun rău. Nu. O să mergem la Grădinile de Apă, unde va auzi povestea Myrcellei şi va trimite un corb la regina lui. Fata o să-i ceară să plece pe urmele celui care a rănit-o. Dacă e bărbatul care cred eu că este, Swann n-o s-o poată refuza. Obara, tu o să-l conduci la Înaltul Ermitaj, să-l înfrunte pe Steaua Întunecată. Încă n-a sosit vremea ca Dorne să sfideze direct Tronul de Fier, aşa că trebuie s-o trimitem pe Myrcella înapoi, la mama ei, dar eu n-o voi însoţi. Misiunea asta îţi revine ţie, Nymeria. Lannisterilor n-o să le placă, nu mai mult decât le-a plăcut când l-am trimis pe Oberyn, dar nu vor cuteza să refuze. Avem nevoie de o voce în consiliu, de o ureche la Curte. Însă fii prudentă. Debarcaderul Regelui e o groapă cu şerpi.

Lady Nym zâmbi.

– Zău, unchiule, mie-mi plac șerpii.

– Și eu? întrebă Tyene.

– Mama ta a fost septă. Oberyn mi-a povestit cândva că ea-ți citea, când erai în leagăn, din *Steaua în Șapte Colțuri*. Te vreau și pe tine la Debarcaderul Regelui, dar pe celălalt deal. Săbiile și Stelele au fost reformate și noul Înalt Septon nu mai e o marionetă, cum au fost ceilalți. Încearcă să te-apropii de el.

– De ce nu? Albul se potrivește cu culorile mele. Arăt atât de... castă.

– Bine, spuse prințul, bine. Șovăi. Dacă... se vor întâmpla anumite lucruri, vă voi trimite vorbă fiecăreia dintre voi. Schimbările pot să apară repede în jocul tronurilor.

– Știu că nu veți dezamăgi, verișoarelor. Arianne se duse pe rând la fiecare dintre ele, le luă mâinile, le sărută ușor pe buze. Obara, atât de înverșunată. Nymeria, sora mea. Tyene, scumpa mea. Vă iubesc pe toate. Soarele din Dorne pleacă împreună cu voi.

– *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat*, spuseră într-un glas Șerpoaicele Nisipului.

Prințesa Arianne mai zăbovi după plecarea verișoarelor ei. Rămase și Areo Hotah, pentru că acolo era locul lui.

– Sunt fiicele tatălui lor, spuse prințul.

Mica prințesă zâmbi.

– Trei Oberyni cu țâțe!

Prințul Doran râse. Hotah nu-l mai auzise râzând de atât de mult timp, încât uitase cum îi suna râsul.

– Încă mai susțin că la Debarcaderul Regelui ar fi trebuit să merg eu, nu Lady Nym, zise Arianne.

– E prea periculos. Tu ești moștenitoarea mea, viitorul Dornului. Locul tău e lângă mine. Vei primi destul de curând o altă misiune.

– Acea ultimă parte, despre mesaj. Ai primit vești?

Prințul Doran îi adresă zâmbetul său tainic.

– De la Lys. Acolo a fost lansată la apă o flotă uriaşă. Mai ales corăbii volantene, purtând o armată. Nicio veste nu spune cine sunt sau încotro s-ar putea îndrepta. Se vorbeşte despre elefanţi.

– Fără dragoni?

– Elefanţi. Însă e destul de uşor s-ascunzi un dragon tânăr în cala unei corăbii mari. Daenerys e cel mai vulnerabilă pe mare. Dac-aş fi în locul ei, m-aş ascunde şi mi-aş ascunde intenţiile cât mai mult cu putinţă, ca să pot lua Debarcaderul Regelui prin surprindere.

– Crezi c-o să-i însoţească şi Quentyn?

– S-ar putea. Sau nu. O să vedem unde acostează şi-o să ne dăm seama dacă destinaţia lor e într-adevăr Westeros. Dac-o să poată, Quentyn o s-o ducă la Sângele Verde. Dar n-ajută la nimic dacă vorbim despre asta. Sărută-mă. Mâine pornim către Grădinile de Apă la primii zori.

Atunci ne putem pune în mişcare pe la amiază, se gândi Hotah.

Ceva mai târziu, când Arianne plecase, el îşi lăsă jos securea cu coadă lungă şi-l urcă pe Prinţul Doran în pat.

– Înainte de a zdrobi Muntele capul fratelui meu, în acest Război al Celor Cinci Regi nu murise niciun dornishean, murmură prinţul, cu voce slabă, în timp ce Hotah trăgea peste el o pătură. Spune-mi, căpitane, asta e ruşinea sau gloria mea?

– Nu e un lucru făcut să-l spun eu, prinţul meu.

Slujeşte. Păzeşte. Supune-te. Legăminte simple, pentru oameni simpli. Erau tot ce ştia.

JON

În răcoarea dinaintea zorilor, Val aştepta lângă poartă, înfăşurată într-o mantie din blană de urs, care i s-ar fi potrivit lui Sam. Lângă ea era un cal de luptă, înşeuat şi cu căpăstru, un animal flocos, cenuşiu, cu un ochi alb. Mully şi Edd cel Trist îi stăteau alături, o pereche de străjeri la care nu te-ai fi aşteptat. Răsuflările le îngheţau în aerul rece, întunecos.

– I-aţi dat un cal orb? întrebă Jon, nevenindu-i să creadă.

– E numai pe jumătate orb, stăpâne, spuse Mully. Altminteri, e destul de sănătos.

Bătu calul pe grumaz.

– El o fi pe jumătate orb, dar eu nu sunt, zise Val. Ştiu unde trebuie să merg.

– Doamna mea, nu trebuie s-o faci. Pericolul...

– ...mă paşte pe mine, Lord Snow. Şi nu sunt o doamnă din Sud, ci o femeie din poporul liber. Cunosc pădurea mai bine decât oricare dintre cercetaşii tăi cu mantii negre. Faţă de mine nu ascunde nicio stafie.

Sper că nu. Jon conta pe asta, credea că Val avea să izbândească acolo unde Jack Bulwer cel Negru şi însoţitorii lui dăduseră greş. Spera că ea n-avea de ce să se teamă că oamenii liberi aveau să-i facă vreun rău... dar amândoi ştiau că nu sălbaticii erau cei care aşteptau în pădure.

– Ai destulă mâncare?

- Pâine uscată, brânză întărită, prăjituri cu ovăz, cod sărat, carne sărată de vită și de oaie și un burduf cu vin dulce ca să-mi spele toată sarea din gură. N-o să mor de foame.

- Atunci e timpul să pleci.

- Ai cuvântul meu, Lord Snow. Mă voi întoarce, cu sau fără Tormund.

Val privi cerul. Luna era pe jumătate plină.

- Uită-te după mine în prima zi cu lună plină.

- O să mă uit.

Să nu mă dezamăgești, se gândi, *altminteri Stannis îmi va lua capul.*

- Am cuvântul tău c-o s-o ții pe prințesa noastră în apropierea ta? întrebase regele, iar Jon îi făgăduise.

Însă Val nu e prințesă. I-am spus-o de cincizeci de ori. Era un soi de ocolire stângace, o zdreanță jalnică înfășurată în jurul acelui cuvânt mutilat. Tatăl său n-ar fi fost niciodată de acord. *Sunt sabia care păzește ținuturile oamenilor*, își reaminti Jon, *și, în cele din urmă, asta trebuie să valoreze mai mult decât onoarea unui bărbat.*

Drumul de sub Zid era întunecat și rece ca pântecele unui dragon de gheață și încolăcit ca un șarpe. Edd cel Trist îi conduse cu o torță în mână. Mully avea cheile celor trei porți, unde drugi de fier negru, groși cât un braț de bărbat, închideau tunelul. Sulițașii de la fiecare poartă își aplecară frunțile către Jon Snow, dar se uitară fără ocoliș la Val și la calul ei.

Când ieșiră la nord de Zid, trecând de o ușă groasă, proaspăt cioplită din lemn verde, prințesa sălbatică se opri o clipă, privind lung câmpul acoperit de zăpadă pe care-și câștigase Regele Stannis lupta. Dincolo de el aștepta pădurea bântuită, întunecată și tăcută. Lumina jumătății de lună preschimba culoarea părului galben ca mierea al calului lui Val într-un argintiu palid și făcea obrajii ei albi ca zăpada. Ea răsuflă adânc.

- Aerul are gust dulce.

- Limba mea e prea amorțită ca să-mi dau seama. Singurul gust pe care-l simt e al frigului.

– Frig? Val râse ușor. Nu. Când e frig, respirația doare. Când vin Ceilalți...

Gândul era neliniștitor. Șase dintre cercetașii trimiși de Jon continuau să lipsească. *E prea curând. Încă s-ar mai putea întoarce.* Dar o altă parte din el insista. *Sunt morți, morți până la ultimul. I-ai trimis să moară și faci același lucru cu Val.*

– Să-i spui lui Tormund ce-am zis.

– S-ar putea să nu țină seama de cuvintele tale, dar le va auzi. Val îl sărută ușor pe obraz. Ai mulțumirile mele, Lord Snow. Pentru calul pe jumătate orb, pentru codul sărat, pentru aerul din libertate. Pentru speranță.

Răsuflările li se amestecară, o ceață albă în văzduh.

Jon se retrase, spunând:

– Singura mulțumire pe care o vreau e...

– ...Tormund Năpasta Uriașilor. Da.

Val își ridică gluga blănii de urs. Era maronie, puternic împestrițată cu cenușiu.

– Înainte de a pleca, o singură întrebare. Tu l-ai ucis pe Jarl, lordul meu?

– Pe Jarl l-a ucis Zidul.

– Așa am auzit. Dar voiam să fiu sigură.

– Ai cuvântul meu. Nu l-am omorât eu.

Deși aș fi putut, dacă mersul lucrurilor ar fi fost altul.

– Atunci rămâi cu bine, spuse ea, aproape jucăușă.

Jon Snow n-avea chef de așa ceva. *E prea frig și prea întuneric pentru jocuri și e prea târziu.*

– Numai pentru o vreme. O să te-ntorci. Pentru băiat, dacă nu din alt motiv.

– Pentru fiul lui Craster? Val ridică din umeri. Nu e rudă cu mine.

– Te-am auzit cântându-i.

– Cântam pentru mine. Am eu vreo vină că el m-ascultă? Un zâmbet vag îi străbătu buzele. Îl face să râdă. Oh, bine. E un mic monstru dulce.

- Monstru?

- E un nume de lapte. Trebuia să-i spun cumva. Ai grijă să stea la loc sigur şi la căldură. De dragul mamei lui şi de dragul meu. Şi ţine-l departe de femeia roşie. Ea ştie unde e. Vede lucruri în focurile ei.

Arya, se gândi el, sperând că era aşa.

- Cenuşă şi tăciuni.

- Regi şi dragoni.

Iarăşi dragoni. Pentru o clipă, Jon aproape că îi văzu şi el, şerpuind în noapte, cu aripile lor negre conturându-se pe fundalul unei mări de flăcări.

- Dacă ar fi ştiut, l-ar fi luat pe băiat de la noi. Pe băiatul Dallei, nu pe monstrul tău. Un cuvânt şoptit la urechea regelui ar fi însemnat sfârşitul. *Şi sfârşitul meu. Stannis mi l-ar fi adus, pentru trădare.* De ce-a îngăduit să se-ntâmple, dacă ştia?

- Fiindcă i-a convenit. Focul e schimbător. Nimeni nu ştie în ce parte se va întinde o flacără.

Val îşi puse un picior într-o scară, şi-l roti pe celălalt peste spinarea calului, apoi privi în jos din şa.

- Ţii minte ce ţi-a spus sora mea?

- Da. *Nu poţi să apuci o sabie fără mâner fără să te tai.* Dar Melisandre a avut dreptate. Chiar şi o sabie fără mâner e mai bună decât o mână goală când eşti înconjurat de duşmani.

- Bine. Val îşi îndreptă calul spre nord. Atunci, în prima noapte cu lună plină.

Jon o privi îndepărtându-se călare şi se întrebă dacă avea s-o mai revadă vreodată. *Nu sunt o doamnă din Sud*, o auzi el spunând, *ci o femeie din poporul liber.*

- Nu-mi pasă de ce zice ea, bombăni Edd cel Trist, în timp ce Val dispărea în spatele unui pâlc de pini. Aerul e atât de rece, încât te doare când respiri. M-aş putea opri, dar m-ar durea şi mai tare. Îşi frecă mâinile una de alta. Asta o să se sfârşească rău.

- Aşa spui despre orice.

– Da, stăpâne. Şi de obicei am dreptate.

Mully îşi drese glasul.

– Stăpâne? Prinţesa sălbatică, fiindcă ai lăsat-o să plece, oamenii ar putea spune...

– ...că sunt eu însumi pe jumătate sălbatic, un renegat care are de gând să le vândă ţinutul năvălitorilor, canibalilor şi uriaşilor.

Jon n-avea nevoie să privească într-un foc ca să ştie că asta se zicea despre el. Partea cea mai cumplită era că nu se înşelau, nu în totalitate.

– Cuvintele sunt vânt şi vântul suflă întotdeauna către Zid. Haideţi.

Era încă întuneric când se înapoie John în camerele sale din spatele armurăriei. Văzu că Nălucă nu se întorsese. *Încă mai vânează.* Uriaşul lup străvechi era mai mult plecat în ultima vreme, cutreierând tot mai departe în căutarea prăzii. Între bărbaţii din Rond şi sălbaticii din Oraşul Cârtiţei, vânătorii pustiiseră dealurile şi câmpiile de lângă Castelul Negru şi vânatul era destul de puţin. *Vine iarna*, medită Jon. *Curând, prea curând.* Se întrebă dacă aveau să mai vadă vreodată o primăvară.

Edd cel Trist făcu un drum până la bucătării şi se întoarse în scurt timp cu o cană plină cu bere brună şi cu o farfurie acoperită. Jon descoperi sub capac trei ouă de raţă prăjite în grăsime scursă de pe carne, o fâşie de slănină, doi cârnaţi, plus un al treilea, cu sânge, şi o jumătate de pâine caldă încă, abia scoasă din cuptor. Mâncă pâinea şi jumătate dintr-un ou. Ar fi mâncat şi şunca, dar corbul fugi cu ea înainte de-a apuca s-o facă.

– Hoţule, zise Jon, în vreme ce pasărea îşi fâlfâia aripile către pragul de sus al uşii, ca să-şi devoreze acolo prada.

– *Hoţ*, încuviinţă corbul.

Jon luă o îmbucătură din cârnat şi îi alunga gustul cu o înghiţitură de bere când Edd cel Trist se întoarse să-i spună că Bowen Marsh era afară.

– Îl însoţesc Othell şi Septonul Cellador.

Asta a venit repede. Se întrebă cine spunea poveşti şi dacă erau mai mulţi.

– Trimite-i înăuntru.

- Da, stăpâne. Însă o să vrei să-ți ferești cârnații de unii ca ei. Au o privire flămândă.

Flămândă nu era cuvântul pe care l-ar fi folosit John. Septonul Cellador părea năuc și cherchelit, și având mare nevoie de câțiva solzi ai dragonului care-l învăpăiase, în timp ce Primul Constructor Othell Yarwyck arăta ca și cum ar fi înghițit ceva pe care nu prea putea să-l digere. Bowen Marsh era furios. Jon o vedea în ochii lui, în încordarea din jurul buzelor, în împurpurarea obrajilor rotunzi. *Roșeața asta nu e din pricina frigului.*

- Vă rog, așezați-vă, le spuse. Vă pot oferi mâncare sau băutură?

- Am dejunat în sala comună, răspunse Marsh.

- Eu aș mai putea mânca. Yarwyck se așeză cu grijă pe un scaun. Frumos din partea ta că ne oferi.

- Poate niște vin? spuse Septonul Cellador.

- *Porumb*, țipă corbul de pe buiandrug. *Porumb, porumb.*

- Vin pentru septon și o farfurie pentru primul nostru constructor, îi ceru Jon lui Edd cel Trist. Nimic pentru pasăre. Se întoarse către oaspeții săi. Ați venit pentru Val.

- Și din alte pricini, zise Bowen Marsh. Oamenii își fac griji, lordul meu.

Și cine-a hotărât să vorbiți voi în numele lor?

- Cum îmi fac și eu. Othell, cum merge lucrul la Fortul Nopții? Am primit o scrisoare de la Ser Axell Florent, care-și arogă titlul de Mână a Reginei. Îmi spune că Regina Selyse nu e mulțumită de apartamentele sale de la Rondul de Est la Mare și vrea să se mute cât mai curând în noua reședință a soțului ei. Va fi cu putință?

Yarwyck ridică din umeri.

- Am reparat cea mai mare parte a fortăreței și am pus un acoperiș nou peste bucătării. O să aibă nevoie de mâncare, de mobilier și de lemne de foc, nu uita , dar locuința este funcțională. N-o să găsească tot ce-are la Rondul de Est, asta e sigur. Și o să fie la mare distanță de corăbii, dacă Înălțimea Sa va dori să ne părăsească, dar... da, ar putea

locui acolo, deşi vor mai trece ani înainte ca locul ăla s-arate ca un castel adevărat. Ar fi gata mai curând, dac-aş avea mai mulţi constructori.

– Ţi-aş putea oferi un uriaş.

Asta-l făcu pe Othell să tresară.

– Monstrul din curte?

– Se numeşte Wun Weg Wun Dar Wun, aşa spune Leathers. O grămadă de cuvinte care-ţi împleticesc limba, ştiu. Leathers îi zise Wun Wun şi pare a fi în regulă.

Wun Wun semăna foarte puţin cu uriaşii din poveştile Bătrânei Nan, acele creaturi sălbatice imense care-şi amestecau dimineaţa sânge în terciul de ovăz şi mâncau tauri întregi, cu tot cu păr, cu piele şi cu coarne. Uriaşul ăsta nu punea gura pe carne, deşi de îngrozeai când înfuleca un coş de rădăcini, strivind cepe şi napi, ba până şi rapiţa tare, între dinţii lui mari, pătraţi.

– E un lucrător inimos, cu toate că nu e întotdeauna uşor să-l faci să-nţeleagă ce vrei. Vorbeşte într-o oarecare măsură Limba Veche, dar deloc Limba Comună. Însă e neobosit şi puterea lui e uimitoare. Poate face munca unei duzini de bărbaţi.

– Eu... lordul meu, oamenii n-ar fi niciodată... uriaşii se hrănesc cu carne de om, aşa cred... nu, lordul meu, îţi mulţumesc, dar n-am oameni care să păzească o asemenea creatură, e...

Jon Snow nu era surprins.

– Cum ţi-e voia. O să-l ţinem pe uriaş aici.

Dacă era să fie sincer, nu-şi dorea să se despartă de el. *Nu ştii nimic, Jon Snow*, ar fi spus Ygritte, dar Jon vorbea cu Wun Wun ori de câte ori putea, folosindu-se de Leathers sau de unul dintre oamenii liberi pe care-i adusese din dumbravă, şi învăţa multe şi mărunte despre poporul uriaşilor şi despre istoria lor. Nu-şi mai dorea decât să fi fost Sam acolo, ca să scrie poveştile.

Ceea ce nu-nsemna că nu vedea pericolul reprezentat de Wun Wun. Uriaşul se dezlănţuia cu violenţă la orice ameninţare şi mâinile lui enorme erau destul de puternice ca să rupă un om în bucăţi.

Îi aducea aminte de Hodor. *Hodor de două ori mai mare, de două ori mai puternic și pe jumătate atât de ager la minte. Gândul ăsta l-ar putea trezi din beție până și pe Septonul Cellador. Dar dacă Tormund e însoțit de uriași, Wun Weg Wun Dar Wun ne-ar putea ajuta să tratăm cu ei.*

Corbul lui Mormont își bombăni nemulțumirea când ușa se deschise sub el, vestind întoarcerea lui Edd cel Trist cu o carafă de vin și cu o farfurie cu ouă și cârnați. Bowen Marsh așteptă cu evidentă nerăbdare în vreme ce Edd turna, reluându-și vorbele abia după plecarea lui.

- Tollett e un om bun și e pe placul tuturor, iar Iron Emmett a fost întotdeauna un maestru armurier excelent, continuă el. Însă se zvonește că intenționezi să-i trimiți de-aici.

- Avem nevoie de oameni buni la Gorganul Lung.

- Vizuina Târfelor, așa a-nceput să i se spună, zise Marsh, dar fie și așa. E adevărat că ai de gând să-l înlocuiești pe Emmett cu fiorosul Leathers, ca maestru armurier? Asta e o slujbă rezervată cavalerilor sau măcar cercetașilor.

- Leathers e fioros, încuviință Jon cu blândețe, sunt de acord. L-am pus la încercare în curtea de antrenamente. Cu o secure de piatră, nu e mai puțin primejdios decât cei mai mulți dintre cavalerii cu arme din fierăriile castelelor. Recunosc că n-are atât de multă răbdare cum mi-ar plăcea și că îi îngrozește pe o parte dintre băieți... dar asta nu e chiar atât de rău. Într-o bună zi se vor pomeni în toiul unei lupte adevărate și o anumită obișnuință cu groaza o să le fie de mare folos.

- E un *sălbatic*.

- A fost, până când a rostit cuvintele. Acum e fratele nostru. Unul care-i poate învăța pe băieți ceva mai mult decât meșteșugul săbiilor. N-o să-i doară dacă vor deprinde câteva cuvinte din Limba Veche și câte ceva despre obiceiurile oamenilor liberi.

- *Liberi*, bombăni corbul. *Porumb. Rege.*

- Oamenii n-au încredere în el.

Care oameni? ar fi putut să-ntrebe Jon. *Câți?* Dar ar fi intrat pe un drum pe care nu voia să meargă.

– Îmi pare rău s-aud asta. Mai e şi altceva?

Septonul Cellador interveni în discuţie.

– Băiatul, Satin, zice că ai de gând să-l faci slujitorul şi scutierul tău, în locul lui Tollett. Lordul meu, băiatul a fost un soi de târfă... un... dacă pot îndrăzni s-o spun... a fost ţinut pentru împreunări nefireşti în casele plăcerilor din Oraşul Vechi.

Iar tu eşti un beţiv.

– Nu are importanţă ce-a fost în Oraşul Vechi. Învaţă repede şi e foarte isteţ. Ceilalţi recruţi l-au dispreţuit la început, dar i-a câştigat şi i-a făcut prieteni pe toţi. E neînfricat în luptă şi poate chiar şi să citească şi să scrie într-o oarecare măsură. Îl văd în stare să-mi aducă mâncarea şi să-mi pună şaua pe cal, nu credeţi?

– Probabil, zise Bowen Marsh, cu faţa ca de piatră, dar oamenilor nu le place. Prin tradiţie, scutierii comandantului sunt băieţi de obârşie sănătoasă, crescuţi ca să-nveţe să conducă. Lordul meu crede că bărbaţii din Rondul de Noapte vor urma vreodată în luptă o târfă?

Jon se înfurie.

– Au urmat comandanţi şi mai răi. Bătrânul Urs a lăsat câteva însemnări cu sfaturi, numind anumiţi bărbaţi dintre care să i se aleagă succesorul. Avem un bucătar de la Turnul Umbrei, care-a fost prins siluind septe. Şi-a înfierat pe trup câte o stea în şapte colţuri pentru fiecare dintre ele. Şi are braţul stâng plin de stele de la încheietura palmei până la cot, are stele şi pe pulpe. La Rondul de Est avem un bărbat care-a dat foc casei tatălui său şi a blocat uşa. Întreaga lui familie a pierit în flăcări, nouă oameni cu totul. Indiferent ce-ar fi făcut Satin în Oraşul Vechi, acum e fratele nostru şi-o să fie scutierul meu.

Septonul Cellador mai bău vin. Othell Yarwyck înjunghie un cârnat cu pumnalul. Bower Marsh se înroşise la faţă. Corbul fâlfâi din aripi, zicând:

– *Porumb, porumb, ucide.*

În cele din urmă, Lordul Administrator îşi drese glasul.

– Tu ştii cel mai bine, lordul meu, sunt convins. Pot să-ntreb despre leşurile din celulele de gheaţă? Îi neliniştesc pe oameni. Şi să le ţii *sub pază?* E cu siguranţă o irosire a doi oameni buni, dacă nu cumva te temi că...

– ...că se vor ridica din morţi? Mă rog s-o facă.

Septonul Cellador păli.

– Cei Şapte să ne aibă în pază. Vinul i se scurgea pe bărbie într-un fir roşu. Lord Comandant, arătările sunt creaturi monstruoase, nefireşti. Dezgustătoare pentru ochii zeilor. Nu... nu poţi avea de gând să-ncerci să le vorbeşti!

– Oare ele pot vorbi? întrebă Jon Snow. Cred că nu, dar nu pot pretinde că ştiu. S-ar putea să fie monştri, dar înainte de a muri au fost oameni. Ce mai rămâne în ele? Cea pe care-am ucis-o voia să-l omoare pe Lordul Comandant Mormont. Era clar că-şi aducea aminte cine e şi unde să-l găsească.

Jon nu se îndoia că Maesterul Aemon ar fi înţeles ce urmărea; Sam Tarly ar fi fost îngrozit, dar ar fi priceput şi el.

– Lordul tatăl meu îmi spunea că un bărbat trebuie să-şi cunoască duşmanii. Noi înţelegem puţine lucruri despre arătări şi încă şi mai puţine despre Ceilalţi. Trebuie să-nvăţăm.

Răspunsul nu le făcu plăcere. Septonul Cellador răsuci între degete cristalul care-i atârna la gât.

– Cred că e o mare nechibzuinţă, Lord Snow, spuse el. O să mă rog Babei să-şi înalţe lampa strălucitoare şi să te călăuzească pe drumul înţelepciunii.

Jon Snow îşi pierdu răbdarea.

– Tuturor ne-ar prinde bine încă un strop de înţelepciune, sunt sigur. *Nu ştii nimic, Jon Snow.* Ei, vorbim despre Val?

– Atunci e adevărat? întrebă Marsh. Ai eliberat-o.

– Dincolo de Zid.

Septonul Cellador trase scurt aer în piept.

– Trofeul regelui. Înălţimea Sa o să fie furios când n-o va găsi aici.

– Val o să se-ntoarcă. *Înaintea lui Stannis, dacă zeii sunt milostivi.*

– De unde știi? întrebă Bowen Marsh.

– A spus c-o să se-ntoarcă.

– Și dacă a mințit? Dacă își întâlnește ghinionul?

– Ei, atunci o s-aveți șansa de a vă alege un lord comandant care să vă placă mai mult. Între timp, mă tem că veți mai fi încă nevoiți să mă suportați pe mine. Jon luă o înghițitură de bere. Am trimis-o să-l găsească pe Tormund Năpasta Uriașilor și să-i prezinte propunerea mea.

– Putem afla în ce constă ea?

– Aceeași propunere pe care i-am făcut-o în Orașul Cârtiței. Mâncare și adăpost și pace, dacă ni se alătură cu toate forțele sale, dacă luptă împotriva dușmanului nostru comun, dacă ne ajută să păstrăm Zidul.

Bowen Marsh nu păru surprins.

– Adică să-l lăsăm să treacă. Vocea lui sugera că știuse asta tot timpul. Să deschidem porțile pentru el și pentru susținătorii lui. Sute, mii.

– Dacă i-au mai rămas atât de mulți.

Septonul Cellador făcu semnul stelei. Othell Yarwyck mârâi.

– Unii ar zice că e trădare, spuse Bowen Marsh. Avem de-a face cu sălbatici. Barbari, năvălitori, siluitori, mai mult animale decât oameni.

– Tormund nu e nimic din toate astea, zise Jon, nu mai mult decât Mance Rayder. Dar, chiar dacă fiecare dintre cuvintele tale e adevărat, sunt totuși oameni, Bowen. Oameni vii, ca tine și ca mine. Vine iarna, lorzii mei, și, când va sosi, noi, oamenii vii, va trebui să le ținem piept morților împreună.

– *Snow*, țipă corbul Lordului Mormont. *Snow, Snow.*

Jon nu-i dădu atenție.

– Le-am pus întrebări sălbaticilor pe care i-am adus din dumbravă. Mai mulți ne-au spus o poveste interesantă despre o vrăjitoare a pădurilor, numită Mama Cârtița.

– Mama *Cârtița?* făcu Bowen Marsh. Un nume neobișnuit.

– Se zice că și-a făcut sălașul într-o vizuină de sub un copac găunos. Indiferent care ar fi adevărul, a avut viziunea unei flote de corăbii sosite

ca să-i ducă pe sălbatici într-un loc sigur, dincolo de marea îngustă. Mii dintre cei care au scăpat cu fuga din luptă au fost destul de disperați ca să-i dea crezare. Mama Cârtița i-a condus pe toți la Sălașul Aspru, ca să se roage și s-aștepte salvarea de dincolo de mare.

Othell Yarwyck se încruntă.

- Nu sunt cercetaș, dar... Sălașul Aspru e un loc demonic, așa se spune. Blestemat. Chiar și unchiul tău zieea asta, Lord Snow. De ce s-ar duce *acolo?*

Jon avea o hartă pe masă, în fața lui. O întoarse, ca să poată vedea și ceilalți.

- Sălașul Aspru se află într-un golf adăpostit și e un port natural, suficient de adânc pentru cele mai mari corăbii care străbat mările în zilele noastre. În împrejurimi există lemn și piatră din belșug. Apele sunt pline de pește și în apropiere se află colonii de foci și de morse.

- Toate astea sunt adevărate, nu mă îndoiesc, spuse Yarwyck, dar nu e un loc în care mi-aș dori să-mi petrec o noapte. Știi povestea.

O știa. Sălașul Aspru se aflase la jumătatea drumului pe calea transformării în oraș, singurul oraș adevărat din nordul Zidului, până într-o noapte, cu șase sute de ani în urmă, când îl înghițise iadul. Locuitorii săi fuseseră duși în sclavie sau măcelăriți pentru carne, asta depinzând de versiunea poveștii căreia îi dădeai crezare, iar casele lor și sălile comune fuseseră mistuite de un foc atât de fierbinte, încât privitorii de pe Zidul ce se înălța departe, în sud, crezuseră că în nord răsărea soarele. Peste pădurea bântuită și peste Marea Tremurătoare căzuse apoi o ploaie de cenușă, vreme de aproape o jumătate de an. Istorisirile negustorilor spuneau că acolo unde se aflase Sălașul Aspru nu mai găsiseră decât o pustiire de coșmar, un ținut cu copaci carbonizați și oase arse, pline de leșuri umflate, urlete ce-ți înghețau sângele în vene răsunând din gurile peșterilor care sfredeleau stânca uriașă conturată amenințător deasupra așezării.

Șase veacuri veniseră și trecuseră din noaptea aceea, dar Sălașul Aspru continua să fie ocolit. Sălbăticia cucerise locul, așa i se spusese lui Jon,

însă cercetașii pretindeau că ruinele acoperite de vegetație erau bântuite de demoni și de stafii cuprinse de foc, cu o poftă insațiabilă de sânge.

– Nici eu n-aș alege un asemenea refugiu, zise Jon, dar Mama Cârtița a fost auzită prorocind că oamenii liberi își vor găsi mântuirea acolo unde și-au găsit cândva pierzania.

Septonul Cellador strânse din buze.

– Mântuirea poate fi găsită numai prin Cei Șapte. Vrăjitoarea i-a osândit pe toți.

– Și a salvat probabil Zidul, zise Bowen Marsh. Acești dușmani despre care vorbim. Să-i lăsăm să se roage printre ruine, iar dacă zeii lor le trimit corăbii care să-i ducă într-o lume mai bună, n-am nimic împotrivă. În lumea asta n-am hrană pentru ei.

Jon își îndoi degetele mâinii cu care mânuia sabia.

– Galerele lui Cotter Pyke trec din când în când pe lângă Sălașul Aspru. El spune că acolo nu găsești adăpost decât în peșteri. *Peșterile urlătoare*, așa le numesc oamenii lui. Mama Cârtița și cei care au urmat-o vor pieri acolo, de frig și de foame. Sute. Mii.

– Mii de dușmani. Mii de *sălbatici*.

Mii de oameni, se gândi Jon. *Bărbați, femei, copii*. Mânia crescu în el, dar vorbi cu voce calmă și rece.

– Sunteți chiar atât de orbi sau nu vreți să vedeți? Ce credeți că se va-ntâmpla când toți acești dușmani vor fi morți?

Deasupra ușii, corbul bombăni:

– *Morți, morți, morți.*

– Îngăduiți-mi să vă spun eu ce-o să se-ntâmple, continuă Jon. Morții se vor trezi, cu sutele și cu miile. Se vor trezi ca arătări, cu mâini negre și ochi de un albastru palid, și vor veni după noi. Se ridică în picioare, cu degetele mâinii cu care mânuia sabia deschizându-se și închizându-se. Vă îngădui să vă retrageți.

Se săltară de pe scaune, Septonul Celladar pământiu la față și asudând, Othell Yarwyck țeapăn, Bowen Marsh cu buzele strânse și obrajii palizi. Ieșiră fără să mai zică nimic.

TYRION

Scroafa avea o fire mai blândă decât mulți dintre caii pe care-i călărise. Răbdătoare și sigură pe picioare, îl lăsă pe Tyrion să i se urce în spate aproape fără niciun guițat și rămase nemișcată în timp ce-și întindea el mâinile după scut și după lance. Însă se puse imediat în mișcare când piticul trase de hățuri și își apăsă picioarele în coastele ei. Se numea Frumușica, un diminutiv pentru Purcica Frumușică, și fusese antrenată încă de când era un purceluș ca să se-nvețe cu șaua și cu căpăstrul.

Armura din lemn vopsit zăngănea în vreme ce Frumușica alerga cu pași mărunți pe punte. Transpirația înțepa subsuorile lui Tyrion și o broboană de sudoare i se prelingea pe cicatricea de sub coiful prea mare, care nu-i venea bine deloc, însă, preț de o clipă absurdă, se simți aproape ca Jaime, călărind la turnir cu lancea în mână și cu armura aurie scânteind în soare.

Visul se spulberă când izbucniră râsetele. Nu era un campion, ci doar un pitic cu un băț în mână călare pe un porc, făcând giumbușlucuri spre distracția unor marinari agitați, îmbibați cu rom, cu speranța că le putea îndulci starea de spirit. Undeva, în fundul iadului, tatăl lui clocotea, iar Joffrey chicotea. Tyrion le putea simți ochii morți privindu-i fața de saltimbanc cu aceeași aviditate ca marinarii de pe *Selaesori Qhoran*.

Și apoi îi apăru adversarul. Penny călărea pe câinele ei mare, cenușiu, fluturându-și lancea vărgată cu gesturi de bețiv în timp ce animalul alerga în salturi de-a lungul punții. Scutul și armura ei fuseseră vopsite în roșu, însă vopseaua era scorojită și decolorată; armura lui era albastră. *Nu a mea. A lui Groat. Nicidecum a mea, rogu-te.*

Tyrion lovi cu picioarele în pulpele Frumușicăi, ca să șarjeze cu mai multă repeziciune, în vreme ce marinarii îl îmboldeau cu țipete și urlete. N-ar fi putut spune cu siguranță dacă strigau ca să-l încurajeze sau ca să-l batjocorească, deși avea o vagă idee. *De ce m-am lăsat implicat în farsa asta?*

Însă știa răspunsul. Trecuseră deja douăsprezece zile de când corabia plutea pe apele lipsite de vânt ale Abisului Mâhnirii. Echipajul era în toane foarte proaste și, parcă tocmai ca să-nrăutățească lucrurile, își terminase porția de rom pe ziua aceea. Se scurseră atât de multe ore de când nimeni nu mai putea face nimic altceva decât să se dedice reparării pânzelor, călăfătuirii golurilor pe unde pătrundea apa și pescuitului. Jorah Mormont îi auzise bombănind că norocul piticului îi trădase. În vreme ce bucătarul corabiei încă mai freca din când în când creștetul lui Tyrion, în speranța că asta ar fi putut stârni vântul, ceilalți începuseră să-i arunce priviri veninoase ori de câte ori li se-ncrucișau drumurile. Penny o ducea și mai rău de când bucătarul răspândise ideea că strângând în mână sânul unei fete pitice făceau probabil exact ceea ce trebuia ca să li se-ntoarcă norocul. Și începuse și să vorbească despre Purcica Frumușică numind-o Slănina, o glumă care păruse mult mai amuzantă când o născocise Tyrion.

– Trebuie să-i facem să râdă, spusese Penny, implorând. Trebuie să fim pe placul lor. Dacă dăm un spectacol, o să-i ajute să uite. Te rog, stăpâne.

Și, cumva, într-un anumit fel și pe o anumită cale, el ajunsese să fie de acord. *Pesemne din pricina romului.* Vinul căpitanului fusese primul lucru care se terminase. Iar Tyrion Lannister descoperise că puteai să te-mbeți mult mai repede cu rom decât cu vin.

Aşa că se pomenise înveşmântat în armura de lemn vopsit a lui Groat şi călare pe scroafa lui în timp ce sora aceluiaşi Groat îl instruia, dezvăluindu-i subtilităţile pantomimei care le adusese pâinea şi sarea. Situaţia avea o oarecare ironie delicioasă, dacă te gândeai că Tyrion aproape că-şi pierduse cândva capul fiindcă refuzase să-ncalece pe câine, spre amuzamentul bolnăvicios al nepotului său. Însă din şaua scroafei îi venea greu să aprecieze umorul întregii istorii.

Lancea lui Penny coborî exact la timp ca să-i măture umărul cu vârful bont; propria lui lance se clătină când o lăsă în jos, izbind-o cu zgomot de colţul scutului ei. Ea rămase în şa. El se prăbuşi. Însă aşa trebuia să se întâmple.

La fel de simplu ca o cădere de pe un porc... deşi căderea de pe acel porc anume era mai complicată decât părea. Tyrion se strânse ghem când se desprinse de şa, amintindu-şi lecţia, dar lovi totuşi puntea cu o bufnitură zdravănă şi îşi muşcă limba atât de tare, încât îşi gustă sângele. Se simţi din nou ca la doisprezece ani, când mersese într-o cotigă pe masa pentru cină, în sala mare din Casterly Rock. La vremea aceea, unchiul său Gerion fusese cel care-i lăudase eforturile, în locul marinarilor ursuzi. Râsetele lor păreau răzleţe în comparaţie cu hohotele dezlănţuite care întâmpinaseră caraghioslâcurile lui Groat şi Penny la ospăţul de nuntă al lui Joffrey, iar unii şuierau către el cu furie.

– Fără-nas, călăreşti aşa cum arăţi, urât, strigă cineva de pe teuga de la pupă. Pesemne că n-ai boaşe, de-aia laşi o fată să te-nfrângă.

A pus rămăşag pe mine, decise Tyrion. Lăsă insulta să treacă pe lângă el. Auzise la vremea lui altele şi mai rele.

Armura de lemn îl împiedica să se ridice. Se pomeni biciuind aerul ca o broască-ţestoasă căzută pe spate. Cel puţin asta îi făcu pe câţiva marinari să râdă. *E o ruşine că nu mi-am rupt piciorul, ar fi urlat încântaţi cu toţii. Dac-ar fi fost în privată când l-am străpuns pe tata în maţe, ar fi hohotit destul de tare ca să se cace-n pantaloni odată cu el. Dar facem orice ca să-i îndulcim pe nemernici.*

Strădaniile lui stârniră în cele din urmă mila lui Jorah Mormont, care îl ajută să se ridice.

– Ai căzut ca un prost.

Chiar asta a fost intenția.

– E greu să pari erou când călărești un porc.

– Probabil că de-aia stau eu departe de porci!

Tyrion își desfăcu ușor coiful, îl răsuci și scuipă într-o parte o flegmă rozalie, amestecată cu sânge.

– Mă simt de parcă mi-aș fi mușcat o jumătate de limbă.

– Mușcă-ți-o cu mai multă putere data viitoare. Ser Jorah ridică din umeri. Ca să spun adevărul, am văzut pe la turniruri și cavaleri mai jalnici.

Asta a fost o laudă?

– Am căzut de pe blestemata de scroafă și mi-am mușcat limba. Ce putea fi mai rău?

– Să-ți intre o așchie în ochi și să mori.

Penny sărise de pe câinele ei, un animal mare, cenușiu, căruia îi spunea Scrâșnilă.

– Scopul nu e să te porți onorabil la turnir, Hugor. Avea întotdeauna grijă să-i spună Hugor când putea să-i audă cineva. Scopul e să-i faci să râdă și s-arunce bani.

O plată neîndestulătoare pentru sânge și vânătăi, se gândi Tyrion, dar păstră comentariul pentru sine.

– Eu am dat greș și în privința asta. Nimeni n-aruncă bani.

Nici măcar un singur gologan.

– O vor face când o să ne descurcăm mai bine.

Penny își scoase coiful. Părul castaniu, având nuanța blănii unui șoarece, i se revărsă peste urechi. Avea ochii căprui sub osul greu al frunții, obrajii îi erau catifelați și împurpurați. Scoase dintr-o pungă de piele niște ghinde pentru Purcica Frumușică. Scroafa le mâncă din palma ei, guițând încântată.

– Când o să dăm spectacolul în fața Reginei Daenerys o să plouă cu argint, o să vezi.

O parte din marinari ţipau la ei şi băteau cu picioarele în punte, cerând încă un atac. Bucătarul era cel mai zgomotos, ca de obicei. Tyrion învăţase să-l dispreţuiască, deşi era singurul jucător de *cyvasse* aproape mulţumitor de pe corabie.

- Vezi, le-am plăcut, zise Penny, cu un mic zâmbet plin de speranţă. O mai facem o dată, Hugor?

Era pe punctul s-o refuze când îl salvă strigătul unui ofiţer. Ajunseseră la jumătatea dimineţii şi căpitanul voia să lase din nou bărcile la apă. Imensa pânză vărgată a corabiei atârna fleşcăită de catarg, dar el spera că ar fi putut da de vânt undeva, în nord. Asta însemna să vâslească. Însă bărcile erau mici, pe când corabia era uriaşă; vâslind te înfierbântai şi asudai, era o trudă istovitoare, te lăsa cu mâinile pline de băşici şi cu dureri de spate şi nu aducea nicio izbândă. Echipajul o detesta. Tyrion nu le putea găsi marinarilor nicio vină.

- Văduva ar fi trebuit să ne-mbarce pe o galeră, murmură el, acru. Dacă m-ajută cineva să ies dintre scândurile astea nenorocite, o să fiu recunoscător. Cred că s-ar putea să am o aşchie împlântată între picioare.

Mormont se conformă, fără să-i facă însă plăcere. Penny îşi luă scroafa şi câinele şi îi conduse sub punte.

- Poate vrei să-i spui doamnei tale să-şi ţină uşa închisă şi zăvorâtă când e înăuntru, zise Ser Jorah, desfăcând cataramele curelelor care uneau platoşa de lemn şi cuirasa din spate. Aud vorbindu-se cam prea mult despre costiţă, şuncă şi slănină.

- Purceaua aia înseamnă jumătate din mijloacele ei de trai.

- Un echipaj ghiscari e în stare să mănânce şi câinele. Mormont dădu deoparte cele două părţi ale armurii. Tu spune-i.

- Cum ţi-e voia.

Tunica i se îmbibase de sudoare şi i se lipea de piept. Tyrion trase de ea, dorindu-şi să simtă o adiere. Armura de lemn era pe atât de fierbinte şi de grea, pe cât era de stingheritoare. Părea alcătuită pe jumătate din vopsea veche, strat peste strat peste strat, după o sută de revopsiri. La ospăţul de la nunta lui Joffrey, îşi aminti el, un călăreţ

purtase lupul străvechi al lui Robb Stark, iar celălalt armele și culorile lui Stannis Baratheon.

– O s-avem nevoie de amândouă animalele ca să punem în scenă turnirul pentru Regina Daenerys, spuse el.

Dacă marinarii se hotărau s-o măcelărească pe Purcica Frumușică, nici el și nici Penny nu puteau spera să-i oprească... dar sabia lungă a lui Ser Jorah le-ar fi putut oferi măcar un răgaz.

– Așa crezi că-ți vei păstra capul, Pezevenghiule?

– Ser Pezevenghi, te rog. Și da. Odată ce-mi va afla adevărata valoare, Înălțimea Sa mă va îndrăgi. La urma urmelor sunt un omuleț simpatic și știu multe lucruri folositoare despre rudele mele. Dar până atunci e bine s-o distrez.

– N-ai decât să faci câte giumbușlucuri vrei, asta n-o să-ți spele crimele. Daenerys Targaryen nu e o copilă prostuță, ca să-i distragi atenția cu glume și cu tumbe. O să te trateze după dreptate.

Oh, sper că nu. Tyrion îl studie pe Mormont cu ochii lui ceacâri.

– Și cum o să te primească pe tine această regină iubitoare de dreptate? Cu o îmbrățișare caldă, cu o chicoteală tinerească sau cu securea călăului? Zâmbi văzând încurcătura evidentă a cavalerului. Chiar te-aștepți să cred că ai ajuns în bordelul ăla cu treburi de-ale reginei? Că o apărai de la o jumătate de lume distanță? Sau poate fugeai, poate regina ta dragon te-a alungat din preajma ei? Și de ce ar fi... oh, așteaptă, o *spionai*. Tyrion scoase un sunet care aducea a cloncănit. Speri să-ți cumperi reintrarea în grațiile ei oferindu-mă pe mine. Un plan nepotrivit, așa aș spune. Unii l-ar putea chiar numi faptă săvârșită cu disperare de bețiv. Poate dacă aș fi fost Jaime... dar Jaime l-a ucis pe tatăl ei, eu nu l-am omorât decât pe-al meu. Crezi că Daenerys o să mă execute pe mine și-o să te ierte pe tine, dar reversul e la fel de posibil. Poate că tu ar trebui să țopăi pe porcul ăla, Ser Jorah. Pune-ți un veșmânt pestriț din fier, ca Florian...

Lovitura cavalerului masiv îi răsuci gâtul, care trosni, și-l aruncă într-o parte, atât de tare, încât capul i se izbi de punte tresăltând. Sângele îi

umplu gura când se săltă clătinându-se într-un genunchi. Scuipă un dinte rupt. *Devin tot mai frumos pe zi ce trece, dar cred c-am înțepat o rană.*

- Piticul a spus ceva care te-a ofensat, ser? întrebă el cu inocență, ștergându-și cu dosul palmei bulele de sânge de pe buza spartă.

- M-am săturat de gura ta, piticule, zise Mormont. Încă ți-au mai rămas câțiva dinți. Dacă vrei să-i păstrezi, stai departe de mine pe tot restul călătoriei.

- S-ar putea să-mi fie greu. Împărțim aceeași cabină.

- N-ai decât să-ți găsești alt loc în care să dormi. Jos în cală, sus pe punte, n-are nicio importanță. Numai să nu-mi apari în fața ochilor.

Tyrion se săltă din nou în picioare.

- Cum ți-e voia, răspunse, cu gura plină de sânge, dar cavalerul uriaș plecase deja cu cizmele izbind în scândurile punții.

Jos, în cambuză, Tyrion își clătea gura cu rom și apă, clipind de usturime, când îl găsi Penny.

- Am auzit ce s-a-ntâmplat. Oh, ești rănit?

El ridică din umeri.

- Un strop de sânge și un dinte spart. *Dar cred că eu l-am rănit mai tare.* Și el e cavaler. E trist că trebuie s-o spun, dar cred că nu putem conta pe Ser Jorah dac-o s-avem nevoie de apărare.

- Ce-ai făcut? Oh, îți sângerează buza.

Scoase o batistă din mânecă și i-o tamponă.

- Ce i-ai spus?

- Câteva adevăruri pe care Ser Bezoar n-a fost încântat să le-audă.

- Nu trebuie să-l batjocorești. Nu știi *nimic?* Nu poți vorbi așa cu o persoană importantă. Îți poate *face rău.* Ser Jorah te-ar fi putut arunca în mare. Marinarii ar fi râs când te-ar fi văzut înecându-te. În preajma oamenilor importanți trebuie să fii cu băgare de seamă. Fii vesel și glumeț cu ei, păstrează-le zâmbetul, fă-i să râdă, așa spunea tata întotdeauna. Tatăl tău nu ți-a spus niciodată cum să te porți cu oamenii importanți?

- Tata le zicea oameni de rând, răspunse Tyrion, și el nu era ceea ce numești tu un om vesel. Luă încă o înghițitură de rom amestecat

cu apă, și-o plimbă prin gură, o scuipă. Însă înțeleg ce vrei să spui. Trebuie să-nvăț ce-nseamnă să fii pitic. Poate-o să fii destul de bună ca să-mi dai lecții, printre cele despre turnir și de călărit porcul.

– Da, stăpâne. Bucuroasă. Dar... care erau acele adevăruri? De ce te-a lovit Ser Jorah atât de tare?

– Cum de ce? Din dragoste! Din același motiv care m-a-ndemnat pe mine să-l fierb pe cântărețul ăla.

Se gândi la Shae și la privirea din ochii ei când îi strânsese lanțul în jurul gâtului, răsucindu-l în pumn. Un lanț din mâini de aur. *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei.*

– Ești fecioară, Penny?

Ea roși.

– Da. Firește. Cine ar fi...

– Rămâi așa. Iubirea e o nebunie, iar pofta trupească e otravă. Păstrează-ți mintea de fecioară. Asta o să te facă mai fericită, n-o să te trezești într-un bordel murdar de pe Rhoyne, cu o curvă care-aduce puțin cu iubita ta pierdută. Sau alergând printr-o jumătate de lume, sperând să afli unde se duc târfele. Ser Jorah visează să-și salveze regina-dragon și astfel să se bucure de căldura recunoștinței ei, dar eu știu vreo două lucruri despre recunoștința regilor și-ar fi mai ușor să dobândești un palat în Valyria. Se întrerupse brusc. Ai simțit? S-a mișcat corabia.

– Da. Fața lui Penny se lumină de încântare. Am pornit din nou. Vântul... Se grăbi către ușă. Vreau să văd. Haide, ne luăm la-ntrecere.

Și ieși.

E tânără, trebui să-și amintească Tyrion în vreme ce Penny părăsea cambuza în fugă și alerga în susul treptelor abrupte atât de repede cât i-o îngăduiau picioarele ei scurte. *Aproape o copilă.* Cu toate astea, entuziasmul ei îl mișcă. O urmă pe puntea de sus.

Pânza prinsese din nou viață, umflându-se, golindu-se de aer și umflându-se iarăși, cu dungile roșii din țesătură unduindu-se ca șerpii. Marinarii traversau în grabă punțile, trăgând după ei saule, în timp ce ofițerii dădeau ordine în limba Vechiului Volantis. Vâslașii din bărcile

corabiei slăbiseră parâmele de remorcare și făceau cale-ntoarsă, lovind apa cu putere. Vântul sufla dinspre vest, învârtejindu-se și răbufnind în rafale, prinzându-se de parâme și de mantii ca un copil zburdalnic.

Poate că până la urmă vom ajunge la Meereen, se gândi Tyrion.

Însă zâmbetul îi pieri când se urcă pe teuga de la pupă și se uită înapoi. *Cer albastru și mare albastră aici, dar spre vest... N-am mai văzut niciodată un cer de o asemenea culoare.* De-a lungul orizontului se întindea o fâșie groasă de nori.

- Un însemn heraldic al bastardului, îi spuse lui Penny, arătându-i-o.

- Ce vrea să-nsemne asta? întrebă ea.

- Înseamnă că un bastard voinic se furișează în urma noastră.

Descoperi cu surprindere că Moqorro și două dintre degetele lui învăpăiate li se alăturaseră pe teugă. Erau abia la amiază, iar preotul roșu și oamenii lui nu ieșeau de obicei înainte de amurg. Preotul îl salută dând solemn din cap.

- Iată-l acolo, Hugor Hill. Furia Zeului. Stăpânul Luminii nu va fi batjocorit.

Tyrion avea o presimțire sumbră.

- Văduva a spus că această corabie n-o să ajungă niciodată la destinație. Iar eu mi-am imaginat că, odată ce s-ar fi văzut în largul mării, unde triarhii nu ne mai puteau atinge, căpitanul avea să schimbe cursul către Meereen. Sau poate că tu aveai să iei vasul în stăpânire, cu Mâna ta Învăpăiată, ca să ne duci la Daenerys. Dar marele vostru preot n-a văzut nicidecum așa ceva, nu?

- Nu. Vocea profundă a lui Moqorro suna tot atât de solemn ca un clopot de înmormântare. Iată ce-a văzut.

Preotul roșu își ridică toiagul și-și înclină capul către vest.

Penny era pierdută.

- Nu înțeleg. Ce-nseamnă?

- Înseamnă că am face bine să coborâm sub punte. Ser Jorah m-a exilat din cabina noastră. M-aș putea ascunde în a ta când o să vină timpul?

– Da, zise ea. O să fii... oh...

În cea mai mare parte a următoarelor trei ore alergară înaintea vântului, vreme în care furtuna se apropie. Cerul dinspre apus deveni verde, apoi cenuşiu, apoi negru. Un zid de nori întunecaţi se contura ameninţător în spatele lor, învolburându-se ca laptele dintr-o oală lăsată prea mult pe foc. Tyrion şi Penny îl priveau de pe teuga de la proră, ţinându-se de mâini îngrămădiţi lângă galion şi având grijă să se ferească din calea căpitanului şi a echipajului.

Ultima furtună fusese palpitantă, îmbătătoare, o vijelie izbucnită pe neaşteptate, în urma căreia se simţise purificat şi înfiorat. Asta părea diferită încă de la început. O simţea şi căpitanul. Schimbase cursul către nord prin nord-est încercând să se ferească din calea ei.

Un efort zadarnic. Era prea întinsă. Marea din jur deveni tot mai furioasă. Vântul începu să urle, iar *Administratorul Duhnitor* se înălţa şi se prăvălea când valurile i se spărgeau de bordaj. În urma lor, fulgerele coborau din cer înjunghiind, săgeţi purpurii orbitoare, dansând pe suprafaţa mării în plase de lumină.

– A venit timpul să ne-ascundem.

Tyrion o luă pe Penny de braţ şi o conduse sub punte.

Frumuşica şi Scrâşnilă erau, amândoi, înnebuniţi de spaimă. Câinele lătra, lătra, lătra. Îl răsturnă pe Tyrion imediat ce intrară. Scroafa îşi făcuse nevoile peste tot. Tyrion curăţă locul cât de bine putu, în vreme ce Penny încerca să liniştească animalele. Legară sau îndepărtară tot ce nu era încă ancorat.

– Sunt îngrozită, mărturisi Penny.

Cabina începuse să se încline şi să tresalte, mişcându-se într-o parte şi într-alta, după cum izbeau valurile corabia.

Există moarte mult mai cumplită decât înecul. Fratele tău a aflat asta, aşa cum a aflat-o şi nobilul meu tată. Şi Shae, târfa aia mincinoasă. Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei.

– Ar trebui să jucăm un joc, spuse Tyrion. Ne-ar ajuta să ne îndepărtăm gândurile de la furtună.

– Nu *cyvasse*, spuse ea imediat.

– Nu *cyvasse*, încuviinţă el, pe când puntea i se înălţa sub picioare. Asta n-ar fi făcut decât să trimită piesele într-un zbor sălbatic prin cabină, după care ar fi căzut grămadă peste scroafă şi peste câine.

– Când erai mică, ai jucat vreodată vino-în-castelul-meu?

– Nu. Poţi să mă-nveţi?

Putea? Tyrion şovăi. *Pitic neghiob. Bineînţeles că n-a jucat niciodată vino-în-castelul-meu.* Era un joc pentru copiii de viţă nobilă, unul menit să-i înveţe regulile curtoaziei, heraldica şi câte ceva despre prietenii şi duşmanii tatălui lor.

– N-o să... începu el.

Puntea tresăltă din nou, cu violenţă, aruncându-i unul peste altul. Frica îi smulse lui Penny un chiţăit.

– Jocul ăsta n-o să meargă, îi spuse Tyrion, scrâşnind din dinţi. Îmi pare rău. Nu ştiu ce joc...

– Ştiu eu.

Ea îl sărută.

Era o sărutare stânjenitoare, grăbită, stângace. Dar îl luă total prin surprindere. Mâinile îi zvâcniră în sus şi o înşfăcă de umeri, gata s-o împingă, îndepărtând-o. Şovăi însă, apoi o trase mai aproape, iar degetele lui o strânseră. Buzele ei erau uscate, dure, strânse mai tare decât punga unui avar. *Un mic gest de compasiune*, se gândi Tyrion. Nu se potrivea cu nimic din ceea ce-şi dorea. Îi plăcea Penny, îi era milă de Penny, ba chiar o admira într-un fel, dar nu o dorea. Însă nu voia nici s-o rănească; zeii şi dulcea lui soră îi oferiseră fetei destulă durere. Aşa că lăsă sărutul să-şi urmeze cursul, ţinând-o cu delicateţe de umeri. Propriile lui buze rămaseră bine închise. *Selaesori Qhoran* se legăna şi se cutremura în jurul lor.

În cele din urmă, ea se retrase cu vreo trei sau patru centimetri. Tyrion îşi văzu imaginea reflectată strălucind în ochii ei. *Ochi frumoşi*, se gândi, dar mai văzu şi alte lucruri. *Spaimă cu grămada, puţină speranţă... dar niciun strop de poftă trupească. Nu mă doreşte, nu mai mult decât o doresc eu.*

Când ea își lăsă capul în jos, el o prinse de bărbie și i-l ridică iarăși.

– Nu putem juca jocul ăsta, doamna mea.

Tunetul bubui deasupra lor, acum foarte aproape.

– N-am avut de gând niciodată... n-am mai sărutat niciodată un băiat, dar... m-am gândit numai că... dacă ne înecăm și eu... eu...

– A fost minunat, minți Tyrion, dar sunt căsătorit. Ea m-a însoțit la ospăț, s-ar putea să ți-o aduci aminte. Lady Sansa.

– Era soția ta? E... era foarte frumoasă...

Și prefăcută. Sansa. Shae, toate femeile mele... Tysha a fost singura care m-a iubit vreodată. Unde se duc târfele?

– O fată încântătoare, zise el, și am fost uniți sub ochii zeilor și ai oamenilor. S-ar putea să fie pierdută pentru mine, dar până când nu sunt sigur de asta trebuie să-i fiu credincios.

– Înțeleg. Penny își întoarse fața, ascuzându-și-o de privirea lui.

Femeia mea ideală, se gândi Tyrion, *cu amărăciune. Una încă destul de tânără ca să creadă astfel de minciuni strigătoare la cer.*

Carena corabiei scârțâia, puntea se mișca și Frumușica guița în suferință. Penny traversă cabina târându-se în patru labe, își înfășură brațele în jurul capului scroafei și îi șopti cuvinte liniștitoare. Uitându-te la cele două, era greu să-ți dai seama cine pe cine alina. Imaginea era atât de grotescă, încât devenea ilară, dar Tyrion nu izbutea nici măcar să zâmbească. *Fata merită ceva mai bun decât o purcică*, se gândi. *O sărutare sinceră, oricine merită măcar atât, fie el înalt sau scund.* Își căută din priviri pocalul, dar, când îl descoperi, tot romul se vărsase. *E destul de rău să te-neci*, cugetă el cu acreală, *dar să te-neci trist și trezit din beție e o cruzime prea mare.*

În cele din urmă, nu se înecară... deși, în câteva rânduri, perspectiva unui înec frumos, liniștit, păru într-un anumit fel atrăgătoare. Furtuna continuă să se dezlănțuie în tot restul nopții. Vânturile umede urlau jur-împrejur și valurile se înălțau ca să le zdrobească punțile, aidoma pumnilor unor uriași înecați. După cum aveau s-o afle mai târziu, deasupra talazurile aruncaseră un ofițer și doi marinari peste bord,

bucătarul vasului fusese orbit când o oală cu grăsime fierbinte îi zburase drept în față, iar căpitanul se trezise azvârlit cu atâta violență de pe teuga de la pupă pe puntea principală, încât își fracturase ambele picioare. Jos, Scrâșnilă urlă și lătră și încercă s-o muște pe Penny, iar Purcica Frumușică reîncepu să-și deșerte măruntaiele, transformând cabina înghesuită și jilavă într-o cocină. Tyrion izbuti să nu adauge și voma lui la toate acestea, mai ales datorită lipsei de vin. Penny nu fu la fel se norocoasă, dar se reținu totuși în vreme ce corabia scârțâia și gemea alarmant în jurul lor, ca un butoi gata să plesnească.

Pe la miezul nopții, vântul încetă să mai bată și marea redeveni destul de calmă pentru ca Tyrion să se întoarcă pe punte. Ceea ce văzu nu avu darul să-l liniștească. Corabia plutea în derivă pe o mare din sticla dragonului sub un castron de stele, dar furtuna continua să urle cu furie pretutindeni în jur. La est, la vest, la nord, la sud, oriunde se uita, norii se înălțau ca niște munți negri, cu pantele învălmășite și cu stâncile colosale aduse la viață de fulgere albastre și purpurii. Nu cădea niciun strop de ploaie, dar punțile erau alunecoase și ude sub tălpi.

Tyrion auzi pe cineva țipând sub punte, o voce subțire, înaltă, isterizată de spaimă. Îl auzea și pe Moqorro. Preotul roșu stătea pe teuga de la proră cu fața către furtună, cu toiagul înălțat deasupra capului, rostind cu glas tunător o rugăciune. În mijlocul corabiei, o duzină de marinari și două dintre degetele învăpăiate se luptau cu parâmele încâlcite și cu pânza îmbibată de apă, dar nu află niciodată dacă aveau de gând să ridice din nou vela sau s-o tragă jos. Indiferent ce-ar fi făcut, i se păru o idee foarte proastă. Și chiar așa și era.

Vântul se reîntoarse ca o amenințare șuierătoare, rece și umed, măturându-i obrajii, fluturând pânza udă, învârtejind roba stacojie a lui Moqorro și trăgând de ea. Instinctul îl făcu pe Tyrion să se agațe zdravăn de cea mai apropiată balustradă, exact la timp. Pe durata a trei bătăi de inimă, adierea firavă se transformă într-o vijelie cumplită. Moqorro strigă ceva și din gușa dragonului aflat în vârful toiagului său țâșniră flăcări verzi, dispărând în noapte. Pe urmă veni ploaia, neagră

și orbitoare, și atât teuga de la proră, cât și cea de la pupă dispărură în spatele unui zid de apă. Ceva uriaș le fâlfâi deasupra capetelor și Tyrion își ridică privirea la timp ca să vadă pânza luându-și zborul, cu doi oameni încă legănându-se, agățați de saulele ei. Pe urmă auzi un trosnet. *Oh, fir-ar să fie*, avu el timp să se gândească, *ăsta-i catargul.*

Găsi o parâmă și se prinse de ea, trăgându-se, în încercarea de a ajunge la tambuchi ca să coboare sub punte, unde ar fi scăpat de furtună, dar o rafală de vânt îi smulse picioarele de sub el și, o clipă mai târziu, îl izbi de balustradă, de care reuși să se agațe. Ploaia îi biciuia fața, orbindu-l. Gura i se umpluse iarăși de sânge. Sub el, corabia gemu și mârâi, ca un bărbat gras și constipat care se încordează ca să-și deșerte mațele.

Apoi plesni catargul.

Tyrion nu-l văzu, dar îl auzi. Trosnetul se repetă, urmat de urletul lemnului chinuit, și aerul se umplu brusc de bucăți mari de lemn și de așchii. Una îi rată ochiul cu numai un centimetru, o a doua îi găsi gâtul, iar o a treia îi trecu prin pulpă, străpungându-i și cizma, și pantalonii. Urlă. Dar se ținu de parâmă, se agăță de ea cu o putere a disperării pe care nu știuse că o avea. *Văduva a spus că această corabie n-o s-ajungă niciodată la destinație*, își aminti el. Pe urmă râse și iar râse, cu hohote isterice, în vreme ce tunetul bubuia, lemnul trosnea și valurile zdrobeau totul în jurul lui.

Când se domoli furtuna, iar călătorii și marinarii rămași în viață se întoarseră târâș pe punte, ca niște viermi de un roz palid, șerpuind către suprafață după ploaie, *Selaesori Qhoran* era o epavă, afundată sub linia de plutire și înclinată cu zece grade către tribord, cu coca crăpată în cincizeci de locuri și cala spălată de apa mării, cu catargul despicat nu mai înalt decât un pitic. Nici măcar galionul nu scăpase: i se rupsese un braț, cel în care-și ținea pergamentele. Nouă oameni pieriseră, inclusiv un ofițer, două dintre degetele învăpăiate și Moqorro însuși.

Benerro o fi văzut asta în focurile lui? se întrebă Tyrion când își dădu seama că uriașul preot roșu dispăruse. *Dar Moqorro?*

– O prorocire e ca un catâr pe jumătate învățat cu hățurile, i se plânse el lui Jorah Mormont. Lasă impresia că-ți poate fi de folos, dar atunci când ajungi să ai încredere în el îți dă în cap cu copita. Afurisita de văduvă știa că această corabie n-o s-ajungă niciodată la destinație, ne-a prevenit, a spus că așa a văzut Benerro în focurile lui, numai că eu am crezut că asta-nseamnă... ei, ce importanță are? I se strâmbă gura. De fapt însemna c-o nenorocită de furtună năprasnică o să ne preschimbe catargul în surcele și-o să plutim fără țintă pe Abisul Mâhnirii până când o să rămânem fără hrană și-o să-ncepem să ne mâncăm unii pe alții. Pe cine crezi c-or să-l hăcuiască mai întâi... pe porc, pe câine sau pe mine?

– Pe cel mai gălăgios, așa aș spune.

Căpitanul muri în ziua următoare, iar bucătarul trei nopți mai târziu. Echipajul rămas nu putea decât să țină epava la suprafață. Ofițerul care preluase comanda pretindea că se aflau undeva, în apropiere de capătul sudic al Insulei Cedrilor. Când coborî bărcile la apă, ca să-i remorcheze către cel mai apropiat țărm, una se scufundă, iar marinarii din cealaltă tăiară parâma și vâsliră către nord, abandonând corabia și pe toți camarazii lor.

– Sclavi, spuse disprețuitor Jorah Mormont.

Dacă era să-i dai crezare, uriașul cavalerul dormise în timpul furtunii. Tyrion avea îndoielile sale, dar și le păstră pentru sine. Într-o bună zi ar putea vrea să muște din piciorul cuiva și pentru asta avea nevoie de dinți. Mormont părea mulțumit să ignore neînțelegerea lor, așa că Tyrion se hotărî să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Plutiră în derivă vreme de nouăsprezece zile, timp în care mâncarea și apa se împuținară. Soarele îi dogorea fără încetare. Penny se înghesuise în cabina ei, împreună cu câinele și cu purceaua, și Tyrion îi ducea mâncare șchiopătând cu pulpa lui bandajată, iar noaptea își mirosea rana. Când n-avea nimic altceva de făcut, se ciupea de degetele picioarelor și ale mâinilor. Ser Jorah transformase ascuțitul zilnic al sabiei într-o datorie, lustruindu-i vârful până ce strălucea. Cele trei degete

învăpăiate care supravieţuiseră făceau focul noaptea, imediat după apusul soarelui, dar îşi îmbrăcau armurile ornamentate când conduceau rugăciunea echipajului şi-şi ţineau lăncile la-ndemână. Şi nici măcar un singur marinar nu mai încerca să frece creştetul vreunui pitic.

– Ar trebui să-i distrăm din nou cu un turnir? întrebă Penny într-o noapte.

– Mai bine nu, răspunse Tyrion. N-ar face altceva decât să le aducă aminte c-avem un porc frumos şi rotofei.

Însă Frumuşica era tot mai puţin rotofeie pe zi ce trecea, iar Scrâşnilă rămăsese numai blană şi os.

În noaptea aceea visă că se-ntorsese la Debarcaderul Regelui, cu arbaleta în mână.

– Acolo unde se duc târfele, spuse Lordul Tywin, dar, când degetul lui Tyrion se încleştă şi coarda arbaletei zdrăngăni, săgeata se îngropă în pântecele lui Penny.

Se trezi în mijlocul unor strigăte.

Puntea se mişca sub el şi, pentru o clipă, se simţi atât de năucit, încât crezu că se-ntorsese pe *Sfioasa Fecioară*. Un damf de urină de porc îl readuse în simţiri. Regrete rămăseseră în urma lui, la o jumătate de lume distanţă, aşa cum se-ntâmplase şi cu bucuriile acelui timp. Îşi aminti ce încântătoare era Lemore după ce înota dimineaţa, cu picături de apă scânteind pe pielea ei goală, dar singura fecioară de acolo era sărmana Penny, pitica pipernicită.

Însă se punea ceva la cale. Tyrion se lăsă să alunece din hamac şi îşi căută cizmele. Şi, furios cum era, se uită şi după arbaletă, dar fireşte că aşa ceva nu era de găsit. *Păcat*, cugetă el, *mi-ar putea fi de folos când vin oamenii importanţi să mă mănânce.* Se încălţă şi urcă pe punte, să vadă ce era cu strigătele. Ajunsă sus înaintea lui, Penny privea cu ochii măriţi de încântare.

– O pânză! strigă ea. Acolo, acolo, o vezi? O pânză, şi ne-au zărit, ne-au zărit. O *pânză*.

De data asta el o sărută... câte o dată pe fiecare obraz, o dată pe frunte și ultima oară pe gură. Ea roși și râse la ultimul sărut, redevenind brusc sfioasă, dar n-avea nicio importanță. Cealaltă corabie se apropia. O galeră mare, văzu Tyrion. Vâslele lăsau în urmă un siaj alb, prelung.

– Ce corabie e asta? îl întrebă pe Ser Jorah Mormont. Îi poți citi numele?

– Nu e nevoie să-l citesc. Vântul bate dintr-acolo. Îi simt mirosul. Mormont își trase sabia. E un vas cu sclavi.

SCHIMBĂ-MANTIE

Primii fulgi căzură plutind prin aer când soarele apunea, coborând spre orizontul vestic. Când se lăsă noaptea, ninsoarea era atât de deasă, încât luna răsări ascunsă privirilor de o draperie albă.

– Zeii Nordului și-au dezlănțuit mânia asupra Lordului Stannis, proclamă Roose Bolton la sosirea dimineții, când oamenii săi se adunară la micul dejun în Sala Mare din Winterfell. El e străin aici și vechii zei nu suportă să-l vadă în viață.

Oamenii lui îl aprobară răcnind și lovind cu pumnii în mesele lungi, din scânduri. Winterfellul o fi fost în ruină, dar zidurile lui de granit încă mai țineau la distanță cele mai cumplite rele aduse de vânturi și de vreme. Aveau provizii suficiente de mâncare și de băutură, focuri la care să se încălzească după ce-și făceau datoria la posturile lor, un loc unde să-și usuce hainele, cotloane plăcute unde să se-ntindă, bucurându-se de somn. Lordul Bolton adusese destule lemne ca să întrețină focurile pentru o jumătate de an, așa că în Sala Mare era întotdeauna cald și bine. Stannis n-avea nimic din toate astea.

Theon Greyjoy nu se alătură tărăboiului. Nu o făcură nici bărbații din Casa Frey și lui nu-i scăpă asta. *Și ei sunt străini aici*, se gândi, uitându-se la Ser Aenys Frey și la fratele lui vitreg, Ser Hosteen. Născuți și crescuți pe domeniile riverane, Freyii nu văzuseră niciodată o asemenea

zăpadă. *Nordul a cerut deja trei bărbați din sângele lor*, se gândi Theon, amintindu-și de cei trei căutați zadarnic de Ramsay, dispăruți între Portul Alb și Barrowton.

Pe dais, Lordul Wyman Manderly stătea între doi dintre cavalerii săi din Portul Alb, ducându-și lingura plină cu terci de ovăz la gura de pe fața lui grasă. Nu părea să-l savureze la fel de mult cum savurase la nuntă plăcintele cu carne de porc. În altă parte, Harwood Stout ciungul vorbea încet cu cadavericul Umber Urgia Târfelor.

Theon se așeză la coadă alături de ceilalți ca să-și primească terciul, scos cu polonicul dintr-un șir de cazane de aramă și turnat în castroane de lemn. Văzu că lorzii și cavalerii primeau lapte și miere, ba chiar și câte-o bucățică de unt, dar lui nu i se oferi nimic din toate acestea. Domnia lui ca prinț al Winterfellului fusese foarte scurtă. Își jucase rolul în spectacolul de pantomimă, aducând-o pe falsa Arya la cununie, și acum nu-i mai era de niciun folos lui Roose Bolton.

– În prima iarnă de care-mi aduc aminte, zăpada îmi ajungea până mai sus de cap, îi spuse un Hoorwood bărbatului care stătea la coadă în fața lui.

– Da, dar la vremea aia Înălțimea Ta nu era de nici măcar un metru, răspunse un călăreț din clanul Rills.

Cu o noapte înainte, neputând s-adoarmă, Theon se pomenise punând la cale o evadare, gândindu-se să se strecoare afară nevăzut, în vreme ce atenția lui Ramsay și a tatălui său era atrasă de altceva. Însă toate porțile erau închise, blocate și bine păzite; nimănui nu i se îngăduia să intre sau să plece din castel fără permisiunea lordului Bolton. Chiar dac-ar fi găsit vreo cale secretă de ieșire, Theon nu s-ar fi încrezut în ea. Nu uitase de Kyra și de cheile ei. Și, dacă reușea să iasă, unde s-ar fi putut duce? Tatăl lui era mort, iar unchii lui n-aveau la ce să-l folosească. Pyke era pierdut pentru el. Din ceea ce-i mai rămăsese, tot ce semăna cel mai mult cu un cămin era acolo, printre oasele din Winterfell.

Un bărbat distrus, un castel distrus. Aici e locul meu.

Încă-și mai aștepta terciul de ovăz când Ramsay dădu buzna în sală, însoțit de Băieții, strigând că voiau muzică. Abel își șterse somnul din ochi, își luă lăuta și începu să cânte *Nevasta Dornisheanului*, în vreme ce una dintre spălătoresele lui bătea toba susținând ritmul. Însă cântărețul schimbă cuvintele. În loc de gustul nevestei dornisheanului, cântă despre gustul fiicei unui om al Nordului.

Și-ar putea pierde limba pentru asta, se gândi Theon în vreme ce i se umplea castronul. *Nu e decât un cântăreț. Lordul Ramsay i-ar putea jupui pielea de pe ambele mâini și nimeni n-ar zice nici pâs.* Dar Lordul Bolton zâmbi la auzul cuvintelor, iar Ramsay râse zgomotos. Pe urmă ceilalți știură că puteau să râdă la rândul lor, fără să li se întâmple nimic. Lui Dick Gălbejitul cântecul i se păru atât de caraghios încât pufni, împroșcând vinul pe nas.

Lady Arya nu era acolo să le împărtășească veselia. Din noaptea nunții nu mai fusese văzută în afara camerelor ei. Alyn Ursuzul spunea că Ramsay își ținea mireasa dezbrăcată și înlănțuită de stâlpul patului, dar Theon știa că nu erau decât vorbe goale. Nu exista niciun lanț sau cel puțin niciunul pe care să-l poată vedea oamenii. Doar doi paznici în fața dormitorului, ca s-o-mpiedice pe fată să hoinărească. *Și nu e dezbrăcată decât atunci când face baie.*

Ceea ce se întâmpla totuși aproape în fiecare noapte. Lordul Ramsay își voia nevasta curată.

– N-are nicio slujnică, biata de ea, îi spusese el lui Theon. Așa că nu mai rămâi decât tu, Duhoare. Oare să te-mbrac în rochie? Poate, dacă mă implori. Deocamdată e suficient să-i fii băieșiță. Nu vreau să miroasă ca tine.

Așa că, ori de câte ori avea Ramsay poftă să se culce cu nevasta, cădea în sarcina lui Theon să-mprumute niște servitoare de la Lady Walda sau de la Lady Dustin și să aducă apă caldă de la bucătărie. Deși Arya nu vorbea niciodată cu niciuna dintre ele, n-aveau cum să nu-i vadă vânătăile. *E vina ei. Nu-i oferă plăcere.*

– Fii pur şi simplu Arya, îi spusese el o dată fetei, ajutând-o să intre în apă. Lordul Ramsay nu vrea să-ţi facă rău. Ne face rău numai când îl... când îl silim. Mie nu mi-a tăiat niciodată nimic fără motiv.

– Theon, şoptise ea, plângând.

– *Duhoare.* O prinsese de braţ şi o zgâlţâise. Aici, înăuntru, sunt Duhoare. Trebuie *să ţii minte*, Arya.

Dar fata nu era o adevărată Stark, nu era decât progenitura unui administrator. *Jeyne, numele ei e Jeyne. N-ar trebui să se uite la mine aşteptând s-o salvez.* Cândva, Theon Greyjoy ar fi încercat probabil s-o ajute. Dar Theon se născuse om de fier, un om mai curajos decât Duhoare. *Duhoare, Duhoare, rimează cu descurajare.*

Ramsay avea o nouă jucărie care să-l amuze, una cu sfârcuri şi vagin... dar lacrimile lui Jeyne aveau să-şi piardă în curând savoarea, şi atunci Ramsay avea să şi-l dorească din nou pe Duhoare al lui. *O să mă jupoaie centimetru cu centimetru. După ce-o să rămân fără degete, o să-mi ia mâinile. Iar după degetele de la picioare, picioarele. Dar numai după ce-o să-l implor, după ce durerea o să devină atât de cumplită, încât o să-l rog să-mi ofere o uşurare.* Pentru Duhoare n-aveau să fie băi fierbinţi. Avea să se rostogolească din nou în scârnă, fiindu-i interzis să se spele. Hainele aveau să i se transforme în zdrenţe, murdare şi împuţite, urma să fie silit să le poarte când aveau să putrezească. Cel mai bun lucru la care putea să spere era să fie trimis înapoi, în cocioabe, cu fetele lui Ramsay. *Kyra*, îşi aminti el. *Căţeaua cea nouă, pe care-o numeşte el Kyra.*

Se duse cu castronul în partea din spate a sălii şi găsi un loc pe o bancă liberă, la câţiva metri distanţă de cea mai apropiată torţă. Zi şi noapte, băncile din coada mesei erau cel puţin pe jumătate pline de bărbaţi care beau, jucau zaruri, stăteau de vorbă sau dormeau îmbrăcaţi în colţurile mai liniştite. Sergenţii lor îi trezeau cu lovituri de picior când le venea rândul să-şi pună din nou mantiile şi să patruleze pe ziduri. Dar niciunul dintre ei nu s-ar fi bucurat de compania lui Theon Schimbă-mantie, nici el n-ar fi gustat-o prea mult pe a lor.

Terciul era cenușiu și îl dădu deoparte după a treia lingură, lăsându-l să se închege în castron. Bărbații de la masa alăturată se contraziceau în privința viscolului și se întrebau zgomotos cât avea să mai ningă.

– Toată ziua și toată noaptea, insistă un arcaș voinic, cu barba neagră și cu securea Casei Cerwyn brodată pe piept.

Câțiva, mai bătrâni, vorbeau despre alte viscole și susțineau cu insistență că, în comparație cu ceea ce văzuseră în iernile din tinerețe, nu se așternuse decât un strat subțire de pudră. Riveranii erau înspăimântați. *Spadasinii ăștia din Sud nu îndrăgesc zăpada și frigul.* Bărbații care intrau în sală se îngrămădeau în jurul focurilor și își loveau palmele una de alta deasupra vaselor cu cărbuni aprinși, în timp ce mantiile lor atârnau picurând de cuiere.

Aerul era gros și plin de fum și deasupra terciului său se formase o crustă, când auzi în spate o voce de femeie.

– Theon Greyjoy.

Numele meu e Duhoare, fu cât pe ce să spună.

– Ce vrei?

Femeia se așeză lângă el, călare pe bancă, și își împinse din ochi un smoc de păr rebel, castaniu roșcat.

– De ce mănânci singur, stăpâne? Haide, ridică-te, intră în dans!

El se întoarse la terci.

– Nu dansez.

Prințul Winterfellului fusese un dansator grațios, dar Duhoare, cu degetele lui lipsă, ar fi fost grotesc.

– Lasă-mă-n pace. N-am niciun gologan.

Femeia îi zâmbi prefăcut.

– Mă iei de târfă?

Era una dintre spălătoresele cântărețului, cea înaltă și costelivă, prea slabă și prea pieloasă ca să fie considerată o frumusețe... deși fusese o vreme când Theon ar fi tăvălit-o oricum, ca să vadă ce simțea cu picioarele ei lungi încolăcite în jurul lui.

– Ce bine mi-ar face aici un gologan? Ce-aş putea să cumpăr cu el, nişte zăpadă? Femeia râse. M-ai putea răsplăti cu un zâmbet. Nu te-am văzut niciodată zâmbind, nici măcar la ospăţul de nuntă al surorii tale.

– Lady Arya nu e sora mea. *Şi nici nu zâmbesc,* ar fi putut să-i spună. *Lordul Ramsay detesta zâmbetele mele, aşa că mi-a dat cu ciocanul peste dinţi. Abia dacă mai pot mânca.* N-a fost niciodată sora mea.

– Totuşi, e o fată drăguţă.

N-am fost niciodată frumoasă ca Lady Sansa, dar spuneau cu toţii că eram drăguţă. Cuvintele lui Jeyne păreau să-i răsune în cap, în bătaia tobelor lovite de alte două dintre fetele lui Abel. O alta îl trăsese pe Micul Walder Frey pe masă, să-l înveţe să danseze. Toată lumea râdea.

– Lasă-mă-n pace! zise Theon.

– Nu sunt pe placul stăpânului meu? Aş putea să ţi-o trimit pe Myrtle, dacă vrei. Sau pe Holly, poate-o să-ţi placă mai mult. Holly le place tuturor bărbaţilor. Nici ele nu sunt surorile mele, dar sunt dulci.

Femeia se apleacă mai aproape. Răsuflarea îi mirosea a vin.

– Dacă n-ai niciun zâmbet pentru mine, spune-mi cum ai cucerit Winterfellul. Abel o să pună povestea într-un cântec şi-o să trăieşti veşnic.

– Ca un trădător. Ca Theon Schimbă-mantie.

– De ce nu ca Theon cel Abil? A fost o faptă cutezătoare, în felul în care-am auzit-o noi povestită. Câţi oameni ai avut? O sută? Cincizeci?

Mai puţini.

– A fost o nebunie.

– O nebunie încununată de glorie. Stannis are cinci mii, aşa se spune, dar Abel pretinde că nici măcar de zece ori pe-atâţia nu pot sparge zidurile. Aşa că, stăpâne, cum ai intrat? Ai avut un mod tainic de a pătrunde?

Am avut funii, se gândi Theon. *Am avut ancore cu gheare de pisică. Am avut de partea mea întunericul şi surpriza. Castelul nu era bine păzit şi i-am luat pe nepregătite.* Dar nu spuse nimic. Dacă Abel făcea un cântec despre el, probabil că Ramsay avea să-i găurească timpanele, ca să fie sigur că n-o să-l audă niciodată.

– Poți să ai încredere în mine, stăpâne. Abel are.

Spălătoreasa își puse palma peste a lui. Mâinile lui erau înmănușate în lână și piele. Ale ei erau goale, cu degete lungi, aspre, cu unghiile roase până la carne.

– Nu m-ai întrebat cum mă cheamă. Numele meu e Rowan.

Theon își smulse mâna. Era o farsă, o știa. *Ramsay a trimis-o. E o altă glumă de-a lui, cum a fost Kyra, cu cheile. O glumă de chefliu, atâta tot. Vrea să fug, ca să mă poată pedepsi.*

Își dorea s-o lovească, să-i zdrobească zâmbetul batjocoritor. Își dorea s-o sărute, s-o ia acolo, pe masă și s-o facă să-i țipe numele. Dar știa că nu-ndrăznea s-o atingă, nici mânat de furie, nici îmboldit de dorință. *Duhoare, numele meu e Duhoare, nu trebuie să-mi uit numele.* Se ridică dintr-un salt și se îndreptă spre ușă fără niciun cuvânt, șchiopătând cu piciorul schilodit.

Afară, zăpada continua să cadă. Umedă, grea, tăcută, începuse deja să acopere urmele oamenilor care intrau în sală sau care ieșeau. Vântul o troienise, înălțând-o aproape până deasupra cizmelor lui. *În pădurea lupilor trebuie să fie mai adâncă... iar în câmp deschis, pe drumul regelui, unde suflă vântul, n-ai cum să scapi de ea.* În curte se desfășura o luptă: Ryswellii îi bombardau cu bulgări pe băieții din Borrowton. Deasupra lor văzu câțiva scutieri, făcând oameni de zăpadă pe creneluri. Îi înarmau cu lănci și cu scuturi, punându-le pe capete jumătăți de coifuri de fier și înșiruindu-i pe zidul interior, un rând de străjeri de omăt.

– Lordul Iarnă ni s-a alăturat cu recruții lui, glumi una dintre santinelele din fața ușii mari... până când văzu fața lui Theon și-și dădu seama cu cine vorbea.

Pe urmă își întoarse capul și scuipă.

Dincolo de corturi tremurau caii mari de luptă ai cavalerilor din Portul Alb și din Gemeni. Ramsay arsese grajdurile când prădase Winterfellul, așa că tatăl lui construise în grabă altele, de două ori mai mari decât cele vechi, ca să poată adăposti caii de luptă și buiestrașii stegarilor și ai cavalerilor lorzilor săi. Ceilalți cai erau priponiți în

curte, sub cerul liber. Grăjdari cu capetele apărate de glugi umblau printre ei, acoperindu-i cu pături ca să-i încălzească.

Theon pătrunse în adâncul părții ruinate a castelului. Își croi drum printre pietrele sfărâmate care alcătuiseră cândva foișorul Maesterului Luwin urmărit de privirile corbilor ce se uitau în jos din crestăturile zidului, bombănind unul către altul. Din când în când, câte unul scotea un țipăt răgușit. Se opri (adâncit până la glezne în zăpada adusă de vânt printr-o fereastră spartă) în pragul dormitorului care-i aparținuse cândva, apoi vizită ruinele forjei lui Mikken și ale septului Doamnei Catelyn. Sub Turnul Ars, trecu pe lângă Rickard Rywell, care-și freca nasul de gâtul altei spălătorese de-a lui Abel, cea durdulie, cu obrajii ca două mere și nas cârn. Fata era desculță în zăpadă, înfășurată într-o mantie de blană. Se gândi că, sub ea, era probabil goală. Când îl văzu, spuse ceva la urechea lui Ryswell, făcându-l să râdă zgomotos.

Theon își continuă înaintarea trudnică, îndepărtându-se de ei. Dincolo de grajduri se afla o scară, rareori întrebuințată; picioarele îl purtară într-acolo. Treptele erau abrupte, înșelătoare. Le urcă cu băgare de seamă și se pomeni în singurătatea crenelurilor zidului interior, la o bună distanță de scutieri și de oamenii lor de zăpadă. Nimeni nu-i spusese că avea voie să umble prin castel, dar nimeni nu-l împiedicase s-o facă. Atâta vreme cât nu ieșea în afara zidurilor, putea merge oriunde voia.

Zidul interior al Winterfellului era cel mai vechi și cel mai înalt dintre cele două, străvechile sale creneluri cenușii aveau treizeci de metri și la fiecare colț erau turnuri pătrate. Zidul exterior, înălțat cu multe secole mai târziu, avea cu șase metri mai puțin, însă era mai gros și mai bine întreținut, fălindu-se cu turnuri octogonale în locul celor pătrate. Între cele două ziduri era șanțul de apărare, adânc, lat și... înghețat. Pe suprafața lui de gheață începeau să se înalțe nămeți. Zăpada se îngrămădise și de-a lungul crenelurilor, umplând golurile dintre crestele zidului și punându-i fiecărui turn câte o pălărie moale, lividă.

Dincolo de ziduri, cât vedea cu ochii, lumea devenea albă. Pădurea, câmpul, drumul regelui – zăpada le acoperea pe toate cu o mantie pală și catifelată, îngropând ruinele orașului iernii și ascunzând zidurile înnegrite rămase în urma oamenilor lui Ramsay, care dăduseră casele focului. *Rănile făcute de Snow sunt ascunse de zăpadă*, dar asta nu se mai potrivea. Ramsay era acum un Bolton, nu un Snow, niciodată un Snow.

Încă și mai departe, drumul regelui dispăruse, pierdut printre câmpii și printre dealurile unduitoare, totul preschimbându-se într-o întindere vastă, albă. Și ninsoarea continua să cadă, plutind în tăcere prin văzduhul fără vânt. *Stannis Baratheon îngheață undeva, acolo.* Oare Lordul Stannis avea de gând să-ncerce să ia Winterfellul cu asalt? *Dacă o face, cauza lui e pierdută.* Castelul era prea puternic. Chiar și cu șanțul de apărare înghețat, fortificațiile sale erau formidabile. Theon îl cucerise furișându-se, trimițându-și cei mai buni oameni să se urce pe ziduri și să treacă șanțul înot, la adăpostul întunericului. Apărătorii nici măcar nu-și dăduseră seama că erau atacați înainte de a fi prea târziu. Pentru Stannis era imposibil să folosească un asemenea subterfugiu.

Era posibil să prefere să rupă castelul de lumea exterioară, înfometându-i apărătorii. Magaziile și beciurile Winterfellului erau goale. Un lung convoi de aprovizionare venise prin Gât, cu Lordul Bolton și cu prietenii lui din clanul Frey, Lady Dustin adusese mâncare și nutreț din Borrowton, iar Lordul Manderly din Portul Alb venise cu provizii îmbelșugate... dar oastea era numeroasă. Cu atât de multe guri de hrănit, rezervele lor n-aveau să ajungă pentru prea mult timp. *Însă Lordul Stannis și oamenii lui vor fi tot atât de flămânzi. Și înghețați și cu picioarele chinuite de durere, nicidecum buni de luptă... dar, din pricina viscolului, își vor dori cu disperare să pătrundă în castel.*

Zăpada cădea și în pădurea zeilor, topindu-se când atingea pământul. Sub copacii în mantii albe, țărâna se transformase în noroi. Fuioare de ceață atârnau în aer ca niște panglici fantomatice. *De ce-am venit încoace? Ăștia nu sunt zeii mei. Locul meu nu e aici.* Copacul

inimii i se înălța în față, un uriaș palid, cu chip cioplit și frunze ca niște palme însângerate.

Lacul de sub copac era acoperit de o crustă subțire de gheață. Theon căzu în genunchi alături de el.

– Te rog, murmură printre dinții sparți, niciodată n-am avut de gând să... Cuvintele i se înțepeniră în gât. Salvează-mă! reuși într-un târziu să rostească. Dă-mi...

Ce? Putere? Curaj? Îndurare? Zăpada cădea în jurul lui, albă și mută, păstrându-și sfatul pentru sine. Singurul zgomot era un plânset încet, firav. *Jeyne*, se gândi el. *Ea e, plângând în patul ei nupțial. Zeii nu plâng. Sau plâng și ei?*

Sunetul era prea dureros ca să-l poată suporta. Theon se agăță de o creangă și se trase în sus, își scutură picioarele de zăpadă și se întoarse șchiopătând către lumini. *În Winterfell există stafii*, își spuse, *și eu sunt una dintre ele.*

În timp ce străbătuse Theon Greyjoy drumul de întoarcere, în curte apăruseră mai mulți oameni de zăpadă. Scutierii puseseră pe picioare o duzină lorzi de zăpadă care să le dea porunci străjerilor de pe ziduri. Unul fusese evident menit să-l întruchipeze pe Manderly: era cel mai gras om de zăpadă pe care-l văzuse Theon vreodată. Lordul ciung nu putea fi decât Harwood Stout, iar doamna de nea era Barbrey Dustin. Iar altul, aflat la cea mai mică distanță de ușă, cu barba din țurțuri, trebuia să fie Umber Urgia Târfelor.

În interior, bucătarii scoteau cu polonicele tocana de vită și orz, îngroșată cu morcovi și cu cepe și servită în căușe scobite în pâini vechi de o zi. Pe podea erau aruncate resturi, spre a fi înfulecate de fetele lui Ramsay și de ceilalți câini.

Fetele se bucurară să-l vadă. Îl cunoșteau după miros. Jeyne Roșcata făcu un salt ca să-i lingă mâna, iar Helicent se strecură sub masă și i se încolăci la picioare, rozând un os. Erau câini buni. Era ușor să uiți că fiecare purta numele câte unei fete vânate și ucise de Ramsay.

Istovit cum era, Theon avea suficientă poftă de mâncare ca să înghită puțină tocană, împinsă în josul gâtului cu bere. În momentul acela, sala se umpluse de voci aspre, zgomotoase. Două dintre iscoadele lui Roose Bolton se întorseseră separat prin Poarta Vânătorului, ca să dea de știre că Lordul Stannis își încetinise înaintarea până la viteza mersului târâș. Cavalerii săi călăreau pe cai mari de luptă, care se afundau în zăpadă. Caii mici, siguri pe picioare, ai clanurilor de pe dealuri se deplasau cu mai multă ușurință, spuseră iscoadele, dar călăreții lor nu cutezau s-o ia prea mult înainte, fiindcă altminteri întreaga oștire s-ar fi rupt în bucăți. Lordul Ramsay îi ceru lui Abel să le cânte ceva potrivit în onoarea lui Stannis, care străbătea cu greu zăpada, așa că bardul își luă din nou lăuta, în vreme ce una dintre spălătorese reuși să obțină o sabie de la Alyn Ursuzul și mimă lupta lui Stannis cu fulgii de nea.

Theon se holba în jos, la ultimele resturi de pe fundul celei de-a treia căni pe care o golise, când Lady Barbrey Dustin se strecură în sală și-și trimise doi vasali să-l aducă la ea. Odată ce îl văzu stând în picioare mai jos de dais, îl măsură cu privirea din creștet până-n tălpi și fornăi.

– Astea sunt aceleași haine pe care le-ai purtat la nuntă.

– Da, doamna mea. Sunt hainele care mi s-au dat.

Era una dintre lecțiile pe care le învățase la Dreadfort: să ia ce primea și să nu ceară niciodată mai mult.

Lady Dustin era îmbrăcată în negru, ca întotdeauna, deși avea mânecile rochiei căptușite cu blană de vair. Gulerul înalt și țeapăn al rochiei îi încadra fața.

– Cunoști castelul ăsta?

– Îl cunoșteam cândva.

– Undeva, sub noi, sunt criptele unde stau în beznă vechii regi Stark. Oamenii mei n-au fost în stare să găsească o cale de a coborî până acolo. Au fost prin toate subsolurile și prin toate beciurile, chiar și în temnițe, dar...

– În cripte nu se poate ajunge din temnițe, doamna mea.

– Poți să-mi arăți drumul?

– Acolo nu e nimic altceva decât...

– ...morți din Casa Stark? Da. Și, din întâmplare, toți membrii acestui clan pe care-i prefer sunt morți. Știi drumul sau nu?

– Îl știu.

Nu-i plăcea să meargă în cripte, locul nu-i plăcuse niciodată, dar nu-i era străin.

– Arată-mi. Adu un felinar, căpitane.

– Doamna mea o să-și dorească o mantie călduroasă, o preveni Theon. Vom fi nevoiți să ieșim din castel.

Ninsoarea cădea mai deasă ca niciodată când părăsiră sala, cu Lady Dustin înfășurată în blană de samur. Gârboviți sub mantiile lor cu glugă, cei doi străjeri erau aproape de nedeosebit de oamenii de zăpadă. Răsuflările lor încețoșau aerul, singura dovadă că erau în viață. De-a lungul crenelurilor ardeau focuri, într-o zadarnică încercare de a alunga întunericul. Micul lor grup se pomeni înaintând cu greu printr-o neștirbită întindere netedă de alb, care le ajungea până la jumătatea pulpelor. Corturile din curte erau pe jumătate îngropate, încovoindu-se sub greutatea zăpezii depuse.

Intrarea în cripte se afla în cea mai veche parte a castelului, lângă temelia Primei Fortărețe, nefolosite de sute de ani. Ramsay o trecuse prin foc când prădase Winterfellul, iar o mare parte din ce nu arsese se dărâmase. Nu mai rămăsese decât o carapace, cu o parte deschisă către stihii și umplându-se cu zăpadă. Dărâmăturile erau împrăștiate în jur: bucăți mari de zidărie sfărâmată, grinzi arse, garguie sparte. Zăpada acoperea aproape totul, dar o parte dintr-un gargui continua să iasă în afara troianului, cu fața grotescă mârâind oarbă către cer.

Aici l-au găsit pe Bran când a căzut. Theon fusese plecat la vânătoare în ziua aceea, împreună cu Lordul Eddard și cu Regele Robert, fără să aibă habar de vestea cumplită care îi aștepta la întoarcerea în castel. Vedea în amintire fața lui Robb din clipa în care îi spuseseră. Nimeni nu credea că băiatul schilodit va supraviețui. *Zeii nu l-au putut ucide*

pe Bran, nu mai mult decât am izbutit eu. Era un gând straniu, dar era încă și mai straniu să-și aducă aminte că Bran putea fi încă în viață.

– Acolo. Theon le arătă locul în care un nămete se strecurase în susul zidului fortăreței. Acolo, dedesubt. Atenție la treptele sparte.

Oamenii Doamnei Dustin avură nevoie de aproape o jumătate de oră ca să dezgroape intrarea, săpând în zăpadă și în dărâmăturile mișcătoare. Când terminară, găsiră ușa înțepenită în gheață. Căpitanul escortei se văzu nevoit să facă rost de o secure ca s-o poată deschide, cu balamalele urlând, dând la iveală treptele de piatră ce se spiralau coborând în întuneric.

– Până jos e cale lungă, doamna mea, o preveni Theon.

Lady Dustin era de neabătut.

– Beron, lumina!

Scara era îngustă și abruptă, cu treptele tocite în mijloc de tălpile care le coborâseră de-a lungul veacurilor. Mergeau în șir, unul câte unul – căpitanul cu felinarul, apoi Theon și Lady Dustin, urmați de ceilalți oameni ai ei. Theon se gândise întotdeauna că în cripte era frig, și vara chiar așa părea să fie, dar acum aerul se încălzea pe măsură ce coborau. Nu era cald, nicidecum cald, dar mai cald decât la suprafață. Se părea că acolo, sub pământ, răcoarea se păstra mereu la fel, neschimbată.

– Mireasa plânge, spuse Lady Dustin în timp ce-și continuau coborârea, un pas atent după altul. Mica noastră Lady Arya.

Ai grijă acum, ai grijă, ai grijă. Își puse o mână pe perete. În lumina pâlpâitoare a torței, treptele păreau să i se miște sub picioare.

– Cum... cum spui, doamna mea.

– Roose nu e mulțumit. Povestește-i asta bastardului tău.

Nu e bastardul meu, vru el să zică, dar o altă voce din interiorul lui spuse: *Ba este, este. Duhoare îi aparține lui Ramsay, iar Ramsay îi aparține lui Duhoare. Nu trebuie să-ți uiți numele.*

– Nu servește la nimic s-o-mbraci pe fată în cenușiu și alb dacă e lăsată să plângă. Freyilor s-ar putea să nu le pese, dar oamenii Nordului... se tem de Dreadfort, însă îndrăgesc clanul Stark.

– Nu și tu, zise Theon.

– Nu și eu, mărturisi stăpâna Borrowtonului, însă e adevărat pentru ceilalți. Bătrânul Urgia Târfelor e aici numai fiindcă Freyii îi țin captiv pe Marelejon. Și crezi că oamenii din Hornwood au dat uitării ultima căsătorie a bastardului, că au uitat cum a fost lăsată soția lui să moară de foame, rozându-și propriile degete? Ce crezi că le trece prin cap când o aud pe noua mireasă plângând? Micuța copilă prețioasă a viteazului Ned.

Nu, se gândi el. *Nu e din sângele Lordului Eddard, se numește Jeyne și nu e decât fiica administratorului.* Nu se îndoia că Lady Dustin bănuia asta, dar chiar și așa...

– Lacrimile vărsate de Lady Arya ne fac mai mult rău decât săbiile și lăncile Lordului Stannis. Dacă Bastardul are de gând să rămână Lord de Winterfell, ar face bine să-și învețe soția să râdă.

– Doamna mea, o întrerupse Theon, am ajuns.

– Treptele continuă să coboare, observă Lady Dustin.

– Există niveluri mai adânci. Mai vechi. O parte din cel mai de jos s-a surpat, așa am auzit. N-am fost niciodată acolo.

Împinse ușa și îi conduse de-a lungul unui tunel boltit, unde stâlpii masivi de granit se uneau doi câte doi în întuneric.

Căpitanul înălță felinarul. Umbrele alunecară și își schimbară formele. *O lumină măruntă într-un întuneric imens.* Theon nu se simțise niciodată în largul lui în cripte. Îi vedea pe regii de piatră holbându-se la el cu ochi de piatră, cu degetele de piatră curbându-se în jurul mânerelor unor săbii ruginite. Niciunul nu-i îndrăgise pe oamenii de fier. Îl cuprinse senzația familiară de spaimă.

– Atât de mulți! spuse Lady Dustin. Le știi numele?

– Le-am știu cândva... dar cu mult timp în urmă. Theon arătă cu degetul. Cei din partea asta au fost regi ai Nordului. Torrhen a fost ultimul.

– Regele care a îngenuncheat.

– Da, doamna mea. După el n-au mai fost decât lorzi.

– Până la Tânărul Lup. Unde e mormântul lui Ned Stark?

– În capăt. Pe aici, doamna mea.

Înaintau printre șirurile de stâlpi, cu zgomotul pașilor reverberând de boltă. Ochii de piatră ai morților păreau să-i urmărească, așa cum o făceau și ochii de piatră ai lupilor lor străvechi. Chipurile îi stârniră amintiri de demult. Câteva nume îi veniră nepoftite în minte, șoptite de vocea fantomatică a lui Maester Luwin. Regele Edrick Barbă de Nea, care domnise în Nord vreme de o sută de ani. Brandon Corăbierul, care navigase până dincolo de soare-apune. Theon Stark, Lupul Înfometat. *Tizul meu.* Lordul Beron Stark, care se aliase cu Casterly Rock în războiul împotriva lui Dagon Greyjoy, Lordul de Pyke, pe vremea când Cele Șapte Regate erau conduse numai cu numele de vrăjitorul bastard numit Corbul Sângelui.

– Uite un rege căruia îi lipsește sabia, observă Lady Dustin.

Era adevărat. Theon nu-și amintea care era numele lui, dar sabia lungă pe care ar fi trebuit s-o țină în mână dispăruse. Dârele de rugină indicau locul în care se aflase. Imaginea îl neliniști. Auzise întotdeauna că fierul săbiilor ținea spiritele morților zăvorâte în morminte. Dacă una dintre arme lipsea...

La Winterfell există fantome. Eu sunt una dintre ele.

Își continuară drumul. Chipul lui Barbrey Dustin părea să se asprească odată cu fiecare pas. *Nu-i place locul ăsta mai mult decât îmi place mie.* Theon se auzi întrebând:

– Doamna mea, de ce urăști clanul Stark?

Ea îl cercetă atent.

– Din același motiv pentru care-l iubești tu.

Theon șovăi.

– Să-l iubesc? Eu niciodată... Le-am luat castelul ăsta, doamna mea. Am... am pus să fie uciși Bran și Rickon și le-am urcat capetele în țepe, am...

– ...călărit către sud cu Robb Stark, i-ai fost alături la Pădurea Șoaptelor și la Riverrun, te-ai întors în Insulele de Fier ca mesager al său, pentru a trata cu propriul tău tată. Și Barrowton și-a trimis oameni

cu Tânărul Lup. I-am dat cât de puţini am cutezat, dar ştiam că trebuia să-i trimit câţiva ca să nu mă pun în primejdie, atrăgându-mi furia Winterfellului. Aşa că am avut ochii şi urechile mele în oastea aia. Am fost bine informată. Ştiu cine eşti. Ştiu ce eşti. Acum răspunde-mi. De ce iubeşti clanul Stark?

- Eu... Theon îşi sprijini mâna înmănuşată de un stâlp ...am vrut să fiu unul dintre ei.

- Şi n-ai izbutit niciodată. Avem în comun mai multe decât crezi, lordul meu. Dar haide.

La mică distanţă în faţa lor era un grup de trei morminte, foarte apropiate anul de altul. Acolo se oprită.

- Lordul Rickard, remarcă Lady Dustin, studiind chipul din mijloc.

Statuia se înălţa, dominându-i ameninţătoare – cu faţa prelungă, cu barbă, cu un aer solemn. Avea ochi de piatră, ca ai tuturor celorlalţi, dar părea trist.

- Şi lui îi lipseşte sabia.

Era adevărat.

- Cineva a fost aici, jos, la furat de săbii. A dispărut şi a lui Brandon.

- Ar fi detestat asta. Ea îşi scoase mănuşa şi-i atinse genunchiul, piele palidă pe fundalul întunecat al pietrei. Brandon îşi iubea sabia. Îi plăcea s-o ascută. „Vreau să fie destul de ascuţită ca să radă părul dintre picioarele unei femei“, obişnuia să spună. Şi cum îi mai plăcea s-o folosească. „O sabie însângerată e frumoasă“, aşa mi-a zis o dată.

- L-ai cunoscut, interveni Theon.

Lumina felinarului cădea în ochii ei, făcându-i să pară în flăcări.

- Brandon a crescut la Barrowton, alături de bătrânul Lord Dustin, tatăl celui cu care m-am măritat mai târziu, dar îşi petrecea mai tot timpul călărind pe dealuri. Mica lui soră îi urmă exemplul. Erau o pereche de centauri. Iar bătrânul meu tată era întotdeauna încântat să joace rolul de gazdă pentru moştenitorul Winterfellului. Tata avea ambiţii mari pentru Casa Ryswell. I-ar fi oferit fecioria mea oricărui Stark s-ar fi nimerit, dar n-a fost nevoie. Brandon nu se ruşina niciodată

când era vorba să ia ceea ce-şi dorea. Acum sunt bătrână, sunt uscată, văduvă de prea mult timp, dar încă-mi mai aduc aminte cum arăta sângele fecioriei mele pe mădularul lui în noaptea în care m-a vrut. Cred că şi lui i-a plăcut priveliştea. O sabie însângerată e frumoasă, aşa e. M-a durut, dar a fost o durere încântătoare.

Însă în ziua în care am aflat că Brandon urma să se însoare cu Catelyn Tully... durerea de atunci n-a mai avut nimic încântător. El n-a dorit-o niciodată, te asigur. Aşa mi-a spus, în ultima noastră noapte împreună... dar şi Rickard Stark avea ambiţii mari. Ambiţii în privinţa Sudului, pe care nu le-ar fi slujit însurându-şi moştenitorul cu fiica unuia dintre vasalii săi. Pe urmă tata a nutrit speranţa că m-ar fi putut mărita cu Eddard, fratele lui Brandon, dar Catelyn Tully l-a primit şi pe el. Am fost lăsată cu tânărul Lord Dustin, până când mi l-a luat Ned Stark.

– Rebeliunea lui Robert...

– Eram măritată cu Lordul Dustin de o jumătate de an când s-a răzvrătit Robert şi Ned Stark şi-a adunat flamurile. L-am implorat pe soţul meu să nu se ducă. Avea rude pe care le-ar fi putut trimite în locul lui. Un unchi vestit pentru îndemânarea cu care mânuia securea, un străunchi care luptase în Războiul Regilor de Nouă Parale. Însă el era bărbat şi era plin de orgolii, nimic nu-i era de folos dacă nu conducea el însuşi oştenii din Barrowton. I-am dat un cal în ziua în care a plecat, un armăsar roib cu coama ca flacăra, mândria hergheliilor nobilului meu tată. Lordul meu mi-a jurat că avea să se-ntoarcă în şaua lui după încheierea războiului.

Ned Stark mi-a înapoiat calul când a făcut cale-ntoarsă către Winterfell. Mi-a spus că soţul meu avusese parte de o moarte onorabilă, că trupul lui fusese întins să se odihnească sub munţii roşii din Dorne. Însă a adus înapoi în Nord oasele surorii sale, ea odihneşte acolo... dar îţi făgăduiesc că oasele Lordului Eddard nu-şi vor găsi niciodată odihna alături de ea. Am de gând să-mi hrănesc câinii cu ele.

Theon nu înţelegea.

– Oasele... oasele lui...?

Buzele ei se schimonosiră. Era un zâmbet urât, care îi aducea aminte de al lui Ramsay.

– Catelyn Tully a trimis oasele lui Eddard în Nord înainte de Nunta Roșie, dar unchiul tău de fier a pus mâna pe Moat Cailin și a închis drumul. De atunci stau la pândă. Dacă oasele alea vor ieși vreodată din mlaștini, nu vor ajunge mai departe de Borrowton. Aruncă o ultimă privire prelungă asupra statuii lui Eddard Stark. Am terminat aici.

Viscolul continua să se dezlănțuie când ieșiră din cripte. Lady Dustin păstrase tăcerea în timp ce urcaseră, dar când ajunseră din nou sub ruinele Primei Fortărețe fu străbătută de un tremur și spuse:

– Ai face bine să nu repeți nimic din tot ce-am vorbit jos. S-a înțeles?

Theon pricepuse.

– Îmi țin limba în gură sau mi-o pierd.

– Roose te-a instruit bine, răspunse ea lăsându-l acolo.

TROFEUL REGELUI

Armata regelui plecă din Deepwood Motte în lumina unor zori aurii, descolăcindu-se din spatele palisadelor din buşteni aidoma unui şarpe lung de oţel la ieşirea din cuib.

Cavalerii din Sud călăreau înveşmântaţi în platoşe şi în zale lovite şi zgâriate în bătăliile pe care le purtaseră, dar încă destul de strălucitoare ca să scânteieze ori de câte ori prindeau câte o rază de soare. Decolorate şi pătate, rupte şi cârpite, stindardele şi tunicile lor încă mai păreau o dezlănţuire de culori în mijlocul pădurii stăpânite de iarnă – azuriu şi portocaliu, roşu şi verde, violet şi albastru şi auriu, licărind pe fundalul trunchiurilor golaşe, maronii ale pinilor şi ale arborilor sequoia verzi-cenuşii şi pe cel al nămeţilor de zăpadă murdară.

Fiecare cavaler era urmat de scutieri, de servitori şi de oşteni. În spatele lor veneau armurierii, bucătarii, grăjdarii; şiruri de suliţaşi, mânuitori ai securilor, arcaşi; veterani încărunţiţi într-o sută de bătălii şi băietani care aveau să poarte prima luptă. În faţa acestora mărşăluiau bărbaţii din clanurile de pe dealuri; căpetenii şi războinici călare pe cai mici şi lăţoşi, cu oştenii lor hirsuţi înaintând la trap alături de ei, înveşmântaţi în blănuri, în piele fiartă şi zale vechi. Unii îşi vopsiseră feţele în cafeniu şi verde şi îşi legaseră de trup mănunchiuri de crengi, ca să se poată ascunde printre copaci.

În spatele coloanei venea convoiul cu bagaje: catâri, cai, boi, un kilometru și jumătate de căruțe mari și de cotigi încărcate cu mâncare, nutreț, corturi și alte provizii. Ultimii erau străjerii din ariergardă – alți cavaleri cu platoșe și zale, apărați de călăreți ce îi urmau pe jumătate ascunși, ca să se-asigure că dușmanul nu se furișa, luându-i prin surprindere.

Asha Greyjoy călătorea în convoiul cu bagaje, într-o căruță acoperită, cu două roți mari cu obezi de fier, încătușată de încheieturile mâinilor și glezne și păzită zi și noapte de o Ursoaică, o femeie care înjura mai urât decât orice bărbat. Înălțimea Sa Regele Stannis nu voia să riște să-și piardă trofeul în urma unei evadări din captivitate. Voia s-o ducă pe fiica krakenului la Winterfell, legată și înfrântă, și s-o expună înlănțuită în văzul lorzilor din Nord, ca dovadă a puterii sale.

Coloana era însoțită de sunetul trâmbițelor. Vârfurile lăncilor străluceau în lumina răsăritului și pe marginile drumului scânteia iarba plină de chiciură. Între Deepwood Motte și Winterfell se așterneau o sută de leghe de pădure. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor.

– Cincisprezece zile, își spuneau unii altora cavalerii.

– Robert ar fi ajuns în zece, îl auzi Asha lăudându-se pe Lordul Fell.

Bunicul lui fusese măcelărit de Robert la Castelul Verii, iar asta îl făcuse cumva pe măcelar să crească în ochii nepotului, dobândind curajul unui zeu.

– Robert ar fi pătruns între zidurile Winterfellului de acum două săptămâni, dându-i lui Bolton cu tifla de pe creneluri.

– Ar fi bine să nu-i spui asta lui Stannis, sugeră Justin Massey, sau o să ne pună să mărșăluim și noaptea, nu numai ziua.

Regele ăsta trăiește în umbra fratelui său, se gândi Asha.

Glezna continua să-i fie străbătută de un junghi dureros ori de câte ori încerca să-și sprijine greutatea pe ea. Înăuntru se rupsese ceva, fără nicio îndoială. Umflătura dispăruse la Deepwood, dar durerea rămăsese. O scrântitură s-ar fi vindecat cu siguranță până atunci. Lanțurile îi

zornăiau la fiecare mişcare. Fiarele îi rodeau încheieturile mâinilor şi orgoliul. Dar ăsta era preţul supunerii.

– Niciun om n-a murit vreodată fiindcă şi-a îndoit genunchiul, îi spusese cândva tatăl ei. Cel care îngenunchează se poate ridica din nou, cu sabia în mână. Cel care nu-ngenunchează zace mort, cu picioarele ţepene şi tot restul.

Balon Greyjoy dovedise adevărul propriilor sale vorbe când prima lui rebeliune dăduse greş; krakenul îşi îndoise genunchiul în faţa cerbului şi a lupului străvechi, numai ca să se ridice din nou după moartea lui Robert Baratheon şi a lui Eddard Stark.

Aşa că fiica lui făcuse acelaşi lucru la Deepwood, când fusese aruncată în faţa regelui legată şi şchiopătând (dar din fericire fără să fi fost siluită), cu glezna o vâlvătaie de durere.

– Mă predau, Înălţimea Ta. Fă ce vrei cu mine. Te rog numai să-mi cruţi oamenii.

Qarl, Tris şi ceilalţi supravieţuitori din pădurea lupilor erau singurii de care-i păsa. Nu mai rămăseseră decât nouă. *Cei nouă ferfeniţiţi*, îi numise Cromm. El era cel mai grav rănit.

Stannis îi dăruise vieţile lor. Însă Asha nu simţise în el adevărata milă. Era hotărât, fără nicio îndoială. Nici curajul nu-i lipsea. Lumea spunea că era drept... şi dacă dreptatea lui era nemiloasă şi despotică, ei bine, viaţa pe Insulele de Fier o obişnuise cu aşa ceva. În ciuda tuturor acestora, regele nu-i era pe plac. Adânciţi în orbite, ochii lui albaştri păreau întotdeauna despicături înguste ale suspiciunii, cu o furie rece clocotindu-le sub suprafaţă. Pentru el, viaţa ei nu însemna aproape nimic. Îi era pur şi simplu ostatică, un trofeu care avea să-i dovedească Nordului că izbutise să-i învingă pe oamenii de fier.

E mai prost decât credeam. Înfrângerea unei femei nu-ţi aducea respectul niciunui om al Nordului, dacă ea le cunoştea soiul, iar valoarea ei ca ostatică era nulă. Asupra Insulelor de Fier domnea acum unchiul ei şi lui Ochi-de-Cioară puţin îi păsa dacă ea trăia sau murea. S-ar fi putut să conteze într-o oarecare măsură pentru bărbatul pe care

i-l impusese Euron, o ruină vrednică de plâns, dar Eric Fierarul n-avea destui bani ca s-o răscumpere. Dar lui Stannis Baratheon nu i se puteau explica astfel de lucruri. Însăși feminitatea ei părea să-l ofenseze. Știa că bărbaților de pe câmpiile verzi le plăceau femeile lor delicate și suave în mătase, nu înveșmântate în zale și piele și cu câte o secure gata de aruncat în fiecare mână. Iar scurta întâlnire în timpul căreia făcuse cunoștință cu regele la Deepwood Motte o convinsese că ar fi fost cu mult mai pe placul lui, dacă ar fi văzut-o într-o rochie. Se purtase corect și curtenitor chiar și cu soția lui Galbart Glover, pioasa Lady Sybelle, deși fusese evident stânjenit. Acest rege din Sud părea să fie unul dintre acei bărbați pentru care femeile sunt o altă specie, tot atât de stranie și de neînțeles ca uriașii, grunkinii și copiii pădurii. Ursoaica îl făcea să scrâșnească din dinți în aceeași măsură.

Stannis își pleca urechea numai către o singură femeie, și pe aceea o lăsase la Zid.

– Deși aș fi vrut mai degrabă să fi fost cu noi, mărturisi Ser Justin Massey, cavalerul blond care conducea convoiul cu bagaje. Ultima dată am mers la luptă fără Lady Melisandre la Apa Neagră, când umbra Lordului Renly s-a pogorât asupra noastră și ne-a înecat în golf jumătate din oștire.

– Ultima dată? zise Asha. Vrăjitoarea asta a fost la Deepwood Motte? N-am văzut-o.

– Aia n-a prea fost o bătălie, zâmbi Ser Justin. Voi, oamenii de fier, ați luptat cu mult curaj, doamna mea, dar noi eram de câteva ori mai mulți și v-am luat prin surprindere. Winterfellul va ști că venim. Iar Roose Bolton are tot atât de mulți oameni ca noi.

Sau mai mulți, se gândi Asha.

Până și captivii au urechi și ea auzise tot ce se vorbise la Deepwood Motte când discutaseră Regele Stannis și căpitanii lui despre marșul acela. Ser Justin se împotrivise de la bun început, alături de mulți cavaleri și lorzi sosiți din Sud împreună cu Stannis. Dar lupii insistaseră: Roose Bolton nu putea fi acceptat ca stăpân al Winterfellului, iar fiica

lui Ned Stark trebuia salvată din ghearele bastardului lui. Așa spuseseră Morgan Liddle, Brandon Norrey, Marele Wull Căldare, clanul Flint, ba chiar și Ursoaica.

– O sută de leghe de la Deepwood Motte la Winterfell, precizase Artos Flint în noaptea în care disputa ajunsese la punctul culminant în conacul lui Galbart Glover. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor.

– Un marș lung, spusese un cavaler pe nume Corliss Penny.

– Nu chiar atât de lung, insistase Ser Godry, cavalerul masiv căruia i se spunea Moartea Uriașilor. Am ajuns deja până aici. Stăpânul Luminii o să-nsemne calea pentru noi.

– Și când vom ajunge în fața Winterfellului? întrebase Justin Massey. Două ziduri cu un șanț cu apă între ele, iar cel interior înalt de treizeci de metri. Bolton n-o să iasă niciodată ca să ne-nfrunte în câmp deschis și n-avem destule provizii pentru un asediu.

– Arnolf Karstark o să-și unească forțele cu ale noastre, nu uitați asta, zisese Harwood Fell. Ca și Mors Umber. Vom avea toți atât de mulți oameni ai Nordului ca Lordul Bolton. Iar la nord de castel pădurile sunt dese. Vom înălța turnuri de asediu, vom construi berbeci...

Și veți muri cu miile, se gândise Asha.

– Am face mai bine să iernăm aici, sugerase Lordul Peasebury.

– Să *iernăm* aici? tunase Căldare. Cât de multă mâncare și cât nutreț crezi c-a adunat Galbart Glover?

Pe urmă Ser Richard Horpe, cavalerul cu fața distrusă și cu fluturi cap-de-mort pe tunică, se întorsese spre Stannis spunând:

– Înălțimea Ta, fratele tău...

Regele îl întrerupsese.

– Știm cu toții ce-ar fi făcut fratele meu. Robert ar fi galopat de unul singur până la porțile Winterfellului, le-ar fi spart cu securea lui de luptă și ar fi călărit printre dărâmături ca să-l măcelărească pe Roose Bolton cu mâna stângă și pe bastard cu dreapta. Stannis se ridicase în picioare.

Eu nu sunt Robert. Dar vom mărşălui şi vom elibera Winterfellul... sau vom muri încercând s-o facem.

Indiferent ce îndoieli ar fi nutrit lorzii, oamenii de rând păreau să aibă încredere în regele lor. Stannis îi nimicise pe sălbaticii lui Mance Rayder la Zid şi curăţase Deepwood Motte scoţându-i de-acolo pe Asha şi pe oamenii ei de fier; el era fratele lui Robert, învingător în vestita bătălie de la Insula Frumoasă, omul care păstrase Capătul Furtunii pe toată durata Rebeliunii lui Robert. Şi purta o sabie de erou, Aducătoarea Luminii, o lamă vrăjită, a cărei strălucire lumina noaptea.

– Duşmanii noştri nu sunt atât de înspăimântători precum par, o asigură Ser Justin pe Asha în prima zi a marşului. Roose Bolton e temut, dar prea puţin iubit. Iar prietenii lui, Freyii... Nordul n-a uitat Nunta Roşie. Toţi lorzii din Winterfell şi-au pierdut acolo câteva rude. Stannis nu trebuie decât să-l umple de sânge pe Bolton şi oamenii Nordului îl vor abandona.

Aşa speri tu, se gândi Asha, *dar regele trebuie să-l umple de sânge mai întâi. Numai un nebun părăseşte tabăra învingătorilor.*

Set Justin veni la căruţa ei de o jumătate de duzină de ori în prima zi, ca să-i aducă mâncare şi băutură şi să-i spună noutăţi despre marş. Un bărbat care zâmbea cu uşurinţă şi glumea la nesfârşit, masiv şi bine hrănit, cu obraji rozalii, ochi albaştri şi o încâlceală de păr blond răvăşit de vânt, tot atât de albicios ca inul, era un temnicer politicos, ba chiar preocupat de confortul ostaticei sale.

– Te doreşte, spuse Ursoaica, după cea de-a treia vizită a sa.

Numele ei adevărat era Alysane din Casa Mormont, dar îşi purta celălalt nume cu uşurinţa cu care-şi ducea zalele. Scundă, îndesată, musculoasă, moştenitoarea Insulei Ursului avea coapse groase, sâni mari şi mâini uriaşe, cu creste din bătături. Purta chiar şi în somn o cămaşă de zale pe sub blănuri, piele fiartă sub zale şi o blană veche de oaie, întoarsă pe dos ca să-i ţină de cald, sub pielea fiartă. Toate astea o făceau să pară aproape la fel de lată pe cât de înaltă. Şi feroce. Lui Asha Greyjoy îi era uneori greu să-şi aducă aminte că ea şi Ursoaica erau aproape de aceeaşi vârstă.

– Îmi dorește pământurile, răspunse Asha. Vrea Insulele de Fier.

Cunoștea semnele. Văzuse mai înainte lucruri asemănătoare la alți pretendenți. Posesiunile strămoșești ale lui Massey, aflate departe, în Sud, erau pierdute pentru el, așa că trebuia fie să facă o căsătorie avantajoasă, fie să se resemneze cu poziția de simplu cavaler al casei regale. Stannis îi spulberase speranțele de a se însura cu prințesa sălbatică despre care auzise Asha vorbindu-se atât de mult, așa că acum pusese ochii pe ea. Fără îndoială că se visa așezând-o pe Jilțul de Piatră din Pyke și domnind prin intermediul ei, ca lord și stăpân. Pentru asta ar fi fost nevoie s-o scape mai întâi de actualul ei lord și stăpân, ca să fie sigur... fără a-l mai pomeni pe unchiul care o măritase cu el. *Puțin probabil*, aprecie Asha. *Ochi-de-Cioară l-ar putea înfuleca pe Ser Justin la micul dejun și nici măcar n-ar râgâi.*

N-avea nicio importanță. Pământurile tatălui ei n-aveau să fie niciodată ale ei, indiferent cu cine s-ar fi măritat. Oamenii de fier nu erau un popor iertător, iar Asha fusese învinsă de două ori. O dată la plebiscit, de unchiul ei, Euron, și apoi la Deepwood Motte, de Stannis. Mai mult decât suficient pentru a purta un stigmat care o făcea nepotrivită pentru domnie. Măritându-se cu Justin Massey sau cu oricare dintre lorzii lui Stannis ar fi făcut mai mult rău decât bine. *În cele din urmă, fiica krakenului s-a dovedit a fi doar o femeie*, ar fi spus căpitanii și regii. *Uite cum își desface picioarele pentru lordul ăsta moláu din câmpiile verzi.*

Cu toate acestea, dacă Ser Justin dorea s-o curteze, încercând să-i obțină favorurile cu mâncare, vin și vorbe, Asha nu intenționa să-l descurajeze. Era o companie mai plăcută decât Ursoaica taciturnă, iar ea era singură printre cinci mii de dușmani. Tris Botley, Qarl Fecioara, Cromm, Roggon și restul grupului ei însângerat fuseseră lăsați la Deepwood Motte, în temnițele lui Galbart Glover.

Oștirea mărșălui treizeci și cinci de kilometri în prima zi, după socoteala călăuzelor trimise de Lady Sybelle, urmăritori și vânători legați de Deepwood cu jurământ de credință, cu nume de clanuri precum Forrester și Woods, Branch și Bole. A doua zi, străbătu

douăzeci și patru de kilometri și avangarda ieși de pe pământurile lui Glover, intrând în desișul pădurii lupilor.

– *R'hllor, trimite-ne lumina ta, să ne călăuzească prin această întunecime*, se rugară credincioșii în noaptea aceea, adunați în jurul vâlvătăii ce sfârâia alături de cortul regelui.

Cavaleri și oșteni din Sud, cu toții. Asha i-ar fi numit oamenii regelui, dar restul locuitorilor din ținuturile furtunii și cei de pe domeniile coroanei le spuneau oamenii reginei... deși regina pe care o urmau era cea roșie de la Castelul Negru, nu soția pe care și-o lăsase Stannis Baratheon în urmă, la Rodul de Est la Mare.

– *Oh, Stăpâne al Luminii, te rugăm fierbinte, aruncă-ți ochiul de foc asupra noastră și ține-ne la adăpost de primejdii și la căldură*, intonară ei către flăcări, *căci noaptea e neagră și plină de spaime.*

Îi conducea un cavaler uriaș, Ser Godry Farring. *Godry Moartea Uriașilor. Un nume mare pentru un om neînsemnat.* Farring avea pieptul lat și plin de mușchi sub platoșă și sub zale. Era și îngâmfat și prost, așa i se părea Ashei, însetat de glorie, surd când îl preveneai, însetat de laude și disprețuitor față de oamenii din popor, de lupi și de femei. De fapt nu se deosebea prea mult de regele său.

– Îngăduie-mi să merg călare, îl rugă Asha pe Ser Justin, când el veni la căruță cu o jumătate de jambon. Înnebunesc în lanțurile astea. N-o să-ncerc să fug. Îți dau cuvântul meu.

– Aș face-o dacă mi-ar sta în puteri, doamna mea. Dar nu mie îmi ești ostatică, ci regelui.

– Regele tău n-o să accepte niciodată cuvântul unei femei.

Ursoaica mârâi.

– De ce ne-am încrede în cuvântul unui om de fier după ceea ce-a făcut fratele tău la Winterfell?

– Eu nu sunt Theon, insistă Asha... dar lanțurile rămaseră.

În vreme ce Ser Justin galopa spre coada coloanei, ea se pomeni reamintindu-și cum își văzuse ultima oară mama. Fusese la Harlaw, la Zece Turnuri. În camera mamei ei pâlpâia o lumânare, dar imensul

pat sculptat era gol sub baldachinul prăfuit. Lady Alannys stătea la fereastră, privind marea.

– Mi-ai adus băiețelul? o întrebase, cu buzele tremurând.

– Theon n-a putut să vină, îi spusese Asha, uitându-se la ruina în care se transformase femeia ce îi dăduse naștere, mama care pierduse doi fii. Iar al treilea...

Vă trimit fiecăruia câte o bucată din prinț.

Indiferent ce urma să se întâmple după începerea bătăliei de la Winterfell, Asha nu credea că fratele ei ar fi putut să-i supraviețuiască. *Theon Schimbă-mantie. Până și Ursoaica îi vrea capul într-o țeapă.*

– Ai frați? își întrebă ea temnicera.

– Surori, răspunse Alysane Mormont, morocănoasă ca de obicei. Am fost cinci copii. Numai fete. Lyanna s-a întors pe Insula Ursului. Lyra și Jory sunt cu mama noastră. Dacey a fost ucisă.

– La Nunta Roșie.

– Da. Alysane o privi o clipă pe Asha. Am un fiu. N-are decât doi ani. Fiica mea are nouă.

– Ai început de tânără.

– De prea tânără. Dar e mai bine așa decât s-aștepți prea mult.

O împunsătură la adresa mea, se gândi Asha, *dar treacă de la mine.*

– Ești măritată?

– Nu. Tatăl copiilor mei e un urs.

Alysane zâmbi. Dinții ei erau strâmbi, dar zâmbetul avea ceva plăcut.

– Femeile din clanul Mormont sunt oameni-fiară. Ne transformăm în ursoaice și ne găsim perechea în pădure. Toată lumea o știe.

Asha îi întoarse zâmbetul.

– Femeile din clanul Mormont sunt și luptătoare.

Zâmbetul celeilalte păli.

– Suntem ceea ce ne-ați făcut. Pe Insula Ursului toți copiii învață să se teamă de krakenii care se înalță din mare.

Vechea Rânduială. Asha se răsuci, iar lanțurile zornăiră ușor. În cea de-a treia zi, pădurea se strângea în jurul lor și drumurile umblate se

preschimbau în poteci croite de fiare, care se dovediră în curând prea înguste pentru căruţele late. Ici şi colo ocoleau, abătându-se de la semnele familiare: un deal pietros care aducea oarecum a cap de lup, dacă-l priveai dintr-o anumită parte, o cascadă pe jumătate îngheţată, o arcadă naturală de piatră cu barbă de muşchi gri-verzui. Asha le cunoştea pe toate. Mai făcuse drumul acela, îndreptându-se spre Winterfell ca să-l convingă pe fratele ei Theon să-şi abandoneze cucerirea şi să se-ntoarcă împreună cu ea în siguranţa oferită de Deepwood Motte. *Şi aici am dat greş.*

În ziua aceea străbătură douăzeci şi doi de kilometri şi se bucurară pentru asta.

Când se lăsă amurgul, vizitiul trase căruţa sub un copac. În vreme ce slobozea caii din frâu, Ser Justin sosi mânându-şi bidiviul la trap mărunt şi îndepărtă cătuşele din jurul gleznelor Ashei. El şi Ursoaica o escortară, traversând tabăra către cortul regelui. O fi fost ostatică, dar continua să fie o Greyjoy din Pyke, şi lui Stannis Baratheon îi făcea plăcere să-i ofere firimituri de la masa lui când cina cu căpitanii şi cu comandanţii.

Cortul regelui era aproape tot atât de mare precum conacul de la Deepwood Motte, dar, în afară de mărime, nu avea prea multă grandoare. Pereţii ţepeni din pânză groasă, galbenă, erau aproape decoloraţi, mânjiţi de noroi şi de apă, cu pete vizibile de mucegai. În vârful stâlpului din mijloc fâlfâia stindardul regal, auriu, cu un cap de cerb în centrul unei inimi în flăcări. Flamurile lorzilor din Sud veniţi în Nord cu Stannis îl înconjurau pe trei laturi. Pe cea de-a patra vuia focul, biciuind cerul tot mai întunecat cu trombe de flăcări.

O duzină de oameni spărgeau lemne ca să alimenteze vâlvătaia când Asha sosi şchiopătând, însoţită de paznicii ei. *Oamenii reginei.* Zeul lor era R'hllor cel Roşu, un zeu pizmaş. Zeul Înecat din Insulele de Fier, căruia i se închina ea, era în ochii lor un demon şi, dacă nu îmbrăţişa credinţa în acest Stăpân al Luminii, Asha avea să fie blestemată şi osândită. *M-ar arde bucuroşi pe mine în locul buştenilor şi crengilor rupte.* Unii chiar sugeraseră asta în timpul audierii ei de după lupta din pădure. Stannis refuzase.

Regele stătea lângă cort, cu privirile pierdute în flăcări. *Ce vede acolo? Izbânda? Osânda? Chipul zeului său roșu și flămând?* Ochii îi erau afundați în orbite, iar barba tunsă scurt părea doar o umbră așternută peste obraji și peste maxilarul ciolănos. Însă în privirea lui era forță, o sălbăticie de fier care îi spunea Ashei că omul acela n-avea să facă niciodată cale întoarsă, abandonându-și drumul.

Se lăsă într-un genunchi în fața lui.

– Sire.

Sunt destul de umilă pentru gustul tău, Înălțimea Ta? Sunt destul de stâlcită, de plecată și de zdrobită ca să-ți fiu pe plac?

– Sfărâmă lanțurile care-mi încătușează mâinile, te implor! Lasă-mă să călăresc. N-o să-ncerc să fug.

Stannis o privi ca pe un câine din partea căruia se aștepta să-și frece spinarea arcuită de piciorul lui.

– Ți-ai dobândit lanțurile singură.

– Așa e. Dar acum îți ofer oamenii mei, corăbiile mele, mintea mea.

– Corăbiile tale sunt în stăpânirea mea sau au ars. Oamenii tăi... câți ți-au rămas? Zece? Doisprezece?

Nouă. Șase, dacă îi socotești numai pe cei suficient de puternici ca să lupte.

– Dagmer Cleftjaw stăpânește Castelul lui Torrhen. E un luptător fioros și un slujitor loial al Casei Greyjoy. Îți pot da castelul, cu tot cu garnizoana lui.

Probabil, ar fi trebuit să adauge, dar nu și-ar fi servit cauza arătându-și îndoielile în fața regelui.

– Castelul lui Torrhen nu valorează nici cât noroiul de sub tălpile mele. Winterfellul mă interesează.

– Scoate-mi lanțurile și îngăduie-mi să te ajut să-l cucerești, sire. Fratele Înălțimii Tale era renumit fiindcă-și transforma dușmanii înfrânți în prieteni. Fă-mă omul tău.

– Pe tine zeii nu te-au făcut om, ci femeie. Cum aș putea să te schimb eu?

Stannis se întoarse din nou către foc și către indiferent ce o fi văzut dansând printre flăcările lui portocalii.

Ser Justin Massey o înhăță pe Asha de braț și o trase în cortul regal.

– Asta a fost o greșeală, doamna mea, îi spuse. Să nu-i mai vorbești niciodată despre Robert.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e bine. Asha știa cum stăteau lucrurile cu frații mai mici. Își aducea aminte de Theon, pe când era copil, un băiețel sfios care trăia venerându-i pe Rodrik și pe Maron și temându-se de ei. *Nu reușesc niciodată să se maturizeze atât cât e nevoie ca să scape de asta*, decise ea. *Un frate mai mic poate ajunge la o sută de ani, dar tot frate mai mic o să rămână.* Își zăngăni bijuteriile de fier și își imagină ce plăcut ar fi fost să treacă în spatele lui Stannis și să-l sugrume cu lanțul care-i lega încheieturile.

În seara aceea mâncară tocană de căprioară, pregătită dintr-un animal costeliv, doborât de un cercetaș pe nume Benjicot Branch. Dar numai în cortul regal. Dincolo de pereții de pânză, fiecare om primi câte un codru de pâine și câte o bucată de cârnat negru, nu mai lungă decât un deget, împins în josul gâtului cu ultimele rezerve din berea lui Galbart Glover.

O sută de leghe de la Deepwood Motte până la Winterfell. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor.

– Asta dac-am fi corbi, spuse Justin Massey în a patra zi de marș, ziua în care începu ninsoarea.

Căzură mai întâi câteva rafale firave. Reci și umede, dar nicidecum ceva prin care să nu-și poată continua cu ușurință înaintarea.

Însă a doua zi ninse din nou, precum și în a doua și apoi în a treia. Bărbile groase ale lupilor se acoperiră în curând de gheață acolo unde le înghețaseră răsuflările, iar toți băietanii proaspăt rași din Sud își lăsară favoriții să crească, încercând să-și încălzească astfel obrajii. Pământul din fața coloanei dispăru în scurt timp sub o pătură albă care ascunse bolovanii, rădăcinile răsucite și capcanele, transformând fiecare pas într-o aventură. Se înteți și vântul, mânând zăpada în fața

lui. Oastea regelui se preschimbă într-un convoi de oameni de zăpadă în mers împleticit printre troiene înalte până la genunchi.

În a treia zi de ninsoare, coloana începu să se rupă în bucăţi. În vreme ce cavalerii şi lorzii din Sud se trudeau din greu, cei de pe dealurile din Nord se descurcau mai bine. Caii lor mărunţi erau nişte animale mai sigure pe picioare şi mâncau mai puţin decât buiestraşii şi cu mult mai puţin decât caii mari de luptă, iar oamenii pe care-i purtau în şa se simţeau ca acasă în zăpadă. Majoritatea lupilor îşi puseră nişte încălţări ciudate. Le spuneau labe-de-urs şi erau bizar de alungite, făcute din beţe îndoite şi fâşii de piele. Legate de tălpile cizmelor, obiectele acelea le îngăduiau cumva să meargă pe deasupra zăpezii, fără să spargă pojghiţa de gheaţă şi să se afunde până la coapse.

Unii aveau labe-de-urs şi pentru cai şi micile animale miţoase le purtau cu aceeaşi uşurinţă cu care-şi purtau alţii potcoavele de fier... dar buiestraşii şi caii de luptă nu le voiau. După ce o parte din cavalerii regelui li le legară totuşi de picioare, animalele mari din Sud se împiedicară şi refuzară să se mai clintească sau încercară să şi le scuture de pe copite. Unul dintre caii mari îşi rupse o gleznă străduindu-se să meargă cu ele.

Pe labele lor de urs, oamenii Nordului începură în curând să se îndepărteze de restul oştirii. Îi depăşiră pe cavalerii din corpul coloanei, apoi pe Ser Godry Farring şi avangarda lui. Şi, între timp, căruţele şi cotigile din convoiul de bagaje rămâneau tot mai în urmă, atât de mult, încât oamenii din ariergardă îi sâcâiau fără încetare pe cei din convoi, cerându-le să grăbească pasul.

În a patra zi a viscolului, convoiul cu bagaje traversă întinderea vălurită a unor nămeţi înalţi până la brâu, care ascundea un lac îngheţat. Când gheaţa crăpă sub greutatea căruţelor, apa îngheţată înghiţi trei vizitii şi patru cai, împreună cu doi dintre oamenii care încercaseră să-i salveze. Unul dintre aceştia era Harwood Fell. Cavalerii lui îl traseră afară înainte de a se îneca, dar nu înainte de a i se învineţi buzele şi de a i se albi pielea, căpătând culoarea laptelui. Pe urmă, nimic din tot ce încercară să facă nu păru să-l mai încălzească.

Tremură violent ore în șir, chiar și după ce-i tăiară și îi scoaseră hainele îmbibate de apă, îl înfășurară în blănuri și îl așezară lângă foc. În aceeași noapte căzu într-un somn agitat. Nu se mai trezi niciodată.

În noaptea aceea îi auzi Asha pentru prima oară pe oamenii reginei bombănind despre o jertfă – o ofrandă pentru zeul lor roșu, ca să poată pune capăt furtunii de zăpadă.

– Zeii Nordului au abătut viscolul ăsta asupra noastră, spuse Ser Corliss Penny.

– Zei falși, insistă Ser Godry Moartea Uriașilor.

– R'hllor e alături de noi, zise Ser Clayton Suggs.

– Dar Melisandre nu, preciză Justin Massey.

Regele nu spuse nimic. Dar îi auzea. Asha era sigură. Stătea la masa înaltă, cu supa de ceapă din care abia dacă gustase răcindu-i-se în față, și se holba la flacăra celei mai apropiate lumânări cu ochii lui cu glugă, ignorând discuția din jur. În locul lui vorbi Richard Horpe, un cavaler înalt și subțire, mâna lui dreaptă.

– Viscolul trebuie să înceteze curând, declară el.

Dar furtuna de zăpadă nu făcu altceva decât să se întețească. Vântul deveni un bici la fel de necruțător ca al unui supraveghetor de sclavi. Asha credea că făcuse cunoștință cu frigul la Pyke, când se năpustea vântul urlând dinspre mare, dar nu era nimic în comparație cu cel de acum. *Ăsta e un frig care te face să-ți pierzi mințile.*

Nici măcar atunci când spre coada coloanei ajungea strigătul care anunța popasul de noapte, nu era ușor să te-ncălzești. Corturile erau umede și grele, greu de înălțat și încă și mai greu de strâns, și se puteau prăbuși oricând dacă deasupra lor se aduna prea multă zăpadă. Oastea regelui se târa prin inima celei mai mari păduri din Cele Șapte Regate, însă lemnul uscat era din ce în ce mai greu de găsit. Focurile se împuținau de la un popas la altul, iar cele care ardeau dădeau mai mult fum decât căldură. Hrana era cel mai adesea rece sau chiar crudă.

Spre disperarea oamenilor reginei, până și focul aprins de ei în noapte se micșora și își pierdea puterea.

– *Stăpâne al Luminii, păzește-ne de acest rău*, se rugau, conduși de vocea groasă a lui Ser Godry Moartea Uriașilor. *Arată-ne iarăși soarele tău strălucitor, oprește aceste vânturi și topește aceste zăpezi, spre a putea să ajungem la dușmanii noștri și să-i înfrângem. Noaptea e neagră și rece și plină de spaime, dar ale tale sunt puterea, slava și lumina. R'hllor, îndestulează-ne cu focul tău.*

Ceva mai târziu, când Ser Corliss Penny se întrebă cu voce tare dacă se întâmplase vreodată ca o oaste întreagă să moară înghețată iarna, în timpul unui viscol, lupii râseră.

– Asta nu e iarnă, declară Marele Wull Căldare. La noi, pe culmile dealurilor, se spune că toamna te sărută, dar iarna ți-o trage muncindu-te din greu. Ăsta nu e decât sărutul toamnei.

Atunci să-ngăduie zeii să nu cunosc niciodată adevărata iarnă. Asha era cruțată de partea cea mai rea; la urma urmelor, ea era trofeul regelui. În timp ce alții flămânzeau, ea era hrănită. În timp ce alții tremurau, ei îi era cald. În timp ce alții înaintau cu greu prin zăpadă, în șeile cailor obosiți, ea călătorea pe un pat de blănuri dintr-o căruță, cu un acoperiș de pânză țeapănă care o ferea de zăpadă, stând tihnită în lanțurile ei.

Pentru cai și pentru oamenii simpli era cel mai rău. Doi scutieri din ținutul furtunilor înjunghiară de moarte un oștean, sfădindu-se pentru locul cel mai apropiat de foc. În noaptea următoare, încercând disperați să se-ncălzească într-un fel sau altul, niște arcași izbutiră să dea foc cortului lor, ceea ce avu cel puțin meritul de a le încălzi pe cele din jur. Caii mari de luptă începură să moară de oboseală și de frig.

– Ce e un cavaler fără cal? spuneau oamenii o ghicitoare.

– Un om de zăpadă cu sabie.

Toți caii căzuți erau măcelăriți la fața locului, pentru carne. Și proviziile începuseră să li se împuțineze.

Peasebury, Cobb, Foxglove și alți cavaleri din Sud îl îndemnară pe rege să facă un popas până la oprirea viscolului. Stannis nu voia să facă nici una, nici alta. Nu le acordă atenție nici oamenilor reginei când veniră să-l îndemne să-i aducă o jertfă înfometatului lor zeu roșu.

Ea află asta de la Justin Massey, care era mai puțin cucernic decât mulți alții.

– O jertfă va dovedi sinceritatea cu care continuă să ardă credința noastră, sire, îi spusese regelui Clayton Suggs.

Iar Godry Moartea Uriașilor adăugase:

– Vechii zei ai Nordului au abătut viscolul asupra noastră. Numai R'hllor îi poate pune capăt. Trebuie să-i dăm un necredincios.

– Jumătate din oastea mea e alcătuită din necredincioși, răspunsese Stannis. N-o să ard pe nimeni. Rugați-vă cu mai multă tărie.

N-o să ardă pe nimeni azi, pe nimeni mâine... dar, dacă ninsoarea continuă, cât timp o să treacă înainte de a începe să slăbească hotărârea regelui? Asha nu împărtășise niciodată credința unchiului ei Aeron în Zeul Înecat, dar în noaptea aceea i se rugă Celui care Sălășluiește sub Valuri cu aceeași fervoare cu care i se ruga Păr Umed. Viscolul nu se domoli. Marșul continuă, mai întâi cu încetineala mersului nesigur, apoi cu cea a mersului târâș. O zi bună însemna opt kilometri. Apoi cinci. Apoi trei.

Din cea de-a noua zi a viscolului, căpitanii și comandanții erau văzuți la fiecare popas intrând în cortul regelui uzi și istoviți, ca să se lase într-un genunchi și să spună ce pierderi avuseseră în timpul zilei.

– Un mort. Trei dispăruți.

– Șase cai morți, unul fiind al meu.

– Doi morți, dintre care un cavaler. Patru cai căzuți. Am reușit să-l ridicăm pe unul. Ceilalți sunt pierduți. Cai de luptă și un buiestraș.

Numărătoarea frigului, așa auzi Asha spunându-i-se. Convoiul de bagaje avea cel mai mult de suferit: cai morți, oameni dispăruți, căruțe răsturnate și sfărâmate.

– Caii se afundă în zăpadă, îi spuse Justin Massey regelui. Oamenii se răzlețesc sau se așază pur și simplu jos, așteptând să moară.

– Lăsați-i acolo! se răsti Regele Stannis. Continuăm marșul.

Oamenii Nordului se descurcau mult mai bine, cu caii lor mici și cu labele-de-urs. Donnel Flint Negriciosul și fratele lui vitreg Artos nu

pierdură decât un singur om. Clanurile Liddle, Wull şi Norrey nu aveau nicio pierdere. Unul dintre catârii lui Morgan Liddle se rătăcise, dar el părea să creadă că i-l furase clanul Flint.

O sută de leghe de la Deepwood Motte până la Winterfell. Aproape cinci sute de kilometri pentru un corb în zbor. Cincisprezece zile. A cincisprezecea zi a marşului veni şi trecu, şi ei străbătuseră mai puţin de jumătate din distanţă. În urma lor se întindeau un şir de căruţe stricate şi de leşuri îngheţate, îngropate sub zăpada răscolită de vânt. Soarele, luna şi stelele dispăruseră de atât de multă vreme, încât Asha începea să se întrebe dacă nu cumva visase că existau.

Erau într-a douăzecea zi de mers când reuşi în sfârşit să scape de lanţurile de la glezne. Către sfârşitul după-amiezii, unul dintre caii care trăgeau căruţa ei muri în hamuri. Nu găsiră niciunul cu care să-l înlocuiască; era nevoie de toate animalele de povară rămase ca să tragă căruţele cu mâncare şi cu nutreţ. Când ajunse acolo, Ser Justin Massey le spuse să taie calul mort pentru carne şi să sfărâme căruţa pentru lemne de foc. Pe urmă scoase lanţurile din jurul gleznelor Ashei, frecându-i pulpele ca să-i pună sângele în mişcare.

– N-am de unde să-ţi dau un cal, doamna mea, iar dacă ne-am urca amândoi pe al meu i-am aduce şi lui sfârşitul. Trebuie să mergi pe jos.

Glezna Ashei zvâcnea dureros sub greutatea ei, la fiecare pas. *Frigul o s-o amorţească destul de repede,* îşi spuse. *Într-o oră n-o să-mi mai simt deloc picioarele.* Nu greşea decât în parte; se întâmplă după un timp mult mai scurt. Când întunericul opri coloana, se împleticea şi tânjea după confortul închisorii ei pe roţi. *Lanţurile m-au slăbit.* La cină era atât de istovită, încât adormi la masă.

În cea de-a douăzeci şi şasea zi a marşului de cincisprezece zile mâncară ultimele legume. În cea de-a treizecea, ultimele rezerve de porumb şi de nutreţ. Asha se întrebă cât timp putea supravieţui un om mâncând carne crudă, pe jumătate îngheţată.

– Branch jură că suntem numai la trei zile de mers de Winterfell, îi spuse Ser Richard Horpe regelui imediat după numărătoarea frigului.

– Dacă-i lăsăm pe oamenii cei mai slăbiți în urmă, zise Corliss Penny.

– Oamenii cei mai slăbiți nu mai pot fi salvați, insistă Horpe. Cei destul de puternici trebuie s-ajungă la Winterfell, sau vor muri și ei.

– Stăpânul Luminii ne va da castelul, spuse Ser Godry Farring. Dacă Lady Melisandre ar fi fost cu noi...

În cele din urmă, după o zi de coșmar în care coloana nu înaintă decât un kilometru și jumătate și pierdu o duzină de cai și patru oameni, Lordul Peasebury se întoarse împotriva oamenilor Nordului:

– Marșul ăsta a fost o nebunie. Tot mai mulți morți pe zi ce trece, și pentru ce? Pentru o fată?

– Fata lui Ned, spuse Morgan Liddle.

Era al doilea din trei fii și ceilalți lupi îi spuneau Liddle Mijlocilă, deși nu o făceau prea des când îi putea auzi. Era acel Morgan care aproape că o măcelărise pe Asha în lupta de la Deepwood Motte. Venise la ea mai târziu, în timpul marșului, să-i ceară iertare... pentru că, în înfierbântarea încleștării, îi spusese „târfă“, nu pentru că-ncercase să-i crape capul cu securea.

– Fata lui Ned, repetă ca un ecou Marele Wull Căldare. Și am fi avut-o și pe ea, și castelul, dacă voi, filfizonii înfumurați din Sud, nu v-ați fi pișat în pantalonii voștri de satin când ați văzut puțină zăpadă.

– *Puțină* zăpadă? Buzele lui Peasebury, de altfel catifelate ca ale unei fetișcane, se strâmbară de furie. Sfatul vostru nechibzuit ne-a impus marșul ăsta, Wull. Încep să bănuiesc că ați fost tot timpul oamenii lui Bolton. Așa stau lucrurile? El v-a trimis să vă turnați șoaptele otrăvite în urechea regelui?

Căldare îi râse în nas.

– Lord Păstaie de Mazăre.[1] Dac-ai fi fost bărbat, te-aș fi ucis pentru asta, dar sabia mea e dintr-un oțel prea fin ca s-o spurc cu sângele unui laș. Luă o înghițitură de bere și își șterse buzele. Da, oamenii mor.

---

[1] Peasebury este Lord de Poddingfield, *pea* însemnând „mazăre“, iar *pod*, „păstaie“ (n. tr.).

Vor mai muri și alții înainte de a vedea Winterfellul. Și ce dacă? E război. În războaie mor oameni. Așa trebuie să fie. Așa a fost întotdeauna.

Ser Corliss Penny îi aruncă șefului clanului o privire neîncrezătoare.

– Tu *vrei* să mori, Wull?

Asta păru să-l amuze pe bărbatul din Nord.

– Vreau să trăiesc veșnic într-un ținut unde vara ține o mie de ani. Vreau un castel în nori, de unde să-mi cobor privirea în jos, asupra lumii. Vreau să am din nou douăzeci și șase de ani. Atunci puteam să lupt toată ziua și să mă culc cu muierile toată noaptea. Ce vor oamenii n-are nicio importanță.

Iarna e aproape asupra noastră, băiete. Și iarna e moarte. Aș vrea mai degrabă să-mi moară oamenii luptând pentru fetița lui Ned decât singuri și flămânzi în zăpadă, vărsând lacrimi care le-nghează pe obraji. Nimeni nu cântă despre bărbații care mor așa. Cât despre mine, sunt bătrân. Asta o să fie ultima mea iarnă. Lăsați-mă să mă scald în sângele lui Bolton înainte de a-mi da duhul. Vreau să-l simt împroșcându-mi fața când mușcă securea mea adânc din țeasta unui Bolton. Vreau să mi-l ling de pe buze și să mor cu gustul lui pe limbă.

– Da! strigă Morgan Liddle. Sânge și luptă!

Pe urmă strigau toți oamenii dealurilor, lovind în masă cu pocalele și cu coarnele din care beau și umplând cortul regelui cu clinchete.

Și Asha Greyjoy ar fi întâmpinat cu bucurie o luptă. *O bătălie, să pună capăt acestei mizerii. Oțel pe oțel, zăpadă roz, scuturi strivite, membre retezate, iar totul se va termina.*

A doua zi, iscoadele regelui dădură din întâmplare peste satul părăsit al unor plugari, între două lacuri – un loc sărăcăcios, nu mai mult de câteva colibe, un conac și un turn de veghe. Richard Horpe le porunci să se oprească, deși în ziua aceea străbătuseră mai puțin de un kilometru și mai erau câteva ceasuri bune de lumină. Ora răsăritului de lună trecu înainte ca ariergarda și convoiul cu bagaje să pătrundă în sat în dezordine. Asha intră odată cu cel din urmă.

– În lacurile astea e pește, îi spuse Horpe regelui. O să tăiem copci în gheață. Oamenii Nordului știu cum se face.

Chiar și în mantia lui largă de blană și cu armura grea, Stannis arăta ca un om cu un picior în groapă. Puțina carne pe care o avea pe trupul înalt și uscățiv la Deepwood Motte se topise în timpul marșului. Sub piele i se contura forma craniului și fălcile i se încleștau atât de tare, încât Asha se temea să nu i se spargă dinții.

– Atunci, pescuiți, spuse el, mușcând din fiecare cuvânt cu un clănțănit. Dar plecăm la primii zori.

Însă, când se lumină de ziuă, tabăra se trezi în zăpadă și tăcere. Cerul se preschimbase din negru în alb, dar nu părea mai strălucitor. Asha Greyjoy se trezi încordată și înfrigurată sub mormanul de blănuri pentru dormit, ascultând sforăiturile Ursoaicei. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să sforăie atât de zgomotos, dar se obișnuise cu asta în timpul marșului și sunetul i se părea acum chiar liniștitor. Liniștea era cea care o îngrijora. Nu suna nicio trâmbiță, trezind oamenii ca să încalece, să formeze coloana, să se pregătească de marș. Niciun corn de război nu-i chema pe oamenii Nordului. *Ceva nu merge cum ar trebui.*

Asha se târî de sub blănurile pentru dormit și ieși din cort împingându-se și doborând într-o parte zidul de zăpadă care îi pecetluise înăuntru în timpul nopții. Lanțurile îi zăngăniră când se ridică în picioare și respiră aerul înghețat. Ninsoarea continua să cadă, încă și mai deasă decât atunci când se târâse în cort. Lacurile dispăruseră, așa cum dispăruse și pădurea. Putea să vadă formele celorlalte corturi și ale colibelor, precum și focul de semnalizare care ardea în vârful turnului de veghe, dar nu și turnul. Viscolul înghițise restul.

Undeva, în fața lor, Roose Bolton îi aștepta între zidurile Winterfellului, dar oastea lui Stannis Baratheon nu se clintea, înzăpezită, închisă între ziduri de gheață și zăpadă, flămânzind de moarte.

DAENERYS

Lumânarea era aproape mistuită. Mai rămăseseră mai puțin de doi centimetri, ieșiți în afara unei bălți de ceară topită, caldă, pentru a-și arunca lumina asupra patului reginei. Flacăra începuse să pâlpâie.

O se stingă în curând, își dădu seama Dany, *și atunci o să se sfârșească o altă noapte.*

Zorile veneau întotdeauna prea repede.

Nu dormise, nu putuse să doarmă, nu voise să doarmă. Nu cutezase nici măcar să închidă ochii de teama că în clipa ridicării pleoapelor avea să fie dimineață. Dacă ar fi avut puterea, și-ar fi prelungit nopțile la nesfârșit, dar singurul lucru pe care-l putea face era să rămână trează și să-ncerce să savureze momentele delicioase până la ultimul, înainte să le transforme zorii în nimic mai mult decât niște amintiri tot mai șterse. Alături de ea, Daario Naharis dormea la fel de liniștit ca un nou-născut. Avea un har al somnului, așa se lăudase, zâmbind precum o făcea el, plin de o absolută încredere în sine. Când era pe drumuri, dormea, pretindea el, mai degrabă în șa, ca să fie bine odihnit dacă nimerea în vreo bătălie. Soare sau furtună, n-avea nicio importanță.

– Un războinic care n-adoarme repede n-are putere în luptă, spunea el.

Și nici nu era hărțuit vreodată de coșmaruri. Când Danny îi povesti cum era bântuit Serwyn Scutul-Oglindă de stafiile tuturor cavalerilor pe care-i ucisese, Daario nu făcuse altceva decât să râdă.

– Dacă cei pe care i-am ucis vin să mă sâcâie, îi mai ucid încă o dată.

Are conștiința unui mercenar, înțelesese ea atunci. *Adică n-are conștiință.*

Daario era întins pe burtă, cu picioarele lui lungi acoperite de încâlceala cuverturilor ușoare de in, cu fața pe jumătate îngropată în perne. Dany își plimbă mâna pe spatele lui, urmărindu-i șira spinării. Pielea era netedă la atingere, aproape fără păr. *Pielea lui e mătase și satin.* Îl plăcea să-l simtă sub degete. Îi plăcea să-i treacă degetele prin păr, să-i maseze pulpele ca să-i alunge durerea după o zi lungă de stat în șa, să-i cuprindă bărbăția și să i-o simtă întărindu-i-se în palmă.

Dacă ar fi fost o femeie obișnuită, și-ar fi petrecut bucuroasă întreaga viață atingându-l pe Daario, mângâindu-i cicatricele și făcându-l să-i spună cum ajunsese s-o capete pe fiecare dintre ele. *Aș renunța la coroană dacă mi-ar cere-o*, se gândi Dany... dar el nu i-o ceruse și n-avea să i-o ceară niciodată. Daario putea să-i șoptească vorbe de dragoste când erau amândoi ca unul, dar ea știa că regina-dragon era aceea pe care o iubea. *Dacă renunț la coroană n-o să mă mai vrea.* În plus, regii care-și pierdeau coroanele își pierdeau și capetele, iar ea nu vedea de ce ar fi fost altfel pentru regine.

Lumânarea licări pentru o ultimă oară și pieri, înecându-se în propria ceară. Întunericul înghiți salteaua de puf și pe cei culcați pe ea și umplu fiecare cotlon al încăperii. Dany își puse brațele în jurul căpitanului ei și se apăsă peste spatele lui. Îi sorbi mirosul, savurând căldura cărnii lui, senzația dăruită de pielea lui lipită de ea ei. *Ține minte*, își spuse. *Ține minte cum e când îl simți.* Îl sărută pe umăr.

Daario se rostogoli către ea, cu ochii deschiși.

– Daenerys.

Îi zâmbi leneș. Ăsta era un alt talent al lui: se trezea dintr-odată, ca o pisică.

– S-au ivit zorile?

– Nu încă. Mai avem un scurt răgaz.

– Mincinoaso! Îți pot vedea ochii. Aș fi putut, dac-am fi fost în întunecimea nopții? Daario azvârli cuverturile cu o zvâcnire a picioarelor și se săltă în capul oaselor. Semiîntuneric. Ziua va fi aici curând.

– Nu vreau să se termine noaptea asta.

– Nu? Și de ce, regina mea?

– Știi.

– Nunta? El râse. Mărită-te cu mine.

– Știi că nu pot.

– Tu ești regina. Poți să faci ce-ți place. Își lăsă palma să alunece de-a lungul piciorului ei.

– Câte nopți ne mai rămân?

Două. Numai două.

– Știi la fel de bine ca și mine. Noaptea asta și următoarea și apoi trebuie să punem capăt.

– Mărită-te cu mine, și vom avea toate nopțile, pentru totdeauna.

Aș face-o, dac-aș putea. Khal Drogo fusese pentru ea soare-și-stele, dar el era mort de atâta vreme, încât Daenerys aproape că uitase cum era să iubești și să fii iubită. Daario o ajutase să-și amintească. *Eram moartă și m-a readus la viață. Dormeam și m-a trezit. Căpitanul meu viteaz!* Chiar și așa, în ultima vreme devenise prea îndrăzneț. În ziua ultimei lui ieșiri din cetate se întorsese și-i aruncase la picioare capul unui nobil yunkai, apoi o sărutase în sala mare, ca să vadă toată lumea, până când îi despărțise Ser Barristan Selmy. Ser Bunic fusese atât de furios, încât Dany se temuse că avea să se verse sânge.

– Nu ne putem cununa, iubirea mea. Știi de ce.

El coborî din pat.

– Atunci, mărită-te cu Hizdahr. O să-i ofer ca dar de nuntă o pereche frumoasă de coarne. Bărbaților ghiscari le place să se fudulească punându-și coarne. Și le fac din propriul lor păr, cu piepteni, ceară și fiare.

Daario își găsi pantalonii și și-i puse. Nu se complica purtând lenjerie.

– Odată ce mă mărit, dacă mă dorești o să te faci vinovat de înaltă trădare.

Dany își săltă cuvertura peste sâni.

– Atunci trebuie să fiu trădător.

Daario își trase o tunică de mătase albastră peste cap și își îndreptă vârfurile bărbii cu degetele. Și-o vopsise din nou pentru ea, ca să nu mai fie purpurie, ci albastră, ca atunci când îl văzuse prima oară.

– Miros a tine, zâmbi el, adulmecându-și degetele.

Lui Dany îi plăcea cum scânteia dintele lui de aur la fiecare surâs. Îi plăcea părul lui fin de pe piept. Îi plăceau puterea brațelor lui, sunetul râsului, felul în care se uita în ochii ei și îi rostea numele când își lăsa bărbăția să alunece în ea.

– Ești frumos, se trezi spunând în timp ce-l privea încălțându-și cizmele de călărie și legându-le șireturile.

Uneori o lăsa s-o facă în locul lui, dar nu și în ziua aceea, așa se părea. *S-a zis și cu asta.*

– Nu destul de frumos ca să te măriți cu mine.

Daario își luă centura sabiei din cârligul în care o atârnase.

– Unde te duci?

– Afară, în orașul tău, să beau o bute sau chiar două și să stârnesc o ceartă. A trecut prea mult de când n-am mai omorât pe nimeni. Poate-ar trebui să-ți caut logodnicul.

Dany aruncă în el cu o pernă.

– Să-l lași pe Hizdahr în pace!

– Cum poruncește regina mea. Deschizi curtea pentru judecată?

– Nu. Mâine o să fiu femeie măritată, iar Hizdahr o să fie rege. Să *țină* el judecata. Ăștia sunt oamenii lui.

– O parte sunt ai lui, o parte ai tăi. Cei pe care i-ai eliberat.

– Râzi de mine?

– Cei cărora le spui copiii tăi. Ei își vor mama.

– Da, o faci. *Râzi* de mine.

– Numai puțin, inimă strălucitoare. O să ții judecata?

– Poate după nuntă. După pace.

– Acest *după* despre care vorbești n-o să vină niciodată. Ar trebui să-ți aduni consiliul. Noii mei oameni nu cred că ești aievea. Cei care-au venit de la Hoinari. Cei mai mulți sunt născuți și crescuți în Westeros, cu capul plin de povești despre Targaryeni. Vor să vadă unul cu ochii lor. Broscoiul are un dar pentru tine.

– Broscoiul? chicoti ea. Și cine e Broscoiul ăsta?

El ridică din umeri.

– Un băiat dornishean. E scutierul cavalerului uriaș căruia îi spun ei Mațe-Verzi. I-am cerut să-mi dea mie darul, ca să ți-l aduc, dar n-a vrut.

– Oh, un broscoi deștept. „Dă-mi mie darul." Dany aruncă în el cu o altă pernă. L-aș fi văzut vreodată?

Daario își mângâie mustața aurie.

– Aș fura eu de la dulcea mea regină? Dacă ar fi fost un dar demn de tine, ți l-aș fi pus eu însumi în mâinile catifelate.

– Ca un simbol al dragostei tale?

– În privința asta n-o să spun nimic, dar lui i-am zis că ți-l poate dărui. Doar n-o să faci un mincinos din Daario Naharis?

Dany nu se simțea în stare să-l refuze.

– Cum ți-e voia. Adu-ți broscoiul mâine la Curte. Adu-i și pe ceilalți. Pe cei din Westeros.

Ar fi fost plăcut s-audă limba comună din gura altcuiva în afară de Ser Barristan.

– Cum poruncește regina mea.

Daario se înclină adânc, rânji și plecă, cu mantia învârtejindu-i-se în urmă.

Dany rămase printre așternuturile mototolite, cu brațele în jurul genunchilor, atât de deznădăjduită, încât nici măcar n-o auzi pe Missandei aducând cu pași ușori pâine, lapte și smochine.

– Înălțimea Ta? Nu te simți bine? Te-am auzit țipând în bezna nopții.

Dany luă o smochină. Era neagră, rotofeie, încă plină de rouă. *Oare Hizdahr o să mă facă vreodată să țip?*

– Ai auzit țipătul vântului.

Luă o înghițitură, dar acum, când Daario plecase, fructul își pierduse savoarea. Se ridică oftând și o chemă pe Irri, cerându-i o mantie, apoi ieși pe terasă.

Dușmanii o înconjurau din toate părțile. La țărm erau trase nu mai puțin de douăsprezece corăbii. În unele zile ajungeau să fie o sută, când erau debarcați oștenii. Yunkaii aduceau lemn pe mare. Dincolo de șanțurile lor de apărare, construiau catapulte, scorpioni și trebușete înalte. În nopțile liniștite auzea ciocanele răsunând în văzduhul cald și uscat. *Însă n-au turnuri de atac. Nici berbeci.* N-aveau să-ncerce să ia Meereenul cu asalt. Intenționau s-aștepte în spatele liniilor lor de asediu, aruncând pietre până când oamenii ei aveau să fie îngenuncheați de foame și de molimă.

Hizdahr o să-mi aducă pacea. Trebuie.

În noaptea aceea bucătarii ei fripseră un ied, cu morcovi și curmale, dar Dany nu reuși decât să ciugulească. Perspectiva luptei cu Meereenul o istovise. Somnul veni greu, chiar și după ce se întoarse Daario, atât de beat, încât abia se putea ține pe picioare. Ea se zvârcoli și se răsuci sub cuverturi, visând că o săruta Hizdahr... dar buzele lui erau vinete, lovite, și, când o pătrunse, bărbăția lui era rece ca gheața. Se sâltă în capul oaselor, cu părul ciufulit și cu așternuturile răvășite. Căpitanul ei dormea lângă ea, dar era singură. Voia să-l zgâlțâie, să-l trezească, să-l facă s-o pătrundă, s-o ajute să uite, dar știa că, dacă ar fi făcut-o, el s-ar fi mulțumit să zâmbească, să caște și să spună: „N-a fost decât un vis, regina mea. Culcă-te la loc."

Se strecură în schimb într-o mantie cu glugă și ieși pe terasă. Se apropie de balustradă și rămase acolo, privind în jos, către oraș, așa cum o mai făcuse de o sută de ori până atunci. *N-o să fie niciodată cetatea mea. N-o să fie niciodată căminul meu.*

Lumina de un roz palid a zorilor o găsi tot afară, pe terasa ei, dormind pe iarbă, sub o pătură de rouă fină.

– I-am promis lui Daario c-o să țin judecata astăzi, le spuse slujnicelor ei, când o treziră. Ajutați-mă să-mi găsesc coroana. Oh, și niște veșminte, ceva ușor și răcoros.

Își făcu apariția cu o oră mai târziu.

– *Îngenuncheați cu toții în fața lui Daenerys Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Meereenului, Regina Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Khaleesi a Întinsei Mări de Iarbă, Cea Care a Zdrobit Lanțurile și Mamă a Dragonilor*, strigă Missandei.

Reznak mo Reznak se înclină și îi adresă un zâmbet radios.

– Luminăția Ta, devii tot mai frumoasă pe zi ce trece. Cred că gândul la nuntă ți-a dăruit o nouă strălucire. O, luminoasa mea regină!

Dany oftă.

– Cheamă-l pe primul petiționar.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai ținuse judecata, încât mulțimea celor care o așteptau era copleșitoare. Partea din spate a sălii era o masă solidă de oameni și încăierările depășeau orice precedent. Inevitabil, cea care ieși cu un pas în față fu Galazza Galare, cu capul sus, cu fața ascunsă în spatele unui văl sclipitor.

– Luminăția Ta, ar fi mai bine dacă am sta de vorbă între patru ochi.

– Așa ar fi, dacă aș avea timpul necesar, răspunse Dany cu dulceață. Mâine îmi celebrez nunta. Ultima ei întâlnire cu Grația Verde nu mersese prea bine. Ce vrei să-mi spui?

– Aș vrea să-ți vorbesc despre cutezanța unui anumit căpitan.

Îndrăznește să rostească așa ceva în fața întregii Curți? Dany își simți furia dezlănțuindu-se. *Are curaj, dar dacă-și imaginează că am de gând să mai suport o palmă, nici că se poate înșela mai mult.*

– Oacheșul Ben Plumm ne-a șocat pe toți, spuse ea, dar mă previi prea târziu. Și știu că acum îți dorești să te-ntorci în templul tău și să te rogi în liniște.

Grația Verde se înclină.

– Mă voi ruga și pentru tine.

O altă palmă, se gândi Dany, cu sângele urcându-i în obraji.

Restul nu fu decât o plictiseală bine cunoscută reginei. Stătu pe pernele ei, ascultând, cu un picior legănându-i-se cu iritare. La mijlocul zilei, Jhiqui îi aduse un platou cu smochine și șuncă. Petiționarii păreau să nu se mai sfârșească. Pentru fiecare doi pe care-i trimise afară cu zâmbetul pe buze, din sală ieși câte unul cu ochii înroșiți sau bombănind.

Soarele ajunse aproape la asfințit înainte de a-și face apariția Daario Naharis cu noile lui Ciori ale Furtunii, mercenarii din Westeros plecați de la Hoinari. Dany se pomeni uitându-se la ei în timp ce un alt petiționar vorbea și iar vorbea. *Aceștia sunt oamenii mei. Sunt regina lor de drept.* Păreau o șleahtă murdară, dar era de așteptat din partea unor osteni de vânzare. Cel mai tânăr nu putea să aibă decât cu maximum un an mai mult decât ea, iar cel mai bătrân își aniversase probabil numele de vreo șaizeci de ori. Câțiva lăsau să se vadă semnele bunăstării: brățări de aur, tunici de mătase, centuri pentru sabie cu ținte de argint. Pradă de război. Cei mai mulți aveau haine simple, care arătau că fuseseră purtate îndelung.

Când îi aduse Daario în față, văzu că printre ei se afla o femeie, voinică, blondă și înveșmântată numai în zale. Căpitanul ei o numi Frumoasa Meris, deși frumoasă era ultimul lucru pe care l-ar fi spus Danny privind-o. Avea un metru optzeci și cinci, îi lipseau urechile, avea nasul despicat, cicatrice pe amândoi obrajii și cei mai reci ochi pe care-i văzuse vreodată regina. Cât despre ceilalți...

Hugh Hungerford era zvelt și disprețuitor, cu picioare lungi, față prelungă, cu veșminte înzorzonate și decolorate. Țesătorul era scund și musculos, cu păianjeni tatuați pe piept și pe brațe. Orson Stone, un bărbat cu obrajii rumeni, pretindea că e cavaler, ca și Lucifer Long. Will de la Pădure o cuprinse cu o privire lacomă chiar și atunci când se lăsă într-un genunchi. Dick Păiosul avea ochii de culoarea albăstrelelor, părul alb ca pânza de in și un zâmbet neliniștitor. Fața lui

Jack Roşcovanul era ascunsă de o barbă portocalie şi cuvintele lui erau neinteligibile.

– Şi-a muşcat jumătate din limbă în prima lui luptă, îi explică Hungerford.

Dornishenii păreau diferiţi

– Dacă e pe placul Înălţimii Tale, spuse Daario, aceştia trei sunt Maţe-Verzi, Gerrold şi Broscoiul.

Maţe-Verzi era uriaş şi chel ca un pietroi, cu braţele destul de groase ca să rivalizeze până şi cu Vânjosul Belwas. Gerrold era uscăţiv, înalt, cu şuviţe strălucitoare în păr şi cu ochi albaştri-verzui surâzători. *Pun rămăşag că surâsul ăsta a cucerit inimile multor fecioare.* Mantia lui era făcută dintr-o ţesătură moale de lână maronie, căptuşită cu mătase, un veşmânt prezentabil.

Broscoiul, scutierul, era cel mai tânăr dintre cei trei şi cel mai puţin impresionant, un flăcău serios, îndesat, cu părul castaniu şi ochi căprui. Avea faţa pătrată, frunte înaltă, fălci puternice şi nas lat. Miriştea de pe obrajii şi de pe bărbia lui îl făcea să arate a băiat care-ncearcă să-şi lase pentru prima oară barbă. Dany nu-şi dădea deloc seama de ce s-ar fi gândit cineva să-l poreclească Broscoiul. *O fi în stare să sară mai departe decât alţii.*

– Puteţi să vă ridicaţi, zise ea. Daario mi-a spus că aţi venit la noi din Dorne. Dornishenii vor fi întotdeauna bine veniţi la Curtea mea. Sunspearul i-a rămas credincios tatălui meu când Uzurpatorul i-a furat tronul. Probabil aţi înfruntat multe pericole ca s-ajungeţi la mine.

– Mult prea multe, răspunse Gerrold, bărbatul chipeş cu şuviţe strălucitoare în păr. Eram şase când am plecat din Dorne, Înălţimea Ta.

– Îmi pare rău pentru pierderile voastre. Regina se întoarse către însoţitorul lui mai masiv. Maţe-Verzi e un nume straniu.

– E o glumă, Înălţimea Ta. De pe corăbii. Mi-a fost rău pe drum, tot timpul, de când am plecat din Volantis. Am vomat şi... ei, n-ar trebui să spun.

Dany chicoti.

- Cred că pot să ghicesc, ser. Ser e bine spus, nu? Daario zice că ești cavaler.

- Dacă e pe placul Înălțimii Tale, toți trei suntem cavaleri.

Dany aruncă o privire spre Daario și văzu furia fulgerându-i pe chip. *N-a știut.*

- Am nevoie de cavaleri, spuse ea.

Lui Ser Barristan i se treziseră bănuielile.

- E ușor să te pretinzi cavaler la o asemenea distanță de Westeros. Sunteți pregătiți să apărați această laudă cu sabia sau cu lancea?

- Dacă trebuie, spuse Gerrold, deși n-am să pretind că vreunul dintre noi este egalul lui Barristan cel Viteaz. Înălțimea Ta, îți cer iertare, dar ne-am înfățișat în fața ta sub nume false.

- Mai știu pe cineva care-a făcut cândva asta, spuse Dany, un bărbat pe nume Arstan Barbă Albă. Atunci dezvăluie-mi adevăratele voastre nume.

- Bucuroși... dar, dacă-i putem cere reginei această îngăduință, există vreun loc cu mai puțini ochi și mai puține urechi?

Jocuri în alte jocuri.

- Cum ți-e voia. Skahaz, golește-mi curtea.

Țeastă-Rasă zbieră mai multe porunci. Fiarele lui de Bronz făcură restul, mânându-i afară din sală pe ceilalți mercenari din Westeros și pe petiționari. Consilierii ei rămaseră.

- Acum, zise Dany, numele voastre.

Tânărul și chipeșul Gerrold făcu o plecăciune.

- Ser Gerris Drinkwater, Înălțimea Ta. Sabia mea îți aparține.

Mațe-verzi își încrucișă brațele pe piept.

- Și ciocanul meu de război. Sunt Ser Archibald Yronwood.

- Și tu, ser? îl întrebă regina pe băiatul căruia i se spunea Broscoiul.

- Dacă e pe placul Luminăției tale, îmi pot înfățișa mai întâi darul?

– Cum ți-e voia, încuviință Daenerys, curioasă, dar, când Broscoiul începu să înainteze, Daario Naharis făcu un pas în fața lui și întinse o mână înmănușată.

– Dă-mi darul ăsta mie.

Cu fața ca de piatră, băiatul bondoc se aplecă, își dezlegă cizma și scoase un pergament îngălbenit de sub o clapă ascunsă în interior.

– Ăsta e darul tău? O bucată dintr-o scrisoare?

Daario smulse pergamentul din mâinile dornisheanului și îl desfășură, uitându-se bănuitor la sigilii și la semnături.

– Foarte frumos, numai aur și șnururi, dar nu știu să citesc scrijeliturile voastre din Westeros.

– Dă-i pergamentul reginei, îi porunci Ser Barristan. Acum.

Dany putea să simtă mânia din sală.

– Eu nu sunt decât o fetișcană și fetișcanele trebuie să-și primească darurile, spuse ea, pe un ton ușuratic. Daario, te rog, nu mă necăji. Adu-mi-l aici.

Pergamentul era scris în Limba Comună. Regina îl desfășură încet, studiind sigiliile și semnăturile. Când văzu numele lui Ser Willem Darrry, inima începu să-i bată ceva mai repede. Citi totul o dată, apoi încă o dată.

– Putem ști și noi ce scrie, Înălțimea Ta? întrebă Ser Barristan.

– E un pact secret, răspunse Dany, făcut în Braavos când eu nu eram decât o fetiță. Pentru noi a semnat Ser Willem Darry, omul care ne-a scos pe mine și pe fratele meu în taină de la Piatra Dragonului înainte de a ne putea prinde oamenii Uzurpatorului. Prințul Oberyn Martell a semnat pentru Dorne, cu Lordul Mării ca martor. Îi întinse pergamentul lui Ser Barristan, ca să citească el însuși. Alianța trebuie să fie pecetluită printr-o căsătorie. În schimbul ajutorului oferit de Dorne pentru detronarea Uzurpatorului, fratele meu Viserys trebuia s-o facă pe Arianne, fiica Prințului Doran, regina lui.

Bătrânul lord citi încet pactul.

– Dacă Robert ar fi știut de asta, ar fi distrus Sunspear așa cum a distrus cândva Pyke și ar fi cerut capul Prințului Doran și pe al Viperei Roșii... și probabil și pe al prințesei dornishene.

– Nu mă-ndoiesc că de-asta Prințul Doran a păstrat secretul pactului, sugeră Daenerys. Dacă fratele meu Viserys ar fi știut că-l aștepta o prințesă dornisheană, ar fi traversat marea către Sunspear imediat ce ar fi fost destul de mare ca să se poată căsători.

– Și ar fi atras astfel ciocanul de război al lui Robert asupra sa și a Dornului, zise Broscoiul. Tata s-a mulțumit s-aștepte ziua în care Prințul Viserys și-ar fi găsit o armată.

– Tatăl tău?

– Prințul Doran. Tânărul se lăsă din nou într-un genunchi. Înălțimea Ta, am onoarea să fiu Quentyn Martell, prinț al Dornului și cel mai loial dintre supușii tăi.

Dany râse.

Fața prințul dornishean se împurpură, în timp ce propria ei Curte și consilierii o priveau nedumeriți.

– Înălțimea Ta? întrebă Skahaz Țeastă-Rasă, în limba ghiscari. De ce ai râs?

– I se spune *broscoiul* și tocmai am aflat de ce. În basmele din Cele Șapte Regate sunt broscoi care se transformă în prinți vrăjiți când sunt sărutați de adevărata lor dragoste. Zâmbindu-le cavalerilor din Dorne, regina trecu din nou la Limba Comună. Spune-mi, Prințe Quentyn, ești un prinț vrăjit?

– Nu, Înălțimea Ta.

– De asta mă temeam și eu. *Nici vrăjit și nici nu poate vrăji pe nimeni, din nefericire. Păcat că prințul e el, nu cel cu umeri lați și păr de culoarea nisipului.* Dar ai venit totuși pentru o sărutare. Vrei să te-nsori cu mine. Nu așa merg lucrurile? Darul pe care mi-l aduci e dulcele tău sine. În loc de Viserys și sora ta, trebuie să pecetluim noi doi pactul, dacă vreau ținutul Dorne.

– Tata a sperat c-o să mă găsești acceptabil.

Daario Naharis izbucni într-un râs disprețuitor.

– Eu zic că ești un cățeluș. Regina are nevoie să-i stea alături un bărbat, nu un băiat smiorcăit. Nu ești potrivit pentru o femeie ca ea. Când ți-ai lins ultima oară buzele, n-ai simțit gustul laptelui mamei tale?

Fața lui Ser Gerris Drinkwater se întunecă la auzul acestor cuvinte.

– Ține-ți limba-n frâu, mercenarule. Vorbești cu prințul din Dorne.

– Și cu doica lui, așa mi se pare.

Daario își plimbă degetele peste mânerul sabiei și zâmbi amenințător.

Skahaz se încruntă, așa cum nu se putea încrunta decât el.

– Băiatul o fi bun pentru Dorne, dar Meereenul are nevoie de un rege de sânge ghiscari.

– Am auzit de Dorne, se amestecă Reznak mo Reznak. Înseamnă nisip și scorpioni, și munți roșii golași, copți în soare.

– Înseamnă cincizeci de mii de sulițe și de săbii, zălogite să intre în slujba reginei noastre, îi răspunse Prințul Quentyn.

– Cincizeci de mii? exclamă batjocoritor Daario. Eu nu văd decât trei.

– Ajunge, spuse Daenerys. Prințul Quentyn a traversat o jumătate de lume ca să-mi ofere darul său. Nu permit să fie tratat fără curtoazie. Se întoarse către dornisheni. Ar fi trebuit să veniți acum un an. Am făgăduit să mă mărit cu nobilul Hizdahr zo Loraq.

– Nu e prea târziu..., începu Ser Gerris.

– La asta am să chibzuiesc eu, spuse Daenerys. Reznak, ai grijă să li se dea prințului și însoțitorilor săi apartamente demne de obârșia lor nobilă și să li se îndeplinească dorințele.

– Cum ți-e voia, Luminăția Ta.

Regina se ridică.

– Atunci, aici am terminat deocamdată.

Daario și Ser Barristan o urmară în susul treptelor către apartamentele ei.

– Asta schimbă totul, zise bătrânul cavaler.

– Nu schimbă nimic, spuse Dany, în timp ce Irri îi scotea coroana. Cu ce ne-ajută trei oameni?

- Trei cavaleri, sublinie Selmy.

- Trei mincinoşi, interveni posomorât Daario. M-au înşelat.

- Te-au şi cumpărat, nu mă îndoiesc.

El nu se osteni să nege. Dany desfăcu pergamentul şi îl studie încă o dată. *Braavos. Asta s-a făptuit în Braavos, pe când locuiam noi în casa cu uşă roşie.* De ce-o făcea să se simtă atât de ciudat?

Se pomeni aducându-şi aminte coşmarul din noaptea trecută. *În vise e uneori adevăr.* Oare era posibil ca Hizdahr zo Loraq să se afle în slujba vrăjitorilor, asta însemnase visul? Îi spuneau oare zeii să-l dea deoparte pe Hizdahr şi să se mărite în schimb cu prinţul dornishean? Ceva îi licări în memorie.

- Ser Barristan, care e blazonul Casei Martell?

- Un soare orbitor, străpuns de o suliţă.

Fiul soarelui. O străbătu un fior.

- Umbre şi şoapte.

Ce altceva mai spusese Quaithe? *Iapa albă şi fiul soarelui. Mai era şi un leu, şi un dragon. Sau dragonul sunt eu?*

- Fereşte-te de seneşalul parfumat. Asta-şi aducea aminte. Vise şi prorociri. De ce trebuie să fie întotdeauna ca nişte ghicitori? De aceea nu-mi plac. Oh, lasă-mă acum, ser! Mâine e ziua nunţii mele.

În noaptea aceea, Daario o avu în toate felurile în care poate avea un bărbat o femeie şi ea i se oferi din toată inima. Ultima oară, când răsărea soarele, îşi folosi gura ca să-l întărească iarăşi, aşa cum o învăţase Doreah cu mult timp în urmă, apoi îl călări cu atâta sălbăticie, încât rana lui reîncepu să sângereze şi, preţ de o încântătoare clipă, Daenerys nu putu spune dacă el era în ea sau ea era în el.

Dar, când asupra zilei ei de nuntă se ridică soarele, Daario făcu acelaşi lucru, punându-şi hainele şi închizându-şi centura sabiei cu catarama ei extravagantă, din aur strălucitor.

- Unde te duci? îl întrebă Dany. Îţi interzic să ieşi azi la atac în afara cetăţii.

– Regina mea e crudă, spuse căpitanul ei. Dacă nu-ți pot măcelări dușmanii, cum să mă distrez în timpul nunții tale?

– La căderea nopții n-o să mai am nici un dușman.

– Acum suntem de-abia în zori, dulce regină. Ziua e lungă. E destul timp pentru o ultimă ieșire. O să-ți aduc capul Oacheșului Ben Plumm ca dar de nuntă.

– Fără capete, insistă ea. Cândva mi-a adus flori.

– Să-l lăsăm pe Hizdahr să-ți aducă flori. E adevărat că nu e el omul care să se-aplece ca să culeagă o păpădie, dar are slujitori care vor fi încântați s-o facă în locul lui. Acum îmi îngădui să plec?

– Nu.

Voia să rămână și s-o țină în brațe. *Într-o zi o să plece și n-o să se mai întoarcă*, se gândi. *Într-o zi un arcaș o să-i înfigă o săgeată în piept, sau zece oameni se vor năpusti asupra lui cu lăncile, cu săbiile și cu securile, zece oameni care se visează eroi.* Cinci dintre ei aveau să moară, dar asta n-avea să facă durerea ei mai ușor de suportat. *Într-o zi o să-l pierd, așa cum mi-am pierdut soarele-și-stelele. Dar vă implor, zeilor, nu astăzi.*

– Întoarce-te în pat și sărută-mă. Nimeni n-o mai sărutase vreodată ca Daario Naharis. Sunt regina ta și-ți poruncesc să te culci cu mine.

O spusese în glumă, dar privirea lui se înăspri auzindu-i cuvintele.

– Culcatul cu reginele e treaba regilor. Nobilul tău Hizdahr se poate ocupa de așa ceva, odată ce-o să fiți căsătoriți. Iar dacă se dovedește a fi de obârșie prea înaltă ca să asude astfel, are slujitori care vor fi încântați să facă și asta în locul lui. Sau l-ai putea chema în patul tău pe băiatul dornishean, ca și pe frumosul lui prieten, de ce nu?

Plecă din dormitorul ei cu pași mari.

O să iasă la atac, înțelese Dany, *iar dacă o ia capul lui Ben Plumm o să vină la ospățul de nuntă și-o să mi-l arunce la picioare. Cei Șapte să mă apere. De ce nu e de neam mai bun?*

După plecarea lui, Missandei îi aduse reginei mâncare simplă, alcătuită din brânză de capră și măsline, cu stafide ca dulciuri.

– Înălțimii Tale îi trebuie ceva mai tare decât vinul pentru prima masă a zilei. Ești atât de micuță și azi o să ai cu siguranță nevoie de putere.

Venind de la o copilă, asta o făcu pe Daenerys să râdă. Se baza atât de mult pe mica tălmăcitoare, încât uita adesea că Missandei abia împlinise unsprezece ani. Împărțiră mâncarea pe terasa ei. În timp ce Dany ciugulea dintr-o măslină, fata naathi își ridică spre ea ochii ca aurul topit, spunând:

– Nu e prea târziu să-i anunți că ai hotărât să nu te mai măriți.

Și totuși este, se gândi cu tristețe regina.

– Sângele lui Hizdahr e vechi și nobil. Unirea noastră înseamnă unirea sclavilor mei eliberați cu poporul lui. Când noi vom fi ca unul, așa va fi și orașul nostru.

– Înălțimea Ta nu-l iubește pe nobilul Hizdahr. Aceasta crede că l-ai vrea mai degrabă pe altul drept soț.

Azi nu trebuie să mă gândesc la Daario.

– O regină iubește pe cine trebuie, nu pe cine vrea. Pofta de mâncare o părăsise. Ia astea de-aici, îi spuse lui Missandei. E timpul pentru baie.

Pe urmă, în timp ce Jhiqui o usca pe Daenerys tamponând-o ușor, Irri se apropie cu *tokarul* ei. Dany le invidia pe fecioarele dothraki pentru pantalonii lor largi de mătase și pentru vestele pictate. Aveau să se bucure de răcoare mai mult decât ea, în *tokarul* cu franjuri grele din perle mărunte.

– Ajutați-mă să înfășor asta în jurul meu, vă rog. Nu mă pot descurca singură cu toate perlele.

Ar fi trebuit să fie nerăbdătoare așteptând nunta și noaptea ce avea să urmeze, o știa. Își aduse aminte de noaptea primei ei nunți, când Khal Drogo îi ceruse fecioria sub stelele stranii. Își aduse aminte cât de înspăimântată fusese și cât de excitată. Oare cu Hizdahr avea să fie la fel? *Nu. Nu mai sunt fata care am fost, iar el nu-mi e soare-și-stele.*

Missandei ieși iarăși din piramidă.

– Reznak și Skahaz imploră să li se acorde cinstea de a o conduce pe Înălțimea Ta la Templul Grațiilor. Reznak a poruncit să fie pregătit palanchinul.

Meereenii nu călăreau între zidurile orașului lor. Preferau palanchinele, lecticile și jilțurile purtate pe umerii sclavilor.

– Caii murdăresc străzile, îi spusese un bărbat din Zakh, dar sclavii n-o fac.

Dany eliberase sclavii, însă palanchinele, lecticile și jilțurile continuau să aglomereze străzile, ca și până atunci, deși niciunele dintre ele nu pluteau prin aer purtate de vreo vrajă.

– Ziua e prea fierbinte ca să mă-nchid într-un palanchin, zise regina. Puneți șaua pe argintul meu. Nu vreau să merg la nobilul meu soț pe spinările purtătorilor.

– Înălțimea Ta, răspunse Missandei, nu poți călări îmbrăcată în *tokar*.

Mica tălmăcitoare avea dreptate, așa cum se întâmpla atât de des. Tokar*ul* nu era un veșmânt menit să fie purtat pe șaua calului. Dany se strâmbă.

– Cum spui tu. Însă nu palanchinul. O să mă sufoc în spatele perdelelor lui. Să mi se pregătească un jilț.

Dacă tot trebuia să poarte urechile lor pleoștite, măcar s-o vadă toți iepurii.

La apariția ei, Reznak și Skahaz căzură în genunchi.

– Luminăția Ta strălucește atât de puternic, încât va orbi pe oricine va îndrăzni s-o privească, spuse Reznak.

Seneșalul purta un *tokar* din brocart cafeniu, cu franjuri aurii.

– Îl faci pe Hizdahr zo Loraq e cel mai norocos... așa cum te face și el pe tine, dacă este atât de cutezător precum se spune. Această unire ne va salva orașul, vei vedea.

– Să ne rugăm pentru asta. Vreau să-mi plantez măslinii și să-i văd înflorind.

Ce importanță are dacă sărutările lui Hizdahr nu-mi plac? Pacea o să-mi placă. Sunt regină sau doar femeie?

- Mulțimile vor fi azi la fel de dese ca muștele.

Țeastă-Rasă era înveșmântat într-o fustă neagră plisată și într-o platoșă înfățișând relieful mușchilor și ținea sub un braț un coif de bronz în formă de cap de șarpe.

- Ar trebui să-mi fie teamă de muște? Fiarele tale de Bronz mă vor feri de orice rău.

În spațiul de la baza Marii Piramide aerul era prăfos. Zidurile groase de aproape zece metri înăbușeau tumultul străzilor și țineau căldura afară, așa că înăuntru era răcoare și semiîntuneric. Escorta ei se forma în interiorul porților. Grajdurile cailor, catârilor și măgarilor erau în pereții dinspre vest, iar ale elefanților în cei din est. Dany făcuse rost de trei astfel de animale uriașe bizare pentru piramida ei. Îi aduceau aminte de mamuții cenușii, fără păr, deși colții le fuseseră tăiați și auriți, iar ochii le erau triști.

Îl găsi pe Vânjosul Belwas mâncând struguri, în timp ce Barristan Selmy îl urmărea cu privirea pe grăjdarul care strângea chinga calului său sur. Cei trei dornisheni erau alături de ei, stând de vorbă, dar se întrerupseră la apariția reginei. Prințul lor se lăsă într-un genunchi.

- Înălțimea Ta, trebuie să te implor. Puterile tatălui meu sunt în scădere, dar devotamentul lui față de cauza ta e la fel de puternic ca întotdeauna. Dacă purtările sau persoana mea nu ți-au fost pe plac, acest lucru mă întristează, dar...

- Dacă vrei să-mi fii pe plac, ser, bucură-te pentru mine, spuse Daenerys. Azi e ziua nunții mele. În Orașul Galben se va dansa, fără nicio îndoială. Oftă. Ridică-te, prințul meu, și zâmbește. Într-o zi mă voi întoarce în Westeros să cer tronul tatălui meu și mă voi uita către Dorne pentru ajutor. Dar azi yunkaii mi-au încercuit orașul cu oțel. Aș putea să mor înainte de a-mi vedea Cele Șapte Regate, Hizdahr ar putea să moară. Westerosul ar putea fi înghițit de valuri. Dany îl sărută pe obraz. Haide. E timpul să mă cunun.

Ser Barristan o ajută să se urce în jilț. Quentyn li se alătură însoțitorilor săi din Dorne. Vânjosul Belwas strigă să se deschidă porțile și

Daenerys Targaryen fu purtată afară, în soare. Selmy i se alătură pe calul lui sur.

– Spune-mi, îi ceru Danny, în timp ce procesiunea cotea către Templul Grațiilor, dacă tatăl meu și mama mea ar fi fost liberi să-și urmeze inimile, cu cine s-ar fi cununat?

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Înălțimea Ta n-are de unde să-i cunoască.

– Dar tu știi totuși. Spune-mi.

Bătrânul cavaler își înclină capul.

– Regina, mama ta, a știut întotdeauna care îi era datoria.

Era chipeș în armura lui auriu-argintie, cu mantia albă curgându-i de pe umeri, dar vorbea ca un om în suferință, ca și cum fiecare cuvânt ar fi fost o stâncă de care trebuia să treacă.

– Ca fecioară, totuși... s-a îndrăgostit la un moment dat de un cavaler tânăr din ținutul furtunilor care i-a purtat panglica la un turnir și a numit-o regina dragostei și a frumuseții. A fost de scurtă durată.

– Ce s-a-ntâmplat cu acest cavaler?

– Și-a lăsat lancea deoparte când nobila ta mamă s-a cununat cu tatăl tău. Pe urmă a devenit foarte pios, și a fost auzit spunând că numai Fecioara o putea înlocui în inima lui pe Regina Rhaella. Dragostea lui era imposibilă, firește. Un cavaler cu moșie nu e un consort potrivit pentru o prințesă de sânge regesc.

Iar Daario Naharis nu e decât un mercenar, care nu e demn nici măcar să lege pintenii de aur ai unui cavaler cu moșie.

– Și tatăl meu? A existat vreo femeie pe care-a iubit-o mai mult decât și-a iubit regina?

Ser Barristan se foi în șa.

– Nu... n-a iubit-o. Poate că *a dorit-o* e mai bine spus, dar... nu e vorba decât de bârfe din bucătării, de șușotelile spălătoreselor și ale grăjdarilor...

– Vreau să știu. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Vreau să știu totul despre el. Cele bune și... restul.

– Cum poruncești. Cavalerul alb își alese cuvintele cu grijă. Prințul Aerys... tânăr fiind, s-a îndrăgostit de o anumită lady de Casterly Rock, o verișoară de-a lui Tywin Lannister. La cununia ei cu Tywin, tatăl tău a băut prea mult vin și a fost auzit spunând că era mare păcat fiindcă se desființase dreptul primei nopți. O glumă de bețiv, atât și nimic mai mult, dar Tywin Lannister nu era omul care să uite astfel de vorbe, sau... sau libertățile pe care și le-a îngăduit tatăl tău pe drumul către patul nupțial. Fața i se înroși. Am spus prea multe, Înălțimea Ta. Eu...

– *Grațioasă regină, bun găsit!*

O altă procesiune ajunsese alături de a ei și Hizdahr zo Loraq îi zâmbea de pe jilțul lui. *Regele meu.* Dany se întrebă unde era Daario Naharis, ce făcea. *Dacă asta ar fi o poveste, ar sosi în galop chiar în clipa în care ajungem la templu și l-ar provoca pe Hizdahr la luptă pentru mâna mea.*

Una alături de alta, procesiunea reginei și a lui Hizdahr zo Loraq traversară încet Meereenul până ce în fața lor se ivi în sfârșit Templul Grațiilor, cu domurile lui aurite străfulgerând sub razele soarelui. *Ce frumos*, încercă regina să-și spună, dar în ea era o fetiță prostuță care nu se putea împiedica să se uite după Daario. *Dacă te-ar iubi, ar veni și te-ar scoate de aici purtându-te pe vârful sabiei, așa cum a purtat-o Rhaegar pe iubita lui din Nord*, insistă copila din ea, însă regina știa că era o prostie. Chiar dacă frumosul ei căpitan ar fi fost destul de nebun ca să facă o asemenea încercare, Fiarele de Bronz l-ar fi ciopârțit înainte de a ajunge la o sută de metri de ea.

Galazza Galare îi aștepta în fața ușilor templului, înconjurată de surorile ei în alb, roz și roșu, albastru, auriu și violet. *Sunt mai puține decât erau.* Dany se uită după Ezzara și n-o zări. *Oare a secerat-o pântecăraia?* Cu toate că regina îi lăsase pe astapori să moară de foame în afara zidurilor ca să nu se răspândească molima, boala se răspândise oricum. Îi lovise pe mulți: sclavi eliberați, mercenari, Fiare de Bronz, chiar și dothraki, deși niciunul dintre Nepătați nu fusese încă atins. Se ruga să fi trecut deja partea cea mai rea.

Grațiile aduseră un jilț de fildeș și un vas de aur. Săltându-și cu delicatețe *tokarul* ca să nu calce pe franjurile lui, Daenerys Targaryen se așeză cu grijă pe perna de catifea a scaunului, iar Hizdahr zo Loraq se lăsă în genunchi, îi desfăcu sandalele și îi spălă picioarele în timp ce cincizeci de eunuci cântau și zece mii de ochii îi priveau. *Are mâini blânde*, se gândi ea pe când uleiurile calde și parfumate i se prelingeau printre degete. *Dacă are și inima la fel de blândă, s-ar putea să-l îndrăgesc cu timpul.*

Picioarele ei odată spălate, Hizdahr i le șterse cu un prosop moale, îi legă din nou sandalele și o ajută să se ridice. Mână în mână, o urmară pe Grația Verde în Templu, unde aerul era gros de tămâie și zeii Ghisului stăteau în firidele lor drapați în umbre.

Patru ore mai târziu, ieșiră ca soț și soție, legați unul de altul cu lanțuri de aur galben prinse de mijloc și de câte o gleznă.

JON

Regina Selyse descinse la Castelul Negru cu fiica ei și cu bufonul acesteia, cu slujitoare și cu doamnele de companie, și cu o suită din care făceau parte cavaleri, vasali și oșteni, cincizeci în total. *Cu toții oamenii reginei*, Jon Snow o știa. *Poate c-o însoțesc pe Selyse, dar o slujesc pe Melisandre.* Preoteasa roșie îi prevenise că soseau cu aproape o zi înainte de a-și face apariția corbul de la Rondul de Est cu același mesaj.

Se întâlni cu grupul reginei lângă grajduri, însoțit de Satin, de Bowen Marsh și de șase străjeri în mantii lungi, negre. Dacă jumătate din ceea ce se spunea despre ea era adevărat, nu trebuia să apară niciodată în fața acelei regine fără o escortă proprie. Altminteri l-ar fi putut lua drept un băiat de la grajduri și i-ar fi întins hățurile calului ei.

Ninsoarea se mutase în sfârșit către sud, oferindu-le un răgaz. În aer se simțea chiar o ușoară încălzire când Jon Snow se lăsă într-un genunchi în fața reginei sale din Sud.

- Castelul Negru urează bun venit Înălțimii Tale și însoțitorilor săi.

Regina Selyse se uită în jos, către el.

- Mulțumirile mele. Condu-mă, te rog, la lordul comandant.

- Frații mei m-au ales pe mine pentru a-mi oferi această onoare. Sunt Jon Snow.

- Tu? Mi s-a spus că ești tânăr, dar...

Regina Selyse era trasă la faţă şi palidă. Purta o coroană din aur roşu, cu vârfurile în formă de flăcări, geamănă cu a lui Stannis.

– ...te poţi ridica, Lord Snow. Aceasta e fiica mea, Shireen.

– Prinţesă.

Jon îşi înclină fruntea. Shireen era o copilă lipsită de farmec, urâţită şi mai mult de vărsatul cenuşiu, care îi lăsase gâtul şi o parte din obraz ţepene, cenuşii şi pline de crăpături.

– Eu şi fraţii mei suntem în slujba ta, îi spuse el fetei.

Shireen se îmbujoră.

– Mulţumesc, lordul meu.

– Cred că-l cunoşti pe Ser Axell Florent, care-mi e rudă, adăugă regina.

– Numai prin mesajele corbilor.

Şi din rapoarte. Scrisorile pe care le primise de la Rondul de Est la Mare aveau multe de spus despre Axel Florent, şi foarte puţine de bine.

– Ser Axell.

– Lord Snow.

Florent, un bărbat solid, avea picioare scurte şi pieptul gros. Fire de păr aspru îi acopereau obrajii şi fălcile şi îi ieşeau din nări şi din urechi.

– Cavalerii mei loiali, continuă regina, Ser Narbert, Ser Benethon, Ser Brus, Ser Patrek, Ser Dorden, Ser Malegorn, Ser Lambert, Ser Perkin.

Fiecare dintre bărbaţii demni să fie prezentaţi se înclină pe rând. Ea nu se osteni să rostească şi numele bufonului, dar talăngile agăţate de pălăria lui împodobită cu coarne de cerb şi tatuajul pestriţ de pe obrajii pufoşi nu-l lăsau să scape neobservat. *Chip Peticit*. Scrisorile lui Cotter Pyke îl pomeneau şi pe el. Pyke pretindea că era un prostănac.

Regina arătă apoi către un alt membru bizar al anturajului său: un bărbat înalt şi sfrijit, a cărui înălţime era accentuată de pălărie stranie, cu trei boruri suprapuse, din fetru purpuriu.

– Şi iată-l pe nobilul Tycho Nestoris, un sol al Băncii de Fier din Braavos, sosit aici să trateze cu Înălţimea Sa Regele Stannis.

Bancherul îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune, măturându-şi cu ea vârfurile picioarelor.

- Lord Comandant, vă mulțumesc ție și fraților tăi pentru ospitalitate.

Vorbea perfect Limba Comună, fără niciun accent străin. Cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Jon, bărbatul din Braavos avea o barbă tot atât de subțire ca o frânghie încolțită din bărbia lui pentru a-i ajunge aproape până în talie. Veșmintele lui de un purpuriu lipsit de luciu erau tivite cu hermină. Un guler țeapăn îi încadra fața îngustă.

- Sper că nu vă vom stânjeni prea mult.

- Câtuși de puțin, lordul meu. Sunteți bine veniți.

Mai bine veniți decât această regină, dacă e să spunem adevărul. Cotter Pyke trimisese un corb ca să-i prevină de sosirea bancherului. De atunci, Jon Snow nu se mai gândise la multe alte lucruri.

Acum se întoarse către regină.

- Încăperile regale din Turnul Regelui au fost pregătite pentru Înălțimea Ta, pentru oricât de mult timp va dori să rămână la noi. Acesta este Lordul nostru Administrator, Bowen Marsh. El va găsi camere pentru oamenii Înălțimii Tale.

- Ce frumos din partea voastră să ne oferiți un loc aici.

Cuvintele reginei erau destul de curtenitoare, cu toate că tonul ei spunea: *Nu vă faceți nimic mai mult decât datoria și tot ce puteți spera e să-mi fie pe plac aceste încăperi.*

- Nu vom rămâne cu voi vreme îndelungată. Cel mult câteva zile. Avem de gând să ne grăbim către noua noastră locuință de la Fortul Nopții imediat ce ne vom odihni. Călătoria de la Rondul de Est a fost istovitoare.

- Cum spui, Înălțimea Ta, zise John. Nu mă-ndoiesc că sunteți înfrigurați și că vă este foame. În sala noastră comună vă așteaptă o masă caldă.

- Foarte bine. Regina aruncă o privire în jurul curții. Însă pentru început aș vrea să mă consult cu Lady Melisandre.

- Firește, Înălțimea Ta. Apartamentele ei sunt tot în Turnul Regelui. Pe aici, dacă asta îți este voia.

Regina Selyse dădu din cap, își luă fiica de mână și îi îngădui lui Jon să le conducă îndepărtându-se de grajduri. Ser Axell, bancherul din

Braavos și ceilalți oameni ai ei îi urmară, ca tot atât de multe rățuște înfășurate în lână și blană.

– Înălțimea Ta, spuse Jon Snow, constructorii mei și-au dat toată silința ca să pregătească Fortul Nopții pentru a te primi... însă o mare parte a castelului este încă în ruină. E mare, cel mai mare de pe Zid, și n-am reușit să-l refacem decât în parte. S-ar putea să te simți mai confortabil dacă te vei întoarce la Rondul de Est la Mare.

Regina Selyse pufni.

– Am terminat cu Rondul de Est. Nu ne-a plăcut acolo. O regină ar trebui să fie stăpână sub propriul ei acoperiș. L-am găsit pe omul tău, Cotter Pyke, barbar, grețos, cicălitor și zgârcit.

Ar trebui s-auzi ce spune Cotter despre tine.

– Îmi pare rău, dar mă tem că Înălțimea Ta va găsi condițiile de la Fortul Nopții cu atât mai puțin pe placul său. Vorbim despre o fortăreață, nu despre un palat. Un loc sumbru și rece. Pe când Rondul de Est...

– Rondul de Est *nu e sigur*. Regina își puse o mână pe umărul fiicei sale. Shireen va sta într-o bună zi pe Tronul de Fier și va conduce Cele Șapte Regate. Trebuie să fie ferită de orice rău și Rondul de Est e locul unde se va da atacul. Fortul Nopții a fost ales de soțul meu ca să ne fie reședință și acolo vom locui. O să... *oh!*

O umbră imensă se ivi din spatele Turnului Comandantului. Prințesa Shireen scoase un țipăt ascuțit, iar trei dintre cavalerii reginei icniră la unison. Un altul înjură.

– Cei Șapte să ne apere, spuse el, atât de zguduit, încât își dădu uitării noul zeu roșu.

– Nu vă temeți, le spuse Jon. N-are niciun gând rău, Înălțimea Ta. El e Wun Wun.

– Wun Weg Wun Dar Wun.

Vocea uriașului huruia ca un bolovan prăvălit cu sălbăticie pe o coastă de munte. Căzu în genunchi în fața lor. Chiar și așa, era mai înalt decât ei.

– Îngenunchere la regină. Mica regină.

Cuvinte pe care le învățase de la Leathers, fără nicio îndoială.

Prințesa Shireen făcu ochii mari cât farfuriile.

– E un *uriaș!* Un uriaș adevărat, ca din povești. Dar de ce vorbește așa caraghios?

– Deocamdată știe doar câteva cuvinte în Limba Comună, răspunse Jon. În ținuturile lor, uriașii vorbesc Limba Veche.

– Pot să-l ating?

– Mai bine nu, o preveni mama ei. Uită-te la el. O creatură murdară. Regina își întoarse fața încruntată spre Jon. Lord Jon, ce caută ființa asta sălbatică de partea noastră a Zidului?

– Wun Wun e un oaspete al Rondului de Noapte, așa cum sunteți cu toții.

Reginei nu-i plăcu răspunsul. Nu le plăcu nici cavalerilor ei. Ser Axell se strâmbă, dezgustat, Ser Brus scoase un chicotit nervos, iar Ser Narbert zise:

– Credeam că toți uriașii sunt morți.

– Aproape toți. *Ygritte a plâns pentru ei.*

– În întuneric dansează morții. Chip Peticit își târși picioarele în ritmul unui dans grotesc. Știu, știu, oh oh oh.

La Rondul de Est îi cususe cineva o mantie pestriță din piei de castor și de oaie și din blăni de iepure. De coarnele pălăriei avea agățate clopote și bucăți lungi de blană maronie de veveriță, care-i atârnau peste urechi. Îi zornăiau la fiecare pas.

Wun Wun îl privea fascinat, cu gura căscată, dar, când întinse mâna spre el, bufonul se retrase dintr-un salt, în clinchete de clopot.

– Oh, nu, oh, nu, oh, nu.

Asta-l făcu pe Wun Wun să se ridice brusc în picioare. Regina o înșfăcă pe Prințesa Shireen și o trase înapoi, cavalerii ei își duseră mâinile la săbii, iar Chip Peticit se îndepărtă clătinându-se îngrozit. Apoi picioarele îi alunecară și căzu cu fundul într-un troian.

Wun Wun începu să râdă. Râsul lui făcea de rușine urletul dragonului. Chip Peticit își acoperi urechile. Prințesa Shireen își îndesă fața în blănurile mamei ei, iar cel mai curajos dintre cavalerii reginei făcu un pas înainte, cu sabia în mână. Jon își înălță brațul și-i tăie calea.

– *Nu* vrei să-l înfurii. Pune-ți oțelul în teacă, ser. Leathers, du-l pe Wun Wun înapoi, la Turnul lui Hardin.

– Mănâncă acum, Wun Wun? întrebă uriașul.

– Mănâncă acum, încuviință Jon. Iar lui Leathers îi spuse: O să trimit o baniță cu legume pentru el și carne pentru tine. Fă un foc.

Leathers zâmbi.

– Îl voi face, stăpâne, dar la Hardin îți îngheață măduva-n oase. Stăpânul ne poate trimite niște vin, să ne-ncălzească?

– Pentru tine. Pentru el nu.

Wun Wun nu mai gustase niciun strop de vin înainte de a ajunge la Castelul Negru, dar, odată ce o făcuse, începuse să-i placă grozav de mult. *Mult prea mult.* Jon avea destule pe cap și fără să-i adauge amestecăturii un uriaș beat. Se întoarse spre cavalerii reginei.

– Nobilul meu tată spunea că un bărbat nu trebuie să-și tragă niciodată sabia dacă n-are de gând s-o folosească.

– Intenția mea era s-o folosesc.

Cavalerul avea obrajii rași și arși de vânt; sub mantia de blană albă purta o tunică țesută cu fir de argint, împodobită, ca blazon, cu o stea albastră în cinci colțuri.

– Mi s-a dat de înțeles că Rondul de Noapte apără ținutul de asemenea monștri. Nimeni nu mi-a spus că sunt păstrați ca animale de casă.

Un alt neghiob din Sud.

– Numele tău este...?

– Ser Patreck de Muntele Regelui, dacă e pe placul lordului meu.

– Nu știu cum respectați legile ospeției acolo, pe muntele tău, ser. La noi, în Nord, sunt sacre. Wun Wun e oaspete aici.

Ser Patrek zâmbi.

– Spune-mi, Lord Comandant, dacă-și vor face apariția Ceilalți, ai de gând să le oferi și lor ospitalitate? Cavalerul se întoarse spre regină. Înălțimea Ta, dacă nu mă înșel, cel de acolo e Turnul Regelui. Pot avea onoarea?

– Cum ți-e voia.

Regina îi luă brațul și trecu pe lângă bărbații din Rondul de Noapte fără să le mai arunce nicio privire.

Flăcările de pe coroană sunt cel mai cald lucru din toată ființa ei.

– Lord Tycho, strigă Jon. O clipă, te rog.

Bărbatul din Braavos se opri.

– Nu sunt niciun fel de lord. Doar un simplu slujitor al Băncii de Fier.

– Cotter Pyke m-a informat că ai sosit la Rondul de Est cu trei corăbii. O galeră de război, una de negoț și o corabie fără vâsle.

– Întocmai, lordul meu. În anotimpul ăsta, traversarea poate fi periculoasă. De una singură, o corabie se poate scufunda acolo unde trei aflate împreună se ajută una pe alta. Banca de Fier e întotdeauna prevăzătoare când e vorba de astfel de lucruri.

– Poate înainte de a pleca am putea schimba o vorbă între patru ochi?

– Sunt sluga ta, Lord Comandant. Iar în Braavos se spune că nu există niciun moment mai potrivit decât prezentul. Acum nu ar fi bine?

– La fel de bine ca oricând. Mergem în salonul meu sau ai vrea să vezi culmea Zidului?

Bancherul se uită în sus, unde gheața se contura, imensă și palidă, pe fundalul cerului.

– Mă tem că acolo sus e un frig cumplit.

– Și frig, și vânt. Și trebuie să te deprinzi să mergi la mare distanță de margini. Vântul a aruncat oameni jos. Dar Zidul nu seamănă cu nimic altceva de pe pământ. S-ar putea să nu mai ai niciodată ocazia să-l vezi.

– Nu mă-ndoiesc că pe patul de moarte voi fi plin de păreri de rău pentru prudența mea de-acum, dar, după o zi lungă în șa, o cameră încălzită îmi e cu mult mai pe plac.

– Atunci, în salonul meu. Satin, niște vin fiert, dacă vrei.

În camerele lui Jon din spatele armurăriei era destulă liniște, dar nu și foarte cald. Focul se stinsese de ceva timp; Satin nu-l hrănea cu tot atâta sârguință ca Edd cel Trist.

– *Porumb!* strigă corbul lui Mormont, în loc de bun venit.

Jon își atârnă mantia în cui.

– Ai venit să-l vezi pe Stannis, nu-i așa?

– Da, lordul meu. Regina Selyse a sugerat că am putea trimite vorbă la Deepwood Motte printr-un corb, ca să-i dăm Înălțimii Sale de știre că îi stau la dispoziție la Fortul Nopții. Ceea ce am a-i spune e prea delicat pentru a se încredința unei scrisori.

– O datorie. *Ce altceva ar putea fi?* A sa? Sau a fratelui său?

Bancherul își lipi degetele celor două mâini.

– Nu se cade din partea mea să discut despre datoriile Lordului Stannis sau despre lipsa lor. Cât despre Regele Robert... A fost într-adevăr plăcerea noastră să-l ajutăm pe Înălțimea Sa la nevoie. Atâta vreme cât a fost în viață, totul a fost bine. Însă acum Tronul de Fier a pus capăt oricărei restituiri.

Oare Lannisterii pot fi într-adevăr atât de neghiobi?

– Nu puteți să-l faceți pe Stannis responsabil pentru datoriile fratelui său.

– Datoriile sunt ale Tronului de Fier, declară Tycho, și indiferent cine stă pe jilțul ăla trebuie să le plătească. De vreme ce tânărul Rege Tommen și sfătuitorii săi au devenit atât de încăpățânați, vrem să discutăm cu Regele Stannis. Dacă se va dovedi mai demn de încrederea noastră, va fi desigur marea noastră plăcere să-i împrumutăm oricât de mult îi este de ajutor.

– *Ajutor*, țipă corbul. *Ajutor, ajutor, ajutor.*

Jon bănuise multe dintre acestea în clipa în care aflase că Banca de Fier își trimisese un sol la Zid.

– Când am primit veste ultima oară, Înălțimea Sa mărșăluia către Winterfell, ca să-i înfrunte pe Lordul Bolton și pe aliații lui. L-ai putea

căuta acolo, dacă doreşti, deşi e primejdios. Te-ai putea trezi prins în războiul lui.

Tycho îşi înclină fruntea.

- Cel care slujeşte Banca de Fier priveşte moartea în plină faţă la fel de des ca voi, cei care slujiţi Tronul de Fier.

Ăsta e stăpânul căruia îi slujesc? Jon Snow nu mai era sigur.

- Vă pot oferi cai, provizii şi călăuze şi tot ce mai este necesar ca s-ajungeţi până la Deepwood Motte. De acolo veţi fi nevoiţi să vă croiţi singuri drum până la Stannis. *Şi se prea poate să-i găsiţi capul într-o ţeapă.* Dar va exista un preţ.

- *Preţ*, zbieră corbul lui Mormont. *Preţ, preţ.*

- Întotdeauna există un preţ, nu-i aşa? Bărbatul din Braavos zâmbi. Ce cere Rondul?

- Corăbiile tale, pentru început. Cu echipajele lor.

- Toate trei? Cum o să mă-ntorc la Braavos?

- N-am nevoie de ele decât pentru o singură călătorie.

- O călătorie primejdioasă, presupun. *Pentru început*, aşa ai spus?

- Vom avea trebuinţă şi de un împrumut. Îndeajuns de mult aur ca să ne putem hrăni până la primăvară. Ca să cumpărăm hrană şi să plătim corăbii care s-o aducă.

- Până la primăvară? Tycho oftă. Nu e cu putinţă, lordul meu.

Ce îi spusese Stannis? *Te târguieşti ca o babă care vinde peşte, Lord Snow. Te-a făcut cumva Ned Stark cu vreo precupeaţă?* Poate că da.

Avură nevoie de cea mai mare parte a unei ore pentru ca imposibilul să devină posibil, şi de încă una ca să se pună de acord asupra condiţiilor. Carafa cu vin fiert adusă de Satin îi ajută să bată în cuie mai multe amănunte discutabile. Când Jon Snow semnă pergamentul întocmit de bancherul din Braavos erau amândoi pe jumătate beţi şi pe de-a-ntregul mâhniţi. Jon se gândi că era un semn bun.

Cele trei corăbii din Braavos aveau să ridice la unsprezece numărul vaselor din flota Rondului de Est, din care făceau parte baleniera din Ibben luată ca pradă de Cotter Pyke, la porunca lui Jon, o galeră de negoţ

luată din Pentos tot cu de-a sila și trei corăbii de război lysene stricate, rămășițe ale flotei lui Salladhor Saan, purtate în derivă către nord de furtunile toamnei. Cele trei din urmă avuseseră mare nevoie de reparații, dar până în momentul acela trebuiau să fie deja încheiate.

Nu era destul de înțelept să se mulțumească numai cu unsprezece nave, dar, dacă mai aștepta mult, oamenii liberi din Sălașul Aspru aveau să fie morți la sosirea flotei salvatoare. *Plecăm pe mare acum sau niciodată.* Dar asta numai dacă Mama Cârtița și oamenii ei erau destul de disperați ca să-și încredințeze viețile Rondului de Noapte...

Când el și Tycho Nestoris ieșiră din salon, întunericul înlocuise deja lumina zilei. Ninsoarea începuse să cadă.

– S-ar părea că răgazul nostru a fost unul scurt.

Jon își strânse mai tare mantia în jurul trupului.

– Iarna e aproape asupra noastră. În ziua în care am plecat din Braavos, pe canale era gheață.

– Trei dintre oamenii mei au trecut prin Braavos nu cu prea mult timp în urmă, îi spuse Jon. Un maester bătrân, un cântăreț și un slujitor tânăr. Escortau o fată sălbatică și pe copilul ei către Orașul Vechi. Probabil că nu s-a-ntâmplat să-i întâlnești.

– Mă tem că nu, lordul meu. Prin Braavos trec în fiecare zi oameni din Westeros, dar cei mai mulți sosesc în Portul Peticarului și tot de-acolo pleacă. Dacă dorești, pot face cercetări ca să le dau de urmă când mă-ntorc.

– Nu e necesar. Până acum ar trebui să se afle în siguranță, în Orașul Vechi.

– Să sperăm. Marea îngustă e primejdioasă în această perioadă a anului și în ultima vreme dintr-acolo au sosit rapoarte neliniștitoare, despre corăbii ciudate, zărite printre Treptele de Piatră.

– Salladhor Saan?

– Piratul lysean? Unii spun că s-a-ntors în locurile pe care le bântuia mai înainte, asta așa e. Iar flota de război a Lordului Redwyne se furișează tot prin Brațul Rupt. În drum spre casă, fără nicio îndoială. Dar

acești oameni ne sunt bine-cunoscuți, ca și corăbiile lor. Nu, acele alte pânze... poate din estul îndepărtat... se aud vorbe stranii, despre dragoni.

– Aș vrea s-avem unul aici. Un dragon ne-ar mai încălzi puțin.

– Lordul meu glumește. Și o să mă ierți dacă n-o să râd. Noi, braavosii, suntem urmașii celor care au plecat din Valyria, fugind de mânia lorzilor dragoni. Noi nu spunem glume cu dragoni.

Nu, cred că nu.

– Scuzele mele, Lord Tycho.

– Nu e nevoie de niciuna dintre ele, Lord Comandant. Acum îmi dau seama că mi-e foame. Când dă cu împrumut atât de mult aur, unui om i se face poftă de mâncare. Ești atât de bun să-mi arăți încotro e sala ta de ospețe?

– Te conduc eu însumi. Își însoți vorbele cu un gest. Pe aici.

Odată ajunși, ar fi fost lipsit de curtenie să nu rupă pâinea cu bancherul, așa că îl trimise pe Satin să le-aducă de mâncare. Apariția nou-sosiților era o schimbare care-i adunase acolo pe toți cei care nu se aflau la datorie și nu dormeau, așa că în subsol erau lume multă și căldură.

Regina nu era de față, așa cum nu era nici fiica ei. Până atunci se instalaseră probabil în Turnul Regelui. Dar Ser Brus și Ser Malegorn erau la-ndemână, distrându-i pe frații adunați cu ultimele noutăți de seamă de la Rondul de Est. Trei dintre doamnele de companie ale reginei stăteau laolaltă, înconjurate de slujitoarele lor și de o duzină de admiratori din Rondul de Noapte.

Mai aproape de ușă, Mâna Reginei ataca o pereche de claponi, sugând carnea de pe oase și împingându-și fiecare îmbucătură pe gât cu bere. Când îl zări pe Jon Snow, Axell Florent azvârli un os într-o parte, își șterse buzele cu dosul palmei și se apropie de el agale. Cu picioarele lui arcuite, cu pieptul ca un butoi și cu urechile proeminente, era o apariție caraghioasă, dar Jon Snow știa că nu era cazul să râdă de el. Era un unchi al Reginei Selyse și se numărase printre primii care o urmaseră, acceptându-l pe zeul roșu al lui Melisandre. *Dacă nu e un regicid, atunci*

e ceva cât se poate de asemănător. Maester Aemon îi povestise că fratele lui Axel Florent fusese ars de Melisandre, iar el nu făcuse aproape nimic ca să-mpiedice asta. *Ce bărbat poate sta cu mâinile-n sân, uitându-se cum e ars de viu propriul său frate?*

– Nestoris, spuse Ser Axell, și lordul comandant. Pot să stau alături de voi? Se lăsă pe bancă înainte de a fi avut ei timp să-i răspundă. Lord Snow, dacă îmi este îngăduit să întreb... prințesa sălbatică despre care a scris Înălțimea Sa Regele Stannis... unde ar putea să fie, lordul meu?

La multe leghe de aici, se gândi John Snow. *Dacă zeii sunt buni, până acum l-a găsit pe Tormund Năpasta Uriașilor.*

– Val e sora mai tânără a Dallei, care fost soția lui Mance Rayder și mama fiului său. Regele Stannis i-a luat în captivitate pe Val și pe copil după moartea Dallei pe patul de naștere, dar nu e prințesă, nu așa cum o spui.

Ser Axell ridică din umeri.

– Indiferent ce-o fi, oamenii din Rondul de Est pretind că fătuca e frumoasă. Aș vrea s-o văd cu ochii mei. Unele dintre femeile astea sălbatice, ei bine, un bărbat trebuie să le-ntoarcă mai întâi cu spatele ca să-și poată face datoria de soț. Dacă așa ceva e pe placul Lordului Comandant, să fie adusă aici, s-aruncăm o privire.

– Nu e cal ca să defileze pentru inspecție, ser.

– Promit că n-o să-i număr dinții. Florent rânji. Oh, nu te teme, o s-o tratez cu toată curtoazia care i se cuvine.

Știe că n-o am. Un sat n-are secrete, și nici Castelul Negru n-avea mai multe. Despre absența lui Val nu se vorbea pe față, dar unora le era cunoscută, iar frații stăteau noaptea la taclale în sala comună. *Ce-a auzit?* se întrebă Jon. *Cât de mult crede?*

– Iartă-mă, ser, dar Val n-o să ni se alăture.

– O să merg eu la ea. Unde ții fătuca?

Departe de tine.

– Într-un loc sigur. Ajunge, ser.

Fața cavalerului se împurpură.

– Lordul meu, ai uitat cine sunt? Răsuflarea îi mirosea a bere și a ceapă. Trebuie să vorbesc cu regina? Un singur cuvânt al Înălțimii Sale și pot cere să fie adusă fata asta aici, în sală, s-o cercetăm dezbrăcată.

Ar fi o scamatorie frumoasă, chiar și pentru o regină.

– Regina n-ar abuza niciodată de ospitalitatea noastră, zise Jon, sperând că era adevărat. Acum mă tem că trebuie să-mi iau rămas-bun, înainte de a-mi uita îndatoririle de gazdă. Lord Tycho, mă rog să fiu iertat.

– Da, firește, răspunse bancherul. A fost o plăcere.

Afară, ninsoarea cădea mai deasă. În partea cealaltă a curții, Turnul Regelui se preschimbase într-o umbră mătăhăloasă, cu luminile din ferestre ascunse de fulgii de zăpadă.

Întors în salonul său, Jon îl găsi pe corbul Bătrânului Urs cocoțat pe spătarul jilțului din lemn de stejar și piele din spatele tăbliei sprijinite pe capre de lemn. Pasărea începu să țipe după mâncare în clipa în care îl văzu intrând. Jon luă o mână de boabe de porumb din sacul de lângă ușă și le împrăștie pe podea, apoi revendică scaunul.

Tycho Nestoris îi lăsase o copie a înțelegerii lor. Jon o citi de trei ori. *A fost ușor*, se gândi. *Mai ușor decât îndrăzneam să sper. Mai ușor decât ar fi trebuit să fie.*

Îi trezea un sentiment de neliniște. Monedele din Braavos i-ar fi permis Rondului de Noapte să cumpere mâncare din Sud când terminau proviziile, destul de multă mâncare să se vadă trecuți de iarnă, oricât de îndelungată ar fi fost. *O iarnă lungă și grea ar lăsa Rondul atât de înglodat în datorii, încât n-ar mai ieși niciodată la liman*, își reaminti el, *dar când ai de ales între îndatorare și moarte e mai bine să te-mprumuți.*

Totuși, nu-nsemna că trebuia să-i și placă. Iar primăvara odată sosită, avea să fie timpul să plătească tot acel aur, ceea ce avea să-i placă și mai puțin. Tycho Nestoris îl impresionase prin știința lui de carte și prin curtoazie, dar Banca de Fier din Braavos se bucura de o reputație înfricoșătoare când era vorba de recuperarea banilor. Fiecare dintre cele Nouă Orașe Libere avea banca lui, iar unele aveau chiar mai

multe, luptându-se pentru fiecare bănuţ precum câinii pentru un os, însă Banca de Fier era mai bogată şi mai puternică decât toate celelalte la un loc. Când prinţii nu-şi plăteau datoriile către băncile mai mici, bancherii ruinaţi îşi vindeau soţiile şi copiii în sclavie şi-şi tăiau venele. Când prinţii nu reuşeau să dea înapoi banii luaţi de la Banca de Fier, apăreau ca din pământ alţi prinţi şi le luau tronurile.

Asta s-ar putea să afle în curând sărmanul Tommen cel durduliu. Fără nicio îndoială că Lannisterii refuzau să plătească datoriile lui Robert dintr-un motiv întemeiat, dar era în acelaşi timp o neghiobie. Dacă Stannis nu era prea arogant ca să le accepte condiţiile, bancherii din Braavos aveau să-i dea tot aurul şi argintul care-i erau necesare, suficient bănet ca să cumpere o duzină de companii de mercenari, ca să mituiască o sută de lorzi, ca să-şi plătească, să-şi hrănească, să-şi îmbrace şi să-şi înarmeze oamenii. *Dacă nu cumva zace mort sub zidurile Winterfellului, probabil că Stannis a câştigat deja Tronul de Fier.* Se întrebă dacă Melisandre văzuse *asta* în focurile ei.

Jon se lăsă pe spate, căscă, se întinse. A doua zi trebuia să-şi scrie poruncile pentru Cotter Pyke. *Unsprezece corăbii către Sălaşul Aspru. Adu-i înapoi cât de mulţi poţi, femei şi copii mai întâi.* Era timpul să-ntindă pânzele. *Oare ar trebui să mă duc eu sau s-o las în seama lui Cotter?* Bătrânul Urs condusese un grup de cercetaşi. *Da. Şi nu s-a mai întors niciodată.*

Jon închise ochii. Numai pentru o clipă... şi se trezi, ţeapăn ca o scândură, cu corbul Bătrânului Urs bombănind *Snow, Snow* în timp ce Mully îl scutura de zor.

– Eşti aşteptat, stăpâne. Îmi cer iertare, stăpâne. A fost găsită o fată.

– O fată? întrebă Jon, frecându-şi ochii cu dosul palmelor ca să-şi alunge somnul. Val? S-a întors Val?

– Nu Val, stăpâne. E de partea asta a Zidului, aici au găsit-o.

Arya. Jon îşi îndreptă spatele. Trebuia să fie ea.

– *Fată*, ţipă corbul. *Fată, fată.*

– Ty şi Dannel au dat peste ea în sud, la două leghe de Oraşul Cârtiţei. Hăituiau nişte sălbatici care fugeau cât îi ţineau picioarele

pe drumul regelui. I-au adus înapoi și pe ei, dar au dat peste fată. E de obârșie nobilă, stăpâne, și întreabă de tine.

- Câți oameni o însoțeau?

Se apropie de lighean și-și aruncă apă pe față. Zei, chiar era obosit.

- Niciunul, stăpâne. A venit singură. Îi murea calul sub ea. Era numai piele și os, șchiop și numai spume. I-au tăiat gâtul și au luat-o pe fată la întrebări.

O fată cenușie, pe un cal care trage să moară. După cum se părea, focurile lui Melisandre nu mințiseră. Dar ce se alese de Mance Ryder și de sulițașele lui?

- Unde e fata acum?

- În camerele lui Maester Aemon, stăpâne.

La Castelul Negru încă li se mai spunea astfel, deși în momentul acela bătrânul maester se afla probabil într-un loc sigur și cald din Orașul Vechi.

- Fata era vânătă de frig, tremura din toate încheieturile, așa că Ty l-a rugat pe Clydas să se uite la ea.

- Asta e bine.

Jon se simțea iarăși de cincisprezece ani. *Surioara.* Se ridică și-și puse mantia.

Încă mai ningea când traversă curtea împreună cu Mully. Un răsărit auriu sfâșia întunecimea cerului dinspre est, dar în spatele ferestrei Doamnei Melisandre din Turnul Regelui încă mai licărea o lumină roșiatică. *Oare nu doarme niciodată? Ce joc joci, preoteaso? Ai o altă însărcinare pentru Mance?*

Voia să creadă că era Arya. Voia să-i vadă din nou chipul, să-i zâmbească și să-i ciufulească părul, să-i spună că era în siguranță. *Dar în siguranță n-o să fie. Winterfellul e ars și năruit și nu mai există niciun loc sigur.*

N-o putea ține acolo, cu el, indiferent cât de mult și-ar fi dorit. Zidul nu era un loc potrivit pentru o femeie și cu atât mai puțin pentru una de viță nobilă. Și n-avea de gând să le-o încredințeze lui Stannis sau lui Melisandre. Regele n-ar fi dorit nimic altceva decât s-o mărite cu un

om de-al lui, cu Horpe, cu Massey sau cu Godry Moartea Uriașilor, și numai zeii știau ce întrebuințare ar fi vrut să-i dea femeia roșie.

Cea mai bună soluție la care se putea gândi era s-o trimită la Rondul de Est și să-i ceară lui Cotter s-o îmbarce pe o corabie care pleca undeva, dincolo de mare, într-un loc unde n-o puteau ajunge toți acei regi arțăgoși. Trebuia să aștepte până ce reveneau corăbiile de la Sălașul Aspru, ca să fie sigur. Arya s-ar fi putut întoarce la Braavos cu Tycho Nestoris. *Poate Banca de Fier m-ar putea ajuta să găsesc o familie nobilă care s-o adopte.* Însă Braavos era cel mai apropiat dintre Orașele Libere... ceea ce îl făcea, în același timp, cea mai potrivită și cea mai nepotrivită alegere. *Lorath sau Portul Ibben ar fi poate mai sigur.* Însă, indiferent unde ar fi trimis-o, Arya avea nevoie de arginți care s-o susțină, de un acoperiș deasupra capului și de cineva care s-o apere. Nu era decât o copilă.

În fostele încăperi ale Maesterului Aemon era atât de cald, încât norul de abur care se năpusti pe neașteptate asupra lor când Mully deschise ușa fu de ajuns ca să-i orbească pe amândoi. În căminul din interior ardea un foc abia făcut, cu buștenii pocnind și împroșcând scântei. Jon păși peste o băltoacă în care zăceau veșminte ude.

– *Snow, Snow, Snow*, strigau de sus corbii. Fata era încovrigată lângă foc, înfășurată într-o mantie neagră de lână de trei ori cât ea, și dormea adânc.

Semăna destul de bine cu Arya pentru ca lui să-i stea inima, dar numai pentru o clipă. O fată înaltă, ciolănoasă, zglobie, numai picioare și coate, cu părul castaniu împletit într-o coadă groasă, legată cu fâșii de piele. Avea fața prelungă, bărbia ascuțită, urechi mici.

Dar era prea mare de ani, mult prea mare. *Fata asta e aproape de vârsta mea.*

– A mâncat? îl întrebă pe Mully.

– Numai pâine și supă, lordul meu. Clydas se ridică de pe un scaun. E bine s-o luăm încet, așa spunea întotdeauna Maester Aemon. E posibil să nu poată digera nimic altceva.

Mully dădu din cap.

- Donnel avea un cârnat de la Hobb și i-a oferit o bucată, dar fata nu s-a atins de ea.

Jon n-o putea condamna. Cârnații lui Hobb erau făcuți din grăsime, sare și diverse lucruri spre care nu suporta să-și îndrepte gândul.

- Poate-ar trebui s-o lăsăm pur și simplu să se odihnească.

În clipa aceea fata se săltă în capul oaselor, strângându-și mantia peste pieptul mic și palid. Părea năucită.

- Unde...?

- Acesta e Castelul Negru, doamna mea.

- Zidul. Ochii fetei se umplură de lacrimi. Sunt aici.

Clydas se apropie de ea.

- Biata copilă! Câți ani ai?

- Șaisprezece la următoarea zi a numelui. Și nu sunt copilă, ci femeie în toată firea, înflorită.

Căscă, acoperindu-și gura cu mantia. Dintre falduri i se iți un genunchi gol.

- Nu porți lanț. Ești maester?

- Nu, răspunse Clydas. Dar am slujit unul.

Seamănă puțin cu Arya, se gândi Jon. *E înfometată și slabă, dar părul are aceeași culoare, ca și ochii.*

- Mi s-a spus că ai întrebat de mine. Sunt...

- ...John Snow. Fata își azvârli coada împletită pe spate. Între casa mea și a ta există o legătură de sânge și de onoare. Ascultă-mă, rudă a mea. Unchiul meu Cregan mă urmărește îndeaproape. Nu-l lăsa să mă ducă înapoi, la Karhold.

Jon se holba la ea. *O cunosc pe fata asta.* Era ceva legat de ochii ei, de felul în care stătea, de cel în care vorbea. Pentru o clipă, amintirea îi scăpă. Apoi o prinse.

- Alys Karstark.

Asta aduse pe buzele ei umbra unui zâmbet.

- Nu eram sigură c-o să-ți aduci aminte de mine. Aveam șase ani când m-ai văzut ultima oară.

– Ai venit la Winterfell cu tatăl tău. *Cel pe care l-a descăpățânat Robb*. Nu-mi aduc aminte de ce.

Ea roşi.

– Ca să-l cunosc pe fratele tău. Oh, a mai existat şi un alt pretext, dar ăsta a fost adevăratul motiv. Eram aproape de vârsta lui Robb şi tata se gândise că ne-am fi potrivit. A fost un ospăț. Am dansat cu tine şi cu fratele tău. *El* a fost foarte curtenitor, a spus că dansam minunat. Tu erai ursuz. Tata a zis că era de aşteptat din partea unui bastard.

– Mi-aduc aminte.

Nu mințea decât pe jumătate.

– Încă mai eşti puțin cam ursuz, zise fata, dar te iert dacă mă salvezi de unchiul meu.

– Unchiul tău... ăsta ar fi Lordul Arnolf?

– Nu e lord, spuse ea, disprețuitoare. Fratele meu Harry e lordul de drept, iar eu îi sunt moştenitoare prin lege. O fiică vine înaintea unui unchi. Unchiul Arnolf nu e decât castelan. De fapt îmi e străunchi, e unchiul *tatei*. Cregan e fiul lui. Presupun că asta face din el un văr, dar noi i-am spus întotdeauna unchi. Acum vrea să mă facă să-i spun soț. Îşi încleştă pumnul. Înainte de război, am fost logodită cu Daryn Hornwood. Nu aşteptam decât să înfloresc ca să ne cununăm, dar Regicidul l-a ucis pe Daryn la Pădurea Şoaptelor. Tata mi-a scris c-o să-mi găsească drept soț un lord din Sud, dar n-a mai făcut-o niciodată. Fratele tău Robb i-a tăiat capul fiindcă a ucis Lannisteri. Gura i se strâmbă. Credeam c-au mărşăluit către sud tocmai ca să omoare nişte Lannisteri.

– N-a fost... chiar atât de simplu. Lordul Karstark a măcelărit doi prizonieri, doamna mea. Băieți neînarmați, scutieri închişi într-o celulă.

Fata nu păru surprinsă.

– Tata n-a zbierat niciodată ca Marelejon, dar nu era mai puțin primejdios la mânie. Însă acum e mort şi el. Cum e şi fratele tău. Dar tu şi cu mine suntem aici, încă în viață. Există o răzbunare a sângelui între noi, Lord Snow?

– Când îmbracă straiele negre, un bărbat își lasă răzbunările în urmă. Rondul de Noapte nu are neînțelegeri nici cu Karhold, nici cu tine.

– Bun. Mă temeam... L-am implorat pe tata să-l lase pe unul dintre frații mei drept castelan, dar niciunul n-a vrut să piardă gloria și răscumpărările pe care le putea câștiga în Sud. Acum Torr și Edd sunt morți. Harry era prizonier la Iazul Fecioarelor când am auzit ultima oară ceva despre el, dar asta a fost acum aproape un an. Ar putea fi mort și el. N-am știut către cine să mă întorc, dacă nu către ultimul fiu al lui Eddard Stark.

– De ce nu către rege? Karhold s-a declarat de partea lui Stannis.

– Unchiul meu a făcut-o, în speranța c-o să-i provoace pe Lannisteri să ia capul sărmanului Harry. Dacă fratele meu ar muri, Karhold mi-ar reveni mie, dar unchiul vrea să obțină pentru ai lui dreptul pe care-l am eu prin naștere. Odată ce Cregan o să aibă un copil de la mine, eu n-o să le mai fiu de folos. Și-a îngropat deja două neveste. Își șterse furioasă o lacrimă, întocmai cum ar fi făcut Arya. O să m-ajuți?

– Căsătoriile și moștenirile sunt probleme pe care trebuie să le rezolve regele, doamna mea. O să-i scriu lui Stannis în numele tău, dar...

Alys Karstark râse, dar era un râs al disperării.

– Scrie-i, dar nu aștepta răspuns. Stannis o să fie mort înainte de a-ți primi mesajul. Unchiul meu o să aibă grijă de asta.

– Ce vrei să spui?

– Arnolf se grăbește s-ajungă la Winterfell, e adevărat, dar numai ca să-și poată înfige pumnalul în spatele regelui tău. A făcut legământ cu Roose Bolton cu mult timp în urmă... pentru aur, pentru promisiunea că va fi iertat și pentru capul bietului Harry. Lordul Stannis mărșăluiește către un măcel. Așa că el nu mă poate ajuta, și nu m-ar ajuta nici dacă ar putea.

Alys îngenunche în fața lui, agățându-se de mantie.

– Tu ești singura mea speranță, Lord Snow. Te implor în numele tatălui tău! Apără-mă!

FATA OARBĂ

Nopțile ei erau luminate de stele din depărtări și de licărirea razelor de lună pe zăpadă, dar la fiecare răsărit de soare se trezea în întuneric.

Deschise ochii și se holbă oarbă la întunecimea care o înconjura, cu visul deja pălindu-i. Atât de frumos. Se linse pe buze, reamintindu-și. Behăiturile oilor, groaza din ochii păstorilor, sunetele scoase de câini în vreme ce îi omora pe rând, mârâiturile haitei ei. Vânatul se rărise de când începuse să cadă zăpada, dar în noaptea trecută se ospătaseră. Miel și câine, și oaie, și carne de om. Unii dintre micii ei veri cenușii se temeau de oameni, chiar și de cei morți, dar ea nu. Carnea era carne, iar oamenii erau pradă. Ea era lupoaica nopții.

Dar numai când visa.

Fata oarbă se rostogoli pe o parte, se săltă în capul oaselor, sări în picioare, se întinse. Patul ei era o saltea umplută cu zdrențe de pe un prag de piatră rece și se trezea întotdeauna țeapănă și încordată. Lipăi către bazinul ei pe tălpi mici, goale și bătătorite, își aruncă apă rece pe față, se uscă tamponându-se. *Ser Gregor*, se gândi, *Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei*. Rugăciunea ei de dimineață. Sau nu? *Nu*, își spuse, *nu e a mea, eu sunt nimeni. Asta e rugăciunea lupoaicei nopții. Ea o să-i găsească într-o bună zi, o să-i vâneze, o să le adulmece spaima, o să le guste sângele. Într-o bună zi.*

Își găsi lenjeria într-un mic morman, o adulmecă, convingându-se că era destul de curată ca s-o poarte, o îmbrăcă pe întuneric. Veșmântul ei de servitoare era acolo unde-l agățase – o tunică lungă din lână nevopsită, toarsă grosolan și aspră. O desprinse dintr-o smucitură și și-o trase peste cap dintr-o singură mișcare lină, îndelung exersată. Ciorapii veniră la urmă. Unul negru, celălalt alb. Cel negru avea o cusătură în dreptul părții de sus, cel alb n-avea niciuna; putea să-i deosebească pe pipăite, să se asigure că-l punea pe fiecare pe piciorul potrivit. Chiar așa, slabe, picioarele ei erau puternice și sprintene și creșteau tot mai lungi în fiecare zi.

Se bucura pentru asta. O dansatoare pe apă are nevoie de picioare bune. Beth oarba nu era dansatoare pe apă, dar ea n-avea să fie Beth pentru totdeauna.

Știa drumul către bucătării, dar mirosul ei ar fi condus-o într-acolo chiar dacă nu l-ar fi știut. Ardei iuți și pește prăjit, decise ea, adulmecând în lungul coridorului, și pâine proaspătă din cuptorul Ummei. Mirosul îi făcu mațele să chiorăie. Lupoaica nopții se ospătase, dar fără să umple burta fetei oarbe. Carnea din vis nu putea s-o hrănească, învățase asta de la început.

Mâncă sardele, crocante, fripte în ulei de piper și servite atât de fierbinți, încât îi arseră degetele. Șterse uleiul rămas cu o bucată ruptă din colțul pâinii de dimineață a Ummei și împinse totul în josul gâtului cu o cană de vin amestecat cu apă, savurând gusturile și mirosurile, asprimea crustei de sub degete, petele alunecoase de ulei, usturimea stârnită de ardeiul iute când îi pătrundea în zgârietura pe jumătate vindecată de pe dosul mâinii. *Ascultă, miroase, gustă, pipăie,* își reaminti ea. *Există multe moduri în care pot cunoaște lumea cei care nu pot să vadă.*

Cineva intrase în încăpere în urma ei, mergând în papuci cu talpa moale, fără să facă mai mult zgomot decât un șoarece. Nările fetei fremătară. Omul blajin. Bărbații miroseau altfel decât femeile, iar în aer se simțea și un miros firav de portocale. Preotului îi plăcea să

mestece coji de portocală, ori de câte ori le putea găsi, ca să-și îndulcească răsuflarea.

– Și cine ești în dimineața asta? îl auzi ea întrebând în vreme ce se așeza în capul mesei.

Poc, poc, auzi, apoi ceva crăpând cu zgomot ușor. *Își sparge primul ou.*

– Nimeni, răspunse ea.

– O minciună! Te cunosc. Ești fata aia oarbă, cerșetoarea.

– Beth.

Cunoscuse o Beth cândva, la Winterfell, când era Arya Stark. Poate de aceea alesese numele. Sau poate fiindcă suna atât de bine lângă *oarba*.

– Biată copilă! spuse bărbatul blajin. Ți-ar plăcea să-ți primești ochii înapoi? Cere și vei vedea.

Îi punea aceeași întrebare în fiecare dimineață.

– S-ar putea să-i vreau mâine. Azi nu.

Fața ei era încă apă, ascunzând totul, nedezvăluind nimic.

– Cum ți-e voia.

Îl auzi curățând oul, apoi urmă un clinchet ușor, argintiu, când el luă lingura de sare. Îi plăceau ouăle bine sărate.

– Unde-a cerșit azi-noapte sărmana mea fată oarbă?

– La hanul Țiparului Verde.

– Și care sunt cele trei lucruri noi pe care le știi acum și nu le știai când ai plecat ultima oară de la noi?

– Lordul Mării e tot bolnav.

– Asta nu e o noutate. Lordul Mării era bolnav ieri și o să fie bolnav și mâine.

– Sau mort.

– Când o să fie mort, asta va fi o noutate.

Când o să fie mort, se va face o alegere și cuțitele vor ieși din teci. Așa se întâmpla în Braavos. În Westeros, unui rege mort i-ar fi urmat fiul său cel mare, dar braavosii n-aveau rege.

– Tormo Fregar va fi noul lord al mării.

– Așa se vorbește la hanul Țiparului Verde?

– Da.

Bărbatul blajin luă o îmbucătură din ou. Fata oarbă îl auzi mestecând. Nu vorbea niciodată cu gura plină. El înghiți, apoi spuse:

– Unii zic că în vin e înțelepciune. Sunt nebuni. La alte hanuri se aud zvonuri despre alte nume, n-am nicio îndoială.

Mușcă iarăși din ou, mestecă, înghiți.

– Care sunt cele trei lucruri noi pe care le știi, dar nu le știai înainte?

– *Știu* că unii *spun* că Tormo Fregar va fi cu siguranță noul lord al mării, răspunse ea. Niște bețivi!

– Așa e mai bine. Ce altceva mai știi?

Ninge în ținuturile riverane, în Westeros, fu ea cât pe ce să spună. Dar el ar fi întrebat-o cum de aflase și ea nu credea că i-ar fi plăcut răspunsul. Își mușcă buza, ducându-se cu gândul înapoi, la noaptea trecută.

– Târfa S'vrone e însărcinată. Nu e sigură în privința tatălui, dar crede că ar putea fi acel mercenar tyroshi pe care l-a ucis.

– Asta e bine de știut. Ce altceva?

– Regina Merlan a ales o nouă Sirenă în locul celei pe care-a înecat-o. E fiica unei slujnice a Prestaynilor, treisprezece ani și săracă lipită, dar încântătoare.

– Așa sunt toate la început, răspunse preotul, dar n-ai cum să știi dacă e încântătoare dacă n-o vezi cu ochii tăi, și tu n-ai ochi. Cine ești, copilă?

– Nimeni.

– Eu o văd pe cerșetoarea Beth Oarba. Fata asta e o mincinoasă jalnică. Vezi-ți de îndatoririle tale. *Valar morghulis*.

– *Valar dohaeris*.

Ea își strânse castronul și cana, cuțitul și lingura, și se ridică în picioare. La urmă își luă bățul. Era lung de un metru, subțire și flexibil, de grosimea degetului ei mare, cu piele înfășurată în jurul mânerului, la treizeci de centimetri de vârf. *Mai bun decât ochii, odată ce-nveți să-l folosești*, îi spusese orfelina.

Era o minciună. O mințeau adesea, punând-o la încercare. Niciun băț nu era mai bun decât o pereche de ochi. Dar îi prindea bine, așa că îl ținea întotdeauna aproape. Umma se obișnuise să-i spună Băț, dar numele n-aveau importanță. Ea era ea. *Nimeni. Sunt nimeni. Doar o fată oarbă, doar o slujitoare a Celui cu Multe Chipuri.*

În fiecare noapte, la cină, orfelina îi aducea o cană cu lapte cald și îi zicea s-o bea pe toată. Laptele avea un gust straniu, amar, pe care fata oarbă ajunsese curând să-l deteste. Chiar și mirosul slab care-o prevenea c-o să-l simtă înainte de a-i atinge limba începuse în scurt timp s-o îngrețoșeze, dar golea totuși cana.

– Cât trebuie să fiu oarbă? întreba.

– Până când întunericul o să ți se pară tot atât de dulce ca lumina, îi răspundea orfelina, sau până când o să-ți ceri ochii. Cere-i și vei vedea.

Și atunci mă veți goni. Prefera să fie oarbă. N-o puteau face să plece.

În ziua în care se trezise oarbă, orfelina o luase de mână și o călăuzise prin pivnițele și coridoarele din stânca pe care era construită Casa în Negru și Alb, apoi în susul treptelor de piatră, intrând chiar în templu.

– Numără treptele când urci, îi spusese. Lasă-ți degetele să măture peretele. Acolo sunt semne pe care ochiul nu le poate vedea, dar ușor de deslușit la atingere.

Aceea fusese prima ei lecție. Urmaseră multe altele.

Otrăvurile și licorile erau pentru după-amiază. Avea ca ajutoare mirosul, pipăitul și gustul, dar atingerea și gustatul puteau fi primejdioase când pisai otrăvuri, iar cu unele dintre cele mai toxice fierturi ale orfelinei nici mirositul nu era ferit de pericole. Vârfurile arse ale degetelor mici și buzele bășicate îi deveniră familiare, iar odată i se făcuse atât de rău, încât vreme de câteva zile nu putuse păstra nimic în stomac.

Cina era pentru învățarea limbilor. Fata oarbă înțelegea limba braavosi și o putea vorbi acceptabil, chiar își pierduse în cea mai mare parte accentul barbar, dar omul blajin nu era mulțumit. Insista să-și îmbunătățească valyriana cultă și să învețe și limbile din Lys și Pentos.

Seara juca împreună cu orfelina jocul minciunilor, dar fără ochi era cu totul altfel. Uneori nu putea să judece decât după ton și după alegerea cuvintelor; alteori orfelina îi îngăduia să-i pună mâinile pe față. La început, jocul fusese mult, mult mai greu, aproape imposibil... dar tocmai când fusese gata-gata să urle de ciudă, totul devenise mai ușor. Învățase să audă minciunile, să le simtă din jocul mușchilor gurii și ai ochilor.

Majoritatea îndatoririlor ei rămăseseră aceleași, dar când și le îndeplinea se împiedica de mobile, intra în pereți, scăpa pe jos tăvile, se rătăcea în templu, deznădăjduită și neajutorată. Odată fusese cât pe ce să cadă cu capul în jos pe trepte, dar, într-o altă viață, pe când era fata pe nume Arya, Syrio Forel o învățase cum să-și mențină echilibrul, așa că se redresase cumva și se oprise la timp.

În unele nopți ar fi adormit plângând, dacă încă ar mai fi fost Arry, sau Nevăstuica, sau Cat, sau chiar Arya din Casa Stark... dar nimeni nu avea lacrimi. Fără ochi, până și cea mai simplă îndatorire era periculoasă. Se arsese de vreo douăsprezece ori când o ajuta pe Umma la bucătărie. O dată, în timp ce toca niște ceapă, își tăiase degetul până la os. De două ori nu reușise nici măcar să-și găsească propria cameră din beciuri și dormise pe podea, la baza treptelor. Mulțimea firidelor și a alcovurilor făcea din templu un loc înșelător, chiar și după ce fata oarbă învățase să-și folosească urechile; felul în care reverbera sunetul pașilor ei de tavan, trimițându-și ecourile în jurul picioarelor celor treizeci de zei înalți de piatră îi crea impresia că se mișcau chiar zidurile, iar bazinul cu apă neagră, neclintită, le făcea la rândul său sunetelor lucruri bizare.

– Ai cinci simțuri, îi spunea omul blajin. Învață să le folosești pe celelalte patru și o să ai mai puține tăieturi, zgârieturi și cicatrice.

Acum putea să simtă curenții de aer pe piele. Putea să găsească bucătăriile după miros și tot după miros deosebea bărbații de femei. Îi cunoștea pe Umma, pe servitori și pe acoliți după felul în care pășeau, îi deosebea unul de altul înainte de a ajunge destul de aproape ca să le simtă mirosul (dar nu și pe orfelină și pe omul blajin, care mergeau aproape fără niciun zgomot, dacă asta voiau). Și lumânările care ardeau

în templu aveau mirosuri; până și cele neparfumate răspândeau șuvițe subțiri de fum din fitiluri. Ar fi putut la fel de bine să strige, odată ce ea învățase să-și folosească nasul.

Și morții aveau izul lor. Una dintre îndatoririle ei era să-i găsească în templu în fiecare dimineață, indiferent unde aleseseră să se întindă și să închidă ochii după ce băuseră din bazin.

În dimineața aceea descoperi doi. Unul murise la picioarele Străinului, cu o singură lumânare pâlpâind deasupra lui. Ea îi simțise căldura și mirosul pe care-l împrăștia îi gâdilase nările. Lumânarea ardea cu o flacără de un roșu întunecat, o știa; pentru cei care aveau ochi, leșul ar fi părut scăldat într-o strălucire roșcată. Înainte de a-i chema pe slujitori să-l scoată afară, îngenunche și îi pipăi fața, urmărindu-i linia maxilarelor, măturându-i cu degetele obrajii și nasul, atingându-i părul. *Păr buclat, des. Un chip frumos, fără riduri. Era tânăr.* Se întrebă ce-l adusese acolo, să caute harul sau să moară. Bandiții muribunzi își găseau adesea drumul către Casa în Negru și Alb, ca să-și grăbească sfârșitul, dar bărbatul acela n-avea nicio rană pe care s-o fi putut găsi ea.

Al doilea leș era al unei bătrâne. Se culcase pe o canapea a viselor, într-unul dintre alcovurile ascunse unde lumânările speciale chemau viziuni ale lucrurilor iubite și pierdute. O moarte dulce și blândă, așa îi plăcea omului blajin să spună. Degetele o înștiințaseră că bătrâna murise cu un zâmbet pe chip. Și nu de multă vreme. Trupul încă îi mai era cald la atingere. *Are fața atât de catifelată, ca o piele veche și subțire, care a fost împăturită și încrețită de o mie de ori.*

Când sosiră slujitorii să ia trupul neînsuflețit, fata oarbă îi urmă. Lăsă pașii lor s-o călăuzească, dar când începură să coboare numără. Știa numărul tuturor treptelor pe dinafară. Sub templu se afla un labirint de pivnițe și de coridoare, unde până și oamenii cu doi ochi buni se rătăceau adesea, dar fata oarbă îi învățase fiecare centimetru și avea bățul ca s-o ajute să-și găsească drumul dacă memoria îi șovăia.

Leșurile erau lungite în pivniță. Fata oarbă începu să lucreze în întuneric, lăsându-i pe morți fără încălțări, fără veșminte și fără tot

ce mai aveau asupra lor, golindu-le pungile și numărându-le banii. Deosebirea monedelor una de alta prin pipăire fusese unul dintre primele lucruri pe care le învățase de la orfelină, după ce îi luaseră ochii. Banii din Braavos îi erau prieteni vechi; era de-ajuns să le mătura fețele cu vârfurile degetelor ca să-i recunoască. Monedele din alte ținuturi și din alte orașe erau mai grele, mai ales cele din locuri foarte îndepărtate. Creițarii volanteni erau cei mai obișnuiți, monede mărunte, nu mai mari de o para, cu o coroană pe o parte și cu o țeastă pe cealaltă. Banii lyseni erau ovali și înfățișau o femeie goală. Pe alte monede erau gravate oi, elefanți sau capre. Banii din Westeros avea capul regelui pe față și un dragon pe revers.

Bătrâna n-avea nicio pungă, niciun obiect de valoare, în afară de inelul de pe un deget subțire. Asupra bărbatului frumos găsi patru dragoni de aur din Westeros. Își plimba vârful degetului mare peste cei mai tociți dintre ei, încercând să decidă ce rege înfățișau, când auzi ușa deschizându-se încet în spatele ei.

- Cine-i acolo? întrebă.

- Nimeni.

Vocea era adâncă, aspră, rece.

Și se mișca. Ea păși într-o parte, înșfăcă bățul și îl ridică brusc, apărându-și fața. Lemnul trosni nimerind de lemn. Forța izbiturii aproape că-i smulse toiagul din mână. Ea se ținu bine, răspunse cu o lovitură biciuitoare... dar nu găsi decât aerul gol în locul în care ar fi trebuit să fie el.

- Nu acolo, spuse vocea. Ești oarbă?

Nu-i răspunse. Vorbind ar fi amestecat zgomotele pe care le-ar fi putut face necunoscutul. Care se mișca, ea știa asta. *Stânga sau dreapta?* Sări în stânga, se roti spre dreapta, nu nimeri nimic. O lovitură usturătoare din spate îi șfichiui pulpele.

- Ești surdă?

Se răsuci, cu bățul în mâna stângă, învârtindu-l, lovind în gol. Din stânga îi auzi sunetul râsului. Lovi în dreapta.

De data asta nimeri. Bățul ei îl plesni pe al lui. Impactul în trimise o zvâcnire în lungul brațului.

– Bun, spuse vocea.

Fata oarbă nu o recunoscu. Trebuia să fie a unui acolit, presupuse ea. Nu-și amintea s-o mai fi auzit până atunci, dar cineva îi zisese că slujitorii Zeului cu Multe Chipuri nu-și puteau schimba și glasurile la fel de ușor cum își schimbau chipurile. Pe lângă ea, Casa în Negru și Alb găzduia două slugi, trei acoliți, pe bucătăreasa Umma și pe cei doi preoți numiți de ea orfelina și omul blajin. Alții veneau și plecau, uneori pe căi tainice, dar aceștia era singurii care locuiau acolo. Cel pe care îl înfrunta putea fi oricare dintre ei.

Fata se repezi într-o parte, cu bățul învârtindu-se, auzi un sunet în spate, se răsuci într-acolo, lovi aerul. Și dintr-odată propriul ei băț era între picioarele ei, încurcându-se între ele când încercă din nou să se întoarcă, răzuindu-i pielea. Se împiedică și căzu într-un genunchi, lovindu-se atât de tare, încât își mușcă limba.

Încremeni. *Nemișcată ca piatra. Unde e?*

Bărbatul râse în spatele ei. O lovi ușor, cu eleganță, peste o ureche, apoi o plesni peste degete în timp ce încerca să se ridice în picioare. Bățul ei căzu pe piatră zăngănind. Ea șuieră, furioasă.

– Haide. Ridică-l. Azi nu te mai bat.

– Pe mine nu mă bate nimeni.

Fata se târî în patru labe până când își găsi bățul, apoi sări în picioare. În liniștea pivniței nu se simțea nicio mișcare. El plecase. Sau nu? Ar fi putut să stea chiar lângă ea și n-ar fi știut. *Ascultă-i răsuflarea*, își zise, dar nu se auzea nimic. Așteptă încă o clipă, apoi puse bățul deoparte și își reluă munca. *Dacă aș fi avut ochii, l-aș fi umplut de sânge.* Într-o bună zi, omul blajin avea să i-i dea înapoi și-atunci avea să le arate ea, tuturor.

Leșul bătrânei se răcise de acum, iar al banditului înțepenise. Fata era obișnuită cu asta. În majoritatea zilelor, își petrecea mai mult timp printre morți decât printre vii. Simțea lipsa prietenilor din vremea când

era Cat a Canalelor: bătrânul Brusco, cu spatele lui bolnav, fiicele lui Talea și Brea, saltimbancii de pe corabie, Merry și târfele ei din Portul Vesel, toate celelalte haimanale și lepădături de pe chei. Dar cel mai mult simțea chiar lipsa lui Cat, mai mult decât pe a ochilor. Îi plăcuse să fie Cat, mai mult decât îi plăcuse vreodată să fie Salty, sau Porumbița, sau Nevăstuica, sau Arry. *Am ucis-o pe Cat când l-am omorât pe cântărețul ăla.* Omul blajin îi spusese că i-ar fi luat ochii oricum, ca s-o-nvețe să-și folosească mai bine celelalte simțuri, dar nu pentru o jumătate de an. Acoliții orbi erau ceva obișnuit în Casa în Negru și Alb, dar foarte puțini erau atât de tineri ca ea. Însă fetei nu-i părea rău. Dareon fusese un dezertor din Rondul de Noapte, așa că meritase să moară.

Îi spusese asta omului blajin.

– Iar tu ești vreun zeu, ca să decizi cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară? o întrebase el. Noi le dăm harul acelora însemnați de Cel cu Multe Chipuri, după rugăciuni și jertfe. Așa a fost dintotdeauna, de la începuturi. Ți-am povestit cum a luat ființă ordinul nostru și cum a răspuns primul dintre noi rugăminților sclavilor care cereau moarte. La început, harul le-a fost dat numai celor care și l-au dorit cu tot dinadinsul... dar, într-o zi, primul dintre noi a auzit un sclav rugându-se nu pentru moartea lui, ci pentru a stăpânului lui. Dorința lui era atât de fierbinte, încât dădea tot ce avea, numai să-i fie îndeplinită. Iar primului nostru frate i s-a părut că o astfel de jertfă ar fi fost pe placul Celui cu Multe Chipuri, așa că în noaptea aceea i-a încuviințat îndeplinirea. Pe urmă s-a dus la sclav și i-a spus: „Ai oferit tot ce-aveai pentru moartea acelui om, dar sclavii nu au decât viețile lor. Asta vrea zeul de la tine. Îl vei sluji în tot restul zilelor tale de pe pământ.“ Și începând de atunci am fost doi.

Mâna i se închisese în jurul brațului ei, blândă, dar fermă.

– Toți oamenii trebuie să moară. Dar noi nu suntem decât uneltele morții, nu moartea însăși. Când l-ai ucis pe cântăreț, ți-ai asumat puterile zeului. Noi omorâm oameni, dar nu ne luăm libertatea de a-i osândi. Înțelegi?

Nu, se gândise ea.

– Da, răspunsese.

– Minţi. Şi de aceea trebuie să mergi acum prin întuneric, până ce vei vedea calea. Dacă nu vrei cumva să ne părăseşti. Nu trebuie decât să-i ceri şi-ţi vei primi ochii înapoi.

Nu, se gândise ea.

– Nu, spusese.

În seara aceea, după cină şi după un scurt răstimp hărăzit jocului minciunilor, fata oarbă îşi legă o fâşie de pânză zdrenţuită în jurul capului, ascunzându-şi ochii nefolositori, îşi găsi castronaşul de cerşetoare şi o rugă pe orfelină s-o ajute să-şi pună chipul lui Beth. Când îi luaseră ochii, orfelina îi răsese capul; tunsoarea saltimbancului, aşa o numise ea, pentru că mulţi saltimbanci o preferau ca să li se potrivească mai bine perucile. Dar era bună şi pentru cerşetori, căci le ferea capetele de purici şi de păduchi. Însă era nevoie de ceva mai mult decât o perucă.

– Te-aş putea acoperi cu răni deschise, spusese orfelina, dar hangiii şi proprietarii tavernelor te-ar goni de la uşile lor.

Îi dăduse în schimb cicatricele vărsatului cenuşiu şi, pe obraz, o aluniţă de saltimbanc din care creştea un fir de păr negru.

– E urâtă? întrebase fata oarbă.

– Nu e frumoasă.

– Bun.

Nu se sinchisise niciodată dacă era sau nu frumoasă, nici măcar când fusese Arya Stark. Numai tatăl ei îi zisese că era. El, şi uneori Jon Snow. Mama ei îi spunea că ar fi fost frumoasă dacă şi-ar fi spălat şi şi-ar fi periat părul şi dacă ar fi avut mai multă grijă de rochia pe care-o purta, aşa cum făcea Sansa. Însă pentru sora ei şi pentru prietenele surorii ei fusese întotdeauna Arya Chip de Cal. Dar acum erau morţi cu toţii, chiar şi Arya, toţi, în afară de fratele ei vitreg. În unele nopţi auzea vorbindu-se despre el, în tavernele şi casele plăcerilor din Portul Peticarului. Bastardul Negru al Zidului, aşa îl numise cineva. *Pun rămăşag că nici măcar Jon n-ar recunoaşte-o vreodată pe Beth Oarba.* Asta o întristase.

Veşmintele pe care le purta erau zdrenţuite, decolorate şi tocite, dar călduroase şi curate. Sub ele ascunsese trei cuţite – unul într-o cizmă, unul în partea de sus a mânecii, altul într-o teacă, pe şale. Braavosii erau în general oameni de treabă, mai degrabă înclinaţi s-o ajute pe sărmana fată oarbă decât să-ncerce să-i facă vreun rău, dar existau întotdeauna câţiva ticăloşi care să vadă în ea pe cineva uşor de jefuit sau de siluit. Cuţitele erau pentru ei, deşi până atunci fata oarbă nu fusese nevoită să le folosească. Un castronaş crăpat, din lemn, pentru cerşit şi o cingătoare din sfoară de cânepă îi completau straiele.

Ieşi din templu când urla Titanul, vestind asfinţitul, îşi croi drum numărând treptele care începeau de la uşă, apoi, călăuzindu-se cu lovituri uşoare de băţ, se îndreptă către podul ce o ducea dincolo de canal, către Insula Zeilor. Putea să spună că era o ceaţă deasă, judecând după straiele care i se lipiseră de trup şi după senzaţia de umezeală pe care i-o lăsa pe mâini atingerea aerului. Descoperise că ceaţa din Braavos ascundea deopotrivă obiectele şi sunetele. *În noaptea asta, jumătate din oraş o să fie pe jumătate orb.*

În drumul ei pe lângă temple, îi auzea pe acoliţii Cultului Înţelepciunii Înstelate cântând către aştrii serii din vârful turnului lor de observaţie. Un vălătuc de fum aromat atârna în văzduh, conducând-o de-a lungul potecii şerpuitoare, către locul unde îşi aprinseseră preoţii roşii focurile în imensele vase de fier din afara Casei Stăpânului Luminii. În curând putu să simtă şi căldura aerului, în vreme ce închinătorii lui R'hllor cel Roşu îşi înălţau vocile în rugăciune.

– *Căci noaptea e neagră şi plină de spaime*, psalmodiau ei.

Nu şi pentru mine. Nopţile ei erau scăldate în lumina lunii şi pline de cântecele haitei sale, de gustul cărnii roşii smulse de pe os, de mirosurile calde, familiare, ale verilor ei cenuşii. Numai pe timpul zilei era singură şi oarbă.

Cheiul nu-i era străin. Cat obişnuia să colinde docurile şi străzile înguste din Portul Peticarului, vânzând midii, stridii şi moluşte pentru Brusco. Cu zdrenţele ei, cu capul ras şi cu aluniţa saltimbancului, nu

mai arăta la fel ca atunci, dar, pur şi simplu ca să se simtă în siguranţă, stătea departe de Corabie, de Portul Vesel şi de celelalte locuri unde Cat fusese cunoscută cel mai bine.

Deosebea fiecare han şi fiecare tavernă după miros. Barcagiul Negru avea un iz de sare. La Pynto duhnea a vin acru, a brânză împuţită şi a Pynto însuşi, care nu-şi schimba niciodată hainele şi nu-şi spăla părul. Iar la Velarul, aerul plin de fum era întotdeauna condimentat de aroma cărnii fripte. Casa celor Şapte Felinare era înmiresmată de tămâie, iar Palatul de Satin avea parfumul fetelor tinere şi frumoase care visau să devină curtezane.

Fiecare loc îşi avea şi propriile sunete. Cântăreţii de la Moroggo şi la hanul Ţiparului Verde puteau fi auziţi în majoritatea nopţilor. La hanul Proscrisului cântau chiar stăpânii, cu voci de beţivi şi într-o jumătate de sută de limbi. La Casa Ceţii era întotdeauna plin de vâslaşi de pe bărcile-şarpe, care se certau pentru zei, pentru curtezane şi fiindcă pentru unii Lordul Mării era neghiob, iar pentru alţii nu. Palatul de Satin era mult mai liniştit, un loc al dezmierdărilor tăcute, al foşnetului uşor al rochiilor de mătase şi al chicotitului fetelor.

Beth cerşea în fiecare noapte în alt loc. Învăţase repede că stăpânii hanurilor şi ai tavernelor erau mai dispuşi să-i tolereze prezenţa dacă nu-şi făcea apariţia prea des. Îşi petrecuse ultima noapte în faţa hanului Ţiparului Verde, aşa că acum o luă la dreapta în loc s-o ia la stânga după ce ieşi de pe Podul Însângerat şi se îndreptă către celălalt capăt al Portului Peticarului, unde, chiar la marginea Oraşului Înecat, era taverna lui Pynto. O fi fost el gălăgios şi împuţit, dar avea o inimă bună sub hainele nespălate şi sub zbierete. Dacă înghesuiala nu era prea mare, o lăsa adesea să intre şi să stea la căldură, iar uneori îi dădea chiar şi o cană cu bere şi ceva de mâncare, în vreme ce o delecta cu poveştile lui. În zilele tinereţii sale, Pynto fusese cel mai cunoscut pirat din Treptele de Piatră, dacă te luai după spusele lui; nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi istorisească cu lux de amănunte faptele de vitejie.

În noaptea aceea avu noroc. Taverna era aproape goală, iar ea putu să-și găsească un loc liniștit, nu prea departe de foc. Abia se așezase și își încrucișase picioarele, când ceva îi mătură coapsa.

– Iar ai venit? spuse fata oarbă.

Îi scărpină capul în spatele urechilor, iar motanul îi sări în poală, începând să toarcă. Braavosul era plin de pisici, dar nicăieri nu erau mai multe decât la Pynto. Fostul pirat credea că-i purtau noroc și că-i fereau taverna de insecte și de șoareci.

– Mă cunoști, nu-i așa? îi șopti.

Pisicile nu se lăsau înșelate de o aluniță a saltimbancului. O țineau minte pe Cat a Canalelor.

Era o noapte fastă pentru fata oarbă. Pynto era binedispus și îi dădu o cană de vin îndoit cu apă, o bucată mare de brânză împuțită și jumătate dintr-o plăcintă cu țipar.

– Pynto e un om bun, anunță el, apoi se așeză să-i povestească despre corabia cu mirodenii pe care o capturase, o istorie ascultată de ea de o duzină de ori.

Taverna se umplea pe măsură ce se scurgeau orele. Pynto deveni în curând prea ocupat ca să-i mai acorde vreun strop de atenție, dar mai mulți obișnuiți ai casei îi aruncară monede în castronelul de cerșetoare. Alte mese erau ocupate de străini: vânători de balene ibbenezi, care duhneau a sânge și a untură, doi bandiți cu ulei aromat în păr, un grăsan din Lorath, care se plângea că la mesele lui Pynto locul era prea strâmt pentru burta lui. Și mai târziu trei lyseni, marinari pe *Inimă-Bună*, o galeră transformată de furtuni într-o epavă ce ajunsese cu chiu cu vai în Braavos cu o noapte în urmă și fusese luată în stăpânire, în dimineața aceea, de străjerii Lordului Mării.

Lysenii se așezaseră la masa cea mai apropiată de foc și vorbeau încet pe deasupra cănilor cu rom, cu glasuri atât de scăzute, încât nimeni nu putea să tragă cu urechea. Dar ea era nimeni și auzi aproape fiecare cuvânt. Și pentru o clipă i se păru că putea să-i și vadă, prin ochii înguști și galbeni ai motanului care-i torcea în poală. Unul era bătrân, unul era

tânăr și unul își pierduse o ureche, dar aveau cu toții părul blond către alb și pielea frumoasă, netedă, a oamenilor din Lys, prin venele cărora curgea, încă puternic, sângele din vechiul Ținut Liber.

În dimineața următoare, când omul blajin o întrebă care erau cele trei lucruri pe care le știa, dar nu le știuse înainte, era pregătită.

– Știu că Lordul Mării a capturat *Inimă-Bună*. Galera era plină cu sclavi. Sute de sclavi, femei și copii, legați unul de altul în cală.

Braavos era un oraș construit de slavi evadați și negoțul cu sclavi era interzis.

– Știu de unde veneau sclavii. Erau sălbatici din Westeros, dintr-un loc numit Sălașul Aspru. Plin de ruine vechi și blestemat.

Bătrâna Nan îi spusese povești despre Sălașul Aspru, pe vremuri, la Winterfell, când ea era încă Arya Stark.

– După o mare bătălie, în care Regele-de-Dincolo-de-Zid a fost ucis, sălbaticii au fugit și o vrăjitoare a pădurilor le-a spus că, dacă vor merge la Sălașul Aspru, vor veni corăbii care-i vor duce departe, într-un loc cald. Dar n-a sosit nicio corabie, niciuna în afară de cele două galere ale piraților lyseni, *Inimă-Bună* și *Elefant*, care fuseseră împinse spre nord de o furtună. Au ancorat în larg, în dreptul Sălașului Aspru, pentru reparații, și i-au văzut pe sălbatici; dar erau mii și pe corăbii nu era loc pentru toți și au spus că vor lua doar femeile și copiii. Sălbaticii n-aveau nimic de mâncare, așa că bărbații și-au trimis nevestele și fiicele, dar, imediat ce au ajuns în larg, lysenii le-au mânat sub punte și le-au legat. Aveau de gând să le vândă pe toate în Lys. Numai că o altă furtună s-a abătut asupra lor și corăbiile au fost despărțite. *Inimă-Bună* a suferit atât de multe stricăciuni, încât căpitanul ei n-a avut de ales și a trebuit s-o aducă aici, dar s-ar putea ca *Elefant* să fi reușit s-ajungă în Lys. Lysenii de la Pynto cred că se va întoarce cu mai multe corăbii. Prețul sclavilor e în creștere, spuneau ei, iar la Sălașul Aspru mai sunt femei și copii cu miile.

– E bine de știut. Asta e al doilea lucru. Există și un al treilea?

– Da. Știu că tu ești cel care m-a lovit.

Bățul ei țâșni și trosni izbindu-se de degetele bărbatului, azvârlindu-i toiagul pe podea, unde se opri zăngănind.

Preotul tresări și-și retrase mâna cu o smucitură.

- Și cum poate o fată oarbă să știe asta?

Te-am văzut.

- Ți-am spus trei lucruri. Nu trebuie să-ți spun patru.

Poate a doua zi avea să-i povestească despre pisica de la Pynto, care o urmărise noaptea trecută până acasă și care era ascunsă sus, pe grinzi, uitându-se în jos, către ei. Sau poate nu. Dacă el putea să aibă secrete, putea avea și ea.

În seara aceea, la cină, Umma le servi crabi în crustă de sare. Când i se întinse cana, fata oarbă strâmbă din nas și o bău o pe toată din trei înghițituri lungi. Pe urmă icni și o scăpă. Limba îi era în flăcări, iar când bău lacomă o cană de vin, arsura i se răspândi în josul gâtului și în sus, în nas.

- Vinul n-o să te-ajute, iar apa n-o să facă altceva decât să-mprăștie flăcările, îi spuse orfelina. Mănâncă asta.

Un colț de pâine îi fu împins în mână. Fata și-l îndesă în gură, îl mestecă, îl înghiți. O ajută. A doua bucată o ajută și mai mult.

Și dimineața odată sosită, când lupoaica nopții o părăsi și ea deschise ochii, zări o lumânare de seu arzând acolo unde în noaptea dinainte nu fusese niciuna, cu flacăra șovăitoare unduindu-i-se înainte și înapoi, ca o târfă din Portul Vesel. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

O STAFIE DIN WINTERFELL

Bărbatul mort fu găsit la baza zidului interior. Avea gâtul frânt, iar zăpada care căzuse în timpul nopții nu lăsa să se vadă decât piciorul stâng.

Dacă nu l-ar fi dezgropat cățelele lui Ramsay, ar fi rămas îngropat acolo până la venirea primăverii. Când îl trase afară Ben Oase, Jeyne Cenușia mâncase atât de mult din fața mortului, încât se scurse o jumătate de zi până ce izbutiră să-și dea seama, fără nicio umbră de îndoială, cine fusese: un oștean de patruzeci și patru de ani care mărșăluise către Nord cu Roger Ryswell.

– Un bețiv, declară Ryswell. Aș pune rămășag că se pișa pe zid. A alunecat și-a căzut.

Nimeni nu-l contrazise. Dar Theon Greyjoy se pomeni întrebându-se de ce s-ar fi urcat cineva pe niște trepte acoperite de zăpadă alunecoasă, ajungând pe metereze în bezna nopții numai ca să-și verse acolo udul.

În dimineața aceea, în timp ce garnizoana mânca la dejun pâine veche prăjită în grăsimea scursă din slănină (lorzii și cavalerii mâncau slănina), pe bănci se vorbise despre puține alte lucruri în afară de cadavru.

– Stannis are prieteni în castel, îl auzi Theon bombănind pe un sergent.

Era unul dintre oamenii lui Tallhart, un bărbat vârstnic, cu trei copaci brodați pe tunică. Tocmai se schimbase garda. Bărbații veneau

din frig, bătând din picioare ca să-şi scuture zăpada de pe cizme şi de pe pantaloni în timp ce se aducea prânzul – cârnaţi cu sânge, praz şi pâine neagră, caldă încă, abia scoasă din cuptoare.

– Stannis? râse unul dintre călăreţii lui Roose Ryswell. Stannis e acum înzăpezit şi trage să moară. Sau aleargă înapoi, către Zid, cu coada îngheţată între picioare.

– E posibil să-şi fi instalat tabăra la un metru şi jumătate de zidurile noastre, cu o sută de mii de oameni, spuse un arcaş care purta culorile Casei Cerwyn. Pe viscolul ăsta nu l-am vedea pe niciunul.

Ninsoarea căzuse zi şi noapte, din abundenţă, fără întrerupere şi fără milă. Troienele urcau pe ziduri şi umpleau golurile dintre creneluri, pături albe se aşternuseră pe toate acoperişurile, corturile se încovoiau sub greutatea zăpezii. De la o clădire la alta fuseseră întinse frânghii, ca să nu se rătăcească nimeni când traversa curtea. Santinelele se îngrămădeau în turnurile de pază ca să-şi încălzească mâinile pe jumătate îngheţate deasupra strălucirii vaselor cu cărbuni, lăsând meterezele în grija străjerilor de zăpadă înălţaţi de scutieri, care deveneau tot mai masivi şi mai bizari în fiecare noapte, când viforul şi frigul se dezlănţuiau asupra lor în voie. Pe suliţele strânse în pumnii lor de nea crescuseră bărbi de gheaţă zdrenţuite. Chiar Hosteen Frey, care fusese auzit lăudându-se că nu se temea de un pic de zăpadă, îşi pierduse o ureche degerată.

Cel mai mult aveau de suferit caii din curte. Păturile puse peste ei ca să le ţină de cald se îmbibau cu apă şi îngheţau dacă nu erau înlocuite cu regularitate. Când erau aprinse focuri ca să ţină frigul la distanţă, făceau mai mult rău decât bine. Caii de război se temeau de flăcări şi se zbăteau încercând să fugă, rănindu-se pe ei şi pe alţii când se răsuceau în şirurile în care fuseseră legaţi. Numai caii din grajduri se aflau în siguranţă şi la căldură, dar acolo îngrămădeala era deja prea mare.

– Zeii s-au întors împotriva noastră, fu auzit bătrânul Lord Locke spunând în Sala Mare. Asta e urgia lor. Vântul e îngheţat ca însuşi iadul şi ninsoarea nu se mai opreşte. Suntem blestemaţi.

– *Stannis* e blestemat, stărui unul dintre oamenii Casei Dreadfort. El e cel care se află afară, în vifor.

– Lordului Stannis i-ar putea fi mai cald decât știm noi, zise un neghiob, unul dintre călăreții liberi. Vrăjitoarea lui poate invoca focul. Poate stă în puterea zeului ei roșu să topească zăpezile.

Asta a fost o nechibzuință, știu imediat Theon. Omul vorbise prea tare, și în auzul lui Dick Gălbejitul, al lui Alyn Ursuzul și al lui Ben Oase. Când povestea ajunse la urechile Lordului Ramsay, îi trimise pe Băieții Bastardului să-l salte și să-l târască afară, în zăpadă.

– De vreme ce Stannis pare să-ți fie atât de drag, o să te trimitem la el, îi spuse.

Damon Dansează-pentru-Mine îl lovi pe călărețul liber de câteva ori cu biciul lui lung, bine uns. Pe urmă, în vreme de Jupuitorul și Dick Gălbejitul puneau rămășag în cât timp o să-i înghețe sângele, Ramsay ceru ca omul să fie târât la Poarta Crenelurilor.

Porțile principale ale Winterfellului erau închise și blocate cu drugi, atât de acoperiți de gheață și de zăpadă, încât barierele-ghilotină ar fi trebuit tăiate înainte de a putea fi ridicate. Același lucru era valabil, în mare măsură, și la Poarta Vânătorului, deși, fiindcă fusese folosită de curând, acolo măcar gheața nu era o problemă. Dar nu utilizaseră și Poarta Drumului Regelui, unde gheața se adunase pe lanțurile podului mobil, întărindu-le ca piatra. Ceea ce nu le mai lăsa decât Poarta Crenelurilor, o mică deschidere dosnică, arcuită, din zidul interior. Fiind de fapt numai pe jumătate o poartă, avea un pod mobil care se întindea peste apa înghețată din șanț, dar nicio poartă corespunzătoare în zidul exterior, oferind o cale de acces către fortificațiile exterioare, dar nu și către lumea de dincolo de ele.

Călărețul liber plin de sânge fu cărat de-a lungul podului și apoi în susul treptelor, încă protestând. Pe urmă Jupuitorul și Alyn Ursuzul îl prinseră de brațe și de picioare și-l azvârliră pe de zid pe pământul aflat cu două sute cincizeci de metri mai jos. Troienele erau atât de înalte, încât îl înghițiră pe de-a-ntregul... dar arcașii de pe metereze susținură

că îl zăriseră ceva mai târziu, târându-și un picior rupt prin zăpadă. Unul îi împănă o săgeată în fund în timp ce se îndepărta pe furiș.

- O să fie mort într-o oră, le făgădui Lordul Ramsay.

- Sau o să sugă mădularul Lordului Stannis înainte de apusul soarelui, ripostă Umber Urgia Târfelor.

- Ar face bine să nu i-l rupă! râse Rickard Ryswell. Oricărui bărbat aflat acum afară îi îngheață bocnă mădularul.

- Lordul Stannis s-a rătăcit în viscol, spuse Lady Dustin. E la câteva leghe distanță, mort sau în agonie. Încă vreo câteva zile și zăpada o să-l îngroape cu oastea lui cu tot.

Dar și pe noi, se gândi Theon, minunându-se de prostia ei. Lady Barbrey era din nord și ar fi trebuit să știe mai bine. Vechii zei ar fi putut să asculte.

La cină primiră un terci de mazăre cu pâine rămasă din ziua dinainte, ceea ce stârni mormăieli printre oștenii de rând: în capul mesei puteau fi văzuți lorzii și cavalerii, mâncând șuncă.

Theon era aplecat asupra unui castron de lemn, terminând ce mai rămăsese din porția lui de terci de mazăre, când o atingere ușoară pe umăr îl făcu să-și scape lingura.

- Să nu m-atingi niciodată! spuse, răsucindu-se ca să-nșface lingura căzută pe podea înainte a o lua în stăpânire vreuna dintre fetele lui Ramsay. Să nu m-atingi *niciodată*.

Ea i se așeză alături, prea aproape, o altă spălătoreasă de-a lui Abel. Asta era tânără, de cincisprezece sau poate șaisprezece ani, cu păr blond ciufulit, care ar fi avut nevoie de o spălare bună și cu o pereche de buze țuguiate, care ar fi avut nevoie de o sărutare bună.

- Unor fete le place să atingă, spuse ea, cu o jumătate de zâmbet firav. Dacă asta e pe placul stăpânului, eu sunt Holly.

Târfa Holly, se gândi el, dar fata era chiar frumoasă. Cândva ar fi râs și și-ar fi tras-o în poală, dar zilele acelea trecuseră.

- Ce vrei?

– Să văd criptele. Unde se află, stăpâne? O să mi le-arăți? Holly se juca șăgalnic cu o șuviță de păr, răsucindu-și-o în jurul unui deget. Adânci și întunecoase, asta se spune despre ele. Un loc potrivit pentru atingeri. Cu toți regii morți uitându-se.

– Abel te-a trimis la mine?

– Poate. Poate m-am trimis singură. Dar, dacă Abel e cel pe care-l vrei, pot să ți-l aduc. El o să-i cânte stăpânului o melodie suavă...

Fiecare dintre cuvintele ei îl convingea pe Theon că toate astea erau un soi de joc. *Dar al cui, și care era țelul?* Ce-ar fi putut să vrea Abel de la el? Omul ăla nu era decât un cântăreț, un codoș cu o lăută și cu un zâmbet prefăcut. *Vrea să afle cum am cucerit castelul, dar nu ca să facă din asta un cântec.* În minte îi veni răspunsul. *Vrea să știe cum am intrat eu ca să poată ieși el.* Lordul Bolton ceruse să fie pecetluit Winterfellul, de parcă ar fi fost cusut la fel de strâns ca scutecele unui prunc. Nimeni nu putea să intre sau să iasă. *Vrea să fugă, el și spălătoresele lui.* Theon nu putea să-i găsească vreo vină, dar, chiar și așa stând lucrurile, spuse:

– Nu vreau nimic de la Abel, nici de la tine, nici de la vreuna dintre surorile tale. Vreau doar să mă lași în pace.

Afară, ninsoarea se învârtejea, dansa. Theon găsi pe bâjbâite drumul până la zid, pe lângă care merse apoi către Poarta Crenelurilor. I-ar fi luat pe străjeri drept doi oameni de zăpadă de-ai Micului Walder dacă nu le-ar fi văzut dârele albe ale răsuflărilor.

– Vreau să mă plimb pe ziduri, le spuse, cu propria răsuflare înghețându-i în aer.

– E-un frig cumplit acolo sus, îl preveni unul dintre ei.

– E-un frig cumplit aici jos, spuse celălalt, dar faci cum vrei, Schimbă-mantie.

Îi făcu semn să treacă dincolo de poartă.

Treptele erau acoperite de zăpadă, alunecoase, înșelătoare în întuneric. Odată ajuns pe metereze, nu-i luă mult timp ca să găsească locul de unde fusese aruncat călărețul liber. Spulberă cu o lovitură de picior un zid de zăpadă proaspătă care umpluse golul dintre creneluri

și se aplecă printre ele. *Aș putea să sar*, se gândi. *El a supraviețuit, de ce n-aș supraviețui și eu?* Putea să sară și... *Și ce? Să-mi rup un picior și să mor în zăpadă? Să plec târâș și să înghet de moarte?*

Era o nebunie. Ramsay l-ar fi hăituit, cu fetele. Jeyne Cenușia, Jez și Helicent l-ar fi sfâșiat în bucăți, dacă zeii erau buni. Sau, mai rău, ar fi fost adus înapoi viu.

– Trebuie să-mi țin minte *numele*, șopti.

În dimineața următoare, scutierul cărunt al lui Ser Aenys Frey fu găsit dezbrăcat și mort de frig în vechiul țintirim al castelului, cu fața ascunsă sub promoroacă, încât părea să poarte o mască. Ser Aenys lansă ipoteza că bărbatul se îmbătase și se rătăcise în viscol, deși nimeni nu putu să explice de ce-și scosese hainele ca să iasă în curte. *Un alt bețiv*, se gândi Theon. Vinul putea să înece o oștire de suspiciuni.

Apoi, înainte de sfârșitul zilei, un arbaletier, unul dintre oamenii Casei Flint, fu găsit în grajduri, cu capul spart. Lovit de un cal, declară Lordul Ramsay. *Mai degrabă de un ciomag*, decise Theon.

Totul părea atât de familiar, ca un spectacol de pantomimă pe care-l mai văzuse. Numai actorii erau alții. Roose Bolton avea rolul pe care-l interpretase ultima dată Theon, iar morții jucau rolurile lui Aggar, Gynir Rednose și Gelmarr cel Fioros. *Și Duhoare era acolo*, își reaminti el, *dar un alt Duhoare, unul cu mâini însângerate și cu minciuni picurându-i printre buze, dulci ca mierea. Duhoare, Duhoare, rimează cu furișare.*

Morțile îi făcură pe lorzii lui Roose Bolton să se ia fățiș la ceartă în Sala Mare. Unii își pierduseră răbdarea.

– Cât trebuie să mai stăm aici, așteptându-l pe regele ăsta care nu mai vine? întrebă Ser Hosteen Frey. Ar trebui să dăm lupta cu Stannis și să-l omorâm.

– Să părăsim castelul? croncăni Harwood Stout ciungul. Tonul lui sugera că ar fi preferat să i se taie și brațul celălalt. Vrei să ne vezi șarjând orbește prin ninsoare?

– Ca să ne luptăm cu Lordul Stannis ar trebui să-l găsim mai întâi, sublinie Roose Ryswell. Iscoadele noastre au plecat prin Poarta Vânătorului, dar în ultima vreme nu s-a mai întors niciuna.

Lordul Wyman Manderly se bătu peste pântecele umflat.

– Portul Alb nu se teme să călărească alături de tine, Ser Hosten. Condu-ne, și toți cavalerii mei te vor urma.

Ser Hosteen se întoarse spre grăsan.

– Destul de aproape ca să-mi înfigă în spate o lance, da. Unde sunt rudele mele, Manderly? Spune-mi asta. Oaspeții tăi, care ți-au adus fiul înapoi.

– Adică oasele lui. Manderly străpunse cu pumnalul o bucată de șuncă. Mi-i aduc aminte foarte bine. Rhaegar cu umerii rotunzi, cu limba lui lunecoasă. Cutezătorul Ser Jared, atât de iute când era vorba să-și scoată din teacă oțelul. Symond, un maestru în arta iscodirii, întotdeauna zornăind monede. Mi-au adus oasele lui Wendel. Tywin Lannister a fost cel care mi l-a înapoiat pe Wylis, viu și nevătămat, respectându-și promisiunea. Un om de cuvânt, Lordul Tywin, Cei Șapte să-i aibă sufletul în pază. Lordul Wyman își îndesă carnea în gură, o mestecă zgomotos, plescăi din buze și adăugă: Drumul e plin de pericole, ser. Le-am dat fraților tăi daruri când ne-am luat rămas-bun la Portul Alb. Am jurat că ne vom reîntâlni la nuntă. Au fost o grămadă de martori la despărțirea noastră.

– O grămadă? spuse Aenys Frey batjocoritor. Sau tu și ai tăi?

– Ce insinuezi, Frey? Lordul de Portul Alb își șterse gura cu mâneca. Nu-mi place tonul tău, ser. Nu, nici cât negru sub unghie.

– Ieși în curte, tu, sac de seu, și-o să-ți spăl negrul de sub unghii cu sânge, spuse Ser Hosteen.

Wymam Manderly râse, dar câțiva dintre cavalerii lui se ridicară imediat în picioare. Căzu în sarcina lui Roger Ryswell și a lui Barbrey Dustin să-i potolească rostind vorbe liniștitoare. Roose Bolton nu spuse nimic. Dar Theon Greyjoy văzu în ochii lui spălăciți ceva ce nu mai remarcase până atunci – o neliniște, ba chiar o umbră de spaimă.

În noaptea aceea, noul grajd se prăbuși sub apăsarea zăpezii care îl îngropase. Douăzeci și șase de cai și doi grăjdari muriră, striviți sub greutatea acoperișului în cădere sau sufocați sub zăpadă. Avură nevoie

de cea mai mare parte a dimineții ca să dezgroape leșurile. Lordul Bolton își făcu apariția pentru scurt timp în curtea exterioară să inspecteze scena, apoi porunci să fie aduși înăuntru caii rămași, împreună cu cei încă priponiți în curtea exterioară. Și nici nu terminaseră de dezgropat morții și de tranșat animalele, când fu găsit un alt cadavru.

Pe ăsta nu reușiră să-l treacă cu vederea, considerându-l un bețiv căzut sau victima unei lovituri de copită. Mortul era unul dintre favoriții lui Ramsay, îndesatul, perversul și pocitul oștean numit Dick Gălbejitul. Era greu să-ți seama dacă avusese într-adevăr mădularul gălbejit, pentru că îi fusese retezat și îndesat în gură cu atâta putere, încât îi spărsese trei dinți. Când îl găsiseră în fața bucătăriilor, îngropat până la gât într-un troian, atât mădularul, cât și omul erau vineți de frig.

– Ardeți leșul, porunci Roose Bolton, și aveți grijă să nu vorbiți despre asta. Nu vreau să se ducă vestea.

Vestea se răspândi oricum. Până la prânz o aflase jumătate din Winterfell, mulți auzind-o chiar de pe buzele lui Ramsay, al cărui „băiat“ fusese Dick Gălbejitul.

– Când o să descoperim cine-a făcut-o, făgădui Lordul Ramsay, o să-i jupoi pielea, o să i-o prăjesc pân-o să fie crocantă și-o să-l silesc s-o mănânce până la ultima bucățică.

Se duse vorba că numele ucigașului valora un dragon de aur.

Seara, duhoarea din Sala Mare era palpabilă. Cu sute de cai, câini și oameni îngrămădiți sub același acoperiș, cu podelele acoperite de un amestec vâscos de noroi, zăpadă topită, balegă de cal, rahat de câine și chiar fecale umane, cu aerul aromat de mirosurile de câine ud, de lână udă și de pături îmbibate de apă care acoperiseră caii, nu simțeai nicio ușurare stând pe băncile aglomerate, dar primeai mâncare. Bucătarii serveau bucăți mari de carne proaspătă de cal, cu o crustă carbonizată și roșii ca sângele în interior, cu cepe prăjite și cu rapiță... și, numai de data asta, oștenii de rând mâncară tot atât de bine ca lorzii și cavalerii.

Carnea de cal era prea tare pentru cioturile rămase din dinții lui Theon. Încercările lui de a o mesteca îi dădură o durere cumplită. Așa

că zdrobi rapița și ceapa cu latul pumnalului și-și făcu un fel de mâncare din asta, apoi tăie carnea în bucăți foarte mici, o supse pe fiecare și o scuipă. Așa îi simți măcar gustul și se hrăni cât de cât cu grăsimea și cu sângele. Însă fiindcă osul îi depășea puterile, li-l azvârli câinilor și o privi pe Jeyne Cenușia luând-o la fugă cu el, în vreme ce Sara și Willow încercau s-o muște de călcâie.

Lordul Bolton îi porunci lui Abel să-i distreze în timpul mesei. Bardul cântă *Lănci de fier*, apoi *Fecioara iarnă*. Când Barbrey Dustin ceru ceva mai vesel, le oferi *Regina și-a scos sandaua, regele și-a scos coroana* și *Ursul și frumoasa fecioară*. Freyii își uniră vocile cu a lui și până și câțiva oameni ai Nordului bătură cu pumnii în mese în ritmul refrenului, urlând:

– Un urs! Un urs!

Dar zgomotul înspăimântă caii, așa că toți cântăreții renunțară și cântecul se stinse treptat.

Băieții Bastardului se adunară sub suportul din perete în care ardea fumegând o torță. Luton și Jupuitorul jucau zaruri. Mârâitul ținea o femeie în brațe și unul dintre sânii ei în mână. Damon Dansează-pentru-Mine își ungea biciul.

– *Duhoare*, strigă el. Se lovi cu biciul peste pulpă, așa cum faci când chemi un câine. Începi să puți din nou, Duhoare!

Theon nu găsi pentru asta niciun răspuns, în afară de un „da“ anemic.

– Lordul Ramsay are de gând să-ți taie buzele după ce se încheie totul, spuse Damon, mângâindu-și biciul cu o cârpă plină de grăsime.

Buzele mele au fost între picioarele doamnei lui. Insolența asta nu poate scăpa nepedepsită.

– Cum spui tu.

Luton izbucni într-un hohot de râs.

– Cred că vrea s-o facă.

– Pleacă de-aici, Duhoare, spuse Jupuitorul. Mirosul tău îmi întoarce stomacul pe dos.

Ceilalți râseră.

Theon plecă în grabă, nelăsându-le timp să se răzgândească. Torționarii lui n-aveau să-l urmeze afară. Nu atât timp cât înăuntru erau mâncare și băutură, femei gata să se ofere și căldura focului. Când părăsi sala, Abel cânta *Fecioarele care înfloresc primăvara.*

Ningea atât de tare, încât Theon nu vedea la mai mult de un metru în fața ochilor. Se pomeni de unul singur într-o pustietate albă, cu ziduri amenințătoare de zăpadă ce-i ajungeau până la înălțimea pieptului de ambele părți. Când își săltă capul, fulgii îi măturară obrajii ca niște sărutări molatice și reci. Auzea în spatele lui muzica din sală. Acum era o melodie dulce, tristă. Pentru o clipă se simți aproape împăcat.

Ceva mai departe, dădu nas în nas cu un bărbat care mergea cu pași mari în direcția opusă, cu o mantie cu glugă fâlfâindu-i în urmă. Când ajunseră față în față, ochii li se întâlniră pentru o clipă. Bărbatul își duse mâna la pumnal.

- Theon Schimbă-mantie. Theon Regicidul.

- Nu sunt. Niciodată n-am... M-am născut om de fier.

- Fals, ca tot ce-ai mai fost. Cum de mai respiri?

- Zeii n-au terminat cu mine, răspunse Theon, întrebându-se dacă acela putea fi ucigașul, cel care-i îndesase lui Dick Gălbejitul penisul în gură și care-l aruncase pe grăjdarul lui Roger Ryswell de pe zid.

Ciudat, dar nu-i era frică. Își scoase mănușa din mâna stângă.

- Lordul Ramsay n-a terminat cu mine.

Bărbatul se uită și râse.

- Atunci te las în seama lui.

Theon umblă cu pași târșiți prin viscol până când membrele lui căpătară o crustă de zăpadă, iar mâinile și labele picioarelor îi amorțiră de frig, apoi se urcă din nou pe meterezele zidului interior. Acolo sus, la treizeci de metri înălțime, bătea un vânt ușor, spulberând zăpada. Toate golurile dintre creneluri se umpluseră. Fu nevoit să lovească într-un zid de zăpadă ca să facă o gaură... numai ca să descopere că nu putea să vadă dincolo de șanțul cu apă. Din zidul exterior nu mai rămăseseră decât o umbră neclară și câteva lumini slabe plutind în întuneric.

Lumea a dispărut. Debarcaderul Regelui, Riverrun, Pyke și Insulele de Fier, toate Cele Șapte Regate, fiecare loc pe care îl cunoscuse vreodată, fiecare loc despre care citise sau la care visase, totul se topise. Doar Winterfellul mai exista.

Era prins în cursă acolo, cu stafiile. Cu vechile stafii din cripte și cu cele noi, pe care le crease el însuși, Mikken și Farlen, Gynir Rednose, Aggar, Gelmarr cel Fioros, nevasta morarului de pe Apa Ghindei și cei doi fii nevârstnici ai ei, și toți ceilalți. *Lucrarea mea. Stafiile mele. Sunt toate aici și sunt furioase.* Se gândi la cripte și la săbiile lipsă.

Se întoarse în camerele lui. Își scotea hainele ude când îl găsi Walton Picioare-de-Oțel.

– Vino cu mine, renegatule. Nobilul lord vrea să-ți vorbească.

N-avea haine curate și uscate, așa că se strecură în aceleași zdrențe umede și îl urmă. Picioare-de-Oțel îl conduse înapoi, în Marea Fortăreață și în salonul care fusese cândva al lui Eddard Stark. Lordul Bolton nu era singur. Lady Dustin stătea lângă el, cu o expresie severă pe fața palidă; o broșă de fier, înfățișând un cap de cal, încheia mantia lui Roger Ryswell; Aenys Frey era în picioare, lângă foc, cu obrajii ciupiți îmbujorați de căldură.

– Mi s-a spus că hoinărești prin castel, începu Lordul Bolton. S-a raportat că ai fost văzut în grajduri, în bucătării, în cazărmi, pe metereze. Ai fost văzut lângă ruinele fortărețelor surpate, lângă vechiul Sept al Doamnei Catelyn, intrând în pădurea zeilor și ieșind din ea. Tăgăduiești?

– Nu, stăpâne. Theon se asigură că rostea cuvântul cu voce neclară. Știa că asta-i făcea plăcere Lordului Bolton. Nu pot să dorm, stăpâne. Mă plimb.

Își ținea capul plecat, fixând cu privirea rogojinile vechi împrăștiate pe podea. Nu era înțelept să-l privească în față pe nobilul lord.

– Am fost unul dintre băieții care au locuit aici înainte de război. Ca pupil al Lordului Stark.

– Ai fost ostatic, zise Bolton.

– Da, stăpâne, ostatic.

Cu toate astea, a fost căminul meu. Nu unul adevărat, dar cel mai bun de care-mi aduc aminte.

- Cineva îmi ucide oamenii.

- Da, stăpâne.

- Nu tu, sper. Vocea lui Bolton deveni încă și mai înceată. Nu-mi răsplătești bunătatea cu o asemenea trădare.

- Nu, stăpâne, nu eu. N-aș face-o. Eu... mă plimb doar, atâta tot.

- Scoate-ți mănușile, interveni Lady Dustin.

Theon își ridică brusc privirea.

- Vă rog, nu. Eu... eu...

- Fă ce ți-a spus, zise Ser Aenys. Arată-ne mâinile.

Theon își trase mănușile și-și ridică mâinile, să fie privite. *Nu e ca și cum aș sta dezbrăcat în fața lor. Nu e chiar atât de rău.* Mâna lui stângă avea trei degete, iar dreapta, patru. Ramsay nu-l lăsase decât fără degetul mic al uneia și fără inelarul și arătătorul celeilalte.

- Bastardul ți-a făcut asta, zise Lady Dustin.

- Dacă e pe placul stăpânei, eu... eu i-am cerut s-o facă.

Ramsay îl făcea întotdeauna să i-o ceară. *Ramsay mă face întotdeauna să-l implor.*

- De ce-ai fi cerut una ca asta?

- N-am... n-am nevoie de atât de multe degete.

- Patru sunt de-ajuns. Ser Aenys Frey își roti între degete barba subțire care răsărea ca o coadă de șobolan din bărbia lipsită de fermitate. Patru degete la mâna dreaptă. Încă mai poate să țină o sabie. Un pumnal.

Lady Dustin râse.

- Toți Freyii sunt atât de neghiobi? Uită-te la el. Să țină un pumnal? Abia dacă are putere să țină o lingură. Chiar crezi c-ar fi fost în stare să-nfrângă creatura aia dezgustătoare a Bastardului și să-i îndese mădularul pe gât?

- Toți morții erau bărbați puternici, zise Roger Ryswell, și niciunul dintre ei n-a fost înjunghiat. Renegatul nu e ucigașul nostru.

Ochii decoloraţi ai lui Bolton îl fixau pe Theon, la fel de tăioşi precum cuţitul Jupuitorului.

– Sunt înclinat să fiu de acord. Pe lângă lipsa de vlagă, n-are-n el dorinţa de a-mi trăda fiul.

Roger Ryswell scoase un mârâit.

– Dacă nu e el, atunci cine? Stannis are un om în castel, asta e limpede.

Duhoare nu e om. Nu Duhoare. Nu eu. Se întrebă dacă Lady Dustin le spusese despre criptă, despre săbiile lipsă.

– Trebuie să ne-ndreptăm atenţia spre Manderly, bombăni Ser Aenys Frey. Lordul Wyman nu ne iubeşte.

Ryswell nu era convins.

– Însă îşi adoră biftecurile, cotletele şi plăcintele cu carne. Ca să colinde noaptea prin castel în căutare de victime ar trebui să plece de la masă. Nu face una ca asta decât atunci când caută o privată, pentru una din şederile lui pe vine de câte-o oră.

– Nu susţin că Lordul Wyman săvârşeşte omorurile cu mâna lui. Şi-a adus aici trei sute de oameni. Oricare dintre ei ar fi putut...

– Lucrarea săvârşită la vreme de noapte nu e a unui cavaler, zise Lady Dustin. Iar Lordul Wyman nu e singurul om care şi-a pierdut o rudă la Nunta voastră Roşie, Frey. Crezi că Urgia Târfelor vă iubeşte mai mult? Dacă nu l-aţi avea ostatic pe Marelejon, v-ar scoate maţele şi v-ar pune să le mâncaţi, aşa cum şi-a mâncat Lady Hornwood degetele. Casele Flint, Cerwyn, Tallhart... toate au avut oameni cu Tânărul Lup.

– Şi Casa Ryswell, spuse Roger Ryswell. Chiar şi Dustinii din afara Barrowtonului.

Lady Dustin îşi despărţi buzele în zâmbetul ei subţire, sălbatic.

– Nordul are ţinere de minte, Frey.

Ultragiul stârni tremurul gurii lui Aenys Frey.

– Stark ne-a dezonorat. Asta aţi face bine să ţineţi minte voi, oamenii Nordului.

Roose Bolton îşi frecă buzele crăpate.

- Ciorovăiala asta n-o să ne-ajute. Degetele îi zvâcniră către Theon. Ești liber să pleci. Ai grijă pe unde cutreieri. Altminteri, s-ar putea să te găsim mâine cu un zâmbet roșu.

- Cum spui, stăpâne.

Theon își trase mănușile peste mâinile mutilate și plecă, șchiopătând pe piciorul schilodit.

Ora lupului îl găsi încă treaz, înfășurat în straturi de lână groasă și de blană unsuroasă, făcând un alt circuit al zidului interior, în speranța că avea să obosească suficient de mult ca s-a-adoarmă. Avea picioarele acoperite până la genunchi de o crustă de zăpadă și un giulgiu alb pe cap și pe umeri. Pe acea porțiune a zidului, vântul îi bătea din față și zăpada topită i se prelingea pe obraji ca niște lacrimi de gheață.

Atunci auzi cornul.

Un suspin prelung, părând să atârne deasupra crenelurilor, zăbovind în aerul întunecat și pătrunzând până-n măduva oaselor oricui îl asculta. De-a lungul zidurilor castelului, străjile se întoarseră în direcția sunetului, strângându-și mai tare sulițele în mâini. În sălile năruite și în fortărețele Winterfellului, lorzii le cerură altor lorzi să tacă, caii nechezară, toți cei care dormeau se zvârcoliră în cotloanele lor întunecate. Nici nu se stinse bine sunetul cornului, că începu să bată o tobă: *BUUM duum BUUM duum BUUM duum.* Un nume se desprinse de pe buzele fiecărui om, pornind către cel de alături, scris cu norii albi minusculi ai răsuflării.

- *Stannis,* șopteau toți. *Stannis e aici, Stannis a venit, Stannis, Stannis, Stannis.*

Theon se cutremură. Baratheon sau Bolton, pentru el n-avea nicio importanță. Stannis se aliase cu Jon Snow de la Zid, iar Jon i-ar fi luat capul cât ai clipi. *Smuls din ghearele unui bastard ca să mor de mâna altuia, ce ironie.* Ar fi râs zgomotos dacă și-ar fi adus aminte cum s-o facă.

Toba părea să se audă din pădurea lupilor de dincolo de Poarta Vânătorului. *Sunt chiar în afara zidurilor.* Se îndreptă într-acolo de-a lungul meterezelor, un om printre alți douăzeci care făceau același

lucru. Dar, când ajunseră la turnurile de pe flancurile porții, dincolo de vălul de alb nu se zărea nimic.

– Oare-au de gând să-ncerce să ne *spulbere* zidurile cu sunetul ăsta? glumi un Flint când se auzi din nou cornul. O fi crezând c-a găsit Cornul lui Joramun.

– Stannis e destul de nebun ca să ia castelul cu asalt? întrebă un străjer.

– Nu e Robert, susținu un bărbat din Barrowton. O să-și instaleze tabăra, să vedeți dacă n-o să fie așa. O să-ncerce să ne-nfometeze.

– Mai întâi o să-i înghețe lui ouăle, spuse un alt străjer.

– Ar trebui s-acceptăm lupta cu el, zise solemn un Frey.

Acceptați, se gândi Theon. *Ieșiți călare în zăpadă și muriți. Lăsați-ne Winterfellul mie și stafiilor.* Simțea că Roose Bolton ar fi primit cu bucurie o astfel de luptă. *Are nevoie de un sfârșit pentru toate astea.* Castelul era prea plin ca să facă față unui asediu îndelungat și loialitatea prea multor lorzi era nesigură. Grăsanul Wyman Manderly, Umber Urgia Târfelor, oamenii Casei Hornwood și ai Casei Tallhart, cei din clanurile Locke, Flint și Ryswell, toți erau oameni ai Nordului. Vasali ai Casei Stark de generații. Fata îi ținea acolo, sânge din sângele Lordului Eddard, dar fata nu era decât o farsă de comediant, un miel în pielea unuilup străvechi. Așa că de ce nu i-ar fi trimis pe oamenii Nordului să se lupte cu Stannis înainte de a se descoperi înșelătoria? *Măcel în zăpadă. Și fiecare om căzut va fi un dușman mai puțin pentru Dreadfort.*

Theon se întrebă dacă lui i s-ar fi îngăduit să lupte. Măcar așa ar fi avut parte de o moarte de bărbat, cu sabia în mână. Era un dar pe care Ramsay nu i l-ar fi făcut niciodată, dar i l-ar fi putut oferi Lordul Roose. *O să-l implor. Am făcut tot ce mi-a cerut, mi-am jucat rolul, i-am dat fata.*

Moartea era cea mai fericită izbăvire la care putea spera.

În pădurea zeilor, zăpada continua să se topească imediat ce atingea pământul. Aburul se înălța din lacurile fierbinți, purtând mirosul de mușchi, de noroi și de putreziciune. O ceață caldă atârna în aer, preschimbând copacii în santinele, oșteni înalți, învăluiți în mantii de

semiîntuneric. În timpul orelor de lumină, pădurea aburindă era adesea plină de oameni ai Nordului veniți să se roage vechilor zei, dar la ceasul acela Theon Greyjoy descoperi că o avea pe toată numai pentru sine.

Iar în mijlocul pădurii aștepta copacul inimii, cu ochii lui roșii, atotștiutori. Theon se opri la marginea lacului și-și plecă fruntea înaintea chipului roșu, cioplit. Chiar și de acolo putea auzit toba, *buum DUUM buum DUUM buum DUUM buum DUUM.* Aidoma unui tunet îndepărtat, sunetul părea să vină în același timp de pretutindeni.

Noaptea era lipsită de vânt, ninsoarea cădea drept în jos din cerul negru și rece, însă frunzele copacului inimii îi foșneau numele.

– Theon, păreau să șoptească. Theon.

Vechii zei, se gândi el. *Mă cunosc. Îmi știu numele. Am fost Theon din Casa Greyjoy. Am fost un pupil al lui Eddard Stark, un prieten și un frate al copiilor lui.*

– Vă rog.

Căzu în genunchi.

– O sabie, nu cer nimic mai mult. Îngăduiți-mi să mor ca Theon, nu ca Duhoare!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, incredibil de calde.

– Am fost om de fier. Un fiu... un fiu al ținutului Pyke, un fiu al insulelor.

O frunză căzu plutind de deasupra capului său, îi șterse fruntea și se opri în lac. Pluti pe apă, roșie, cu cinci degete, ca o mână însângerată.

– ...Bran, murmură copacul.

Știu. Zeii știu. Au văzut ce-am făcut. Și preț de o clipă stranie i se păru că în lemnul palid al copacului inimii era cioplit chipul lui Bran, holbându-se în jos, către el, cu ochi roșii, înțelepți și triști. *Stafia lui Bran*, își spuse, dar era o nebunie. De ce l-ar fi bântuit Bran? Îl îndrăgise pe băiat, nu-i făcuse niciodată niciun rău. *Nu pe Bran l-am ucis noi. Nu pe Rickon. N-au fost decât băieții morarului, ai morarului de pe Apa Ghindei.*

– Trebuia să am două capete, altminteri și-ar fi bătut joc de mine... ar fi râs de mine... ar fi...

– Cu cine vorbești? rosti o voce.

Se răsuci, îngrozit de gândul că Ramsay îi dăduse de urmă, dar nu erau decât spălătoresele – Holly, Rowan și cea căreia nu-i știa numele.

– Stafiile, se trezi el vorbind. Îmi șoptesc. Știu... știu cum mă cheamă.

– Theon Schimbă-mantie. Rowan îl apucă de o ureche, răsucindu-i-o. Trebuia să ai două capete, nu-i așa?

– Altminteri oamenii ar fi *râs* de el, zise Holly.

Ele nu înțeleg. Theon se smuci, eliberându-se.

– Ce vreți? întrebă.

– Pe tine, răspunse a treia spălătoreasă, o femeie mai vârstnică, cu voce profundă și șuvițe cărunte în păr.

– Ți-am spus. Vreau să te ating, renegatule.

Holly zâmbi. În mâna ei apăru un pumnal.

Aș putea să țip, se gândi Theon. *Cineva o s-audă. Castelul e plin de oameni înarmați.* Ar fi fost mort înainte de a ajunge la el ajutoarele, cu siguranță, sângele lui ar fi îmbibat pământul, hrănind copacul inimii. *Și ce-ar fi atât de rău în asta?*

– Atinge-mă, spuse. Ucide-mă!

În glasul lui era mai degrabă disperare decât sfidare.

– Dați-i drumul. Omorâți-mă, cum ați făcut cu ceilalți. Cu Dick Gălbejitul și cu restul. Voi ați fost.

Holly râse.

– Cum am fi putut fi noi? Suntem femei. Țâțe și fofoloance. Am venit aici ca să vă stârnim poftele, nu spaimele.

– Bastardul te-a torturat? întrebă Rowan. Ți-ai tăiat degetele, nu-i așa? Ți-a jupuit degetele pișate de la picioare? Te-a pocnit de ți-au sărit dinții? Bietul flăcău! Îl bătu peste obraji. N-o să mai pățești așa ceva, ți-o făgăduiesc. Te-ai rugat și zeii ne-au trimis pe noi. Vrei să mori fiind Theon? O să-ți dăruim asta. O moarte frumoasă, iute, care n-o să doară deloc. Zâmbi. Dar nu înainte de a-i cânta lui Abel. Te așteaptă.

TYRION

– Lotul nouăzeci și șapte. Conducătorul licitației pocni cu biciul. O pereche de pitici, bine antrenați ca să v-amuze.

Platforma pentru licitație fusese instalată în locul unde se vărsa în Golful Sclavilor maroniul și latul Skahazadhan. Tyrion Lannister simțea mirosul de sare din aer, amestecat cu duhoarea șanțurilor-latrină din spatele țarcurilor sclavilor. Căldura nu-l supăra atât de mult ca umezeala. Aerul însuși părea să-l doboare sub greutatea lui, ca o pătură caldă și umedă azvârlită peste cap și peste umeri.

– Câinele și porcul fac parte din lot, anunță conducătorul licitației. Piticii îi călăresc. Desfătați-vă oaspeții la următorul festin sau întrebuințați-i pentru o orgie.

Cumpărătorii stăteau pe bănci de lemn, bând sucuri de fructe. Câțiva erau răcoriți de sclavi cu evantaie. Mulți purtau *tokare*, veșmintele acelea ciudate, îndrăgite de nobilii de viță veche din Golful Sclavilor, pe cât de elegante, pe atât de incomode. Alții erau îmbrăcați mai simplu – bărbații în tunici și mantii cu glugă, femeile în mătăsuri colorate. Târfe sau preotese, cel mai probabil; acolo, atât de departe în est, era greu să le deosebești unele de altele.

În spatele băncilor, făcând schimb de glume și bătându-și joc de tipicul licitației, stăteau grămadă vesticii. *Mercenari*, își dădu seama

Theon. Le observă săbiile lungi, pumnalele și jungherele, cozile securilor, zalele de sub mantii. Părul, bărbile și chipurile erau, pentru cei mai mulți, însemne ale Orașelor Libere, dar zări și câțiva care ar fi putut fi din Westeros. *Au venit să cumpere? Sau numai pentru spectacol?*

– Cine deschide licitația pentru această pereche?

– Trei sute, ofertă o matroană dintr-un palanchin straniu.

– Patru, strigă un yunkai monstruos de gras, din lectica unde stătea rășchirat ca un leviatan.

Cu totul trupul acoperit de mătase galbenă cu franjuri de aur, părea la fel de masiv ca patru illyriosi la un loc. Tyrion îi compătimi pe sclavii care-l purtau. *Măcar noi o să fim scutiți de o asemenea îndatorire. Ce bucurie să fii pitic.*

– Plus unu, zise o cotoroanță în *tokar* violet.

Conducătorul licitației îi aruncă o privire acră, dar nu-i anulă oferta.

Marinarii sclavi de pe *Selaesori Qhoran*, vânduți câte unul, fuseseră cumpărați pentru sume între cinci și nouă sute de arginți. Marinarii cu experiență erau o marfă de mare preț. Niciunul nu opusese vreo rezistență când le abordaseră negustorii de sclavi epava. Pentru ei nu era decât o schimbare de stăpân. Șefii lor de pe corabie fuseseră oameni liberi, dar văduva de pe chei le dăduse un înscris prin care făgăduia răscumpărarea lor într-un asemenea caz. Cele trei degete învăpăiate supraviețuitoare nu fuseseră încă vândute, dar erau sclavi ai Stăpânului Luminii și puteau conta pe răscumpărarea oferită de vreun templu roșu. Flăcările tatuate pe obraji le țineau loc de înscris.

Tyrion și Penny nu aveau nimic de acest fel.

– Patru sute cincizeci, spuse cineva.

– Patru sute optzeci.

– Cinci sute!

O parte dintre oferte erau făcute în valyriana cultă, iar altele în limba corcită din Ghis. Câțiva cumpărători atrăgeau atenția asupra intențiilor lor înălțând un deget, răsucindu-și încheietura mâinii sau fluturând un evantai pictat.

- Mă bucur că ne păstrează împreună, şopti Penny.

Negustorul de sclavi le aruncă o privire.

- Nicio vorbă.

Tyrion o strânse pe Penny de umăr. Şuviţe de păr, unele de un blond decolorat, altele negre, îi erau lipite de frunte, iar zdrenţele tunicii de spate. În parte cu sudoare, în parte cu sânge uscat. Nu fusese atât de neghiob încât să se lupte cu negustorii de sclavi, ca Jorah Mormont, dar asta nu-nsemna că scăpase nepedepsit. Gura îi făcuse rost de loviturile de bici.

- Opt sute.

- Şi cincizeci.

- Plus unu.

Valorăm cât un marinar, cugetă Tyrion. Deşi poate că Purcica Frumuşică era cea pe care-o doreau cumpărătorii. *Un porc bine dresat e greu de găsit.* Cu siguranţă că nu licitau la kilogram.

La nouă sute de arginţi, licitaţia începu să lâncezească. La nouă sute cincizeci şi unu (din partea cotoroanţei) se opri. Însă conducătorul licitaţiei simţea că putea scoate mai mult, dar numai dacă piticii ofereau mulţimii o parte din spectacolul lor. Scrâşnilă şi Purcica Frumuşică fură conduşi către platformă. Se dovedi că, fără şei şi fără frâie, era greu să stai în spinarea unuia dintre ei. Când scroafa se puse în mişcare, Tyrion alunecă de pe fundul ei şi căzu într-al lui, stârnind hohotele de râs ale licitatorilor.

- O mie, plusă grăsanul grotesc.

- Plus unu!

Din nou cotoroanţa.

Gura lui Penny era încremenită într-o strâmbătură care părea zâmbet. *Bine antrenaţi ca să v-amuze.* Tatăl ei trebuia să răspundă pentru o grămadă de lucruri, din indiferent ce iad mititel o fi fost rezervat pentru pitici.

- O mie două sute.

Leviatanul în galben. Un sclav de alături îi întinse o băutură. Suc de lămâie, fără îndoială. Felul în care țintuiau ochii lui galbeni platforma îl stânjenea pe Tyrion.

– O mie trei sute.

– Plus unu!

Cotoroanța.

Tata spunea întotdeauna că un Lannister prețuiește de o mie de ori mai mult decât un om obișnuit.

La o mie șase sute ritmul începu să scadă iarăși, așa că negustorul de sclavi îi invită pe câțiva dintre cumpărători să urce pe platformă, să-i vadă mai bine pe pitici.

– Femeia e tânără, le garantă el. Îi puteți împerechea și-o să scoateți bani buni pentru progenituri.

– Jumătate din nasul lui nu mai e, se plânse cotoroanța imediat ce îi privi îndeaproape.

Fața zbârcită i se încreți de nemulțumire. Avea pielea albă ca un vierme; înfășurată în *tokarul* violet, semăna cu o prună uscată mucegăită.

– N-are nici măcar ochii de-un singur fel. O pocitanie.

– Doamna mea nu mi-a văzut încă partea cea mai bună.

Tyrion se prinse de încheietura pantalonilor, în cazul că femeii îi scăpase înțelesul vorbelor lui.

Cotoroanța șuieră ultragiată și el primi un bici pe spinare, o lovitură usturătoare care-l trânti în genunchi. Gustul sângelui îi umplu gura. Rânji și scuipă.

– Două mii, strigă o voce nouă, din spatele băncilor.

Și ce vrea să facă un mercenar cu un pitic? Tyrion se săltă în picioare, să vadă mai bine. Noul licitator era un bărbat în vârstă, cu părul alb, înalt și cu un aer sănătos, cu tenul ca o piele maronie și cu o barbă pestriță, tunsă scurt. O mantie purpurie decolorată îi ascundea pe jumătate sabia lungă și o pereche de pumnale.

– Două mii cinci sute.

De data asta o voce de femeie; o fată, scundă, cu talia joasă şi sânii grei, înveşmântată într-o armură bogat împodobită. Platoşa ei sculptată, din oţel negru, era incrustată cu aur şi înfăţişa o harpie, înălţându-se în zbor cu lanţuri atârnându-i de gheare. Doi oşteni sclavi o ridicară la înălţimea umerilor pe un scut.

- Trei mii.

Bărbatul cu piele maronie se îmbrânci în mulţime, prietenii lui mercenari împingând cumpărătorii ca să-i facă loc. *Da. Vino mai aproape.* Tyrion ştia cum să trateze cu mercenarii. Nu se gândi nici măcar o clipă că bărbatul voia să-l cumpere ca să facă giumbuşlucuri la un ospăţ. *Mă cunoaşte. Vrea să mă ducă înapoi, în Westeros, să mă vândă surorii mele.* Piticul îşi frecă buzele ca să-şi ascundă un zâmbet. Cersei şi Cele Şapte Regate erau la o jumătate de lume distanţă. Înainte a ajunge acolo se puteau întâmpla o grămadă de lucruri. *L-am învârtit pe degete pe Bronn. Cu prima ocazie, s-ar putea să-l întorc şi pe el.*

Cotoroanţa şi fata de pe scut renunţară la trei mii, dar nu şi bărbatul gras în galben. Îi cântări pe mercenari cu ochii lui galbeni, îşi trecu limba peste dinţii galbeni cu o mişcare scurtă şi spuse:

- Cinci mii de arginţi pentru tot lotul.

Şapte iaduri. Tyrion era cât se poate de sigur că nu voia să devină proprietatea imensului Lord Burtă-Galbenă. Numai imaginea lui încovoiat de-a latul lecticii, un munte de carne pământie, cu ochi galbeni de porc şi sâni tot atât de mari ca Purcica Frumuşică trăgând de mătasea *tokarului* era de-ajuns ca să umple carnea piticului de furnicături. Iar mirosul adus de vânt dinspre grăsan se simţea chiar şi pe platformă.

- Dacă nu mai sunt alte oferte...

- Şapte mii, strigă Tyrion.

Râsetele se răspândiră în cascadă pe bănci.

- Piticul vrea să se cumpere singur, remarcă fata de pe scut.

Tyrion îi adresă un zâmbet lasciv.

- Un sclav deştept merită un stăpân deştept, iar voi arătaţi cu toţii ca nişte neghiobi.

Asta stârni mai multe râsete în tribune și o încruntare a conducătorului licitației, care își lăsă degetele să se joace cu mânerul biciului, nehotărât în timp ce încerca să-și dea seama dacă vorbele piticului lucrau sau nu în interesul lui.

– Cinci mii e o insultă! strigă Tyrion. Lupt în turniruri, cânt, spun lucruri amuzante. Vă regulez nevasta până țipă. Sau o regulez pe a dușmanului vostru, dacă preferați, în ce alt mod l-ați putea face mai tare de rușine? Ucid cu arbaleta și bărbați de trei ori cât mine intră-n sperieți și tremură când mă-ntâlnesc de partea cealaltă a unei mese de *cyvasse*. Sunt cunoscut chiar și fiindcă gătesc din când în când. *Ofer* zece mii de arginți pentru mine însumi! Prețuiesc atât, da, da. Tata mi-a spus că trebuie să-mi plătesc întotdeauna datoriile.

Mercenarul cu mantie purpurie se întoarse. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tyrion de dincolo de șirurile de ofertanți, și îi zâmbi. *Cald, zâmbetul ăsta*, reflectă piticul. *Prietenesc. Dar vai, ochii sunt reci. Poate că, până la urmă, nu vreau să ne cumpere el.*

Monstruozitatea galbenă se foi în lectică, cu o expresie de iritare pe fața imensă, ca o plăcintă. Bombăni în ghiscari, cu o mutră acră, ceva pe care Tyrion nu-l înțelese, dar tonul era destul de clar.

– Asta a fost o altă ofertă? Piticul își lăsă capul pe-o parte. Ofer tot aurul din Casterly Rock.

Auzi biciul înainte de a-l simți, un șuier în aer, subțire și ascuțit. Gemu sub lovitură, dar de data asta reuși să rămână în picioare. Gândurile i se întoarseră într-o străfulgerare către începutul călătoriei, când cea mai presantă problemă fusese alegerea vinului pe care să-l bea cu melcii mâncați la jumătatea dimineții. *Uite ce urmează, dacă vânezi dragoni*. De pe buze i se desprinse un hohot de râs, împroșcând cumpărătorii din primul rând cu sânge și salivă.

– Sunteți vânduți, anunță conducătorul licitației.

Pe urmă îl lovi din nou, pur și simplu fiindcă putea. De data asta Tyrion căzu.

Unul dintre străjeri îl ridică dintr-o smucitură. Un altul o împinse ușor pe Penny jos de pe platformă cu coada suliței.

În locul lor era urcat deja următorul sclav. O fată de cincisprezece-șaisprezece ani, de data asta nu de pe *Selaesori Qhoran*. Tyrion n-o cunoștea. *De aceeași vârstă cu Daenerys Targaryen sau pe-aproape.* Negustorul de sclavi puse în curând să fie dezbrăcată. *Măcar noi am fost scutiți de umilința asta.*

Tyrion aruncă o privire de-a curmezișul taberei yunkailor, către zidurile Meereenului. Porțile se aflau atât de aproape... și dacă vorbele auzite în țarcul sclavilor erau demne de crezare, Meereenul era încă un oraș liber. În interiorul acelor ziduri sfărâmicioase, sclavia și negoțul cu sclavi erau în continuare interzise. Tot ce avea de făcut era să ajungă la porți și să treacă dincolo de ele, și ar fi fost din nou un om liber.

Dar așa ceva era aproape imposibil, dacă n-o abandona pe Penny. *Ea o să vrea să ia și câinele, și scroafa.*

- N-o să fie atât de groaznic, nu? șopti pitica. A plătit atât de mult pentru noi. O să fie bun, nu-i așa?

Atâta vreme cât îl amuzăm.

- Suntem prea prețioși ca să nu fim bine tratați, o liniști el, cu sângele încă prelingându-i-se pe spate în urma celor două lovituri.

Dar când spectacolul nostru o să fie răsuflat... și va ajunge, va ajunge să fie așa...

Supraveghetorul sclavilor stăpânului lor aștepta să-i ia în grijă, cu o căruță trasă de doi catâri și cu doi osteni. Avea o față îngustă, prelungă, și o barbă pornită din bărbie, legată jur-împrejur cu fir de aur, iar părul țeapăn, negru-roșcat, cobora măturându-i tâmplele pentru a lua forma a două mâini cu gheare.

- Ce făpturi mici și adorabile sunteți! spuse el. Îmi aduceți aminte de copiii mei... sau mi-ați fi adus, dacă micuții mei n-ar fi fost morți. O să vă port foarte bine de grijă. Spuneți-mi cum vă cheamă.

- Penny.

Vocea ei era o șoaptă, pierită și speriată.

Tyrion din Casa Lannister, lordul de drept al Casterly Rock, vierme smiorcăit.

- Yollo.

- Viteazul Yollo. Strălucitoarea Penny. Sunteți proprietatea nobilului și bravului Yezzan zo Qaggaz, cărturar și războinic, venerat printre Înțelepții Stăpâni din Yunkai. Considerați-vă norocoși, pentru că Yezzan e un stăpân blajin și mărinimos. Gândiți-vă la el ca și cum v-ar fi tată.

Bucuros, își spuse Tyrion, dar de data asta își ținu limba în frâu. Nu se îndoia că urmau să dea cât de curând un spectacol pentru noul lor stăpân și nu-și putea îngădui să primească încă o lovitură de bici.

- Tatăl vostru își adoră comorile deosebite și vă va îndrăgi, spunea supraveghetorul. Iar eu, gândiți-vă la mine ca și cum aş fi dădaca voastră, cea care v-a purtat de grijă când erați copii. Dădacă îmi zic toți copiii mei.

- Lotul nouăzeci și nouă, anunță conducătorul licitației. Un războinic.

Fata fusese vândută repede și era trimisă la noul ei stăpân, strângându-și straiele peste sânii mici, cu sfârcuri rozalii. Doi negustori de sclavi îl târau pe Jorah Mormont pe platformă, să-i ia locul. Cavalerul era dezbrăcat, cu excepția unei pânze care-i înfășura fundul, cu spatele sângerând de pe urma loviturilor de bici și cu fața atât de umflată încât era aproape de nerecunoscut. Avea lanțuri la încheieturile mâinilor și la glezne. *O mică înghițitură din mâncarea pe care mi-a pregătit-o mie*, se gândi Tyrion, însă descoperi că nu simțea nicio plăcere văzând starea mizerabilă în care se afla uriașul cavaler.

Mormont părea primejdios chiar și în lanțuri, o brută mătăhăloasă cu brațe lungi și groase și umeri înclinați. Părul negru și aspru de pe piept îl făcea să semene mai mult a animal decât a om. Avea ochii înnegriți, două găuri întunecate în fața grotesc de umflată. Pe un obraz avea un stigmat: o mască a demonului.

Când negustorii de sclavi năvăliseră în număr mare la bordul lui *Selaesori Qhoran*, Ser Jorah îi întâmpinase cu sabia lui lungă în mână,

măcelărind trei înainte de a fi copleșit. Ceilalți l-ar fi ucis bucuroși, dar căpitanul le-o interzisese; un luptător valora întotdeauna o grămadă de argint. Așa că Mormont fusese înlănțuit de o vâslă, stâlcit în bătaie, înfometat și însemnat cu fierul roșu.

– E mare și puternic acesta de aici, trâmbiță conducătorul licitației. Are un lac în bășica udului. O să ofere un spectacol frumos în arene. Cine începe de la trei sute?

Nu începu nimeni.

Mormont nu dădea nicio atenție mulțimii pestrițe; se uita dincolo de liniile de asediu, către cetatea din depărtare, cu zidurile ei străvechi, din cărămizi multicolore. Tyrion îi putea citi privirea tot atât de ușor ca pe o carte: atât de aproape și totuși atât de departe. Nefericitul se întorsese prea târziu. Daenerys Targaryen era măritată, le spuseseră râzând străjerii țarcurilor cu sclavi. Își alesese drept rege un stăpân de sclavi meereen, pe atât de bogat pe cât era de nobil, iar pacea odată semnată și pecetluită, aveau să se redeschidă arenele de luptă din Meereen. Alți sclavi încercaseră să-i convingă de faptul că străjerii mințeau, că Daenerys Targaryen n-ar fi făcut niciodată pace cu stăpânii de sclavi. *Mhysa*, așa o numeau. Cineva îi spusese că asta însemna mamă. Regina de argint avea să iasă în curând din orașul ei, să-i zdrobească pe yunkai și să le rupă lanțurile, își șopteau unii altora sclavii.

Și apoi o să ne coacă o plăcintă cu lămâie, și-o să ne sărute rănile pișate și-o să ni le vindece, se gândi piticul. Nu credea în salvarea pe care o aduceau regii. Dacă avea să fie necesar, intenționa să se ocupe chiar el de eliberarea lor. Ciupercile îngrămădite în vârful cizmei lui ar fi trebuit să fie suficiente pentru el și pentru Penny. Scrâșnilă și Purcica Frumușică trebuiau să se descurce singuri.

Dădacă își continua prelegerea adresată noilor trofee ale stăpânului său.

– Faceți tot ce vi se spune și nimic altceva, și veți trăi ca niște mici lorzi, răsfățați și adorați, le făgădui el. Fiți nesupuși... dar voi n-o să faceți niciodată asta, nu-i așa? Nu drăgălașii mei.

Întinse mâna în jos și o ciupi pe Penny de obraz.

– Două sute, atunci, zise conducătorul licitației. O brută uriașă ca el face de trei ori pe atât. Ce străjer o să fie! Niciun dușman nu va-ndrăzni să vă hărțuiască!

– Haideți, micii mei prieteni, zise Dădacă, o să v-arăt noua voastră casă. În Yunkai veți locui în piramida de aur a lui Qaggaz și veți mânca din farfurii de argint, dar aici ducem o viață simplă, în corturi umile de oșteni.

– Cine-mi dă o sută? strigă conducătorul licitației.

Asta atrase în sfârșit o strigare, deși numai de cincizeci de arginți. Ofertantul era un bărbat uscățiv, cu un șorț de piele.

– Plus unu, spuse cotoroanța cu *tokar* violet.

Unul dintre oșteni o săltă pe Penny în spatele căruței trase de catâri.

– Cine e femeia bătrână? îl întrebă piticul.

– Zahrina, răspunse omul. Luptători ieftini, așa sunt ai ei. Carne pentru eroi. Prietenul tău o să moară curând.

N-a fost prietenul meu. Însă Tyrion Lannister se pomeni întorcându-se spre Dădacă și spunând:

– N-o poți lăsa pe ea să-l aibă.

Dădacă îl privi cruciș.

– Ce zgomot faci tu acolo?

Tyrion arătă cu degetul.

– Bărbatul ăla ia parte la spectacolul nostru. Ursul și frumoasa fecioară. Jorah e ursul, Penny e fecioara, iar eu sunt cavalerul viteaz care-o salvează. Dansez în jurul lui și-l lovesc în ouă. Foarte amuzant.

Supraveghetorul se uită la platformă cu ochi mijiți.

– El?

Oferta pentru Ser Mormont ajunsese la două sute de arginți.

– Plus unu, zise cotoroanța în *tokar* violet.

– Ursul vostru. Înțeleg.

Dădacă străbătu mulțimea în fugă, se aplecă spre yunkaiul galben enorm din lectică, șoptindu-i ceva la ureche. Stăpânul lui dădu din cap, cu gușile tremurând, apoi își ridică evantaiul.

– Trei sute, strigă el, cu voce șuierată.

Cotoroanța pufni, se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

– De ce-ai făcut asta? întrebă Penny, în Limba Comună.

O întrebare corectă, se gândi Tyrion. *De ce-am făcut-o?*

– Spectacolul nostru devenea plictisitor. Orice saltimbanc are nevoie de un urs dansator.

Ea îi aruncă o privire plină de reproșuri, apoi se retrase în spatele căruței și se așeză punându-și brațele în jurul gâtului lui Scrâșnilă, ca și cum câinele ar fi fost sigurul prieten adevărat care-i mai rămăsese pe lume. *Poate chiar așa e.*

Dădacă se întoarse cu Jorah Mormont. Doi dintre oștenii sclavi ai stăpânului lor îl azvârliră în spatele căruței, între pitici. Cavalerul nu se împotrivi. Dorința de a lupta îl părăsise de când auzise că i se măritase regina, înțelese Tyrion. O singură șoaptă făcuse ceea ce nu izbutiseră pumnii, bicele și bâtele: îl zdrobise. Ar fi trebuit s-o las pe cotoroanță să-l ia. O să ne fie tot atât de folositor ca sfârcurile pe o platoșă.

Dădacă se urcă în partea din față a căruței trase de catâri, apucă hățurile și se puseră în mișcare prin tabăra de asediu, către împrejmuirea ocupată de stăpânul lor, nobilul Yezzan zo Qaggaz. Patru oșteni sclavi mărșăluiau pe lângă ei, câte doi de fiecare parte a căruței.

Penny nu plângea, dar avea o privire nefericită în ochii roșii pe care nu și-i ridica, fixându-l cu îndărătnicie pe Scrâșnilă. *Își închipuie că dacă nu se uită totul o să pălească și-o să dispară?* Ser Jorah Mormont nu se uita la nimeni și la nimic. Stătea ghemuit, meditând în lanțuri.

Tyrion se uita la toate și la toți.

Yunkaii nu-și făcuseră o singură tabără, ci o sută de tabere înălțate una lângă alta, o semilună în jurul zidurilor Meereenului, un oraș de mătase și pânză de cort, cu propriile sale bulevarde și alei, taverne și târfe, cu cartiere bune și rele. Între liniile de asediu și golf, corturile răsăriseră precum ciupercile galbene. Unele erau mici, umile, nimic mai mult decât un acoperământ cu margini răsfrânte, ca adăpost de ploaie și de soare, dar alături de ele se aflau corturi-cazarmă destul

de mari ca să ofere un loc de dormit pentru o sută de oameni și pavilioane de mătase cât niște palate, cu harpii strălucind în vârful stâlpilor acoperișului. O parte dintre tabere erau ordonate, cu corturile înșiruite în cercuri concentrice în jurul unei gropi pentru foc, cu armele și armurile stivuite în rotundul din mijloc, cu caii în exterior. În altele părea să domnească haosul în stare pură.

Câmpiile aride și pârjolite din jurul Meereenului erau netede, golașe și lipsite de copaci pe o întindere de câteva leghe, dar corăbiile din Yunkai aduseseră lemn de construcție și piei de animale din sud în cantități suficiente ca să înalțe șase trebușete uriașe. Erau înșirate pe trei laturi ale orașului, toate lângă fluviu, înconjurate de mormane de piatră spartă și de butoaie cu smoală și rășină, în așteptarea unei torțe. Unul dintre oștenii care mergeau pe lângă căruță urmări privirea lui Tyrion și îi spuse cu mândrie că fiecare trebușet primise câte un nume: Sfarmă-Dragoni, Hoașca, Fiica Harpiei, Sora Ticăloasă, Stafia din Astapor, Pumnul lui Mazdhan. Dominând corturile cu înălțimea lor de doisprezece metri, trebușetele erau cele mai importante repere din tabăra de asediu.

– Numai vederea lor o aduce pe regina-dragon în genunchi, se făli oșteanul. Și acolo o să rămână, sugând nobila bărbăție a lui Hizdahr, sau o să-i sfărâmăm zidurile, lăsând în urmă o grămadă de moloz.

Tyrion văzu un sclav biciuit, lovitură după lovitură, până când spatele îi deveni carne vie, însângerată. Pe lângă ei trecură un șir de bărbați în lanțuri, zăngănind la fiecare pas; aveau sulițe și săbii scurte, dar lanțurile îl legau gleznă de gleznă și încheietură a mâini de altă încheietură. Aerul mirosea a carne friptă, și zări un bărbat jupuind un câine pentru tocană.

Văzu și morți și îi auzi pe muribunzi. Sub fumul care plutea în aer, sub mirosul cailor și sub izul pătrunzător de sare al golfului se simțea o duhoare de sânge și de excremente. *Ceva pântecăraie*, înțelese el, când zări doi mercenari scoțând dintr-un cort leșul unui al treilea. Asta îi făcu degetele să zvâcnească, pradă unui spasm. Cândva, tatăl lui spusese că boala putea să nimicească o armată mai rapid decât orice luptă.

Un motiv în plus ca să evadăm, și asta cât mai curând.

Peste nicio jumătate de kilometru, găsi un motiv bun ca să se răzgândească. Mulțimea se adunase, înconjurând trei sclavi prinși când încercau să scape.

- Știu că micuțele mele comori vor fi dulci și supuse, zise Dădacă. Uitați-vă ce pățesc cei care-ncearcă să fugă.

Captivii fuseseră legați de un șir de grinzi încrucișate și doi prăștiași îi foloseau drept ținte, punându-și la încercare măiestria.

- Tolosi, le spuse unul dintre străjeri. Cei mai buni prăștiași din lume. Aruncă bile de plumb moale în loc de pietre.

Tyrion nu pricepuse niciodată care era rostul praștiilor, când arcurile trăgeau mult mai departe... dar până atunci nu-i văzuse pe tolosi la lucru. Bilele lor de plumb făceau mult mai mult rău decât pietrele netede aruncate de alții, și decât orice arc. Una nimeri genunchiul unui captiv, care se spulberă într-o izbucnire de sânge și os, lăsând partea de jos a piciorului să atârne de un tendon roșu întunecat. *Ei, n-o să mai poată fugi*, recunoscu Tyrion, în timp ce omul începea să urle. Țipetele lui se amestecară în aerul dimineții cu râsete târfelor din tabără și cu blestemele celor care crezuseră că prăștiașul avea să rateze ținta și pariaseră bani buni pe asta. Penny privi în altă parte, dar Dădacă o prinse de sub bărbie și îi întoarse capul.

- Uită-te, îi porunci. Și tu, ursule.

Jorah Mormont își înălță capul și se holbă la Dădacă. Tyrion îi văzu brațele încordându-se. *O să-l strângă de gât, și ăsta o să fie sfârșitul nostru, al tuturor.* Dar cavalerul se mulțumi să se strâmbe, apoi se întoarse să privească sângerosul spectacol.

Către est, zidurile masive ale Meereenului licăreau în aerul încins al dimineții. Acela era refugiul la care încercaseră să ajungă sărmanii neghiobi. *Însă cât timp o să mai fie un refugiu?*

Toți cei trei sclavi dornici de evadare erau morți înainte de a ridica Dădacă din nou hățurile. Căruța cu catâri își continuă drumul hodorogind.

Tabăra stăpânului lor era la sud şi la est faţă de Hoaşcă, aproape în umbra ei, şi se întindea pe mai multe hectare. Umilul cort al lui Yezzan zo Qaggaz se dovedi a fi un palat din mătase de culoarea lămâii. Avea nouă acoperişuri ţuguiate cu harpii aurite în vârfurile stâlpilor centrali, strălucind în soare. Era înconjurat din toate părţile de corturi mai mici.

– Acelea sunt adăposturile bucătarilor, concubinelor şi oştenilor nobilului nostru stăpân, şi ale câtorva rude mai puţin îndrăgite, le spuse Dădacă, dar voi veţi avea rarul privilegiu de a dormi chiar în cortul lui Yezzan. Îi place să-ţi ţină comorile aproape. Se încruntă către Mormont. Tu nu, ursule. Eşti mare şi urât, o să fii înlănţuit afară.

Cavalerul nu-i răspunse.

– Mai întâi vi se vor pune tuturor zgărzi pe măsură.

Zgărzile erau din fier, uşor aurite ca să sclipească în lumină. Numele lui Yezzan era gravat în metal cu hieroglife valyriene şi sub urechi erau fixaţi doi clopoţei minusculi, aşa că fiecare pas al purtătorului stârnea un mic clinchet vesel. Jorah Mormont îşi acceptă zgarda într-o tăcere ursuză, dar Penny începu să plângă în vreme ce i-o potrivea armurierul.

– E atât de grea, se văicări pitica.

Tyrion o strânse de mână.

– E din aur masiv, minţi el. În Westeros, doamnele de rang înalt visează la un asemenea colier.

Mai bine o zgardă decât un semn cu fierul roşu. Zgarda poate fi scoasă. Îşi aduse aminte de Shae, îşi aminti cum strălucise lanţul ei de aur în vreme ce i-l răsucea, strângându-i-l din ce în ce mai tare în jurul gâtului.

Pe urmă, Dădacă porunci să fie legate lanţurile lui Ser Jorah de un ţăruş de lângă bucătărie în timp ce el îi escorta pe cei doi pitici în pavilionul stăpânului şi le arăta unde aveau să doarmă, într-un alcov acoperit de covoare despărţit de cortul principal prin pereţi de mătase galbenă. Urmau să împartă locul cu celelalte comori ale lui Yezzan: un băiat cu „picioare de ţap", răsucite şi păroase, o fată cu două capete din

Mantarys, o femeie cu barbă și o făptură mlădioasă, căreia i se spunea Dulceață, înveșmântată în pietre ale lunii și dantelă myrisheană.

- Încercați să vă dați seama dacă sunt bărbat sau femeie, spuse ea, când fu adusă în fața piticilor.

Apoi își ridică fustele și le arătă ce avea sub ele.

- Sunt și una, și alta, și stăpânul mă iubește cel mai mult.

O monstruozitate, împotriva firii, înțelese Tyrion. *Undeva râde un zeu.*

- Ești încântătoare, îi zise creaturii, care avea părul de culoarea purpurei și ochii violeți, dar speram că măcar de data asta suntem noi cei frumoși.

Dulceață chicoti, dar Dădacă nu era amuzat.

- Păstrează-ți glumele pentru seara asta, când o să dai un spectacol în fața nobilului nostru stăpân. Dac-o să-i fie pe plac, vei fi bine răsplătit. Dacă nu...

Îl plesni peste obraz.

- O să-ți dorești să fii prudent cu Dădacă, îi spuse Dulceață, după ce supraveghetorul se îndepărtase. Aici el e adevăratul monstru.

Femeia cu barbă vorbea un dialect ghiscari de neînțeles, iar băiatul țap un jargon gutural al marinarilor, numit limbajul negustorilor. Fata cu două capete era slabă de minte; un cap nu era mai mare decât o portocală și nu vorbea deloc, iar celălalt avea dinții piliți și scotea un fel de mârâit, adresat oricui se apropia de cușca ei. Dar Dulceață vorbea fluent patru limbi, dintre care una era valyriana cultă.

- Cum e stăpânul? întrebă Penny neliniștită.

- Are ochii galbeni și pute, răspunse Dulceață. Acum zece ani a fost la Sothoros și de atunci putrezește pe dinăuntru. Faceți-l să uite că e pe moarte, măcar pentru un scurt răstimp, și-o să fie foarte generos. Nu-i refuzați nimic.

N-avură răgaz decât o după-amiază ca să-nvețe cum să se poarte în robie. Cameristele sclave ale lui Yazzan umplută o cadă cu apă fierbinte și piticilor li se îngădui să facă baie – mai întâi Penny, apoi Tyrion. Pe urmă o altă sclavă îi întinse o alifie usturătoare peste

tăieturile de pe spate, ca nu cumva să se cangreneze, acoperindu-i-le apoi cu o cataplasmă răcoroasă. Îi tunseră părul lui Penny și îi scurtară barba lui Tyrion. Cei doi primiră papuci ușori și alte straie, simple, dar curate.

La căderea serii, Dădacă se întoarse să le spună că era timpul să-și îmbrace armurile de saltimbanci. Yezzan era gazda comandantului suprem al yunkailor, nobilul Yurkhaz zo Yunzak, iar ei trebuiau să dea un spectacol.

– Să vă scot ursul din lanțuri?

– Nu în noaptea asta, zise Tyrion. Să ne ținem mai întâi turnirul pentru stăpânul nostru și să lăsăm ursul pe altă dată.

– Așa să fie. După ce vă încheiați giumbușlucurile, o s-ajutați la aducerea mâncărurilor și a băuturilor. Aveți grijă să nu vărsați ceva pe vreun oaspete, pentru că o să vă pară rău.

Distracțiile serii începură cu un jongler. Urmă un trio de acrobați vioi. Pe urmă apăru băiatul cu picioare de țap și dansă țopăind grotesc, în vreme ce unul dintre sclavii lui Yurkhaz cânta dintr-un fluier de os. Pe Tyrion îl bătu gândul să-l întrebe dacă știa *Ploile din Castamere*. În timp ce așteptau să le vină rândul, se uită la Yezzan și la oaspeții lui.

Omul prună care ocupa locul de onoare era fără îndoială comandantul suprem al yunkailor, tot atât de înspăimântător ca un taburet descleiat. Îl însoțeau doisprezece alți nobili din Yunkai. Erau de față și doi căpitani de mercenari, fiecare înconjurat de câte doisprezece oameni din compania lui. Unul era un pentoshi elegant, cu părul cărunt și cu toate veșmintele din mătase, în afară de mantia zdrențuită, din zeci de fâșii de pânză rupte, cu pete de sânge. Celălalt era bărbatul care încercase să-i cumpere în dimineața aceea, ofertantul cu piele maronie și barbă pestriță.

– Oacheșul Ben Plumm, îl anunță Dulceață. Căpitanul Fiilor Secunzi.

Un bărbat din Westeros și un Plumm. Din ce în ce mai bine.

– E rândul vostru, zise Dădacă. Fiți amuzanți, micuții mei scumpi, sau o să vă doriți să fi fost.

Tyrion nu stăpânea nici jumătate din vechile trucuri ale lui Groat, dar putea să călărească scroafa, să cadă atunci când trebuia, să se rostogolească și să sară din nou în picioare. Și toate se dovediră a fi bine primite. Spectacolul oferit de oamenii mărunți care alergau ca niște bețivi și se cotonogeau cu arme de lemn părea să stârnească râsul în tabăra de asediu din Golful Sclavilor în aceeași măsură ca la nunta lui Joffrey de la Debarcaderul Regelui. *Bătaia de joc pare să fie un limbaj universal*, medită Tyrion.

Când unul dintre pitici cădea sau primea o lovitură, stăpânul lor Yezzan râdea cel mai tare și cel mai mult, cu tot trupul zdruncinându-i-se ca seul în timpul unui cutremur de pământ; oaspeții lui așteptau să vadă ce făcea Yurkhaz no Yunzak, apoi i se alăturau. Comandantul suprem părea atât de fragil, încât Tyrion se temea că râsul l-ar fi putut ucide. Când o lovitură zbură coiful lui Penny, care nimeri în poala unui yunkai cu mutră acră, într-un *tokar* cu dungi verzi și aurii, Yurkhaz cotcodăci ca o găină. Când nobilul cu pricina își vârî mâna în coif și scoase o bucată mare de miez suculent de pepene, râse hârâit până ce ajunse să aibă fața de aceeași culoare cu fructul. Se răsuci spre gazda sa și îi șopti ceva care-l făcu pe stăpânul lor să chicotească și să-și lingă buzele... deși lui Tyrion i se păru că în ochii lui înguști și galbeni se deslușea un licăr de mânie.

Pe urmă piticii își scoaseră armurile de lemn și straiele năclăite de sudoare și îmbrăcară tunicile curate, galbene, care le fuseseră pregătite ca să servească la masă. Tyrion primi o carafă cu vin purpuriu, iar Penny, una cu apă. Umblară prin cort umplând pocalele, cu picioarele încălțate în papuci ce împrăștiau șoapte deasupra covoarelor groase. Era o muncă mai grea decât părea. Nu trecu mult timp și picioarele îi fură cuprinse de crampe, iar una dintre tăieturile de pe spate reîncepu să-i sângereze, roșul strecurându-se în țesătura tunicii galbene de in. Își mușcă limba și continuă să umple pocale.

Majoritatea oaspeților nu le dădeau mai multă atenție decât altor sclavi... dar un yunkai susținu, cu voce de bețiv, că Yezzan ar fi

trebuit să-i pună pe cei doi pitici să se împreuneze, iar un altul vru să știe cum își pierduse Tyrion nasul. *Mi l-am îndesat în fofoloanca nevesti-tii și ea a mușcat o bucată*, fu el cât pe ce să zică... dar furtuna îl convinsese că încă nu voia să moară, așa că răspunse:

– Mi-a fost tăiat ca pedeapsă pentru obrăznicie, stăpâne.

Pe urmă, un nobil în *tokar* albastru, cu franjuri din ochi-de-tigru, își aduse aminte că, pe platforma de la licitație, Tyrion se fălise cu priceperea lui la *cyvasse*.

– Să-l punem la încercare, spuse.

O masă și un set de piese apărură exact la timp.

Peste câteva clipe, nobilul împurpurat la față răsturnă masa, împrăștiind piesele pe covor, în râsetele yunkailor.

– Ar fi trebuit să-l lași să câștige, șopti Penny.

Oacheșul Ben Plumm ridică zâmbind masa căzută.

– Încearcă-mă pe mine acum, piticule. Când eram mai tânăr, Fiii Secunzi au avut legături cu Volantisul. Am învățat jocul acolo.

– Eu nu sunt decât un sclav. Nobilul meu stăpân hotărăște când și cu cine joc. Tyrion se întoarse spre Yezzan. Stăpâne?

Ideea păru să-l amuze pe nobilul galben.

– Ce miză propui, căpitane?

– Dacă-l înving, dă-mi mie sclavul ăsta, spuse Plumm.

– Nu, răspunse Yezzan zo Qaggaz. Dar, dacă-l poți înfrânge pe piticul meu, vei primi atât cât am plătit pentru el, în aur.

– S-a făcut, încuviință mercenarul.

Piesele împrăștiate pe covor fură adunate și se așezară la joc.

Tyrion câștigă prima partidă. Plumm o avu pe a doua, pentru dublarea mizei. Când începură a treia partidă, piticul își studie adversarul. Cu piele maronie, cu obrajii și cu falca acoperite de o barbă zbârlită, tunsă scurt, cenușie cu alb, cu fața încrețită de o mie de riduri și de câteva cicatrice vechi, Plumm avea o privire prietenoasă, mai ales când zâmbea. *Strājerul loial*, decise Tyrion. *Unchiul favorit al tuturor, numai râs, zicale vechi și înțelepciune neșlefuită.* Totul nu era decât prefăcătorie.

Zâmbetele nu atingeau niciodată ochii lui Plumm, unde se ascundea lăcomia, în spatele unui văl de prudență. *Hulpav, dar precaut.*

Mercenarul nu era un jucător mai bun decât nobilul yunkai, iar stilul lui de joc era mai degrabă impasibil și tenace decât cutezător. Deschidea de fiecare dată cu o altă dispunere a pieselor, însă toate se asemănau între ele – moderate, defensive, pasive. *Nu ca să câștige joacă*, înțelese Tyrion. *Joacă de fapt ca să nu piardă.* Îi reușise în a doua partidă, când piticul căzuse în propria lui cursă cu un atac nechibzuit. Dar nu-i merse nici în a treia, nici în a patra, nici în a cincea, care se dovedi a fi ultima.

Către sfârșitul ultimei înfruntări, cu fortăreața în ruină, cu dragonul mort, cu elefanții în față și cu cavaleria grea înconjurându-i ariergarda, Plumm își ridică privirea spunând:

– Yollo câștigă din nou. Moarte în patru.

– În trei. Tyrion își atinse ușor dragonul. Am fost norocos. Poate-ar trebui să-mi freci zdravăn creștetul înaintea următorului nostru joc, căpitane. O parte din norocul ăsta ți s-ar putea lipi de degete.

O să pierzi și atunci, dar poate-o să-mi oferi un joc mai bun. Zâmbi împingându-se în mâini ca să se-ndepărteze de masa de *cyvasse*, își luă carafa de vin și reîncepu să toarne, cu Yezzan zo Qaggaz considerabil mai bogat și cu Oacheșul Ben Plumm sărăcit în aceeași măsură. Stăpânul lui uriaș căzuse într-un somn de bețiv în timpul celui de-al treilea joc, cu pocalul scăpându-i dintre degetele îngălbenite, împrăștiindu-și conținutul pe covor, dar era posibil să fie mulțumit când avea să se trezească.

Plecarea comandantului suprem Yurkhaz zo Yunzak, susținut de doi sclavi voinici, păru să fie semnalul pentru ca toți ceilalți oaspeți să-și ia la rândul lor rămas-bun. Cortul odată golit, Dădacă reapăru și le spuse sclavilor că puteau avea propriul lor ospăț, bucurându-se de resturi.

– Mâncați repede. Totul trebuie curățat înainte de a vă duce la culcare.

Tyrion era în genunchi, cu picioarele îndurerate și cu spatele lui însângerat urlând de durere, străduindu-se să curețe pata lăsată de

vinul vărsat de nobilul Yezzan pe covorul nobilului Yezzan, când supraveghetorul îl bătu ușor pe obraz cu mânerul biciului.

– Yollo. Te-ai descurcat bine. Şi tu, şi soţia ta.

– Nu e soţia mea.

– Atunci, târfa ta. În picioare, amândoi.

Tyrion se săltă nesigur, cu un picior tremurând sub el. Coapsele lui erau noduri, atât de încordate, încât Penny trebui să-i întindă mâna ca să se poată ridica.

– Ce am făcut?

– Multe și mărunte, zise supraveghetorul. Dădacă v-a spus c-o să fiţi răsplătiţi ,dacă tatăl vostru va fi mulţumit de voi, nu-i așa? Deși nobilul Yezzan nu e dispus, după cum aţi văzut, să-și piardă micile comori, Yurkhaz zo Yunzak l-a convins că ar fi egoist dacă ar păstra niște măscărici atât de caraghioși numai pentru sine. Bucuraţi-vă! Pentru a sărbători semnarea păcii, veţi avea onoarea să vă ţineţi turnirul în Marea Arenă a lui Daznak. Mii de oameni vor veni să vă vadă! Zeci de mii! Şi, oh, cum o să mai râdem!

JAIME

Castelul Raventree era vechi. Între pietrele lui bătrâne creştea muşchi gros, răsfirându-se în susul zidurilor ca o pânză de păianjen, asemenea venelor de pe picioarele unei băbătii. Două turnuri imense îi flancau poarta principală, iar altele, mai mici, apărau fiecare unghi al zidului. Toate erau pătrate. Cele cilindrice şi în formă de semilună rezistau mai bine la atacurile cu catapulte, dar Raventree fusese înălţat în vremuri în care constructorii nu-şi dobândiseră încă această parte a înţelepciunii.

Castelul domina întinderea lată şi mănoasă numită, de hărţi şi de oameni deopotrivă, Valea Pădurea Neagră. Valea era acolo, fără nicio umbră de îndoială, dar în ea nu mai crescuse de câteva mii de ani nicio pădure, fie ea neagră, cafenie sau verde. Da, existase cândva, dar securile răseseră de mult copacii de pe suprafaţa pământului. Casele, morile şi fortăreţele se înălţaseră acolo unde stăteau cândva falnici stejarii. Pământul era golaş şi noroios, punctat din loc în loc cu mormane de zăpadă care se topea.

Însă între zidurile castelului rămăsese o fărâmă de pădure. Casa Blackwood îşi păstrase credinţa în zeii vechi şi ritualurile erau întocmai aşa precum fuseseră ale Primilor Oameni, dinainte de venirea andalilor în Westeros. Se spunea că unii dintre copacii acelei păduri a zeilor erau

tot atât de bătrâni ca turnurile pătrate ale Raventreeului și asta se referea mai cu seamă la copacul inimii, de dimensiuni colosale, ale cărui crengi din partea de sus se zăreau de la câteva leghe, ca niște degete osoase zgâriind cerul.

La vremea când Jaime Lannister și escorta lui șerpuiau printre dealurile unduitoare către intrarea în vale, dintre ogoarele, gospodăriile și livezile ce înconjuraseră cândva Raventree mai rămăseseră doar câteva – totul era noroi și cenușă, și ici și colo se zăreau ruinele înnegrite ale caselor și ale morilor. În pustietatea aceea creșteau buruieni, ghimpi și urzici, dar nimic care să se fi putut numi recoltă. Indiferent unde s-ar fi uitat, Jaime vedea mâna tatălui său, chiar și în oasele pe care le zăreau uneori pe marginea drumului. Majoritatea erau de oi, dar altele erau de cai și de vite, iar când și când dădeau de câte-un craniu omenesc, sau de câte un schelet fără cap, cu buruieni ieșindu-i din coșul pieptului.

Nicio oaste imensă nu înconjura Raventree, așa cum fusese încercuit Riverrunul. Asediul acela era ceva mult mai intim, ultimul pas al unui dans început cu multe secole în urmă. Jonos Bracken avea în jurul castelului în cel mai bun caz cinci sute de oameni. Jaime nu văzu niciun turn de asediu, niciun berbec, nicio catapultă. Bracken n-avea de gând nici să spargă porțile Raventreeului, nici să-i ia cu asalt zidurile înalte și groase. Neîntrezărind nicio posibilitate de despresurare, se mulțumea să-și înfometeze dușmanul. Fără-ndoială că la-nceputul asediului cei din cetate ieșiseră la atac și cele două părți se încăieraseră, și săgețile zburaseră deopotrivă dinspre unii și dinspre alții; însă, după o jumătate de an, toată lumea era prea plictisită pentru astfel de absurdități. Plictiseala și rutina, dușmanii disciplinei, preluaseră controlul.

E timpul să terminăm povestea asta, se gândi Jaime. Cu Riverrunul acum în siguranță în mâinile Lannisterilor, Raventree era ultima rămășiță a regatului de scurtă durată condus de Tânărul Lup. Odată ce se preda, misiunea lui de-a lungul Tridentului avea să fie încheiată, putând să se-ntoarcă la Debarcaderul Regelui. *La rege*, își spuse, dar o altă parte din el șopti: *la Cersei*.

Își imagină că avea să fie nevoit s-o înfrunte. Presupunând că Înaltul Septon nu urma s-o condamne la moarte înainte de a se întoarce el în oraș. *Vino imediat*, scrisese regina în misiva arsă de Peck la Riverrun din ordinul lui. *Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, așa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino imediat.* Jaime nu se îndoia că avea într-adevăr nevoie de el. Însă în rest... *din câte știu eu, s-a culcat și cu Lancel, și cu Osmund Kettleblack, și cu Băiatul Lunii...* Chiar dacă s-ar fi întors, n-ar fi putut spera s-o salveze. Era vinovată de fiecare acuzație de trădare rostită împotriva ei, iar lui îi lipsea mâna în care ținea sabia.

Când zăriră coloana apropiindu-se la trap, santinelele o priviră mai degrabă curioase decât înspăimântate. Nimeni nu dădu alarma, ceea ce îi conveni în mare măsură lui Jaime. Cortul lordului Bracken se dovedi a nu fi greu de găsit. Era cel mai mare din tabără și cel mai bine plasat; fiind pe culmea unei mici ridicături a terenului, lângă un pârâu, oferea o vedere clară a porților Raventreeului.

Era un pavilion cafeniu, aidoma stindardului ce flutura pe stâlpul său central și pe care armăsarul roșu al Casei Bracken stătea ridicat în două picioare deasupra blazonului auriu.

Jaime le ordonă oamenilor săi să descalece și le spuse că puteau să se amestece printre oștenii din tabără dacă voiau.

- Voi doi nu, le ceru purtătorilor săi de flamuri. Rămâneți în preajmă. N-o să dureze mult.

Sări de pe Onoare și se îndreptă spre cortul lui Bracken cu pași mari și cu sabia zăngănind în teacă.

La apropierea lui, cei doi străjeri din fața intrării schimbară o privire nervoasă.

- Stăpâne, spuse unul. Să-ți anunțăm sosirea?

- Mi-o anunț singur.

Jaime împinse ușa cortului într-o parte cu mâna de aur și se strecură grăbit înăuntru.

La intrarea lui, cei doi erau complet absenți, atât de absorbiți de împreunarea lor încât nici măcar nu-i observară sosirea. Femeia avea ochii închiși. Mâinile i se încleștaseră de părul castaniu și aspru de pe spatele lui Bracken. Gâfâia de fiecare dată când o pătrundea. Capul nobilului lord era îngropat în sânii ei, mâinile îi strângeau șoldurile. Jaime își drese glasul.

– Lord Jonos.

Ochii femeii se deschiseră brusc și țipă speriată. Jonos Bracken se rostogoli de pe ea, își însfăcă teaca sabiei și se ridică în picioare cu lama goală în mână, suduind.

– Șapte iaduri însângerate, începu el, cine îndrăznește...?

Văzu mantia albă a lui Jaime și platoșa lui aurită. Vârful sabiei îi căzu spre pământ.

– Lannister?

– Îmi pare rău că-ți întrerup plăcerea, lordul meu, spuse Jaime, dar mă grăbesc. Putem sta de vorbă?

– De vorbă? Da.

Lordul Jonos își băgă sabia în teacă. Era mai scund decât Jaime, dar era mai voinic, cu umeri masivi și cu brațe care puteau stârni invidia unui fierar. O miriște castanie îi acoperea obrajii și bărbia. Avea ochii căprui, cu furia din ei prost camuflată.

– M-ai luat prin surprindere, lordul meu. Nu mi s-a spus că această tabără era destinația ta.

– Și se pare că eu te-am împiedicat s-o atingi pe a ta.

Jaime îi zâmbi femeii din pat. Ea își ținea o mână între picioare și una peste sânul stâng, ceea ce îl lăsa pe celălalt la vedere. Avea sfârcurile mai întunecate decât ale lui Cersei și de trei ori mai mari. Când simți privirea lui Jaime își acoperi sfârcul drept, dar își dezgoli vulva.

– Toate târfele de-aici sunt la fel de modeste? se miră el. Când vrei să vinzi napi, trebuie să-i scoți la vedere.

– Te uiți la napii mei de când ai intrat, ser. Femeia găsi pătura și și-o trase destul de sus ca s-o acopere până în talie, apoi își ridică

o mână ca să-și dea părul la o parte din ochi. Și nici măcar nu sunt de vânzare.

Jaime ridică din umeri.

- Scuzele mele dacă te-am luat drept ceea ce nu ești. Sunt sigur că frățiorul meu a cunoscut o sută de târfe, dar eu nu m-am culcat, de când mă știu, decât cu una.

- E un trofeu de război. Bracken își recuperă pantalonii căzuți pe podea și îi scutură. I-a aparținut unuia dintre vasalii lui Blackwood până când i-am despicat eu capul în două. Lasă-ți mâinile în jos, femeie. Nobilul lord de Lannister vrea să se uite ca lumea la țâțele tale.

Jaime ignoră remarca.

- Îți pui pantalonii cu fața în spate, lordul meu, îi spuse lui Bracken. În timp ce Jonos înjura, femeia se strecură afară din pat ca să-și înșface hainele împrăștiate, cu degetele fluturându-i nervoase între sâni și încheietura picioarelor când se apleca, se răsucea și se întindea. Eforturile ei de a se ascunde erau bizar de provocatoare, mult mai mult decât dacă și-ar fi văzut de treabă fără să-și mascheze goliciunea.

- Ai un nume, femeie? o întrebă.

- Mama m-a numit Hildy, ser.

Își trase peste cap o cămașă prăfuită, fără mâneci, și-și scutură părul, scoțându-l în afara ei. Fața îi era aproape la fel de murdară ca picioarele și părul dintre coapse destul de des ca să treacă drept sora lui Bracken, însă avea în același timp ceva atrăgător. Nasul cârn, coama de păr ciufulit... și felul în care făcu o mică plecăciune după ce intră în fustă.

- Mi-ai văzut cumva celălalt pantof, stăpâne?

Întrebarea păru să-l irite pe Lordul Bracken.

- Oi fi vreo slujnică nenorocită, ca să-ți aduc pantofii? Pleacă desculță dacă trebuie. Dar pleacă.

- Asta-nseamnă că stăpânul n-o să mă ia cu el acasă, să mă rog împreună cu soțioara lui?

Râzând, Hildy îi aruncă lui Jaime o privire obraznică.

- Tu ai o soțioară, ser?

Nu, am o soră.

– Ce culoare are mantia mea?

– Albă, răspunse ea, dar mâna ta e de aur masiv. Îmi place asta la un bărbat. Ție ce-ți place la o femeie, stăpâne?

– Inocența.

– La o femeie, așa am spus. Nu la o fiică.

El se gândi la Myrcella. *Va trebui să-i spun și ei.* Dornishenilor s-ar fi putut să nu le placă. Doran Martell o logodise cu fiul lui crezând că era din sângele lui Robert. *Noduri și încurcături*, cugetă Jaime, dorindu-și să fi putut tăia totul cu o singură lovitură rapidă de sabie.

– Am făcut un legământ, îi răspunse lui Hildy, cu voce obosită.

– Atunci nu primești napi, i-o întoarse fata, cu obrăznicie.

– *Ieși!* zbieră la ea Lordul Jonos.

Femeia se supuse. Dar, când trecu pe lângă Jaime, ținând la piept un pantof și o grămadă de haine, întinse o mână în jos și-i strânse bărbăția prin pantaloni.

– *Hildy*, îi reaminti, înainte de a părăsi cortul în grabă, numai pe jumătate îmbrăcată.

Hildy, se gândi Jaime.

– Și cum o duce nobila ta soție? îl întrebă pe Lordul Jonos, după plecarea fetei.

– De unde să știu eu? Întreabă-i septonul. Când ne-a ars tatăl tău castelul, ea a decis că zeii ne-au pedepsit. Acum nu mai face nimic altceva decât să se roage. Jonos reușise în sfârșit să-și întoarcă pantalonii așa cum trebuia și le lega șireturile în față. Ce te aduce aici, lordul meu? Peștele Negru? Am auzit c-a evadat.

– Da? Jaime de așeză pe un taburet de campanie. Cumva chiar de la el?

– Ser Brynden știe că n-are de ce să vină alergând la mine. Țin la el, nu neg. Dar asta n-o să mă-mpiedice să-l pun în lanțuri dacă-și arată fața în preajma mea. Știe că mi-am plecat genunchiul. Ar fi trebuit să facă același lucru, dar a fost întotdeauna încăpățânat. Fratele lui ți-ar fi putut spune asta.

– Tytos Blackwood nu şi-a plecat genunchiul, sublinie Jaime. E posibil ca Peştele Negru să-şi fi căutat refugiul la Raventree?

– L-o fi căutat, dar ca să-l găsească trebuia să treacă de liniile mele de asediu, iar când am auzit vorbindu-se despre el ultima dată nu-i crescuseră aripi. Tytos Blackwood va fi nevoit în scurt timp să-şi caute el însuşi un refugiu. Acolo, înăuntru, nu mai au decât şobolani şi rădăcini. O să capituleze înainte de următoarea lună plină.

– O să capituleze înainte de apusul soarelui. Vreau să-i pun nişte condiţii şi să-l primesc înapoi, în pacea regelui.

– Înţeleg. Lordul Jonos îşi puse o tunică de lână cafenie, cu armăsarul roşu al Casei Bracken brodat pe piept. Lordul meu ar vrea un corn cu bere?

– Nu, dar nu răbda de sete din cauza mea.

Bracken umplu un corn pentru el însuşi, bău jumătate şi se şterse la gură.

– Ai pomenit de condiţii. Ce fel de condiţii?

– Cele obişnuite. Lordul Blackwood va trebui să-şi recunoască trădarea şi să-şi abjure alianţa cu Casele Stark şi Tully. Va jura solemn, în faţa zeilor şi a oamenilor, să fie de acum înainte vasalul leal al Harrenhalului şi al Tronului de Fier, iar eu îi voi acorda iertarea în numele regelui. Vom lua, fireşte, şi o ulcea sau două cu aur. Preţul răzvrătirii. O să cer şi un ostatic, ca să m-asigur că Raventree nu se răzvrăteşte iarăşi.

– Fiica lui, sugeră Bracken. Blackwood are şase băieţi, dar numai o singură fată. E nebun după ea. E-o creatură mititică, cu muci la nas, nu poate avea mai mult de şase ani.

– Tânără, dar ne-ar putea fi de folos.

Lordul Jonos bău ultima picătură de bere şi-şi azvârli cornul.

– Cum rămâne cu pământurile şi cu castelele care ni s-au promis?

– Despre ce pământuri e vorba?

– Malul de est al Gărzii Văduvei, de la Creasta Arbaletei până la Lunca Rutului, şi toate insulele de pe cursul apei. Moara de Porumb

și Moara Stăpânului, ruinele de la Fortăreața Noroioasă, Încântarea, Valea Bătăliei, Fierăria Veche, satele Catarama, Catarama Neagră, Pietrele-de-Hotar și Groapa cu Argilă, și orășelele negustorești Țintirimul Noroios. Pădurea Viespilor, Pădurea lui Lorgen, Dealul Verde și Sfârcurile Barbei. Sfârcurile lui Missy, după cum le spune clanul Blackwood, dar mai întâi au fost ale Barbei. Copacul cu Miere și toți stupii. Iată, le-am marcat aici, dacă lordul meu vrea s-arunce o privire.

Cotrobăi pe o masă și scoase un pergament pe care era desenată o hartă.

Jaime o luă cu mâna teafără, dar fu nevoit să și-o folosească pe cea de aur ca s-o deschidă și ca s-o întindă.

– E o grămadă de teren, observă el. O să-ți mărești domeniile cu un sfert. Gura lui Bracken se strâmbă a încăpățânare.

– Toate pământurile astea au ținut odinioară de Stone Hedge. Casa Blackwood ni le-a furat.

– Și ce-i cu satul ăsta de aici, dintre Sfârcuri?

Jaime bătu în hartă cu încheietura unui deget de aur.

– Copacul cu Gologani. A fost cândva al nostru, dar e de vreo sută de ani fieful coroanei. Îl lăsăm deoparte. Nu cer decât pământurile furate de clanul Blackwood. Nobilul tău tată a promis că mi le va înapoia după ce îl înfrâng de Lordul Tytos în numele lui.

– Când am venit călare încoace am văzut stindardele Casei Tully fâlfâind pe ziduri, precum și lupul străvechi al clanului Stark. Asta sugerează că Lordul Tytos n-a fost încă înfrânt.

– I-am mânat pe el și pe ai lui de pe câmp și i-am încercuit în Raventree. Dă-mi destui oameni ca să-i iau cu asalt zidurile, lordul meu, și-o să-i înfrâng pe toți, împingându-i în mormânt.

– Dacă-ți dau mai mulți oameni, îl vor înfrânge ei, nu tu. Caz în care o să mă răsplătesc pe mine. Jaime rulă harta la loc. O să păstrez asta, dacă se poate.

– Harta e a ta. Pământurile sunt ale noastre. Se spune că un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Am luptat pentru voi.

– Nici pe jumătate atât de mult cât ați luptat împotriva noastră.

– Regele ne-a iertat pentru asta. Săbiile voastre m-au lăsat fără un nepot și fără fiul meu natural. Muntele vostru mi-a furat recolta și a ars tot ce n-a putut să ia. Mi-a dat castelul pradă focului și a siluit-o pe una dintre fiicele mele. Trebuie să-mi primesc recompensa.

– Muntele e mort, așa cum e și tata, îi spuse Jaime, iar unii ar zice că propriul tău cap e o recompensă suficientă. *Te-ai declarat* de partea lui Stark și i-ai fost loial până când l-a ucis Lordul Walder.

– L-a ucis pe el și a ucis o duzină de bărbați vrednici, din sângele meu. Lordul Jonos își întoarse capul și scuipă. Da, i-am rămas credincios Tânărului Lup. Așa cum o să vă rămân credincios și vouă, dacă o să mă tratați cinstit. Mi-am plecat genunchiul fiindcă n-am văzut ce sens are să mor pentru morți sau să vărs sângele clanului Bracken pentru o cauză pierdută.

– Un bărbat prudent. *Deși unii ar spune că Lordul Blackwood a dat dovadă de mai multă onoare.* O să-ți primești pământurile. Sau cel puțin o parte dintre ele. De vreme ce aproape ai înfrânt Casa Blackwood.

Lordul Jonos păru satisfăcut.

– O să fim mulțumiți cu indiferent ce parte crede lordul meu că e corect să ne revină. Însă, dacă mi-e îngăduit să-ți dau un sfat, nu e de folos să fii prea blând cu clanul Blackwood. Au trădarea în sânge. Înainte de a veni andalii în Westeros, râul era în stăpânirea Casei Bracken. Noi eram regi, iar Casa Blackwood ne era vasală, dar ne-au trădat și au uzurpat coroana. Orice Blackwood e un renegat prin naștere. E bine să-ți amintești asta când o să pui condițiile.

– Oh, o să țin minte, făgădui Jaime.

În vreme ce călăreau dinspre tabăra de asediu a lui Bracken către porțile Raventreeului, Peck trecu înaintea lui cu un steag de pace. Înainte de a ajunge lângă castel, de pe meterezele turnului porții îi priveau douăzeci de perechi de ochi. Jaime opri calul la marginea șanțului de apărare, un canal adânc, căptușit cu piatră, cu apa verde

sufocată de gunoaie. Se pregătea să-i poruncească lui Ser Kennos să sune din Cornul Pietrei, când podul mobil începu să coboare.

Lordul Tytos Blackwood îl întâmpină în curtea exterioară, în șaua unui cal de luptă tot atât de sfrijit cum era el însuși. Foarte înalt și foarte subțire, Lordul de Raventree avea nasul coroiat, părul lung și o barbă nepieptănată pestriță, în care albul era culoarea preponderentă. Imaginea argintie incrustată pe platoșa armurii sale strălucitoare, de un roșu aprins, era a unui copac golaș, uscat, înconjurat de un cârd de corbi de onix care-și luau zborul. Pe umeri îi flutura o mantie din pene de corb.

– Lord Tytos, spuse Jaime.

– Ser.

– Îți mulțumesc că mi-ai îngăduit să intru.

– N-o să-ți spun că ești bine venit. Nici n-o să neg că am sperat să vii. Ești aici ca să-mi iei sabia.

– Sunt aici ca să pun capăt acestui asediu. Oamenii tăi au luptat cu vitejie, dar războiul vostru e pierdut. Ești pregătit să te predai?

– Regelui. Nu lui Jonos Bracken.

– Înțeleg.

Blackwood șovăi o clipă.

– Vrei să descalec și să îngenunchez în fața ta aici și acum?

Îi priveau o sută de ochi.

– Vântul e rece și curtea e plină de noroi, zise Jaime. Poți să-ngenunchezi pe covorul din salonul tău, după ce ne vom înțelege asupra condițiilor.

– Un gest cavaleresc din partea ta, spuse Lordul Tytos. Vino, ser. Din castelul meu lipsește mâncarea, dar de curtoazie nu ducem lipsă niciodată.

Salonul lui Blackwood era la primul etaj al unui donjon cavernos, construit din lemn. Când intrară, în cămin ardea focul. Încăperea era mare, aerisită, cu grinzi groase, din stejar închis la culoare, susținând tavanul înalt. Tapiserii din lână acopereau pereții, iar două uși mari, dantelate, se deschideau către pădurea zeilor. Jaime zări, prin panourile lor rombice de sticlă groasă, gălbuie, crengile noduroase ale copacului

care dăduse numele castelului. Era un copac al inimii bătrân, imens, de zece ori mai mare decât cel din Grădina de Piatră de la Casterly Rock. Însă era golaş şi uscat.

– Brackenii l-au otrăvit, spuse gazda. De o mie de ani nu i-a mai dat nicio frunză. Maesterii spun că peste alţi o mie se va transforma în piatră. Copacii inimii nu putrezesc niciodată.

– Şi corbii? întrebă Jaime. Unde sunt corbii?

– Apar în amurg şi dorm aici toată noaptea. Vin cu sutele. Acoperă copacul ca nişte frunze negre, stau pe fiecare creangă şi pe fiecare rămurică. Vin de o mie de ani. Nimeni nu poate spune cum şi de ce, însă copacul îi atrage în fiecare noapte. Blackwood se aşeză pe un scaun cu spătarul înalt. În numele onoarei, trebuie să-ntreb ce s-a-ntâmplat cu lordul meu suzeran.

– Ser Edmure e în drum spre Casterly Rock, ca ostatic al meu. Soţia lui va rămâne la Gemeni până când li se naşte copilul. Pe urmă ea şi bebeluşul i se vor alătura. Atâta vreme cât nu încearcă să fugă şi nu pune la cale nicio rebeliune, Edmure va avea o viaţă îndelungată.

– Lungă şi amară. O viaţă fără onoare. Până în ziua morţii sale, se va spune că i-a fost teamă să lupte.

Nu e drept, se gândi Jaime. *S-a temut pentru copil. Ştie al cui fiu sunt, mai bine decât o ştie propria mea mătuşă.*

– Alegerea i-a aparţinut. Unchiul lui ar fi putut să ne umple de sânge.

– Cu atâta lucru sunt de acord. Vocea lui Blackwood nu trăda nimic. Ce-ai făcut cu Ser Brynden, dacă mi-e îngăduit să-ntreb?

– I-am oferit veşmintele negre ale Rondului de Noapte. Însă el a fugit. Jaime zâmbi. Îl ai cumva aici, din întâmplare?

– Nu.

– Mi-ai spune, dacă l-ai avea?

Fu rândul lui Tytos Blackwood să zâmbească.

Jaime îşi împreună mâinile, cu degetele de aur în interiorul celor de carne.

– Poate e timpul să discutăm condiţiile.

– Ăsta e momentul în care trebuie să-ngenunchez?

– Dacă-ţi face plăcere. Sau putem spune că ai făcut-o.

Lordul Blackwood rămase pe scaun. Căzură în curând de acord asupra punctelor principale: mărturisirea, loialitatea, iertarea, o anumită sumă plătită în aur şi argint.

– Ce pământuri vei cere? întrebă Lordul Tytos.

Când îi întinse Jaime harta, îi aruncă o privire şi chicoti.

– Era de aşteptat. Renegatul trebuie să-şi primească recompensa.

– Da, dar una mai mică decât îşi imaginează, pentru că a adus un folos mai mic. De care dintre pământuri eşti de acord să te desparţi?

Lordul Tytos se gândi o clipă.

– Gardul Împădurit, Creasta Arbaletei şi Catarama.

– O ruină, o creastă de deal şi câteva cocioabe? Haide, lordul meu. Trebuie să suferi pentru trădarea ta. O să vrea cel puţin una dintre mori.

Morile erau o sursă valoroasă de biruri. Lordul primea a zecea parte din ceea ce măcinau.

– Atunci, să fie Moara Stăpânului. Cea de Porumb e a noastră.

– Şi încă un sat. Pietrele de Hotar?

– Avem străbuni îngropaţi sub pietrele de acolo. Se uită din nou pe hartă. Dă-i Copacul cu Miere şi stupii. De-atâta dulceaţă o să se-ngraşe şi-o să-i putrezească dinţii.

– S-a făcut. A mai rămas un singur lucru.

– Un ostatic.

– Da, lordul meu. Ai o fiică, aşa cred.

– Bethany. Lordul Tytos părea zdrobit. Am şi doi fraţi şi o soră. Şi două mătuşi văduve. Nepoţi, nepoate, veri. Mă gândeam că ai putea fi de acord...

– Trebuie să fie un copil din sângele tău.

– Bethany n-are decât opt ani. E o fetiţă blândă, veselă. Nu s-a-ndepărtat niciodată de castelul meu la mai mult de o zi de mers călare.

– De ce n-ai lăsa-o să vadă Debarcaderul Regelui? Înălţimea Sa e aproape de aceeaşi vârstă. Ar fi încântat să aibă o nouă prietenă.

– Una pe care-o poate spânzura, dacă tatăl ei îl nemulțumește? întrebă Lordul Tytos. Am patru fii. N-ai vrea să gândești în schimb la unul dintre ei? Ben are doisprezece ani și e însetat de aventură. Ți-ar putea fi scutier, lordul meu, dacă îți e pe plac.

– Am prea mulți scutieri ca să știu ce să fac cu toți. Se luptă pentru dreptul de a-mi ține mădularul, de fiecare dată când mă ușurez. Și ai șase fii, lordul meu, nu patru.

– Am avut. Robert era mezinul și n-a fost niciodată puternic. A murit acum nouă ani, din pricina unei slăbiciuni a mațelor. Lucas a fost ucis la Nunta Roșie. A patra soție a lui Walder Frey a fost o Blackwood, dar la Gemeni rudenia n-are mai multă trecere decât legea ospeției. Mi-ar plăcea să-l înmormântez pe Lucas sub copac, dar Freyii încă n-au găsit de cuviință să-mi trimită rămășițele lui.

– Voi avea grijă s-o facă. Lucas a fost cel mai mare dintre fiii tăi?

– Al doilea. Brynden e cel mai mare dintre ei și e moștenitorul meu. Următorul e Hoster. Mă tem că-i un băiat cu prea mult drag de carte.

– Au cărți și la Debarcaderul Regelui. Mi-aduc aminte că frățiorul meu le citea din când în când. Poate că fiului tău i-ar plăcea să arunce o privire. O să-l accept pe Hoster ca ostatic al nostru.

Ușurarea lui Blackwood era palpabilă.

– Îți mulțumesc, lordul meu. Șovăi o clipă. Dacă pot fi atât de cutezător, ai face bine să ceri un ostatic și de la Lordul Jonos. Pe una dintre fiicele sale. Cu toate împerecherile lui, nu s-a dovedit destul de bărbat ca să zămislească un fiu.

– A avut un fiu bastard, ucis în război.

– Oare? Harry era bastard, e foarte adevărat, dar dacă Jonos i-a fost sau nu tată e o întrebare spinoasă. Era un băiat blond, frumos. Jonos nu e nici una, nici alta. Lordul Tytos se ridică în picioare. Îmi vei face onoarea să cinezi cu mine?

– Altă dată, lordul meu.

Oamenii din castel fuseseră înfometați; Jaime nu le-ar fi făcut niciun bine luându-le mâncarea de la gură.

– Nu pot zăbovi. Mă așteaptă Riverrunul.

– Riverrunul? Sau Debarcaderul Regelui?

– Amândouă.

Lordul Tytos nu încercă să-l facă să se răzgândească.

– Hoster poate fi gata de plecare într-o oră.

Și era. Băiatul îl întâlni pe Jaime la grajduri, cu un așternut pentru dormit rulat pe un umăr și cu un sul de pergamente sub braț. Nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani și era chiar mai înalt decât tatăl său, aproape doi metri și cincisprezece de picioare și de coate, un băiat greoi și stângaci, cu un smoc rebel de păr deasupra frunții.

– Lord Comandant. Sunt ostaticul tău, Hoster. Hos, așa-mi spun ei.

Zâmbi.

Își închipuie că suntem la o petrecere?

– Cine sunt *ei*, rogu-te?

– Prietenii mei. Frații mei.

– Eu nu-ți sunt nici prieten, nici frate.

Asta șterse zâmbetul de pe fața băiatului.

Jaime se întoarse spre Lordul Tytos.

– Lordul meu, să nu lăsăm loc pentru nicio neînțelegere. Lordul Beric Dondarrion, Thoros din Myr, Sandor Clegane, Brynden Tully, femeia aia, Inimă de Piatră... toți sunt proscriși și răzvrătiți, dușmani ai regelui și ai supușilor săi loiali. Dacă aflu că tu sau ai tăi îi ascundeți, îi apărați sau îi ajutați în orice fel, n-o să ezit să-ți trimit capul fiului tău. Sper că înțelegi. Și trebuie să mai înțelegi ceva: nu sunt Ryman Frey.

– Nu. Din glasul Lordului Blackwood dispăruse orice urmă de căldură. Știu cu cine duc tratative. Cu Regicidul.

– Bun. Jaime încălecă și îl îndreptă pe Onoare spre poartă. Îți urez să ai parte de o recoltă bună și de bucuria păcii regelui.

Nu avu prea mult de mers. Lordul Jonos Bracken îl aștepta în afara zidurilor Raventreeului, la o distanță mai mică decât bătaia unei arbalete bune. Era în șaua unui cal de luptă înzăuat și își pusese platoșa și zalele, și un coif din oțel, cu panaș din păr de cal.

– Am văzut că au dat jos flamura cu lupul străvechi, spuse atunci când Jaime ajunse în dreptul lui. S-a terminat?

– Da și da. Du-te acasă și însămânțează-ți ogoarele.

Lordul Bracken își ridică viziera.

– Sunt sigur că am de însămânțat mai multe decât în clipa când ai intrat în castel.

– Catarama, Gardul Împădurit, Copacul cu Miere și toți stupii lui. Ceva îi scăpa. Oh, și Creasta Arbaletei.

– O moară, zise Bracken. Trebuie să am o moară.

– Moara Stăpânului.

Lordul Jonos pufni.

– Da, o să fie de folos. Deocamdată. Arătă spre Hoster Blackwood, care călărea în spate, cu Peck. Pe ăsta ți l-a dat ca ostatic? Ai fost păcălit, ser. E un slăbănog. Apă în loc de sânge. Nu contează cât de înalt e, oricare dintre fiicele mele l-ar putea rupe în două, ca pe o nuia putredă.

– Câte fiice ai, lordul meu? îl întrebă Jaime.

– Cinci. Două de la prima nevastă și trei de la a treia.

Păru să-și dea seama prea târziu că spusese prea multe.

– Trimite-o pe una dintre ele la Curte. Va avea privilegiul să facă parte dintre însoțitoarele reginei regente.

Bracken se înnegură la față când pricepu sensul cuvintelor.

– Așa răsplătești prietenia arătată de Stone Hedge?

– E o mare onoare să te afli în slujba reginei, îi reaminti Jaime nobilului lord. Probabil c-o să vrei să-i întipărești asta în minte. O s-așteptăm fata înainte de sfârșitul anului.

Nu mai zăbovi să asculte răspunsul lui Bracken, ci îl îmboldi ușor pe Onoare cu pintenii săi de aur, mânându-l mai departe la trap. Oamenii lui intrară în formație și îl urmară, cu stindardele fluturând. Castelul și tabăra dispărură curând în urma lor, ascunse de praful stârnit de copite.

Pe drumul către Raventree nu le făcuseră necazuri nici proscrișii, nici lupii, așa că Jaime hotărî să se întoarcă pe un alt drum. Dacă zeii

erau buni, ar fi putut să dea peste Peștele Negru, sau să-l momească pe Beric Dondarrion, făcându-l să-i atace cu nesăbuință.

Mergeau pe firul apei Gărzii Văduvei când începu să se lase întunericul. James își strigă ostaticul și îl întrebă unde găseau cel mai apropiat vad, iar băiatul îi călăuzi într-acolo. În timp ce coloana împroșca apa puțin adâncă, soarele apunea în spatele unei perechi de dealuri ierboase.

– Sfârcurile, zise Hoster Blackwood.

Jaime își aduse aminte de harta Lordului Bracken.

– Între dealurile alea e un sat.

– Copacul cu Gologani, confirmă flăcăul.

– O să poposim acolo peste noapte.

Dacă erau săteni prin preajmă, poate știau ceva despre Ser Brynden și despre proscriși.

– Lordul Jonos mi-a povestit despre Sfârcurile astea, a zis ale cui erau, își aminti el, vorbind cu băiatul lui Blackwood în vreme ce se îndreptau către dealurile din ce în ce mai neguroase, sub ultimele licăriri de lumină ale zilei. Brackenii le numesc într-un fel, iar clanul Blackwood le spune altfel.

– Da, lordul meu. Asta de vreo sută de ani. Până atunci li se spunea Sfârcurile Mamei, sau doar Sfârcurile. Sunt două, și oamenilor li s-a părut că seamănă...

– Văd cu ce seamănă.

Jaime se pomeni întorcându-se cu gândul la femeia din cort și amintindu-și cum încercase să-și ascundă sfârcurile mari, întunecate.

– Ce s-a schimbat acum o sută de ani?

– Aegon cel Netrebnic și-a luat-o pe Barba Bracken ca amantă, răspunse băiatul cărturar. Se spune că era o fetișcană tare durdulie, iar într-o zi, când se afla în vizită la Stone Hedge, regele s-a dus la vânătoare, a văzut Sfârcurile și...

– ...le-a dat numele iubitei sale.

Aegon al Patrulea murise cu mult timp înainte de a se naște Jaime, care își amintea însă istoria domniei lui destul de bine ca să poată ghici ce se întâmplase după aceea.

– Numai că mai târziu a lăsat-o pe fata din clanul Bracken și a luat o Blackwood, nu-i așa?

– Pe Lady Melissa, confirmă Hoster. Missy, așa i se spunea. Avem o statuie a ei în pădurea zeilor. Era mult mai frumoasă decât Barba Bracken, dar era mai zveltă, și Barba a fost auzită spunând că Missy era la fel de plată ca un băiat. Când a ajuns asta la urechile Regelui Aegon, el...

– ...i-a dat ei sfârcurile Barbei, râse Jaime. Cum a-nceput toată povestea cu Blackwood și Bracken? S-a scris undeva?

– Da, lordul meu, răspunse băiatul, dar o parte dintre istorisiri au fost scrise de maesterii lor și o altă parte de ai noștri, la câteva secole după evenimentele pe care le-au înscris în cronici. Totul coboară în timp până la Epoca Eroilor. În zilele acelea, cei din Casa Blackwood erau regi. Brackenii erau lorzi mărunți, renumiți pentru creșterea cailor. În loc să-i plătească suveranului lor ce i se cuvenea, foloseau aurul obținut din vânzarea cailor mai degrabă ca s-angajeze mercenari și să-l doboare.

– Când s-au întâmplat toate astea?

– Cu cinci sute de ani înainte de andali. Cu o mie, dacă *Istoria Adevărată* e demnă de crezare. Numai că nimeni nu știe când au traversat andalii marea îngustă. *Istoria Adevărată* spune că de atunci au trecut patru mii de ani, dar unii maesteri pretind că n-au fost decât două. Dincolo de un anumit punct, toate datele devin confuze și claritatea istoriei se preschimbă în ceața legendei.

Lui Tyrion i-ar fi plăcut băiatul ăsta. Ar fi putut sta de vorbă de la apusul soarelui până în zori, discutând despre cărți. Pentru o clipă, dădu uitării resentimentele la adresa fratelui său, până când își aminti ce făcuse Pezevenghiul.

– Așadar, vă luptați pentru o coroană pe care unul dintre voi a luat-o de la altul pe vremuri, când clanul Casterly încă mai stăpânea

Casterly Rock, asta e rădăcina neînțelegerilor? Coroana unui regat care nu mai există de o mie de ani? Chicoti. Atât de mulți ani, atât de mulți regi... te-ai gândi că ar trebui să fi făcut cineva pace.

– Unii au făcut, lordul meu. Mai mulți. Am făcut pace de o sută de ori cu Brackenii, adesea pecetluind-o cu o căsătorie. Sângele clanului Blackwood curge în venele fiecărui Bracken și sângele Brackenilor e în fiecare Blackwood. Pacea Bătrânului Rege a durat o jumătate de veac. Însă apoi a izbucnit o nouă ceartă și rănile vechi s-au redeschis și-au început să sângereze. Tata spune că așa se-ntâmplă întotdeauna. Atâta vreme cât oamenii țin minte răul care li s-a făcut străbunilor lor, nicio pace n-o să dureze. Și continuăm astfel veac după veac, noi urându-i pe Brackeni și ei urându-ne pe noi. Tata zice că nu se va sfârși niciodată.

– S-ar putea sfârși.

– Cum, lordul meu? Rănile vechi nu se vindecă niciodată, așa susține tata.

– Și tata avea o vorbă. Nu răni niciodată un dușman, dacă-l poți ucide. Morții nu cer răzbunare.

– O cer fiii lor, zise apologetic Hoster.

– Nu și dacă ucizi și fii. Dacă nu mă crezi, întreabă-i pe cei din clanul Casterly. Întreabă-i pe Lordul și pe Lady Tarbeck sau clanul Reyne din Castamere. Întreabă-l pe Prințul Pietrei Dragonului.

Pentru o clipă, norii de un roșu profund care încununau dealurile dinspre vest îi aduseră aminte de copiii lui Rhaegar, înfășurați cu toții în mantii stacojii.

– De aceea ați ucis întreg clanul Stark?

– Nu pe tot, spuse Jaime. Fiicele Lordului Eddard trăiesc. Una tocmai s-a măritat. Cealaltă... *Brienne, unde ești? Ai găsit-o?...* dacă zeii sunt buni, va uita c-a fost o Stark. Se va mărita cu un fierar voinic sau cu hangiu cu fața rotofeie, îi va umple casa de copii și nu se va teme niciodată că ar putea veni un cavaler care să le zdrobească țestele de un perete.

– Zeii sunt buni, spuse ostaticul, cu voce nesigură.

Continuă să crezi asta. Jaime îl lăsă pe Onoare să-i simtă pintenii.

Copacul cu Gologani se dovedi a fi un sat mult mai mare decât își imaginase. Războiul trecuse și pe acolo: livezile înnegrite și pereții pârjoliți ale caselor năruite stăteau mărturie. Dar pentru fiecare casă în ruină fuseseră construite alte trei. În lumina albăstruie tot mai săracă a amurgului, Jaime zări paie noi pe vreo douăzeci de acoperișuri și uși făcute din lemn verde. Între un iaz cu rațe și o fierărie, descoperi copacul care dăduse numele locului, un stejar bătrân și înalt. Rădăcinile lui noduroase se răsuceau intrând și ieșind din pământ, părând un cuib de șerpi leneși, maronii, iar de trunchi fuseseră țintuite sute de monede de vechi, de aramă.

Peck se holbă la copac, apoi la casele pustii.

- Unde sunt oamenii?

- Se ascund, îi spuse Jaime.

În case, toate focurile fuseseră stinse, dar unele mai fumegau încă și nicio vatră nu era rece. Capra pe care o găsi Harry Merrell Înfierbântatul căutând printr-o grădină de zarzavaturi era singura făptură vie care se zărea... însă satul avea o fortăreață tot atât de puternică precum oricare alta din ținuturile riverane, cu ziduri groase de piatră înalte de aproape patru metri, și Jaime știu că acolo avea să-i găsească pe săteni. *S-au ascuns în spatele acestor ziduri când au venit năvălitorii, de aceea încă mai există aici satul. Iar acum se ascund din nou, de mine.*

Îl mână pe Onoare către porțile fortăreței.

- Voi, cei dinăuntru. Nu vă vrem răul. Suntem oamenii regelui.

Pe zidul de deasupra porții apărură chipuri.

- Oamenii regelui ne-au ars satul, strigă un bărbat. Înainte de asta, oamenii unui alt rege ne-au luat oile. Le-au luat pentru un alt rege, dar asta n-a avut importanță pentru oile noastre. Oamenii regelui i-au ucis pe Harsley și pe Ser Ormond și au siluit-o pe Lacey până a murit.

- Nu erau oamenii mei, zise Jaime. Îmi deschideți porțile?

- Le deschidem după ce pleci.

Ser Kennos călărea lângă el.

- Am putea sparge poarta cu ușurință sau i-am putea da foc.

– Cu ei aruncând pietre asupra noastră și împodobindu-ne cu săgeți. Jaime clătină din cap. Și pentru ce? Oamenii ăștia nu ne-au făcut niciun rău. O să ne-adăpostim în case, dar n-o să furăm. Avem provizii.

În vreme ce cornul lunii se furișa în susul cerului, își priponiră caii în grajdurile comune și mâncară carne sărată de oaie, mere uscate și brânză tare. Jaime luă o cină frugală și împărți un burduf de vin cu Peck și cu Hos, ostaticul. Încercară să numere monedele țintuite de bătrânul stejar, dar erau prea multe și le pierdură șirul. *De ce-au făcut asta?* Băiatul Blackwood i-ar fi putut da un răspuns, dar ar fi stricat farmecul misterului.

Postă santinele, să aibă grijă să nu iasă nimeni dintre hotarele satului. Trimise și iscoade, asigurându-se că nu-i va lua niciun dușman prin surprindere. Era aproape miezul nopții când două dintre acestea se întoarseră aducând o femeie pe care-o capturaseră.

– Călărea cu tot curajul, stăpâne, cerând să-ți vorbească.

Jaime se grăbi să se ridice în picioare.

– Doamna mea, nu mă așteptam să te revăd atât de curând. *Zeii fie milostivi, arată cu zece ani mai bătrână decât atunci când am văzut-o ultima oară. Și ce s-a-ntâmplat cu fața ei?* Bandajul ăsta... ai fost rănită...

– O mușcătură.

Ea își atinse mânerul sabiei, sabia pe care i-o dăduse el. *Devotata.*

– Lordul meu, m-ai trimis să caut pe cineva.

– Fata. Ai găsit-o?

– Da, răspunse Brienne, Fecioara din Tarth.

– Unde e?

– La o zi de mers călare. Pot să te duc la ea, ser... dar trebuie să vii singur. Altminteri, Câinele o va ucide.

JON

– R'hllor, intonă Melisandre, cu brațele înălțate către ninsoarea care cădea, tu ești lumina ochilor noștri, focul inimilor noastre, căldura trupurilor noastre. Al tău este soarele care ne încălzește zilele, ale tale, stelele care ne veghează în întunericul nopții.

– *Slăviți-l cu toții pe R'hllor*, Stăpânul Luminii, răspunseră nuntașii, într-un cor distonant, înainte ca o rafală de vânt rece ca gheața să le spulbere cuvintele.

Jon Snow își ridică gluga mantiei.

În ziua aceea ningea ușor, o împrăștiere rarefiată de fulgi dansând în aer, dar vântul sufla dinspre est de-a lungul Zidului, rece ca răsuflarea dragonului de gheață din poveștile Bătrânei Nan. Până și focul lui Melisandre tremura; flăcările se îngrămădeau în adâncul șanțului, trosnind încet în vreme ce cânta preoteasa roșie. Numai Nălucă părea să nu simtă frigul.

Alys Karstark se aplecă, apropiindu-se de Jon.

– Dacă ninge în timpul oficierii unei căsătorii înseamnă o căsnicie rece. Nobila mea mamă spunea întotdeauna asta.

El o privi pe Regina Selyse. *În ziua în care s-a măritat ea cu Stannis trebuie să fi fost viscol.* Ghemuită sub mantia ei de hermină și înconjurată de doamnele ei, de slujnice și de cavaleri, regina din Sud părea o făptură

fragilă, palidă, micşorată. Pe buzele subţiri îi încremenise un zâmbet nefiresc, dar ochii îi străluceau de veneraţie. *Detestă frigul, dar adoră flăcările.* Ca să-nţeleagă asta era suficient să se uite la ea. *O vorbă din partea lui Melisandre, şi ar intra de bunăvoie în foc, îmbrăţişându-l la o metresă.*

Fervoarea reginei nu părea să fie împărtăşită de toţi oamenii ei. Ser Brus părea pe jumătate beat. Mâna înmănuşată a lui Ser Malegorn ţinea în căuşul palmei fundul rotund al doamnei de lângă el. Ser Narbert căsca, iar Ser Patrek de Muntele Regelui părea furios. Jon Snow începea să înţeleagă de ce îi lăsase Stannis cu regina lui.

– Noaptea e neagră şi plină de spaime, cânta Melisandre. Ne naştem singuri şi murim singuri, dar în vreme ce umblăm prin această vale neagră ne tragem puterea unii de la alţii şi de la tine, stăpânul nostru.

Veşmintele ei stacojii, de mătase şi satin, se învârtejeau la fiecare rafală de vânt.

– Doi ţi se înfăţişează astăzi spre a-şi uni vieţile, spre a putea face faţă întunericului acestei lumi împreună. Umple inimile lor cu foc, stăpâne, spre a putea merge pe calea ta strălucitoare mână în mână, pentru veşnicie.

– *Stăpâne al Luminii, ocroteşte-ne*, strigă Regina Selyse.

Alte voci repetară răspunsul ca un ecou. Credincioşii lui Melisandre: doamne palide, slujnice tremurând de frig, Ser Axell şi Ser Narbert şi Ser Lambert, oşteni în zale de fier şi thennii înveşmântaţi în bronz, ba chiar şi câţiva dintre fraţii în negru ai lui Jon.

– *Stăpâne al Luminii, binecuvântează-ţi copiii.*

Melisandre stătea cu spatele către Zid, de o parte a şanţului adânc în care ardea focul. Cuplul care se unea era în faţa ei, de cealaltă parte. În spatele celor doi se afla regina, cu fiica ei şi cu bufonul tatuat. Prinţesa Shireen era înfăşurată în atât de multe blănuri, încât părea rotundă, şi-şi trimitea răsuflarea în norişori albi prin eşarfa care-i acoperea cea mai mare parte a feţei. Ser Axell Florent şi oamenii reginei conduşi de el înconjurau grupul regal.

Cu toate că în jurul focului se adunaseră puțini bărbați din Rondul de Noapte, mai mulți se uitau în jos de pe acoperișuri, de la ferestre și de pe treptele marii scări în zigzag. Jon memoră cu atenție cine se afla acolo și cine nu. O parte dintre oamenii lui erau la datorie; mulți își încheiaseră veghea și dormeau duși. Othell Yarwyck și Bowen Marsh făceau parte dintre cei care lipseau. Septonul Chayle ieșise pentru foarte scurt timp din sept, răsucindu-și între degete cristalul cu șapte fețe prins de fâșia de piele ce îi înconjura gâtul, numai ca să se retragă înăuntru imediat ce începuseră rugăciunile.

Melisandre își înălță brațele și focul din șanț îi sări către vârfurile degetelor, ca un câine roșu uriaș aruncându-se după o îmbucătură savuroasă. O trombă de scântei se ridică în întâmpinarea fulgilor de zăpadă.

- Oh, îți mulțumim, Stăpâne al Luminii, le cântă ea flăcărilor flămânde. Îți mulțumim pentru bravul Stannis, prin mila ta regele nostru. Călăuzește-l și ocrotește-l, R'hllor. Ferește-l de trădarea oamenilor haini și dă-i putere să-i înfrângă pe slujitorii întunericului.

- *Dă-i putere*, răspunseră Regina Selyse, cavalerii și doamnele ei. *Dă-i curaj, dă-i înțelepciune.*

Alys Karstark își trecu brațul pe sub al lui Jon.

- Cât mai durează, Lord Snow? Dac-o să fiu îngropată sub zăpada asta, mi-ar plăcea să mor femeie măritată.

- Mai e puțin, doamna mea, o liniști el. Puțin.

- *Îți mulțumim pentru soarele care ne încălzește*, cântă regina. *Îți mulțumim pentru stelele care veghează asupră-ne în întunericul nopții. Îți mulțumim pentru vetrele noastre și pentru torțele care îndepărtează bezna sălbatică. Îți mulțumim pentru sufletele noastre strălucitoare, pentru focurile din trupurile și din inimile noastre.*

- Să ni se înfățișeze cei ce vor fi uniți! spuse Melisandre.

Flăcările își aruncară umbra pe Zidul din spatele ei și rubinul îi scânteie pe pielea palidă a gâtului.

Jon se întoarse spre Alys Karstark.

– Doamna mea, ești pregătită?

– Da. Oh, da.

– Nu ți-e frică?

Fata îi zâmbi într-un fel care-i aduse cu atâta tărie aminte de sora lui mai mică, încât i se frânse inima.

– Lui să-i fie frică de mine!

Fulgii de zăpadă i se topeau pe obraji, iar părul îi era prins într-un vârtej de dantelă găsit pe undeva de Satin, pe care începuse acum să se adune zăpada, făurindu-i o coroană de chiciură. Era îmbujorată și ochii îi scânteiau.

– Doamna iernii.

Jon o strânse de mână.

Magnarul Thennilor stătea în picioare lângă foc, așteptând, înveșmântat ca pentru luptă, în blană și piele și zale de bronz, cu o sabie de bronz la șold. Părul ce i se retrăsese de pe frunte îl făcea să pară mai vârstnic decât era, dar, când se întoarse să-și privească mireasa apropiindu-se, Jon întrezări băiatul din el. Făcuse ochii mari cât nucile, dar Jon nu știa ce îl speriase: focul, preoteasa sau femeia. *Alys are mai multă dreptate decât știe.*

– Cine o aduce la cununie pe această femeie? întrebă Melisandre.

– Eu, răspunse Jon. Acum sosește Alys din Casa Karstark, o femeie în toată firea, înflorită, cu sânge nobil și de obârșie înaltă.

O strânse pentru o ultimă oară de mână și se retrase cu un pas, alăturându-li-se celorlalți.

– Cine se înfățișează s-o ceară pe această femeie? întrebă Melisandre.

– Eu. Sigorn se bătu cu palma în piept. Magnarul Thennilor.

– Sigorn, întrebă Melisandre, îți vei împărți focul cu Alys și o vei încălzi când noaptea e rece și plină de spaime?

– Jur.

Legământul Magnarului era un norișor alb în aer. Zăpada îi împestrița umerii. Urechile i se înroșiseră.

– Pe zeul roșu al flăcărilor, o voi încălzi în toate zilele vieții ei.

– Alys, juri să-ți împarți focul cu Sigorn și să-l încălzești când noaptea e rece și plină de spaime?

– Până când o să-i clocotească sângele.

Mantia ei de fecioară era din țesătura de lână neagră a Rondului de Noapte. Soarele strălucitor al Casei Karstark, cusut pe spate, fusese făcut din aceeași blană albă care o căptușea.

Ochii lui Melisandre luceau, tot atât de scânteietori ca rubinul de la gâtul ei.

– Atunci veniți la mine și fiți ca unul.

La semnul ei, un zid de flăcări de înălță vuind și linse fulgii de zăpadă cu limbi fierbinți, portocalii. Alys Karstark își luă Magnarul de mână.

Săriră peste șanț umăr la umăr.

– În flăcări au intrat doi.

O rafală de vânt săltă fustele stacojii ale femeii roșii până când le împinse ea din nou în jos.

– Iese unul. Părul de culoarea aramei îi dansă în jurul capului. Ceea ce unește focul nimeni n-are îngăduința să despartă.

– *Ceea ce unește focul nimeni n-are îngăduința să despartă*, veni ecoul, dinspre oamenii reginei, dinspre thenni și chiar dinspre câțiva frați în negru.

În afară de regi și de unchi, se gândi Jon Snow.

Cregan Karstark își făcuse apariția la o zi după nepoata lui. Îl însoțeau patru oșteni călare, un vânător și o haită de câini, care adulmecau urma Doamnei Alys de parcă a fi fost o căprioară. Jon le ieșise în întâmpinare pe drumul regelui, la o jumătate de leghe către sud de Orașul Cârtiței, înainte de-a apuca să ajungă la Castelul Negru, unde să facă apel la dreptul ospeției sau să ceară începerea unor tratative. Unul dintre oamenii lui Karstark slobozise o săgeată de arbaletă către Ty și murise pentru asta. Așa că mai rămăseseră patru, plus Cregan însuși.

Din fericire, aveau câteva celule de gheață. *Loc pentru toți.*

Ca multe altele, heraldica se sfârşea la Zid. Thennii n-aveau un blazon de familie, cum se obişnuia printre nobilii din Cele Şapte Regate, aşa că Jon le spusese servitorilor să improvizeze. Se gândi că se descurcaseră bine. Mantia de mireasă pe care-o potrivi Sigorn pe umerii Doamnei Alys înfăţişa un disc de bronz pe un câmp de lână albă, înconjurat de flăcări făcute din mănunchiuri de mătase stacojie. Ecoul soarelui Casei Karstark era acolo pentru cei care se oboseau să privească, dar fusese modificat, pentru ca blazonul să fie potrivit pentru Casa Thenn.

Magnarul rupse mantia de fecioară de pe umerii Doamnei Alys, dar i-o puse pe cea de mireasă aproape cu tandreţe. Răsuflările li se amestecară când se apropie să-i sărute obrajii. Flăcările vuiră iarăşi, iar oamenii reginei începură să cânte un imn de slavă.

– S-a terminat? auzi Jon şoapta lui Satin.

– S-a terminat cu bine, murmură Mully, şi e o treabă bună. Ei sunt cununaţi, iar eu sunt pe jumătate îngheţat.

Era înfofolit în cele mai bune straie negre ale lui, ţesute din lână de oaie şi atât de noi încât abia dacă începuseră să se decoloreze, dar vântul îi îmbujorase obrajii, care-i erau tot atât de roşii ca părul.

– Hobb a fiert nişte vin cu scorţişoară şi cuişoare. Asta o să ne mai încălzească.

– Ce sunt cuişoarele? întrebă Owen Tolomacul.

Ninsoarea se înteţise şi focul din şanţ începuse să pâlpâie. Mulţimea prinse să se împrăştie şi să se scurgă din curte, oameni ai reginei, oameni ai regelui şi oameni liberi deopotrivă, cu toţii nerăbdători să plece din bătaia vântului şi din frig.

– Lordul meu va participa la ospăţul nostru? îl întrebă Mully pe Jon Snow.

– Voi veni cât de repede pot.

Sigorn s-ar fi putut simţi jignit dacă nu o făcea. *Şi, la urma urmelor, cununia asta e opera mea.*

– Însă mai întâi trebuie să mă ocup de alte probleme.

Jon traversă curtea către regina Selyse, cu Nălucă alături de el. Cizmele îi scârțâiau pe mormanele de zăpadă veche. Croirea cărărilor între o clădire și alta le lua tot mai mult timp, oamenii folosind acum mai ales pasajele subterane pe care le numeau „potecile viermilor".

– ...o ceremonie atât de frumoasă, spunea regina. Am putut să simt privirea fierbinte a stăpânului nostru asupra noastră. Oh, n-aveți de unde să știți de câte ori l-am implorat pe Stannis să ne cununăm din nou, să avem parte de o unire adevărată a trupurilor și a sufletelor, binecuvântată de Stăpânul Luminii. Sunt convinsă că, dacă ne-am uni prin foc, i-aș putea dărui Înălțimii Sale mai mulți copii.

Ca să-i dăruiești mai mulți copii, ar trebui să-l aduci mai întâi în patul tău. Până și la Zid toată lumea știa că Stannis Baratheon își ocolea soția de ani buni. Nu puteai decât să-ți imaginezi cum primise ideea unei a doua căsătorii în mijlocul unui război.

Jon se înclină.

– Dacă e pe placul Înălțimii Tale, ospățul așteaptă.

Regina aruncă o privire suspicioasă spre Nălucă, apoi își înălță capul spre Jon Snow.

– Fără îndoială. Lady Melisandre știe drumul.

– Trebuie să-mi slujesc focurile, Înălțimea Ta, spuse imediat preoteasa roșie. Poate R'hllor se va milostivi să-mi îngăduie o întrezărire a Bunăvoinței Sale. Poate o scurtă viziune a unei izbânzi mărețe.

– Oh! Regina Selyse păru copleșită. Cu siguranță... să ne rugăm pentru o viziune trimisă de stăpânul nostru...

– Satin, călăuzește-o pe Înălțimea Sa, spuse Jon.

Ser Malegorn făcu un pas înainte.

– O s-o conduc eu pe Înălțimea Sa la ospăț. Nu vom avea nevoie de... slujitorul tău.

Felul în care tărăgănase rostirea ultimelor două cuvinte îi arătă lui Jon că avusese de gând să zică altceva. *Băietan? Animal de companie? Târfă?*

Jon făcu o altă plecăciune.

– Cum ți-e voia. Mă voi alătura și eu petrecerii, în scurt timp.

Ser Malegorn își oferi brațul și regina i-l luă, țeapănă. Cealaltă mână i se odihnea pe umărul fiicei sale. Pocitania regală își ocupă locul în spatele lor în vreme ce traversau curtea, mărșăluind în ritmul clopoțeilor de pe pălăria sa de bufon.

– În fundul mării, tritonii se ospătează cu supă de stele-de-mare și toți cei care-i servesc la masă sunt crabi, declară Chip Peticit în timp ce se îndepărtau. Știu, știu, oh, oh, oh.

Fața lui Melisandre se întunecă.

– Creatura asta e primejdioasă. Am întrezărit-o de multe ori în flăcările mele. Uneori are cranii de jur împrejur, și buzele înroșite de sânge.

Mă mir că n-ai pus să fie ars bietul om. Ar fi fost de-ajuns un singur cuvânt la urechea reginei, și Chip Peticit i-ar fi hrănit vâlvătăile.

– Vezi bufoni în flăcări, dar nici urmă de Stannis?

– Când îl caut, nu văd decât zăpadă.

Același răspuns nefolositor. Clydas trimisese un corb la Deepwood Motte, să-l prevină pe rege de trădarea lui Arnolf Karstark, dar Jon nu știa dacă pasărea ajunsese sau nu la timp la Înălțimea Sa. Și bancherul din Braavos plecase în căutarea lui Stannis, însoțit de călăuzele pe care i le dăduse, dar, din pricina războiului și a vremii, era puțin probabil să-l găsească.

– Ai ști dacă regele ar fi mort? o întrebă pe preoteasa roșie.

– Nu e mort. Stannis e alesul Stăpânului, menit să conducă lupta împotriva întunericului. Am văzut asta în flăcări, am citit-o în proroci-rile străvechi. Când steaua roșie sângerează și întunericul se strânge, Azor Ahai va renaște în mijlocul fumului și al sării, pentru a deștepta din piatră dragonii. Piatra Dragonului e locul fumului și al sării.

Jon mai auzise toate astea.

– Stannis Baratheon a fost lord de Piatra Dragonului, dar nu s-a născut acolo. S-a născut la Capătul Furtunii, ca și frații săi. Se încruntă. Dar Mance? Și el e pierdut? Ce arată focurile tale?

– Mă tem că același lucru. Numai zăpadă.

Zăpadă. În Sud ningea puternic, Jon o știa. Se spunea că la numai două zile de mers călare de ei, drumul regelui era impracticabil. *Și Melisandre știe asta.* Iar în Est, în Golful Focilor se dezlănțuise o furtună sălbatică. Ultimele vești spuneau că flota pe care o înjghebaseră ca să-i salveze pe oamenii liberi din Sălașul Aspru era încă îngrămădită la Rondul de Est la Mare, sechestrată în port de marea furioasă.

– Vezi cenușă dansând în aerul învolburat de deasupra focului.

– Văd cranii. Și pe tine. Îți văd chipul ori de câte ori mă uit în flăcări. Pericolul asupra căruia te-am prevenit e acum foarte aproape.

– Pumnale în beznă. Știu. O să-mi ierți îndoielile, doamna mea. *O fată cenușie, pe un cal care trage să moară, fugind de cununia ei*, așa ai spus.

– Nu m-am înșelat.

– N-ai avut dreptate. Alys nu e Arya.

– Viziunea a fost adevărată. Eu am interpretat-o eronat. Sunt tot atât de muritoare ca tine, Jon Snow. Toți muritorii sunt supuși greșelii.

– Până și lorzii comandanți.

Mance Rayder și sulițașele lui nu se întorseseră și Jon nu putea să nu se întrebe dacă femeia roșie nu mințise cumva dinadins. *Oare își joacă propriul joc?*

– Faci bine că-ți ții lupul alături, lordul meu.

– Nălucă se îndepărtează rareori.

Lupul străvechi înălță capul când își auzi numele. Jon îl scărpină între urechi.

– Dar acum trebuie să mă scuzi. Nălucă, hai cu mine.

Săpate la baza Zidului și închise cu uși grele de lemn, celulele de gheață variau de la mici la foarte mici. Unele erau destul de largi ca să-i îngăduie unui bărbat să le măsoare cu pasul, iar altele erau atât de mici, încât sileau captivii să se așeze; cele mai mici erau prea strâmte chiar și pentru asta.

Jon îi dăduse celui mai important dintre prizonierii săi cea mai mare celulă, o găleată în care să-și golească mațele, destul de multe blănuri ca

să nu înghețe și un burduf cu vin. Străjerii avură nevoie de ceva timp ca să deschidă ușa, fiindcă în încuietoare se formase gheață. Balamalele mâncate de rugină țipară ca niște suflete osândite când Wick Băț-Cioplit smuci ușa, deschizând-o destul de larg pentru ca Jon să se poată strecura înăuntru. Îl întâmpină un ușor miros de fecale, mai puțin copleșitor decât se așteptase. Pe un frig atât de aspru îngheța până și rahatul. Jon își văzu propria imagine reflectată neclar în interiorul pereților de gheață.

În colțul celulei era un morman de blănuri, aproape de înălțimea unui om.

– Karstark, spuse Jon Snow, trezește-te!

Blănurile se agitară. Câteva înghețaseră lipindu-se unele de altele și chiciura care le acoperea sticli când se mișcară. Ieși la iveală un braț, apoi un chip – păr castaniu, ciufulit, încâlcit și brăzdat de șuvițe cărunte, doi ochi fioroși, un nas, o gură, o barbă. O pojghiță de gheață acoperea mustața prizonierului, plină de bobițe de muci înghețați.

– Snow. Aburul răsuflării i se risipi în aer, încețoșând gheața din spatele capului său. N-ai niciun drept să mă ții aici. Legile ospitalității...

– Nu ești oaspetele meu. Ai venit la Zid fără îngăduința mea, înarmat, cu gândul să-ți iei nepoata împotriva voinței ei. Doamnei Alys i s-au oferit pâine și sare. Ea ne e oaspete. Tu ești prizonier. Jon își lăsă cuvintele să atârne o clipă în aer, apoi adăugă: Nepoata ta s-a căsătorit.

Buzele lui Cregan Karstark se retraseră, dezgolindu-i dinții.

– Alys mi-a fost promisă mie.

Deși trecut de cincizeci de ani, fusese un bărbat puternic când intrase în celulă. Frigul îi măcinase forțele, lăsându-l țeapăn și slăbit.

– Nobilul meu tată...

– Tatăl tău e castelan, nu nobil. Iar un castelan n-are dreptul să încheie tratate de căsătorie.

– Tatăl meu, Arnolf, e Lord de Karhold.

– După toate legile pe care le cunosc, un fiu vine înaintea unui frate.

Cregan se săltă în picioare și se descotorosi cu o lovitură de picior de blănurile care i se agățaseră de glezne.

- Harrion e mort.

Sau va fi în curând.

- Și o fiică vine înaintea unui unchi. Dacă fratele ei e mort, Karhold îi aparține Doamnei Alys. Iar ea și-a oferit mâna, cununându-se cu Sigorn, Magnarul Thennului.

- Un sălbatic. Un sălbatic murdar și ucigaș.

Cregan își strânse pumnii. Mănușile care i-i acopereau erau din piele, căptușite cu blană ca să semene cu mantia ce-i atârna, răsucită și țeapănă, de umerii lați. Tunica din lână neagră era împodobită cu soarele alb, strălucitor, blazonul casei sale.

- Îmi dau seama ce ești, Snow. Jumătate lup și jumătate sălbatic, odrasla nelegitimă a unui trădător și a unei târfe. Ai trimis o fecioară de obârșie nobilă în patul unui sălbatic împuțit. Ai gustat-o tu mai întâi? Râse. Dacă ai de gând să mă ucizi, fă-o și fii blestemat, ca ucigaș al propriilor rude. Stark și Karstark au același sânge.

- Numele meu e Snow.

- *Bastard.*

- Vinovat. De asta, cel puțin.

- Lasă-l pe Magnar să vină la Karhold. O să-i tăiem capul și-o să i-l îndesăm într-o privată, și-o să ne pișăm în gura lui.

- Sigorn e în fruntea a două sute de thenni, sublinie Jon, iar Lady Arys crede că, la Karhold, porțile se vor deschide în fața ei. Doi dintre oamenii tăi i-au jurat deja credință și au întărit tot ce-a povestit ea despre planurile urzite de tatăl tău împreună cu Ramsay Snow. Mi s-a spus că ai rude apropiate la Karhold. Un cuvânt de-al tău le poate salva viețile. Predă castelul. Lady Arys la va ierta pe femeile care au trădat-o și le va îngădui bărbaților să îmbrace mantia neagră.

Cregan scutură din cap. În jurul nodurilor din părul încurcat i se formaseră bucăți de gheață care scoteau un clinchet ușor când se mișca.

- Niciodată, spuse. Niciodată, niciodată, niciodată.

Ar trebui să fac din capul lui un dar de nuntă pentru Lady Arys și Magnarul ei, se gândi Jon, dar nu îndrăznea să riște. Rondul de Noapte nu se amesteca în certurile din regat; unii ar fi putut spune că deja îi dăduse prea mult ajutor lui Stannis. *Dacă-l scurtez de cap pe neghiob, se va zice că omor oamenii Nordului ca să le dau sălbaticilor pământurile lor. Dacă-l eliberez, va face tot ce-i stă în puteri ca să distrugă tot ce-am înfăptuit cu Lady Arys și cu Magnarul.* Jon se întrebă ce-ar fi făcut tatăl lui sau cum s-ar fi descurcat unchiul lui. Dar Eddard Stark era mort, Benjen Stark se pierduse în sălbăticia înghețată de dincolo de Zid. *Nu știi nimic, Jon Snow.*

– Niciodată e un timp îndelungat, spuse Jon. S-ar putea să ai alte sentimente mâine sau peste un an de-acum înainte. Oricum, Regele Stannis se va întoarce la Zid, mai devreme sau mai târziu. Când va sosi, va cere să fii dat morții... dacă n-o să se-ntâmple cumva să porți o mantie neagră. Când un bărbat îmbracă straiele negre, crimele lui sunt uitate. *Chiar și ale unuia ca tine.* Acum te rog să mă scuzi. Trebuie să iau parte la un ospăț.

După frigul mușcător din celulele de gheață, în pivnița plină de lume aerul era atât de încins, încât Jon avu impresia că se sufocă încă de când începu să coboare treptele. Mirosea a fum, a carne friptă și a vin fiert. Axell Florent ținea un toast și Jon își ocupă locul pe dais.

– Pentru Regele Stannis și pentru soția sa, Regina Selyse, Lumina Nordului! zbieră Ser Axell. Pentru R'hllor, Stăpânul Luminii, fie să ne aibă pe toți în pază! O țară, un zeu, un rege!

– *O țară, un zeu, un rege!* strigară ca un ecou oamenii reginei.

Jon bău alături de ceilalți. Nu putea spune dacă Alys Karstark aveau sau nu să găsească vreo bucurie în căsnicia ei, dar cel puțin noaptea aceea trebuia să fie una de sărbătoare.

Slujitorii începură în curând să aducă primul fel de mâncare, supă de ceapă, aromată cu bucățele de carne de capră și de morcov. Nu tocmai o delicatesă regească, dar hrănitoare; avea gust destul de bun și îți încălzea pântecul. Owen Tolomacul apucă scripca și câțiva dintre oamenii liberi i se alăturară, cu fluiere și tobe. *Aceleași fluiere și aceleași*

tobe de care s-au folosit ca să vestească începerea atacului lui Mance Ryder asupra Zidului. Jon se gândi că acum sunau mai dulce. Odată cu supa sosiră pâini negre, din grâne măcinate grosolan, dar calde, abia scoase din cuptor. Pe mese se puse sare și unt. La vederea lor, Jon se posomorî. Bowen Marsh îi spusese că aveau provizii suficiente de sare, dar untul avea să se termine la sfârșitul lunii.

Bătrânul Flint și Norrey primiseră locuri de cinste, chiar sub dais. Amândoi erau prea vârstnici ca să mărșăluiască alături de Stannis, trimițându-și fiii și nepoții în locul lor. Dar veniseră destul de repede la Castelul Negru pentru nuntă. Și fiecare adusese la Zid câte o doică. Femeia Norrey avea patruzeci de ani și cei mai mari sâni pe care-i văzuse Jon vreodată. Fata Flint avea paisprezece ani și pieptul la fel de plat ca al unui băiat, dar nu ducea lipsă de lapte. Între ele două, copilul numit de Val „Monstrul“ părea să înflorească.

Jon era recunoscător pentru asta... dar nu credea nici măcar o singură clipă că doi războinici bătrâni, încărunțiți, se grăbiseră să coboare de pe dealurile lor numai pentru atâta lucru. Fiecare își adusese câte o escortă alcătuită din luptători – cinci ai bătrânului Flint și doisprezece ai lui Norrey, înveșmântați cu toții în piei zdrențuite și piele acoperită cu zale și fioroși ca însuși chipul iernii. Unii aveau bărbi lungi, alții cicatrice, alții aveau și una, și alta; îi venerau cu toții pe vechii zei ai Nordului, aceiași zei cărora li se închinau oamenii liberi de dincolo de Zid. Însă stăteau la masă, bând la o nuntă oficiată în numele unui zeu roșu, bizar, de dincolo de mare.

Mai bine așa decât să fi refuzat să bea. Nici Flint, nici Norrey nu-și răsturnaseră pocalele, ca să se verse vinul pe podea. Asta putea să însemne acceptare, într-o oarecare măsură. *Sau pur și simplu nu le place să irosească vin bun, din Sud. Pe dealurile lor stâncoase n-au gustat prea des așa ceva.*

Între două feluri de mâncare, Ser Axell Florent o conduse pe Regina Selyse pe locul gol de pe podea, pentru dans. Alții îi urmară – mai întâi cavalerii reginei, alcătuind perechi cu doamnele ei. Ser Brus

îi oferi Prințesei Shireen primul ei dans, apoi făcu unul cu mama ei. Ser Norbert dansă pe rând cu toate doamnele de companie ale lui Selyse.

Bărbații din slujba reginei erau de trei ori mai numeroși decât doamnele ei, așa că până și cele mai umile slujnice erau invitate cu insistență la dans. După câteva melodii, câțiva dintre frații în negru își aduseră aminte de deprinderile căpătate la curți și prin castele în tinerețile lor, înainte de a fi trimiși la Zid de propriile păcate, și luară și ei podeaua în stăpânire. Bătrânul potlogar Ulmer din Pădurea Regelui se dovedi a fi adeptul dansului în aceeași măsură ca al trasului cu arcul, fără îndoială delectându-și partenerele cu povești despre Frăția Pădurii Regelui, din vremurile în care călărea alături de Simon Toyne și de Marele Ben Pântecosul și o ajuta pe Wenda Căprioara Albă să înfiereze bucile prizonierilor ei de obârșie nobilă. Satin era tot numai grație, dansând pe rând cu trei slujnice, dar neîngăduindu-și niciodată să se apropie de o doamnă nobilă. Jon socoti că era înțelept. Nu-i plăcea cum se uitau la servitor unii dintre cavalerii reginei, în special Ser Patrek de Muntele Regelui. *Omul ăsta vrea să verse sânge*, se gândi. *Caută o provocare.*

Când Owen Tolomacul începu să danseze cu Chip Peticit, tavanul boltit le trimise înapoi ecourile hohotelor de râs. Priveliștea o făcu pe Lady Alys să zâmbească.

– Dansați des aici, la Castelul Negru?

– De fiecare dată când avem câte o nuntă, doamna mea.

– Ai putea să dansezi cu mine. N-ar fi decât o simplă curtoazie. Am mai dansat împreună acum câtva timp.

– Acum câtva timp? o tachină Jon.

– Când eram copii. Rupse o bucățică de pâine și o aruncă în el. După cum știi prea bine.

– O doamnă ar trebui să danseze cu soțul ei.

– Mă tem că Magnarul meu nu e făcut pentru dans. Dacă nu dansezi cu mine, toarnă-mi măcar niște vin fiert.

– Cum poruncești.

Făcu semn să i se aducă o carafă.

- Așadar, spuse Alys, în timp ce Jon turna, acum sunt femeie măritată. Am un soț sălbatic, cu mica lui oștire de sălbatici.

- Ei își spun oameni liberi. Majoritatea cel puțin. Însă thennii sunt un neam de oameni aparte. Foarte vechi.

Ygritte îi povestise asta. *Nu știi nimic, Jon Snow.*

- Au venit dintr-o vale tainică, din capătul de nord al Colților de Gheață, înconjurată de piscuri înalte, și de mii de ani au făcut troc în special cu uriașii. De-asta sunt deosebiți.

- Deosebiți, zise ea, dar mai asemănători cu noi.

- Așa e, doamna mea. Thennii au lorzi și legi. *Știu cum să îngenuncheze.* Au mine din care scot cositor și aramă pentru bronz, și-și fac singuri armele și armurile, în loc să le fure. Un popor mândru și curajos. Mance Rayder a trebuit să-l înfrângă de trei ori pe bătrânul Magnar înainte ca Styr să-l recunoască drept Rege-de-Dincolo-de-Zid.

- Iar acum sunt aici, de aceeași parte a Zidului cu noi. Scoși din fortăreața lor muntoasă și împinși în dormitorul meu. Zâmbi strâmb. Eu sunt de vină. Tata mi-a spus să-l farmec pe fratele tău Robb, dar n-aveam decât șase ani și n-am știut cum.

Da, dar acum ai aproape șaisprezece și va trebui să ne rugăm să știi cum să-ți farmeci proaspătul soț.

- Doamna mea, cum stau lucrurile la Karhold cu rezervele de hrană?

- Nu prea bine. Alys oftă. Tata a luat atât de mulți oameni cu el în Sud, încât n-au mai rămas decât femei și băieți foarte tineri ca s-aducă recolta înăuntru. Ei, și bărbați prea bătrâni sau prea schilozi ca să poată merge la război. Roadele s-au ofilit pe câmp sau au fost strivite în noroi de ploile toamnei. Și acum vin zăpezile. Iarna o să fie grea. Puțini bătrâni îi vor supraviețui și vor pieri și mulți copii.

Era o poveste pe care-o cunoșteau foarte bine toți oamenii Nordului.

- Bunica tatălui meu era, dinspre mama ei, o Flint a munților, îi zise Jon. Își spuneau Primii Flint. Ziceau despre ceilalți că se trăgeau din sângele fiilor mai mici, care trebuiseră să părăsească munții ca să-și

găsească mâncare, pământuri și neveste. Viața acolo sus a fost întotdeauna aspră. Când cade zăpada ori când se împuținează hrana, tinerii lor se văd siliți să plece către orașul iernii sau să-și găsească o slujbă într-un castel sau altul. Bătrânii își adună puterile rămase și dau de știre că se duc la vânătoare. Unii sunt găsiți când vine primăvara. Mulți nu mai sunt văzuți niciodată.

– Cam așa se-ntâmplă și la Karhold.

Asta nu-l surprinse.

– Doamna mea, când vor începe să vi se împuțineze proviziile, adu-ți aminte de noi. Trimite-ți bătrânii la Zid, lasă-i să rostească aici cuvintele noastre. Cel puțin nu vor muri singuri în zăpadă, fără să-i încălzească altceva decât amintirile. Trimite și băieții, dacă ai prea mulți.

– Cum spui. Ea îi atinse mâna. Karhold ține minte.

Elanul fusese tăiat. Mirosea mai bine decât se așteptase Jon. Îi trimise o bucată lui Leathers la Turnul lui Hardin, alături de trei platouri mari cu legume prăjite pentru Wun Wun, după care mâncă el însuși o felie sănătoasă. *Hobb Trei-Degete s-a descurcat bine.* Asta îl îngrijorase. Hobb venise la el cu două nopți în urmă, plângându-se că el se alăturase Rondului de Noapte ca să ucidă sălbatici, nu ca să gătească pentru ei.

– Pe lângă asta, eu n-am mai pregătit niciodată un ospăț de nuntă, stăpâne. Frații în negru nu-și iau niciodată neveste. E-n afurisitele de legăminte, jur că e.

Jon își împingea friptura în josul gâtului cu o înghițitură de vin fiert când Clydas se apropie de el.

– O pasăre, îl anunță, apoi îi strecură în mână o bucată de pergament.

Biletul era sigilat cu un punct de ceară neagră, dură. *Rondul de Est*, știu Jon, chiar înainte de a rupe sigiliul. Mesajul fusese scris de Maester Harmune; Cotter Pyke nu știa nici să citească, nici să scrie. Dar cuvintele erau ale lui, înșiruite așa cum le rostise el, aspre și fără ocolișuri.

Mare calmă azi. Unsprezece corăbii și-au ridicat pânzele și au plecat spre Sălașul Aspru la fluxul de dimineață. Trei din Braavos, patru lysene,

patru ale noastre. Două dintre cele lysene abia plutesc. S-ar putea să-necăm mai mulţi sălbatici decât o să salvăm. Porunca ta. Douăzeci de corbi la bord şi Maester Harmune. O să trimitem veşti. Eu comand de pe Gheara, Tattersalt e secundul meu pe Mierla, Ser Glendon conduce Rondul de Est.

– Aripi întunecate, vorbe întunecate? întrebă Alys Karstark.

– Nu, doamna mea. Vestea asta e aşteptată de mult.

Deşi ultima parte mă îngrijorează. Glendon Hewett era un bărbat călit şi puternic, o alegere înţeleaptă pentru comanda Rondului de Est în lipsa lui Pyke. Dar era, totodată, şi cel mai bun prieten cu care se putea lăuda Alliser Thorne, şi un soi de prieten al lui Janos Slynt, deşi pentru scurt timp. Jon încă-şi mai aducea aminte cum îl trăsese Hewett din pat, cum îi simţise cizma izbindu-l în coaste. *Nu e omul pe care l-aş fi ales eu.* Rulă pergamentul şi şi-l strecură în centură.

Următorul fel de mâncare era peşte, iar Lady Alys îl trase pe Magnar la dans în timp ce se scoteau oasele din ştiucă. După cum se mişca, era clar că Sigorn nu mai dansase niciodată, dar băuse destul de mult vin, aşa că asta părea să nu conteze.

– O fecioară din Nord şi un războinic sălbatic, legaţi unul de altul de Stăpânul Luminii. Ser Axell se strecură pe locul lăsat liber de Lady Alys. Înălţimea Sa încuviinţează. Eu îi sunt apropiat, lordul meu, ştiu cum vede lucrurile. Şi Regele Stannis va aproba unirea lor.

Dacă Roose Bolton nu i-a-nfipt cumva capul într-o suliţă.

– Din păcate, nu e toată lumea de acord. Barba lui Ser Axell era o tufă jerpelită sub bărbia lui căzută; din urechi şi din nări îi creştea păr aspru. Ser Patrek simte că el ar fi fost un soţ mai potrivit pentru Lady Alys. Pământurile lui au fost pierdute când a venit în Nord.

– În sala asta sunt mulţi care-au pierdut şi mai mult, zise Jon, şi mulţi care-au renunţat la viaţa lor punându-se în slujba regatului. Ser Patrick ar trebui să se considere norocos.

Axell Florent zâmbi.

– Dacă ar fi aici, probabil că regele ar zice același lucru. Însă pentru cavalerii loiali ai Înălțimii Sale e cu siguranță nevoie de niște provizii, nu? L-au urmat atât de departe și cu un asemenea preț. Și e nevoie să-i legăm pe sălbatici de rege și de regat. Căsătoria asta e un prim pas foarte bun, dar știu că reginei i-ar plăcea s-o vadă măritată și pe prințesa sălbatică.

Jon oftă. Obosise să tot explice că Val nu era cu adevărat o prințesă. Indiferent cât de des le-o spunea, nu păreau să-l audă niciodată.

– Ești insistent, Ser Axell, pentru asta mă pun chezaș.

– Mă poți condamna, lordul meu? Un astfel de trofeu nu e ușor de câștigat. O fată numai bună de măritat, din câte am auzit, și pe care nu-ți vine greu s-o privești. Șolduri bune, sâni buni, bine clădită ca să poarte copii.

– Cine ar fi tatăl acestor copii? Ser Patrek? Tu?

– Cine-ar putea fi mai potrivit? Noi, cei din Casa Florent, avem în vene sângele regilor Gardener din vechime. Lady Melisandre ar putea oficia ceremonia, așa cum a făcut-o pentru Lady Alys și pentru Magnar.

– Tot ce mai lipsește e mireasa.

– E ușor de rezolvat. Zâmbetul lui Florent era atât de prefăcut, încât părea dureros. Unde e, Lord Snow? Ai mutat-o într-unul dintre celelalte castele? În Garda Cenușie sau în Turnul Umbrei? În Bârlogul Târfelor, cu celelalte fătuci? Se apleacă mai aproape. Unii spun că ai ascuns-o, pentru plăcerea ta. Pentru mine n-are nicio importanță, atâta vreme când n-a rămas grea. O să am propriii mei fii de la ea. Dacă ai pus șaua pe ea, ei bine... suntem amândoi bărbați cu experiența vieții, nu?

Jon auzise destul.

– Ser Axell, dacă ești într-adevăr Mâna Reginei, o plâng pe Înălțimea Sa.

Fața lui Florent se împurpură de furie.

– Așadar, e adevărat. Vrei s-o păstrezi pentru tine, acum înțeleg. Bastardul vrea locul tatălui său.

Bastardul a refuzat locul tatălui său. Dacă Bastardul ar fi vrut-o pe Val, n-ar fi trebuit decât s-o ceară.

- Trebuie să mă ierți acum, ser, spuse, am nevoie de-o gură de aer curat.

Aici pute. Capul îi zvâcni.

- Ăsta a fost un corn.

Şi alții îl auziseră. Muzica și râsetele se opriră într-o clipă. Dansatorii încremeniră, ascultând. Chiar și Nălucă își ciuli urechile.

- Ați auzit? își întrebă Regina Selyse cavalerii.

- Un corn de război, Înălțimea Ta, spuse Ser Narbert.

Una dintre mâinile reginei se înălță spre gât fîlfâind.

- Suntem atacați?

- Nu, Înălțimea Ta, spuse Ulmer din Pădurea Regilor. Sunt străjerii de pe Zid, atâta tot.

Un singur sunet, se gândi Jon Snow. *Se-ntorc niște cercetași.*

Pe urmă se auzi din nou. Părând să umple pivnița.

- Două sunete de corn, spuse Mully.

Frații în negru, oamenii Nordului, oamenii liberi, thennii, oamenii reginei, toți amuțiră ascultând. Se scurseră cinci secunde. Zece. Douăzeci. Pe urmă Owen Tolomacul chicoti și Jon își regăsi răsuflarea.

- A sunat de două ori, anunță el. Sălbatici.

Val.

Tormund Năpasta Uriașilor venise în sfârșit.

DAENERYS

Sala răsuna de râsete ale yunkailor, de cântece ale yunkailor, de rugăciuni yunkailor. Dansatorii dansau; muzicanții cântau melodii stranii, cu clopoței, cu scârțâieli stridente, cu bășici; cântăreții intonau cântece străvechi de dragoste, în limba de neînțeles a Vechiului Ghis. Vinul curgea – nu licoarea palidă din Golful Sclavilor, ci vinuri bogate, dulci și vechi din Arbor, și vinul viselor din Qarth, aromat cu mirodenii ciudate. Yunkaii veniseră la invitația Regelui Hizdahr, să semneze pacea și să fie martori la redeschiderea faimoaselor arene de luptă ale Meereenului. Nobilul ei soț deschisese Marea Piramidă ca să le sărbătorească sosirea.

Detest asta, se gândi Daenerys Targaryen. *Cum s-a întâmplat, cum am ajuns să beau cu niște oameni pe care mai degrabă i-aș jupui, cum am ajuns să le zâmbesc?*

Erau servite o duzină de soiuri de carne și de pește: cămilă, crocodil, calmar cântător, rațe glazurate și viermi țepoși, capră, șuncă și cal pentru cei cu gusturi mai puțin exotice. Plus câine. Niciun ospăț ghiscari nu era complet fără un fel de mâncare din carne de câine. Bucătarii lui Hizdahr o pregătiseră în patru feluri diferite.

– Ghiscarii mănâncă orice înoată, zboară sau se târăște, în afară de om și de dragon, o prevenise Daario, și pun rămășag că ar mânca și dragon dacă li s-ar ivi ocazia.

Însă numai carnea nu putea alcătui o masă, așa că erau și fructe, semințe și legume. Aerul era aromat cu miresme de șofran, scorțișoară, cuișoare, piper și alte mirodenii scumpe.

Dany abia dacă lua câte o înghițitură. *Asta e pacea*, își spuse. *Asta mi-am dorit, pentru asta m-am zbătut, de asta m-am măritat cu Hizdahr. Dar de ce are un gust atât de asemănător cu înfrângerea?*

– E numai pentru încă un scurt răstimp, iubirea mea, o asigurase Hizdahr. Yunkaii vor pleca în curând, cu aliații și cu mercenarii lor. Vom avea tot de ne-am dorit. Pace, mâncare, negoț. Portul nostru e din nou deschis, corăbiilor li se îngăduie să vină și să plece.

– Da, *îngăduie* asta, răspunsese ea, dar corăbiile lor de război rămân. Își pot strânge din nou degetele în jurul gâtului nostru, oricând o doresc. *Au deschis o piață de sclavi care se vede de pe zidurile mele!*

– E *în afara* zidurilor noastre, dulce regină. A fost una dintre condițiile păcii, libertatea yunkailor de a face negoț cu sclavi ca mai înainte, la adăpost de orice.

– În orașele lor. Nu în văzul meu.

Stăpânii Înțelepți își așezaseră țarcurile cu sclavi și platforma pentru licitație chiar în sudul Skahazadhanului, la vărsarea fluviului lat și maroniu în Golful Sclavilor.

– Îmi râd în nas, fac un spectacol din faptul că n-am puterea să-i opresc.

– Fanfaronadă, răspunsese nobilul ei soț. Un spectacol, așa cum ai spus. Lasă-i să-și pună în scenă pantomima. Când vor pleca, vom face o piață de fructe din ce vor lăsa în urmă.

– Când vor pleca, repetase Dany. Și când se va întâmpla asta? Dincolo de Skahazadhan au fost văzuți călăreți. Iscoade dothraki, așa spune Rakharo, cu un *khalasar* în urma lor. Vor aduce prizonieri. Bărbați, femei și copii, daruri pentru negustorii de sclavi.

Dothrahii nu cumpărau și nu vindeau, dar făceau și primeau daruri.

– De-asta și-au făcut yunkaii piața. Vor pleca de-aici cu mii de sclavi noi.

Hizdahr zo Loraq ridicase din umeri.

– Dar vor pleca. Asta e partea care contează, iubirea mea. Yunkaiul o să facă negoț cu sclavi. Meereenul nu va face, am căzut de acord. Îndură încă puțin și-o să treacă.

Așa că Daenerys stătea tăcută în timpul ospățului, înfășurată într-un *tokar* pupuriu și în gânduri negre, vorbind numai când i se vorbea, cu gândul la oamenii cumpărați și vânduți în afara zidurilor sale, în vreme ce ei benchetuiau în oraș. Își lăsa nobilul soț să țină discursuri și să râdă la glumele prostești ale yunkailor. Era dreptul și datoria unui rege.

Cea mai mare parte a discuțiilor din jurul mesei se învârtea în jurul luptelor de a doua zi. Barsena Păr-Negru avea să lupte cu un mistreț, colții lui împotriva pumnalului ei. Lupta și Khrazz, precum și Motanul Bălțat. Iar ultima pereche a zilei era alcătuită din Goghor Uriașul și Belaquo Sfarmă-Oase. Unul dintre ei avea să moară înainte de apusul soarelui. *Nicio regină n-are mâinile curate*, își spuse Dany. Se gândi la Doreah, la Quaro, la Eroeh... la o fetiță pe care n-o cunoscuse niciodată și al cărei nume fusese Hazzea. Mai bine să moară câțiva în arenă decât mai multe mii la porți. *Ăsta e prețul păcii, îl plătesc bucuroasă. Dacă privesc înapoi, sunt pierdută.*

Dacă judecai după înfățișarea lui, comandantul yunkailor, Yurkhaz zo Yunzak, trăise probabil pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Cocârjat, ridat și fără dinți, era cărat la masă de doi sclavi imenși. Nici ceilalți nobili yunkai nu arătau cu mult mai impresionant. Unul era scund, pipernicit, deși oștenii sclavi care-l însoțeau erau grotesc de înalți și de subțiri. Al treilea era tânăr, arătos și elegant, dar atât de beat, încât Dany abia dacă înțelegea câte un cuvânt din spusele lui. *Cum de am fost adusă în impas de asemenea creaturi?*

Cu mercenarii lucrurile stăteau cu totul altfel. Fiecare dintre cele patru companii libere aflate în solda Yunkaiului își trimisese comandantul. Hoinarii erau reprezentați de nobilul pentoshi cunoscut sub numele de Prințul Zdrențăros, Lăncile Lungi de Gylo Rhegan, care semăna mai degrabă a pantofar decât a oștean și vorbea în șoaptă. Barbă-nsângerată, din Compania Pisicii, făcea gălăgie cât pentru el și

pentru alți doisprezece la un loc. Un bărbat uriaș, cu o barbă ca un tufiș cât toate zilele și cu o poftă monstruoasă de vin și de femei, urla, râgâia și bășea ca un tunet, ciupind toate slujitoarele pe care le putea atinge. Din când în când, își trăgea câte una în poală, o strângea de sâni și o mângâia între picioare.

Și Fiii Secunzi erau reprezentați. *Dacă ar fi Daario aici, ospățul s-ar termina cu sânge.* Nicio promisiune de pace nu l-ar fi putut convinge vreodată pe căpitanul ei să-i îngăduie lui Ben Plumm Oacheșul să se reîntoarcă agale în Meereen și să plece viu. Dany jurase că niciunul dintre cei șapte soli și comandanți n-avea să pățească nimic, dar asta nu fusese de-ajuns pentru yunkai. Ceruseră să le dea ostatici. În schimbul celor trei nobili din Yunkai și al celor patru căpitani de mercenari, Meereenul trimisese în tabăra de asediu șapte dintre oamenii săi: pe sora lui Hizdahr și pe doi dintre verii lui, pe Jhogo, călărețul ei de sânge, pe amiralul ei Groleo, pe căpitanul Nepătaților Hero și pe Daario Naharis.

– O să-mi las fetele cu tine, îi spusese căpitanul ei, întinzându-i centura sabiei cu cele două târfe aurite ale sale. Păstrează-le la loc sigur pentru mine, iubito. Nu vrem să facă vreo trăsnaie însângerată printre yunkai.

Lipsea și Țeastă-Rasă. Primul lucru făcut de Hizdahr după încoronare fusese îndepărtarea lui de la comanda Fiarelor de Bronz, pe care i-o încredințase vărului său, durduliul și palidul Marghaz zo Loraq. *E mai bine așa. Grația Verde spune că între Loraq și Kandaq e sânge și Țeastă-Rasă n-a făcut niciodată un secret din disprețul lui pentru nobilul meu soț. Iar Daario...*

După nunta ei, Daario devenise tot mai nesăbuit. Pacea ei nu-i plăcea, căsătoria îi plăcea și mai puțin și era furios fiindcă-l înșelaseră dornishenii. Când aflaseră de la Prințul Quentyn că toți ceilalți mercenari din Westeros veniseră la Ciorile Furtunii la porunca Prințului Zdrențăros, numai intervenția Viermelui Cenușiu și a Nepătaților lui îl împiedicase pe Daario să-i ucidă pe toți. Falșii dezertori fuseseră întemnițați la loc sigur, în măruntaiele piramidei... dar furia lui Daario continuase să crească.

O să fie mai în siguranță ca ostatic. Căpitanul meu n-a fost făcut pentru pace. Dany nu putea risca să-i dea ocazia să-l căsăpească pe Oacheșul Ben Plumm, să-și bată joc de Hizdahr în fața întregii Curți, să-i provoace pe yunkai sau să strice într-un alt fel înțelegerea obținută de ea cu prețul atâtor renunțări. Daario însemna război și suferință. Astfel încât trebuia să-l țină departe de patul ei, departe de inima ei și departe de ea. Dacă nu o trădase, atunci avea s-o stăpânească. Nu știa de care dintre cele două se temea mai mult.

Lăcomia odată domolită și mâncarea pe jumătate devorată luată de pe mese – pentru a le fi dată, la insistențele reginei, săracilor care așteptau dedesubt – paharele înalte de sticlă fură umplute cu licoarea condimentată din Qarth, tot atât de întunecată ca ambra. Pe urmă începură distracțiile.

O trupă de cântăreți castrați din Yunkai, proprietatea lui Yurkhaz zo Yunzak, le cântă în limba străveche a Vechiului Imperiu, cu voci înalte și dulci, incredibil de limpezi.

– Ai mai auzit vreodată un astfel de cântec, iubita mea? o întrebă Hizdahr. Au glasuri de zei, nu-i așa?

– Da, răspunse ea, deși mă întreb dacă ei n-ar fi preferat să aibă fructele bărbăției.

Toți cei care-i distrau erau sclavi. Fusese una dintre condițiile păcii, acest drept al stăpânilor de sclavi de a aduce în Meereen ființele umane care le aparțineau, fără teama că aveau să fie eliberate. În schimb, yunkaii promiseseră să respecte drepturile și libertatea foștilor sclavi dezrobiți de Dany. Un târg cinstit, spusese Hizdahr, dar care lăsase în gura reginei un gust amar. Bău încă un pahar de vin ca să-l alunge.

– Dacă-ți face plăcere, nu mă îndoiesc că Yurkhaz va fi încântat să ne dăruiască acești cântăreți, spuse nobilul ei soț. Un dar pentru a pecetlui pacea și o podoabă a Curții noastre.

O să ne dea castrații, se gândi Danv, *apoi o să plece acasă în grabă și-o să castreze alții. Lumea e plină de băieți.*

Nici acrobații care urmară nu reușiră s-o impresioneze, nici măcar când alcătuiră o piramidă umană cu nouă niveluri, având o fată goală în vârf. *Oare e menită să reprezinte piramida mea?* se întrebă regina. *Fata din vârf sunt eu?*

Pe urmă nobilul ei soț își conduse oaspeții pe terasa de jos, astfel încât vizitatorii din Orașul Galben să poată vedea Meereenul la vreme de noapte. Cu pocalele de vin în mâini, yunkaii se plimbară în grupuri mici prin grădină, pe sub lămâi și pe sub florile ce-și deschideau petalele la întuneric, iar Dany se pomeni față în față cu Oacheșul Ben Plumm.

El făcu o plecăciune.

– Luminăția Ta, arăți minunat. Ei, așa ai arătat întotdeauna. Niciun yunkai nu e atât de frumos. Mă gândeam să-ți aduc un dar de nuntă, dar la licitație prețul a urcat prea mult pentru bătrânul Ben Oacheșul.

– Nu vreau niciun dar de la tine.

– Pe ăsta s-ar fi putut să-l vrei. Capul unui vechi dușman.

– Al tău? întrebă ea, cu dulceață. M-ai trădat.

– Ei, e prea aspru spus, dacă nu te supără vorbele mele. Oacheșul Ben Plumm își scărpină favoriții cărunți, împestrițați cu alb. Am trecut de partea învingătorilor, atâta tot. La fel cum am făcut și înainte. Și nici n-a fost doar hotărârea mea. Mi-am întrebat oamenii.

– Atunci *ei* m-au trădat, asta vrei să zici? De ce? Nu m-am purtat bine cu Fiii Secunzi? V-am înșelat la plată?

– Nu, nicidecum, răspunse Oacheșul Ben, dar nu e vorba numai de bani, Înaltă și Puternică Regină. Am învățat asta în prima mea luptă. În dimineața de după bătălie, umblam printre morți, căutând orice fărâmă de pradă rămasă, ca să zic așa. Am dat peste un leș cu brațul tăiat din umăr de vreo secure. Era acoperit de muște și de o crustă de sânge uscat și poate de asta nu se mai atinsese de el nimeni altcineva, dar sub ele purta o vestă cu ținte, care părea a fi din piele bună. Mi-am închipuit că mi s-ar potrivi, așa că am gonit muștele și am tăiat-o de pe el. Însă afurisita era mai grea decât ar fi trebuit să fie. Avea monede cusute sub

căptușeală, o adevărată avere. Aur, Luminăția Ta, încântătorul aur galben. De-ajuns pentru orice om ca să-și trăiască tot restul vieții ca un lord. Dar ce bine îi făcuse lui? Era acolo, cu toți banii ăia, zăcând în sânge și în noroi cu afurisitul lui de braț tăiat. Și asta e lecția, înțelegi? Argintul e o încântare și aurul e mama noastră, dar odată ce ți-ai pierdut viața, nu mai prețuiesc nici măcar cât ultimul rahat slobozit în clipa morții. Ți-am spus cândva că există mercenari bătrâni și există mercenari curajoși, dar nu există mercenari curajoși bătrâni. Băieților mei nu le pasă dacă mor, așa e, dar când le-am spus că nu puteai să-ți slobozești dragonii împotriva yunkailor, ei bine...

M-ai văzut înfrântă, se gândi Dany, *și cine sunt eu ca să spun că te-ai înșelat?*

– Înțeleg. Ar fi putut să-ncheie cu asta, dar era curioasă. Destul aur ca să duci o viață de lord, așa ai spus. Ce-ai făcut cu toată bogăția?

Oacheșul Ben râse.

– Ca un băiat neghiob ce eram, i-am vorbit despre ea unui bărbat pe care mi-l credeam prieten, iar el i-a spus comandantului nostru și frații mei de arme au venit și m-au ușurat de o asemenea povară. Comandantul a zis că eram prea tânăr, că n-aș fi făcut decât să irosesc banii pe curve și așa mai departe. Însă m-au lăsat să păstrez vesta. Scuipă. Să nu te-ncrezi niciodată într-un mercenar, stăpână.

– Am învățat atâta lucru. Într-o bună zi o să m-asigur că-ți mulțumesc pentru lecție.

Oacheșul Ben își miji ochii, încrețindu-și pielea.

– Nu e nevoie. Știu la ce fel de mulțumire te gândești.

Se înclină din nou și se îndepărtă.

Dany își întoarse privirea către orașul ei. Dincolo de ziduri, corturile galbene ale yunkailor fuseseră ridicate în rânduri ordonate pe malul mării, apărate de șanțurile săpate pentru ei de sclavi. Două legiuni de fier din Noul Ghis, instruite și înarmate la fel ca Nepătații, își aveau tabăra de partea cealaltă a fluviului, către nord. În est se aflau alte două legiuni ghiscari, sugrumând drumul către trecătoarea Khyzai.

Şirurile de cai şi focurile pe care-şi pregăteau mâncarea companiile libere erau în Sud. În timpul zilei, în văzduh atârnau şuviţe subţiri de fum, ca nişte panglici zdrenţuite, cenuşii. Noaptea, focurile îndepărtate se puteau vedea. În imediata apropiere a golfului se afla oroarea, piaţa de sclavi de la uşa ei. Nu putea s-o vadă în acel moment de după apusul soarelui, dar ştia că era acolo. Şi asta reuşi să o înfurie.

- Ser Barristan? spuse ea încet.

Cavalerul alb apăru de îndată.

- Înălţimea Ta.

- Cât de mult ai auzit?

- Destul. Nu se înşela. Să n-ai niciodată încredere într-un mercenar.

Sau într-o regină, se gândi Dany.

- Printre Fiii Secunzi există vreun bărbat care-ar putea fi convins să-l... înlăture... pe Oacheşul Ben?

- Aşa cum i-a înlăturat cândva Daario Naharis pe ceilalţi căpitani ai Ciorilor Furtunii? Bătrânul cavaler părea stânjenit. Poate. N-am de unde s-o ştiu, Înălţimea Ta.

Nu, se gândi ea, *eşti prea cinstit şi ţii prea mult la onoare.*

- Dacă nu, yunkaii mai au în slujba lor alte trei companii.

- Bandiţi şi asasini, scursurile de pe o sută de câmpuri de bătălie, o preveni Ser Barristan, cu căpitani tot atât de trădători ca Plumm.

- Eu nu sunt decât o fetişcană şi nu ştiu prea multe despre asta, dar mi se pare că noi *vrem* să fie trădători. Îţi aduci aminte, eu i-am convins cândva pe Fiii Secunzi şi pe Ciorile Furtunii să ni se alăture.

- Dacă Înălţimea Ta doreşte să stea de vorbă între patru ochi cu Gylo Rhegan sau cu Prinţul Zdrenţăros, îi pot aduce în apartamentele tale.

- Nu e momentul potrivit. Prea mulţi ochi, prea multe urechi. Li s-ar observa absenţa, chiar dacă ai reuşi să-i desparţi pe furiş de yunkai. Va trebui să găsim un mod mai discret de a ajunge la ei... nu în noaptea asta, dar curând.

- Cum porunceşti. Deşi mă tem că nu sunt potrivit pentru o asemenea însărcinare. La Debarcaderul Regelui, de astfel de lucruri se

ocupau Lordul Degețel sau Păianjenul. Noi, cavalerii bătrâni, suntem oameni simpli, buni numai pentru luptă.

Se bătu cu mâna pe mânerul sabiei.

– Prizonierii noștri, sugeră Dany. Mercenarii din Westeros veniți de la Hoinari împreună cu cei trei dornisheni. Încă-i mai avem în celule, nu-i așa? Folosește-i.

– Adică să-i eliberez? E înțelept? Au fost trimiși aici să-ți câștige încetul cu încetul încrederea, ca s-o poată trăda pe Înălțimea Ta cu prima ocazie.

– Atunci au dat greș. N-am încredere în ei. N-o să am niciodată.

Dacă era să spună adevărul, Dany uitase cum să aibă încredere.

– Încă-i mai putem folosi. Printre ei era o femeie. Meris. Trimite-o înapoi, ca... ca un gest de apreciere din partea mea. Dacă e ager la minte, căpitanul lor o să-nțeleagă.

– Femeia e cea mai rea dintre toți.

– Cu atât mai bine. Dany se gândi o clipă. Ar trebui s-aflăm și ce-au de gând Lăncile Lungi. Și Compania Pisicii.

– Barbă-nsângerată. Ser Barristan se încruntă mai tare. Dacă e pe placul Înălțimii Tale, nu vrem nimic de la el. Înălțimea Ta e prea tânără ca să-și aducă aminte de Regii de Nouă Parale, dar acest Barbă-nsângerată e croit din același aluat barbar. N-are niciun strop de onoare, numai sete... de aur, de glorie, de sânge.

– Tu, ser, știi mai multe decât mine despre astfel de oameni.

Dacă Barbă-nsângerată era într-adevăr cel mai lipsit de onoare și cel mai lacom dintre mercenari, atunci putea fi cel mai ușor de manipulat, dar nu voia să nesocotească sfatul lui Ser Barristan în asemenea privințe.

– Fă așa cum crezi că e cel mai bine. Dar fă-o cât mai curând. Dacă pacea lui Hizdahr se va spulbera, vreau să fiu pregătită. N-am încredere în stăpânii de sclavi. *N-am încredere în bărbatul meu.* Se vor întoarce împotriva noastră la cel mai mic semn de slăbiciune.

– Şi yunkaii sunt tot mai slăbiţi. Se spune că pântecăraia a pus stăpânire pe tolosi şi că se răspândeşte dincolo de râu, în a treia legiune ghiscari.

Iapa albă. Daenerys oftă. *Quaithe m-a prevenit c-o să vină iapa albă. Mi-a spus şi despre prinţul dornishean, fiul soarelui. Mi-a yis multe şi mărunte, dar numai sub formă de ghicitori.*

– Nu mă pot bizui pe o molimă ca să mă scape de duşmani. Eliberează-o pe Frumoasa Meris. Imediat.

– Cum porunceşti. Totuşi... Înălţimea Ta, dacă pot îndrăzni, există şi o altă cale...

– Calea dornisheană?

Dany oftă. Cei trei dornisheni veniseră la ospăţ, aşa cum se cădea, având în vedere rangul Prinţului Quentyn, deşi Reznak avusese grijă să-i aşeze cât mai departe cu putinţă de soţul ei. Hizdahr nu părea gelos din fire, dar niciun bărbat nu putea fi încântat de prezenţa unui peţitor rival în preajma miresei sale.

– Băiatul pare încântător şi priceput la vorbă, dar...

– Casa Martell e veche şi nobilă şi a dat dovadă de o prietenie sinceră faţă de Casa Targaryen vreme de mai bine de un veac, Înălţimea Ta. Am avut onoarea de a sluji alături de străunchiul Prinţului Quentyn în garda de şapte cavaleri a tatălui tău. Prinţul Lewyn era cel mai brav frate de arme pe care şi-l poate dori un bărbat. Quentyn Martell e din acelaşi sânge, dacă asta e pe placul Înălţimii Tale.

– Ar fi fost pe placul meu, dacă şi-ar fi făcut apariţia cu acele cinci sute de mii de săbii despre care vorbeşte. În schimb, mi-a adus doi cavaleri şi un pergament. Oare pergamentul îmi poate apăra oamenii de yunkai? Dacă ar fi venit cu o flotă...

– Sunspear n-a fost niciodată o putere maritimă, Înălţimea Ta.

– Nu.

Dany cunoştea destul de bine istoria Westerosului ca să ştie asta. Nymeria ajunsese pe ţărmurile nisipoase din Dorne cu zece mii de

corăbii, dar când se cununase cu prinţul ei dornishean le arsese pe toate şi întorsese spatele mării pentru totdeauna.

– Dorne e mult prea departe. Ca să-i fac pe plac prinţului său, ar trebui să-mi abandonez poporul. Ar fi bine să-l trimiţi acasă.

– Dornishenii sunt bine-cunoscuţi pentru încăpăţânarea lor, Înălţimea Ta. Străbunii Prinţului Quentyn s-au luptat cu ai tăi în cea mai mare parte a unui răstimp de două sute de ani. N-o să plece fără tine.

Atunci o să moară aici, se gândi Daenerys, *dacă nu cumva e în stare de mai multe decât pot eu vedea.*

– E încă înăuntru?

– Bea cu cavalerii lui.

– Adu-l la mine. E timpul să-i cunoască pe copiii mei.

Pe chipul prelung şi solemn al lui Barristan Selmy apăru un licăr de îndoială.

– Cum porunceşti.

Regele ei râdea alături de Yurkhaz zo Yunzak şi de ceilalţi nobili yunkai. Dany nu credea că avea să-i simtă lipsa, dar, pentru cazul că ar fi întrebat de ea, îşi învăţă slujnicele să-i spună că răspundea unei chemări a naturii.

Ser Barristan o aştepta pe trepte, împreună cu prinţul dornishean. Faţa pătrată a lui Martell era roşie, învăpăiată. *Prea mult vin*, hotărî regina, dar el îşi dădea toată silinţa să ascundă asta. În afară de şirul de sori de aramă care-i împodobeau centura, era îmbrăcat în straie simple. *I se spune Broscoiul*, îşi reaminti Dany. Îşi dădea seama de ce. Nu era un bărbat chipeş.

Ea îi zâmbi.

– Prinţul meu, e mult de coborât. Eşti sigur că vrei s-o faci?

– Dacă e pe placul Înălţimii Tale.

– Atunci vino.

Doi Nepătaţi coborau scara înaintea lor, purtând torţe, urmaţi de două Fiare de Bronz, una cu mască de peşte şi alta cu mască de şoim. Chiar şi în propria ei piramidă, în aceea noapte fericită a păcii şi

celebrării, Ser Barristan insista să fie însoţită de gărzi pretutindeni. Mica lor companie făcu lunga coborâre în tăcere, oprindu-se de trei ori pe drum ca să se odihnească.

- Dragonul are trei capete, spuse Dany, când ajunseseră pe ultimul şir de trepte. Cununia mea nu trebuie să fie sfârşitul tuturor speranţelor tale. Ştiu de ce eşti aici.

- Pentru tine, răspunse Quentyn, tot numai galanterie stângace.

- Nu, îl contrazise Dany. Pentru foc şi pentru sânge.

Unul dintre elefanţi trâmbiţă pentru ei din cuşca lui. Un urlet de răspuns, venit de dedesubt, o inundă cu un val neaşteptat de căldură. Prinţul Quentyn îşi ridică alarmat privirea.

- Dragonii ştiu că ea e în apropiere, îi spuse Ser Barristan.

Orice copil îşi cunoaşte mama, se gândi Dany. *Când mările se vor usca şi munţii se vor spulbera în vânt ca frunzele...*

- Mă cheamă. Vino.

Îl luă pe Prinţul Quentyn de mână şi îl conduse în groapa unde erau închişi doi dintre dragonii ei.

- Rămâi afară, îi spuse apoi lui Ser Barristan, în timp ce Nepătaţii deschideau uşile enorme de fier. O să mă apere Prinţul Quentyn.

Îl trase pe prinţul dornishean înăuntru, alături de ea, să stea deasupra gropii.

Dragonii îşi întinseră gâturile şi le rotiră, fixându-i cu ochi arzători. Viserion îşi sfărâmase un lanţ şi le topise pe celelalte. Se ţinea de acoperişul gropii ca un liliac alb uriaş, cu ghearele înfipte adânc în cărămizile arse şi sfărâmicioase. Încă înlănţuit, Rhaegal rodea scheletul unui taur. Oasele de pe fundul gropii erau îngropate mai în adânc decât ultima oară când intrase ea acolo, jos, iar pereţii şi podeaua erau negre cu cenuşiu, mai mult cenuşă decât cărămidă. N-aveau să mai reziste prea mult... dar în spatele lor nu era decât pământ şi stâncă. *Oare dragonii pot săpa tuneluri în piatră, ca balaurii de foc din vechea Valyrie?* Spera că nu.

Prinţul din Dorne se albise la faţă ca laptele.

- Am... am auzit că erau trei.

– Drogon e la vânătoare.

Nu era nevoie să afle şi restul.

– Cel alb e Viserion, iar cel verde e Rhaegal. Le-am dat numele fraţilor mei.

Vocea ei stârnea ecouri între pereţii de piatră pârjolită. Părea firavă – vocea unei fete, nu a unei regine şi a unei cuceritoare, nu vocea veselă a unei proaspete mirese.

Rhaegal urlă în chip de răspuns şi focul umplu groapa, o suliţă de roşu şi galben. Viserion îi dădu replica, flăcările sale fiind aurii şi portocalii. Lanţurile rupte îi zăngăneau şi îi zornăiau în jurul labelor. Quentyn Martell se retrase cu treizeci de centimetri dintr-o săritură.

O femeie mai crudă ar fi râs de el, dar Dany îl strânse de mână, spunând:

– Şi pe mine mă sperie. Nu e nicio ruşine în asta. Copiii mei au devenit sălbatici şi furioşi în întuneric.

– Ai... ai de gând să-i călăreşti?

– Pe unul dintre ei. Nu ştiu despre dragoni decât ce mi-a spus fratele meu când eram copilă şi câte ceva citit în cărţi, dar se zice că nici măcar Aegon Cuceritorul n-a îndrăznit vreodată să se urce pe Vhagar sau pe Meraxes, şi nici surorile lui nu l-au călărit pe Balerion Teroarea Neagră. Dragonii trăiesc mai mult decât oamenii, aşa că Balerion a avut alţi călăreţi după moartea lui Aegon... dar nimeni n-a zburat vreodată pe doi dragoni.

Viserion şuieră din nou. Fumul i se înălţă printre dinţi şi îi zăriră focul de aur învârtejindu-se în adâncul gâtlejului.

– Sunt... creaturi înfricoşătoare.

– Sunt dragoni, Quentyn. Dany se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor, câte o dată pe fiecare obraz. Aşa cum sunt şi eu.

Tânărul prinţ înghiţi în sec.

– Şi... şi eu am sânge de dragon, Înălţimea Ta. Îmi pot urmări ascendenţa până la prima Daenerys, prinţesa din Casa Targaryen care a fost

sora Regelui Daeron cel Bun și soția Prințului din Dorne. El a reconstruit pentru ea Grădinile de Apă.

– Grădinile de Apă?

Dacă era să spună adevărul, știa foarte puține despre Dorne și despre istoria lui.

– Palatul preferat al tatălui meu. Mi-ar face plăcere să ți-l arăt într-o zi. Totul e din marmură roz, cu bazine și fântâni și cu vedere spre mare.

– Sună încântător.

Îl trase de lângă groapă. *Locul lui nu e aici. N-ar fi trebuit să vină niciodată.*

– Trebuie să te întorci acolo. Mă tem că această Curte a mea nu e un loc sigur pentru tine. Ai mai mulți dușmani decât știi. L-ai făcut pe Daario să pară un neghiob și el nu e omul care să uite o asemenea jignire.

– Am cavalerii mei. Scuturile mele de nădejde.

– Doi cavaleri. Daario are cinci sute de Ciori ale Furtunii. Și ai face bine să te ferești și de nobilul meu soț. Știu că pare un bărbat blajin și plăcut, dar nu te lăsa înșelat. Coroana lui Hizdahr e o urmare a coroanei mele și lui i se supun unii dintre cei mai temuți luptători din lume. Dacă vreunul dintre ei s-ar gândi că-i poate câștiga favorurile scăpându-l de un rival...

– Eu sunt prințul din Dorne, Înălțimea Ta. N-o să fug de niște sclavi și de niște mercenari.

Atunci, ești într-adevăr un prost, Prințule Broscoi. Dany zăbovi pentru o ultimă oară cu privirea asupra copiilor ei sălbatici. Îi auzi țipând în vreme ce-l conducea pe băiat către ușă și le zări reflexiile focurilor dansând pe cărămizi. *Dacă privesc înapoi, sunt pierdută.*

– Ser Barristan va cere două jilțuri ca să fim duși înapoi, la banchet, însă urcușul poate fi totuși obositor și plictisitor.

În spatele lor, imensele uși de fier se închiseră cu un zăngănit răsunător.

– Povestește-mi despre această altă Daenerys. Știu mai puțin decât ar trebui despre istoria regatului tatălui meu. Am crescut fără să fi avut vreodată un maester.

Doar un frate.

– Ar fi o plăcere pentru mine, Înălțimea Ta, zise Quentyn.

Trecuse bine de miezul nopții înainte de a pleca ultimul oaspete și de a se retrage Dany în apartamentele ei, alăturându-i-se nobilului ei soț și rege. Măcar Hizdahr era fericit, chiar dacă era aproape beat.

– Îmi țin promisiunile, îi zise, în vreme ce Irri și Jhiqui le puneau veșmintele de noapte. Ți-ai dorit pacea, și o ai.

Iar tu ți-ai dorit sânge, și trebuie să ți-l dau cât de curând, se gândi Dany, dar spuse:

– Sunt recunoscătoare.

Agitația zilei aprinsese pasiunea soțului ei. Abia ce se retraseră slujitoarele când îi sfâșie veșmântul și o trânti pe spate în pat. Dany își strecură brațele în jurul lui și îl lăsă să-și facă voia. Știa că, beat cum era, n-avea să rămână în ea prea mult.

Și nici nu rămase. Pe urmă își frecă nasul de urechea ei și îi șopti:

– Zeii să îngăduie să fi zămislit un fiu în noaptea asta.

În capul ei răsunară vorbele lui Mirri Maz Duur: *Atunci când soarele va răsări dinspre apus și va apune către răsărit. Când mările se vor usca și munții se vor spulbera în vânt ca frunzele. Când pântecele tău va prinde iarăși rod și vei purta un copil viu. Atunci se va întoarce el, nu înainte.* Înțelesul era destul de clar: era tot atât de posibil să se-ntoarcă din morți Khal Drogo cum era să poarte ea un copil viu. Dar existau secrete pe care nu se putea hotărî să le împartă cu nimeni, nici măcar cu un soț, așa că nu-i spulberă speranțele lui Hizdahr zo Loraq.

Nobilul ei soț adormi buștean în curând. Daenerys nu putea decât să se foiască și să se răsucească lângă el. Voia să-l zgâlțâie, să-l trezească, să-l facă s-o ia în brațe, s-o sărute, s-o pătrundă iarăși, dar, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi adormit din nou după aceea, lăsând-o singură în întuneric. Se întrebă ce făcea Daario. Oare nu-și găsea nici el liniștea? Se gândea

la ea? O iubea cu adevărat? O ura fiindcă se măritase cu Hizdahr? *N-ar fi trebuit să mi-l iau niciodată în pat.* Nu era decât un mercenar, nu era un consort potrivit pentru o regină, și totuși...

Am știu asta tot timpul, dar am făcut altceva.

– Regina mea? spuse o voce firavă în întuneric.

Dany tresări.

– Cine-i acolo?

– Doar Missandei.

Tălmăcitoarea naathi se apropie de pat.

– Aceasta te-a auzit plângând.

– Plângând? Nu plângeam. De ce aș face-o? Am pacea mea, am regele meu, am tot ce-și poate dori o regină. Ai visat urât, asta a fost tot.

– Cum spui, Înălțimea Ta.

Făcu o plecăciune și se pregăti să plece.

– Rămâi, zise Dany. Nu vreau să fiu singură.

– Înălțimea Sa e cu tine.

Missandei arătă cu degetul.

– Înălțimea sa doarme, dar eu nu pot să dorm. Mâine trebuie să mă scald în sânge. Prețul păcii. Zâmbi stins și bătu cu palma în pat. Vino. Așază-te. Stai de vorbă cu mine.

– Dacă asta-ți face plăcere. Missandei se așeză lângă ea. Despre ce să vorbim?

– Despre casă, spuse Dany. Despre Naath. Despre fluturi și despre frați. Vorbește-mi despre lucrurile care te fac fericită, despre lucrurile care te fac să râzi, despre toate amintirile tale frumoase. Reamintește-mi că în lume încă mai există binele.

Missandei făcu tot ce puteau. Încă mai vorbea când pe Dany o fură în sfârșit somnul, spre a avea vise stranii, conturându-se pe jumătate din fum și din foc.

Dimineața veni prea repede.

THEON

Ziua se furișă asupra lor exact așa cum o făcuse și Stannis: nevăzută.

Winterfellul era treaz de mai multe ore, cu meterezele și turnurile pline de oameni înveșmântați în lână, zale și piele, în așteptarea unui atac care nu veni niciodată. Când începu să se lumineze cerul, sunetul tobelor se stinsese, deși cornii se mai auziră de încă trei ori, de fiecare dată puțin mai aproape. Și zăpada continua să cadă.

– Viscolul se va opri azi, insistă cu voce sonoră unul dintre grăjdarii supraviețuitori. De ce nu, nici măcar nu e încă iarnă.

Theon ar fi râs dacă ar fi îndrăznit. Își aducea aminte că poveștile Bătrânei Nan istoriseau despre viscole care se dezlănțuiseră vreme de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, de un an, de zece... viscole care îngropaseră castele și orașe și regate întregi sub treizeci de metri de zăpadă.

Stătea în spatele Sălii Mari, nu departe de cai, și se uita cum atacau Abel, Rowan și o spălătoreasă sfioasă, cu părul castaniu, numită Veverița, bucăți mari de pâine neagră veche, prăjită în untura scursă din slănină. El își lua micul dejun bând dintr-o cană mare bere neagră, încețoșată de spumă și destul de groasă ca să fie mestecată. Încă alte câteva căni, și planul lui Abel ar fi putut să nu i se mai pară atât de nebunesc.

Roose Bolton intră, cu ochi spălăciţi şi căscând, însoţit de dolofana lui soţie însărcinată, Grasa Walda. Înaintea lui veniseră mai mulţi lorzi şi căpitani, printre ei numărându-se Umber Urgia Târfelor, Aenys Frey şi Roger Ryswell. Mai către coada mesei, Wyman Manderly înfuleca grăbit cârnaţi şi ouă fierte, în timp ce Lordul Locke îşi îndesa lingură după lingură de terci în gura fără dinţi.

Apăru în curând şi Lordul Ramsay, încătărămându-şi centura sabiei în timp ce-şi croia drum către partea din faţă a sălii. *În dimineaţa asta e într-o dispoziţie mizerabilă.* Theon îşi putea da seama. *Tobele l-au ţinut treaz toată noaptea*, ghici el, *sau l-a nemulţumit cineva.* Un cuvânt greşit, o privire neavenită, un hohot de râs într-un moment nepotrivit, oricare dintre ele putea stârni mânia nobilului lord, costându-l pe cel vinovat o fâşie de piele. *Te rog, stăpâne, nu te uita în partea asta.* Ramsay n-ar fi avut nevoie decât de o singură privire ca să ştie totul. *O să-mi citească pe faţă. O să ştie. Ştie întotdeauna.*

Theon se întoarse spre Abel.

- N-o să meargă. Vorbea cu voce atât de joasă, încât nici caii nu puteau să-l audă. O să fim prinşi înainte de a ieşi din castel. Chiar dacă scăpăm, Lordul Ramsay o să ne vâneze, el şi Ben Oase şi fetele.

- Lordul Stannis e în afara zidurilor şi, judecând după sunet, nu e prea departe. Nu trebuie decât s-ajungem la el.

Degete lui Abel dansau pe strunele lăutei. Barba cântăreţului era castanie, deşi părul lung îi încărunţise în cea mai mare parte.

- Dacă bastardul chiar se ia după noi, s-ar putea să nu mai apuce să-i pară rău.

Crede , se gândi Theon. *Crede-o. Spune-ţi că e adevărat.*

- Ramsay o să facă din femeile tale prada lui, îi zise cântăreţului. O să le hăituiască, o să le violeze şi-o să le-arunce câinilor leşurile lor. Dac-o să-i ofere o vânătoare frumoasă, s-ar putea dea numele lor următoarelor căţeluşe care vor veni pe lume. Pe tine o să te jupoaie. El şi Jupuitorul şi Damon Dansează-pentru-Mine, ei vor face din asta un joc. O să-l implori să te ucidă. Strânse braţul cântăreţului cu o mână

schilodită. Ai jurat că n-o să mă lași să cad din nou în mâinile lui. Mi-ai dat cuvântul tău.

Avea nevoie s-o mai audă o dată.

– Cuvântul lui Abel, spuse Veverița. Trainic ca un stejar.

Abel se mulțumi doar să ridice din umeri.

– Orice s-ar întâmpla, prințul meu.

Pe dais, Ramsay se certa cu tatăl lui. Erau prea departe, Theon nu reușea să deslușească niciun cuvânt, dar spaima de pe fața rotundă și rozalie a Grasei Walda vorbea cât mai multe tomuri. Îl auzi pe Wyman Manderly strigând să i se mai aducă niște cârnați și pe Roger Ryswell râzând de o glumă a ciungului Harwood Stout.

Theon se întrebă dacă avea să vadă vreodată castelele scufundate ale Zeului Înecat sau dacă stafia lui avea să bântuie acolo, în Winterfell. *Morții sunt morți. Mai bine mort decât Duhoare*. Dacă planul lui Abel dădea greș, Ramsay avea să le ofere o moarte îndelungată și chinuitoare. *De data asta o să mă jupoaie din cap până-n picioare și implorările mele, oricât de multe, n-or să pună capăt torturii*. Nicio durere pe care-o cunoscuse vreodată nu se apropia de agonia adusă pe Jupuitor cu o mică lamă. Abel avea s-o afle destul de curând. Și pentru ce? *Jeyne, numele ei e Jeyne, și ochii ei n-au culoarea cuvenită*. O comediantă, jucând un rol. *Lordul Bolton știe, știe și Ramsay, dar ceilalți sunt orbi, chiar și afurisitul ăsta de bard cu zâmbetele lui viclene. Gluma se face pe seama ta, Abel, și a târfelor tale ucigașe. O să muriți pentru o altă fată decât credeți.*

Când îl dusese Rowan la Abel, în ruinele Turnului Ars, fusese cât pe ce să le spună adevărul, dar își stăpânise limba în ultima clipă. Cântărețul părea hotărât să fugă cu fiica lui Eddard Stark. Dacă ar fi știut că mireasa Lordului Ramsay nu era decât odrasla unui administrator, ei bine...

Ușile Sălii Mari se deschiseră cu un trosnet.

Un vânt rece se năpusti înăuntru în trombă și un nor de cristale de gheață scânteie albastru-alburiu în aer. Pe ușă intră cu pași mari Ser Hosteen Frey, acoperit până în talie de o crustă de zăpadă, cu un leș

în brațe. De-a lungul băncilor, oamenii își lăsară jos cănile și lingurile și se răsuciră, privind apoi cu gurile căscate spectacolul sinistru. În sală se lăsă liniștea.

Altă crimă.

Zăpada aluneca de pe mantia lui Ser Hosteen în timp ce înainta semeț către masa înaltă, cu pașii răsunându-i pe podea. În urma lui intrară o duzină de cavaleri și de oșteni din Casa Frey. Unul era un băiat pe care Theon îl știa – Walder cel Mare, de fapt cel mic, cu față de vulpe și slab ca un băț. Pieptul lui, brațele și mantia erau pline de sânge.

Simțind mirosul, caii nechezară. Câinii ieșiră târâș de sub mese, adulmecând. Bărbații se ridicară de pe bănci. Leșul din brațele lui Ser Hosteen scânteia în lumina torțelor, într-o armură de promoroacă rozalie. Frigul de afară îi înghețase sângele.

- Fiul fratelui meu Merrett. Hosteen Frey lăsă trupul pe podea, în fața daisului. Măcelărit ca un porc și îngropat sub un troian. Un băiat.

Walder cel Mic, se gândi Theon. *Cel mare.* Se uită la Rowan. *Sunt șase*, își aminti el. *Oricare dintre ele ar fi putut-o face.* Însă spălătoreasa îi simți privirea.

- N-a fost lucrarea noastră, spuse ea.

- Taci! o preveni Abel.

Lordul Ramsay coborî de pe dais, îndreptându-se către băiatul mort. Tatăl lui se ridică mai încet, cu ochii lui spălăciți, cu fața încremenită, solemn.

- Asta e fapta unui nebun. Vocea lui era pentru prima oară destul de sonoră pentru a-i purta departe cuvintele. Unde-a fost găsit leșul?

- Sub fortăreața în ruină, lordul meu, răspunse Walter cel Mare. Cea cu garguie vechi. Mănușile băiatului erau pline de sângele vărului lui. I-am spus să nu se ducă afară singur, dar el a zis că trebuia să găsească un bărbat care-i datora argint.

- Ce bărbat? întrebă Ramsay. Spune-mi numele lui. Arată-mi-l, băiete, și-ți fac o mantie din pielea lui.

– Nu mi l-a spus, lordul meu. Câştigase moneda aia la zaruri, doar atât a zis. Băiatul Frey şovăi. Nişte bărbaţi din Portul Alb l-au învăţat să joace zaruri. N-aş putea spune care, dar ei au fost.

– Lordul meu, tună Hosteen Frey, îl ştim pe omul care-a făcut-o. L-a ucis pe băiatul ăsta şi pe ceilalţi. Nu cu mâna lui, nu. E prea gras şi prea laş ca să ucidă singur. Dar el a dat porunca. Se întoarse spre Wyman Manderly. Tăgăduieşti?

Lordul de Portul Alb muşcă jumătate dintr-un cârnat.

– Mărturisesc... Îşi şterse grăsimea de pe buze cu mâneca ...mărturisesc că nu ştiu mare lucru despre sărmanul băiat. Scutierul Lordului Ramsay, nu-i aşa? Câţi ani avea flăcăul?

– Nouă, la ultima aniversare a numelui său.

– Atât de tânăr, zise Wyman Manderly. Deşi poate e o binecuvântare. Dac-ar fi trăit, ar fi crescut ca să devină un Frey.

Ser Hosteen izbi cu piciorul în tăblia mesei, azvârlind-o de pe suporţi peste pântecul umflat al Lordului Wyman. Cănile şi farfuriile zburară, cârnaţii se împrăştiară pretutindeni şi o duzină de bărbaţi din clanul Manderly se ridicară în picioare înjurând. Unii înşfăcară cuţite, farfurii, carafe, orice putea servi drept armă.

Ser Hosteen Frey îşi smulse sabia lungă din teacă şi se năpusti spre Wyman Manderly. Lordul de Portul Alb încercă să se-arunce într-o parte, dar tăblia mesei îl ţintuia de scaun. Lama îi crestă trei din cele patru guşe împroşcând în jur, roşii şi strălucitori, stropi de sânge. Lady Walda ţipă ascuţit şi se încleştă de braţul soţului ei.

– Încetaţi, strigă Roose Bolton. *Opriţi nebunia asta.*

Oamenii lui se năpustiră într-acolo, în vreme ce bărbaţii din clanul Manderly săreau peste bănci, năvălind asupra Freyilor. Unul fandă spre Ser Hosteen cu un pumnal, însă cavalerul uriaş se răsuci şi-i tăie braţul din umăr. Lordul Wyman se săltă în picioare, dar numai ca să se prăbuşească. Bătrânul Lord Locke strigă după un maester în timp ce Manderly căzu pe podea cu un plescăit, ca o morsă izbită cu ciomagul, într-o baltă de sânge ce se lăţea întruna. În jurul lui, câinii se băteau pentru cârnaţi.

Fu nevoie de patruzeci de lăncieri de-ai Dreadfortului ca să-i despartă pe cei încăierați și să pună capăt măcelului. În momentul acela, șase bărbați de la Portul Alb și doi din clanul Frey zăceau morți pe podea. Alți doisprezece erau răniți, iar unul dintre Băieții Bastardului, Luton, murea zgomotos, strigându-și mama în timp ce încerca să-și îndese un pumn de mațe slinoase în rana căscată din pântec. Lordul Ramsay îl amuți împlântându-i în piept o suliță smulsă din mâna unui om de-al lui Picioare-de-Oțel. Însă grinzile continuau să răsune de urlete, rugăciuni și blesteme, de nechezatul subțire al cailor înspăimântați și de mârâiturile cățelelor lui Ramsay. Walton Picioare-de-Oțel fu nevoit să lovească de douăsprezece ori cu coada suliței în podea înainte de a se face suficientă liniște pentru ca Roose Bolton să poată fi auzit.

– Văd că vreți sânge, spuse Lordul de Dreadfort.

Maesterul Rhodry stătea lângă el, cu un corb pe braț. Penele negre ale păsării străluceau în lumina torțelor asemenea gudronului. *E udă*, își dădu seama Theon. *Iar în mâna lordului e un pergament. Și ala trebuie să fie ud. Aripi întunecate, vorbe întunecate.*

– În loc să vă folosiți săbiile unii asupra altora, le-ați putea încerca împotriva Lordului Stannis. Lordul Bolton desfășură pergamentul. Oastea lui e la trei zile de mers călare de aici, îngropată în zăpadă și înfometată, iar eu unul am obosit să tot aștept bunul lui plac. Dacă sunteți atât de nerăbdători să vă bateți, puteți da prima voastră lovitură. Ser Hosteen, cheamă-ți cavalerii și oștenii la porțile principale. Lord Wyman, adună-ți oamenii de la Portul Alb la poarta de est. Vor ieși și ei la atac.

Sabia lui Hosteern Frey era roșie aproape până la mâner. Stropii de sânge îi împestrițau obrajii ca niște pistrui. Își lăsă lama în jos, spunând:

– Cum poruncește lordul meu. Dar, după ce-ți aduc capul lui Stannis Baratheon, am de gând să-l termin de tăiat pe-al Lordului Untură.

Patru cavaleri din Portul Alb îl păzeau pe Lordul Wyman, în vreme ce Maesterul Medrick, aplecat asupra lui, se chinuia să-i oprească sângerarea.

– Trebuie să treci mai întâi de noi, ser, spuse cel mai vârstnic dintre ei, un bărbat cu barba căruntă și chip aspru, pe a cărui tunică pătată de sânge se vedeau trei sirene argintii pe fond violet.

– Bucuros. De fiecare pe rând sau de toți o dată, n-are nicio importanță.

– *Ajunge*! tună Lordul Ramsay, agitându-și sulița însângerată. Încă o amenințare și vă spintec cu mâna mea. Nobilul meu tată a vorbit! Păstrați-vă furia pentru impostorul Stannis.

Roose Bolton dădu aprobator din cap.

– Are dreptate. O să fie destul timp să vă luptați unii cu alții după ce terminăm cu Stannis. Întoarse capul, cu ochii săi spălăciți căutând prin sală până ce îl descoperiră pe Abel alături de Theon. Cântărețule, strigă apoi, vino să ne cânți ceva liniștitor.

Abel se înclină.

– Dacă asta-i face plăcere nobilului lord.

Se îndreptă agale spre dais, cu lăuta în mână, sărind cu sprinteneală peste un leș sau două, și se așeză cu picioarele încrucișate pe masa înaltă. În vreme ce începea să cânte – o melodie tristă și dulce pe care Theon Greyjoy nu o recunoscu – Ser Hosteen, Ser Aenys și ceilalți Frey se întoarseră cu spatele, pregătindu-se să-și scoată caii din sală.

Rowan strânse brațul lui Theon.

– Baia. Trebuie să fie acum.

El se smuci, eliberându-se.

– Ziua? O să fim văzuți.

– O să ne-ascundă zăpada. Ești surd? Bolton își trimite cavalerii la atac. Trebuie s-ajungem la Regele Stannis înaintea lor.

– Dar... Abel...

– Abel își poate purta singur de grijă, murmură Veverița.

Asta e o nebunie. Disperată, nechibzuită, sortită eșecului. Theon își bău berea până la fund și se ridică fără tragere de inimă.

– Găsiți-vă surorile. E nevoie de o grămadă de apă ca să se umple cada doamnei mele.

Veverița se îndepărtă pe nesimțite, cu pași ușori ca întotdeauna. Rowan îl scoase pe Theon din sală. De când îl găsiseră, ea și surorile ei, în pădurea zeilor, una dintre ele îl urmărise pas cu pas, fără să-l scape din ochi nicio clipă. N-aveau încredere în el. *De ce-ar avea? Înainte am fost Duhoare și aș putea să fiu din nou. Duhoare, duhoare, rimează cu furișare.*

Afară continua să ningă. Oamenii de zăpadă înălțați de scutieri se transformaseră în niște uriași monstruoși, înalți de trei metri și hidos de diformi. El și Rowan își croiau drum spre pădurea zeilor printre ziduri albe de zăpadă; poteca dintre fortăreață și turn se transformase într-un păienjeniș de șanțuri de gheață, curățate cu lopețile oră de oră ca să nu fie acoperite. Era ușor să te rătăcești în labirintul acela înghețat, dar Theon Greyjoy îi cunoștea fiecare cotitură și fiecare răspântie.

Până și pădurea zeilor devenea albă. Pe lacul de sub copacul inimii se formase o pojghiță de gheață, iar feței cioplite în lemnul său palid îi crescuse o mustață din țurțuri mărunți. La ora aceea nu puteau spera să-i aibă pe zeii vechi numai pentru ei. Rowan îl trase pe Theon, îndepărtându-l de oamenii Nordului care se rugau în fața copacului și conducându-l către un loc ferit de lângă zidul cazărmilor, lângă o baltă de mâl cald, care puțea a ouă clocite. Theon văzu că până și mâlul înghețase pe margini.

– Vine iarna...

Rowen îi aruncă o privire aspră.

– N-ai dreptul să rostești deviza Lordului Eddard. Nu tu. Niciodată. După ceea ce ai făcut...

– Și voi ați ucis un băiat.

– N-am fost noi. Ți-am spus.

– Vorbele sunt vânt. *Nu sunt mai bune decât mine. Suntem la fel, întru totul.* I-ați ucis pe ceilalți, de ce nu și pe el? Dick Gălbejitul...

– ...duhnea la fel ca tine. Era un porc.

– Iar Micul Walder era un porcușor. Omorându-l, ați adus clanurile Frey și Manderly la cuțite, a fost o mișcare abilă, ați...

– *N-am fost noi.* Rowan îi înfipse mâna în gât și-l lipi cu spatele de zidul cazărmii, cu fața ei la doi centimetri de a lui. Spune-o înc-o dată și-ți smulg limba aia mincinoasă, fratricidule.

El zâmbi printre dinții sparți.

– N-o s-o faci. Aveți nevoie de limba mea ca să vă trec de străjeri. Aveți nevoie de minciunile mele.

Rowan îl scuipă în față. Pe urmă îi dădu drumul și-și șterse mâinile înmănușate de coapse, ca și cum s-ar fi murdărit atingându-l.

Theon știa că n-ar fi trebuit s-o întărâte. În felul ei, era la fel de periculoasă ca Jupuitorul sau ca Damon Dansează-pentru-Mine. Însă el era înghețat și obosit, capul îi zvâcnea, nu dormise de câteva zile.

– Am făcut lucruri cumplite... i-am trădat pe ai mei, mi-am schimbat mantia, am poruncit să fie dați morții oameni care aveau încredere în mine... dar nu sunt fratricid.

– Da, băieții Stark nu ți-au fost niciodată frați. Știm.

Era adevărat, dar nu asta voise el să spună. *Nu erau din sângele meu, dar, chiar și așa, nu le-am făcut niciun rău, niciodată. Cei doi pe care i-am ucis nu erau decât băieții morarului.* Theon nu voia să se gândească la mama lor. O cunoștea pe nevasta morarului de ani buni, se și culcase cu ea. *Sâni mari și grei, cu sfârcuri largi, întunecate, o gură dulce, un râs vesel. Bucurii pe care n-o să le mai gust niciodată.*

Dar n-avea rost să-i spună lui Rowan ceva din toate astea. Nu l-ar fi crezut dacă nega, nu mai mult decât credea el când nega ea.

– Pe mâinile mele e sânge, dar nu sânge de frate, spuse, fără vlagă. Și am fost pedepsit.

– Nu îndeajuns.

Rowan îi întoarse spatele.

Femeie neghioabă. Theon o fi fost zdrobit, dar încă mai avea un pumnal. Ar fi fost ușor să-l scoată și să i-l înfigă între omoplați. Încă mai era în stare de atâta lucru, cu toți dinții lui lipsă și cu cei sparți, și cu tot restul. Poate-ar fi fost chiar o faptă bună – un sfârșit mai rapid și mai curat decât cel de care ar fi avut parte ea și surorile ei, dacă le prindea Ramsay.

Duhoare ar fi făcut-o. *Ar fi făcut-o*, în speranța că ar fi fost pe placul Lordului Ramsay. Târfele alea aveau de gând să-i fure mireasa; Duhoare nu putea permite una ca asta. Însă vechii zei îl recunoscuseră, îl numiseră Theon. *Om de fier, am fost om de fier, fiul lui Balon Greyjoy și moștenitorul legitim al ținutului Pyke.* Cioturile degetelor îl mâncau și îi zvâcneau, dar își lăsă pumnalul în teacă.

Când se întoarse, pe Veveriță o însoțeau celelalte patru: sfrijita și cărunta Myrtle, Willow Ochi-de-Vrăjitoare, cu lunga ei coadă împletită, Frenya cea cu mijloc gros și sâni imenși, Holly cu cuțitul ei. Îmbrăcate ca niște servitoare, în mai multe straturi de stofă grosolană, cenușie, purtau mantii de lână maronie, tivite cu blană albă de iepure. Fără săbii, văzu Theon. Fără securi, fără ciocane, fără nicio altă armă în afară de cuțite. Mantia lui Holly era prinsă cu o cataramă de argint, iar Frenya avea o centură din sfoară de cânepă, care-i înfășura mijlocul de la șolduri până sub sâni. O făcea să pară încă și mai masivă decât era.

Myrtle adusese un veșmânt de servitoare pentru Rowan.

- Curțile mișună de neghiobi, îi preveni ea. Au de gând să iasă călare.

- Îngenuncheați, spuse Willow, pufnind cu dispreț. Lorzii lor suzerani au vorbit, ei trebuie să se supună.

- Vor muri, ciripi Holly, încântată.

- Și ei, și noi, zise Theon. Chiar dacă trecem de străji, cum aveți de gând s-o scoateți pe Lady Arya de-acolo?

Holly zâmbi.

- Șase femei intră, șase femei ies. Cine se uită la niște servitoare? O s-o-mbrăcăm pe fata Stark ca pe Veveriță.

Theon se uită la cea căreia îi spuneau astfel. *Sunt aproape la fel de înalte. S-ar putea să meargă.*

- Și Veveriță cum iese?

De data asta îi răspunse chiar ea.

- Ies pe fereastră și cobor drept în pădurea zeilor. Aveam doisprezece ani când m-a luat fratele meu prima dată la sud de Zidul vostru. Acolo mi-am căpătat numele. Fratele meu a zis că semănam cu o veveriță

urcându-se în copac. De atunci m-am urcat pe Zidul ăla de şase ori, dus şi întors. Cred că pot coborî pe un turn de piatră.

– Eşti mulţumit, renegatule? întrebă Rowan. Să-i dăm drumul.

Bucătăria cavernoasă a Winterfellului îşi avea propria sa clădire, la o bună distanţă de sălile principale ale castelului şi de fortăreţe, ca să nu se răspândească vreun incendiu. Înăuntru, mirosurile se schimbau de la o oră la alta – mereu câte o altă aromă de carne friptă, de praz şi de ceapă, de pâine proaspăt coaptă. Roose Bolton pusese străjeri la uşă. Cu atât de multe guri de hrănit, fiecare fărâmă de mâncare era preţioasă. Până şi bucătarii şi ajutoarele lor erau tot timpul sub supraveghere. Însă gărzile îl cunoşteau pe Duhoare. Şi le plăcea să-şi bată joc de el când venea după apa caldă pentru baia Doamnei Arya. Însă niciunul nu îndrăznea să meargă mai departe. Se ştia că Duhoare era „favoritul“ Lordului Ramsay.

– Prinţul împuţiciunii a venit după apă fierbinte, anunţă un străjer când îşi făcu Theon apariţia în faţa lui, însoţit de cele şase slujnice. Le deschise larg uşa. Grăbiţi-vă, până nu iese tot aerul înmiresmat.

Înăuntru, Theon îl înşfăcă de braţ de unul dintre ajutorii de bucătar.

– Apă fierbinte pentru stăpâna mea, băiete! porunci el. Şase găleţi pline şi vezi să fie bună şi fierbinte. Lordul Ramsay o vrea rozalie şi curată.

– Da, stăpâne, răspunse băiatul. De îndată, stăpâne.

„De îndată“ dură mai mult decât i-ar fi plăcut lui Theon. Niciunul dintre cazanele mari nu era curat, aşa că băiatul fu nevoit să frece unul înainte de a-l umple cu apă. Pe urmă păru să dureze o veşnicie până când începu să clocotească apa şi alte două veşnicii până când fură umplute şase găleţi de lemn. Toate femeile lui Abel aşteptau, cu feţele umbrite de glugi. *Fac totul aşa cum n-ar trebui.* Adevăratele slujnice flirtau întotdeauna cu bucătarii şi îi tachinau pe ajutorii lor, gustau din câte ceva, luau câte o îmbucătură din altceva. Rowan şi surorile ei uneltitoare nu voiau să atragă atenţia, dar tăcerea lor ursuză îi făcu în curând pe străjeri să le arunce priviri curioase.

- Unde sunt Maisie, Jez și celelalte fete? îl întrebă unul dintre ei pe Theon. Cele care vin de obicei.

- Lady Arya a fost nemulțumită de ele, minți el. Ultima oară, apa s-a răcit înainte de a ajunge în cadă.

Apa caldă umplu aerul cu nori de abur, topind fulgii de zăpadă care pluteau în vânt. Procesiunea se reîntoarse în labirintul șanțurilor cu pereți de gheață. Apa se răcea, clipocind la fiecare pas. Potecile erau blocate de luptători: cavaleri cu tunici de lână și mantii de blană, oșteni cu lănci pe umeri, arcași cărând arcuri neîncordate și mănunchiuri de săgeți, mercenari, grăjdari aducând caii de luptă. Oamenii Casei Frey purtau blazonul cu cele două turnuri, iar cei din Portul Alb aveau la vedere tritonul și tridentul. Își făcură loc printre ei cu coatele, înaintând prin viscol în direcția opusă, dar nimeni nu trase nicio sabie. Nu acolo. *Afară, în pădure, s-ar putea să fie altfel.*

O jumătate de duzină de oșteni din Dreadfort, toți căliți în luptă, păzeau ușile Marii Fortărețe.

- Înc-o afurisită de baie? se minună comandantul lor, când văzu gălețile cu apă aburindă. Își îndesase mâinile în subțiori, ferindu-le de frig. A mai făcut una aseară. Cât de mult se poate murdări o femeie în propriul ei pat?

Mai mult decât știi tu, când împarte patul cu Ramsay, se gândi Theon, aducându-și aminte de noaptea nunții și de lucrurile pe care fuseseră puși să le facă el și Jeyne.

- Porunca Lordului Ramsay.

- Atunci intrați până nu îngheață apa, spuse comandantul.

Doi străjeri deschiseră ușile duble.

În holul de la intrare, aerul era aproape la fel de rece ca afară.

Holly își scutură zăpada de pe cizme și își lăsă în jos gluga mantiei.

- Credeam c-o să fie mai greu.

Răsuflarea îi îngheță în aer.

- Mai sunt străjeri și la etaj, în fața dormitorului stăpânului, o preveni Theon. Oamenii lui Ramsay.

Nu îndrăzni să-i numească Băieţii Bastardului, nu acolo. Nu ştiai niciodată cine ar fi putut asculta.

– Ţineţi-vă capete în jos şi glugile ridicate.

– Fă cum spune el, Holly, zise Rowan. Sunt unii care-ţi cunosc chipul. N-avem nevoie de necazuri.

Theon deschise drumul în susul treptelor. *Am mai urcat scările astea de o mie de ori.* Copil fiind, le urca în fugă, iar la coborâre sărea peste trei dintr-un salt. Odată sărise drept peste Bătrâna Nan şi o trântise la podea. Asta-i adusese cea mai cumplită bătaie pe care-o încasase vreodată la Winterfell, deşi pe lângă cele pe care i le trăgeau fraţii lui la Pyke fusese aproape o mângâiere. El şi Robb purtaseră multe lupte eroice pe treptele acelea, lovindu-se unul pe altul cu săbii de lemn. Fusese un antrenament bun, căci îi ajutase să înţeleagă cât de greu era să-ţi croieşti drum în susul unei scări în spirală luptându-te cu un duşman hotărât. Lui Ser Rodrik îi plăcea să spună că un luptător bun putea ţine în loc o sută, opunându-li-se cu tărie.

Însă asta se petrecuse cu mult timp în urmă. Acum erau morţi cu toţii. Jory, bătrânul Ser Rodrik, Lordul Eddard, Harwin şi Hullen, Cayn şi Desmond şi Tom Grăsanul, Alyn cu visurile lui pline de isprăvi cavalereşti, Mikken, cel care-i dăduse prima sabie adevărată. Chiar şi Bătrâna Nan, mai mult ca sigur.

Şi Robb. Robb, care-i fusese lui Theon un frate mai bun decât oricare dintre fiii născuţi din sămânţa lui Balon Greyjoy. *Ucis la Nunta Roşie, măcelărit de clanul Frey. Ar fi trebuit să fiu cu el. Unde mă aflam? Ar fi trebuit să mor cu el.*

Theon se opri atât de brusc, încât Willow aproape că i se urcă în spate. Uşa dormitorului lui Ramsay era chiar în faţa lui. Şi o păzeau doi dintre Băieţii Bastardului, Alyn Ursuzul şi Mârâitul.

Probabil că vechii zei sunt de partea noastră. Mârâitul n-avea limbă, iar Alyn Ursuzul n-avea minte, aşa-i plăcea Lordului Ramsay să zică. Unul era brutal şi celălalt josnic, dar amândoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii slujind la Dreadford. Făceau ce li se cerea.

- Am apă fierbinte pentru Lady Arya, le spuse Theon.

- Încearcă să te speli tu, Duhoare, îi răspunse Alyn Ursuzul. Miroși a pișat de cal.

Mârâitul mormăi în semn că era de acord. Sau poate că zgomotul se voise un hohot de râs. Însă Alyn descuie ușa și Theon le făcu semn femeilor să intre.

În camera aceea nu mijiseră zorii. Umbrele acopereau totul. Un ultim buștean trosnea abia auzit în mijlocul tăciunilor aproape stinși din cămin și o lumânare pâlpâia pe masă, alături de patul gol, cu așternuturi mototolite. *Fata a dispărut*, se gândi Theon. *S-a aruncat pe fereastră, de disperare.* Dar ferestrele încăperii aveau, ca pavăză împotriva viscolului, obloane pecetluite cu cruste de zăpadă adusă de vânt și cu chiciură.

- Unde e? întrebă Holly.

Surorile ei își goliră gălețile în cada de lemn, mare și rotundă. Frenya închise ușa camerei și se propti cu spatele în ea.

- *Unde e?* întrebă din nou Holly.

Afară suna un corn. *O trâmbiță. Freyii se grupează pentru luptă.* Theon simțea o mâncărime în degetele lipsă.

Apoi o zări. Se refugiase în cel mai întunecos colț al dormitorului, pe podea, încovrigată sub un morman de piei de lup. N-ar fi văzut-o dacă n-ar fi tremurat. Jeyne trăsese blănurile peste ea ca să se-ascundă. *De noi? Sau îl aștepta pe nobilul ei soț?* La gândul că Ramsay și-ar fi putut face apariția, își dori să țipe.

- Doamna mea.

Theon nu se putea convinge să-i spună Arya și nu-ndrăznea să-i zică Jeyne.

- Nu e nevoie să te-ascunzi. Ele ne sunt prietene.

Blănurile se clintiră. Un ochi se uită în afară, strălucind de lacrimi. *Întunecat, prea întunecat. Un ochi căprui.*

- Theon?

- Lady Arya. Rowan se apropie. Trebuie să vii cu noi, repede. Am venit să te ducem la fratele tău.

– Frate? Chipul fetei se ivi de sub blănurile de lup. N-am... n-am niciun frate.

A uitat cine e. Și-a uitat numele.

– Așa e, zise Theon, dar cândva ai avut frați. Trei. Robb și Bran și Rickon.

– Sunt morți. Acum nu mai am niciun frate.

– Ai un frate vitreg, zise Rowan. Lordul Cioară, ăsta e.

– John Snow?

– O să te ducem la el, dar trebuie să vii imediat.

Jeayne își trase blănurile de lup către bărbie.

– Nu. E o păcăleală. E el, e... stăpânul meu, dulcele meu stăpân, el v-a trimis, e o încercare, ca să fie sigur că-l iubesc. Da, da, îl iubesc mai presus de orice. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Spuneți-i, spuneți-i. O să fac ce vrea... orice vrea... cu el sau... sau cu câinele sau... vă rog... nu e nevoie să-mi taie picioarele, n-o să-ncerc să fug niciodată, o să-i dăruiesc fii, jur, jur...

Rowan fluieră încetișor.

– Zeii să-l blesteme pe omul ăsta!

– Sunt o fată *bună*, se smiorcăi Jeyne. M-au instruit.

Willow se încruntă.

– S-o oprească cineva din plâns. Străjerul ăla e mut, nu surd. Or s-o audă.

– Ridic-o, renegatule. Holly își ținea cuțitul în mână. Ridic-o sau o ridic eu. *Trebuie să plecăm*. Ridic-o pe fofoloanca asta mică și scutur-o, să-i dai puțin curaj.

– Și dacă țipă? întrebă Rowan.

Suntem morți cu toții, se gândi Theon. *Le-am spus că o nebunie*, dar nu m-a ascultat nimeni. Abel îi condamnase. Toți cântăreții erau pe jumătate nebuni. În cântece, eroul o salvează întotdeauna pe fecioară din castelul monstrului, dar viața nu era un cântec, nu mai mult decât era Jeyne Arya Stark. *Ochii ei au culoarea nepotrivită. Și aici nu e niciun*

erou, sunt numai târfe. Dar îngenunche totuşi alături de ea, trase în jos blănurile, îi atinse obrazul.

- Mă cunoşti. Sunt Theon, ţi-aduci aminte? Şi eu te cunosc. Îţi ştiu numele.

- Numele meu? Ea clătină din cap. Numele meu... este...

El îi puse un deget pe buze.

- Putem să vorbim despre asta mai târziu. Acum trebuie să taci. Vino cu noi. Cu mine. O să te ducem departe de-aici. Departe de el.

Ea făcu ochii mari.

- Te rog, şopti. Oh, te rog.

Theon îşi strecură mâna într-a ei. Cioturile degetelor pierdute îl furnicară când o trase în picioare. Blănurile de lup căzură din jurul ei. Sub ele era goală, cu sânii mici şi palizi acoperiţi de urme de dinţi. Theon o auzi pe una dintre femei suspinând. Rowan îi îndesă în mâini un maldăr de haine.

- Îmbrac-o. Afară e frig.

Veveriţa îşi scosese lenjeria şi scotocea într-un cufăr sculptat, din lemn de cedru, căutând ceva călduros. În cele din urmă se hotărî asupra unui pieptar vătuit de-al lui Ramsay şi a unei perechi de pantaloni vechi care-i fâlfâiau în jurul picioarelor ca pânzele unei corăbii în toiul furtunii.

Cu ajutorul lui Rowan, Theon o îmbrăcă pe Jeyne Poole în hainele Veveriţei. *Dacă zeii sunt buni şi străjerii orbi, s-ar putea să treacă.*

- Acum o să ieşim şi-o să coborâm treptele, îi spuse fetei. Ţine-ţi capul în jos şi gluga ridicată. Mergi după Holly. Nu fugi, nu plânge, nu vorbi şi nu privi pe nimeni în ochi.

- Stai aproape de mine, zise Jeyne. Nu mă părăsi!

- O să fiu chiar lângă tine, îi făgădui Theon în timp ce Veveriţa se strecura în patul Doamnei Arya şi-şi trăgea pătura în sus.

Frenya deschise uşa dormitorului.

- I-ai făcut o baie bună, Duhoare? întrebă Alyn Ursuzul când ieşiră.

Mârâitul o ciupi pe Willow de sâni când trecu pe lângă el. Avuseseră noroc că o alesese pe ea. Dac-ar fi atins-o pe Jeyne, probabil că

fata ar fi țipat. Iar Holly i-ar fi deschis beregata cu cuțitul ascuns în mânecă. Willow se mulțumi să se răsucească, îndepărtându-se, și-și văzu de drum.

Pentru o clipă, Theon se simți aproape îmbătat de izbândă. *Nici măcar nu s-au uitat. N-au văzut. Am scos fata chiar pe sub nasul lor!*

Dar pe trepte teama îi reveni. Dacă se întâlneau cu Jupuitorul, cu Damon Dansează-pentru-Mine, sau cu Walton Picioare-de-Oțel? Sau cu Ramsay însuși? *Zeii să mă apere! Nu cu Ramsay, cu oricine în afară de el.* La ce folosea că scoseseră fata pe furiș din camera ei? Erau încă în castel, cu toate porțile închise și blocate cu drugi, cu meterezele pline de străjeri. Probabil că străjile din exteriorul fortăreței aveau să-i oprească. Holly și cuțitul ei nu putea fi de mare folos împotriva a șase bărbați în zale, cu săbii și sulițe.

Dar străjerii de afară erau ghemuiți lângă uși, cu spatele către vântul de gheață și către zăpada spulberată. Nici măcar comandantul lor nu făcu decât să le arunce o privire rapidă. Theon se simți săgetat de milă pentru el și pentru oamenii lui. Ramsay avea să-i jupoaie pe toți după ce-avea să afle că-i dispăruse mireasa și nici măcar nu suporta gândul la ceea ce urmau să pățească Alyn Ursuzul și Mârâitul.

La nici zece metri de ușă, Rowan și surorile ei aruncară gălețile goale. Marea Fortăreață dispăruse deja din vedere în spatele lor. Curtea era o pustietate albă, plină de sunete pe jumătate auzite, care stârneau ecouri stranii în mijlocul viscolului. Șanțurile de gheață li se înălțau în jur, mai întâi până la genunchi, apoi până la mijloc, apoi ajungând mai sus de capetele lor. Erau în inima Winterfellului, castelul îi înconjura din toate părțile, dar nu vedeau nici urmă de el. Ar fi putut crede cu ușurință că se rătăciseră în mijlocul Ținutului Iernii Veșnice, la o mie de leghe dincolo de Zid.

– E frig, scânci Jeyne Poole, înaintând cu pași împleticiți alături de Theon.

Și-o să fie în curând și mai frig. Dincolo de zidurile castelului îi aștepta iarna, cu dinții ei de gheață. *Dacă ajungem atât de departe.*

– Pe aici, spuse, când ajunseră într-un loc unde se intersectau trei şanţuri.

– Frenya, Holly, mergeţi cu ei, zise Rowan. Noi o să-l însoţim pe Abel. Nu ne aşteptaţi.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se afundă în zăpadă, îndreptându-se spre Sala Mare. Willow şi Myrtle se grăbiră pe urmele ei, cu mantiile fluturându-le în vânt.

Din ce în ce mai nebuneşte, se gândi Theon Greyjoy. Cu toate cele şase femei ale lui Abel, evadarea păruse posibilă într-o prea mică măsură; cu numai două părea imposibilă. Dar merseseră prea departe ca s-o ducă pe fată înapoi în camera ei şi să pretindă că nu se întâmplase nimic din toate astea, niciodată. O prinse pe Jeyne de braţ şi o conduse pe potecă, spre Poarta Crenelurilor. *Numai o jumătate de poartă*, îşi reaminti sigur. *Chiar dacă străjerii ne lasă să ne continuăm drumul, n-avem cum să trecem prin zidul exterior*. Străjile nu-l opriseră pe Theon în alte nopţi, dar fusese întotdeauna. Nu putea trece atât de simplu cu trei femei după el, iar dacă paznicii se uitau sub glugă şi o recunoşteau pe mireasa Lordului Ramsay...

Cărarea cotea la stânga. Acolo, în faţa lor, dincolo de un văl de ninsoare, se căsca Poarta Crenelurilor, flancată de doi străjeri. Înfăşuraţi în lână, blană şi piele, păreau tot atât de mari ca nişte urşi. Suliţele din mâinile lor aveau doi metri şi jumătate.

– Cine-i acolo? strigă unul dintre cei doi.

Theon nu-i recunoscu vocea. Aproape toate trăsăturile bărbatului erau acoperite de eşarfa din jurul feţei. Nu i se zăreau decât ochii.

– Duhoare, tu eşti?

Da, avu de gând să spună. În schimb se auzi răspunzând:

– Theon Greyjoy. Am... v-am adus nişte femei.

– Trebuie să fi-ngheţat, băieţi, sărmanii de voi! zise Holly. Uite, lasă-mă să te-ncălzesc.

Se strecură pe lângă vârful suliţei şi-şi ridică mâna spre faţa străjerului, desprinzându-i eşarfa pe jumătate îngheţată ca să-l sărute pe gură.

Iar când li se atinseră buzele, lama ei îi pătrunse în carnea gâtului, chiar sub ureche. Theon văzu ochii bărbatului căscându-se. Pe buzele lui Holly era sânge când se retrase cu un pas și tot sânge picura dintre ale lui când căzu.

Al doilea străjer încă mai căsca nedumerit gura când Frenya îi înșfăcă mânerul suliței. Se luptară o clipă, smucind-o, până când femeia îi smulse arma dintre degete și îl pocni cu capătul gros peste tâmplă. În timp ce bărbatul dădea înapoi împleticindu-se, ea răsuci sulița și îi înfipse vârful în pântece cu un mormăit.

Jeyne Poole scoase un țipăt subțire, strident.

– Oh, nemernic blestemat! zise Holly. Asta o să-i aducă pe-ngenuncheați grămadă peste noi și nu mă-nșel. *Fugiți!*

Theon astupă gura lui Jeynecu o mână, o înșfăcă de mijloc cu cealaltă și o trase dincolo de străjerul mort și de cel în agonie, prin poartă și peste șanțul înghețat. Și poate că vechii zei încă mai vegheau asupra lor: podul mobil fusese coborât, ca să le îngăduie apărătorilor Winterfellului să traverseze mai repede către și dinspre crenelurile exterioare. Din spatele lor se auzi alarma și zgomotul unor picioare în fugă, apoi sunetul unei trâmbițe de pe meterezele zidului interior.

Pe podul mobil, Frenya rămase pe loc și se întoarse.

– Plecați. O să-i opresc pe-ngenuncheați aici.

Încă mai strângea sulița însângerată în mâinile ei mari.

Theon se clătina pe picioare când ajunse la baza scării. Își aruncă fata pe umeri și începu să urce. Jeyne încetase să se mai zbată, și apoi era o făptură atât de mică... dar treptele erau alunecoase din cauza gheții de sub zăpada pufoasă și la jumătatea drumului căzu într-un genunchi când piciorul lui își pierdu sprijinul. Îl săgetă o durere atât de cumplită, încât aproape că scăpă fata și, preț de o jumătate de secundă, se temu că nu putea să meargă mai departe. Dar Holly îl săltă din nou în picioare și împreună reușiră în sfârșit s-o urce pe Jeyne pe metereze.

În timp ce se sprijineau de un crenel, respirând cu greutate, Theon auzi țipete jos, unde Frenya se lupta cu o duzină de străjeri în zăpadă.

- Încotro? strigă el la Holly. Unde mergem? Cum ieşim?

Furia de pe faţa lui Holly se transformă în groază.

- Oh, fir-aş să fiu blestemată! Frânghia! Izbucni într-un râs isteric. Frânghia e la Frenya.

Apoi mormăi şi se apucă de pântec. Din măruntaie îi răsărea o săgeată de arbaletă. Când îşi înfăşură mâna în jurul ei, sângele i se scurse printre degete.

- Îngenuncheaţii sunt pe zidul interior..., icni, înainte ca o a doua săgeată să îi apară între sâni.

Se agăţă de cel mai apropiat crenel şi căzu. Zăpada pe care o desprinse izbindu-se de ea o îngropă cu o bufnitură surdă.

În stânga lor se auziră strigăte. Jeyne Poole se holba în jos, la Holly, în vreme ce pătura de zăpadă de deasupra ei îşi schimba culoarea din alb în roşu. Pe zidul interior, arbaletierul îşi reîncărca arma, Theon o ştia. Dădu s-o ia la dreapta, dar şi de acolo se apropiau oameni, alergând către ei cu săbiile în mâini. De departe, dinspre nord, se auzi sunetul cornului. *Stannis*, se gândi el, cu frenezie. *Stannis e singura noastră speranţă, dacă putem ajunge la el.* Vântul urla, iar Theon şi fata erau prinşi în cursă.

Arbaleta pocni. Săgeata trecu pe lângă el, la mai puţin de treizeci de centimetri, zdruncinând crusta de zăpadă îngheţată care astupa golul cel mai apropiat dintre creneluri. Nu se zărea nici urmă de Abel, Rowan, Veveriţa şi celelalte. El şi fata erau singuri. *Dacă ne prind vii, ne vor duce la Ramsay.*

Theon o înşfăcă pe Jeyne de mijloc şi sări.

DAENERYS

Cerul era de un albastru nemilos, fără nicio fărâmă de nor. *Cărămizile se vor coace în curând în soare*, se gândi Dany. *Jos, pe nisip, luptătorii vor simți căldura prin tălpile sandalelor.*

Jhiqui îi trase veșmântul alunecos de mătase în josul umerilor, apoi o ajută să intre în bazin, pentru baie. Lumina soarelui abia răsărit licărea pe apă, întreruptă de umbra unui curmal.

– Chiar dacă arenele trebuie redeschise, e nevoie să fie Înălțimea Ta de față? întrebă Missandei, spălând părul reginei.

– Jumătate din Meereen va fi acolo ca să mă vadă, inimă blândă.

– Înălțimea Ta, aceasta imploră să-i îngădui să spună că jumătate din Meereen va fi acolo ca să vadă cum sângerează și cum mor oameni.

Nu se înșală, știa regina, *dar n-are nicio importanță.*

Dany fu în curând atât de curată cât putea vreodată să fie. Se ridică împroșcând ușor apa. Picăturile i se scurgeau în josul picioarelor și-i împodobeau sânii. Soarele se ridica pe cer și oamenii ei aveau să se adune în curând. Ar fi preferat să plutească toată ziua în bazinul înmiresmat, mâncând fructe înghețate de pe tăvi de argint și visând la o casă cu ușă roșie, dar o regină nu-și aparține sieși, ci poporului său.

Jhiqui aduse un prosop moale și o uscă tamponând-o.

– Ce *tokar* dorești astăzi, *khaleesi?* întrebă Irri.

– Pe cel de mătase galbenă.

Regina iepurilor nu putea fi văzută fără urechile ei pleoştite. Mătasea galbenă era uşoară şi răcoroasă, iar jos, în arenă, avea să fie suficient de cald ca să-i apară băşici pe piele. *Nisipurile roşii vor arde tălpile celor care urmează să moară.*

– Iar peste el, vălurile lungi, roşii.

Aveau să-mpiedice vântul să-i sufle nisip în gură. *Iar roşul va ascunde orice pată de sânge.*

În vreme ce Jhiqui peria părul reginei şi Irri îi vopsea unghiile, cele două fete trăncăneau încântate despre luptele zilei. Missandei îşi făcu din nou apariţia.

– Înălţimea Ta, regele te invită să i te alături după ce vei fi îmbrăcată. Iar Prinţul Quentyn a sosit cu dornishenii. Te imploră să le-ngădui să-ţi vorbească, dacă asta-ţi face plăcere.

Azi prea puţine-mi fac plăcere.

– Într-o altă zi.

La baza Marii Piramide aştepta Ser Barristan, alături de un palanchin deschis, bogat împodobit, înconjurat de Fiarele de Bronz. *Ser Bunic*, se gândi Dany. În ciuda vârstei, părea înalt şi frumos în armura pe care i-o dăruise.

– Aş mai fericit dacă ai avea azi o gardă alcătuită din Nepătaţi, Înălţimea Ta, spuse bătrânul cavaler, în timp ce Hizdahr se ducea să-şi salute vărul. Jumătate dintre aceste Fiare de Bronz sunt sclavi eliberaţi, nepuşi la încercare.

Iar cealaltă jumătate sunt meereeni de o loialitate îndoielnică, lăsă el nerostit. Selmy nu avea încredere în meereeni, nici măcar în ţestele-rase.

– Şi vor rămâne nepuşi la încercare până când o vom face.

– O mască poate ascunde multe lucruri, Înălţimea Ta. Bărbatul din spatele măştii de bufniţă e aceeaşi bufniţă care te-a apărat ieri şi alaltăieri? Cum am putea şti?

– Cum o să aibă Meereenul vreodată încredere în Fiarele de Bronz, dacă eu nu am? În spatele măştilor sunt bărbaţi curajoşi. Îmi pun viaţa în mâinile lor. Dany zâmbi, cu gândul la el. Te frămânţi prea mult, ser. Dacă te am alături, ce altă apărare îmi mai e de trebuinţă?

– Sunt un om bătrân, Înălţimea Ta.

– Şi Vânjosul Belwas va fi lângă mine.

– Precum spui. Ser Barristan îşi coborî vocea. Înălţimea Ta. Am eliberat-o pe Meris, cum ai poruncit. Înainte de a pleca, a cerut să-ţi vorbească. Aşa că am ascultat-o eu. Pretinde că Prinţul Zdrenţăros intenţiona de la bun început să-i aducă pe Hoinari de partea ta. De aceea a trimis-o să trateze cu tine în taină, dar dornishenii i-au demascat şi i-au trădat înainte de a fi avut timp să-şi atingă ţelul în felul ei.

Trădare în altă trădare, se gândi regina, obosită. *O să se termine vreodată?*

– Cât de mult crezi din toate astea, ser?

– Mai nimic, Înălţimea Ta, dar acestea au fost cuvintele ei.

– Vor trece de partea noastră, dacă va fi nevoie?

– Ea spune că da. Dar pentru un preţ.

– Plăteşte-l.

Meereenul avea nevoie de fier, nu de aur.

– Prinţul Zdrenţăros vrea mai mult decât nişte monede, Înălţimea Ta. Meris spune că doreşte Pentosul.

– Pentosul? Ochii ei se îngustară. Cum i-aş putea da Pentosul? E la o jumătate de lume distanţă.

– E dispus să aştepte, aşa a sugerat Meris. Până când vom porni spre Westeros.

Şi dacă nu vom pleca niciodată într-acolo?

– Pentosul e al pentoshilor. Iar Magister Illyrio se află în Pentos. El a aranjat căsătoria mea cu Drogo şi mi-a dat ouăle de dragon. El te-a trimis la mine, aşa cum i-a trimis şi pe Belwas şi pe Groleo. Îi datorez foarte multe. Şi n-o să-mi plătesc datoria dând oraşul lui unui mercenar. Nu.

Barristan îşi înclină fruntea.

- Înălţimea Ta e înţeleaptă.

- Ai mai văzut vreodată o zi de un atât de bun augur, iubirea mea? întrebă Hizdahr zo Loraq când ea i se realătură.

O ajută să urce în palanchin, unde stăteau alături două tronuri înalte.

- Probabil de bun augur pentru tine. Dar mai puţin pentru cei care trebuie să moară înainte de apusul soarelui.

- Toţi oamenii trebuie să moară, dar nu pot avea toţi o moarte glorioasă, cu uralele oraşului răsunându-le în urechi. Îşi ridică o mână către oştenii de la uşi. Deschideţi.

Piaţa din faţa piramidei era pavată cu cărămizi de diferite culori şi căldura se înălţa din ele în valuri licăritoare. Oamenii viermuiau pretutindeni. Unii erau purtaţi în litiere sau în jilţuri, alţii călăreau pe măgari, majoritatea mergeau pe jos. Nouă din zece se îndreptau spre vest, înaintând în josul străzii late, pavate cu cărămizi, către arena lui Daznak. Când zăriră palanchinul ieşind din piramidă, uralele se ridicară din mijlocul celor din apropiere şi se răspândiră în întreaga piaţă. *Ce bizar*, se gândi regina. *Mă aclamă în aceeaşi piaţă în care am ţintuit cândva o sută şaizeci şi trei dintre Marii Stăpâni.*

O tobă imensă mergea în fruntea procesiunii regale, deschizându-i drumul pe străzi. Între fiecare două bătăi, un herald cu ţeasta rasă, într-o tunică din discuri de aramă lustruite, striga cerând mulţimii să se dea la o parte.

BUMM.

- Sosesc!

BUMM.

- Faceţi loc!

BUMM.

- Regina!

BUMM.

- Regele!

BUMM.

În spatele tobei mărşăluiau Fiarele de Bronz, în rânduri de câte patru. Unii aveau bâte, alţii bastoane; toţi purtau fuste plisate, sandale de piele şi mantii din pătrate de toate culorile, ca un ecou al cărămizilor multicolore ale Meereenului. Măştile le străluceau în soare: mistreţi şi tauri, şoimi şi bâtlani, lei şi tigri şi urşi, şerpi cu limba despicată şi basilişti hidoşi.

Vânjosul Belwas, care nu putea suferi caii, mergea în fruntea lor în vesta lui cu ţinte, cu pântecul maroniu şi plin de cicatrice zgâlţâindu-se la fiecare pas. Irri şi Jhiqui îl urmau călare, împreună cu Aggo şi Rakharo, apoi venea Reznak, purtat într-un jilţ ornamentat, cu un acoperământ care-i ferea capul de soare. Ser Barristan călărea în partea lui Danny, cu armura strălucind în lumină. Mantia lungă îi flutura, prinsă de umeri, tot atât de albă ca osul. Ceva mai în spate se afla Quentyn Martell, prinţul dornishean, alături de cei doi însoţitori ai săi.

Coloana se târa încet în josul străzii lungi, pavate cu cărămizi.

BUMM.

– Sosesc!

BUMM.

– Regina noastră!

BUMM.

– Regele nostru!

BUMM.

– Faceţi loc!

Dany îşi auzea slujnicele contrazicându-se, în spatele ei, în privinţa câştigătorului ultimei înfruntări a zilei. Jhiqui îl prefera pe uriaşul Goghor, care semăna mai degrabă a taur decât a om, mai ales cu inelul de bronz din nas. Irri susţinea cu insistenţă că biciul lui Balaquo Sfarmă-Oase avea să aducă sfârşitul uriaşului. *Slujnicele mele sunt dothraki*, îşi spuse ea. *Moartea călăreşte împreună cu fiecare* khalasar. În ziua în care se măritase cu Khal Drogo, *arakh*-urile străfulgeraseră la ospăţul ei de nuntă, iar oamenii muriseră în vreme ce alţii beau şi mâncau. Printre călăreţi, moartea şi viaţa mergeau mână în mână şi se

credea că sângele vărsat putea să binecuvânteze o căsnicie. Iar noua ei căsătorie urma să se îmbibe în curând de sânge. Cât de binecuvântată avea să fie!

BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, BUMM, se auzi toba, într-un ritm mai grăbit decât înainte, dintr-odată furios și nerăbdător. Ser Barristan își trase sabia când coloana se opri brusc între piramida roz cu alb a lui Pahl și cea verde cu negru a lui Naqqan.

Dany se întoarse.

- De ce ne-am oprit?

Hizdahr se ridică în picioare.

- Drumul e blocat.

Un palanchin zăcea răsturnat în calea lor, de-a curmezișul. Unul dintre purtătorii lui căzuse pe cărămizi, doborât de căldură.

- Ajutați-l pe omul ăla, ordonă Dany. Luați-l din drum înainte de-a fi călcat în picioare și dați-i mâncare și apă. Arată de parcă n-ar mai fi pus nimic în gură de două săptămâni.

Ser Barristan se uită neliniștit în stânga și în dreapta. Pe terase se zăreau fețe ghiscari, privind în jos cu ochi reci, nepăsători.

- Înălțimea ta, nu-mi place oprirea asta. Ar putea fi o cursă. Fiii Harpiei...

- ...au fost îmblânziți, declară Hizdahr zo Loraq. De ce-ar vrea să-i facă vreun rău reginei mele, când m-a luat pe mine ca rege și consort al său? Acum ajutați-l pe omul ăla, așa cum a poruncit dulcea mea regină.

O prinse pe Dany de mână și zâmbi.

Fiarele de Bronz făcură ce li se ceruse. Daenerys îi urmări.

- Înainte de venirea mea, purtătorii ăștia era sclavi. Eu i-am eliberat. Însă palanchinul n-a devenit mai ușor.

- Așa e, zise Hizdahr, dar oamenii sunt acum plătiți ca să-i poarte greutatea. Înainte de venirea ta, deasupra bărbatului căzut ar fi stat un supraveghetor, brăzdându-i pielea spatelui cu un bici. Acum însă e ajutat.

Era adevărat. O Fiară de Bronz cu mască de mistreț îi oferise purtătorului de lectică un burduf cu apă.

– Presupun că trebuie să fiu recunoscătoare pentru aceste izbânzi mărunte, spuse regina.

– Un pas, apoi următorul și în curând vom alerga. Vom făuri împreună un nou Meereen.

Strada se eliberase în sfârșit.

– Ne continuăm drumul?

Ce altceva ar fi putut să facă ea, dacă nu să dea din cap, încuviințând? *Un pas, apoi următorul, dar încotro mă îndrept?*

La porțile arenei lui Daznak stăteau doi luptători imenși din bronz, încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte. Unul mânuia o sabie, iar celălalt o secure; sculptorul îi înfățișase în momentul în care se ucideau unul pe altul, armele și trupurile lor alcătuind o arcadă deasupra capetelor.

Arta mortală, se gândi Dany.

Văzuse arenele de luptă de multe ori, de pe terasa ei. Cele mai mici punctau fața orașului ca niște ciupituri de vărsat; cele mai mari erau răni purulente, roșii, sângerânde. Însă niciuna nu se compara cu aceea. Vânjosul Belwas și Ser Barristan îi încadrară când ea și nobilul ei soț trecură pe sub sculptura în bronz, pentru a-și face apariția în partea de sus a unui imens castron de cărămidă, încercuit de șiruri inelare de bănci ce coborau către partea din spate, fiecare având o altă culoare.

Hizdahr zo Loraq o conduse în jos, trecând prin inelele de culoare neagră, violet, albastră, verde, albă, galbenă și portocalie în drum către cel roșu, unde cărămizile stacojii imitau culoarea nisipului de dedesubt. În jurul lor, negustorii ambulanți vindeau cârnați din carne de câine, cepe prăjite și cățeluși încă nenăscuți înfipți în câte un băț, dar Dany n-avea nevoie de nimic din toate astea. Hizdahr umpluse loja lor cu carafe de vin răcit în gheață și cu apă îndulcită, cu smochine, curmale, pepeni și rodii, cu nuci, cu ardei și cu un vas mare cu lăcuste în miere.

– Lăcuste! strigă Vânjosul Belwas, înșfăcând vasul și începând să le ronțăie după ce și le îndesa în gură cu pumnul.

– Sunt delicioase. Ar trebui să le guști, iubirea mea, o sfătui Hizdahr. Au fost tăvălite prin mirodenii înainte de a fi date prin miere, așa că sunt deopotrivă dulci și picante.

– Asta m-ajută să înțeleg de ce transpiră Belwas, spuse Dany, dar cred c-o să mă mulțumesc cu smochine și curmale.

În partea opusă a arenei, Grațiile, în veșminte unduitoare, stăteau grupate în jurul siluetei austere a Galazzei Galare, singura îmbrăcată în verde. Marii Stăpâni din Meereen ocupau băncile roșii și portocalii. Femeile erau ascunse sub văluri, iar bărbații își pieptănaseră și-și lăcuiseră părul sub formă de coarne, mâini și țepușe. Rudele lui Hizdahr din străvechiul clan Loraq păreau să prefere *tokarurile* purpurii și indigo, în vreme ce membrii clanului Pahl erau vârstați în roz și alb. Reprezentanții Yunkaiului erau cu toții în galben și umpleau lojile de lângă cea a regelui, însoțiți cu toții de sclavi și de servitori. Meereeneni de obârșie modestă se înghesuiau pe inelele din partea superioară, la mai mare distanță de carnaj. Băncile negre și violete, cele mai de sus și cele mai îndepărtate de nisip, erau pline de sclavi eliberați și de oameni de rând. Daenerys văzu că și mercenarii fuseseră plasați tot acolo, căpitanii lor fiind așezați printre oștenii de rând. Zări fața îmbătrânită a Oacheșului Ben, precum și favoriții de un roșu fierbinte ai lui Barbă-nsângerată și lungile lui cozi împletite.

Nobilul ei soț se ridică în picioare și-și înălță brațele.

– *Mari Stăpâni!* Regina mea a venit aici astăzi ca să-și arate dragostea pentru voi, poporul ei. Prin bunăvoința și cu îngăduința sa, vă ofer acum arta voastră mortală. *Meereen!* Las-o pe Regina Daenerys să-ți audă dragostea!

Zece mii de gâtlejuri își urlară mulțumirile; apoi douăzeci de mii; apoi toate. Nu-i strigau numele, pe care puțini îl puteau pronunța.

– Mamă! scandau în schimb; în vechea limbă moartă a Ghisului cuvântul era *Mhysa!*

– *Mhysa! Mhysa! Mhysa!* strigară, bătând din picioare și plesnindu-se peste pântece, până când întreaga arenă păru să se cutremure.

Dany lăsă sunetul să se reverse asupra ei. *Nu sunt mama voastră*, ar fi vrut să le strige drept răspuns, *sunt mama sclavilor voștri, a fiecărui băiat care-a murit vreodată pe aceste nisipuri în vreme ce voi vă îndopați cu lăcuste în miere.* În spatele ei, Raznak se aplecă să-i șoptească la ureche:

– Luminăția Ta, ascultă cum te iubesc!

Nu, ea o știa, *își iubesc arta mortală.* Când uralele începură să-și piardă puterea, își îngădui să se așeze. Loja lor era în umbră, însă ei îi zvâcnea capul.

– Jhiqui, strigă, apă-ndulcită, dacă vrei. Am gâtul foarte uscat.

– Khrazz va avea onoarea să ucidă primul astăzi, îi spuse Hizdahr. N-a existat niciodată un luptător mai bun.

– Vânjosul Belwas a fost mai bun, pretinse Vânjosul Belwas.

Khrazz era meereen, dintr-o familie modestă – un bărbat înalt, cu o perie de păr țeapăn, roșu spre negru, coborându-i spre ceafă pe mijlocul capului. Potrivnicul lui era un sulițaș din Insulele Verii, cu pielea de culoarea ebonitei, ale cărui lovituri îl ținură o vreme pe Khrazz la distanță, dar, odată ce izbuti să ajungă cu sabia lui scurtă la o distanță mai mică decât lungimea suliței, nu mai avu de făcut decât munca unui măcelar. După ce o încheie, Khrazz tăie inima bărbatului negru, o ridică deasupra capului, roșie și picurând de sânge, și mușcă din ea.

– Khrazz crede că inimile unor bărbați curajoși îl fac mai puternic, spuse Hizdahr.

Jhiqui își murmură aprobarea. Dany mâncase cândva inima unui armăsar, ca să-i dea putere fiului ei nenăscut... dar asta nu-l salvase pe Rhaego când i-l omorâse *maegi* în pântec. *Trei trădări vei cunoaște. Ea a fost prima, Jorah a doua, Oacheșul Ben Plumm a treia.* Oare trădările se terminaseră?

– Ah! făcu încântat Hizdahr. Acum urmează Motanul Bălțat. Uită-te cum se mișcă, regina mea. Un poem pe două picioare.

Vrăjmașul găsit de Hizdahr pentru poemul umblător era la fel de înalt ca Goghor și la fel de lat în spate ca Belwas, dar se mișca încet.

Lupta se purta la nici doi metri de loja lui Dany când Motanul Bălţat îi reteză tendoanele de deasupra pulpelor. Când căzu în genunchi, motanul îi puse un picior pe spate şi o mână în jurul gâtului şi i-l deschise de la o ureche la alta. Nisipurile roşii îi sorbiră sângele şi vântul ultimele cuvinte. Mulţimea îşi urlă aprobarea.

– Luptă urâtă, moarte frumoasă, spuse Vânjosul Belwas. Vânjosului Belwas nu-i place când ţipă.

Terminase lăcustele cu miere. Râgâi şi luă o înghiţitură zdravănă de vin.

Bărbaţi cu pielea palidă din Qarth, negri din Insulele Verii, dothraki cu piele arămie, tyroshi cu bărbi albastre, oameni-miei, oameni din Jogos Nhai, bărbaţi posaci din Braavos, pitici din cei cu pielea dungată din junglele Sothorosului – veniseră din toate colţurile lumii să moară în arena lui Daznak.

– Acesta promite mult, dulceaţa mea, spuse Hizdahr despre un lysen tânăr, cu păr lung şi blond ce flutura în vânt... dar potrivnicul lui îi înfipse mâna în păr, îl dezechilibră şi îl spintecă. Mort, părea chiar mai tânăr decât cu sabia în mână.

– Un băiat, spuse Dany. Nu era decât un băiat.

– Şaisprezece ani, sublinie Hizdahr. Un bărbat în toată firea, care-a ales de bunăvoie să-şi rişte viaţa pentru aur şi pentru glorie. Azi nu mai moare niciun copil în arena lui Daznak, după cum a avut regina mea înţelepciunea să decreteze.

O altă izbândă măruntă. Poate că nu-mi pot face poporul mai bun, îşi spuse ea, *dar pot încerca măcar să-l fac mai puţin rău.*

Daenerys ar fi interzis şi luptele între femei, dar Barsena Păr-Negru protestase, susţinând că dreptul să-şi rişte viaţa îi aparţinea în aceeaşi măsură ca unui bărbat. Regina îşi dorise să interzică şi şotiile, luptele ilare în care ologii, piticii şi babele se pocneau unii pe alţii cu topoare, torţe şi ciocane (şotia era considerată cu atât mai amuzantă, cu cât luptătorii erau mai stângaci), dar Hizdahr îi spusese că oamenii ar fi iubit-o mai mult dacă ar fi râs împreună cu ei şi argumentase că, fără

astfel de giumbuşlucuri, ologii, piticii şi babele ar fi murit de foame. Aşa că Dany cedase.

Existase şi obiceiul osândei la luptă în arenă, pentru toţi vinovaţii de încălcarea legii; regina fusese de acord să fie reluat, dar numai pentru anumite fărădelegi.

– Ucigaşii şi siluitorii pot fi siliţi să lupte, ca şi aceia care nu renunţă la sclavie, dar nu şi hoţi sau datornicii.

Însă luptele între animale continuau să fie îngăduite. Dany privi un elefant care scăpă repede de o haită de şase lupi roşii. Pe urmă un taur fu stârnit împotriva unui urs, într-o luptă sângeroasă, care lăsă ambele animale sfâşiate şi în agonie.

– Carnea nu e irosită, îi puse Hizdahr. Bucătarii pregătesc din leşuri o tocană sănătoasă pentru toţi cei flămânzi. Orice om care se-nfăţişează la Porţile Destinului poate primi un castron.

– O lege bună, spuse Dany. *Legile voastre bune sunt atât de puţine.* Trebuie să ne-asigurăm că tradiţia asta se va păstra.

După înfruntarea dintre animale urmă falsa bătălie, în arenă aflându-se şase pedestraşi împotriva a şase călăreţi, cei dintâi înarmaţi cu scuturi şi săbii lungi, iar ceilalţi cu *arakh*-uri dothraki. Falşii cavaleri purtau platoşe de zale, în timp ce falşii dothraki n-aveau niciun fel de armură. La început călăreţii părură să fie în avantaj, doborându-şi doi potrivnici sub copitele cailor şi tăind urechea unui al treilea, însă cavalerii supravieţuitori începură să atace apoi caii şi călăreţii ajunseră rând pe rând să cadă din şa şi să fie măcelăriţi, spre marele dezgust al lui Jhiqui.

– Ăsta n-a fost un *khalasar* adevărat, spuse ea.

– Sper că resturile lor nu ajung în tocana voastră sănătoasă, spuse Dany, în timp ce morţii căsăpiţi erau scoşi din arenă.

– Ale cailor da, răspunse Hizdahr. Ale oamenilor nu.

– Carnea de cal şi cepele te fac puternic, zise Belwas.

După bătălie urmă prima şotie a zilei, o înfruntare între doi pitici care maimuţăreau un turnir, aduşi de unul dintre nobilii yunkai

invitaţi de Hizdahr. Unul călărea pe un câine, iar celălalt pe o scroafă. Armurile lor de lemn fuseseră proaspăt vopsite, aşa că pe una se vedea cerbul uzurpatorului Robert Baraheon, iar pe cealaltă leul de aur al Casei Lannister. Asta se făcuse, evident, pentru plăcerea ei. Giumbuşlucurile lor îl făcură în curând pe Belwas să izbucnească într-un râs zgomotos, dar zâmbetul lui Dany era abia schiţat şi silit. Când piticul în roşu căzu din şa şi începu să alerge după scroafa lui prin nisip în timp ce piticul de pe câine galopa în urma lui pocnindu-l peste fund cu o sabie de lemn, ea spuse:

- E încântător şi prostesc, însă...

- Ai răbdare, dulceaţa mea, zise Hizdahr. Sunt pe punctul să dea drumul leilor.

Daenerys îl privi uimită.

- Lei?

- Trei. Piticii nu se aşteaptă la asta.

Ea se încruntă.

- Piticii au săbii de lemn. Armuri de lemn. Cum te-aştepţi să lupte cu leii?

- Jalnic, răspunse Hizdahr, deşi poate ne vor surprinde. Mai mult ca sigur o să-nceapă să ţipe, s-alerge şi să-ncerce să iasă din arenă. De aceea se numeşte un asemenea spectacol şotie.

Dany nu era încântată.

- O interzic.

- Blândă regină, nu vrei să-ţi dezamăgeşti poporul.

- Mi-ai jurat că luptătorii vor fi oameni în toată firea, care-au acceptat de bunăvoie să-şi rişte vieţile pentru aur şi pentru onoruri. Piticii ăştia n-au acceptat să-nfrunte leii cu săbii de lemn. O s-opreşti şotia. Acum.

Buzele regelui se crispară. Pentru o clipă, lui Dany i se păru că zăreşte o străfulgerare de mânie în privirea lui calmă.

- Cum porunceşti.

Hizdahr îl chemă cu un semn pe maestrul de arenă.

– Fără lei, spuse el, când omul veni în fugă, cu un bici în mână.

– Nici măcar unul, Luminăția Ta? Unde e hazul?

– Regina mea a vorbit. Piticilor n-o să li se facă niciun rău.

– Mulțimii n-o să-i placă.

– Atunci adu-o pe Barsena. Ar trebui să-i mulțumească.

– Luminăția Ta știe cel mai bine.

Maestrul de arenă pocni din bici și strigă niște porunci. Piticii fură scoși din arenă, cu porc și cu câine cu tot, în timp ce spectatorii își șuierau dezaprobarea și aruncau în ei cu pietre și cu fructe stricate.

Un strigăt se înălță când pe nisip intră cu pași mari Barsena Păr Negru, cu goliciunea ascunsă doar de sandale și de pânza din jurul șoldurilor. Înaltă, negricioasă, de vreo treizeci de ani, mergea cu grația amenințătoare a unei pantere.

– Barsena e foarte iubită, spuse Hizdahr, în timp ce zgomotul creștea în arenă. E cea mai curajoasă femeie pe care-am văzut-o vreodată.

– Lupta cu fetele nu-i o vitejie, zise Vânjosul Belwas. Lupta cu Vânjosul Belwas ar fi o vitejie.

– Azi o să înfrunte un mistreț, anunță Hizdahr.

Da, se gândi Dany, *fiindcă n-ai reușit să găsești o femeie care să se lupte cu ea, indiferent cât i-ai fi îngroșat punga.*

– Și s-ar părea că nu cu o sabie de lemn.

Mistrețul era un animal uriaș, cu colți lungi cât antebrațul unui bărbat, cu ochii mici înotând în furie. Se întrebă dacă animalul care-l ucisese pe Robert Baratheon fusese la fel de fioros. *O fiară cumplită și o moarte cumplită.* Pentru o clipă, aproape că se simți cuprinsă de milă pentru Uzurpator.

– Barsena e foarte rapidă, comentă Reznak. O să danseze cu mistrețul, Luminăția Ta, și o să-l taie felii când o să treacă pe lângă ea. O să fie scăldat în sânge înainte de a cădea, o să vezi.

Lupta începu exact așa cum spusese el. Mistrețul atacă. Barsena se feri răsucindu-se și lama ei fulgeră argintie în soare.

– Are nevoie de o suliţă, spuse Ser Barristan, în vreme ce Barsena scăpa de al doilea atac al fiarei cu o săritură boltită. Nu te lupţi aşa cu un mistreţ.

Vorbea exact ca un bunic bătrân şi sâcâitor, cum spunea Daario întotdeauna.

Lama Barsenei se înroşea, dar mistreţul se opri în curând. *E mai ager la minte decât un taur*, îşi dădu seama Dany. *N-o să mai atace.* Barsena înţelese şi ea lucrul ăsta. Ţipând, se apropie treptat de mistreţ, aruncându-şi cuţitul dintr-o mână într-alta. Când animalul se trase înapoi, înjură şi-i crestă râtul, încercând să-l provoace... şi izbuti. De data asta săritura ei veni cu o clipă prea târziu şi un colţ îi sfâşie piciorul stâng de la genunchi până la încheietura de sus.

Un geamăt se desprinse din treizeci de mii de piepturi. Apucându-se de piciorul sfâşiat, Barsena scăpă cuţitul şi încercă să se îndepărteze şchiopătând, dar mistreţul o atacă din nou când abia dacă mărise distanţa dintre ei cu o jumătate de metru. Dany întoarse capul.

– Asta a fost o vitejie? îl întrebă pe Vânjosul Belwas când pe întinderea nisipului răsună un ţipăt.

– E o vitejie să te lupţi cu porcii, dar nu e o vitejie să ţipi atât de tare. Îl răneşte pe Vânjosul Belwas în urechi. Eunucul îşi frecă stomacul umflat, pe care se încrucişau cicatrice albe, vechi. Îl face pe Vânjosul Belwas să-i fie rău şi-n burtă.

Mistreţul îşi îngropă râtul în pântecele Barsenei şi începu să-i smulgă măruntaiele. Mirosul era mai mult decât putea îndura regina. Căldura, muştele, strigătele mulţimii... *Nu pot respira.* Îşi ridică vălul şi îl lăsă să fluture în cădere. Îşi scoase şi *tokarul.* Perlele zăngăniră uşor, lovindu-se una de alta când desfăşură mătasea.

– *Khaleesi?* întrebă Irri. Ce faci?

– Îmi scot urechile de iepure.

O duzină de bărbaţi înarmaţi cu suliţe pentru vânătoarea de mistreţi intrară în fugă pe nisip, ca s-alunge animalul de lângă leş şi să-l ducă înapoi, în ţarcul lui. Maestrul de arenă îi însoţea, ţinând

în mână un bici lung, cu țepi. În timp ce plesnea mistrețul, regina se ridică.

– Ser Barristan, vrei să mă duci în siguranță înapoi, în grădina mea?

Hizdahr părea nedumerit.

– Mai urmează și altele. O șotie, șase femei bătrâne și încă trei lupte. Belaquo și Goghor!

– Belequo o să câștige, declară Irri. Asta se știe.

– Nu se știe, zise Jhiqui. Belaquo o să moară.

– Unul o să moară sau o să moară celălalt, spuse Dany. Iar cel care-o să trăiască o să moară în altă zi. Asta a fost o greșeală.

– Vânjosul Belwas a mâncat prea multe lăcuste. Pe fața lui lată, maronie, se vedea o privire îngrețoșată. Vânjosul Betwas are nevoie de lapte.

Hizdahr nu-i dădu nicio atenție eunucului.

– Luminăția Ta, oamenii din Meereen au venit să celebreze cununia noastră. I-ai auzit aclamându-te. Nu le respinge dragostea.

– Au aclamat urechile mele pleoștite, nu pe mine. Scoate-mă din abatorul ăsta, bărbate.

Auzea respirația zgomotoasă a mistrețului, strigătele sulițașilor, pocnetele biciului maestrului de arenă.

– Dulce doamnă, nu! Mai rămâi încă puțin. Pentru șotie și pentru o ultimă luptă. Închide ochii, nimeni n-o să vadă. Se vor uita la Balaquo și la Ghogor. Nu e momentul să...

Pe chipul lui undui o umbră. Zarva și țipetele încetară. Zece mii de glasuri amuțiră. Toți ochii se îndreptară spre cer. O adiere caldă mătură obrajii lui Dany și ea auzi fâlfâitul aripilor acoperindu-i bătăile inimii. Doi sulițași o rupseră la fugă, căutând adăpost. Maestrul de arenă înțepeni. Mistrețul se întoarse la Barsena fornăind. Vânjosul Belwas gemu, alunecă de pe locul lui, căzând în genunchi.

Deasupra lor, dragonul se roti, întunecat în fața soarelui. Avea solzii negri, iar ochii, coarnele și plăcile de pe spate, roșii ca sângele. Întotdeauna cel mai mare dintre cei trei, sălbaticul Drogon crescuse

încă și mai mult. Aripile lui întinse, negre ca smoala, aveau șase metri de la un vârf la altul. În trecere pe deasupra nisipului, le flutură o singură dată și sunetul păru un tunet. Mistrețul își înălță capul fornăind... și flăcările îl înghițiră, foc negru cu răbufniri roșii. La nouă metri distanță, Dany simți valul de căldură. Țipetele animalului în agonie păreau aproape omenești. Drogon se apropie de leș și își înfipse ghearele în carnea fumegândă. Când începu să se hrănească, nu făcu nicio deosebire între Barsena și mistreț.

– Oh, zei, gemu Reznak, *o mănâncă!*

Seneșalul își acoperi gura. Vânjosul Belwas voma zgomotos. Peste chipul prelung și palid al lui Hizdahr zo Loraq trecu o expresie stranie – în parte spaimă, în parte poftă trupească, în parte încântare. Își linse buzele. Dany îi văzu pe oamenii lui Pahl revărsându-se în susul treptelor, cu mâinile încleștate de *tokare* și împiedicându-se în franjuri în graba lor de a fugi. Alții îi urmară. Unii alergau, îmbrâncindu-se. Majoritatea rămaseră pe locurile lor.

Un bărbat își atribui rolul unui erou.

Era unul dintre sulițașii trimiși să mâne mistrețul înapoi, în țarcul lui. Poate era beat sau nebun. Poate o iubise în taină pe Barsena Păr Negru, sau auzise zvonurile despre micuța Hazzea. Poate nu era decât un om simplu, care-și dorea să ajungă în cântecele barzilor. Se repezi înainte, cu sulița pentru mistreți în mână. Călcâiele lui împroșcau sângele roșu și de pe bănci se ridicară strigăte. Drogon își înălță capul, cu sânge picurându-i dintre dinți. Eroul îi sări în spate și-și repezi vârful de fier al suliței către baza gâtului lung, acoperit de solzi.

Dany și Drogon urlară într-un singur glas.

Eroul se apăsă pe suliță, folosindu-și greutatea ca să răsucească vârful, înfigându-l mai adânc. Drogon se arcui în sus, cu un șuier de durere. Izbi cu coada într-o parte. Ea îi văzu capul rotindu-se în vârful gâtului lung, de șarpe, îi văzu aripile negre desfăcându-se. Omorâtorul-de-dragoni își pierdu echilibrul și se rostogoli pe nisip. Încerca să se ridice în picioare când colții dragonului i se închiseră în jurul antebrațului.

– Nu!

Atât mai avu timp să strige. Drogon îi smulse braţul din umăr şi-l aruncă într-o parte, aşa cum ar fi aruncat un câine un rozător într-o gaură de şobolani.

– Ucideţi-l! le strigă Hizdahr zo Loraq celorlalţi suliţaşi. *Ucideţi fiara!*

Ser Barristan o ţinea strâns.

– Uită-te în altă parte, Luminăţia Ta.

– Dă-mi drumul!

Dany se răsuci, scăpând din strânsoarea lui. Lumea păru să-ncetinească în clipa în care trecu dintr-un salt peste parapet. Când ateriză pe solul arenei îşi pierdu o sanda. Alergând, simţea între degete nisipul, fierbinte şi aspru. Ser Barristan o striga. Vânjosul Belwas continua să vomite. Ea alergă mai repede.

Şi suliţaşii alergau. Unii către fiară, cu suliţele în mâini. Alţii se grăbeau să scape cu fuga, aruncându-şi armele. Eroul se zvârcolea pe nisip, cu sângele strălucitor revărsându-i-se din ciotul zdrenţuit al umărului. Suliţa lui rămăsese înfiptă în gâtul lui Drogon, fâlfâind când dădea din aripi. Din rană se înălţa fum. Când se apropiară ceilalţi suliţaşi, dragonul scuipă foc, scăldând doi oameni în flăcări negre. Coada lui biciui aerul în lateral, izbindu-l pe maestrul de arenă care i se furişa în spate şi rupându-l în două. Un alt atacator încercă să-l înjunghie în ochi, până când dragonul îl prinse între fălci şi-i sfâşie pântecul. Meereenenii ţipau, blestemau, urlau. Dany auzi paşii cuiva lovind nisipul în urma ei.

– Drogon! strigă ea. *Drogon!*

Capul lui se răsuci. Dintre dinţi i se înălţă fum. Şi sângele îi fumega, acolo unde picura pe pământ. Bătu din nou din aripi, stârnind un vârtej furtunos de nisip stacojiu. Dany se împletici în norul roşu fierbinte, tuşind. El clănţăni.

– Nu! atât avu ea timp să spună.

Nu, nu pe mine, nu mă mai cunoşti? Dinţii negri se închiseră la câţiva centimetri de faţa ei. *A vrut să-mi smulgă capul.* Dany se împiedică de leşul maestrului de arenă şi căzu pe spate.

Drogon urlă. Sunetul umplu arena. Dany se simți înghițită de suflul unui cuptor. Gâtul lung și solzos al fiarei se întinse către ea. Când i se deschise gura, îi zări bucăți de os sfărâmat și de carne carbonizată între dinții întunecați. Ochii lui erau lichid încins. *Mă uit în iad, dar nu-ndrăznesc să-mi desprind privirea.* Nu fusese niciodată atât de sigură de ceva. *Dacă fug, o să mă ardă și-o să mă-nghită.* În Westeros, septonii vorbeau despre șapte iaduri și despre șapte raiuri, dar Cele Șapte Regate și zeii lor erau departe. Dacă murea acolo, se întrebă Dany, oare zeul cal al dothakilor avea să despice iarba și s-o ceară pentru *khalasar*-ul său înstelat, ca să poată călări pe câmpiile nopții alături de cel care-i fusese soare și stele? Sau zeii furioși ai Ghisului aveau să-și trimită harpiile ca să-i înșface sufletul și s-o târască în jos, către chinuri? Drogon îi urlă chiar în față, cu răsuflarea destul de fierbinte ca să-i bășice pielea. Dany îl auzi pe Ser Barristan Selmy în dreapta ei, strigând:

- *La mine!* Încearcă-mă pe mine. Aici. *La mine!*

Apoi se văzu reflectară în focul mocnit din adâncurile roșii ale ochilor lui Drogon. Ce mică părea, ce nevolnică, ce firavă și ce înspăimântată. *Nu-l pot lăsa să-mi vadă frica.* Râcâi nisipul, trăgându-se către leșul maestrului de arenă și degetele îi măturară mânerul biciului. Atingându-l, se simți mai curajoasă. Pielea era caldă, vie. Drogon urlă din nou, un sunet atât de puternic, încât ea fu cât pe ce să scape biciul. Dinții lui clănțăniră către ea.

Dany îl lovi.

- *Nu!* țipă, învârtind biciul din toate puterile.

Capul dragonului zvâcni către spate.

- *Nu!* strigă ea din nou. *NU!*

Țepii biciului brăzdară botul fiarei. Drogon se ridică, acoperind-o cu umbra aripilor. Ea îi plesni cu biciul pântecele solzos, înainte și înapoi, până când începu s-o doară brațul. Gâtul lui lung, ca un șarpe, se curbă ca un arc. Șuieră, scuipând foc negru în jos, către ea, Dany se avântă pe sub flăcări, învârtind biciul și strigând:

- *Nu, nu, nu! JOS!*

El răspunse cu un urlet plin de spaimă și de furie, plin de durere. Aripile îi fluturară o dată, de două ori...

...și se strânseră. Dragonul scoase un ultim șuierat și se întinse pe burtă. Din rana făcută de suliță i se prelingea sânge negru, fumegând când picura pe nisipul pârjolit. *E carne zămislită din foc*, se gândi ea, *și așa sunt și eu.*

Daenerys Targaryen sări în spatele dragonului, înșfăcă sulița și o smulse. Vârful îi era pe jumătate topit, fierul încins la roșu strălucea. Ea o azvârli într-o parte. Drogon se răsuci sub ea, cu mușchii unduindu-i când își adună puterile. Aerul era îngroșat cu nisip. Regina nu putea să vadă, nu putea să respire, nu putea să gândească. Aripile negre bubuiră ca tunerul și nisipurile stacojii începură deodată să cadă, îndepărtându-se de ea.

Amețită, Dany închise ochii. Când îi redeschise, îi întrezări pe meereenii de sub ea printr-o ceață de lacrimi și praf, scurgându-se în susul treptelor și apoi pe străzi.

Avea biciul încă în mână. Lovi ușor gâtul lui Drogon, strigând:

– Mai sus!

Cealaltă mână i se încleștă de solzii lui, scrijelind cu degetele ca să găsească de ce să se-agațe. Aripile negre și late ale lui Drogon loveau aerul. Dany îi simțea căldura între coapse. Și inima ei părea gata să plesnească. *Da*, se gândi, *da, acum, acum, fă-o, fă-o, du-mă, du-mă. ZBOARĂ!*

JON

Tormund Năpasta Uriaşilor nu era înalt, dar zeii îi dăruiseră un piept lat şi un pântece masiv. Mance Rayder îl numise Tormund Suflătorul Cornului fiindcă avea plămâni atât de puternici şi se spunea că râsul său putea desprinde zăpada de pe crestele munţilor. Când era furios, urletele lui îi aminteau lui Jon de mugetele unui mamut.

În ziua aceea, Tormund urlă de multe ori şi din toate puterile. Răgi, răcni, izbi cu pumnul în masă atât de tare încât o carafă cu apă se răsturnă şi se vărsă. Un corn cu mied se afla întotdeauna la îndemâna lui, aşa că saliva pe care-o împroşca ori de câte ori îşi rostea ameninţările era îndulcit cu miere. Îl numi pe Jon Snow laş, mincinos şi renegat, îl înjură fiindcă era un îngenuncheat pidosnic negru la suflet, un tâlhar şi o cioară, îl învinui că voia să le-o tragă în fund oamenilor liberi. Îşi azvârli cornul de două ori spre capul lui Jon, dar numai după ce îl golise. Tormund nu era omul care să irosească bunătate de mied. Jon îl lăsă să reverse totul asupra lui. Nu-şi ridică niciodată vocea şi nu răspunse ameninţărilor cu alte ameninţări, dar nici nu cedă mai mult decât era pregătit s-o facă.

În cele din urmă, când umbrele după-amiezii se lungeau în jurul cortului, Tormund Năpasta Uriaşilor – Mare Orator, Suflătorul Cornului şi Spărgătorul de Gheaţă, Tormund Pumn de Fier,

Consortul Ursoaicelor, Vorbitorul cu Zeii și Tatăl Oștirilor - întinse mâna.

– Atunci, s-a făcut și zeii să mă ierte. Știu că există o sută de mame care n-o vor face niciodată.

Jon strânse mâna întinsă. Prin minte îi trecură cuvintele legământului său: *Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul și lumina care aduce zorile, goarna care-i trezește pe cei adormiți și scutul care păzește ținuturile oamenilor.* Pentru el avea un refren nou: *Sunt străjerul care-a deschis porțile și a lăsat dușmanul să treacă dincolo de ele.* Ar fi dat orice ca să afle că făcea ce trebuia să facă. Dar mersese prea departe, nu se mai putea întoarce.

– S-a făcut cu bine, zise el.

Strânsoarea lui Tormund zdrobea oasele. Măcar atât nu se schimbase în privința lui. Și barba îi rămăsese la fel, deși fața de sub acel hățiș de păr alb se subțiase vizibil și pe obrajii roșcovani i se întipăriseră riduri adânci.

– Mance ar fi trebuit să te ucidă când a avut ocazia, spuse el, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să preschimbe mâna lui Jon în terci și-n oase. Aur pentru fiertura de ovăz și băieți... un preț nemilos. Ce s-a-ntâmplat cu flăcăul încântător pe care l-am cunoscut?

L-au făcut Lord Comandant.

– Un târg cinstit lasă ambele părți nemulțumite, așa am auzit spunându-se. Trei zile?

– Dacă trăiesc până-atunci. Unii dintre ai mei mă vor scuipa când vor auzi condițiile astea. Tormund dădu drumul mâinii lui Jon. Și ciorile tale vor bodogăni, le cunosc. Și-ar trebui să le cunosc. Am omorât mai mulți dintre voi, pidosnicii negri, decât sunt în stare să număr.

– Ai face bine să nu pomenești de asta cu voce atât de puternică după ce-o să vii în sudul Zidului.

– Ha! râse Tormund.

Nici asta nu se schimbase. Încă mai râdea des și cu ușurință.

– Înțelepte cuvinte. N-aș vrea să mă omorâți voi, ciorilor, ciugulindu-mă. Îl bătu pe Jon pe spate. Când toți oamenii mei vor fi în siguranță, dincolo de Zidul vostru, vom împărți o-mbucătură de carne și niște mied. Până atunci...

Sălbaticul își scoase brasarda de pe brațul stâng și i-o aruncă lui Jon, apoi făcu același lucru cu cea de pe dreptul.

– Prima ta plată. Am astea de tata, iar el le are de la tatăl lui. Acum sunt ale tale, bastard negru și hoț.

Brasardele erau din aur vechi, greu, masiv, gravate cu runele de demult ale Primilor Oameni. Tormund Năpasta Uriașilor le purta de când îl știa Jon; păreau să facă parte din el, asemenea bărbii.

– Braavosii le vor topi, pentru aur. Asta pare o rușine. Poate-ar trebui să le păstrezi.

– Nu. Nu vreau să se spună că Tormund Pumn de Fier i-a pus pe oamenii liberi să renunțe la comorile lor în vreme ce el le-a păstrat pe-ale lui. Zâmbi larg. Dar o să păstrez inelul pe care-l port în jurul membrului. Mult mai mare decât fleacurile astea mărunte. Tu l-ai putea purta la gât.

Jon nu putu să nu râdă.

– Ai rămas același.

– Oh, ba nu. Zâmbetul i se topi ca zăpada vara. Nu mai sunt omul care-am fost la Castelul Afurisit. Am văzut prea multă moarte, prea multe lucruri cumplite. Cei doi fii ai mei... Durerea îi schimonosi trăsăturile. Dormund a fost doborât în lupta pentru Zid și încă nu devenise bărbat. Unul dintre cavalerii regelui a făcut-o, un nemernic în oțel cenușiu din cap până-n picioare, cu fluturi de noapte pe scut. Am văzut când l-a tăiat, dar băiatul meu a murit înainte de-a ajunge la el. Și Torwynd... pe el mi l-a luat frigul. Întotdeauna a fost bolnăvicios băiatul ăsta. A murit pur și simplu într-o noapte. Mai rău, până să știm c-a murit, s-a și ridicat, palid și cu ochi albaștri. A trebuit să-l dau gata cu mâna mea. A fost greu, Jon. Îi ochi îi străluciră lacrimi. Ca să zic adevărul, nu era cine știe ce bărbat, dar fusese cândva băiețelul meu și-l iubeam.

Jon îi puse mâna pe umăr.

– Îmi pare atât de rău.

– De ce? N-ai făcut-o tu. E sânge pe mâinile tale, da, la fel ca pe ale mele. Dar nu al lui. Tormund clătină din cap. Încă mai am doi fii puternici.

– Şi fiica ta...?

– Munda. Asta readuse zâmbetul lui Tormund. L-a luat pe Ryk Lance-Lungă de bărbat, dacă-ţi vine să crezi. Dacă mă-ntrebi pe mine, băiatul e mai mult mădular decât minte, dar se poartă destul de bine cu ea. I-am spus că, dacă-i face vreodată vreun rău, îi smulg bărbăţia şi-l bat măr cu ea. Îi dădu lui Jon înc-o palmă zdravănă. E timpul să te-ntorci. Dacă te mai ţin mult, o să-şi închipuie că te mâncăm.

– În zori, atunci. Peste trei zile. Mai întâi băieţii.

– Te-am auzit când ai spus asta de primele zece ori, cioară. S-ar putea crede că-ntre noi nu-i niciun strop de încredere. Scuipă. Mai întâi băieţii, da. Mamuţii merg pe drumul ocolit. Asigură-te că-s aşteptaţi la Rondul de Est. Eu o să m-asigur că la afurisita ta de poartă nu-i nicio încăierare, că nu dă nimeni năvală. O să stăm frumos şi-n ordine, ca răţuştele-n şir. Şi eu voi fi mama-raţă. Ha!

Tormund îl conduse pe Jon afară din cort.

Afară, ziua era strălucitoare, fără niciun nor. Soarele se reîntorsese pe cer după două săptămâni de absenţă şi, către sud, Zidul se înălţa albastru-alburiu, scânteind. Jon auzise o vorbă de la bărbaţii mai bătrâni din Castelul Negru: *Zidul are mai multe toane decât Aerys, Regele Nebun*, sau, uneori, *Zidul are mai multe toane decât o femeie.* În zilele noroase, părea să fie din piatră albă. În nopţile fără lună era negru ca tăciunele. În timpul viscolelor, părea cioplit în zăpadă. Dar în zile ca aceea nu-l puteai lua drept altceva în afară de gheaţă. În zile ca aceea scânteia, strălucitor precum cristalul unui septon, cu toate zgârieturile şi crăpăturile conturate de soare, în timp ce curcubeie îngheţate dansau şi piereau în spatele văluririlor sale translucide. În zile ca aceea, Zidul era frumos.

Cel mai mare dintre fiii lui Tormund stătea lângă cai, de vorbă cu Leathers. Printre oamenii liberi i se spunea Toregg cel Înalt. Deşi avea abia cu vreo doi centimetri mai mult decât Leathers, îşi depăşea tatăl cu treizeci. Hareth, băiatul voinic din Oraşul Cârtiţei numit Calul, stătea ghemuit lângă foc, cu spatele la ceilalţi doi. El şi Leathers erau singurii însoţitori pe care şi-i adusese Jon la negociere; mai mulţi ar fi fost priviţi drept un semn de frică, deşi douăzeci de oameni nu i-ar fi fost de mai mare folos decât doi, dacă Tormund ar fi avut de gând să verse sânge. Nălucă era singura apărare de care-avea nevoie Jon; lupul străvechi putea s-adulmece vrăjmaşii, chiar şi pe aceia care-şi ascundeau duşmănia sub zâmbete.

Însă Nălucă plecase. Jon îşi scoase o mănuşă neagră, îşi potrivi două degete în gură şi fluieră.

- *Nălucă!* La mine.

De deasupra se auzi fâlfâitul neaşteptat al unor aripi. Corbul lui Mormont zbură de pe creanga unui stejar bătrân şi se cocoţă pe şaua lui Jon.

- *Porumb*, strigă el. *Porumb, porumb, porumb.*

- Şi tu m-ai urmărit?

Jon întinse mâna să gonească pasărea, dar sfârşi prin a-i mângâia penele. Corbul îl privi pieziş.

- *Snow*, bombăni el, clătinând din cap cu un aer atotştiutor.

Pe urmă apăru Nălucă, dintre doi copaci, cu Val alături de el.

Par făcuţi unul pentru altul. Val era înveşmântată numai în alb; pantaloni albi de lână, îndesaţi în cizme de piele albită, mantie din blană albă de urs prinsă de umăr cu chipul cioplit al unui copac al inimii, tunică albă încheiată cu bucăţi de os. Şi răsuflarea îi era albă... dar ochii îi erau albaştri, coada lungă, împletită, avea culoarea mierii întunecate, obrajii îi erau roşii, îmbujoraţi de frig. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse Jon ceva atât de frumos.

- Încerci să-mi furi lupul? o întrebă el.

- De ce nu? Dacă toate femeile ar avea câte un lup străvechi, bărbaţii s-ar purta cu mult mai multă dulceaţă. Până şi ciorile.

– Ha! râse Tormund Năpasta Uriașilor. Nu schimba vorbe cu ea, Lord Snow, e prea deșteaptă pentru unii ca tine și ca mine. Mai bine fur-o repede, până nu se dezmeticește Toregg și-o ia el înainte.

Ce spusese bădăranul de Axell Florent despre Val?

– *O fată numai bună de măritat, pe care nu-ți vine greu s-o privești. Șolduri bune, sâni buni, bine clădită ca să poarte copii.*

Totul destul de adevărat, dar femeia sălbatică însemna mult mai mult. O dovedise găsindu-l pe Tormund, acolo unde cercetași cu experiență din Rond dăduseră greș. *Poate n-o fi prințesă, dar ar fi o soție demnă de orice lord.*

Însă podul acela fusese ars cu mult timp în urmă și Jon însuși aruncase torța.

– Toregg e binevenit pentru ea, anunță el. Eu am făcut un legământ.

– Ei nu-i i-ar păsa. Nu-i așa, fătucă?

Val se bătu cu palma peste cuțitul lung de os de pe șold.

– Lordul Cioară e bine venit să se furișeze în patul meu în orice noapte îndrăznește. Odată castrat, o să-i fie mult mai ușor să-și respecte jurămintele.

– Ha! Tormund izbucni din nou într-un râs zgomotos. Ai auzit, Toregg? Stai departe de fata asta. Am o fiică, nu-mi mai trebuie încă una.

Clătinând din cap, căpetenia sălbaticilor se grăbi să se întoarcă în cortul său.

În timp ce Jon îl scărpina pe Nălucă după ureche, Toregg aduse calul lui Val. Călărea același animal pe care i-l dăduse Mully în ziua în care părăsise Zidul, flocos, pipernicit, chior de un ochi. În timp ce-l întorcea către Zid, ea întrebă:

– Cum o duce micul monstru?

– E de două ori mai mare decât era când ai plecat și de trei ori mai zgomotos. Când vrea țâță îl auzi urlând de la Rondul de Est.

Jon încălecă pe calul lui.

Val veni lângă el.

– Așadar... eu ți l-am adus pe Tormund, cum am spus. Și acum? Trebuie să mă-ntorc în vechea mea celulă?

– Vechea ta celulă e ocupată. Regina Selyse a cerut Turnul Regelui pentru ea. Ţii minte Turnul lui Hardin?

– Cel care pare gata să cadă?

– Arată așa de o sută de ani. Am pus să fie pregătit catul de sus pentru tine, doamna mea. O să ai mai mult loc decât în Turnul Regelui, deși poate că n-o să fie la fel de confortabil. Nimeni nu i-a spus vreodată Palatul lui Hardin.

– Aș alege oricând libertatea în locul confortului.

– O să poți umbla liberă prin castel, dar îți spun cu părere de rău că trebuie să rămâi captivă. Însă îți pot promite că n-o să fii tulburată de vizitatori nedoriți. Turnul lui Hardin e păzit de oamenii mei, nu de ai reginei. Iar Wun Wun doarme în holul de la intrare.

– Un uriaș ca apărător? Nici măcar Dalla nu s-a putut lăuda cu asta.

Sălbaticii lui Tormund îi urmăreau trăgând cu ochiul din corturi sau din adăposturile încropite sub copacii golași. Pentru fiecare bărbat în stare să lupte, Jon văzu câte trei femei și tot atât de mulți copii, făpturi trase la față, cu obrajii supți și priviri fixe. Când Mance Rayder își condusese oamenii liberi către Zid, cei care aleseseră să-l urmeze mânaseră turme mari de oi, de capre și de porci, dar acum singurele animale pe care le văzu erau mamuții. Dacă le-ar fi lipsit ferocitatea, creaturile acelea uriașe ar fi fost măcelărite la rândul lor, Jon n-avea nicio îndoială. Pe oasele unui mamut era o grămadă de carne.

Văzu și semne de boală. Asta îl nelinişti mai mult decât ar fi putut spune. Dacă hoarda lui Tormund era înfometată și măcinată de boli, atunci ce se întâmplase cu miile care o urmaseră pe Mama Cârtiță la Sălașul Aspru? *Cotter Pyke ar trebui s-ajungă la ei în curând. Dacă vânturile au fost prielnice, flota s-ar putea afla chiar acum pe drumul de întoarcere către Rondul de Est, cu atât de mulți oameni liberi cât a putut înghesui la bord.*

– Cum te-ai descurcat cu Tormund? zise Val.

– Întreabă-mă peste un an. Partea cea mai grea m-aşteaptă de-acum înainte. Partea în care trebuie să-i conving pe-ai mei să-nghită ce le-am gătit. Mă tem că gustul n-o să fie pe placul nimănui.

– Lasă-mă să te-ajut.

– M-ai ajutat. L-ai adus pe Tormund.

– Pot face mai mult.

De ce nu? se gândi Jon. *Sunt cu toţii convinşi că e prinţesă.* Rolul i se potrivea şi călărea de parcă s-ar fi născut în şaua calului. *O prinţesă războinică*, hotărî el, *nu o făptură graţioasă, care stă în vârful unui turn periindu-şi părul şi aşteptând să fie salvată de vreun cavaler.*

– Trebuie s-o înştiinţez pe regină de înţelegerea asta, spuse. Eşti bine venită s-o cunoşti, dacă te simţi în stare să-ţi îndoi un genunchi.

Nu trebuia nicidecum s-o ofenseze pe Înălţimea Sa încă dinainte de a deschide gura.

– Pot să râd când îngenunchez?

– Nu poţi. Ăsta nu e un joc. Între popoarele noastre curge un fluviu de sânge, bătrân, adânc şi roşu. Stannis Baratheon e unul dintre puţinii care îngăduie pătrunderea sălbaticilor în regat. Am nevoie de sprijinul reginei sale pentru ce am făcut.

Zâmbetul ei jucăuş pieri.

– Ai cuvântul meu, Lord Snow. O să fiu o prinţesă sălbatică pe gustul reginei tale.

Nu e regina mea, ar fi putut el să zică. *Dacă e să spun adevărul, ziua plecării ei nu poate veni prea repede pentru mine. Şi, dacă zeii sunt buni, o s-o ia pe Melisandre cu sine.*

Călăriră pe tot restul drumului în tăcere, cu Nălucă alergând în salturi în urma lor. Corbul lui Mormont îi urmări până la poartă, apoi fâlfâi din aripi şi se înălţă în timp ce ei descălecau. Calul o luă înainte, cu un tăciune aprins, luminându-le drumul prin tunelul de gheaţă.

Când Jon şi însoţitorii săi apărură în sudul Zidului, lângă poartă aşteptau câţiva fraţi în negru. Ulmer din Pădurea Regilor se afla printre ei şi bătrânul arcaş fu acela care ieşi în faţă, vorbind în numele tuturor.

– Dacă asta e pe placul stăpânului, flăcăii stăteau aici, întrebându-se. O să fie pace, stăpâne? Sau sânge și fier?

– Pace, răspunse Jon Snow. Peste trei zile de acum înainte, Tormund Năpasta Uriașilor o să-și conducă oamenii prin Zid. Ca prieteni, nu ca vrăjmași. S-ar putea ca unii să ne îngroașe chiar rândurile, ca frați. Depinde de noi să-i facem să se simtă bine veniți. Acum întoarceți-vă la îndatoririle voastre.

Jon îi întinse frâul calului lui Satin.

– Trebuie s-o văd pe Regina Selyse.

Dacă nu se ducea la ea imediat, Înălțimea Sa ar fi văzut în asta o ofensă.

– Pe urmă am de întocmit scrisori. Adu în camerele mele pergament, pene și o călimară cu cerneala neagră a maesterului. Apoi invită-i pe Marsh, pe Yarwyck, pe Septonul Cellador și pe Clydas.

Cellador avea să fie pe jumătate beat, iar Clydas era un înlocuitor jalnic al unui adevărat maester, dar erau tot ce-avea. *Până se-ntoarce Sam.*

– Și pe oamenii Nordului. Flynt și Norrey. Leathers, ar trebui să fii și tu acolo.

– Hobb coace plăcintă cu cepe, zise Satin. Să le cer să ți se-alăture cu toții la cină?

Jon se gândi câteva clipe.

– Nu. Roagă-i să mi se-alăture pe coama Zidului, la apusul soarelui. Se întoarse spre Val. Doamna mea. Vino cu mine, dacă vrei.

– Cioara poruncește, captiva trebuie să se supună. Tonul ei era glumeț. Această regină a ta trebuie să fie fioroasă, dacă pe niște bărbați în toată firea nu-i mai țin picioarele când o-ntâlnesc. Ar trebui să mă-mbrac în zale în loc de lână și blană? Straiele astea mi-au fost date de Dalla și aș vrea să nu le umplu de pete de sânge.

– Dacă vorbele ar vărsa sânge, ai putea să ai motiv de teamă. Cred că straiele tale vor fi la loc îndeajuns de sigur, doamna mea.

Se îndreptară spre Turnul Regelui pe potecile proaspăt curățate dintre mormanele de zăpadă murdară.

– Am auzit spunându-se că regina ta are o barbă mare, neagră.

Jon știa că n-ar fi trebuit să zâmbească, dar o făcu.

– Numai o mustață. Foarte subțire. Poți să-i numeri firele de păr.

– Ce dezamăgitor!

În ciuda întregii vorbării despre dorința sa de a fi stăpâna propriei locuințe, Selyse Baratheon nu părea prea grăbită să lase în urmă confortul din Castelul Negru pentru umbrele din Fortul Nopții. Avea străji, firește – patru bărbați la ușa ei, doi afară, pe trepte, și doi înăuntru, lângă vasul cu cărbuni.

Comandantul lor era Ser Patrek de Muntele Regelui, înveșmântat în straiele sale de cavaler, albe cu albastru și argintiu, cu mantia împroșcată cu stele în cinci colțuri. Când i-o prezentă pe Val, cavalerul căzu într-un genunchi și îi sărută mănușa.

– Ești chiar mai încântătoare decât mi s-a povestit, prințesă, declară el. Regina mi-a spus multe despre frumusețea ta.

– Ciudat, pentru că nu m-a văzut niciodată. Val îl bătu pe Ser Patrek pe creștet. Sus cu tine acum, ser îngenuncheat. Sus, sus.

Îi vorbea de parcă ar fi fost un câine.

Jon se strădui din răsputeri să nu râdă. Cu fața împietrită, îi spuse cavalerului că solicitau o audiență la regină. Ser Patrek îl trimise degrabă pe unul dintre oșteni în susul treptelor, să întrebe dacă Înălțimea Sa îi putea primi.

– Însă lupul rămâne aici, insistă el.

Jon se așteptase la asta. Lupul stârnea neliniștea Reginei Selyse, aproape tot atât de mult ca Wun Weg Wun Dar Wun.

– Nălucă, stai.

O găsiră pe Înălțimea Sa cosând lângă foc, în vreme ce bufonul dansa după o muzică auzită numai de el însuși, în clinchetul clopoțeilor de pe coarnele de cerb.

– Cioara, cioara! strigă Chip Peticit la vederea lui Snow. Pe fundul mării ciorile sunt albe ca zăpada, da, da, da, a, a, a.

Prinţesa Shireen era încovrigată pe un scaun de lângă fereastră, gluga ridicată ascunzându-i cele mai urâte dintre semnele lăsate de vărsatul cenuşiu care-i desfigurau faţa.

Nu se zărea nici urmă de Lady Melisandre. John era recunoscător pentru asta. Trebuia s-o înfrunte mai devreme sau mai târziu pe preoteasa roşie, dar îşi dorea să n-o facă în prezenţa reginei.

- Înălţimea Ta.

Se lăsă într-un genunchi. Val făcu acelaşi lucru.

Regina Selyse îşi puse lucrul deoparte.

- Vă puteţi ridica.

- Dacă e pe placul Înălţimii Tale, o pot prezenta pe Lady Val? Sora ei Dalla a fost...

- ...mama acelui bebeluş urlător care ne ţine treji toată noaptea. Ştiu cine e, Lord Snow. Regina pufni. Eşti norocos fiindcă s-a-ntors la noi înainte de sosirea soţului meu, regele, altminteri ţi-ar fi mers foarte rău. Într-adevăr foarte rău.

- Eşti prinţesa sălbatică? o întrebă Shireen pe Val.

- Unii îmi spun aşa, zise Val. Sora mea a fost soţia lui Mance Rayder, Regele-de-Dincolo-de-Zid. A murit când i-a născut un fiu.

- Şi eu sunt prinţesă, o anunţă Shireen, dar n-am avut niciodată o soră. Aveam un văr cândva, înainte de plecarea lui pe mare. Nu era decât un bastard, dar mie-mi plăcea.

- Sincer, Shireen, spuse mama ei. Sunt sigură că Lordul Comandant n-a venit aici ca s-asculte poveşti despre bastarzii lui Robert. Chip Peticit, fii un bufon bun şi du-o pe prinţesă în camera ei.

Clopoţeii de pe pălăria lui Chip Peticit prinseră să sune.

- Departe, departe, cântă el. Vino cu mine-n străfundul mării, departe, departe, departe.

O prinse pe mica prinţesă de o mână şi o scoase din încăpere ţopăind.

- Înălţimea Ta, spuse Jon, conducătorul oamenilor liberi mi-a acceptat condiţiile.

Regina Selyse dădu din cap mişcându-şi-l foarte puţin.

– Soţul meu a dorit întotdeauna să le ofere adăpost acestor oameni sălbatici. Atâta vreme cât respectă pacea şi legile regelui, sunt bineveniţi în regatul nostru. Îşi ţuguie buzele. Mi s-a spus că au cu ei mai mulţi uriaşi.

– Aproape două sute, Înălţimea Ta, îi răspunse Val.

– Şi peste optzeci de mamuţi.

Regina se cutremură.

– Nişte creaturi înspăimântătoare.

Jon n-ar fi putut spune dacă vorbea despre mamuţi sau despre uriaşi.

– Deşi astfel de bestii i-ar putea fi de folos nobilului meu soţ în lupte.

– Se prea poate, Înălţimea Ta, zise Jon, însă mamuţii sunt prea mari ca să treacă prin poarta noastră.

– N-ar putea fi lărgită?

– N-ar... n-ar fi înţelept, aşa cred.

– Dacă aşa spui, pufni regina. Nu mă-ndoiesc că te pricepi la astfel de lucruri. Unde ai de gând să le oferi adăpost acestor sălbatici? Oraşul Cârtiţei nu e cu siguranţă destul de mare ca să încapă... câţi sunt?

– Patru mii, Înălţimea Ta. Ne vor ajuta să avem garnizoane în castelele abandonate, pentru o mai bună apărare a Zidului.

– Despre castelele acelea mi s-a dat de înţeles că sunt ruine. Locuri întunecate, pustii şi reci, cu greu ceva mai mult decât nişte grămezi de moloz. La Rondul de Est am auzit vorbindu-se despre şobolani şi păianjeni.

Frigul trebuie să fi ucis păianjenii până acum, se gândi Jon, *iar şobolanii s-ar putea dovedi o sursă utilă de hrană peste iarnă.*

– E adevărat, Înălţimea Ta, dar până şi ruinele oferă un oarecare adăpost. Iar Zidul va sta între ei şi Ceilalţi.

– Văd că te-ai gândit la toate cu grijă, Lord Snow. Sunt sigură că Regele Stannis va fi încântat când se va întoarce triumfător din bătălie.

Presupunând că se va întoarce.

– Fireşte, continuă regina, sălbaticii trebuie să-l recunoască mai întâi pe Stannis ca rege al lor şi pe R'hllor drept zeu.

Şi iată-ne aici, faţă în faţă cu trecerea îngustă.

- Înălţimea Ta, iartă-mă. Acestea n-au fost condiţiile asupra cărora am căzut de acord.

Faţa reginei se aspri.

- O omisiune gravă.

Din vocea ei dispăruse cât ai clipi până şi cea mai firavă urmă de căldură.

- Oamenii liberi nu îngenunchează, îi spuse Val.

- Atunci trebuie îngenuncheaţi, declară regina.

- Faceţi asta, Înălţimea Ta, şi ne vom ridica din nou cu prima ocazie, făgădui Val. Cu armele în mâini.

Regina strânse din buze şi bărbia îi tremură uşor.

- Eşti obraznică. Presupun că era de aşteptat din partea unei sălbatice. Trebuie să-ţi găsim un bărbat care să te-nveţe ce e curtoazia. Regina îşi întoarse privirea aspră către Jon. Nu sunt de acord, Lord Comandant. Nici soţul meu nu va fi. Nu te pot împiedica să le deschizi poarta ta, după cum ştim amândoi foarte bine, dar îţi făgăduiesc că vei dea seamă pentru asta când se va-ntoarce regele de la luptă. Poate vrei să te mai gândeşti.

- Înălţimea Ta.

Jon îngenunche iarăşi. De data asta, Val nu i se mai alătură.

- Îmi pare rău că faptele mele te-au nemulţumit. Am făcut ce am crezut că e mai bine. Am permisiunea ta să plec?

- Da. De îndată.

Odată ajunşi afară şi la o distanţă apreciabilă de oamenii reginei, Val se lăsă în voia furiei.

- M-ai minţit despre barba ei. Femeia asta are mai mult păr pe faţă decât am eu între picioare. Şi fiica... faţa ei...

- E din cauza vărsatului-cenuşiu.

- Noi îi spunem moartea cenuşie.

- Nu e întotdeauna mortal pentru copii.

– La nord de Zid este. Cucuta e un leac sigur, dar o pernă sau un tăiş sunt de folos în aceeaşi măsură. Dacă i-aş fi dat eu naştere acelei sărmane copile, i-aş fi oferit darul îndurării cu multă vreme în urmă.

Era o Val pe care Jon n-o mai văzuse până atunci.

– Prinţesa Shireen e singurul copil al reginei.

– Mi-e milă de amândouă. Copila nu e curată.

– Dacă Stannis îşi câştigă războiul, Shireen va fi moştenitoarea Tronului de Fier.

– Atunci mi-e milă de Cele Şapte Regate ale voastre.

– Maesterii spun că vărsatul cenuşiu nu e...

– Maesterii n-au decât să creadă ce doresc. Întreabă o vrăjitoare a pădurilor dacă vrei să afli adevărul. Moartea cenuşie doarme doar ca să se trezească din nou. *Copila nu e curată!*

– Pare o fată dulce. Nu poţi şti...

– Pot. Nu ştii nimic, Jon Snow. Val îl strânse de braţ. Îl vreau pe micul monstru afară de-acolo. Pe el şi pe doicile lui. Nu-l poţi lăsa în acelaşi turn cu fata moartă.

Jon se scutură, îndepărtându-i.

– *Nu e moartă.*

– Este. Mama ei nu poate să vadă asta. Nici tu, după cum s-ar părea. Însă moartea e acolo.

Se îndepărtă de el, se opri, se întoarse.

– Eu ţi l-am adus pe Tormund Năpasta Uriaşilor. Tu adu-mi-l pe monstrul meu.

– Dac-o să pot, o voi face.

– Fă-o. Îmi eşti dator, Jon Snow.

Jon o privi îndepărtându-se cu paşi mari. *Se înşală. Trebuie să se-nşele. Vărsatul cenuşiu nu e atât de periculos cum pretinde ea, nu la copii.*

Nălucă dispăruse iarăşi. Soarele era jos, către apus. *O cană de vin fiert cu mirodenii mi-ar fi de mare folos acum. Două mi-ar face încă şi mai bine.* Dar asta trebuia să mai aştepte. Avea duşmani de înfruntat. Duşmani de cel mai rău soi: fraţii.

Îl găsi pe Leathers așteptându-l lângă cușca-troliu. Urcară împreună. Cu cât ajungeau mai sus, cu atât mai puternic era vântul. La cincisprezece metri înălțime, cușca grea începu să se legene la fiecare rafală. Din când în când se freca de Zid, împroșcând o ploaie de cristale minuscule de gheață care cădeau scânteind în lumina soarelui. Se urcară deasupra celor mai înalte turnuri ale castelului. La o sută douăzeci de metri, vântul avea dinți și îi umfla mantia neagră, plesnind zgomotos cu ea barele de fier. La peste două sute de metri trecea chiar prin el. *Zidul e al meu*, își aminti Jon, în timp ce mânuitorii troliului trăgeau cușca pe creastă, *pentru cel puțin încă două zile.*

Jon sări jos, pe gheață, le mulțumi bărbaților de la troliu și dădu din cap către sulițașii care stăteau de strajă. Amândoi aveau glugi de lână lăsate în jos, peste față, astfel încât nu li se zăreau decât ochii, dar îl cunoștea pe Ty după funia încâlcită de păr negru unsuros care-i cădea în josul spatelui și pe Owen după cârnatul îndesat în teaca de pe șold. I-ar fi putut recunoaște oricum, numai după felul în care stăteau. *Un stăpân bun trebuie să-și cunoască oamenii*, le spusese tatăl său cândva, la Winterfell, lui și lui Rob.

Jon se apropie de marginea Zidului și se uită în jos, la locul măcelului în care pierise oastea lui Mance Ryder. Se întrebă unde era Mance în clipa aceea. *O să te găsească vreodată, surioară? Sau ai fost doar un truc folosit ca să-l eliberez?*

Trecuse atât de mult de când o văzuse ultima oară pe Arya. Oare cum arăta acum? Avea s-o recunoască? *Arya Desculța. Fața ei era întotdeauna murdară.* Oare mai avea acea sabie mică pe care-l pusese pe Mikken să i-o facă? *Înțeapă-i cu vârful ascuțit*, îi spusese el. Un sfat înțelept pentru noaptea nunții ei, dacă jumătate din ce auzise despre Ramsay Snow era adevărat. *Adu-o acasă, Mance. Eu ți-am salvat fiul de Melisandre, iar acum sunt pe punctul să salvez patru mii dintre oamenii tăi liberi. Mi-o datorezi pe această singură fetiță.*

În pădurea bântuită din nord, umbrele după-amiezii se furișau printre copaci. Către apus, cerul era o vâlvătaie de roșu, dar la răsărit

începeau să tragă cu ochiul primele stele. Jon Snow își îndoi degetele mâinii cu care mânuia sabia, amintindu-și tot ce pierduse. *Sam, grăsan scump și neghiob, mi-ai jucat o farsă crudă când m-ai făcut Lord Comandant. Un Lord Comandant n-are prieteni.*

– Lord Snow? zise Leathers. Cușca urcă.

– O aud.

Jon se îndepărtă de margine. Primii care făcuseră ascensiunea era șefii de clan Flint și Norrey, înveșmântați în blană și fier. Norrey semăna cu o vulpe bătrână – zbârcit și firav, dar cu ochi vicleni și sprinten. Torghen Flint era cu o jumătate de cap mai scurt, dar cântărea de două ori pe-atât – un bărbat masiv și brutal, cu mâinile mari cât niște șunci noduroase și cu încheieturile degetelor roșii, sprijinindu-se cu toată puterea într-un baston din lemn de porumbar în timp ce traversa gheața șchiopătând. Bowen Marsh fu următorul sosit, împachetat în blănuri de urs. După el apăru Othell Yarwyck. Și pe urmă Septonul Cellador, pe jumătate beat.

– Faceți o plimbare cu mine, le spuse Jon.

Merseră către vest pe coama zidului, îndreptându-se către soarele ce apunea pe poteci presărate cu nisip. Când ajunseră la cincizeci de metri de adăpostul de pe creastă, el spuse:

– Știți de ce v-am chemat. Peste trei zile de acum încolo, poarta se va deschide în zori ca să le îngăduie lui Tormund și oamenilor săi să treacă prin Zid. Avem de făcut multe pregătiri.

Anunțul său fu întâmpinat de tăcere. Pe urmă Othell Yarwyck zise:

– Lord Comandant, sunt mii de...

– ...sălbatici costelivi, cumplit de obosiți, flămânzi, departe de casă. Jon arătă către luminile focurilor lor de tabără. Iată-i acolo. Patru mii, așa pretinde Tormund.

– Trei mii, i-am numărat după focuri. Bowen Marsh trăia pentru socoteli și măsurători. Ni s-a spus că la Sălașul Aspru mai sunt de două ori pe-atâția, cu vrăjitoarea pădurilor. Iar Ser Denys scrie despre marile tabere din munții de dincolo de Turnul Umbrei...

Jon nu negă.

- Tormund spune că Plângătorul are de gând să-ncerce din nou la Podul Țestelor.

Bătrânul Rodie își atinse cicatricea. O căpătase apărând Podul Țestelor ultima oară când încercase Plângătorul să-și croiască drum traversând Defileul.

- Sunt sigur că Lordul Comandant nu poate îngădui să... să treacă și demonul ăsta dincoace de Zid.

- Nu cu dragă inimă.

Jon nu uitase capetele pe care i le lăsase Plângătorul, cu găuri însângerate acolo unde fuseseră ochii. *Jack Bulwer cel Negru, Hal Părosul, Garth Mână-Verde. Nu-i pot răzbuna, dar nu le voi uita numele.*

- Dar, da, lordul meu, și el. Nu putem alege dintre oamenii liberi, spunând ăstuia îi e îngăduit să treacă, ăstuia nu. Pacea înseamnă pace pentru toți.

Norrey își curăță gâtul și scuipă.

- Am putea să facem la fel de bine pace cu lupii și cu ciorile.

- În fortărețele mele e pace, mormăi bătrânul Flint. Dă-mi-l mie pe Plângător.

- Câți cercetași a omorât Plângătorul? întrebă Othell Yarwiyck. Câte femei a siluit, a ucis sau a furat?

- Trei chiar de pe pământurile mele, spuse Bătrânul Flint. Și le orbește pe fetele pe care nu le ia.

- Când un bărbat îmbracă straiele negre, fărădelegile lui sunt uitate, le reaminti Jon. Dacă vrem ca oamenii liberi să lupte alături de noi, trebuie să le iertăm fărădelegile din trecut, așa am face pentru ai noștri.

- Plângătorul nu va rosti cuvintele, insistă Yarwyck. Nu va îmbrăca mantia. Nici ceilalți cercetași n-au încredere în el.

- Trebuie s-avem încredere într-un om ca să-l putem folosi. *Altminteri, cum v-aș putea întrebuința pe toți?* Avem nevoie de Plângător și de alții ca el. Cine cunoaște sălbăticia mai bine decât un sălbatic? Cine-i cunoaște pe dușmanii noștri mai bine decât un om care-a luptat cu ei?

– Plângătorul nu cunoaște decât siluirile și omorurile, zise Yarwyck.

– Odată trecuți de Zid, sălbaticii vor fi de trei ori mai mulți decât noi, spuse Bowen Marsh. Și asta nu e decât hoarda lui Tormund. Adaugă oamenii Plângătorului și pe cei de la Sălașul Aspru, și vor avea puterea să termine cu Rondul de Noapte într-o singură noapte.

– Nu e de-ajuns să ai mulți oameni ca să câștigi un război. Voi nu i-ați văzut. Jumătate sunt morți care umblă.

– Aș vrea mai degrabă să fie morți care zac pe pământ, spuse Yarwyck. Dacă asta e pe placul lordului meu.

– Nu este. Vocea lui John era tot atât de rece ca vântul care le umfla mantiile. În tabăra aia sunt copii, sute de copii, mii. Și femei.

– Sulițașe.

– Unele. Alături de mame și de bunici, de văduve și de fecioare... le-ai condamna pe toate la moarte, lordul meu?

– Frații nu trebuie să se sfădească, spuse Septonul Cellador. Să-ngenunchem și să ne rugăm Babei să ne lumineze calea către înțelepciune.

– Lord Snow, întrebă Norrey, unde ai de gând să-i adăpostești pe sălbaticii ăștia ai tăi? Sper că nu pe pământurile mele.

– Așa e, declară Bătrânul Flint. Dacă-i vrei la Dar, asta e nebunia ta, dar ai grijă să nu plece haihui de-acolo, sau o să-ți trimit capetele lor. Iarna e la doi pași. Nu vreau mai multe guri de hrănit.

– Sălbaticii rămân lângă Zid, îi asigură Jon. Majoritatea vor fi trimiși într-unul dintre castelele noastre părăsite.

Rondul avea acum garnizoane la Icemark, la Gorganul Lung, la Sala Îndoliată, la Garda Cenușie și la Lacul Adânc, toate cu oameni foarte puțini, dar zece fortărețe continuau să fie pustii, părăsite.

– Bărbații cu soții și copii, toate fetele orfane și orice băiat orfan mai mic de zece ani, femeile bătrâne, mamele văduve, orice femeie care nu vrea să lupte. Pe sulițașe o să le trimit la Gorganul Lung, să li se alăture surorilor lor, iar pe bărbații singuri în celelalte forturi pe care le-am redeschis. Cei care vor îmbrăca straiele negre vor rămâne aici sau în garnizoanele de la Rondul de Est și de la Turnul

Umbrei. Tormund o să se stabilească la Scutul de Stejar, ca să-l țin aproape.

Bowen Marsh oftă.

- Dacă nu ne vor ucide cu săbiile, o vor face cu gurile. Rogu-te, cum propune Lordul Comandant să-i hrănim pe Tormund și pe miile lui de oameni?

Jon se aștepta la întrebare.

- Prin Rondul de Est. O să aducem mâncare cu corăbiile, atât de multă cât o să fie necesară. Din ținuturile riverane, din ținuturile furtunii și din Valea lui Arryn, din Dorne și din Reach, dar și din Orașele Libere de dincolo de marea îngustă.

- Și cum anume se va plăti pentru hrană... dacă mi-e îngăduit să întreb?

Cu aur, de la Banca de Fier din Braavos, ar fi putut răspunde Jon. Însă el spuse:

- Am fost de acord ca oamenii liberi să-și păstreze blănurile și pieile. Vor avea nevoie de ele ca să se-ncălzească în iarna care vine. Toate celelalte avuții trebuie predate. Aur și argint, ambră, pietre prețioase, sculpturi, tot ce e de valoare. Le vom trimite cu corăbiile dincolo de marea îngustă, să fie vândute în Orașele Libere.

- Toată averea sălbaticilor, spuse Norrey. Cu asta o să cumperi o baniță de orz. Sau poate două.

- Lord Comandant, de ce nu le ceri sălbaticilor să-și predea și armele? întrebă Clydas.

La asta Leathers râse.

- Vreți ca oamenii liberi să lupte alături de voi împotriva dușmanului comun. Cum s-o facem fără arme? Vreți s-aruncăm cu bulgări de zăpadă în creaturi? Sau o să ne dați bețe să le lovim cu ele?

Armele celor mai mulți sălbatici sunt cu puțin mai presus decât niște bețe, se gândi Jon. Bâte de lemn, securi de piatră, maiuri, sulițe cu vârful întărit în foc, cuțite de os, de piatră și din sticla dragonului, scuturi din nuiele împletite, armuri din oase, piele fiartă. Thenii prelucrau bronzul,

iar năvălitorii de soiul Plângătorului aveau săbii furate, din fier și din oțel, de care jefuiseră leșurile... dar până și acelea erau vechi, ciobite în anii de folosință îndelungată și mâncate de rugină.

– Tormund Năpasta Uriașilor n-o să-și dezarmeze niciodată oamenii de bunăvoie, spuse Jon. Nu e Plângătorul, dar nu e nici vreun fricos. Dacă i-aș fi cerut asta, s-ar fi ajuns la vărsare de sânge.

Norrey își răsuci barba între degete.

– Tu poți să-ți duci sălbaticii în forturile alea în ruină, Lord Snow, dar cum îi faci să stea acolo? Ce-i poate opri să plece spre Sud, către ținuturi mai frumoase, mai calde?

– Către pământurile noastre, zise Bătrânul Flint.

– Tormund a jurat. Va fi în slujba noastră până la primăvară. Plângătorul și ceilalți căpitani vor face același legământ, sau nu-i vom lăsa să treacă.

Bătrânul Flint clătină din cap.

– Ne vor trăda.

– Cuvântul Plângătorului nu valorează nimic, spuse Othell Yarwyck.

– Sunt sălbatici, fără nimic sfânt, zise Septonul Cellador. Firea trădătoare a sălbaticilor e vestită până și în Sud.

Leathers își încrucișă brațele.

– Țineți minte lupta aia care s-a dat aici, jos? Eu am fost de partea cealaltă, v-amintiți? Acum port straiele voastre negre și vă-nvăț băieții să ucidă. Unii m-ar putea numi renegat. Poate așa o fi... dar nu sunt mai sălbatic decât voi, ciorilor. Și noi avem zei. Aceiași zei pe care-i au la Winterfell.

– Zeii Nordului, dinainte de a se fi înălțat Zidul, zise Jon. Pe zeii ăștia a jurat Tormund. O să-și țină jurământul. Îl cunosc, așa cum l-am cunoscut și pe Mance Ryder. M-am aflat o vreme în rândurile lor, după cum s-ar putea să v-aduceți aminte.

– Eu n-am uitat, spuse Lordul Administrator.

Nu, se gândi Jon, *nu mi-am imaginat una ca asta.*

- Şi Mance Rayder a făcut un jurământ, continuă Marsh. A jurat să nu poarte coroană, să nu-şi ia soţie, să nu zămislească fii. Pe urmă şi-a schimbat mantia, a săvârşit toate astea, a condus o oaste înfricoşătoare împotriva regatului. Dincolo de Zid aşteaptă rămăşiţele acelei oştiri.

- Rămăşiţele sfărâmate.

- O sabie ruptă poate fi refăcută. O sabie ruptă poate ucide.

- Oamenii liberi n-au nici legi, nici lorzi, zise Jon, dar îşi iubesc copiii. Sunteţi de acord cu atâta lucru?

- Nu copiii lor ne îngrijorează. Ne temem de taţi, nu de fii.

- Ca şi mine. Aşa că am insistat să primim ostatici. *Nu sunt neghiobul credul drept care mă luaţi... şi nu sunt nici pe jumătate sălbatic, indiferent ce-aţi crede.* O sută de băieţi între opt şi şaisprezece ani. Câte un fiu al fiecărei căpetenii şi al fiecărui căpitan, iar ceilalţi aleşi din grup. Ne vor servi drept paji şi scutieri, eliberându-i pe oamenii noştri pentru alte îndatoriri. Unii s-ar putea hotărî să-mbrace straiele negre. S-au întâmplat şi lucruri mai stranii. Ceilalţi vor fi ostatici, chezăşie pentru loialitatea părinţilor lor.

Oamenii Nordului se priviră.

- Ostatici, zise meditativ Norrey. Tormund a fost de acord?

Trebuia să fie sau să-şi privească oamenii murind.

- Preţul meu de sânge, aşa l-a numit, răspunse Jon, dar îl va plăti.

- Da, şi de ce nu? Bătrânul Flint lovi cu bastonul în gheaţă. Pupili, aşa i-am numit întotdeauna când ne-a cerut Winterfellul băieţi, dar erau ostatici, şi niciunul n-a avut de suferit.

- Niciunul, în afară de cei ai căror părinţi îi nemulţumeau pe regi, sublinie Norrey. Ăia se întorceau acasă scurtaţi de cap. Aşa că spune-mi, băiete... dacă aceşti prieteni sălbatici ai tăi se dovedesc mincinoşi, ai tăria să faci ce trebuie făcut?

Întreabă-l pe Janos Slynt.

- Tormund Năpasta Uriaşilor ştie că e mai bine să nu mă pună la-ncercare. Poate că-n ochii tăi par un băiat nevârstnic, Lord Norrey, dar sunt totuşi unul dintre fiii lui Eddard Stark.

Nici măcar asta nu-l mulțumi pe Lordul Administrator.

– Spui că băieții ne vor servi drept scutieri. Cu siguranță că Lordul Comandant nu vrea să spună că vor învăța *meșteșugul armelor*, nu-i așa?

Furia lui Jon se dezlănțui.

– Nu, lordul meu, am de gând să-i învăț să coasă lenjerie din dantelă. Bineînțeles că vor fi învățați să mânuiască armele. Vor bate și putineiul, vor tăia lemne de foc, vor râni în grajduri, vor goli oalele de noapte și vor duce mesaje... iar printre toate astea vor fi instruiți să mânuiască sabia, sulița și arcul.

Marsh se împurpură până la un roșu mai intens.

– Lordul Comandant trebuie să-mi ierte grosolănia, dar nu cunosc niciun mod mai blând de o spune. Ceea ce urmărești e, nici mai mult, nici mai puțin decât trădare. Bărbații din Rondul de Noapte stau de opt mii de ani pe acest Zid și se luptă cu acești sălbatici. Iar tu vrei acum să-i lași să treacă, să le dai adăpost în fortărețele noastre, să-i hrănești, să-i îmbraci și să-i înveți să lupte. Lord Snow, trebuie să-ți reamintesc? *Ai făcut un jurământ.*

– Știu ce-am jurat. Jon rosti cuvintele. *Sunt sabia din întuneric. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde frigul și lumina care aduce zorile, goarna care-i trezește pe cei adormiți și scutul care păzește ținuturile oamenilor.* Vorbele pe care le-ai rostit când ți-ai făcut legământul au fost aceleași?

– Au fost. După cum o știe Lordul comandant.

– Ești sigur că nu le-ai uitat pe unele dintre ele? Pe acelea despre rege, despre legile lui și despre datoria de a apăra fiecare palmă a acestui pământ și de a te ține cu dinții de fiecare fortăreață năruită? Cum sună partea asta?

Jon așteptă un răspuns. Nu primi niciunul.

– *Sunt scutul care păzește ținuturile oamenilor.* Iată cuvintele. Așa că spune-mi, lordul meu, ce sunt acești sălbatici, dacă nu oameni?

Bowen Marsh deschise gura. Nu ieși niciun sunet. Un val de roșeață i se furișă în susul gâtului.

Jon Snow se întoarse cu spatele. Ultima geană de lumină a soarelui începea să pălească. Privi crăpăturile Zidului schimbându-și culoarea din roșu în cenușiu, apoi în negru, transformându-se din fâșii de foc în râuri de gheață întunecată. Jos, sub ei, Lady Melisandre avea să-și aprindă focul de noapte și să-nceapă să cânte: *Stăpâne al Luminii, apără-ne, căci noaptea e neagră și plină de spaime.*

- Vine iarna, spuse el în sfârșit, rupând tăcerea stânjenitoare, iar odată cu ea vin umblătorii albi. Zidul e acolo unde îi oprim. Zidul a fost făcut să-i oprească... dar pe Zid trebuie să se afle oameni. Discuția asta a ajuns la sfârșit. Avem multe de făcut înainte de a deschide poarta. Tormund și oamenii lui vor trebui să fie hrăniți, îmbrăcați și adăpostiți. Unii sunt bolnavi și vor trebui îngrijiți. Asta cade în sarcina ta, Clydas. Salvează cât de mulți poți.

Clydas clipi din ochii lui de un roz spălăcit.

- O să fac tot ce pot, Jon. Lordul meu, adică.

- Vom avea nevoie ca toate cotigile și toate căruțele să fie pregătite să-i ducă pe oamenii liberi la noile lor case. Othell, o să te ocupi de asta.

Yawyck se strâmbă.

- Da, Lord Comandant.

- Lord Bowen, tu vei aduna plata. Aurul și argintul, ambra, colierele, brasardele, salbele. Pune-le în ordine, numără-le, ai grijă s-ajungă cu bine la Rondul de Est.

- Da, Lord Snow, zise Bowen Marsh.

Iar Jon se gândi: *Gheață*, a spus ea, *și pumnale în întuneric. Sânge înghețat, roșu și tare, și oțel scos din teacă.* Mâna cu care mânuia sabia i se îndoi. Vântul se întețea.

CERSEI

Fiecare noapte era mai friguroasă decât cea dinaintea ei.

Celula nu avea nici vatră, nici vas pentru cărbuni. Singura fereastră era prea sus ca să-i îngăduie să vadă ceva și prea îngustă ca să se strecoare prin ea, dar suficient de largă ca să intre frigul. Cersei sfâșiase prima cămașă pe care i-o dăduseră, cerând să-i fie aduse propriile veșminte, dar ei nu făcuseră altceva decât s-o lase dezbrăcată și tremurând. Când îi dăduseră a doua cămașă, și-o trăsese peste cap și le mulțumise, înecându-se cu cuvintele.

Fereastra lăsa să pătrundă și sunetele. Era singurul mod în care regina afla ce se mai întâmpla în oraș. Septele care-i aduceau mâncarea nu-i spuneau nimic.

Detesta asta. Jaime avea să vină ca s-o salveze, dar cum avea să afle când sosea? Cersei nu spera decât că nu era atât de prost încât să vină în goană, înaintea oștirii sale. Urma să aibă nevoie de fiecare sabie ca să facă față hoardei de Oameni Sărmani din jurul Marelui Sept. Întreba adesea de fratele ei geamăn, dar temnicerele nu-i dădeau niciun răspuns. Întreba și de Ser Loras. Conform ultimelor vești, Cavalerul Florilor era pe moarte, la Piatra Dragonului, din pricina rănilor primite în timp ce cucerea castelul. *Să moară*, se gândi Cersei, *și s-o facă repede*. Moartea băiatului ar fi însemnat un loc gol în Garda

Regelui, iar asta ar fi putut fi salvarea ei. Însă septele erau aproape la fel de mute în privința lui Loras Tyrell cum erau în a lui Jaime.

Lordul Qyburn fusese ultimul și singurul ei vizitator. Lumea ei n-avea decât patru locuitori: ea însăși și cele trei temnicere, pioase și de neînduplecat. Septa Unella era ciolănoasă și bărbătoasă, cu mâini bătătorite și trăsături lipsite de farmec, încruntate. Septa Moelle avea păr alb și aspru și ochi mici, răi, întotdeauna încrețiți de suspiciuni, privind de pe o față zbârcită, ascuțită ca o lamă de secure. Septa Scolera avea mijlocul gros și era scundă, cu sâni grei, cu piele măslinie și cu un miros al ei, acru, ca al laptelui gata să se strice. Îi aduceau mâncare și apă, îi goleau oala de noapte și îi luau cămașa la spălat o dată la câteva zile, lăsând-o să se ghemuiască goală sub pătură până când i-o înapoiau. Scolera îi citea uneori din *Steaua în șapte colțuri* sau din *Cartea sfintelor rugăciuni*, dar altfel niciuna nu-i vorbea și nu-i răspundea la nicio întrebare.

Le ura și le disprețuia pe toate trei, aproape la fel de mult cum îi ura și îi disprețuia pe cei care o trădaseră.

Prieteni prefăcuți, servitori perfizi, bărbați care-i promiseseră o dragoste nemuritoare, până și rudele de sânge... toți o părăsiseră în ceasurile ei grele. Osney Kettleblack, molâul ăla, cedase sub loviturile biciului, umplând urechile Înaltei Vrăbii cu secrete pe care ar fi trebuit să le ia în mormânt. Frații lui, scursuri ale străzii ridicate de ea la rang înalt, nu făceau altceva decât să stea cu mâinile în sân. Aurane Waters, amiralul ei, plecase pe mare cu dromoanele pe care i le construise. Orton Merryweather se-torsese în fugă la Longtable, luându-și soția, pe Taena, care fusese singura prietenă adevărată a reginei în acele vremuri cumplite. Harys Swyft și Marele Maester Pycelle o abandonaseră în captivitate și le oferiseră regatul tocmai acelora care conspiraseră împotriva ei. Meryn Trant și Boros Blount, protectori jurați ai reginei, nu erau de găsit nicăieri. Până și vărul ei Lancel, care pretinsese cândva că o iubea, se număra printre cei care o învinuiau. Unchiul ei refuzase s-o ajute să guverneze când ea voise să-l facă Mâna Regelui.

Iar Jaime...

Nu, asta nu putea s-o creadă, n-avea s-o creadă. Jaime avea să fie acolo imediat ce afla de necazurile ei. *Vino imediat,* îi scrisese. *Ajută-mă. Salvează-mă. Am nevoie de tine acum, așa cum n-am avut nevoie niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Vino imediat.* Qyburn jurase că scrisoarea avea să ajungă la fratele ei geamăn, în ținuturile riverane, unde erau el și oastea lui. Însă Qyburn nu se mai întorsese. Din câte știa ea, ar fi putut să fie mort, cu capul înfipt într-o țeapă deasupra porților fortăreței orașului. Sau poate că se stingea într-una dintre celulele negre de sub Fortăreața Roșie, cu scrisoarea ei încă netrimisă. Regina întrebase de el de o sută de ori, dar temnicerele nu vorbeau despre Qyburn. Singurul lucru pe care-l știa era că Jaime nu venise.

Nu încă, își spuse. *Dar în curând. Și, odată ce va ajunge, Înalta Vrabie și cățelele sale vor cânta un alt cântec.*

Detesta să se simtă neajutorată.

Amenințase, dar amenințările ei fuseseră primite de fețe de piatră și de urechi surde. Poruncise, dar poruncile ei fuseseră ignorate. Invocase mila Mamei, apelând la compasiunea firească a unei femei față de alta, dar cele trei septe zbârcite își lăsaseră probabil feminitatea deoparte când își rostiseră legămintele. Încercase să le farmece vorbindu-le cu blândețe, acceptând cu supunere fiecare nouă jignire. Le făgăduise recompense, bunăvoință, onoruri, aur, poziții la Curte. Îi trataseră promisiunile așa cum îi trataseră și amenințările.

Și se rugase. Oh, cum se mai rugase. Ei voiau rugăciuni, așa că li le servise, li le servise stând în genunchi, ca și cum ar fi fost o femeie pierdută de pe străzi, nu o fiică a neclintitului Casterly Rock. Se rugase pentru alinare, pentru salvare, pentru Jaime. Cu glas tare rugase zeii s-o apere în inocența sa; în tăcere ceruse morți năprasnice, chinuitoare, pentru acuzatorii ei. Se rugase până când i se jupuiseră și i se însângeraseră genunchii, până când își simțise limba atât de îngroșată și de îngreunată încât avusese senzația că era gata să se sufoce. Toate rugăciunile pe care le învățase în copilărie îi reveniseră în minte acolo, în celula

ei, și inventase unele noi, de care avea nevoie, invocând Mama și Fecioara, sau Tatăl și Războinicul, sau Baba și Fierarul. I se rugase până și Străinului. *Orice e bun pe timp de furtună.* Cei Șapte se dovediseră la fel de surzi ca slujitorii lor muritori. Cersei le dăduse toate cuvintele pe care le avea în ea, le dăduse totul, în afară de lacrimi. *Pe astea nu le vor avea niciodată*, își spuse.

Detesta să se simtă bicisnică.

Dacă zeii i-ar fi dăruit puterea pe care le-o dăruiseră lui Jaime și bădăranului fanfaron care fusese Robert, ar fi reușit să evadeze fără ajutorul nimănui. *Oh, orice pentru o sabie și pentru dibăcia de a o mânui.* Avea inima unui războinic, dar, în răutatea lor oarbă, zeii îi dăduseră trupul plăpând al unei femei. Regina încercase mai devreme să se lupte cu ele, dar septele o copleșiseră. Erau prea multe și erau mai puternice decât păreau. Femei urâte și bătrâne, fiecare dintre ele, dar, tot rugându-se, frecând podelele și bătând novicele cu bețe, deveniseră tot atât de viguroase ca niște rădăcini.

Și n-o lăsau să se odihnească. Noapte sau zi, ori de câte ori regina închidea ochii ca să doarmă, una dintre temnicerele ei își făcea apariția, o trezea și îi cerea să-și recunoască greșelile. Era acuzată de adulter, de păcate trupești, de înaltă trădare, ba chiar și de crimă, căci Osney Kettleblack mărturisise că-l sufocase pe ultimul Înalt Septon la porunca ei.

– Am venit să te-ascult mărturisindu-ți toate crimele și toate păcatele trupești, mârâia Septa Unella când o zgâlțâia ca s-o trezească.

Septa Moelle îi spunea că păcatele ei n-o lăsau să doarmă.

– Numai inocenții cunosc pacea somnului fără de griji. Recunoaște-ți păcatele și vei dormi ca un bebeluș.

Trezire și somn și iarăși trezire, fiecare noapte era ruptă în bucăți de mâinile aspre ale torționarelor ei, și fiecare noapte era mai friguroasă și mai chinuitoare decât cea dinainte. Ora bufniței, ora lupului, ora privighetorii, amurg și zori, toate treceau împleticindu-se, ca niște bețivi. Ce oră era? Ce zi era? Unde se afla? Era un vis, avea să se tre-

zească? Micile cioburi de somn pe care i le îngăduiau se transformaseră în lame de brici, ciopârțindu-i mintea. Fiecare zi o găsea mai posomorâtă, mai istovită și mai agitată decât cea dinainte. Nu mai știa de când era închisă în celula aceea, în partea de sus a unuia dintre cele șapte turnuri ale Marelui Sept al lui Baelor. *O să-mbătrânesc și o să mor aici*, se gândi, deznădăjduită.

Cersei nu putea îngădui să se-ntâmple asta. Fiul ei avea nevoie de ea. Regatul avea nevoie de ea. Trebuia să se elibereze, indiferent cu ce risc. Lumea ei se micșorase până la o celulă de o jumătate de metru pătrat, o oală de noapte, o saltea de paie cu cocoloașe și o pătură de lână subțire ca speranța, care-i dădea mâncărimi pe piele, dar ea mai era încă moștenitoarea lordului Tywin, o fiică a neclintitului Casterly Rock.

Istovită de lipsa de somn, tremurând din pricina frigului care se furișa în fiecare noapte în celula ei din turn, chinuită cu rândul de febră și de foame, Cersei ajunse în sfârșit să-și dea seama că trebuia să mărturisească.

În noaptea aceea, când veni s-o zgâlțâie ca s-o trezească, Septa Unella o găsi pe regină așteptând în genunchi.

– Am păcătuit, spuse Cersei. Limba îi era umflată în gură, buzele jupuite și crăpate. Am săvârșit păcatele cele mai cumplite. Acum văd asta. Cum de am fost oarbă atât de mult timp? Baba a venit la mine cu lampa înălțată în mână și în lumina ei sacră am văzut pe ce cale trebuie să merg. Vreau să fiu din nou curată. Nu vreau decât să fiu absolvită. Te rog, preabună septă, te implor, du-mă la Înaltul Septon, ca să-mi pot mărturisi crimele și păcatele trupești.

– O să-l anunț, Înălțimea Ta, zise Septa Unella. Înalt Preacucernicia Sa va fi foarte mulțumit. Sufletele noastre nemuritoare nu pot fi salvate decât prin mărturisire și prin pocăință sinceră.

Și o lăsară să doarmă pe tot restul acelei nopți lungi. Bufnița și lupul și privighetoarea se furișară pentru prima dată nevăzute și neobservate, în timp ce ea avu un vis lung, încântător, în care Jaime îi era soț, iar fiul ei trăia încă.

Când sosi dimineaţa, regina se simţi din nou aproape ca ea însăşi. Când veniră temnicerele după ea, le vorbi prefăcându-se din nou pioasă şi spunându-le cât de nerăbdătoare era să-şi mărturisească păcatele şi să fie iertată pentru ceea ce făcuse.

- Ne bucurăm să auzim asta, zise Septa Moelle.

- Îţi va lua o mare greutate de pe suflet, spuse Septa Scolera. O să te simţi mult mai bine după aceea, Înălţimea Ta.

Înălţimea Ta. Cele două cuvinte simple o încântară. În timpul îndelungatei ei captivităţi, temnicerele nu se osteniseră nici măcar să dea dovadă de o asemenea modestă curtoazie.

- Înalt Preacucernicia Sa aşteaptă, o înştiinţă Septa Moella.

Cersei îşi plecă fruntea, umilă şi supusă.

- Mi s-ar putea îngădui să fac mai întâi o baie? Nu sunt într-o stare potrivită ca să apar în faţa lui.

- Te poţi spăla mai târziu, dacă Înalt Preacucernicia Sa o va îngădui, răspunse Septa Unella. Acum ar trebui să-ţi faci griji pentru curăţenia sufletului tău nemuritor, nu pentru asemenea zădărnicii ale cărnii.

Cele trei o călăuziră în josul treptelor turnului, Septa Unella mergând înaintea ei, Septa Moelle şi Septa Scolera venind imediat în urmă, ca şi cum s-ar fi temut că putea încerca să-şi ia zborul.

- A trecut atât de mult timp de când n-am mai avut niciun vizitator, murmură Cersei, cu voce scăzută, în timpul coborârii. Regele e bine? Întreb doar ca o mamă temătoare pentru copilul ei.

- Înălţimea Sa e bine sănătoasă, zise Septa Scolera, şi bine apărată, zi şi noapte. Regina e cu el, întotdeauna.

Eu sunt regina! Înghiţi încet, zâmbi şi răspunse:

- E bine s-o ştiu. Tommen o iubeşte atât de mult. N-am crezut niciodată acele lucruri cumplite care se spun despre ea.

Margaery Tyrell izbutise să se strecoare cumva, scăpând de acuzaţiile de păcat trupesc, adulter şi înaltă trădare?

- A avut loc un proces?

- În curând, spuse Septa Scolera, dar fratele ei...

– Sst. Septa Unnella se întoarse, aruncând peste umăr o privire aspră către Scolera. Trăncăneşti prea mult, babă proastă. Nu se cade să vorbim noi despre astfel de lucruri.

Scolera îşi plecă fruntea.

– Iartă-mă, rogu-te.

Coborâră restul treptelor în tăcere.

Înalta Vrabie o primi în sanctuarul său, o încăpere austeră, cu şapte laturi, unde chipurile cioplite grosolan ale Celor Şapte priveau din pereţii de piatră cu expresii aproape la fel de acre şi de dezaprobatoare ca a Înalt Preacucerniciei Sale. Când intră ea, era aşezat în faţa unei mese din lemn negeluit, scriind. Înaltul Septon nu se schimbase de când se aflase ea ultima oară în prezenţa lui, în ziua în care o sechestrase şi o întemniţase. Era acelaşi bărbat costeliv şi cărunt, cu o privire piezişă, dură şi pe jumătate flămândă, cu trăsături ascuţite şi faţă ridată, cu ochi bănuitori. În locul robelor bogate ale predecesorilor săi, purta o tunică grosolană, din lână nevopsită, care-i ajungea până la glezne.

– Înălţimea Ta, spuse el, în loc de bun venit. Înţeleg că doreşti să faci o mărturisire.

Cersei căzu în genunchi.

– Aşa e, Înalt Preacucernice. Baba mi s-a arătat în somn, ţinându-şi lampa sus...

– Era de aşteptat. Unella, tu vei rămâne şi vei scrie cuvintele Înălţimii Sale. Scolera, Moelle, aveţi îngăduinţa mea să plecaţi.

Îşi lipi degete celor două mâini, apăsându-le unele pe altele, un gest pe care-l văzuse la tatăl ei de o mie de ori.

Septa Unella se aşeză în spatele ei, desfăcu un pergament, înmuie o pană în cerneala maesterului.

– Odată ce voi fi mărturisit, mi se va îngădui să...

– Înălţimea Ta va fi tratată după cum o vor cere păcatele sale.

Omul ăsta e neîndurător, înţelese ea din nou. Se adună preţ de o clipă.

– Atunci, Mamă, îndură-te de mine. M-am culcat cu bărbaţi în afara legăturii căsătoriei. Mărturisesc.

- Cu cine?

Înaltul Septon îi ţintuia ochii cu privirea.

Cersei o auzea pe Unella scriind în spatele ei. Pana scotea un scârţâit moale, slab.

- Cu Lancel Lannister, vărul meu. Şi cu Osney Kettleblack.

Amândoi îşi mărturisiseră trecerea prin patul ei, nu i-ar fi fost de niciun ajutor să nege.

- Şi cu fraţii lui. Cu amândoi.

N-avea de unde să ştie ce-a fi putut spune Osfryd şi Osmund. Era mai sigur să mărturisească mai mult decât prea puţin.

- Asta nu-mi şterge păcatele, Înalt Preacucernice, dar eram singură şi speriată. Zeii mi-l luaseră pe Regele Robert, iubitul şi apărătorul meu. Eram singură, înconjurată de uneltitori, de prieteni mincinoşi şi de trădători care puneau la cale moartea copiilor mei. N-am ştiut în cine să mă încred, aşa că am folosit singurele mijloace pe care le aveam ca să-i leg de mine pe fraţii Kettleblack.

- Prin asta înţelegi părţile tale femeieşti?

- Carnea mea.

Îşi apăsă o mână pe faţă, cutremurându-se. Când îşi ridică din nou capul, avea ochii plini de lacrimi.

- Da. Fecioara să mă ierte. Însă a fost pentru copiii mei, pentru regat. N-am simţit nicio plăcere. Aceşti Kettleblack... sunt bărbaţi duri, şi cruzi, şi s-au folosit de mine cu brutalitate, dar ce altceva era să fac? Tommen avea nevoie să fie înconjurat de oameni în care să mă pot încrede.

- Înălţimea Sa era apărată de Garda Regelui.

- Garda Regelui a stat acolo, fără să fie de niciun ajutor, când a murit fratele lui, Joffrey, ucis chiar la ospăţul său de nuntă. Mi-am privit un fiu stingându-se, nu suportam să mai pierd unul. Am păcătuit. Sunt vinovată de păcatul trupesc al desfrânării, dar am făcut-o pentru Tommen. Iartă-mă, Înalt Preacucernice, dar mi-aş desface picioarele pentru fiecare bărbat din Debarcaderul Regelui dacă de asta ar fi nevoie ca să-mi ştiu copiii în siguranţă.

– Iertarea vine numai de la zei. Şi cum rămâne cu Ser Lancel, care-a fost vărul tău şi scutierul nobilului tău soţ? Ţi l-ai luat în pat tot ca să-i câştigi loialitatea?

– Lancel.

Cersei şovăi. *Atenţie*, îşi zise, *Lancel trebuie să-i fi spus totul.*

– Lancel mă iubea. Era pe jumătate un copil, dar nu m-am îndoit niciodată de devotamentul lui pentru mine şi pentru fiul meu.

– Şi totuşi l-ai corupt.

– Eram singură. Îşi înăbuşi un suspin. Îmi pierdusem soţul, fiul, îl pierdusem pe nobilul meu tată. Eram regentă, dar o regină e totuşi o femeie, iar femeile sunt făpturi slabe, uşor de ispitit... Înalt Preacucernicia Ta cunoaşte adevărul acestor cuvinte. Se ştie că până şi neprihănitele septe cad în păcat. M-am alinat cu Lancel. Era blând şi bun, şi aveam nevoie de cineva. Am greşit, ştiu, dar nu-mi mai rămăsese nimeni... o femeie are nevoie să fie iubită, are nevoie de un bărbat alături, are... are...

Începu să suspine, cu lacrimile scăpate din frâu.

Înaltul Septon nu făcu nicio mişcare ca s-o liniştească. Rămase locului, fixând-o cu privirea lui aspră, uitându-se la ea cum plângea, la fel de neclintit ca statuile Celor Şapte din septul de deasupra. Se scurseră clipe îndelungate, dar în cele din urmă lacrimile ei se uscară. În clipa aceea ochii ei erau roşii şi umezi de plâns, şi se simţea gata să leşine.

Însă Înaltul Septon nu terminase cu ea.

– Astea sunt păcate obişnuite, spuse el. Slăbiciunea văduvelor e bine cunoscută şi toate femeile sunt desfrânate în adâncul inimii, gata să-şi folosească tertipurile şi frumuseţea ca să le impună bărbaţilor voinţa lor. În asta nu e nicio trădare, atâta vreme cât n-ai rătăcit în afara patului tău de femeie măritată în vreme ce Înălţimea Sa Regele Robert era încă în viaţă.

– Niciodată, şopti ea, tremurând, *niciodată*, jur.

El îi ignoră cuvintele.

– Înălţimii Tale i se aduc alte învinuiri, fărădelegi mult mai grave decât simplele păcate trupeşti. Recunoşti că Ser Osney Kettleblack ţi-a

fost amant, iar Ser Osney susţine cu insistenţă că l-a sufocat pe predecesorul meu din porunca ta. Mai susţine şi că a depus mărturie mincinoasă împotriva Reginei Margaery şi a verişoarelor ei, inventând poveşti despre păcate trupeşti, adulter şi înaltă trădare, iarăşi la cererea ta.

- Nu, zise Cersei. Nu e adevărat. O iubesc pe Margaery ca pe o fiică. Iar în cealaltă privinţă... M-am plâns de Înaltul Septon, recunosc. Era omul lui Tyrion, slab şi corupt, o pată pe Sfânta Noastră Credinţă. Înalt Preacucernicia Ta o ştie la fel de bine ca mine. Poate Osney o fi crezut că moartea lui o să-mi facă plăcere. Dacă e aşa, port o parte din vină... dar crimă? Nu. De asta nu mă fac vinovată. Du-mă în sept şi voi sta sub scaunul de judecată al Tatălui, jurând că vorbele mele sunt adevărate.

- La timpul potrivit, zise Înaltul Septon. Mai eşti învinuită şi de uneltire pentru uciderea nobilului tău soţ, răposatul şi mult-iubitul nostru Rege Robert, Întâiul după Numele Său.

Lancel, se gândi Cersei.

- Robert a fost omorât de un mistreţ. Acum se spune că eu sunt om-fiară? Om-lup? Sunt învinuită şi că l-am ucis pe Joffrey, pe propriul meu fiu dulce, pe primul meu născut?

- Nu. Doar de uciderea soţului. Negi?

- Neg. Da. În faţa zeilor şi a oamenilor, neg.

El dădu din cap.

- În ultimul rând, şi mai cumplit decât toate cele de dinainte, se spune că niciunul dintre copiii tăi n-a fost zămislit de Regele Robert, că sunt bastarzi născuţi din incest şi adulter.

- Stannis susţine asta, răspunse imediat Cersei. O minciună, o minciună, o minciună gogonată. Stannis vrea Tronul de Fier pentru sine, dar copiii fratelui său îi stau în cale, aşa că trebuie să pretindă că nu sunt ai lui. Scrisoarea aia murdară... în ea nu e nicio fărâmă de adevăr. Neg.

Înaltul Septon îşi sprijini palmele deschise pe masă şi se împinse în picioare.

– Bun. Lordul Stannis şi-a întors faţa de la adevărul Celor Şapte ca să venereze un demon roşu, iar pentru credinţa lui mincinoasă nu există niciun loc în Cele Şapte Regate.

Suna aproape liniştitor. Cersei dădu din cap.

– Chiar şi aşa, continuă Înalt Preacucernicia Sa, acestea sunt acuzaţii cumplite şi regatul trebuie să afle adevărul în privinţa lor. Dacă Înălţimea Ta a spus adevărul, fără îndoială că un proces îi va dovedi nevinovăţia.

Un proces, totuşi.

– Am mărturisit...

– ...unele păcate, da. Pe altele le negi însă. Procesul tău va despărţi adevărul de minciună. O să-i rog pe Cei Şapte să-ţi ierte păcatele recunoscute şi să fii absolvită de celelalte acuzaţii.

Cersei se ridică încet din genunchi.

– Mă plec în faţa înţelepciunii Înalt Preacucerniciei Tale, spuse ea, dar dacă mă pot ruga doar pentru un strop din îndurarea Mamei, eu... a trecut atât de mult timp de când nu mi-am văzut fiul, te rog...

Ochii bătrânului erau aşchii de cremene.

– Nu ţi se va îngădui să te afli în preajma regelui până ce nu te vei curăţi de toată ticăloşia ta. Însă ai făcut primul pas de întoarcere pe calea cea dreaptă şi în lumina acestuia îţi voi îngădui să ai alţi vizitatori. Câte unul în fiecare zi.

Regina începu din nou să plângă. De data asta lacrimile erau sincere.

– Eşti prea bun. Mulţumesc.

– Mama e îndurătoare. Ea e cea căreia trebuie să-i mulţumeşti.

Moelle şi Scolera aşteptau s-o conducă înapoi, în celula din turn. Unella mergea imediat în spatele lor.

– Ne-am rugat pentru Înălţimea Ta, spuse Septa Moelle în vreme ce urcau.

– Da, repetă ca un ecou Septa Scolera, și trebuie să te simți mult mai ușurată acum, curată și nevinovată ca o fecioară în dimineața nunții sale.

M-am culcat cu Jaime în dimineața nunții mele, își aminti regina.

– Da, răspunse, mă simt renăscută, ca un buboi purulent care-a fost tăiat și începe acum să se vindece. Aproape că pot să zbor.

Își imagină cu câtă încântare i-ar fi tras un cot Septei Scolera în față, ca s-o trimită clătinându-se pe picioare în josul treptelor în spirală. Dacă zeii erau buni, cotoroanța bătrână și zbârcită putea da peste Septa Unella, ducându-se la vale împreună cu ea.

– E bine să te văd din nou zâmbind, zise Scolera.

– Înalt Preacucernicia Sa a spus că pot avea vizitatori?

– Da, răspunse Septa Unella. Dacă Înălțimea Ta ne spune pe cine dorește să vadă, îi vom trimite vorbă.

Jaime, am nevoie de Jaime. Dar, dacă fratele ei geamăn era în oraș, de ce nu venise la ea? Poate era mai înțelept să aștepte în ceea ce-l privea, până când avea să știe mai bine ce se petrecea în afara zidurilor Marelui Sept al lui Baelor.

– Pe unchiul meu, zise ea. Ser Kevan Lannister, fratele tatei. E în oraș?

– Este, răspunse Septa Unella. Lordul Regent și-a ales drept locuință Fortăreața Roșie. O să trimitem imediat după el.

– Vă mulțumesc, le răspunse Cersei, în timp ce în gând își spunea: *Lord Regent, nu?*

Nu putea pretinde că era surprinsă.

Se dovedi că umilința și pocăința puteau aduce și alte foloase, dincolo de curățarea sufletului de păcate. În noaptea aceea, regina fu mutată într-o celulă mai mare, cu două caturi mai jos, unde avea o fereastră pe care putea privi, și pături călduroase și moi pe pat. Iar la ora cinei i se aduseră, în loc de pâine uscată și terci de ovăz, clapon fript, un castron de legume proaspete cu nucă pisată presărată deasupra și o grămadă de piure de rapiță înotând în unt. Pentru prima oară de când fusese aruncată în temniță, în noaptea aceea se strecură

în pat cu stomacul plin și dormi netulburată pe tot timpul ceasurilor de veghe întunecată ale nopții.

În dimineața următoare, unchiul ei veni odată cu zorile.

Cersei încă nu-și terminase micul dejun când ușa se deschise brusc și Ser Kevan Lannister îi trecu pragul.

– Lăsați-ne singuri, le ceru păzitoarelor ei.

Septa Unella le scoase pe Scolera și pe Moelle afară și închise ușa în urma lor. Regina se ridică în picioare.

Ser Kevan părea mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima oară. Era un bărbat voinic, lat în umeri și cu mijlocul gros, cu barba blondă tunsă astfel încât să-i urmărească linia maxilarelor puternice și cu părul blond, scurt, în plină retragere de pe frunte. Mantia grea de lână vopsită, stacojie, îi era prinsă pe un umăr cu o broșă de aur în formă de cap de leu.

– Îți mulțumesc c-ai venit, spuse regina.

Unchiul ei se încruntă.

– Ai face bine să stai jos. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să ți le spun...

Ea nu voia să se-așeze.

– Încă mai ești supărat pe mine. O simt în vocea ta. Iartă-mă, unchiule. Am greșit când ți-am aruncat vinul în față, dar...

– Crezi că-mi pasă de-un pocal de vin? Lancel e *fiul* meu, Cersei. Propriul tău nepot. Dacă sunt supărat pe tine, ăsta e motivul. Ar fi trebuit să ai grijă de el, să-l călăuzești, să-i găsești o fată potrivită, de familie bună. Iar tu, în schimb...

– Știu, știu. *Lancel mă dorea mai mult decât l-am dorit eu vreodată. Și mă mai dorește încă, pun rămășag.* Eram singură, fără putere. Te rog, unchiule. Oh, unchiule. E atât de bine să-ți văd chipul, chipul tău plăcut, minunat. Am făcut lucruri rele, știu, dar nu pot suporta să mă urăști. Își aruncă brațele în jurul lui, îl sărută pe obraji. Iartă-mă. Iartă-mă.

Ser Kevan se lăsă îmbrățișat pentru câteva clipe înainte de a-și ridica în cele din urmă brațele să-i răspundă. O strânse la piept pentru scurt timp, cu stângăcie.

- Ajunge, îi spuse, cu vocea încă plată și rece. Ești iertată. Acum așază-te. Aduc vești dureroase, Cersei.

Cuvintele lui o speriară.

- I s-a întâmplat ceva lui Tommen? Te rog, nu. Mi-a fost atât de teamă pentru fiul meu. Nimeni nu-mi zice nimic. Te rog, spune-mi că Tommen e bine sănătos.

- Înălțimea Sa se simte bine. Întreabă adesea de tine.

Ser Kevan îi puse mâinile pe umeri, o îndepărtă la o lungime de braț.

- Atunci Jaime? E Jaime?

- Nu. Jaime e încă pe undeva, prin ținuturile riverane.

- Pe undeva?

Lui Cersei nu-i plăcea cum suna asta.

- A cucerit Raventree și a acceptat capitularea Lordului Blackwood, zise unchiul ei, dar pe drumul de întoarcere către Riverrun și-a părăsit escorta și a plecat cu o femeie.

- O femeie? Se holbă la el, fără să înțeleagă. Ce femeie? De ce? Unde s-au dus?

- Nimeni nu știe. N-am mai primit nicio veste de la el. Femeia ar putea fi fiica lui Evenstar, Lady Brienne.

Ea. Regina își aducea aminte de Fecioara din Tarth, o făptură uriașă, urâtă, cu mers târșit, care se-mbrăca în zale de bărbat. *Jaime nu m-ar părăsi niciodată pentru o asemenea creatură. Corbul meu n-a ajuns la el. Altminteri ar fi venit.*

- Am primit rapoarte despre mercenari care acostează în sud, pretutindeni, spunea Ser Kevan. La Tarth, pe Treptele de Piatră, la Capul Mâniei... tare-aș vrea să aflu de unde-a găsit Stannis bani să angajeze o întreagă companie liberă. N-am puterea să-i înfrunt, nu aici. Mace Tyrell o are, dar el refuză să se pună în mișcare înainte de a se lămuri povestea asta cu fiica lui.

Un călău ar lămuri destul de repede povestea cu Margaery. Lui Cersei nu-i păsa câtuși de puțin de Stannis sau de mercenarii lui. *Să-l ia Ceilalți, pe el și pe Tyrelli deopotrivă. N-au decât să se măcelărească între ei, căci regatul o s-o ducă mai bine.*

– Te rog, unchiule, scoate-mă de-aici.

– Cum? Prin forța armelor?

Ser Kevan se apropie de fereastră și se uită afară, încruntându-se.

– Ar trebui să transform locul ăsta sacru în abator. Și n-am destui oameni. Grosul trupelor noastre sunt la Riverrun, cu fratele tău. N-am timp să strâng o altă oștire. Se întoarse s-o privească. Am vorbit cu Înalt Preacucernicia Sa. N-o să te elibereze până când nu-ți ispășești păcatele.

– Le-am mărturisit.

– E vorba de *ispășit*, asta am zis. În fața orașului. Un drum pe jos...

– Nu. Știa ce urma să rostească unchiul ei și nu voia să audă. Niciodată, spune-i asta, dacă-i mai vorbești. Sunt regină, nu o târfă de pe docuri.

– N-o să pățești nimic. Nimeni n-o să te-atingă...

– Nu, spuse ea, cu voce mai tăioasă. Mai degrabă mor.

Ser Kevan nu era impresionat.

– Dacă asta-ți dorești, s-ar putea să se-ntâmple curând. Înalt Preacucernicia Sa e hotărât să te judece pentru regicid, pentru deicid, pentru incest și pentru înaltă trădare.

– Deicid? Aproape că îi veni să râdă. Când am ucis un zeu?

– Înaltul Septon e vocea Celor Șapte aici, pe pământ. Lovește-l pe el, și lovești chiar în zei. Unchiul ei își ridică mâna înainte de a apuca ea să protesteze. Nu-ți faci niciun bine vorbind despre astfel de lucruri. Nu aici. Momentul potrivit pentru asta e procesul.

Își roti privirea prin celulă. Expresia de pe fața lui spunea mai multe decât un teanc de tomuri.

Cineva ne ascultă. Chiar acolo și chiar atunci, ea nu-ndrăznea să vorbească liber. Respiră adânc.

– Cine-o să mă judece?

- Credința, răspunse unchiul ei, dacă nu ceri cumva un duel judiciar. Caz în care trebuie să fii reprezentată de un cavaler din Garda Regelui. Indiferent de rezultat, domnia ta a ajuns la sfârșit. Eu voi fi regentul lui Tommen până la majoratul său. Mace Tyrell a fost numit Mâna Regelui. Marele Maester Pycelle și Ser Harys Swyft își păstrează pozițiile, dar Paxter Redwyne e acum lord amiral, iar Randyll Tarly și-a asumat îndatoririle judecătorului.

Lorzi stegari ai Casei Tyrell, amândoi. Întreaga guvernare a regatului se afla în mâinile dușmanilor ei, prietenii și rudele Reginei Margaery.

- Și lui Margaery i s-au adus învinuiri. Ei și verișoarelor ei. Cum se face că vrăbiile au eliberat-o pe ea și pe mine nu?

- Randyll Tarly a insistat. El a ajuns primul la Debarcaderul Regelui când a izbucnit furtuna, și și-a adus oștirea. Fetele Tyrell vor fi totuși judecate, dar acuzațiile împotriva lor sunt firave, Înalt Preacucernicia Sa o recunoaște. Toți bărbații numiți ca amanți ai reginei au negat acuzația sau și-au retractat mărturisirile, în afară de cântărețul tău schilodit, care pare să fie pe jumătate nebun. Așa că Înaltul Septon le-a lăsat pe fete în custodia lui Tarly, iar Lordul Randyll s-a legat cu jurământ sacru c-o să le predea pentru proces la timpul cuvenit.

- Și acuzatorii ei? întrebă regina. În mâinile cui sunt?

- Osney Kettleblack și Bardul Albastru sunt aici, sub sept. Gemenii Redwyne au fost declarați nevinovați, iar Hamish Harpistul a murit. Ceilalți sunt în temnițele de sub Fortăreața Roșie, în mâinile omului tău, Qyburn.

Qyburn, se gândi Cersei. Asta era bine, măcar un singur fir de pai de care putea să se-agațe. Lordul Qyburn îi avea, și Lordul Qyburn putea face minuni. *Sau orori. Poate săvârși ororile la fel de bine.*

- Mai sunt și altele, mai rele. *Vrei* să stai jos?

- Să stau jos?

Cersei clătină din cap. Ce putea fi mai rău? Urma să fie judecată pentru înaltă trădare, în vreme de micuța regină și verișoarele ei zburdau libere ca păsările cerului.

– Myrcella. Avem vești îngrijorătoare din Dorne.

– *Tyrion*, spuse ea imediat.

Tyrion îi trimisese fetița în Dorne, iar Cersei îl însărcinase pe Ser Balon Swann să i-o aducă acasă. Toți dornishenii erau niște șerpi, iar Martellii erau cei mai răi dintre toți. Vipera Roșie încercase chiar să-l apere pe Pezevenghi și fusese la mai puțin de un pas de o victorie care i-ar fi permis piticului să scape de învinuirea de ucidere a lui Joffrey.

– E el, a fost în Dorne în tot timpul ăsta, și acum a pus mâna pe fiica mea.

Ser Kevan îi aruncă o altă privire încruntată.

– Myrcella a fost atacată de un cavaler dornishean pe nume Gerold Dayne. E vie, dar rănită. I-a crestat fața și ea... îmi pare rău... a pierdut o ureche.

– O ureche.

Cersei se holbă la el, înspăimântată. *Era doar o copilă, iubita mea prințesă. Și era atât de drăguță.*

– I-a tăiat o ureche. Și prințul Doran și cavalerii lui unde erau? N-au fost în stare să apere o fetiță? Unde era Ser Arys Oakheart?

– Măcelărit, în timp ce o apăra. Dayne l-a ucis, așa mi s-a spus.

Sabia Dimineții fusese un Dayne, își aminti regina, dar el era mort de mult. Cine era acel Ser Gerold și de ce voise să-i facă rău fiicei ei? Nu găsea niciun sens în toate astea, doar dacă nu cumva...

– Tyrion și-a pierdut jumătate de nas în Bătălia de la Apa Neagră. O crestătură pe fața ei, tăierea unei urechi... degețelele soioase ale Pezevenghiului sunt pretutindeni în povestea asta.

– Prințul Doran n-a zis nimic despre fratele tău. Iar Balon Swann scrie că Myrcella pune totul în seama lui Gerold Dayne. Steaua Întunecată, așa îl numesc ei.

Ea izbucni într-un râs amar.

– Indiferent cum i-ar spune, e la capătul sforilor trase de fratele meu. Tyrion are prieteni printre dornisheni. Pezevenghiul a pus asta

la cale de la bun început. El a logodit-o pe Myrcella cu Prinţul Trystane. Acum înţeleg de ce.

– Îl vezi pe Tyrion în fiecare umbră.

– E o creatură a umbrelor. L-a ucis pe Joffrey. L-a ucis pe tata. Crezi că se va opri aici? Mă temeam că e încă în Debarcaderul Regelui, complotând ca să-i facă rău lui Tommen, dar el trebuie să se fi dus în schimb la Dorne, s-o ucidă mai întâi pe Myrcella. Cersei măsura celula cu pasul. Trebuie să fiu lângă Tommen. Cavalerii ăştia din Garda Regelui sunt tot atât de folositori ca sfârcurile pe o platoşă. Se roti în jurul unchiului ei. Spui că Ser Arys a fost ucis.

– De mâna acestui bărbat numit Steaua Întunecată, da.

– Mort, e *mort*, eşti sigur?

– Aşa mi s-a spus.

– Atunci în Garda Regelui e un loc liber. Trebuie ocupat imediat. Tommen are nevoie de apărare.

– Lordul Tarly întocmeşte o listă cu cavalerii demni de o asemenea poziţie, pentru a fi luaţi în considerare de fratele tău, dar până când nu reapare Jaime...

– Regele îi poate da unui bărbat o mantie albă. Tommen e băiat bun. Spune-i pe cine să numească şi el îl va numi.

– Şi pe cine ai vrea să numească?

Ea n-avea răspunsul pregătit. *Apărătorul meu trebuie să aibă un nume nou, şi un chip nou.*

– Qyburn o să ştie. Ai încredere în el pentru asta. Noi doi am avut neînţelegerile noastre, unchiule, dar, pentru sângele pe care-l împărţim şi pentru dragostea pe care i-ai purtat-o tatei, pentru binele lui Tommen şi al sărmanei lui surori mutilate, fă ce-ţi cer. Du-te la Lordul Qyburn în numele meu, du-i o mantie albă şi spune-i că a sosit timpul.

APĂRĂTORUL REGINEI

– Ai fost omul reginei, spuse Reznak mo Reznar. Regele dorește să fie înconjurat de propriii săi oameni când își ține judecata.

Încă mai sunt omul reginei. Azi, mâine, întotdeauna, până la ultima mea răsuflare, sau până la a ei. Barristan Selmy refuza să creadă că Daenerys Targaryen murise.

Poate că de aceea era dat la o parte. *Hizdahr ne înlătură pe toți, unul câte unul.* Vânjosul Belwas zăbovea la porțile morții, în templu, în grija Grațiilor Albastre... deși Selmy bănuia că ele aveau să termine ce începuseră lăcustele cu miere. Lui Skahaz Țeastă-Rasă i se luase comanda. Nepătații se retrăseseră în cazărmile lor. Jhogo, Daario Naharis, amiralul Groleo și Hero al Nepătaților rămăseseră ostatici al yunkailor. Aggo și Rakharo fuseseră trimiși, împreună cu tot restul *khalasar*-ului lui Daenerys, să-și caute regina dispărută de-a lungul fluviului. Până și Missandei fusese înlocuită; regelui nu i se părea potrivit să folosească drept herald o copilă, care pe deasupra mai fusese cândva și sclavă naathi. *Și acum eu...*

Fusese o vreme în care ar fi văzut într-o asemenea îndepărtare o pată pe onoarea lui. Dar asta s-ar fi întâmplat în Westeros. În groapa cu șerpi care era Meereenul, onoarea părea tot atât de prostească precum straiul pestriț al unui bufon. Iar neîncrederea venea din

ambele părți. Hizdahr zo Loraq o fi fost consortul reginei lui, dar n-avea să-i fie niciodată rege.

– Dacă Înălțimea Sa dorește să plec de la Curte...

– Luminăția Sa, îl corectă seneșalul. Nu, nu, nu, m-ai înțeles greșit. Preaslăvitul primește un grup de soli ai Yunkaiului, ca să discute despre retragerea armatelor lor. S-ar putea să ceară o... ăă... recompensă pentru cei care și-au pierdut viețile din pricina furiei dragonului. O situație delicată. Regele crede că ar fi mai bine să vadă pe tron un rege meereen, protejat de războinici meereeni. Sunt sigur că poți înțelege asta, ser.

Înțeleg mai multe decât îți dai tu seama.

– Aș putea afla cine sunt oamenii aleși de Înălțimea Sa ca să-l apere?

Reznak mo Reznak îi adresă zâmbetul său unsuros.

– Luptători înfricoșători, care îl iubesc pe Preaslăvitul Rege. Goghor Uriașul. Khrazz. Motanul Bălțat. Belaquo Sfarmă-Oase. Cu toții eroi.

Cu toții luptători în arenă. Ser Barristan nu era surprins. Hizdahr zo Loraq stătea cu neliniște pe noul său tron. Trecuseră o mie de ani de când Meereenul avusese ultima oară un rege, iar în clanurile nobile cu sânge vechi se găseau oamenii care vedeau în ei înșiși o alegere mai potrivită decât Hizdahr. În afara orașului erau yunkaii, cu mercenarii și cu aliații lor, iar în interiorul lui se aflau Fiii Harpei.

Iar apărătorii regelui se împuținau cu fiecare zi. Greșeala sa grosolană față de Viermele Cenușiu îl costase pe Hizdahr Nepătații. Când Înălțimea Sa încercase să-i pună sub comanda unui văr de-al său, așa cum făcuse cu Fiarele de Bronz, Viermele Cenușiu îl informase că ei erau oameni liberi și nu primeau porunci decât de la mama lor. Când despre Fiarele de Bronz, jumătate erau sclavi eliberați, iar restul țeste-rase, de a căror adevărată loialitate s-ar fi putut să se mai bucure încă Skahaz mo Kandaq. Luptătorii din arenă erau singurul sprijin de încredere al Regelui Hizdahr, împotriva unei mări de dușmani.

– Fie ca ei s-o apere pe Înălțimea Sa împotriva tuturor amenințărilor.

Tonul lui Ser Barristan nu oferea niciun indiciu despre adevăratele sale sentimente: învățase să și le ascundă astfel cu ani în urmă, la Debarcaderul Regelui.

– Pe *Magnificența* Sa, accentuă Reznak mo Reznak. Toate celelalte îndatoriri ale tale vor rămâne aceleași, ser. Dacă pacea se va dovedi un eșec, Luminăția Sa ar dori să-i conduci în continuare forțele împotriva dușmanilor orașului nostru.

Cel puțin asta are mai mult sens. Belaquo Sfarmă-Oase și Goghor Uriașul îi puteau servi drept apărători lui Hizdahr, dar ideea că oricare dintre ei ar fi putut conduce în luptă o oaste era atât de absurdă, încât bătrânul cavaler aproape zâmbi.

– Aștept poruncile Înălțimii Sale.

– Nu *Înălțimea* Sa, se plânse seneșalul. Ăsta e stilul Westerosului. Magnificența Sa. Luminăția Sa. Preaslăvitul.

Vanitatea Sa s-ar potrivi mai bine.

– Cum spui.

Reznak își linse buzele.

– Atunci am terminat.

De data asta zâmbetul lui unsuros îi cerea să plece. Ser Barristan o făcu, bucuros să lase în urmă mirosul greu al parfumului seneșalului. *Un bărbat ar trebui să miroasă a sudoare, nu a flori.*

Marea Piramidă a Meereenului avea două sute cincizeci de metri de la bază până în vârf. Camerele seneșalului erau la al doilea nivel. Apartamentele reginei, ca și ale lui, se aflau pe treapta cea mai înaltă. *Un urcuș lung pentru un bărbat de vârsta mea,* se gândi Ser Barristan, luând-o în susul treptelor. Se știa că îl făcea de cinci sau șase ori pe zi, ocupându-se de treburile reginei, după cum stăteau mărturie durerile lui de genunchi și de șale. *Va veni o zi în care n-o să le mai pot face față treptelor, o zi care-o să fie aici mai curând decât mi-ar plăcea.* Înainte de asta, trebuia să se asigure că măcar vreo câțiva dintre flăcăii lui erau gata să-i ia locul alături de regină. *O să-i fac eu însumi cavaleri dacă se vor dovedi demni, și-o să-i dau fiecăruia câte un cal și pinteni de aur.*

În apartamentele regale domneau neclintirea şi tăcerea. Hizdahr nu le preluase drept reşedinţă, preferând să se stabilească în propriul său şir de încăperi, în adânc, chiar în inima Marii Piramide, unde zidurile groase de cărămidă îl înconjurau din toate părţile. Mezzara, Miklaz, Qezza şi ceilalţi mici paharnici ai reginei – de fapt ostatici, dar atât Selmy, cât şi Daenerys îi îndrăgiseră atât de mult, încât le era greu să se gândească la ei astfel – îl urmaseră pe rege, în vreme de Irri şi Jhiqui plecaseră cu ceilalţi dothraki. Numai Missandrei rămăsese, o mică stafie deznădăjduită bântuind prin camerele stăpânei sale din vârful piramidei.

Ser Barristan ieşi pe terasă. Cerul de deasupra Meereenului era de culoarea cărnii unui leş, mat, albicios şi greu, o întindere neîntreruptă de nori, de la un orizont la altul. Soarele se ascundea în spatele vălului lor. Avea să apună nevăzut, aşa cum răsărise nevăzut în dimineaţa aceea. Noaptea urma să fie fierbinte, acel soi de noapte care te scălda în sudoare, sufocantă şi lipicioasă, fără nicio boare de aer. Ploaia îi ameninţa de trei zile, dar nu căzuse nici măcar un strop de apă. *Ar veni ca o uşurare. S-ar putea s-ajute la spălarea oraşului.*

Din locul unde se afla, vedea patru piramide mai mici, zidurile de vest ale cetăţii şi taberele yunkailor de pe ţărmul Golfului Sclavilor, unde o coloană groasă de fum unsuros se înălţa răsucindu-se aidoma unui şarpe monstruos. *Yunkaii îşi ard morţii*, înţelese el. *Iapa albă galopează prin tabăra lor de asediu.* În ciuda a tot ce făcuse regina, boala se răspândise, atât între zidurile oraşului, cât şi în afara lui. Pieţele din Meereen erau închise, străzile pustii. Cu îngăduinţa regelui Hizdahr, arenele de luptă rămăseseră deschise, dar spectatorii nu erau foarte numeroşi. După cum spuneau rapoartele, meereenii începuseră chiar să ocolească Templul Graţiilor.

Stăpânii de sclavi vor găsi o cale ca să dea vine pe Daenerys şi pentru asta, se gândi Ser Barristan, cu amărăciune. Aproape că-i auzea şoptind – Mari Stăpâni, Fii ai Harpiei, yunkai, toţi spunându-şi unii altora că regina lui

era moartă. Jumătate din oraș o credea, deși încă nu avea nimeni curajul să rostească astfel de cuvinte. *Dar o vor face curând, bănuiesc.*

Ser Barristan se simțea foarte istovit, foarte bătrân. *Unde s-au dus atâția ani?* În ultima vreme, ori de câte ori îngenunchea să bea dintr-o apă liniștită, vedea un străin uitându-se în sus din adâncurile ei. Când apăruse prima oară talpa gâștei în jurul ochilor lui de un albastru palid? Cu cât timp în urmă i se preschimbase părul din lumină de soare în zăpadă? *Au trecut ani, bătrâne. Decenii.*

Însă i se părea că abia ieri fusese făcut cavaler, după turnirul de la Debarcaderul Regelui. Încă mai ținea minte atingerea sabiei Regelui Aegon de pe umărul său, ușoară ca sărutul unei fecioare. Vorbele i se opriseră în gât când își rostise legămintele. La ospăț mâncase coaste de mistreț, pregătite în stilul dornishean, cu ardei iute, atât de picante, încât îi arseseră gura. Patruzeci și șapte de ani, și gustul încă îi mai stăruia în memorie, însă n-ar fi putut spune nici ce mâncase la cină cu zece zile în urmă, nici dacă soarta tuturor Celor Șapte Regate ar fi depins de asta. *Câine fiert, cel mai probabil. Sau alt soi de mâncare scârboasă, nicidecum mai bună la gust.*

Se întrebă, nu pentru prima oară, ce destin bizar îl adusese acolo. Selmy era un cavaler din Westeros, un bărbat din marginea învecinată cu Dorne a ținutului furtunilor; locul lui era în Cele Șapte Regate, nu acolo, pe țărmurile fierbinți ale Golfului Sclavilor. *Am venit s-o iau pe Daenerys acasă.* Însă o pierduse, așa cum îi pierduse și pe tatăl, și pe fratele ei. *Chiar și pe Robert. Și cu el am dat greș.*

Poate că Hizdahr era mai înțelept decât își dădea el seama. *Cu zece ani în urmă, aș fi simțit ce voia să facă Daenerys. Cu zece ani în urmă aș fi fost destul de rapid ca s-o opresc.* În schimb, în vreme ce ea sărea în arenă, el stătuse locului, năucit, strigându-i numele, apoi alergase fără folos după ea pe nisipul stacojiu. *Sunt bătrân și mocăit.* Nu era de mirare că Naharis îl batjocorea spunându-i Ser Bunic. *Oare Daario s-ar fi mișcat mai repede dac-ar fi fost alături de regină în ziua aceea?* Selmy se gândi că știa răspunsul, deși nu era unul pe placul lui.

Cu o noapte în urmă, visase iarăşi totul: Belwas în genunchi, vărsând fiere şi sânge, Hizdahr îmboldindu-i pe ucigaşii de dragoni, bărbaţi şi femei fugind îngroziţi, îmbrâncindu-se pe trepte, urcându-se unii pe alţii, ţipând. Şi Daenerys...

Părul ei era în flăcări. Avea un bici în mână şi striga, şi apoi era în spinarea dragonului, zburând. Nisipul răscolit de Drogon când îşi luase zborul înţepase ochii lui Ser Barristan, dar el privise prin vălul de lacrimi bestia înălţându-se din arenă, cu aripile sale mari şi negre plesnind umerii luptătorilor de bronz de la intrare.

Restul îl aflase mai târziu. Dincolo de porţi se aflase o masă compactă de oameni. Înnebuniţi de mirosul dragonului, caii de sub ei se ridicaseră în două picioare, biciuind cu potcoavele lor de fier. Tarabele cu mâncare şi palanchinele se răsturnaseră deopotrivă, trântind oamenii şi strivindu-i. Fuseseră aruncate suliţe, arbaletele trăseseră săgeţi. Unele îşi atinseseră ţinta. Dragonul se răsucise violent în aer, cu rănile fumegându-i, cu fata agăţându-se de spatele lui. Apoi îşi slobozise focul.

Fiarele de Bronz avuseseră nevoie de tot restul zilei şi de cea mai mare parte a nopţii ca s-adune leşurile. La ultima numărătoare avuseseră două sute paisprezece morţi şi de trei ori mai mulţi oameni arşi şi răniţi. Drogon dispăruse între timp din oraş, ultima oară fiind văzut deasupra Skahazadhanului, îndreptându-se în zbor către nord. De Daenerys Targaryen nu găsiseră nici urmă. Unii jurau c-o văzuseră căzând. Alţii susţineau că dragonul o luase ca s-o mănânce. *Se înşală.*

Ser Barristan ştia despre dragoni numai ce istoriseau poveştile ascultate de orice copil, dar îi cunoştea pe Targaryeni. Daenerys *călărea* dragonul, aşa cum îl călărise cândva Aegon pe bătrânul Balerion.

– Poate zboară către casă, îşi spuse, cu voce tare.

– Nu, murmură în spatele lui o voce blândă. N-ar face asta, ser. N-ar pleca acasă fără noi.

Ser Barristan se întoarse.

– Missandei. Copilă. De când stai aici?

– Nu de mult. Acesteia îi pare rău dacă te-a tulburat. Şovăi. Skahaz mo Kandaq doreşte să schimbe vorbe cu tine.

– Ţeastă-Rasă? Ai vorbit cu el?

Era un gest necugetat, o nesăbuinţă. Duşmănia dintre Shakaz şi rege avea rădăcini adânci, iar fata era destul de ageră la minte ca să ştie asta. Shakaz se declarase pe faţă împotriva căsătoriei reginei, fapt pe care Hizdahr nu-l uitase.

– E aici? În piramidă?

– Când doreşte. Vine şi pleacă, ser.

Da. Ar putea.

– Cine ţi-a spus că vrea să schimbe vorbe cu mine?

– O Fiară de Bronz. Cea cu mască de bufniţă.

Purta mască de bufniţă când a vorbit cu tine. Acum ar putea fi şacal, tigru, leneş. Lui Ser Barristan nu-i plăcuseră măştile de la bun început, şi nici acum nu-i plăceau mai mult. Oamenii cinstiţi n-ar fi trebuit să-şi ascundă niciodată feţele. Iar Ţeastă-Rasă...

Ce-o fi în capul lui? După ce Hizdahr îi dăduse vărului său Marghaz zo Loraq comanda Fiarelor de Bronz, Skahaz fusese numit Supraveghetor al Fluviului, primind în grijă toate podurile plutitoare, dragele şi canalele de irigaţii ce se întindeau de-a lungul Skahazadhanului pe o distanţă de cincizeci de leghe, dar Ţeastă-Rasă refuzase acea îndatorire străveche şi onorabilă, cum o numise Hizdahr, preferând să se retragă în modesta piramidă a clanului Kandaq. *În lipsa reginei, care să-l apere, se pune în mare pericol venind aici.* Iar dacă Ser Barristan ar fi fost văzut vorbind cu el, suspiciunile ar fi putut cădea şi asupra sa, deopotrivă.

Nu-i plăcea asta. Mirosea a viclenie, a şoapte şi a minciuni şi a urzeli clocite în întuneric, a toate lucrurile pe care sperase că le lăsase în urmă, cu Păianjenul, cu Lordul Degeţel şi cu alţii asemenea lor. Barristan Selmy nu era un cărturar, dar răsfoise des paginile Cărţii Albe, unde fuseseră înscrise faptele predecesorilor săi. Unii fuseseră eroi, alţii fuseseră molâi, pungaşi sau laşi. Cei mai mulţi nu fuseseră decât oameni – mai iuţi şi mai puternici decât mulţi alţii, mai

pricepuți în mânuirea sabiei și a scutului, dar totuși pradă mândriei, ambiției, desfrâului, dragostei, mâniei, geloziei, lăcomiei de aur, setei de putere și tuturor celorlalte slăbiciuni care îi chinuiau pe muritorii neînsemnați. Cei mai buni dintre ei își depășiseră viciile, își făcuseră datoria și muriseră cu sabia în mână. Cei mai răi...

Cei mai răi au fost aceia care s-au implicat în jocul tronurilor.

– Poți găsi din nou bufnița aia? o întrebă pe Missandei.

– Aceasta poate să-ncerce, ser.

– Spune-i c-o să stau de vorbă cu... cu prietenul nostru... după lăsarea întunericului, în grajduri.

Ușile principale ale piramidei erau închise și blocate cu drugi la apusul soarelui. La ora aceea în grajduri avea să fie liniște.

– Asigură-te că e aceeași bufniță.

Nu i-ar fi fost de niciun folos dacă mesajul ar fi fost auzit de o altă Fiară de Bronz.

– Aceasta înțelege. Missandei se întoarse să plece, apoi se opri o clipă și spuse: Se zvonește că yunkaii au înconjurat tot orașul cu scorpioni, ca s-arunce săgeți de fier către cer dacă se-ntoarce dragonul.

Și Ser Barristan auzise asta.

– Nu e ușor să ucizi un dragon în aer. În Westeros au încercat mulți să-i doboare pe Aegon și pe surorile lui. N-a reușit nimeni.

Missandei dădu din cap. Era greu să-ți dai seama dacă asta o liniștise.

– Crezi c-o vor găsi, ser? Câmpurile sunt atât de întinse, iar dragonii nu lasă nicio urmă pe cer.

– Aggo și Rakharo sunt sânge din sângele ei... și cine cunoaște Marea Dothraki mai bine decât dothraki? O strânse de umăr. O vor găsi dacă poate fi găsită.

Dacă trăiește încă. Erau și alți *khal*-i care cutreierau iarba, stăpâni de cai cu *khalasar*-uri ai căror călăreți se numărau cu zecile de mii. Dar Missandei nu trebuia s-audă asta.

– O iubești mult, știu. Îți jur, voi avea grijă să fie în siguranță.

Cuvintele părură să-i ofere fetei o oarecare alinare. *Însă vorbele sunt vânt*, se gândi Ser Barristan. *Cum o pot apăra pe regină dacă nu-i sunt alături?*

Barristan Selmy știa multe lucruri. Se născuse în vremea domniei tulburi a lui Aegon cel Nesigur, un rege iubit de oamenii simpli, își primise rangul de cavaler din mâinile lui. Jaehaerys, fiul lui Aegon, îi pusese pe umeri mantia albă când avea douăzeci și trei de ani, după ce-l ucisese pe Maelys Monstruosul, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. În aceeași mantie stătuse alături de Tronul de Fier în vreme ce nebunia îl mistuia pe Aerys, fiul lui Jaehaerys. *Am stat, și am văzut, și am auzit, și totuși n-am făcut nimic.*

Dar nu. Era nedrept. Își făcuse datoria. Ser Barristan se întreba în unele nopți dacă nu și-o făcuse prea bine. Își rostise legămintele sub ochii zeilor și ai oamenilor, nu putea să se ridice împotriva lor păstrându-și onoarea... însă în ultimii ani de domnie a lui Aerys îi fusese din ce în ce mai greu să nu încalce acele legăminte. Văzuse lucruri a căror amintire îl durea, și se întrebase nu o dată cât de mult din acel sânge îi păta propriile mâini. Dacă nu s-ar fi dus la Duskendale să-l salveze pe Aerys din temnițele Lordului Darklyn, regele ar fi putut foarte bine să moară când jefuise Tywin Lannister orașul. Pe urmă pe Tronul de Fier s-ar fi urcat Prințul Rhaegar, și poate ar fi refăcut regatul. Duskendale fusese ceasul lui de glorie, dar amintirea îi lăsase un gust amar.

Însă noaptea îl bântuiau eșecurile sale. *Jaehaerys, Aerys, Robert. Trei regi morți. Rhaegar, care ar fi fost un rege mai bun decât oricare dintre ei. Prințesa Elia și copiii săi, Aegon, doar un bebeluș, Rhaenys cu pisoiul ei.* Morți cu toții, iar el, cel care jurase să-i apere, încă mai trăia. Și acum Daenerys, strălucitoarea lui regină-copilă. *Ea nu e moartă. N-o să cred asta.*

După-amiaza îi aduse lui Ser Barristan un scurt răgaz în privința îndatoririlor sale. Și-o petrecu în sala de antrenamente de la al treilea nivel al piramidei, lucrând cu băieții săi, învățându-i arta mânuirii sabiei și scutului, a stăpânirii calului și lăncii... și purtările cavalerești, acel cod care făcea dintr-un cavaler mai mult decât un luptător în

arenă. Daenerys avea nevoie de apărători de vârsta ei după dispariția lui, și Ser Barristan era hotărât să i-i ofere.

Flăcăii pe care-i instruia aveau între opt și douăzeci de ani. Începuse cu peste șaizeci, dar instrucția se dovedise pentru mulți dintre ei prea aspră. Îi rămăseseră mai puțini de jumătate, dar câțiva promiteau mult. *Fără niciun rege de apărat, o să am acum mai mult timp pentru instruirea lor*, înțelese el în timp de mergea de la o pereche la alta, uitându-se cum se atacau cu săbii boante și cu sulițe cu vârful rotunjit. *Băieți curajoși. De obârșie umilă, dar unii vor fi cavaleri buni, și o iubesc pe regină. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi sfârșit-o cu toții în arenă. Regele Hizdahr îi are pe luptătorii săi din arene, dar Daenerys va avea cavaleri.*

– Țineți-vă scuturile sus, le strigă. Arătați-mi loviturile voastre. Acum împreună. Jos, sus, jos, jos, sus, jos...

În seara aceea, Selmy își luă cina simplă pe terasa reginei și mâncă în timp ce apunea soarele. Prin purpura înserării, privi focurile trezindu-se rând pe rând în marile piramide în trepte, în vreme ce cărămizile multicolore ale Meereenului păleau, spre a deveni cenușii și apoi negre. Umbrele se adunară pe străzile și pe aleile de dedesubt, formând lacuri și râuri. În amurg, orașul părea un loc liniștit, aproape frumos. *Asta e pace, e molima*, își spuse bătrânul cavaler, sorbind ultima înghițitură de vin.

Nu dorea să fie remarcat, așa că, după ce-și termină cina, își scoase hainele de curtean, schimbând mantia albă a Gărzii Reginei cu una maronie, cu glugă, o mantie de călător, pe care ar fi purtat-o un om simplu. Își păstră sabia și pumnalul. *Ar putea fi totuși o cursă.* N-avea prea multă încredere în Hizdahr și încă și mai puțină în Reznak mo Reznak. Seneșalul parfumat ar fi putut foarte bine să fie amestecat în asta, încercând să-l atragă la o întâlnire secretă, ca să-i poată ridica și pe el, și pe Skahaz, acuzându-i de conspirație împotriva regelui. *Dacă Țeastă-Rasă o să-mi vorbească despre trădare, nu voi avea ce face, va trebui să-l arestez. Hizdahr e consortul reginei mele, oricât de puțin mi-ar plăcea. Datoria mea e față de el, nu față de Skahaz.*

Sau nu era?

Întâia îndatorire a Gărzii Regelui era să-l apere de orice rău și de orice amenințare. Cavalerii albi jurau deopotrivă să se supună poruncilor sale, să-i păstreze secretele, să-i ofere sfatul lor dacă le era cerut și să tacă altminteri, să se pună în slujba plăcerilor lui și să-i apere numele și onoarea. De fapt, regele era acela care hotăra dacă protecția gărzii sale se extindea sau nu asupra altora, chiar și a celor de sânge regesc. Unor suverani li se părea potrivit să-i ceară Gărzii să le slujească și să le apere soțiile și copiii, frații și surorile, mătușile, unchii și verii mai apropiați sau mai îndepărtați, și uneori chiar și iubitele, metresele și bastarzii. Însă alții preferau să-și folosească pentru asta cavalerii casei și oștenii, păstrându-i pe cei șapte drept gardă personală, întotdeauna alături de ei înșiși.

Dacă regina mi-ar fi poruncit să-l apăr de Hizdahr, n-aș fi avut de ales și ar fi trebuit să mă supun. Dar Daenerys Targaryen nici măcar nu alcătuise vreodată o adevărată gardă a reginei pentru ea însăși și nu dăduse nicio poruncă legată de consortul ei. *Lumea ar fi fost mai simplă dacă aș fi avut un lord comandant care să ia hotărâri în asemenea privințe*, cugetă Selmy. *Acum lordul comandant sunt eu și e greu de știut care e calea cea dreaptă.*

Când ajunse în sfârșit la baza ultimului șir de trepte, se pomeni singur în mijlocul culoarelor luminate de torțe din interiorul zidurilor masive de cărămidă ale piramidei. Porțile cele mari erau închise și blocate cu drugi, așa cum se așteptase. Patru Fiare de Bronz stăteau de pază în afara lor, iar alte patru înăuntru. Peste acestea din urmă dădu bătrânul cavaler – patru bărbați voinici, mascați în chip de mistreț, urs, șoarece-de-câmp și manticoră.

– E liniște pretutindeni, ser, îi spuse ursul.

– Aveți grijă să rămână așa.

Nu era neobișnuit din partea lui Ser Barristan să umble de colo până colo noaptea, asigurându-se că piramida era un loc sigur.

Ceva mai în adâncul construcţiei, alte patru Fiare de Bronz păzeau uşile de fier de la intrarea gropii în care erau înlănţuiţi Viserion şi Rhaegal. Lumina torţelor le licărea pe măşti – maimuţă, berbec, lup, crocodil.

– Au fost hrăniţi? se interesă Selmy.

– Da, ser, răspunse maimuţa. Câte-o oaie pentru fiecare.

Mă întreb cât timp o să le mai ajungă asta? Pe măsură ce creşteau, dragonilor le creştea şi pofta de mâncare.

Era timpul să-l găsească pe Ţeastă-Rasă. Ser Barristan se strecură pe lângă elefanţi şi pe lângă iapa argintie a reginei, ajungând în partea din spate a grajdului. Un măgar necheză când trecu pe lângă el, iar câţiva cai se foiră în lumina torţei sale. În rest totul era întunecat şi tăcut.

Atunci dintr-o boxă goală se desprinse o umbră, care deveni o altă Fiară de Bronz, purtând o fustă neagră plisată, platoşe pentru picioare şi o armură care copia relieful muşchilor.

– O pisică? se miră Barristan Selmy când zări bronzul de sub glugă.

Cât se aflase la comanda Fiarelor de Bronz, Ţeastă-Rasă preferase drept mască un cap de şarpe, poruncitor şi înfricoşător.

– Pisicile merg peste tot, răspunse vocea familiară a lui Skahaz mo Kandaq. Nimeni nu le dă vreodată atenţie.

– Dacă ar afla Hizdahr că eşti aici...

– Cine-o să-i spună? Marghaz? Marghaz ştie ce vreau eu să ştie. Fiarele sunt încă ale mele. Să nu uiţi asta. Vocea lui Ţeastă-Rasă era înăbuşită de mască, dar Selmy percepea furia din ea. Îl am pe otrăvitor.

– Pe cine?

– Pe cofetarul lui Hizdahr. Numele lui n-ar însemna nimic pentru tine. Omul n-a fost decât o unealtă. Fiii Harpiei i-au luat fiica şi au jurat că i-o vor înapoia nevătămată imediat ce regina va fi moartă. Belwas şi dragonul au salvat-o pe Daenerys. Pe fată n-a salvat-o nimeni. I-a fost înapoiată tatălui ei în toiul nopţii, în nouă bucăţi. Câte una pentru fiecare an pe care l-a trăit.

– De ce? Îndoielile prinseră să-l chinuiască. Fiii și-au încetat omorurile. Pacea lui Hizdahr...

– ...e o înscenare. La început n-a fost așa, nu. Yunkailor le era frică de regina noastră, de Nepătații ei, de dragonii ei. Ținutul ăsta a mai văzut dragoni și înainte. Yurkhaz zo Yunzak a citit istoria, știa. Ca și Hizdahr. De ce nu o pace? Daenerys o voia, iar ei și-au dat seama. Și-o dorea prea mult. Ar fi trebuit să mărșăluiască spre Astapor. Skahaz veni mai aproape. Asta a fost înainte. Arena a schimbat totul. Daenerys a dispărut, Yurkhaz e mort. În locul unui leu bătrân, avem o haită de șacali. Barbă-nsângerată... lui nu-i place gustul păcii. Și mai e și altceva. Mai rău. Volantisul și-a trimis flota împotriva noastră.

– Volantisul.

Selmy simți furnicături în mâna cu care mânuia sabia. *Noi am făcut pace cu Yunkaiul. Nu cu Volantisul.*

– Ești sigur?

– Sigur.

– Stăpânii Înțelepți știu. Așa cum știu și prietenii lor. Harpia, Reznak, Hizdahr. Regele ăsta va deschide porțile orașului în fața volantenilor, când vor sosi. Toți cei eliberați de Daenerys vor ajunge din nou în sclavie. Chiar și unii care n-au fost robi vor fi considerați buni de pus în lanțuri. S-ar putea să-ți sfârșești zilele într-o arenă de luptă, bătrâne. Khrazz o să-ți mănânce inima.

Lui Ser Barristan îi zvâcnea capul.

– Trebuie să i se spună lui Daenerys.

– Găsiți-o mai întâi. Skahaz îl prinse de antebraț. Degetele lui păreau de fier. N-o putem aștepta. Am vorbit cu Frații Liberi, cu Oamenii Mamei, cu Scuturile Neclintite. N-au încredere în Loraq. Trebuie să spargem asediul yunkailor. Dar avem nevoie de Nepătați. Pe tine Viermele Cenușiu o să te-asculte. Discută cu el.

– Cu ce scop?

Vorbește despre trădare. Despre conspirație.

– Viața. Ochii lui Țeastă-Rasă erau două lacuri negre în spatele măștii de pisică din bronz. Trebuie să lovim înainte de sosirea volantenilor. Să spargem asediul, să-i ucidem de conducătorii stăpânilor de sclavi, să-i aducem pe mercenarii lor de partea noastră. Yunkaii nu se-așteaptă la un atac. Se spune că sunt bolnavi, din ce în ce mai rău, pe zi ce trece. Disciplina e praf. Nobilii sunt beți mai tot timpul, se îndoapă la ospețe, vorbindu-și reciproc despre bogățiile pe care le vor împărți după căderea Meereenului, ciorovăindu-se pentru supremație. Barbă-nsângerată și Prințul Zdrențăros se disprețuiesc unul pe altul. Nimeni nu se așteaptă la luptă. Nu acum. Își închipuie că pacea lui Hizdahr ne-a adormit ca un cântec de leagăn.

– Pacea asta a fost semnată de Daenerys, zise Ser Barristan. N-o putem spulbera fără îngăduința ei.

– Și dacă ea e moartă? întrebă Skahaz. Atunci ce facem, ser? Aș zice că ar fi vrut să apărăm orașul ei. Copiii ei.

Copiii ei erau sclavii eliberați. *Mhysa, așa îi spuneau, cu toții, cei cărora le sfărâmase lanțurile. „Mamă."* Țeastă-Rasă nu se înșela. Daenerys ar fi vrut să-i fie apărați copiii.

– Și Hizdahr? Încă mai e consortul ei. Regele ei. Soțul ei.

– Otrăvitorul ei.

Oare?

– Unde-ți e dovada?

– Coroana pe care-o poartă e o dovadă suficientă. Tronul pe care stă. Deschide ochii, bătrâne. Asta-i tot ce-i trebuia de la Daenerys, tot ce voia. Odată ce-a primit-o, de ce să-mpartă domnia?

Într-adevăr, de ce? Jos, lângă arenă, fusese atât de cald. Încă mai vedea aerul licărind deasupra nisipurilor stacojii, simțea mirosul sângelui răspândindu-se dinspre cei care muriseră pentru amuzamentul lor. Și îl auzea pe Hizdahr, îndemnându-și regina să guste lăcustele cu miere. *Sunt delicioase... dulci și picante... însă el nu s-a atins de niciuna...* Selmy își frecă tâmplele. *Nu m-am legat de Hizdahr zo Loraq cu niciun jurământ. Și chiar dacă aș fi făcut-o, el m-a înlăturat, așa cum a făcut și Joffrey.*

– Acest... bucătar, vreau să-i pun eu întrebări. Fără martori.

– Asta e calea? întrebă Țeastă-Rasă, încrucișându-și brațele la piept. Atunci s-a făcut. Pune-i întrebări, dacă vrei.

– Dacă... dacă tot ce are de spus o să mă convingă... dacă vin alături de voi în această, această... o să-ți cer cuvântul că lui Hizdahr zo Loraq n-o să i se-ntâmple nimic până când... doar dacă... se poate dovedi că are vreun amestec în toate astea.

– De ce-ți faci atâtea griji pentru Hizdahr, bătrâne? Dacă el nu e însăși Harpia, atunci e primul ei născut.

– Eu nu știu sigur decât că e consortul reginei. Vreau să-mi dai cuvântul tău, altminteri jur că voi fi împotriva ta.

Zâmbetul lui Skahaz era sălbatic.

– Atunci ai cuvântul meu. Niciun rău lui Hizdahr până când nu i se dovedește vinovăția. Dar când o s-avem dovada vreau să-l ucid cu mâinile mele. Vreau să-i scot măruntaiele și să i le arăt înainte de a-l lăsa să moară.

Nu, se gândi bătrânul cavaler, *dacă Hizdahr a pus la cale uciderea reginei mele, o să mă ocup de el eu însumi, dar moartea o să-i fie rapidă și curată.* Zei Westerosului erau foarte departe, însă Ser Barristan se opri o clipă ca să rostească în gând o rugăciune, cerându-i Babei să-i lumineze calea către înțelepciune. *Pentru copii*, își spuse. *Pentru oraș. Pentru regina mea.*

– O să vorbesc cu Viermele Cenușiu, făgădui apoi.

PEŢITORUL DE FIER

Jalea apăru singură la revărsatul zorilor, cu pânzele negre conturându-se perfect pe fundalul trandafiriului palid al dimineţii.

Cincizeci şi patru, gândi acru Victarion când îl deşteptară, *iar ea navighează singură.* Îl blestemă în gând pe Zeul Înecat pentru răutatea sa şi simţi furia ca un bolovan negru în pântece. *Unde sunt corăbiile mele?*

Ridicase pânzele de la Insulele Scutului cu nouăzeci şi trei de corăbii din suta care formase cândva Flota de Fier, o flotă care nu aparţinea unui singur lord, ci Stâncii Mării însăşi, cu căpitani şi echipaje de pe toate insulele. Da, corăbii mai mici decât dromoanele uriaşe de război ale tărâmurilor verzi, dar de trei ori mai mari decât oricare dintre corăbiile lungi obişnuite, cu copastii adânci şi berbeci sălbatici, potriviţi pentru a se lupta chiar cu flotele regelui.

La Treptele de Piatră, ele încărcaseră grâne, vânat şi apă dulce, după lunga călătorie pe lângă coasta stearpă şi mohorâtă a Dornului, cu vâltorile şi bancurile ei de nisip. Acolo *Victoria de Fier* capturase o corabie negustorească lătăreaţă, marele barcaz *Nobila doamnă*, aflată în drum spre Oraşul Vechi via Gulltown, Duskendale şi Debarcaderul Regelui, cu o încărcătură de cod sărat, ulei de balenă şi heringi marinaţi. Hrana fu o sporire bine venită a proviziilor lor. Alte cinci capturi făcute în Strâmtoarea Redwyne şi în lungul coastei dornishene –

trei barcazuri, un galion și o galeră – ridicaseră numărul la nouăzeci și nouă.

Nouăzeci și nouă de corăbii plecaseră de la Treptele de Piatră în trei flote mândre, cu ordinul de a se reuni din nou în largul capului de miazăzi al Insulei Cedrilor. Patruzeci și cinci ajunseseră acum în cealaltă parte a lumii. Douăzeci și două dintre ale lui Victarion apăruseră, câte trei și câte patru, uneori singure; paisprezece dintre ale lui Ralf Șchiopul; numai nouă dintre cele care plecaseră sub comanda lui Ralf Stonehouse cel Roșu. Ralf cel Roșu însuși se număra printre dispăruți. La acelea, se adăugaseră nouă capturi noi făcute pe mări, astfel că totalul era cincizeci și patru... dar cele capturate erau barcazuri și ambarcațiuni de pescuit, negustorești și pentru sclavi, nu de război. Într-o bătălie ar fi fost palide înlocuitoare ale corăbiilor pierdute din Flota de Fier.

Ultima corabie care apăruse fusese *Năpasta Fecioarei*, cu trei zile în urmă. Cu o zi și mai devreme, trei nave apăruseră împreună din miazăzi – *Nobila doamnă*, captura sa, înaintând greoi între *Hrănitorul-de-corbi* și *Sărutul de Fier*. Dar cu o zi înainte și cu una încă și mai devreme, nu mai fusese nimic, și doar *Jeyne fără de cap* și *Teama* înaintea lor, după care urmaseră alte două zile de mări pustii și ceruri fără nori, după care Ralf Șchiopul sosise cu restul escadrei sale. *Lord Quellon*, *Văduva Albă*, *Tânguirea*, *Durerea*, *Leviatan*, *Doamna de Fier*, *Vântul secerător* și *Ciocanul-de-război*, urmate de alte șase corăbii, dintre care două avariate de furtună și remorcate.

– Furtuni, mormăise Ralf Șchiopul când ajunsese târându-se la Victarion. Trei furtuni puternice și între ele vânturi blestemate. Vânturi roșii din Valyria, care duhneau a cenușă și pucioasă, și vânturi negre care ne-mpingeau spre țărmul ăla ca tăciunele. Voiajul a fost blestemat de la bun început. Ochi-de-Cioară se teme de tine, stăpâne, altfel de ce te-ar fi trimis atât de departe? El nu vrea să ne mai întoarcem.

Victarion gândise la fel când fusese lovit de prima furtună, la o zi după ce plecase din Vechiul Volantis. *Zeii îi urăsc pe patricizi*, își spusese el, *altfel Euron Ochi-de-Cioară ar fi murit o duzină de morți de*

mâna mea. Pe când marea se tălăzuise în jurul său și puntea se ridicase și-i coborâse sub tălpi, văzuse *Ospățul lui Dagon* și *Mareea Roșie* izbite laolaltă cu atâta violență, încât ambele explodaseră în așchii. *Lucrarea fratelui meu*, gândise el. Acelea fuseseră primele două corăbii pe care le pierduse din propria-i treime de flotă. Nu însă și ultimele.

Așa că-l pălmuise de două ori pe Șchiop peste față și zisese:

- Prima este pentru corăbiile pe care le-ai pierdut, a doua pentru că vorbești despre blesteme. Dacă te mai aud o singură dată cu asemenea cuvinte, o să-ți țintuiesc limba de catarg. Dacă Ochi-de-Cioară poate face oamenii muți, și eu pot face la fel.

Pulsațiile de durere din mâna stângă făcuseră vorbele să sune mai aspru decât ar fi fost altminteri, dar înțelesul lor rămânea același.

- Vor mai sosi și alte corăbii. De acum furtunile au încetat. Voi avea toată flota din nou.

O maimuță de pe catargul de deasupra hohotise batjocoritor, aproape ca și cum i-ar fi putut simți frustrarea. *Animal murdar și gălăgios.* Ar fi putut trimite pe cineva după ea, dar maimuțelor părea să le placă jocul acela și se dovediseră mai agile decât echipajul său. Zbieretele îi răsunau însă în urechi și parcă îi înrăutățeau zvâcnetele din mână.

- Cincizeci și patru, mormăi el.

Ar fi fost prea mult să spere pentru întreaga putere a Flotei de Fier după un voiaj atât de lung... dar șaptezeci de corăbii, chiar optzeci, Zeul Înecat i-ar fi putut acorda atâtea. *Bine ar fi fost dacă l-am fi avut cu noi pe Păr Umed sau pe alt preot.* Victarion adusese jertfe înainte de-a fi ridicat pânzele, și din nou la Treptele de Piatră, când împărțise flota în trei, dar poate că spusese rugăciunile greșite. *Fie asta, fie Zeul Înecat n-are nicio putere aici.* Începuse tot mai mult să se teamă că navigaseră prea departe, în mări ciudate, unde până și zeii erau stranii... dar asemenea îndoieli le mărturisea numai femeii sale oacheșe, care n-avea limbă ca să le repete.

Când apăru *Jalea*, Victarion îl chemă pe Wulfe O-Ureche.

- Vreau să vorbesc cu Popândăul. Trimite-le vorbă lui Ralf Șchiopul, Tom Fără-sânge și Păstorului Negru. Toate cetele de vânătoare trebuie

rechemate și taberele de pe țărm ridicate la prima geană de lumină. Încărcați cât de multe fructe puteți și suiți porcii la bordul corăbiilor. Îi putem sacrifica după nevoie. *Rechinul* va rămâne aici ca să spună oricăror întârziați încotro am plecat.

Oricum *Rechinul* avea nevoie de reparații îndelungate; furtunile nu lăsaseră din ea decât o coajă de nucă. Astfel ar fi rămas doar cincizeci și trei, dar n-avea ce să facă.

– Flota pleacă mâine, cu refluxul de seară.

– Cum poruncești, Lord Căpitan, spuse Wulfe, dar încă o zi ar fi putut însemna încă o corabie.

– Așa este. Iar zece zile ar putea însemna zece corăbii sau niciuna. Am irosit prea multe zile, așteptând vederea pânzelor. Victoria noastră va fi cu-atât mai dulce, dacă o vom câștiga cu o flotă mai mică.

Iar eu trebuie să ajung la regina dragonilor înaintea volantenilor.

În Volantis văzuse galioane încărcând provizii. Întregul oraș păruse beat. Mateloți, soldați și spoitori fuseseră văzuți dansând pe străzi cu nobili și negustori umflați, iar în fiecare han și cramă se ridicaseră cupe în cinstea noilor triarhi. Se vorbea numai despre aur, pietre prețioase și sclavi ce aveau să se reverse în Volantis, după moartea reginei dragonilor. Victarion Greyjoy nu putu suporta decât o singură zi de astfel de rapoarte; deși fu rușinat, plăti cu aur hrana și apa și-și purtă corăbiile înapoi pe mare.

Furtunile trebuie să-i fi împrăștiat și întârziat pe volanteni, deși aveau propriile lor corăbii. Dacă norocul le surâdea, multe dintre navele lor de război se scufundaseră ori eșuaseră. Dar nu toate. Niciun zeu nu era atât de puternic și galioanele verzi care supraviețuiseră puteau să fi trecut deja de Valyria. *Vor merge spre miazănoapte, către Meereen și Yunkai, dromoane de război uriașe, ticsite de soldați-sclavi. Dacă Zeul Furtunii i-a cruțat, acum ar putea fi în Golful Mâhnirii. Trei sute de corăbii, poate chiar cinci sute.* Aliații lor erau deja în largul apelor Meereenului: yunkai și astapori, bărbați din Noul Ghis, Qarth și Tolos, și Zeul Furtunii mai știa de unde, chiar și corăbiile de război ale

Meereenului, cele care părăsiseră portul înainte de căderea orașului. Împotriva tuturor, Victarion avea cincizeci și patru de corăbii. Cincizeci și trei, fără *Rechinul.*

Ochi-de-Cioară navigase peste jumătate din lume, prădând și jefuind de la Qarth până la Orașul Copacilor Înalți, oprind în porturi spurcate dincolo de care numai nebunii mergeau. Euron cutezase chiar să străbată Marea Fumegândă și supraviețuise pentru a povesti despre ea. *Și toate astea cu o singură corabie. Dacă el își poate râde de zei, atunci pot și eu.*

– Am înțeles, căpitane, zise Wulfe O-Ureche.

Nu era nici pe jumătate din omul care fusese Nute Bărbierul, dar Ochi-de-Cioară i-l furase pe Nute. Ridicându-l la rang de Lord de Scutul de Stejar, fratele lui îl luase pe cel mai bun om al lui Victarion.

– Mergem tot spre Meereen?

– Unde altundeva? Regina dragonilor m-așteaptă acolo.

Femeia cea mai frumoasă din lume, dacă ar fi să-i dau crezare fratelui meu. Părul ei este aur argintat, ochii îi sunt ametiste.

Ar fi fost prea mult să spere că măcar o dată Euron spusese adevărul? *Poate.* Mai mult ca sigur că fata avea să se dovedească a fi o urâțenie ciupită de vărsat, cu țâțele lovindu-i genunchii, iar „dragonii" ei nimic altceva decât șopârle tatuate din mlaștinile lui Sothoryos. *Dacă însă ea este ceea ce susține Euron...* Ei auziseră povești despre frumusețea lui Daenerys Targaryen de pe buzele piraților de la Treptele de Piatră și ale negustorilor din Vechiul Volantis. S-ar fi putut să fi fost adevărat. Iar Euron nu-l făcuse pe Victarion un dar al ei, ci Ochi-de-Cioară dorea s-o ia pentru sine. *Mă trimite ca pe o slugă să i-o aduc. Cum va mai scheuna când o voi revendica pentru mine.* Oamenii n-aveau decât să mormăie. Navigaseră prea departe și pierduseră prea mult pentru ca Victarion să se întoarcă spre apus fără trofeul său.

Căpitanul de fier strânse în pumn mâna cea bună.

– Du-te și ai grijă ca ordinele să-mi fie îndeplinite. Apoi găsește-l pe maester, oriunde s-o fi ascunzând, și trimite-l în cabina mea.

– Am înțeles, căpitane, rosti Wulfe și se îndepărtă șchiopătând.

Victarion Greyjoy reveni cu ochii spre proră și-și examină flota. Corăbiile lungi acopereau marea, cu velele strânse și vâslele ridicate, plutind la ancoră sau trase pe țărmul cu nisip alburiu. *Insula Cedrilor.* Unde erau cedrii aceia? Se părea că se înecaseră cu patru sute de ani în urmă. Victarion coborâse pe mal de o duzină de ori, ca să vâneze pentru carne proaspătă, și nu zărise niciun cedru.

Maesterul feciorelnic cu care-l pricopsise Euron în Westeros afirma că locul acesta se numise cândva „Insula celor o Sută de Bătălii", însă bărbații care participaseră la ele erau cu toți colb de câteva veacuri. *Insula Maimuțelor, așa ar trebui să-i spună.* Existau de asemenea și porci: mistreții cei mai mari și mai negri pe care-i văzuseră vreodată oamenii de fier și o sumedenie de purcei prin tufișuri, animale îndrăznețe care nu se temeau de oameni. *Învățau totuși.* Calele Flotei de Fier se umpleau cu șunci afumate, carne sărată și slănină.

Maimuțele însă... maimuțele erau o năpastă. Victarion le interzisese oamenilor săi să aducă la bord vreuna dintre creaturile acelea demonice, dar, cumva, jumătate din flota lui era acum infestată de ele, până și propria sa navă, *Victoria de Fier.* Vedea câteva chiar acum, legănându-se de pe o vergă pe alta și de la o corabie la alta. *Păcat că n-am o arbaletă.*

Lui Victarion nu-i plăcea marea pe care navigau, nici cerurile acelea nesfârșite și fără nori, nici soarele arzător care le lovea creștetele și pârjolea punțile până ce scândurile erau îndeajuns de încinse ca să frigă tălpile desculțe. Nu-i plăceau furtunile care păreau să izbucnească din senin. Mările din jurul lui Pyke erau adesea furtunoase, dar cel puțin acolo le puteai adulmeca sosirea. Furtunile din miazăzi erau la fel de perfide ca femeile. Nici măcar apa nu avea culoarea potrivită – turcoaz tremurător în apropiere de țărm, iar mai departe un albastru atât de profund, încât era aproape negru. Victarion ducea dorul apelor verzi-cenușii de acasă, cu talazurile și crestele înspumate de alb.

Nu-i plăcea nici Insula Cedrilor. Poate că vânatul era bun, dar pădurile erau prea verzi și nemișcate, pline de copaci strâmbi și flori ciudate, strălucitoare, cum niciunul dintre oamenii lui nu văzuse

vreodată până atunci, la fel ca ororile ce bântuiau printre palatele năruite și statuile sparte din Velosul cel înecat, la o jumătate de leghe miazănoapte de locul în care flota stătea la ancoră. Ultima dată când Victarion petrecuse o noapte pe țărm, visele îi fuseseră întunecate și neliniștitoare, iar când se trezise își simțise gura plină de sânge. Maesterul spusese să-și mușcase limba în somn, dar el îl considerase un semn de la Zeul Înecat, un avertisment că, dacă zăbovea prea mult acolo, avea să se înece cu propriul său sânge.

Se spunea că în ziua în care Urgia se abătuse asupra Valyriei, un zid de apă înalt de o sută de metri se prăbușise peste insulă, înecând sute de mii de bărbați, femei și copii, fără să cruțe pe nimeni care să relateze povestea, doar câțiva pescari ce fuseseră pe mare și o mână de sulițași velosi aflați într-un turn solid din piatră pe dealul cel mai înalt al insulei, care văzuseră cum colinele și văile de sub ei se preschimbaseră în mare clocotitoare. Mândrul Velos, cu palatele sale din cedru și marmură roz, pierise în decursul unei singure bătăi de inimă. În capătul de miazănoapte al insulei, străvechile ziduri din piatră și piramidele în trepte ale portului de sclavi Ghozai împărtășiseră aceeași soartă.

Atât de mulți oameni pieriți sub ape, Zeul Înecat va fi puternic acolo, gândise Victarion când alesese insula pentru reunirea celor trei părți ale flotei sale. El nu era însă un preot. Dar dacă se înșelase? Poate că Zeul Înecat distrusese insula fiindcă fusese mânios. Fratele său Aeron ar fi putut să știe, însă Păr Umed era acasă pe Insulele de Fier, unde predica împotriva lui Ochi-de-Cioară și a domniei sale. *Niciun necredincios nu poate să stea pe Stânca Mării.* Dar căpitanii și regii strigaseră pentru Euron la plebiscit, alegându-l înaintea lui Victarion și a altor oameni cu frică de zei.

Soarele dimineții strălucea de pe apă în unduiri de lumină prea sclipitoare ca să le poată privi. Lui Victarion începuse să-i bubuie capul, deși nu putea spune dacă din cauza soarelui, a mâinii sale sau a îndoielilor care-l frământau. Coborî sub punte în cabina lui, unde aerul era răcoros și era semiîntuneric. Femeia oacheșă știa ce dorea,

fără ca el să spună măcar o vorbă. Când se lăsă într-un scaun, ea luă o cârpă moale și umedă din lighean și i-o puse pe frunte.

– E bine, zise el. E bine. Acum, mâna.

Femeia oacheșă nu răspunse. Euron îi retezase limba înainte să i-o dăruiască lui. Victarion nu avea nicio îndoială că și Ochi-de-Cioară se culcase cu ea. Așa era fratele său. *Darurile lui Euron sunt otrăvite,* își reamintise căpitanul în ziua în care femeia oacheșă suise la bord. *Nu vreau niciunul dintre gunoaiele abandonate de el.* Decisese atunci să-i taie beregata și s-o arunce în mare, o jertfă de sânge adusă Zeului Înecat. Cumva însă nu ajunsese niciodată s-o facă.

De atunci merseseră cale lungă împreună. Victarion putea vorbi cu femeia oacheșă. Ea nu încerca niciodată să-i răspundă.

– *Jalea* este ultima, îi spuse când ea îi scoase mănușa. Restul sunt rătăcite sau scufundate.

Făcu o grimasă când femeia își vârî vârful cuțitului pe sub pânza murdară legată deasupra mâinii.

– Unii vor spune că n-ar fi trebuit să despart flota. Niște proști! Am avut nouăzeci și nouă de corăbii... o dihanie greoaie pe care s-o păstorești peste mări spre capătul îndepărtat al lumii. Dacă le-aș fi ținut laolaltă, navele mai iuți ar fi fost ținute în loc de cele mai încete. Și unde să găsești provizii pentru atâtea guri? Niciun port nu vrea atât de multe corăbii de război în apele sale. Oricum furtunile ne-ar fi risipit. Ca frunze împrăștiate peste Marea Verii.

În loc de așa ceva, el împărțise flota cea mare în escadre și o trimisese pe fiecare pe altă rută spre Golful Sclavilor. Corăbiile cele mai iuți i le dăduse lui Ralf Stonehouse cel Roșu, ca să navigheze pe ruta corsarilor în lungul coastei de miazănoapte a lui Sothoryos. Era cel mai bine să evite orașele moarte ce putrezeau pe țărmul acela încins și pârjolit, asta știau toți corăbierii, dar în orașele din lut și sânge ale Insulelor Basiliscului, care clocoteau de sclavi fugari, stăpâni de sclavi, jupuitori, târfe, vânători, bărbați vrâstați, și alții mult mai răi, existau întotdeauna provizii pentru cei care nu se temeau să plătească prețul de fier.

Corăbiile mai mari, mai grele și mai încete, porniseră către Lys, pentru a vinde captivii luați pe Insulele Scutului, femeile și copiii din orașul Lordului Hewett și alte insule, alături de bărbații care deciseseră că mai bine s-ar preda decât să moară. Victarion nu avea decât dispreț față de asemenea bicisnici, dar vânzarea îi lăsase un gust neplăcut în gură. Să iei un bărbat ca sclav, sau o femeie ca soție de sare, asta era cuvenit și corect, dar bărbații nu erau capre sau găini, ca să fie cumpărați și vânduți pentru aur. Fusese bucuros să lase vânzarea în seama lui Ralf Șchiopul, care avea să folosească banii pentru a-și încărca ambarcațiunile mari cu provizii pentru călătoria cea lungă și înceată spre est.

Propriile lui corăbii se târâră în lungul țărmurilor Ținuturilor Discordiei, pentru a lua alimente, vin și apă dulce de la Volantis, înainte de a vira spre miazăzi în jurul Valyriei. Acesta era drumul cel mai obișnuit spre răsărit, și unul dintre cele mai circulate, cu corăbii ce puteau fi capturate și insulițe unde se puteau adăposti în timpul furtunilor, face reparații și completa proviziile dacă era nevoie.

– Cincizeci și patru de corăbii este prea puțin, îi spuse el femeii oacheșe, dar nu mai pot aștepta. Singura cale...

Icni când ea îi desfăcu bandajul, rupând și o crustă de sânge închegat. Dedesubt, carnea era verde și neagră, acolo unde îl tăiase sabia.

– ...singura cale în care s-o fac este de a-i lua prin surprindere pe stăpânii de sclavi, așa cum am făcut cândva la Lannisport. Să atac dinspre mare și să-i zdrobesc, apoi să iau fata și să fug spre casă înainte ca volantenii să se năpustească asupra noastră. Nu era un laș, dar nu era nici naiv; cu cincizeci și patru de corăbii, nu putea învinge trei sute. Ea va fi soția mea, iar tu-i vei fi slujitoare.

O slujitoare fără limbă n-ar fi putut niciodată destăinui secrete.

Ar fi putut să fi spus mai multe, dar atunci sosi maesterul, ciocănind la ușa cabinei sfios ca un șoricel.

– Intră, strigă Victarion, și-nchide ușa. Știi de ce ești aici.

– Lord Căpitan.

Maesterul și arăta ca un șoricel, cu veșmintele sale sure și mustăcioara castanie. *Oare crede că asta îl face să pară mai bărbat?* Se numea Kerwin și era foarte tânăr, poate douăzeci și doi de ani.

– Pot să-ți văd mâna? întrebă el.

O întrebare de prost. Maesterii aveau folosințele lor, dar Victarion nu-l privea decât cu dispreț pe acest Kerwin. Cu obrajii lui netezi și trandafirii, cu mâinile moi și cârlionții castanii, arăta mai feciorelnic decât majoritatea fetișcanelor. Când urcase la bordul *Victoriei de Fier*, avusese și un surâs micuț și atotcunoscător, dar într-o noapte în largul Treptelor de Piatră surâsese către cine nu trebuia și Burton Humble îi zburase patru dinți din gură. La scurtă vreme după aceea Kerwin venise tiptil la căpitan ca să se plângă că patru dintre membrii echipajului îl târâseră sub punte și-l folosiseră ca pe o femeie.

– Uite cum pui capăt la așa ceva, îi zisese Victarion și trântise un pumnal pe masă între ei.

Kerwin luase arma – căpitanul bănuise că se temuse prea mult ca s-o refuze –, dar n-o folosise niciodată.

– Mâna mea este aici, spuse Victarion. Uită-te cât dorești.

Maesterul Kerwin se lăsă într-un genunchi, ca să cerceteze mai bine rana. Ba chiar o și adulmecă, aidoma unui câine.

– Va trebui să scot din nou puroi. Culoarea... Lord Căpitan, tăietura nu se vindecă. E posibil să trebuiască să-ți tai mâna.

Mai discutaseră despre asta și înainte.

– Dacă o să mi-o tai, te voi ucide. Dar mai întâi te voi lega de parmaclâc și-i voi face cadou echipajului fundul tău. Fă-ți treaba.

– Va fi durere.

– Întotdeauna.

Viața înseamnă durere, prostule. Bucurie nu există decât în palatele de apă ale Zeului Înecat.

– Fă-o!

Băiatul – era greu să spună bărbat cuiva atât de moale și de trandafiriu – atinse cu tăișul cuțitului palma căpitanului, apoi spintecă.

Puroiul care țâșni era gros și galben ca laptele acru. Femeia oacheșă strâmbă din nas din pricina mirosului, maesterul icni și Victarion însuși simți cum i se răscolește stomacul.

– Taie mai adânc. Scoate-l pe tot. Să văd sânge.

Maesterul Kerwin apăsă mai mult pumnalul. De data aceasta îl duru, dar sângele se ivi alături de puroi, sânge atât de întunecat, încât părea negru în lumina felinarului.

Sângele era bun. Victarion mormăi aprobator. Stătu locului fără să clipească, în timp ce maesterul tamponă, stoarse și șterse puroiul cu bucăți de pânză moale fierte în oțet. Atunci când termină, apa curată din lighean devenise o supă groasă și murdară. Simpla ei vedere ar fi îngrețoșat orice om.

– Ia mizeria asta și du-te. Victarion dădu din cap spre femeia oacheșă: Mă poate bandaja și ea.

Chiar și după plecarea băiatului, duhoarea dăinui. Nu avea cum să scape de ea. Maesterul propusese ca rana să fie drenată pe punte, la aer curat și sub lumina soarelui, dar Victarion refuzase. Asta nu era ceva pentru ochii echipajului său. Se aflau la jumătate de lume distanță de casă, prea departe pentru a le îngădui să vadă cum căpitanul lor de fier începuse să ruginească.

Mâna stângă continua să-i pulseze – o durere surdă, dar persistentă. Când o strângea în pumn, durerea se ascuțea, de parcă un cuțit l-ar fi înjunghiat în sus prin braț. *Nu un cuțit, ci o spadă lungă. O spadă lungă ținută de mâna unei năluci.* Serry, așa îl chemase. Cavaler și moștenitor al Scutului Sudului. *L-am ucis, dar el mă înjunghie de dincolo de mormânt. Din inima fierbinte a iadului necunoscut în care l-am trimis, își înfige oțelul în mâna mea și-l răsucește.*

Victarion își reamintea duelul de parcă ar fi fost cu o zi în urmă. Scutul lui fusese îmbucătățit, atârnându-i inutil de braț, astfel că atunci când sabia lungă a lui Serry coborâse fulgerând, el întinsese mâna și o prinsese. Flăcăiandrul fusese mai puternic decât părea; lama lui mușcase prin coaja din oțel a mănușii armurii căpitanului și prin mănușa

matlasată de dedesubt, tăind în carnea palmei sale. *Zgârietura unui pisoiaș*, își spusese după aceea Victarion. Spălase rana, turnase oțet fiert peste ea, o legase și nu se mai gândise la ea, convins că durerea va dispărea și că mâna se va vindeca odată cu trecerea timpului.

Însă rana puroiase, până ce Victarion începuse să se întrebe dacă nu cumva tăișul lui Serry fusese otrăvit. De ce altfel ar fi refuzat tăietura să se vindece? Gândul acela îl scotea din minți. Un bărbat adevărat nu ucidea cu otravă. La Moat Cailin, diavolii mlaștinilor sloboziseră săgeți otrăvite spre oamenii săi, dar așa ceva era de așteptat din partea unor asemenea creaturi degradate. Serry fusese cavaler, de viță nobilă. Otrava era pentru lași, femei și dornisheni.

– Dacă nu Serry, atunci cine? o întrebă pe femeia oacheșă. Ar putea șoricelul ăla de maester s-o facă? Maesterii cunosc farmece și alte vicleșuguri. Ar putea folosi unul ca să mă otrăvească, sperând că-l voi lăsa să-mi taie mâna.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai probabil părea.

– Ochi-de-Cioară mi l-a dat, mizerabilul nenorocit.

Euron îl luase pe Kerwin de la Scutul Verde, unde-l slujise pe Lordul Chester, având grijă de corbii lui și învățându-i copiii, sau poate invers. Și cum chițăise șoricelul când unul dintre muții lui Euron îl adusese la bordul *Victoriei de Fier*, târându-l de lanțul convenabil din jurul gâtului...

– Dacă asta îi este răzbunarea, păcătuiește. Euron a fost cel care-a insistat să fie luat, să-l oprească din a face neajunsuri cu păsările lui.

Fratele său îi dăduse de asemenea trei colivii de corbi, astfel încât Kerwin să poată trimite vorbă despre călătoria lor, însă Victarion îi interzise să-i slobozească. *Ochi-de-Cioară n-are decât să dea în clocot și să se-ntrebe.*

Femeia oacheșă îi bandaja mâna cu cârpe curate din olandă, pe care i le înfășura de șase ori în jurul palmei, când Longwater Pyke bătu la ușa cabinei pentru a-l anunța că la bord sosise căpitanul *Jalei* cu un prizonier.

– Spune că ne-a adus un vrăjitor, căpitane. Spune că l-a pescuit din mare.

– Un vrăjitor?

Era posibil ca Zeul Înecat să-i fi trimis un dar, aici, de cealaltă parte a lumii? Fratele său Aeron ar fi știut, dar Aeron văzuse măreția palatelor de apă de sub mare ale Zeului Înecat înainte de a fi fost readus la viață. Victarion nutrea o teamă sănătoasă față de zeul lui, așa cum ar fi trebuit să fi avut toți oamenii, dar își punea credința în oțel. Își îndoi mâna rănită, strâmbându-se de durere, apoi își trase mănușa și se sculă.

– Arată-mi-l pe vrăjitorul ăsta.

Căpitanul *Jalei* îi aștepta pe punte. Un bărbat mărunțel, pe cât de păros, pe atât de banal, era prin naștere un Sparr. Oamenii săi îl porecliseră Popândăul.

– Lord Căpitan, rosti el când Victarion apăru, acesta este Moqorro. Un dar pentru noi de la Zeul Înecat.

Vrăjitorul era un monstru de om, înalt ca Victarion însuși și de două ori mai trupeș, cu un pântec ca un bolovan și o încâlceală de păr alb ca osul care-i creștea deasupra feței precum coama unui leu. Pielea îi era neagră. Nu cafeniul de nucă cu care cei de pe Insulele Verii își vopseau corăbiile lebede, nici castaniul-roșcat al lorzilor călăreți dothraki, nici culoarea de cărbune-și-pământ a pielii femeii oacheșe, ci *negru*. Mai negru decât cărbunele, mai negru decât jaisul, mai negru decât aripa corbului. *Ars*, gândi Victarion, *ca un om care a fost perpelit în flacără până ce carnea i s-a carbonizat și s-a făcut bucățele și i-a căzut fumegând de pe oase.* Focurile care-l carbonizaseră continuau să-i danseze pe obraji și pe frunte, de unde ochii priveau din mijlocul unei măști de flăcări înghețate. *Tatuaje de sclav*, realiză căpitanul. *Semnele răului.*

– L-am găsit agățat de o vergă ruptă, zise Popândăul. Era de zece zile în apă după ce corabia lui s-a scufundat.

– Dacă ar fi stat zece zile în apă, ar fi fost mort sau nebun fiindcă ar fi băut apă de mare.

Apa sărată era sfântă; poate că Aeron Păr Umed și alți preoți îi puteau binecuvânta pe oameni cu ea și înghiți o gură sau două când și când, pentru a-și întări credința, dar niciun muritor nu putea să bea din mare zile la rând și să mai spere că va supraviețui.

– Pretinzi că ești vrăjitor? îl întrebă Victarion pe prizonier.

– Nu, căpitane, răspunse omul negru în Limba Comună; glasul îi era atât de profund, încât părea că sosește din adâncul mării. Nu sunt decât un umil sclav al lui R'hllor, Stăpânul Luminii.

R'hllor. Un preot roșu, așadar. Victarion văzuse asemenea oameni în orașe străine, întreținând focurile lor sacre. Aceia erau îmbrăcați în straie bogate și roșii din mătase, catifea și lână de miel. Omul din fața lui era acoperit de zdrențe decolorate, pătate de sare, care i se lipeau de picioarele groase și-i atârnau ferfenițite deasupra trunchiului... dar când căpitanul le privi mai îndeaproape, realiză că zdrențele acelea fuseseră cândva roșii.

– Un preot roz, anunță Victarion.

– Un preot-demon, zise Wulfe O-Ureche și scuipă.

– Poate că straiele i-au luat foc, așa c-a sărit peste bord ca să le stingă, sugeră Longwater Pyke în râsetele generale.

Până și maimuțele fură amuzate. Flecăreau deasupra și una dintre ele azvârli un pumn din propriul ei rahat, care se sparse pe punte.

Victarion Greyjoy nu avea încredere în râsete. Sunetele lor îl lăsau întotdeauna cu sentimentul neplăcut că era victima unei glume pe care n-o înțelesese. Euron Ochi-de-Cioară își bătuse adesea joc de el pe când erau băieți. La fel făcuse și Aeron, înainte să fi devenit Păr Umed. Batjocura lor era de cele mai multe ori ascunsă sub formă de laude și uneori Victarion nici măcar nu-și dăduse seama că era luat peste picior. Numai după ce auzea râsetele. Atunci apărea furia, clocotindu-i în fundul gâtului până ce i se părea că era aproape să se înece cu gustul ei. Așa simțea în privința maimuțelor. Giumbușlucurile lor nu aduceau niciodată măcar un surâs pe chipul căpitanului, deși echipajul lui rägea, fluiera și chiuia.

– Trimite-l Zeului Înecat înainte să abată vreun blestem asupra noastră, îl îmboldi Burton Humble.

– O corabie scufundată și numai el agățat de resturi, zise Wulfe O-Ureche. Unde-i echipajul? I-a invocat pe demoni să-i devoreze? Ce s-a-ntâmplat cu nava?

– A fost furtună.

Moqorro își încrucișă brațele peste piept. Nu părea speriat, deși de jur împrejur toți îi cereau moartea. Nici maimuțelor nu părea să le placă vrăjitorul. Săreau de pe o parâmă pe alta deasupra capetelor oamenilor și zbierau.

Victarion era nehotărât. *A ieșit din mare. De ce l-ar fi naufragiat Zeul Înecat, dacă nu cumva a vrut ca noi să-l găsim?* Fratele său Euron avusese vrăjitori pe care-i ținea aidoma unor animale de companie. Poate că Zeul Înecat dorea ca și Victarion să aibă unul.

– De ce spui că omul acesta este vrăjitor? îl întrebă pe Popândău. Eu nu văd decât un preot roșu în zdrențe.

– Și eu am crezut asta, Lord Căpitan... dar el *știe* lucruri. Știa că am pornit spre Golful Sclavilor înainte ca să i-o fi putut spune cineva și știa că tu vei fi aici, în largul acestei insule. Bărbatul mărunțel șovăi, apoi continuă:

– Lord Căpitan, el mi-a zis... mi-a zis că vei muri cu siguranță, dacă nu-l vom aduce la tine.

– Că *eu* voi muri? pufni Victarion.

Tăiați-i gâtul și-aruncați-l în mare, fu gata să spună, până ce o pulsație de durere în mâna rănită sui în sus, înjunghiindu-i brațul aproape până la cot, într-o agonie atât de intensă, încât vorbele i se preschimbară în fiere în gât. Se clătină și se prinse de parmaclâc ca să nu cadă.

– Vrăjitorul l-a descântat pe căpitan, rosti un glas.

Alții începură să strige:

– *Luați-i gâtul!*

– *Ucideți-l înainte să-și abată demonii asupra noastră!*

Longwater Pyke fu primul care-și scoase pumnalul.

– *NU!* răcni Victarion. Înapoi! Toţi. Pyke, bagă-ţi cuţitul în teacă. Popândăule, înapoi la corabia ta. Humble, du-l pe vrăjitor în cabina mea. Restul – la treburile voastre!

Timp de o jumătate de bătaie de inimă, nu fu sigur că aveau să se supună. Stăteau locului, mormăind, jumătate cu armele în mână, fiecare privindu-l pe celălalt pentru a-şi găsi curajul. Rahaţi de maimuţă plouau în jurul lor, *pleosc*, *pleosc*, *pleosc*. Nimeni nu se clinti, până ce Victarion nu-l prinse pe vrăjitor de braţ şi-l trase spre bocaport.

Când deschise uşa cabinei căpitanului, femeia oacheşă se întoarse către el, tăcută şi zâmbitoare... dar când zări preotul roşu lângă el, buzele i se retraseră, dezvelindu-şi dinţii, şi sâsâind brusc furioasă, ca un şarpe. Victarion o pălmui cu dosul palmei sănătoase, trântind-o pe jos.

– Taci, femeie. Vin pentru amândoi. Se întoarse către omul negru: Popândăul a spus adevărul? Mi-ai văzut moartea?

– Moartea ta, şi multe altele.

– Unde? Când? Voi muri în bătălie? Mâna sănătoasă i se deschise şi închise. Dacă mă minţi, o să-ţi despic capul ca pe-un pepene şi o să las maimuţele să-ţi mănânce creierii.

– Moartea ta este acum cu noi, lordul meu. Dă-mi mâna.

– Mâna mea. Ce ştii tu despre mâna mea?

– Te-am văzut în focurile de noapte, Victarion Greyjoy. Înaintai cu pas mare prin flăcări, încruntat şi aprig, cu sângele şiroind de pe toporul tău cel mare, orb la tentaculele care te strângeau de încheietură şi gât şi gleznă, firele negre după care dansezi.

– *Dansez?* se zbârli Victarion. Focurile tale de noapte mint. N-am fost făcut pentru dans şi nu sunt marioneta nimănui. Îşi smulse mănuşa şi-şi vârî mâna rănită sub ochii preotului. Uită-te! Asta vrei?

Bandajele noi erau deja pline de sânge şi de puroi.

– Cel care mi-a făcut asta avea un trandafir pe scut. Mi-am zgâriat mâna într-un spin.

– Chiar şi cea mai mică zgârietură poate fi ucigătoare, Lord Căpitan, dar dacă-mi îngădui, ţi-o voi tămădui. Voi avea nevoie de un

tăiş. Argintul ar fi cel mai bun, dar şi fierul va merge. De asemenea, un coş cu mangal. Trebuie să aprind un foc. Va fi durere. Durere teribilă, aşa cum n-ai cunoscut niciodată. Dar când vom termina, mâna va fi iarăşi a ta.

Toţi sunt la fel, bărbaţii aceştia cu farmece. Şi şoricelul m-a avertizat în privinţa durerii.

– Sunt om de fier, preotule. Eu râd în faţa durerii. Vei căpăta tot ce ai cerut... dar dacă dai greş şi mâna nu-mi va fi tămăduită, îţi voi reteza eu însumi beregata şi te voi da mării.

Moqorro făcu o plecăciune şi ochii negri îi sclipiră.

– Aşa să fie.

Căpitanul de fier nu mai fu văzut în ziua aceea, dar pe măsură ce orele se scurseră, echipajul *Victoriei de Fier* anunţă că auzeau râsete sălbatice venind din cabina sa, râsete groase, sumbre şi demente, iar când Longwater Pyke şi Wulfe O-Ureche încercară uşa cabinei o găsiră baricadată. Mai târziu se auzi un cântec, o tânguire stranie şi ascuţită într-o limbă despre care maesterul spuse că era valyriana cultă. În clipa aceea maimuţele părăsiră corabia, zbierând pe când săreau în apă.

Veni apusul, iar marea deveni neagră ca tuşul şi soarele umflat vopsi cerul în roşu-închis, însângerat. Victarion se întoarse pe punte. Era gol până la brâu, iar braţul stâng era numai sânge până la cot. Când echipajul se strânse, şuşotind şi schimbând priviri, el ridică mâna carbonizată şi înnegrită. Fuioare de fum întunecat i se ridicară din degete când arătă spre maester:

– Tăiaţi-i gâtul şi aruncaţi-l în mare, şi vânturile ne vor ajuta până la Meereen.

Moqorro văzuse asta în focurile sale. El o văzuse şi pe tânără măritându-se, dar ce dacă? N-ar fi fost prima femeie pe care Victarion Greyjoy ar fi lăsat-o văduvă.

TYRION

Tămăduitorul intră în cort, murmurând galanterii, dar o simplă adulmecare a aerului urât mirositor şi o privire aruncată lui Yezzan zo Qaggaz le puse iute capăt.

– Iapa albă, rosti el către Dulceaţă.

Ce surpriză! gândi Tyrion. *Cine ar fi putut ghici? Cu excepţia oricui are nas şi a mea, care am doar jumătate de nas.* Yezzan ardea de febră şi se zvârcolea spasmodic în băltoaca propriilor lui excremente. Rahatul i se transformase într-o mâzgă maronie cu vinişoare de sânge... iar Yollo şi Penny trebuiau să-i şteargă întruna dosul galben, pentru a-l curăţa. Chiar şi ajutat, stăpânul lor nu-şi putea ridica propria-i greutate; forţele sale tot mai slabe nu puteau decât să-l rostogolească pe-o parte.

– Ştiinţa mea nu va fi de folos aici, anunţă tămăduitorul. Viaţa nobilului Yezzan se află în mâinile zeilor. Răcoriţi-i trupul, dacă puteţi. Unii spun că ar ajuta. Aduceţi-i apă. Cei atinşi de iapa albă erau mereu însetaţi şi beau galoane de apă între cufureli. Apă curată şi proaspătă, cât de multă poate să bea.

– Nu apă din râu, zise Dulceaţă.

– În niciun caz.

Şi spunând asta, tămăduitorul dispăru iute.

Și noi ar trebui s-o ștergem la fel de iute, gândi Tyrion. El era un sclav cu zgardă de aur, cu zurgălăi ce clincăneau vesel la fiecare pas. *Una dintre comorile speciale ale lui Yezzan. O onoare care nu se poate deosebi de o pedeapsă cu moartea.* Lui Yezzan zo Qaggaz îi plăcea să-și țină favoriții aproape, astfel încât cădea în sarcina lui Yollo și Penny și Dulceață și a celorlalte odoare ale sale să-l îngrijească atunci când era bolnav.

Bietul și bătrânul Yezzan. Lordul osânzei nu era chiar atât de rău pe cât putea fi un stăpân. Dulceață avusese dreptate în privința aceasta. Servind la banchetele lui nocturne, Tyrion învățase repede că Yezzan era cel mai însemnat dintre lorzii din Yunkai, care susțineau respectarea păcii cu Meereenul. Majoritatea celorlalți nu făceau altceva decât să tragă de timp, așteptând sosirea oștilor Volantisului. Câțiva doreau să atace orașul imediat, pentru ca soldații din Volantis să nu-i lipsească de glorie și de partea cea mai bună a prăzilor. Yezzan nu voia asta. De asemenea, nu accepta să înapoieze ostaticii Meereenului prin intermediul trebușetului, așa cum propusese mercenarul Barbă-nsângerată.

Multe și mărunte se pot schimba însă în două zile. Cu două zile în urmă, Dădacă fusese sănătos și zdravăn. Cu două zile în urmă, Yezzan nu auzise ropotul fantomatic al copitelor iepei albe. Cu două zile în urmă, flotele vechiului Volantis fuseseră cu două zile mai departe. Pe când acum...

- Yezzan va muri? întrebă Penny, cu tonul ei „te-rog-spune-că-nu-va-fi-așa“.

- Toți vom muri.

- Mă refeream la pântecăraie.

Dulceață îi privi pe amândoi cu disperare.

- Yezzan *nu trebuie* să moară.

Hermafroditul mângâie fruntea stăpânului lor uriaș, îndepărtându-i șuvițele de păr ude de sudoare. Yunkaiul gemu și alt val de lichid maroniu îi răbufni dintre picioare. Așternutul îi era pătat și puturos, dar nu aveau cum să-l miște din loc.

- Unii stăpâni își eliberează sclavii când mor, zise Penny.

Dulceață chicoti. Sunetul răsună teribil.

– Doar pe cei favoriți. Îi eliberează de relele lumii, pentru a-și însoți stăpânul iubit în mormânt și a-l sluji în viața de apoi.

Dulceață ar trebui să știe. Beregata lui va fi prima retezată.

– Regina de argint... rosti băiatul-țap.

– ...este moartă, insistă Dulceață. Dă-o uitării! Dragonul a purtat-o peste râu. S-a înecat în Marea Dothraki.

– Nu te poți îneca în *iarbă*, spuse băiatul-țap.

– Dacă am fi liberi, zise Penny, am putea-o găsi pe regină. Sau cel puțin am putea pleca în căutarea ei.

Tu călare pe câinele tău și eu călare pe purceaua mea, urmărind un dragon peste Marea Dothraki. Tyrion își scărpină cicatricea, ca să nu izbucnească în râs.

– Dragonului acestuia îi place deja gustul porcului fript. Iar piticul fript este de două ori mai gustos.

– N-a fost decât o simplă dorință, zise Penny visătoare. Am putea pleca pe mare. Au reapărut corăbiile, acum că războiul a luat sfârșit.

Dar a luat sfârșit? Tyrion avea unele îndoieli. Era adevărat, se semnaseră hârtii, dar războaiele nu se purtau pe hârtie.

– Am putea călători pe mare până la Qarth, urmă Penny. Fratele meu spunea mereu că străzile de-acolo sunt pavate cu jad. Zidurile orașului sunt una dintre minunile lumii. Când vom da reprezentații în Qarth, aurul și argintul se vor revărsa în cascadă peste noi, o să vezi.

– Unele dintre corăbiile din golf sunt qartheene, îi reaminti Tyrion. Lomas Peregrinul a văzut zidurile Qarthului. Cărțile lui sunt îndeajuns pentru mine. Eu nu vreau să merg mai departe spre est.

Dulceață tamponă chipul febril al lui Yezzan cu o cârpă umedă.

– Yezzan trebuie să trăiască, altfel murim toți odată cu el. Iapa albă nu-i duce pe toți călăreții. Stăpânul își va reveni.

Era o minciună sfruntată. Ar fi fost o adevărată minune dacă Yezzan mai trăia încă o zi. Tyrion era convins că lordul osânzei murea deja de necunoscuta boală hidoasă pe care o adusese din Sothoryos, iar

pântecăraia nu făcea altceva decât să-i grăbească sfârșitul. *Ar fi fost cu adevărat o milostenie.* Nu însă dintre cele pe care piticul le-ar fi dorit pentru sine.

– Tămăduitorul a spus c-are nevoie de apă proaspătă. Ne vom îngriji de asta.

– Frumos din partea ta.

Dulceață părea împietrit. Nu era vorba numai despre teama de a i se tăia gâtul; dintre toate odoarele lui Yezzan, el singur părea realmente să țină la uriașul lor stăpân.

– Penny, vino cu mine.

Tyrion deschise ușa cortului și o împinse afară în căldura dimineții Meereenului. Aerul era înăbușitor și apăsător, dar i se părea o ușurare binevenită după miasmele de sudoare, rahat și boală ce umpleau interiorul pavilionului măreț al lui Yezzan.

– Apa-l va ajuta pe stăpân, spuse Penny. Așa a zis tămăduitorul, deci așa trebuie să fie. Apă proaspătă și dulce.

– Apa proaspătă și dulce nu l-a ajutat pe Dădacă.

Sărmanul bătrân Dădacă. Ostașii lui Yezzan îl aruncaseră în căruța leșurilor ieri, în amurg, o altă victimă a iepei albe. Când oamenii mor în fiecare ceas, nimeni nu mai este grijuliu față de alt mort, mai ales unul atât de disprețuit pe cât fusese Dădacă. Ceilalți sclavi ai lui Yezzan refuzaseră să se apropie de supraveghetor odată ce începuseră crampele, așa că Tyrion se văzuse nevoit să-l încălzească și să-i aducă de băut. *Vin îndoit cu apă și lămâie cu zahăr și niște supă bună și fierbinte de coadă de câine, cu felii de ciuperci înăuntru. Haide, Dădăcel, bea-o, trebuie să-nlocuiești cufureala aia care-ți țâșnește pe fund.* Ultimul cuvânt pe care-l rostise Dădacă fusese „Nu“. Ultimele cuvinte pe care le auzise fuseseră: „Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.“

Tyrion ținuse departe de Penny adevărul acela, dar ea trebuia să înțeleagă cum stăteau lucrurile cu stăpânul lor.

– Aș fi surprins dacă Yezzan mai trăiește până la răsăritul soarelui.

Ea îl strânse de braț.

– Ce se va-ntâmpla cu noi?

– El are moştenitori. Nepoţi.

Patru asemenea nepoţi veniseră cu Yezzan din Yunkai, pentru a-i comanda soldaţii-sclavi. Unul murise, străpuns de săbiile mercenarilor Targaryen într-o ieşire din cetate. Ceilalţi trei aveau mai mult ca sigur să-mpartă între ei sclavii enormităţii galbene. Mai puţin sigură era probabilitatea ca vreunul dintre nepoţi să împărtăşească preferinţa lui Yezzan pentru schilozi, monştri şi făpturi groteşti.

– S-ar putea ca unul dintre ei să ne moştenească. Sau am putea fi scoşi din nou la licitaţie.

– Nu. Ochii ei se dilatară: Nu asta. Te rog.

– Nici eu nu privesc cu plăcere un asemenea viitor.

La câţiva metri depărtare, şase soldaţi-sclavi ai lui Yezzan stăteau ghemuiţi pe vine, aruncând zaruri în ţărână şi trecându-şi din mână în mână un burduf cu vin. Unul dintre ei era comandantul Brăzdatul, o brută ticăloasă, ţeasta netedă ca un bolovan şi spinarea unui bou. *Şi isteţ tot ca un bou*, îşi reaminti Tyrion.

Se apropie, legănându-se, de ei.

– Brăzdatule, lătră el, nobilul Yezzan are nevoie de apă proaspătă şi curată. Ia doi oameni şi aduceţi câte găleţi puteţi căra. Şi mişcaţi-vă iute!

Soldaţii îşi întrerupseră jocul. Brăzdatul se sculă în picioare cu fruntea încruntată.

– Ce-ai zis, piticule? Cin-te crezi?

– Ştii bine cine sunt. Yollo. Unul dintre odoarele lordului nostru. Acum fă aşa cum ţi-am spus.

Soldaţii hohotiră.

– Du-te, Brăzdatule, rosti unul dintre ei batjocoritor, şi mişcă-te iute. Maimuţa lui Yezzan ţi-a dat un ordin.

– Tu *nu* le spui soldaţilor ce să facă, zise Brăzdatul.

– Soldaţi? păru derutat Tyrion. Eu văd în faţa mea nişte sclavi. Purtaţi în jurul gâtului o zgardă la fel ca mine.

Lovitura sălbatică cu dosul palmei pe care i-o trimise Brăzdatul îl azvârli la pământ şi-i sparse buza.

– E zgarda lui Yezzan, nu a ta.

Tyrion îşi şterse sângele de pe buza ruptă. Când încercă să se ridice, un picior nu-l ascultă şi căzu îndărăt, în genunchi. Avu nevoie de ajutorul lui Penny ca să se scoale în picioare.

– Dulceaţă a spus că stăpânul trebuie să bea apă, icni el cu cea mai bună imitaţie de scâncet.

– Dulceaţă să-şi bage mădularu-n dos. E făcut pentru aşa ceva. Noi nu primim ordine nici de la pocitania aia.

Nu, gândi Tyrion. Chiar şi printre sclavi existau lorzi şi ţărani, aşa cum aflase destul de repede. Hermafroditul fusese de multă vreme creatura favorită a stăpânului lor, răsfăţată şi favorizată, iar ceilalţi sclavi ai nobilului Yezzan îl urau pentru asta.

Soldaţii erau obişnuiţi să asculte ordinele stăpânilor şi supraveghetorilor lor, însă Dădacă murise şi Yezzan era prea bolnav pentru a-i numi un succesor. Cât despre cei trei nepoţi, bărbaţii aceia liberi şi curajoşi îşi amintiseră de treburi urgente altundeva la primele zgomote ale copitelor iepei albe.

– A-a-apă, se ghemui Tyrion. Nu apă de râu, a spus tămăduitorul. Apă curată şi proaspătă, din puţ.

Brăzdatul scoase un mârâit.

– *Tu* să te duci după ea. Şi să te mişti iute.

– Noi? Tyrion schimbă o privire lipsită de speranţe cu Penny: Apa este grea. Noi nu suntem atât de puternici ca voi. Nu putem... nu putem lua cotiga cu catâr?

– Luaţi-vă picioarele.

– Va trebui să facem o duzină de drumuri.

– Faceţi şi o sută. Puţin îmi pasă mie.

– Numai noi doi... nu vom putea aduce toată apa de care are nevoie stăpânul.

– Ia-ţi şi ursul, sugeră Brăzdatul. Căratul apei e cam tot ce poate face.

Tyrion se retrase câţiva paşi, umil.

– Cum spui tu, stăpâne.

Brăzdatul rânji. *Stăpâne. Oho, ce i-a mai plăcut asta.*

– Morgo, adu cheile. Umpleţi găleţile şi vă-ntoarceţi, piticanie. Ştii ce se-ntâmplă cu sclavii care-ncearcă să fugă.

– Adu găleţile, îi spuse Tyrion lui Penny.

El se duse cu Morgo să-l scoată pe Ser Jorah Mormont din cuşca sa. Cavalerul nu se adaptase bine sclaviei. Când era chemat să joace rolul ursului şi s-o răpească pe fecioara bălană, era morocănos şi necooperant, mişcându-se fără vlagă atunci când catadicsea să ia parte la spectacolul lor. Deşi nu încercase să evadeze şi nici nu fusese violent cu cei care-l capturaseră, de cele mai multe ori le ignora poruncile sau le răspundea prin înjurături murmurate. Dădacă nu fusese defel amuzat şi-şi anunţase clar nemulţumirea, închizându-l într-o cuşcă de fier şi bătându-l în fiecare seară când soarele se afunda în Golful Sclavilor. Cavalerul primea bătăile în tăcere; unicele sunete erau blestemele mormăite ale sclavilor şi bufnetele surde ale bâtelor lor ce izbeau carnea învineţită şi umflată a lui Ser Jorah.

Nu-i decât o cochilie goală, gândise Tyrion când văzuse prima dată cum era bătut cavalerul uriaş. *Ar fi trebuit să-mi fi ţinut limba şi s-o fi lăsat pe Zahrina să-l ia. Poate că ar fi avut o soartă mai blândă decât asta.*

Mormont apăru din cuşca strâmtă şi joasă, cu spinarea cocârjată şi pleoapele mijite, cu ochii învineţiţi şi spinarea plină de cruste de sânge închegat. Faţa îi era atât de lovită şi de umflată, încât abia dacă mai aducea a om. Era gol-puşcă, cu excepţia unei pânze înfăşurate în jurul coapselor, o cârpă galbenă murdară şi împuţită.

– O să-i ajuţi să care apă, îi spuse Morgo.

Unicul răspuns al lui Ser Jorah fu o privire ursuză. *Bănuiesc că unii oameni ar prefera să moară liberi, decât să trăiască în sclavie.* Din fericire, Tyrion nu era afectat de beteşugul acela, însă dacă Mormont l-ar fi ucis pe Morgo, probabil că ceilalţi sclavi n-ar fi făcut deosebirea respectivă.

– Haide, zise el înainte ca Mormont să facă ceva brav şi prostesc.

Se îndepărtă cu mers legănat, sperând că va fi urmat de cavaler.

De data aceasta zeii fură milostivi. Mormont veni după el.

Două găleţi pentru Penny, două pentru Tyrion şi patru pentru Ser Jorah, câte două în fiecare mână. Puţul cel mai apropiat se afla la miazăzi şi apus de Hoaşcă, aşa încât porniră într-acolo, cu zurgălăii zgărzilor răsunând vesel la fiecare pas. Nimeni nu-i băgă în seamă. Nu erau decât nişte sclavi trimişi să aducă apă pentru stăpânul lor. Purtarea unei zgărzi conferea unele avantaje, mai ales o zgardă aurită pe care era gravat numele lui Yezzan zo Qaggaz. Clinchetul clopoţeilor le anunţa valoarea pentru oricine avea urechi de auzit. Un sclav era pe atât de important pe cât era stăpânul său; Yezzan era omul cel mai bogat din Oraşul Galben şi adusese şase sute de soldaţi-sclavi pentru război, chiar dacă semăna cu un melc galben monstruos şi mirosea a urină. Zgărzile lor le îngăduiau să meargă oriunde ar fi vrut prin tabără.

Până ce moare Yezzan.

Lorzii Clanker îşi trimiseseră soldaţii-sclavi să facă instrucţie pe câmpul cel mai apropiat. Zăngănitul lanţurilor care-i ţineau laolaltă se auzea ca o muzică metalică aspră, pe când mărşăluiau pe nisip în rânduri strânse şi alcătuiau formaţii de atac cu suliţele lor lungi. În alte părţi, grupuri de sclavi ridicau rampe de piatră şi nisip sub catapulte şi scorpioni, îndreptându-i către cer pentru a apăra tabăra mai bine dacă s-ar fi întors dragonul negru. Piticul surâse, văzându-i asudând şi blestemând în timp ce se luptau cu maşinăriile grele de asediu. Arbaletele se zăreau de asemenea la tot pasul. Se părea că fiecare al doilea bărbat strângea una în mână, iar o tolbă de săgeţi îi atârna pe coapsă.

Dacă cineva s-ar fi gândit să-l fi întrebat, Tyrion le-ar fi putut spune să nu se mai obosească. Cu excepţia cazului în care unul dintre proiectilele lungi din fier ale scorpionilor avea norocul să-l lovească în ochi, monstrul reginei nu putea fi doborât cu asemenea jucării. *Dragonii nu-s atât de uşor de ucis. Gâdilaţi-l cu aşa ceva şi nu veţi face decât să-l enervaţi şi mai mult.*

Ochii erau punctele lor cele mai vulnerabile. Ochii și creierul din spatele lor. Nu pântecul, așa cum susțineau unele istorii din vechime. Solzii de pe pântec erau la fel de impenetrabili precum cei de pe spinarea și părțile laterale ale dragonului. Și nu l-ar fi omorât nici încercarea de a-i zvârli ceva în adâncul gâtlejului. Aceea chiar că era o nebunie. Acești așa-ziși ucigași de dragoni ar fi putut la fel de bine să fi încercat să stingă focul cu o lovitură de suliță. „Moartea iese din botul dragonului", scrisese Septonul Barth în *Istoria fantastică*, „dar nu intră tot pe-acolo."

Ceva mai departe, două legiuni din Noul Ghis se confruntau, ca două ziduri din scuturi, în timp ce comandanți cu coifuri de fier fără vizieră și creste din păr de cal răcneau comenzi în propriile lor dialecte de neînțeles. La prima vedere, ghiscarii păreau mai bine antrenați decât soldații-sclavi din Yunkai, însă Tyrion avea îndoielile sale. Poate că legionarii erau înarmați și organizați la fel ca Nepătații... dar eunucii nu cunoșteau altă viață, pe când ghiscarii erau cetățeni liberi care slujeau câte trei ani în armată.

Coada de la puț se întindea pe aproape cinci sute de metri.

Cale de o zi de marș de Meereen se găseau doar câteva puțuri, așa că așteptarea era întotdeauna îndelungată. Majoritatea celor din Yunkai își luau apa de băut din Skahazadhan, ceea ce Tyrion știuse că era o idee foarte proastă încă dinainte de avertismentul tămăduitorului. Cei înțelepți aveau grijă să stea în amonte de latrine, dar ei se găseau în aval față de oraș.

Faptul că la depărtare de o zi de marș de oraș mai existau puțuri bune nu făcea decât să demonstreze că Daenerys Targaryen continua să fie lipsită de iscusință în arta asediului. *Ar fi trebuit să fi otrăvit toate fântânile și atunci toți yunkaii ar fi băut din râu. Să fi văzut cât ar fi durat asediul lor.* Tyrion nu se îndoia că așa ar fi procedat tatăl lui.

De fiecare dată când înaintau greoi spre alt loc, zurgălăii de la zgărzile lor clincăneau vesel. *Un sunet atât de fericit, că-mi vine să scobesc ochii cuiva cu lingurița.* De acum Griff, Rață și Haldon Jumătate-maester ar fi trebuit să fi ajuns în Westeros cu tânărul lor

prinţ. *Ar fi trebuit ca şi eu să fi fost alături de ei... dar nu, mie mi-a trebuit o târfă! Regicidul nu era îndeajuns, aveam nevoie de femei şi de vin ca să-mi pecetluiesc distrugerea, şi iată-mă acum în partea neplăcută a lumii, purtând o zgardă de sclav cu clopoţei din aur care să-mi anunţe sosirea. Dacă aş dansa cum se cuvine, poate c-aş putea cânta* Ploile din Castamere.

Pentru a afla ultimele ştiri şi zvonuri nu exista un loc mai bun decât în jurul puţului.

- Eu ştiu doar ce-am văzut cu ochii mei, spunea un sclav bătrân cu zgardă de fier ruginită pe când Tyrion şi Penny înaintau încetişor odată cu coada, şi-am văzut dragonul ăla smulgând braţe şi picioare, rupând bărbaţi în două şi arzându-i, transformându-i în scrum şi oase. Oamenii au început să fugă, încercând să scape din arenă, dar eu venisem să văd un spectacol, şi pe toţii zeii din Ghis, l-am văzut! Eram până sus în purpuriu, aşa că mi-am zis că dragonul nu-mi va face niciun rău.

- Regina s-a urcat pe spinarea dragonului şi-a plecat, insistă o femeie înaltă, cu piele cafenie.

- A-ncercat, zise bătrânul, dar nu s-a putut ţine. Arbaletierii au rănit dragonul şi-am auzit că regina a fost lovită taman între frumoşii ei sâni trandafirii. Atunci a căzut. A murit în şanţ, strivită sub roţile unei căruţe. Ştiu o fată care ştie un bărbat care a văzut-o murind.

Printre oamenii aceia, tăcerea era dovada înţelepciunii, dar Tyrion nu se putu abţine.

- Nu i-a fost găsit trupul, rosti el.

Bătrânul se încruntă.

- De unde ai ştii tu ceva despre asta?

- Ei au fost acolo, rosti femeia cafenie. Ei sunt piticii din turnir, care s-au duelat pentru regină.

Bătrânul miji ochii, de parcă i-ar fi văzut pe el şi pe Penny pentru prima oară.

- Voi sunteţi ăia de călăreaţi porcii.

Faima ne-o ia cu mult înainte. Tyrion schiţă o reverenţă curtenitoare şi se abţinu să precizeze că unul dintre porci era de fapt un câine.

– Scroafa pe care-o călăresc este de fapt sor-mea. Avem același nas, nu vezi? Un vrăjitor a aruncat un farmec asupra ei, dar dac-o s-o săruți pe buze cu gura deschisă, se va transforma într-o preafrumoasă doamnă. Necazul este că odată ce-ajungi s-o cunoști, vrei s-o săruți din nou ca s-o preschimbi iar în scroafă.

Hohote de râs izbucniră în jur. Până și bătrânul li se alătură.

– Ai văzut-o, așadar, spuse băiatul roșcovan din spatele lor. Ai văzut-o pe regină. Este pe-atât de frumoasă pe cât se spune?

Am văzut o fată subțirică cu păr argintiu strâns într-un tokar, le-ar fi putut spune el. *Chipul îi era acoperit de văl și nu m-am apropiat nici măcar o clipă îndeajuns ca s-o văd bine. Călăream un porc.* Daenerys Targaryen stătuse în loja stăpânului, alături de regele ei ghiscar, dar ochii lui Tyrion fuseseră atrași de cavalerul în armură alb-aurie din spatele ei. Deși trăsăturile îi erau ascunse, piticul l-ar fi recunoscut oriunde pe Barristan Selmy. *Cel puțin în privința aceea Illyrio a avut dreptate*, își aminti el că gândise. *Însă mă va recunoaște Selmy? Și dacă da, ce va face?*

Atunci și acolo fusese cât pe aici să-și dezvăluie identitatea, dar ceva îl împiedicase – prudența, lașitatea, instinctul, nu conta ce nume purta. Nu și-l putea închipui pe Barristan cel Viteaz întâmpinându-l altfel decât cu ostilitate. Selmy nu fusese niciodată de acord cu prezența lui Jaime în Garda Regelui mult-iubită de el. Înainte de rebeliune, bătrânul cavaler îl considerase prea tânăr și neexperimentat; după aceea, se știa despre el că spusese că Regicidul ar fi trebuit să-și fi schimbat mantia albă cu una neagră. Iar propriile sale crime erau încă și mai teribile. Jaime ucisese un nebun. Tyrion trimisese o săgeată în burta propriului său tată, un bărbat pe care Ser Barristan îl cunoscuse și-l slujise ani îndelungați. Ar fi putut totuși să-și fi asumat riscul, însă atunci Penny îl lovise în scut și momentul prielnic trecuse, fără să mai revină vreodată.

– Regina ne-a privit duelându-ne, le povestea Penny celorlalți sclavi aflați la coadă, dar aceea a fost singura dată când am văzut-o.

– Trebuie să fi văzut și dragonul, zise bătrânul.

Mi-ar fi plăcut să-l fi văzut. Zeii nu binevoiseră să-i acorde nici măcar bucuria aceea. Pe când Daenerys Targaryen plecase în zbor, Dădacă le prinsese fiare în jurul gleznelor pentru a se asigura că nu vor încerca să fugă pe drumul de întoarcere la stăpân. Dacă supraveghetorul ar fi plecat imediat ce-i adusese la abator, sau dacă ar fi fugit cu restul stăpânilor de sclavi când dragonul pogorâse din cer, poate că cei doi pitici ar fi izbutit să plece liberi de acolo. *Sau mai degrabă să fugim, clincănind din zurgălăi.*

– A existat un dragon? ridică din umeri Tyrion. Eu știu doar că n-a fost găsită nicio regină moartă.

Bătrânul tot nu era convins.

– Oho, dar au găsit sute de leșuri. Le-au târât înăuntrul arenei și le-au dat foc, deși jumătate erau arse deja. Poate că n-au recunoscut-o, arsă, însângerată și strivită. Poate c-au hotărât să spună altceva, să țină-nchise gurile voastre de sclavi.

– Gurile *noastre*, zise femeia cafenie. Și tu porți zgardă.

– Zgarda lui *Ghazdor*, se făli bătrânul. L-am cunoscut de când ne-am născut. Sunt aproape ca un frate pentru el. Sclavii ca voi, gunoaie din Astapor și Yunkai, scâncesc despre libertate, dar eu nu i-aș da zgarda mea reginei dragonilor nici dacă s-ar oferi să-mi sugă mădularul. Cel mai bine este ca fiecare om să aibă stăpânul cuvenit.

Tyrion nu-l contrazise. Aspectul cel mai perfid al sclaviei era ușurința cu care te obișnuiai cu ea. I se părea că viețile celor mai mulți sclavi nu difereau prea mult de viața unui servitor din Casterly Rock. Era adevărat, unii stăpâni de sclavi și supraveghetorii lor erau brutali și cruzi, dar același lucru se putea spune și despre unii lorzi din Westeros, administratorii și arendașii lor. Majoritatea yunkailor își tratau sclavii destul de decent, atât timp cât își vedeau de treabă și nu pricinuiau necazuri... iar bătrânul acesta cu zgarda ruginită, și cu loialitatea lui aprigă față de Lordul Obraji-tremurători, proprietarul său, nu era defel neobișnuit.

– Ghazdor Inimă-mare? rosti mieros Tyrion. Stăpânul nostru Yezzan a vorbit adesea despre înțelepciunea sa.

În realitate, Yezzan spusese ceva de genul *Eu am mai multă înțelepciune în fesa stângă decât au Ghazdor și frații lui laolaltă*. Se gândi însă că era mai precaut să nu pomenească vorbele exacte.

Amiaza sosi și trecu înainte ca el și Penny să fi ajuns la fântână. Sclavul sfrijit și fără un picior care scotea apă din ea miji ochii suspicios la ei:

– Întotdeauna Dădacă vine pentru apa lui Yezzan, cu patru oameni și o cotigă cu un catâr.

Coborî găleata din nou în puț. Se auzi un plescăit îndepărtat. Sclavul fără un picior lăsă găleata să se umple, apoi începu s-o ridice. Brațele îi erau arse de soare și jupuite, slăbănoage, dar numai fibră.

– Catârul a murit, spuse Tyrion. La fel și Dădacă, sărmanul. Iar acum Yezzan însuși a încălecat pe iapa albă și șase dintre soldații lui se cufuresc. Poți să-mi dai două căldări pline?

– Cum vrei.

Acela fu sfârșitul flecărelii. *Ai auzit tropotul copitelor?* Minciuna despre soldați îl făcuse pe olog să se miște mult mai repede.

Porniră înapoi, fiecare pitic cărând două găleți pline-ochi cu apă dulce, iar Ser Jorah cu câte două găleți în fiecare mână. Ziua se încingea, aerul era umed și gros ca lâna udă, iar gălețile păreau că se îngreunează cu fiecare pas. *Un drum lung pe picioare scurte.* Apa se revărsa din găleți, stropindu-i picioarele, în vreme ce clopoțeii îi cântau un marș. *Dacă aș fi știut că voi ajunge aici, tată, poate că te-aș fi lăsat să trăiești.* La aproape un kilometru depărtare, un fuior de fum întunecat se ridica dintr-un cort căruia i se dăduse foc. *Se ard morții de azi-noapte.*

– Pe-aici, rosti Tyrion arătând din cap spre dreapta.

Penny îl privi întrebător.

– Nu pe-acolo am venit.

– Nu-i bine să respirăm fumul ăla. Este plin de umori nesănătoase.

Nu era o minciună. *Nu pe de-a-ntregul.*

În scurt timp Penny începu să pufăie, luptându-se cu greutatea găleților ei.

– Trebuie să m-odihnesc.

– Cum vrei.

Tyrion așeză găleţile cu apă pe pământ, recunoscător pentru oprire. Avea crampe puternice în picioare, așa că se așeză pe un bolovan pentru a-și masa coapsele.

– Pot s-o fac eu pentru tine, se oferi Penny. Știu unde-s nodurile.

Oricât de mult începuse să-i placă fata, tot se simţea inconfortabil când îl atingea. Se întoarse către Ser Jorah.

– Alte câteva bătăi și-o să fii mai urât ca mine, Mormont. Ia spune-mi, a mai rămas ceva putere de luptă în tine?

Cavalerul uriaș își ridică ochii învineţiţi și-l privi așa cum el s-ar fi putut uita la un gândac.

– Îndeajuns ca să-ţi rup gâtul, Pezevenghiule.

– Perfect. Tyrion își ridică găleţile: Pe-aici, atunci.

Penny se încruntă.

– Nu, trebuie să mergem la stânga, arătă ea. Uite, Hoașca-i acolo.

– Iar aia-i Sora Ticăloasă, arătă Tyrion în direcţia opusă. Ai încredere-n mine. Pe drumul meu se-ajunge mai repede.

Porni, clincănind din zurgălăi. Știa că Penny avea să-l urmeze.

Uneori invidia toate visurile mici și frumoase ale fetei. Îi reamintea de Sansa Stark, mireasa-copilă pe care o nuntise și o pierduse. În ciuda ororilor prin care trecuse, Penny rămăsese cumva încrezătoare. *Ar trebui să știe mai bine. Este mai vârstnică decât Sansa. Și este o pitică. Se comportă ca și cum ar fi uitat asta, ca și cum ar fi de viţă nobilă și o frumuseţe bălaie, nu o sclavă într-o menajerie de monștri.* Adesea Tyrion o auzea rugându-se nopţile. *Risipă de cuvinte. Dacă există zei care ascultă, atunci sunt zei monstruoși, care ne chinuiesc pentru propria lor distracţie. Cine altul ar crea o lume ca asta, atât de plină de sclavie, sânge și durere? Cine alţii ne-ar plăsmui așa cum au făcut-o ei?* Uneori ar fi vrut s-o pălmuiască, s-o zgâlţâie, să urle la ea, orice numai s-o trezească din visuri. *Nu ne va salva nimeni*, ar fi vrut să-i răcnească. *Abia de-acum încolo va urma ce-i mai rău.* Dar nu putuse rosti niciodată cuvintele acelea. În loc să-i tragă o palmă zdravănă peste faţa ei urâtă, ca să-i

zboare ochelarii de cal de pe ochi, se pomenea strângând-o ușor de umăr sau îmbrățișând-o. *Fiecare atingere este o minciună. Am plătit-o cu-atâtea monede calpe, încât pe jumătate se crede bogată.*

Nu-i spusese nici măcar adevărul despre arena lui Daznak.

Lei. Urmau să slobozească lei asupra noastră. Așa ceva ar fi fost cu adevărat o ironie a sorții. Poate că ar fi avut timp pentru un chicotit scurt și amar înainte să fi fost sfâșiat.

Nimeni nu-i spusese niciodată ce sfârșit le fusese pregătit, nu în atât de multe cuvinte, dar nu fusese greu să-l deducă, jos, sub cărămizile arenei lui Daznak, în lumea ascunsă de sub gradene, tărâmul întunecat al luptătorilor în arenă și al servitorilor care-i îngrijeau, rapid și letal – bucătarii care-i hrăneau, fierarii care-i înarmau, chirurgii-bărbieri care le luau sânge, îi bărbiereau și le bandajau rănile, târfele care le stăteau la dispoziție înainte și după lupte, mânuitorii de cadavre care-i trăgeau pe învinși de pe nisip, cu lanțuri și cârlige din fier.

Chipul lui Dădacă îi dăduse lui Tyrion primul indiciu. După spectacol, el și Penny se întorseseră în cripta luminată de torțe în care luptătorii se adunau înainte și după înfruntări. Unii își ascuțeau armele, alții aduceau sacrificii unor zei ciudați sau își amorțeau temerile cu lăptișor de mac înainte de a ieși să moară. Cei care luptaseră și învinseseră jucau zaruri într-un colț, râzând așa cum o pot face doar oamenii care tocmai au înfruntat moartea și au supraviețuit.

Dădacă dădea arginți cuiva din arenă pentru un pariu pierdut, când o zărise pe Penny ducându-l pe Scrâșnilă. Deruta din ochii lui dispăruse în mai puțin de o clipă, dar nu înainte ca Tyrion să fi priceput care-i era înțelesul. *Dădacă nu se aștepta să ne mai vadă.* Privise în jur, la celelalte fețe. *Niciunul dintre ei nu se aștepta să ne mai întoarcem. Urma să murim acolo.* Ultima piesă își ocupase locul când auzise un dresor de animale plângându-se:

– Leii sunt flămânzi. Au trecut două zile de când n-au mai mâncat. Mi s-a spus să nu-i hrănesc, și nu am făcut-o. Regina ar trebui să plătească acum carnea.

– Să mergi cu jalba la ea data viitoare când își va ține judecata, îi replicase stăpânul îngrijitorilor arenei.

Penny nu suspectase nimic nici măcar atunci. Când vorbise despre arenă, principala ei nemulțumire fusese că majoritatea spectatorilornu râseseră. *Ar fi făcut pe ei de râs când li s-a fi dat drumul la lei*, aproape că-i spusese Tyrion. În loc de asta, o strânsese de umăr.

Penny se opri brusc.

– Nu mergem în direcția bună.

– Nu. Tyrion își lăsă gălețile pe pământ; mânerele îi săpaseră dungi adânci în palme: La corturile acelea vrem să ajungem, acolo.

– La Fiii Secunzi? Un surâs ciudat despică fața lui Ser Jorah. Dacă crezi c-o să găsești ajutor acolo, nu-l cunoști pe Oacheșul Ben Plumm.

– Oh, ba da, îl cunosc. Plumm și cu mine am jucat cinci jocuri de *cyvasse*. Oacheșul Ben este viclean, tenace, deloc prost... însă precaut. Îi place să-și lase inamicul să-și asume riscurile, în timp ce el stă mai în spate și-și păstrează opțiunile deschise, reacționând față de bătălie după cum se desfășoară.

– Bătălie? Care bătălie? se trase îndărăt Penny. Trebuie să *ne-ntoarcem*. Stăpânul are nevoie de apă curată. Dacă vom întârzia prea mult, vom fi biciuiți. Iar Frumușica și Scrâșnilă sunt acolo.

– Dulceață va avea grijă de ei, minți Tyrion.

Mai mult ca sigur, Brăzdatul și prietenii lui aveau să se ospăteze în scurt timp cu slănină și o tocană delicioasă de câine, dar Penny nu trebuia să audă asta.

– Dădacă e mort și Yezzan este în agonie. S-ar putea să se-ntunece, înainte ca vreunul din oamenii stăpânului să se gândească la noi. Nu vom mai avea niciodată o șansă mai bună.

– *Nu*. Știi ce fac ei când îi prind pe sclavii care-ncearcă să fugă. *Știi* bine. Te rog! Nu ne vor îngădui niciodată să părăsim tabăra.

– N-am părăsit tabăra, răspunse Tyrion și ridică gălețile.

Porni mai departe cu un legănat energic, fără să privească îndărăt. Mormont i se alătură. După un moment o auzi pe Penny

grăbindu-se după el, coborând o pantă nisipoasă spre un cerc de corturi zdrenţuite.

Primul străjer apăru când se apropiară de şirurile cailor, un lăncier vânos a cărui barbă maronie îl însemna ca tyrosh.

– Da' ce-avem noi aici?! Şi ce-aveţi voi în găleţile alea?

– Apă, răspunse Tyrion, dacă-ţi face plăcere.

– Berea mi-ar face mai multă plăcere.

Vârful unei lănci îl împunse în spinare; un al doilea străjer venise în spatele lor. Tyrion simţi Debarcaderul Regelui în accentul lui. *Zoaie din Fundătura Puricilor.*

– Te-ai rătăcit, piticule? întrebă străjerul.

– Am sosit aici ca să ne-alăturăm companiei voastre.

O găleată îi căzu lui Penny din mână şi se răsturnă. Jumătate din apă se vărsase înainte ca ea s-o fi putut îndrepta.

– Avem destui bufoni-n compania asta. De ce ne-am mai dori încă trei? Tyroshul atinse cu vârful lăncii sale zgarda lui Tyrion, făcând să răsune clopoţelul de aur: Eu văd aici un sclav fugar. Trei sclavi fugari. A cui este zgarda?

– A Balenei Galbene.

Glasul aparţinuse unui al treilea bărbat, atras de vocile lor – un individ uscăţiv, cu obrajii neraşi, cu dinţii pătaţi de la frunzele acrişoare. *Un comandant*, ştiu Tyrion după felul în care ceilalţi doi i se supuseră. În locul mâinii drepte, avea un cârlig. *Bastardul umbră ticălos al lui Bronn, sau eu sunt Baelor cel Iubit.*

– Ăştia sunt piticii pe care Ben a-ncercat să-i cumpere, le spuse comandantul lăncierilor mijind ochii, dar cel voinic... mai bine aduceţi-l şi pe el. Pe toţi trei.

Tyroshul făcu semn din lance şi Tyrion se puse în mişcare. Celălalt mercenar – un adolescent, doar cu puţin mai vârstnic ca un băiat, cu puf pe obraji şi părul de culoarea paielor murdare – o ridică pe Penny sub un braţ.

– Ooo, da' al meu are țâțișoare! hohoti el și strecură o mână sub tunica lui Penny ca să verifice.

– Termină și adu-o! se răsti comandantul.

Adolescentul o azvârli pe Penny pe un umăr. Tyrion porni înainte pe cât de repede îi îngăduiau picioarele lui scurte. Știa încotro se îndreptau: cortul mare aflat în partea opusă a gropii pentru foc, cu pereții din pânză groasă și vopsită crăpați și decolorați de anii de soare și de ploaie. Câțiva mercenari se întoarseră și-i priviră trecând, iar o vivandieră îi urmă chicotind, dar nimeni nu încercă să intervină.

Înăuntrul cortului erau taburete și o tăblie așezată pe capre din lemn ca masă, un rastel de lănci și halebarde, carpete destrămate într-o jumătate de culori țipătoare ce acopereau solul și trei ofițeri. Unul era zvelt și elegant, cu barbișon ascuțit, sabie de ucigaș plătit și pieptar cu dungi piezișe trandafirii. Altul era dolofan și pleșuv, cu pete de cerneală pe degete și condei strâns într-o mână.

Al treilea era bărbatul pe care-l căuta. Tyrion făcu o plecăciune:

– Bună ziua, căpitane!

– I-am prins furișându-se în tabără.

Adolescentul o trânti pe Penny pe carpete.

– Fugari, declară tyroshul. Cu găleți.

– Găleți? repetă Oacheșul Ben Plumm. Când nimeni nu încercă să-i explice, continuă: Înapoi la posturile voastre, băieți. Și nicio vorbă nimănui despre asta.

După ce plecaseră, surâse către Tyrion:

– Ai venit pentru alt joc de *cyvasse*, Yollo?

– Dacă dorești. Îmi face plăcere să te-nving. Am auzit că ești de două ori trădător, Plumm. Un om după gustul și inima mea.

Zâmbetul Oacheșului Ben nu-i ajungea niciodată până la ochi. Îl cercetă pe Tyrion așa cum un om ar putea cerceta un șarpe vorbitor.

– De ce te-afli aici?

– Ca să-ți transform visurile în realitate. Ai încercat să ne cumperi la mezat. După aceea ai încercat să ne câștigi la *cyvasse*. Chiar și pe

când aveam nasul întreg, n-am fost atât de chipeş ca să stârnesc o asemenea pasiune... cu excepţia unei femei care s-a-ntâmplat să-mi cunoască adevărata valoare. Iată-mă aici, slobod să fiu preluat. Acum fii bun şi trimite după fierarul tău să ne scoată zgărzile astea. M-am săturat să clincănesc când clincănesc.

– Nu vreau să am necazuri cu nobilul vostru stăpân.

– Yezzan are griji mult mai urgente decât lipsa a trei sclavi. Călăreşte iapa albă. Şi de ce s-ar gândi ei să ne caute aici? Ai destule spade ca să descurajeze pe oricine ar veni să-şi bage nasul. Un risc mic pentru un câştig mare.

Filfizonul în pieptar cu dungi piezişe trandafirii şuieră:

– Au adus boala printre noi. În chiar corturile noastre. Se răsuci spre Ben Plumm: Să-i tai capul, căpitane? Restul îl putem zvârli într-o groapă de latrină.

Trase sabia din teacă, o lamă îngustă de asasin, cu garda bătută în pietre preţioase.

– Fii atent cu capul meu, spuse Tyrion. Nu ţi-ai dori să te stropesc cu sânge. Sângele poartă boala. Şi este bine să ne arzi veşmintele ori să le fierbi.

– Mă gândeam să le ard cu voi încă înăuntrul lor, Yollo.

– Acesta nu este numele meu. O ştii însă prea bine. Ai ştiut-o din prima clipă în care m-ai văzut.

– S-ar putea.

– Şi eu te cunosc bine, lordul meu, zise Tyrion. Porţi mai puţin purpuriu şi mai mult maroniu decât o fac Plummii acasă, dar dacă nu cumva numele îţi este mincinos, eşti un apusean, după sânge, dacă nu după născare. Casa Plumm este jurată Casterly Rock şi întâmplător eu cunosc ceva din istoria aceea. Ramura voastră s-a întins fără îndoială dintr-o limbă de piatră aflată dincolo de marea îngustă. Probabil un fiu mai tânăr al lui Viserys Plumm. Dragonii reginei te plăceau, nu-i aşa?

Ultimele lui cuvinte părură să-l amuze pe mercenar.

– Cine ţi-a spus asta?

- Nimeni. Cele mai multe povești pe care le auzi despre dragoni sunt nutreț pentru proști. Dragoni vorbitori, dragoni care străjuiesc comori de aur și nestemate, dragoni cu patru picioare și pântece mari ca elefanții, dragoni care se-ntrec în ghicitori cu sfincșii... prostii, toate. Totuși în cărțile vechi există și adevăruri. Știu că dragonii reginei te-au plăcut, dar mai știu în plus și motivul.

- Mama spunea că tatăl meu avea un strop de sânge de dragon.

- Doi stropi. Fie asta, fie un mădular lung de doi metri. Știi povestea aceea? Eu o știu. Ei bine, ești un Plumm isteț, așa că știi că țeasta mea prețuiește un titlu de lord... acasă, în Westeros, de cealaltă parte a lumii. Până ce ar ajunge acolo, doar oasele și viermii vor mai rămâne din ea. Dulcea mea soră va tăgădui c-ar fi căpățâna mea și te va trage pe sfoară de răsplata făgăduită. Știi cum sunt reginele. Majoritatea sunt femei capricioase și Cersei este cea mai afurisită dintre toate.

Oacheșul Ben se scărpină în barbă.

- Te-aș putea duce atunci viu și zbătându-te. Sau ți-aș putea pune căpățâna într-un vas, la murat.

- Sau ai putea trece de partea mea. Asta-i mișcarea cea mai isteață. Tyrion rânji larg: Am fost al doilea fiu al mamei mele. Compania Fiilor Secunzi este destinul meu.

- Fiii Secunzi n-au nevoie de măscărici, rosti disprețuitor filfizonul în trandafiriu. Noi avem nevoie de luptători.

- V-am adus unul.

Tyrion arătă cu degetul mare spre Mormont.

- Creatura aia? râse filfizonul. O brută hâdă, într-adevăr, dar cicatricele nu sunt de-ajuns pentru a fi un Fiu Secund.

Tyrion își dădu peste cap ochii lui de culori diferite.

- Lord Plumm, cine sunt acești doi prieteni ai tăi? Cel în trandafiriu este enervant.

Filfizonul își răsfrânse o buză, iar condeierul chicoti auzindu-i insolența. Însă Jorah Mormont fu cel care le oferi numele:

– Călimară este trezorierul companiei. Păunul își spune Vicleanul Kasporio, deși Scârnăvia Kasporio ar fi un nume mult mai potrivit. O spurcăciune.

Poate că chipul lui Mormont era greu de recunoscut după bătăile primite, dar glasul îi rămăsese neschimbat. Kasporio îl privi surprins, în vreme ce cutele din jurul ochilor lui Plumm se încrețiră, arătându-i amuzamentul.

– Jorah *Mormont?* Tu ești? Mai puțin mândru însă decât atunci când ai luat-o la sănătoasa. Ar mai trebui să-ți spunem *ser?*

Buzele umflate ale lui Ser Jorah se contorsionară într-un rânjet grotesc.

– Dă-mi o sabie, Ben, și-mi poți spune cum dorești.

Kasporio se retrase un pas.

– Tu... ea te-a alungat...

– M-am întors. Mă poți considera un prost.

Un prost îndrăgostit. Tyrion își drese glasul.

– Puteți vorbi despre timpurile de altădată mai târziu... după ce voi termina de explicat motivul pentru care capul meu ți-ar fi de mai mult folos dacă mi-ar rămâne pe umeri. Vei descoperi, Lord Plumm, că pot fi foarte generos cu prietenii mei. Dacă te-ndoiești, întreabă-l pe Bronn. Întreabă-l pe Shagga, fiul lui Dolf. Întreabă-l pe Timett, fiul lui Timett.

– Și cine ar fi aceștia? întrebă bărbatul numit Călimară.

– Oameni buni care mi-au jurat săbiile lor și cărora le-a mers bine după aceea. Ridică din umeri: Da, așa este, am mințit când am spus „buni". Sunt niște ticăloși însetați de sânge, ca voi toți.

– S-ar putea să fie așa, rosti Oacheșul Ben. Sau s-ar putea să fi născocit pur și simplu niște nume. *Shagga*, ai spus? Nu-i un nume de femeie?

– Sânii îi sunt suficient de mari ca să fie. Data viitoare când ne vom întâlni, voi trage cu ochiul în nădragii lui ca să mă asigur. Cel de acolo este cumva un joc de *cyvasse?* Scoate-l și să facem o partidă. Dar mai întâi, aș zice, o cupă de vin. Gâtlejul îmi este la fel de uscat ca un os vechi și-mi dau seama că voi avea multe de explicat.

JON

În noaptea aceea visă sălbatici urlând din păduri, avansând în mugetul cornilor de război și răpăitul tobelor. *Bum DUM bum DUM bum DUM* răsuna, ca o mie de inimi ce băteau la unison. Unii aveau lănci, unii aveau arcuri și unii aveau topoare. Alții mergeau în care de luptă din oase, trase de haite de câini mari cât poneii. Uriașii pășeau printre ei, înalți de treisprezece metri, cu ciocane de mărimea unor stejari.

- Țineți-vă tare! strigă Jon Snow. Respingeți-i!

Stătea pe coama Zidului, singur.

- Foc, răcni el, scăldați-i în foc!

Nu era însă nimeni care să-i dea atenție.

Au plecat toți. M-au abandonat.

Săgeți arzătoare șuierară în sus, lăsând în urmă limbi de foc. Frați zdrențăroși se prăbușiră, cu mantiile negre arzând.

- *Snow!* țipă un vultur, pe când dușmanii escaladau peretele de gheață aidoma unor păianjeni.

Jon era în armură de gheață neagră, dar spada îi ardea roșie în pumn. Când morții ajunseseră în vârful Zidului, el îi doborî, ca să moară din nou. Înjunghie un bătrân bărbos și un băiețandru căruia nu-i mijiseră încă tuleiele, un uriaș, un bărbat scofâlcit cu dinți din

metal, o fată cu păr roșu, des. O recunoscu prea târziu pe Ygritte. Ea dispăru la fel de iute pe cum apăruse.

Lumea se dizolvă într-o pâclă roșie. Jon înjunghie, spintecă și reteză. Îl hăcui pe Donal Noye și-l evisceră pe Dick Follard Surdul. Qhorin Halfhand se împletici și căzu în genunchi, străduindu-se în van să oprească valul de sânge care i se revărsa din gât.

– Eu sunt Lordul de Winterfell! zbieră Jon.

Acum în fața lui se afla Robb, cu părul ud de zăpada topită. Gheara Lungă îi reteză capul. Iar după aceea o mână noduroasă îl înhăță brutal pe Jon de umăr. El se roti...

...și se deșteptă cu un corb ciugulindu-i pieptul.

– *Snow!* strigă pasărea.

Jon îl alungă cu brațul. Corbul își strigă nemulțumirea și zbură pe un stâlp al patului, de la înălțimea căruia îl privi răutăcios în penumbra dinaintea zorilor.

Sosise ziua. Era ora lupului. În scurtă vreme soarele avea să răsară și patru mii de sălbatici aveau să sosească, revărsându-se prin Zid. *O nebunie.* Jon Snow își trecu mâna arsă prin păr și se întrebă o dată în plus ce făcea. După ce deschidea poarta, nu mai exista cale de întoarcere. *Ar fi trebuit ca Bătrânul Urs să fi tratat cu Tormund. Ar fi trebuit s-o fi făcut Jaremy Rykker sau Qhorin Halfhand sau Denys Mallister sau alt veteran. Ar fi trebuit să fi fost unchiul meu.* Era însă prea târziu pentru asemenea presimțiri rele. Orice alegere își avea riscurile ei, orice alegere avea consecințele ei. Jon urma să joace jocul până la capăt.

Se ridică și se îmbrăcă în semiîntuneric, pe când corbul lui Mormont bolborosea din cealaltă parte a odăii.

– *Porumb*, spuse pasărea și *Rege*.

Apoi:

– *Snow, Jon Snow, Jon Snow.*

Asta era straniu. Din câte își aducea aminte Jon, corbul nu-i pronunțase niciodată numele întreg.

Mâncă dejunul în beci cu ceilalţi: pâine şi ouă prăjite, cârnaţi şi terci de orz, spălate cu bere galbenă apoasă. În timp ce mâncau, revăzură încă o dată pregătirile.

– Totul este gata, îl asigură Bowen Marsh. Dacă sălbaticii sunt de acord cu termenii înţelegerii, totul va merge aşa cum ai poruncit.

Iar dacă nu, se poate transforma în sânge şi măcel.

– Nu uitaţi, zise Jon, că oamenii lui Tormund sunt flămânzi, îngheţaţi şi temători. Unii dintre ei ne urăsc pe atât de mult pe cât îi urăsc unii dintre voi. Dansăm pe gheaţă subţire, ei şi noi deopotrivă. O fisură şi ne înecăm toţi. Dacă azi se va vărsa sânge, ar fi bine ca nu unul dintre noi să dea prima lovitură, altfel jur pe zeii vechi şi pe cei noi că-i voi lua capul celui care o va da.

Îi răspunseră cu aprobări, încuviinţări din cap şi cuvinte murmurate, cu „Aşa cum porunceşti" şi „Da, stăpâne". Apoi, unul câte unul, se ridicară, îşi încătărămară săbiile, îşi puseră mantiile negre, călduroase, şi ieşiră afară în ger.

Ultimul părăsi masa Edd cel Trist Tollett, care sosise în timpul nopţii cu şase căruţe de la Gorganul Lung. Gorganul Târfei, cum îi spuneau fraţii negri acum fortăreţei. Edd fusese trimis să adune cât de multe suliţaşe puteau intra în căruţele sale şi să le aducă pentru a se alătura surorilor lor.

Jon îl privi ştergând un gălbenuş moale cu o bucată de pâine şi se simţi straniu de confortabil să-i revadă chipul aspru.

– Cum merge cu munca de restaurare? îl întrebă pe fostul său scutier.

– Încă zece ani şi-ar trebui să terminăm, răspunse Tollett cu obişnuitul lui ton mohorât. Locul era plin de şobolani, când ne-am mutat acolo. Suliţaşele i-au omorât pe-afurisiţi. Acum locul e plin de suliţaşe. Sunt zile în care regret şobolanii.

– Cum găseşti slujirea sub Iron Emmett? întrebă Jon.

– În mare parte, Maris cel Negru slujeşte sub el, stăpâne. Eu am catârii. Urzicile susţin c-am fi neamuri. I-adevărat că avem acelaşi chip

prelung, dar eu nu sunt nici pe departe la fel de încăpățânat. Oricum nu le-am cunoscut niciodată mamele, p-onoarea mea. Își termină ouăle și oftă: Îmi plac tare mult ouăle ochiuri. Dacă poți, stăpâne, nu-i lăsa pe sălbatici să ne mănânce toate găinile.

Afară, în curte, cerul tocmai începuse să se lumineze spre răsărit. Nu se zărea niciun firicel de nor.

– Se pare că vom avea o zi bună, spuse Jon. O zi luminoasă, caldă și însorită.

– Zidul va plânge. Și iarna aproape c-a sosit peste noi. E nefiresc, stăpâne. Dacă m-ai întreba, ți-aș spune că-i semn rău.

Jon surâse.

– Și dac-ar ninge?

– Ar fi un semn și mai rău.

– Tu ce fel de vreme ai prefera?

– Vremea care este-n odăi, răspunse Edd cel Trist. Stăpâne, dacă nu-i cu supărare, ar trebui să mă-ntorc la catâri. Îmi simt lipsa când sunt plecat. Ceea ce nu pot spune și despre sulițașe.

Se despărțiră acolo. Tollett porni către drumul răsăritean, unde îl așteptau căruțele, iar Jon Snow se îndreptă spre grajduri. Satin îi înșeuase calul și-l aștepta, un gonaci sur și nărăvaș, cu o coamă la fel de neagră și de strălucitoare precum cerneala maesterului. Nu era calul pe care Jon să-l fi ales dacă ar fi plecat în cercetare, dar în dimineața aceea nu conta decât să arate impresionant, iar pentru așa ceva era alegerea perfectă.

Și alaiul lui îl aștepta. Lui Jon nu-i plăcuse niciodată să se înconjoare de gărzi, dar azi părea bine să țină lângă el câțiva bărbați de ispravă. Arătau crânceni în cămășile din zale, cu coifuri de fier fără vizieră și mantii negre, cu lănci înalte în mâini și săbii și pumnale la brâu. Jon îi trecuse în revistă pe toți băiețandrii și bătrânii de sub comanda lui și alesese opt dintre cei mai puternici: Ty și Mully, Lew Stângaciul, Liddle Uriașul, Fulk Puricele, Garrett Lance-verde. Și Leathers, noul maestru de arme de la Castelul Negru, care să le arate

oamenilor liberi că până şi unul care luptase pentru Mance în bătălia de sub Zid îşi putea găsi un loc de onoare în Rondul de Noapte.

Până ce ei se adunară la poartă, pe cer apăruse o împurpurare înspre răsărit. *Apun stelele*, gândi Jon. Când aveau să se ivească din nou, aveau să strălucească peste o lume de-a pururi schimbată. Câţiva oameni ai reginei priveau de lângă tăciunii focului de noapte ai Doamnei Melisandre. Când privi către Turnul Regelui, Jon întrezări un fulger roşiatic în spatele unei ferestre. Nu văzu nici urmă de Regina Selyse.

Sosise clipa.

– Deschideţi poarta, rosti încetişor Jon Snow.

– *DESCHIDEŢI POARTA!* mugi Liddle Uriaşul.

Glasul lui era tunet. La două sute de metri deasupra, santinelele auziră şi duseră la buze cornii de război. Sunetul răsună, reverberând din Zid, şi se răspândi peste lume. *Ahooooooooooooooooooooooooooooo.* O singură şi prelungă chemare. Vreme de o mie de ani sau mai bine, sunetul acela anunţase revenirea cercetaşilor acasă. Astăzi însemna altceva. Astăzi îi chema pe oamenii liberi la noile lor locuinţe.

De ambele părţi ale tunelului lung, porţile se deschiseră şi barele din fier se deszăvorâră. Lumina zorilor scânteia pe gheaţa de deasupra, trandafiriu, auriu şi purpuriu. Edd cel Trist nu greşise. Zidul avea să plângă în curând. *Să dea zeii să plângă singur.*

Satin îi conduse pe sub gheaţă, luminând drumul cu un felinar de fier prin penumbra tunelului. Jon îl urmă, ţinându-şi calul de căpăstru. Apoi garda sa. După aceea veneau Bowen Marsh şi intendenţii săi, vreo douăzeci la număr, fiecare având o sarcină bine stabilită. Deasupra, Ulmer din Pădurea Regelui avea Zidul. Patruzeci dintre cei mai buni arcaşi din Castelul Negru stăteau alături de el, pregătiţi să răspundă cu o ploaie de săgeţi la orice necazuri de dedesubt.

La miazănoapte de Zid aştepta Tormund Năpasta Uriaşilor, călare pe un ponei pitic, care părea mult prea slăbănog pentru a-i susţine greutatea. Îl însoţeau cei doi fii care-i mai rămăseseră, înaltul Toregg şi tânărul Dryn, alături de şaizeci de războinici.

– *Har!* strigă Tormund. Gardă, da? Unde ți-e încrederea, cioară?

– Tu ai adus mai mulți oameni decât mine.

– Așa-i. Vino aici, lângă mine, flăcăule. Am mii de oameni care n-au văzut nicicând un Lord Comandant, oameni în toată firea cărora li s-a spus, în copilărie, că voi, cercetașii, o să-i mâncați dacă nu se poartă frumos. Ei trebuie să te vadă așa cum ești, un flăcău cu chipul lung, într-o mantie neagră și veche. Ei trebuie să-nvețe că n-au de ce se teme de Rondul de Noapte.

Asta este o lecție pe care aș fi preferat ca ei să n-o învețe niciodată. Jon își scoase mănușa de pe mâna arsă, vârî două degete în gură și fluieră. Nălucă apăru gonind dinspre poartă. Calul lui Tormund se cabră atât de violent, încât sălbaticul fu cât pe-aici să cadă din șa.

– N-au de ce se teme? spuse Jon. Nălucă, stai.

– Ești un bastard negru la inimă, Lord Cioară.

Tormund Suflătorul Cornului își duse la buze propriul corn de război. Sunetul său reverberă din gheață ca un tunet rostogolit și primii oameni liberi porniră spre poartă.

Din zori până în amurg, Jon îi privi pe sălbatici trecând.

Ostaticii trecură primii – o sută de băieți între opt și șaisprezece ani.

– Prețul sângelui tău, Lord Cioară, declară Tormund. Sper că tânguielile sărmanelor lor mame să nu-ți bântuie visele, noaptea.

Unii băieți erau duși la poartă de o mamă sau un tată, alții de frați mai mari. Cei mai mulți însă veneau singuri. Cei de paisprezece și cincisprezece ani erau aproape bărbați și nu doreau să fie văzuți ținându-se de fustele femeilor.

Doi intendenți numărau băieții, pe măsură ce treceau, notându-le numele pe suluri lungi din piele de oaie. Un al treilea le strângea obiectele de valoare pentru obol și le nota. Băieții aveau să meargă într-un loc unde nimeni nu mai fusese până atunci, pentru a sluji unui ordin care fusese dușmanul neamurilor și prietenilor lor de mii de ani, dar Jon nu văzu nicio lacrimă și nu auzi niciun tânguit de mamă. *Aceștia sunt poporul iernii*, își reaminti el. *Acolo de unde vin ei, lacrimile*

îți îngheață pe obraji. Nici măcar un singur ostatic nu șovăi și nu bătu în retragere când îi veni rândul să pătrundă în tunelul semiîntunecat.

Aproape toți băieții erau slabi, unii de-a dreptul costelivi, cu picioare subțiri și brațe ca niște crenguțe. Jon nu se așteptase la altceva. În rest, aveau toate formele, mărimile și culorile. Văzu băieți înalți și băieți scunzi, băieți cu păr șaten și băieți cu păr negru, blonzi ca mierea și blonzi ca spicele, dar și roșcovani atinși de foc, ca Ygritte. Văzu băieți cu cicatrice, băieți care șchiopătau, băieți ciupiți de vărsat. Mulți dintre cei mai vârstnici aveau tuleie pe obraji sau mustăcioare subțiri și firave, dar era și unul cu o barbă la fel de deasă ca a lui Tormund. Unii îmbrăcați în blănuri fine și moi, unii în piei tăbăcite și bucăți de armuri, cei mai mulți în lână și piei de focă, câțiva în zdrențe. Unul era gol-pușcă. Mulți aveau arme: sulițe ascuțite, ciocane cu capete de piatră, cuțite din os sau piatră sau sticla dragonului, măciuci cu ținte, plase de azvârlit, iar ici și colo se zărea câte o sabie veche, mâncată de rugină. Băieții Copitați pășeau veseli și desculți prin troiene. Alții aveau labe de urși pe încălțări și călcau pe deasupra acelorași troiene, fără să se afunde vreodată prin crustă. Șase băieți sosiră pe cai, doi pe catâri. Doi frați veniră cu o capră. Ostaticul cel mai mare era înalt de doi metri, dar avea chip de prunc; cel mai mic era prizărit și susținea că are nouă ani, dar nu părea să fi împlinit șase.

Unii dintre ei erau fiii unor bărbați cu renume. Tormund avu grijă să-i atragă atenția asupra lor, pe măsură ce treceau:

– Băiatul ăla este fiul lui Soren Sfărâmătorul-de-paveze, zise el arătându-l pe un flăcău înalt. Cel cu părul roșu este al lui Gerrick Sânge-de-rege. După cum susține el, s-ar trage din linia lui Raymun Barbă-Roșie. Adevărul este că e urmașul mezinului lui Barbă-Roșie.

Doi băieți semănau destul de bine ca să zici că sunt gemeni, totuși Tormund insistă că erau verișori, născuți la interval de un an.

– Unul a fost prăsit de Harle Vânătorul, celălalt de Harle Frumușelul, ambii născuți de aceeași femeie. Tații se urăsc între ei. În locul tău, l-aș trimite pe unul la Rondul de Est, iar pe celălalt la Turnul Umbrei.

Alți ostatici fură numiți ca fiii lui Howd Rătăcitorul, lui Brogg, lui Devyn Jupuitorul-de-foci, Kyleg Ureche-de-lemn, Morna Mască Albă, Marea Morsă...

– Marea Morsă? Serios?

– De-a lungul Țărmului Înghețat au nume ciudate.

Trei ostatici erau fiii lui Alfyn Ucigașul Ciorilor, un năvălitor infam ucis de Qhorin Halfhand. Cel puțin așa susținea Tormund.

– Nu par a fi frați, observă Jon.

– Frați vitregi, născuți din alte mame. Mădularul lui Alfyn a fost sfrijit, chiar mai mic decât al tău, dar nu s-a sfiit niciodată să-l vâre peste tot. A avut câte un fiu în fiecare sat.

Despre un băiat pipernicit cu chip de șobolan, Tormund spuse:

– Ăla-i un cățelandru al lui Varamyr Șasepiei. Ți-l mai amintești pe Varamyr, Lord Cioară?

Jon și-l amintea.

– Omul-fiară.

– Da, el. Mic, dar rău și-afurisit. Mort acum, mai mult ca sigur. Nimeni nu l-a mai văzut după bătălie.

Printre ei erau două fete deghizate. Când le văzu, Jon îi trimise pe Rory și pe Liddle Uriașul să i le aducă. Una veni aproape supusă, cealaltă mușcând și dând din picioare. *Asta s-ar putea sfârși rău.*

– Ăștia doi au tați faimoși?

– Ha? Stârpiturile astea? Greu de crezut. Au fost luați la grămadă.

– Sunt fete.

– Oare? Tormund miji ochii din șa: Eu și Lordul Cioară am făcut rămășag care dintre voi are mădularul mai lung. Dați-vă jos pantalonii să vedem cine-a câștigat.

O fată se învăpăie la chip. Cealaltă îl privi sfidător:

– Lasă-ne-n pace, Tormund Duhoarea Uriașilor. Lasă-ne să trecem.

– *Ha!* Ai câștigat, cioară. Nici împreună n-au un mădular. Deși cea mai mică are boașe, nu glumă. O sulițașă-n devenire. Strigă spre proprii

săi oameni: Găsiţi-le ceva femeiesc cu care să se-mbrace înainte ca Lordul Snow să-şi umezească izmenele.

– Voi avea nevoie de doi băieţi în locul lor.

– Cum vine asta? se scărpină Tormund în barbă. Eu zic că un ostatic e un ostatic. Sabia aia mare şi ascuţită a ta poate reteza capul unei fete la fel de uşor ca pe al unui băiat. Un tată îşi iubeşte şi fiicele. Cel puţin, majoritatea taţilor.

Nu taţii lor mă îngrijorează.

– Mance a cântat vreodată despre Curajoasa Danny Flint?

– Nu din câte-mi amintesc. Cine-a fost?

– O fată care s-a deghizat în băiat ca să-mbrace straiele negre. Cântecul ei este trist şi frumos. Nu însă şi ceea ce i s-a întâmplat.

În unele variante ale cântecului, stafia ei continua să bântuie prin Fortul Nopţii.

– Voi trimite fetele la Gorganul Lung.

Singurii bărbaţi de acolo erau Iron Emmett şi Edd cel Trist, şi se încredea în ambii. Ceea ce nu putea spune despre toţi fraţii săi.

Sălbaticul înţelese.

– Voi, ciorile, sunteţi păsări afurisite. Scuipă: Alţi doi băieţi, atunci. Îi vei avea.

După ce nouăzeci şi nouă de ostatici îşi târşâiseră picioarele pe lângă ei pentru a trece pe sub Zid, Tormund Năpasta Uriaşilor îl arătă pe ultimul:

– Fiul meu, Dryn. Să te-ngrijeşti să nu-i lipsească nimic, cioară, altfel o să-ţi trag în ţepuşă ficatul negru şi-o să-l mănânc.

Jon îl privi cu atenţie pe băiat. *De vârsta lui Bran, sau vârsta pe care ar fi avut-o Bran, dacă nu l-ar fi ucis Theon.* Dryn nu avea însă nimic din dulceaţa fratelui său. Era un băiat îndesat, cu picioare scurte, braţe groase şi chip lătăreţ, roşcovan – o versiune miniaturală a tatălui său, cu un ciuf de păr castaniu-închis.

– Va fi propriul meu paj, îi promise el lui Tormund.

– Ai auzit, Dryn? Să nu ţi-o iei în cap! Apoi se adresă lui Jon: Din când în când, va trebui să-i tragi o bătaie bună. Ai grijă însă la dinţii lui – muşcă.

Coborî braţul, luă cornul din nou, îl ridică şi suflă.

De data aceasta înaintară războinicii. Şi nu o sută. *Cinci sute*, aprecie Jon Snow când ei ieşiră de sub copaci, *poate chiar o mie*. Unul din zece era călare, dar toţi erau înarmaţi. Pe spinări purtau scuturi rotunde din răchită acoperite cu piei fierte şi tăbăcite, pe care erau zugrăvite imagini de şerpi şi păianjeni, capete retezate, ciocane însângerate, cranii crăpate şi demoni. Câţiva erau înveşmântaţi în oţel furat, bucăţi îndoite de armură jefuite de pe leşurile cercetaşilor căzuţi. Alţii se blindaseră în oase, ca Rattleshirt. Toţi purtau blănuri şi piele.

Erau însoţiţi de suliţaşe, cu părul lung fluturând. Jon nu le putea privi fără să şi-o reamintească pe Ygritte: strălucirea de foc din părul ei, privirea de pe chip când se dezbrăcase pentru el în grotă, sunetul vocii. „Nu ştii nimic, Jon Snow“, îi spusese ea de o sută de ori.

Este la fel de adevărat acum, pe cât a fost atunci.

– Ai fi putut trimite femeile mai întâi, îi zise el lui Tormund. Mamele şi fecioarele.

Sălbaticul îl privi şiret.

– Da, aş fi putut. Iar voi, ciorile, aţi fi putut hotărî să-nchideţi poarta aia. Câţiva războinici de partea cealaltă, ei bine, aşa poarta rămâne deschisă, nu? Rânji larg: Ţi-am cumpărat nenorocitul de cal, Jon Snow, dar asta nu-nseamnă că nu-i putem număra dinţii. Să nu pleci crezând că eu şi-ai mei n-avem încredere în tine. Ne-ncredem în tine la fel de mult cât te-ncrezi tu-n noi. Pufni: Ai dorit războinici, nu? Uite-i acum. Fiecare dintre ei valorează cât şase din ciorile tale negre.

Jon nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Atâta vreme cât păstrează armele acelea pentru inamicul nostru comun, eu sunt mulţumit.

– Mi-am dat cuvântu-n privinţa asta, da? Cuvântul lui Tormund Năpasta Uriaşilor. Cuvântul meu este puternic ca fierul.

Se întoarse şi scuipă.

În şuvoiul de războinici erau taţii multora dintre ostaticii lui Jon. Unii îl priviră cu ochi reci şi morţi când trecură pe lângă el, atingându-şi mânerele săbiilor. Alţii îi surâseră, aidoma unor rude de mult pierdute, deşi câteva dintre surâsurile acelea îl neliniştiră mai mult decât orice priviri încruntate. Niciunul nu îngenunche, dar mulţi îi jurară credinţă.

– Ce jură Tormund jur şi eu, declară Brogg cel cu părul negru, un bărbat care vorbea rar.

Soren Sfărâmătorul-de-paveze înclină capul vreo doi centimetri şi mârâi:

– Toporul lui Soren este şi al tău, Jon Snow, dacă vei avea vreodată nevoie de el.

Gerrick Sânge-de-rege, cel cu barbă roşcată, aduse trei fiice.

– Vor fi neveste bune şi le vor dărui soţilor lor fii puternici cu sânge regesc, se făli el. Ca şi părintele lor, se trag din Raymun Barbă-Roşie, care-a fost Rege-de-Dincolo-de-Zid.

Jon ştia că legătura de sânge însemna tot mai puţin printre oamenii liberi. Ygritte îl învăţase asta. Fiicele lui Gerrick aveau acelaşi păr roşu ca para focului, însă al ei fusese un hăţiş de cârlionţi, pe când ele aveau plete lungi şi drepte. *Sărutate de foc.*

– Trei prinţese, fiecare mai frumoasă decât cea dinaintea ei, îi spuse tatălui lor. Voi avea grijă să fie prezentate reginei.

Bănuia că Selyse Baratheon avea să le accepte mai uşor decât pe Val; erau mai tinere şi considerabil mai supuse. *Destul de dulci ca să le priveşti, deşi tatăl lor pare un prostănac.*

Howd Rătăcitorul îi jură credinţă pe cea mai ciobită şi ciupită sabie din fier pe care o văzuse Jon vreodată. Devyn Jupuitorul-de-foci îi dărui o căciulă din piele de focă, iar Harle Vânătorul îi aduse un colier din gheare de urs. Războinica vrăjitoare Morna îşi scoase masca din copac al inimii doar atât cât să-i sărute mâna înmănuşată şi să-i jure că-i va fi supus sau supusă, orice ar fi preferat. Şi alţii, şi alţii, şi alţii.

Pe măsură ce treceau, toţi războinicii îşi scoteau avuţiile şi le aruncau în una dintre cotigile puse de intendenţi în faţa porţii. Pandantive din ambră, colane din aur, pumnale bătute cu nestemate, broşe din argint cu pietre preţioase, brăţări, inele, cupe nielate şi pocale din aur, corni de război şi coarne pentru băut, un pieptene din jad verde, o salbă din perle de apă dulce... toate adunate şi înscrise de Bowen Marsh. Un bărbat dărui o cămaşă din solzi de argint, care fusese cu siguranţă făurită pentru vreun mare lord. Altul lăsă o sabie ruptă cu trei safire pe mâner.

Existau însă şi obiecte mai stranii: un mamut de jucărie făcut din păr de mamut adevărat, un falus din fildeş, un coif dintr-un cap de unicorn, care avea până şi cornul în frunte. Jon Snow nu putea nici măcar să-şi imagineze câtă mâncare ar fi putut cumpăra obiectele acelea în Oraşele Libere.

După călăreţi veniră oamenii de pe Ţărmul Îngheţat. Jon privi cum o duzină din carele lor de luptă mari, din oase, trecură pe lângă el, zornăind ca Rattleshirt. Jumătate aveau roţi ca şi înainte; altele le înlocuiseră cu tălpici. Ele lunecau lin peste troiene, pe când cele cu roţi se afundau şi se împotmoleau.

Câinii care le trăgeau erau animale înfricoşătoare, mari cât lupii străvechi. Femeile erau înveşmântate în piei de focă, unele cu prunci la sân. Copiii mai măricei îşi târşâiau picioarele în urma mamelor şi-l priveau pe Jon cu ochi la fel de întunecaţi şi duri ca pietrele pe care le strângeau. Unii bărbaţi purtau coarne de cerb peste căciuli, iar alţii colţi de morsă. În scurt timp îşi dădu seama că cele două clanuri nu se agreau. Câţiva reni slabi formau ariergarda, cu câinii cei mari pocnind din fălci spre picioarele celor rămaşi în urmă.

– Ai grijă-n privinţa lor, Jon Snow, îl avertiză Tormund. Sunt oameni fioroşi. Bărbaţii sunt răi, femeile şi mai rele. Luă un burduf de pe şaua sa şi i-l oferi: Ia! S-ar putea ca asta să-i facă să pară mai puţini înfricoşători. Şi te va-ncălzi peste noapte. Nu, nu, haide, îl poţi păstra. Bea zdravăn.

Miedul din burduf era atât de tare, încât lui Jon îi dădură lacrimile și simți lujeri de foc șerpuindu-i prin piept. Sorbi adânc.

– Ești un om bun, Tormund Pruncul Uriașilor. Pentru un sălbatic...

– S-ar putea să fiu mai bun decât cei mai mulți. Nu sunt însă la fel de bun ca unii.

Sălbaticii trecură mereu și mereu, pe măsură ce soarele se târî peste cerul albastru luminos. Cu puțin înainte de amiază, șuvoiul omenesc se opri când un car tras de un bou se înțepeni la o cotitură din tunel. Jon Snow se duse să vadă ce se întâmplase. Carul era blocat fără putință de mișcare. Bărbații din spatele său amenințau să-l spargă în bucăți și să omoare animalul chiar acolo, în vreme ce vizitiul și neamurile sale jurau să-i omoare dacă ar fi încercat. Cu ajutorul lui Tormund și al fiului său Toregg, Jon izbuti să-i oprească pe sălbatici să verse sânge, dar avură nevoie de aproape un ceas înainte ca drumul să fie din nou liber.

– Vă trebuie o poartă mai mare, i se plânse Tormund lui Jon, privind acru cerul pe care apăruseră câțiva nori. Așa-i prea al naibii de-ncet. Ca și cum ai vrea să golești Apa Laptelui, sugând-o printr-un pai. *Ha!* Păcat că n-am Cornul lui Joramun. Aș fi trâmbițat o dată și am fi trecut peste sfărâmături.

– Melisandre a ars Cornul lui Joramun.

– Da? Tormund se pocni peste coapsă și chiui: A ars cornul ăla mare și frumos? Io zic c-a făptuit un păcat de moarte. Era vechi de o mie de ani. L-am găsit în mormântul unui uriaș și niciunul dintre noi nu mai văzuse vreodată un corn atât de mare. De-aia cred că Mance s-a gândit să-ți spună c-a fost al lui Joramun. Voia ca voi, ciorile, să credeți că-i stătea în putere să vă dărâme blestematul de Zid, încât să nu fie mai înalt de genunchi. Noi însă n-am găsit niciodată adevăratul corn, oricât am săpat. Dacă l-am fi găsit, atunci toți îngenuncheații din Cele Șapte Regate ale voastre ar avea bucăți de gheață să-și răcească vinul pe toată durata verii.

Jon se întoarse în șa și se încruntă. *Iar Joramun a suflat în Cornul Iernii și a trezit uriașii din pământ.* Cornul mare, cu benzi din aur

vechi, gravate cu rune străvechi... oare Mance Rayder îl mințise, ori Tormund îl mințea acum? *Dacă cornul lui Mance n-a fost decât o păcăleală, unde este cornul cel adevărat?*

Până după-amiază soarele dispăruse și ziua devenise cenușie și vântoasă.

– Cer de ninsoare, anunță Tormund mohorât.

Și alții văzuseră același semn rău prevestitor în norii albi și turtiți. Părea să le dea pinteni pentru a se grăbi. Nervii începură să cedeze. Un bărbat fu înjunghiat când încercă să se strecoare în fața altora care stătuseră ore în coloană. Toregg smulse cuțitul atacatorului, îi târî pe cei doi afară din rând și-i trimise înapoi în tabăra sălbaticilor să-nceapă din nou acolo.

– Tormund, spuse Jon pe când priveau patru bătrâne ce trăgeau spre poartă o cotigă cu copii, povestește-mi despre dușmanul nostru. Vreau să știu tot ce poate fi știut despre Ceilalți.

Sălbaticul se frecă la gură.

– Nu aici, mormăi el, nu de partea asta a Zidului vostru.

Bătrânul privi neliniștit copacii acoperiți de mantii albe.

– Să știi că ei nu sunt niciodată departe. Nu vor ieși în timpul zilei, nu când strălucește bătrânul soare, dar să nu crezi că asta-nseamnă c-au plecat. Umbrele nu dispar niciodată. Poate că nu le vezi, dar ele ți se prind întruna de călcâie.

– Ți-au făcut necazuri în drumul spre miazăzi?

– N-au venit niciodată în forță, dacă asta vrei să zici, dar au fost mereu în preajma noastră, ciugulindu-ne marginile. Am pierdut mai mulți călăreți decât îmi place să-mi amintesc și-ți riscai viața dacă rămâneai în urmă sau te rătăceai de restul. În fiecare seară ne înconjuram taberele cu focuri. Lor nu le place prea mult focul, poți să fii sigur. Însă când vin ninsorile... zăpada și zloata și ploaia-nghețată, i-al naibii de greu să găsești lemn uscat, ori să-ți aprinzi iasca, iar *frigul*... în unele nopți, focurile noastre păreau pur și simplu că se micșorează și mor. În nopți ca alea, găsești întotdeauna dimineața niște morți.

Dacă nu te găsesc ei mai înainte. În noaptea în care Torwynd... băiatul meu, a...

Tormund își feri chipul.

– Știu, spuse Jon Snow.

Tormund se întoarse iarăși către el.

– Nu știi nimic. Ai ucis un mort, da, am auzit. Mance a ucis o sută. Un om se poate lupta cu morții, dar când vin stăpânii lor, când cețurile albe se ridică... cum te lupți cu o *ceață*, cioaro? Umbre cu dinți... aer atât de rece, încât te rănește să-l respiri, ca un cuțit înlăuntrul pieptului... nu știi, nu poți să știi... sabia ta poate să taie *gerul?*

Vom vedea, gândi Jon amintindu-și ce-i spusese Sam, ce găsise el însuși în cărțile lui vechi. Gheara Lungă fusese călită în focurile vechii Valyrii, călită în flăcări de dragon și însoțită de vrăji. *Oțelul dragonului*, îi zisese Sam. *Mai puternic decât orice oțel obișnuit, mai ușor, mai dur, mai ascuțit...* Însă cuvintele dintr-o carte erau una. Adevărata încercare era în bătălie.

– Ai dreptate, încuviință Jon. Nu știu. Iar dacă zeii sunt buni, nu voi ști niciodată.

– Zeii sunt arareori buni, Jon Snow. Tormund arătă din cap spre cer: Vin norii. Deja s-a făcut mai întuneric, mai rece. Zidul vostru nu mai plânge. Privește!

Se întoarse și-i strigă fiului său Toregg:

– Întoarce-te-n tabără și pune-i în mișcare! Bolnavii și cei slabi, leneșii și lașii, ridică-i în picioarele lor netrebnice. Dă-le foc nenorocitelor de corturi, dacă-i nevoie. Poarta trebuie să se-nchidă la căderea nopții. Orice om care nu va trece dincolo de Zid până atunci ar fi bine să se roage ca Ceilalți s-ajungă la el înaintea mea. Ai auzit?

– Am auzit.

Toregg dădu pinteni calului și porni în galop în lungul coloanei.

Sălbaticii veneau întruna și întruna. Ziua se întunecă, așa cum spusese Tormund. Norii acoperiră cerul, de la un orizont la celălalt, și căldura pieri. La poartă se înmulțiseră îmbrâncelile, fiindcă oamenii, caprele și

taurii jugăniţi se împingeau unii pe alţii, încercând să se bage mai în faţă. *Este mai mult decât nerăbdare*, înţelese Jon. *Le este frică. Războinici, suliţaşe, cercetaşi, la toţi le este frică de pădurile acelea, de umbrele care se mişcă printre copaci. Vor să pună Zidul între ei înainte să se lase întunericul.*

Un fulg de nea dansă în aer. Apoi altul. *Dansează cu mine, Jon Snow*, gândi el. *Vei dansa-n curând cu mine.*

Mereu şi mereu, sălbaticii veneau. Unii se mişcau mai iute acum, grăbindu-se peste câmpul de bătălie. Alţii – bătrânii, tinerii, bicisnicii – abia dacă puteau înainta. În dimineaţa aceea câmpul fusese acoperit cu o pătură groasă de zăpadă veche, a cărei crustă albă scânteiase sub soare. Acum câmpia era maro şi neagră şi lunecoasă. Trecerea oamenilor liberi preschimbase pământul în noroi şi tină: roţi din lemn şi copite de cai, tălpici din os şi corn şi fier, copite de porci, cizme grele, copite despicate de vaci şi de boi, tălpile negre şi desculţe ale Copitaţilor, toate îşi lăsaseră urmele. Terenul moale încetinea şi mai mult coloana.

– Ai nevoie de o poartă mai mare, se plânse din nou Tormund.

Spre sfârşitul după-amiezii, ningea neîntrerupt, dar torentul de sălbatici se redusese la un pârâiaş. Fuioare de fum se înălţau dintre copacii unde fusese tabăra lor.

– Toregg, explică Tormund. Îi arde pe morţi. Întotdeauna sunt unii care se culcă şi nu se mai trezesc. Îi găseşti în corturile lor, cei care au aşa ceva, ghemuiţi şi îngheţaţi. Fiul meu ştie ce să facă.

Pârâiaşul era doar un simplu firicel, când Toregg ieşi din pădure. Era însoţit de o duzină de războinici călări, înarmaţi cu lănci şi săbii.

– Ariergarda mea, spuse Tormund cu un zâmbet care-i dezveli dinţii lipsă. Voi, ciorile, aveţi cercetaşi. Aşa avem şi noi. Pe ei i-am lăsat în tabără, pentru cazul în care am fi fost atacaţi înainte să fi trecut toţi.

– Oamenii tăi cei mai buni.

– Sau cei mai răi. Fiecare dintre ei a ucis o cioară.

Printre călăreţi, un bărbat mergea pe jos, urmat îndeaproape de un animal mare. *Un mistreţ*, văzu Jon. *Un mistreţ monstruos*. De două ori mai mare decât Nălucă, creatura era acoperită cu păr negru şi gros, iar

colții îi erau de lungimea unui braț de om. Jon nu văzuse niciodată un mistreț atât de urias sau de hâd. Nici stăpânul lui nu era vreo frumusețe: gârbovit, cu păr negru, avea nas turtit, fălci masive acoperite de țepii bărbii nerase, ochi mici și negri, apropiați.

- Borroq. Tormund răsuci capul și scuipă.

- Un om-fiară.

Nu fusese o întrebare. Cumva, știa.

Nălucă întoarse capul. Ninsoarea acoperise duhoarea mistrețului, dar acum lupul cel alb îl adulmecase. Păși în fața lui Jon, cu colții dezgoliți într-un mârâit fără sunet.

- *Nu!* se răsti Jon. Jos, Nălucă. Pe loc. *Pe loc!*

- Mistreți și lupi, zise Tormund. Mai bine să-ți ții fiara sub cheie la noapte. Voi avea grijă ca Borroq să facă la fel cu porcul lui. Ridică ochii spre cerul care se întuneca: Ei sunt ultimii, chiar la țanc. Simt c-o să ningă toată noaptea. E timpul să privesc la ceea ce se află dincolo de toată gheața aia.

- Dă-i drumul, spuse Jon. Vreau să fiu ultimul care trece prin gheață. Mă voi alătura vouă la ospăț.

- Ospăț? *Ha!* Ăsta-i cu-adevărat un cuvânt pe care-mi place să-l aud.

Sălbaticul își întoarse poneiul spre Zid și-l pocni cu palma pe crupă. Toregg și călăreții îl urmară, descălecând lângă poartă, pentru a-și duce caii de hățuri. Bowen Marsh rămase suficient timp pentru a supraveghea, pe când intendenții lui traseră ultimele cotigi în tunel. Mai rămăseseră doar Jon Snow și garda lui.

Omul-fiară se oprise la zece metri depărtare. Monstrul lui râcâia noroiul cu copita, pufnind zgomotos pe nări. O pudră ușoară de nea acoperea spinarea cocoșată și neagră a mistrețului, care pufni din nou și-și plecă râtul, și, preț de o bătaie de inimă, Jon se gândi că va ataca. De o parte și de cealaltă a sa, oamenii lui își coborâră lăncile.

- Frate, rosti Borroq.

- Grăbește-te să treci. Vom închide poarta.

– Așa să faceți, zise Borroq. S-o-nchideți bine și s-o zăvorâți. Ei vin, cioară.

Zâmbi, cel mai hâd zâmbet pe care-l văzuse Jon în viața lui, și se îndreptă către poartă. Mistrețul se legănă după el. Ninsoarea le acoperea urmele.

– Am terminat, atunci, zise Rory după ce intrară în tunel.

Nu, gândi Jon Snow, *abia am început.*

Bowen Marsh îl aștepta la sud de Zid, cu o tăbliță plină de numere.

– Trei mii o sută nouăsprezece sălbatici au trecut azi prin poartă, îi spuse Lordul Administrator. Șaizeci dintre ostaticii tăi au fost trimiși la Rondul de Est și la Turnul Umbrei, după ce-au fost hrăniți. Edd Tollett a luat șase căruțe cu femei înapoi la Gorganul Lung. Restul au rămas cu noi.

– Nu pentru mult timp, îi promise Jon. Într-o zi sau două, Tormund vrea să-și conducă oamenii la Scutul de Stejar. Restul vor urma, de îndată ce stabilim unde să-i trimitem.

– Va fi așa cum spui, Lord Snow.

Cuvintele erau seci. Tonul sugera că Bowen Marsh știa unde i-ar fi trimis *el*.

Castelul la care reveni Jon se deosebea mult de cel pe care-l părăsise dis-de-dimineață. De când îl știa, Castelul Negru fusese un loc al tăcerilor și umbrelor, unde câțiva bărbați în negru se mișcau aidoma unor umbre printre ruinele unei fortărețe ce găzduise cândva de zece ori mai mulți oameni. Toate astea se schimbaseră. Lumini străluceau acum prin ferestre la care Jon Snow nu văzuse niciodată lumini strălucind. Glasuri stranii reverberau prin curți, iar oamenii liberi veneau și plecau pe poteci de gheață, care cunoscuseră ani de-a rândul doar cizmele negre ale ciorilor. Lângă vechile Cazărmi din Cremene, dădu peste o duzină de bărbați care se băteau cu bulgări de zăpadă. *Se joacă*, gândi Jon uluit. *Oameni în toată firea se joacă precum copiii, aruncând bulgări de zăpadă așa cum făceau cândva Bran cu Arya, și Robb cu mine înaintea lor.*

Vechea armurărie a lui Donal Noye continua să fie însă întunecată și tăcută, iar odăile lui Jon din spatele forjei reci erau încă și mai întunecate. Dar abia apucase să-și scoată mantia, când Dannel strecură capul prin ușă pentru a-l anunța că Clydas adusese un mesaj.

– Trimite-l înăuntru.

Jon aprinse o lumânare lungă din mangal, aprinzând cu ea alte trei.

Clydas intră, roz la față și clipind des, cu pergamentul strâns într-o mână moale.

– Iertare, Lord Comandant. Știu că trebuie să fii obosit, dar m-am gândit că ai dori să vezi asta imediat.

– Ai făcut bine.

Jon citi:

La Sălașul Aspru, cu șase corăbii. Mierla *pierdută, cu toți oamenii, două corăbii lysene împinse să eșueze pe Skane,* Gheara *ia apă. Foarte rău aici. Sălbaticii își mănâncă propriii morți. Creaturi moarte în păduri. Căpitanii braavosi iau numai femei și copii pe corăbiile lor. Femeile-vrăjitoare ne numesc negustori de sclavi. Încercare de cucerire a* Ciorii Furtunii *respinsă, șase din echipaj morți, mulți sălbatici. Au mai rămas opt corbi. Creaturi moarte în apă. Trimiteți ajutor pe uscat, mările sunt bântuite de furtuni. De pe* Gheară, *de mâna Maesterului Harmune.*

Cotter Pyke își mâzgălise dedesubt semnul furios.

– Rău, stăpâne? întrebă Clydas.

– Destul de rău.

Creaturi moarte în păduri. Creaturi moarte în apă. Șase corăbii rămase, din unsprezece care au ridicat pânzele. Jon Snow rulă pergamentul, încruntându-se. *Se lasă noaptea*, gândi el, *și acum începe războiul meu.*

CAVALERUL LEPĂDAT

– *Îngenuncheați cu toții în fața Măreției Sale Hizdahr zo Loraq, al Paisprezecelea cu Acest Nobil Nume, Regele Meereenului, Moștenitorul Ghisului, Octarh al Vechiului Imperiu, Stăpân al Skahazadhanului, Consort al Dragonilor și Sânge al Harpiei!* răcni heraldul, iar glasul îi răsună de pe podeaua din marmură și reverberă printre pilaștri.

Ser Barristan Selmy strecură o mână sub faldul mantiei și-și mișcă ușor sabia în teacă. În prezența regelui nu erau îngăduite alte arme decât cele ale protectorilor lui și, în ciuda faptului că fusese îndepărtat, se părea că și el se număra printre ei. Cel puțin nimeni nu încercase să-i ia sabia.

Daenerys Targaryen preferase să-și țină judecata de pe o banchetă din abanos lustruit, netedă și simplă, acoperită cu pernele pe care le găsise Ser Barristan ca să stea cât mai confortabil. Regele Hizdahr înlocuise bancheta cu două tronuri impunătoare din lemn poleit cu aur, ale căror spătare înalte erau sculptate în formă de dragoni. Suveranul se așeza în tronul din dreapta, cu o coroană de aur pe cap și un sceptru bătut cu nestemate în mâna albicioasă. Al doilea tron rămânea neocupat.

Tronul cel important, gândi Ser Barristan. *Niciun jilț-dragon nu poate înlocui un dragon, indiferent cât de meșteșugit ar fi sculptat.*

În dreapta tronurilor gemene stătea Goghor Uriaşul, un bărbat mătăhălos cu chip brutal, brăzdat de cicatrice. În stânga se afla Motanul Bălţat, cu o piele de leopard azvârlită pe un umăr. În spatele lor erau Belaquo Sfarmă-Oase şi Khrazz cel cu ochii reci. *Toţi sunt ucigaşi veterani*, gând Selmy, *dar una este să înfrunţi un duşman în arenă, când sosirea îi este vestită de corni şi de tobe, şi alta este să găseşti un asasin ascuns înainte de a putea lovi.*

Ziua abia deschisese ochii, dar Ser Barristan se simţea obosit până în măduva oaselor, de parcă luptase toată noaptea. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât părea să aibă nevoie de mai puţin somn. Când fusese scutier, putea să doarmă zece ore pe noapte şi totuşi să caşte când ieşea în curtea de antrenament. La şaizeci şi trei de ani, descoperea că cinci ore pe noapte erau mai mult decât suficiente. În noaptea trecută aproape că nici nu închisese ochii. Iatacul lui era o cămăruţă lângă apartamentele reginei, iniţial odăi pentru sclavi; mobilierul se compunea dintr-un pat, o oală de noapte, un dulap pentru veşminte, ba chiar şi un scaun, dacă ar fi dorit să se aşeze. Pe măsuţa de lângă pat ţinea o lumânare din ceară de albine şi o statuetă micuţă a Războinicului. Deşi nu era un bărbat pios, figurina aceea îl făcea să se simtă mai puţin singur acolo, în oraşul acesta straniu şi străin, şi către ea se întorsese în veghile întunecate ale nopţii. *Fereşte-mă de neîncrederile care mă rod*, se rugase el, *şi dă-mi puterea să fac ceea ce-i bine.* Însă nici rugile, nici zorile nu-i aduseseră încrederea.

Sala era pe atât de ticsită pe cât o văzuse vreodată bătrânul cavaler, însă lui îi săreau mai degrabă în ochi absenţele: Missandei, Belwas, Viermele Cenuşiu, Aggo şi Jhogo şi Rakharo, Irri şi Jhiqui, Daario Naharis. În locul lui Ţeastă-Rasă stătea un grăsan cu pieptar ce imita muşchii şi cu mască de leu, ale cărui picioare masive se iţeau pe sub o fustanelă din curele de piele: Marghaz zo Loraq, vărul regelui, noul comandant al Fiarelor de Bronz. Selmy îşi dezvoltase deja un dispreţ sănătos faţă de bărbatul acela. Îi cunoscuse pe cei ca el în Debarcaderul

Regelui – se gudurau pe lângă superiori, erau aspri cu inferiorii, pe atât de orbi, pe cât erau de lăudăroşi, şi mult, mult prea mândri.

Skahaz ar fi putut şi el să fi fost în sală, îşi dădu seama Selmy, *cu chipul hidos ascuns în spatele unei măşti*. Douăzeci de Fiare de Bronz stăteau între pilaştri, iar luminile torţelor se reflectau din arama lustruită a măştilor lor. Ţeastă-Rasă putea fi oricare dintre ei.

Sala zumzăia de cele o sută de voci scăzute ce răsunau din coloane şi marmura pardoselii. Sunetele erau ameninţătoare, furioase. Îi reaminteau lui Selmy de un cuib de viespi cu o clipă înainte ca toate insectele să se reverse, clocotind, dinăuntru. Iar pe feţele din mulţime vedea mânie, durere, suspiciune, teamă.

De abia ceruse heraldul ordine în sală, când începu mizeria. O femeie porni să se tânguie despre un frate care murise în arena lui Daznak, alta despre stricăciunile suferite de palanchinul ei. Un grăsan îşi smulse bandajele pentru a-şi arăta braţul ars, cu carnea încă vie şi supurând. Iar când un bărbat în *tokar* albastru-auriu începu să vorbească despre Harghaz Eroul, un sclav eliberat din spatele lui îl îmbrânci, trântindu-l la podea. Fu nevoie de şase Fiare de Bronz să-i despartă şi să-i târască afară din sală. *Vulpe, şoim, focă, lăcustă, leu, broască*. Selmy se întrebă dacă măştile aveau vreo semnificaţie pentru bărbaţii care le purtau. Oare aceiaşi oameni purtau zilnic aceleaşi măşti sau îşi alegeau în fiecare dimineaţă feţe noi?

– Linişte! ceru Reznak mo Reznak. Vă rog! Voi răspunde numai dacă voi...

– Este-adevărat? strigă o sclavă eliberată. Mama noastră a murit?

– Nu, nu, nu, scârţâi Reznak. Regina Daenerys se va întoarce în Meereen la vremea cuvenită, cu toată puterea şi măreţia. Până atunci, Luminăţia Sa Regele Hizdahr va...

– El nu-i regele meu! zbieră un sclav eliberat.

Oamenii începură să se îmbrâncească.

– *Regina n-a murit*, proclamă seneşalul. Călăreţii ei de sânge au fost trimişi dincolo de Skahazadhan s-o găsească pe Măria Sa şi s-o readucă

la lordul ei iubitor și la supușii credincioși. Fiecare are câte zece călăreți aleși pe sprânceană și fiecare om are trei cai iuți, așa că pot ajunge repede și departe. Regina Daenerys va fi găsită.

Un ghiscari înalt în veșmânt de brocart luă cuvântul după aceea, cu un glas pe atât de răsunător, pe cât era de înghețat. Regele Hizdahr se foi pe tronul-dragon, cu chipul împietrit, străduindu-se să pară preocupat, dar liniștit. O dată în plus, seneșalul lui dădu răspunsul.

Ser Barristan lăsă cuvintele uleioase ale lui Reznak să curgă peste el. Anii pe care-i petrecuse în Garda Regelui îl învățaseră șiretlicul de a asculta fără să audă, folositor mai cu seamă când cuvântătorul părea preocupat să susțină că vorbele erau cu adevărat suflare de vânt. Îi zări în fundul sălii pe prințul dornishean și pe cei doi tovarăși ai săi. *N-ar fi trebuit să fi venit. Martell nu-și dă seama de pericolul în care se află. Daenerys i-a fost singura prietenă de la Curte și ea nu mai este acum.* Se întrebă cât de multe înțelegeau ei din cele ce se vorbeau. Nici chiar Ser Barristan nu reușea să priceapă întotdeauna graiul ghiscari corcit al sclavilor, mai ales când vorbeau repede.

Cel puțin prințul Quentyn asculta cu atenție. *Este cu-adevărat fiul tatălui său.* Scund și îndesat, cu chip obișnuit, părea un flăcău cuviincios, serios, sensibil, ascultător... dar nu dintre cei care fac inima unei tinere să bată mai iute. Iar Daenerys Targaryen, orice altceva ar mai fi fost, rămânea o tânără, așa cum ea însăși susținea când îi făcea plăcere să joace rolul inocentei. Ca toate reginele bune, își punea poporul pe primul loc – altfel nu s-ar fi măritat niciodată cu Hizdahr zo Loraq – , dar fata dinlăuntrul ei continua să tânjească după poezie, pasiune și râs. *Ea vrea foc, iar Dorne îi trimite nămol.*

Din nămol poți face o cataplasmă, ca să astâmperi febra. În nămol poți să plantezi semințe și să crești o recoltă care să-ți hrănească copiii. Nămolul te va hrăni, pe când focul doar te va mistui, dar nebunii, copiii și fetele vor alege de fiecare dată focul.

În spatele prințului, Ser Gerris Drinkwater îi șoptea ceva lui Yronwood. Ser Gerris era exact opusul prințului său: înalt, zvelt și

arătos, cu grația unui spadasin și spiritul unui curtezan. Selmy nu se îndoia că multe fecioare dornishene își trecuseră degetele prin părul vârstat de soare și sărutaseră zâmbetul acela jucăuș de pe buze. *Dacă el ar fi fost prințul, lucrurile ar fi putut căpăta altă turnură*, îi fu imposibil să nu gândească... dar ceva din Drinkwater era nițel cam prea plăcut pentru gustul lui. *O monedă calpă*, își spuse bătrânul cavaler. Mai cunoscuse asemenea bărbați.

Indiferent ce anume șoptea, trebuie să fi fost ceva amuzant, fiindcă prietenul lui voinic și pleșuv pufni brusc în râs, îndeajuns de tare pentru ca regele însuși să întoarcă privirea spre dornisheni. Când îl zări pe prinț, Hizdahr zo Loraq se încruntă.

Lui Ser Barristan nu-i plăcu încruntătura aceea. Și-i plăcu cu atât mai puțin când regele îi făcu semn vărului său Marghaz să se apropie și să se aplece, apoi îi murmură ceva la ureche.

Eu nu jur credință lui Dorne, își spuse Ser Barristan. Însă Lewyn Martell îi fusese Frate Jurat, demult, pe vremea când legăturile dinlăuntrul Gărzii Regelui încă erau puternice. *Nu l-am putut ajuta pe prințul Lewyn pe Trident, dar îl pot ajuta pe nepotul lui acum.* Martell dansa într-un cuib de vipere și nici măcar nu zărea șerpii. Prezența lui permanentă, chiar și după ce Daenerys se dăruise altuia sub ochii zeilor și ai oamenilor, ar fi provocat orice soț, iar Quentyn n-o mai avea acum pe regină care să-l ferească de mânia lui Hizdahr. *Deși...*

Gândul îl izbi ca o palmă peste față. Quentyn crescuse la Curțile din Dorne. Intrigile și otrăvirile nu-i erau străine. Iar prințul Lewyn nu era singurul său unchi. *Este neam cu Vipera Roșie.* Daenerys îl luase pe altul de consort, dar dacă Hizdahr murea, ea ar fi fost liberă să se mărite din nou. *Să se fi înșelat oare Țeastă-Rasă? Cine poate spune că lăcustele i-au fost destinate lui Daenerys? Era chiar loja regelui. Dacă el fusese menit a fi victimă din capul locului?* Moartea lui Hizdahr ar fi anulat pacea fragilă. Fiii Harpiei și-ar fi reluat crimele, yunkaii războiul. Poate că Daenerys nu avusese o opțiune mai bună decât Quentyn și pactul său de căsătorie.

Ser Barristan încă se lupta cu bănuiala aceea, când auzi zgomote de cizme grele care suiau treptele de piatră din partea din spate a sălii. Sosiseră yunkaii. Trei Înțelepți Stăpâni conduceau procesiunea din Orașul Galben, fiecare cu propriul său alai înarmat. Un stăpân de sclavi purta un *tokar* din mătase maronie tivit cu aur, altul un *tokar* cu dungi verzi-albăstrii și portocalii, iar al treilea un pieptar ornat, incrustat cu scene erotice în negru, jad și sidef. Căpitanul mercenar Barbă-nsângerată îi însoțea cu un sac din piele aruncat pe umărul masiv și cu o expresie veselă și ucigașă pe chip.

Nu este și Prințul Zdrențăros, observă Selmy. *Și nici Oacheșul Ben Plumm*. Îl privi cu atenție pe Barbă-nsângerată. *Dă-mi numai o jumătate de motiv pentru a dansa cu tine și vom vedea cine râde la urmă.*

Reznak mo Reznak se strecură în față.

– Înțelepți Stăpâni, ne cinstiți cu prezența voastră. Luminăția Sa Regele Hizdahr îi salută pe prietenii săi din Yunkai. Am înțeles...

– Înțelege asta.

Barbă-nsângerată scoase un cap retezat din sac și-l aruncă spre seneșal.

Reznak scoase un cârâit de spaimă și sări în lături. Capul trecu pe lângă el, lăsând pete de sânge pe pardoseala din marmură purpurie, și se rostogoli până se opri lângă postamentul tronului-dragon al regelui Hizdahr. Pe toată lungimea holului, Fiarele de Bronz își coborâră sulițele. Goghor Uriașul înaintă clătinându-se și se plasă în fața tronului regelui, iar Motanul Bălțat și Khrazz îl flancară imediat, formând un zid.

Barbă-nsângerată hohoti.

– Este mort. N-o să muște.

Foarte, foarte precaut, seneșalul se apropie de căpățână și o ridică delicat de păr.

– Amiralul Groleo.

Ser Barristan se uită înspre tron. Slujise sub atâția regi, încât îi era imposibil să nu-și imagineze cum ar fi putut reacționa ei la provocarea aceea. Aerys s-ar fi tras înapoi de oroare, probabil înțepându-se în

țepii Tronului de Fier, apoi ar fi zbierat la gărzile sale să-i taie pe yunkai în bucăți. Robert ar fi răcnit, cerându-și ciocanul, pentru a-l răsplăti pe Barbă-nsângerată în același fel. Până și Jaehaerys, considerat slab de către mulți, ar fi poruncit arestarea lui Barbă-nsângerată și a stăpânilor de sclavi yunkai.

Hizdahr rămase încremenit, un bărbat transfigurat. Reznak așeză capul pe o pernă din satin la picioarele sale, apoi se îndepărtă iute, cu gura strâmbată într-o expresie de neplăcere. Ser Barristan putea simți de la câțiva metri depărtare parfumul floral puternic al seneșalului.

Ochii mortului priveau în sus, cu un aer ce părea încărcat de reproș. Barba îi era maronie de sânge închegat, dar un firicel roșu continua să i se prelingă din gât. După cum se părea, fuseseră necesare mai multe lovituri pentru a-i despărți capul de trup. În fundul sălii, aducătorii de petiții începură să se îndepărteze. O Fiară de Bronz își smulse masca de șoim din aramă și-și vărsă micul dejun.

Barristan Selmy nu era neobișnuit cu capetele retezate. Acesta însă... el străbătuse jumătate din lume cu bătrânul marinar, de la Pentos la Qarth și înapoi la Astapor. *Groleo a fost un om de treabă. N-a meritat sfârșitul ăsta. N-a vrut nimic altceva decât să ajungă acasă.* Cavalerul se încordă, așteptând.

– Aceasta, rosti regele Hizdahr, nu este... noi nu suntem încântați de această... care este înțelesul acestei... acestei...

Stăpânul de sclavi în *tokar* maro scoase un pergament.

– Am cinstea de a purta acest mesaj de la consiliul stăpânilor. Derulă sulul: Aici stă scris: „Șapte au intrat în Meereen pentru a semna legămintele de pace și a urmări jocurile de sărbătorire din arena lui Daznak. Ca zălog pentru siguranța lor, ne-au fost dați șapte ostatici. Orașul Galben îl jelește pe nobilul său fiu Yurkhaz zo Yunzak, care a pierit atât de crud ca oaspete al Meereenului. Sângele trebuie plătit prin sânge."

Groleo avea o nevastă în Pentos. Copii, nepoți. *De ce tocmai el, dintre toți ostaticii?* Jhogo, Hero și Daario Naharis comandau toți luptători, dar Groleo fusese un amiral fără flotă. *Au tras la sorți sau*

l-au considerat pe Groleo cel mai puțin prețios pentru noi, cel mai puțin probabil de a stârni represalii? se întrebă cavalerul... dar era mai ușor să pună întrebarea aceea decât să răspundă la ea. *Nu am știința de a descâlci asemenea noduri.*

– Luminăția Ta, rosti Ser Barristan. Dacă vei avea bunăvoința să-ți reamintești, nobilul Yurkhaz a murit, împiedicându-se pe trepte pe când încerca să fugă dinaintea dragonului și a fost călcat în picioare de propriii săi sclavi și însoțitori. Fie aceasta, fie inima i-a crăpat de spaimă. Era bătrân.

– Cine este acesta care vorbește fără consimțământul regelui? întrebă lordul din Yunkai în *tokar* dungat, un bărbat micuț cu bărbia teșită și dinții prea mari pentru gura sa. (Îi reamintea lui Selmy de un iepure.) Trebuie ca lorzii Yunkaiului să asculte flecărelile gărzilor?

Scutură perlele care-i tiveau *tokarul.*

Hizdahr zo Loraq părea să nu-și poată desprinde ochii de la capul de pe perna din satin. Abia când Reznak îi șopti ceva la ureche, reuși să iasă din transă.

– Yurkhaz zo Yunzak, spuse el, a fost comandantul vostru suprem. Care dintre voi vorbește acum în numele yunkailor?

– Toți, răspunse iepurele. Consiliul Stăpânilor.

Regele Hizdahr își regăsi oțelul din glas.

– Atunci toți purtați răspunderea pentru această încălcare a păcii noastre.

Îi răspunse yunkaiul cu pieptar de armură:

– Pacea noastră n-a fost încălcată. Sângele se plătește cu sânge, viața se plătește cu viață. Pentru a vă dovedi buna noastră credință, vă înapoiem trei dintre ostatici.

Rândurile din fier dinapoia lor se deschiseră. Trei meereeni fură împinși înainte – două femei și un bărbat care se strângeau cu mâinile de *tokar.*

– Soră, rosti rigid Hizdahr zo Loraq. Verilor. Făcu un gest către căpățâna însângerată: Îndepărtați-l din vederea noastră.

– Amiralul a fost un om al mării, îi reaminti Ser Barristan. Poate că Maiestatea Voastră le-ar putea cere yunkailor să ne restituie trupul său, pentru a-l putea îngropa sub valuri?

Lordul cu dinți de iepure flutură din mână.

– Dacă Luminăția Voastră o dorește, așa se va înfăptui. Ca semn al respectului nostru.

Reznak mo Reznak își drese glasul zgomotos.

– Nu vreau să jignesc, dar mi se pare că Luminăția Sa Regina Daenerys v-a dat... ăăă... șapte ostatici. Ceilalți trei...

– Ceilalți vor rămâne oaspeții noștri, anunță lordul din Yunkai cu pieptar de armură, până ce dragonii vor fi uciși.

În sală se făcu liniște. Urmară apoi murmure și mormăituri, blesteme șoptite, rugăciuni șoptite, viespile care se foiau în stup.

– Dragonii..., spuse regele Hizdahr.

– ...sunt monștri, așa cum au văzut toți în arena lui Daznak. Niciun fel de pace adevărată nu va fi posibilă cât timp ei trăiesc.

– Luminăția Sa Regina Daenerys, replică Reznak, este Mama Dragonilor. Doar ea poate...

Glasul disprețuitor al lui Barbă-nsângerată îl întrerupse:

– Ea nu mai există. A fost arsă și devorată. Buruienile îi cresc prin țeasta sfărâmată.

Un muget îi întâmpină vorbele. Unii începură să răcnească și să blesteme. Alții tropăiră din picioare și fluierară aprobator. Fiarele de Bronz bătură în podea cu mânerele sulițelor, până ce în sală se făcu din nou liniște.

Ser Barristan nu-și desprinsese ochii nicio clipă de la Barbă-nsângerată. *A venit să jefuiască un oraș și pacea lui Hizdahr l-a lăsat fără pradă. Va face tot ce trebuie pentru a porni vărsarea de sânge.*

Hizdahr zo Loraq se ridică fără grabă de pe tronul-dragon.

– Trebuie să-mi consult consiliul. Judecata de azi a luat sfârșit.

– *Îngenuncheați cu toții în fața Măreției Sale Hizdahr zo Loraq, al Paisprezecelea cu Acest Nobil Nume, Regele Meereenului, Moștenitorul*

Ghisului, Octarh al Vechiului Imperiu, Stăpân al Skahazadhanului, Consort al Dragonilor și Sânge al Harpiei! răcni heraldul.

Fiarele de Bronz se împrăștiară printre pilaștri și formară un șir, după care începură să înainteze încet în pas de defilare, scoțându-i din sală pe petiționari.

Dornishenii nu trebuiau să meargă atât de departe ca mare parte dintre ceilalți. Potrivit rangului și statutului său, Quentyn Martell fusese găzduit în Marea Piramidă, la două niveluri mai jos – un apartament frumos, cu propria privată și terasă cu parapet. Poate că de aceea el și tovarășii săi mai zăboviră, așteptând să se risipească înghesuiala, înainte de a porni spre trepte.

Ser Barristan îi privi, gânditor. *Ce ar dori Daenerys?* se întrebă el. Credea că știe. Bătrânul cavaler traversă sala, cu mantia lungă și albă unduind în urma sa. Îi ajunse pe dornisheni în vârful treptelor.

– Judecățile tatălui tău n-au fost niciodată măcar pe jumătate atât de animate, îl auzi pe Drinkwater glumind.

– Prințe Quentyn, rosti Selmy, pot să te rog să-mi acorzi câteva clipe?

Quentyn Martell se întoarse.

– Ser Barristan! Bineînțeles. Odăile mele sunt cu un nivel mai jos.

Nu.

– Nu este rolul meu să te sfătuiesc, Prințe Quentyn... dar în locul tău nu m-aș întoarce în odăile acelea. Tu și prietenii tăi ar trebui să coborâți scara și să plecați.

Prințul Quentyn îl privi fix.

– Să părăsesc piramida?

– Să părăsiți orașul. Să vă întoarceți în Dorne.

Dornishenii se priviră.

– Armele și armurile noastre sunt acolo, rosti Gerris Drinkwater. Ca să nu mai amintesc de majoritatea monedelor care ne-au mai rămas.

– Spadele pot fi înlocuite, zise Ser Barristan. Vă pot da suficiente monede pentru a vă întoarce în Dorne. Prințe Quentyn, regele te-a băgat în seamă azi. S-a încruntat.

Gerris Drinkwater izbucni în râs.

– Ar trebui să ne fie teamă de Hizdahr zo Loraq? L-ai văzut chiar acum, cu ochii tăi. A tremurat în fața yunkailor. Ei i-au trimis o *căpățână*, iar el n-a făcut nimic.

Quentyn Martell încuviință.

– Este bine ca un prinț să gândească înainte să acționeze. Regele acesta... nu știu ce să cred despre el. Este adevărat, regina m-a prevenit în privința lui, dar...

– Te-a prevenit? se încruntă Selmy. Atunci de ce te mai afli aici?

Prințul Quentyn se îmbujoră.

– Pactul de căsătorie...

– ...a fost încheiat de doi oameni care sunt morți, și nu conține niciun cuvânt despre regină ori despre tine. Promitea mâna surorii tale pentru fratele reginei, alt mort. Nu are nicio putere. Până n-ai apărut aici, Luminăția Sa nu știa nimic despre existența lui. Tatăl tău își ține bine ascunse secretele, Prințe Quentyn. Prea bine, mă tem. Dacă regina ar fi știut despre acest pact în Qarth, poate că n-ar fi plecat niciodată spre Golful Sclavilor, dar ai sosit prea târziu. Nu vreau să-ți torn sare peste răni, dar Luminăția Sa are un soț nou și un concubin bătrân, și pare să-i prefere pe amândoi în locul tău.

Mânia fulgeră în ochii negri ai prințului.

– Acest prinț ghiscari nu este un consort potrivit pentru regina Celor Șapte Regate.

– Nu ești în măsură să judeci asta.

Ser Barristan tăcu, întrebându-se dacă nu cumva zisese deja prea multe. *Nu. Spune-i și restul.*

– În ziua aceea în arena lui Daznak, unele bucate din loja regală au fost otrăvite. Doar printr-o întâmplare, Vânjosul Belwas le-a mâncat pe toate. Grațiile Albastre spun că l-au salvat numai mărimea lui și forța neobișnuită, dar a fost în pragul morții. Și acum se mai află în pericol.

Surpriza fu evidentă pe chipul Prințului Quentyn.

– Otravă... pentru Daenerys?

– Pentru ea sau pentru Hizdahr. Poate pentru amândoi. Loja era totuşi a lui. Înălţimea Sa a făcut toate aranjamentele. Dacă otrava a fost mâna lui... ei bine, va avea nevoie de un ţap ispăşitor. Cine poate fi mai bun decât un rival de pe un tărâm îndepărtat, care nu are niciun prieten la Curtea aceasta? Cine ar fi mai bun decât un peţitor respins de regină?

Quentyn Martell păli.

– *Eu?* Nu m-aş fi... doar nu poţi să crezi c-aş fi avut vreun rol în vreo...

Dacă nu acesta este adevărul, atunci e un maestru al disimulării.

– Alţii o pot crede, spuse Ser Barristan. Vipera Roşie ţi-a fost unchi. Şi ai motive întemeiate să doreşti moartea regelui Hizdahr.

– Şi alţii îi doresc moartea, sugeră Gerris Drinkwater. Naharis, de pildă...

– Amantul reginei, încheie Ser Barristan înainte ca dornisheanul să poată spune ceva care ar fi putut întina onoarea stăpânei sale. Aşa îi numiţi în Dorne, nu? Fără să aştepte răspunsul, continuă: Prinţul Lewyn mi-a fost Frate Jurat. Pe vremea aceea cei din Garda Regelui nu aveau secrete între ei. Ştiu că el avea un amant. Nu considera totuşi că asta ar fi fost vreo ruşine.

– Nu, răspunse Quentyn roşu la faţă, dar...

– Daario l-ar ucide pe Hizdahr într-o clipă, dacă ar cuteza, continuă Ser Barristan. Dar nu cu otravă. Niciodată. Şi oricum Daario n-a fost acolo. Cu toate acestea, Hizdahr ar fi încântat să-l învinovăţească pentru lăcuste... dar e posibil ca regele să mai aibă nevoie de Ciorile Furtunii, dar le va pierde dacă pare implicat în moartea căpitanului lor. Nu, prinţe. Dacă Luminăţia Sa are nevoie de un otrăvitor, se va întoarce către tine.

Spusese tot ceea ce putuse spune fără risc. În alte câteva zile, dacă zeii le-ar fi surâs, Hizdahr zo Loraq n-avea să mai conducă Meereenul... dar nu se câştiga nimic prin implicarea Prinţului Quentyn în baia de sânge care avea să urmeze.

– Dacă trebuie să rămâi în Meereen, ai face bine să te ţii departe de Curte şi să speri că Hizdahr te va uita, încheie Ser Barristan, însă o

corabie către Volantis ar fi o alegere mai înțeleaptă, prințe. Indiferent pentru ce cale vei opta, îți doresc tot binele.

Înainte să fi făcut trei pași, Quentyn Martell îl strigă:

– Ți se spune Barristan Viteazul.

– Da, așa-mi spun unii.

Selmy câștigase porecla aceea pe când avea zece ani, și abia fusese uns scutier, dar era atât de îngâmfat, mândru și prost încât îi intrase în cap că putea participa la turniruri împotriva unor cavaleri dovediți și încercați. De aceea împrumutase un cal de război și o armură din armurăria Lordului Dondarrion, după care participase la Blackhaven ca un cavaler misterios. *Până și heraldul a râs. Brațele îmi erau atât de subțiri, încât, atunci când mi-am coborât lancea, abia de puteam opri vârful să nu zgârie pământul.* Lordul Dondarrion ar fi avut tot dreptul să-l coboare de pe cal și să-i tragă o bătaie la fund, dar Prințului de Dragonflies i se făcuse milă de băiatul în armură nepotrivită și-i acordase respectul de a-i accepta provocarea. Fusese necesară o singură șarjă. După aceea Prințul Duncan îl ajutase să se ridice în picioare și-i scosese coiful.

– Un băiat! strigase el către mulțime. Un băiat viteaz.

Acum cincizeci și trei de ani. Câți dintre cei care au fost atunci la Blackhaven mai trăiesc?

– Ce poreclă crezi că-mi vor da dacă m-aș întoarce în Dorne fără Daenerys? întrebă Prințul Quentyn. Quentyn Precautul? Quentyn Lașul? Quentyn cel Sperios?

Prințul Care a Venit prea Târziu, gândi bătrânul cavaler... dar dacă un cavaler din Garda Regelui învață ceva, atunci învață să-și țină gura.

– Quentyn Înțeleptul, sugeră el.

Și speră că era adevărat.

PEȚITORUL ALUNGAT

Ora stafiilor aproape că sosise când Ser Gerris Drinkwater se întoarse la piramidă ca să anunțe că-i găsise pe Fasole, Hârțoage și Moș Bill Ciolănosul în una dintre cramele mai puțin respectabile din Meereen, bând vin galben și privind sclavi dezbrăcați, care se ucideau între ei cu mâinile goale și dinții umpluți cu fier.

– Fasole a scos un cuțit și a propus un pariu ca să vadă dacă dezertorii au burțile pline cu măruntaie galbene, povesti Ser Gerris, așa că i-am azvârlit un dragon și l-am întrebat dacă aurul galben era bun. A încercat moneda cu dinții și m-a întrebat ce vreau să cumpăr. Când i-am spus, a băgat cuțitul înapoi și m-a întrebat dacă sunt beat sau nebun.

– Lasă-l să creadă ce vrea, atâta vreme cât transmite mesajul, spuse Quentyn.

– O s-o facă. Mă pun chezaș c-o să te-alegi și cu întâlnirea dorită, măcar numai ca Fleandură s-o poată pune pe Frumoasa Meris să-ți scoată ficatul și să-l prăjească cu ceapă. Ar fi trebuit să-i fi dat ascultare lui Selmy. Când Barristan Viteazul îți spune să fugi, înțeleptul își trage cizmele. Ar trebui să căutăm o corabie spre Volantis cât timp portul mai este deschis.

Simpla menționare înverzi obrajii lui Ser Archibald.

– S-a terminat cu corăbiile. Mai degrabă m-aș întoarce la Volantis sărind într-un picior.

Volantis, gândi Quentyn. *Apoi Lys, apoi acasă. Înapoi pe drumul pe care-am venit, cu mâinile goale. Trei bărbați viteji care-au murit, pentru ce?*

Ar fi fost frumos să revadă Sângele Verde, să viziteze Sunspear și Grădinile de Apă și să respire aerul muntos, curat și dulce din Yronwood, în locul umorilor fierbinți, umede și murdare din Golful Sclavilor. Quentyn știa că tatăl lui n-ar fi rostit nicio vorbă de dojană, dar dezamăgirea i s-ar fi citit în ochi. Sora lui ar fi fost disprețuitoare, Șerpoaicele Nisipului l-ar fi batjocorit cu surâsuri mai ascuțite decât tăișurile săbiilor, iar Lordul Yronwood, al doilea său tată, care-și trimisese propriul fiu pentru a-l feri...

– Nu vă voi ține aici, le spuse Quentyn prietenilor săi. Tata mi-a încredințat mie această misiune, nu vouă. Duceți-vă acasă, dacă vreți. Prin orice cale ați dori s-o faceți. Eu rămân.

Bărbatul voinic ridică din umeri.

– Atunci Drink și cu mine rămânem, de asemenea.

În seara următoare, Denzo D'han apăru la ușa Prințului Quentyn ca să discute condițiile.

– Se va întâlni cu tine mâine, lângă piața de mirodenii. Caută o ușă însemnată cu o floare de lotus purpurie. Bate de două ori și spune „libertate".

– De acord, spuse Quentyn. Arch și Gerris mă vor însoți. El poate aduce de asemenea doi bărbați. Nu mai mulți.

– Dacă asta dorește prințul meu... Cuvintele erau îndeajuns de curtenitoare, însă tonul lui Denzo era încărcat de maliție, iar ochii războinicului-poet scânteiau de batjocură. Vino la apus. Și ai grijă să nu fii urmărit.

Dornishenii părăsiră Marea Piramidă cu o oră înainte de apus, pentru cazul în care ar fi greșit drumul sau ar fi avut greutăți în găsirea florii de lotus purpurii. Quentyn și Gerris purtau centurile cu săbii. Bărbatul voinic avea ciocanul cel mare prins peste spinarea lui masivă.

– Nu este încă târziu pentru a renunța la nebunia asta, rosti Gerris pe când mergeau pe o străduță puturoasă spre vechea piață de mirodenii;

izul de urină se simțea apăsător și din față puteau auzi huruitul roților cu obezi din fier ale unei cotigi pentru leșuri. Moș Bill Ciolănosul zicea că Frumoasa Meris poate prelungi moartea cuiva până la o lună. Noi *i-am mințit*, Quent. Ne-am folosit de ei ca s-ajungem aici, după care ne-am dus la Ciorile Furtunii.

– Așa cum ni s-a poruncit.

– Dar Zdrențărosul n-a intenționat niciodată ca noi s-o facem de-adevăratelea, sublinie bărbatul mătăhălos. Ceilalți băieți ai lui, Ser Orson și Dick Păiosul, Hungerford, Will de la Pădure, toți ăia, sunt închiși și-acum prin vreo temniță, din cauza noastră. Nu cred că Moș Fleandură a fost foarte încântat de asta.

– Nu, zise Prințul Quentyn, dar el iubește aurul.

Gerris izbucni în râs.

– Păcat că n-avem deloc așa ceva. Tu ai încredere în pacea asta, Quent? Eu n-am. Jumătate din oraș îl numește erou pe ucigașul de dragoni, dar cealaltă jumătate scuipă sânge când îi aude numele.

– Harzoo, rosti bărbatul voinic.

Quentyn se încruntă.

– Se numea Harghaz.

– Hizdahr, Humzum, Hagnag – ce contează? Eu le spun la toți Harzoo. N-a ucis niciun dragon. N-a făcut decât să se aleagă c-un fund pârlit ca șoriciul de pe porc.

– A fost viteaz.

Eu aș fi avut oare curajul de a înfrunta monstrul acela, fără altă armă decât o suliță?

– A murit vitejește, dacă asta voiai să spui.

– A murit urlând, preciză Arch.

Gerris puse o mână pe umărul lui Quentyn.

– Chiar dacă se va întoarce, regina va fi tot măritată.

– Nu și dacă-i trag regelui Harzoo una cu ciocanul meu, propuse bărbatul voinic.

– Hizdahr, zise Quentyn. Îl cheamă Hizdahr.

– Un pupic de la ciocanul meu și nimănui n-o să-i mai pese cum s-a numit, spuse Arch.

Ei nu văd. Prietenii lui pierduseră din vedere adevărata sa țintă acolo. *Drumul duce prin ea, nu la ea. Daenerys este calea spre trofeu, nu trofeul în sine.*

– Ea mi-a spus: „Dragonul are trei capete. Căsătoria mea nu trebuie să fie sfârșitul tuturor speranțelor tale. Știu de ce ești aici. Pentru foc și sânge." Știți bine că am sânge Targaryen în mine. Îmi pot urmări ascendența...

– Fac ceva pe descendența ta, spuse Gerris. Dragonilor n-o să le pese de sângele tău, decât poate în privința gustului. Nu poți să-mblânzești un dragon c-o lecție de istorie. Ei sunt monștri, nu maesteri. Quent, tu-ți dorești cu-adevărat să faci asta?

– Asta-i ceea ce trebuie să fac. Pentru Dorne. Pentru tata. Pentru Cletus, și Will, și Maesterul Kedry.

– Ei sunt morți, spuse Gerris. Lor n-o să le pese.

– Da, încuviință Quentyn, sunt morți. Dar de ce au murit? Ca să m-aducă aici, pentru a mă putea căsători cu regina dragonilor. O aventură măreață, a numit-o Cletus. Drumuri cu demoni și mări furtunoase, iar la capătul lor, cea mai frumoasă femeie din lume. O poveste pe care s-o tot istorisești nepoților. Dar Cletus nu va mai zămisli niciodată un copil, decât numai dacă n-a lăsat vreun bastard în pântecele fetișcanei aceleia pe care-o plăcea în tavernă. Will nu va avea parte niciodată de nunta sa. Morțile lor ar trebui să aibă vreun rost.

Gerris arătă un leș rezemat de un perete din cărămidă, înconjurat de un nor de muște verzui, strălucitoare.

– Moartea lui are vreun rost?

Quentyn privi cadavrul cu dezgust.

– A murit de pântecăraie. Feriți-vă de el. Iapa albă se afla înlăuntrul zidurilor orașului. Nu era de mirare că străzile păreau atât de pustii. Nepătații vor trimite o cotigă pentru morți să-l ridice.

– Neîndoios, dar nu aceasta a fost întrebarea mea. Vieţile oamenilor au rost, nu morţile lor. Şi eu i-am iubit pe Will şi pe Cletus, dar asta nu ni-i va readuce. Asta-i o greşeală, Quent. Nu te poţi încrede în mercenari.

– Şi ei sunt oameni ca toţi oamenii. Îşi doresc aur, glorie, putere. Astea-s toate lucrurile-n care cred.

Ele şi propriul meu destin. Sunt un prinţ de Dorne şi sângele dragonilor îmi curge prin vene.

Soarele coborâse în spatele zidurilor oraşului până găsiră floarea de lotus, vopsită pe uşa din lemn decolorată a unei căsuţe scunde din cărămizi, aflată în mijlocul unui şir de locuinţe similare din umbra uriaşei piramide galben-verzuie a lui Rhazdar. Quentyn ciocăni de două ori, aşa cum fusese instruit. Un glas morocănos îi răspunse dinapoia uşii, mormăind ceva neinteligibil în graiul corcit al Golfului Sclavilor, un amestec schimonosit de ghiscari veche şi valyriană cultă. Prinţul răspunse în aceeaşi limbă:

– Libertate.

Uşa se deschise. Gerris intră primul, din motive de precauţie, cu Quentyn urmându-l îndeaproape, şi cu bărbatul voinic în ariergardă. Înăuntru aerul era înceţoşat de fum albăstrui, al cărui miros dulceag nu putea acoperi pe de-a-ntregul miasmele mai pătrunzătoare de urină, vin acru şi carne putrezită. Spaţiul era mult mai larg decât părea din exterior, întinzându-se în stânga şi în dreapta, în căsuţele alăturate. De pe stradă păreau a fi o duzină de locuinţe, dar la interior erau o unică sală lungă.

La ora aceasta sala nu era nici pe jumătate plină. Câţiva dintre ocupanţii ei le aruncară dornishenilor priviri plictisite, ostile sau curioase. Restul erau strânşi în jurul gropii din capătul îndepărtat al încăperii, unde doi bărbaţi goi puşcă se luptau cu cuţite în strigătele şi îndemnurile spectatorilor.

Quentyn nu zări niciun semn al oamenilor pentru care veniseră aici. După aceea, o uşă pe care n-o văzuse până atunci se deschise şi apăru o bătrână, o făptură zbârcită în *tokar* roşu-închis, tivit cu cranii minuscule

din aur. Pielea îi era albă ca laptele de iapă, iar părul atât de subțire, încât puteai distinge scalpul de dedesubt.

– Dorne, rosti ea. Eu sunt Zahrina. Lotusul Purpuriu. Coborâți pe-aici și-o să-i găsiți.

Le ținu ușa deschisă și le făcu semn să intre.

În spatele ușii era o scară cu trepte din lemn, abruptă și în spirală. De data aceasta bărbatul voinic deschise drumul și Gerris rămase ultimul, cu prințul între ei. *Un beci sub beci.* Drumul până jos era lung și atât de întunecos, încât Quentyn trebui să-l pipăie întruna cu piciorul, pentru a nu luneca. Atunci când ajunse aproape de capăt, Ser Archibald își trase pumnalul.

Ieșiră într-o criptă din cărămidă de trei ori mai mare decât crama de deasupra. Ciubere uriașe din lemn se înșiruiau în lungul pereților cât vedeai cu ochii. Un felinar roșu atârna pe un cârlig imediat după ușă, iar o lumânare neagră și unsuroasă pâlpâia pe un butoiaș răsturnat care slujea drept măsuță. Aceea era unica lumină.

Caggo Ucigașul Cadavrului se plimba înainte și înapoi pe lângă ciuberele cu vin, cu *arakhul* negru atârnându-i pe coapsă. Frumoasa Meris stătea în picioare cu o arbaletă în brațe, cu ochii reci și morți ca două pietre sure. Denzo D'han baricadă ușa după ce intrară dornishenii, apoi se așeză în fața ei cu brațele încrucișate peste piept.

Cu unul prea mult, gândi Quentyn.

Prințul Zdrențăros stătea la masă, cu mâinile în jurul unei cupe de vin. În lumina galbenă a lumânării, părul lui cenușiu-argintiu părea aproape auriu, deși cearcănele de sub ochi erau adânci ca niște coburi. Purta mantia din lână maronie a călătorilor, sub care scânteia argintiu cămașa din zale. Oare asta dovedea trădare sau simplă precauție? *Un mercenar bătrân este un mercenar prudent.* Quentyn se apropie de masa lui.

– Fără mantie, arăți altfel, lordul meu.

– Straiele mele zdrențăroase? Pentoshi ridică din umeri: Sunt sărmane... dar flendurile acestea îmi umplu dușmanii de spaimă, iar pe

câmpul de bătălie zdrenţele mele care flutură în vânt îmi îmboldesc oamenii mai mult decât orice stindard. Iar dacă vreau să mă deplasez nevăzut, îmi este de ajuns să le scot, pentru a deveni un om obişnuit şi câtuşi de puţin observabil. Făcu semn spre banca din faţa sa: Ia loc. Înţeleg că eşti un prinţ. Nu mi-aş fi dat seama. Vrei să bei ceva? Zahrina are şi câte ceva de mâncare. Pâinea îi este mucegăită, iar tocana cumplită. Grăsime şi sare, cu o bucăţică sau două de carne. Ea zice c-ar fi de câine, dar cred că-i mai degrabă de şobolan. N-o să te omoare însă. Am descoperit că trebuie să te temi doar atunci când mâncarea este ispititoare. În mod invariabil otrăvitorii aleg bucatele cele mai ademenitoare.

- Ai adus trei bărbaţi, rosti Ser Gerris pe un ton apăsat. Căzuserăm de acord pentru câte doi de fiecare parte.

- Meris nu este bărbat. Meris, scumpete, descheie-ţi cămaşa şi-arată-le.

- Nu va fi nevoie, zise Quentyn.

Dacă zvonurile pe care le auzise erau adevărate, Frumoasa Meris avea sub cămaşa aceea doar cicatricele lăsate de cei care-i retezaseră sânii.

- Meris este femeie, de acord. Cu toate acestea, ai răsucit înţelegerea.

- Zdrenţăros şi răsucit, ce mai bandit sunt! Trei contra doi nu înseamnă mare avantaj, trebuie să recunoşti, dar poate conta. În lumea asta trebuie să înveţi să înhaţi orice daruri ar alege zeii să-ţi trimită. Asta-i o lecţie pe care am învăţat-o pentru un preţ destul de mare. Ţi-o ofer ca semn al bunei mele credinţe. Arătă din nou spre bancă: Ia loc şi spune ceea ce ai venit să spui. Promit să nu te-omor până nu te-ascult. Măcar atât pot să fac pentru un prinţ de teapa mea. Quentyn, da?

- Quentyn din Casa Martell.

- Broscoi ţi se potriveşte mai bine. Nu-mi stă-n obicei să beau cu mincinoşii şi cu dezertorii, dar mi-ai trezit curiozitatea.

Quentyn se aşeză. *Un cuvânt greşit şi-n mai puţin de o bătaie de inimă totul se poate schimba-n sânge.*

– Îți cer iertare pentru amăgirea noastră. Singurele corăbii ce mergeau spre Golful Sclavilor erau cele care fuseseră angajate să te ducă pe tine la războaie.

Prințul Zdrențăros ridică din umeri.

– Toți trădătorii au istoriile lor. Nu ești primul care să-mi fi jurat sabia sa, să-mi fi luat galbenii și să fi fugit. Toți au *motive*. „Mezinul meu este bolnav“ sau „Soția îmi pune coarne“ sau „Toți ceilalți bărbați mă pun să le sug mădularul“. Acesta din urmă a fost un băiat fermecător, dar nu i-am iertat dezertarea. Altul mi-a spus că mâncarea noastră era atât de mizerabilă, încât trebuia să plece până nu vărsa, așa că i-am tăiat laba piciorului, i-am fript-o și i-am dat-o s-o mănânce. După aceea l-am făcut bucătarul taberei. Hrana ni s-a îmbunătățit vizibil, iar când contractul i s-a încheiat, a mai semnat unul. Tu însă... câțiva dintre oamenii mei cei mai buni sunt închiși în temnițele reginei din cauza limbii tale mincinoase și mă-ndoiesc că ai ști măcar să gătești.

– Sunt un prinț de Dorne, zise Quentyn. Am o misiune față de tatăl și poporul meu. A existat un pact de căsătorie secret.

– Așa am auzit. Iar când regina argintie ți-a văzut hârtiuța, ți-a căzut în brațe, da?

– Nu, spuse Frumoasa Meris.

– Nu? Ah, îmi reamintesc. Mireasa ți-a fugit pe un dragon. Ei bine, când se-ntoarce, ai grijă să ne inviți la ceremonia nupțială. Celor din compania mea le va plăcea să bea pentru fericirea voastră, iar mie-mi plac nunțile din Westeros. Mai ales partea care se desfășoară-n pat, atât doar că... ia stai nițel... Se răsuci spre Denzo D'han: Denzo, mi s-a părut că mi-ai zis că regina dragonilor s-ar fi măritat cu un ghiscari.

– Un nobil din Meereen. Bogat.

Prințul Zdrențăros se întoarse către Quentyn.

– Ar putea fi adevărat? În niciun caz! Cum ar rămâne atunci cu pactul tău de căsătorie?

– Ea și-a râs de el, zise Frumoasa Meris.

Daenerys n-a râs niciodată. Restul Meereenului putea să-l considere o curiozitate amuzantă, ca pe bărbatul din Insulele Verii pe care Regele Robert obişnuia să-l ţină la Debarcaderul Regelui, însă regina îi vorbise întotdeauna cu blândeţe.

– Am ajuns prea târziu, rosti Quentyn.

– Păcat că nu m-ai părăsit mai devreme. Prinţul Zdrenţăros sorbi din vin: Aşadar... nicio nuntă pentru prinţul Broscoi. De aceea te-ai întors ţopăind la mine? Cei trei bravi flăcăi dornisheni au decis să-şi onoreze contractele?

– Nu.

– Jignitor.

– Yurkhaz zo Yunzak este mort.

– O veste veche. L-am văzut murind. Sărmanul a zărit un dragon şi s-a-mpiedicat pe când încerca să fugă. După aceea o mie dintre prietenii lui cei mai apropiaţi l-au călcat în picioare. Nu-ncape îndoială că Oraşul Galben este scăldat în lacrimi. Vrei să-nchin acum în amintirea lui?

– Nu. Yunkaii şi-au ales un nou comandant?

– Consiliul Stăpânilor n-a putut cădea de acord. Yezzan zo Qaggaz se bucura de cea mai mare susţinere, dar acum şi el este mort. Comanda supremă trece pe rând la fiecare dintre Înţelepţii Stăpâni. Astăzi conducătorul nostru este unul dintre prietenii tăi, cel poreclit Cuceritorul Beat. Mâine va fi Lordul Obraji-tremurători.

– Iepurele, spuse Meris. Obraji-tremurători a fost ieri.

– Aşa, scumpete, corectează-mă. Prietenii noştri yunkai au fost îndeajuns de amabili pentru a ne oferi ordinea lor. Trebuie să mă străduiesc să o consult cu mai multă asiduitate.

– Yurkhaz zo Yunzak a fost cel care te-a angajat.

– El a semnat contractul nostru din partea oraşului său. Doar atât.

– Meereenul şi Yunkaiul au încheiat pace. Asediul va fi ridicat, oştile vor fi demobilizate. Nu vor mai exista bătălii, nici măceluri, nici vreun oraş pe care să-l jefuieşti.

– Viața-i plină de dezamăgiri.

– Cât timp crezi că vor mai dori yunkaii să continue să plătească solda a patru companii libere?

Prințul Zdrențăros sorbi din vin și spuse:

– O întrebare jignitoare. Dar asta-i viața noastră, a bărbaților din companiile libere. Un război se sfârșește, începe altul. Din fericire întotdeauna există cineva care să se lupte cu altcineva, pe undeva. Poate aici. Chiar în timp ce noi bem acum, Barbă-nsângerată își îmboldește amicii yunkai să-i prezinte Regelui Hizdahr altă căpățână. Sclavii eliberați și stăpânii de sclavi își privesc beregatele și-și ascut cuțitele, Fiii Harpiei urzesc în piramidele lor, iapa albă poartă sclavi și lorzi deopotrivă, prietenii noștri din Orașul Galben se uită peste mare, iar undeva prin stepele deluroase un dragon morfolește carnea fragedă a lui Daenerys Targaryen. Cine conduce Meereenul în noaptea asta? Cine-l va conduce mâine? Pentoshi ridică din umeri: De un lucru sunt sigur. Cineva o să aibă nevoie de spadele noastre.

– Eu am nevoie de spadele acelea. Dorne vă va angaja.

Prințul Zdrențăros o privi pe Frumoasa Meris.

– Nu duce lipsă de-ndrăzneală, Broscoiul ăsta. Mai trebuie să-i reamintesc? Dragul meu prinț, ultimul contract semnat de noi l-ai folosit pentru a-ți șterge poponeața roz.

– Voi plăti dublu față de yunkai.

– Și în aur la semnarea contractului, da?

– O parte ți-o voi plăti când ajungem în Volantis, iar restul după ce m-am întors în Sunspear. Când am pornit pe mare, am luat aur cu noi, dar ar fi fost greu de ascuns după ce ne-am alăturat companiei, așa că l-am dat băncilor. Îți pot arăta hârtiile.

– Aha... Hârtii... Dar noi vom fi plătiți *dublu*.

– De două ori mai multe hârtii, rosti Frumoasa Meris.

– Restul îl vei căpăta în Dorne, insistă Quentyn. Tatăl meu este un om de onoare. Dacă îmi pun sigiliul pe un legământ, el îi va respecta condițiile. Ai cuvântul meu în privința aceasta.

Prinţul Zdrenţăros îşi termină vinul, întoarse cupa cu fundul în sus şi o aşeză pe masă între ei.

– Bun! Ia să vedem dac-am înţeles bine. Un mincinos şi nesocotitor de jurăminte dovedit doreşte să-ncheie un contract cu noi şi plăteşte în promisiuni. Şi, mă-ntreb eu, pentru ce servicii? Hoinarii mei trebuie să-i zdrobească pe yunkai şi să prade Oraşul Galben? Să înfrângă o *khalasar* dothraki pe câmp? Să te escorteze acasă, la tatăl tău? Sau vei fi mulţumit dacă ţi-o vom aduce pe Regina Daenerys în patul tău, umedă şi doritoare? Spune-mi adevărul, prinţ Broscoi? Ce doreşti de la mine şi ai mei?

– Am nevoie să mă ajutaţi să fur un dragon.

Caggo Ucigaşul Cadavrului chicoti. Frumoasa Meris îşi răsfrânse buza într-un semisurâs. Denzo D'han fluieră.

Prinţul Zdrenţăros se mulţumi să se lase pe spate pe taburetul său şi spuse:

– Dublu nu-i de ajuns pentru dragoni, prinţişorule. Până şi-un broscoi ar trebui să ştie asta. Dragonii costă. Iar cei care plătesc cu promisiuni ar trebui să aibă cel puţin mintea de a promite *mai mult*.

– Dacă vrei să triplez...

– Ce vreau de fapt, spuse Prinţul Zdrenţăros, este Pentos.

GRIFONUL RENĂSCUT

Trimise mai întâi arcașii.

Balaq cel Negru comanda o mie de arcuri. În tinerețea sa, Jon Connington împărtășise disprețul majorității cavalerilor față de arcași, dar în exil devenise mai înțelept. În felul său aparte, săgeata era la fel de letală ca spada, așa că pentru călătoria cea lungă insistase ca Harry Strickland Fără-adăpost să-i împartă pe oamenii lui Balaq în zece companii de câte o sută de arcași și să îmbarce fiecare companie pe altă corabie.

Șase dintre corăbiile acelea rămăseseră laolaltă suficient pentru a-și debarca pasagerii pe țărmurile Capului Mâniei (celelalte patru rămăseseră în spate, dar aveau să apară în cele din urmă, îi asiguraseră volantenii, deși Griff credea că era la fel de probabil să fi fost pierdute, ori să fi ajuns altundeva), ceea ce lăsa compania cu numai șase sute de arcuri. Deocamdată două sute se dovedeau suficiente.

– Vor încerca să ne trimită corbi, îi spuse el lui Balaq cel Negru. Fii atent la turnul maesterului. Aici, indică pe harta pe care o trasase în noroiul taberei lor. Doboară toate păsările ce părăsesc castelul.

– Așa vom face, răspunse bărbatul din Insulele Verii.

O treime din oamenii lui Balaq foloseau arbalete, iar altă treime arcurile dublu curbate din corn și tendoane ale răsăritului. Mai bune decât acelea erau arcurile mari și lungi din tisă ale arcașilor cu sânge

Westeros, iar cele mai bune dintre toate erau arcurile mari din inimă-de-aur, prețuite de Balaq cel Negru însuși și de cei cincizeci de oameni ai săi de pe Insulele Verii. Doar un arc din os de dragon ar fi putut trimite săgeata mai departe decât unul din inimă-de-aur. Indiferent însă de arcul pe care-l purtau, toți oamenii lui Balaq aveau privirea ascuțită și erau veterani experimentați, care-și dovediseră valoarea într-o sută de bătălii, raiduri și hărțuieli. Și-o dovediră din nou la Cuibul Grifonului.

Castelul se ridica pe țărmurile Capului Mâniei, pe un țanc înalt de piatră roșu-închis, înconjurat din trei părți de apele tumultuoase ale Golfului Naufragiilor. Singura sa cale de acces era apărată de o casă a porții în spatele căreia se întindea creasta lungă și golașă pe care Conningtonii o numeau „gâtul dragonului". Cucerirea gâtului putea fi scăldată în sânge, întrucât creasta îi expunea pe atacatori la sulițele, bolovanii și săgețile apărătorilor din cele două turnuri rotunde care flancau porțile principale ale castelului. Iar odată ce ajungeau la porțile acelea, cei dinăuntru puteau turna peste ei ulei încins. Griff se aștepta să piardă o sută de oameni, poate mai mulți.

Pierdu patru oameni.

Pădurile fuseseră lăsate să pătrundă pe câmpul de dincolo de casa porții, astfel încât Franklyn Flowers se putu folosi de ele pentru camuflare și-și aduse oamenii până la douăzeci de metri de porți, înainte de a ieși dintre copaci cu un berbec pe care-l meșteriseră în tabără. Izbitura lemnului în lemn aduse doi bărbați pe metereze; arcașii lui Balaq cel Negru îi doborâră pe amândoi înainte să-și fi putut alunga somnul de sub pleoape. Se dovedi că poarta era zăvorâtă, dar nu și baricadată; cedă la a doua izbitură și oamenii lui Ser Franklyn suiseră jumătate din gâtul dragonului înainte ca un corn de război să sune alarma în castelul propriu-zis.

Primul corb își luă zborul pe când cârligele lor se arcuiau deasupra zidului exterior, iar al doilea după câteva clipe. Niciuna dintre păsări nu parcursese o sută de metri înainte de a fi doborâtă de săgeți.

Un străjer dinăuntru vărsă o găleată de ulei peste primii care ajunseră la porți, dar, fiindcă nu avusese timp să-l încingă, găleata în sine pricinui mai multe necazuri decât conținutul ei. În scurtă vreme, săbiile răsunară într-o jumătate de duzină de locuri în lungul meterezelor. Bărbații din Compania de Aur suiră prin creneluri și alergară în lungul pasarelei, răcnind:

– *Grifon! Grifon!* străvechiul strigăt de luptă al Casei Connington, care trebuie să-i fi derutat încă și mai mult pe apărători.

Totul se termină în câteva minute. Griff sui gâtul dragonului pe un cal alb, alături de Harry Strickland Fără-adăpost. Pe când se apropiau de castel, văzu un al treilea corb fâlfâind din turnul maesterului, doar pentru a fi doborât de Balaq cel Negru însuși.

– S-a terminat cu mesajele, îl anunță el pe Ser Franklyn Flowers când ajunse în curte.

Următorul care zbură din turnul maesterului fu chiar maesterul. După felul în care bătu văzduhul cu brațele, ar fi putut fi confundat cu altă pasăre.

Acela fu sfârșitul întregii împotriviri. Gărzile care mai rămăseseră își azvârliră armele pe jos. Cu o iuțeală neașteptată, Cuibul Grifonului redevenise al său și Jon Connington era din nou lord.

– Ser Franklyn, spuse el, treci prin donjon și bucătării și adună-i pe toți cei pe care-i găsești. Malo, fă la fel în turnul maesterului și armurărie. Ser Brendel, grajdurile, septa și cazarma. Aduceți-i în curte și încercați să nu-i ucideți pe toți care nu insistă să moară. Vrem să cucerim ținuturile furtunii și n-o vom face printr-un măcel. Aveți grijă să căutați sub altarul Mamei – acolo există o scară secretă care coboară la o ieșire tăinuită. Iar o alta este sub turnul de apus prin miazănoapte, care coboară până la mare. Nu trebuie să scape nimeni.

– Nu vor scăpa, lordul meu, promise Franklyn Flowers.

Connington îi privi pornind, apoi îi făcu semn lui Jumătate-maester:

– Haldon, ocupă-te de cuibar. Diseară voi avea de transmis mesaje.

– Să sperăm că ne-au mai lăsat ceva corbi.

Până și Harry Fără-adăpost fu impresionat de iuțeala victoriei lor.

– Nu crezusem niciodată că va fi atât de ușor, rosti generalul-căpitan când intrară în sala mare pentru a privi Tronul Grifonului unde stătuseră și conduseseră cincizeci de generații de Conningtoni.

– În continuare va fi tot mai greu. Deocamdată i-am luat prin surprindere. Asta nu poate dura la nesfârșit, chiar dacă Balaq cel Negru ar doborî toți corbii din ținut.

Strickland privi cu atenție tapiseriile decolorate de pe pereți, ferestrele arcuite cu nenumăratele lor ochiuri rombice de sticlă albă și roșie, rastelurile de sulițe, spade și ciocane de luptă.

– N-au decât să vină. Castelul ăsta poate rezista la douăzeci de ori mai mulți atacatori decât noi, atâta vreme cât suntem bine aprovizionați. Și spui că există o cale prin care să poți ajunge la mare?

– Dedesubt. Un golfuleț ascuns sub țanc, care se ivește doar la reflux.

Connington nu intenționa însă „să-i lase să vină". Cuibul Grifonului era puternic, dar mic și atât timp cât rămâneau acolo și ei ar fi părut tot mici. În apropiere însă exista alt castel, mult mai mare și impenetrabil. *Cucerește-l pe acela și ținutul se va cutremura.*

– Iartă-mă, general-căpitane. Tatăl meu este îngropat sub sept și au trecut prea mulți ani de când m-am rugat ultima dată pentru el.

– Desigur, lordul meu.

După ce se despărțiră, Jon Connington nu merse însă la sept, ci pașii îl purtară către acoperișul turnului din răsărit, cel mai înalt de la Cuibul Grifonului. Pe când suia, își reaminti urcușuri din trecut – o sută cu tatăl său, căruia îi plăcea să privească peste păduri și steiuri și mare, și să știe că toate aparțineau Casei Connington, și unul (numai unul!) cu Rhaegar Targaryen. Prințul Rhaegar se întorcea din Dorne și zăbovise acolo două săptămâni cu escorta sa. *Era foarte tânăr pe atunci, dar și eu eram mai tânăr. Amândoi eram de fapt niște băieți.* La banchetul de recepție, prințul își luase harpa cu strune de argint și le cântase. *Un cântec de iubire și pierire*, își reaminti Jon Connington, *și toate femeile din sală plângeau când și-a lăsat harpa.* Nu și bărbații,

bineînțeles. Mai ales nu tatăl său, a cărui unică iubire era ținutul. Lordul Armond Connington petrecuse toată seara încercând să-l câștige pe prinț de partea sa în disputa cu Lordul Morrigen.

Ușa de acces pe acoperișul turnului era atât de înțepenită, încât era limpede că nimeni n-o mai deschisese de mulți ani și Jon fu nevoit s-o lovească cu umărul. Dar când păși pe meterezele înalte, priveliștea era pe atât de amețitoare pe cât și-o amintea: țancul cu roca săpată de vânt și crestele zimțuite, marea de dedesubt mârâind și agitându-se la poalele castelului aidoma unei lighioane fără astâmpăr, kilometri nesfârșiți de cer și nori, pădurea cu culorile toamnei.

– Ținuturile tatălui tău sunt foarte frumoase, spusese Prințul Rhaegar, stând exact în locul în care stătea Jon acum.

Iar băiatul de atunci replicase:

– Într-o bună zi, toate vor fi ale mele.

Ca și cum așa ceva l-ar fi putut impresiona pe prințul care moștenea întregul ținut de la Arbor până la Zid.

Cuibul Grifonului *fusese*, în cele din urmă, al lui, chiar dacă numai pentru câțiva ani care trecuseră iute. De aici Jon Connington condusese domenii vaste, care se întindeau pe multe leghe spre apus, miazănoapte și miazăzi, așa cum făcuseră tatăl lui și tatăl tatălui lui înaintea sa. Dar tatăl lui și tatăl tatălui lui nu-și pierduseră niciodată pământurile. El le pierduse. *M-am ridicat prea mult, am iubit prea pătimaș, am cutezat prea mult. Am încercat să prind o stea, m-am ridicat prea tare și am căzut.*

După Bătălia Clopotelor, când Aerys Targaryen îl despuiase de titluri și-l trimisese în surghiun într-un acces nebun de nerecunoștință și suspiciune, domeniile și titlul de lord rămăseseră în Casa Connington, fiindu-i trecute vărului său Ser Ronald, cel pe care Jon îl lăsase să îngrijească de castel când plecase la Debarcaderul Regelui pentru a-l însoți pe Rhaegar. După război, Robert Baratheon definitivase distrugerea grifonilor. Vărului Ronald i se îngăduise să-și păstreze castelul și capul, dar își pierduse titlul de lord, fiind după aceea doar Cavaler de Cuibul Grifonului, iar nouă zecimi din

domenii îi fuseseră luate și împărțite lorzilor vecini care-l susținuseră pe Robert.

Ronald Connington murise cu ani în urmă. Despre actualul Cavaler de Cuibul Grifonului, fiul său, Ronnet, se spunea că era plecat la război în ținuturile riverane. Asta era perfect. Din experiența lui Jon Connington, oamenii erau dispuși să lupte pentru lucruri despre care simțeau că le aparțineau, chiar și pentru cele câștigate prin hoție. Nu-l încânta ideea de a-și sărbători întoarcerea prin uciderea unei rude. Era adevărat, părintele lui Ronnet cel Roșu profitase rapid de prăbușirea vărului lord, dar fiul lui era un copil pe-atunci. Jon Connington nici măcar nu-l ura pe răposatul Ser Ronald pe cât ar fi putut s-o facă. Vina îi aparținea în totalitate.

În aroganța sa, el pierduse totul la Septul de Piatră.

Robert Baratheon se ascunsese undeva prin oraș, rănit și singur. Jon Connington știuse asta și știuse de asemenea că țeasta lui Robert înfiptă în vârful unei sulițe ar fi pus capăt rebeliunii, atunci și acolo. Era tânăr și mândru. Cum să nu fi fost? Regele Aerys îl numise Mâna sa și-i dăduse o oaste, iar el dorea să se dovedească vrednic de încrederea acordată, de dragostea lui Rhaegar. Avea să-l ucidă el însuși pe lordul rebel și să-și cioplească numele în toate istoriile Celor Șapte Regate.

Așa că năvălise la Septul de Piatră, zăvorâse orașul și începuse căutarea. Cavalerii lui trecuseră dintr-o casă în alta, spărseseră toate ușile, cercetaseră toate beciurile. Trimisese oameni să se târască chiar și prin canale, dar, cumva, Robert îi scăpase. Cei din oraș îl *ascunseseră.* Îl mutaseră dintr-o ascunzătoare secretă în alta, mereu cu un pas înaintea oamenilor regelui. Întregul oraș era un cuib de trădători. În cele din urmă îl pitiseră pe uzurpator într-un bordel. Ce fel de rege mai era acela care se ascundea în spatele fustelor femeilor? În timp ce căutarea continuase, Edward Stark și Hoster Tully se năpustiseră asupra orașului cu o armată rebelă. Urmase Bătălia Clopotelor și Robert ieșise din bordelul lui cu sabia în mână și aproape că-l ucisese pe Jon pe treptele vechiului sept de la care își trăgea orașul numele.

Ani buni după aceea, Jon Connington își spusese că nu putea fi învinuit, că făcuse tot ce putea face oricare alt bărbat. Soldații lui scotociseră toate găurile și ungherele, el oferise amnistii și recompense, luase ostatici, îi atârnase în colivii pentru ciori și jurase că nu vor căpăta nici hrană, nici apă până ce Robert n-avea să-i fie predat. Totul în zadar.

– Tywin Lannister însuși n-ar fi putut face mai multe, insistase el într-o seară din primul său an de exil vorbind cu Inimă-neagră.

– Aici greșești, replicase Myles Toyne. Lordul Tywin nu s-ar fi obosit să caute. El ar fi ars orașul ăla și toate creaturile vii din el. Bărbați și băieți, prunci la sân, cavaleri nobili și septoni sfinți, porci și târfe, șobolani și rebeli, i-ar fi trecut pe toți prin para focului. După ce flăcările s-ar fi stins și ar fi rămas doar cenușa și tăciunii, și-ar fi trimis oamenii să caute oasele lui Robert Baratheon. Iar mai târziu, când Stark și Tully apăreau cu gazda lor, le-ar fi oferit amnistii, iar ei le-ar fi acceptat și-ar fi șters-o acasă cu coada între picioare.

Avea dreptate, reflectă Jon Connington, rezemându-se de meterezele străbunilor săi. *Am vrut gloria uciderii lui Robert în duel individual și nu am vrut renumele de măcelar. Astfel că Robert mi-a scăpat și l-a omorât pe Rhaegar pe Trident.*

– Am înșelat așteptările tatălui, spuse el, dar nu le voi înșela pe ale fiului.

Până ce coborî, oamenii săi strânseseră în curte garnizoana castelului și pe ceilalți supraviețuitori. Deși Ser Ronnet se găsea într-adevăr undeva în miazănoapte cu Jaime Lannister, Cuibul Grifonului nu era tocmai părăsit de grifoni. Printre prizonieri se numărau Raymund, fratele mai tânăr al lui Ronnet, sora lui, Alynne, și fiul său natural, un băiat cu părul ca para focului căruia îi spuneau Ronald Storm. Toți ar fi fost ostatici utili dacă și când Ronnet cel Roșu ar fi încercat să se întoarcă și să recucerească acest castel, pe care tatăl lui îl furase. Connington ordonă să fie închiși în turnul de apus, sub pază. Fata începu să plângă, iar băiatul bastard încercă să-l muște pe sulițașul cel mai apropiat de el.

– Terminați, amândoi! se răsti la ei. Niciunul nu va păți nimic, decât dacă Ronnet cel Roșu se dovedește un prost și jumătate.

Doar câțiva captivi slujiseră acolo pe vremea când Jon Connington fusese ultima oară lord: un comandant încărunțit, orb de un ochi; două spălătorese; un rândaș care fusese grăjdar în timpul rebeliunii lui Robert; bucătăreasa, care se îngrășase enorm; armurierul castelului. Pentru prima dată după mulți ani, Griff își lăsase barba să crească în timpul călătoriei și, spre surprinderea sa, era în majoritate roșie, deși pe alocuri cenușa se întrevedea prin foc. Înveșmântat într-o tunică lungă, alb și roșu, brodată cu grifonii gemeni ai Casei sale, împestrițat și combatant, arăta ca o variantă mai bătrână și mai severă a tânărului lord care fusese prietenul și tovarășul Prințului Rhaegar... dar bărbații și femeile din Cuibul Grifonului continuau să-l privească cu ochi străini.

– Unii dintre voi m-ați recunoscut, le spuse. Restul mă vor cunoaște. Sunt lordul vostru legitim, întors din surghiun. Dușmanii mei v-au spus că sunt mort. Așa cum puteți vedea, poveștile acelea sunt false. Slujiți-mă la fel de credincios pe cât l-ați slujit pe vărul meu și n-ar trebui să vi se clintească niciun fir de păr din cap.

Le ceru să înainteze, unul câte unul, îi întrebă pe toți cum se numeau, apoi le ceru să îngenuncheze și să-i jure supunere. Merse iute. Soldații din garnizoană – numai patru supraviețuiseră atacului, bătrânul comandant și trei băieți – își depuseră săbiile la picioarele sale. Niciunul nu protestă. Niciunul nu muri.

În seara aceea, învingătorii se ospătară în sala mare cu cărnuri la frigare și pește proaspăt prins, scăldate cu vinuri roșii, bogate, din beciurile castelului. Jon Connington prezidă din Tronul Grifonului, împărțind masa înaltă cu Harry Strickland Fără-adăpost, Balaq cel Negru, Franklyn Flowers și cei trei grifoni tineri pe care-i luase captivi. Copiii erau din sângele său și simțea că ar trebui să-i cunoască, dar când băiatul bastard anunță: „Tata o să te-ucidă“, decise că-i cunoștea îndeajuns, porunci să fie duși în celulele lor și părăsi masa.

Haldon Jumătate-maester lipsise de la ospăţ. Lordul Jon îl găsi în turnul maesterului, aplecat peste un maldăr de pergamente, cu hărţi întinse de jur împrejur.

– Speri să afli unde poate fi restul companiei? îl întrebă Connington.

– Mi-aş dori să pot face asta, lordul meu.

Zece mii de oameni plecaseră cu corăbiile de la Volon Therys, cu toate armele, caii şi elefanţii. Nici jumătate dintre ei nu apăruseră deocamdată pe Westeros, în locul de debarcare stabilit sau în preajma acestuia, o porţiune pustie de coastă la marginea pădurii ploilor... ţinuturi pe care Jon Connington le ştia bine, fiindcă odată fuseseră ale lui.

Cu numai câţiva ani în urmă, el n-ar fi cutezat niciodată o debarcare la Capul Mâniei; lorzii furtunii erau prea aprig de loiali Casei Baratheon şi Regelui Robert. Dar fiindcă atât Robert, cât şi fratele lui Renly fuseseră omorâţi, situaţia se schimbase. Stannis era un om prea aspru şi rece ca să inspire multă loialitate, chiar dacă n-ar fi fost de cealaltă parte a lumii, şi ţinuturile furtunii aveau puţine motive pentru a iubi Casa Lannister. Iar Jon Connington nu era lipsit aici de proprii săi prieteni. *Unii lorzi mai bătrâni îşi vor reaminti totuşi de mine, iar fiii lor vor fi auzit istoriile. Şi toţi ştiu de Rhaegar şi de fiul lui tânăr al cărui cap a fost terciuit de un zid de piatră rece.*

Din fericire propria sa corabie fusese printre primele ce ajunseseră la destinaţie. După aceea fusese vorba doar despre ridicarea unei tabere, despre adunarea oamenilor săi, pe măsură ce soseau pe ţărm, şi de deplasarea rapidă, înainte ca lorzii mărunţi să fi avut vreun indiciu asupra pericolului lor. Acolo îşi dovedise priceperea Compania de Aur. Nicăieri nu apăruse haosul care ar fi întârziat în mod inevitabil un asemenea marş cu o sumedenie de cavaleri de casă şi recruţi locali adunaţi în grabă. Erau descendenţii Oţelului Înverşunat şi ei sugeau disciplina odată cu laptele de la mamă.

– Până mâine la ora aceasta, rosti el, ar trebui să avem trei castele.

Trupele care cuceriseră Cuibul Grifonului reprezentau un sfert din puterea de care dispuneau; Ser Tristan Rivers pornise către sediul Casei

Morrigen de la Cuibul Ciorii, iar Laswell Peake spre Casa Ploii, fortăreața Wyldes, fiecare aproximativ cu același număr de oameni. Restul rămăseseră în tabără, pentru a-și păzi locul de debarcare și prințul, sub comanda lui Gorys Edoryen, trezorierul volanten al companiei. Spera că numărul lor avea să crească; zilnic, soseau alte corăbii.

– Caii sunt însă prea puțini.

– Și n-avem elefanți, îi reaminti Jumătate-maester.

Niciunul dintre barcazurile mari care transportau elefanți nu apăruse deocamdată. Ultima dată fuseseră zărite la Lys, înainte de furtuna care risipise jumătate de flotă.

– Caii pot fi găsiți în Westeros. Elefanții...

– ...nu contează. Uriașele animale ar fi fost neîndoios utile într-o bătălie aprigă, dar ar fi trebuit să treacă ceva timp până să recapete puterea de a-și înfrunta dușmanii pe câmp. Pergamentele acelea ți-au spus ceva de folos?

– Oho, destule, lordul meu. Haldon îi aruncă un surâs subțire: Lannisterii își fac dușmani cu ușurință, însă par să aibă mai multe greutăți în a-și păstra prietenii. Alianța lor cu Tyrellii se destramă, judecând după ce am citit aici. Regina Cersei și Regina Margaery se luptă pentru micul rege ca două cățele pentru un os de găină, și ambele au fost acuzate de trădare și desfrâu. Mace Tyrell a abandonat asediul de la Capătul Furtunii, ca să se întoarcă la Debarcaderul Regelui și să-și salveze fiica, lăsând în urmă doar o forță de elită care să-i țină pe oamenii lui Stannis în interiorul castelului.

Connington se așeză.

– Mai spune.

– În miazănoapte, Lannisterii se bizuie pe Boltoni, iar în ținuturile riverane pe Frey, două Case de mult faimoase pentru trădare și cruzime. Lordul Stannis Baratheon rămâne în rebeliune, iar oamenii de fier de pe insule au pus de asemenea un rege. Nimeni nu pare să menționeze niciodată Vale, ceea ce-mi sugerează că Arrynii nu au jucat niciun rol în evenimentele acestea.

– Și Dorne?

Vale era hăt departe; Dorne era aproape.

– Mezinul Prințului Doran a fost logodit cu Myrcella Baratheon, ceea ce ar sugera că dornishenii s-au dat de partea Casei Lannister, dar au o armată în Drumul Oaselor și alta în Trecătoarea Prințului, care așteaptă...

– Așteaptă? Se încruntă: Ce așteaptă? Fără Daenerys și dragonii ei, Dorne era esențial pentru speranțele lor. Scrie la Sunspear. Doran Martell trebuie să știe că fiul surorii lui este încă viu și s-a întors acasă ca să revendice tronul tatălui său.

– Cum spui, lordul meu. Jumătate-maester privi alt pergament: Cu greu ne-am fi putut găsi un moment mai potrivit pentru debarcare. Avem practic peste tot prieteni și potențiali aliați.

– Dar n-avem dragoni, spuse Jon Connington, așa că pentru a-i atrage pe aliații aceștia de partea noastră, trebuie să le putem oferi ceva.

– Aurul și pământul sunt stimulentele tradiționale.

– Ar fi fost bine dacă am fi avut măcar unul dintre ele. Promisiuni de aur și promisiuni de pământuri pot fi suficiente pentru unii, însă Strickland și oamenii lui se vor aștepta să aibă prima opțiune asupra celor mai bune domenii și castele, cele care au fost luate de la strămoșii lor când au fugit în exil. Nu...

– Lordul meu are totuși un trofeu de oferit, atrase atenția Haldon Jumătate-maester. Mâna Prințului Aegon. O alianță prin căsătorie care să aducă o mare Casă sub stindardele noastre.

O mireasă pentru strălucitorul nostru prinț. Connington își amintea prea bine nunta Prințului Rhaegar. *Elia n-a fost niciodată pe măsura lui. A fost de la început fragilă și bolnăvicioasă, iar sarcina a slăbit-o și mai mult.* După nașterea Prințesei Rhaenys, mama ei fusese țintuită la pat vreme de jumătate de an, iar nașterea Prințului Aegon aproape că îi adusese moartea. După aceea maesterii îi spuseseră Prințului Rhaegar că ea nu va mai putea avea copii.

– S-ar putea totuşi ca Daenerys Targaryen să revină acasă într-o bună zi, îi spuse Connington lui Jumătate-maester. Aegon trebuie să fie liber pentru a se însura cu ea.

– Lordul meu ştie mai bine, rosti Haldon. În cazul acesta, ne-am putea gândi să oferim prietenilor potenţiali un trofeu ceva mai mic.

– La ce te gândeşti?

– La tine. Nu eşti însurat. Un mare lord, încă verde, fără moştenitori, cu excepţia verilor acestora de care tocmai am scăpat, descendentul unei Case străvechi, cu un castel minunat şi puternic, şi pământuri întinse şi mănoase care neîndoios vor fi redate şi poate chiar extinse de un rege recunoscător, după ce vom fi triumfat. Ai renume de războinic, iar ca Mână a Regelui Aegon vei vorbi cu glasul lui şi practic vei conduce regatul, mai puţin cu numele. Mă gândesc că mulţi lorzi ambiţioşi ar fi doritori să-şi nuntească fiica după un asemenea bărbat. Poate chiar şi prinţul de Dorne.

Răspunsul lui Jon Connington fu o privire prelungă şi rece. Existau momente în care Jumătate-maester îl irita aproape la fel mult pe cât îl iritase piticul.

– Nu cred.

Moartea mi se târăşte în sus prin braţ. Niciun bărbat nu trebuie să ştie asta vreodată, şi nicio soţie. Se sculă din nou în picioare.

– Pregăteşte scrisoarea pentru Prinţul Doran.

– Cum porunceşte lordul meu.

În noaptea aceea, Jon Connington dormi în odăile lordului, în patul care fusese cândva al tatălui său, sub un baldachin colbuit de catifea alb-roşu. Se trezi în zori, în sunetul ploii şi ciocănitul sfios al unui slujitor care dorea să ştie ce dorea să mănânce noul lui lord.

– Ouă fierte, pâine prăjită şi fasole. Şi un urcior de vin. Vinul cel mai prost din beci.

– Cel... mai *prost*, stăpâne?

– M-ai auzit.

După ce îi fuseseră aduse mâncarea și vinul, baricadă ușa, deșertă urciorul într-un castron și-și afundă mâna în el. Împachetările cu oțet și băile cu oțet erau tratamentul pe care Lady Lemore îl prescrisese piticului, când se temuse că el putea să aibă vărsatul-cenușiu, dar dacă ar fi cerut în fiecare dimineață un vas cu oțet s-ar fi trădat. Vinul putea să joace un rol similar, deși nu vedea niciun rost în a strica o recoltă bună. Unghiile de la toate cele patru degete erau negre acum, deși nu și de la degetul mare. La degetul mijlociu, cenușiul se târâse dincolo de a doua falangă. *Ar trebui să le retez*, gândi el, *dar cum aș putea explica două degete lipsă?* Nu cuteza să îngăduie să se afle că avea vărsatul-cenușiu. Oricât ar fi părut de ciudat, oameni care altfel s-ar fi avântat fără să clipească în luptă și ar fi riscat moartea pentru a salva un camarad și-ar fi abandonat același camarad dacă ar fi știut că avea vărsat-cenușiu. *Ar fi trebuit să-l fi lăsat să se înece pe blestematul de pitic.*

Mai târziu în cursul zilei, înveșmântat și înmănușat din nou, Connington inspectă castelul și le trimise vorbă lui Harry Strickland Fără-adăpost și căpitanilor săi să i se alăture pentru un consiliu de război. Nouă dintre ei se adunară în salon: Connington și Strickland, Haldon Jumătate-maester, Balaq cel Negru, Ser Franklyn Flowers, Malo Jayn, Ser Brendel Byrne, Dick Cole și Lymond Pease. Jumătate-maester avea știri bune.

– În tabără s-a primit veste de la Marq Mandrake. Volantenii l-a debarcat cu aproape cinci sute de oameni pe un țărm care s-a dovedit a fi Estermont. A cucerit Piatra Verde.

Estermont era o insulă în largul Capului Mâniei, care nu se numărase niciodată printre țintele lor.

– Blestemații de volanteni sunt atât de doritori să scape de noi, încât ne debarcă pe primul petic de uscat pe care-l văd, spuse Franklyn Flowers. Pun prinsoare că avem flăcăi risipiți pe jumătate din nenorocitele de Trepte de Piatră.

– Cu elefanții mei..., rosti Harry Strickland pe un ton de părere de rău.

Strickland Fără-adăpost ducea dorul elefanţilor săi.

– Mandrake nu avea arcaşi cu el, zise Lymond Pease. Ştim ca Piatra Verde să fi trimis vreun corb înainte de a fi fost cucerită?

– Mă aştept s-o fi făcut, răspunse Jon Connington, dar ce mesaje ar fi purtat ei? În cazul cel mai bun, o istorie neclară despre piraţi de pe mare.

Chiar înainte să fi plecat de la Volon Therys, îşi instruise căpitanii să nu scoată stindardele în decursul acelor prime atacuri – nici dragonul cu trei capete al Prinţului Aegon, nici propriii săi grifoni, nici craniile şi flamurile aurii ale companiei. Lannisterii n-aveau decât să-i suspecteze pe Stannis Baratheon, piraţii de pe Treptele de Piatră, proscrişii din păduri sau pe oricine altcineva se sinchiseau să învinovăţească. Dacă rapoartele ce ajungeau la Debarcaderul Regelui erau confuze şi contradictorii, cu atât mai bine. Cu cât Tronul de Fier reacţiona mai încet, cu atât avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi mobiliza forţele şi a aduce aliaţi. La Estermont trebuiau să existe corăbii.

– *Este* o insulă. Haldon, trimite-i vorbă lui Mandrake să lase o garnizoană acolo şi să-şi aducă restul oamenilor la Capul Mâniei, alături de orice captivi de viţă nobilă.

– Aşa cum porunceşti, lordul meu. Întâmplător, Casa Estermont are legături de sânge cu ambii regi. Sunt ostatici buni.

– Recompense bune, rosti încântat Harry Fără-adăpost.

– Este momentul să trimitem şi după Prinţul Aegon, anunţă Lordul Jon. Va fi mai în siguranţă aici, în spatele zidurilor Cuibului Grifonilor, decât în tabără.

– Voi trimite un călăreţ, zise Franklyn Flowers, dar flăcăului nu-i va plăcea prea mult să stea în siguranţă, v-o spun. El vrea să fie în centrul acţiunii.

Aşa eram toţi la vârsta lui, gândi Lordul Jon, amintindu-şi.

– A sosit momentul să-i înălţăm stindardul? întrebă Pease.

– Nu încă. Să lăsăm Debarcaderul Regelui să creadă că acesta nu-i decât alt lord în exil care se întoarce cu nişte mercenari pentru a-şi revendica ceea ce i se cuvine prin naştere. O poveste veche şi familiară.

Îi voi scrie chiar Regelui Tommen, spunând asta și cerând o amnistie și înapoierea domeniilor și titlurilor mele. Vor avea ceva de rumegat pentru o vreme. Și-n vreme ce ei șovăie, noi vom trimite vorbă în taină către potențialii prieteni din ținuturile furtunii și Reach. Și Dorne.

Acela era pasul esențial. Lorzii mai mărunți s-ar fi putut alătura cauzei lor din teama de a nu fi vătămați, ori din speranța câștigului, dar numai prințul de Dorne avea puterea de a înfrunta Casa Lannister și pe aliații ei.

– Mai presus de orice, trebuie să-l avem pe Doran Martell.

– Mici speranțe în privința asta, spuse Strickland. Dornisheanul este speriat de propria-i umbră. Nu-i deloc cutezător.

Nu mai mult ca tine.

– Prințul Doran este un bărbat precaut, asta-i adevărat. Nu ni se va alătura decât dacă este convins că vom învinge. Așa că, pentru a-l convinge, trebuie să ne arătăm puterea.

– Dacă Peake și Rivers au succes, vom controla cea mai mare parte a Capului Mâniei, susținu Strickland. Patru castele în tot atâtea zile înseamnă un început minunat, dar deocamdată avem doar jumătate din forțe. Trebuie să-i așteptăm pe restul oamenilor mei. Ne lipsesc de asemenea și caii, și elefanții. Eu spun să așteptăm. Să ne strângem forțele, să câștigăm de partea noastră niște lorzi mărunți, să-l lăsăm pe Lysono Maar să-și trimită iscoadele pentru a afla tot ce putem despre dușmanii noștri.

Connington îl privi cu răceală pe generalul-căpitan durduliu. *Bărbatul ăsta nu-i Inimă-neagră, nici Oțel Înverșunat, nici Maelys. Dacă ar putea, ar aștepta până ar îngheța toate cele șapte iaduri, decât să riște altă repriză de bășici la picioare.*

– N-am străbătut jumătate de lume ca să așteptăm. Cea mai bună șansă a noastră este să atacăm în forță și rapid, înainte ca Debarcaderul Regelui să știe cine suntem. Vreau să cuceresc Capătul Furtunii. O fortăreață aproape inexpugnabilă și ultimul refugiu al lui Stannis Baratheon în miazăzi. Odată cucerită, ne va asigura un adăpost sigur în care să ne putem retrage la nevoie, iar luarea ei ne va dovedi puterea.

Căpitanii Companiei de Aur se priviră.

– Dacă Capătul Furtunii continuă să fie în mâinile celor loiali lui Stannis, îl vom lua de la el, nu de la Lannisteri, obiectă Brendel Byrne. De ce să nu facem cauză comună cu el împotriva Lannisterilor?

– Stannis este fratele lui Robert, din aceeași stirpe care a doborât Casa Targaryen, îi reaminti Jon Connington. În plus, se află la o mie de leghe depărtare, cu trupele jalnice pe care încă le mai comandă. Întregul tărâm se întinde între noi. Ar dura o jumătate de an doar pentru a ajunge până la el... și are tot mai puține să ne ofere.

– Dacă Capătul Furtunii este atât de inexpugnabil, întrebă Malo, cum intenționezi să-l cucerești?

– Prin viclenie.

Harry Strickland Fără-adăpost se împotrivi:

– Ar trebui să așteptăm.

– Vom aștepta, se ridică Jon Connington. Zece zile. Niciuna mai mult. Atât va dura să ne pregătim. În dimineața zilei a unsprezecea, pornim spre Capătul Furtunii.

Prințul li se alătură după patru zile, călărind în fruntea unei coloane de o sută de cai, cu trei elefanți urmându-i greoi. Lady Lemore era cu el, înveșmântată din nou în robele albe de septă. Înaintea lor venea Ser Rolly Duckfield, cu mantia albă ca zăpada fluturându-i pe umeri.

Un bărbat solid și credincios, gândi Connington privindu-l pe Rață cum descăleca, *dar nu de rangul Gărzii Regelui.* Se străduise din răsputeri să-l oprească pe prinț să-i dea lui Duckfield mantia aceea, subliniind că ar fi fost mai bine ca onoarea să fie păstrată pentru războinici de faimă mai mare, a căror loialitate ar fi adăugat strălucire cauzei lor, și fiilor mai tineri ai marilor lorzi de a căror susținere urmau să aibă nevoie în următoarele lupte, dar băiatul rămăsese neclintit.

– Dacă va fi cazul, spusese el, Rață își va da viața pentru mine și asta-i tot ce vreau de la Garda Regelui. Regicidul a fost un războinic de mare faimă și în același timp fiul unui mare lord.

Cel puțin l-am convins să lase neocupate celelalte șase locuri, altfel Rață ar fi putut avea șase rățuște urmându-l, fiecare mai prostește potrivită decât cea dinainte.

– Escortați-l pe Luminăția Sa în salonul meu, porunci el. De îndată!

Prințul Aegon Targaryen nu era însă nici pe departe la fel de obedient pe cât fusese tânărul Griff ca băiat. Trecu aproape un ceas înainte ca el să apară în cele din urmă în salon, însoțit de Rață.

– Lord Connington, rosti el, îmi place castelul tău.

„Ținuturile tatălui tău sunt frumoase“, spuse el. Părul argintiu îi flutura în vânt, iar ochii îi erau purpuriu-închis, mai întunecați decât ai băiatului.

– Și mie îmi place, Înălțimea Ta. Te rog, ia loc. Ser Rolly, deocamdată nu mai avem nevoie de tine.

– Ba nu, vreau ca Rață să rămână. Prințul se așeză. Am stat de vorbă cu Strickland și cu Flowers. Ne-au povestit despre atacul pe care-l plănuiești împotriva Capătului Furtunii.

Jon Connington nu lăsă să i se citească furia.

– Și Harry Fără-adăpost a încercat să te convingă să-l amâni?

– Da, încuviință prințul, dar n-o voi face. Harry este o fată bătrână, nu-i așa? Ai dreptate, lordul meu. Vreau ca atacul să aibă loc... cu o modificare. Eu îl voi conduce.

SACRIFICIUL

Pe izlazul verde al satului, oamenii reginei își ridicară rugul.

Sau ar trebui să-i spun izlazul alb? Zăpada era peste tot adâncă până la genunchi, mai puțin în locurile în care oamenii o îndepărtaseră, pentru a săpa cu topoarele, săbiile și târnăcoapele în pământul înghețat. Vântul șuiera dinspre apus, purtând încă și mai mult omăt peste suprafața înghețată a lacurilor.

– Nu-i nevoie să te uiți la asta, zise Aly Mormont.

– Nu, dar o voi face.

Asha Greyjoy era fiica krakenului, nu o fecioară răsfățată care să nu poată suporta să vadă lucruri respingătoare.

Fusese o zi întunecată, rece și flămândă, ca ziua dinaintea ei și ca ziua dinaintea aceleia. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului pe gheață, tremurând lângă două copci pe care le făcuseră în lacul mai mic, cu strunele de pescuit strânse în mâinile stângace din cauza mănușilor. Nu cu multă vreme în urmă, se puteau bizui că fiecare va prinde câte unul sau doi pești, iar cei din Pădurea Lupilor, mai exersați în pescuitul la copcă, scoteau chiar patru-cinci. Azi însă Asha nu se întorsese decât cu frigul care o pătrunsese până în oase. Nici Aly nu se descurcase mai bine. Trecuseră trei zile de când niciuna dintre ele nu prinsese nimic.

Ursoaica încercă din nou.

– Nu-i nevoie ca *eu* să mă uit la asta.

Nu pe tine vor să ardă oamenii reginei.

– Du-te atunci. Îți dau cuvântul că nu voi fugi. Unde m-aș putea duce? La Winterfell? Asha izbucni în râs: Mi-au spus că poți ajunge acolo în trei zile, cu un cal bun.

Șase oameni ai reginei se luptau cu doi stâlpi mari din pin, pe care se străduiau să-i introducă în gropile săpate de alți șase oameni ai reginei. Asha nu trebuia să-i întrebe în ce scop o făceau. Știa. *Frigări.* Noaptea avea să se pogoare în curând peste ei și zeul roșu trebuia hrănit. *O jertfă de sânge și foc*, așa-i spuseseră oamenii reginei, *pentru ca Stăpânul Luminii să-și poată întoarce ochiul înfocat asupra noastră și să topească zăpezile acestea, fie ele de trei ori blestemate!*

– Stăpânul Luminii ne apără chiar și în locul acesta de spaimă și întuneric, le spuse Ser Godry Farring celor care se adunaseră să privească frigările ce erau bătute în gropi.

– Ce are de-a face zeul tău de miazăzi cu *zăpada?* întrebă Artos Flint. Barba lui neagră era incrustată de gheață. Aceasta-i mânia vechilor zei abătută asupra noastră. Pe ei ar trebui să-i împăcăm.

– Da, încuviință Wull Căldare. Rahloo cel Roșu nu-nseamnă nimic aici. Nu veți face altceva decât să-i înfuriați pe zeii vechi, care privesc de pe insula lor.

Satul se afla între două lacuri, dintre care cel mai mare era presărat de insulițe împădurite ce răzbăteau prin gheață aidoma pumnilor înghețați ai unui uriaș înecat. De pe o asemenea insulă se înălța un copac al inimii cioturos și bătrân, cu ramurile și crenguțele albe ca neaua din jur. Cu opt zile în urmă, Asha mersese cu Aly Mormont ca să-i privească mai îndeaproape ochii aidoma unor crăpături roșii și gura însângerată. *Nu-i decât sevă*, își spusese ea, *seva roșie care curge prin copacul inimii.* Însă ochii nu-i erau convinși; a vedea înseamnă a crede, iar ei vedeau sânge înghețat.

– Voi, cei din miazănoapte, ați adus zăpezile astea asupra noastră, insistă Corliss Penny. Voi și copacii demonilor voștri. R'hllor ne va mântui.

– R'hllor ne va duce la pierzanie, spuse Artos Flint.

Da-ar boala în zeii voștri, gândi Asha Greyjoy.

Ser Godry Moartea Uriașilor examină frigările, trăgând de una pentru a se asigura că era bine înțepenită.

– Bun. Bun. Își vor face treaba. Ser Clayton, adu jertfa.

Ser Clayton Suggs era puternicul braț drept al lui Godry. *Sau ar trebui să fie brațul lui bicisnic?* Ashei nu-i plăcea Ser Clayton. Pe când Farring părea aprig în devoțiunea sa față de zeul roșu, Suggs era pur și simplu crud. Îl văzuse la focurile de seară, privind, cu buzele întredeschise și ochii lacomi. *Nu pe zeu îl iubește, ci flăcările*, decisese ea. Când îl întrebase pe Ser Justin dacă Suggs fusese dintotdeauna așa, bărbatul făcuse o grimasă.

– Pe Piatra Dragonului, ar fi jucat zaruri cu torționarii și le-ar fi dat o mână de ajutor în interogarea prizonierilor, mai ales dacă aceștia erau femei tinere.

Asha nu fusese surprinsă. Nu se îndoia că Suggs ar fi manifestat o satisfacție specială față de arderea ei. *Dacă nu cumva se oprește viscolul.*

De nouăsprezece zile, erau la trei zile de Winterfell. *O sută de leghe de la Deepwood Motte la Winterfell. Cinci sute de kilometri în zbor de corb.* Însă niciunul dintre ei nu era corb, iar viscolul nu se domolea. În fiecare dimineață Asha se trezea, sperând că ar putea zări soarele, doar pentru a avea parte de altă zi de zăpadă. Viscolul îngropase toate colibele și cocioabele sub mormane de omăt murdar și în scurt timp troienele aveau să fie îndeajuns de înalte pentru a cuprinde și conacul.

Și nu exista hrană, în afară de caii lor care mureau, peștii prinși din lac (tot mai puțini cu fiecare zi) și vegetația sărăcăcioasă pe care o puteau găsi în pădurile reci și moarte. Întrucât cavalerii regelui și lorzii revendicau partea leului din carnea de cal, tot mai puțină rămânea pentru oamenii de rând. Nu era de mirare că începuseră să-și mănânce propriii morți.

Asha fusese la fel de oripilată ca toți ceilalți când Ursoaica îi spusese că patru oameni ai lui Peasebury fuseseră surprinși măcelărindu-l pe unul dintre soldații răposatului Lord Fell, tăindu-i hălci de carne din

coapse și fese, în timp ce un antebraț îi era învârtit pe țepușă, dar nu putea pretinde că ar fi fost surprinsă. Ar fi pus rămășag că cei patru nu erau primii care gustaseră carnea omenească în decursul acestui marș sinistru... ci doar primii care fuseseră descoperiți.

Potrivit decretului regal, cei patru aveau să plătească cu viețile pentru festinul lor... iar oamenii reginei susțineau că prin arderea lor viscolul se va sfârși. Asha Greyjoy nu se încredea în zeul lor roșu, dar se rugă ca ei să aibă dreptate. Dacă nu, aveau să urmeze alte ruguri, iar Ser Clayton Suggs avea să-și satisfacă dorința ascunsă.

Când Ser Clayton îi îmbrânci afară, cei patru canibali erau goi-pușcă, cu încheieturile mâinilor legate la spate cu curele din piele. Cel mai tânăr dintre ei plângea pe când se poticnea prin zăpadă. Alți doi umblau aidoma unor oameni deja morți, cu ochii pironiți în pământ. Asha fu surprinsă să vadă cât de banali arătau. *Nu sunt monștri*, înțelese ea, *ci doar oameni.*

Cel mai vârstnic dintre ei le fusese comandant. El singur rămase sfidător, scuipând venin spre oamenii reginei, pe când îl împboldeau cu lăncile.

– Să crăpați cu toții, voi și zeul vostru roșu! răcni el. M-auzi, Farring? *Moartea Uriașilor?* Am râs de m-am prăpădit când ți-a murit amărâtul ăla de văr, Godry. Ar fi trebuit să-l fi mâncat și pe el, că mirosea tare bine când l-au pârlit. Pun zălog că băiatul era fraged și gustos. Zemos.

O lovitură de mâner de suliță îl trimise în genunchi, dar nu-l amuți. Când se ridică, scuipă o gură de sânge și dinți sparți, și continuă:

– Mădularu-i partea cea mai dorită, bine perpelit la frigare. Un cârnăcior dolofan.

Continuă să delireze și în timp ce înfășurau lanțurile în jurul său:

– Corliss Penny, ia vino-ncoace! Ce mai nume e și Penny? Ăla era prețul maică-tii? Și tu, Suggs, ticălos nenorocit, tu...

Ser Clayton nu rosti nicio vorbă. O spintecătură iute deschise beregata comandantului, trimițând un val de sânge să i se reverse peste piept.

Cel care plângea hohoti și mai tare, cu trupul zguduindu-se la fiecare suspin. Era atât de slăbănog, încât Asha îi putea număra toate coastele.

– Nu, imploră el, vă rog, era mort, era mort și noi eram flămânzi, *vă rog*...

– Comandantul a fost cel mai isteț, îi spuse Asha lui Aly Mormont. L-a determinat pe Suggs să-l omoare.

Se întrebă dacă același vicleșug ar fi funcționat de două ori, dacă i-ar fi venit și ei rândul.

Cele patru victime fură legate spate în spate, câte două la aceeași frigare. Atârnară acolo, trei vii și un mort, în timp ce discipolii Stăpânului Luminii le îngrămădiră sub picioare buturugi despicate și ramuri rupte, apoi stropiră grămezile cu ulei de opaiț. Trebuiau să se miște repede. Ninsoarea era deasă, așa cum fusese tot timpul, și lemnul avea să se îmbibe în scurt timp.

– Unde-i regele? întrebă Ser Corliss Penny.

Cu patru zile în urmă murise de frig și foame unul dintre scutierii regelui, un băiat pe nume Bryen Farring, care fusese rudă cu Ser Godry. Stannis Baratheon stătuse cu chip împietrit lângă rugul funerar, când trupul flăcăului fusese încredințat flăcărilor. După aceea regele se retrăsese în turnul său de veghe. De atunci nu mai ieșise de acolo... deși la răstimpuri Înălțimea Sa putuse fi zărită pe acoperișul turnului, conturată pe focul ca un far ce arsese acolo zi și noapte. *Vorbind cu zeul roșu*, spuseseră unii. *Chemând-o pe Lady Melisandre*, insistaseră alții. Indiferent care ar fi fost adevărul, Ashei Greyjoy i se părea că regele era rătăcit și striga după ajutor.

– Canty, se adresă Ser Godry celui mai apropiat soldat, du-te și caută-l pe rege și anunță-l că totul este pregătit.

– Regele este aici.

Glasul fusese al lui Richard Horpe.

Peste armura sa din plăci și zale, Ser Richard purta pieptarul matlasat cu blazonul a trei fluturi cap-de-mort pe fond de cenușă și oase. Regele Stannis mergea lângă el. În urma lor, străduindu-se să țină pasul, șchiopăta Arnolf Karstark, rezemându-se în cârja din lemn de porumbar. Lordul Arnolf îi găsise în urmă cu opt zile. Bărbatul din miazănoapte

adusese un fiu, trei nepoți, patru sute de sulițași, douăzeci de arcași, o duzină de lăncieri călări, un maester și o colivie cu corbi... dar provizii numai pentru oamenii săi.

Ashei i se dăduse de înțeles că Karstark nu era de fapt lord, ci doar castelan de Karhold pe timpul cât adevăratul lord rămânea prizonierul Lannisterilor. Scofâlcit, gârbovit și cocoșat, cu umărul stâng mai înalt cu treizeci de centimetri decât cel drept, avea gât sfrijit, ochi cenușii mijiți și dinți galbeni. Câteva fire albe îl mai despărțeau de pleșuvie; barba despicată era în egală măsură albă și sură, dar întotdeauna neregulată. Asha considera că în zâmbetele lui exista mereu ceva acru. Dacă zvonurile erau însă adevărate, atunci Karstark avea să fie stăpân în Winterfell, dacă îl cucereau. Undeva în trecutul îndepărtat, Casa Karstark se desprinsese din Casa Stark și Lordul Arnolf fusese primul dintre lorzii stegari ai lui Eddard Stark care trecuse de partea lui Stannis.

Din câte știa Asha, zeii Casei Karstark erau zeii vechi din miazănoapte, cei pe care-i împărțeau cu Wull, Norrey, Flint și celelalte clanuri din munți. Se întrebă dacă Lordul Arnolf venise să vadă arderea pe rug la porunca regelui, astfel încât să vadă cu propriii săi ochi puterea regelui roșu.

La vederea lui Stannis, doi dintre bărbații legați de frigări începură să ceară îndurare. Regele ascultă în tăcere, cu fălcile încleștate, după care i se adresă lui Godry Farring:

– Puteți începe.

Moartea Uriașilor ridică brațele:

– *Stăpân al Luminii, ascultă-ne.*

– *Stăpân al Luminii, apără-ne*, intonară oamenii reginei, *căci noaptea e neagră și plină de spaime.*

Ser Godry înălță capul spre cerul care se întuneca:

– *Îți mulțumim pentru soarele care ne-ncălzește și te rugăm să te-ntorci la noi, stăpâne, astfel ca să ne poți lumina calea spre dușmanii tăi.* Fulgi de zăpadă i se topeau pe față. *Îți mulțumim pentru stelele ce veghează*

deasupra noastră noaptea și te rugăm să sfâșii vălul acesta care le ascunde, pentru ca să ne putem desfăta din nou la vederea lor.

– *Stăpân al Luminii, apără-ne*, se rugară oamenii reginei, *și ține departe întunericul sălbatic.*

Ser Corliss Penny înaintă, ținând torța cu ambele mâini. O roti deasupra capului, ințețind flăcările. Unul dintre captivi începu să scâncească.

– *R'hllor*, intonă Ser Godry, *îți trimitem acum patru oameni răi. Cu inimi vesele și-adevărate, îi trimitem focurilor tale purificatoare, astfel ca bezna din sufletele lor să poată fi arsă și îndepărtată. Fie ca trupurile lor ticăloase să fie pârjolite și înnegrite, astfel ca spiritele să se poată înălța libere și curate, pentru a pătrunde în lumină. Primește sângele lor, stăpâne, și topește lanțurile de gheață ce-i leagă pe slujitorii tăi. Ascultă-le durerea și dă putere săbiilor lor, astfel ca să putem vărsa sângele dușmanilor tăi. Acceptă sacrificiul acesta și arată-ne calea spre Winterfell, pentru a-i putea nimici pe necredincioși.*

– *Stăpân al Luminii, acceptă sacrificiul acesta*, repetară o sută de glasuri.

Ser Corliss aprinse mai întâi primul rug cu torța, apoi o azvârli în lemnele de la baza celui de-al doilea. Câteva fuioare de fum începură să se ridice. Captivii porniră să tușească. Primele flăcări apărură, sfioase precum fecioarele, țâșnind și dansând de la lemnișor la picior. În câteva clipe, ambele frigări erau învăluite în foc.

– *Era mort!* țipă băiatul care plângea, pe când văpăile îi lingeau picioarele. L-am găsit mort... vă rog... eram *flămânzi*...

Focurile îi ajunseră la testicule. Când părul din jurul mădularului începu să-i ardă, rugile sale se destrămară într-un zbieret lung și fără cuvinte.

Asha Greyjoy simți gust de fiere în fundul gâtului. Pe Insulele de Fier, văzuse preoți ale propriului ei popor retezând beregatele robilor și azvârlindu-le trupurile în mare, pentru a-l cinsti pe Zeul Înecat. Deși ritualurile lor erau brutale, acesta era mult mai rău.

Închide ochii, își spuse. *Astupă-ți urechile. Întoarce-te cu spatele. Nu-i nevoie să te uiți la asta.* Oamenii reginei cântau un imn de preamărire lui

R'hllor, însă ea nu putea auzi cuvintele peste zbierete. Dogoarea flăcărilor o izbea în față, dar tremura întruna. Aerul se îmbâcsi de fum și duhoarea cărnii arse, iar unul dintre trupuri continua să se zbată în lanțurile încinse la roșu, care-l legau de frigare. După o vreme, țipetele încetară.

Fără un cuvânt, Regele Stannis se îndepărtă, întorcându-se în solitudinea turnului său de veghe. *Înapoi la focul-far*, știu Asha, *ca să caute răspunsuri în flăcări*. Arnolf Karstark dădu să șchiopăteze după el, dar Ser Richard Horpe îl prinse de braț și-l îndreptă către conac. Privitorii începură să plece, fiecare spre focul său și spre cina jalnică pe care o putea găsi.

Clayton Suggs i se alătură Ashei.

– Fofoloancei de fier i-a plăcut spectacolul?

Răsuflarea îi duhnea a bere și ceapă. *Are ochi de porc*, gândi Asha. Se potrivea; pe scutul și cămașa pe care o purta peste armură era desenat un porc cu aripi. Suggs își apropie atât de mult fața de ea, încât i-ar fi putut număra punctele negre de pe nas și spuse:

– Mulțimea va fi și mai mare când tu te vei zbate pe-o frigare.

Nu se înșela. Lupii n-o iubeau: era dintre oamenii de fier și trebuia să răspundă pentru crimele poporului ei, pentru Moat Cailin și Deepwood Motte și Castelul lui Torrhen, pentru veacurile de distrugeri din lungul țărmului stâncos, pentru tot ce făcuse Theon la Winterfell.

– Dă-mi drumul, ser.

De fiecare dată când Suggs îi vorbea, ducea dorul topoarelor ei. Asha dansa dansul degetelor la fel de bine ca orice bărbat de pe insule și avea zece degete pentru a o dovedi. *Dacă aș putea dansa și cu el*. Unii bărbați aveau chipuri care cereau o barbă. Chipul lui Ser Clayton cerea un topor înfipt între ochi. Ea însă era lipsită de topoare aici, așa încât lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să încerce să se îndepărteze. Iar asta nu făcea decât ca Ser Clayton s-o strângă și mai tare, cu degetele înmănușate afundându-se în brațul ei aidoma unor gheare din fier.

– Doamna te-a rugat să-i dai drumul, zise Aly Mormont. Ar fi bine să-i dai ascultare, ser. Lady Asha nu este pentru rug.

– Va fi, insistă Suggs. Am găzduit-o prea mult printre noi pe adoratoarea asta de demoni.

Cu toate acestea slobozi brațul Ashei din strânsoare. Nimeni n-o provoca în mod inutil pe Ursoaică.

Acela fu momentul ales de Justin Massey pentru a interveni.

– Regele are alte planuri pentru prizoniera sa, rosti cu surâsul său natural.

Obrajii îi erau roșii de ger.

– Regele? Sau tu? pufni Suggs disprețuitor. Plănuiește cât vrei, Massey. Pe ea tot focul o va aștepta, pe ea și tot sângele regelui ei. Femeia roșie obișnuia să spună că-n sângele regelui este putere. Putere care să-l mulțumească pe lordul nostru.

– Fie ca R'hllor să fie mulțumit cu cei patru pe care i-am trimis.

– Patru țărănoi sărăntoci. O jertfă de cerșetori. Niște amărâți ca ăia nu vor opri niciodată ninsoarea. Ea ar putea.

– Și dacă o ardeți pe ea, dar ninsoarea tot nu se va opri? întrebă Ursoaica. Pe cine veți arde după aceea? Pe mine?

Asha nu se mai putu abține.

– De ce nu pe Ser Clayton? Poate că lui R'hllor îi va plăcea unul de-ai săi. Un credincios care-și va cânta slăvirile în vreme ce flăcările-i ling mădularul.

Ser Justin râse, însă Suggs fu mai puțin amuzat.

– Chicotește cât vrei, Massey. Dacă ninsoarea continuă, vom vedea cine va mai râde atunci.

Privi către bărbații morți de pe frigări, surâse și se duse să li se alăture lui Ser Godry și celorlalți oameni ai reginei.

– Cavalerul meu apărător, îi spuse Asha lui Justin Massey. O merita, indiferent care i-ar fi fost motivele. Mulțumesc pentru că mi-ai sărit în ajutor, ser.

– Nu-ți vei face prieteni printre oamenii reginei, zise Ursoaica. Ți-ai pierdut încrederea în R'hllor cel roșu?

– Mi-am pierdut încrederea în mai mult decât atât, rosti Massey şi răsuflarea lui fu o ceaţă alburie în aer, însă mai cred în cină. Vă pot invita să vă alăturaţi mie, doamnă?

Aly Mormont clătină din cap.

– N-am poftă de mâncare.

– Nici eu, dar ar fi bine să mănânci ceva carne de cal, pentru că în curând vei regreta că n-ai făcut-o. Când am pornit de la Deepwood Motte, aveam opt sute de cai. Aseară erau numai şaizeci şi patru.

Asta n-o şocă. Aproape toţi armăsarii lor de luptă mari muriseră, inclusiv cei ai lui Massey. La fel ca majoritatea buiestraşilor. Până şi poneii celor din miazănoapte începuseră să se clatine din cauza lipsei de nutreţ. Dar pentru ce ar mai fi avut nevoie de cai? De acum Stannis nu mai mărşăluia nicăieri. Soarele, luna şi stelele dispăruseră de atâta vreme, încât Asha începuse să se întrebe dacă nu cumva le visase.

– Eu voi mânca.

Aly clătină din cap.

– Nu şi eu.

– Îngăduieşte-mi să mă îngrijesc atunci de Lady Asha, îi spuse Ser Justin. Îmi dau cuvântul că nu-i voi îngădui să evadeze.

Ursoaica îi dădu acceptul fără chef, surdă la tonul lui glumeţ. Se despărţiră acolo, Aly porni spre cortul ei, Asha şi Justin Massey spre conac. Nu era departe, însă troienele erau adânci, vântul bătea în rafale şi Asha îşi simţea picioarele ca pe nişte blocuri de gheaţă. Glezna o înjunghia la fiecare pas.

Deşi mic şi sărăcăcios, conacul era clădirea cea mai mare din sat, astfel încât lorzii şi căpitanii o rechiziţionaseră, în timp ce Stannis se instalase în turnul de veghe din piatră de pe malul lacului. Doi străjeri îi flancau uşa, rezemându-se în suliţe înalte. Unul dintre ei ridică faldul unsuros al uşii pentru Massey, iar Ser Justin o escortă pe Asha în căldura binecuvântată din interior.

Bănci şi mese improvizate din scânduri aşezate pe capre erau întinse de ambele părţi ale sălii, care putea adăposti cincizeci de oameni... însă de

două ori mai mulți se înghesuiseră înăuntru. În mijlocul podelei din pământ bătătorit fusese săpat un șanț pentru foc, iar în acoperișul de deasupra exista un șir de orificii pentru fum. Lupii stăteau de o parte a șanțului, iar cavalerii și lorzii din miazăzi de cealaltă parte.

Cei din miazăzi arătau jalnic, gândi Asha – trași la față și cu obrajii scofâlciți, unii palizi și bolnavi, alții cu fețe înroșite și tăbăcite de vânt. Prin contrast, cei din miazănoapte păreau robuști și sănătoși, bărbați voinici și arămii, cu bărbi dese ca tufele, înveșmântați în blănuri și fier. Poate că erau de asemenea înfrigurați și flămânzi, dar marșul fusese mai ușor pentru ei, cu poneii și labele lor de urs.

Asha își scoase mănușile din blană și făcu o grimasă când strânse degetele. Durerea i se repezi în sus prin picioare, când tălpile pe jumătate înghețate începură să se dezghețe la căldură. Când fugiseră, fermierii lăsaseră în urmă o provizie mare de turbă, așa încât aerul era încețoșat de fum și de izul bogat și aspru al cărbunilor arși. Femeia își atârnă mantia pe un cârlig de lângă ușă, după ce scutură zăpada care se prinsese de ea.

Ser Justin găsi locuri pe bancă și aduse mâncare pentru amândoi – bere și bucăți de carne de cal, înnegrite de arsură la exterior și roșii înăuntru. Asha bău un gât de bere și se repezi la carne. Porția era mai mică decât ultima pe care o mâncase, darpântecele continua să-i ghiorțăie când simțise mirosul.

– Mulțumiri, ser, rosti ea cu sângele și grăsimea curgându-i pe bărbie.

– Justin. Te rog!

Massey își tăie friptura în bucăți și luă una în vârful pumnalului.

Ceva mai departe la masa lor, Will Foxglove le povestea bărbaților din jur că Stannis își va relua marșul asupra Winterfellului peste trei zile. Auzise asta de la un rândaș care îngrijea caii regelui.

– Înălțimea Sa a văzut victorie în focurile lui, zise Foxglove, o victorie care va fi cântată vreme de o mie de ani deopotrivă în castelele lorzilor și colibele țăranilor.

Justin Massey ridică ochii de la friptura sa.

– Numărul morților a ajuns aseară la optzeci. Scoase dintre dinți o bucată de cartilaj și o azvârli celui mai apropiat câine: Dacă pornim în marș, vom muri cu sutele.

– Vom muri cu miile, dacă rămânem aici, zise Ser Humfrey Clifton. Eu zic să-naintăm, ori să murim.

– Eu răspund: înaintăm *și* murim. Iar dacă ajungem la Winterfell, ce vom face atunci? Cum îl cucerim? Jumătate din oamenii noștri sunt atât de slăbiți, încât abia dacă mai pot pune un picior înaintea celuilalt. O să-i trimiți să escaladeze ziduri? Să construiască turnuri de asediu?

– Ar trebui să rămânem aici până se-ndreaptă vremea, spuse Ser Ormund Wylde, un cavaler bătrân și cadaveric, a cărui fire îi contrazicea numele.

Asha auzise că unii ostași pariau care dintre marii cavaleri și lorzi va muri următorul, iar Ser Ormund se număra printre favoriți. *Oare câte monede au fost puse pe numele meu?* se întrebă ea. *Poate că mai este timp să anulez un pariu.*

– Aici măcar avem un adăpost, insistă Wylde, iar în lacuri sunt pești.

– Prea puțini pești și prea mulți pescari, rosti mohorât Lordul Peasebury.

Mohorârea lui avea motive întemeiate; Ser Godry tocmai îi arsese oamenii și chiar în sala aceasta erau unii care fuseseră auziți spunând că Peasebury însuși știuse cu siguranță ce făceau, ba chiar că participase la ospețele lor.

– Are dreptate, mormăi Ned Woods, unul dintre cercetașii din Deepwood.

I se spunea Ned Cârnul, deoarece cu două ierni în urmă, degerăturile îl lăsaseră fără vârful nasului. Woods cunoștea Pădurea Lupilor mai bine decât oricare alt om în viață. Până și lorzii cei mai mândri ai regelui învățaseră să-l asculte când vorbea.

– Eu știu lacurile, urmă Ned. Ați fost pe ele ca viermii pe-un stârv, cu sutele. Ați tăiat atât de multe copci în gheață, încât e de mirare că n-ați căzut mai mulți în apă. Pe lângă insulă sunt locuri care seamănă

c-o bucată de brânză roasă de șoareci. Clătină din cap: Lacurile sunt terminate. Ați scos toți peștii din ele.

– Cu-atât mai multe motive pentru marș, insistă Humfrey Clifton. Dacă soarta noastră este moartea, să murim cu sabia-n mână.

Erau aceleași argumente din seara trecută, și din seara dinaintea ei. *Înaintăm și murim, stăm aici și murim, ne retragem și murim.*

– Tu n-ai decât să mori așa cum vrei, Humfrey, zise Justin Massey. Eu unul aș prefera mai degrabă să trăiesc și să mai văd o primăvară.

– Unii ar putea numi asta lașitate, replică Lordul Peasebury.

– Mai bine laș, decât canibal.

Chipul lui Peasebury se schimonosi brusc de furie.

– Fu...

– Moartea face parte din război, Justin. Pe ușa sălii intrase Ser Richard Horpe, cu părul negru umed de zăpada care se topea. Cei care mărșăluiesc alături de noi vor avea o parte din prada pe care o vom lua de la Bolton și de la bastardul lui, și o parte și mai mare din glorie pentru că nu vor muri. Cei prea slabi ca să mărșăluiască trebuie să-și poarte singuri de grijă. Aveți însă cuvântul meu, vă vom trimite hrană odată ce vom cuceri Winterfellul.

– *Nu veți cuceri Winterfellul*!

– Ba da, ba da, se auzi un croncănit de la masa înaltă, unde Arnolf Karstark stătea împreună cu fiul său Arthor și trei nepoți.

Lordul Arnolf se ridică, aidoma unui vultur care se înalță de pe pradă. O mână plină de pete strânse umărul fiului său, ca să se sprijine.

– Îl vom cuceri pentru Ned și pentru fiica lui. Da, și pentru Tânărul Lup, care a fost ucis cu atâta cruzime. Eu și cu ai mei vă vom arăta calea, dacă va fi nevoie. I-am spus aceleași lucruri și Înălțimii Sale, regele. *Mărșăluim*, am zis, și ne vom scălda toți în sângele Freyilor și Boltonilor înainte ca luna să-și poată termina drumul.

Bărbații începură să tropăie din picioare și să lovească cu pumnii în tăbliile meselor. Asha observă că aproape toți erau din miazănoapte. Dincolo de șanțul pentru foc, lorzii din miazăzi rămăseseră tăcuți pe bănci.

Justin Massey aşteptă până ce tumultul se stinse, apoi rosti:

– Curajul îţi este admirabil, Lord Karstark, însă numai curajul nu va străpunge zidurile Winterfellului. Cum intenţionezi să cucereşti castelul, rogu-te? Cu bulgări de zăpadă?

– Vom tăia copaci, răspunse unul dintre nepoţii Lordului Arnolf, ca să avem berbeci cu care să spargem porţile.

– Şi veţi muri.

Un alt nepot se făcu auzit:

– Vom face scări şi vom escalada zidurile.

– Şi veţi muri.

Vorbi apoi Arthor Karstark, mezinul Lordului Arnolf:

– Vom ridica turnuri de asediu.

– Şi veţi muri, şi veţi muri, şi veţi muri. Ser Justin îşi dădu ochii peste cap: Zeilor atotputernici, voi, Karstarkii, sunteţi toţi nebuni?

– *Zei?* zise Richard Horpe. Nu ştii ce spui, Justin. Aici n-avem decât un singur zeu. Nu vorbi despre demoni în tovărăşia noastră. Doar Stăpânul Luminii ne poate salva acum. Nu eşti de-acord?

Îşi puse mâna pe garda spadei, parcă pentru a-şi sublinia cuvintele, însă ochii nu-i părăsiră nicio clipă faţa lui Justin Massey.

Ser Justin se ofili sub privirea aceea.

– Stăpânul Luminii, da. Credinţa mea este la fel de adâncă precum a ta, Richard, ştii doar.

– Curajul ţi-l pun la îndoială, Justin, nu credinţa. Ai predicat înfrângerea la fiecare pas al drumului de când am pornit de la Deepwood Motte. Nu pot să nu mă-ntreb de partea cui eşti de fapt.

Roşeaţa sui pe gâtul lui Massey.

– N-o să rămân aici ca să fiu insultat.

Îşi smulse mantia umedă de pe perete cu atâta putere, încât Asha o auzi rupându-se, apoi trecu pe lângă Horpe şi ieşi pe uşă. Un val de aer rece năvăli în sală, ridicând cenuşa din şanţul pentru foc şi înteţindu-i flăcările.

Repede a mai cedat, gândi Asha. *Cavalerul meu apărător făcut din seu.* Ser Justin era totuși unul dintre puținii care ar fi putut obiecta dacă oamenii reginei ar fi încercat s-o ardă pe rug. Așa încât se sculă, își puse propria-i mantie și-l urmă în viscol.

Se rătăci înainte să fi parcurs zece metri. Putea să vadă focul-far arzând în vârful turnului de veghe, o lumină portocalie încețoșată plutind în văzduh, dar satul parcă nu mai exista în rest. Era singură într-o lume albă de nea și tăcere, înaintând cu greu prin nămeți ce-i ajungeau până la coapse.

– *Justin?* strigă ea.

Nu primi niciun răspuns. Undeva în stânga auzi un cal nechezând. *Sărmanul pare înspăimântat. Poate că știe că el va fi cina de mâine.* Asha își strânse mai bine mantia în jurul trupului.

Reveni fără să-și dea seama pe izlazul satului. Frigările din lemn de pin continuau să stea verticale, înnegrite și pârjolite, dar încă neconsumate de foc. Lanțurile morților se răciseră de acum, dar continuau să țină leșurile strâns în îmbrățișarea lor de fier. Un corb era cocoțat pe unul și trăgea de zdrențele de carne arsă ce-i atârnau pe țeasta carbonizată. Viscolul acoperise cenușa de la baza rugului și zăpada suise până la gleznele mortului. *Zeii vechi vor să-l îngroape*, gândi Asha. *Asta n-a fost lucrarea lor.*

– Uită-te bine și-atent, fofoloanco, rosti glasul lui Clayton Suggs din spatele ei. După ce vei fi pusă la frigare, și tu vei fi la fel de frumușică. Ia zi, calmarii pot țipa?

Zeu al taților mei, dacă mă poți auzi din palatele tale de apă de sub valuri, dăruiește-mi doar o singură toporișcă pe care s-o pot azvârli. Zeul Înecat nu răspunse. Rareori o făcea. Ăsta era necazul cu zeii.

– L-ai văzut pe Ser Justin?

– Bufonul ăla? Ce vrei cu el, fofoloanco? Dacă ai nevoie s-o iei sub coadă, sunt mai bărbat decât Massey.

Iar fofoloancă? Era interesant că bărbații ca Suggs foloseau cuvântul acela pentru a le înjosi pe femei, deși era singura parte pe care o

prețuiau la o femeie. Iar Suggs era mai rău decât Liddle Mijlocilă. *Când rostește cuvântul, nu se-ncurcă.*

– Regele vostru îi scopește pe bărbați pentru siluire, îi reaminti ea.

Ser Clayton chicoti.

– Regele-i pe jumătate orb de la privitul în foc. Nu te teme însă, fofoloanco, n-o să te siluiesc. Ar fi nevoie să te-omor după aceea, și mai curând te-aș vedea arzând.

Din nou calul acela.

– Ai auzit?

– Ce s-aud?

– Un cal. Ba nu, mai mulți cai. Nu doar unul.

Întoarse capul și ascultă cu atenție. Ninsoarea transforma sunetele în chip neașteptat. Era greu de spus din ce direcție venise.

– Ce-i ăsta, un joc al calmarilor? N-aud... Suggs se strâmbă: Iad ticălos! Călăreți!

Bâjbâi la brâu după sabie, cu mâinile stângace în mănușile din blană și piele și în cele din urmă izbuti să-și scoată spada lungă din teacă.

Călăreții ajunseseră deja lângă ei.

Ieșiseră din viscol aidoma unei oști de stafii, bărbați voinici pe cai scunzi, care păreau încă și mai mari din cauza blănurilor voluminoase pe care le purtau. Aveau la șolduri săbii care-și îngânau cântecul încetișor de oțel, zăngănind în teci. Asha zări o secure de război legată de șaua unuia, un ciocan de război pe spinarea altuia. Purtau de asemenea scuturi, dar erau atât de acoperite de zăpadă și gheață, încât nu le putea desluși blazoanele. În ciuda straturilor de lână, blană și piele tăbăcită pe care le purta, Asha se simțea în pielea goală, stând locului acolo. *Un corn*, gândi ea. *Am nevoie de un corn ca să trezesc tabăra.*

– Fugi, fofoloancă proastă! răcni Ser Clayton. Fugi și-anunță-l pe rege. Lordul Bolton ne-atacă.

Poate că Suggs nu era decât o brută, dar era cu siguranță viteaz. Cu sabia în mână, înaintă în zăpadă, punându-se între călăreți și

turnul regelui, al cărui far strălucea în spatele lui ca ochiul portocaliu al unui zeu străin.

– Cine-i acolo? Opriți. *Opriți!*

Primul călăreț își struni calul lângă el. Înapoia lui era alții, poate vreo douăzeci. Asha nu avusese timp să-i numere. Alte sute puteau fi acolo, în viscol, gonind iute în urma lor. Întreaga armie a lui Roose Bolton putea să-i atace, ascunsă în beznă și volburile de ninsoare. Aceștia însă...

Sunt prea mulți ca să fie cercetași și prea puțini ca să fie o avangardă. Iar doi erau înveșmântați complet în negru. *Rondul de Noapte*, înțelese ea brusc.

– Cine sunteți? îi întrebă.

– Prieteni, răspunse un glas pe jumătate familiar. V-am căutat la Winterfell, dar l-am găsit doar pe Umber Hrana Ciorilor bătând în tobe și suflând în corni. Am avut nevoie de ceva timp să vă găsim.

Călărețul sări din șa, își lăsă gluga pe spate și făcu o plecăciune. Barba îi era atât de deasă și atât de incrustată cu gheață, încât, pentru o clipă, Asha nu-l recunoscu. Apoi își aminti.

– *Tris?* spuse ea.

– Doamnă, îngenunche Tristifer Botley. Fecioara este de asemenea aici. Roggon, Grimtongue, Fingers, Rook... șase dintre noi, toți cei în stare să călărească. Cromm a murit din cauza rănilor primite.

– Ce-i asta? întrebă Ser Clayton Suggs. Ești unul de-ai ei? Cum de-ai scăpat din temnițele din Deepwood?

Tris se sculă și-și scutură zăpada de pe genunchi.

– Lui Sybelle Glover i s-a oferit o răscumpărare frumoasă pentru libertatea noastră și a ales s-o accepte în numele regelui.

– Ce răscumpărare? Cine ar plăti bani frumoși pentru zoaiele mării?

– Eu am plătit, ser.

Cel care vorbise înaintă acum, călare pe poneiul său. Era foarte înalt, foarte slab, cu picioare atât de lungi, încât era de mirare că tălpile nu i se târau pe pământ.

– Aveam nevoie de o escortă care să mă ducă în siguranţă până la rege şi Lady Sybelle avea nevoie de mai puţine guri de hrănit.

O eşarfă ascundea trăsăturile lunganului, dar pe vârful capului era cocoţată pălăria cea mai ciudată pe care Asha o văzuse de ultima dată când navigase la Tyrosh, un turn fără boruri dintr-o ţesătură moale, care semăna cu trei ţilindri puşi unul peste altul.

– Mi s-a dat de-nţeles că aici l-aş putea găsi pe Regele Stannis. Este foarte important să vorbesc de îndată cu el.

– Şi cine-n şapte iaduri duhnitoare eşti tu?

Lunganul lunecă cu graţie de pe ponei, îşi scoase pălăria neobişnuită şi făcu o plecăciune.

– Am onoarea de a fi Tycho Nestoris, umil slujbaş al Băncii de Fier din Braavos.

Dintre toate creaturile stranii care s-ar fi putut ivi din noapte, ultima la care s-ar fi aşteptat vreodată Asha Greyjoy ar fi fost un bancher braavos. Era prea absurd. Nu se putu opri să nu izbucnească în râs.

– Curtea Regelui Stannis este în turnul de veghe. Sunt sigură că Ser Clayton va fi încântat să vă ducă la el.

– Ar fi foarte amabil din partea sa. Timpul este foarte preţios. Bancherul o privi cu ochi negri, şireţi: Dacă nu mă înşel, eşti Lady Asha din Casa Greyjoy.

– Da, sunt Asha din Casa Greyjoy. Opiniile diferă dacă sunt sau nu o lady.

Braavosul surâse.

– Ţi-am adus un dar. Făcu semn oamenilor dinapoia sa: Ne aşteptasem să găsim un rege la Winterfell, dar, vai, acelaşi viscol cuprinsese castelul. Sub zidurile sale l-am găsit pe Mors Umber cu o oaste de flăcăiandri, care aşteptau sosirea regelui. El ne-a dat asta.

O fată şi un moş, gândi Asha când cei doi fură trântiţi cu brutalitate în zăpada din faţa ei. Fata tremura violent, în ciuda blănurilor în care era încotoşmănată. Dacă n-ar fi fost atât de speriată, ar fi putut să fi fost chiar drăguţă, deşi vârful nasului i se înnegrise de degerătură. Bătrânul...

nimeni nu l-ar fi putut considera vreodată arătos. Asha văzuse sperietori mai grase decât el. Chipul îi era un craniu cu piele, iar părul alb ca osul și murdar. Și *duhnea*. Simpla lui vedere o îngrețoșa.

El ridică ochii.

– Surioară... Vezi? De data asta te-am recunoscut.

Asha simți că i se oprește inima în loc.

– *Theon?*

Buzele lui se traseră îndărăt în ceea ce ar fi putut fi un surâs. Nu mai avea jumătate din dinți, iar jumătate din cei rămași îi erau sparți și ciobiți.

– Theon, repetă el. Numele meu este Theon. Tu trebuie să știi numele *tău*.

VICTARION

Marea era neagră și luna argintie, când Flota de Fier se năpusti asupra prăzii sale.

O întrevăzuse în strâmtoarea dintre Insula Cedrilor și dealurile neregulate ale ținuturilor învecinate Astapori, exact așa cum spusese preotul negru Moqorro.

– Ghiscari! răcni Longwater Pyke din gabie.

De la castelul proră, Victarion Greyjoy îi văzu pânza crescând. În scurt timp îi distinse vâslele ridicându-se și coborând, și siajul lung și alb dinapoia ei strălucind sub razele lunii aidoma unei cicatrice peste mare.

Nu este o adevărată corabie de război, își dădu el seama. *O galeră de negoț, dar una mare.* Avea să fie o cucerire minunată. Le semnală căpitanilor să înceapă urmărirea. Aveau să suie la bordul ei și s-o cucerească.

Căpitanul galerei înțelesese de acum pericolul în care se afla. Schimbă cursul spre apus, îndreptându-se către Insula Cedrilor, sperând poate să se adăpostească în vreun golfuleț ascuns ori să-și atragă urmăritorii pe stâncile ascuțite de pe coasta de nord-est a insulei. Galera era însă încărcată și grea, iar cei de pe Insulele de Fier aveau vântul în spate. *Jalea* și *Victoria de Fier* tăiară calea fugarei, în vreme ce iutele *Coroi* și agilul *Deget-dansator* îi blocară spatele. Nici chiar atunci căpitanul ghiscari nu-și ridică stindardele. Până ce *Tânguirea* ajunse

lângă pradă, scrijelindu-i babordul și rupându-i vâslele, ambele corăbii se aflau atât de aproape de ruinele bântuite ale lui Ghozai, încât puteau auzi maimuțele flecărind când prima lumină a zorilor se revărsa peste piramidele sparte ale orașului.

Trofeul lor se numea *Zorii ghiscari*, spuse căpitanul galerei când fu adus în lanțuri înaintea lui Victarion. Plecase din Noul Ghis, unde urma să se întoarcă prin Yunkai, după ce făcea negoț în Meereen. Bărbatul nu vorbea niciunul dintre graiurile culte, ci doar o ghiscari guturală, plină de mârâituri și sâsâituri, una dintre cele mai hâde pe care le auzise vreodată Victarion Greyjoy. Moqorro tălmăci cuvintele căpitanului în Limba Comună a Westerosului. Căpitanul susținea că războiul pentru Meereen fusese câștigat; regina dragonilor murise și ghiscariul Hizdak conducea acum orașul.

Victarion porunci să-i fie smulsă limba, fiindcă mințise. Daenerys Targaryen *nu* murise, îl asigură Moqorro; zeul său roșu R'hllor îi arătase chipul reginei în focurile lui sacre. Căpitanul nu putea tolera minciunile, astfel încât căpitanul ghiscari fu legat de mâini și de picioare și azvârlit peste bord, ca sacrificiu adus Zeului Înecat.

– Zeul tău roșu își va câștiga partea, îi promise lui Moqorro, dar mările sunt conduse de Zeul Înecat.

– Nu există alți zei, decât R'hllor și Celălalt, al cărui nume nu poate fi rostit.

Preotul vrăjitor era înveșmântat în negru sever, cu doar o urmă de fir auriu la guler, manșete și poale. La bordul *Victoriei de Fier* nu existau țesături roșii, dar nu se cuvenea ca Moqorro să poarte zdrențele pătate de sare pe care le avusese când Popândăul îl pescuise din mare, așa încât Victarion îi poruncise lui Tom Tidewood să-i coasă straie noi din ceea ce aveau la îndemână, ba chiar îi dăruise unele dintre tunicile sale în acest scop. Acelea erau negru și aurii, întrucât blazonul Casei Greyjoy arăta un kraken de aur pe fond negru, iar stindardele și velele corăbiilor lor erau la fel. Veșmintele stacojii și carmin ale preoților roșii erau străine pentru oamenii de fier, însă Victarion sperase că

însoţitorii săi l-ar putea accepta mai uşor pe Moqorro dacă purta culorile Greyjoy.

Sperase în van. Înveşmântat în negru din cap până-n picioare, cu o mască de flăcări roşii şi portocalii tatuată pe chip, preotul părea mai sinistru ca oricând. Echipajul îl ocolea când apărea pe punte şi oamenii scuipau dacă umbra lui cădea cumva peste ei. Până şi Popândăul, care-l pescuise pe preotul roşu din mare, stăruise pe lângă Victarion să-l dăruiască Zeului Înecat.

Dar Moqorro era familiarizat cu ţărmurile acestea necunoscute în feluri neştiute pentru oamenii de fier, ca şi secretele dragonilor. *Ochi-de-Cioară are vrăjitori, de ce n-aş avea şi eu?* Vrăjitorul lui negru era mai puternic decât toţi cei trei ai lui Euron, chiar dacă i-ai fi aruncat într-o oală şi i-ai fi fiert la foc scăzut până nu mai rămânea decât unul. Poate că Păr Umed n-ar fi fost de acord, dar Aeron şi pioşeniile lui erau departe.

De aceea Victarion îşi strânse mâna arsă într-un pumn puternic şi spuse:

– *Zorii ghiscari* nu este un nume demn pentru Flota de Fier. Pentru tine, vrăjitorule, o voi reboteza *Urgia Zeului Roşu.*

Vrăjitorul îşi plecă fruntea.

– Să fie precum spune căpitanul.

Iar corăbiile Flotei de Fier redeveniră cincizeci şi patru.

În ziua următoare asupra lor se abătu o vijelie neaşteptată. Moqorro o prezisese şi pe aceea. Când furtuna trecu, descoperiră că trei corăbii dispăruseră. Victarion nu avea de unde să ştie dacă se scufundaseră, dacă eşuaseră pe ţărm sau dacă fuseseră abătute de la curs.

– Ele ştiu încotro ne îndreptăm, spuse el echipajului. Dacă mai plutesc, ne vom reîntâlni.

Căpitanul de fier nu avea timp să-i aştepte pe întârziaţi. Mireasa lui era înconjurată de duşmanii lui. *Cea mai frumoasă femeie din lume are nevoie urgentă de securea mea.*

În plus, Moqorro îl asigurase că cele trei corăbii nu se scufundaseră. În fiecare seară, preotul vrăjitor aprindea un foc pe castelul proră al

Victoriei de Fier şi umbla în jurul flăcărilor, intonând rugi. Lumina focului făcea ca pielea neagră să-i strălucească aidoma onixului lustruit şi uneori Victarion putea să jure că văpăile tatuate pe chipul lui dansau de asemenea, răsucindu-se şi îndoindu-se, topindu-se una în alta, cu culorile schimbându-se la fiecare întoarcere a capului preotului.

– Preotul negru cheamă demonii asupra noastră, fusese auzit un vâslaş spunând.

Când cuvintele ajunseseră la urechile sale, Victarion poruncise ca bărbatul să fie biciuit până ce spatele îi fusese acoperit de sânge de la umeri până la fese. De aceea, atunci când Moqorro spuse:

– Mieii tăi rătăciţi vor reveni la turmă în largul Insulei Yaros, căpitanul replică:

– Roagă-te să fie aşa, preotule. Fiindcă altfel tu vei fi următorul care va gusta biciul.

Marea era albastră şi verde, iar soarele strălucea pe cerul azuriu şi senin când Flota de Fier făcu a doua captură, în apele de la miazănoapte şi apus de Astapor.

De data aceea fu barcazul myrishean *Porumbiţa*, care mergea spre Yunkai prin Noul Ghis, cu o încărcătură de covoare, vinuri verzui dulci şi dantelă myrisheană. Căpitanul ei avea un ochi-myrishean care făcea ca obiectele din depărtare să pară apropiate – două lentile din sticlă într-o serie de tuburi din alamă, isteţ meşteşugite astfel încât fiecare tub luneca în următorul, până ce ochiul nu era mai lung decât un pumnal. Victarion luă pentru sine comoara aceea. Reboteză barcazul *Sfrânciocul* şi decretă că echipajul va fi ţinut pentru răscumpărare. Ei nu erau nici sclavi, nici stăpâni de sclavi, ci myrisheni liberi şi mateloţi cu experienţă, iar asemenea oameni însemnau bani frumoşi. Deoarece plecase din Myr, *Porumbiţa* nu le aduse veşti noi despre Meereen sau Daenerys, ci doar ştiri vechi despre călăreţi dothraki văzuţi în lungul lui Rhoyne, despre marşul Companiei de Aur şi alte lucruri pe care Victarion le ştia deja.

– Ce vezi? îl întrebă el pe preotul negru în seara aceea, când Moqorro stătea lângă focul său. Ce ne aşteaptă mâine? Şi mai multă ploaie?

I se părea că văzduhul mirosea a ploaie.

– Ceruri sure și vânturi puternice, răspunse Moqorro. Dar nu ploaie. Din spate vin tigri. În față te așteaptă dragonul tău.

Dragonul tău. Lui Victarion îi plăcea cum suna.

– Spune-mi ceva ce nu știu, preotule.

– Căpitanul poruncește și eu mă supun, încuviință Moqorro.

Echipajul îl numea de acum Văpaia Neagră, o poreclă care-i fusese dată de Steffar Bâlbâitul, care nu putea rosti „Moqorro". Indiferent cum i-ar fi spus, preotul avea puteri adevărate.

– Linia coastei merge aici de la răsărit spre apus, îi zise el lui Victarion. Când se va înturna spre miazănoapte, vei mai da peste doi iepuroi. Din cei iuți, cu multe picioare.

Și așa se și petrecu. De data aceasta se dovediră a fi două galere, lungi, înguste și rapide. Ralf Șchiopul le zări cel dintâi, dar galerele le lăsară rapid în urmă pe *Durerea* și *Speranța disperată*, astfel încât Victarion le trimise pe *Aripa-de-fier*, *Coroiul* și *Degetul-dansator* să le prindă. Nu avea corăbii mai iuți decât acestea trei. Urmărirea dură aproape toată ziua, dar până la urmă ambele galere fură supuse abordajului și capturate, după încleștări scurte, dar brutale. Victarion descoperi că erau goale și se îndreptau către Noul Ghis, ca să încarce provizii și arme pentru legiunile de ghiscari ce-și instalaseră tabăra în fața Meereenului... și ca să aducă legionari noi în război, pentru a-i înlocui pe cei morți.

– Căzuți în luptă? întrebă Victarion.

Echipajele galerelor îi spuseră că muriseră de o blestemată de pântecăraie, pe care o numeau iapa albă. Și precum căpitanul *Zorilor ghiscari*, căpitanii galerelor repetară minciuna că Daenerys Targaryen murise.

– Sărutați-o din partea mea în orice iad ați găsi-o, le zise Victarion.

Își ceru toporul și le reteză capetele pe loc. După aceea le omorî și echipajele, păstrându-i doar pe sclavii înlănțuiți de vâsle. Le rupse el însuși lanțurile și le spuse că acum erau oameni liberi și aveau privilegiul de a vâsli pentru Flota de Fier, o onoare la care visau toți băieții de pe Insulele de Fier.

– Regina dragonilor îi eliberează pe sclavi și la fel fac și eu, îi anunță. Rebotează galerele *Năluca* și *Umbra*.

– Pentru că vreau ca ele să se întoarcă și să-i hăituiască pe yunkaii ăștia, îi spuse femeii oacheșe în noaptea aceea după ce-și satisfăcu plăcerea cu ea; erau apropiați acum și se apropiau pe zi ce trecea. Vom cădea asupra lor ca un trăsnet, mai spuse și îi strânse sânul.

Se întrebă dacă așa simțise și fratele lui Aeron când îi vorbise Zeul Înecat. Aproape că putea să audă glasul zeului înălțându-se din adâncurile mării. *Mă vei sluji cu credință, căpitane*, păreau să spună valurile. *Pentru asta te-am zămislit.*

În același timp însă avea să-l hrănească și pe zeul roșu, zeul lui Moqorro. Brațul pe care preotul îl vindecase arăta hidos, crăpat ca pielea de porc, de la cot până la vârfurile degetelor. Uneori, când Victarion închidea palma, pielea se despica și fumega, dar brațul era mai puternic decât fusese vreodată.

– Doi zei sunt acum cu mine, îi spuse femeii oacheșe. Niciun dușman nu poate să rezista la doi zei.

Apoi o rostogoli pe spate și o mai luă o dată.

Când stâncile Insulei Yaros apărură la babord, își găsi cele trei corăbii rătăcite așteptându-l, exact așa cum prezisese Moqorro. Victarion îi dărui preotului o brățară de aur drept răsplată.

Acum trebuia să facă o alegere: să riște trecerea prin strâmtoare ori să poarte Flota de Fier în jurul insulei? Amintirea Insulei Frumoase continua să bântuie memoria căpitanului. Stannis Baratheon atacase Flota de Fier simultan din miazănoapte și din miazăzi, pe când era prinsă în canalul dintre insulă și continent, iar Victarion suferise înfrângerea sa cea mai teribilă. Pe de altă parte, ocolirea Insulei Yaros l-ar fi costat zile prețioase. Deoarece Yunkaiul era atât de aproape, negoțul prin strâmtoare era probabil intens, dar nu se aștepta să întâlnească corăbii ale Yunkaiului până nu se apropiau mai mult de Meereen.

Ce ar fi făcut Ochi-de-Cioară? Se gândi la asta o vreme, apoi le semnală căpitanilor:

– Trecem prin strâmtoare.

Alte trei corăbii fură cucerite înainte ca Yaros să se micşoreze în urma lor. Un galion lat căzu în mâinile Popândăului şi ale *Durerii*, iar o galeră de negoţ fu prinsă de Manfryd Merlyn care conducea *Eretele*. Calele le erau ticsite cu bunuri, vinuri, mătăsuri şi mirodenii, esenţe rare de lemn şi arome încă şi mai rare, însă corăbiile în sine erau adevăratele trofee. Mai târziu în decursul aceleiaşi zile, un ketch pescăresc fu capturat de *Şapte cranii* şi de *Blestemul sclavului*. Era o ambarcaţiune mică, înceată şi murdară, care abia dacă merita efortul abordării. Victarion fu nemulţumit să audă că fuseseră necesare două corăbii pentru a-i opri pe pescari, dar de pe buzele lor auzi despre întoarcerea dragonului negru.

– Regina de argint a plecat, îi spuse căpitanul ketchului. A fugit pe dragonul ei, dincolo de Marea Dothraki.

– Unde-i această Mare Dothraki? întrebă el. Voi naviga cu Flota de Fier peste ea şi-o voi găsi pe regină oriunde s-ar afla.

Pescarul hohoti zgomotos.

– Asta chiar c-ar merita să fie văzut. Marea Dothraki este făcută din iarbă, prostule!

N-ar fi trebuit să fi spus cuvântul acela. Victarion îl prinse de gât cu mâna lui arsă şi-l ridică cu totul în aer. Izbindu-l cu spinarea de catarg, îl strânse până ce chipul yunkaiului deveni la fel de negru ca degetele ce-i săpau în carne. Bărbatul lovi din picioare şi se zvârcoli o vreme, încercând zadarnic să se elibereze din prinsoarea căpitanului.

– Nimeni nu-l numeşte prost pe Victarion Greyjoy şi după aceea mai trăieşte pentru a se lăuda cu asta.

Când descleştă degetele, trupul inert căzu pe punte. Longwater Pyke şi Tom Tidewood îl aruncară peste parmaclâc, încă o jertfă pentru Zeul Înecat.

– Zeul tău Înecat este un demon, spuse după aceea preotul negru Moqorro. El nu-i decât un sclav al Celuilalt, zeul întunecat al cărui nume nu trebuie rostit.

– Ai grijă, preotule, îl avertiză Victarion. La bordul acestei corăbii sunt oameni cu frică de zei, care ţi-ar smulge limba din gură pentru că rosteşti asemenea blasfemii. Zeul tău roşu îşi va primi partea, ţi-o jur. Cuvântul meu este de fier. Întreabă-l pe oricare dintre oamenii mei.

Preotul negru plecă fruntea.

– Nu este nevoie. Stăpânul Luminii mi-a arătat cât preţuieşti, lordule căpitan. În fiecare seară, întrezăresc în focurile mele gloria care te aşteaptă.

Cuvintele vrăjitorului îl încântau nespus pe Victarion Greyjoy, aşa cum îi mărturisi femeii oacheşe în aceeaşi noapte:

– Fratele meu Balon a fost un om măreţ, zise el, dar eu voi face ceea ce el n-a reuşit. Insulele de Fier vor fi iarăşi libere şi Vechea Rânduială va reveni. Nici Dagon n-a putut face asta.

Aproape o sută de ani trecuseră de când Dagon Greyjoy stătuse în tronul de la Stânca Mării, dar oamenii de fier încă mai povesteau despre incursiunile şi bătăliile sale. În vremea lui Dagon, Tronul de Fier fusese ocupat de un rege slab, cu ochii urduroşi fixaţi peste marea îngustă, unde bastarzii şi surghiuniţii urzeau rebeliuni. Aşa că Lordul Dagon plecase de la Pyke pentru a cuceri Marea Apusului.

– El a atacat leul în vizuina sa şi a înnodat coada lupului străvechi, dar nici chiar Dagon n-a putut înfrânge dragonii. Însă acum voi face ca dragonii reginei să fie ai mei. Ea îmi va împărţi patul şi-mi va zămisli mulţi fii puternici.

În noaptea aceea numărul corăbiilor din Flota de Fier ajunse la şaizeci.

Velele ciudate se înmulţiră la nord de Yaros. Acum se aflau foarte aproape de Yunkai, iar coasta dintre Oraşul Galben şi Meereen avea să forfotească de corăbii negustoreşti şi de aprovizionare, astfel încât Victarion duse Flota de Fier în apele mai adânci, de unde nu se zărea uscatul. Chiar şi acolo întâlneau alte ambarcaţiuni.

– Să nu lăsaţi niciuna să scape ca să ne poată avertiza duşmanii, ordonă căpitanul de fier.

Niciuna nu scăpă.

Marea era verde și cerul cenușiu în dimineața în care *Durerea*, *Târfa războinică* și *Victoria de Fier* a lui Victarion capturară galera de sclavi din Yunkai în apele din nordul Orașului Galben. În calele ei se aflau douăzeci de băieți parfumați și optzeci de fete menite caselor de plăceri din Lys. Echipajul ei nu se gândise niciodată că ar putea întâlni pericolul atât de aproape de apele lor teritoriale și oamenii de fier nu întâmpinaseră greutăți în a o captura. Galera se numea *Fecioara doritoare*.

Victarion îi trecu pe sclavi prin sabie, apoi își trimise oamenii sub punți să scoată lanțurile vâslașilor.

– De acum vâsliți pentru mine. Vâsliți cu putere și veți prospera.

Pe fete le împărți printre căpitanii săi.

– Lysenii ar fi făcut târfe din voi, le spuse, dar noi v-am salvat. Acum trebuie să slujiți un singur om, nu mai mulți. Cele care-i vor mulțumi pe căpitanii lor pot fi luate ca neveste de sare, o poziție foarte onorabilă.

Pe băieții parfumați îi înfășură în lanțuri și-i aruncă în mare. Erau creaturi nefirești, iar corabia mirosi mai bine după ce fu purificată de prezența lor.

Pentru sine, Victarion luă cele mai atrăgătoare șapte fete. Una avea părul roșu-auriu și pistrui pe sâni. Una se rădea peste tot. Una avea părul castaniu și ochii castanii, și era sfioasă ca un șoricel. Una avea sânii cei mai mari pe care-i văzuse vreodată. A cincea era mititică și avea păr negru, drept, și piele aurie. Ochii ei erau de culoarea chihlimbarului. A șasea era albă ca laptele, cu inele de aur prin sfârcuri și buzele de jos, a șaptea era neagră precum cerneala unei sepii. Stăpânii de sclavi din Yunkai le învățaseră în calea celor șapte suspine, dar nu de aceea le dorise Victarion. Femeia lui oacheșă îi ajungea pentru a-și satisface poftele, până ce putea ajunge la Meereen, unde să-și revendice regina. Niciun bărbat nu are nevoie de lumânări când îl așteaptă soarele.

Reboteză galera *Zbieretul stăpânului de sclavi*. Cu ea, corăbiile din Flota de Fier erau în număr de șaizeci și una.

– Fiecare corabie pe care o capturăm ne face mai puternici, le spuse Victarion oamenilor săi de fier, dar de aici încolo va fi tot mai greu.

Mâine sau poimâine, probabil că ne vom întâlni cu corăbii de război. Pătrundem în apele teritoriale ale Meereenului, unde ne aşteaptă flotele duşmanilor noştri. Vom întâlni ambarcaţiuni din toate cele trei Oraşe ale Stăpânilor de Sclavi, din Tolos şi Elyris şi Noul Ghis, ba chiar şi din Qarth.

Avu grijă să nu amintească de galerele verzi din Vechiul Volantis, care cu siguranţă navigau prin Golful Plângerii chiar acum.

– Stăpânii aceia de sclavi sunt jalnici. Aţi văzut cum fug din faţa noastră, aţi auzit cum chiţăie când îi trecem prin sabie. Douăzeci dintre ei valorează cât unul dintre voi, fiindcă numai noi suntem din fier. Nu uitaţi asta când vom vedea data viitoare pânzele unei corăbii cu sclavi. Nu fiţi miloşi şi nu vă aşteptaţi la milă. Ce nevoie avem noi de milă? Noi suntem oamenii de fier şi doi zei se îngrijesc de soarta noastră. Le vom captura corăbiile, le vom zdrobi speranţele şi le vom umple golful cu sânge.

Strigăte sonore îi întâmpinară cuvintele. Căpitanul le răspunse printr-o încuviinţare din cap, apoi, cu chip încruntat, ceru să fie aduse pe punte cele şapte fete pe care le oprise pentru sine, cele mai frumoase dintre toate cele de la bordul *Fecioarei doritoare*. Le sărută pe obraji şi le vorbi despre cinstea care le aştepta, deşi ele nu-i înţelegeau cuvintele. După aceea le sui în ketchul de pescuit pe care-l capturaseră, îl dezlegă de *Victoria de Fier* şi-i dădu foc.

– Cu darul acesta de nevinovăţie şi frumuseţe, îi slăvim pe ambii zei, proclamă el când corăbiile Flotei de Fier vâsliră pe lângă ketchul incendiat. Fie ca fetele acestea să fie renăscute în lumină, nepângărite de pasiune muritoare, sau fie ca ele să coboare în palatele de apă ale Zeului Înecat, pentru a benchetui şi dănţui şi râde până ce mările vor seca.

Spre sfârşit, înainte ca ketchul fumegând să fie înghiţit de mare, lui Victarion Greyjoy i se păru că ţipetele celor şapte dulci fecioare se preschimbaseră în cântece de veselie. Un vânt puternic se porni atunci, un vânt care le umflă velele şi-i împinse către miazănoapte şi răsărit, apoi din nou către miazănoapte, spre Meereen şi piramidele sale din

cărămizi multicolore. *Pe aripi de cântec zbor către tine, Daenerys*, gândi căpitanul de fier.

În noaptea aceea el scoase pentru prima dată cornul de dragon pe care Ochi-de-Cioară îl găsise în pustiurile fumegătoare ale întinsei Valyria. Era un obiect răsucit, lung de doi metri de la un capăt la celălalt, strălucind negru şi legat cu fâşii de aur roşu şi oţel valyrian negru. *Cornul iadului lui Euron.* Victarion îşi trecu palma peste el. Cornul era la fel de cald şi de neted precum coapsele femeii oacheşe, şi atât de strălucitor, încât în adâncurile sale îşi putea vedea propriile trăsături, deformate. Slove vrăjitoreşti ciudate fuseseră tăiate în benzile ce-l înfăşurau.

– Rune valyriene, spuse Moqorro.

Asta măcar ştiuse şi Victarion.

– Ce spun ele?

– Multe, şi mai multe. Preotul arătă o bandă de aur: Aici este numele cornului. *Eu sunt Lanţul-dragonilor*, scrie. L-ai auzit sunând vreodată?

– O dată.

Una dintre corciturile fratelui său suflase în cornul iadului la plebiscit, în Vechiul Wyk. Fusese un monstru de bărbat, uriaş şi cu ţeasta rasă, cu brăţări de aur, jad şi jais pe braţe, şi cu un şoim mare tatuat pe piept.

– Sunetul pe care l-a scos... ardea, cumva. De parcă oasele mi-ar fi fost pe foc, frigându-mi carnea dinlăuntru. Înscrisurile acelea au strălucit roşu ca para focului, apoi alb arzător, aproape orbitoare. Părea că sunetul nu se va sfârşi niciodată. Era ca un zbieret prelung. Ca o mie de ţipete, contopite în unul singur.

– Bărbatul care a suflat în corn... ce s-a-ntâmplat cu el?

– A murit. După aceea avea buzele băşicate. Pasărea lui sângera de asemenea. Căpitanul se izbi cu pumnul în piept: Şoimul de aici. Picura sânge din toate penele. Am auzit c-ar fi fost complet ars pe dinăuntru, dar se poate să nu fi fost decât o poveste născocită.

– O poveste adevărată.

Moqorro răsuci cornul iadului, examinând literele stranii ce se târau pe altă bandă din aur.

- Aici scrie: *Niciun muritor nu va sufla în mine și va supraviețui.*

Victarion gândi cu amărăciune la trădările fraților. *Darurile lui Euron sunt întotdeauna otrăvite.*

- Ochi-de-Cioară a jurat că acest corn va înlănțui dragonii de voința mea. Dar cum mă va sluji, dacă prețul este moartea?

- Fratele tău n-a suflat el însuși în corn. Nici tu nu trebuie s-o faci. Moqorro arătă banda din oțel: Uite-aici. *Sânge pentru foc, foc pentru sânge.* Nu contează cine suflă în corn. Dragonii vor veni la stăpânul cornului. Tu trebuie să *revendici* cornul. Cu sânge.

FETIȚA CEA URÂTĂ

Unsprezece slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri se adunară în noaptea aceea sub templu, mai mulți decât văzuse ea vreodată în același timp. Doar tânărul lord și grăsanul intraseră prin ușa din față; ceilalți sosiseră pe căi secrete ori tunele și pasaje ascunse. Toți purtau mantiile negru cu alb, dar după ce se așezară își lăsară glugile pe spate, pentru a arăta chipurile pe care aleseseră să le poarte în ziua aceea. Jilțurile lor înalte erau sculptate din abanos și copacul inimii, ca ușile templului de deasupra. Jilțurile din abanos aveau pe spate chipuri din copacul inimii, cele din copacul inimii purtau chipuri sculptate în abanos.

Una dintre celelalte servitoare stătea în partea opusă a încăperii, cu un clondir de vin roșu-închis. Ea avea apa. Ori de câte ori unul dintre slujitorii zeului dorea să bea, ridica ochii sau îndoia un deget și una dintre ele sau ambele veneau și-i umpleau cupa. Dar în cea mai mare parte stătură în picioare, așteptând priviri care nu sosiră niciodată. *Sunt cioplită din piatră*, își reaminti ea. *Sunt o statuie, ca Lorzii Mării ce stăteau în lungul Canalului Eroilor*. Apa era grea, dar brațele ei erau puternice.

Preoții foloseau graiul braavos, deși la un moment dat, preț de câteva minute, trei discutară înfocat în valyriana cultă. Fata înțelese cuvintele, în majoritate, dar ei vorbeau cu glasuri încete și nu-i putu auzi întotdeauna.

– Îl cunosc pe bărbatul acesta, îl auzi ea pe un preot cu chipul victimei unei molime.

– Îl cunosc pe bărbatul acesta, repetă grăsanul pe când ea îi turna în cupă.

Însă chipeşul spuse:

– Îi voi da acestui bărbat darul, nu îl cunosc.

Mai târziu, saşiul spuse acelaşi lucru, despre altcineva.

După trei ore de vin şi de vorbe, preoţii plecară... toţi, mai puţin omul blajin, orfelina şi cel care purta pe chip semnele molimei. Obrajii îi erau acoperiţi de furuncule ce supurau, iar părul îi căzuse. Sânge îi lăcrima dintr-o nară şi se închegase la colţurile ambilor ochi.

– Fratele nostru doreşte să vorbească cu tine, copilă, spuse omul blajin. Aşază-te, dacă doreşti.

Ea se aşeză într-un scaun din copacul inimii cu chip de abanos. Furunculele însângerate n-o speriau. Fusese de prea multă vreme în Casa în Negru şi Alb ca să se teamă de un chip fals.

– Cine eşti? o întrebă faţă-de-molimă când rămaseră singuri.

– Nimeni.

– Nu este chiar aşa. Eşti Arya din Casa Stark, care-şi muşcă buza şi nu poate spune o minciună.

– Am fost. Acum nu mai sunt.

– De ce te afli aici, mincinoaso?

– Ca să slujesc. Ca să învăţ. Ca să-mi schimb chipul.

– Mai întâi, schimbă-ţi inima. Darul Zeului cu Multe Chipuri nu este o jucărie pentru copii. Tu vrei să ucizi pentru propriile-ţi ţeluri, pentru propriile-ţi plăceri. Negi asta?

Ea îşi muşcă limba.

– O...

El o pălmui.

Lovitura îi ustură obrazul stâng, dar ea ştiu că o meritase.

– Mulţumesc.

Suficiente palme și poate că s-ar fi oprit să-și mai mestece buza. *Arya* făcea asta, nu lupoaica nopții.

– O neg.

– Minți. Pot să văd adevărul în ochii tăi. Ai ochii unui lup și-ți place sângele.

Ser Gregor, nu putu ea să nu se gândească. *Dunsen, Raff cel Dulce. Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei.* Dacă ar fi vorbit, ar fi trebuit să mintă, iar el ar fi știut. Rămase tăcută.

– Mi-au spus c-ai fost Cat, o pisică. Bântuiai prin fundături mirosind a pește, vânzând moluște și midii pentru câțiva bănuți. O viață măruntă, foarte potrivită pentru o făptură măruntă ca tine. Cere, și-ți poate fi redată. Împinge-ți căruciorul, strigă-ți moluștele, fii fericită. Inima ta este prea moale ca să fii una dintre noi.

Vrea să mă alunge.

– Nu am inimă. Am doar o gaură. Am omorât mulți oameni. Te-aș fi putut omorî pe tine, dacă aș fi vrut.

– Ar fi avut gust dulce pentru tine?

Ea nu știu răspunsul corect.

– Poate.

– Atunci nu aparții locului ăstuia. În casa aceasta moartea nu este dulce. Noi nu suntem nici războinici, nici soldați, nici fanfaroni care merg legănat cu pieptul umflat de mândrie. Noi nu omorâm pentru a sluji vreunui lord, pentru a ne burduși pungile, pentru a ne mângâia trufia. Noi nu dăm niciodată darul pentru a ne face plăcere nouă înșine. Și nici nu-i alegem pe aceia pe care-i omorâm. Noi nu suntem decât slujitorii Zeului cu Multe Chipuri.

– *Valar dohaeris.*

Toți oamenii trebuie să slujească.

– Cunoști cuvintele, dar ești prea mândră ca să slujești. Un servitor trebuie să fie umil și supus.

– Mă supun. Pot fi mai umilă decât oricine.

Cuvintele acelea îl făcură pe bărbat să chicotească.

– Sunt sigur că vei fi însăși zeița umilinței. Dar poți plăti prețul?

– Care preț?

– Prețul ești tu. Prețul este tot ceea ce ai și tot ce speri să ai vreodată. Noi ți-am luat ochii și ți i-am dat înapoi. Îți vom lua după aceea urechile și vei umbla în tăcere. Ne vei da picioarele și te vei târî. Nu vei fi fiica nimănui, soața nimănui, mama nimănui. Numele tău va fi o minciună și nici chiar chipul pe care-l porți nu va fi al tău.

Ea aproape că-și mușcă din nou buza, dar de data aceasta își dădu seama și se opri. *Chipul meu este un iaz întunecat, care ascunde tot, care nu arată nimic.* Se gândi la toate numele pe care le purtase: Arry, Nevăstuica, Hulubița, Cat a Canalelor. Se gândi la fata prostuță din Winterfell numită Arya Față-de-Cal. Numele nu contau.

– Pot să plătesc prețul. Dă-mi un chip.

– Chipurile trebuie meritate.

– Spune-mi în ce fel.

– Să dai unui anumit om un anumit dar. Poți să faci asta?

– Care om?

– Nimeni cunoscut ție.

– Nu cunosc mulți oameni.

– El este un necunoscut. Nimeni pe care să-l iubești, nimeni pe care să-l urăști, nimeni pe care să-l fi cunoscut vreodată. O să-l omori?

– Da.

– Atunci mâine vei fi din nou Cat a Canalelor. Poartă fața aceea, privește, supune-te. Și vom vedea dacă meriți cu adevărat să-l slujești pe Cel cu Multe Chipuri.

Așa se face că a doua zi ea reveni la Brusco și fiicele sale în casa de pe canal. Ochii lui Brusco se lărgiră când o văzu, iar Brea icni scurt.

– *Valar morghulis*, rosti Cat în loc de salut.

– *Valar dohaeris*, răspunse Brusco.

După aceea fu ca și cum ea nu fusese niciodată plecată.

Mai târziu, în cursul aceleiași dimineți, pe când își împingea căruciorul pe caldarâmul străzilor ce dădeau spre Portul Violet, îl

văzu pentru prima dată pe bărbatul pe care trebuia să-l ucidă. Era un bătrân, trecut binișor de cincizeci de ani. *A trăit prea mult*, încercă ea să-și spună. *De ce ar trebui să aibă atât de mulți ani, când tatăl meu a avut atât de puțini?* Dar Cat a Canalelor nu avea tată, așa că-și păstră gândul pentru ea.

– *Scoici, moluște și stridii*, strigă Cat când el o depăși, *creveți, homari și midii verzi grase.*

Ba chiar îi zâmbi bătrânului. Uneori un zâmbet era suficient pentru a-i face să se oprească și să cumpere. Bătrânul nu-i răspunse la surâs. Se strâmbă și trecu mai departe, plescăind printr-o baltă. Apa împroșcată udă picioarele fetei.

Este lipsit de curtenie, se gândi privindu-l cum se îndepărta. *Chipul îi este dur și rău.* Nasul bătrânului era îngust și ascuțit la vârf, buzele subțiri, ochii mici și apropiați. Părul i se înspicase, dar barbișonul mic și ascuțit din vârful bărbiei era tot negru. Cat se gândi că probabil îl cănea și se întrebă de ce nu-și vopsea și părul. Un umăr îi era mai ridicat decât celălalt, astfel încât părea strâmb.

– Este un om rău, anunță ea în seara aceea când reveni în Casa în Negru și Alb. Buzele îi sunt crude, ochii sunt răi și are bărbuță de ticălos.

Omul blajin chicoti.

– Este un om ca oricare altul, în care există atât lumină, cât și întuneric. Nu tu ești cea care să-l judece.

Asta o făcu să se gândească.

– Zeii l-au judecat?

– Unii zei, poate. Care altul este rolul zeilor, dacă nu să-i judece pe oameni? Zeul cu Multe Chipuri nu cântărește însă sufletele oamenilor. El își dă darul oamenilor celor mai buni, tot așa cum îl dă oamenilor celor mai răi. Altfel binele ar trăi de-a pururi.

Mâinile bătrânului erau cele mai neplăcute, decise Cat a doua zi, privindu-l din spatele căruciorului. Avea degete lungi și osoase, mereu în mișcare, când scărpinând barba, când trăgând de o ureche, când răpăind pe o masă, mișcându-se, mișcându-se, mișcându-se. *Are*

mâini ca doi păianjeni albi. Cu cât le privea mai mult, cu atât ajunse să le urască.

– Își mișcă mâinile prea mult, le spuse celor din templu. Este probabil plin de teamă. Darul îi va aduce pace.

– Darul aduce pace tuturor oamenilor.

– Când îl voi ucide, mă va privi în ochi și-mi va mulțumi.

– Dacă o va face, va însemna că ai dat greș. Cel mai bine ar fi să nu te observe.

Bătrânul era un soi de negustor, decise Cat după ce-l urmări câteva zile. Negoțul lui era legat cumva de mare, deși nu-l văzuse niciodată punând piciorul pe o corabie. Își petrecea ziua stând într-un local de supe din apropierea Portului Violet, cu o ceașcă de fiertură de ceapă răcindu-i-se lângă cot, în timp ce examina hârtii, își aplica sigiliul în ceară și vorbea pe ton ascuțit cu un șir de căpitani, proprietari de corăbii și alți negustori, dintre care niciunul nu părea să-l placă prea mult.

Cu toate acestea îi aduceau bani: pungi de piele durdulii cu aur, argint și monedele pătrate din fier din Braavos. Bătrânul le număra cu atenție, sorta monedele și le punea pe cele la fel în fișicuri odonate. Nu se uita niciodată la ele, ci se mulțumea să le muște, întotdeauna cu partea stângă a gurii, unde mai avea încă toți dinții. La răstimpuri, învârtea câte una pe masă și asculta sunetul pe care-l scotea, când se oprea zăngănind.

Iar după ce toate monedele fuseseră numărate și mușcate, bătrânul mâzgălea pe un pergament, îl însemna cu sigiliul său și-l dădea căpitanului. Alteori însă clătina din cap și împingea monedele înapoi peste masă. Ori de câte ori făcea asta, celălalt se înroșea la față și se înfuria sau pălea și arăta speriat.

Cat nu înțelegea.

– Ei îl plătesc cu aur și argint, dar el le dă numai înscrisuri. Sunt proști?

– Câțiva, poate. Majoritatea sunt pur și simplu precauți. Unii se gândesc să-l păcălească. Nu este însă un bărbat pe care să-l înșeli cu ușurință.

– Totuşi *ce* le vinde?

– Le scrie fiecăruia câte un legământ. Dacă navele li se scufundă într-o furtună ori sunt capturate de piraţi, el promite să le plătească valoarea corăbiei şi a întregii ei încărcături.

– Este un fel de rămăşag?

– Da, într-un fel. Un rămăşag pe care toţi căpitanii speră să-l piardă.

– Dar dacă ei câştigă...

– ...îşi pierd corăbiile, adesea chiar şi vieţile. Mările sunt primejdioase şi cel mai rău este toamna. Nu încape îndoială că mulţi căpitani care s-au scufundat într-o furtună au avut o mică mulţumire gândindu-se la legământul lor din Braavos, ştiind că văduva şi orfanii lor nu vor rămâne pe drumuri. Un zâmbet trist îi atinse buzele: Însă una este să scrii un asemenea legământ, şi alta să-l respecţi.

Cat înţelese. *Unul dintre ei îl urăşte. Unul dintre ei a venit în Casa în Negru şi Alb şi s-a rugat zeului să-l ia.* Se întrebă cine fusese, însă bărbatul blând nu vru să-i spună.

– Nu trebuie să-ţi bagi nasul în astfel de lucruri, îi zise. Cine eşti tu?

– Nimeni.

– Nimeni nu pune întrebări. Îi prinse mâinile: Dacă nu poţi să faci asta, ajunge doar s-o spui. Nu este nicio ruşine. Unii sunt făcuţi să-l slujească pe Zeul cu Multe Chipuri, iar alţii nu. Rosteşte cuvântul şi voi ridica sarcina aceasta de pe umerii tăi.

– O voi face. Am spus că o voi face. O voi face.

Dar *cum?* Asta era mai greu.

El avea gărzi. Doi bărbaţi – unul înalt şi subţire, celălalt scund şi gros. Îl însoţeau peste tot, de când ieşea din casă dimineaţa până când se întorcea seara. Aveau grijă ca nimeni să nu se apropie de bătrân fără acordul său. O dată un beţiv aproape că se împletici în el, pe când se întorcea acasă de la localul de supe, dar cel înalt păşise între ei şi-l îmbrâncise cu putere pe bărbat, trântindu-l la pământ. La localul de supe, cel scund gusta întotdeauna primul din fiertura de ceapă.

Bătrânul aştepta până ce supa se răcea înainte de a lua o sorbitură, timp suficient ca să se asigure că gărzile sale nu păţiseră nimic.

– Se teme, înţelese ea, sau ştie că cineva vrea să-l omoare.

– Nu ştie, spuse omul blajin, dar bănuieşte.

– Gărzile îl însoţesc chiar şi când iese la privată, zise ea, dar nu şi invers. Cel înalt este mai iute. O să aştept până iese la privată, o să intru în local şi-o să-l înjunghii pe bătrân în ochi.

– Şi celălalt paznic al lui?

– Este încet şi prost. Îl pot omorî şi pe el.

– Eşti cumva un măcelar de pe câmpul de bătălie, care-i hăcuieşte pe toţi cei care-i stau în cale?

– Nu.

– Sper să nu fii aşa. Eşti un slujitor al Zeului cu Multe Chipuri şi cei care-l slujesc pe Cel cu Multe Chipuri oferă darul acesta numai celor care au fost însemnaţi şi aleşi.

Ea înţelese. *Ucide-l. Ucide-l doar pe el.*

Avu nevoie de alte trei zile de urmărire înainte de a găsi calea şi de încă o zi de exersare cu stiletul. Roggo cel Roşu o învăţase cum să-l folosească, dar Cat nu mai spintecase o pungă încă dinainte ca ei să-i fi luat ochii. Dorea să se asigure că mai ştia cum s-o facă. *Lin şi iute, aşa se face, fără bâjbâieli*, îşi spuse şi lunecă tăişul cel mic afară din mânecă, din nou şi din nou şi din nou. Când fu mulţumită că nu uitase cum să facă, ascuţi oţelul pe o tocilă până ce lama sclipi argintiu-albăstrui în lumina lumânărilor. Cealaltă parte era mai dificilă, însă orfelina era acolo ca s-o ajute.

– Mâine îi voi da omului darul, anunţă ea la micul dejun.

– Cel cu Multe Chipuri va fi încântat. Omul blajin se sculă: Cat a Canalelor este cunoscută de mulţi. Dacă va fi văzută făcând isprava asta, s-ar putea să abată necazuri asupra lui Brusco şi a fetelor sale. Este timpul să ai alt chip.

Fata nu zâmbi, dar pe dinăuntru era încântată. O pierduse pe Cat o dată, şi o jelise. Nu voia s-o piardă din nou.

– Cum voi arăta?

– Urâtă. Femeile își vor feri privirea când te vor vedea. Copiii se vor holba și te vor arăta cu degetul. Bărbații puternici te vor compătimi, iar unii vor vărsa poate o lacrimă. Niciunul dintre cei care te vor vedea nu te va uita prea repede. Vino.

Omul blajin luă felinarul de fier din cârlig și o conduse pe lângă bazinul negru și nemișcat și rândurile de zei întunecați și tăcuți, spre treptele din partea din spate a templului. Orfelina îi urmă, pe când coborau. Nimeni nu vorbi. Singurele sunete erau târșâiturile ușoare ale papucilor pe scară. După optsprezece trepte ajunseră la cripte, unde cinci pasaje boltite se răsfirau ca degetele unei mâini. Acolo, jos, treptele erau mai înguste și mai abrupte, dar fata alergase de o mie de ori în sus și în jos pe ele astfel că nu o speriau. Alte douăzeci și două de trepte și ajunseră sub beci. Tunelele acestea erau strâmte și întortocheate, găuri negre de viermi ce se răsuceau prin inima stâncii uriașe. Un pasaj era închis de o ușă grea din fier. Preotul atârnă felinarul de un cârlig, strecură o mână sub mantie și scoase o cheie meșteșugit împodobită.

Firișoare de păr i se zbârliră pe brațe. *Sanctuarul.* Urmau să coboare chiar și mai mult, la nivelul al treilea, spre odăile secrete în care numai preoții puteau pătrunde.

Cheia clicăi de trei ori, foarte încet, când omul blajin o răsuci în încuietoare. Ușa se deschise pe țâțâni din fier bine unse, fără a scoate vreun sunet. Dincolo de ea se găseau încă și mai multe trepte, săpate în piatră. Preotul luă din nou felinarul și o conduse. Fata urmă lumina, numărând treptele în timp ce cobora. *Patru, cinci, șase, șapte.* Se trezi regretând că nu-și adusese bățul. *Zece, unsprezece, doisprezece.* Știa câte trepte erau între templu și beci, între beci și sub beci, ba numărase până și treptele de pe scara îngustă și răsucită care suia în spirală în mansardă și treptele de pe scara abruptă din lemn care ducea la ușa acoperișului și la pragul vântos de afară.

Scara aceasta îi era însă necunoscută și de aceea periculoasă. *Douăzeci și una, douăzeci și două, douăzeci și trei.* Cu fiecare treaptă, aerul părea

să fie tot mai rece. Când ajunse cu numărătoarea la treizeci, știu că se aflau mai jos chiar decât canalele. *Treizeci și trei, treizeci și patru.* Cât de mult aveau să coboare?

Ajunsese la cincizeci și patru, când treptele se sfârșiră înaintea altei uși din fier. Aceasta nu era zăvorâtă. Omul blajin o împinse, deschizând-o, și intră. Ea îl urmă, cu orfelina aproape atingând-o în spate. Pașii le răsunară în beznă. Omul blajin ridică felinarul și-i deschise larg voletele. Lumina se revărsă peste zidurile din jur.

O mie de chipuri o priveau.

Atârnau pe pereți, înaintea și în spatele ei, sus și jos, peste tot unde ar fi privit, peste tot unde s-ar fi întors. Văzu fețe bătrâne și fețe tinere, fețe albe și fețe smede, fețe netede și fețe ridate, fețe cu pistrui și fețe cu cicatrice, fețe frumoase și fețe banale, bărbați și femei, băieți și fete, ba chiar și prunci, fețe zâmbitoare, fețe încruntate, fețe pline de lăcomie și furie și patimă, fețe spâne și fețe împăroșate. *Măști*, își spuse, *nu sunt decât niște măști*, dar chiar pe când gândea asta, știa că nu era adevărat. Erau piei.

– Te sperie, copilo? întrebă omul blajin. Nu este târziu să ne părăsești. Asta-i cu adevărat ceea ce dorești?

Arya își mușcă buza. Nu știa ce dorea. *Dacă plec, unde mă voi duce?* Ea spălase și dezbrăcase o sută de cadavre, așa că nu se speria de morți. *Îi aduc aici și le jupoaie fețele, și ce dacă?* Ea era lupoaica nopții și niște bucățele de piele n-o puteau speria. *Glugi din piele, asta-i tot ce sunt, nu-mi pot face rău.*

– Fă-o, rosti ea.

Omul blajin o conduse prin odaie, traversând-o, pe lângă un șir de tunele care duceau în pasaje laterale. Lumina felinarului său le cercetă pe rând, pe toate. Un tunel avea pereții placați cu oseminte omenești și plafonul susținut de pilaștri din țeste. Altul se deschidea în trepte care coborau încă și mai mult, răsucindu-se în umbre. *Câte beciuri sunt?* se întrebă ea. *Oare coboară așa la nesfârșit?*

– Așază-te, porunci preotul.

Ea se aşeză.

– Acum închide ochii, copilă.

Ea închise ochii.

– Te va durea, o preveni, dar durerea este preţul puterii. Să nu te clinteşti.

Nemişcată ca piatra, gândi ea. Stătu nemişcată. Tăietura fu rapidă, lama ascuţită. În mod firesc metalul ar fi trebuit să fi fost rece pe piele, dar i se păru cald. Putea simţi sângele curgându-i pe faţă, o perdea roşie unduitoare, căzând peste frunte şi obraji şi bărbie, şi înţelese de ce preotul îi ceruse să închidă ochii. Când îi atinse buzele, gustul lui era sare şi aramă. Îl linse şi se cutremură.

– Adu-mi faţa, rosti omul blajin.

Orfelina nu răspunse, însă îi auzi papucii murmurând pe pardoseala din piatră.

– Bea asta, îi spuse el şi-i puse o cupă în mână.

Ea o goli dintr-o sorbitură. Lichidul era foarte acru, de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie. Acum o mie de ani, ea cunoscuse o fată care se dădea în vânt după prăjiturile cu lămâie. *Nu, aceea n-am fost eu, aceea a fost doar Arya.*

– Saltimbancii îşi schimbă chipul cu vicleşuguri, zicea omul blajin, iar vrăjitorii folosesc farmece, ţesând lumini şi umbre şi dorinţe pentru a crea iluzii care păcălesc ochiul. Vei învăţa artele acelea, dar ce facem noi aici este mai adânc. Înţelepţii pot vedea prin vicleşuguri, iar farmecele se destramă înaintea ochilor pătrunzători, însă chipul pe care-l vei căpăta va fi pe atât de adevărat şi de solid precum chipul cu care te-ai născut. Nu deschide ochii.

Degetele lui îi dădură părul pe spate.

– Stai nemişcată. O să te simţi ciudat. Poţi chiar să fii cuprinsă de ameţeli, dar nu trebuie să te clinteşti.

Urmară o smucitură şi un foşnet încet, când îi trase noua faţă peste cea veche. Pielea o frecă, uscată şi rigidă, peste frunte, dar când sângele ei o îmbibă, se înmuie şi deveni suplă. Obrajii i se încălziră, ca şi cum

s-ar fi îmbujorat. Își putea simți inima fremătând sub sân și pentru un moment foarte lung nu putu răsufla. Mâini se închiseră în jurul gâtului ei, tari ca piatra, sugrumând-o. Propriile ei mâini țâșniră în sus pentru a zgâria brațele atacatorului, dar acolo nu era nimeni. O frică teribilă o umplu și auzi un zgomot, un sunet hidos de *trosnet*, însoțit de o durere orbitoare. Un chip pluti înaintea ei, gras, bărbos, brutal, cu gura deformată de furie. Îl auzi pe preot rostind:

– Respiră, copilă. Expiră frica. Leapădă umbrele. El este mort. Ea este moartă. Durerea ei a dispărut. *Respiră.*

Fata inspiră adânc, cutremurător, și-și dădu seama că era adevărat. Nimeni n-o sugruma, nimeni n-o lovea. Chiar și așa însă mâna îi tremură când o ridică spre față. Solzi de sânge uscat se destrămară sub atingerea vârfurilor degetelor ei, negri sub lumina felinarului. Își pipăi obrajii, își atinse ochii, urmări conturul maxilarului.

– Chipul meu este tot la fel.

– Este oare? Ești sigură?

Era sigură? Nu simțise nicio schimbare, dar poate că nu era ceva ce să poți simți. Își trecu o palmă peste față, de sus în jos, așa cum îl văzuse o dată făcând pe Jaqen H'ghar, la Harrenhall. Când el făcuse așa, toată fața îi unduise și se schimbase. Când o făcu ea, nu se întâmplă nimic.

– Îl simt la fel.

– Da, tu îl simți la fel, spuse preotul. Dar nu arată la fel.

– Pentru alți ochi, zise orfelina, nasul și falca îți sunt rupte. O parte a obrazului îți este vârâtă înăuntru, acolo unde ți-a fost zdrobit pometele, și nu mai ai jumătate din dinți.

Ea testă cu limba prin gură, dar nu găsi nici găuri, nici cioturi de dinți. *Vrăjitorie*, își spuse. *Am un chip nou. Un chip hâd, spart.*

– Pentru o vreme s-ar putea să visezi urât, o avertiză omul blajin. Tatăl ei o bătea atât de des și atât de brutal, încât n-a fost niciodată cu adevărat eliberată de durere, decât după ce a venit la noi.

– L-ați omorât?

– Ea a cerut darul pentru sine, nu pentru tatăl ei.

Ar fi trebuit să-l fi omorât.

El îi citise probabil gândurile.

– Moartea a sosit pentru el în cele din urmă, așa cum sosește pentru toți oamenii. Așa cum trebuie să sosească pentru un om anume, mâine. Ridică felinarul: Aici am terminat.

Deocamdată. Pe când se întorceau către scară, i se păru că găvanele goale ale pieilor de pe pereți o urmăreau. Pentru o clipă aproape că le putu vedea buzele mișcându-se, șoptindu-și una celeilalte secrete întunecate în cuvinte prea slabe pentru a fi auzite.

Somnul nu sosi ușor în noaptea aceea. Încâlcită în pături, ea se răsuci pe o parte și alta în odaia rece și întunecată, dar vedea fețe în orice direcție s-ar fi întors. *Ele nu au ochi, dar mă pot vedea.* Văzu chipul tatălui ei pe perete. Alături atârna cel al mamei, iar dedesubt cei trei frați ai ei, înșiruiți. *Nu. Aceea a fost altă fată. Eu sunt nimeni și singurii mei frați poartă mantii negre și albe.* Acolo erau totuși cântărețul negru, și grăjdarul pe care-l ucisese cu Acul, apoi scutierul cu coșuri din hanul de la răscruce, iar dincolo străjerul a cărui beregată o retezase pentru ca să poată ieși din Harrenhal. Și Gâdilătorul atârna pe perete, iar găurile negre care-i erau ochii clocoteau de răutate. Vederea lui îi reaminti senzația pumnalului în mâna ei, când i-l înfipsese în spinare, din nou și din nou și din nou.

Când sosi în cele din urmă în Braavos, ziua era cenușie, întunecată și noroasă. Fata sperase să fie ceață, dar zeii îi ignoraseră rugile, așa cum fac atât de des zeii. Aerul era curat și rece. Iar vântul mușca neplăcut. *O zi bună pentru o moarte*, gândi ea. Nechemată, rugăciunea îi veni pe buze. *Ser Gregor, Dunsen, Raff cel Dulce. Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei.* Murmură numele fără să scoată niciun sunet. În Casa în Negru și Alb nu știai niciodată cine te poate asculta.

Criptele erau pline de straie vechi, veșminte ale celor care veniseră în Casa în Negru și Alb pentru a bea pacea din bazinul templului. Acolo puteai găsi de toate, de la zdrențe de cerșetori la mătăsuri și

catifele bogate. *O fată urâtă trebuie să se îmbrace în haine urâte*, decise ea, astfel încât alese o mantie cafenie pătată, destrămată la poale, o tunică verde și mucegăită care mirosea a pește și o pereche de încălțări grele. În cele din urmă, își strecură stiletul în palmă.

Nu era nicio grabă, așa că decise s-o ia pe drumul cel lung spre Portul Violet. Trecu podul spre Insula Zeilor. Cat a Canalelor vânduse moluște și stridii printre templele de acolo, de câte ori lui Talea, fiica lui Brusco, îi curgea sângele lunar și o lua cu ea în pat. Aproape că se așteptase s-o vadă pe Talea vânzând acolo azi, poate în afara Vizuinii, unde toți zeii mărunți și uitați aveau altarele lor mici și părăsite, dar asta era o prostie. Ziua era prea friguroasă și lui Talea nu-i plăcuse niciodată să se trezească atât de devreme. Statuii dinafara altarului Doamnei Înlăcrimate din Lys îi curgeau lacrimi argintii, când fetița cea urâtă trecu pe lângă ea. În Grădinile Gelenei se afla un copac poleit înalt de treizeci de metri, cu frunzele din argint bătut. Lumini de torțe străluceau în spatele ferestrelor cu vitralii din palatul din lemn al Stăpânului Armoniei, arătând cincizeci de soiuri de fluturi în toate culorile lor strălucitoare.

O dată, își aminti fata, Nevasta Marinarului o plimbase prin toate locurile și-i povestise istorii despre zeii ciudați ai orașului.

– Aceasta este casa Marelui Păstor. Trios cel cu trei capete are turnul acela cu trei foișoare. Primul cap îi devorează pe cei aflați pe patul morții, iar renăscuții ies din al treilea cap. Nu știu ce face cel din mijloc. Acelea sunt Pietrele Zeului Tăcut și intrarea în Labirintul Zămislitorului-de-tipare. Preoții Tiparului spun că doar cei care învață să-l străbată așa cum se cuvine își vor găsi calea spre înțelepciune. Dincolo de ele, pe malul canalului, acela este templul lui Aquan Taurul Roșu. În fiecare a treisprezecea zi, preoții lui taie gâtlejul unui vițel alb neprihănit și oferă vase cu sânge cerșetorilor.

Astăzi se părea că nu era a treisprezecea zi; treptele Taurului Roșu erau pustii. Zeii frați Semosh și Selloso visau în temple gemene pe maluri opuse ale Canalului Negru, legate printr-un pod săpat în piatră.

Fata trecu pe acolo şi coborî către docuri, apoi prin Portul Peticarului şi pe lângă turlele pe jumătate scufundate şi cupolele Oraşului Înecat.

Când ajunse acolo, un grup de corăbieri lyseni beţi se clătinau dinspre Portul Vesel, dar fata o nu văzu pe niciuna dintre târfe. Corabia era închisă şi părăsită, cu trupa de comedianţi neîndoios încă în paturi. Dar mai departe, pe cheiul de lângă o balenieră ibbenesă, ea îl zări pe Tagganaro, vechiul prieten al lui Cat, aruncând mingea înainte şi înapoi cu Casso, Regele Focilor, în vreme ce hoţul lui de buzunare cel mai recent opera prin mulţimea de gură-cască. Când se opri să se uite şi să asculte pentru o clipă, Tagganaro o privi fără s-o recunoască, însă Casso lătră şi aplaudă din înotătoare. *Mă ştie*, gândi fata, *sau simte mirosul de peşte*. Se grăbi mai departe.

Până ce ajunse în Portul Violet, bătrânul era instalat în localul de supă la masa lui obişnuită, numărând o pungă de monede şi tocmindu-se cu un căpitan de corabie. Bărbatul înalt şi subţire stătea în picioare chiar lângă el. Cel scund şi gros era aşezat lângă uşă, de unde putea să-i vadă perfect pe toţi cei care intrau. Asta era lipsit de importanţă. Ea nu intenţiona să intre. Se cocoţă pe o stivă de lemne la douăzeci de metri depărtare, iar vântul şuierător o trase de mantie cu degete fantomatice.

Portul era animat chiar şi într-o zi rece şi cenuşie ca aceea. Fata văzu marinari porniţi în căutare de târfe şi târfe pornite în căutare de marinari. O pereche de filfizoni, în veşminte fine şi mototolite, care se rezemau unul de celălalt, pe când se împleticeau beţi pe docuri, cu săbiile zăngănindu-le la şold. Un preot roşu, a cărui mantie stacojiu şi carmin se umfla în vânt.

Aproape că se făcuse amiază când zări bărbatul pe care-l dorea, un proprietar prosper de corăbii pe care-l mai văzuse de trei ori făcând afaceri cu bătrânul. Voinic, chel şi corpolent, purta o mantie grea din catifea brună fină, tivită cu blană şi brâu din piele cafenie, ornamentat cu luni şi stele din argint. Un accident îi lăsase un picior ţeapăn. Mergea încet, rezemându-se de un toiag.

Fetiţa cea urâtă decise că avea să fie la fel de bun ca oricare altul şi mai bun decât cei mai mulţi. O duzină de paşi o aduseră imediat în urma lui, cu stiletul pregătit. Punga lui era în dreapta, la brâu, dar mantia stătea în calea fetei. Lama ei străluci, lin şi iute, o spintecătură adâncă prin catifea, fără ca el să simtă ceva. Roggo cel Roşu ar fi surâs, văzând-o. Fata strecură mâna prin deschizătură, tăie punga cu stiletul, îşi umplu pumnul cu aur...

Bărbatul cel voinic se întoarse.

– Ce...

Mişcarea îi încâlci braţul în faldurile mantiei bărbatului, pe când îşi retrăgea mâna. Monede zăngăniră în jurul picioarelor lor.

– *Hoaţo!*

Bărbatul voinic îşi ridică toiagul, ca s-o pocnească. Ea îl lovi în piciorul olog, răsturnându-l, se retrase când el căzu şi ţâşni pe lângă o mamă cu un prunc. Şi mai multe monede îi căzură dintre degete şi ricoşară pe caldarâm. Strigăte de *hoţul, hoţul* răsunară în urma ei. Un hangiu cu pântecul cât o butie schiţă o mişcare stângace de a-i prinde braţul, dar ea se roti, fulgeră pe lângă o târfă care hohotea şi se repezi drept către fundătura cea mai apropiată.

Cat a Canalelor ştiuse fundăturile şi uliţele acelea, iar fetiţa cea urâtă şi le reamintea. Se repezi la stânga, sări un zid scund, trecu peste un canal îngust şi se strecură printr-o uşă neîncuiată într-o magazie colbuită. Toate zgomotele urmăririi se pierduseră de acum, dar era mai bine să fie absolut sigură. Se ghemui în spatele unor lăzi şi aşteptă, cu braţele înconjurându-i genunchii. Aşteptă aproape un ceas, apoi decise că putea să plece, se sui pe clădire şi merse peste acoperişuri aproape până la Canalul Eroilor. Proprietarul de corăbii trebuia deja să-şi fi strâns monedele şi să fi şchiopătat mai departe spre localul de supe. Poate că tocmai bea un castron de fiertură fierbinte şi se plângea bătrânului despre fetiţa cea urâtă care încercase să-l jefuiască.

Omul blajin o aştepta la Casa în Negru şi Alb, aşezat pe marginea bazinului templului. Fetiţa cea urâtă se aşeză lângă el şi puse o monedă

pe marginea bazinului, între ei. Era din aur, cu un dragon pe o față și un rege pe cealaltă față.

– Dragonul de aur din Westeros, spuse omul blajin. De unde o ai? Noi nu suntem hoți.

– N-am furat. Am luat una de-a lui, dar i-am lăsat una de-a noastră.

Omul blajin înțelese.

– Iar cu moneda aceea și cu altele din punga lui, el a plătit un om anume. La scurt timp după aceea, inima omului aceluia a cedat. Așa a fost? Foarte trist. Preotul ridică moneda și o aruncă în bazin: Mai ai multe, multe de învățat, dar s-ar putea să nu fii fără speranță.

În noaptea aceea îi dădură înapoi fața Aryei Stark.

Îi dădură și o mantie, țesătura groasă și moale a acoliților, neagră pe o parte și albă pe cealaltă.

– Poart-o când ești aici, îi spuse preotul, dar să știi că deocamdată nu vei avea mare nevoie de ea. Mâine vei pleca la Izembaro, ca să-ți începi ucenicia. Ia ce straie dorești din cripta de dedesubt. Paza orașului caută o fetiță urâtă, despre care se știe că ar fi frecventat Portul Violet, așa că este mai bine să ai și un chip nou.

Îi prinse bărbia, îi întoarse capul într-o parte și în alta, încuviință.

– Cred că de data asta va fi un chip frumos. La fel de frumos ca al tău. Cine ești, copilă?

– Nimeni, răspunse ea.

CERSEI

În ultima noapte de captivitate, regina nu dormi. De fiecare dată când închidea ochii, în cap îi năvăleau prevestiri și fantezii despre ziua de mâine. *Voi avea gărzi,* își spuse. *Vor ține gloata la respect. Nimănui nu i se va îngădui să se atingă de mine.* Înalta Vrabie îi promisese măcar atâta lucru.

Însă, chiar și așa, îi era teamă. În ziua în care Myrcella se îmbarcase pentru Dorne, ziua Răscoalei Pâinii, mantiile aurii fuseseră postate peste tot pe traseul procesiunii, însă mulțimea rupsese cordonul pentru a-l sfâșia în bucăți pe grăsanul de Mare Septon și a o viola pe Lollys Stokeworth de vreo cincizeci de ori. Iar dacă acea creatură albă, molatică și proastă izbutise să incite animalele cu toate hainele pe ea, cât de multe pofte ar fi putut stârni regina?

Cersei străbătu celula în sus și-n jos, cu un neastâmpăr ca al leilor din cușcă, ținuți în tainițele de la Casterly Rock, pe când era fetiță, o moștenire din vremurile bunicului ei. Ea și Jaime obișnuiau să se îndemne unul pe celălalt să se cațere în cușca lor, iar odată ea reușise să-și facă suficient curaj cât să-și strecoare mâna printre gratii și să atingă una dintre bestiile mari și roșcate. Ea era întotdeauna mai îndrăzneață decât fratele ei. Leul și-a întors capul pentru a se holba la ea cu ochii lui uriași, aurii. Apoi i-a lins degetele. Limba lui era la fel

de aspră ca o răzătoare, însă chiar și așa, nu-și trăsese mâna înapoi, numai după ce Jaime o apucase de umeri, smulgând-o de lângă cușcă.

– E rândul tău, i-a spus după aceea. Trage-l de coamă, dacă îndrăznești.

N-a făcut-o niciodată. Eu ar fi trebuit să primesc sabia, nu el.

Desculță și tremurând, continua să meargă în sus și-n jos, cu o pătură subțire aruncată pe umeri. O neliniștea ziua următoare. Până seara se va fi terminat totul. *O mică plimbare și-am să fiu acasă, am să mă întorc la Tommen, în propriile mele încăperi, în interiorul Fortăreței lui Maegor.* Unchiul ei spunea că era singura cale prin care s-ar fi putut salva. Chiar așa să fie? Nu putea avea încredere în unchiul ei, nu mai mult decât avusese în Înaltul Septon. *Încă aș mai putea refuza. Încă aș putea stărui asupra nevinovăției mele și să-mi încerc norocul la judecată.*

Însă nu îndrăznea să lase Credința s-o judece, așa cum voia Margaery Tyrell. Aceasta i-ar putea conveni destul de mult micului trandafir, însă Cersei avea puțini prieteni printre septele și păsărarii din jurul noului Înalt Septon. Singura ei speranță era o judecată prin luptă, pentru care avea nevoie de un cavaler.

Dacă Jaime nu și-ar fi pierdut mâna...

Totuși, drumul nu ducea niciunde. Mâna cu care Jaime manevra spada nu mai era, la fel și el, dispărut împreună cu femeia Brienne, undeva prin teritoriile riverane. Regina trebuia să-și caute un alt apărător, sau chinurile de astăzi vor fi ultimele dintre suferințele sale. Dușmanii ei o acuzau de trădare. Trebuia să ajungă la Tommen, indiferent de preț. *Mă iubește. N-o va refuza pe propria lui mamă. Joff era încăpățânat și imprevizibil, însă Tommen este un băiețel de treabă, un mic rege bun. Va face cum i se spune.*

Dacă mai rămânea aici, soarta-i era pecetluită, iar singura cale prin care se putea întoarce la Cetatea Roșie era pe jos. Înaltul Păsărar fusese de neclintit, iar Ser Kevan refuzase să ridice fie și-un deget împotriva lui.

– Nu mi se va întâmpla nimic rău astăzi, spuse Cersei când lumina zilei atinse fereastra. Doar mândria mea va suferi.

Cuvintele-i răsunau găunoase în urechi. *Totuşi, Jaime ar putea veni.* Şi-l imagină călărind prin ceţurile dimineţii, cu armura lui aurie strălucind în soarele care se înălţa pe cer. *Jaime, dacă m-ai iubit vreodată...*

Când temnicerii ei veniră după ea, Septa Unella, Septa Moelle şi Septa Scolera conduceau procesiunea. Împreună cu ele mergeau patru novice şi două din surorile tăcute. La vederea surorilor tăcute, în veşmintele lor cenuşii, o umplu pe regină de spaime subite. *De ce sunt şi ele aici? Voi muri?* Surorile tăcute îngrijeau morţii.

– Înaltul Septon mi-a promis că nu mi se va face niciun rău.

– Nici nu ţi se va face.

Septa Unella le făcu semn novicelor. Aduseră săpun din leşie, un ciubăr cu apă caldă, o foarfecă şi un brici lung. De înfioră când văzu lama de oţel. *Vor să mă radă în cap. Încă o mică umilinţă, un bob de strugure pentru budinca mea.* Nu le va lăsa plăcerea de a o auzi implorându-i. *Sunt Cersei din Casa Lannister, o leoaică de la Casterly Rock, regina de drept a Celor Şapte Regate, fiică adevărată a lui Tywin Lannister. Iar părul creşte la loc.*

– Daţi-i drumul, le zise ea.

Cea mai în vârstă dintre surori luă foarfeca. Fără nicio îndoială, avea experienţă la bărbierit; ordinul ei spăla, adesea, cadavrele nobililor ucişi înainte de a-i reda familiilor, iar scurtarea bărbilor şi tăierea părului făcea parte din ritual. Femeia dezgoli prima dată capul reginei. Cersei rămase neclintită ca o statuie, în timp ce foarfecele ţăcăneau. Şuviţe de păr auriu căzură pe podea. Nu i se permisese să şi-l îngrijească aşa cum trebuia, închisă în cuşca aia de celulă, însă chiar şi nespălat şi încâlcit cum era, strălucea acolo unde-l atingea soarele. *Coroana mea,* îşi zise regina. *Mi-au luat cealaltă coroană, iar acum mi-o fură şi pe asta.* Când buclele şi cosiţele ei se adunară la picioarele sale, una dintre novice îi săpuni capul şi sora tăcută îi rase puful rămas cu ajutorul briciului.

Cersei spera că asta e tot, însă greşea.

– Scoate-ţi cămaşa de noapte, Înălţimea Ta, porunci Septa Unella.

– Aici? întrebă regina. De ce?

– Trebuie să fii tunsă.

Tunsă, se gândi ea, *ca o oaie.* Își trase cămașa de noapte peste cap și-o azvârli la podea.

– Faceți ce vreți.

O săpuniră iar, apoi urmară apa caldă și briciul. Veni rândul părului de la subsuoară, apoi al celui de la picioare și, la sfârșit, părul fin, auriu, care-i acoperea ridicătura sexului. Când sora tăcută se strecură între picioarele ei cu briciul, Cersei se pomeni amintindu-și toate ocaziile când Jaime îngenunchease acolo unde era ea acum, sărutând-o pe partea interioară a coapselor, făcând-o să se umezească. Sărutările lui erau întotdeauna calde. Lama briciului era rece ca gheața.

Când se termină totul, era goală și vulnerabilă ca orice femeie. *Nici măcar un fir de păr după care să mă ascund.* Un mic hohot de râs îi scăpă de pe buze, sumbru și amar.

– Înălțimea Ta crede că e amuzant? zise Septa Scolera.

– Nu, septă, răspunse Cersei. *Însă, într-o bună zi, am să pun să ți se smulgă limba cu clești înroșiți în foc și va fi distractiv.*

Una dintre novice îi adusese o robă, o robă albă și moale, de septă, pentru a se acoperi în timp ce cobora treptele turnului, prin sept, pentru ca oricare credincios s-ar fi întâmplat să le iasă în cale să fie scutit de vederea trupului dezgolit. *Să ne ferească Cei Șapte pe noi toți, ce ipocrite sunt!*

– Mi se vor da sandale? întrebă ea. Străzile sunt murdare.

– Nu atât de murdare ca păcatele tale, zise Septa Moelle. Înalt Prea Sfințitul a poruncit să te înfățișezi așa cum te-au făcut zeii. Ai avut sandale când ți-au ieșit picioarele înainte din pântecele mamei?

– Nu, septă, fu regina obligată să recunoască. Acum ai răspunsul dorit.

Un clopot începu să bată. Îndelungata întemnițare a reginei luase sfârșit. Cersei își strânse roba mai tare, recunoscătoare pentru căldura ei, și spuse:

– Să mergem.

Fiul ei o aștepta în partea cealaltă a orașului. Cu cât plecau mai repede, cu atât îl va vedea mai curând.

Treptele din piatră aspră îi zgâriau tălpile în timp ce Cersei Lannister își începu coborârea. Venise la Septul lui Baelor ca regină, purtată într-o lectică. Pleca acum cheală și desculță. *Dar plec. Asta-i tot ce contează.*

Clopotele din turn răsunau, chemând întregul oraș să fie martor la rușinea ei. Marele Sept al lui Baelor era plin ochi de credincioși veniți la slujba de dimineață, iar sunetul rugăciunilor lor se răspândea din domul de sus, însă când își făcu apariția procesiunea reginei, se lăsă brusc tăcerea, iar mii de ochi se întoarseră urmărind-o în timp ce trecea prin nava laterală, dincolo de locul unde fusese lăsat să-și doarmă somnul de veci nobilul ei tată, după omorârea lui. Cersei trecea printre ei, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga. Tălpile ei goale lipăiau pe pardoseala din marmură rece. Putea simți privirile. În dosul altarelor lor, cei Șapte păreau să privească și ei.

În Sala Felinarelor, câțiva Fii ai Războinicilor îi așteptau venirea. Pe spate le atârnau mantiile ca de curcubeu, iar cristalele care le încoronau coifurile mari, licăreau în lumina felinarelor. Armura lor consta dintr-o platoșă de argint, lustruită până dobândeau luciul oglinzii, dar ea știa că pe dedesubt mulți dintre ei purtau o cămașă din lână. Scuturile lor triunghiulare aveau toate același semn: o sabie de cristal lucind în întuneric, vechiul blazon al acelor țărani numiți Săbiile.

Comandantul lor îngenunche înaintea ei.

– Poate că Înălțimea Ta își va aminti de mine. Sunt Ser Theodan cel Onest, iar Preacucernicia Sa mi-a dat poruncă să-ți comand escorta. Împreună cu Frații mei, vă voi conduce în siguranță prin oraș.

Cersei cercetară din ochi fețele oamenilor din spate. Iată-i: Lancel, verișorul ei, fiul lui Ser Kevan, care odată își mărturisise dragostea pentru ea, înainte de a se hotărî că-i iubea mai mult pe zei. *Sufletul meu și trădătorul meu.* Nu-l va uita niciodată.

– Te poți ridica, Ser Theodan. Sunt pregătită.

Cavalerul se ridică în picioare, se întoarse, își întinse o mână în sus. Doi dintre oamenii săi se îndreptară spre ușile masive și le deschiseră, iar Cersei păși printre ele ieșind afară, clipind în lumina soarelui ca

o cârtiță scoasă din vizuină. Bătea un vânt vijelios și partea de jos a robei îi flutură, pocnindu-i peste picioare. Aerul dimineții era încărcat cu vechile duhori cunoscute de prin Debarcaderul Regelui. Inspiră izul de vin acrit, pâine coaptă, pește putred și excremente, fum, sudoare și urină de cal. Nicio floare nu mai mirosise vreodată atât de frumos. Zgribulită în robă, Cersei se opri în capătul treptelor de marmură, iar Fiii Războinicului luară poziție în jurul ei.

Își dădu brusc seama că mai stătuse exact în același loc cândva, în ziua când nobilul Eddard Stark își pierduse capul. *Nu asta ar fi trebuit să se întâmple. Planul era ca Joff să-i cruțe viața și să-l trimită pe Zid.* Fiul cel mare al lui Stark l-ar fi urmat ca Nobil de Winterfell, însă Sansa ar fi rămas la Curte, o ostatică. Variys și Degețel le aranjaseră pe toate, iar Ned Stark renunțase la prețioasa lui trufie și-și mărturisise trădarea pentru a-i salva căpșorul gol al fiicei sale. *I-aș fi aranjat Sansei o partidă bună. O căsătorie cu un Lannister. Nu cu Joff, desigur, dar Lancel sau vreunul dintre frații lui mai mici i s-ar fi potrivit.* Petyr Baelish se oferise să căsătorească el fata, își aminti ea, dar, desigur, nu ar fi fost posibil; era de origine mult prea umilă. *Dacă Joff ar fi făcut numai cum i s-a spus, Winterfellul n-ar fi pornit niciodată războiul, iar Tatăl s-ar fi ocupat de frații lui Robert.*

Joff poruncise, în schimb, ca Stark să fie scurtat de cap, iar Lordul Slynt și Ser Ilyn Payne se grăbiseră să i se supună. *Era acolo*, își aminti regina, privind în locul respectiv. Janos Slynt îi ridicase capul lui Ned Stark ținându-l de păr, în timp ce sângele vieții lui șiroia pe trepte, iar după aceea nu mai existase cale de întoarcere.

Amintirile păreau atât de îndepărtate! Joffrey murise, ca toții fiii lui Stark. Pierise chiar și tatăl ei. Și iată că se afla acolo din nou, pe treptele Marelui Sept, numai că, de data asta, gloata se holba la ea, nu la Eddard Stark.

Piața mare, din marmură, de jos, era la fel de plină ca în ziua în care murise Stark. Oriunde privea, regina văzu ochi. Mulțimea părea formată dintr-un număr egal de bărbați și femei. Unele aveau copii urcați

pe umeri. Cerşetorii şi hoţii, cârciumarii şi târgoveţii, tăbăcarii, băieţii de grajd şi comedianţii, târfele de doi bani, toate gunoaiele veniseră s-o vadă pe regină coborâtă pe treapta cea mai de jos. Şi printre ei se găseau şi Oamenii Sărmani, creaturi murdare şi nebărbierite, înarmate cu suliţe şi topoare, înveşmântate în bucăţi de platoşă zimţată, cămăşi de zale ruginite şi piele crăpată, sub tunicile din lână aspră, albită, purtate peste armuri, cu blazonul stelei Credinţei, în şapte colţuri. Armata zdrenţuită a Înaltei Vrăbii.

O parte din ea încă-şi mai dorea ca Jaime să-şi facă apariţia şi s-o salveze de la umilinţă, însă geamănul ei nu era nicăieri. Nu era prezent nici unchiul ei. Asta n-o surprindea. Ser Kevan îşi exprimase foarte limpede ideile la ultima vizită; ruşinea ei nu trebuia lăsată să pângărească onoarea a ceea ce însemna Casterly Rock. Niciun leu nu va păşi alături de ea astăzi. Cazna îi revenea numai ei.

Septa Unella stătea la dreapta ei, Septa Moelle, la stânga, iar Septa Scolera, în spate. Dacă regina s-ar repezi înainte sau s-ar împiedica, cele trei cotoroanţe ar trage-o înapoi înăuntru, iar de data asta ar avea grijă să nu mai părăsească niciodată celula.

Cersei ridică fruntea. Dincolo de piaţă, dincolo de marea de ochi hămesiţi, guri căscate şi feţe murdare, peste oraş se ridica în depărtare Dealul lui Aegon, turnurile şi meterezele Fortăreţei Roşii lucind trandafirii în lumina soarelui înălţat pe cer. *Nu-i atât de departe.* Odată ce-ar fi ajuns la porţi, cea mai mare parte a chinurilor ei ar lua sfârşit. Şi-ar vedea din nou fiul. Ar avea cavalerul ei. Unchiul său îi făgăduise. *Mă aşteaptă Tommen. Micul meu rege. Pot face asta. Trebuie.*

Septa Unella păşi înainte.

– Vi se va înfăţişa o păcătoasă, vesti ea. Este Cersei din Casa Lannister, regină moştenitoare, mama Înălţimii Sale, Regele Tommen, văduvă a Înălţimii Sale, regele Robert, şi ea a săvârşit strâmbătăţi şi păcate trupeşti.

Septa Moelle păşi în dreapta reginei.

– Păcătoasa şi-a mărturisit vina şi a implorat dezlegarea de păcate şi iertarea. Înalt Preacucernicia Sa i-a poruncit să-şi arate pocăinţa, prin

renunțarea la orice mândrie și viclenii, și să se înfățișeze înaintea locuitorilor de treabă ai orașului așa cum au făcut-o zeii.

Septa Scolera adăugă:

– Așadar, păcătoasa vine înaintea voastră acum, cu o inimă umilă, izbăvită de toate secretele și vicleșugurile, dezgolită înaintea privirilor zeilor și oamenilor, pentru a-și săvârși ispășirea.

Cersei avea un an când îi murise bunicul. Primul lucru pe care-l făcuse tatăl ei pentru ascensiunea lui a fost să se descotorosească de țiitoarea tatălui său, ibovnica de origine umilă de la Casterly Rock. Rămase fără mătăsurile și catifelurile cu care o răsfățase Lordul Tytos și fără bijuteriile cu care se servise singură și fu azvârlită afară goală pușcă, să meargă așa pe străzile din Lannisport, astfel ca apusul să vadă ce e de capul ei.

Cu toate că era prea mică pentru a asista la un asemenea spectacol, când crescuse mai mare Cersei auzise povești spuse de spălătoresele și de străjerii care fuseseră de față. Cu toții vorbeau despre cum se jeluise femeia și cum se milogise, despre disperarea cu care se agățase de fiecare veșmânt când i se poruncise să se dezbrace, despre cum se străduise zadarnic să-și acopere cu mâinile sânii și sexul în vreme ce șontâcăia, desculță și goală, pe străzi, îndreptându-se spre surghiun.

– Îngâmfată și mândră era înainte, și-l amintea spunând pe unul dintre străjeri, atât de trufașă, încât ți-ai fi zis că a uitat că vine din sărăcie. Odată ce i-au dat hainele jos, n-a mai fost decât o târfă ca oricare alta.

Dacă Ser Kevin și Înalta Vrabie credeau că și cu ea va fi la fel, se înșelau amarnic. În ea curgea sângele Lordului Tywin. *Sunt o leoaică. Nu voi da înapoi de dragul lor.*

Regina-și lepădă roba.

Se dezgoli dintr-o singură mișcare unduioasă, calmă, ca și cum s-ar fi aflat în încăperile ei, dezbrăcându-se pentru baie, doar în prezența slujnicelor. Când vântul rece îi atinse pielea, se zgribuli tare. Își folosi toată voința ca să nu încerce să se protejeze cu mâinile, așa cum făcuse

târfa bunicului ei. Degetele i se strânseră în pumni, iar unghiile i se înfipseră în palme. O priveau toți acei ochi hămesiți. Însă ce puteau vedea? *Sunt frumoasă,* își aminti ea. De câte ori nu-i spusese Jaime? Chiar și Robert era de acord cu asta, când venea în patul ei, amețit, să-și facă datoria față de ea cu mădularul, în bețiveala lui.

Și pe Ned Stark l-au privit la fel.

Trebuia să se urnească. Goală, rasă peste tot, desculță, Cersei cobora încet pe treptele late de marmură. Pe brațe și pe picioare i se făcea pielea de găină. Își ținea bărbia sus, așa cum trebuia să facă o regină, iar escorta i se desfășură înainte. Oamenii Sărmani împingeau mulțimea într-o parte, făcându-i loc, în timp ce Săbiile o flancară. Septa Unella, Septa Scolera și Septa Moelle o urmau. În spatele lor veneau novicele, înveșmântate în alb.

– *Târfo!* strigă cineva. Un glas de femeie.

Femeile erau întotdeauna cele mai crude când era vorba despre soarta altor femei.

Cersei nici n-o luă în seamă. *Vor fi tot mai mulți și va fi mai rău. Aceste creaturi nu au o bucurie mai mare în viață decât să-i huiduiască pe cei mai buni ca ele.* Nu le putea face să tacă, așa că trebuia să se prefacă că nici nu le auzise. Nici nu le va vedea. Își va ține privirile ațintite asupra Înaltului Deal al lui Aegon, dincolo de oraș, pe turnurile Cetății Roșii, licărind în lumină. Acolo va găsi ea salvarea, dacă unchiul ei se ținuse de partea lui din înțelegerea lor.

El a vrut asta. El și Înalta Vrabie. Și micuțul trandafir, de asemenea, fără nicio îndoială. Am păcătuit și trebuie să mă căiesc, trebuie să-mi plimb rușinea prin fața ochilor tuturor cerșetorilor din oraș. Ei își închipuie că asta îmi va spulbera mândria, că va fi sfârșitul meu, dar se înșală.

Septa Unella și Septa Moelle țineau pasul cu ea, iar Septa Scolera își târșea picioarele în urma ei, sunând dintr-un clopot.

– *Rușine!* striga cotoroanța, *rușine să-i fie păcătoasei, rușine, rușine!*

Undeva, din dreapta, o altă voce se intersecta cu a ei, glasul unul ajutor de brutar care striga:

– Plăcinte cu carne, trei bănuți, plăcinte fierbinți, cu carne!

Marmura de sub tălpi era rece și alunecoasă, iar Cersei trebuia să pășească cu grijă, temându-se să nu alunece. Traseul lor trecea pe lângă statuia lui Baelor cel Binecuvântat, înaltă și senină pe piedestalul ei, chipul lui fiind o adevărată întruchipare a bunăvoinței. Dacă te uitai la el, n-ai fi ghicit niciodată cât de smintit fusese. Dinastia Targaryen dăduse regi buni și răi, dar niciunul atât de îndrăgit ca Baelor, acest rege-septon pios, căruia îi plăceau oamenii de jos și zeii în aceeași măsură și care, cu toate astea, și-a întemnițat propriile surori. Era o minune că statuia nu s-a năruit la vederea sânilor ei goi. Tyrion obișnuia să spună că regele Baelor era înspăimântat de propriul său mădular. Odată, își aminti ea, le-a alungat pe toate târfele de la Debarcaderul Regelui. S-a rugat pentru ele, pe când erau izgonite dincolo de porțile orașului, afirmă istoricii, însă nu s-ar fi uitat la ele.

– Desfrânato! strigă un glas.

Era o altă femeie. Ceva zbură spre ea din mulțime. Vreo legumă putredă. Maronie și cu zeama curgând, îi zbură pe deasupra capului, făcându-se fleașcă la picioarele unuia dintre Oamenii Sărmanu. *Nu mi-e frică, sunt o leoaică.* Continuă să meargă.

– Plăcinte fierbinți, urla ucenicul de brutar. Luați plăcinte fierbinți!

Septa Scolera suna din clopotul ei cântând:

– *Rușine, rușine, rușine să-i fie păcătoasei, rușine, rușine!*

Oamenii Sărmani mergeau înaintea lor, dându-i pe bărbați la o parte cu scuturile, croind un culoar îngust. Cersei îi urma unde se duceau, ținându-și capul sus, cu ochii ațintiți în depărtare. Fiecare pas o apropia și mai mult de Cetatea Roșie. Fiecare pas o aducea mai aproape de fiul ei și de salvare.

Parcă durase o sută de ani să străbată piața, iar în cele din urmă marmura le cedă locul, sub tălpile ei, pietrelor de pavaj, pe când în jurul lor se buluceau din toate părțile prăvălii, grajduri și case și începură coborâșul pe Dealul Visenyei. Deplasarea încetini acolo. Străzile erau abrupte și înguste, mulțimile se înghesuiau din greu. Oamenii

Sărmani îi îmbrânceau pe cei care stăteau în drum, încercând să-i dea la o parte, însă nu aveau unde să se mai ducă, iar cei din rândurile din spate se împingeau înapoi. Cersei încercă să-și țină capul sus, dar călcă pe ceva lunecos și umed, care-o făcu să alunece. Ar fi căzut, dar Septa Unella o prinse de braț și-o ținu în picioare.

– Înălțimea Ta ar trebui să te uiți pe unde calci.

Cersei se smulse din mâna ei.

– Da, septă, zise ea cu un glas blajin, deși era suficient de furioasă ca să și scuipe. Regina continuă să meargă, îmbrăcată numai în pielea ei de găină și învăluită în propia trufie. Căută cu privirea Fortăreața Roșie, dar era ascunsă acum, ferită de ochii ei de clădirile înalte, din lemn, aflate din ambele părți.

– *Rușine, rușine!* cânta Septa Scolera, dăngănind din clopot. Cersei încercă să meargă mai repede, dar curând ajunse în spatele Stelelor din fața ei și fu nevoită să încetinească iar pasul. Un bărbat aflat mai în față vindea frigărui cu carne dintr-un cărucior, iar procesiunea se opri și Oamenii Sărmani îl dădură la o parte din drum. Carnea i se părea lui Cersei suspect de asemănătoare cu cea de șobolan, însă mirosul ei umplea aerul, iar jumătate din bărbații din jur molfăiau de zor, cu vergelele în mână, când strada de goli cât să-și poată relua drumul.

– Vrei și tu, Înălțimea Ta? strigă un bărbat.

Era o brută mătăhăloasă, cu niște ochi de porc, cu un burduhan imens și cu o barbă neagră, încâlcită, care-i aminti de Robert. Când își mută privirea, dezgustată, el aruncă frigăruia spre ea. O lovi la picior și se duse de-a dura pe stradă, iar carnea, doar pe jumătate friptă, îi lăsă pe coapsă o dâră de unsoare și de sânge.

Insultele păreau mai răsunătoare aici decât în piață, poate și pentru că mulțimea era mult mai aproape. „Curvă“ și „păcătoaso“ erau cele mai comune, însă îi strigau și „incestuoaso“, „futăcioso“ și „trădătoaro“, și, din când în când, mai auzea pe câte cineva susținându-i pe Stannis sau pe Margaery. Pietrele de pavaj de sub tălpi erau murdare și era atât de puțin spațiu, că regina nu putea nici măcar să ocolească băltoacele.

Nimeni n-a murit din cauza tălpilor ude, își spuse ea. Ar fi vrut să creadă că bălțile sunt doar din apă de ploaie, deși urina de cal era la fel de probabilă.

Alții azvârleau în ea cu gunoaie de sus, de la ferestre și balcoane: fructe pe jumătate putrezite, vedre de bere, ouă care împrăștiau o duhoare sulfuroasă când se spărgeau de pământ. Apoi cineva aruncă o pisică moartă în Oamenii Sărmani și în Fiii Războinicului. Hoitul se izbi atât de tare de caldarâm, încât crăpă, împroșcându-i picioarele cu mățăraie și viermi.

Cersei continuă să meargă. *Sunt oarbă și surdă, iar ei sunt niște râme*, își spuse.

– *Rușine, rușine!* intonau septele.

– Castane, castane coapte! striga un vânzător ambulant.

– Regina futăcioasă! decretă, solemn de la un balcon de sus un bețivan, ridicându-și cupa cu vin spre ea, într-un toast în bătaie de joc. În cinstea sfârcurilor regale!

Cuvintele sunt ca vântul, se gândi Cersei. *Cuvintele nu mă pot atinge.*

La jumătatea coborâșului pe Dealul Visenyei, regina căzu pentru întâia dată, când piciorul îi alunecă pe ceva ce-ar fi putut fi excremente. Când Septa Unella o ridică, genunchiul îi era julit și însângerat. Hohote dezlânate se răspândiră prin mulțime și un bărbat își strigă oferta de a i-l săruta, ca s-o vindece. Cersei privi în urma ei. Încă zărea domul cel mare și cele șapte turnuri din cristal ale Marelui Sept al lui Baelor, pe vârful dealului. *Chiar atât de puțin am mers?* Ceea ce era mai rău, de sute de ori mai rău, era că pierduse din vedere Cetatea Roșie.

– Unde... unde?

– Înălțimea Ta!

Comandantul escortei apăru în spatele ei. Cersei îi uitase numele.

– Trebuie să mergi mai departe. Mulțimea devine de nestăpânit.

Da, se gândi și ea.

– *De nestăpânit?* Nu mi-e teamă...

– Ar trebui să-ți fie.

O înşfăcă de braţ, trăgând-o după el. Se împletici pe pantă în jos, tot în jos, mereu în jos, înfiorându-se la fiecare pas, lăsându-l s-o sprijine. *Lângă mine ar trebui să fie Jaime.* Şi-ar trage spada lui aurită şi-ar croi o cărare drept prin mulţime, scoţând ochii tuturor bărbaţilor care ar îndrăzni s-o privească.

Pietrele de pavaj erau crăpate şi inegale, alunecoase şi aspre pentru tălpile ei fine. Călcâiul i se agăţă de ceva ascuţit, o piatră sau vreun ciob de oală de faianţă. Cersei ţipă de durere.

– Am cerut sandale! se răsti ea la Septa Unella. Aţi fi putut să-mi daţi sandale, măcar atât.

Cavalerul îi răsuci din nou braţul, de parcă ar fi fost vreo târâtură condamnată, vreo oarecare. *A uitat cine sunt?* Era regina din Westeros; n-avea niciun drept să-şi pună labele pe ea.

Aproape de poalele dealului, panta se mai îmblânzi, iar strada începu să se lăţească. Cersei zări din nou Fortăreaţa Roşie, strălucind stacojie în soarele dimineţii, pe coama Dealului Înalt al lui Aergon. *Trebuie să merg mai departe.* Se eliberă din strânsoarea lui Ser Theodan.

– Nu trebuie să mă tragi aşa, ser.

Şchiopăta, lăsând în spate, pe pietre, urme de paşi însângerate.

Mergea prin mocirlă şi balegi, sângerând, vânătă de frig, clătinându-se. Peste tot în jurul ei se auzea o zarvă nedesluşită.

– Nevastă-mea are sfârcuri mai dulci ca ale ei! strigă un bărbat.

Un căruţaş blestemă când Oamenii Sărmani îi porunciră să-şi scoată cotiga din drum.

– *Ruşine, ruşine, ruşine pentru păcătoasă!* intonau septele.

– Ia uitaţi-vă şi la asta! strigă o târfă de la fereastra unui bordel, ridicându-şi fusta la bărbaţii de jos. N-a avut parte nici de jumătate din mătărângile ăleia.

Clopotele băteau, băteau şi iar băteau.

– Nu poate fi regina! spuse un băiat. E la fel de lăsată ca mama.

Iată penitenţa mea, îşi spuse Cersei. *Am săvârşit cel mai grav păcat, asta-i ispăşirea mea. Se va termina curând, va rămâne în urmă, apoi voi uita.*

Regina începu să deslușească chipuri cunoscute. Un bărbat chel, cu favoriți stufoși, se încruntă la ea de la fereastră, având căutătura tatălui ei și, pentru o clipă, semănă atât de mult cu Lordul Tywin, încât ea se împiedică. O fetiță stătea sub o fântână, udă leoarcă din cauza havuzului, și se holba la ea cu ochii acuzatori ai Melarei Hetherspoon. Îl văzu pe Ned Stark, iar lângă el, pe mica Sansa, cu părul ei arămiu și cu câinele cenușiu, lățos, care ar fi putut fi lupul său. Fiecare copil care se agita prin mulțime devenea fratele ei, Tyrion, huiduind-o, cum făcuse și el când murise Joffrey. Și, desigur, apăru și Joff, fiul ei, primul ei născut, minunatul și istețul ei băiat, cu bucle blonde și zâmbet dulce, cu niște buze atât de minunate, el...

Atunci căzu pentru a doua oară.

Tremura ca frunza când o ridicară în picioare.

– Vă rog... zise ea. Mamă, ai milă! Am mărturisit.

– Da, răspunse Septa Moelle. Asta-i ispășirea ta.

– Nu mai e mult, zise Septa Unella. Vezi? Arătă cu mâna. Urci dealul și gata.

Urc dealul. Gata. Așa era. Se aflau la poalele Înaltului Deal al lui Aegon, cu castelul deasupra.

– Curvo! strigă cineva.

– Incestuoaso! adăugă un alt glas.

– Dezgustător!

– Vrei s-o sugi pe asta, Înălțimea Ta?

Un bărbat cu șorț de măcelar își scoase mădularul din pantaloni, rânjind.

Nu mai conta, era aproape acasă.

Cersei începu să urce.

Dacă exista vreo schimbare, huiduielile și strigătele erau mai nemiloase aici. Procesiunea nu trecuse și prin Fundătura Puricilor, așa că locuitorii ei se îmbulziseră pe pantele mai joase ale Dealului lui Aegon să vadă spectacolul. Fețele care se ițeau spre ea, din spatele scuturilor și sulițelor Fraților Săraci, păreau strâmbe și monstruoase, hidoase. Porci

și copii dezbrăcați se agitau peste tot, printre picioare, cerșetori ologi și hoți de buzunare mișunau prin gloată ca gândacii. Văzu bărbați ai căror dinți fuseseră piliți până ajunseseră ca niște ace, cotoroanțe cu gușa la fel de mare precum capul lor, o târfă cu un șarpe uriaș, dungat, aninat peste sâni și umeri, un bărbat care avea obrajii și frunte acoperite cu pustule din care ieșea un puroi cenușiu. Rânjeau și-și lingeau buzele și o huiduiră în timp ce trecu de ei șchiopătând, cu sânii săltând din cauza efortului pe care-l făcea ca să urce. Unii urlau propuneri obscene, alții, insulte. *Vorbele sunt ca vântul,* își spuse, *vorbele nu mă pot răni. Sunt frumoasă, cea mai frumoasă femeie din Westeros, așa zicea Jaime, care nu m-ar fi mințit niciodată. Chiar și Robert, Robert nu m-a iubit niciodată, dar a văzut că sunt frumoasă, mă dorea.*

Totuși, nu se simțea frumoasă. Se simțea bătrână, istovită, murdară și urâtă. Pe pântecele ei erau urme ca niște zgârieturi, de la copiii pe care-i născuse, iar sânii nu-i mai erau atât de tari ca în anii tinereții. Fără veșminte care să-i țină ridicați, îi atârnau. *N-ar fi trebuit să fac asta. Eram regina lor, însă acum au văzut, au văzut, au văzut. N-ar fi trebuit niciodată să-i las să vadă.* Îmbrăcată și purtând coroana, era regină. Dezgolită, însângerată și șontâcăind, era doar o femeie, nu foarte diferită de soațele lor, semănând mai puțin cu frumoasele lor fiice fecioare decât cu mamele lor. *Ce-am făcut?*

În ochi avea ceva care o ustura, îi încețoșa privirile. Nu putea plânge, nu voia să plângă, acești viermi nu trebuiau s-o vadă niciodată plângând. Cersei se frecă la ochi cu podul palmelor. O pală de vânt rece o făcu să se chircească tare de frig.

Și, deodată, babornița apăru acolo, în mulțime, cu țâțele ei tremurătoare și pielea verzuie, plină de negi, uitându-se chiorâș, împreună cu toată lumea, iar răutatea-i sclipea în ochii galbeni și uscați.

– *Și-ai să fii regină,* șuieră ea, *până când o să vină una mai tânără și mai frumoasă să te dea jos și să-ți ia tot ce ai mai scump!*

Și-atunci lacrimile nu i s-au mai oprit. Ardeau, scurgându-se pe obrajii reginei ca un acid. Cersei scoase un țipăt ascuțit, își acoperi sfârcurile cu

un braț și despicătura cu celălalt și începu să alerge, făcându-și loc prin șirul Fraților Săraci, ghemuindu-se în pasul piticului în vreme ce urca pe deal. O bucată de drum se tot împiedică și căzu, ridicându-se, pentru ca mai apoi, după vreo zece metri, să se prăbușească din nou. Următorul lucru pe care-l băgă de seamă fu că se târa, urcând în patru labe, ca un câine, în timp ce târgoveții cumsecade din Debarcaderul Regelui îi făceau loc, râzând, batjocorind-o și bătând din palme.

Dar iată că mulțimea dintr-odată se despărți în două și parcă se dizolvă, iar înaintea ei apărură porțile castelului și un șir de sulițași în căști la jumătate, poleite cu aur și mantii stacojii. Cersei auzi sunetul hodorogit, familiar, al glasului unchiului ei răcnind porunci și surprinse o străfulgerare albă din ambele părți, pe când Ser Boros și Ser Meryn Trant pășeau spre ea cu platoșele lor argintii și mantiile albe ca neaua.

– Fiul meu! strigă ea. Unde-i fiul meu? Unde-i Tommen?

– Nu-i aici. Niciun fiu nu ar trebui să fie martorul rușinii mamei sale. Glasul lui Ser Kevan era aspru. Acoperiți-o!

Apoi Jocelyn se aplecă asupra ei, învelind-o într-o pătură moale și curată, din lână verde, pentru a-i ascunde goliciunea. O umbră se abătu asupra amândurora, acoperind soarele. Regina simți oțelul rece alunecând pe sub ea, o pereche de brațe imense, în armură, ridicând-o de la pământ, înălțând-o în văzduh la fel de ușor pe cât îl ridicase ea pe Joffrey pe când era încă un bebeluș. *Un uriaș,* își zise Cersei amețită, în timp ce o ducea, cu pași mari, spre ghereta de la intrare. Auzise ea că uriașii încă se găsesc în sălbăticia fără de Dumnezeu de dincolo de Zid. *Este doar o poveste. Visez?*

Nu. Salvatorul ei era real. Înalt de doi metri și jumătate, poate chiar mai înalt, cu picioare a căror pulpă era la fel de groasă ca un copac, avea un piept demn de un cal de plug și umeri care l-ar fi făcut de rușine un bou. Armura-i era platoșă de oțel, smălțuită în alb și strălucitoare precum speranțele unei fecioare, purtată peste o cămașă din zale, aurită. Un coif de bătălie îi ascundea chipul. Din panașul din creștet

atârnau şapte pene mătăsoase în culorile de curcubeu ale Credinţei. O pereche de stele în şapte colţuri îi ţineau mantia fâlfâitoare pe umeri.

O mantie albă.

Ser Kevan îşi respectase învoiala. Tommen, băieţelul ei drag, îl făcuse pe cavalerul ei membru al Gărzii Regale.

Cersei nu văzuse de unde-şi făcuse Qyburn apariţia, dar, dintr-odată era acolo, lângă ea, străduindu-se să ţină ritmul cu paşii uriaşi ai cavalerului ei.

– Înălţimea Ta, zise el, este aşa de bine că te-ai întors! Îmi acorzi onoarea de a-l prezenta pe cel mai nou membru al Gărzii Regelui? Ser Robert Strong.

– Ser Robert, şopti Cersei.

– Dacă Înălţimea Ta n-are nimic împotrivă, Ser Robert a făcut legământul sfânt al tăcerii, zise Qyburn. A jurat să nu mai vorbească până când nu vor muri toţi duşmanii Înălţimii Tale, iar răul va fi izgonit de pe acest tărâm.

Da, se gândi Cersei Lannister. *Oh, da.*

TYRION

Teancul de pergamente era îngrozitor de înalt. Tyrion îl privi și oftă.

– Am înțeles că erați frați de arme. Asta-i dragostea pe care un frate i-o poartă altuia? Unde-i încrederea? Dar prietenia, aprecierea sinceră, afecțiunea profundă, pe care numai bărbații care au luptat împreună și au suferit împreună le cunosc?

– Pe rând, zise Oacheșul Ben Plumm.

– După ce semnezi, spuse Călimară, ascuțind o pană.

Kasporio cel Viclean își atinse mânerul spadei.

– Dacă vrei să începi vărsarea de sânge, te-aș sluji cu plăcere.

– Ce ofertă amabilă! comentă Tyrion. Dar nu cred că e cazul.

Călimară puse pergamentele dinaintea lui Tyrion și-i înmână pana.

– Iată cerneala. Asta-i de la Vechiul Volantis. Va dura la fel de mult cât negrul unui maester. Tot ce trebuie să faci este să semnezi și să-mi dai mie documentele... eu mă ocup de restul.

Tyrion îi răspunde un zâmbet strâmb.

– Aș putea să le citesc mai întâi?

– Dacă vrei. În linii mari, cam toate sunt la fel. Cu excepția celor de la fund, însă ajungem și la ele la momentul potrivit.

Oh, sunt sigur. Pe majoritatea bărbaților nu-i costa nimic să se alăture unui grup, însă el nu era ca majoritatea bărbaților. Își înmuie

pana în călimară, se aplecă asupra primului pergament, se opri, își ridică privirile.

– Cum preferați să mă semnez? *Yollo* sau *Hugor Hill*?

Oacheșul Ben strânse din ochi.

– Ai prefera să fii predat moștenitorilor lui Yezzan sau doar decapitat?

Piticul râse și semnă pergamentul *Tyrion din Casa Lannister.* Când îl împinse la stânga, spre Călimară, răsfoi teancul de dedesubt.

– Câte sunt...? Cincizeci? Șaizeci? Credeam că sunt cinci sute de Fii Secunzi.

– Cinci sute treisprezece, pe moment, spuse Călimară. Când vei semna în ceaslovul nostru, vom fi cinci sute paisprezece.

– Așadar, numai unul din zece primește înștiințarea? Nu prea pare corect. Credeam că sunteți genul care împart totul cu toți ceilalți din companiile libere.

Semnă încă un teanc.

Oacheșul Ben chicoti.

– Oh, cu toții împărțim. Dar nu suntem la fel. Fiii Secunzi nu sunt ca o familie...

– ...și în fiecare familie există verișori smintiți.

Tyrion semnă încă un document. Pergamentul se încreți țeapăn când îl împinse spre trezoriei.

– Există celule jos, în tainițele de la Casterly Rock, unde nobilul meu tată îi ținea pe cei mai răi dintre noi.

Își înmuie pana în călimară. Scrijeli *Tyrion din Casa Lannister*, promițând că-i va plăti purtătorului notei o sută de dragoni din aur. *Fiecare întorsătură de pană mă face mai sărac... sau așa s-ar întâmpla, dacă n-aș fi un sărăntoc, ca s-o spunem pe a dreaptă.* Într-o bună zi, s-ar putea să-și onoreze semnăturile. *Însă nu astăzi.* Suflă deasupra cernelii umede, transmise pergamentul zarafului, semnându-l pe următorul. Și iar și iar și iar.

– Îmi displace profund, trebuie să vă spun, rosti el între semnături. În Westeros, cuvântul unui Lannister e considerat la fel de bun ca aurul.

Călimară dădu din umeri.

– Aici nu-i Westeros. Noi, cei de pe acest mal al mării înguste, ne aşternem făgăduielile pe hârtie.

Pe fiecare foaie împrăştia nisip fin, peste semnătură, pentru a subţia cerneala, o scutura şi o punea de-o parte.

– Datoriile scrise în văzduh se cam... uită, nu?

– Nu şi când este vorba despre noi.

Tyrion semnă un alt teanc. Şi încă unul. Acum îşi găsise un anumit ritm.

– Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Plumm chicoti.

– Da, însă cuvântul unui mercenar n-are nicio valoare.

Al tău n-o avea, se gândi Tyrion, *şi mulţumesc zeilor pentru asta.*

– Adevărat, dar nu voi fi mercenar decât după ce vă semnez în ceaslov.

– Cât de curând, zise Oacheşul Ben. După documentele astea.

– Dansez cât de iute pot.

Ar fi vrut să râdă, însă ar fi stricat jocul. Lui Plumm îi plăcea, iar Tyrion nu avea nicio intenţie să-i tulbure distracţia. *Să-l lăsăm să creadă că mă are la mână, că mi-a tras-o-n dos şi că am de gând să cumpăr săbii de oţel cu dragoni din pergament.* Dacă se va întoarce vreodată la Westeros pentru a-şi cere dreptul dobândit la naştere, va avea tot aurul de la Casterly Rock ca să se ţină de cuvânt. Dacă nu, va muri, iar noii săi fraţi se vor şterge la fund cu aceste pergamente. Poate că unii vor apărea pe la Debarcaderul Regelui, cu documentele în mână, sperând s-o convingă pe draga lui surioară să le onoreze. *Dacă s-ar întâmpla asta, aş fi ca un gândac nerăbdător să vadă una ca asta.*

Scrisul de pe pergamente se schimbă cam la jumătatea teancului. Hârtiile de o sută de dragoni erau cu toate pentru aprozi. Sub ele, sumele crescură brusc. Acum Tyrion promitea să plătească purtătorului hârtiei o mie de dragoni de aur. Clătină din cap, râse, semnă. Iar şi iar.

– Aşadar, zise el scrijelind cu pana, care vor fi îndatoririle mele în cadrul companiei?

– Ești prea urât ca să fii calul de bătaie al lui Bokkoko, zise Kasporio, dar te-ai descurca destul de bine ca purtătorul lui de săgeți.

– Am o propunere mai bună, spuse Tyrion, neînghițind momeala. Un bărbat mic de stat, cu un scut mare, îi va înnebuni pe arcași. Asta mi-a spus odată un om mai deștept ca tine.

– Vei lucra cu Călimară, zise Oacheșul Ben Plumm. Vei lucra *pentru* Călimară. Vei ține catastifele, socoteala banilor, vei scrie contracte și misive.

– Îmi pare bine, răspunde Tyrion. Îmi plac catastifele.

– Și ce altceva mai faci? mârâi Kasporio. Uite-te la tine. Nu ești potrivit pentru luptă.

– Odată, am avut în grijă toate canalele de la Casterly Rock, rosti Tyrion ușor. Unele erau înfundate de ani, dar foarte repede le-am desfundat cu voioșie.

Înmuie din nou pana în călimară. Încă o duzină de hârtii și va fi gata.

– Aș putea supraveghea fetele din urma taberei voastre. Nu-i putem opri pe băieți, nu?

Gluma nu-l amuză pe Oacheșul Ben.

– Să nu te atingi de târfe! îl avertiză el. Majoritatea sunt sifilitice și mai și vorbesc. Nu ai fi primul sclav fugit, care se alătură companiei, însă asta nu înseamnă că trebuie să facem tămbălău cu prezența ta. Nu aș prea defila cu tine acolo unde-ai putea fi văzut. Stai înăuntru cât poți de mult și ușurează-te în găleata ta. Pe lângă latrine sunt prea mulți ochi. Și să nu pleci niciodată din tabăra noastră fără permisiunea mea! Te-am putea îmbrăca în armură de scutier, să ne prefacem că ești băiatul bun la toate al lui Jorah, dar sunt unii care nu se vor lăsa păcăliți. Odată ce Meereen e luat și suntem pe drum spre Westeros, poți să te dai în stambă cât ai chef, în auriu și purpuriu. Dar până atunci...

– ...o să trăiesc sub vreo stâncă și n-o să scot niciun sunet. Aveți cuvântul meu.

Tyrion din Casa Lannister, semnă el încă o dată, cu o înfloritură. Era ultimul pergament. Mai rămâneau trei documente, altfel decât

celelalte. Două erau scrise pe hârtie fină de pergament și aveau câte un nume. Pentru Kasporio cel Viclean, zece mii de dragoni. Aceeași sumă și pentru Călimară, al cărui nume real se dovedi a fi Tyberio Israrion.

– *Tyberio?* întrebă Tyrion. Sună aproape a Lannister. Ești cumva vreun verișor rătăcit acum multă vreme?

– Poate. Și eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Asta se așteaptă de la un trezoriei. Semnează.

Se supuse.

Nota Oacheșului Ben era ultima. Fusese scrisă pe un pergament din piele de oaie. *O sută de mii de dragoni din aur, cincizeci de stânjeni de pământ arabil, un castel, un titlu nobiliar. Nu mai spune! Plumm ăsta nu-i ieftin deloc.* Tyrion își scobi cicatricea și se întrebă dacă nu s-ar cuveni să dea un mic spectacol de indignare. Când strângi cu ușa pe cineva, te aștepți la un vaiet, două. Ar putea să blesteme, să suduie și să se văicărească de jaf, să refuze să semneze o vreme, apoi să se învoiască fără tragere de inimă, plângându-se încontinuu. Însă era sătul de maimuțăreli, așa că, în loc de asta, făcu o strâmbătură, semnă și-i înapoie sulul de pergament Oacheșului Ben.

– Scula ta-i cât de mare se zvonește, îi zise. Consideră-mă regulat bine și îndesat, Lord Plumm.

Oacheșul Ben suflă peste semnătură.

– Plăcerea este a mea, Pezevenghiule. Iar acum, că te-am făcut unu' dintre noi, Călimară, adu catastiful.

Acesta era legat în piele, cu balamale de fier, și destul de mare cât să poți lua cina pe el. În interiorul copertelor grele, de lemn, erau nume și date de mai bine de un secol vechime.

– Fiii Secunzi sunt printre cele mai vechi companii libere, zise Călimară în timp ce întorcea paginile. Ăsta-i cel de-al patrulea volum. Aici sunt scrise numele fiecărui individ de la noi. Când ni s-au alăturat, unde au luptat, cât de credincioși ne-au fost, cum au murit, toate-s în ceaslov. Vei afla nume faimoase aici, unele provenite din Cele Șapte Regate ale voastre. Aegor Rivers a stat un an cu noi, înainte de a pleca

să înființeze Compania de Aur. Voi îi spuneți Oțel-Amar. Prințul Strălucitor, Aerion Targaryen, el a fost un Fiu Secund. Și Rodrik Stark, Lupul Rătăcitor și el. Nu, nu cerneala aia! Uite, ia-o pe asta!

Deschise altă sticluță și-o așeză pe masă.

Tyrion ridică privirile.

- Cerneală roșie?

- E o tradiție a companiei, comentă Călimară. Era o vreme când fiecare om nou își scria numele cu propriul sânge, numai că sângele nu-i o cerneală prea grozavă.

- Lannisterilor le place tradiția. Dă-mi cuțitul tău.

Călimară se încruntă, dădu din umeri, își scoase pumnalul din teacă și i-l împinse peste masă, cu mânerul înainte. *Încă mai doare, Jumătate-maester, îți mulțumesc foarte mult,* își zise Tyrion, înțepându-și buricul degetului său mare. Stoarse o picătura mare de sânge în călimară, schimbă pumnalul pentru o pană nouă și scrijeli *Tyrion din Casa Lannister, Lord de Casterly Rock,* cu un scris mare, apăsat, chiar sub semnătura mult mai modestă a lui Jorah Mormont.

Și-am făcut-o. Piticul se întoarse pe scaunul de campanie.

- E tot ce vreți să fac? Nu trebuie să depun niciun jurământ? Să ucid vreun prunc? Să-i sug mătărânga comandantului?

- Suge ce vrei tu!

Călimară întoarse ceaslovul și presără pagina cu un nisip fin.

- Pentru majoritatea dintre noi, semnătura este suficientă, însă nu mi-ar plăcea să-l dezamăgesc pe un nou frate de arme. Bun venit în rândurile Fiilor Secunzi, Lord Tyrion!

Lord Tyrion. Piticului îi plăcea cum sună. Poate că Fiilor Secunzi le displăcea reputația strălucitoare a Companiei de Aur, însă repurtaseră victorii celebre de-a lungul veacurilor.

- Au mai slujit și alți lorzi în cadrul companiei?

-Lorzii fără pământ, spuse Oacheșul Ben. Ca tine, Pezevenghiule.

Tyrion sări de pe scaun.

– Fratele meu de dinainte era cu totul nesatisfăcător. Aştept mai multde la cei noi. Cum asigur acum armele şi armurile?

– N-ai vrea şi un porc pe care să-l călăreşti? întrebă Kasporio.

– De ce? N-am ştiu că nevasta ta e şi ea în companie, zise Tyrion. Drăguţ din partea ta să mi-o oferi, însă aş prefera un cal!

Mercenarul se înroşi, însă Călimară râdea în hohote, iar Oacheşul Ben îndrăzni şi el să chicotească.

– Călimară, arată-i căruţele. Poate să-şi aleagă ce vrea dintre fiarele companiei. Şi fata. Ei dă-i un coif, ceva cămăşi de zale şi s-ar putea ca lumea s-o ia de băietan.

– Lord Tyrion, vino cu mine.

Călimară ridică faldurile cortului pentru a-i face loc să se strecoare afară.

– Am să-l pun pe Furăciune să te ducă la căruţe. Ia-ţi femeia şi întâlniţi-vă cu el lângă cortul bucătarului.

– Nu-i femeia mea. Poate că ar trebui s-o iei tu. Tot ce face în ultima vreme este să doarmă şi să se zgâiască la mine.

– Trebuie s-o baţi mai tare şi să ţi-o pui cu ea mai des, îl sfătui îndatoritor trezorierul. Adu-o, las-o, fă ce vrei cu ea. Lui Furăciune n-o să-i pese. Să vii să mă cauţi după ce pui mâna pe o armură, iar eu am să te iniţiez prin ceasloave.

– După cum ţi-e voia.

Tyrion o găsi pe Penny adormită într-un colţ al cortului, ghemuită pe o saltea subţire de paie, sub o grămadă de aşternuturi murdare. O atinse cu vârful ghetei, ea se rostogoli, clipi spre el şi căscă.

– Hugor? Tu eşti?

– Ia te uită! Ne-a revenit glasul, nu?

Era mai bine aşa decât să tacă, aşa cum făcea de obicei, posomorâtă. *Una peste alta, un câine părăsit şi un porc. Ne-am salvat pe amândoi din sclavie, aşa că puţină recunoştinţă n-ar fi chiar rea.*

– Dacă mai tragi la aghioase multă vreme, o să ratezi întregul război.

– Sunt tristă – căscă din nou – şi obosită. Atât de obosită,

Obosită sau bolnavă? Tyrion îngenunche lângă salteaua ei.

– Ești palidă.

Îi puse mâna pe frunte. *E cald aici sau are un început de febră?* Nu îndrăzni să întrebe cu glas tare. Nici măcar bărbații căliți dintre Fiii Secunzi nu îndrăzneau să încalece pe iapa albă. Dacă le-ar intra în cap că Penny e bolnavă, ar izgoni-o fără șovăială. *S-ar putea să ne ducă înapoi la moștenitorii lui Yezzan, cu sau fără documente.*

– Am semnat în cartea lor. Cu sânge, ca odinioară. Acum sunt un Fiu Secund.

Penny se ridică, alungându-și somnul din priviri.

– Și cum rămâne cu mine? Pot semna și eu?

– Nu prea cred. Unor companii libere li s-a dus vestea că acceptă femei, însă, după toate cele, nu sunt Fiice Secunde.

– *Noi*, spuse ea. Dacă ești unul dintre ei, ar trebui să spui *noi*, nu *ei*. A văzut-o careva pe Frumușica? Zicea Călimară c-o să-ntrebe de ea. Sau Scrâșnilă. Se mai aude ceva de Scrâșnilă?

Numai dacă ai încredere-n Kasporio. Secundul lui Plumm la comandă, nu foarte isteț, susținea că trei vânători de sclavi yunkai bântuiau prin tabere, întrebând despre cei doi pitici fugiți. Unul dintre ei căra o suliță lungă, cu un cap de câine înfipt în vârf așa cum povestise Kaspo. Oricum, astfel de lucruri nu aveau darul de a o scoate pe Penny din pat.

– Nicio vorbă, minți el. Haide. Trebuie să-ți găsim o armură.

Îi întoarse o privire îngrijorată.

– Armură? De ce?

– E ceva ce mi-a spus vechiul meu maestru de arme: „Niciodată să nu te duci dezbrăcat la bătălie, amice". Îl cred pe cuvânt. Plus că sunt mercenar și chiar că ar trebui să mă vând bine.

Ea tot nu dădu niciun semn că s-ar urni din loc. Tyrion o apucă de încheietură, ridicând-o în picioare și-i aruncă în față un maldăr de haine.

– Îmbracă-te! Să porți mantia cu gluga pe cap și să-ți ții clonțul! Trebuie să părem doi băieți cumsecade, în caz că vânătorii de sclavi sunt cu ochii pe noi.

Furăciune aştepta lângă cortul bucătarului molfăind iarbă acră, când se arătară cei doi pitici, învăluiţi în mantii şi cu gluga pe cap.

– Am auzit că voi doi o să luptaţi pentru noi, zise sergentul. Asta ar trebui să-i facă să se pişe în Meereen. A mai omorât vreunul din voi un om?

– Eu, zise Tyrion. I-am măturat ca pe nişte muşte.

– Cu ce?

– Cu o secure, cu un pumnal, cu ce s-a mai găsit pe-acolo. Deşi cel mai periculos sunt cu arbaleta.

Furăciune se scărpină în barbă cu vârful cârligului.

– Arbaleta e destul de parşivă. Câţi ai ucis cu ea?

– Nouă.

Tatăl său conta cel puţin cât tot atâţia. Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scutul Lannisportului, Mâna Regelui, soţ, frate, tată, tată, tată.

– Nouă! pufni Furăciune şi scuipă o gură de mizerie roşiatică.

Poate că ţintise spre picioarele lui Tyrion, însă nimeri pe propriii lui genunchi. Era limpede că asta credea el despre „nouă“. Degetele sergentului erau pătate cu un roşu spălăcit, din cauza sucului ierbii acre pe care o mesteca. Îşi puse două în gură şi fluieră.

– *Kem!* Ia fă-te încoace, oală de noapte nenorocită!

Cel chemat veni alergând.

– Du-i pe domnul şi pe doamna Pezevenghi la căruţe şi pune-l pe Ciocan să le potrivească ceva oţel de-al companiei.

– S-ar putea ca Ciocan să fie beat mort, îl preveni Kem.

– Pişă-te pe faţa lui. Asta o să-l trezească.

Furăciune se întoarse iar spre Tyrion şi Penny.

– N-am mai avut până acum niciun fel de afurisiţi de pitici, dar nici nu le-am dus lipsa. Fiii de târfă, mici prostănaci fugiţi de-acasă, pentru aventură, băieţi de corvoadă, scutieri şi alţii ca ei. Unele dintre căcaturile lor s-ar putea să fie destul de mici ca să se potrivească cu nişte piticanii. Fierătaniile pe care le purtau când au crăpat, că vă

place ori ba, da' știu că forțoșilor aprigi ca voi n-o să le pese. Nouă zici că erau?

Dădu din cap și se îndepărtă.

Fiii Secunzi își țineau armurile companiei în șase care mari, trase la mijlocul taberei lor. Kem deschidea drumul, legănându-și sulița de parcă ar fi fost un toiag.

– Cum se face că un băiat din Debarcaderul Regelui nimerește într-o companie liberă? îl întrebă Tyrion.

Băiatul îi aruncă o căutătură precaută.

– Cine ți-a spus că-s din Debarcaderul Regelui?

– Nimeni.

Fiecare cuvânt din gura ta duhnește a Fundătura Puricilor.

– Istețimea te-a dat de gol. Se zice că nu există tipi mai deștepți ca locuitorii Debarcaderului.

Asta păru să-l uimească.

– Și cine zice asta?

– Toată lumea. *Eu.*

– De când?

De când am născocit-o eu.

– De secole, minți el. Tatăl meu n-ar fi spus-o niciodată. L-ai cunoscut pe Lordul Tywin, Kem?

– Mâna. Odată l-am văzut călărind pe deal în sus. Oamenii lui aveau mantii roșii și lei mici pe coifuri. Îmi plăceau coifurile lor. Gura i se strânse. Totuși, nu mi-a plăcut niciodată Mâna. A prăpădit orașul, apoi ne-a trosnit la Apa Neagră.

– Erai pe-acolo?

– Cu Stannis. Lordul Tywin a năvălit cu fantoma lui Renly și ne-a luat din flancuri. Mi-am lepădat sulița și-am rupt-o la goană, însă la corăbii afurisitul de cavaler a zis: „Unde ți-e sulița, băiete? N-avem loc pentru lași!“ Și și-au luat tălpășița lăsându-mă baltă pe mine și alte câteva mii pe lângă mine. Mai târziu, am aflat că tatăl tău i-a trimis pe

Zid pe toți cei care au luptat cu Stannis, așa că am traversat marea îngustă și m-am alăturat Fiilor Secunzi.

– Ți-e dor de Debarcaderul Regelui?

– Uneori. Mi-e dor de băiatul care... mi-a fost prieten. Și de frate-meu, Kennet, dar a murit pe podul de vase.

– Prea mulți oameni de nădejde au murit în ziua aia.

Cicatricea îl mânca groaznic pe Tyrion. Se scărpină cu unghia.

– Îmi lipsește și mâncarea de-acolo, zise Kem visător.

– Maică-ta gătește?

– Nici șobolanii n-ar hali ce gătește maică-mea! Dar era o cârciumă pe-acolo. Nimeni nu făcea ciorba ca acolo. Era așa de groasă, că-ți stătea lingura în picioare în castron, și avea bucăți din de toate prin ea. Ai halit vreodată vreo fiertură ca asta, măi Jumătate?

– O dată sau de două ori. Fiertura Cântărețului, eu așa-i spun.

– De ce?

– Pentru că are un gust așa de bun, că mă face să vreau să cânt.

Lui Kem îi plăcu ideea.

– Fiertura Cântărețului. Asta am să cer când m-oi întoarce în Fundătura Puricilor. Ție de ce ți-e dor, piticule?

De Jaime, se gândi Tyrion. *Shae. Tysha. De nevastă-mea, mi-e dor de nevastă-mea, cea pe care aproape că nici n-o știam.*

– De vin, de curve și de avere, răspunse el. Mai ales după avere. Cu banii-ți cumperi vin și târfe.

Dar îți poți cumpăra și săbii, și Kemi care să le mânuiască.

– E adevărat că oalele de noapte de la Casterly Rock sunt din aur? îl întrebă Kem.

– Nu trebuie să crezi tot ce-ți trece pe la ureche. Mai ales când este vorba despre Casa Lannister.

– Se spune că toți Lannisterii sunt niște șerpi alunecoși.

– Șerpi? Tyrion râse. Zgomotul ce se aude e nobilul meu tată, care-și zgârie mormântul. Sunem *lei* sau cel puțin așa ne place să spunem. Însă

nu contează, Kem. Calcă pe un şarpe sau pe coada unui leu, şi-o să-ţi dai duhul la fel.

Dar, când ajunseră la armurărie, văzură situaţia. Fierarul, faimosul Ciocan, se dovedi a fi o namilă înspăimântătoare, cu un braţ stâng care părea de două ori mai gros decât cel drept.

– E mai mult beat, zise Kem. Oacheşul Ben lasă de la el, dar într-o bună zi ne va aduce un armurier adevărat.

Ucenicul Ciocanului era un tinerel ţepos şi roşcat, pe nume Unghie. *Bineînţeles. Cum altfel?* cugetă Tyrion. Ciocanul îşi dormea somnul beţivului când ajunseră la forjă, exact cum prevăzuse Kem, însă Unghie nu avu nimic împotrivă ca doi pitici să se caţere prin căruţe.

– Sunt mai mult fierătanii, îi avertiză el, dar n-aveţi decât să luaţi tot ce vă e de folos.

Pe sub coviltirele din lemn curbat şi piele întărită, rafturile căruţelor erau pline până sus cu arme vechi şi armuri. Tyrion aruncă o privire şi oftă, amintindu-şi de rastelurile lucitoare, pline cu săbii, suliţe şi halebarde din armurăria de sub Casterly Rockul Lannisterilor.

– S-ar putea să ne ia ceva timp, spuse el.

– Sunt şi oţeluri serioase aici, dacă ştii să le găseşti, mârâi un glas adânc. Niciunul n-arată bine, dar va opri o spadă.

Un cavaler înalt coborî din spatele unei căruţe, îmbrăcat din cap până-n picioare în oţelul companiei. Platoşa de pe piciorul stâng nu se potrivea cu cea de la dreptul, colanul de la gât era pătat de rugină, apărătoarele pentru braţe erau bogat ornamentate, încrustate cu flori nielate. În mâna dreaptă avea o mănuşă din oţel lustruit, iar în stânga, una fără degete, din cămaşă de zale ruginită. De sfârcurile de pe platoşa lui cu muşchi în relief era prins câte un inel din fier. Coiful etala coarne de cerb, unul fiind rupt.

Când şi-l scoase, dezvălui chipul bătătorit de vreme al lui Jorah Mormont. *Pare un mercenar, din cap până-n picioare, şi nicidecum arătarea pe jumătate zob, pe care am recuperat-o noi din cuşca lui Yezzan,* îşi zise Tyrion. Cicatricile sale aproape că dispăruseră, iar umflăturile de pe

față se retrăseseră în cea mai mare parte, așa că Mormont arăta, din nou, aproape ca o ființă omenească... însă doar vag mai amintea de el însuși. Masca de demon, pe care i-o arseseră negustătorii de sclavi pe obrazul drept, pentru a-l marca drept sclav periculos și nesupus, nu-l va mai părăsi niciodată. Ser Jorah nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi un om atrăgător. Semnul îi prefăcuse chipul în ceva înspăimântător.

– Câtă vreme o să arăt mai bine ca tine, voi fi fericit, îi răspunse Tyrion rânjind. Se întoarse apoi spre Penny. Tu iei căruța aceea. Eu încep cu asta. Ar merge mai repede, dacă am căuta împreună. Ridică puțin un coif din fier ruginit, chicoti și și-l puse pe cap. N-arăt fioroasă?

Arăți ca o pațachină cu o oală pe cap.

– E un coif parțial. Ție-ți trebuie unul întreg.

Găsi unul și-l schimbă cu cel parțial.

– E prea mare.

Glasul lui Penny răsună găunos din interiorul oțelului.

– Nu văd nimic afară.

Își scoase coiful și-l azvârli într-o parte.

– Ce nu-i bine cu un coif la jumătate?

– E deschis. Tyrion o ciupi de nas. Îmi place să mă uit la nasul tău. Aș prefera să-l păstrezi.

Ea făcu ochii mari.

– Îți place nasul meu? întrebă Penny.

Oh, zei, salvați-mă. Tyrion se întoarse și începu să scotocească prin grămezile de armuri vechi din spatele căruței.

– Mai am și alte părți care-ți plac? întrebă Penny.

Poate că voise să sune hazliu. Dar sunase trist.

– Îmi plac toate părțile tale, zise Tyrion, sperând să pună capăt oricărei alte discuții pe această temă, dar și mai mult îmi plac ale mele.

– De ce ne trebuie armuri? Nu suntem decât niște saltimbanci. Noi doar ne *prefacem* că luptăm.

– Trebuie să te prefaci foarte bine, zise Tyrion examinând o cămașă grea de zale, atât de plină de găuri, încât arăta aproape mâncată de

molii. *Ce fel de molii mănâncă o cămașă de zale?* Să te prefaci mort este o cale de a supraviețui unei bătălii. O armură bună este alta.

Cu toate că mă tem că sunt extrem de puține din astea pe aici. La Furca Verde, luptase cu o platoșă din bucăți desperecheate, adunate de prin căruțele Lordului Lefford, cu un coif plat cu țepeluș, care-l făcuse să arate ca și cum cineva-i turnase pe cap o găleată teșită. Oțelul acestei companii era și mai rău. Nu numai că lucrurile erau vechi și nu se potriveau, ci erau sfâșiate, crăpate și sfărâmicioase. *Ăsta-i sânge uscat sau doar rugină?* Adulmecă substanța, însă nu putea fi sigur.

– Uite-o arbaletă, zise Penny, arătându-i-o.

Tyrion îi aruncă o privire.

– Nu pot folosi vinciul trăgătorului. N-am picioarele destul de lungi. O pârghie mi-ar fi mult mai de folos.

De fapt, ca s-o spună pe-a dreaptă, nu-și dorea o arbaletă. Reîncărcarea lor dura prea mult. Chiar dacă ar fi pândit pe lângă șanțul latrinei, așteptând vreun dușman să se așeze pe vine, șansele să piardă mai mult de-o săgeată de arbaletă erau destul de mari.

În locul ei, înșfăcă un buzdugan, îl încercă, apoi îl puse jos din nou. *Prea greu.* Trecu de un ciocan de luptă (prea lung), de o ghioagă cu nituri (și asta era prea grea) și de vreo șase arcuri lungi, înainte de a da peste un pumnal scurt pe care-l îndrăgi, o piesă de oțel parșivă de tot, cu o lamă triunghiulară.

– Asta s-ar putea să fie bună, spuse el.

Lama prinsese puțină rugină, dar asta o făcea și mai parșivă. Găsi o teacă din lemn și piele care să i se potrivească și-l puse în ea.

– O săbiuță pentru omuleț? glumi Penny.

– Este un pumnal și-i făcut pentru un om obișnuit.

Tyrion îi arătă o sabie lungă și veche.

– E o sabie. Încearc-o.

Penny o luă, o învârti, se încruntă.

– E prea grea.

– Oțelul cântărește mai mult ca lemnul. Taie gâtul cuiva cu asta, și capul n-o să i se transforme într-un pepene.

Îi luă sabia înapoi și-o examină cu mai multă atenție.

– Oțel ieftin. Și mai e și crestat. Aici, vezi? Retrag ce-am spus. Ai nevoie de o lamă mai bună pentru a reteza capete.

– Nu *vreau* să retez capete.

– Nici n-ar trebui. Tu ține-te de loviturile tale sub genunchi. Călcâi, tendon, gleznă... chiar și uriașii se prăbușesc, dacă le tai picioarele. Odată ajunși jos, nu-s mai mari ca tine.

Penny părea gata, gata să plângă.

– Noaptea trecută am visat că fratele meu trăiește. Ne întreceam într-un turnir în fața nu știu cărui mare nobil, călărind pe Scrâșnilă și pe Frumușica, iar bărbații aruncau cu trandafiri în noi. Eram atât de fericiți...

Tyrion o pălmui.

De fapt, era o lovitură dată cu milă, o mică zvâcnire a încheieturii, aproape fără vlagă. Nici măcar nu-i lăsă vreo urmă pe obraz. Însă ochii ei se umplură pe dată de lacrimi.

– Dacă vrei să visezi, du-te înapoi la culcare, îi spuse. Când te vei trezi, vom fi tot sclavi fugiți în mijlocul unui asediu. Scrâșnilă a murit. La fel și porcul, mai mult ca sigur. Acum, găsește-ți o armură, pune-ți-o și nu te mai preocupa dacă te pișcă. Spectacolul de bâlci s-a terminat. Luptă, ascunde-te sau fă pe tine, cum voiești, dar orice hotărăști să faci, fă-o îmbrăcată în oțel.

Penny își atinse obrazul lovit.

– N-ar fi trebuit să fugim niciodată. Nu suntem lefegii. În niciun fel. N-a fost chiar atât de rău la Yezzan. N-a fost deloc. Dădacă era crud uneori, însă Yezzan niciodată. Eram protejații lui... eram... eram...

– *Sclavi.* Cuvântul pe care-l cauți este *sclavi.*

– Sclavi, zise ea înroșindu-se. Eram, totuși, sclavii săi *speciali.* La fel ca Dulceață. Comorile lui.

Animăluțele lui, își spuse Tyrion. *Și ne îndrăgea atât de tare, încât ne-a trimis la groapa cu lei, să ne devoreze.*

Penny nu se înșela întru totul. Sclavii lui Yezzan mâncau mai bine decât mulți țărani din cele Șapte Regate și era mai puțin probabil să moară de foame în iarna care venea. Sclavii erau doar niște bunuri, da. Puteau fi cumpărați și vânduți, biciuiți și însemnați cu fierul roșu, folosiți pentru plăcerile trupești ale stăpânilor, crescuți să nască alți sclavi. În acest sens, nu erau mai presus de câini sau cai. Însă majoritatea nobililor își tratau câinii și caii destul de bine. Bărbații mândri puteau striga că mai degrabă ar muri liberi decât să moară sclavi, însă mândria nu ținea de foame. Când oțelul lovea cremenea, astfel de oameni deveneau mai rari decât dinții de dragon; altfel, lumea n-ar fi fost plină de atâția sclavi. *N-a existat niciodată un sclav care să nu fi preferat să devină sclav,* își zise piticul. *Alegerea lor ar putea fi cea între robie sau moarte, însă opțiunea-i întotdeauna la-ndemână.*

Tyrion Lannister nu se excludea pe sine. Limba ascuțită-i adusese câteva lovituri pe spate, la început, dar destul de repede învățase trucul de a se face plăcut înaintea lui Dădacă și a nobilului Yezzan. Jorah Mormont luptase mai mult timp, dar, până la urmă, ajunsese și el în același loc.

Iar Penny, ei bine...

Penny căutase un nou stăpân încă din ziua în care fratele ei, Gologan, își pierduse capul. *Vrea pe cineva care să aibă grijă de ea, cineva care să-i spună ce să facă.*

Însă ar fi fost o cruzime mult prea mare să-i spună așa ceva. În loc de asta, Tyrion rosti:

– Sclavii speciali ai lui Yezzan n-au ajuns pe lumea cealaltă. Sunt morți, toți. Dulceață a fost primul care s-a dus.

Uriașul lor stăpân a murit în ziua fugii lor, le-a zis Oacheșul Ben Plumm. Nici el, nici Kasporio, nici alt mercenar nu cunoșteau soarta celor din adunătura grotescă a lui Yezzan... însă, dacă lui Penny îi trebuiau minciuni ca să se oprească din văicăreli, atunci, o va minți.

– Dacă vrei să fii sclavă din nou, am să-ţi găsesc un stăpân milos când se va sfârşi războiul şi-am să te vând pe aur suficient cât să pot ajunge acasă, îi promise Tyrion. Am să-ţi găsesc un yunkai care să-ţi dea un alt colier frumuşel, din aur, cu ceva clopoţei, care vor zornăi oriunde mergi. Dar, întâi şi-ntâi, trebuie să supravieţuieşti celor ce vor veni. Nimeni nu cumpără saltimbanci morţi.

– Sau pitici morţi, zise Jorah Mormont. Mai mult ca sigur că vom fi cu toţii hrană pentru viermi până când se termină şi bătălia asta. Yunkaii au pierdut acest război, cu toate că s-ar putea să le mai trebuie ceva timp să-şi dea seama. Meereenul are o armată de pedestraşi din Nepătaţi, cei mai buni din lume. Şi Meereenul are dragoni. Trei, atunci când s-o întoarce regina. Şi se va întoarce. Trebuie. De partea noastră sunt patruzeci de nobili yunkai, fiecare cu propriii lui maimuţoi pe jumătate antrenaţi. Sclavi pe răboj, în lanţuri... s-ar putea să aibă oşti din orbeţi şi copii ologi, nu mi s-ar părea imposibil.

– Oh, ştiu, făcu Tyrion. Fiii Secunzi sunt perdanţii. Trebuie să-şi schimbe iar mantiile şi s-o facă acum. Rânji. Lăsaţi pe mine.

SFĂRÂMĂTORUL-DE-REGI

O umbră ștearsă și una întunecată, cei doi complotiști ieșiră împreună în liniștea armurăriei, la cel de-al doilea nivel al Marii Piramide, printre rasteluri cu sulițe, tolbe cu săgeți și pereți de care erau atârnate trofee din bătălii uitate.

– La noapte, zise Skahaz mo Kandaq. Fața arămie a unui liliac sângeros se iți de sub gluga mantiei sale peticite. Toți oamenii mei vor fi la locul lor. Parola este *Groleo.*

– Groleo. *Cred că se cam potrivește.* Da. Ce-ați făcut cu el... erai la curte?

– Un străjer dintre patruzeci. Cu toții așteptând ca mantaua de zale găunoasă de pe tron să rostească porunca, astfel că s-ar putea să-i tocăm pe Barbă-nsângerată și pe restul. Crezi că yunkaii ar fi îndrăznit vreodată să se prezinte la *Daenerys* cu capul ostaticului ei?

Nu, se gândi Selmy.

– Hizdahr părea obidit.

– Se prefăcea. Ostaticii care-i erau rude au fost predați neatinși. Ai văzut. Yunkaii ne-au jucat o farsă de păpușar, cu nobilul Hizdahr ca păpușar-șef. Problema n-a fost niciodată Yurkhaz zu Yunzak. Ceilalți negustori de sclavi l-ar fi călcat bucuroși în picioare pe smintitul ăla bătrân. Asta, ca să-i dea lui Hizdahr un pretext ca să omoare dragonii.

Ser Barristan rămase pe gânduri.

– Ar îndrăzni el așa ceva?

– A cutezat să-și omoare regina. De ce nu și animalele favorite? Dacă nu acționăm, Hizdahr va ezita o vreme, pentru a-și dovedi codeala și pentru a le da Marilor Stăpâni posibilitatea de a-l scăpa de Corbul Furtunii și de Călărețul de Sânge. *Atunci* va acționa. Îi vor morți pe dragoni înainte de sosirea flotei volantene.

A, da, vor veni. Totul se potrivea. Nu însemna însă că lui Barristan Selmy i-ar fi plăcut mai mult.

– Asta nu se va întâmpla.

Regina lui era Mama Dragonilor; nu va permite ca vreunuia dintre copiii săi să i se facă vreun rău.

– Ora lupului. E cea mai întunecată parte a nopții, când toată lumea este adormită.

Auzise prima dată aceste vorbe de la Tywin Lannister, în afara zidurilor de la Duskendale. *Mi-a dat o zi ca să-l aduc pe Aerys. Mi-a zis că, dacă nu mă întorc cu regele până-n zorii zilei următoare, va trece orașul prin foc și sabie. Era ora lupului când am intrat și tot ora lupului când am ieșit.*

– Viermele Cenușiu și Nepătații vor închide porțile și le vor zăvorî la prima geană de lumină.

– Mai bine atacăm în zori, zise Skahaz. Dăm năvală pe la porți și trecem peste liniile de asediu, îi zdrobim pe yunkaii când vor coborî, împleticindu-se, din pat.

– Nu.

Se mai certaseră și altă dată pe aceeași temă.

– Există un tratat de pace, semnat și pecetluit de Înălțimea Sa, regina. Nu noi vom fi primii care să-l încalce. Odată ce l-am capturat pe Hizdahr, vom forma un consiliu pentru a controla acest loc și vom cere ca yunkaii să ne dea ostaticii înapoi și să-și retragă armatele. Dacă refuză, atunci și numai atunci îi vom informa că acordul de pace a fost anulat și vom porni la luptă. Calea aleasă de tine este dezonorantă.

– Iar a ta, prostească, zise Țeastă-Rasă. E momentul potrivit. Oamenii noștri eliberați sunt gata. Hămesiți.

Selmy știa că e cât se poate de adevărat. Symon Spate-Dungat, din rândurile Fraților Liberi, și Mollono Yos Dob, din compania Scuturile Neclintite, erau nerăbdători să plece la luptă, să arate ce pot și să se spele de toate necazurile suferite în valuri de sânge yunkai. Numai Marselen, din Mama Bărbaților, împărtășea îndoielile lui Ser Barristan.

– Am mai discutat despre asta. Ați fost de acord să facem cum spun eu.

– Am căzut la învoială, mormăi Țeastă-Rasă, însă a fost înainte de Groleo. Capul. Negustorii de slavi nu au nicio onoare.

– Noi avem, zise Ser Barristan.

Țeastă-Rasă bodogăni ceva în ghiscari și rosti:

– Cum dorești. Cu toate că impresia mea e că o să regretăm apucăturile astea bătrânești ale tale înainte să se termine distracția. Ce-i cu străjile lui Hizdahr?

– Înălțimea Sa ține doi oameni prin preajmă când doarme. Unul stă la ușa dormitorului, iar al doilea, înăuntru, într-o firidă din apropiere. La noapte vor fi de pază Khrazz și Piele-de-Oțel.

– Khrazz, bombăni Țeastă-Rasă. Nu prea-mi place.

– Nu trebuie să se ajungă la vărsare de sânge, îi spuse Ser Barristan. Intenționez să port tratative cu Hizdahr. Dacă pricepe că nu vrem să-l ucidem, s-ar putea să le poruncească străjilor să se predea.

– Și dacă nu? Hizdahr nu trebuie să ne scape.

– Nu va scăpa.

Selmy nu se temea de Khrazz, cu atât mai puțin de Piele-de-Oțel. Erau doar luptători de arenă. Grupul feroce de foști sclavi luptători a lui Hizdahr reușea să producă, în cel mai bun caz, doar străjeri indiferenți. Erau iuți, puternici și feroce și aveau o anumită pricepere la mânuirea armelor, însă întrecerile sângeroase nu erau potrivite ca antrenament pentru apărarea regilor. În arenele lor, adversarii erau anunțați cu surle și trâmbițe, iar după ce lupta se termina, victorioșii erau pansați, primeau

lapte de mac pentru alinarea durerilor, știind că primejdia trecuse, și erau liberi să bea și să se ospăteze, să meargă la femei, până la următoarea luptă. Însă o bătălie nu se sfârșea cu adevărat niciodată pentru un cavaler din Garda Regelui. Amenințările veneau de peste tot și de niciunde, se puteau ivi la orice oră din zi și din noapte. Nicio trâmbiță nu vestea dușmanul: vasali, servitori, prieteni, frați, fii, chiar și soții, oricare putea avea cuțite dosite bine pe sub mantii și crima pitită în inimă. Pentru fiecare oră de luptă, un cavaler din Garda Regelui petrecea zece mii de ore de veghe, stând tăcut în umbră. Luptătorii de arenă ai Regelui Hizdahr erau deja tot mai plictisiți și nervoși din cauza noii lor îndatoriri, iar oamenii plictisiți erau neatenți, cu reacții încete.

– Am să mă ocup eu de Khrazz, zise Ser Barristan. Doar asigurați-vă că nu trebuie să mă ocup și de Fiarele de Bronz.

– Fii fără grijă. Îl vom fereca pe Marghaz în lanțuri înainte de a apuca să facă pagube. Cât despre Fiarele de Bronz, ți-am spus că sunt ale mele.

– Și zici că ai oameni printre yunkai?

– Infiltrați și iscoade. Reznak are mai mulți.

Nu se poate avea încredere în Reznak. Miroase prea dulceag și se simte prea îmbâcsit.

– Cineva trebuie să-i elibereze pe ostatici. Până nu-i recuperăm pe ai noștri, yunkaii se vor folosi de ei împotriva noastră.

Skahaz pufni prin găurile pentru nas ale măștii.

– Ușor de vorbit despre salvare. Mai greu de făcut. Să-i lăsăm pe sclavi să amenințe.

– Și dacă fac mai mult decât să amenințe?

– Chiar așa de mult au să-ți lipsească, moșule? Un eunuc, un sălbatic și un lefegiu?

Eroul, Jhogo și Daario.

– Jhogo este călărețul de sânge al reginei, sânge din sângele ei. Au venit împreună din Deșertul Roșu. Eroul este ajutorul căpeteniei Viermilor Cenușii. Iar Daario...

Îl iubește pe Daario. Văzuse în ochii ei când îl privise, auzise în glasul ei când îi vorbise.

– ...Daario este înfumurat și nechibzuit, însă-i e drag Înălțimii Sale. Trebuie salvat, înainte ca Ciorile Furtunii să decidă să ia lucrurile în propriile lor mâini. E cu putință. O dată l-am scos afară din Duskendale, în siguranță, pe tatăl reginei, luat în captivitate de un lord răsculat, însă...

– ...nu poți spera niciodată că ai trece neobservat printre yunkaii. Fiecare din ei îți știe deja chipul.

Mi-aș putea ascunde fața, ca tine, își zise Selmy, însă știa că Țeastă-Rasă are dreptate. Duskendale fusese parcă în altă viață. Era prea bătrân pentru astfel de acte de eroism.

– Atunci, trebuie să găsim o altă cale. Un alt salvator. Cineva cunoscut printre yunkai, o ființă a cărei prezență în tabăra lor ar putea trece neobservată...

– Daario îți spune Ser Bunicul, îi reaminti Skahaz. N-am să dezvălui cum îmi zice mie. Dacă eu și cu tine am fi ostatici, și-ar pune pielea la bătaie pentru noi?

Nu prea cred, se gândi, dar răspunse:

– S-ar putea.

– Daario s-ar putea să se pișe pe noi, dacă am lua foc. Altminteri, să nu așteptați vreun ajutor din partea lui. Să lăsăm Ciorile Furtunii să-și aleagă alt comandant, unul care-și cunoaște locul. Dacă regina nu se întoarce, va fi un mercenar mai puțin pe lume. Cine-l va plânge?

– Și dacă se întoarce?

– Va plânge, își va smulge părul din cap și-i va blestema pe yunkai. Nu pe noi. Mâinile noastre nu vor fi pătate de sânge. Puteți s-o consolați. Să-i spuneți povești din zilele de demult, îi și plac. Bietul Daario, bravul ei căpitan... n-o să-l uite niciodată... însă-i mai bine pentru noi toți că e mort, nu? Mai bine și pentru Daenerys.

Mai bine pentru Daenerys și pentru Westeros. Daenerys Targaryen își iubea căpitanul, însă aceasta era femeia din ea, și nu regina. *Prințul*

Rhaegar o iubea pe a sa Lady Lyanna și mii de oameni au murit pentru asta. Daemon Blackfyre o iubise pe prima Daenerys și se răsculase când îi fusese luată. Oțelul Înverșunat și Corbul Însângerat o iubeau, amândoi, pe Shiera Steaua Mării, iar Cele Șapte Regate sângerau. Prințul Libelulelor o iubea pe Jenny din Pietre-Vechi atât de mult, încât a dat la o parte o coroană, iar Westeros a plătit prețul în cadavre. Toți cei trei fii ai celui de-al cincilea Aegon se căsătoriseră din dragoste, sfidând dorința tatălui lor. Și pentru că acel monarh nesigur își urmase el însuși glasul inimii când își alesese regina, le-a îngăduit fiilor lui să meargă pe calea lor, făcându-și dușmani amarnici acolo unde-ar fi putut avea prieteni loiali. Au urmat trădările și haosul, așa cum noaptea urmează zilei, totul isprăvindu-se la Castelul Verii cu vrăjitorii, foc și amărăciune.

Dragostea ei pentru Daario e o otravă. O otravă mai înceată decât lăcustele, însă, până la urmă, la fel de mortală.

– Mai este Jhogo, zise Ser Barristan. El și Eroul. Amândoi sunt prețioși Înălțimii Sale.

– Și noi avem ostatici, îi reaminti Skahaz Țeastă-Rasă. Dacă negustorii de sclavi ucid vreunul de-al nostru, și noi ucidem unul de-al lor.

O clipă Ser Barristan nu știu ce voia să zică. Apoi își dădu seama.

– Purtătorii cupelor reginei?

– *Ostatici*, insistă Skahaz mo Kandaq. Grazdar și Qezza sunt din sângele Grației Verzi. Mezzara este Merreq, Kezmya este Pahl, Azzak, Ghazeen. Bhkaz este Loraq, o rubedenie de-a lui Hizdahr. Cu toții sunt fiii și fiicele piramidelor. Zhak, Quazzar, Uhlez, Hazkar, Dhazak, Yherizan, cu toții, copii ai Marilor Stăpâni.

– Fete nevinovate și băieți zâmbitori.

Ser Barristan ajunsese să-i cunoască pe toți când fuseseră în slujba reginei, pe Grazhar, cu visurile sale de glorie, Mezzara cea timidă, leneșul Miklaz, înfumurata, frumușica Kezmya, Qezza, cu ochii ei mari și blânzi și cu vocea îngerească, Dhazzar, dansatorul, și pe toți ceilalți.

– Copii.

– Copiii Harpiei. Numai sângele poate răscumpăra sângele.

– Aşa zicea yunkaiul care ne-a adus capul lui Groleo.

– N-a greşit.

– Nu voi permite aşa ceva.

– La ce bun ostaticii, dacă nu pot fi atinşi?

– Poate că le oferim trei dintre copii pentru Daario, Eroul şi Jhogo, se îmbună Ser Barristan. Înălţimea Sa...

– ...nu-i aici. Rămâne ca tu şi cu mine să facem ce trebuie făcut. Ştii că am dreptate.

– Prinţul Rhaegar avea doi copii, îi spuse Ser Barristan. Rhaenys era o fetiţă, Aegon, un prunc. Când Tywin Lannister a ocupat Debarcaderul Regelui, oamenii lui i-au omorât pe amândoi. A prezentat trupurile însângerate învelite în mantii purpurii, ca un dar pentru noul rege.

Şi ce-a zis Robert când le-a văzut? A zâmbit? Barristan Selmy fusese grav rănit la Trident, aşa că a fost scutit de vederea darului făcut de Lordul Tywin, dar se întrebase adesea despre lucrurile astea. *Dacă l-am văzut zâmbind peste rămăşiţele înroşite ale copiilor lui Rhaegar, nicio armată de pe pământ nu m-ar fi putut împiedica să-l ucid.*

– Nu voi îngădui uciderea copiilor. Ori te învoieşti, ori nu iau parte la aşa ceva.

Skahaz chicoti:

– Eşti un bătrân încăpăţânat. Băieţii tăi frumuşei vor creşte şi vor deveni Fiii Harpiei. Ucide-i acum sau îi vei ucide atunci.

– Omori oameni pentru răul pe care l-au făcut, nu pentru răul pe care s-ar putea să-l facă la un moment dat.

Ţeastă-Rasă apucă o secure atârnată pe perete, o studie şi mârâi.

– Aşa să fie! Nu ne atingem de Hizdahr sau de ostaticii noştri. Eşti mulţumit, Ser Bunic?

Nimic din toate astea nu m-ar putea mulţumi.

– Da, merge. Nu uita de ora lupului.

– Nu-mi stă în fire să uit, ser.

Cu toate că gura de alamă a liliacului nu se mişcase, Ser Barristan îi simţea rânjetul de după mască.

– Mult a aşteptat Kandaq noaptea asta!

Tocmai de asta mă tem. Dacă regele Hizdahr era nevinovat, ceea ce făceau în această zi era trădare. Însă cum ar fi putut fi nevinovat? Selmy îl auzise grăbind-o pe Daenerys să guste lăcustele otrăvitoare, strigând la oamenii lui să ucidă dragonul. *Dacă nu acţionăm, Hizdahr va ucide dragonii şi va deschide porţile duşmanilor reginei. Nu avem de ales.* Totuşi, indiferent cum întorcea lucrurile pe toate feţele, bătrânul cavaler nu găsi nimic onorabil în asta.

Restul zileise scurse cu viteza melcului.

Undeva, ştia el, regele Hizdahr se sfătuia cu Reznak mo Reznak, Marghaz zo Loraq, Galazza Galare şi ceilalţi sfetnici meereeni, hotărând cum e mai bine să răspundă cererilor yunkailor... dar Barristan Selmy nu mai făcea parte din astfel de consilii. Nici nu mai avea vreun rege pe care să-l păzească. În loc de asta, făcu ronduri prin piramidă, din vârf şi până jos, pentru a se asigura că străjile erau cu toate la postul lor. Asta-i ocupă mare parte a dimineţii. Îşi petrecu după-amiaza cu orfanii, îşi luă chiar şi spada şi scutul pentru a-i încerca mai aspru pe câţiva dintre băieţii mai mari.

Unii se antrenau pentru luptele din arenă când Daenerys Targaryen a ocupat Meereenul şi i-a scos din lanţuri. Aceia deprinseseră bine meşteşugul spadei, al suliţei şi al securei de luptă înainte să fi pus Ser Barristan mâna pe ei. Câţiva s-ar putea să fie chiar pregătiţi. *Băiatul din Insulele Basiliscului, pentru început. Tumco Lho.* Era negru ca cerneala unui maester, însă iute şi puternic, cel mai bun spadasin înnăscut pe care-l văzuse Selmy de la Jaime Lannister încoace. *La fel şi Larraq. Biciul.* Ser Barristan nu-i aproba stilul de luptă, dar nu avea nicio îndoială cu privire la îndemânarea lui. Larraq avea ani şi ani de experienţă, mai mulţi ca el, înainte de a stăpâni cum se cuvine armele cavalerilor, sabia, lancea şi ghioaga, însă era mortal cu biciul şi tridentul. Bătrânul cavaler îl avertizase că biciul n-are rost când te lupţi cu un duşman în armură... asta,

până-l văzu pe Larraq folosindu-l, încolăcindu-l pe picioarele adversarilor pentru a-i trânti la pământ cu o smucitură. *Încă nu-i cavaler, dar e un luptător feroce.*

Larraq și Tumco erau cei mai buni dintre ai lui. După ei, venea Lhazarene, căruia ceilalți băieți îi ziceau Mielul Roșu, cu toate că el era deocamdată feroce, nu și iscusit. Poate și frații, trei ghiscari din popor, luați în sclavie pentru plata datoriilor tatălui lor.

Cu ei, erau șase. *Șase din douăzeci și șapte.* Selmy ar fi putut spera la mai mulți, dar șase erau un bun început. Ceilalți băieți erau, în cea mai mare parte, mai tineri și mult mai obișnuiți cu războaiele de țesut și plugurile și oalele de noapte decât cu săbiile și cu scuturile, însă munceau din greu și învățau repede. Dacă ar fi fost scutieri câțiva ani, ar fi putut avea alți șase cavaleri pe care să-i ofere reginei. Cât despre cei care nu vor fi niciodată pregătiți, ei bine, nu orice băiat era hărăzit să devină cavaler. *Domeniul are nevoie de lumânărari și hangii, precum și de armurieri.* Era valabil în Meereen și, de asemenea, în Westeros.

În timp ce-i privea cum se antrenau, Ser Barristan cugetă la aducerea lui Tumco și Larraq la rangul de cavaleri, poate și a Mielului Roșu. Era nevoie de un cavaler ca să faci un cavaler, iar, dacă ceva ieșea prost la noapte, zorii s-ar putea să-l găsească mort sau printr-o temniță. Și-atunci cine i-ar mai înnobila pe scutieri? Pe de altă parte, reputația unui tânăr cavaler se datora și prestigiului celui care-i conferea demnitatea de cavaler. Nu le-ar servi la nimic băieților săi, dacă s-ar fi știut că fuseseră înnobilați de un trădător, și asta i-ar fi putut trimite în temniță, alături de el. *Merită mai mult,* hotărî Ser Barristan. *Mai bine o viață lungă de scutieri decât una scurtă de cavaleri decăzuți.*

Când amiazei îi lua locul înserarea, le spuse luptătorilor să lase săbiile și scuturile și să se adune în juru-i. Le vorbi despre ce însemna să fii cavaler.

– Cavalerismul, nu spada îl face pe cavaler ce este, zise el. Fără onoare, un cavaler nu-i mai mult decât un ucigaș oarecare. Este mai bine să mori cu onoare decât să trăiești fără ea.

Băieţii îl priveau ciudat, se gândi el, dar într-o bună zi vor înţelege.

După aceea, înapoi la vârful piramidei, Ser Barristan o găsi pe Missandei citind printre vrafurile de pergamente şi cărţi.

– Să stai aici, copilă, îi spuse el. Orice s-ar întâmpla, indiferent ce vezi şi auzi, să nu pleci din camerele reginei!

– Ia ascultă, zise fata. Dacă ar cere să...

– Mai bine nu.

Ser Barristan ieşi singur prin grădinile de pe terasă. *Nu sunt făcut pentru aşa ceva,* îşi spuse, privind spre întinderea oraşului. Piramidele se trezeau, una după alta, lampioane şi făclii scăpărând la viaţă, în vreme ce umbrele se adunau pe străzile de dedesubt. *Urzeli, uneltiri, şoapte, minciuni, secrete înlăuntrul altor secrete şi cumva am ajuns să iau şi eu parte la ele.*

Poate că până acum ar fi trebuit să se fi obişnuit cu astfel de lucruri. Fortăreaţa Roşie avea şi ea tainele ei. *Chiar şi Rhaegar.* Prinţul Pietrei Dragonului nu avusese niciodată încredere în el, aşa cum se încrezuse în Arthur Dayne. Harrenhallul era dovada. *Anul falsei primăveri.*

Amintirea stăruia dureroasă. Bătrânul Lord Whent anunţase turnirul la scurt timp după ce se întorsese din vizită de la fratele lui Ser Oswell Whent din Garda Regelui. Cu şuşotelile lui Varys pe la urechi, Regele Aerys a ajuns să fie convins că fiul său uneltea să-l dea jos de pe tron, că turnirul lui Whent nu era decât un vicleşug pentru a-i da lui Rhaegar un pretext pentru convocarea unui număr cât mai straşnic de mari lorzi pe care-i putea aduna laolaltă. Aery nu pusese piciorul în afara Fortăreţei Roşii după Duskendale şi iată că dintr-odată anunţă că-l va însoţi pe prinţul Rhaegar la Harrenhal, iar după aceea totul se dusese pe apa sâmbetei.

Dacă aş fi fost un cavaler mai destoinic... dacă l-aş fi trântit din şa pe prinţ, la ultima rundă, aşa cum i-am scos din şa pe mulţi alţii, eu aş fi fost cel care ar fi ales regina dragostei şi frumuseţii...

Rhaegar optase pentru Lyanna Stark de Winterfell. Barristan Selmy ar fi făcut o altă alegere. Nu ar fi vrut-o pe regină, care nici nu era de

față. Nici pe Elia din Dorne, cu toate că era bună și blândă; dacă ar fi fost aleasă ea, s-ar fi putut evita o mulțime de lupte și nenorociri. Alegerea lui ar fi fost o tânără fecioară, ajunsă nu de multă vreme la Curte, una dintre însoțitoarele Eliei... cu toate că, în comparație cu Ashara Dayne, prințesa dornisheană era ca o slujnică de la bucătărie.

Chiar și după toți acești ani, Ser Barristan încă-și mai amintea zâmbetul Asharei, sunetul râsului ei. Nu trebuia decât să-și închidă ochii ca s-o vadă, cu părul ei lung, negru, revărsându-i-se peste umeri, și cu ochii ei violeți, răscolitori. *Daenerys are ochii la fel.* Uneori, când îl privea regina, se simțea ca și cum ar fi privit-o pe fiica Asharei...

Însă fiica Asharei se născuse moartă, iar draga lui domniță se aruncase din turn la scurt timp după aceea, înnebunită de durere pentru copilul pierdut și, poate, și din cauza bărbatului care o dezonorase la Harrenhal. Și-a dat sufletul fără să fi știut vreodată că Ser Barristan o iubise. *Cum să fi putut el?* Era cavaler al Gărzii Regelui, jurase să țină celibatul. N-ar fi ieșit nimic bun, dacă i-ar fi vorbit despre simțămintele sale. *Dar nici din tăcere n-a ieșit nimic bun. Dacă l-aș fi trântit pe Rhaegar și aș fi încoronat-o pe Ashara regina dragostei și frumuseții, s-ar fi uitat ea la mine, și nu la Stark?*

Nu va ști niciodată. Însă, dintre toate eșecurile lui, niciunul nu-l bântuia pe Barristan Selmy atât de mult ca acesta.

Cerul era acoperit, aerul încins, îmbâcsit, apăsător și, totuși, ceva-i dădea fiori pe șira spinării. *Ploaia,* își zise el. *Vine o furtună. Dacă nu la noapte, mâine.* Ser Barristan se întrebă dacă va mai apuca s-o vadă. *Dacă Hizdahr are propriul lui Păianjen, sunt ca și mort.* Dacă se ajungea la asta, avea de gând să moară așa cum trăise, cu sabia lungă în mână.

Când și ultima geană de lumină pieri înspre apus, în spatele pânzelor corăbiilor din Golful Sclavilor, Ser Barristan intră înapoi, chemă doi slujitori și le spuse să încălzească apă pentru baie. Asudase și se murdărise antrenându-se cu scutierii în căldura amiezii.

Apa care i se aduse era doar călduță, însă Selmy zăbovi în baie până când se răci și-și frecă pielea până la sânge. Curat, așa cum fusese

întotdeauna, se ridică, se șterse și se îmbrăcă singur în haine primenite. Ciorapii, lenjeria, tunica de mătase, vesta matlasată, cu toate proaspăt spălate și albite. Peste ele își puse armura dată de regină în semn de prețuire. Cămașa de zale era aurită, lucrată fin, legăturile dintre zale fiind la fel de suple ca pielea, cu platoșă gravată, tare precum gheața și strălucitoare ca zăpada tocmai ninsă. Pumnalul ajunse pe un șold, iar sabia-i lungă, pe celălalt, agățată de o centură din piele albă, cu catarame aurite. La sfârșit își luă mantia sa albă, lungă, pe care și-o prinse pe umeri.

Lăsă coiful agățat în cârlig. Fanta îngustă din dreptul ochilor îi limita vederea și trebuia să vadă tot ce mișcă. Coridoarele piramidei erau întunecate noaptea, iar dușmanii se puteau repezi la tine din orice parte. În plus, cu toate că era minunat să privești printre aripile ornamentate ale dragonului care îi împodobeau coiful, puteau fi lovite destul de ușor de o sabie sau o secure. Le va păstra pentru următorul turnir, dacă Cei Șapte îi vor îngădui.

Înarmat și cu armura pe el, bătrânul cavaler așteptă, așezat în bezna camerei sale de lângă apartamentele reginei. Chipurile tuturor cavalerilor care slujiseră și își dăduseră viața îi pluteau prin fața ochilor în întuneric, ca și cele ale fraților din Garda Regelui. Se întrebă câți dintre ei ar fi făcut ce se pregătea el să facă. *Unii, sigur. Însă nu toți. Unii n-ar fi ezitat deloc să-l doboare pe Țeastă-Rasă ca pe un trădător.* În afara piramidei începu să plouă. Ser Barristan ședea în beznă, ascultând. *Se aud ca niște lacrimi*, își zise. *Se aude ca și cum ar plânge regii morți.*

Apoi veni vremea să plece.

Marea Piramidă din Meereen fusese construită ca o imitație a Marii Piramide din Ghis, ale cărei ruine imense le vizitase, cândva, Lomas Pas-Mare. ca și străvechea sa predecesoare, ale cărei săli din marmură roșie erau acum sălașul liliecilor și al păianjenilor, piramida meereenă se lăuda cu treizeci și trei de niveluri, numărul fiind sacru pentru zeii din Ghis. Ser Barristan își începu lungul coborâș singur, cu mantia albă unduindu-i-se în urmă. Coborî pe scările servitorilor, nu pe cele

mari, din marmură cu nervuri, ci pe cele mai înguste, mai abrupte, mai drepte, ascunse în interiorul pereţilor groşi, de cărămidă.

La douăsprezece niveluri dedesubt îl găsi pe Ţeastă-Rasă aşteptând, cu trăsăturile lui aspre încă ascunse sub masca pe care o purta în dimineaţa aceea, liliacul însângerat. Şase Fiare de Bronz erau cu el. Toate, mascate în insecte identice.

Lăcuste, îşi dădu Selmy seama.

– Groleo, zise el.

– Groleo, răspunse una dintre insecte.

– Mai am lăcuste, dacă-ţi trebuie, glăsui Skahaz.

– Şase ar trebui să fie de ajuns. Ce-i cu oamenii de la uşi?

– Sunt ai mei. Nu vei avea nicio problemă.

Ser Barristan îl apucă pe Ţeastă-Rasă de braţ.

– Să nu vărsaţi sânge decât dacă nu aveţi de ales. Mâine vom forma un consiliu şi vor spune oraşului ce-am făcut şi de ce.

– Cum vrei. Mult noroc, bătrâne!

Fiecare se duse în drumul lui. Fiarele de Bronz se aliniară în urma lui Ser Barristan, pe când îşi continuă coborârea.

Apartamentele regelui erau îngropate în inima piramidei, la nivelurile al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea. Când ajunse la ele, Selmy găsi uşile dinspre interiorul piramidei zăvorâte cu lanţuri, cu două dintre Fiarele de Bronz aşezate de strajă. Pe sub glugile de la mantiile peticite unul se iţea ca şobolan, iar celălalt, ca taur.

– Groleo, zise Ser Barristan.

– Groleo, răspunse taurul. Al treilea coridor la dreapta.

Şobolanul desfăcu lanţul. Ser Barristan şi escorta sa pătrunseră pe un coridor îngust, pentru servitori, luminat cu făclii, cu pereţii din cărămizi roşii şi negre. Paşii lor răsunau pe podele în vreme ce lăsau în urmă două coridoare şi intrară pe cel de-al treilea, de la dreapta.

În faţa uşilor sculptate din lemn de esenţă tare, care duceau spre camerele regelui, stătea Piele-de-Oţel, un tânăr luptător în arenă, încă neconsiderat de prim-rang. Obrajii şi fruntea sa erau brăzdate de

tatuaje complicate, în verde și negru, vechi simboluri magice valyriene, considerate capabile să-i facă carnea și pielea dure ca oțelul. Semne asemănătoare îi acopereau pieptul și brațele, deși rămânea de văzut dacă pot opri o sabie sau o secure de luptă.

Însă chiar și fără ele, Piele-de-Oțel arăta impresionant: un tânăr zvelt și musculos, mai înalt cu un cap decât Ser Barristan.

– Cine-i acolo? strigă el, rotindu-și securea cu coadă lungă într-o parte și-n alta, pentru a le bara drumul.

Când îl văzu pe Ser Barristan, cu lăcustele de alamă în urmă-i, o lăsă din nou în jos.

– Bătrâne ser.

– Dacă nu-l deranjează pe rege, trebuie să schimb câteva vorbe cu el.

– Orele sunt înaintate.

– Sunt înaintate, dar e urgent.

– Pot să întreb.

Piele-de-Oțel lovi ușa de la apartamentele regelui cu capătul cozii de la securea lui lungă. Se deschise o ușiță glisantă. Apărură ochii unui copil. O voce de copil răsună prin ușă. Piele-de-Oțel răspunse. Ser Barristan auzi sunetul unui drug greu, de fier, care etras înapoi. Ușa se deschise.

– Numai tu, zise Piele-de-Oțel. Fiarele așteaptă aici.

– Cum dorești.

Ser Barristan dădu din cap spre lăcuste. Una-i răspunse tot așa. Selmy se strecură prin ușă singur.

Întunecoase și fără ferestre, înconjurate din toate părțile de pereți din cărămidă, de doi metri și jumătate grosime, camerele pe care și se însușise regele erau mari și luxoase. Grinzi mari, din stejar negru, sprijineau tavanul. Podelele erau acoperite cu covoare din mătase, aduse din Qarth. Pe pereți se aflau tapiserii neprețuite, antice și foarte decolorate, înfățișând gloria Vechiului Imperiu din Ghis. Cea mai mare îi arăta pe ultimii supraviețuitori ai armatei Valyriene trecând în robie și fiind înlănțuiți. Bolta de dinaintea dormitorului regal era păzită de o pereche de îndrăgostiți din lemn de santal, lustruiți cu ulei.

Ser Barristan îi consideră respingători, cu toate că sigur erau puși acolo ca să stârnească poftele. *Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine.*

Un coș din fier în care se afla jar era singura sursă de lumină. Lângă el stăteau doi dintre purtătorii de cupe ai reginei, Draqaz și Quezza.

– Miklaz s-a dus să-l trezească pe rege, zise Quezza. Îți aduc vin, ser?

– Nu, mulțumesc.

– Poți lua loc, făcu Draqaz, arătându-i o bancă.

– Prefer să stau în picioare.

Auzea glasuri plutind prin aer, venind pe sub boltă dinspre dormitor. Unul era al regelui.

Trecură câteva momente bune până când Regele Hizdahr zo Loraq, al Patrusprezecelea cu Acest Nume Nobil, ieși căscând, înnodându-și cordonul cu care-și ținea roba închisă. Veșmântul era din satin verde, bogat țesut, cu perle și fir de argint. Sub el, regele era gol. Asta se potrivea de minune. Bărbații goi se simțeau vulnerabili și erau mai puțin înclinați spre acte de eroism sinucigaș.

Femeia pe care Ser Barristan o zări în treacăt uitându-se pe sub boltă, din spatele unei perdele străvezii, era și ea goală, având sânii și coapsele doar parțial ascunse sub mătasea unduitoare.

– Ser Barristan, căscă din nou regele. Cât e ceasul? Ai vești despre scumpa mea regină?

– Niciuna, Înălțimea Ta.

Hizdahr oftă.

– *Magnificența* Ta, te rog. Deși la ora asta Somnolența Ta ar fi o formulă chiar mai potrivită.

Regele se îndreptă spre bufet să-și toarne o cupă cu vin, însă pe fundul carafei mai erau doar câțiva stropi. Un licăr de iritare îi străbătu fața.

– Miklaz, vin. Acum.

– Da, Luminăția Ta.

– Ia-l pe Draqaz cu tine. O butelcă de Arbor auriu și una de vin roșu, dulce. Niciuna din pișatul vostru galben, mulțumesc. Iar data

viitoare când mai găsesc carafa goală, s-ar putea să fiu nevoit să vă cam pişc de obrajii ăia ai voştri atât de trandafirii.

Băiatul o luă imediat la goană, iar regele reveni la Selmy.

– Am visat că ai găsit-o pe Daenerys.

– Visele pot minţi, Înălţimea Ta.

– „Luminăţia Ta“ ar suna de minune. Ce te aduce la mine la ora asta, ser? Cev a probleme prin oraş?

– Oraşul e liniştit.

– Chiar aşa? Hizdarhr păru nedumerit.Atunci, de ai mai venit?

– Să pun o întrebare. Magnificenţa Ta, eşti Harpia?

Cupa cu vin îi alunecă dintre degete lui Hizdahr, săltă pe covor şi se rostogoli.

– Vii la mine în dormitor, în toiul nopţii, ca să mă întrebi aşa ceva? Eşti nebun?

De-abia atunci păru regele să-şi dea seama că Ser Barristan purta platoşa şi cămaşa de zale.

– Ce... de ce... cum îndrăzneşti?

– Otrava a fost lucrătura ta, Măreţule?

Regele Hizdahr făcu un pas înapoi.

– Lăcustele? Asta... asta a fost isprava dorsnisheanului. Quentyn, aşa-numitul prinţ. Întreabă-l pe Reznak, dacă nu mă crezi.

– Ai dovezi? Are Reznak?

– Nu, altfel, le-aş fi luat eu. Poate că oricum ar trebui să fac asta. Marghaz va scoate mărturia de la ei, n-am nicio îndoială. Sunt cu toţii nişte otrăvitori, aceşti dornisheni. Reznak spune că li se închină şerpilor.

– Mănâncă şerpi, spuse Ser Barristan. Era arena ta, loja ta, locurile tale. Vin dulce şi perne moi, smochine, pepene şi lăcuste cu miere. Tu le-ai oferit pe toate. Ai îndemnat-o pe Înălţimea Sa să încerce lăcustele, însă tu, personal, n-ai gustat niciuna.

– Am... condimentele iuţi nu-mi cad bine. Era soţia mea. Regina mea. De ce să vreau s-o otrăvesc?

Era, zice el. Crede că-i moartă.

– Numai tu poţi răspunde, Magnificenţa Ta. Poate că ai dorit să-ţi iei o altă femeie în locul ei?

Ser Barristan făcu un semn cu capul spre fata care arunca ocheade timide dinspre dormitor.

– Poate chiar pe aceea?

Regele privi în jur agitat.

– *Ea?* Dar ea nu înseamnă nimic. E o sclavă în dormitor. Îşi ridică mâinile. N-am zis bine. Nu-i sclavă. E o femeie liberă. Maestră la plăceri. Chiar şi un rege are trebuinţe, ea... ea nu-i treaba ta, ser. N-aş vătăma-o pe Daenerys. Niciodată.

– Ai îndemnat-o pe regină să guste lăcustele. Eu te-am auzit.

– Credeam că o să-i placă. Hizdahr se mai retrase un pas. Iuţi şi dulci în acelaşi timp.

– Iuţi şi dulci şi otrăvite. Cu propriile mele urechi te-am auzit poruncindu-le oamenilor din arenă să-l ucidă pe Drogon. Strigând la ei.

Hizdahr îşi umezi buzele.

– Fiara a devorat carnea lui Barsena. Dragonii îi vânează pe oameni. Ucidea, ardea...

– ...ardea oamenii care au intenţionau s-o atace pe regină. Fiii Harpiei, fie că-ţi place sau nu. Prietenii tăi.

– Nu-s prietenii mei.

– Spui aşa, şi totuşi, când le-ai zis să nu mai ucidă, s-au supus. De ce-ar fi făcut-o, dacă nu ai fi fost şi tu unul dintre ei?

Hizdahr clătină din cap. De data asta nu mai răspunse.

– Zi-mi adevărul, zise Ser Barristan. Ai iubit-o vreodată, chiar şi numai puţin? Sau a fost doar coroana poftită?

– Poftită? Îndrăzneşti să-mi vorbeşti de *pofte*?

Regelui îi tremura gura de furie.

– Am jinduit coroana, da... dar nici pe jumătate cât pentru mercenarul ei. Poate că tocmai preţiosul ei comandant a fost cel care a încercat s-o otrăvească, fiindcă l-a dat la o parte. Iar dacă şi au i-am mâncat lăcustele, atunci cu atât mai bine.

– Daario este un ucigaș, însă nu-i otrăvitor. Ser Barristan se trase mai aproape de rege. Tu ești Harpia? Acum puse mâna pe mânerul săbiei lungi. Spune-mi adevărul și-ți promit că vei avea o moarte iute și curată.

– Presupui prea multe, ser, zise Hizdahr. Am terminat-o cu întrebările astea și cu tine. Ești eliberat din slujba mea. Părăsește imediat Meereenul și-am să-ți cruț viața.

– Dacă nu ești tu Harpia, dă-mi numele său.

Ser Barristan trase sabia din teacă. Tăișul ei ascuțit sclipi în lumina vetrei, devenind o linie de foc portocaliu.

Hizdahr izbucni.

– Khrazz! strigă el, împleticindu-se în timp ce mergea cu spatele spre dormitor. Khrazz! *Khrazz!*

Ser Barristan auzi o ușă deschizându-se undeva la stânga. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Khrazz ieșind din spatele tapiseriei. Se mișca încet, încă amețit de somn, însă avea în mână arma preferată: un *arakh* dohrakian, lung și curbat. O sabie de măcelar, făcută să provoace răni adânci, nimicitoare, din goana calului. *O armă ucigătoare împotriva unor dușmani pe jumătate dezbrăcați, în arenă sau pe câmpul de luptă.* Însă aici, în spațiu închis, lungimea *arakh*-ului îl dezavantaja, iar Barristan Selmy era îmbrăcat în armură și cămașă de zale.

– Am venit pentru Hizdahr, spuse cavalerul. Aruncă-ți fierul și stai de-o parte și nu ți se va face nici un rău!

Și Khrazz hohoti.

– Bătrâne, am să-ți mănânc inima.

Cei doi bărbați aveau cam aceeași înălțime, însă Khrazz cântărea vreo doisprezece kilograme mai mult și era cu patruzeci de ani mai tânăr, având pielea albă, ochii goi și o creastă de păr țepos, roșu-negru, întins de la frunte și până la baza gâtului.

– Atunci, vino! zise Barristan cel Aspru.

Khrazz veni.

Pentru prima dată în toată ziua, Selmy se simţi sigur pe el. *Pentru asta sunt făcut*, îşi zise. *Dansul, pe dulcele cântec al oţelului, cu o sabie în mână şi un duşman înaintea mea.*

Luptătorul din arenă era iute, năucitor de iute, la fel de iute ca oricare alt bărbat cu care luptase Ser Barristan vreodată. În mâinile lui imense, *arkh*-ul deveni o nălucire şuierătoare, o furtună de oţel care părea să vină asupra bătrânului cavaler din toate direcţiile, în acelaşi timp. Majoritatea loviturilor erau dirijate spre cap. Khrazz nu era prost. Fără cască, Selmy era cel mai vulnerabil deasupra gâtului.

Pară calm loviturile, sabia sa lungă întâmpinând fiecare atac şi deviindu-l. Săbiile răsunau încontinuu. Ser Barristan se retrase. La marginea câmpului său vizual, îi zări pe purtătorii de cupe privind cu ochii mari şi albi ca ouăle de găină. Khrazz blestemă şi schimbă o lovitură cu boltă într-una joasă, trecând măcar o dată de sabia bătrânului cavaler, doar pentru a-şi vedea lama ricoşând inofensivă de pe o apărătoare din oţel alb. Lovitura de răspuns a lui Selmy găsi umărul stâng al luptătorului în arenă, despicând pânza fină ca să muşte din carnea de dedesubt. Tunica galbenă se făcu trandafirie, apoi roşie.

– Numai laşii se îmbracă în fier! declară Khrazz, dându-i ocol.

Nimeni nu purta armură în luptele din arenă. Mulţimile veneau pentru sânge: moarte, trupuri dezmembrate şi strigăte de suferinţă, muzica nisipului stacojiu.

Ser Barristann se întorcea odată cu el.

– Acest laş este pe cale să te omoare, ser.

Nu era cavaler, însă curajul îl făcea să-i aducă măcar această dovadă de respect. Khrazz nu ştia cum să lupte cu un om în armură. Ser Barristan îi citea în ochi: îndoială, buimăceală, începutul fricii. Luptătorul din arenă reveni, strigând, de data asta ca şi cum sunetul i-ar fi putut lovi adversarul acolo unde oţelul nu reuşise. *Arakh*-ul lovi jos, sus, din nou jos.

Selmy blocă atacurile la cap şi-şi lăsă armura să le oprească pe celelalte, în vreme ce sabia îi despică obrazul luptătorului de la ureche şi până la

gură, apoi trasă o crestătură deschisă și roșie peste piept. Sângele gâlgâia din rănile lui Khrazz. Asta nu reuși decât să-l înfurie și mai tare. Luă coșul din fier cu mâna liberă și-l azvârli, împrăștiind tăciunii și cărbunii încinși la picioarele lui Selmy. Ser Barristan sări peste ei. Khrazz lovi spre brațul lui și-l nimeri, însă *arakh*-ul nu putu decât să ciuntească emailul dur înainte de a fi oprit de oțelul de dedesubt.

– În arenă, asta ți-ar fi retezat brațul, bătrânule.

– Nu suntem în arenă.

– *Dă-ți jos armura!*

– Nu-i târziu să lași arma. Renunță!

– Mori! urlă Khrazz, însă când își ridica *arkh*-ul vârful lui atinse una dintre tapiseriile de pe pereți și se încurcă acolo. Era ocazia de care avea nevoie Ser Barristan. Despică burta luptătorului din arenă, pară lovitura de *arakh* când se eliberă, apoi îl termină pe Khrazz cu un atac rapid, în inimă, în vreme ce mațele luptătorului se revărsau ca un cuib de țipari unsuroși.

Sângele și viscerele murdăriră covoarele de mătase ale regelui. Selmy făcu un pas înapoi. Sabia lungă din mâinile sale era roșie până la jumătate. Ici, colo, covorul începuse să fumege în locurile unde căzuseră bucățile de cărbune. O auzea pe biata Quezza scâncind.

– Nu-ți fie teamă, zise bătrânul cavaler. Nu am de gând să-ți fac rău, copilă. Nu-l vreau decât pe rege.

Își șterse sabia cu una dintre perdele și pășí tiptil în dormitor, unde-l află pe Hizdahr zo Loraq, cel de-al Paisprezecelea după Numele Său Nobil, ascuns după o tapiserie, băiguind.

– Cruță-mă! se milogi el. Nu vreau să mor.

– Puțini vor. Și, totuși, oamenii mor cu toții, fără deosebire.

Ser Barristan își băgă sabia în teacă și-l ridică pe Hizdahr în picioare.

– Vino, am să te duc într-o celulă.

Până acum, Fiarele de Bronz ar fi trebui să-l dezarmeze pe Piele-de-Oțel.

– Vei fi ţinut în captivitate până la întoarcerea reginei. Dacă nu se poate dovedi nimic împotriva ta, nu vei păţi nimic. Ai cuvântul meu de cavaler.

Îl apucă pe rege de braţ şi-l conduse în dormitor, simţindu-se ciudat de ameţit, aproape ca beat. *Eram în Garda Regelui. Acum ce sunt?*

Miklaz şi Draqaz reveniseră cu vinul regelui. Stăteau în pragul uşii deschise, ţinând butelcile la piept şi holbându-se cu ochii căscaţi la cadavrul lui Khrazz. Quezza încă mai scâncea, dar Jezhene venise s-o liniştească. O strânse la piept pe fetiţă, mângâindu-i părul. Câţiva dintre ceilalţi paharnici se adunară în spatele lor, privind.

– Măreţia Ta, zise Miklaz, nobilul Reznak mo Reznak zice să-ţi spun să te duci imediat.

Băiatul i se adresa regelui ca şi cum Ser Barristan nici n-ar fi fost de faţă, ca şi cum n-ar fi fost niciun mort lăţit pe covor, cu sângele lui vital pătând, încet, mătasea cu roşu. *Skahaz trebuia să-l ia pe Reznak în custodia lui până când puteam fi siguri de loialitatea lui. Oare ceva n-o fi mers ceva cum trebuie?*

– Unde să se ducă? îl întrebă Ser Barristan pe băiat. Unde vrea seneşalul să se ducă Înălţimea Sa?

– Afară. Miklaz păru că-l vedea pentru prima dată. Afară, ser. Pe t... terasă. Să vadă.

– Să vadă ce?

– D... dra... dragonii. Dragonii au fost sloboziţi, ser.

Să ne apere Cei Şapte pe noi toţi, îşi zise bătrânul cavaler.

ÎMBLÂNZITORUL DE DRAGONI

Noaptea trecu pășind încet, pe picioarele ei negre. Ora liliacului făcu loc celei a țiparului, ora țiparului îi cedă orei fantomelor. Prințul zăcea în pat, holbându-se în tavan, visând fără să doarmă, amintindu-și, imaginându-și, răsucindu-se pe sub cuverturile de pânză, cu mintea aprinsă de gânduri de foc și sânge.

În cele din urmă, sătul de lenevealǎ, Quentyn Martell bâjbâi până-n salon, unde-și turnă o cupă cu vin, golind-o pe întuneric. Gustul era o dulce binecuvântare pe limbă, așa că aprinse o lumânare și-și mai turnă unul. *Vinul mă va ajuta să dorm*, își spuse, dar știa că e o minciună.

Se holbă îndelung la lumânare, apoi puse cupa jos și-și ținu palma deasupra flăcării. Îi trebui întreaga voință de care dispunea pentru a o coborî până când focul atinse carnea, iar când se întâmplă asta, își trase palma înapoi, scoțând un strigăt de durere.

– Quentyn, ești nebun?

Nu, doar speriat. Nu vreau să ard.

– Gerris?

– Te-am auzit mișcându-te încoace și-n colo.

– Nu puteam să dorm.

– Iar arsurile sunt un leac? Puțin lapte cald și un cântec de leagăn ți-ar prinde numai bine. Sau mai bine te-aș duce la Templul Grațiilor, să găsim o fată pentru tine.

– O târfă, vrei să spui.

– Li se zice Grații. Poartă diferite culori. Cele roșii sunt singurele care se împreunează.

Gerris se așeză la masă, în fața lui.

– Septele de acasă ar trebui să ia și ele acest obicei, dacă vrei părerea mea. Ai observat că septele bătrâne arată întotdeauna ca niște cotoroanțe? Așa că o să duci o viață castă.

Quentyn aruncă o privire spre terasă, unde umbrele nopții se întindeau cuprinzătoare printre copaci. Auzea susurul moale al apei în cădere.

– Plouă? Târfele tale au plecat.

–Nu toate. Mai sunt destule bunătăți prin grădina plăcerilor și așteaptă acolo în fiecare noapte, până când le alege vreun bărbat. Cele care nu sunt alese trebuie să rămână pe loc până la răsăritul soarelui, simțindu-se singure și neglijate. Am putea să le consolăm.

– Ele ar putea să mă consoleze pe mine, vrei să spui.

– Și asta.

– Nu de genul ăsta de consolare am nevoie.

– Te contrazic. Daenerys Targaryen nu-i singura femeie din lume. Vrei să mori flăcău?

Quentyn nu voia să moară deloc. *Vreau să mă întorc la Yronwood și să le sărut pe amândouă surorile tale, să mă căsătoresc cu Gwyneth Yronwood, s-o privesc înflorind, să-i fac un copil. Vreau să călăresc în turniruri, să vânez cu șoimii, să merg la vânătoare, s-o vizitez pe mama, la Norvos, să citesc câteva din cărțile pe care mi le trimite tata. Îi vreau pe Cletus, pe Will și pe Maesterul Kedry din nou în viață.*

– Crezi că Daenerys ar fi încântată să afle că m-am culcat cu vreo târfă?

– E cu putință. Bărbații ar putea fi bucuroși de fecioare, însă femeilor le place ca bărbatul să știe ce trebuie în alcov. E tot un fel de scrimă. Trebuie să te antrenezi ca să fii bun.

Gluma-l înțepă. Quentyn nu se mai simțise niciodată atât de băietan de când stătuse înaintea lui Daenerys Targaryen, cerându-i mâna. Gândul că trebuia să se culce cu ea îl înspăimânta aproape la fel de mult ca și dragonii ei. Ce s-ar întâmpla, dacă nu ar satisface-o?

– Daenerys are un concubin, zise el defensiv. Tatăl meu nu m-a trimis aici ca s-o distrez pe regină în dormitor. Știi de ce-am venit.

– Nu poți să te căsătorești cu ea. Are un soț.

– Nu-l iubește pe Hizdahr zo Loraq.

– Ce-are dragostea cu căsătoria? Un prinț ar trebui să știe mai bine. Se spune că tatăl tău s-a însurat din dragoste. Câtă bucurie i-a adus asta?

Puțină și tot mai puțină. Doran Martell și soața sa norvoshi și-au petrecut jumătate din mariaj departe unul de celălalt, iar cealaltă jumătate sfădindu-se de zor. A fost singura imprudență comisă de tatăl său vreodată, dacă stăteai să-i asculți pe unii, singura dată când urmase glasul inimii, nu rațiunea, și ajunsese să regrete.

– Nu toate riscurile te ruinează, insistă el. Este datoria mea. Destinul meu.

Tu trebuie să fii prietenul meu, Gerris. De ce trebuie să-ți bați joc de speranțele mele? Am destule îndoieli și fără să mai torni tu unsoare peste focul temerilor mele.

– Va fi marea mea aventură.

– Oamenii-și pierd viața în marile aventuri.

Nu greșea. Asta se spunea și în tot felul de povești. Eroul pleacă la drum împreună cu prietenii și însoțitorii lui, se confruntă cu pericolele, se întoarce acasă triumfător. Numai unii dintre companionii săi nu se mai întorc deloc. *Totuși, eroul nu moare niciodată. Eu trebuie să fiu eroul.*

– Tot ce-mi trebuie este curaj. Să las Dorne să-și amintească de mine ca de un ratat?

– Dorne nu-și va aminti prea multă vreme despre niciunul dintre noi.

Quentyn își supse arsura din palmă.

– Dorne și-i amintește pe Aegon și pe surorile sale. Dragonii nu se uită așa ușor. Și-o vor aminti și pe Daenerys.

– Nu și dacă a murit.

– Trăiește. *Trebuie.* S-a rătăcit, dar o găsesc eu. *Iar când se va întâmpla, mă va privi cum își privește mercenarul. Odată ce mă voi fi dovedit vrednic de ea.*

– De pe spatele dragonului?

– Călăresc cai de la șase ani.

– Și-ai fost azvârlit de pe cal de câteva ori.

– Asta nu m-a împiedicat să urc din nou în șa.

–N-ai fost niciodată aruncat de la trei sute de metri înălțime, observă Gerris. Și caii rareori își transformă călărețul în oase calcinate și cenușă.

Cunosc primejdile.

– Nu mai vreau să aud așa ceva. Ai permisiunea mea să pleci. Găsește o navă și fugi acasă, Gerris.

Prințul se ridică, stinse lumânarea și se strecură înapoi în pat și în așternuturile lui ude de transpirație. *Ar fi trebuit să-l sărut pe unul dintre gemenii Drinkwater sau poate pe amândoi atunci când s-a putut. Ar fi trebuit să plec la Norvos, s-o văd pe mama și locul unde s-a născut, ca să știe că n-am uitat-o.* Auzea ploaia de afară răpăind pe cărămizi.

Când ora lupului se furișă până la ei, ploaia cădea necontenit, scurgându-se în torente grele, reci, care curând vor preface străzile din cărămidă din Meereen în râuri. Cei trei dornisheni luară micul dejun în frigul de dinaintea zorilor, o masă frugală formată din fructe, pâine și brânză, stropite cu lapte de capră. Când Gerris se pregăti să-și toarne o cupă cu vin, Quentyn îl opri.

– Fără vin. Vom avea timp destul de băut după asta.

– Speră unii, făcu Gerris.

Bărbatul masiv privi afară, spre terasă.

– Am știut c-o să plouă, zise el mohorât. Mă dureau oasele încă de noaptea trecută. Mă dor întotdeauna înainte de ploaie. Dragonilor n-o să le placă. Apa și focul nu se împacă, se știe. Te apuci și faci un foc, arde strașnic, apoi începe să pice de sus și apoi lemnul tăuse udă, iar focul moare.

Gerris chicoti.

– Dragonii nu-s făcuţi din lemn, Arch.

– Unii sunt. Bătrun rege Aegon, calicul, a construit dragoni din lemn ca să ne cucerească. Totuşi, asta s-a terminat prost.

La fel şi asta, îşi zise prinţul. Prostiile şi înfrângerile lui Aegon cel Netrebnic nu-l preocupau defel, însă era plin de îndoieli şi presimţiri. Tachinările stufoase ale prietenilor săi nu făceau decât să-i dea dureri de cap. *Ei nu înţeleg. Or fi ei dornisheni, dar şi eu sunt. După ani şi ani, când voi fi mort, acesta va fi cântecul pe care-l vor cânta despre mine.* Se ridică brusc.

– E vremea.

Prietenii lui se ridicară în picioare. Ser Archibald sorbi şi ultima gură de lapte de capră şi-şi şterse mustaţa cu dosul palmei.

– Să aduc veşmintele de comedianţi.

Se întoarse cu mormanul pe care-l luaseră de la Prinţul Zdrenţăros la a doua lor întâlnire. Printre haine se găseau şi trei mantii lungi, cu glugă, dintr-o mulţime de pătrăţele de pânză ţesute, trei ciomege, trei săbii scurte, trei măşti din bronz lustruit. Un taur, un leu şi o maimuţă.

Tot ce trebuia ca să devii o Fiară de Bronz.

– S-ar putea să ceară cuvântul de trecere, îi avertizase Prinţul Zdrenţăros, când le dăduse grămada. E *câine*.

– Eşti sigur? îl întrebase Gerris. Destul de sigur cât să pui rămăşag pe o viaţă?

Prinţul nu avu dubii asupra înţelesului cuvintelor.

– Pe viaţa mea.

– Chiar ăsta.

– Cum ai aflat de cuvânt?

– Am dat peste nişte Fiare de Bronz şi Meris le-a întrebat frumos. Însă un prinţ ar trebui să ştie că astfel de întrebări nu se pun, dornisheanule. Prin Pentos, avem noi o vorbă: nu-l întreba niciodată pe brutar ce-a băgat în plăcintă. Mănânc-o.

Mănânc-o. Era înţelepciune şi-n asta, presupunea Quentyn.

– Am să fiu taurul, anunţă Arch.

Quentyn îi dădu masca de taur.

– Eu iau leul.

– Ceea ce mă face pe mine maimuţă.

Gerris îşi puse masca pe faţă.

– Cum pot să respire?

– Puneţi-o şi gata.

Prinţul nu avea chef de glume.

În grămadă mai erau şi un bici, o bucată de piele veche şi urâtă, cu un mâner din bronz şi os, destul de tare cât să jupoaie pielea de pe un bou.

– Pentru ce-i asta? întrebă Arch.

– Daenerys folosea un bici ca să aducă la ascultare fiara cea neagră.

Quentyn încolăci biciul şi şi-l agăţă de centură.

– Arch, ia-ţi şi barosul de luptă. S-ar putea să avem nevoie.

Nu era uşor să intri în Marea Piramidă din Meereen noaptea. Uşile erau zăvorâte în fiecare zi, la apus, şi rămâneau închise până la prima geană de lumină. La fiecare intrare erau postaţi străjeri, iar şi mai mulţi străjeri patrulau pe terasa cea mai de jos, de unde se uitau direct în stradă. Înainte, în locul lor erau Nepătaţii. Acum erau Fiarele de Bronz. Ceea ce însemna o mare diferenţă, speră Quentyn.

Garda se schimba la răsăritul soarelui, însă până la ivirea zorilor mai era încă jumătate de oră când cei trei dornisheni îşi urmară drumul coborând scările rezervate servitorilor. Pereţii din jur erau din cărămizi din cincizeci de culori, însă umbrele le scăldau pe toate în gri, până când le atingea lumina torţei cărate de Gerris. La coborâre nu întâlniră pe nimeni. Singurul sunet era târşâitul cizmelor lor pe cărămizile uzate de sub tălpi.

Porţile principale ale piramidei se aflau înaintea pieţii centrale din Meereen, însă dornishenii se îndreptară spre o intrare laterală, care dădea într-o alee. Acelea erau porţile folosite, pe vremuri, de sclavi când le făceau treburile stăpânilor, erau locul pe unde intrau şi ieşeau târgoveţii şi negustorii ca să-şi aducă marfa.

Porțile erau din bronz masiv, zăvorâte cu un drug greu din fier. Înaintea lor se aflau două Fiare de Bronz, înarmate cu ghioage, sulițe și săbii scurte. Lumina torțelor le licărea pe alama lustruită a măștilor, un șobolan și o vulpe. Quentyn îi făcu semn bărbatului masiv să rămână în umbră. El și Gerris înaintară împreună.

– Ați venit devreme, zise vulpea.

Quentyn dădu din umeri.

– Putem pleca, dacă vreți. Sunteți bine veniți să faceți de gardă și în locul nostru.

Nu suna deloc a accent ghiscari, știa asta; însă jumătate din Fiarele de Bronz erau sclavi eliberați, cu tot felul de limbi materne, așa că accentul său nu fu remarcat.

– Las-o moartă, făcu șobolanul.

– Dă-ne parola, spuse vulpea.

– Câine, răspunse dornishanul.

Cele două Fiare de Bronz schimbară o privire. Preț de trei bătăi de inimă, Quentyn se temu că ceva nu mersese bine, că Frumoasa Meris și Prințul Zdrențăros nu auziseră cuvântul bine. Apoi vulpea mormăi.

– Câine să fie, zise el. Poarta-i a voastră.

În timp ce se îndepărtau, prințului îi veni inima la loc. Nu aveau mult timp la dispoziție. Adevăratul schimb de gardă își va face curând apariția.

– Arch! strigă el, și matahala ieși la iveală, iar lumina torței se împrăștia din masca lui de taur. Drugul, repede!

Drugul de fier era gros și greu, dar bine uns. Ser Archibald nu avu niciun fel de probleme când îl ridică. Stând la capătul lui, Quentyn deschise porțile, iar Gerris trecu prin ele, agitând torța.

– Adu-o acum. Dar repede!

Căruța măcelarului era afară, așteptând pe alee. Vizitiul îi dădu o lovitură catârului și trecu zăngănind printre porți, roțile întărite cu benzi de fier *clănțăneau* tare pe cărămizi. Un hoit de bou, hăcuit în patru, și două oi moarte umpleau căruța. Șase oameni pătrunseră pe

jos. Cinci purtau mantii și măști de Fiare de Bronz, însă Frumoasa Meris nu se deranjase să se deghizeze.

– Unde ți-e stăpânul? o întrebă el.

– Nu am niciun *stăpân*, răspunse. Dacă te referi la prietenul tău prinț, e prin preajmă, cu cincizeci de oameni. Scoate-ți dragonul și te va conduce în siguranță, așa cum a promis. Caggo comandă aici.

Ser Archibald examina căruța măcelarului cu o privire încruntată.

– Căruța asta-i destul de mare să țină un dragon? întrebă el.

– Așa ar trebui. A ținut ea doi boi.

Omorâtorul-de-Leșuri era îmbrăcat ca Fiară de Bronz, cu fața ridată și plină de cicatrici ascunsă în dosul unei măști de cobră, însă *arakh*-ul familiar, negru, atârnat la șold, îl dădea de gol.

– Ni s-a spus că fiarele sunt mai mici decât monstrul reginei.

– Hruba le-a încetinit creșterea.

Estimările lui Quentyn dăduseră de înțeles că asta se petrecuse și în Cele Șapte Regate. Niciunul dintre dragonii născuți și crescuți în Groapa Dragonilor de la Debarcaderul Regelui nu se apropiase măcar de dimensiunea lui Vhagar sau Meraxes, cu atât mai puțin de Teroarea Neagră, monstrul regelui Aegon.

– Ați adus suficiente lanțuri?

– Cât de mulți dragoni aveți? zise Frumoasa Meris. Noi am adus lanțuri pentru zece, sunt ascunse sub carne.

– Foarte bine.

Quentyn se simțea ca amețit. Nimic din toate astea nu părea real. O clipă era ca un joc, iar apoi se transforma în coșmar, ca un vis rău, în care se pomenea deschizând o ușă întunecată, știind că oroarea și moartea așteptau de partea cealaltă și, totuși, cumva incapabil să se mai oprească. Palmele îi erau lunecoase de transpirație. Se șterse de picioare și zise:

– La intrarea în hrubă sunt și mai mulți străjeri.

– Știm, răspunse Gerris. Trebuie să fim pregătiți pentru ei.

– Suntem, rosti Arch.

Lui Quentyn i se strânse stomacul. Simţi nevoia subită de a-şi goli vezica, însă ştia că nu va îndrăzni să încerce acum.

– Atunci, pe aici.

Rareori se simţise mai băietan ca acum. Şi, totuşi, îl urmau pe Gerris şi pe matahală, pe Meris, pe Cagoo şi pe ceilalţi Hoinari. Doi dintre lefegii scoaseră arbalete din lăcaşurile ascunse din interiorul căruţei.

Dincolo de grajduri, nivelul de la sol al Marii Piramide devenea un labirint, însă Quentyn Martell trecuse prin el împreună cu regina şi-şi amintea drumul. Trecură pe sub cele trei arcade uriaşe, din cărămidă, apoi coborâră pe rampa abruptă, din piatră, tot mai adânc, prin tainiţe şi camere de tortură şi trecură de două bazine adânci, din piatră. Matahala smulse o torţă de pe perete ca să deschidă drumul.

În cele din urmă, două uşi grele, din fier, se înălţară înaintea lor, mâncate de rugină şi ameninţătoare, zăvorâte cu un lanţ lung, ale cărui verigi erau, fiecare, groasă cât un braţ de om. Mărimea şi grosimea acestor uşi erau suficiente ca să-l facă pe Quentyn Martell să se întrebe dacă e înţelept ce fac. Mai rău, ambele uşi erau crestate de ceva din interior, ce încerca să iasă. Fierul gros era crăpat şi despicat în trei locuri, iar colţul de sus al uşii din stânga părea parţial topit.

Patru Fiare de Bronz stăteau de strajă la uşă. Trei aveau suliţe lungi; cea de-a patra, comandantul gărzii, era înarmată cu o sabie scurtă şi pumnal. Masca lui era turnată în forma unui cap de basilisc. Ceilalţi aveau măşti de insecte.

Lăcuste, îşi dădu Quentyn seama.

– Câine, spuse el.

Comandantul se încordă.

A fost de ajuns pentru Quentyn Martell să-şi dea seama că se întâmplase ceva rău.

– Pe ei! se răsti el chiar în timp ce basiliscul se repezi cu mâna la sabia scurtă.

Comandantul era foarte iute. Însă matahala era şi mai iute. Azvârli torţa spre cea mai apropiată dintre lăcuste, îşi duse mâna la spate şi

desprinse barosul de luptă. Sabia basiliscului ieşi din teaca de piele tocmai când vârful barosului îl izbi în tâmplă, zdrobind alama subţire a măştii sale şi carnea şi osul de dedesubt. Comandantul se clătină într-o parte, făcu o jumătate de pas înainte să i se taie picioarele şi se prăbuşi la podea, întregul său trup zbătându-se grotesc.

Quentyn se holbă uluit, simţind cum i se revoltă stomacul. Propria lui sabie era încă în teacă. Nici nu apucase s-o scoată. Ochii-i erau fixaţi pe comandantul muribund de dinaintea sa, încă zbătându-se. Torţa era căzută la pământ, pâlpâind, făcând orice umbră să salte şi să se strâmbe, imitând într-o batjocură monstruoasă tremurul muribundului. Prinţul nu văzu suliţa lăcustei zvâcnind spre el decât atunci când Gerris îl izbi, aruncându-l într-o parte. Vârful suliţei zgârie obrazul măştii de leu purtată de el. Chiar şi aşa, lovitura fu atât de violentă, încât aproape că-i smulse masca de pe faţă. *Mi-ar fi străpuns gâtul,* se gândi prinţul năucit.

Gerris blestemă când lăcustele îl încolţiră. Quentyn auzi paşi în fugă. Apoi mercenarii veniră în fugă dintre umbre. Unul dintre străjeri privi spre ei, suficient cât Gerris să pătrundă în unghiul mort al suliţei lui. Înfipse vârful sabiei sub masca de bronz şi în sus, în gâtlejul celui care o purta, chiar dacă a doua lăcustă scoase o arbaletă de la piept.

Ultima lăcustă îşi aruncă suliţa.

– Mă dau bătut. Mă predau.

– Nu. Mori!

Caggo îi reteză capul bărbatului cu o singură lovitură din *arakh*-ul său, oţelul valyrian trecând prin carne, os şi zgârciuri ca prin brânză.

– E prea mult zgomot! se plânse el. Cine a avut urechi de auzit a auzit.

– Câine, spuse Quentyn. Parola zilei ar fi trebuit să fie „câine". De ce nu ne-au lăsat să trecem? Ni s-a spus că...

– Vi s-a spus că planul vostru-i sminteală, ai uitat? zise Frumoasa Meris. Fă ce trebuie să faci.

Dragonii, se gândi prinţul Quentyn. *Da. Am venit pentru dragoni.* Se simţea ca şi cum ar fi urmat să vomite din clipă-n clipă. *Ce fac aici? Tată, de ce? Patru oameni morţi în tot atâtea clipe şi pentru ce?*

– Foc și sânge, șopti el. Sânge și foc.

Sângele-i băltea la picioare, scăldând pardoseala de cărămidă. Focul se afla dincolo de uși.

– Lanțurile... n-avem cheia...

– Am eu cheia, făcu Arch.

Își legănă barosul de luptă tare și cu viteză. Când capul barosului lovi zăvorul, ieșiră scântei. Lovi iar și iar. La cea de-a cincea lovitură, zăvorul se sparse și lanțurile căzură cu un zdrăngănit și huruit atât de zgomotoase, încât Quentyn fu sigur că trebuie să-l fi auzit jumătate de piramidă.

– Aduceți carul.

Dragonii vor fi mult mai docili după ce-au fost hrăniți. *Să-i lăsăm să se ospăteze cu carne de berbec pârjolită.*

Archibald Yronwood apucă ușile de fier și le dădu la o parte. Balamalele ruginite scoaseră vaiete. Quentyn simțea că acolo, în beznă, se afla ceva, încolăcit, în așteptare. *Războinicule, dă-mi curaj,* se rugă el. Nu voia să facă asta, însă nu vedea altă cale. *De ce altceva mi-a mai arătat Daenerys dragonii? Vrea să-i dovedesc ce pot.* Gerris îi dădu o torță. Trecu printre uși.

Cel verde este Rhaegal, cel alb, Viserion, își aminti. *Folosește-le numele, poruncește-le, vorbește-le calm, dar cu asprime. Stăpânește-i, așa cum și Daenerys l-a stăpânit pe Drogon în hrubă.* Fata fusese acolo singură, înveșmântată în voaluri de mătase, dar fără nicio teamă. *Animale simt frica, iar dragonii...* Ce știa el despre dragoni? *Ce știu oamenii despre dragoni? Au dispărut din lume mai bine de un secol.*

Buza hrubei era chiar în față. Quentyn înainta încet, mișcându-și torța dintr-o parte în alta. Pereții, podeaua și tavanul absorbeau lumina. *Pârjoliți,* realiză el. *Cărămizile au ars până s-au înnegrit, prefăcându-se în tăciune.* Se făcea tot mai cald, cu fiecare pas. Începu să transpire.

Doi ochi se căscară înaintea sa.

Erau din bronz, mai lucitori decât scuturile șlefuite, sclipind cu propria lor căldură, arzând în spatele unui văl de fum ridicându-se din nările dragonului. Lumina torței lui Quentyn aluneca pe solzii de un

verde închis, verdele mușchiului din mijlocul codrilor la asfințit, taman când să piară și ultima geană de lumină. Apoi dragonul își deschise botul, iar lumina și fierbințeala se abătură asupra lor. Dincolo de șirul de dinți negri, ascuțiți, întrezări pâlpâirile cuptorului, licărul focului adormit, de o sută de ori mai strălucitor decât torța lui. Capul dragonului era mai mare decât al unui cal, iar gâtul se tot întindea iar și iar, ca de șapte verde, când își înălță capul, până când cei doi ochi strălucitori, de aramă, îl priviră de sus.

Verde, își zise prințul, *are solzii verzi.*

– Rhaegal, rosti.

Glasul îi era sugrumat în gâtlej și-i ieși un hârâit întrerupt. *Broscoi,* se gândi, *mă prefac iarăși în Broscoi.*

– Mâncarea, orăcăi, amintindu-și. Aduceți mâncarea.

Matahala îl auzi. Arch înșfăcă din car una dintre oi, apucând-o de picioare, apoi o roti și-o azvârli în hrubă.

Rhaegal adulmecă prin aer. Capul îi zvâcni scurt, iar dintre fălci erupse o lance de foc, o furtună învolburată de foc galben și portocaliu, țâșnind prin aer, cu vinișoare verzui. Oaia începu să ardă încă înainte de a cădea la podea. Înainte ca hoitul fumegând să atingă cărămizile, colții dragonului se închiseră peste ea. Un nimb de flăcări încă mai pâlpâia în jurul trupului. În aer plutea duhoarea de lână arsă și pucioasă. *Miasma dragonului.*

– Am crezut că sunt doi, zise matahala.

Viserion. Da. Unde-i Viserion? Prințul își coborî torța pentru a face puțină lumină în bezna de jos. Vedea dragonul verde sfâșiind hoitul fumegând al oii, coada lui lungă biciuind aerul dintr-o parte într-alta în timp ce mânca. Pe gâtul lui se zărea o zgardă groasă, din fier, și vreun metru de lanț rupt atârnând de ea. Verigi spulberate erau împrăștiate pe podeaua hrubei, printre oase înnegrite, bucăți din metal îndoit, parțial topite. *Rhaegal era înlănțuit de perete și podea ultima dată când am fost pe aici,* își aminti prințul, *dar Viserion atârna de tavan.* Quentyn se dădu înapoi, ridică torța, își întinse gâtul.

O clipă nu văzu decât bolțile din cărămizile înnegrite de deasupra capului, pârjolite de flăcările dragonilor. Un fir de cenușă îi atrase privirile, trădând mișcare. Ceva albicios, pe jumătate ascuns, foindu-se. *Și-a făcut o cavernă*, își dădu prințul seama. *O vizuină săpată în cărămidă.* Fundația Marii Piramide din Meereen era masivă și solidă, pentru a suporta greutatea imensei structuri de deasupra; chiar și pereții interiori erau de trei ori mai groși decât zidurile de apărare ale oricărui castel. Însă Viserion săpase o gaură în ei, cu flacăra și ghearele, o gaură destul de mare pentru a putea dormi acolo.

Iar noi tocmai l-am trezit. Vedea ceva ce părea un șarpe alb, uriaș, descolăcindu-se în interiorul peretelui, acolo unde se curba pentru a se uni cu tavanul. Și mai multă cenușă se cernu pe jos și căzu și ceva dintr-o cărămidă sfărâmată. Șarpele se transformă într-un gât și o coadă, apoi se ivi și capul dragonului, alungit și cu coarne, cu ochii lucind în beznă precum bulgării de aur încins. Aripile-i pocneau, întinzându-se.

Lui Quentyn îi dispărură din minte toate planurile. Îl auzea pe Caggo Omorâtorul-de-Leșuri strigând la mercenarii lui. *Lanțurile, vrea să se aducă lanțurile*, își zise prințul dornishian. Planul fusese ca fiarele să fie hrănite și apoi înlănțuite, în timpul toropelii, așa cum făcuse și regina. Un dragon, de preferință amândoi.

– Mai aduceți carne, spuse Quentyn. *Odată ghiftuite, jivinele se moleșeau.* Văzuse la șerpii din Dorne, însă cu acești monștri...

– Aduceți... aduceți...

Viserion se lansă din tavan, desfășurându-și aripile din piele albicioasă, întinzându-le pe toată lungimea. Lanțul rupt, atârnat la gâtul lui, se legăna sălbatic. Flacăra pe care o scotea lumină hruba într-un auriu spălăcit, străbătut de roșu și portocaliu, iar aerul stătut explodă într-un nor de cenușă fierbinte și sulf, când aripile albe începură să bată, iar și iar.

O mână îl apucă pe Quentyn de umăr. Torța îi zbură din strânsoarea mâinii pentru a se rostogoli pe podea, apoi alunecă în hrubă, încă arzând. Se trezi față-n față cu o maimuță din alamă. *Gerris.*

– Quent, n-o să meargă. Sunt prea dezlănțuiți, sunt...

Dragonul se lăsă între dornisheni și ușă, scoțând un răget care-ar fi pus pe fugă și o sută de lei. Capul i se mișca dintr-o parte în alta, ca și cum i-ar fi cercetat pe intruși: dornisheni, Hoinarii, Caggo. Ultima și cel mai îndelung cercetată fu Frumoasa Meris, adulmecând-o. *Femeia,* își dădu seama Quentyn. *Știe că-i femeie. O caută pe Daenerys. O vrea pe maică-sa și nu înțelege de ce nu-i aici.*

Quentyn se smulse din strânsoarea lui Gerris.

– Viserion! strigă el. *Cel alb este Viserion.*

O francțiune de secundă se temu că greșise.

– Viserion, strigă el din nou, chinuindu-se să-și ia biciul care-i atârna la centură. *L-a stăpânit pe cel negru cu un bici. Trebuie să fac la fel.*

Dragonul își cunoștea numele. Își întoarse capul, iar privirea lui zăbovi asupra prințului dornishan trei clipe. Flăcări albicioase ardeau în spatele pumnalelor strălucitoare și negre ale colților săi. Ochii lui erau lacuri de aur topit, iar din nări i se ridica fum.

– Jos, spuse Quentyn.

Apoi începu să tușească de zor.

Aerul era plin de fum și duhoarea de sulf era sufocantă. Viserion își pierdu interesul. Dragonul se întoarse spre Hoinari și se urni spre ușă. Poate că va adulmeca sângele străjerilor morți sau carnea din carul măcelarului. Sau poate că de-abia acum văzuse că are cale liberă.

Quentyn îi auzii pe mercenari strigând. Caggo cerea lanțurile, iar Frumoasa Meris țipa la cineva să se dea la o parte. Dragonul se mișca cu stângăcie la sol, ca un om care se târăște pe genunchi și în coate, însă mult mai repede decât ar fi crezut prințul dornishan. Când Hoinarii încă-i mai zăboviră în cale, Viserion mai scoase un răget. Quentyn auzi zăngănitul lanțurilor, *vuietul* adânc al unei arbalete.

– Nu! urlă el. Nu, nu, *să nu...*

Însă era prea târziu. *Prostănacul,* mai avu el timp să-și spună când săgeata ricoșă din gâtul lui Viserion, dispărând în beznă. O linie de foc luci în urma ei, sânge de dragon, lucind auriu și roșu.

Arbaletierul se agita să scoată altă săgeată când colții dragonului i se închiseră pe gât. Omul purta o mască de Fiară de Bronz, ceva

înspăimântător, ca de tigru. Când își lăsa arma să cadă, încercând să desfacă fălcile lui Viserion, o flamă țâșni din botul tigrului. Ochii bărbatului pocniră cu câte-un pocnet stins, iar alama din jurul lor începu să se scurgă. Dragonul sfâșie o halcă de carne, mare parte din gâtul mercenarului, apoi o înghiți, în vreme ce trupul arzând căzu la podea.

Ceilalți Hoinari se retrăgeau. Era prea mult chiar și pentru Frumoasa Meris. Capul cu coarne al lui Viserion se mișca înainte și-napoi între ei și prada lui, dar, după un moment, uită de lefegii și-și întoarse gâtul să mai smulgă o halcă din cadavru. Un picior, de data asta.

Quentyn își desfășură biciul.

– Viserion, strigă el, mai tare acum.

Putea s-o facă, ar face-o, pentru că tatăl lui îl trimisese până la capătul capătului lumii pentru acest lucru, nu voia să-l dezamăgească.

– *VISERION!*

Zvâcni din bici prin aer, cu un *pocnet* care se reverberă între pereții înnegriți.

Capul albicios se ridică. Ochii imenși, aurii, mijiră. Fuioare de fum urcau în rotocoale din nările dragonului.

– Culcat, porunci prințul. *Nu trebuie să-l lași să-ți simtă frica.* Culcat, culcat, *culcat.*

Ridică biciul și lovi dragonul peste față. Viserion *șuieră.*

Și apoi, îl izbi un vânt fierbinte și auzi zgomotul aripilor din piele, iar aerul se umplu de cenușă și scrum, iar un răget monstruos izbucni reverberându-se din cărămizile pârjolite și negre, și-și auzi prietenii strigând îngroziți. Gerris îl striga pe nume, iar și iar, iar uriașul urla:

– În spatele tău, în spatele tău, *în spatele tău!*

Quentyn se întoarse și-și duse mâna stângă pe față, pentru a-și apăra ochii de vântul ca de cuptor. *Rhaegal,* își reaminti el, *cel verde este Rhaegal.*

Când ridică biciul, văzu că gârbaciul ardea și mâinile lui la fel. El ardea în întregime.

Oh, își spuse. Și apoi începu să urle.

JON

– Lăsaţi-i să moară, zise Regina Selyse.

Era exact răspunsul pe care-l aşteptase Jon Snow. *Regina nu pierde niciodată şansa de a dezamăgi.* Într-un fel, asta nu amortiză lovitura.

– Înălţimea Ta, insistă el cu încăpăţânare, flămânzesc cu miile la Sălaşul Aspru. Sunt multe femei...

– ...şi copii, da. Foarte trist.

Regina îşi trase fiica mai aproape şi-o sărută pe obraz. *Obrazul neatins de vărsatul cenuşiu,* după cum observă Jon.

– Ne pare rău de micuţi, bineînţeles, însă trebuie să fim rezonabili. Nu avem mâncare pentru ei şi sunt prea mici ca să-l ajute pe rege, soţul meu, la război. Mai bine să fie renăscuţi în lumină.

Era doar o formă mai omenoasă de a zice *lasă-i să moară.*

Încăperea era plină. Prinţesa Shireen stătea lângă scaunul mamei sale, cu Chip Peticit ghemuit la picioarele ei. În spatele reginei se înălţa Ser Axell Florent. Melisandre din Asshai era mai aproape de foc, iar rubinul de la gâtul ei pulsa cu fiecare respiraţie. Şi femeia roşie avea propriii ei însoţitori, cavalerul Devan Seaworth şi doi dintre membrii gărzii, pe care-i lăsase ei regele.

Protectorii Reginei Selyse stăteau pe lângă pereţi, cavaleri strălucitori, aşezaţi în şir: Ser Malegorn, Ser Benethon, Ser Narbert, Ser Patrek, Ser

Dorden, Ser Brus. Cu atât de multe sălbăticiuni însetate de sânge, care infestaseră Castelul Negru, Selyse îi ținea aproape pe toți cei care-i erau credincioși. Tormund Năpasta-Uriașilor urlase ca să se audă:

– I-e frică să nu fie răpită, nu? Sper că n-ai spus niciodată ce mădular lung am, Jon Snow, că s-ar speria orice femeie. Întotdeauna mi-am dorit una cu mustață.

Apoi izbucni în hohote și dă-i și râde.

Acum n-ar mai râde.

Jon își pierduse destul timp aici.

– Îmi pare rău că v-am necăjit, Înălțimea Ta. Rondul de Noapte se va ocupa de asta.

Regina scoase flăcări pe nări.

– Tot mai vrei să te duci la Sălașul Aspru. Văd pe fața ta. *Lasă-i să crape*, ți-am zis, și tu, totuși, o ții langa cu sminteala asta. Să nu negi.

– Trebuie să fac cum cred că-i mai bine. Cu tot respectul, Înălțimea Ta, dar Zidul îmi aparține, la fel și decizia.

– Așa-i, se învoi Selyse, și vei răspunde pentru ea când se va întoarce regele. Dar mă tem că și pentru alte hotărâri pe care le-ai luat. Văd însă că ești surd la orice apel la înțelepciune. Fă ce trebuie să faci.

Glăsui și Ser Malegorn:

– Lord Snow, cine va conduce expediția?

– Te oferi chiar tu, ser?

– Chiar așa smintit să par?

Chip Peticit sări în sus.

– O conduc eu! Clopoțeii îi zornăiră veseli. Vom mărșălui până-n mare și apoi afară. Sub valuri vom călări cai-de-mare, iar sirenele vor sufla în scoici ca să vestească sosirea noastră, oh, oh, oh.

Toată lumea râse. Chiar și regina Selyse își permise un zâmbet vag. Jon era mai puțin amuzat.

– Nu le voi cere oamenilor mei să facă ceva ce n-aș face chiar eu. Adică să conduc recunoașterea.

– Ce curajos eşti! zise regina. Aprobăm. După aceea, vreun bard va compune un cântec mişcător despre tine, nu-i nicio îndoială, iar noi vom avea un lord-comandant mai prudent.

Luă o gură de vin.

– Hai să vorbim despre altcea. Axel, adu-l pe regele sălbatic, dacă eşti bun.

– Imediat, Înălţimea Ta.

Ser Axel plecă printr-o uşă şi reveni peste o clipă cu Gerrick Sânge-de-Rege.

– Gerrick din Casa Barbă-Roşie, anunţă el, Regele Sălbaticilor.

Gerrick Sânge-de-Rege era un bărbat înalt, cu picioare lungi şi umerii laţi. Regina-l îmbrăcase în veşminte vechi de-ale regelui, din câte se părea. Spălat şi ferchezuit, în catifele verzi şi având o capă din hermină până la mijloc, cu părul lung şi roşu spălat proaspăt şi cu barba lui sălbatică tunsă şi scurtată, neîmblânzitul arăta aidoma unui lord din sud. *Ar putea păşi în sala tronului la Debarcaderul Regelui şi nimeni nici n-ar clipi*, se gândi Jon.

– Gerrick este regele adevărat şi de drept al neîmblânziţilor, rosti regina, descendent dintr-o linie neîntreruptă de succesori care se trag din marele lor rege, Raymun Barbă-Roşie, în vreme ce uzurpatorul tronului s-a născut dintr-o femeie de rând, conceput cu unul dintre fraţii tăi în negru.

Nu, ar fi putut spune Jon, *Gerrick e din neamul unui frate mai tânăr al lui Raymun Barbă-Roşie.* Pentru oamenii liberi, asta conta la fel de mult cât ar fi contat dacă s-ar fi tras din calul lui Raymun Barbă-Roşie. *Nu ştiu nimic, Ygritte. Şi, mai rău, nici n-au să înveţe nimic.*

– Gerrick a acceptat cu graţie să-i ofere mâna fiicei sale celei mari dragului meu Axell, să fie căsătoriţi de Stăpânul Luminii în sfântul locaş, spuse regina Selyse. Celelalte fiice ale lui se vor căsători în acelaşi timp, fiica mijlocie cu Ser Brus Buckler, iar cea mai mică îl va lua de soţ pe Ser Malergorn din Redpool.

Jon înclină din cap spre cavalerii în cauză.

– Să vă aflați fericirea cu logodnicele voastre!

– Sub mare, bărbații se căsătoresc cu peștii. Chip Peticit făcu un pas de dans, sunând din zurgălăi. Așa fac, așa fac, așa fac.

Regina Selyse pufni din nou.

– Patru căsătorii se fac la fel de ușor ca trei. A venit deja vremea ca femeia aceea, Val, să fie ajutată, Lord Snow. Am decis să se căsătorească cu bunul și credinciosul meu cavaler, Ser Patrek de Muntele Regelui.

– Lui Val i s-a zis ceva, Înălțimea Ta? întrebă Jon. Între oamenii liberi, când un bărbat dorește o femeie, o fură și-și dovedește, astfel, forța, viclenia și curajul. Pretendentul riscă o bătaie soră cu moartea, dacă-i prins de rubedeniile femeii, și ceva mai rău, dacă ea însăși îl consideră nedemn de ea.

– Un obicei sălbatic, comentă Axell Florent.

Ser Patrek doar chicoti.

– Niciun bărbat n-a avut vreun motiv să-mi pună curajul la încercare. Așa că nicio femeie n-o va face vreodată.

Regina Selyse strânse din buze.

– Lord Snow, cum Lady Val este străină de rânduielile noastre, trimite-o, te rog, la mine, ca s-o pot îndruma asupra îndatoririlor ei de doamnă nobilă față de nobilul ei soț.

Asta va merge splendid, știu. Jon se întreba dacă regina ar fi atât de nerăbdătoare s-o vadă pe Val măritată cu unul dintre propriii ei cavaleri, dacă ar ști ce sentimente are față de Prințesa Shireen.

– După cum îți este voia, spuse el, deși, dacă-mi este îngăduit să vorbesc liber...

– Nu, nu ți-e. Poți să te retragi.

Jon Snow își lăsă un genunchi jos, își plecă fruntea și părăsi încăperea.

Sărea câte două trepte deodată, dând din cap spre gărzile reginei în timp ce cobora. Înălțimea Sa postase oameni la fiecare nivel, pentru a fi apărată de barbarii ucigași. La jumătatea drumului, o voce-l strigă de sus:

– Jon Snow!

Jon se întoarse.

– Lady Melisandre.

– Trebuie să vorbim.

– Chiar trebuie? *Nu prea cred.* Doamna mea, am îndatoriri de făcut.

– Despre ele aş vrea să vorbesc.

Începu să coboare, marginea rochiei ei stacojii fâlfâind peste trepte. Parcă plutea.

– Unde-i lupul tău străvechi?

– Doarme în camerele mele. Înălţimea Sa nu îngăduie ca Năluca să stea în prezenţa ei. Susţine că o sperie pe prinţesă. Şi atâta timp cât Borroq şi vierul lui sunt prin preajmă, nu-i dau drumul.

Omul-fiară trebuia să-l însoţească pe Soren Sfărâmătorul-de-paveze la Stonedoor, odată ce se întorceau carele în care era transportat la Garda Verde clanul Jupuitorului-de-Morse. Până atunci însă, Borroq se instalase într-unul dintre mormintele străvechi de lângă cimitirul castelului. Compania celor răposaţi de mult părea să-i placă mai mult decât cea a viilor, iar vierul său părea încântat să scurme printre morminte, la mare distanţă de alte animale.

– Creatura aia e cât un taur, cu colţii lungi ca nişte săbii. Năluca s-ar duce pe urmele ei, dacă ar fi liber şi unul, poate nici unul, n-ar supravieţui întâlnirii.

– Borroq este cea mai mică dintre problemele tale. Expediţia...

– S-ar putea ca o vorbuliţă de-a ta s-o fi convins pe regină.

– Selyse are acest drept, Lord Snow. *Lasă-i să moară.* Nu-i poţi salva. Corăbiile tale s-au pierdut...

– Mai sunt şase. Mai mult de jumătate din flotă.

– Navele tale sunt pierdute. *Toate.* Niciun om nu se va mai întoarce de-acolo. Am văzut în flăcările mele.

– Se ştie că flăcările tale mint.

– Am făcut greşeli, am recunoscut, însă...

– O fată cenuşie pe un cal care trage să moară. Pumnale în întuneric. Un prinţ promis, născut în fum şi sare. Mie mi se pare că faci doar

greșeli, doamna mea. Unde-i Stannis? Ce-i cu Rattleshirt și sulițașele? *Unde-i sora mea?*

– Ți se va răspunde la toate întrebările. Privește cerul, Lord Snow. Și, când ai răspunsurile, trimite-mi-le mie. Iarna-i aproape. Sunt singura voastră speranță.

– O speranță prostească.

Jon se întoarse și plecă de lângă ea.

Leathers cutreiera curtea de-afară.

– S-a întors Toregg, spuse el când apăru Jon. Tatăl lui și-a așezat oamenii la Oakenshield și se va întoarce după masă, cu optzeci de luptători. Ce s-a găsit să zică regina bărboasă?

– Înălțimea Sa nu poate acorda niciun ajutor.

– E prea ocupată cu smulsul firelor de barbă, nu-i așa? scuipă Leathers. Nu contează. Oamenii lui Tormund și ai noștri vor fi destui.

Destui cât să ajungem acolo, poate. Călătoria înapoi era cea care-l preocupa pe Jon Snow. Pe drumul spre casă vor fi încetiniți de mii de oameni liberi, mulți bolnavi și flămânzi. *Un râu omenesc, scurgându-se mai încet decât un râu înghețat.* Asta i-ar face vulnerabili. *Mortăciuni prin păduri. Prin apă.*

– Câți oameni sunt de ajuns? îl întrebă pe Leathers. O sută? Două sute? Cinci sute? O mie?

Să iau mai mulți ori mai puțini? O expediție mai mică ar ajunge la Sălașul Aspru mai repede... însă la ce bun să ai luptători, dacă nu ai mâncare? Mama Cârtița și oamenii ei erau cât pe ce să-și mănânce propriii morți. Ca să-i hrănească pe toți, va trebui să vină cu care, căruțe și animale de tracțiune pentru a le urni: cai, boi, câini. În loc să zboare prin păduri, vor fi condamnați să se târască.

– Mai sunt încă destule de hotărât. Spune mai departe. Vreau ca toate căpeteniile să fie la Sala Scuturilor când începe rondul de noapte. Tormund ar trebui să fie înapoi până atunci. Unde-l găsesc pe Toregg?

– E cu micul monstru, fără doar și poate. Am auzit că a început să-i placă una dintre lăptărese.

A-nceput să-i placă Val. Sora ei a fost regină, de ce nu și ea? Tormund se gândise, cândva, să ajungă Rege-de-Dincolo-de-Zid, înainte ca Mance să-l fi lăsat în urmă. Toregg cel Înalt s-ar putea să viseze și el același lucru. *Mai bine el decât Gerrick Sânge-de-Rege.*

– Lasă-i în pace, zise Jon. Am să vorbesc cu Toregg mai târziu.

Aruncă o privire spre Turnul Regelui. Zidul era de un alb cenușiu, cu cerul de deasupra și mai alb. *Un cer de nea.*

– Roagă-te să nu ne pomenim cu încă o furtună.

Mully și Purice stăteau de strajă și tremurau lângă armurărie.

– N-ar trebui să fiți înăuntru, pe vântul ăsta? întrebă Jon.

– Aar fi grozav, m'lord, răspunse Fulk Puricele, dar lupul tău nu-i în toane bune astăzi.

Mully fu și el de acord.

– A-ncercat să mă muște.

– *Nălucă?*

Jon era șocat.

– Numai dacă domnia ta n-ai un alt lup alb, cred că era el. N-am mai văzut niciodată unul ca el, m'lord. Adică unul așa de sălbatic.

Nu greșea deloc, după cum constată singur Jon, când se strecură pe ușă. Lupul străvechi, imens și alb, nu stătea deloc liniștit. Străbătea armurăria de la un capăt la celălalt, trecând de forja rece și apoi luând-o înapoi.

– Încet, Nălucă! făcu Jon. Culcat. Șezi, Nălucă! *Jos.*

Și totuși, când îl atinse, lupul se încordă și-și dezveli colții. *E afurisitul de mistreț. Chiar și aici, Nălucă-i poate adulmeca duhoarea.*

Corbul lui Mormont părea și el agitat. *Snow,* croncănea pasărea. *Snow, snow, snow.* Jon îl goni de-acolo, îl puse pe Satin să facă focul, apoi îl trimise după Bowen Marsh și Othell Yarwyck.

– Adu și o carafă de vin fiert.

– Trei cupe, m'lord?

– Șase. Mully și Purice par să aibă nevoie de ceva cald. Și tu la fel.

Când Satin plecă, Jon se așeză și mai aruncă o privire asupra hărților teritoriilor de la nord de Zid. Drumul cel mai scurt spre Sălașul Aspru

era de-a lungul coastei... dinspre Rondul de Est. Codrii erau mai răriți înspre mare, iar terenul era mai mult câmpie, dealuri molcome și mlaștini sărate. Iar când veneau vuind furtunile de toamnă, asupra coastei se abăteau lapovița și zloata, ploaia înghețată mai degrabă decât zăpada. *Uriașii sunt la Rondul de Est, iar Leathers spune că unii ne vor ajuta.* De la Castelul Negru, drumul era mult mai dificil, chiar prin mijlocul pădurii bântuite. *Dacă zăpada este adâncă la Zid, cât de rău poate fi acolo?*

Mash intră fornăind, iar Yarwyck era morocănos.

– Încă o furtună, anunță Primul Constructor. Cum o să lucrăm așa? Am nevoie de mai mulți oameni.

– Folosește-i pe oamenii liberi, zise Jon.

Yarwyck scutură din cap.

– Mai multe necazuri decât avantaje cu ei. Neîndemânatici, nepăsători, leneși... câțiva tâmplari buni, ici-colo, nu neg asta, dar aproape niciun zidar printre ei, și nici urmă de fierari. Au cârca solidă, să zicem, dar nu fac ce li se spune. Iar nouă ne rămân atâtea ruine pe care trebuie să le transformăm în fortărețe. Nu se poate, Lord Comandant, grăiesc adevărul. Nu se poate.

– Se va face, spuse Jon. Altfel vor trăi între ruine.

Un lord avea nevoie să fie înconjurat de oameni pe care să se bazeze pentru un sfat sincer. Marsh și Yarwyck nu erau lingăi, ceea ce era bine, însă erau rareori de vreun *ajutor.* Își dădea seama că din ce în ce mai des știa deja ce vor spune înainte să-i întrebe.

Mai ales când era vorba despre oamenii liberi, împotrivire era strașnică. Când Jon i-a dat Stonedoor lui Soren Sfărâmătorul-de-paveze, Yarwyck s-a plâns că era prea izolat. Cum puteau ei să știe ce-ar fi putut face împielițatul de Soren acolo, printre dealuri? Când îi conferise Oakenshield lui Tormund Năpasta Uriașilor și Poarta-reginei Mornei Mască-Albă, Marsh crezuse că acum Castelul Negru avea dușmani pe ambele părți, care puteau, foarte ușor, să-i izoleze de restul Zidului. Cât despre Borroq, Othell Yarwyck susținea că pădurile de la nord

de Stonedoor erau pline de porci sălbatici. Cine putea spune dacă Omul-fiară nu-și făcea propria lui armată de râmători?

Dealul Chiciurii și Rimegate erau tot fără garnizoane, așa că Jon îi întrebă care dintre căpeteniile sălbaticilor rămase și conducătorii militari li se pare lor că ar fi cel mai potrivit să le conducă.

– Îi avem pe Brogg, Gavin Negustătorul, Marea Morsă... Howd Rătăcitorul umblă singur, așa zice Tormund, dar mai sunt Harle Vânătorul, Doss Orbul... Ygon Tată-bătrân comandă o grupă, însă majoritatea sunt fiii și nepoții lui. Are optsprezece neveste, jumătate din ele furate prin expedițiile de jaf. Care dintre ...

– Niciunul, glăsuise Bowen Marsh. Știu ce-i poate pielea fiecăruia. Ar trebui să-i pregătim pentru ștreang, nu să le dăm castelele noastre.

– Da, fu de acord și Othell Yarwyck. Din ce în ce mai rău, iar cea mai rea variantă este prăpăd. Stăpânul meu ar face mai bine să ne pună-n față cu o haită de lupi și să ne întrebe pe care i-am prefera să ne sfâșie gâtlejul.

Era la fel și cu Sălașul Aspru. Satin turna în cupe, în vreme ce Jon le spuse despre audiența la regină. Marsh ascultă atent, ignorând vinul fiert, spre deosebire de Yarwyck, care goli o cupă și apoi încă una. Dar nici nu termină Jon de vorbit, că Lordul Administrator zise:

– Înălțimea Sa este înțeleaptă. Lasă-i să moară.

Jon se așeză la loc.

– E singurul sfat pe care poți să mi-l dai, lordul meu? Tormund aduce optzeci de oameni. Câți să trimitem? Să-i chemăm pe uriași? Pe sulițașele de la Gorganul Lung? Dacă avem femei cu noi, s-ar putea să-i liniștească pe oamenii Mamei Cârtița.

– Atunci, trimite femei. Trimite uriași. Trimite sugari. Asta dorește să audă stăpânul meu?

Bowen Marsh se frecă la cicatricea cu care se alesese la Podul Țestelor.

– Trimite-i pe toți. Cu cât avem mai multe pierderi, cu atât avem mai puține guri de hrănit.

Yarwyck nu fu nici el mai de folos:

– Dacă sălbaticii de la Sălaşul Aspru trebuie salvaţi, atunci să-i lăsăm pe ai lor de acolo să-i salveze. Tormund ştie drumul spre Aspra Casă. Dacă îl asculţi cum grăieşte, ai impresia că i-ar putea salva pe toţi cu mădularul lui uriaş.

A fost fără rost, îşi spuse Jon. *Fără rost, fără rezultat, fără speranţe.*

– Vă mulţumesc pentru sfaturile voastre, lorzii mei.

Satin îi ajută să-şi ia mantiile. În timp ce treceau prin armurărie, Nălucă îi adulmecă, având coada ridicată şi ţeapănă. *Fraţii mei.* Rondul de Noapte avea nevoie de conducători cu înţelepciunea Maesterului Aemon, cu învăţăturile lui Samwell Tarly şi curajul lui Qhorin Halfhand, forţa încăpăţânată a Bătrânului Urs, compasiunea lui Donal Noye. Iar ce primea erau ei.

Ningea tare afară.

– Vânt dinspre sud, remarcă Yarwyck. Viscoleşte zăpada chiar spre Zid. Vedeţi?

Avea dreptate. Jon văzu că scara mobilă era îngropată în zăpadă până aproape de primul nivel, iar uşile de lemn ale celulelor de gheaţă dispăruseră în spatele unui perete alb.

– Câţi oameni avem în celule? Îl întrebă pe Bowen Marsh.

– Patru vii. Doi morţi.

Cadavrele. Jon aproape că uitase de ele. Sperase să afle ceva de la hoiturile aduse din crângul de copaci ai inimii, însă morţii se încăpăţânaseră să rămână morţi.

– Trebuie să dezgropăm celulele.

– Zece slujitori şi zece lopeţi ar trebui să fie de ajuns, zise Marsh.

– Foloseşte-l şi pe Wun Wun.

– Cum porunceşti.

Celor zece slujitori şi uriaşului nu le trebui mult să se opintească asupra zăpezii troienite, însă nici când uşile fură din nou vizibile Jon nu fu mulţumit.

– Celulele vor fi îngropate din nou până mâine dimineață. Mai bine am muta deținuții de acolo până nu se înăbușă.

– Și pe Karstark, Lod Comandant? întrebă Fulk Puricele. Nu-l lăsăm să dârdâie acolo până la primăvară?

– L-am lăsa, dacă am putea.

Cregan Karstark luase obiceiul să urle în miez de noapte și să arunce excremente înghețate spre oricine se nimerea să vină să-l hrănească. Asta nu-l făcuse mai drag paznicilor.

– Du-l la Turnul Lordului Comandant. Celula de la subsol ar trebui să-i fie numai bună.

Cu toate că era parțial surpat, fostul cotlon al Bătrânului Urs trebuia să fie mai călduros decât celulele de gheață. Pivnițele sale erau, în mare parte, intacte.

Cregan începu să dea cu picioarele în străjeri când intrară pe ușă, se răsuci și se zbătu când puseră mâna pe el, ba chiar încercă să-i muște. Dar frigul trebuie că-l mai slăbise, iar oamenii lui Jon erau mai masivi, mai tineri și mai puternici. Îl luară pe sus, încă zbătându-se, și-l traseră prin zăpada până la șold spre noua sa casă.

– Ce-ar vrea Lordul Comandant să facem cu hoiturile? întrebă Marsh, după ce cei rămași în viață fuseseră mutați.

– Lăsați-le acolo.

Dacă furtuna îi îngropa, cu atât mai bine. În cele din urmă, tot va trebui să le ardă, fără doar și poate, însă acum erau priponite cu lanțuri de fier în interiorul celulelor. Asta și faptul că erau morți ar trebui să fie suficient pentru a fi inofensivi.

Tormund Năpasta Uriașilor își potrivise sosirea perfect, gonind cu războinicii săi exact când săpatul se încheiase. Păreau să fie numai cincizeci, nu optzeci, cum îi promisese Toregg lui Leathers, însă Tormund nu era poreclit de pomană Palavragiul. Sălbaticul sosi roșu la față, strigând să i se aducă un corn cu bere și ceva cald de mâncare. Avea gheață în barbă și mai multă-i întărise mustața.

Cineva-i spusese deja Pumnului Tunetului despre Gerrick Sânge-de-Rege și nou său stil.

– Regele Sălbaticilor? Mormăi Tormund. Ha! Mai degrabă-i Regele-Găurii-Dosului-meu-Păros.

– Are un aspect regesc, zise Jon. Are un mic cioc roșu, ca să meargă cu claia aia de păr roșu a lui, asta-i tot ce are. Raymund Barbă-Roșie și fiii lui au murit la Lacul Lung din cauza afurisiților de Stark și a Uriașului Cherchelit. Nu frățiorul. Te-ai întrebat vreodată de ce i se spune Corbul Roșu?

Gura lui Tormund se despică într-un rânjet știrb.

– A fost primul care-a șters-o din luptă. A fo' și-un cântec despre asta dup-aia. Lăutarul a trebuit să găsească o rimă pentru *laș*[1], așa că... Se șterse la nas. Dacă vor vrea cavalerii reginei tale fetele lui, n-au decât.

– *Fete,* cârâi corbul lui Mormont. *Fete, fete.*

Tormund hohoti iar.

– Iată o pasăre cu ceva minte. Cât vrei pe ea, Snow? Ți-am dat un fiu, așa că mi-ai putea da și tu măcar pasărea asta afurisită.

– Ți l-aș da, zise Jon, dar mai mult ca sigur că l-ai mânca.

Tormund râse și la asta.

– *Mâncat,* făcu corbul pe un ton sumbru, dând din aripile lui negre. *Porumb? Porumb? Porumb?*

– Trebuie să discutăm despre expediție, rosti Jon. Vreau să fim de un singur cuget la Sala Scuturilor, trebuie să...

Se opri când Mully își iți nasul pe ușă, cu un chip mohorât, pentru a anunța că Clydas adusese o scrisoare.

– Spune-i să ți-o lase ție. Am s-o citesc mai târziu.

– Cum poruncești, m'lord, numai că...Clydas nu prea arată bine... e mai mult alb decât rozaliu la față, dacă înțelegi unde bat... și tremură.

– Aripi întunecate, cuvinte întunecate, bombăni Tormund. Nu așa ziceți voi, slugoilor?

---

[1] *Craven,* în limba engleză, rimează cu *raven* – corb (n. tr.).

– Spunem *să-ți curgă nasul, dar să faci și fierbințeală*, îl lămuri Jon. Mai zicem *Niciodată să nu bei cu un dornishean pe lună plină.* Avem o mulțime de zicători.

Mully adăugă și cugetările sale:

– Bătrâna mea bunică spunea întotdeauna: *Prietenii de-o vară se vor topi mereu ca zăpada de vară, însă prietenii de iarnă sunt prieteni pe vecie.*

– Cred că deocamdată ajunge cu vorbele înțelepte, făcu Jon Snow. Poftește-l pe Clydas înăuntru, dacă ești bun.

Mully nu exagerase cu nimic; bătrânul slujitor *tremura,* alb la față ca zăpada de-afară.

– Dau în sminteală, Lord Comandant, însă... scrisoare mă înspăimântă. Se vede?

Bastardule, acesta era singurul cuvânt scris pe partea exterioară a sulului. Nu *Lord Snow,* ori *Jon Snow,* sau *Lord Comandant.* Pur și simplu, *Bastardule.* Iar scrisoarea era sigilată cu o picătură de ceară trandafirie, dură.

– Ai făcut bine că ai venit de îndată, spuse Jon.

Ai de ce să-ți fie frică. Rupse sigiliul, netezi pergamentul și citi:

Falsul tău rege e mort, bastardule. El și întreaga lui oștire au fost zdrobiți într-o bătălie de șapte zile. I-am luat sabia vrăjită. Spune-i și târfei lui în roșu.

Prietenii falsului tău rege și-au dat duhul. Capetele lor stau pe zidurile de la Winterfell. Vino să le vezi, bastardule. Falsul tău rege a mințit, la fel ai făcut și tu. Ai spus lumii că l-ai ars pe Regele-de-Dincolo-de-Zid. Când colo, l-ai trimis la Winterfell, să-mi fure mie mireasa.

O să-mi iau logodnica înapoi. Dacă-l vrei pe Mance Rayder înapoi, vino și ia-l. Îl țin într-o cușcă, ca să-l vadă întregul Nord, ca dovadă a minciunilor tale. Cușca-i rece, dar i-am făcut o mantie călduroasă, din pieile a șase târfe care-au venit cu el la Winterfell.

Îmi vreau mireasa înapoi. O vreau pe regina falsului rege. O vreau pe fiică-sa și pe vrăjitoarea lui roșie. O vreau pe prințesa lui sălbatică.

Îl vreau pe prințișorul lui, bebelușul sălbatic. Îl vreau pe Duhoare al meu. Trimite-mi-i, bastardule, și n-am să te deranjez, nici pe tine, nici ciorile tale negre. Dacă nu, am să-ți scot inima ta de ticălos și-am s-o mănânc.

Era semnată

Ramsay Bolton,
Adevăratul Lord de Winterfell

– Snow? zise Tormund Năpasta-Uriașilor. Arăți de parcă sângele tatălui tău tocmai s-ar fi scurs din hârtia aia.

Jon Snow nu răspunse imediat.

– Mully, condu-l pe Clydas înapoi în camerele sale. Noaptea-i neagră și cărările sunt alunecoase din cauza zăpezii. Satin, du-te cu ei.

Îi întinse scrisoarea lui Tormund Năpasta Uriașilor.

– Poftim. Citește și singur.

Sălbaticul îi aruncă misivei o privire piezișă și i-o dădu înapoi.

– Îmi dă simțăminte urâte... dar Tormund Pumnul-Tunetului a avut și alte lucruri pe cap decât să învețe să facă hârtiile să-i glăsuiască. N-au niciodată nimic bun de zis, nu?

– Nu întotdeauna, recunoscu Jon Snow.

Aripi întunecate, cuvinte întunecate. Poate că exista mai mult adevăr în zicătorile înțelepte decât știa el.

– A fost trimisă de Ramsay Snow. Am să-ți citesc ce-a scris.

Când termină de citit, Tormund scoase un fluierat.

– Ha! E scârboasă rău, nu-i nicio greșeală. Și ce-i cu Mance? Îl ține într-o cușcă, nu-i așa? Cum, când sute de oameni ți-au văzut-o pe vrăjitoarea în roșu cum îi dă foc?

A fost Rattleshirt, aproape că-i scăpă lui Jon. *A fost vrăjitorie. Un farmec, cum îi spunea ea.*

– Melisandre... *uită-te la ceruri*, zicea ea.

Puse scrisoarea pe masă.

– Un corb în furtună. Ea știa ce se pregătește.

Când ai răspunsurile, trimite-mi-le mie.

– S-ar putea să fie doar o spoială de minciuni.

Tormund se scărpină sub barbă.

– Dac-aș avea o pană fină de gâsca și-o călimară de maester, aș putea scrie că mădularul meu e gros cât brațu' meu, dar n-ar însemna că așa-i.

– O are pe Aducătoarea Luminii. Vorbește de capete înșirate pe zidurile Winterfellului. Știe de sulițase și de numărul lor. *Știe de Mance Rayder.* Nu. Spune adevărul acolo.

– Eu nu zic că tu n-ai dreptate. Ce-ai de gând să faci, corbule?

Jon își îndoi degetele mâinii pentru sabie. *Rondul de Noapte nu are nici în clin, nici în mânecă cu asta.* Strânse pumnul și-l deschise din nou. *Ceea ce propui nu-i nimic altceva decât trădare.* Se gândi la Robb, cu fulgii de nea topindu-i-se prin păr. *Ucide băiețandrul și lasă-l pe bărbat să se nască.* Se gândi la Bran, cățărându-se pe peretele turnului, agil ca o maimuță. La râsul neistovit al lui Rickon. La Sansa, pieptănând blana lui Lady și cântând. *Nu știi nimic, Jon Snow.* Se gândi la Arya, la părul ei încâlcit ca un cuib de pasăre. *I-am făcut o mantie călduroasă, din pieile a șase târfe care-au venit cu el la Winterfell... Îmi vreau mireasa înapoi... Îmi vreau mireasa înapoi...*

– Cred că cel mai bine-ar fi dacă am schimba planul, zise Jon Snow.

Discutară aproape două ore.

Calul și Rory îi înlocuiseră pe Fulk și Mully la intrarea în armurărie, odată cu schimbarea străjii.

– Veniți cu mine, le spuse Jon, când sosi timpul. Nălucă ar fi venit și el, însă când lupul se luă tiptil după ei, Jon îl apucă de ceafă și-l băgă înapoi cu forța. Borroq putea fi printre cei adunați în Sala Scuturilor. Ultimul lucru de care mai avea acum nevoie era ca lupul său să atace mistrețul omului-fiară.

Sala Scuturilor era una dintre cele mai vechi aripi ale Castelului Negru, o sală de banchet, lungă și rece, grinzile sale de stejar fiind înnegrite de fumul ridicat de secole. Pe vremea când Rondul de Noapte era mult

mai vast, de pereții sălii erau atârnate șiruri de scuturi din lemn, viu colorate. Pe-atunci, la fel ca acum, când un cavaler îmbrăca straiele negre, tradiția decreta ca el să-și abandoneze fostul blazon și să preia scutul negrul al frăției. Pavezele lăsate astfel în urmă erau agățate în Sala Scuturilor.

Sute de cavaleri însemnau sute de scuturi. Șoimi și vulturi, dragoni și grifoni, sori și cerbi, lupi și balauri, himere, tauri, copaci și flori, harfe, sulițe, crabi și krakeni, lei roșii și aurii și în carouri heraldice, bufnițe, miei, fecioare și tritoni, armăsari, stele, găleți și catarame, oameni jupuiți și spânzurați, arși, topoare, săbii lungi, țestoase, licorni, urși, pene de gâscă, păianjeni, șerpi, scorpioni și sute de alte simboluri împodobiseră pereții Sălii Scuturilor, în blazoane mai colorate decât orice curcubeu visat vreodată.

Însă când murea un cavaler, scutul său era dat jos, ca să poată fi așezat pe rugul lui sau în mormânt, iar de-a lungul anilor și al secolelor din ce în ce mai puțini cavaleri îmbrăcaseră veșmintele negre. Și venise ziua când n-a mai avut niciun rost pentru cavalerii de la Castelul Negru să cineze separat. Sala Scuturilor a fost abandonată. În ultima sută de ani, a mai fost folosită rareori. Ca sală de banchete, lăsa foarte mult de dorit: era întunecoasă, murdară, rece, greu de încălzit în timpul iernii, cu beciurile infestate de șobolani, cu grinzile masive, din lemn, mâncate de carii și ornate cu pânze de păianjen.

Dar era vastă și destul de lungă ca să primească la masă două sute de oameni, ba chiar încă pe jumătate de-atât, dacă se înghesuiau puțin. Când intrară Jon și Tormund, sala fu străbătută de un zgomot, de parcă niște viespi ar fi fost stârnite în cuibul lor. Sălbaticii depășeau ca număr corbii cu cinci la unul, judecând după cât de puține straie negre vedea. Mai rămăseseră sub duzină de scuturi, obiecte triste și cenușii, cu vopseaua decolorată și crăpături lungi căscate în lemn. Însă torțele noi ardeau în suporturile de fier de-a lungul pereților, iar Jon porunci să fie aduse bănci și mese. Oamenii așezați pe locuri confortabile erau mult mai dispuși să asculte, îi spusese, cândva, Maesterul Aemon; cei care stau în picioare mai degrabă ar răcni.

În capătul sălii se afla un podium şubred. Jon urcă pe el, cu Tormund Năpasta Uriaşilor alături şi-şi ridică mâinile pentru a face linişte. Viespile bâzâiră şi mai tare. Apoi, Tormund îşi duse la buze cornul de luptă şi suflă. Sunetul umplu sala, ricoşând din bârnele de sus. Se făcu linişte.

- V-am adus aici ca să facem planurile pentru salvarea Sălaşului Aspru, începu Jon Snow. Acolo sunt mii de oameni liberi, prinşi în capcană şi înfometaţi, şi am rapoarte despre mortăciuni de prin păduri.

În stânga îi văzu pe Marsh şi Yarwyck. Othell era înconjurat de constructorii lui, în vreme ce Bowen îi avea lângă el pe Wick Băţ-Cioplit, Lew Mână-Stângă şi Alf Runnymudd. În dreapta lui, Soren Sfărâmătorul-de-paveze stătea cu braţele încrucişate pe piept. Mai în spate, Jon îi văzu pe Gavin Neguţătorul şi pe Harle Frumuşelul şuşotind împreună. Ygon Tată-bătrân stătea între nevestele sale, Howd Rătăcitorul era singur. Borroq se sprijinea de un perete într-un colţ întunecat. Din fericire, vierul lui nu se vedea pe nicăieri.

– Corăbiile trimise de mine s-o recupereze pe Mama Cârtiţă şi oamenii ei au fost distruse de furtuni. Acum trebuie să expediem pe uscat ce ajutoare putem sau să-i lăsăm să moară.

Jon văzu că apăruseră şi doi dintre cavalerii Reginei Selyse. Ser Narbert şi Ser Benethon stăteau lângă uşa de la intrarea în sală. Însă restul oamenilor reginei străluceau prin absenţă.

– Am nădăjduit că voi putea conduce chiar eu expediţia şi aduce înapoi oamenii liberi care ar supravieţui călătoriei.

O sclipire roşiatică, în spatele sălii, îi atrase atenţia lui Jon. Sosise Lady Melisandre.

– Însă aflu că nu pot pleca la Sălaşul Aspru. Expediţia va fi condusă de Tormund Năpasta Uriaşilor, cunoscut tuturor. I-am promis atâţia oameni câţi are nevoie.

– *Iar tu pe unde-ai să fii, corbule?* tună Borroq. Ascunzându-te pe aici, prin Castelul Negru, cu javra ta albă?

- Nu. Voi merge în sud.

Jon le citi scrisoarea lui Ramsay Snow.

În Sala Scuturilor se se stârni nebunia.

Toți începură să urle deodată. Săriră în picioare, agitându-și pumnii. *Și-așa stă treaba cu puterea liniștitoare a băncilor confortabile.* S-au tras săbii, topoarele izbind scuturile. Jon Snow privi spre Tormund. Năpasta-Uriașilor sună încă o dată din corn, de două ori mai îndelung și mai tare ca prima dată.

– Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele din Cele Șapte Regate, le reaminti Jon când se făcu o oarecare liniștite. Nu e treaba noastră se ne punem cu Bastardul din Bolton, să-l răzbunăm pe Stannis Baratheon, să le apărăm pe văduva și pe fiica lui. *Creatura* care face mantii din pieile femeilor a jurat să-mi smulgă inima, iar eu am de gând să-l fac să răspundă pentru vorbele astea... însă n-am să le cer fraților mei să-și ignore legămintele. Rondul de Noapte se va duce la Sălașul Aspru. Eu plec la Winterfell singur, doar dacă...

Jon se opri.

– ...este cineva aici care vine să-mi fie alături?

Vacarmul care urmă era tot ce putea spera, tumultul fiind atât de tare, că două scuturi vechi se rostogoliră de pe pereți. Soren Sfărâmătorul-de-paveze se ridicase în picioare, Rătăcitorul la fel. Toregg cel Înalt, Brogg, harle Vânătorul și Harle Frumușelul, amândoi, Ygon Tată-bătrân, Doss Orbul, chiar și Marea Morsă. *Iată, am oamenii,* își zise Jon Snow, *și venim după tine, Bastardule.*

Yarwyck și Marsh se strecurau afară, observă el, cu toți oamenii lor după ei. Nu conta. Nu avea nevoie de ei acum. Nu-i *dorea. Nimeni nu poate spune că i-am făcut pe frații mei să-și încalce legămintele. Iar, dacă asta-i încălcare de legământ, vina e a mea și numai a mea.* Apoi Tormund îl bătu pe spate, cu gura știrbă lățită într-un rânjet larg, de la o ureche la cealaltă.

– Meșteșugite vorbe, cioară! Acum adu miedul! Să ți-i faci pe toți ai tăi și îmbată-i, așa se drege busuiocul. O să facem un sălbatic din tine, băiete. Ha!

– Am să pun să se aducă bere, spuse Jon cu gândul în altă parte. Melisandre plecase, își dăduse el seama, la fel și cavalerii reginei. *Ar fi trebuit să discut mai întâi cu Selyse. Are dreptul să știe că lordul ei a murit.*

– Trebuie să mă ierți. Te las pe tine să-i îmbeți.

– Ha! O trebușoară pentru care-s foarte potrivit, cioară! Du-te!

Calul și Rory se luară după Jon când acesta părăsi Sala Scuturilor. *Ar trebui să discut cu Melisandre după ce mă duc la regină*, își spuse. *Dacă ea vede un corb în furtună, îl poate găsi și pe Ramsay Snow pentru mine.* Apoi auzi țipetele... și un muget atât de tare, încât păru că zguduie Zidul.

– Vine din Turnul lui Hardin, m'lord, îl informă Calul.

Poate că mai spusese încă ceva, însă urletul î acoperi vorbele.

Val, fu primul gând al lui Jon. Însă nu era țipăt de femeie. *Acest om trece printr-o suferință atroce.* Începu să alerge. Calul și Rory goneau în urma lui.

– Sunt creaturile? întrebă Rory.

Jon chibzui și el. Să fi scăpat cadavrele din lanțuri?

Urletele încetaseră când au ajuns la Turnul lui Hardin, însă Wun Weg Wun Dar Wun încă mugea. Uriașul legăna un trup însângerat, ținându-l de un picior, în același fel în care Arya obișnuia să-și bălăbănească păpușa când era mică, rotind-o ca pe-un buzdugan când era amenințată de legume. *Totuși, Arya nu-și rupea păpușile în bucăți.* Sabia din mâna dreaptă a mortului era la câțiva pași, iar zăpada de dedesubt se înroșea.

– Dă-i drumul! strigă Jon. Wun Wun, *dă-i drumul.*

Uriașul nu auzea ori nu pricepea. Uriașul sângera și el din rănile de sabie de la burtă și de la braț. Îl izbi pe cavalerul mort de piatra cenușie a turnului iar și iar, până când capul omului deveni roșu și moale ca un pepene. Mantia cavalerului flutura în aerul rece. Era din lână albă, tivită cu fir de argint și împodobită cu stele albastre. Sângele și oasele zburau în toate părțile.

Oamenii se adunară din fortărețele și turnurile din apropiere. Locuitori din Nord, oameni liberi, oamenii reginei...

– Formați un cordon, le porunci Jon Snow. Țineți-i îndărăt! Toată lumea, dar în special, oamenii reginei.

Mortul era Ser Patrek de Muntele Regelui; capul îi dispăruse în mare parte, însă heraldica lui era fără pereche,ca și fața lui. Jon nu voia să riște viața lui Ser Malegorn, a lui Ser Brus sau a oricăruia dintre cavalerii reginei care ar fi putut încerca să-l răzbune.

Wun Weg Wun Dar Wun urlă din nou, se răsuci și trase de celălalt braț al lui Ser Patrek. Se desprinse din umăr într-un șuvoi de sânge de un roșu deschis. *E ca un copil care smulge petale dintr-o margaretă,* își zise Jon.

– Leathers, vorbește-i, liniștește-l. Limba Veche, vedeți că înțelege Limba Veche. Voi, ceilalți, *retrageți-vă.* Lăsați deoparte armele, îl speriem.

Nu vedeau că uriașul era rănit? Jon trebuia să pună capăt poveștii sau vor muri și alții. Nu aveau nicio idee despre forța lui Wun Wun. *Un corn, îmi trebuie un corn.* Văzu lucirea oțelului, se întoarse spre el.

– *Fără săbii!* strigă. Wick, pune cuțitul acela...

...*la o parte,* ar fi vrut să strige. Când Wick Băț-Cioplit lovi spre gâtul lui, cuvântul se transformă într-un mârâit. Jon se feri de cuțit, la timp, astfel că de-abia dacă-i zgârie pielea. *M-a tăiat.* Când își duse mâna într-o parte a gâtului, sângele-i șiroi printre degete.

– *De ce?*

– Pentru Rond.

Wick lovi din nou. De data asta, Jon îl apucă de încheietură și-i îndoi brațul înapoi până lăsă pumnalul. Slujitorul greoi dădu înapoi, cu mâinile ridicate ca și cum ar fi spus *N-am fost eu, nu eu.* Oamenii țipau. Jon întinse mâna după Gheara Lungă, dar degetele-i deveniseră rigide și neîndemânatice. Nu reușea să-și tragă sabia din teacă.

Apoi Bowen Marsh i se înfățișă pe dinaintea lui, cu lacrimi curgându-i pe orbaji.

– Pentru Rond.

Îl lovi pe Jon în stomac. Când își trase mâna, pumnalul rămase acolo unde-l împlântase.

Jon căzu în genunchi. Găsi mânerul pumnalului și-l smulse de-acolo. În aerul rece al nopții, rana-i fumega.

– Nălucă, șopti el.

Îl copleși durerea. *Lovește-i cu vârful ascuțit.* Când cel de-al treilea pumnal îl izbi între omoplați, scoase un geamăt și căzu în zăpadă cu fața-n jos. Nu mai simți niciodată cel de-al patrulea cuțit. Doar frigul...

MÂNA REGINEI

Prinţul dornishean era în agonie de trei zile.

Îşi dădu ultima suflare în zorii mohorâţi şi întunecaţi, în vreme ce o ploaie rece se prelingea din cerul sumbru transformând vechile străzi de cărămidă ale oraşului în râuri. Ploaia înecase cele mai năprasnice incendii, însă fuioare de fum tot se mai ridicau din ruina fumegândă care fusese piramida lui Hazkar şi marea piramidă neagră a lui Yherizan, acolo unde Rhaegal îşi făcuse sălaşul, tolănit în umbră ca o femeie grasă, împodobită cu bijuterii portocalii, lucitoare.

Poate că zeii nu sunt, în cele din urmă, surzi, cugetă Ser Barristan Selmy, privind tăciunii îndepărtaţi. *Dacă n-ar fi fost ploaia, focurile ar fi mistuit până acum tot Meereenul.*

Nu văzu nici urmă de dragoni, însă nici nu se aşteptase. Dragonilor nu le plăcea ploaia. O dungă subţire şi roşiatică se întindea la orizont, înspre răsărit, acolo unde-ar trebui să apară, în scurt timp, soarele. Lui Selmy îi amintea de primul şuvoi de sânge scurs dintr-o rană. Adesea, chiar şi cu o tăietură adâncă, sângele apărea înaintea durerii.

Stătea lângă parapetele celei mai înalte trepte ale Marii Piramide, cercetând cerul, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, ştiind că trebuiau să vină zorii şi sperând că odată cu ei va veni şi regina sa. *Nu ne-a abandonat, nu şi-ar părăsi niciodată poporul*, îşi tot spunea el când

auzi zvonul despre moartea prinţului răspândindu-se din apartamentele reginei.

Ser Barristan intră. Apa de ploaie i se scurgea pe spatele mantiei albe, iar cizmele l lăsau urme umede pe podea şi pe covoare. La porunca lui, l-au întins pe Quentyn Martell pe patul reginei. A fost cavaler şi prinţ de Dorne, pe deasupra. Parcă numai aşa îi puteau arăta milă, lăsându-l să moară în patul pentru care străbătuse jumătate de lume. Aşternuturile erau distruse, cearşafurile, pernele, cuvertura, toate duhneau a sânge şi a fum, însă Ser Barristan se gândi că Daenerys îl va ierta.

Missandei era aşezată la marginea patului. Stătuse cu prinţul zi şi noapte, ajutându-l cu trebuinţele pe care le putea exprima, dându-i apă şi lapte de mac când era destul de zdravăn ca să poată bea, ascultându-i cele câteva vorbe bălmăjite pe care le scotae din când în când, citindu-i când devenea tăcut, dormind în scaunul ei aşezat lângă pat. Ser Barristan le ceruse unora dintre paharnicii reginei să dea o mână de ajutor, însă priveliştea bărbatului ars era prea mult chiar şi pentru cel mai aprig dintre ei. Iar Graţiile Albastre nu-şi făcuseră deloc apariţia, cu toate că trimisese după ele de patru ori. Poate că ultima dintre ele fusese luată deja pe lumea cealaltă.

Micul scrib Naathi îşi ridică privirile la apropierea lui.

– Onorate ser, prinţul este dincolo de orice durere acum. Zeii săi darnishezi l-au luat acasă. Vezi? Zâmbeşte.

Cum poţi să ştii?Nu are buze. Ar fi fost mai bine, dacă l-ar fi mâncat dragonii. Cel puţin ar fi murit iute. Aşa... *Focul este o moarte hidoasă. Nici nu-i de mirare că jumătate din iaduri sunt alcătuite din foc.*

– Acoperiţi-l.

Missandei trase cuvertura peste faţa prinţului.

– Ce se va alege de el, ser? Este atât de departe de casă.

– Mă voi îngriji să fie trimis înapoi, în Dorne.

Dar cum? Sub formă de cenuşă? Asta presupunea şi mai mult foc, iar Ser Barristan nu mai putea suporta. *Va trebui să-i curăţăm carnea de pe oase. Cu gândaci, nu prin fierbere.* Surorile tăcute ar fi avut grijă de

asta acasă, însă aici era Golful Sclavilor. Cea mai apropiată soră tăcută se afla la zece mii de leghe depărtare.

– Ar trebui să mergi la culcare, copilă. În propriul tău pat.

– Dacă acesta-i atât de tare, ser, ar trebui să faci la fel. N-ai dormit toată noaptea.

De mulți ani, copilă. De la Trident încoace. Marele Maester Pycelle îi spusese, odată, că bătrânii nu au nevoie de atât de mult somn ca tinerii, însă era mai mult de-atât. Ajunsese la o vârstă când nu-i plăcea deloc că trebuie să închidă ochii, de teamă că s-ar putea să nu-i mai deschidă niciodată. Alții și-ar dori să moară în somn, însă nu era o moarte pentru un cavaler al Gărzii Regelui.

– Nopțile sunt prea lungi, îi spuse Missandei, și întotdeauna sunt mult mai multe de făcut. Aici, ca și în Cele Șapte Regate. Însă tu ai făcut destul, copilă. Du-te și odihnește-te. *Dacă zeii sunt buni, nu vei visa dragoni.*

După ce fata plecă, bătrânul cavaler trase înapoi cuvertura pentru a arunca o ultimă privire spre chipul lui Quentyn Martell sau spre ce mai rămăsese din el. Atât de mult se dusese din carnea prințului, încât putea întrezări craniul de dedesubt. Ochii-i erau niște găvane cu puroi. *Ar fi trebuit să rămână la Dorne. Ar fi trebuit să rămână un broscoi. Nu toți bărbații sunt hărăziți să danseze cu dragonii.* Pe când acoperea încă o dată cadavrul, se pomeni întrebându-se dacă s-ar găsi cineva care s-o acopere pe regina lui sau dacă propriul ei trup ar rămâne nejelit, între ierburile înalte ale Mării Dothraki, holbându-se în gol, spre cer, până când carnea i-ar cădea de pe oase.

– Nu, zise cu glas tare. Daenerys nu-i moartă. Călărea dragonul. Am văzut-o cu ochii mei.

O mai spusese de sute de ori... însă, cu fiecare zi care trecea, era tot mai greu de crezut. *Părul îi luase foc. Am văzut și asta. Ea ardea... dacă n-am văzut-o eu căzând, există sute de oameni care jură că au văzut-o.*

Ziua se furișă peste oraș. Cu toate că încă mai ploua, o lumină vagă cuprinsese cerul înspre est. Iar odată cu soarele se arătă și Țeastă-Rasă.

Skahaz era îmbrăcat în veşmintele lui obişnuite, în cămaşa neagră, plisată, apărători pentru picioare şi platoşă întărită. Masca de bronz de sub braţ era nouă, un cap de lup cu limba scoasă.

– Aşadar, zise el în loc de salut, smintitul e mort, nu?

– Prinţul Quentyn a murit chiar înainte de prima geană a zorilor.

Selmy nu era deloc surprins că Skahaz ştia. Vorbele zburau repede prin piramidă.

– S-a reunit consiliul?

– Aşteaptă jos îngăduinţa Mâinii.

Nu sunt Mână, ar fi vrut să strige o parte din el. *Nu sunt decât un simplu cavaler, protectorul reginei. N-am vrut niciodată asta.* Însă, cum regina nu era, iar regele zăcea înlănţuit, cineva trebuia să conducă, iar Ser Barristan n-avea încredere în Ţeastă-Rasă.

– A venit vreo veste despre Graţia Verde?

– Nu s-a întors în oraş.

Skahaz se împotrivi ideii de a o trimite pe preoteasă. Nici măcar Galazza Galare nu se arătase încântată de sarcină. Dar plecase, îngăduise asta de dragul păcii, însă Hizdahr zo Loraq era mai potrivit să discute cu Stăpânii Înţelepţi. Dar Ser Barristan nu ceda cu uşurinţă şi, în cele din urmă, Graţia Verde plecase capul, jurând să facă tot ce poate.

– Care e situaţia în oraş? îl întrebă Selmy pe Ţeastă-Rasă. Toate porţile sunt închise şi zăvorâte, aşa cum ai cerut. Îi căutăm pe toţi mercenarii sau yunkaii rămaşi şi-i izgonim sau îi arestăm pe cei pe care-i prindem. Majoritatea par să se fi ascuns în interiorul piramidelor, fără îndoială. Neclintiţii sunt pe metereze şi în turnuri, pregătiţi pentru orice asalt. Există două sute de nobili adunaţi în piaţă, aşteptând în ploaie înveşmântaţi în *tokarele* lor şi urlând ca să li se dea atenţie. Îl vor pe Hizdahr liber, iar pe mine mort şi mai vor ca tu să ucizi dragonii. Cineva le-a povestit că pentru asta ar fi buni cavalerii. Oamenii încă mai scot afară cadavrele din piramida lui hazkar. Marii Maesteri din Yherizan şi Uhlez şi-au abandonat propriile lor piramide înaintea dragonilor.

Ser Barristan ştia despre toate.

– Şi care-i socoteala morţilor? întrebă, temându-se de răspuns.

– Douăzeci şi nouă.

– *Douăzeci şi nouă?*

Era mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina. Fiii Harpiei îşi reluaseră războiul lor din umbră cu două zile în urmă. Trei omoruri în prima noapte, nouă în cea de-a doua. Dar să ajungă de la nouă la douăzeci şi nouă într-o singură noapte...

– Numărul va trece de treizeci înainte de amiază. De ce te-ai făcut aşa de cenuşiu la faţă, bătrânule? La ce te aşteptai? Harpia vrea ca Hizdar să fie eliberat, aşa că şi-a trimis fiii înapoi pe stradă, cu pumnalele în mână. Morţii sunt cu toţii oameni liberi şi ţeste-rase, ca şi înainte. Unul a fost de-al meu, o Fiară de Bronz. Semnul Harpiei a fost lăsat lângă cadavre, scris pe pavaj, ori scrijelit pe câte-un perete. Au fost şi mesaje: *Dragonii trebuie să moară*, au scris, şi s-a mai văzut şi îndemnuri de genul *Harghaz Eroul*, *Moarte lui*, înainte ca ploaia să spele cuvintele.

– Birul sângelui...

– Douăzeci şi nouă de galbeni de la fiecare piramidă, da, mârâi Skahaz. Vor fi adunate... însă pierderea câtorva bani de aur n-are să oprească niciodată mâna Harpiei. Numai sângele poate asta.

– Aşa spui tu.

Iar ostatecii. I-ar ucide pe toţi, dacă aş îngădui.

– Am mai auzit asta de o sută de ori. Nu.

– Mâna Reginei, mormăi Skahaz cu dezgust. Mă gândesc la mâna unei bătrâne, zbârcită şi moale. Mă rog ca Daenerys să se întoarcă cât mai curând.

Îşi puse pe faţă masca de lup de aramă.

– Consiliul tău va deveni tot mai neliniştit.

– Consiliul reginei, nu al meu.

Selmy îşi schimbă mantia udă cu una uscată şi se încinse cu centura pentru sabie, apoi îl conduse pe Ţeastă-Rasă pe trepte.

În această dimineaţă, din sala cu coloane lipseau cei veniţi cu jalba. Cu toate că-şi asumase titlul de Mână, Ser Barristan nu se gândea să ţină

judecăţi în absenţa reginei, nici nu-i permitea lui Skahaz mo Kandaq să facă asta. Tronurile cu dragoni ale lui Hizdahr, groteşti, au fost luate de acolo la porunca lui Ser Barristan, însă nu adusese înapoi banca simplă, căptuşită, preferată de regină. În locul ei, în mijlocul încăperii fusese instalată o masă mare, rotundă, cu scaune cu speteze înalte de jur împrejur, unde oamenii puteau sta şi discuta de la egal la egal.

Se ridicară când Ser Barristan coborî treptele de marmură, cu Skahaz Ţeastă-Rasă lângă el. Marselon, dintre Oamenii Mamei, era şi el prezent, împreună cu Simon Spate-dungat, comandantul Fraţilor Liberi. Scuturile Neclintite-şi aleseseră un nou comandant, un locuitor din Insulele Verii, oacheş, pe nume Tal Toraq, fostul lor comandant, Mollono Yos Dob, ajungând pe lumea cealaltă. Viermele Cenuşiu era acolo pentru Nepătaţi, înconjurat de trei eunuci-sergenţi, având coifuri ascuţite, din bronz. Ciorile Furtunii erau reprezentaţi prin doi lefegii bine înarmaţi, un arcaş pe nume Jokin, şi mohorâtul şi crestatul mânuitor al toporului, cunoscut simplu ca Văduvoiul. Cei doi îşi asumaseră comanda comună a companiei, în absenţa lui Daario Naharis. Mare parte din *khalasar-ul* reginei plecase cu Aggo şi Rakharo în căutarea ei, pe cuprinsul Mării Dothraki, dar saşiul cu picioarele strâmbe, *jagga rhan* Rommo era acolo, să vorbească pentru călăreţii rămaşi.

Iar de partea cealaltă a mesei, vizavi de Ser Barristan, stăteau patru foştii străjeri ai Regelui Hizdahr, luptătorii din arenă – Goghor Uriaşul, Belaquo Sfărâmătorul-de-oase, Camarron Contele şi Pisica Tărcată. Selmy insistase asupra prezenţei lor, peste obiecţiile lui Skahaz Ţeastă-Rasă. Au ajutat-o odată pe Daenerys Targaryen să ia oraşul, ceea ce nu trebuia uitat. Poate că erau ei brute năclăite de sânge şi ucigaşi, însă în felul lor i-au fost loiali... Regelui Hizdahr, da, însă şi reginei.

Ultimul venit, Puternicul Belwas, intră în sală cu mersul său greoi.

Eunucul privise moartea-n faţă, atât de aproape, încât ar fi putut s-o sărute pe buze. Asta-l marcase. Părea că pierduse cel puţin douăsprezece kilograme din greutate, iar pielea de un maro închis, care se întinsese, cândva, netedă pe pieptul masiv şi pe burtă, traversată de o sută de

cicatrice șterse, îi atârna acum în falduri largi, pleoștită și tremurătoare ca o robă croită cu trei numele prea mare. Pasul îi încetinise și el și părea puțin nesigur.

Chiar și așa, vederea lui bucură sufletul bătrânului cavaler. Cândva străbătuse lumea împreună cu Puternicul Belwas și știa că se poate bizui pe el, dacă se ajunge la săbii.

– Belwas, ne bucurăm că ni te poți alătura. Barbă-albă. Zâmbi. Unde sunt ficatul și ceapa? Puternicul Belwas nu mai e la fel de puternic ca înainte, trebuie să mănânce, să se facă iarăși mare. L-au îmbolnăvit pe Puternicul Belwas. Cineva trebuie să moară.

Cineva chiar va muri. Mulți vor muri, fie că ne place sau nu.

– Șezi, prietene.

Când Belwas se așeză și-și încrucișă brațele, Ser Barristan continuă:

– Quentyn Martell a murit azi de dimineață, chiar înainte de venirea zorilor.

Văduvoiul râse:

– Călărețul-dragonilor.

– Eu îi zic smintit, rosti Symon Spate-dungat.

Nu, era doar un băietan. Ser Barristan nu uitase prostiile pe care le făcuse el însuși în copilărie.

– Nu-i vorbi de rău pe morți. Prințul a plătit un preț îngrozitor pentru ce-a făcut.

– Și ceilalți dornishen? întrebă Tal Taraq. Prizonieri, deocamdată.

Niciunul dintre dornisheni nu opusese rezistență. Archibald Yronwood strângea la piept trupul ars și fumegând al prințului său când l-au găsit Fiarele de Bronz, după cum stăteau mărturie chiar mâinile sale arse. Se folosise de ele ca să stingă flăcările care-l cuprinseseră pe Quentyn Martell. Gerris Drinkwater veghea asupra lor cu sabia în mână, dar aruncase arma în clipa când apăruseră lăcustele.

– Împart aceeași celulă.

– Să împartă o spânzurătoare, zise Symon Spate-dungat. Au asmuțit doi dragoni asupra orașului.

– Deschideți arenele și dați-le săbii, le propuse Pisica Tărcată. Am să-i ucid pe amândoi, în vreme ce Meereenul îmi strigă numele.

– Arenele de luptă vor rămâne închise, spuse Selmy. Sângele și vacarmul nu vor face altceva decât să-i atragă pe dragoni.

– Poate că pe toți trei, sugeră Marselen. Bestia neagră a venit o dată, de ce n-ar mai veni din nou? De data asta, cu regina noastră.

Sau fără ea. Dacă Drogon s-ar întoarce la Meereen fără Daenerys urcată pe spatele lui, întregul oraș ar erupe în sânge și flăcări, lucru de care Ser Barristan nu avea nicio îndoială. Chiar cei așezați la această masă foarte repede și-ar îndrepta pumnalele unul către altul. Poate că-i doar o fată, însă Daenerys Targaryen era singura care-i mai ținea pe toți laolaltă.

– Înălțimea Sa se va întoarce când poate, spuse Ser Barristan. Am adunat o mie de oi în Arena lui Daznak, am umplut Arena lui Ghrazz cu tauri și Arena de Aur cu animale pregătite de Hizdahr Zo Loraq pentru jocurile sale.

Până atunci se păruse că dragonilor le plac oile, dacă reveneau la Arena lui Daznak ori de câte ori li se făcea foame. În caz că vreuul dintre ei ar vâna oameni, în oraș sau în afara lui, Ser Barristan încă nu auzise de așa ceva. Singurii Meereenezi omorâți de dragoni de la Harghaz Eroul au fost stăpânii de sclavi, suficient de smintiți încât să se opună când Rhaegal încercase să-și facă vizuina în vârful piramidei lui Hazkar.

– Avem chestiuni mult mai urgente de discutat. Am trimis-o pe Grația Verde la yunkai, să facă aranjamentele pentru eliberarea ostaticilor noștri. Mă aștept să se întoarcă pe la miezul zilei cu răspunsul.

– Cu vorbe, zise Văduvoiul. Ciorile Furtunii îi cunosc pe yunkai. Limbile lor sunt viermi care se învârtesc încoace și-ncolo. Grația Verde se va întoarce cu vorbele viermilor, cu căpitanul.

– Dacă ar voi Mâna reginei să-și amintească, și Înțelepții Stăpâni îl țin pe Eroul nostru, glăsui Viermele Cenușiu. De asemenea, pe lordul călăreț, Jhogo, propriul călăreț de sânge al reginei.

– Sânge din sângele ei, se învoi Rommo. Trebuie eliberat. Onoarea *khalasarului* o cere.

– Va fi eliberat, spuse Ser Barristan, dar prima oară trebuie să aşteptăm să vedem dacă Alteţa Verde reuşeşte să...

Skahaz Ţeastă-Rasă bătu cu pumnul în masă.

– Graţia Verde nu va reuşi *nimic*. S-ar putea să uneltească împreună cu yunkaii chiar acum, când noi stăm aici. *Aranjamente* ai spus? *Să facă aranjamente?* Ce fel de *aranjamente?*

– Pentru răscumpărare, zise Ser Barristan. Greutatea în aur a fiecărui om.

– Înţelepţii Stăpâni nu au nevoie de aurul nostru, ser, replică Maeselen. Sunt mult mai bogaţi decât toţi lorzii tăi din vest.

– Totuşi, mercenarii lor vor vrea aurul. Ce sunt ostaticii pentru ei? Dacă yunkaii refuză, asta va băga zâzanie între ei şi năimiţii lor.

Sau cel puţin eu aşa sper. Missandiei îi sugerase stratagema. El nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. La Debarcaderul Regelui, plocoanele fuseseră domeniul lui Degeţel, în vreme ce Lordul Varys avea misiunea de a întreţine dezbinarea între duşmanii coroanei. Propriile sale îndatoriri fuseseră mult mai directe. *La unsprezece ani, Missandei este la fel de vicleană ca jumătate din cei de la masa asta şi mai isteaţă decât toţi la un loc.*

– Am instruit-o pe Alteţa Verde să prezinte oferta numai când toţi comandanţii yunkai se vor aduna s-o asculte.

– Vor refuza chiar şi aşa, insistă Symon Spate-dungat. Vor spune că vor dragonii morţi, regele reinstalat pe tron.

– Mă rog să n-ai dreptate. *Şi mă tem că ai.*

– Zeii tăi sunt departe, Ser Bunic, rosti Văduvoiul. Iar când yunkaii o vor trimite înapoi pe bătrână să te scuipe-n ochi, ce-o să faci?

– *Prin foc şi sabie*, răspunse Barristan Selmy foarte, foarte blând.

O vreme nu mai spuse nimeni nimic. Apoi Puternicul Bewals se bătu pe burtă şi zise:

– Mai bine decât ficaţi şi ceapă, iar Skahaz Ţeastă-Rasă se holbă prin deschizătura ochilor măştii de lup de pe faţă şi glăsui:

– Ai încălca tu pacea Regelui Hizdahr, bătrâne?

– Aş spulbera-o.

Cândva, cu multă vreme în urmă, un prinț îi spusese Barristan cel Aprig. Ceva din băietanul de atunci zăbovea încă în el.

– Am ridicat o vatră în vârful piramidei, acolo unde-a domnit odată Harpia. Lemn uscat, uns cu unsoare, acoperit, ca să fie ferit de ploaie. Dacă va veni clipa și mă rog să nu vină niciodată, vom aprinde vatra. Flăcările vor fi semnalul pentru voi să ieșiți pe porțile noastre și să atacați. Fiecare va avea un rol de jucat, așa că toți trebuie să fim pregătiți în orice clipă, ziua și noaptea. Îi vom distruge pe dușmani,ori vom fi distruși. Ridică o mână, semnal pentru scutierii săi care așteptau. V-am pregătit niște hărți, ca să vă arăt pozițiile dușmanilor noștri, taberele lor, liniile de asediu și mașiniăriile lor de război. Dacă vom sparge pozițiile negustorilor de sclavi, mercenarii lor îi vor abandona. Știu că aveți îngrijorări și întrebări. Dați-le glas aici. Când ne vom ridica de la masă, cu toții trebuie să fim ca o singură minte, având un singur scop.

– Atunci, ai face bine să trimiți după mâncare și băutură, sugeră Symon Spate-dungat. Asta va mai dura.

Le trebuiră toată dimineaaă și mare parte din după-amiază. Căpitanii și comandanții se certară deasupra hărților, ca niște precupețe pe o găleată de crabi. Puncte slabe și puncte întărite, cum era mai bine să folosească mica lor companie de arcași, dacă elefanții ar trebui să fie folosiți la spargerea liniilor yunkailor sau ținuți în rezervă, cine ar trebui să aibă onoarea de a conduce primul asalt, dacă nu cumva cavaleria lor ar fi mai bine să se desfășoare pe flancuri sau în avangardă.

Ser Barristan îl lăsă pe fiecare să spună tot ce-avea de spus. Tal Toraq credea că ar trebui să-i atace pe yunkai, odată ce le străpungeau liniile; Orașul Galben ar rămâne aproape lipsit de apărare, așa că yunkaii n-ar avea decât să ridice asediul și să plece. Pisica Tărcată propuse să-l provoace pe dușman să trimită un cavaler care să se confrunte cu el în luptă. Puternicului Belwas îi plăcea ideea, însă insistă să lupte el, nu Pisica. Camarron Contelem avansă un plan de capturare a corăbiilor ancorate de-a lungul malului râului, iar Skahazdhan să aducă trei sute de luptători în arenă, în spatele yunkailor. Toți cei

de față fură de acord că Nepătații erau cele mai bune trupe ale lor, însă ajunseră la unison în privința așezării lor. Văduvoiul voia ca eunucii să fie folosiți ca pumn de oțel pentru a pătrunde în inima apărării yunkailor. Marselen credea că ar fi mai bine să fie plasați la fiecare capăt al principalei linii de atac, de unde ar putea respinge orice încercare a dușmanului de a manevra în flancurile lor. Symon Spate-dungat voia să-i împartă în trei formațiuni și să-i trimită printre cele trei companii de oameni-liberi. Frații săi Liberi erau curajoși și nerăbdători să intre în luptă, susținea el, însă fără Nepătați care să-i întărească, se temea că trupele sale, neîncercate în luptă, s-ar putea să nu aibă disciplina de a lupta singure cu mercenarii căliți în războaie. Viermele Cenușiu zise doar că Nepătații se vor supune, indiferent ce li se va cere să facă.

După ce discutară despre toate acestea, întorcând pe toate fețele și luând hotărâri, Symon Spate-Dungat ajunse la ultima problemă:

– Ca sclav în Yunkai, l-am ajutat pe stăpânul meu să trateze cu companiile libere și am avut grijă de plata lefelor lor. Îi cunosc pe mercenari și știu că yunkaii nu-i pot plăti suficient ca să înfrunte flăcările dragonilor. Așa că vă întreb... dacă pacea va pieri și ne vom uni pentru bătălie, vor veni și dragonii? Se vor alătura în luptă?

Vor veni, ar fi putut spune Ser Barristan. *Zarva îi va aduce acolo, strigătele și urletele, mirosul de sânge. Asta-i va atrage pe câmpul de luptă, așa cum mugetele din arena lui Daznak l-a atras pe Drogon spre nisipurile stacojii. Însă, când vor veni, vor știm oae care e o tabără și care-i cealaltă?* Cumva, nu prea credea asta, așa că zise doar:

– Dragonii vor face ce fac dragonii. Dacă vor veni, s-ar putea ca numai umbra aripilor lor să fie destul pentru a-i demoraliza pe stăpânii de sclavi și a-i pune pe fugă.

Apoi le mulțumi și le permise să se retragă.

Viermele Cenușiu mai zăbovi după ce toți ceilalți plecaseră.

– Aceștia vor fi gata când vatra se va aprinde. Dar Mâna știe, desigur, că atunci când vom ataca, yunkaiii îi vor ucide pe ostatici.

– Prietene, voi face tot ce pot ca să împiedic asta. Am eu o... idee. Dar iartă-mă, te rog. Deja dornishenii au aflat că prinţul lor este mort.

Viermele Cenuşiu înclină capul.

– Mă supun..

Ser Barristan îi luă cu el, în pivniţe, pe doi dintre cavalerii proaspăt făcuţi. Se ştia că suferinţa şi vinovăţia aduseseră la sminteală oameni buni, iar Arhibald Yronwood şi Gerris Drinkwater jucaseră amândoi un rol în moartea prietenului lor. Dar când ajunseră la celulă, le spuse lui Tum şi Mielului Roşu să aştepte afară, în vreme ce el intră să le vestească dornishenilor că agonia prinţului lor luase sfârşit.

Ser Archibald cel masiv şi pleşuv nu avu nimic de zis. Stătea pe marginea banchetei, holbându-se cu capul în jos, spre mâinile lui bandajate în pansamente de pânză de in. Ser Gerris dădu cu pumnul în perete.

– I-am spus că e o nerozie. L-am rugat să ne întoarcem acasă. Târfei tale de regină nu-i era de niciun folos, oricine putea vedea. A străbătut lumea întreagă ca să-i ofere dragostea şi loialitatea lui, iar ea i-a râs în faţă.

– N-a râs niciodată de el, zise Selmy. Dacă ai cunoaşte-o, ai şti.

– L-a respins. I-a dat inima lui, iar ea i-a azvârlit-o înapoi şi s-a dus să se împreuneze cu mercenarul ei.

– Ai face mai bine să-ţi măsori cuvintele, ser.

Lui Ser Barristan nu-i plăcea Gerris Drinkwater şi nici nu-i îngăduia s-o ponegrească pe Daenerys.

– Moartea Prinţului Quentyn a fost ceva făcut cu propria lui mână şi a voastră.

– *A noastră?* Unde-am greşit noi, ser? Quentyn a fost prietenul nostru. Puţin cam smintit, ai putea spune, însă toţi visătorii sunt smintiţi. Dar în primul şi-n primul rând, era prinţul nostru. Îi datoram supunere.

Barristan Selmy nu putea pune la îndoială adevărul acestor spuse. Îşi petrecuse cea mai mare parte a propriei sale vieţi îndeplinind poruncile unor beţivi şi ale unor nerozi.

– A venit prea târziu.

– Şi-a oferit inima, spuse Ser Gerris din nou. Ea avea nevoie de săbii, nu de inimi.

– I-ar fi dat și sulițele din Dorne.

– Asta ar fi făcut.

Nimeni nu dorise mai mult ca Barristan Selmy ca Daenerys să-l privească favorabil pe prințul dornishean.

– Totuși, a venit prea târziu, iar această sminteală... să tocmească mercenari, să dea drumul în oraș celor doi dragoni... a fost o demență, ceva mai rău decât o demență. A fost trădare.

– Tot ce-a făcut a făcut din dragoste pentru Regina Daenerys, insistă Gerris Drinkwater. Pentru a se dovedi demn de mâna ei.

Bătrânul cavaler auzise destule.

– Ce a făcut Prințul Quentyn a făcut pentru Dorne. Mă iei drept un bunicuț senil? Mi-am petrecut întreaga viață printre regi, regine și prinți. La Sunspear vor să pună mâna pe arme împotriva Tronului de Fier. Nu, nu te obosi să negi. Doran Martell nu-i genul care să-și cheme oamenii la arme fără a avea speranța victoriei. Datoria l-a adus aici pe Prințul Quentyn. Datoria, onoarea, setea de glorie... nici măcar o clipă dragostea. Quentyn venise aici pentru dragoni, nu pentru Daenerys.

– Nu l-ai cunoscut, ser. El...

– E mort, Drink.

Yronwood se ridică în picioare.

– Vorbele nu-l vor aduce înapoi. Cletus și Will au murit și ei. Așa că închide-ți afurisita aia de gură înainte să ți-o închid eu cu pumnul.

Cavalerul masiv se întoarse spre Selmy.

– Ce-aveți de gând cu noi?

– Skahaz Țeastă-Rasă vrea să vă spânzurăm. I-ați omorât patru oameni. Patru dintre oamenii *reginei*. Doi erau eliberați din sclavie și o urmau pe Înălțimea Sa încă de la Astapor.

Yronwood nu părea deloc surprins.

– Oamenii-fiare, da. Eu n-am omorât decât unul, cel cu capul de basilisc. Mercenarii i-au terminat pe ceilalți. Dar știu că nu mai contează.

– Îl protejam pe Quentyn, zise Drinkweater. Noi...

– *Gura*, Drink. Ştie.

Cavalerul mătăhălos zise către Ser Barristan:

– Nu-i nevoie să vii să stai la taclale cu noi, dacă vreţi să ne spânzuraţi. Aşa că n-o s-o faceţi, aşa-i?

– Nu. *Ăsta s-ar putea să nu fie chiar aşa greu de cap cât pare.* Îmi sunteţi mult mai de folos vii decât morţi. Slujiţi-mă şi, după ce trece tot, voi aranja ca o navă să vă ducă înapoi în Dorne şi să vă dau osemintele Prinţului Quentyn ca să le duceţi nobilului său tată.

Ser Archibald se strâmbă.

– De ce sunt întotdeauna corăbii? Totuşi, cineva trebuie s-o aducă pe regină acasă. Ce vrei de la noi, ser?

– Săbiile voastre.

– Ai mii de oameni.

– Eliberaţii reginei nu sunt căliţi încă în luptă. În mercenari nu am încredere. Nepătaţii sunt soldaţi curajoşi, însă nu războinici. Nu sunt *cavaleri.* Se opri un pic. Ce s-a întâmplat când aţi încercat să luaţi dragonii? Spuneţi-mi.

Dornishenii schimbară o privire între ei. Apoi Drinkwater zise:

– Quentyn i-a spus Prinţului Zdrenţăros că-i poate controla. Că era în sângele lui, zicea el. Avea sânge de Targaryen.

– Sânge de dragon.

– Da. Mercenarii trebuiau să ne ajute să legăm dragonii în lanţuri, ca să-i putem duce la docuri.

– Jerpelitul aranjase să vină o corabie, spuse Yronwood. Una mare, în caz că-i aveam pe amândoi dragonii. Iar Quent urma să călărească unul dintre ei. Îşi examină mâinile bandajate. În clipa când am intrat, ne-am dat seama că nu va merge nimic. Dragonii erau prea turbaţi. Lanţurile... erau bucăţi de lanţuri rupte peste tot, lanţuri *groase*, verigi de mărimea capului tău, amestecate cu oase crăpate şi rupte. Iar Quent, Cei Şapte să-l miluiască, părea gata să se scape în nădragi. Caggo şi Meris nu erau orbi, au văzut şi ei. Apoi, unul dintre arbaletieri a lansat o săgeată. Poate că au vrut să-i ucidă pe dragoni încă de la bun început

și doar se foloseau de noi ca să ajungă la ei. Nu știi niciodată ce intenții are Jerpelitul. Oricum ai lua-o, n-a fost ceva prea isteț. Săgeata n-a făcut decât să-i înfurie pe dragoni și nu erau în toane prea bune nici la început. Apoi... lucrurile s-au înrăutățit de tot.

– Iar Hoinarii au dat bir cu fugiții, adăugă și Ser Gerris. Quent urla, acoperit de flăcări, iar ei dispăruseră. Caggo, Frumoasa Meris, toți, în afară de mort.

– Ah! Și la ce te-ai fi așteptat, Drink? O pisică va ucide șoarecele, un porc va hali rahat, iar un mercenar o va lua la goană tocmai când e mai mare nevoie de el. Nici nu poate fi învinovățit. Așa-i firea jivinei.

– Are dreptate, făcu Ser Barristan. Ce i-a promis Prințul Quentyn Prințului Zdrențăros în schimbul ajutorului său?

Nu primi niciun răspuns. Ser Gerris se uită spre Ser Archibald. Acesta își examină mâinile, podeaua, ușa.

– Pentos, spuse Ser Barristan. I-a promis Pentosul. Spuneți-o. Nicio vorbă de-a voastră nu-l mai poate răni acum pe Prințul Quentyn.

– Asta da, zise Ser Archibald mohorât. A fost vorba de Pentos. Au și însemnat totul pe hârtie.

Iată o șansă aici.

– Încă-i mai avem pe Hoinari, falșii dezertori, la beciuri.

– Îmi amintesc, zise Yronwood. Hungerford, Păiosul, toată trupa. Unii nu erau chiar așa de răi pentru niște mercenari. Altora, ei bine, s-ar putea să nu le strice să mai moară puțin. Ce-i cu ei?

– Intenționez să-i trimit înapoi la Prințul Zdrențăros. Și pe voi odată cu ei. Veți fi doi printre alte câteva mii. Prezența voastră în taberele yunkailor ar trebui să treacă neobservată. Vreau să-i predați un mesaj Prințului Zdrențăros. Spuneți-i că eu v-am trimis, că vorbesc în numele reginei. Spuneți-i că-i vom plăti prețul, dacă ne predă toți ostaticii neatinși.

Ser Archibald făcu o grimasă.

– E foarte posibil ca Jerpelitul și Prințul ne vor preda lui Meris. N-o să fie de acord.

– De ce nu? Sarcina este de simplă. *În comparație cu furtul dragonilor.* Odată l-am cumpărat pe tatăl reginei la Duskendale.

– Acolo era Westeros, replică Gerris Drinkwater. Aici e Meereen.

– Arch nici măcar nu poate ține un arc cu mâinile lui arse.

– Nici n-ar trebui să țină. Veți avea mercenarii cu voi, doar dacă nu cumva m-am înșelat eu în privința omului meu.

Gerris Drinkwater își dădu pe spate ciuful de păr gălbui.

– Am putea primi un răgaz ca să discutăm între noi?

– Nu, spuse Selmy.

– Am s-o fac eu, se oferi Ser Archibald, dar numai cât timp nu sunt implicate și niște blestemate de corăbii. Și Drink o va face. Rânji. Încă n-o știe, dar va afla el.

Și-așa s-a aranjat.

Cel puțin partea cea mai ușoară, chibzui Ser Barristan, când începu lunga ascensiune înapoi, spre vârful piramidei. Partea cea mai grea fusese lăsată pe mâini dornishene. Bunicul său ar fi fost îngrozit. Dornishenii erau cavaleri, cel puțin cu numele, cu toate că numai Yronwood îl impresionase pentru că era oțelit cu adevărat. Drinkwater era un frumușel, meșter la vorbe, și cu părul fin.

La vremea când bătrânul cavaler se întorsese în apartamentele reginei, în vârful piramidei, trupul Prințului Quentyn fusese luat de acolo. Șase tineri paharnici jucau o copilărie când își făcu el apariția, stând în cerc pe podea, rotind, pe rând, un pumnal. Când tremurași se oprea, tăiau câte-o buclă de păr din capul celui înspre care era orientat vârful. Ser Barristan jucase ceva asemănător cu verișorii lui când era doar un băietan, în Sala Recoltei... în Westeros, după cum își amintea, și era vorba și despre un sărut.

– Bhakaz! strigă el. O cupă cu vin, dacă ești bun. Grazhar, Azzak, ușa-i a voastră. O aștept pe Grația Verde. Poftiți-o înăuntru imediat ce sosește. Altminteri, nu doresc să fiu deranjat.

Azzak sări în picioare.

– Cum poruncești, Lord Mână.

Ser Barristan ieși pe terasă. Ploaia se oprise, iar soarele apunea ascuns după un strat de nori cenușii ca gresia, coborând peste Golful Sclavilor. Câteva fuioare de fum se mai înălțau dintre pietrele înnegrite ale Hazdarului, răsucindu-se ca niște panglici în vânt. Departe, spre răsărit, dincolo de zidurile orașului, văzu aripi albicioase bătând deasupra unui șir de dealuri îndepărtate. *Viserion.* Vânând, poate, sau zburând doar de dragul de a zbura. Se întreba pe unde-ar putea fi Rhaegal. Până acum, dragonul verde se dovedise mai periculos decât cel alb.

Când Bhakaz îi aduse vinul, bătrânul cavaler luă o înghițitură zdravănă și-l trimise pe băiat să-i aducă apă. Câteva cupe de vin vor fi numai bune ca să-l ajute să doarmă, dar va trebui să fie cu mintea limpede când Galazza Galare se va întoarce de la tratativele cu dușmanul. Așa că-și bău vinul bine îndoit cu apă, în vreme ce lumea se scufunda tot mai mult în întuneric în jur. Era foarte obosit și plin de îndoieli. Dornishenii, Hizdahr, Reznak, atacul... făcea oare ce trebuia? Făcea ce-ar fi vrut și Daenerys? *Nu sunt menit pentru așa ceva.* Și alții din Garda Regelui slujiseră ca Mână înaintea sa. Nu mulți, doar câțiva. Citise despre ei în Cartea Albă. Acum se pomeni întrebându-se dacă și ei se simțiseră așa de pierduți și de buimăciți ca el.

– Lord Mână.

Grazhar stătea în pragul ușii, cu o lumânare conică în mână.

– A venit Grația Verde. Ai cerut să fii anunțat.

– Poftește-o înăuntru. Și aprinde niște lumânări.

Galazza Galare era însoțită de patru Grații Roz. O aură de înțelepciune și demnitate părea s-o înconjoare, iar Ser Barristan nu se putea abține s-o admire. *E o femeie puternică și-a fost o prietenă credincioasă de-ale lui Daenerys.*

– Lord Mână, spuse ea, cu fața ascunsă în spatele unor voaluri verzi, sclipitoare. Pot să mă așez? Oasele mele sunt bătrâne și obosite.

– Grazhar, un scaun pentru Grația Verde.

Grațiile roz se așezară în spatele ei, cu privirile în jos și palmele împreunate în față.

– Vă pot oferi ceva de băut? întrebă Ser Barristan.

– Ar merge de minune, Ser Barristan. Gâtlejul mi s-a uscat de atâta vorbărie. Poate un suc.

– După cum dorești.

Îi făcu semn lui Kezmya și o puse să-i aducă preotesei un pocal cu suc de lămâie, îndulcit cu miere. Ca să-l poată bea, preoteasa trebui să-și dea jos vălul, iar lui Selmy i se reaminti cât e de bătrână. *Cu douăzeci de ani mai în vârstă ca mine sau chiar cu mai mult.*

– Dacă regina ar fi aici, mi s-ar alătura în a-ți mulțumi pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

– Măreția Sa a fost întotdeauna atât de plină de grație.

Galazza Galare își termină băutura și-și ridică iarăși vălul.

– Ceva vești despre scumpa noastră regină?

– Niciuna, deocamdată.

– Mă voi ruga pentru ea. Și ce mai e cu Regele Hizdahr, dacă-mi e îngăduit să fiu atât de îndrăzneață? Aș putea s-o văd pe Strălucirea Sa?

– Cât de curând, nădăjduiesc. Este nevătămat, îți promit.

– Mă bucur să aud. Înțelepții Stăpâni din Yunkai au întrebat de el. Nu vei fi surprins să afli că ei doresc ca nobilul Hizdahr să fie repus de îndată pe locul său de drept.

– Va fi repus, dacă se va dovedi că nu a încercat să ne omoare regina. Până atunci însă, Meereen va fi condus de un consiliu loial și drept. Ai și tu un loc în el. Știu că ai multe să ne înveți pe noi toți, Benevolența Ta. Avem nevoie de înțelepciunea ta.

– Mă tem că mă măgulești cu complimente fără temei, Lord Mână, zise Grația Verde. Dacă mă crezi cu adevărat înțeleaptă, ține atunci seamă de mine. Eliberează-l pe nobilul Hizdahr și repune-l pe tron.

– Numai regina poate face asta.

Grația Verde oftă pe sub văluri.

– Pacea pentru care am muncit cu toții din greu se clatină ca o frunză în vântul de toamnă. Sunt vremuri grele. Moartea cutreieră pe străzile noastre, călărindu-și iapa albă din Astapor, de trei ori fie

blestemat! Dragonii mătură cerul, ospătându-se cu carne de copil. Sute de oameni urcă la bordul corăbiilor care se îndreaptă spre Yunkai, Tolos, spre Qarth, oriunde se pot refugia și sunt primiți. Piramida din Hazkar s-a prăbușit, transformându-se într-o ruină fumegândă, iar mulți din această obârșie străveche zac fără suflare sub pietrele înnegrite. Piramidele din Uhlez și Yhezan au devenit bârloguri de monștri, stăpânii lor, niște cerșetori, fără casă. Poporul meu și-a pierdut orice speranță și oamenii s-au răzvrătit împotriva zeilor înșiși, dedicându-și nopțile bețiilor și destrăbălărilor.

– Și crimei. Fiii Harpiei au măcelărit treizeci de oameni într-o singură noapte.

– Mă mâhnește să aud așa ceva. Cu atât mai multe motive pentru eliberarea nobilului Hizdahr zo Loraq, care a oprit odată asemenea omoruri.

Și cum a reușit, dacă nu-i chiar el Harpia?

– Luminăția Sa i-a întins mâna lui Hizdahr zo Loraq, l-a făcut regele și consortul ei, a reîntronat arta crimei, în timp ce el o implora. În schimb, el i-a dat lăcuste otrăvite.

– În schimb, el i-a dăruit pacea. Nu treceți asta cu vederea, ser, vă rog. Pacea este bijuteria fără de preț. Hizdahr este din Loraq. Niciodată nu și-ar murdări mâinile cu otravă. Este nevinovat..

– Cum de poți fi atât de sigură? *Doar dacă-l cunoști pe otrăvitor.*

– Zeii din Ghis mi-au spus.

– Zeii mei sunt Cei Șapte, iar Cei Șapte tac în această privință. Înțelepciunea Ta, mi-ai prezentat oferta?

– Înaintea tuturor lorzilor și comandanților din Yunkai, așa cum mi-ai poruncit... totuși, mă tem că nu-ți va fi pe plac răspunsul lor.

– Au refuzat?

–Au refuzat. Niciun munte de aur nu-ți va putea răscumpăra oamenii, mi s-a spus. Numai sângele dragonilor le poate câștiga libertatea.

Era răspunsul la care se așteptase Ser Barristan, dar nu și cel sperat. Își strânse buzele.

– Știu că nu ți-ai dorit să auzi asemenea cuvinte, zise Galazza Galare. Totuși, în sinea mea, înțeleg. Dragonii sunt niște fiare cumplite. Yunkaii se tem de ei... și pe bună dreptate, nu poți nega. Istoriile noastre sunt pline de stăpânii dragonilor din înspăimântătoarea Valyria și de prăpădul făcut în rândul oamenilor din Vechiul Ghis. Chiar și pe tânăra ta regină, gingașa Daenerys, care-și spunea Mama Dragonilor... am văzut-o cu toții arzând, în ziua aceea, în arenă... nici măcar ea nu era ferită de urgia dragonilor.

– Înălțimea Sa nu-i... ea...

– ...a murit. Fie ca zeii să-i facă somnul dulce!

În spatele vălurilor sale licăreau lacrimile.

– Să-i lăsăm dragonii să moară și ei.

Selmy bâjbâia după un răspuns, când auzi pași grei. Ușa sări în lături, la perete, iar Skahaz mo Kandaq năvăli înăuntru cu patru Fiare de Bronz după el. Când Grazhar încercă să i se așeze în cale, îl azvârli pe băiat la o parte.

Ser Barristan sări imediat în picioare.

– Ce este?

– Trebușetele, mormăi Țeastă-Rasă. Toate șase.

Galazza Galare se ridică.

– Așa au răspuns yunkaii la ofertele dumitale, ser. Te-am prevenit că n-o să-ți placă răspunsul lor.

Au ales războiul, deci. Atunci, așa să fie. Ser Barristan se simțea ciudat de ușurat. Înțelegea războiul.

– Dacă-și închipuie că vor înfrânge Meereenul aruncând cu pietre...

– Nu-s pietre.

Glasul bătrânei era încărcat de tristețe și de teamă.

– Sunt trupuri.

DAENERYS

Dealul era o insulă pietroasă în mijlocul mării verzi.

Lui Dany îi luă jumătate de dimineață să coboare. Când ajunse la poalele dealului, era istovită. Mușchii o dureau și se simțea ca și cum avea un început de febră. Pietrele îi jupuiseră palmele până la sânge. *Totuși, sunt mai bine decât înainte,* hotărî ea, spărgându-și o bășică. Pielea ei era trandafirie și fragedă și un fluid de un alb lăptos i se scurgea dintre palmele crăpate, însă arsurile i se vindecau.

Dealul se lățea și mai mult în partea de jos. Dany se obișnuise să-i spună Piatra Dragonului, după numele vechii citadele unde se născuse. Nu avea nicio amintire despre respectiva Piatră a Dragonului, însă pe aceasta n-o va uita chiar așa de repede. Iarbă aspră și tufe țepoase acopereau pantele sale de jos, mai sus, o înghesuială de stâncă ascuțită și dezgolită se avânta abrupt, dintr-odată, spre cer. Acolo, printre stânci sfărâmate, creste tăioase ca briciul și piscuri ca acele, Drogon își făcuse cuibul într-o cavernă deloc adâncă. Se adăpostise acolo o vreme, și-a dat seama Dany, după ce-a văzut dealul pentru prima dată. Aerul mirosea a cenușă, fiecare piatră și copac, cât vedeai cu ochii, erau arse și înnegrite, pământul presărat cu oase calcinate și rupte, și totuși, ăsta-i fusese sălașul.

Dany știa ce atracție exercită casa.

Cu două zile în urmă, în timp ce se cățăra pe un vârf de stâncă, cercetase cu privirile apa dinspre sud, un firișor subțire, care licări în treacăt, pe când soarele apunea. *Un pârâu,* se hotărâse Dany. Mic, însă o va duce spre un alt pârâu, care se vărsa în vreun râu mititel, iar toate râurile din această parte a lumii erau vasalele Skahazadhanului. Odată ce ajungea la Skahazadhan, nu avea altceva de făcut decât să-l urmeze în aval, până la Golful Sclavilor.

Dar mai degrabă s-ar fi întors la Meereen pe spinarea dragonului, ca să fie sigură. Însă era o dorință pe care Drogon nu părea să i-o împărtășească.

Stăpânii dragonilor din vechea Valyria îi puteau încăleca prin farmece înrobitoare și coarne vrăjite. Daenerys se descurcase cu un cuvânt și un bici. Urcată pe spatele dragonului, se simțise adesea ca și cum ar fi învățat din nou să călărească. Când își biciuia iapa argintie pe crupa dreaptă, o lua la stânga, pentru că primul instinct al calului era să fugă de pericol. Când își lăsa biciul pe partea dreaptă a lui Drogon, vira spre dreapta, pentru că primul instinct al unui dragon era întotdeauna cel de atac. Uneori, nu părea să conteze unde-l atingea; câteodată o lua unde voia el și-l ducea cu el. Nici biciul, nici vorbele nu-l puteau face pe Drogon să cotească, dacă nu voia. Biciul îl irita mai mult decât îl durea, ajunsese să-și dea ea seama; solzii i se făcuseră mai duri decât cornul.

Și, indiferent cât de departe zbura dragonul în fiecare zi, la venirea nopții un anumit instinct îl aducea înapoi, la Piatra Dragonului. *E casa lui, nu a mea.* A ei era înapoi la Meereen, împreună cu soțul și iubitul ei. Acolo-i era ei locul, știa sigur.

Continuă să mergi. Dacă mă uit înapoi, sunt pierdută.

Amintirile pășeau împreună cu ea. Nori văzuți de sus. Caii, mici ca niște furnici, tropăind prin iarbă. O lună argintie, atât de aproape, încât s-o poți atinge. Râuri curgând mai jos strălucitoare și albastre, licărind în soare. *Voi mai vedea vreodată asemenea priveliști?* Pe spatele lui Drogon se simțea *împlinită.* Sus, pe cer, amenințările acestei lumi n-o puteau atinge. Cum să abandoneze așa ceva?

Totuşi, venise vremea. O fată îşi poate petrece timpul jucându-se, însă acum era femeie în toată puterea cuvântului, regină, soţie, mama câtorva mii. Copiii ei aveau nevoie de ea. Drogon se supusese biciului, la fel trebuia să facă şi ea. Trebuia să-şi pună din nou coroana şi să se întoarcă pe banca ei de abanos şi în braţele nobilului ei soţ.

Hizdahr, al săruturilor lipsite de entuziasm.

Soarele ardea fierbinte în dimineaţă, cerul era albastru şi lipsit de nori. Asta era bine. Veşmintele lui Dany nu erau decât nişte zdrenţe şi ofereau prea puţină căldură. Una dintre sandale îi căzuse în timpul zborului din Meereen şi o lăsase pe cealaltă lângă peştera lui Drogo, preferând să meargă desculţă decât să fie numai parţial încălţată. *Tokarul* şi vălurile le abandonase în arenă, iar cămaşa ei de pânză din lenjeria de dedesubt nu fusese niciodată făcută să o ferească de zilele fierbinţi şi nopţile reci din Marea Dothraki. Transpiraţia, iarba şi pământul i-o murdărise, iar Dany sfâşiase o bucată de la tiv pentru a-şi bandaja pielea. *Sigur arăt ca o zdrenţăroasă, înfometată,* îşi spuse, *dar, dacă zilele rămân calde, n-am să îngheţ.*

Călătoria-i fusese singuratică şi mai tot timpul fusese zgâriată şi flămândă... şi, cu toate astea, a fost ciudat de fericită aici. *Câteva dureri, burta goală, frig noaptea... ce mai contează atunci când poţi zbura? Aş face asta din nou.*

Jhiqui şi Irri o vor aştepta în vârful piramidei ei, înapoi la Meereen, îşi spuse. Dulcele ei scrib, Missandei, la fel, cu toate paginile ei mititele. Îi vor aduce hrană şi s-ar putea îmbăia în bazinul de lângă curmal. Ce bine va fi să se simtă din nou curată. Dany nu avea nevoie de o oglindă ca să ştie că e murdară.

Era şi flămândă. Într-o dimineaţă găsise nişte ceapă sălbatică, crescută pe la jumătatea coborâşului de pe coasta dinspre sud, şi mai târziu, în aceeaşi zi, o plantă cu frunze cărnoase, roşiatice, s-ar fi putut să fie vreun sortiment mai ciudat de varză. Orice-a fost, n-a îmbolnăvit-o. În afară de asta şi de un peşte pe care-l prinsese în iazul alimentat de pârâul de lângă peştera lui Drogon, supravieţuise cum

putuse și ea din rămășițele lăsate de dragon, din oase arse și bucăți de carne fumegândă, pe jumătate prăjită, pe jumătate crudă. Știa că are nevoie de mai mult. Într-o zi lovise o căpățână de oaie, crăpată, cu marginea piciorului gol și-o trimisese rostogolindu-se peste culmea dealului. În timp ce privea tigva luând-o de-a dura la vale, pe panta abruptă, spre marea de iarbă, își dădu seama că trebuia să plece.

Dany o luă prin iarba înaltă, mergând grăbit. Simțea pământul cald între degete. Iarba era la fel de înaltă ca ea. *Niciodată nu părea atât de înaltă când eram călare pe iapa mea argintie, călărind lângă soarele-și-stelele mele, în fruntea khalasarului său.* În timp ce mergea, își ciocănea coapsa cu biciul maestrului arenei. Asta, și zdrențele de pe spate erau tot ce luase din Meereen.

Cu toate că străbătuse un regat verde, nu era verdele adânc al verii. Chiar și aici toamna-și făcuse simțită prezența, și iarna nu putea fi departe. Iarba era mai decolorată decât își amintea ea, de un verde veșted și palid, aproape de îngălbenire. După aceea, se va face maro. Iarba era pe moarte.

Daenerys Targaryen nu era o necunoscută pentru Marea Dothraki, imensa întindere de iarbă care se întindea de la pădurea Qohorm, până la Mama Munților și Pântecele Lumii. O văzuse prima dată pe când era încă o fată proaspăt căsătorită cu Khal Drogo, pe drum spre Vaes Dothrak, pentru a fi prezentată cotoroanțelor de *dosh khaleen.* La vederea întinderii de iarbă de sub ochii ei, i se tăiase respirația. *Cerul era albastru, iarba, verde, iar eu eram plină de speranțe.* Ser Jorah era cu ea pe atunci, bătrânul ei urs morocănos. Îi avea pe Irri, pe Jhiqui și pe Doreah să aibă grijă de ea, soarele-și-stelele ei s-o țină în brațe noaptea, copilul lui crescând înăuntrul ei. *Rhaego. Aveam de gând să-i spun* Rhaego, *iar dosh khaleen au zis că va fi* Armăsarul Care Va Încăleca Lumea. Nu mai fusese atât de fericită din zilele pe jumătate uitate, petrecute la Braavos, pe când trăia în casa cu ușă roșie.

Dar în Deșertul Roșu întreaga ei bucurie se făcuse pulbere. Soarele-și-stelele ei căzuse de pe cal, *maegi* Mirri Maz Duur îl ucisese pe

Rhaego în pântecele ei, iar Dany sufocase cu propriile ei mâini momâia lui Khal Drogo. După aceea marele *khalasar* al lui Drogo s-a spulberat. Ko Pono s-a numit singur *Khal* Jhaqo. Pono și-a mulți călăreți și sclavi cu el. Ko Jhaqo și-a zis *Khal* Jhaqo și-a plecat cu și mai mulți călăreți. Mago, călărețul lui de sânge, a siluit-o și-a omorât-o pe Eroeh, o fată salvată cândva din mâinile lui de Daenerys. Doar nașterea dragonilor ei, în mijlocul focului și al fumului de la rugul funerar al lui *Khal* Drogo o salvase pe Dany de la a fi târâtă înapoi, la Vaes Dothrak, ca să trăiască până la sfârșitul zilelor printre cotoroanțele din *dosh khaleen.*

Focul mi-a ars părul, dar altfel nu m-a atins. Așa se întâmplase și în arena lui Daznak. Atât își mai amintea, cu toate că mare parte din ce-a urmat a rămas neclar. *Atât de mulți oamen, urlând și îmbrâncindu-se.* Își amintea de caii cabrați, de un căruț cu mâncare împrăștiind pepeni când s-a răsturnat. De undeva, de jos, a țâșnit o suliță, urmată de o ploaie de săgeți de arbaletă. Una trecu atât de aproape, încât Dany îi simțise pana pe obraz. Altele ricoșară din solzii lui Drogon, se opriră între ei sau sfâșiară membranele aripilor lui. Și-l aminti pe dragon răsucindu-se sub ea, tremurând la impact, în vreme ce ea încerca, disperată, să se țină agățată pe spatele solzos. Rănile fumegau. Dany văzu una dintre săgeți izbucnind, brusc, în flăcări. O alta căzu, scuturată de bătăile din aripi. Dedesubt zări oameni zbătându-se, învăluiți în flăcări, cu mâinile ridicate în aer, ca și cum ar fi fost prinși în mrejele vreunui dans nebunesc. O femeie într-un *tokar* verde se întinse spre copilul ei care plângea, luându-l în brațe ca să-l apere de flăcări. Dany văzu culoarea cu foarte mare claritate, însă nu și fața femeii. Oamenii călcau pe ea în timp ce se amestecau peste pavajul de cărămidă. Unii erau în flăcări.

Apoi, toate pieriră, vacarmul se domoli, oamenii se făcură tot mai mici, sulițele și săgețile cădeau înapoi sub ei, în vreme ce Drogon se înălța pe cer. O duse din ce în ce mai sus, la mare înălțime deasupra piramidelor și arenelor, cu aripile întinse la maxim, ca să prindă aerul cald ridicat dintre cărămizile dezgolite ale orașului. Chiar *dacă am să cad și-am să mor, tot a meritat,* se gândise ea.

Zburaseră spre nord, dincolo de râu. Drogon planând cu aripile lui sfâşiate şi zdrenţuite printre norii care fluturau în urma lor ca flamurile unei oştiri fantomatice. Dany zări ţărmurile Golfului Sclavilor şi vechiul drum valyrian de la marginea lui, avântat printre nisipuri şi dezolare până dispărea înspre apus. *Drumul spre casă.* Apoi, sub ei nu mai era nimic, doar iarba legănându-se în vânt.

A fost acel zbor acum o mie de ani?

Soarele era tot mai fierbinte, pe măsură ce se ridica tot mai sus şi nu trecu multă vreme, că începu s-o doară capul. Lui Dany îi creştea din nou părul, dar încet.

– Îmi trebuie o pălărie, spuse ea cu glas tare.

Sus, la Piatra Dragonului, încercase să-şi facă una, ţesând mănunchiuri de iarbă, aşa cum le văzuse pe femeile Dothraki, în timpul petrecut cu Drogo, însă fie pentru că nu folosea iarba care trebuia, fie pentru că-i lipsea îndemânarea toate pălăriile i se desfăcură în bucăţi în mâni. *Încearcă din nou,* îşi spuse. *Ai să te descurci mai bine data viitoare. Eşti sânge din sânge de dragon, poţi să faci o pălărie.* Încercă iar şi iar, însă ultima ei tentativă nu avu mai mult succes decât prima.

Se făcuse amiază când Dany dădu peste izvorul zărit de ea de sus, din vârful dealului. Era un râuleţ, un pârâiaş, un şuvoi, nu mai lat decât braţul ei... iar mâna i se subţiase cu fiecare zi petrecută la Piatra Dragonului. Dany luă o mână de apă şi-o împrăştie pe faţă. Când îşi făcu palmele căuş, încheieturile degetelor i se scufundară în nămolul de pe fundul pârâului. Poate că şi-ar fi dorit apă mai rece şi mai curată... însă nu, dacă-şi va lega speranţele de dorinţe, va dori să fie salvată.

Încă se mai agăţa de speranţa că va veni cineva după ea. Ser Barristan ar putea veni şi s-o caute; era primul din Garda Reginei, jurase s-o apere cu preţul propriei sale vieţi. Iar călăreţii ei de sânge nu erau, nici ei, străini de Marea Dothraki şi viaţa lor era legată de a ei. Soţul ei, nobilul Hizdahr zo Loraq, ar putea trimite oameni s-o caute. Iar Daario... Dany şi-l imagină călărind spre ea prin iarba înaltă, zâmbind, cu dintele lui de aur strălucind în ultimele raze de lumină ale soarelui care apunea.

Numai Daario fusese dat yunkailor ca ostatic, pe post de gaj că nu li se va face niciun rău căpitanilor yunkailor. *Daario Eroul, Jhogo și Groleo, și trei dintre rubedeniile lui Hizdahr.* Cam pe acum desigur că toți ostaticii ei fuseseră eliberați. Însă...

Se întreba dacă săbiile căpitanului ei încă mai atârnă pe peretele de lângă patul ei, așteptând întoarcerea lui Daario, care să și le adjudece. *Am să le las pe fetele mele cu tine,* îi spusese el. *Ține-le bine, pentru mine, dragoste.* Iar ea se întrebă cât de mult știau yunkaii despre ce însemna pentru ea comandantul ei. Îl întrebase pe Ser Barristan în după-amiaza când fuseseră luați ostaticii.

– Au auzit ce se vorbește, îi răspunsese el. Naharis s-ar putea să se fi lăudat cu... marea... apreciere... de care se bucură el... din partea Înălțimii Tale. Dacă mă ierți c-o spun, modestia nu-i una dintre virtuțile căpitanului tău. Se simte foarte mândru de... de iscusința lui de spadasin.

Se grozăvește că s-a culcat cu mine, vrei să spui. Însă Daario nu ar fi putut fi atât de smintit, încât să se laude printre dușmani. *Nu contează. Acum yunkaii vor fi mărșăluit deja spre casă.* De asta făcuse ea tot ce făcuse. Să fie pace.

Se întoarse pe drumul pe care venise, acolo unde Piatra Dragonului se ridica deasupra ținuturilor înverzite ca un pumn strâns. *Pare atât de aproape. Merg de ore în șir și, totuși, încă pare că e suficient să mă întind ca s-o ating.* Nu era prea târziu să se întoarcă. Era pește acolo, în pârâul de lângă peștera lui Drogon. Prinsese unul în prima zi acolo, ar mai putea prinde alții. Și-ar mai avea resturile, oasele arse, cu bucăți de carne pe ele, rămășițele prăzii lui Drogon.

Nu, își zise Dany. *Dacă mă uit înapoi, sunt pierdută.* Ar putea trăi câțiva ani printre stâncile arse de soare ale Pietrei Dragonului, călărindu-l pe Drogo ziua și înfulecându-i resturile pe înserat, când marea de iarbă se preschimba din aurie în portocalie, însă nu era viața pentru care era ea hărăzită. Așa că din nou întoarse spatele dealului îndepărtat și-și acoperi urechile la cântecul despre zbor și libertate pe care i-l îngâna vântul printre culmile pietroase. Pârâul se scurgea spre

sud-est, din câte putea ea spune. Îi urmă cursul. *Du-mă la râu, e tot ce-ți cer. Du-mă la râu și am să fac eu restul.*

Orele trecură încet. Pârâul șerpuia încoace și-ncolo, iar Dany îl urma, bătând ritmul cu biciul pe piciorul ei, încercând să nu se gândească la cât de departe trebuia să meargă, ori capul care-i zvâcnea, ori burta ei goală. *Fă un pas. Fă-l pe următorul. Altul. Și altul.* Ce altceva ar fi putut face?

Era liniște pe marea ei. Când bătea vântul, iarba ofta, iar firele se aplecau unele peste altele, șoptind într-o limbă pe care numai zeii o înțelegeau. Din când în când, pârâul clipocea acolo unde dădea ocol câte unei pietre. Nămolul i se prelingea printre degete. Insectele bâzâiau în jurul ei, libelule leneșe și viespi verzui, lucioase, și musculițe înțepătoare, aproape prea mărunte ca să le poți vedea. Le izgonea absentă când îi aterizau pe brațe. Odată a dat peste un șobolan care se adăpa din izvor, însă o tuli la apariția ei, gonind printre firele de iarbă pentru a dispărea în câmpia vastă. Uneori auzea păsărelele cântând. Sunetul o făcea să-i chiorăie mațele, însă nu avea niciun fel de lațuri ca să le prindă în capcană și până acum nici nu dăduse de capcane. *Cândva am visat să zbor*, se gândi, *iar acum am zburat și visez să fur ouă.* Asta o făcu să râdă.

– Bărbații sunt nebuni, iar zeii sunt și mai nebuni, spuse ea ierbii, iar iarba murmură în semn de aprobare.

Îl zări pe Drogon de trei ori în ziua aia. O dată era atât de departe, încât ar fi putut fi și un vultur, ieșind și intrând între norii îndepărtați, însă Dany îi știa, deja, aspectul, chiar dacă nu era mai mare decât un punct. A doua oară trecu prin fața soarelui, cu aripile lui negre desfăcute, iar lumea se întunecă. Ultima oară zbură chiar deasupra ei, atât de aproape, că îi auzi fâlfâitul aripilor. O fracțiune de secundă Dany se gândi că o căuta, însă își văzu de zbor fără să o ia în seamă și dispăru undeva, spre est. *Numai bine*, se gândi ea.

Seara aproape că o luă prin surprindere. Când soarele aluneca pe lângă piscurile îndepărtate ale Pietrei Dragonului, Dany dădu peste un

zid jos, de piatră, acoperit de vegetație și sfărâmat. Poate că făcuse parte dintr-un templu sau sala vreunui lord de la țară. Alte ruine zăceau dincolo de el, o fântână veche, câteva cercuri în iarbă care marcau locul unde fuseseră odată cocioabele. Fuseseră ridicate din lut și din paie, își zise, însă după ani de vânt și ploi dispăruseră cu totul. Dany găsi opt înainte de apusul soarelui, dar s-ar putea să fi fost și altele mai departe, ascunse de ierburi.

Zidul de piatră rezistase mai bine decât restul. Cu toate că nu avea o înălțime mai mare de un metru, unghiul la care se întâlnea cu un altul, mai jos, încă mai oferea adăpost de unele vicisitudini ale naturii, iar noaptea venea repede. Dany se înghesui în colț, făcându-și un soi de culcuș din smocuri de iarbă care creștea în jurul ruinelor. Era foarte obosită, iar bășici proaspete îi apăruseră la ambele picioare, inclusiv un set pe potrivă sub degetele trandafirii. *Mi se trage de la cum pășesc*, își zise chicotind.

Pe măsură ce se întuneca, Dany se cuibări și închise ochii, dar somnul refuza să vină. Noaptea era rece, pământul, tare, iar burta ei, goală. Se pomeni gândindu-se la Meereen, la Daario, la dragostea ei, la Hizdahr, soțul ei, la Irri, la Jhiqui și la dulcea Missandrei, la Ser Barristan, Reznak și Skahaz Țeastă-Rasă. *Mă cred moartă? Am plecat pe spinarea unui dragon. Nu cumva cred că m-a mâncat?* Se întrebă dacă Hizdahr mai era rege. Ea îi pusese coroana, o putea păstra în lipsa ei? *Voia ca Drogon să moară. L-am auzit. „Ucideți-l", urla, „răpuneți fiara!", iar expresia de pe fața lui trăda nerăbdare.* Iar Puternicul Belwas se lăsase în genunchi, umflându-și pieptul și zgribulidu-se. *Otravă. Trebuie că a fost otravă. Lăcustele cu miere. Hizdahr mă tot îmbia cu ele, însă Belwas le-a mâncat pe toate.* Îl făcuse pe Hizdahr regele ei, îl primise în patul ei, deschisese arenele de lupte pentru el, nu avea niciun motiv să-i fi dorit moartea. Și totuși, cine altcineva i-ar fi dorit-o? Reznak, seneșalul parfumat? Yunkai'i? Fiii Harpiei?

Un lup hăuli eparte în noapte. Auzindu-l, se simți întristată și singură, dar nu mai puțin flămândă. Pe când luna se înălța deasupra ținuturilor ierbii, Dany se lăsă, în cele din urmă, cuprinsă de un somn agitat.

Visa. Toate îngrijorările ei dispăruseră, la fel şi suferinţele, şi părea că pluteşte în sus, pe cer. Zbura din nou, răsucindu-se, râzând, dansând, pe când stelele se rostogoleau în jur, şoptindu-i secrete pe la urechi.

– Ca să ajungi în nord, trebuie să mergi spre sud. Pentru a ajunge la apus, trebuie să te îndrepţi spre răsărit. Pentru a merge înainte, trebuie să te întorci. Pentru a atinge lumina, trebuie să treci pe sub umbre.

– Quaithe? strigă Dany. Unde eşti, Quaithe?

Şi-atunci văzu. *Masca ei e din lumina stelelor.*

– Aminteşte-ţi cine eşti tu, Daernerys, şoptiră stelele cu un glas de femeie. Dragonii ştiu. Tu ştii?

În dimineaţa următoare se trezi înţepenită şi cu dureri, cu furnici care i se urcau pe braţe, pe picioare şi pe faţă. Când îşi dădu seama de ce sunt, azvârli cât colo smocurile de iarbă uscată, maronie, care-i serviseră drept pat şi pătură şi se chinui să se ridice în picioare. Avea muşcături pe întregul corp, mici pişcături roşietice, inflamate, care o mâncau. *De unde-au venit furnicile astea?* Dany i le mătură de pe braţe şi picioare, dar şi de pe burtă. Îşi trecu palma peste puful de pe cap, acolo unde îi arsese părul, şi simţi mai multe furnici pe cap, una luând-o în jos, pe spinarea ei. Le dădu jos sau le strivi sub picioarele goale. Erau atât de multe...

Se dovedi că muşuroiul lor era de partea cealaltă a zidului. Se întrebă cum de reuşiseră furnicile să se caţere şi să dea de ea. Pentru ele, aceste pietre răsturnate trebuie să se înalţe la fel de sus ca Zidul de la Westeros. *Cel mai mare zid din lumea întreagă*, obişnuia să spună fratele ei, Viserys, cu mândrie, de parcă el l-ar fi construit.

Viserys îi spusese poveşti despre nişte cavaleri atât de săraci, încât trebuiau să se culce printre tufele străvechi, crescute de-a lungul drumurilor Celor Şapte Regate. Dany ar fi dat orice pentru o tufă deasă şi primitoare. *De preferat una fără muşuroi.*

Soarele de-abia începuse să se arate. Câteva stele strălucitoare mai zăboveau pe cerul de cobalt. *Poate că una dintre ele este Khal Drogo, călare pe armăsarul său focos, pe tărâmurile nopţii, şi-mi zâmbeşte de sus.*

Piatra Dragonului era încă vizibilă peste întinderea de iarbă. *Pare atât de aproape. Trebuie să fie la leghe distanță acum, dar parcă aș putea să mă întorc într-o oră.* Ar fi vrut să se întindă pe spate, să închidă ochii și să se abandoneze somnului. *Nu. Trebuie să continui. Pârâul. Urmează doar pârâul.*

Lui Dany îi trebui un moment să se asigure asupra direcției de mers. Nu voia să o ia greșit și să piardă cursul pârâului.

– Prietene, zise ea cu glas tare, dacă stau aproape de prietenul meu, n-am să mă rătăcesc.

Ar fi dormit ea lângă apă, dacă ar fi îndrăznit, dar erau tot felul de animale care veneau din amonte să se adape noaptea. Le văzuse urmele. Dany n-ar fi fost o masă prea grozavă pentru un lup sau un leu, dar chiar și o masă sărăcăcioasă era mai de preferat decât nimic.

Odată ce se asigură că mergea spre sud, începu să-și numere pașii. Pârâul era la opt. Dany își făcu palmele căuș ca să bea. Apa îi dădu dureri de burtă, însă crampele erau mai ușor de suportat decât setea. Nu avusese nimic altceva de băut decât roua dimineții, care licărea prin iarba înaltă, și nimic de mâncare, decât dacă s-ar fi încumetat să mănânce iarbă. *Aș putea încerca să halesc furnici.* Cele mici și galbene erau prea mărunte ca să conteze ca hrană, însă prin iarbă erau și din cele roșii, care erau mai mari.

– M-am pierdut pe mare, spuse ea, șontâcăind pe lângă firișorul de apă șerpuitor, așa că mai bine aș găsi ceva crabi sau niște pești grași.

Biciul i se lovea încet de coapsă, *uap, uap, uap.* Câte-un pas o dată, iar pârâul o va duce acasă.

Chiar pe la jumătatea zilei ajunse la o tufă crescută pe lângă pârâu, având crengile ei strâmbe acoperite cu mure verzi și tari. Dany se uită piezis la ele, bănuitoare, apoi rupse una de pe o creangă și o ciuguli. Partea cărnoasă era acră și greu de mestecat, cu un gust predominant amar, care i se păru cunoscut.

– În *khalasar* foloseau mure ca astea pentru a da aromă cărnii fripte, decise ea.

Spunând asta cu glas tare, o făcu mai sigură de ea. Maţele-i chiorăiau, iar Dany se trezi culegând murele cu ambele mâini şi aruncându-le în gură.

După o oră, începu s-o doară atât de tare burta, că nu-şi mai putu continua drumul. Îşi petrecu restul zilei vomitând verde. *Dacă rămân aici, am să mor. S-ar putea să fiu pe moarte chiar acum.* Oare zeul-cal al Dothrakilor n-ar putea să despartă iarba şi s-o cheme pentru *khalasarul* său înstelat, ca să poată străbate tărâmurile nopţii împreună cu *Khal* Drogo? În Westeros, morţii Casei Targaryen erau încredinţaţi flăcărilor, cine i-ar putea aprinde rugul aici? *Carnea mea va hrăni lupii şi corbii hoitari,* se gândi ea întristată, *iar viermii vor sălăşui în pântecele meu.* Ochii ei căutară înapoi spre Piatra Dragonului. Părea mai mică. vedea fumul ridicându-se de pe vârful său şlefuit de vânt, la leghe depărtare. *Drogon s-a întors de la vânătoare.*

Apusul soarelui o găsi ghemuită în iarbă, gemând. Excrementele îi erau din ce în ce mai apoase. Când luna era sus pe cer, slobozea apă maronie. Cu cât bea mai mult, cu atât se slobozea mai tare, era mai însetată, iar setea o făcea să se târască spre pârâu şi să soarbă şi mai multă apă. Când, în cele din urmă închise ochii, Dany nu mai ştia dacă mai are destulă putere să-i mai deschidă vreodată.

Îl visă pe fratele ei mort.

Viserys arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Gura îi era strâmbă de furie, părul, ars, iar faţa-i era neagră şi fumega acolo unde aurul topit cursese peste frunte şi obraji, în ochi.

– Eşti mort, zise Dany.

Ucis. Cu toate că buzele nu i se clintiră, îi auzi glasul, şoptindu-i la ureche: *Nu m-ai jelit niciodată, surioară. E greu să mori neplâns.*

– Te-am iubit cândva.

Cândva, rosti el, însă cu atâta amărăciune, încât o făcu să tremure. *Trebuia să-mi fii soţie, să-mi faci copii cu păr argintiu şi ochi violeţi, să păstram sângele de dragon pur. Am avut grijă de tine. Ţi-am arătat cine eşti. Te-am hrănit. Am vândut corona mamei noastre ca să te pot sătura.*

– M-au rănit. Mă speriai.

Numai atunci când stârneai dragonul. Te-am iubit.

– M-ai vândut. M-ai trădat.

Nu. Tu ai fost trădătoarea. Te-ai întors împotriva mea, împotriva propriului tău sânge. M-au înșelat. Soțul tău cabalin și sălbaticii lui împuțiți. Erau niște fățarnici și niște mincinoși. Mi-au promis o coroană de aur și mi-au dat asta. Atinse aurul topit care i se scurgea pe față, iar din deget îi ieși fum.

– Ai fi putut primi coroana, îi spuse Dany. Soarele-meu-și-stelele ți-ar fi câștigat-o, dacă ai mai fi așteptat.

Am așteptat destul. Am așteptat toată viața. Eram regele lor, adevăratul lor rege. Au râs de mine.

– Ar fi trebuit să rămâi în Pentos, cu Magister Illyrio. *Khal* Drogo a trebuit să mă prezinte *dosh khaleenului*, însă tu nu trebuia să vii cu noi. A fost alegerea ta. Greșeala ta.

Vrei să trezești dragonul, târfuliță proastă ce ești? Khalasarul *lui Drogo era al meu. I-am cumpărat de la el, o sută de mii de guri. Am plătit pentru ei cu fecioria ta.*

– N-ai priceput niciodată. Dothraki nu cumpără și nu vând. Ei oferă daruri și le primesc. Dacă ai fi așteptat...

Am așteptat. Pentru coroana mea, pentru tronul meu, pentru tine. În toți acei ani, tot ce-am primit vreodată a fost o oală de aur topit. De ce ți-au dat ție ouăle de dragon? Ar fi trebuit să fie ale mele. Dacă aș fi avut un dragon, aș fi arătat lumii întregi ce înseamnă vorbele noastre. Viserys începu să râdă până când falca-i căzu de pe față, fumegând, iar din gură-i țâșni sângele și aurul topit.

Când se trezi, gâfâind, coapsele-i erau năclăite de sânge.

O clipă nu-și dădu seama ce era. Lumea tocmai începuse să se lumineze, iar iarba înaltă foșnea ușor în vânt. *Nu, te rog, mai lasă-mă să dorm. Sunt așa de obosită.* Încercă să se cuibărească la loc sub mormanul de iarbă pe care o rupsese înainte de culcare. Unele fire păreau umede. Să fi plouat din nou? Se ridică, temându-se ca nu cumva să fi făcut pe

ea în somn. Când își duse degetele la nas, mirosi sângele de pe ele și-și dădu seama că nu era decât perioada aceea a lunii.

Dacă n-ar fi fost atât de bolnavă și de speriată, ar fi putut fi ca o ușurare. Dar ea începu să tremure violent. Își șterse degetele de pământ și înșfăcă o mână de iarbă să se șteargă între picioare. *Dragonii nu plâng.* Sângera, însă era doar sângele femeiesc. *Totuși, luna este încă la primul pătrar. Atunci, cum?* Încercă să-și amintească când sângerase ultima dată. La ultima lună plină? La cea de dinainte? La cea de dinaintea acesteia? *Nu, nu se poate să fi trecut atât de mult timp de atunci.*

– Mă trag din sânge de dragon, îi spuse tare ierbii.

Cândva, îi șopti iarba, *până când ți-ai înlănțuit dragonii în întuneric.*

– Drogon a ucis o fetiță. O chema... o chema...

Dany nu-și amintea numele copilei. Asta o întristă atât de mult, încât ar fi izbucnit în plâns, dacă lacrimile nu i s-ar fi uscat de mult.

– N-o să am niciodată o fetiță. Am fosta Mama Dragonilor.

Da, răspunse iarba, *dar te-ai întors împotriva copiilor tăi.*

Burta-i era goală, tălpile, jupuite și bășicate, și i se părea că durerile de burtă se înrăutățesc. Măruntaiele ei erau pline de șerpi care se răsuceau, mușcându-i vintrea. Luă în palmele căuș, tremurătoare, apă și nămol. Până la miezul zilei, apa va fi călduță, însă în răcoarea dimineții era aproape rece și o ajută să țină ochii deschiși. În timp ce-și uda fața, văzu sânge proaspăt pe coapse. Tivul zdrențuit al cămășii era pătat de sânge. Se sperie să vadă atât de mult roșu. *Sângele sorocului lunar nu-i decât sângele de la soroc,* însă nu-și amintea să mai fi avut o scurgere atât de abundentă. *Nu cumva e de la apă?* Dacă era apa, era condamnată. Trebuia ori să bea apă, ori să moară de sete.

– Mergi, își porunci Dany. Urmează pârâul și te va duce la Skahazadhan. Acolo te va afla Daario.

Dar se văzu nevoită să-și folosească toată voința de care era în stare doar ca să se ridice din nou în picioare și, când izbuti, reuși doar să rămână așa, înfrigurată și sângerând. Își ridică ochii spre cerul albastru și pustiu, privind soarele chiondărâș. *Deja a trecut jumătate din*

dimineață, își dădu seama uluită. Se sforță să facă un pas, apoi încă unul, și se puse iar în mișcare, urmând micul pârâu.

Ziua începu să se încălzească, iar soarele o bătea drept în cap și peste resturile de păr ars. Apa îi clipocea la tălpi. Mergea prin pârâu. De cât timp? Nămolul moale și maroniu îi dădea o senzație plăcută între degete și o ajuta la tămăduirea bășicilor. *Prin pârâu sau lângă el, trebuie doar să continui să merg. Apa curge la vale. Pârâul mă va conduce la râu, iar râul mă va duce acasă.*

Cu deosebirea că nu era chiar așa.

Meereenul nu era căminul ei, nu va fi niciodată. Era un oraș cu oameni ciudați, cu zei ciudați și păr ciudat, cu stăpâni de sclavi în *tokare* cu franjuri, unde titlurile se obțineau prin curvie, măcelul era o artă, iar câinele, o delicatesă. Meereenul va rămâne întotdeauna orașul Harpiei, iar Daenerys nu putea deveni o harpie.

Niciodată, glăsui iarba, pe tonul aspru al lui Jorah Mormont. *Ai fost avertizată, Înălțimea Ta. Lasă orașul în pace, am zis. Războiul tău este în Westeros, ți-am spus.*

Glasul nu era mai mult decât o șoaptă, dar Dany simți cumva că mergea chiar în urma ei. *Ursul meu,* se gândi, *dragul și bătrânul meu urs, care m-a iubit și m-a trădat.* Îi fusese atât de dor de el. Voia să-i vadă fața urâtă, să-l cuprindă cu brațele și să se lipească de pieptul lui, dar știa că dacă s-ar fi întors Ser Jorah ar dispărea.

– Visez, își zise ea. Visez cu ochii deschiși, în mers. Sunt singură și rătăcită.

Rătăcită pentru că a tândălit într-un loc unde nici nu trebuia să fii, murmură Ser Jorah, la fel de moale ca vântul. *Singură pentru m-ai alungat de lângă tine.*

– M-ai trădat. Mă spionai de dragul aurului.

Pentru casă. Casa a fost tot ce mi-am dorit.

– Și eu. Mă doreai și pe mine.

Dany îi citise în ochi.

Te-am dorit, șopti glasul cu tristețe.

– M-ai sărutat. Nu ţi-am dat niciodată voie, dar ai făcut-o. M-ai vândut duşmanilor, dar la asta te gândeai când m-ai sărutat.

Te-am sfătuit bine. Să-ţi ţii suliţele şi săbiile pentru Cele Şapte Regate, aşa ţi-am zis. Lasă Meereenul meereenilor şi du-te spre apus, ţi-am spus. N-ai ascultat.

– A trebuit să iau Meereenul. Altfel, mi-aş fi văzut copiii flămânzind de-a lungul marşului.

Dany mai vedea şirul de cadavre lăsate de ea în urmă la traversarea Pustietăţii Roşii. Nu era o privelişte pe care şi-ar fi dorit s-o mai vadă vreodată.

– A trebuit să iau Meereenul ca să-mi hrănesc poporul.

Ai luat Meereenul, îi spuse el, *şi totuşi, ai zăbovit pe-acolo.*

– Ca să fiu regină.

Eşti regină, zise ursul ei. *În Westeros.*

– E o cale atât de lungă, se plânse ea. Eram obosită, Jorah. Eram sătulă de război. Voiam să mă odihnesc, să râd, să sădesc copaci şi să-i văd crescând. Nu sunt decât o fată tânără.

Nu. Eşti sânge de dragon. Şoaptele erau tot mai slabe, ca şi cum Ser Jorah ar fi rămas tot mai în urma ei. *Dragonii nu sădesc copaci. Să ţii minte. Să ţii minte cine eşti, ce erai hărăzită să fii. Să nu-ţi uiţi cuvintele.*

– Foc şi sânge, le zise Daenerys firelor de iarbă care se legănau.

O piatră i se mişcă sub talpă. Căzu într-un genunchi şi ţipă de durere, sperând în zadar că ursul o va prinde şi-o va ajuta să se ridice în picioare. Când îşi întoarse capul să se uite după el, tot ce văzu fu apa maronie, şiroind... şi iarba încă legănându-se uşor. *Vântul,* îşi zise, *vântul scutură firele şi le face să se legene.* Numai că nu bătea vântul. Soarele era sus, deasupra capului, şi totul nemişcat şi încins. Musculiţele bâzâiau prin aer, iar deasupra pârâului plutea o libelulă, ţâşnind de colo-colo. Însă iarba se legăna, deşi nu avea niciun motiv să se mişte.

Căută prin apă, găsi o piatră cât pumnul ei, o scoase din mâl. Era o armă nevolnică, dar mai bine cu ea decât cu mâna goală. Din colţul ochilor, Dany văzu iarba mişcându-se din nou, în depărtare, în

dreapta ei. Iarba se legăna și se pleca, de parcă ar fi trecut un rege, însă nu-i apăru niciun rege în fața ochilor. Lumea era verde și pustie. Lumea era verde și tăcută. Lumea era îngălbenită, pe moarte. *Ar trebui să mă ridic*, își zise. *Trebuie să merg. Trebuie să urmez pârâul.*

Prin iarbă răzbătu un zăngănit subțirel, argintiu.

Clopoței, se gândi Dany zâmbind, amintindu-și de Khal Drogo, de soarele-ei-și-stelele, de clopoțeii prinși în șuvițele lui împletite. *Când soarele răsare dinspre apus și apune înspre răsărit, când mările se vor usca și munții se vor legăna în vânt precum frunzele, când pântecele meu se va grăbi iarăși și va purta un copil viu,* Khal *Drogo se va întoarce la mine.*

Însă nimic din acestea nu se întâmplase. *Clopoței*, chibzui Dany din nou. Călăreții ei de sânge o găsiseră.

– Aggo, șopti ea. Jhogo. Rakharo.

Să fi venit și Daario cu ei?

Marea cea verde se deschise. Apăru un călăreț. Coada lui era neagră și strălucitoare, pielea, la fel de întunecoasă precum cuprul șlefuit, ochii, de forma migdalelor amare. În ii păr îi răsunau clopoței. Purta o cingătoare ornamentală și vestă pictată, cu un *arakh* pe un șold și un bici pe celălalt. Un arc de vânătoare și o tolbă cu săgeți erau agățate la șa.

Un singur călăreț, singur. O iscoadă. Era cel care călărea înaintea *khalasarului* pentru a găsi vânatul și iarbă bună și verde, să adulmece orice urmă de dușman, oriunde s-ar putea ascunde. Dacă o găsea acolo, o va ucide, o va silui sau o va lua sclavă. În cel mai bun caz, o va trimite înapoi la babornițele din *dosh khaleen*, unde o bună *khaleesi* se ducea pe lumea cealaltă odată cu ce îi murea *khalul*.

Totuși, n-o văzu. Iarba o ascundea și, pe deasupra, se mai uita și-n altă parte. Dany îi urmări privirile și văzu o umbră în zbor, cu aripile larg desfăcute. Dragonul se afla la aproape doi kilometri distanță și, cu toate astea, iscoada rămase încremenită până când armăsarul lui începu să necheze de frică. Apoi se trezi ca din vis, își întoarse bidiviul și o luă prin iarba înaltă în plin galop.

Dany îl urmări cum se îndepărta. Când zgomotul copitelor se stinse în tăcere, începu să strige. Strigă până când vocea-i deveni un hârâit... iar Drogon veni, pufnind vălătuci de fum. Iarba se plecă înaintea lui. Dany îi sări în spate. Duhneaa sânge, a sudoare şi a frică, însă nimic din toate astea nu conta.

– Ca să merg înainte, trebuie să mă întorc, zise ea. Picioarele ei goale se strânseră pe gâtul dragonului. Îl îmboldi, iar Drogon se avântă spre cer. Nu mai avea biciul, aşa că-şi folosi palmele şi picioarele pentru a-l întoarce spre nord-est, în direcţia în care se îndreptase iscoada. Drogon se supuse destul de binevoitor; poate că îi adulmecase frica.

În câteva momente trecură de cercetaşul dothraki, pe când acesta galopa de zor, la mare distanţă sub ei. La dreapta şi la stânga, Dany zări locuri unde iarba era arsă şi calcinată. *Drogon a mai venit pe aici şi înainte*, îşi dădu ea seama. Ca un lanţ de insule cenuşii, urmele vânătorii sale străpungeau marea de iarbă verde.

Sub ei apăru o herghelie imensă de cai. Erau şi călăreţi, câteva zeci sau mai mulţi, însă se întoarseră şi o rupseră la fugă din clipa când dădură cu ochii de dragon. Caii se împrăştiară în goană când umbra lui alunecă pe deasupra lor, gonind prin iarbă până când coastele li se albiră din cauza spumei, spulberând pământul cu copitele... însă, oricât erau ei de rapizi, tot nu puteau zbura. Curând, un cal rămase tot mai în urma celorlalţi. Dragonul coborî asupra lui, mugind, şi imediat biata făptură luă foc, totuşi, continuă cumva să gonească, urlând la fiecare pas, până când Drogon se lăsă pe el, frângându-i spinarea. Dany strânse gâtul dragonului cu toată forţa ei, ca s nu alunece de pe el.

Hoitul era prea greu ca el să-l poată duce la bârlogul lui, aşa că Drogon îşi devoră prada chiar acolo, sfâşiind carnea prăjită, în vreme ce iarba ardea peste tot în jur, văzduhul fiind plin de fuioare de fum şi de miros de păr de cal ars. Dany, înfometată, alunecă de pe spatele lui şi mâncă împreună cu el, rupând cu mâinile goale bucăţi de carne fumegândă din stârvul calului, arzându-şi mâinile. *În Meereeen eram regina în mătăsuri, pigulind curmale umplute şi miel cu miere,* îşi aminti ea.

Oare ce-ar crede nobilul meu soț, dacă m-ar vedea acum? Hizdahr ar fi oripilat, fără doar și poate. Însă Daario...

Daario ar râde, și-ar tăia o halcă de carne de cal cu *arakhul* său și s-ar așeza lângă ea să mănânce.

Când cerul dinspre apus luă culoarea unei răni însângerate, auzi ropotul cailor care se apropiau. Dany se ridică, își șterse palmele de cămașa ei de corp zdrențuită și se duse să se așeze lângă dragonul ei.

Așa o găsi *Khal* Jhago, când vreo cincizeci de războinici călare ieșiră dintre vălătucii de fum.

EPILOG

– Nu sunt trădător, declară Cavalerul Cuibarului Grifonului. Sunt omul Regelui Tomme și al tău.

Un clipocit constant, *plici, plici, plici,* îi însoțea afirmațiile, în vreme ce zăpada topită i se scurgea de pe mantie, adunându-se într-o băltoacă pe podea. Ninsese la Debarcaderul Regelui în cea mai mare parte a nopții; afară, zăpada troienită ajunsese până la glezne. Ser Kevan Lannister își strânse mantia mai tare.

– Așa spui tu, ser. Vorbele sunt ca vântul.

– Atunci, lasă-mă să dovedesc adevărul lor cu sabia mea.

Lumina torțelor arunca o strălucire fioroasă asupra părului lung și roșcat și bărbii lui Ronnet Connington.

– Lasă-mă să lupt cu unchiul meu și-am să-ți aduc înapoi capul lui și capul falsului dragon.

Sulițașii Casei Lannister, în mantii stacojii și căști deschise, cu cap de leu, stăteau înșirați de-a lungul peretelui dinspre vest al sălii tronului. Gărzile lui Tyrell, în mantii verzi, erau vizavi de ei, lângă peretele opus. Răceala din sala tronului era aproape palpabilă. Cu toate că nici Regina Cersei, nici Regina Margaery nu se aflau printre ei, prezența lor putea fi simțită otrăvind aerul, ca niște fantome la ospăț.

În spatele mesei se aflau cinci membri ai consiliului mic al regelui, Tronul de Fier, chircit ca o jivină mare și neagră, cu ascuțișurile, ghearele și tăișurile lui, era pe jumătate învăluit în umbră. Kevan Lannister îl simțea în spatele său, o împunsătură între omoplați. Era lesne să ți-l imaginezi pe bătrânul Rege Aerys, cocoțat acolo, sângerând dintr-o rană proaspătă, stingându-se. Dar astăzi tronul era gol. Nu văzuse niciun motiv ca Tommen să li se alăture. Era mai bine să lase băiatul să stea cu mama lui. Numai Cei Șaptea puteau ști cât timp mai aveau mama și băiatul de stat împreună până, la judecata lui Cersei șila posibila ei execuție.

– Ne vom ocupa de unchiul tău și de prefăcutul de fiu-său la timpul potrivit.

Noua Mână a regelui era așezat pe tronul din stejar, cioplit de forma unei mâini, o îngâmfare absurdă pe care o produsese înălțimea sa în ziua când Ser Kevan fusese de acord să-i acorde funcția pe care și-o dorea cu atâta înfocare.

– Vei sta aici până când vom fi gata de marș. Apoi vei avea putea să-ți dovedești loialitatea.

Ser Kevan nu se mai osteni cu asta.

– Escortați-l pe Ser Ronnet înapoi în apartamentele sale, zise el. *Și aveți grijă să rămână acolo*, rămase nerostit. Oricât de zgomotoase fură protestele sale, Cavalerul Cuibarului Grifonului rămase pe lista suspecților. Se credea că mercenarii ajunși în Sud erau conduși de unul dintre cei de-un sânge cu el.

Când ecoul pașilor lui Connington se stingea, Marele Maester Pycelle clătină greoi din cap.

– Unchiul său a stat, cândva, unde șade băiatul acum și i-a zis Regelui Aerys cum îi va face plocon capul lui Robert Baratheon.

Așa se întâmplă când un om ajunge la fel de bătrân ca Pycelle. Tot ce vezi sau auzi îți amintește de ceva ce ai văzut sau ai auzit când erai tânăr.

– Câți soldați l-au însoțit pe Ser Ronnet în oraș? întrebă Ser Kevan.

– Douăzeci, zise Lordul Randyll Tarly, iar majoritatea erau dintre oamenii de nădejde ai lui Gregor Clegane. Nepotul tău, Jaime, i-a

oferit lui Connington. Să se scape de ei, pot să pun rămășag. N-au fost la Iazul Fecioarelor cu o zi înainte, când unul a ucis un om, iar altul, a fost acuzat de siluire. A trebuit să-l spânzur pe primul și să-l jugănesc pe al doilea. Dacă ar fi fost după mine, i-aș trimite pe toți în Rondul de Noapte și pe Connington împreună cu ei. Oamenii de nimic trebuie să se ducă pe Zid, acolo-i locul lor.

– Câinele se ia după stăpân, declară Mace Tyrell. Mantiile negre le-ar veni foarte bine, sunt de acord. Nu aș putea suferi să am astfel de oameni în garda orașului.

O sută dintre propriii săi oameni din Highgarden fuseseră înrolați între mantiile aurite, totuși, era limpede că sub conducerea lui se va rezista oricărei infuzii de oameni din vest, aduși pentru echilibru.

Cu cât îi dau mai mult, cu atât vrea mai mult. Kevan Lannister începea să înțeleagă de ce devenise Cersei atât de ostilă față de Tyrelli. Însă acum nu era momentul să provoace un scandal fățiș. Randyll Tarly și Mace Tyrell veniseră amândoi cu oștiri la Debarcaderul Regelui, în vreme ce mare parte din forța Casei de Lannister rămăsese în ținuturile riverane, descompunându-se repede.

– Oamenii Muntelui au fost întotdeauna niște luptători, spuse el împăciuitor, și s-ar putea să avem nevoie de fiecare om împotriva mercenarilor. Dacă asta-i cu adevărat Compania de Aur, cum insistă șoptitorii lui Qyburn...

– Spune-le cum vrei, zise Randyll Tarly. Totuși, nu sunt decât niște aventurieri.

– Poate, făcu Ser Kevan. Dar, cu cât îi ignorăm mai mult, cu atât devin mai puternici. Am pus să ni se pregătească o hartă, o hartă a incursiunilor. Mare Maester?

Harta era minunată, pictată de mâna unui maestru pe o foaie din cel mai fin pergament, atât de mare, că acoperea toată masa.

– Iată.

Pycelle arătă cu o mână pătată. Unde i se ridicase mâneca robei se vedea un fald de piele albă atârnându-i sub braț.

– Aici și aici. Peste tot pe coastă, dar și prin insule. Tarth, Treptele de Piatră, chiar și Estermont. Iar acum am primit rapoarte că Connington s-ar deplasa spre Capătul Furtunii.

– Dacă-i Jon Connington, rosti Randyll Tarly. Capătul Furtunii.

Lordul Mace Tyrell mormăi cuvintele.

– Nu poate lua Capătul Furtunii. Nici dacă ar fi el Aegon Cuceritorul. Și, dacă reușește, ce-i cu asta? Stannis îl deține acum. Să lăsăm castelul să treacă de la un pretendent la altul, de ce ne-am bate noi capul? Am să-l recuceresc după ce se va dovedi nevinovăția fiicei mele.

Cum poți să-l recucerești, când nu l-au cucerit niciodată până acum, în fond și la urma urmei?

– Înțeleg, domnul meu, dar...

Tyrell nu-l lăsă să termine.

– Acuzațiile împotriva fiicei mele sunt minciuni sfruntate. Întreb din nou *de ce* trebuie să jucăm o farsă de păpușar? Regele Tommen s-o declare nevinovată pe fiica respectivă, ser, și să punem capăt smintelilor aici și acum.

Fă așa, și șușotelile o vor însoți pe Margaery tot restul vieții.

– Nimeni nu se îndoiește de nevinovăția fiicei tale, lordul meu, minți Ser Kevan, însă Înalt Preacucernicia sa insistă asupra judecății.

Lordul Randyll pufni.

– Ce-am devenit, de când regii și înalții lorzi dansează după ciripitul ciorilor?

– Avem dușmani peste tot, Lord Tarly, îi reaminti Ser Kevan. Pe Stannis la nord, oamenii de fier la vest, mercenari în sud. Sfidează-l pe Înaltul Septon și-o să vedem sângele gâlgâind și prin șanțurile de la Debarcaderul Regelui. Dacă vom fi considerați ca împotrivindu-ne zeilor, asta îi va arunca pe smeriți în brațele unora sau altora dintre uzurpatori.

Mace Tyrell rămase neclintit.

– Odată ce Paxter Redwyne îi mătură pe oamenii de fier de pe mare, fiii mei vor recuceri Scuturile. Zăpezile îl vor răpune pe Stannis, ori o va face Bolton. Cât despre Connington...

– Dacă-i el, zise Lordul Randyll.

– Cât despre Connington, repetă Tyrell, ce victorii a repurtat el vreodată ca să ne temem de el? Am fi putut zdrobi răzmeriţa lui Robert la Septa de Piatră. A dat greş. Aşa cum a dat mereu greş şi Compania de Aur. Unii s-ar putea să se grăbească să li se alăture, sunt de acord. Domeniul ar fi scăpat, de smintiţi.

Ser Kevan şi-ar fi dorit să-i împărtăşească întreaga convingere. Îl cunoscuse pe Jon Conningrton, un tânăr uşor cam prea mândru, cel mai isteţ din tot mănunchiul de mici nobili tineri, adunaţi în jurul Prinţului Rhaegar Targaryen, întrecându-se pentru protecţia sa regală. *Arogant, dar capabil şi energic.* Asta, şi talentul său la arme, erau motivele pentru care Nebunul Rege Aerys îl făcuse Mână. Letargia bătrânului Lord Merryweather i-a îngăduit rebeliunii să prindă forţă şi să se răspândească, iar Aerys voia pe cineva tânăr şi viguros pentru a-i face faţă tinereţii şi vigorii lui Robert.

– Prea devreme, declarase Lordul Tywin Lannister când vestea alegerii făcute de rege ajunsese şi la Casterly Rock. Connington e prea tânăr, prea repezit, prea avid de glorie.

Bătălia de la Clopote dovedise adevărul acestor spuse. Ser Kevan se aşteptase ca după aceea Aerys nu va avea de ales şi va trebui să-l cheme din nou pe Tywin la ordine... dar Regele Nebun se adresase lorzilor Chelsted şi Rossart în loc de asta şi plătise cu viaţa şi coroana. *Totuşi, astea toate au fost atât de demult. Dacă acesta-i într-adevăr Jon Connington, va fi un alt om. Mai în vârstă, mai dur, mai călit... mai periculos.*

– Connington s-ar putea să aibă mai mult decât Compania de Aur. Se spune că ar avea şi un pretendent Targaryen.

– Tot ce are-i doar un băiat prefăcut, zise Randyll Tarly. Asta ar putea fi. Sau nu.

Kevan Lannister fusese aici, în aceeaşi sală, când Tywin lăsase trupurile copiilor Prinţului Rhaegar la picioarele Tronului de Fier, învelite în mantii stacojii. Fata fusese recunoscută ca Prinţesa Rhaenys, însă băiatul... *o oroare fără chip, de creier şi oase şi sânge, câteva smocuri*

de păr blond. Niciunul dintre noi nu s-a uitat prea mult. Tywin zicea că acela a fost Prinţul Aegon, iar noi l-am crezut pe cuvânt.

– Aceleaşi poveşti se aud şi spre est. Un al doilea Targaryen, şi încă unul al cărui sânge nu-l poate pune nimeni la îndoială. Daenrys Născută din Furtună.

– La fel de nebună ca taică-său, declară Mace Tyrell.

Acela ar fi acelaşi tată pe care l-a susţinut Highgarden şi Casa Tyrell până la capătul nenorocirii şi dincolo de asta.

– O fi ea nebună, făcu Ser Kevan, dar cu atâta fum împins spre apus, sigur ard nişte focuri pe la răsărit.

Marele Maester Pycelle îşi înălţă capul.

– Dragoni, Aceleaşi poveşti au ajuns şi în Oraşul Vechi. Prea multe ca să fie ignorate. O regină cu părul argintiu, cu trei dragoni.

– Taman la celălalt capăt al lumii, zise Mace Tyrell. Regina Golfului Sclavilor, da. E bine venită acolo.

– Cu asta am fi de acord, spuse Ser Kevan, dar fata este din spiţa lui Aegon Cuceritorul şi nu cred că va fi mulţumită să rămână pentru totdeauna la Meereen. Dacă ar ajunge pe aceste ţărmuri şi şi-ar uni forţele cu Lordul Connington şi acest prinţ al său, prefăcut ori ba... trebuie să-i distrugem pe Connington şi pe pretendentul său *acum*, înainte ca Daenrys Născută în Furtună să vină în vest.

Mace Tyrell îşi încrucişă braţele.

– Vreau să fac exact acest lucru, ser. *După* judecată.

– Mercenarii luptă pentru bani, spuse Marele Maester Pycelle. Cu destul aur, am putea convinge Compania de Aur să ni-l predea pe Lordul Connington şi pe pretendent.

– Da, dacă am avea aur, zise Ser Harys Swyft. Dar vai, lorzii mei, visteria noastră conţine numai şobolani şi gândaci. Le-am scris, din nou, bancherilor myrishieni. Dacă vor cădea de acord să ne şteargă datoria coroanei către Braavos şi să ne ofere un nou împrumut, poate că nu va mai trebui să mărim birurile. Altfel...

– Magisterii din Pentos sunt cunoscuţi drept cămătari şi ei, zise Ser Kevan. Să-i abordăm.

Este și mai puțin probabil ca cei din Pentos sunt să fie de un ajutor decât zarafii din Myrish, însă efortul trebuia făcut. Dacă nu se va găsi o nouă sursă de bani sau dacă Banca de Fier ar putea fi convinsă să ofere o refinanțare a împrumutului, nu va avea de ales și va trebui să plătească datoriile coroanei cu aurul Lannisterilor. Nu îndrăznea să recurgă la noi taxe, nu acum, când cele Șapte Regate erau la marginea revoltei. Jumătate dintre lorzii din teritoriu nu făceau deosebirea între taxare și tiranie, și ar fi sărit în brațele celui mai apropiat uzurpator cât ai bate din palme, dacă asta i-ar face să economisească fie și un ban găurit.

– Dacă și asta dă greș, va trebui să mergi la Braavos să tratezi tu însuți cu Banca de Fier.

Ser Harys începu să tremure.

– Chiar trebuie?

– Tu *ești* trezorierul, glăsui Lordul Randyll cu asprime.

– Eu sunt.

Smocul de păr alb de la vârful bărbiei lui Swyft tremura de indignare.

– Trebuie să-i reamintesc lordului meu că acest necaz nu mi se datorează mie? Și nu toți am avut șansa de a ne umple iar cuferele cu prada jefuită de la Iazul Fecioarelor și din Piatra Dragonului.

– Resping aluziile tale, Swyft! spuse Mace Tyrell scrâșnind. La Piatra Dragonului n-au fost găsite niciun fel bogății, te asigur. Oamenii fiului meu au scotocit fiecare palmă a insulei jilave și mohorâte și nu s-a găsit nici o singură piatră prețioasă sau vreun firicel de aur. Nici vreun semn despre fabuloasa grămadă de ouă de dragon.

Kevan Lannister văzuse Piatra Dragonului cu propriii săi ochi. Se îndoia foarte tare că Loras Tyrell căutase fiecare palmă din vechea cetate. Valyrienii o ridicaseră, la urma urmelor, iar toate lucrările lor duhneau a vrăjitorie. Iar Ser Loras era tânăr și predispus la tot felul de judecăți pripite ale tinereții și mai și fusese rănit grav în timpul asaltului împotriva castelului din apropiere. Dar nu-i va mai aminti lui Tyrell că fiul său preferat nu era infailibil.

– Dacă a fost vreo bogăție la Piatra Dragonului, Stannis ar fi găsit-o, declară el.

– Să continuăm, lorzii mei. Avem două regine de judecat pentru înaltă trădare, după cum vă amintiți. Nepoata mea a ales duelul judiciar, după cum mă informează. Ser Robert Strong o va reprezenta.

– Uriaşul tăcut.

Lordul Randyll făcu o grimasă.

– Spune-mi, ser, de unde a venit acest om? ceru să afle Mace Tyrell. De ce n-am mai auzit până acum numele ăsta? Nu vorbeşte, nu-şi va arăta chipul, nu-i văzut niciodată fără armură. Măcar ştim sigur că are rangul de cavaler?

Nu ştim nici măcar dacă-i în viață. Meryn Trant susținea că Strong nu mânca şi nici nu bea, iar Boros Blount a mers atât de departe, încât a spus că nu l-a văzut niciodată folosind o privată. *De ce i-ar mai trebui? Morții nu se uşurează.* Kevan Lannister avea unele bănuieli destul de întemeiate despre cine era cu adevărat pe sub armura albă, strălucitoare, acest Ser Robert. O bănuială pe care o aveau şi Mace Tyrell şi Randyll, fără nicio îndoială. Oricare-ar fi fost fața ascunsă sub coiful lui Strong, trebuia să rămână tot aşa şi acum. Uriaşul tăcut era singura speranță a nepoatei sale. *Şi să mă rog să fie la fel de formidabil pe cât pare.*

Însă Mace Tyrell nu putea privi mai departe de amenințarea la adresa propriei sale fiice.

– Înălțimea Sa l-a numit pe Ser Robert în Garda Regală, îi aminti Ser Kevan, iar Qyburn garantează şi el pentru om. Fie cum o fi, Ser Robert trebuie să reuşească, lorzii mei. Dacă nepoata mea este dovedită vinovată de trădări, legitimitatea copiilor ei va fi contestată. Dacă Tommen nu mai e rege, Margaery nu va mai fi regină.

Îl lăsă pe Tyrell pe gânduri.

– Indiferent ce-ar fi putut face Cersei, ea încă mai este fiică a Stâncii, sânge din sângele meu. N-am să îngădui să piară ca o trădătoare, dar m-am asigurat că i-am scos colții. Garda ei a fost redusă şi oamenii, înlocuiți cu propriii mei oameni. În locul fostelor ei doamne de companie, va fi însoțită de acum înainte de o septă şi de trei novice, alese de Înaltul Septon. Nu va mai avea niciun cuvânt de spus în treburile guvernării,

nici în educația lui Tommen. Intenționez s-o trimit înapoi la Casterly Rock după judecată și să mă asigur că rămâne acolo. Cred că ajunge.

Lăsă restul nerostit. Cersei era ca o pradă de război acum, sleit de puteri. Orice ucenic de brutar și cerșetor din oraș o văzuse de-acum acoperită de rușine, iar fiecare târfă și codoș de la Văgăuna Vechiturilor până la Cotul Scursorii se holbase la goliciunea ei, ochii lor hulpavi poposindu-i asupra sânilor și a pântecelui, a părților femeiești. Nicio regină nu se mai putea aștepta să domnească din nou după așa ceva. În aur, mătăsuri și smaralde, Cersei fusese o regină, aproape ca o zeiță; goală, era doar o femeie, una în vârstă, cu urme de la naștere pe burtă și sâni care începeau să se lase... după cum căzăturile din mulțime fuseseră atât de bucuroase să le arate soților și ibovnicilor lor. *Mai bine să trăiești în rușine decât să mori cu mândrie*, își spuse Ser Kevan.

– Nepoata mea nu ne va mai pricinui niciun necaz, îi promise lui Mace Tyrell. Ai cuvântul meu.

Tyrell dădu din cap fără pic de entuziasm.

– După cum spui. Margaery a mea preferă să fie judecată de Credință, pentru ca întregul ținut să fie martor la nevinovăția sa.

Dacă fiica ta e nevinovată, așa cum vrei să ne faci să credem, de ce trebuie ca oastea ta să fie prezentă când va fi pusă înaintea acuzatorilor? ar fi putut întreba Ser Kevan.

– Curând, sper eu, zise, înainte de a se întoarce spre Marele Maester Pycelle. Altceva?

Marele Maester își consultă hârțoagele.

– Ar trebui să rezolvăm și cu moștenirea Rosby. Au fost înaintate șase cereri până acum...

– Putem rezolva cazul Rosby și altă dată. Altceva?

– Preparativele pentru Prințesa Myrcella.

– Asta se întâmplă când ai de-a face cu dornishenii, zise Mace Tyrell. Nu s-ar putea găsi o partidă mai bună pentru fată?

Poate propriul tău fiu, Willas? Ea, desfigurată de un dornishean, el, ologit de altul.

– Fără îndoială, spuse Ser Kevan, însă avem destui duşmani, nu trebuie să provocăm şi Dornul. Dacă Doran Martell şi-ar alătura forţele celor ale lui Connington, în sprijinul acestui prefăcut dragon, ar putea să iasă foarte prost pentru noi toţi.

– Poate îi convingem pe prietenii noştri dornisheni să trateze cu Lordul Connington, zise Ser Harys Swyft, chicotind enervant. Ne-ar scăpa de multe probleme şi eforturi.

– Da, aşa ar fi, spuse Ser Kevan plictisit.

Venise vremea să termine.

– Vă mulţumesc, lorzii mei. Hai să ne revedem peste cinci zile. După judecata lui Cersei.

– Cum ţi-e voia. Fie ca Războinicul să le dea putere braţelor lui Ser Robert.

Cuvintelor le lipsea entuziasmul, iar adâncitura bărbiei lui Mace Tyrell îi oferi Lordului Regent cea mai grăbită plecăciune. Dar tot era ceva, şi pentru asta Ser Kevan Lannister era recunoscător.

Randyll Tarly părăsi sala cu lordul său suzeran, suliţaşii cu mantii verzi urmându-i îndeaproape.

Tarly este adevăratul pericol, reflectă Ser Kevan când le urmărea plecarea. *Un om îngust la minte, dar cu o voinţă de fier şi subtil, şi un soldat cât de bun poate fi unul instruit în Reach. Dar cum să-l câştig de partea noastră?*

– Lordul Tyrell nu mă iubeşte defel, glăsui Maerele Maester Pycelle pe un ton mohorât, după ce Mâna plecase. Povestea cu ceaiul de lună... eu n-aş fi vorbit niciodată de ea, dar Văduva Regelui mi-a poruncit! Dacă nu-l deranjează pe Lordul Regent, aş dormi mai bine, dacă mi-ai împrumuta câţiva dintre străjerii tăi.

– Lordul Tyrell s-ar putea să ia asta drept un afront.

Ser Harys Swyft se trase de barbă.

– Şi mie mi-ar trebui nişte străjeri. Sunt vremuri periculoase.

Da, se gândi Kevan Lannister, *iar Pycelle nu este singurul membru al consiliului pe care Mâna noastră l-ar vrea înlocuit.* Mace Tyrell avea propriul lui candidat la funcţia de lord trezorier: unchiul său, Lordul

Seneşal de Highgarden, căruia oamenii-i ziceau Garth Umflatul. *Ultimul lucru de care am nevoie este încă un Tyrell în micul consiliu.* Era deja depăşit numeric. Ser Harys era tatăl soţiei sale, iar pe Pycelle se putea, de asemenea, conta. Însă Tarly era loial faţă de Highgarden, după cum era şi Paxter Redwyne, lordul amiral şi comandantul flotei, conducându-şi acum navele în jurul Dornului, pentru a se ocupa de oamenii de fier ai lui Euron Greyjoy. Odată ce Redwyne revenea la Debarcaderul Regelui, în consiliul vor fi trei la trei, Lannister şi Tyrell.

Cea de-a şaptea voce ar fi femeia dornisheană care o însoţea pe Myrcella acasă. *Lady Nym. Dar nu-i o doamnă, dacă fie şi numai jumătate din ce spune Qyburn este adevărat.* O fiică bastardă a Viperei Roşii, aproape la fel de notorie ca şi tatăl ei, şi intenţiona să pretindă locul din consiliu pe care Prinţul Oberyn însuşi îl ocupase pentru atât de puţin timp. Ser Kevan încă nu găsise potrivit să-l informeze pe Mace Tyrell despre venirea ei. Ştia că Mâna nu va fi încântat. *Cel de care avem nevoie este Degeţel. Petyr Baelysh avea talentul de a chema dragonii din văzduh.*

– Tocmeşte-i pe oamenii Muntelui, sugeră Ser Kevan. Ronnet cel Roşu nu i-ar mai folosi la nimic.

Nu credea că Mace Tyrell ar fi atât de nătâng, încât să încerce să-i ucidă pe Pycelle sau pe Swyft, însă dacă străjerii îi făceau să se simtă mai în siguranţă, n-aveau decât să aibă şi păzitori.

Cei trei bărbaţi ieşiră împreună din sala tronului. Afară, zăpada se învolbura prin curtea exterioară, ca o fiară în cuşcă, urlând să fie eliberată.

– V-a mai fost vreodată atât de frig? întrebă Ser Harys.

– Nu se poate vorbi despre frig, glăsui Marele Maester Pycelle, când suntem afară.

Traversă, încet, curtea exterioară, întorcându-se în apartamentele sale. Ceilalţi doi mai zăboviră un moment pe treptele spre sala tronului.

– Nu am nici un fel de încredere în aceşti bancheri myrisheni, îi spuse Ser Kevan bunului tată. Ar fi mai bine să te pregăteşti să pleci la Braavos.

Ser Harys nu părea deloc încântat de această perspectivă.

– Dacă trebuie. Dar o spun din nou, acest necaz nu mi se datorează.

– Nu. Cersei a fost cea care a decis că Banca de Fier poate aştepta pentru dobânzile lor. S-o trimit pe ea la Braavos?

Ser Harys clipi.

– Înălţimea Sa... asta... asta...

Ser Kevan îi veni în ajutor.

– A fost o glumă. Una proastă. Du-te şi găseşte un foc pe cinste. Am de gând să fac acelaşi lucru.

Îşi trase mănuşile şi o traversă curtea, aplecându-se tare sub bătaia vântului, în vreme ce mantia îi pocnea şi-i fâlfâia în urmă.

Şanţul secat care înconjura Fortăreaţa lui Maegor era acoperit cu zăpadă de un metru, ţepuşele de fier care înconjurau tranşeul de apărare sclipind de la brumă. Sigura cale de ieşire din Fortăreaţa lui Maegor era peste podul mobil întins peste şanţ. Un cavaler din Garda Regelui era întotdeauna postat la capătul celălalt. În această noapte, îi venise rândul lui Ser Meryn Trant. Cu Balon Swann căutându-l prin Dorne pe cavalerul Stea-Întunecată, cu Loras Tyrell, rănit grav la Piatra Dragonului, şi cu Jaime dispărut prin ţinuturile riverane, numai patru dintre Săbiile Albe mai rămăseseră la Debarcaderul Regelui, iar Ser Kevan îl azvârlise pe Osmund Kettleblack (şi pe frate-său, Osfryd) în temniţă, la câteva ore după mărturisirea lui Cersei, cum că amândoi îi fuseseră ibovnici. Asta făcea să-i rămână numai Trant, plăpândul Boros Blount şi monstrul mut al lui Qyburn, Robert Strong, pentru a-l proteja pe tânărul rege şi familia regală.

Va trebui să găsesc nişte oameni noi pentru Garda Regelui. Tommen ar trebui să aibă şapte cavaleri zdraveni în jurul lui. Pe vremuri, în Garda Regelui serveai pe viaţă, însă asta nu l-a împiedicat pe Joffrey să-l destituie pe Ser Barristan Selmy ca să-i facă loc câinelui său, Sandor Clegane. Kevan se putea folosi de acest precedent. *Aş putea să-l îmbrac pe Lancel într-o mantie albă*, se gândi el. *Este mai multă onoare în asta decât va găsi el vreodată printre Fiii Războinicului.*

Kevan Lannister îşi atârnă mantia plină de zăpadă în salonul său, se descălţă de cizme şi-i porunci servitorului să mai aducă lemne pentru foc.

– Un pocal de vin fiert ar merge numai bine, zise el, așezându-se lângă vatră. Adu-mi unul.

Focul îl toropi curând, iar vinul îl încălzi plăcut pe dinăuntru. De asemenea, îl făcu somnoros, așa că nu îndrăzni să mai bea încă o cupă. Ziua era departe de a se fi terminat pentru el. Avea de citit rapoarte, de scris scrisori. *Și o cină cu Cersei și regele.* Nepoata sa fusese supusă și ascultătoare de la plimbarea de ispășire, slăviți fie zeii. Novicele care se ocupau de ea, au relatat că-și petrecuse o treime din orele de veghe împreună cu fiul ei, o altă treime în rugăciuni, iar restul în baia personală. Se îmbăia de patru-cinci ori pe zi, frecându-și singură pielea cu perii din păr de cal și săpun puternic, din leșie, de parcă ar fi vrut să-și dea pielea jos.

Nu-și va spăla niciodată pata, indiferent cât de tare se va freca. Ser Kevan își aminti de fata care fusese ea odată, atât de plină de viață și de poznașă. Iar când înflorise, ahhh... Mai existase oare vreodată o fecioară atât de dulce pe care s-o veghezi? *Dacă Aerys ar fi fost de acord să o mărite cu Rhaegar, cât de multe morți ar fi fost evitate?* Cersei i-ar fi putut dărui prințului fiii pe care și-i dorea, leii cu ochii violeți și coame argintii... iar cu o asemenea soție, poate că Rhaegar nici nu s-ar mai fi uitat la Lyanna Stark. Fata din nord era de o frumusețe sălbatică, după cum își amintea el, deși, pe de altă parte, oricât de tare ar străluci o torță, nu poate egala niciodată soarele la răsărit.

Însă nu avea nici un rost să ofteze după bătăliile pierdute și după drumurile neîncercate. Ăsta era un viciu al oamenilor bătrâni și terminați. Rhaegar se căsătorise cu Elia din Dorne, Lyanna Stark murise, Robert Baratheon o luase pe Cersei de mireasă și iată unde ajunseseră. Iar în această seară, propriul său drum îl va duce prin camera nepoatei sale și față-n față cu Cersei.

Nu am nici un motiv să mă simt vinovat, își spuse Ser Kevan. *Tywin ar înțelege asta, cu siguranță. Fiica sa a fost cea care a adus rușinea asupra numelui nostru, nu eu. Ce-am făcut eu, am făcut spre binele Casei Lannister.*

Şi nu era ca şi cum fratele său nu făcuse niciodată la fel. În ultimii ani de viaţă ai tatălui, după ce mama lor se sfârşise, părintele lor o luase ca iubită pe fata de rând a unui lumânărar. Nu era ieşit din comun ca un lord văduv să ţină pe lângă el o fată din popor, pe post de încălzitoare de pat... însă Lordul Tytos începu, foarte curând, să o aşeze pe femeia lui lângă el, în sala tronului, acoperind-o cu daruri şi onoruri, ba chiar cerându-i părerea în treburile de stat. Într-un an, ea dădea servitori afară, răstindu-se la cavalerii casei lui, ba chiar vorbind în numele înălţimii sale, atunci când era indisponibil. Devenise atât de influentă, încât în Lannisport se spunea că orice om care voia ca petiţia să-i fie ascultată trebuia să îngenuncheze în faţa ei şi să-i vorbească tare în poală... pentru că urechile lui Tytos Lannister se aflau între picioarele ei. Ajunsese chiar să poarte bijuteriile mamei lor.

Asta până în ziua când inima nobilului lor tată i-a crăpat în piept, în vreme ce cobora treptele spre patul ei. Toţi profitorii care-şi spuneau prietenii ei şi-i căutaseră favorurile au abandonat-o destul de repede când Twyn a dezbrăcat-o în pielea goală, defilând cu ea prin Lannisport, spre docuri, întocmai ca o târfă de duzină. Cu toate că nimeni nu a atins-o, plimbarea a pus capăt influenţei sale. Desigur, Tywin n-ar fi visat niciodată că aceeaşi soartă o aştepta şi pe preţioasa lui fiică.

– Aşa a trebuit să fie, mormăi Ser Kevan sorbind ultima înghiţitură de vin. Înalt Prea-Sfinţia Sa trebuia împăcat. Tommen avea nevoie de sprijinul Credinţei în bătăliile care vor veni. Iar Cersei... copila de aur devenise o femeie lacomă, înfumurată, smintită. Lăsată să guverneze, l-ar fi distrus pe Tommen aşa cum făcuse cu Joffrey.

Afară, vântul se înteţea, zgâriind obloanele încăperii sale. Ser Kevan se ridică în picioare. Era vremea s-o înfrunte pe leoaică în vizuina ei. *I-am tăiat ghearele. Jaime, totuşi...* Dar nu, nu va stărui cu asta.

Îşi puse pe el un pieptar vechi, purtat îndelung, în caz că nepoatei sale îi mai trecea prin minte să-i arunce încă o cupă de vin în faţă, dar îşi lăsă sabia să atârne de cureaua de pe spătarul scaunului. Numai

cavalerii din Garda Regală aveau permisiunea să apară cu săbiile în prezența lui Tommen.

Ser Boros Blount îi păzea pe regele-copil și pe mama sa, când Ser Kevan intră în apartamentele regale. Blount purta o armură incrustată, mantie albă și un coif deschis. Nu arăta prea bine. Boros se îngrășase în ultima vreme, mai ales la față și burtă, dar culoarea din obraji nu era sănătoasă. Și se sprijinea de peretele din spatele său, ca și cum statul în picioare devenise un efort prea mare pentru el.

Masa le era servită de trei novice, fete curate, de origine nobilă, având vârste între doisprezece și șaisprezece ani. În veșmintele lor moi și albe, de lână, una părea mai nevinovată și neprihănită decât cealaltă și, cu toate astea, Înaltul Septon insistase ca nici o fată să nu petreacă mai mult de șapte zile în serviciul reginei, altfel Cersei ar fi putut s-o corupă. Ele aveau grijă de garderoba reginei, îi pregăteau baia, îi turnau vinul, îi schimbau așternuturile dimineața. Una împărțea patul cu ea în fiecare noapte, pentru a se asigura că aceasta nu avea o altă companie nocturnă; alte două dormeau într-o încăpere alăturată, împreună cu septa care le supraveghea.

O fată înaltă ca o barză, cu chipul ciupit de vărsat, îl anunță reginei și fiului ei. Cersei se ridică atunci când intră el și-l sărută ușor pe un obraz.

– Dragă unchiule, este așa de bine că poți cina cu noi.

Era îmbrăcată modest, ca oricare altă matroană, într-o rochie maro închis, cu nasturi până sus, la gât, și o mantie verde, cu glugă, care-i acoperea capul ras. *Înainte de paradă, și-ar fi mascat chelia pe sub o coroană aurie.*

– Vino, ia loc, zise ea. Dorești niște vin?

– O cupă.

Se așeză, încă prudent.

O novice pistruiată le umplu cupele cu vin fierbinte, condimentat.

– Tommen mi-a spus că Lordul Tyrell intenționează să reconstruiască Turnul Mâinii, zise Cersei.

Ser Kevan dădu din cap.

– Noul turn va fi de două ori mai înalt decât cel căruia i-ai dat foc, susţine el.

Cersei scoase un hohot răguşit.

– Lăncii lungi, turnuri înalte... ne sugerează Lordul Tyrell ceva?

Asta-l făcu să zâmbească. *E bine că-şi aminteşte cum să râdă.* Când o întrebă dacă avea tot ce-i trebuia, regina răspunse:

– Sunt foarte bine îngrijită. Fetele astea-s dulci, iar buna septă se îngrijeşte să-mi spun rugăciunile. Dar odată ce nevinovăţia mea-i dovedită, mi-ar plăcea dacă Taena Merryweather m-ar putea servi din nou. Îşi poate aduce fiul la curte. Lui Tommen îi trebuie alţi băieţi în jurul lui, prieteni de origine nobilă.

Era o doleanţă modestă. Ser Kevan nu vedea nici un motiv pentru care n-ar fi putut fi îndeplinită. Se putea îngriji de băiatul Merryweather chiar el, în timp ce Lady Taena o însoţea pe Cersei înapoi la Casterly Rock.

– Am să trimit după ea imediat după judecată, îi promise.

Cina începu cu o supă de vită şi orz, urmată de două prepeliţe şi o frigăruie cu fripturi, de aproape un metru lungime, cu napi, ciuperci şi plin de pâine caldă şi unt la discreţie. Ser Boros gusta din fiecare dintre bucatele servite regelui. O îndatorire umilitoare pentru un cavaler al Gărzii Regale, dar poate că asta era tot de ce era capabil Blount în aceste zile... şi o măsură înţeleaptă, având în vedere felul în care murise fratele lui Tommen.

Regele părea mai fericit decât ultima oară când îl văzuse Kevan Lannister, iar de atunci trecuse mult timp. De la supă la dulciuri, Tommen bolborosi despre ispràvile pisoilor lui, în vreme ce îi hrănea cu bucăţele de frigărui din farfuria regală.

– O pisică rea a stat la geamul meu noaptea trecută, îl informă el pe Kevan la un moment dat, dar Ser Ţopăială a stupit-o şi a şters-o peste acoperişuri.

– Pisica cea rea? zise Ser Kevan amuzat. *Ce băiat drăguţ!*

– Este un motan negru, bătrân, cu o ureche sfâşiată, îi spuse Cersei. Un animal murdar, cu toane rele. Odată l-a zgâriat pe Joff pe mână.

Apoi se strâmbă.

– Pisicile vânează şobolanii, ştiu, însă ăsta... se ştie că s-a dus să atace corbii la cuibarele lor.

– Am să le poruncesc vânătorilor de şobolani să pregătească o capcană pentru el.

Ser Kevan nu-şi putea aminti s-o mai fi văzut pe nepoata sa atât de tăcută şi supusă, atât de timidă. Dar totul era spre binele ei, presupunea el. Însă îl şi întrista într-un fel. *Văpaia ei s-a stins, ea, care obişnuia să ardă atât de intens.*

– N-ai întrebat nimic despre fratele tău, zise el, în vreme ce aşteptau să li se aducă prăjiturile cu frişcă, care erau preferatele regelui.

Cersei îşi ridică bărbia şi ochii ei verzi străluciră în lumina lumânărilor.

– Jaime? Ai vreo veste?

– Niciuna. Cersei, s-ar putea să fie nevoie să te pregăteşti pentru...

– Dacă ar fi murit, aş fi ştiut deja. Am intrat în această lume împreună, unchiule. Nu ar pleca fără mine.

Luă o gură de vin.

– Tyrion poate pleca oricând doreşte. Nici despre el nu ai nici o veste, presupun.

– Nu, n-a încercat nimeni, în ultima vreme, să ne vândă un cap de pitic.

Ea dădu din cap.

– Unchiule, pot să te întreb ceva?

– Orice pofteşti.

– Soţia ta... ai de gând s-o aduci la curte?

– Nu.

Dorna era o ființă blândă, niciodată comodă, însă sociabilă, cu mulţi prieteni şi rude în preajma ei. Se descurcase bine cu copiii lor,

visa să aibă nepoți, se ruga de șapte ori pe zi, îi plăceau croșetatul și florile. La Debarcaderul Regelui s-ar simți la fel de bine ca vreunul dintre pisoii lui Tommen într-o groapă cu vipere.

– Doamnei mele nu-i plac călătoriile. Locul ei este la Lannisport.

– Este o femeie înțeleaptă, care-și cunoaște locul.

Nu-i plăcu deloc cum sunase asta.

– Zi ce vrei să spui.

– Păi cred că am și spus-o.

Cersei își ridică pocalul. Fata pistruiată îl umplu din nou. Prăjiturile cu frișcă apărură și ele, iar conversația luă o turnură mai lejeră. Numai după ce Tommen și pisoii lui fură escortați spre dormitorul regal de către Ser Boros, discuția lor se aplecă asupra procesului reginei.

– Frații lui Osney nu vor sta cu mâinile-n sân, privindu-l cum moare, îl preveni Cersei.

– Nici nu m-aș aștepta la una ca asta. Am pus să fie arestați amândoi.

Asta păru s-o fi luat prin surprindere.

– Sub ce acuzație?

– Relații trupești cu o regină. Înalt Prea-Sfințitul afirmă că ai mărturisit că te-ai fi culcat cu amândoi, ai uitat?

Ea se înroși la față.

– Nu. Ce-ai să faci cu ei?

– Zidul, dacă-și recunosc vina. Dacă neagă, s-ar putea trezi înaintea lui Ser Robert. Astfel de oameni n-ar fi trebuit niciodată să ajungă atât de sus.

Cersei lăsă capul în jos.

– I-am... i-am privit greșit.

– Se pare că ai privit greșit o mulțime de bărbați cumsecade.

Ar mai fi putut spune și altele, dar novicea cu părul negru, cu obrajii bucălați, se întoarse în încăpere să anunțe:

– Lordul meu și doamna mea, îmi pare rău că intervin, dar este un băiat jos. Marele Maester Pycelle solicită prezența imediată a Lordului Regent.

Aripi întunecate, cuvinte întunecate, se gândi Ser Kevan. *Să fi căzut Capătul Furtunii? Sau o fi venit vorbă de la Bolton, în nord?*

– S-ar putea să fie veşti despre Jaime, zise regina.

Exista o singură cale de a afla. Ser Kevan se ridică.

– Te rog să mă ierţi.

Înainte de plecare, se lăsă într-un genunchi şi sărută mâna nepoatei. Dacă uriaşul ei tăcut nu reuşea, acesta putea fi ultimul sărut de care avea parte.

Mesagerul era un băiat de opt sau nouă ani, atât de înfofolit în blănuri, încât semăna cu un pui de urs. Trant îl ţinuse să aştepte afară, pe podul mobil, în loc să-l lase să intre în fortăreaţă.

– Du-te şi tu la căldură, băiete, îi spuse Ser Kevan, împingându-i în palmă un ban. Ştiu prea bine drumul spre cuibare.

Ninsoarea se oprise, în sfârşit. Dincolo de vălul de nori zdrenţuiţi, o lună plină plutea indiferentă şi albă ca un bulgăre de zăpadă. Stelele străluceau reci şi îndepărtate. Pe când Ser Kevan mergea prin curtea interioară, castelul părea un loc străin, unde fiecărei cetăţi şi fiecărui turn îi crescuseră dinţi de gheaţă, iar toate cărările cunoscute dispăruseră sub o pătură albă. Un ţurţur lung ca o suliţă se desprinse de sus şi îi căzu la picioare, spărgându-se. *Toamna la Debarcaderul Regelui,* îşi spuse. *Oare cum trebuie să fie pe Zid?*

Uşa fu deschisă de slujnica în casă, o creatură numai piele şi os, într-o robă tivită cu blană, mult prea mare pentru ea. Ser Kevan îşi scutură zăpada de pe cizme, îşi scoase mantia şi i-o aruncă.

– Marele Maester mă aşteaptă, anunţă el.

Fata dădu din cap, solemnă şi tăcută, arătând spre trepte.

Încăperile lui Pycelle se aflau sub cuibar, un apartament spaţios, plin de rafturi cu ierburi, balsamuri şi poţiuni, dar şi de rafturi ticsite de cărţi şi pergamente. Ser Kevan le găsise întotdeauna agasant de bine încălzite. Dar nu şi acum. Odată ce trecu de uşă, frigul deveni chinuitor. Cenuşă neagră şi tăciuni stinşi peste tot, erau tot ce mai rămăsese din

focul vetrei. Câteva lumânări pâlpâitoare aruncau, ici-colo, pete de lumină slabă.

Restul era învăluit în umbră... cu excepția locului de sub fereastra deschisă, unde câteva cristale de gheață licăreau în lumina lunii, răsucindu-se în vânt. Pe scaunul de lângă fereastră zăcea un corb, albicios, uriaș, cu penele zburlite. Era cel mai mare corb pe care-l văzuse vreodată Kevan Lannister. Mai mare decât orice șoim de vânătoare de la Casterly Rock, mai mare decât cea mai zdravănă bufniță. Zăpada suflată de vânt dansa în jurul lui, iar lumina lunii îl poleise cu argintiu.

Nu argintiu. Alb. Pasărea-i albă.

Corbii albi din Citadelă nu aduceau mesaje, precum verișorii lor întunecați. Când apăreau de prin Orașul Vechi, o făceau cu un singur scop: să anunțe o schimbare de anotimp.

– Iarnă, spuse Ser Kevan.

Cuvântul lăsă în aer o pâclă albă. Se duse de la fereastră.

Apoi, ceva-l izbi în piept, chiar între coaste, dur ca un pumn de uriaș. Îi tăie răsuflarea și-l trimise clătinându-se îndărăt. Corbul alb se ridică în aer, lovindu-l peste cap cu aripile sale decolorate. Ser Kevan aproape că se aruncă în scaunul de la fereastră. *Ce... cine...* În piept avea înfiptă o săgeată, până aproape de pene. *Nu. Nu! Așa a murit și fratele meu.* Sângele se scurgea din jurul cozii.

– Pycelle, murmură el buimăcit. Ajută-mă... eu...

Și-atunci văzu. Marele Maester Pycelle era așezat la masa lui, cu capul lăsat pe un tom grandios, legat în piele, așezat dinainte. *Doarme,* se gândi Kevan... până când clipi și atunci văzu tăietura roșiatică, adâncă, de pe craniul bătrânului și sângele adunat sub cap, murdărindu-i paginile cărții. Peste tot în jurul lumânării erau împrăștiate așchii de os și creier, ca niște insule în lacul de ceară topită.

Voia străjeri, își zise Ser Kevan. *Ar fi trebuit să-i trimit străjeri.* Să fi avut Cersei dreptate de la bun început? Asta era, oare, lucrătura nepotului său?

– Tyrion? strigă el. Unde...?

– Departe, răspunse un glas familiar.

Stătea într-o zonă de întuneric, lângă raftul cu cărţi, rotofei, palid, cu umerii rotunjiţi, ţinând o arbaletă în mâinile moi şi pudrate.

– Varys?

Eunucul lăsă arbaleta jos.

– Ser Kevan, iartă-mă dacă poţi. Nu-ţi doresc răul. N-am săvârşit asta din ură. A fost pentru regat. Pentru copii.

Am copii. Am o nevastă. Oh, Dorna. Îl copleşi durerea. Închise ochii, îi deschise din nou.

– Sunt... sunt sute de soldaţi ai Lannisterilor în acest castel.

– Dar niciunul în această încăpere, din fericire. Mă îndurerează ce spui, lordul meu. Nu meriţi să mori singur, într-o asemenea noapte rece şi întunecată. Sunt mulţi ca tine, oameni buni, în serviciul unor cauze rele... însă ai ameninţat să distrugi toate realizările bune ale reginei, să împaci Highgarden şi Casterly Rock, să legi Credinţa de micul tău rege, să uneşti cele Şapte Regate sub domnia lui Tommen. Aşadar...

Răbufni o pală de vânt. Ser Kevan se cutremură violent.

– Îţi este frig, lordul meu? întrebă Varys. Iartă-mă. Marele Maester s-a scăpat pe el murind, iar putoarea era atât de îngrozitoare, încât m-am temut să nu mă înăbuş.

Ser Kevan încercă să se ridice, însă puterile îl părăsiseră. Nu-şi mai putea simţi picioarele.

– Mi s-a părut că arbaleta ar fi cea mai nimerită. Ai împărtăşit atât de multe cu Lordul Tywin, încât de ce nu? Nepoata ta va crede că te-au ucis cei din neamul Tyrell, poate cu complicitatea Pezevenghiului. Ei o vor suspecta pe ea. Cineva, pe undeva, va afla o cale să dea vina pe dornisheni. Îndoieli, diviziuni, neîncredere vor înghiţi chiar şi bucata de pământ pe care stă regele tău copil, în vreme ce Aegon îşi va ridica iarăşi flamura deasupra Capătului Furtunii, iar lorzii din ţinuturi se vor aduna în juru-i.

– Aegon?

Pentru o clipă nu mai înţelese. Apoi îşi aminti. Un copil învelit într-o mantie stacojie, pânza mânjită cu sângele şi creierii lui.

– Mort. E mort.

– Nu.

Glasul eunucului părea că se îngroașă.

– Este aici. Aegon a fost pregătit pentru domnie încă dinainte să înceapă să meargă. A fost antrenat pentru arme, așa cum trebuie să fie un cavaler, dar instruiriea lui nu s-a oprit aici. Știe să citeacă și să scrie, vorbește mai multe limbi, a studiat istoria, legile și poezia. O septă l-a inițiat în misterele Credinței, în momentul când a fost destul de mare ca să le înțeleagă. A locuit împreună cu pescarii, a lucrat cu mâinile lui, a înotat în râuri, a întins plase și a învățat să-și spele propriile haine după nevoie. Poate pescui și poate să gătească, știe să coasă o rană, știe ce înseamnă să fii flămând, să fii hăituit, să-ți fie teamă. Tommen a fost învățat că regatul i se cuvine de drept. Aegon știe că regatul este îndatorirea sa, că un rege trebuie să-și pună propriul popor pe primul loc, să trăiască și să domnească pentru oamenii lui.

Kevan Lannister încercă să strige... după gărzile sale, după nevastă, după fratele său... însă cuvintele nu-i ieșeau. Sângele îi picura de la gură. Se cutremură violent.

– Îmi pare rău.

Varys îi răsuci mâinile.

– Știu că suferi. Și, totuși, eu stau aici și trăncănesc întruna ca o bătrână cu mintea dusă. E vremea să sfârșim și cu asta.

Eunucul își strânse buzele și scoase un fluierat.

Ser Kevan era rece ca gheața și fiecare respirație greoaie îi trimitea un nou junghi dureros prin tot corpul. Surprinse o mișcare, auzi sunetul jos, târșâit, al unor papuci pe piatră. Un copil nu mai mare de nouă-zece ani ieși din întuneric, un băiat palid, îmbrăcat într-o robă zdrențuită. Un altul se ivi din spatele scaunului Marelui Maester. Fata care-i deschisese ușa era și ea acolo. Îl înconjuraseră cu toții. Erau șase la număr, copii cu fețe palide, cu ochi întunecați, băieți și fete deopotrivă.

Iar în mâini aveau pumnale.

WESTEROS

REGELE-BĂIAT

TOMMEN BARATHEON, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpânul Celor Șapte Regate, un băiat de opt ani

- soția sa, REGINA MARGAERY din Casa Tyrell, măritată de trei ori, văduvă de trei ori, acuzată de înaltă trădare, ținută prizonieră în Marele Sept al lui Baelor
  - însoțitoarele și verișoarele ei, MEGGA, ALLA și ELINOR TYRELL, acuzate de imoralitate
    - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier
- mama lui, CERSEI din Casa Lannister, Regină Moștenitoare, Lady de Casterly Rock, acuzată de înaltă trădare, prizonieră în Marele Sept al lui Baelor
- frații și surorile lui:
  - fratele lui mai mare, (REGELE JOFFREY I BARATHEON), otrăvit în timpul ospățului său de nuntă
  - sora lui mai mare, PRINȚESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupilă a Prințului Doran Martell la Sunspear, logodită cu fiul acestuia, Trystane
- pisoii lui, SER GHEARĂ, LADY MUSTAȚĂ, GHETUȚE
- unchii lui:
  - SER JAIME LANNISTER, zis REGICIDUL, fratele geamăn al Reginei Cersei, Lord Comandant al Gărzii Regelui
  - TYRION LANNISTER, zis PEZEVENGHIUL, un pitic, acuzat și condamnat pentru regicid și uciderea nepotului său
- celelalte rude ale sale:
  - bunicul său, (TYWIN LANNISTER), Lord de Casterly Rock, Păzitor al Vestului și Mână a Regelui, ucis în privată de fiul său Tyrion
  - unchiul său, SER KEVAN LANNISTER, Lord Regent și Protector al Regatului, căsătorit cu Dorna Swyft
    - copiii lor:
    - SER LANCEL LANNISTER, un cavaler al Sfântului Ordin al Fiilor Războinicului
    - (WILLEM), fratele geamăn al lui Martyn, ucis la Riverrun
    - MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier
    - JANEI, o fată de trei ani

- mătuşa lui, GENNA LANNISTER, căsătorită cu Ser Emmon Frey
  - copiii lor:
  - (SER CLEOS FREY), ucis de tâlhari
    - fiul lui, SER TYWIN FREY, zis Ty
    - fiul lui, WILLEM FREY, un scutier
  - SER LYONEL FREY, cel de-al doilea fiu al doamnei Genna
  - (TION FREY), un scutier, ucis la Riverrun
  - WALDER FREY, zis WALDER CEL ROŞU, paj la Casterly Rock
- unchiul său, (SER TYGETT LANNISTER), căsătorit cu Darlessa Marbrand
  - copiii lor:
  - TYREK LANNISTER, un scutier, dispărut în timpul revoltelor foamei de la Debarcaderul Regelui, un scutier
    - LADY ERMESANDE HAYFORD, soţia copilă a lui Tyrek
- unchiul său, GERION LANNISTER, pierdut pe mare
  - JOY HILL, fiica lui bastardă

- Consiliul Restrâns al Regelui Tommen:
  - SER KEVAN LANNISTER, Lord Regent
  - LORD MACE TYRELL, Mână a Regelui
  - Marele MAESTER PYCELLE, sfetnic şi vindecător
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant al Gărzii Regelui
  - LORD PAXTER REDWYNE, mare amiral şi comandant al flotei
  - QYBURN, un maester căzut în dizgraţie, cu faimă de necromant, maestru al şoptitorilor

- Fostul Consiliul Restrâns al Reginei Cersei
  - (LORD GYLES ROSBY), lord vistiernic şi maestru al banilor, mort de tuse
  - LORD ORTON MERRYWEATHER, judecător şi maestru al legilor, fugit la Longtable după arestarea Reginei Cersei
  - AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark, mare amiral şi comandant al flotei, fugit pe mare cu flota regală, după arestarea Reginei Cersei

- Garda Regelui Tommen:
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant
  - SER MERYN TRANT
  - SER BOROS BLOUNT, înlăturat şi apoi reabilitat
  - SER BALON SWANN, în Dorne cu Prinţesa Myrcella
  - SER OSMUND KETTLEBLACK
  - SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor
  - (SER ARYS OAKHEART), mort în Dorne

- Curtea lui Tommen la Debarcaderul Regelui:
  - BĂIATUL LUNII, bufonul regal, un măscărici nebun
  - PATE, un băiat de opt ani, țapul ispășitor al Regelui Tommen
  - ORMOND DIN ORAȘUL VECHI, harpistul regal și bard
  - SER OSFRYD KETTLEBLACK, frate cu Ser Osmund și Ser Osney, un căpitan al Gărzii Orașului
  - NOHO DIMITTIS, mesager din partea Băncii de Fier a Braavosului
  - (SER GREGOR CLEGANE), zis MUNTELE CARE CĂLĂREȘTE, mort în urma unei răni otrăvite
  - RENNIFER LONGWATERS, temnicer-șef al carcerelor Fortăreței Roșii

- presupușii amanți ai Reginei Margaery:
  - WAT, un cântăreț care își spune BARDUL ALBASTRU, un prizonier înnebunit din pricina torturii
  - (HAMISH HARPISTUL), un cântăreț bătrân, mort în captivitate
  - SER MARK MULLENDORE, care a pierdut o maimuță și jumătate de braț în Bătălia de la Apa Neagră
  - SER TALLAD zis CEL ÎNALT, SER LAMBERT TURNBERRY, SER BAYARD NORCROSS, SER HUGH CLIFTON
  - JALABHAR XHO, Prinț al Văii Florii Roșii, un exilat din Insulele Verii
  - SER HORAS REDWYNE, găsit nevinovat și eliberat
  - SER HOBBER REDWYNE, găsit nevinovat și eliberat,

- principalul acuzator al Reginei Cersei
  - SER OSNEY KETTLEBLACK, frate cu Osmund și Ser Osfryd, prizonier al Credinței

- oamenii Credinței:
  - ÎNALTUL SEPTON, Tată al Credinței, Glasul Celor Șapte pe Pământ, un bătrân firav
    - SEPTA UNELLA, SEPTA MOELLE, SEPTA SCOLERA, temnicerele reginei
    - SEPTONUL TORBERT, SEPTONUL RAYNARD, SEPTONUL LUCEON, SEPTONUL OLLIDOR, din rândul Celor Mai Cucernici
    - SEPTA AGLANTINE, SEPTA HELICENT, în slujba Celor Șapte în Marele Sept al lui Baelor;
    - SER THEODAN WELLS, zis THEODAN CEL ONEST, piosul comandant al Fiilor Războinicului
    - VRĂBIILE, cei mai umili dintre oameni, înverșunați în evlavia lor

- oameni din Debarcaderul Regelui:
  - CHATAYA, matroana unui bordel de lux
    - ALAYAYA, fiica ei

- DANCY, MAREI, două dintre fetele Chatayei
- TOBHO MOTT, un maestru armurier

- lorzi ai coroanei, juraţi Tronului de Fier:
  - RENFRED RYKKER, Lord de Duskendale
    - SER RUFUS LEEK, un cavaler olog în serviciul lui, castelan de Fortul Mohorât la Duskendale
  - (TANDA STOKEWORTH), Lady de Stokeworth, moartă din cauza unei rupturi de şold
    - fiica ei cea mare, (FALYSE), moartă urlând în celulele negre
      - (SER BALMAN BYRCH), soţul doamnei Falyse, ucis într-un turnir
  - fiica ei cea mică, LOLLYS, slabă la minte, Lady de Stokeworth
    - fiul ei nou-născut, TYRION TANNER, din cei o sută de taţi
    - soţul ei, SER BRONN DE APA NEAGRĂ, mercenar devenit cavaler
  - MAESTER FRENKEN, slujind la Stokeworth

Stindardul Regelui Tommen înfăţişează cerbul încoronat al Baratheonilor, negru pe auriu, şi leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu, gata de luptă.

REGELE DE LA ZID

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon și al Doamnei Cassana din Casa Estermont, Lord de Piatra Dragonului, autoproclamat Rege al Westerosului.

- cu regele Stannis la Castelul Negru:
  - LADY MELISANDRE DIN ASSHAI, zisă FEMEIA ROȘIE, o preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii
  - cavalerii și supușii lui:
    - SER RICHARD HORPE, locțiitorul lui
    - SER GODRY FARRING, zis MOARTEA URIAȘILOR
    - SER JUSTIN MASSEY
    - LORD ROBIN PEASEBURY
    - LORD HARWOOD FELL
    - SER CLAYTON SUGGS, SER CORLISS PENNY, oamenii reginei și adepți înflăcărați ai Stăpânului Luminii
    - SER WILLAM FOXGLOVE, SER HUMFREY CLIFTON, SER ORMUND WYLDE, SER HARYS COBB, cavaleri
  - scutierii lui, DEVAN SEAWORTH și BRYEN FARRING
  - ostaticul lui, MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid
    - pruncul lui Rayder, „prințul sălbatic"
      - doica băiatului, GILLY, o tânără sălbatică
      - pruncul lui Gilly, „abominația" zămislită cu propriul ei tată, (CRASTER)

- la Rondul de Est la Mare:
  - REGINA SELYSE din Casa Florent, soția lui
    - PRINȚESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani
      - CHIP PETICIT, bufonul tatuat al lui Shireen
    - unchiul ei, SER AXELL FLORENT, întâiul dintre oamenii reginei, care își zice Mâna Reginei
    - cavalerii și supușii ei, SER NARBERT GRANDISON, SER BENETHON SCALES, SER PATREK DE MUNTELE REGELUI, SER DORDEN MOHORÂTUL, SER MALEGORN DE LA IAZUL

ROȘU, SER LAMBERT WHITEWATER, SER PERKIN FOLLARD, SER BRUS BUCKLER
- SER DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste și Mână a Regelui, zis CAVALERUL CEAPĂ
- SALLADHAR SAAN din Lys, un pirat și un mercenar, căpitan al *Valyrianei* și al flotei de galere
- TYCHO NESTORIS, trimis al Băncii de Fier a Braavosului

Stannis a adoptat drept stindard inima înflăcărată a Stăpânului Luminii, o inimă roșie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii se află cerbul încoronat al Casei Baratheon, de culoare neagră.

REGELE INSULELOR DE FIER ŞI AL NORDULUI

Casa Greyjoy din Pyke susţine că descinde din Regele Cenuşiu din Epoca Eroilor. Legenda spune că Regele Cenuşiu a stăpânit marea însăşi şi a luat o sirenă de soţie. Aegon Dragonul a încheiat şirul, fiind ultimul Rege al Insulelor de Fier, dar a îngăduit oamenilor de fier să reînvie vechiul lor obicei şi să aleagă cine dintre ei trebuie să aibă întâietate. Aceştia l-au ales pe Lordul Vickon de Pyke. Blazonul Greyjoy este un kraken auriu pe fond negru. Deviza lor este *Noi nu secerăm*.

EURON GREYJOY, Al Treilea pe Numele Său după Regele Cenuşiu, Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Rege al Sării şi al Stâncii, Fiu al Vântului Mării, şi Lord Secerător de Pyke, căpitan al *Tăcerii*, zis OCHI-DE-CIOARĂ

- fiul său mai mare, (BALON), Rege al Insulelor de Fier şi al Nordului, Al Nouălea pe Numele Său după Regele Cenuşiu, a murit căzând de pe un pod
    - LADY ALANNYS, din Casa Harlaw, văduva lui Balon
    - copiii lor:
        - (RODRIK), ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon
        - (MARON), ucis în timpul primei rebeliuni a lui Balon
        - ASHA, căpitan al *Vântului Negru* şi cuceritoare a castelului Deepwood Motte, măritată cu Erik Ironmaker
        - THEON, numit de oamenii Nordului THEON SCHIMBĂ-MANTIE, prizonier la Dreadfort
    - fratele lui mai mic, VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitan al *Victoriei de Fier*
    - fratele lui mai mic, AERON, zis PĂR UMED, un preot al Zeului Înecat

- căpitanii şi partizanii lui:
    - TORWOLD DINTE-NEGRU, JON MYRE MUTRĂ-ACRĂ, RODRIK NĂSCUT-LIBER, VÂSLAŞUL ROŞU, LUCAS CODD STÂNGACIUL, QUELLON HUMBLE, HARREN HALF-HOARE, KEMMETT PYKE BASTARDUL, QARL ROBUL, MÂNĂ DE PIATRĂ, RALF PĂSTORUL, RALF DE LORDSPORT

- echipajul lui:
  - (CRAGORN), care a suflat hornul iadului și a murit

- lorzii lui stegari:
  - ERIK FIERARUL, zis ERIK RUPE-NICOVALĂ și ERIK CEL DREPT, Lord Administrator al Insulelor de Fier, castelan la Pyke, un bătrân renumit odinioară, însurat cu Asha Greyjoy
  - lorzi din Pyke:
    - GERMUND BOTLEY, Lord de Lordsport
    - WALDON WYNCH, Lord de Crângul de Fier
  - lorzi din Vechiul Wyk:
    - DUNSTAN DRUMM, Toba, Lord de Vechiul Wyk
    - NORNE GOODBROTHER, de Shatterstone
    - STONEHOUSE
  - lorzi din Marele Wyk:
    - GOROLD GOODBROTHER, Lord de Hammerhorn
    - TRISTON FARWYND, Lord de Sealskin Point
    - SPARR
    - MELDRED MERLYN, Lord de Pebbleton
  - lorzi de Orkmont:
    - ALYN ORKWOOD, zis ORKWOOD de ORKMONT
    - LORD BALON TAWNEY
  - lorzi de Saltcliffe:
    - LORD DONNOR SALTCLIFFE
    - LORD SUNDERLY
  - lorzi de Harlaw:
    - RODRIK HARLAW, zis CITITORUL, Lord de Harlaw, Lord de Turnuri, Harlaw of Harlaw
    - SIGFRYD HARLAW, zis SIGFRYD SILVERHAIR, unchiul său stăpân peste Castelul Harlaw
    - HOTHO HARLAW, zis HOTHO COCOȘATUL, de la Turnul Sclipirii, un văr
    - BOREMUND HARLAW, zis BOREMUND CEL ALBASTRU, stăpân al Colinei Baborniței, un văr
  - lorzi ai insulelor mai mici și ai stâncilor:
    - GYLBERT FARWYND, Lord de Lumina Solitară

- cuceritorii de fier:
  - pe Insulele Scutului:
    - ANDRIK CEL POSOMORÂT, Lord de Scutului Sudului
    - NUTE BĂRBIERUL, Lord al Scutului de Stejar
    - MARON VOLMARK, Lord al Scutului Verde

        - SER HARRAS HARLAW, Lord al Scutului Cenuşiu, Cavalerul Grădinilor Cenuşii
- la Moat Cailin
    - RALF KENNING, castelan şi comandant
        - ADRACK HUMBLE, căruia îi lipseşte o jumătate de braţ
        - DAGON CODD, care nu se predă nimănui
- la Castelul lui Torrhen
    - DAGMER, zis CLEFTJAW, corabiei *Înghiţitoarea Valurilor*
- la Deepwood Motte
    - ASHA GREYJOY, fiica krakenului, căpitan al *Vântului Negru*
        - iubitul ei, QARL FECIOARA, un săbier
        - fostul ei iubit, TRISTIFER BOTLEY, moştenitor la Lordsport, deposedat de pământurile lui
        - echipajul ei, ROGGON BARBĂ-RUGINIE, GÂLCEVITORUL, ROLFE PITICUL, LORREN BALTAGUL, CIOARA NEAGRĂ ROOK, DEGETE, HARL ŞASE-DEGETE, DALE PLEOAPĂ-CĂZUTĂ, EARL HARLAW, CROMM, HAGEN CORNUL şi frumoasa lui fiică roşcată
        - vărul ei, QUENTON GREYJOY
        - vărul ei, DAGON GREYJOY, zis DAGON BEŢIVANUL.

ALTE CASE MARI ŞI MICI

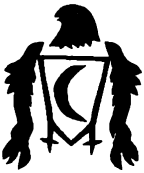

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenţi ai Regilor din Munte şi Vale. Blazonul lor este luna-şi-şoimul, alb pe un fond azuriu. Casa Arryn n-au luat partea nimănui la Războiul Celor Cinci Regi.

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios de opt ani, zis uneori PRIGOREL.

- mama lui, (LADY LYSA de Casa Tully), văduvă a Lordului Jon Arryn,, care şi-a găsit moartea împinsă pe Poarta Lunii
- tutorele lui, PETYR BAELISH, zis DEGEŢEL, Lord Suprem al Tridentului şi Lord Protector al Văii
    - ALAYNE STONE, fiica naturală a Lordului Petyr, o fecioară de treisprezece ani, în realitate Sansa Stark
    - SER LOTHOR BRUNE, un mercenar în slujba Lordului Petyr, căpitan al gărzilor la Eyrie
    - OSWELL, un oştean cărunt în slujba Lordului Petyr, zis uneori KETTLEBLACK
    - SER SHADRICK DE LA VIROAGA UMBROASĂ, zis ŞOARECELE NEBUN, un cavaler rătăcitor în slujba Lordului Petyr
    - SER BYRON CHIPEŞUL, SER MORGARTH ZGLOBIUL, cavaleri rătăcitori în slujba Lordului Petyr

- curtea şi supuşii lui:
    - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător şi preceptor
    - MORD, un temnicer brutal cu dinţi de aur
    - GRETCHEL, MADDY şi MELA, slujitoare

- lorzii lui stegari, Lorzi ai Muntelui şi ai Văii:
    - YOHN ROYCE, zis YOHN BRONZ, Lord de Runestone
        - fiul său, SER ANDAR, moştenitor la Runestone
    - LORD NESTOR ROYCE, Înalt Administrator al Văii şi castelan al Porţilor Lunii

- fiul şi moştenitorul lui, SER ALBAR
- fiica sa, MYRANDA, zisă RANDA, o văduvă încă tânără
- MYA STONE, fiica bastardă a Regelui Robert
- LYONEL CORBRAY, Lord de Casa Inimii
  - SER LYN COBRAY, fratele lui, care mânuieşte renumita sabie Doamna Deznădejdii.
  - SER LUCAS CORBRAY, fratele lui mai mic
- TRISTON SUNDERLAND, Lord de Trei Surori
  - GODRIC BORRELL, Lord de Sora Dulce
  - ROLLAND LONGTHORPE, Lord de Sora Lungă
  - ALESANDOR TORRENT, Lord de Sora Mică
- ANYA WAYNWOOD, Lady de Ironoaks
  - SER MORTON, fiul cel mare şi moştenitorul ei
  - SER DONNEL, Cavalerul Porţii Însângerate
  - WALLACE, mezinul ei
  - HARROLD HARDYNG, pupilul ei, un scutier numit adesea HARRY MOŞTENITORUL
- SER SYMOND TEMPLETON, Cavalerul de Nouă Stele
- JON LYNDERLY, Lord de Snakewood
- EDMUND WAXLEY, Cavalerul de Wickenden
- GEROLD GRAFTON, Lord de Gulltown
- (EON HUNTER), Lord de Castelul Longbow, decedat de curând
  - SER GILWOOD, fiul cel mare al Lordului Eon şi moştenitorul lui, zis acum TÂNĂRUL LORD HUNTER
  - SER EUSTACE, cel de-al doilea fiu al Lordului Eon
  - SER HARLAN, mezinul Lordului Eon
  - Casa Tânărului Lord Hunter:
    - MAESTER WILLAMEN, sfetnic, vindecător, preceptor
- HORTON REDFORT, Lord de Redfort, de trei ori căsătorit
  - SER JASPER, SER CREIGHTON, SER JON, fiul său
  - SER MYCHEL, mezinul lui, proaspăt numit cavaler, căsătorit cu Ysilla Royce de Runestone
- BENEDAR BELMORE, Lord de Strongsong

- căpetenii de clan din Munţii Lunii
  - SHAGGA FIUL LUI DOLF, dintre CIORILE DE PIATRĂ, în prezent căpetenia unei cete în pădurea regelui
    - TIMETT FIUL LUI TIMETT, dintre OAMENII ARŞI
    - CHELLA FIICA LUI CHEYK, dintre URECHILE NEGRE
    - CRAWN FIUL LUI CALOR, dintre FRAŢII LUNII.

Deviza Casei Arryn: *La înălţimea onoarei.*

CASA BARATHEON

Cea mai tânără dintre Marile Case, Casa Baratheon s-a născut în timpul Războaielor de Cucerire, când Orys Baratheon, despre care se zvonea că este fratele lui Aegon Cuceritorul, l-a învins și l-a ucis pe Argilae Arogantul, ultimul Rege al Furtunii. Aegon l-a răsplătit cu castelul, pământurile și fiica lui Argilae. Orys a luat fata de soție și a adoptat blazonul, titlurile și deviza familiei sale. În anul 283 după Cucerirea lui Aegon, Robert din Casa Baratheon, Lord de Capătul Furtunii, l-a răsturnat pe Regele Nebun, Aenys al II-lea Targaryen, pentru a se așeza pe Tronul de Fier. Pretențiile sale la tron veneau dinspre partea bunicii, o fiică a Regelui Aegon al V-lea Targaryen, deși Robert prefera să spună că ciocanul lui de război îi dădea dreptul la tron.

(ROBERT BARATHEON), Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor, și al Primilor Oameni, Lord al Celor Șapte Regate și Protector al Regatului, omorât de un mistreț

- soția lui, REGINA CERSEI, din Casa Lannister
- copiii lor:
    - (REGELE JOFFREY BARATHEON), Primul pe Numele Său, ucis la ospățul lui de nuntă
    - PRINȚESA MYRCELLA, o pupilă în Sunspear, logodită cu Prințul Trystane Martell
    - REGELE TOMMEN BARATHEON, Primul pe Numele Său
- frații lui:
    - STANNIS BARATHEON, Lord rebel de Piatra Dragonului și pretendent la Tronul de Fier
        - fiica lui, SHIREEN, o fată de unsprezece ani
    - (RENLY BARATHEON), Lord rebel de de Capătul Furtunii și pretendent la Tronul de Fier, ucis la Capătul Furtunii, în mijlocul oștirii sale
- copiii lui bastarzi:
    - MYA STONE, o fecioară de nouăsprezece ani, în slujba Lordului Nestor Royce, la Castelul Lunii

- GENDRY, un proscris în ţinuturile riverane, care nu ştie nimic despre drepturile sale din naştere
- EDRIC STORM, fiul lui bastard cu Lady Delena din Casa Florent, pe care l-a recunoscut, ascuns în Lys
  - SER ANDREW ESTERMONT, vărul şi protectorul lui
  - gărzile şi apărătorii lui:
    - SER GERALD GOWER, LEWYS zis PRECUPEAŢA, SER TRISTON DE TALLY HILL, OMER MURĂ
  - (BARRA), fiica lui bastardă cu o târfă din Debarcaderul Regelui, omorâtă la porunca văduvei sale

- celelalte rude ale sale:
  - unchiul său, SER ELDON ESTERMONT, Lord de Piatra Verde
    - vărul lui, SER AEMON ESTERMONT, fiul lui Eldon
      - vărul lui, SER ALYN ESTERMONT, fiul lui Aemon
    - vărul lui, SER LOMAS ESTERMONT, fiul lui Eldon
      - vărul lui, SER ANDREW ESTERMONT, fiul lui Lomas

- lorzi stegari juraţi Capătului Furtunii, lorzii furtunii:
  - DAVOS SEAWORTH, Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste şi Mână a Regelui
    - soţia lui, MARYA, fiica unui tâmplar;
      - fiii lor, (DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC), omorâţi în Bătălia de la Apa Neagră.
      - fiul lor DEVAN, scutier al Regelui Stannis
      - fiii lor, STANNIS şi STEFFON
  - SER GILBERT FARRING, castelan la Capătul Furtunii
    - fiul său, BRYEN, scutier al Regelui Stannis
    - vărul lui, SER GODRY FARRING, zis MOARTEA URIAŞILOR
  - ELWOOD MEADOWS, Lord de Fortăreaţa Grassfield, seneşal la Capătul Furtunii
  - SELWYN TARTH, zis LUCEAFĂRUL DE SEARĂ, Lord de Tarth
    - fiica sa, BRIENNE, FECIOARA DIN TARTH, zisă şi FRUMOASA BRIENNE
      - scutierul ei, PODRICK PAYNE, un băiat de zece ani
  - SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROŞU, Cavaler de Cuibarul Grifonului
    - fratele şi sora lui mai tineri, RAYMUND şi ALYNNE
    - fiul lui bastard, RONALD STORM

    - vărul lui, JON CONNINGTON, cândva Lord de Capătul Furtunii și Mână a Regelui, exilat de Aerys al II-lea Targaryen, crezut mort din cauza băuturii
- LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorii
    - fratele și moștenitorul lui, SER RICHARD MORRIGEN
    - fratele lui, (SER GUYARD MORRIGEN, zis GUYARD CEL VERDE), ucis în Bătălia de la Apa Neagră
- ARSTAN SELMY, Lord de Castelul Recoltei
    - unchiul lui, SER BARRISTAN SELMY
- CASPER WYLDE, Lord de Casa Ploii
    - unchiul lui, SER ORMUND WYLDE, un cavaler bătrân
- HARWOOD FELL, Lord de Felwood
- HUGH GRANDISON, zis BARBĂ CENUȘIE, Lord de Grand-view
- SEBASTION ERROL, Lord de Haystack Hall
- CLIFFORD SWANN, Lord de Stonehelm
- BERIC DONDARRION, Lord de Blackhaven, zis LORDUL FULGERULUI, un proscris în ținuturile riverane, ucis adesea și în prezent considerat mort de-a binelea
- (BRYCE CARON), Lord de Cântecul Nopții, ucis de Ser Philip Foote pe Apa Neagră
    - ucigașul lui, SER PHILIP FOOTE, un cavaler cu un singur ochi, Lord de Cântecul Nopții
    - fratele lui vitreg, de obârșie joasă, SER ROLLAND STORM, zis BASTARDUL DE LA CÂNTECUL NOPȚII, pretendent la titlul de Lord de Cântecul Nopții
- ROBIN PEASEBURY, Lord de Poddingfield
- MARY MERTYNS, doamnă de Pădurea Cețurilor
- RALPH BUCKLER, Lord de Poarta de Aramă
    - vărul lui, SER BRUS BUCKLER.

Blazonul Baratheonilor este un cerb încoronat, negru pe fond auriu. Deviza lor este *A noastră e furia.*

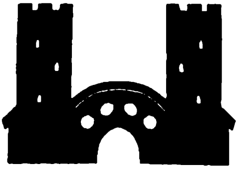

CASA FREY

Freyii sunt stegari ai Casei Tully, dar nu au fost întotdeauna zéloşi în a-şi face datoria. La începutul Războiului Celor Cinci Regi, Robb Stark a câştigat sprijinul Lordului Walder promiţând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale. Când, în schimb, s-a căsătorit cu Lady Jeyne Westerling, Freyii au uneltit cu Roose Bolton şi l-au omorât pe Tânărul Lup împreună cu suita lui la ospăţul care apoi a devenit cunoscut ca Nunta Roşie.

WALDER FREY, Lord de Crossing

- cu prima lui soţie, (LADY PERRA, de Casa Royce):
  - (SER STEVRON FREY), mort după Bătălia de la Oxcross
  - SER EMMON FREY, al doilea fiu al său
  - SER AENYS FREY, care conduce oştirile Freyilor în Nord
    - fiul lui Aenys AEGON BLOODBORN, un proscris
    - fiul lui Aenys, RHAEGAR, an mesager la Portul Alb
  - PERRIANE, fiica lui cea mare, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh

- cu a doua soţie a lui, (LADY CYRENNA, de Casa Swann):
  - SER JARED FREY, un mesager la Portul Alb
  - SEPTON LUCEON, al cincilea fiu al său

- cu cea de-a doua soţie, (LADY AMAREI de Casa Crakehall):
  - SER HOSTEEN FREY, un cavaler renumit
  - LYENTHE, a doua sa fiică, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren
  - SYMOND FREY, cel de-al şaptelea fiu al său, un trezoriei mesager la Portul Alb;
  - SER DANWELL FREY, al optulea fiu al său
  - (MERRETT FREY), al nouălea fiu al său, spânzurat la Pietrele Vechi
    - fiica lui Merrett, WALDA, zisă GRASA WALDA, căsătorită cu Roose Bolton, Lord de Dreadfort
    - fiul lui Merrett WALDER, zis MICUL WALDER, de opt ani, un scutier în slujba lui Ramsay Bolton

- (SER GEREMY FREY), al zecelea fiu al său, înecat
- SER RAYMUND FREY, al unsprezecelea fiu al său

- cu a patra lui soție, (LADY ALYSSA, de Casa Blackwood):
  - LOTHAR FREY, al doisprezecelea fiu al său, zis LOTHAR ȘCHIOPUL
  - SER JAMMOS FREY, al treisprezecelea fiu
    - fiul lui Jammos, WALDER, zis WALDER CEL MARE, de opt ani, un scutier în slujba lui Ramsey Bolton
  - SER WHALEN FREY, al paisprezecelea fiu al său
  - MORYA, a treia fiică a lui, căsătorită cu Ser Flement Brax
  - TYTA, a patra fiică a lui, zisă TYTA FECIOARA

- cu a cincea lui soție, (LADY SARYA de Casa Whent):
  - nicio sarcină

- cu a șasea lui soție, (LADY BETHANY de Casa Rosby):
  - SER PERWYN FREY, al cincisprezecelea fiu al lui Walder
  - (SER BENFREY FREY), al șaisprezecelea fiu al lui Walder, mort de pe urma unei răni căpătate la Nunta Roșie
  - MAESTER WILLAMEN, al șaptesprezecelea fiu al său, care slujește la Castelul Longbow
  - OLYVAR FREY, al optsprezecelea fiu al său, cândva scutier al lui Robb Stark
  - ROSLIN, a cincea fiică a lui, căsătorită cu Lordul Edmure Tully la Nunta Roție, însărcinată cu copilul acestuia

- cu a șaptea lui soție, (LADY ANNARA de Casa Farring):
  - ARWYN, a șasea fiică a lui, o fecioară de paisprezece ani
  - WENDEL, al nouăsprezecelea fiu al său, un paj la Seagard
  - COLMAR, al douăzecilea fiu al său, în vârstă de unsprezece ani, promis Credinței
  - WALTYR, zis TYR, al douăzeci și unulea fiu al său, în vârstă de zece ani
  - ELMAR, al douăzeci și doilea și ultimul fiu al său, un băiat de nouă ani, logodit pentru scurt timp cu Arya Stark
  - SHIREI, cea de-a șaptea fiică a sa și ultima născută, o fată de șapte ani

- a opta lui soție, LADY JOYEUSE de Casa Erenford
  - în prezent însărcinată

- copiii naturali ai Lordului Walder, cu mame diferite
  - WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL
  - MAESTER MELWYS, care slujește la Rosby
  - JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS, alții.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susținători ai pretenției Regelui Tommen la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmașii lui Lann cel Iscusit, legendarul șarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock și Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi răgetul!*

(TYWIN LANNISTER), Lord de Casterly Rock, Scut al Lannisportului, Păzitor al Vestului și Mână a Regelui, ucis de fiul lui pitic în privata sa

- copiii Lordului Tywin:
  - CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, văduvă a Regelui Robert I Baratheon, prizonieră în Marele Sept al lui Baelor
  - SER JAIME, fratele geamăn al lui Cersei, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regelui
    - scutierii lui, JOSMYN PECKLEDON, GARRETT PAEGE, LEW PIPER
    - SER ILYN PAYNE, un cavaler fără limbă, în ultimul timp Dreptatea Regelui, și călău
    - SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROȘU, Cavalerul de Cuibarul Grifonului, trimis la Iazul Fecioarelor cu un prizonier
    - SER ADDAM MARBRAND, SER FLEMENT BRAX, SER ALYN STACKSPEAR, SER STEFFON SWYFT, SER HUMFREY SWYFT, SER LYLE CRAKEHALL zis MISTREȚUL, SER JON BETTLEY zis JON SPÂNUL, cavaleri în oastea lui Ser Jaime la Riverrun
  - TYRION, zis PEZEVENGHIUL, pitic și patricid, un fugar în exil peste Marea Îngustă

- slujitorii lui la Casterly Rock:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor și sfetnic
  - VYLARR, căpitan al gărzilor
  - SER BENEDICT BROOM, maestru al armelor
  - WAT ZÂMBET ALB, un cântăreț

- frații și surorile Lordului Tywin și odraslele lor
  - SER KEVAN LANNISTER, căsătorit cu Dorna din Casa Swyft
  - LADY GENNA, căsătorită cu Ser Emmon Frey, acum Lord de Riverrun
    - fiul cel mare al Gennei, (SER CLEOS FREY), căsătorit cu Jeyne din Casa Darry, omorât de tâlhari
      - fiul cel mare al lui Cleos, SER TYWIN FREY, zis TY, acum moștenitor la Riverrun
      - al doilea fiu al lui Cleos, WILLEM FREY, un scutier
    - fiii mai mici ai Gennei, SER LYONEL FREY, (TION FREY), WALDER FREY zis WALDER CEL ROȘU
  - (SER TYGETT LANNISTER), mort de vărsat
    - TYREK, fiul lui Tygett, dispărut și presupus mort
      - LADY ERMESANDE HAYFORD, soția-copilă a lui Tyrek
  - (GERION LANNISTER), pierdut pe mare
    - JOY HILL, fiica bastardă a lui Gerion, de unsprezece ani

- alte rude apropiate ale Lordului Tywin:
  - (SER STAFFORD LANNISTER), un văr și frate al soției Lordului Tywin, ucis în bătălia de la Oxcross
    - CERENNA și MYRIELLE, fiicele lui Stafford
    - SER DAVEN LANNISTER, fiul lui Stafford
  - SER DAMION LANNISTER, un văr, căsătorit cu Lady Shiera Crakehall
    - fiul lor, SER LUCION
    - fiica lor, LANNA, căsătorită cu Lordul Antario Jast
  - LADY MARGOT, o verișoară, căsătorită cu Lordul Titus Peake

- lorzi stegari și supuși, Lorzi ai Vestului
  - DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark
  - ROLAND CRAKEHALL, Lord de Crakehall
  - SEBASTON FARMAN, Lord de Insula Frumoasă
  - TYTOS BRAX, Lord de Hornvale
  - QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort
  - SER HARYS SWYFT, socrul lui Ser Kevan Lannister
  - REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall
  - GAWEN WESTERLING, Lord de Crag
  - LORD SELMOND STACKSPEAR
  - TERRENCE KENNING, Lord de Kayce
  - LORD ANTARIO JAST
  - LORD ROBIN MORELAND
  - LADY ALYSANNE LEFFORD
  - LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă

- LORD PHILIP PLUMM
- LORD GARRISON PRESTER
- SER LORENT LORCH, un cavaler împroprietărit
- SER GARTH GREENFIELD, un cavaler împroprietărit
- SER LYMOND VIKARY, un cavaler împroprietărit
- SER RAYNARD RUTTIGER, un cavaler împroprietărit
- SER MANFRYD YEW, un cavaler împroprietărit
- SER TYBOLT HETHERSPOON, un cavaler împroprietărit.

CASA MARTELL

Dorne a fost ultimul dintre Cele Şapte Regate care a jurat credinţă Tronului de Fier. Sângele, obiceiurile şi tot trecutul îi deosebesc pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte, dar când Myrcella Baratheon s-a logodit cu Prinţul Trystane, Sunspear şi-a declarat sprijinul pentru Regele Joffrey.
Blazonul Casei Martell este un soare roşu străpuns de o suliţă de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinţ de Dorne

- soţia lui, MELLARIO, din Oraşul Liber Norvos
- copiii lor:
  - PRINŢESA ARIANNE, moştenitor la Sunspear
  - PRINŢUL QUENTYN, proaspăt numit cavaler, crescut la Yronwood
  - PRINŢUL TRYSTANE, logodit cu Myrcella Baratheon
    - SER GASCOYNE DE LA SÂNGELE VERDE, scutul lui jurat
- fraţii şi surorile lui:
  - (PRINŢESA ELIA), siluită şi ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
    - fiica ei (RHAENYS TARGARYEN), ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
    - fiul ei, (AEGON TARGARYEN), un prunc la sân, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
  - (PRINŢUL OBERYN, zis VIPERA ROŞIE), ucis de Ser Gregor Clegane în timpul unui duel judiciar
    - ţiitoarea lui, ELLARIA SAND, fiica naturală a Lordului Harmen Uller
    - fiicele lui bastarde, ŞERPOAICELE DE PIATRĂ:
      - OBARA, fiica lui cu o târfă din oraşul vechi
      - NYMERIA, zisă LADY NYM, fiica lui cu o femeie nobilă din Vechiul Volantis
      - TYENE, fiica lui cu o septă
      - SARELLA, fiica lui cu o femeie-căpitan pe un vas de negoţ din Insulele Verii

- ELIA, fiica lui cu Ellaria Sand
- OBELLA, fiica lui cu Ellaria Sand
- DOREA, fiica lui by Ellaria Sand
- LOREZA, fiica lui cu Ellaria Sand

- Curtea Prinţului Doran
  - la Grădinile de Apă:
    - AREO HOTAH, din Norvos, căpitan al gărzilor
    - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător şi preceptor
  - la Sunspear:
    - MAESTER MYLES, sfetnic, vindecător şi preceptor
    - RICASSO, seneşal, bătrân şi orb
    - SER MANFREY MARTELL, castelan la Sunspear
    - LADY ALYSE LADYBRIGHT, lord vistiernic

- pupila lui, PRINŢESA MYRCELLA BARATHEON, logodită cu Prinţul Trystane
  - scutul lui jurat, (SER ARYS OAKHEART), ucis de Areo Hotah
  - camerista şi însoţitoarea ei, ROSAMUND LANNISTER, o verişoară îndepărtată

- lorzii lui stegari, Lorzi ai Dornului:
  - ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood, Păzitor al Căii de Piatră, Sângele Regal
    - YNYS, fiica lui cea mai mare, căsătorită cu Ryon Allyrion
    - SER CLETUS, fiul şi moştenitorul său
    - GWYNETH, mezina lui, o fată de doisprezece ani
  - HARMEN ULLER, Lord de Hellholt
  - DELONNE ALLYRION, Lady of Graţia Zeilor
    - RYON ALLYRION, fiul şi moştenitorul ei
  - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave
  - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont
  - NYMELLA TOLAND, Lady de Dealul Fantomei
  - QUENTYN QORGYLE, Lord de Sandstone
  - SER DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood
  - FRANKLYN FOWLER, Lord de Skyreach, zis BĂTRÂNUL ŞOIM, Păzitor al Trecătorii Prinţului
  - SER SYMON SANTAGAR, Cavaler de Pădurea Pătată
  - EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, un scutier
  - TREBOR JORDAYNE, Lord de Tor
  - TREMOND GARGALEN, Lord de Ţărmul de Sare
  - DAERON VAITH, Lord de Dunele Roşii.

CASA STARK

Casa Stark se trage din Brandon Constructorul şi din vechii Regi ai Iernii. Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a Îngenuncheat, a preferat să-i jure credinţă lui Aegon Dragonul decât să lupte. Când Lordul Eddard Stark a fost executat de către Regele Joffrey, oamenii Nordului şi-au lepădat jurământul faţă de Tronul de Fier şi l-au proclamat pe Robb, fiul Lordului Eddard, Rege al Nordului. În timpul Războiului Celor Cinci Regi, acesta a câştigat fiecare bătălie, dar a fost trădat şi ucis de către Freyi şi Boltoni, la Gemeni, în timpul nunţii unchiului său.

(ROBB STARK), Rege al Nordului, Rege al Tridentului, Lord de Winterfell, zis TÂNĂRUL LUP, ucis la Nunta Roşie

- (VÂNTUL CENUŞIU), lupul lui străvechi, omorât la Nunta Roşie
- surorile şi fraţii lui legitimi:
    - SANSA, sora lui, căsătorită cu Tyrion din Casa Lannister
        - (LADY), lupoaica ei străveche, omorâtă la Castelul Darry
    - ARYA, o fată de unsprezece ani, dispărută şi socotită moartă
        - NYMERIA, lupoaica ei străveche, hoinară în ţinuturile riverane
    - BRANDON, zis BRAN, un băiat infirm de nouă ani, moştenitor la Winterfell, crezut mort
        - VARĂ, lupul lui străvechi
    - RICKON, un băiat de patru ani, crezut mort
        - CÂINELE LĂŢOS, lupul lui străvechi, negru şi sălbatic
        - OSHA, o sălbatică, odinioară prizonieră la Winterfell
    - fratele lui de tată, bastardul JON SNOW, din Rondul de Noapte
        - NĂLUCĂ lupul străvechi al lui Jon, alb şi liniştit
- celelalte rude ale sale:
    - unchiul lui, BENJEN STARK, Prim Cercetaş al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid, presupus mort
    - mătuşa lui, (LYSA ARRYN), Lady de Eyrie

        - fiul ei, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie și Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios
    - unchiul lui, EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la Nunta Roșie
        - LADY ROSLIN, de Casa Frey, mireasa lui Edmure, însărcinată
    - unchiul lui, SER BRYNDEN TULLY, zis PEȘTELE NEGRU, de curând castelan la Riverrun, acum un urmărit

- lorzi stegari la Winterfell, Lorzii Nordului:
    - JON UMBER, zis MARELEJON, Lord de Ultima Vatră, prizonier la Gemeni
        - (JON, zis MICULJON), fiul cel mare și moștenitor al Mareluijon, ucis la Nunta Roșie
        - MORS zis HRANA CIORILOR, unchiul Mareluijon, castelan la Ultima Vatră
        - HOTHER zis URGIA TÂRFELOR, unchiul Mareluijon, de asemenea castelan la Ultima Vatră
    - (CLEY CERWYN), Lord de Cerwyn, omorât la Winterfell
        - JONELLE, sora lui, o fecioară de treizeci și doi de ani
    - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort
        - (DOMERIC), moștenitorul lui, mort de pântecăraie
        - WALTON zis PICIOARE-DE-OȚEL, căpitanul lui
        - RAMSAY BOLTON, fiul lui natural, zis BASTARDUL LUI BOLRON, Lord de Hornwood
            - WALDER FREY și WALDER FREY, ziși WALDER CEL MARE și MICUL WALDER, scutierii lui Ramsay
            - BEN OASE, îngrijitorul câinilor la Dreadfort
            - (DUHOARE), un oștean cu faimă proastă pentru mirosul lui dezgustător, ucis în timp ce se dădea drept Ramsay
            - Băieții Bastardului, oștenii lui Ramsay:
                - DICK GĂLBEJITUL, DAMON DANSEAZĂ-PENTRU-MINE, LUTON, ALYN URSUZUL, JUPUITORUL, MÂRÂITUL
    - (RICKARD KARSTARK), Lord de Karhold, decapitat de Tânărul Lup pentru uciderea unor prizonieri
        - (EDDARD), fiul său, ucis în Pădurea Șoaptelor
        - (TORRHEN), fiul său, ucis în Pădurea Șoaptelor
        - HARRION, fiul său, prizonier la Iazul Fecioarelor
        - ALYS, fiica sa, o fecioară de cincisprezece ani
        - unchiul lui ARNOLF, castelan de Karhold
            - CREGAN, fiul cel mare al lui Arnolf

        - ARTHOR, mezinul lui Arnolf
- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb, imens de gras
    - SER WYLIS MANDERLY, fiul cel mare și moștenitorul lui, foarte gras, prizonier la Harrenhal
        - soția lui Wylis, LEONA de Casa Woolfield
            - WYNAFRYD, fiica lor cea mare
            - WYLLA, mezina lor
    - (SER WENDEL MANDERLY), al doilea fiu al Lordului Wyman Manderly, ucis la Nunta Roșie
    - SER MARLON MANDERLY, vărul lui, comandant al garnizoanei de la Portul Alb
    - MAESTER THEOMORE, sfetnic, preceptor, vindecător
    - WEX, un băiat de doisprezece ani, fost scutier al lui Theon Greyjoy, mut
    - SER BARTIMUS, un bătrân cavaler, olog de un picior, cu un singur ochi, adesea beat, castelan al Vizuinii Lupilor
        - GARTH, temnicer și călău
            - securea lui, LADY LU
        - THERRY, un tânăr temnicer
- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului, Ursoaica
    - (DACEY), fiica ei cea mare, ucisă la Nunta Roșie
    - ALYSANE, fiica ei, tânăra Ursoaică
    - LYRA, JORELLE, LYANNA, fiicele ei mai mici
    - (JEOR MORMONT), fratele ei, Lord Comandant al Rondului de Noapte, ucis de propriii lui oameni
        - SER JORAH MORMONT, fiul său, un xilat
- HOWLAND REED, Lord de Garda Apei Cenușii, un om al mlaștinilot
    - soția lui, JYANA, dintre oamenii mlaștinilot
    - copiii lor:
        - MEERA, o tânără vânătoreasă
        - JOJEN, un băiat dăruit cu clarviziunea verde
- GALBART GLOVER, Stăpân peste Deepwood Motte, neînsurat
    - ROBERT GLOVER, fratele și moștenitorul lui
        - soția lui Robert, SYBELLE din Casa Locke
    - BENJICOT BRANCH, CÂRNUL NED WOODS, oameni ai pădurii lupilor, care au jurat credință față de Deepwood Motte
- (SER HELMAN TALLHART), Stăpân peste Castelul lui Torrhen, ucis la Duskendale
    - (BENFRED), fiul și moștenitorul lui, ucis de oamenii de fier la Septul de Piatră
    - EDDARA, fiica sa, prizonieră la Castelul lui Torrhen

- (LEOBALD), fratele lui, omorât la Winterfell
  - soția lui, BERENA de Casa Hornwood, prizonieră în Castelul lui Torrhen
  - fiii lor, BRANDON și BEREN, de asemenea prizonieri Castelul lui Torrhen
- RODRIK RYSWELL, Lord al Pâraielor
  - BARBREY DUSTIN, fiica lui, Lady de Barrowton, văduva Lordului Willam Dustin
    - HARWOOD STOUT, vasalul ei, lord mărunt la Barrowton
  - (BETHANY BOLTON), fiica lui, a doua soție a Lordului Roose Bolton, răpusă de friguri
  - ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, verii și lorzii lui stegari puși pe hartă
- LYESSA FLINT, Lady de Garda Văduvei
- ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân

- căpeteniile clanurilor munților:
  - HUGO WULL, zis CĂLDARE sau WULLUL
  - BRANDON NORREY, zis NORREYUL
    - BRANDON NORREY, mezinul lui
  - TORREN LIDDLE, zis LIDDLE
    - DUNCAN LIDDLE, fiul lui cel mare, zis LIDDLE CEL MARE, un om al Rondului de Noapte
    - MORGAN LIDDLE, al doilea fiu al său, zis LIDDLE MIJLOCILĂ
    - RICKARD LIDDLE, al treilea fiu al său, zis LIDDLE CEL MIC
  - TORGHEN FLINT, dintre Primii Flint, zis FLINTUL sau BĂTRÂNUL FLINT
    - DONNEL FLINT NEGRICIOSUL, fiul și moștenitorul său
    - ARTOS FLINT, al doilea fiu al său, frate vitreg al lui Donnel Negriciosul.

Blazonul Casei Stark înfățișează un lup străvechi cenușiu alergând pe un câmp alb ca gheața. Deviza lor este *Vine iarna.*

CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credință lui Aegon Cuceritorul. Regele Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully la rang de stăpână peste toate ținuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roșu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare.*

EDMURE TULLY, Lord de Riverrun, luat prizonier la nunta sa și ținut ostatic de către Freyi

- mireasa lui, LADY ROSLIN de Casa Frey, acum însărcinată
- sora lui, (LADY CATELYN STARK), văduvă a Lordului Eddard Stark de Winterfell, ucis la Nunta Roșie
- sora lui, (LADY LYSA ARRYN), văduvă a Lordului Jon Arryn de Vale, a murit împinsă de pe Eyrie
- unchiul lui, SER BRYNDEN TULLY, zis PEȘTELE NEGRU, fost castelan la Riverrun, acum un proscris
- oamenii săi la Riverrun:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător și preceptor
  - SER DESMOND GRELL, maestru al armelor
  - SER ROBIN RYGER, căpitan al gărzilor
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri
  - UTHERYDES WAYN, administrator de Riverrun

- lorzii lui stegari, Lorzi ai Tridentului:
  - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree Hall
    - BRYNDEN, fiul cel mare și moștenitorul lui
    - (LUCAS), al doilea fiu al său, ucis la Nunta Roșie
    - HOSTER, al treilea fiu al său, un băiat studios
    - EDMUND și ALYN, fiii lui mai mici
    - BETHANY, fiica sa, o fată de opt ani
    - (ROBERT), mezinul lui, mort de pântecăraie
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge

- BARBARA, JAYNE, CATELYN, BESS, ALYSANNE, cele cinci fiice ale lui
- HILDY, o vivandieră

- JASON MALLISTER, Lord de Seagard, prizonier în propriul lui castel
  - PATREK, fiul lui Jason Mallister, întemnițat împreună cu tatăl său
  - SER DENYS MALLISTER, unchiul Lordului Jason, un om al Rondului de Noapte
- CLEMENT PIPER, Lord de Castelul Pinkmaiden
  - fiul și moștenitorul lui, SER MARQ PIPER, luat prizonier la Nunta Roșie
- KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului
- NORBERT VANCE, Lordul orb de Atranta
- THEOMAR SMALLWOOD, Lord de Castelul Ghindei
- WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor
  - ELEANOR, fiica și moștenitoarea lui, de treisprezece ani, căsătorită cu Dickon Tarly de Horn Hill
- SHELLA WHENT, deposedata Lady de Harrenhal
- SER HALMON PAEGE
- LORD LYMOND GOODBROOK.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, deşi susţin că descind din Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni. Când ultimul rege din Casa Gardner a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Aegon i-a dat castelul şi stăpânirea asupra Reachului. Mace Tyrell şi-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, dându-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost logodită cu Regele Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor şi Înalt Mareşal de Reach

- soţia lui, LADY ALERIE, de Casa Hightower din Oraşul Vechi
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul cel mare, moştenitor la Highgarden
  - SER GARLAN, zis GALANTUL, al doilea fiu al lor, de curând ridicat la rangul de Lord de Brightwater
    - soţia lui Garlan, LADY LEONETTE de Casa Fossoway
  - SER LORAS, Cavalerul Florilor, fiul lor cel mic, un frate jurat al Gărzii Regelui, rănit la Piatra Dragonului
  - MARGAERY, fiica lor, de două ori măritată şi de două ori rămasă văduvă
    - însoţitoarele şi doamnele de onoare ale lui Margaery:
    - verişoarele ei, MEGGA, ALLA şi ELINOR TYRELL
      - logodnicul lui Elinor ALYN AMBROSE, scutier
    - LADY ALYSANNE BULWER, LADY ALYCE GRACEFORD, LADY TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE zisă MERRY, SEPTA NYSTERICA, însoţitoarele ei
- mama văduvă a lui Mace, LADY OLENNA de Casa Redwyne, zisă REGINA SPINILOR
- surorile lui:
  - LADY MINA, căsătorită cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor
    - fiul ei, SER HORAS REDWYNE, zis HORROR

- fiul ei, SER HOBBER REDWYNE, zis SLOBBER
- fiica ei, DESMERA REDWYNE, de şaisprezece ani
- LADY JANNA, căsătorită cu Ser Jon Fossoway
- unchii lui:
  - unchiul lui, GARTH TYRELL, zis CEL MARE, Lord Seneşal de Highgarden
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE şi GARRETT FLOWERS
  - unchiul lui, SER MORYN TYRELL, Lord Comandant al Gărzii Oraşului din Oraşul Vechi
  - unchiul lui, MAESTER GORMON, slujitor al Citadelei

- casa lui Mace la Hightower:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător şi preceptor
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzilor
  - SER VORTIMER CRANE, maestru al armelor
  - BUTTERBUMPS, bufon şi farsor, gras din cale-afară

- lorzii lui stegari, Lorzi de Reach:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill, la comanda armatei Regelui Tommen pe Trident
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor
    - SER HORAS şi SER HOBBER, fiii lui gemeni
    - vindecătorul Lordului Paxter, MAESTER BALLABAR
  - ARWYN OAKHEART, Lady of Old Oak
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove
  - LEYTON HIGHTOWER, Glasul Oraşului Vechi, Lord de Port
  - HUMFREY HEWETT, Lord de Scutul de Stejar
    - FALIA FLOWERS, fiica lui bastardă
  - OSBERT SERRY, Lord de Scutul Sudului
  - GUTHOR GRIMM, Lord de Scutul Cenuşiu
  - MORIBALD CHESTER, Lord de Scutul Verde
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable
    - LADY TAENA, soţia lui, o femeie of Myr
      - RUSSELL, fiul ei, un băiat de şase ani
  - LORD ARTHUR AMBROSE
  - LORENT CASWELL, Lord de Podul Amar

- cavalerii şi supuşii lui:
  - SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoways
  - SER TANTON FOSSOWAY, dintre merele roşii Fossoways.

Blazonul Tyrellilor este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind Puternici.*

FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE

JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, cel de-al nouă sute nouăzeci și optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte

- NĂLUCĂ, lupul său străvechi
- administratorul său, EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST,

- la Castelul Negru;
  - MAESTER AEMON (TARGARYEN), vindecător și sfetnic, un bătrân orb, de o sută doi ani
    - administratorul lui Aemon, CLYDAS
    - administratorul lui Aemon, SAMWELL TARLY, gras și studios
  - BOWEN MARSH, Lord Administrator
    - HOBB TREI-DEGETE, administrator și bucătar-șef
    - (DONAL NOYE), un armurier și fierar ciung, ucis de Mag cel Puternic
    - OWE, zis TOLOMACUL, TIM BÂLBÂITUL, MULLY, CUGEN, DONNEL HILL, zis CEL DULCE, LEW STÂNGACIUL, JEREN, TY, DANNEL, WICK BĂŢ-CIOPLIT, administratori
  - OTHELL YARWYCK, Prim Constructor
    - GHEATĂ-DESPERECHEATĂ, HALDER, ALBETT, KEGS, ALF DE RUNNYMUDD, constructori
  - SEPTONUL CELLADOR, un bețiv evlavios
  - JACK BULWER CEL NEGRU, Prim Cercetaș
    - DYWEN, KEDGE ALBEAŢĂ, BEDWYCK zis URIAȘUL, GARTH PANĂ-CENUȘIE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, ELRON, GARRETT LANCE-VERDE, FULK PURICELE, PYPAR, zis PYP, GRENN, zis ZIMBRUL, BERNARR, zis BERNARR CEL NEGRU, TIM STONE, RORY, BEN BĂRBOSUL, TOM BARLEYCORN GOADY, LIDDLE CEL MARE, LUKE DE LONGTOWN, HAL PĂROSUL, cercetași
  - LEATHERS, un sălbatic devenit cioară
  - SER ALLISER THORNE, fost maestru al armelor

- LORD JANOS SLYNT, fost comandant al Gărzii Oraşului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurt timp Lord de Harrenhal
- IRON EMMETT, a fost înainte la Rondul de Est, maestru al armelor
    - HARETH zis CALUL, GEMENII ARRON şi EMRICK, SATIN, ROBIN- HOP, novici în perioada de instrucţie

- la Turnul Umbrei
    - SER DENYS MALLISTER, comandant
        - administratorul şi scutierul lui, WALLACE MASSEY
        - MAESTER MULLIN, vindecător şi sfetnic
        - (QHORIN HALFHAND, SCUTIERUL DALBRIDGE, EGGEN),cercetaşi, ucişi dincolo de Zid;
        - STONESNAKE, un cercetaş, pierdut în timp ce străbătea Trecătoarea Ţipătului.

- la Rondul de Est la Mare:
    - COTTER PYKE, un bastard al Insulelor de Fier, comandant
        - MAESTER HARMUNE, vindecător şi sfetnic
        - OLD TATTERSALT, căpitan al *Vântului Negru*
        - SER GLENDON HEWETT, maestru de arme
        - SER MAYNARD HOLT, căpitan al *Ghearei*
        - RUSS BARLEYCORN, căpitan al *Ciorii Furtunii*.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid, prizonier la Castelul Negru

- soția lui, (DALLA), a murit pe patul de naștere
- pruncul lor, născut în bătălie, încă fără nume
  - VAL, sora mai mică a Dallei, prizonieră la Castelul Negru
    - (JARL), iubitul lui Val, a murit căzând de pe Zid
- căpitanii, căpeteniile și năvălitorii lui:
  - LORDUL OASELOR, numit în batjocură RATTLESHIRT, un năvălitor, căpetenie a unei cete de războinici, prizonier la Castelul Negru
    - (YGRITTE), o tânără sulițașă, iubita lui Jon Snow, ucisă în timpul atacului asupra Castelului Negru
    - RYK zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale
    - RAGWYLE, LENYL, membrii ai cetei sale
  - TORMUND TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Arămiu, zis NĂPASTA URIAȘILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI și SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ, precum și PUMN DE FIER, CONSORTUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEII și TATĂL OȘTIRILOR
    - fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND și DRYN, fiica sa MUNDA, TOREGG THE TALL, TORWYRD THE TAME, DORMUND, și DRYN, fiica sa MUNDA
  - PLÂNGĂTORUL, zis OMUL CARE PLÂBGE, un năvălitor notoriu, căpetenie a cetei sale de război
  - (HARMA, zisă CAP-DE-CÂINE), moartă sub Zid
    - HALLECK, fratele ei
  - (STYR), Magnarul Thennilor, ucis în vreme ce asalta Castelul Negru
    - SIGORN, fiul lui Styr, noul Magnar al Thennilor
  - VARAMYR zis ȘASEPIEI, un om-fiară și om-șlup, zis CUCUI, pe când era mic
    - UN-OCHI, ȘIREATA, VÂNĂTORUL, lupii lui
    - fratele lui, (ȚUGUI), omorât de un câine
    - tatăl lui adoptiv, (HAGGON), om-lup și vânător.

- PĂLĂMIDA, o suliţaşă, aspră şi urâtă
- (BRIAR, GRISELLA), oameni-fiare, morţi de multă vreme
- BORROQ, zis VIERUL, un om-fiară foarte temut
- GERRICK SÂNGE-DE-REGE, din sângele lui Raymun Barbă-Roşie
  - cele trei fiice ale lui
- SOREN SFĂRÂMĂTORUL DE PAVEZE, un războinic renumit
- MORNA MASCA ALBĂ, o vrăjitoare luptătoare, o năvălitoare
- YGON TATĂ-BĂTRÂN, o căpetenie de clan cu optsprezece soţii
- MAREA MORSĂ, căpetenie pe Ţărmul Îngheţat
- Mama Cârtiţa, o vrăjitoare a pădurilor, înclinată spre profeţii
- BROGG, GAVIN NEGUŢĂTORUL, HARLE VÂNĂTORUL, HARLE FRUMUŞELUL, HOWD Rătăcitorul, DOSS ORBUL, KYLEG URECHE-DE-LEMN, DEVYN JUPUITORUL-DE-FOCI, căpetenii şi şefi printre oamenii liberi
- (ORELL, zis ORELL VULTURUL), un om-fiară ucis de Jon Snow în Trecătoarea Ţipătului
- (MAG MAR TUN DOH WEG, zis MAG CEL PUTERNIC), un uriaş, omorât de Donal Noye la poarta Castelului Negru
- WUN WEG WUN DAR WUN, zis WUN WUN, un uriaş
- ROWAN, HOLLY, VEVERIŢA, WILLOW OCHI-DE-VRĂJITOARE FRENYA, MYRTLE, suliţaşe, prizoniere la Zid.

DINCOLO DE ZID

- în Pădurea Bântuită
  - BRANDON STARK, zis BRAN, Prinţul de Winterfell şi moştenitor al Nordului, un băiat infirm de nouă ani
    - camarazii şi protectorii lui:
      - MEERA REED, o fecioară de aisprezece ani, fiică a Lordului Howland Reed de Garda Apei Cenuşii
      - JOJEN REED, fratele ei, trisprezece ani, blestemată viziunea verde
      - HODOR, un băiat sărac cu duhul, înalt de doi metri
    - călăuza lui, MÂINI-RECI, înveşmântat în negru, odinioară om al Rondului de Noapte, probabil, acum un mister

- la Fortăreaţa lui Craster
  - trădătorii, cândva oameni ai Rondului de Noapte:
    - JUNGHER, care l-a ucis pe Craster
    - OLLO CIUNGUL, care l-a ucis pe Bătrânul Urs, Jeor Mormont
    - GARTH DE GREENAWAY, MAWNEY, GRUBBS, ALAN DE ROSBY, foşti cercetaşi
    - KARL PICIOR-STRÂMB, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, foşti administratori.

- în peşterile de sub un deal cavernos
  - CIOARA CU TREI OCHI, zisă şi ULTIMUL CLARVĂZĂTOR VERDE, vrăjitor şi călător prin vise, cândva frate al Rondului de Noapte pe nume BRYNDEN, acum mai mult copac decât om
  - copiii pădurii, cei ce cântă cântecul pământului, ultimii din rasa lor pe cale de dispartie:
    - FRUNZĂ, FRASIN, SOLZI, CUŢITUL NEGRU, BUCLE NINSE, TĂCIUNI.

ESSOS

Dincolo de Marea Îngustă

ÎN BRAAVOS

FERREGO ANTARYON, Lord al Mării în Braavos, bolnăvicios şi neputincios

- QARRO VOLENTIN, Prima Sabie a Braavosului, protectorul lui
- BELLEGERE OTHERYS zisă PERLA NEAGRĂ, o curtezană descendentă a reginei pirat cu acelaşi nume
- DOAMNA CU VĂL, REGINA MERLAN, UMBRA LUNII, FIICA AMURGULUI, PRIVIGHETOAREA, POETA, curtezane celebre
- OMUL BLAJIN şi ORFELINA, slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri de la Casa în Negru şi Alb
    - UMMA, bucătăreasa templului
    - CHIPEŞUL, GRĂSANUL, LORDUL, CHIPUL ÎNCRUNTAT, SAŞIUL şi ÎNFOMETATUL, slujitori în secret ai Zeului cu Multe Chipuri
- ARYA din Casa Stark, o novice în Casa în Negru şi Alb, cunoscută şi ca ARRY, NAN, NEVĂSTUICA, PORUMBIŢA, SALTY şi CAT A CANALELOR
- BRUSCO, un negustor de peşte
    - fiicele lui, TALEA şi BREA
- MERALYN, zisă MERRY VESELA, matroana Portului Vesel, un bordel de lângă Portul Peticarului
    - NEVASTA MARINARULUI, o târfă din Portul Vesel
        - LANNA, fiica ei, o târfă mai tânără
    - ROGGO CEL ROŞU, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, un scrib zis PANA, COSSOMO SCAMATORUL, clienţi ai Portului Vesel
- TAGGANARO, hoţ de buzunare şi tâlhar în port
    - CASSO, REGELE FOCILOR, foca lui dresată
- S'VRONE, o târfă din port, cu porniri criminale
- FIICA BEŢIVĂ, o târfă capricioasă din fire.

ÎN VECHIUL VOLANTIS

- Triarhii aflați la putere:
  - MALAQUO MAEGYR, Triarh al Volantisului, un tigru
  - DONIPHOS PAENYMION, Triarh al Volantisului, un elefant
  - NYESSOS VHASSAR, Triarh al Volantisului, un elefant

- oameni din Volantis:
  - BENERRO, Înalt Preot al lui R'hllor, Stăpânul Luminii
    - mâna lui dreaptă, MOQORRO, un preot al lui R'hllor
  - VĂDUVA ȚĂRMULUI, o bogată sclavă eliberată a orașului, zisă și TÂRFA LUI VOGARRO
    - protectorii ei fioroși, FIII VĂDUVEI
  - PENNY, o comediană pitică
    - scroafa ei, zisă FRUMUȘICA
    - câinele ei, SCRÂȘNILĂ
  - (GOLOGAN), fratele lui Penny, un pitic comedian, ucis și decapitat
  - ALIOS QHAEDAR, un candidat la funcția de triarh
  - PARQUELLO VAELAROS, un candidat la funcția de triarh
  - BELICHO STAEGONE, un candidat la funcția de triarh
  - GRAZDAN MO ERAZ, un mesager din Yunkai.

ÎN GOLFUL SCLAVILOR

- în Yunkai, Orașul Galben:
    - YURKHAZ ZO YUNZAK, Comandant Suprem al Oștirilor și Aliaților din Yunkai, un stăpân de sclavi și nobil bătrân de obârșie ireproșabilă
    - YEZZAN ZO QAGGAZ, poreclit în batjocură BALENA GALBENĂ monstruos de obez, imens de bogat
        - DĂDACĂ, sclavul lui supraveghetor
        - DULCEAȚĂ, un sclav hermafrodit, comoara lui
        - SCAR, un sergent și sclav soldat
        - MORGO, un sclav soldat
    - MORGHAZ ZO ZHERZYN, un nobil adesea cherchelit, poreclit în batjocură CUCERITORUL BEAT
    - GORZHAK ZO ERAZ, un nobil și stăpân de sclavi, poreclit în batjocoră FAȚĂ TERCIUITĂ
    - FAEZHAR ZO FAEZ, un nobil și stăpân de sclavi, cunoscut ca IEPURELE
    - GHAZDOR ZO AHLAQ, un nobil și stăpân de sclavi, poreclit în batjocură OBRAJI-TREMURĂTORI
    - PAEZHAR ZO MYRAQ, un nobil mic de statură, poreclit în batjocură MICUL PORUMBEL
    - CHEZDHAR ZO RHAEZN, MAEZON ZO RHAEZN, GRAZDHAN ZO RHAEZN, nobili și frați, porecliți LORZII ZORNĂITORI
    - CĂRĂUȘUL, STĂPÂNUL-BESTIE, EROUL PARFUMAT, nobili și stăpâni de sclavi

- în Astapor, Orașul Roșu:
    - CLEON CEL MARE zis REGELE MĂCELAR
    - CLEON al II-lea, succerosul lui, rege pentru opt zile
    - REGELE TAIE-BEREGATĂ, un bărbier, care i-a tăiat gâtul lui Cleon al II-lea ca să-i fure coroana
    - REGINA TÂRFĂ, concubina Regelui Cleon a II-lea, care a revendicat tronul după uciderea acestuia.

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, Regină a Meereenului, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni, Stăpâna Celor Șapte Regate, Protectoare a Ținutului, *Khaleesi* a Imensei Mări de Iarbă, zisă DAENERYS NĂSCUTĂ DIN FURTUNĂ, CEA NEARSĂ, MAMA DRAGONILOR.

- dragonii ei, DROGON, VISERION, RHAEGAL
- fratele ei, (RHAEGAR), Prințul de Piatra Dragonului, ucis de Robert Baratheon pe Trident
    - fiica lui Rhaegar, (RHAENYS), ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
    - fiul lui Rhaegar, (AEGON), un prunc în fașă, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui
- fratele ei (VISERYS), Al Treilea pe Numele Său, zis REGELE CERȘETOR, încoronat cu aur topit
- nobilul ei soț, (DROGO), un *khal* al dothrakilor, mort din cauza unei răni agravate
    - fiul ei cu Drogo, născut mort (RHAEGO), ucis în pântece de *maegi* Mirri Maz Duur

- protectorii ei:
- SER BARRISTAN SELMY, zis BARRISTAN VITEAZUL, Lord Comandant al Gărzii Reginei
    - flăcăii lui, scutieri care se antrenează să devină cavaleri:
        - TUMCO LHO, din Insulele Basiliscului
        - LARRAQ, zis BICIUL, din Meereen
        - MIELUL ROȘU, un sclav eliberat din Lhazar
        - BĂIEȚII, trei frați Ghiscari
    - VÂNJOSUL BELWAS, eunuc și fost sclav luptător
    - călăreții ei de sânge dothraki:
        - JHOGO, biciul, sânge din sângele ei
        - AGGO, arcul, sânge din sângele ei
        - RAKHARO, *arakhul*, sânge din sângele ei

- căpitanii și comandanții ei:
  - DAARIO NAHARIS, un tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor Furtunii, o companie liberă
  - BEN PLUMM, zis OACHEȘUL BEN, un mercenar metis, la comanda companiei Fiilor Secunzi, o companie liberă
  - VIERMELE CENUȘIU, un eunuc, la comanda Celor Nepătați, o companie de eunuci infanteriști
    - EROUL, un căpitan Nepătat, adjunctul comandantului
    - SCUTUL NECLINTIT, un lăncier Nepătat
  - MOLLONO YOS DOB, comandant al Scuturilor Neclintite, o companie de sclavi eliberați
  - SYMON SPATE-CRESTAT, comandant al FRAȚILOR LIBERI, o compaie de sclavi eliberați
  - MARSELEN, comandant al OAMENILOR MAMEI, o companie de scalvi eliberați, un eunuc, fratele lui Missandei
  - GROLEO de Pentos, fost căpitan al marii *Saduleon,* acum amiral fără flotă
  - ROMMO, un *jaqqa rhan* al dothrakilor

- curtea ei în Meereen:
  - REZNAK MO REZNAK, seneșalul ei, pleșuv și onctuos
  - SKAHAZ MO KANDAQ, zis ȚEASTĂ-RASĂ, comandantul ras în cap al Fiarelor de Bronz, garda orașului

- cameristele și slujitoarele ei:
  - IRRI și JHIQUI, tinere femei dothraki
  - MISSANDEI, o scribă și traducătoare din Naath
  - GRAZDAR, QEZZA, MEZZARA, KEZMYA, AZZAK, BHAKAZ, MIKLAZ, DHAZZAR, DRAQAZ, JHEZANE, copii ai piramidelor din Meereen, paharnicii și pajii ei

- oameni din Meereen, de obârșie nobilă și oameni de rând:
  - GALAZZA GALARE, Grația Verde, înaltă preoteasă în Templul Grațiilor
    - GRAZDAM ZO GALARE, vărul ei, un nobil
  - HIZDAHR ZO LORAQ, un nobil bogat din Meereen nobil, din linia străveche
    - MARGHAZ ZO LORAQ, vărul lui
  - RYLONA RHEE, femeie eliberată și harpistă
  - (HAZZEA), fiica de patru ani a unui fermier
  - GOGHOR URIAȘUL, KHRAZZ, BELAQUO SFARMĂ-OASE, CAMARRON SOCOTEALĂ, ITHOKE NEÎNFRICATUL, MOTANUL TĂRCAT, BARSENA PĂR-NEGRU, PIELE-DE-OȚEL, luptători din arenele de luptă și sclavi eliberați

- aliații ei incerți, falșii prieteni și dușmanii cunoscuți:
  - SER JORAH MORMONT, fost Lord de Insula Ursului
  - (MIRRI MAZ DUUR), vrăjitoare și *maegi*, o slujitoare a Marelui Păstor din Lhazar
  - XARO XHOAN DAXOS, un prinț al negoțului din Qarth
  - QUAITHE, prezicătoare mascată din Asshai
  - ILLYRIO MOPATIS, un magister din Orașul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo
  - CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului

- pretendenții Reginei
  - în Golful Sclavilor:
    - DAARIO NAHARIS, din Tyrosh, un mercenar și căpitan al Ciorilor Furtunii
    - HIZDAHR ZO LORAQ, un nobil bogat din Meereen
    - SKAHAZ MO KANDAQ, zis ȚEASTĂ-RASĂ, un nobil mărut din Meereen
    - CLEON CEL MARE, regele măcelar al Astaporului

  - în Volantis:
    - PRINȚUL QUENTYN MARTELL, fiul cel mare al lui Doran Martell, Lord de Sunspear și Prinț de Dorne
      - supușii și însoțitorii lui:
        - (SER CLETUS YRONWOOD), moștenitor la Yronwood, ucis de corsari
        - SER ARCHIBALD YRONWOOD, văr cu Cletus, zis VOINICUL
        - SER GERRIS DRINKWATER
        - (SER WILLAM WELLS), ucis de corsari
        - (MAESTER KEDRY), ucis de corsari

  - pe Rhoyne:
    - TÂNĂRUL GRIFF, un flăcău de optsprezece ani, cu barba albastră
      - tatăl lui adoptiv, GRIFF, un mercenar care a luptat în Compania de Aur
        - însoțitorii, profesorii și apărătorii lui:
        - SER ROLLY DUCKFIELD, zis RAȚĂ, un cavaler
        - SEPTA LEMORE, o femeie a Credinței
        - HALDON, zis JUMĂTATE-MAESTER, profesorul lui
        - YANDRY, proprietar și căpitan al *Sfioasei Fecioare*
        - YSILLA, soția lui

- pe mare:
  - VICTARION GREYJOY, Lord Căpitan al Flotei de Fier, zis CĂPITANUL DE FIER
    - ibovnica lui cu piele întunecată și fără limbă, dăruită lui de Euron Ochi-de-Cioară
    - vindecătorul lui, MAESTER KERWIN, anterior la Scutul Verde, dșruit lui de Euron Ochi-de-Cioară
    - echipajul lui pe *Victoria de Fier*:
      - WULFE ONE-EAR, RAGNOR PYKE, LONGWATER PYKE, TOM TIDEWOOD, BURTON HUMBLE, QUELLON HUMBLE, STEFFAR STAMMERER
    - căpitanii lui:
      - RODRIK SPARR, zis ȘOARECELE DE CÂMP, căpitan al *Mâhnirii*
      - RALF STONEHOUSE CEL ROȘU, căpitan al *Bufonului Roșu*
      - MANFRYD MERLYN, căpitan al *Zmeului*
      - RALF ȘCHIOPUL, căpitan al *Lordului Quellon*
      - TOM CODD, zis FĂRĂ-SÂNGE, căpitan al *Tânguirii*
      - DAEGON SHEPHERD, zis PĂSTORUL NEGRU, căpitan al *Pumnalului*.

Targaryenii sunt sângele dragonilor, descendenți din înalții lorzi ai Ținutului Liber al Valyriei, fapt dovedit de ochii lor liliachii, indigo sau violeți și de părul argintiu-auriu. Pentru a-și păstra sângele regal și pentru a-i conserva puritatea, Casa Targayen a căsătorit adesea frate cu soră, văr cu verișoară, unchi cu nepoată. Întemeietorul dinastiei, Aegon Cuceritorul, și-a luat de soții ambele surori și a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon și pe surorile sale. Deviza Targaryen este *Foc și Sânge.*

MERCENARII COMPANIILOR LIBERE, BĂRBAŢI ŞI FEMEI

COMPANIA DE AUR, zece mii de oşteni puternici, de loialitate incertă:

- HARRY STRICKLAND VAGABONDUL, căpitanul general
  - WATKYN, scutierul şi paharnicul lui
- (SER MYLES TOYNE, zis INIMĂ-NEAGRĂ), mort de patru ani, fostul căpitan general
- NEGRUL BALAQ, un bătrân cărunt din Insulele Verii, comandant al arcaşilor companiei
- LYSONO MAAR, un mercenar din Oraşul Liber Lys, căpitanul iscoadelor din companie
- GORYS EDORYEN, un mercenar din Oraşul Liber Volantis, trezorierul companiei
- SER FRANKLYN FLOWERS, Bastardul de la Castelul Cidrului, un mercenar din Reach
- SER MARQ MANDRAKE, un exilat evadat din sclavie, cu faţa plină de urme de vărsat
- SER LASWELL PEAKE, un lord exilat
  - fraţii lui, TORMAN şi PYKEWOOD
- SER TRISTAN RIVERS, bastard, proscris şi exilat
- CASPOR HILL, HUMFREY STONE, MALO JAYN, DICK COLE, WILL COLE, LORIMAS MUDD, JON LOTHSTON, LYMOND PEASE, SER BRENDEL BYRNE, DUNCAN STRONG, DENYS STRONG, CHAINS, TÂNĂRUL JOHN MUDD, sergenţi ai companiei
- (SER AEGOR RIVERS, zis OŢELUL ÎNVERŞUNAT), un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea Targaryen, întemeietorul companiei)
- (MAELYS I BLACKFYRE, zis MAELYS CEL MONSTRUOS), căpitan general al companiei, pretendent la Tronul de Fier al Westerosului, membru al Cetei de Nouă, ucis în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale

HOINARII, două mii de călăreţi şi intanterişti, juraţi Yunkaiului

- PRINŢUL ZDRENŢĂROS, un fost nobil din Oraşul Liber al Pentosului, căpitan şi fondator

- CAGGO, zis UCIGAŞUL CADAVRULUI, mâna lui dreaptă
- DENZO D'HAN, bardul războinic, mâna lui stângă
- HUGH HUNGERFORD, sergent, fost trezorier al companiei, sancţionat trei degete pentru furt
- SER ORSON STONE, SER LUCIFER LUNGUL, WILL AL PĂDURILOR, DICK PĂIOSUL, JACK ROŞCOVANUL, mercenari din Westeros
- FRUMOASA MERIS, torţionara companiei
- HÂRŢOAGE, un săbier volanten şi cititor împătimit
- FASOLE, un arbaletist din Myr
- MOŞ BILL CIOLĂNOSUL, un bărbat ofilit din Insulele Verii
- MYRIO MYRAKIS, un mercenar din Pentos

COMPANIA PISICII, trei mii de oşteni puternici, juraţi Yunkaiului
- BARBĂ-NSÂNGERATĂ, căpitan şi comandant

LĂNCILE LUNGI, opt sute de călăreţi, juraţi Yunkaiului
- GYLO RHEGAN, căpitan şi comandant

FIII SECUNZI, cinci mii de călăreţi, juraţi Reginei Daenerys
- OACHEŞUL BEN PLUMM, căpitan şi comandant
- KASPORIO, zis KASPORIO VICLEANUL, un ucigaş plătit, adjunctul comandantului
- TYBERO ISTARION, zis CĂLIMARĂ, trezorierul companiei
- CIOCANUL, un fierar şi armurier beţiv
  - ucenicul lui, zis CUIUL
- FURĂCIUNE, un sergent ciung
- KEM, un tânăr mercenar din Fundătura Puricilor
- BOKKOKO, un mânuitor al securii cu o faimă teribilă
- UHLAN, un sergent al companiei

CIORILE FURTUNII, cinci sute de călăreţi, juraţi Reginei Daenerys
- DAAERIO NAHARIS, căpitan şi comandant
  - VĂDUVOIUL, adjunctul său
  - JOKIN, comandant al arcaşilor companiei.

MULȚUMIRI

Ultimul volum a fost infernal. Acesta este de trei ori pe atât și încă ceva în plus. Din nou vreau să le mulțumesc redactorilor și editorilor mei pe care i-am chinuit îndelung: lui Jane Johnson și Joy Chamberlain de la Voyager; lui Scott Shannon, Nita Taublib și Anne Groell de la Bantam. Înțelegerea și umorul fin de care au dat dovadă și sfaturile lor înțelepte m-au ajutat în dificila încercare, de aceea nu voi înceta nicicând să le fiu recunoscător pentru imensa lor răbdare.

Le mulțumesc de asemenea agenților mei, care au fost la fel de răbdători și mi-au acordat sprijinul lor necondiționat: lui Chris Lotts, Vince Gerardis, fabuloasei Kay McCauley și celui care nu mai este printre noi, Ralph Vicinanza. Ralph mi-aș fi dorit să fii aici să împărtășim bucuria acestei zile.

Îi sunt recunoscător lui Stephen Boucher, australianul rătăcitor datorită căruia computerul meu este uns și zumzăie ori de câte ori vine în Santa Fe și servim împreună la micul dejun câte un *burrito* (Xmas) și un *jalapeno* cu șuncă.

Revenind la frontul de acasă, îmi exprim recunoștința față de dragii mei prieteni Melinda Snodgrass și Daniel Abraham pentru încurajările și sprijinul acordat, față de Pati Negle, care se îngrijește de colțul meu de internet, și față de uluitoarea Raza Golden pentru mesele, arta și permanenta ei bună dispoziție care au înseninat până și cea mai întunecată zi în Terrapin Station. Chiar dacă a încercat să-mi fure pisica.

Oricât mi-a luat să duc la capăt acest dans, cu siguranță mi-ar fi luat mai multă vreme fără susținerea credinciosului meu asistent și uneori însoțitor de călătorie Ty Franck, care are grijă de computerul meu când nu este Stephen prin preajmă, îndepărtând mulțimea de e-mailuri nedorite din pragul ușii mele virtuale, care îndeplinește tot felul de comisioane, pune ordine în fișiere, îmi prepară cafeaua, face plimbări în locul meu și îmi cere zece mii de

dolari doar pentru a schimba un bec – şi asta în fiecare joi în timp ce lucrează la formidabilele lui cărţi.

În cele din urmă, doresc să-mi exprim toată dragostea şi gratitudinea faţă de soţia mea Parris, care mi-a fost alături în paşi de dans. Te iubesc, Phipps.

George R.R. Martin
13 mai 2011

colecția
nautilus

„Trecutul este accesibil celor doritori să-l dezgroape. Prezentul este efemer. Nautilus privește însă doar viitorul, care poate uimi sau umple de dezamăgiri, extazia sau îngrozi, fiindcă SF-ul este cronicarul cel mai acut al angoaselor noastre față de societate sau chiar față de noi înșine.
Iar pentru cei care au nevoie de cârja realității, doar atât: dacă într-o peșteră există un grup de oameni, literatura *mainstream* va scrie în detalii mișcătoare despre cei care trăiesc înăuntru. SF-ul va scrie despre cei care încearcă să evadeze."

MIHAI-DAN PAVELESCU

Colecția Nautilus este cel mai cunoscut brand din science fictionul românesc. Dacă n-ați auzit de Nemira – Nautilus înseamnă că n-ați auzit de Isaac Asimov sau de Frank Herbert. De George R.R. Martin, de Philip K. Dick sau de Orson Scott Card, de antologiile Gardner Dozois, esența SF-ului mondial. Și de mulți alți autori publicați în cele peste trei sute cincizeci de titluri ale colecției. De douăzeci de ani, Nautilus propune cititorilor săi toate numele mari ale literaturii SF & Fantasy, răsplătite cu cele mai prestigioase premii literare ale genului. Dacă imaginația are totuși granițe, fiți siguri că fiecare volum le va împinge și mai departe!

În curând:

Orson Scott Card, *Navele Pământului*
George R.R. Martin, Gardner Dozois, *Războinicii*